

Language: ไทย (Thai)

Book: Genesis

Genesis

Chapter 1

¹ ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ² แผ่นดินนั้นไม่มีสัญญาณ และว่างเปล่าอยู่ ความมืดปกคลุมอยู่เหนือผิวหน้าของที่ลึก พระวิญญาณของพระเจ้าเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

³ พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดความสว่าง" และความสว่างก็เกิดขึ้น ⁴ พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี พระองค์ทรงแยกความสว่างออกจากความมืด ⁵ พระเจ้าทรงเรียกความสว่างว่า "วัน" และความมืดนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า "คืน" มีเวลาเย็น และเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

⁶ พระเจ้าตรัสว่า "จงเกิดภาคพื้นระหว่างน้ำ และให้ภาคพื้นแยกน้ำออกจากกัน" ⁷ พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้น และแบ่งแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้น ก็เป็นอย่างนั้น ⁸ พระเจ้าทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่า "ท้องฟ้า" มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

⁹ พระเจ้าตรัสว่า "ให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวมอยู่ในที่ที่เดียวกัน และให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น ก็เป็นอย่างนั้น ¹⁰ พระเจ้าทรงเรียกพื้นดินแห้งว่า "แผ่นดิน" และน้ำที่รวมกันนั้นพระองค์ทรงเรียกว่า "ทะเล" พระองค์ทรงเห็นว่าดี ¹¹ พระเจ้าตรัสว่า "ให้แผ่นดินมีพืชเกิดขึ้น พืชต่าง ๆ ที่มีเมล็ด และต้นไม้ผลที่ให้ผลไม้ที่มีเมล็ดข้างในผล แต่จะอย่างตามชนิดของพวกมัน" ก็เป็นอย่างนั้น ¹² แผ่นดินได้ให้พืช พืชต่าง ๆ ที่มีเมล็ดตามชนิดของพวกมัน และต้นไม้ทั้งหลายที่มีผลที่มีเมล็ดอยู่ในผลตามชนิดของพวกมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

¹⁴ พระเจ้าตรัสว่า "จงมีดวงสว่างในท้องฟ้าเพื่อแยกวันออกจากคืน และให้พวกมันเป็นสัญลักษณ์สำหรับฤดูต่าง ๆ สำหรับวันต่าง ๆ และมีทั้งหลาย ¹⁵ ให้มันทั้งหลายเป็นดวงสว่างในท้องฟ้าเพื่อที่จะให้แสงสว่างเหนือแผ่นดิน" ก็เป็นอย่างนั้น ¹⁶ พระเจ้าทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ดวงสว่างที่ใหญ่กว่าให้ครองวัน และดวงสว่างที่เล็กกว่าครองคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่าง ๆ ด้วย ¹⁷ พระเจ้าทรงตั้งมันทั้งหลายไว้ในท้องฟ้าเพื่อส่องสว่างเหนือแผ่นดิน ¹⁸ เพื่อที่จะครองวัน และคืน เพื่อจะแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹⁹ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

²⁰ พระเจ้าตรัสว่า "ให้น้ำจึงเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตจำนวนมาก และให้นกทั้งหลายบินเหนือแผ่นดิน ในภาคพื้นแห่งท้องฟ้า" ²¹ พระเจ้าทรงสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ตามชนิดของพวกมันเช่นเดียวกันกับสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย สิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหว และอยู่ในน้ำทุกแห่ง และนกที่บินได้ทั้งหลายตามชนิดของพวกมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ²² พระเจ้าทรงอวยพรพวกมันทั้งหลาย ตรัสว่า "จงแพร่พันธุ์ และทวีมากขึ้น จงมีอุดมในน้ำ ในทะเล ให้นกทั้งหลายทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน ²³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

²⁴ พระเจ้าตรัสว่า "ให้แผ่นดินเกิดสัตว์ที่มีชีวิตแต่อย่างตามชนิดของพวกมัน คือสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าของแผ่นดินแต่ละอย่างตามชนิดของพวกมัน" ก็เป็นอย่างนั้น ²⁵ พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าของแผ่นดินตามชนิดของพวกมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของพวกมัน และทุกสิ่งที่เลื้อยคลานบนพื้นดินตามชนิดของพวกมัน พระองค์ทรงเห็นว่าดี

²⁶ พระเจ้าตรัสว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามลักษณะของเรา ให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาของทะเล ฝูงนกของท้องฟ้า ฝูงสัตว์เลื้อย เหนือแผ่นดินทั้งหมด และครอบครองสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน ²⁷ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง

²⁸ พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า "จงแพร่พันธุ์ และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน และครอบครองแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาของทะเล ครอบครองฝูงนกของท้องฟ้า และสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างซึ่งเคลื่อนไหวบนแผ่นดิน" ²⁹ พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิดเราได้ให้พืชทุกชนิดที่มีเมล็ด ที่อยู่บนพื้นผิวของแผ่นดินทั้งหมด และต้นไม้ทุกต้นที่ให้ผลซึ่งมีเมล็ดอยู่ข้างใน พวกมันจะเป็นอาหารของพวกเจ้า ³⁰ ของพวกสัตว์ทุกตัวของแผ่นดิน ของนกทุกตัวของท้องฟ้า และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน และของทุกสิ่งซึ่งทรงสร้างที่มีลมหายใจ เราให้พืชสีเขียวทุกอย่างเป็นอาหาร" ก็เป็นอย่างนั้น ³¹ พระเจ้าทรงเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ดูเถิด มันดีมาก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

Chapter 2

¹ เมื่อฟ้าและแผ่นดิน และสรรพสิ่งที่มีชีวิตซึ่งมีอยู่ในนั้นถูกสร้างเสร็จแล้ว ² ในวันที่เจ็ด พระเจ้าทรงเสร็จสิ้นงานของพระองค์ที่พระองค์ทรงกระทำ และดังนั้นพระองค์จึงทรงพักจากการงานของพระองค์ทั้งหมดในวันที่เจ็ด ³ พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ด และทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะว่าในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงได้กระทำในการทรงสร้างของพระองค์

⁴ เหล่านี้คือเหตุการณ์เกี่ยวกับฟ้าและแผ่นดินเมื่อถูกสร้างขึ้น ในวันที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินและฟ้า ⁵ ยังไม่มีพุ่มไม้ของท้องทุ่งเกิดขึ้นบนแผ่นดินเลย ไม่มีต้นไม้มองขึ้นจากพื้น เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดิน และไม่มีผู้คนไถพรวนดิน ⁶ มีแต่หมอกปกคลุมแผ่นดิน และให้ความชุ่มชื้นแก่ผิวน้ำของพื้นดินทั้งหมด ⁷ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างมนุษย์จากผงคสิดิน และระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงกลายเป็นผู้ที่มีชีวิต

⁸ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างสวนขึ้นสวนหนึ่งทางทิศตะวันออกในเอเดน และพระองค์ทรงให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างอยู่ที่นี่ ⁹ จากพื้นดิน พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงทำให้ต้นไม้ทุกต้นงอกจากพื้นดินเติบโต สวยงามน่าดู และดีที่จะเป็นอาหาร นีรวมถึงต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่วซึ่งอยู่กลางสวนนั้น

¹⁰ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลมาจากเอเดนไปรดสวนนั้น จากที่นั่นก็แยกออกและกลายเป็นแม่น้ำสี่สาย ¹¹ แม่น้ำสายแรกชื่อปิโซน มันเป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านแผ่นดินทั้งหมดของอาวารัม ที่นั่นมีทองคำ ¹² ทองคำของแผ่นดินนั้นเป็นทองคำที่ดี มียางไม้ตะคร้ำ และโมราด้วย ¹³ แม่น้ำสายที่สองชื่อกิฮอน แม่น้ำสายนี้ไหลผ่านแผ่นดินทั้งหมดของอูซ ¹⁴ แม่น้ำสายที่สามชื่อทิกริสซึ่งไหลไปทางตะวันออกของอัสซีเรีย แม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส

¹⁵ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ให้มนุษย์อยู่ในสวนแห่งเอเดน เพื่อทำงานและดูแลสวน ¹⁶ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ตรัสสั่งมนุษย์ว่า "เจ้าสามารถกินผลไม้จากไม้ผลทุกต้นในสวนนี้ ¹⁷ ยกเว้นผลจากต้นไม้แห่งความรู้ดีและชั่ว เจ้าอย่าได้กินเพราะว่าในวันที่เจ้ากินกิน เจ้าจะต้องตายแน่นอน"

¹⁸ จากนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ตรัสว่า "ไม่เป็นการดีที่ผู้ชายจะอยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับเขา" ¹⁹ จากพื้นดินพระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงสร้างสัตว์ทุกตัวของท้องทุ่ง และนกทุกตัวของท้องฟ้า จากนั้นพระองค์ได้นำพวกมันมาให้มนุษย์เพื่อดูว่าเขาจะเรียกพวกมันว่าอะไร ไม่ว่าผู้ชายนั้นจะเรียกสิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดนั้นว่าอะไร นั่นก็คือชื่อของพวกสัตว์เหล่านั้น ²⁰ ผู้ชายนั้นได้ตั้งชื่อให้บรรดาสัตว์เลี้ยง และนกทั้งหลายของท้องฟ้า และพวกสัตว์ป่าของท้องทุ่ง แต่สำหรับตัวผู้ชายนั้นไม่พบว่าผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับเขา

²¹ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำให้ผู้ชายนอนหลับสนิท ดังนั้นผู้ชายนั้นจึงหลับ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้เนื้อตรงที่พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงออกมานั้นปิดสนิท ²² ด้วยซี่โครงที่ชักออกมาจากผู้ชายนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงสร้างผู้หญิง และทรงนำเธอมาพบผู้ชาย ²³ ผู้ชายนั้นได้พูดว่า "นี่แหละ นี่คือกระดูกของกระดูกของฉัน และเนื่องจากเนื้อของฉัน เธอจะถูกเรียกว่า 'ผู้หญิง' เพราะว่าเธอถูกนำออกมาจากผู้ชาย" ²⁴ ดังนั้นผู้ชายจะละบิตา มารดาของเขา เขาจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา และพวกเขาจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน

²⁵ ผู้ชายและภรรยาของเขา พวกเขาทั้งสองเปลือยกายอยู่ แต่ไม่อายกัน

Chapter 3

¹ ส่วนภูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าสัตว์อื่นของท้องทุ่งซึ่งพระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทรงสร้าง มันถามผู้หญิงนั้นว่า "พระเจ้าตรัสจริง ๆ หรือว่า 'เจ้าต้องไม่กินผลไม้ใด ๆ ในสวนนี้' " ² ผู้หญิงนั้นตอบว่า "เราสามารถกินผลไม้จากต้นไม้ผลทั้งหลายของสวนนี้ ³ ยกเว้นผลของต้นไม้ซึ่งอยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เจ้าจงอย่าได้กินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย' " ⁴ จุกสาวกับผู้หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงหรือ" ⁵ เพราะพระเจ้ารู้ว่าในวันที่เจ้ากินผลไม้ นั้น ดวงตาของเจ้าจะถูกเปิดออกและเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือรู้ถึงความดีและความชั่ว" ⁶ เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ที่ดีที่จะเป็นอาหาร และมันก็น่าดู และต้นไม้เป็นสิ่งที่น่าปรารถนาคือที่จะทำให้คนฉลาดขึ้น เธอจึงเก็บผลจำนวนหนึ่งของต้นไม้และกิน จากนั้นเธอจึงให้ผลไม้บางส่วนแก่สามีของเธอซึ่งอยู่กับเธอ และเขาก็กินผลไม้ด้วย ⁷ ดวงตาของพวกเขาทั้งสองก็ถูกเปิดออก และพวกเขาก็รู้ว่าพวกเขาได้เปลือยกายอยู่ พวกเขาจึงเย็บใบมะเดื่อเข้าด้วยกัน และทำเป็นสิ่งที่ใช้ปกคลุมสำหรับพวกเขา

⁸ ในตอนเย็นพวกเขาได้ยินเสียงพระเจ้า พระยาห์เวห์ กำลังทรงดำเนินอยู่ในสวน ดังนั้นผู้ชายและภรรยาของเขาได้ไปซ่อนตัวให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าอยู่ท่ามกลางต้นไม้ทั้งหลายในสวน ⁹ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ทรงเรียกหาผู้ชายนั้น และตรัสกับเขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน?" ¹⁰ ผู้ชายตอบว่า "ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพระองค์ในสวน และข้าพระองค์กลัวเพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ดังนั้นข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวอยู่" ¹¹ พระเจ้าตรัสว่า "ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่? เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าว่าอย่ากินแล้วหรือ?" ¹² ผู้ชายนั้นตอบว่า "ผู้หญิงผู้ที่พระองค์ทรงให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น เป็นผู้ให้ผลจากต้นไม้แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็กินมัน" ¹³ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสกับผู้หญิงนั้นว่า "เจ้าได้กระทำการใดไปนี้?" ผู้หญิงนั้นตอบว่า "งูได้หลอกลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงกิน"

¹⁴ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสแก่ภูนั้น "เพราะว่าเจ้าได้กระทำการนี้ เจ้าตัวเดียวจะถูกแช่งสาปท่ามกลางสัตว์ใช้งานทั้งหมด และสัตว์ป่าทั้งหลายของท้องทุ่ง เจ้าจะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง และผงคลีดินจะเป็นสิ่งที่เจ้าต้องกินไปตลอดชีวิตของเจ้า" ¹⁵ เราจะทำให้เจ้ากับผู้หญิงเป็นปรปักษ์กัน และระหว่างพงศ์พันธุ์ของเจ้ากับพงศ์พันธุ์ของเธอ เขาจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาสึกช้ำ" ¹⁶ พระองค์ตรัสกับผู้หญิงว่า "เราจะเพิ่มความเจ็บปวดอย่างมากมาให้แก่เจ้าในขณะที่เจ้าจะมีบุตรทั้งหลาย มันจะเป็นความเจ็บปวดที่เจ้าจะคลอดบุตรทั้งหลาย ความปรารถนาของเจ้าจะทำให้เจ้ามีลูก แต่เขาจะปกครองเหนือเจ้า" ¹⁷ พระองค์ตรัสกับอาดัมว่า "เพราะว่าเจ้าฟังเสียงของภรรยาของเจ้า และกินผลจากต้นไม้ นั้น ตามที่เราได้สั่งเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้' แผ่นดินถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะหาเลี้ยงชีพด้วยการทำงานอย่างทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญตลอดชีวิตของเจ้า" ¹⁸ แผ่นดินจะจอกต้นไม้ที่มีหนาม และพืชที่มีหนามให้เจ้า และเจ้าจะกินบรรดาพืชของท้องทุ่ง" ¹⁹ เจ้าจะได้กินอาหารโดยหยาดเหงื่อของใบหน้าของเจ้า จนกว่าเจ้าจะกลับไปเป็นดินที่เจ้าถูกสร้างมา เพราะเจ้าเป็นผงคลีดินและเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน"

²⁰ ผู้ชายได้เรียกชื่อภรรยาของเขาว่า "เอวา" เพราะเธอเป็นมารดาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย ²¹ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ได้ทำเสื้อผ้านางสัตว์สำหรับอาดัมกับภรรยาของเขา และสวมให้พวกเขา

²² พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัสว่า "บัดนี้มนุษย์ได้กลายเป็นคนหนึ่งเหมือนพวกเรา ในความรู้ดีและชั่ว ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ไปเขาจะต้องไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใช้มือปลิดผลของต้นไม้แห่งชีวิต และกิน และมีชีวิตตลอดไป" ²³ ดังนั้นพระเจ้า พระยาห์เวห์ จึงทรงส่งเขาออกไปจากสวนแห่งเอเดน เพื่อเพาะปลูกบนพื้นดินจากที่ซึ่งเขาได้ถูกนำมานั้น ²⁴ ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงขับผู้ชายออกไปจากสวน และพระองค์ได้ทรงตั้งพวกเครูบไว้ที่ทางตะวันออกของสวนแห่งเอเดน และดาบเพลิงที่หมุนได้รอบทุกทิศทางเพื่อเฝ้าทางเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต

Chapter 4

¹ ผู้ชายนั้นจึงหลับนอนกับเอวาทรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดคาอิน นางกล่าวว่า "ฉันได้ให้กำเนิดชายคนหนึ่งโดยการช่วยเหลือของพระยาห์เวห์" ² จากนั้นนางได้ให้กำเนิดอาเบล น้องชายของเขา ส่วนอาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนเพาะปลูกพืช ³ อยู่มาวันหนึ่งคาอินได้นำผลแห่งพื้นดินมาถวายพระยาห์เวห์ ⁴ ส่วนอาเบลนั้น เขาได้นำแกะหัวปีจากฝูงแกะและไขมันบางส่วนมาถวาย พระยาห์เวห์ทรงยอมรับอาเบลและของถวายของเขา ⁵ แต่คาอินและของถวายของเขานั้นพระองค์ไม่ทรงยอมรับ ดังนั้นคาอินจึงโกรธมาก และเขาทำให้น้ำบูดบึ้ง ⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับคาอินว่า "เจ้าโกรธทำไม และทำไมเจ้าทำให้น้ำบูดบึ้ง? ⁷ ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง เจ้าจะไม่ได้รับการยอมรับหรือ? แต่หากเจ้าทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ความบาปก็หมอบอยู่ที่ประตู และปรารถนาที่จะควบคุมเจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องเอาชนะมัน"

⁸ คาอินได้พูดกับอาเบลน้องชายของเขา ในขณะที่พวกเขาอยู่ในท้องทุ่ง คาอินได้ลุกขึ้นทำร้ายอาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา ⁹ ภายหลังพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับคาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ไหน?" เขาตอบว่า "ข้าพระองค์ไม่รู้ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน่องของข้าพระองค์หรือ?" ¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เจ้าได้ทำอะไร? เลือดของน้องชายเจ้ากำลังส่งเสียงจากพื้นดินถึงเรา" ¹¹ บัดนี้เจ้าได้ถูกสาปแช่งจากแผ่นดินซึ่งเจ้าปากรับเลือดของน้องชายเจ้า จากมือของเจ้า ¹² เมื่อเจ้าไถพรวนเพาะปลูกจะไม่เกิดผลมาก เจ้าจะเป็นผู้ที่หลบหนี และพเนจรไปในแผ่นดิน " ¹³ คาอินทูลกับพระยาห์เวห์ว่า "โทษของข้าพระองค์ก็ใหญ่หลวงนัก เกินกว่าข้าพระองค์จะรับได้" ¹⁴ ที่จริงแล้ว วันนั้นพระองค์ได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกจากแผ่นดินนี้ และข้าพระองค์จะหลบซ่อนจากพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นผู้ที่หลบหนี และพเนจรไปในแผ่นดิน และใครก็ตามที่พบข้าพระองค์ก็จะฆ่าข้าพระองค์" ¹⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "ถ้าใครฆ่าคาอิน ผู้นั้นจะถูกแก้แค้นตอบแทนเจ็ดเท่า" จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ทำเครื่องหมายไว้บนคาอิน เหตุนี้ถ้าใครพบเขา ผู้นั้นจะไม่ได้ทำร้ายเขา ¹⁶ ดังนั้นคาอินจึงได้ออกไปพ้นพระพักตร์พระยาห์เวห์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินของโนด ทางทิศตะวันออกของเอเดน

¹⁷ คาอินได้หลับนอนกับภรรยาของเขาและนางก็ตั้งครรภ์ นางคลอดบุตรชายชื่อเอโนช เขาได้สร้างเมืองหนึ่งและตั้งชื่อเมืองนั้นตามชื่อนุตรชายของเขาคือ เอโนช ¹⁸ เอโนชมีบุตรชื่ออิราด อิราดเป็นบิดาของเมหุยาเอล เมหุยาเอลเป็นบิดาของเมธูซาเอล เมธูซาเอลเป็นบิดาของลาเมค ¹⁹ ลาเมคมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่ออาดัม อีกคนหนึ่งชื่อซิลลาห์ ²⁰ ออาดัมให้กำเนิดยาบาล เขาเป็นบิดาของคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ผู้ซึ่งเลี้ยงสัตว์ ²¹ น้องชายของเขาชื่ออูบาล เขาเป็นบิดาของคนเหล่านั้นผู้ซึ่งเล่นพิณเขาคู่และเป่าปี่ ²² สำหรับซิลลาห์ นางได้ให้กำเนิดกูนัลคาอินผู้เป็นช่างทำเครื่องทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก น้องสาวของกูนัลคาอิน คือนาอามาห์ ²³ ลาเมคได้พูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดัม และซิลลาห์จงฟังเสียงของเรา เจ้าผู้เป็นภรรยาของลาเมค จงฟังในสิ่งที่เราจะพูด เพราะว่าเราได้ฆ่าผู้ชายคนหนึ่งผู้ที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มคนหนึ่งผู้ที่ทำให้เราฟกช้ำ" ²⁴ ถ้าทำกับคาอินจะถูกแก้แค้นตอบแทนเจ็ดเท่า ดังนั้นถ้าทำกับลาเมคก็ถูกแก้แค้นตอบแทนถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่า"

²⁵ อาดัมได้หลับนอนกับภรรยาของเขา และนางได้ให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่าเสก และกล่าวว่า "พระเจ้าได้ทรงให้บุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ฉันแทนอาเบลซึ่งถูกคาอินฆ่า" ²⁶ เสกมีบุตรชายและเขาได้เรียกชื่อว่าเอโนช ในเวลานั้นคนทั้งหลายได้เริ่มออกพระนามของพระยาห์เวห์

Chapter 5

¹ นี่คือนันทิกของเชื้อสายของอาดัม ในวันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาตามพระฉายาของพระองค์ ² พระองค์ทรงสร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง เมื่อพวกเขาได้ถูกสร้างพระองค์ทรงอวยพรพวกเขา ³ เมื่ออาดัมมีอายุได้ 130 ปี เขามีบุตรชายคนหนึ่งในลักษณะตามรูปแบบของเขา และตั้งชื่อเขาว่าเซท ⁴ หลังจากเขาได้ให้กำเนิดเซทแล้ว เขาได้มีชีวิตอีกแปดร้อยปี เขาได้ให้กำเนิดบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ⁵ อาดัมมีชีวิตอยู่ได้ 930 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

⁶ เมื่อเซทมีอายุได้ 105 ปี เขาได้เป็นบิดาของเอโนช ⁷ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเอโนชแล้ว เขาได้มีชีวิตอีก 807 ปี และได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ⁸ เซทมีชีวิตอยู่ได้ 912 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

⁹ เมื่อเอโนชมีชีวิตอยู่มาได้ 90 ปี เขาได้เป็นบิดาของเคนัน ¹⁰ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเคนันแล้ว เอโนชได้มีชีวิตอีก 815 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ¹¹ เอโนชมีชีวิตอยู่ได้ 905 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹² เมื่อเคนันมีชีวิตอยู่มาได้เจ็ดสิบปี เขาได้เป็นบิดาของมาหะลาเล ¹³ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของมาหะลาเลแล้ว เคนันได้มีชีวิตอีก 840 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ¹⁴ เคนันมีชีวิตอยู่ได้ 910 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹⁵ เมื่อมาหะลาเลมีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี เขาได้เป็นบิดาของยาเรด ¹⁶ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของยาเรดแล้ว มาหะลาเลได้มีชีวิตอีก 830 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ¹⁷ มาหะลาเลมีชีวิตอยู่ได้ 895 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

¹⁸ เมื่อยาเรดมีชีวิตอยู่ได้ 162 ปีเขาได้เป็นบิดาของเอโนค ¹⁹ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของเอโนคแล้ว ยาเรดได้มีชีวิตอีกแปดร้อยปีเขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ²⁰ ยาเรดมีชีวิตอยู่ได้ 962 ปี และจากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

²¹ เมื่อเอโนคมีอายุ 65 ปีเขาได้เป็นบิดาของเมธูเสลาห์ ²² เอโนคดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปีหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคน ²³ เอโนคมีชีวิตอยู่ได้ 365 ปี ²⁴ เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้าและจากนั้นเขาก็ได้จากไปเพราะพระเจ้าได้ทรงรับเขาไป

²⁵ เมื่อเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ได้ 187 ปี เขาได้เป็นบิดาของลาเมค ²⁶ หลังจากเขาได้เป็นบิดาของลาเมคแล้ว เมธูเสลาห์มีชีวิตอีก 782 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคน ²⁷ เมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ได้ 969 ปี จากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

²⁸ เมื่อลาเมคมีชีวิตอยู่ได้ 182 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายคนหนึ่ง ²⁹ เขาได้ตั้งชื่อของเขาว่าโนอาห์เพราะว่า "คนนี้จะทำให้เราพักจากงานของเรา และจากการทำงานที่ลำบากของมือของเราซึ่งเราต้องทำ เพราะแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสาปแช่ง" ³⁰ ลาเมคมีชีวิตอีก 595 ปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชาย และบุตรหญิงอีกหลายคน ³¹ ลาเมคมีชีวิตอยู่ได้ 777 ปี จากนั้นเขาจึงเสียชีวิต

³² หลังจากโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้ 500 ปี เขามีบุตรชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท

Chapter 6

¹ ต่อมาเมื่อมนุษย์ได้เริ่มทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน และให้กำเนิดบุตรสาวทั้งหลาย ² บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าได้เห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์มีเสน่ห์ พวกเขาจึงเลือกและรับหญิงเหล่านั้นมาเป็นภรรยา ³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่อยู่กับมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาเป็นเนื้อหนัง พวกเขาจะมีอายุเพียง 120 ปี ⁴ มีคนรูปร่างใหญ่โตบนแผ่นดินในเวลานั้น และหลังจากนั้นด้วย นี่เกิดขึ้นเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าแต่งงานกับบรรดาบุตรสาวของมนุษย์ และมีบุตร คนเหล่านี้เป็นผู้ชายที่แข็งแรงในสมัยโบราณ เป็นผู้ชายที่มีชื่อเสียง"

⁵ พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากขึ้นบนแผ่นดิน และความคิดในจิตใจทุกอย่างของพวกเขาโน้มเอียงไปในสิ่งเลวร้ายอย่างต่อเนื่อง ⁶ พระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัยที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นบนแผ่นดิน และทำให้พระทัยของพระองค์ทรงโสมม ⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราจะกวาดล้างมนุษย์ผู้ที่เราได้สร้างเสียจากพื้นแผ่นดิน ทั้งมนุษย์ และสัตว์ใหญ่ และสิ่งต่าง ๆ ที่เลื้อยคลาน และนกทั้งหลายของท้องฟ้า เพราะเราเสียใจที่ได้สร้างพวกเขาทั้งหลาย" ⁸ แต่โนอาห์เป็นผู้ที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

⁹ เหล่านี้เป็นเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรม ปราศจากตำหนิท่ามกลางคนทั้งหลายในเวลานั้น โนอาห์ได้เดินกับพระเจ้า ¹⁰ โนอาห์ได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนคือ เซม ฮาม และยาเฟท

¹¹ แผ่นดินถูกทำให้เสื่อมทรามลงต่อพระพักตร์พระเจ้า และเต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรง ¹² พระเจ้าได้ทอดพระเนตรดูพื้นแผ่นดิน ดูเถิดมันเสื่อมทรามลง เพราะว่าเนื้อหนังทั้งหมดเสื่อมทรามลงบนทางของพวกเขาทั้งหลายบนแผ่นดิน

¹³ พระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "เราเห็นว่ามันถึงเวลาแล้วที่จะนำอุจฉลาที่ยังเนื้อหนังทั้งหลาย เพราะว่าแผ่นดินเต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรงผ่านพวกเขา ที่จริงแล้วเราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับพื้นแผ่นดิน ¹⁴ จงสร้างเรือเพื่อตัวเจ้าเองจากไม้สน จงสร้างห้องต่าง ๆ ภายในเรือ และปิดผนึกมันด้วยยาชันทั้งภายในและภายนอก ¹⁵ ต่อไปนี้คือวิธีการที่เจ้าจะสร้างเรือ ความยาวของเรือสามร้อยศอก ความกว้างของเรือห้าสิบศอก และมีความสูง ของเรือสามสิบศอก ¹⁶ จงทำหลังคาสำหรับเรือ จงทำช่องสำหรับมันให้เสร็จห่างจากด้านบนหนึ่งศอก และจงทำประตูบนด้านนั้นของเรือ และทำดาดฟ้าชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 ¹⁷ จงฟัง เราจะนำน้ำท่วมมาเหนือพื้นแผ่นดิน เพื่อทำลายเนื้อหนังที่มีลมปราณแห่งชีวิตจากภายใต้ท้องฟ้า ทุกสิ่งที่ซึ่งอยู่บนพื้นแผ่นดินจะตาย ¹⁸ แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเข้ามาในเรือนั้น เจ้าและบรรดาบุตรชายของเจ้า และภรรยาของเจ้า และบรรดาภรรยาของบุตรชายทั้งหลายของเจ้า ¹⁹ และเจ้าจงนำสิ่งที่ชีวิตแห่งเนื้อหนังทั้งหมด ทุกชนิดอย่างละสองตัวทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อให้พวกมันมีชีวิตอยู่กับเจ้า ²⁰ นกทั้งหลายตามชนิดของพวกมัน สัตว์ใหญ่ตามชนิดของพวกมัน สิ่งที่เลื้อยคลานแห่งแผ่นดินตามชนิดของมัน สัตว์ทุกชนิดจะมาหาเจ้าเป็นฝูง ๆ เพื่อพวกมันจะรอดตาย ²¹ จงจัดเตรียมอาหารทุกชนิดเพื่อที่จะกินและเก็บเอาไว้เพื่อตัวเจ้าเอง ดังนั้นมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและพวกมัน" ²² ดังนั้นโนอาห์จึงได้ทำสิ่งนี้ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่เขาทุกอย่าง และเขาก็ได้ทำ

Chapter 7

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "เจ้าและทุกคนในครัวเรือนของเจ้า จงเข้ามาในเรือ เพราะว่าในคนรุ่นนี้เราได้เห็นแล้วว่าเจ้าเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าเรา ² เจ้าจงนำสัตว์สะอาดทุกชนิด ตัวผู้เจ็ดตัว ตัวเมียเจ็ดตัว สัตว์ไม่สะอาดทุกชนิด อย่างละสองตัวคือ ตัวผู้หนึ่งตัวและคู่ของมัน ³ นกทั้งหลายของท้องฟ้าให้นำมา ตัวผู้เจ็ดตัว และตัวเมียเจ็ดตัว เพื่อรักษาพันธุ์ไว้บนพื้นแผ่นดินทั้งหมด ⁴ เพราะว่าในอีกเจ็ดวันเราจะทำให้ฝนตกบนแผ่นดินนานสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะทำลายสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่เราได้สร้างจากพื้นแผ่นดิน" ⁵ โนอาห์ได้ปฏิบัติทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

⁶ โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปีเมื่อน้ำท่วมแผ่นดิน ⁷ โนอาห์ บุตรชายทั้งหลายของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาทั้งหลายของบรรดาบุตรชายของเขา ได้เข้าไปในเรือด้วยกันเพราะน้ำท่วมนั้น ⁸ สัตว์ทั้งหลายทั้งที่สะอาดและไม่สะอาด นกทั้งหลาย และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน ⁹ เป็นคู่ ๆ ตัวผู้และตัวเมียได้มาหาโนอาห์ และเข้าไปในเรือดังที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโนอาห์ ¹⁰ ก็เป็นอย่างนั้นหลังจากเจ็ดวันผ่านไป น้ำก็ได้ท่วมพื้นแผ่นดิน

¹¹ ในปีที่หกร้อยของชีวิตโนอาห์ ในเดือนที่สอง ในวันที่สิบเจ็ดของเดือน ในวันนั้นเองตาน้ำทั้งหลายของที่ลึกลงได้พุ่งขึ้นมามีอย่างเหี้ยมโหด และหน้าต่างทั้งหลายของท้องฟ้าก็ได้ถูกเปิดออก ¹² ฝนได้เริ่มตกและตกลงบนพื้นแผ่นดินสี่สิบวันสี่สิบคืน ¹³ ในวันเดียวกันนั้นโนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของเขา เช่น ฮาม และยาเฟท และภรรยาของโนอาห์ และภรรยาทั้งสามคนของบรรดาบุตรชายของเขา กับพวกเขาทั้งหลายได้เข้าไปในเรือนั้น ¹⁴ พวกเขาได้เข้าไปพร้อมกับสัตว์ป่าตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสิ่งที่เลื้อยคลานบนพื้นดินตามชนิดของมัน และนกทุกชนิดตามชนิดของมัน สิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่มีปีก ¹⁵ สัตว์ทั้งหลายที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้มาหาโนอาห์ และเข้าไปในเรือเป็นคู่ ๆ ¹⁶ สัตว์ทั้งหลายทั้งหมดที่เข้าไปเป็นคู่ผู้และตัวเมีย พวกมันเข้ามาตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่เขา จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ปิดประตูหลังจากที่พวกเขาเข้าไป

¹⁷ จากนั้นน้ำได้ท่วมแผ่นดินเป็นเวลาสี่สิบวัน และน้ำได้เพิ่มขึ้น และยกเรือขึ้นและยกเรือขึ้นเหนือแผ่นดิน ¹⁸ น้ำได้ท่วมเหนือแผ่นดินทั้งหมด และเรือได้ลอยอยู่บนผิวน้ำ ¹⁹ น้ำได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ดังนั้นภูเขาสูงทั้งหมดซึ่งอยู่ใต้ท้องฟ้ากว้างถูกน้ำท่วมหมด ²⁰ น้ำได้เพิ่มขึ้นสูงสิบห้าศอกเหนือยอดภูเขาทั้งหลาย ²¹ สิ่งที่มีชีวิตทุกสิ่งเคลื่อนไหวบนพื้นแผ่นดินตายทั้งหมดคือ บรรดานกทั้งหลาย สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่าทั้งหลาย ทุกสิ่งที่มีชีวิตจำนวนมากที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน และมนุษย์ทั้งหมด ²² ทุกสิ่งที่มีชีวิตบนแผ่นดินที่หายใจด้วยลมปราณแห่งชีวิตผ่านจมูกของพวกเขา ได้ตายหมด ²³ ดังนั้นทุกสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่บนพื้นผิวของแผ่นดินถูกกวาดล้างออกไป นับตั้งแต่มนุษย์ไปจนถึงสัตว์ที่มีขนาดใหญ่กว่า สิ่งที่เลื้อยคลาน และนกทั้งหลายแห่งท้องฟ้า พวกเขาทั้งหลายได้ถูกทำลายไปจากแผ่นดิน เหลือเพียงโนอาห์และคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาในเรือนั้นเท่านั้น ²⁴ น้ำไม่ได้ลดลงจากแผ่นดินเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

Chapter 8

¹ พระเจ้าได้ทรงระลึกถึงโนอาห์ สัตว์ป่าทั้งหมดและ สัตว์ใช้งานทั้งหลายที่อยู่กับเขาในเรือนั้น พระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดิน และน้ำก็เริ่มลดลง ² น้ำพุของที่ลึก และหน้าต่างทั้งหลายของท้องฟ้าก็ถูกปิด และฝนก็หยุดตก ³ น้ำท่วมได้ลดลงอย่างช้า ๆ จากพื้นดิน และหลังจากหนึ่งร้อยห้าสิบวันผ่านไปน้ำก็ลดลง ⁴ เรือได้หยุดลงติดค้างอยู่ที่ยอดเขาอารารัตในเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ⁵ น้ำยังลดลงอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเดือนที่สิบ ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดเขาต่าง ๆ ก็ได้ปรากฏขึ้น

⁶ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากสี่สิบวันที่โนอาห์ได้เปิดหน้าต่างของเรือซึ่งเขาได้ทำไว้ ⁷ เขาได้ปล่อยอู้ออกไป และมันได้บินกลับไปกลับมาจนกระทั่งน้ำแห้งจากแผ่นดิน ⁸ จากนั้นเขาได้ส่งนกพิราบตัวหนึ่งออกไปเพื่อจะดูว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นผิวของแผ่นดินหรือยัง ⁹ แต่นกพิราบไม่มีที่จะเกาะ และมันได้กลับมาหาเขาที่เรือ เพราะว่ามันยังคงท่วมพื้นแผ่นดินทั้งหมดอยู่ เขาได้ยื่นมือของเขามาก และจับมันและนำมันเข้ามาในเรือกับเขา ¹⁰ เขาได้รออีกเจ็ดวัน และเขาได้ส่งนกพิราบออกไปจากเรืออีกครั้ง ¹¹ นกพิราบกลับมาหาเขาในตอนเย็น ดูเถิดในปากของมันมีใบมะกอกเขียวสดด้วย ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากแผ่นดินแล้ว ¹² เขาได้รออีกเจ็ดวัน และได้ส่งนกพิราบนั้นออกไปอีกครั้ง และมันไม่ได้กลับมาหาเขาอีก

¹³ ต่อมาในปีที่หกร้อยหนึ่ง ในเดือนที่หนึ่ง ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้นที่น้ำได้แห้งไปจากพื้นดิน โโนอาห์ได้เอาสิ่งที่คลุมเรือออก ได้มองออกไปข้างนอกและได้เห็น ดูเถิดผิวแผ่นดินได้แห้งแล้ว ¹⁴ ในเดือนที่สอง ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น พื้นแผ่นดินก็แห้ง ¹⁵ พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ว่า ¹⁶ "จงออกไปจากเรือ เจ้า ภรรยาของเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้า และภรรยาทั้งหลายของบรรดาบุตรชายของเจ้า กับเจ้า ¹⁷ จงนำทุกสิ่งที่มีชีวิตของเนื้อหนังทั้งหมดที่อยู่กับเจ้า ออกไปกับเจ้าคือนกทั้งหลาย สัตว์ต่าง ๆ และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน ดังนั้นพวกมันทั้งหลายจะเติบโตเพิ่มจำนวนขึ้นของสิ่งที่มีชีวิตอย่างมากมายทั่วพื้นแผ่นดิน แพร่พันธุ์ และเพิ่มจำนวนบนแผ่นดิน" ¹⁸ ดังนั้นโนอาห์ได้ออกไปกับบรรดาบุตรของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาทั้งหลายของพวกบุตรชายของเขา พร้อมกับเขา ¹⁹ ทุกสิ่งที่มีชีวิต ทุกสิ่งที่เลื้อยคลาน และนกทุกตัว ทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินตามพันธุ์ของพวกมัน ได้ออกจากเรือ

²⁰ โโนอาห์ได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ เขาได้นำสัตว์สะอาดบางตัว และนกที่สะอาดบางตัว และเผาบูชาบนแท่นบูชานั้น ²¹ พระยาห์เวห์ทรงได้กลิ่นที่พอพระทัย และตรัสในพระทัยของพระองค์ว่า "เราจะไม่แช่งสาปแผ่นดินอีก เพราะถึงแม้ว่ามนุษย์มีจิตใจที่โน้มเอียงไปในทางที่ชั่วร้ายมาตั้งแต่เด็ก หรือจะไม่ทำลายทุกสิ่งที่มีชีวิตอย่างที่เรทำได้เคยทำอีก ²² ตราบใดที่พื้นแผ่นดินยังคงอยู่ ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว เย็นและร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว และกลางวันและกลางคืนจะยังคงมีเรื่อยไปตราบนั้น"

Chapter 9

¹ จากนั้นพระเจ้าได้ทรงอวยพรโนอาห์และบุตรทั้งหลายของเขา และได้ตรัสกับพวกเขาว่า "จงมีลูกดกทวีมากขึ้น และเต็มแผ่นดิน" ² ความหวาดกลัวต่อเจ้า และความเกรงกลัวต่อเจ้าจะมีเหนือสัตว์ทุกตัวที่มีชีวิตบนพื้นแผ่นดิน เหมือนกทุกตัวของท้องฟ้า เหมือนทุกสิ่งที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน และเหนือปลาทั้งหมดแห่งท้องทะเล พวกมันทั้งหมดได้ถูกมอบไว้ในมือเจ้า ³ สิ่งที่เคยกลัวทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่จะเป็นอาหารสำหรับเจ้า บัดนี้เราให้ทุกสิ่งแก่เจ้า เหมือนที่เราได้ให้พืชสีเขียวแก่เจ้า ⁴ แต่เจ้าต้องไม่กินเนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน ในเนื้อนั้น ⁵ แต่สำหรับเลือดของเจ้า ชีวิตที่อยู่ในเลือดของเจ้า เราจะเรียกค่าตอบแทน จากมือของสัตว์ทุกตัว เราจะเรียกค่าตอบแทนจากมือของมนุษย์ใด ๆ นั่นคือจากมือของใครก็ตามผู้ซึ่งฆ่าพี่น้องของเขา เราจะเรียกคืนเพราะชีวิตของคน ๆ นั้น ⁶ ใครก็ตามที่ทำให้มนุษย์เลือดไหล เลือดของเขาจะไหลโดยมนุษย์ด้วย เพราะว่ามันอยู่ในพระฉายาของพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ ⁷ สำหรับพวกเขา จงแพร่พันธุ์ และเพิ่มจำนวนขึ้น แพร่ออกไปทั่วแผ่นดิน และทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน"

⁸ จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ และกับบุตรชายทั้งหลายของเขาที่อยู่กับเขา ตรัสว่า ⁹ " จงฟัง สำหรับเรา เราจะยืนยันพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าหลังจากเจ้า ¹⁰ และสรรพสิ่งที่ชีวิตที่มีอยู่กับเจ้า กับนกทั้งหลาย สัตว์เลี้ยง และสรรพสิ่งแห่งแผ่นดินที่อยู่กับเจ้า จากทั้งหมดที่ออกมาจากเรือ ถึงสรรพสิ่งที่ชีวิตบนแผ่นดิน ¹¹ เรายืนยันพันธสัญญาของเราที่มีกับเจ้า คือเนื้อหนังทั้งหมดจะไม่ถูกทำลายโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำท่วมทำลายแผ่นดินอีก" ¹² พระเจ้าตรัสว่า "นี่คือเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำขึ้นระหว่างเรากับเจ้า และทุกสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่กับเจ้า สำหรับคนทุกชั่วอายุ ¹³ เราได้ตั้งรุ้งกินน้ำของเราไว้ที่เมฆ และนี่จะเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาระหว่างเราและแผ่นดิน ¹⁴ จะเป็นเช่นนั้นเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดิน และเห็นรุ้งกินน้ำที่เมฆนั้น ¹⁵ เราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาของเราที่ได้ทำระหว่างเรากับเจ้า และทุกสิ่งที่มีชีวิตแห่งเนื้อหนัง น้ำจะไม่ท่วมทำลายเนื้อหนังทั้งหมด ¹⁶ รุ้งกินน้ำจะอยู่ที่เมฆและเราจะเห็นเพื่อที่จะระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์ระหว่างพระเจ้าและทุกสิ่งที่มีชีวิตของเนื้อหนังทั้งหมดซึ่งอยู่บนแผ่นดิน" ¹⁷ จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสกับโนอาห์ว่า "นี่คือเครื่องหมายของพันธสัญญาที่เราได้ยืนยันไว้แล้วระหว่างเรากับเนื้อหนังทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นดิน"

¹⁸ บุตรทั้งหลายของโนอาห์ที่ออกมาจากเรือ คือ เชม ฮาม และยาเฟท ฮามเป็นบิดาของคานาอัน ¹⁹ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรของโนอาห์ และด้วยพวกเขาเหล่านี้ทำให้พื้นแผ่นดินทั้งหมดเต็มไปด้วยประชาชน

²⁰ โนอาห์ได้เริ่มเป็นชาวสวน เขาได้ทำสวนองุ่น ²¹ เขาได้ดื่มเหล้าองุ่นและเมา เขาได้นอนเปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของเขา ²² จากนั้นฮาม บิดาของคานาอัน มาเห็นการเปลือยกายของบิดา และได้ไปบอกพี่น้องของเขาที่อยู่ข้างนอก ²³ ดังนั้นเชม และยาเฟทจึงได้เอาเสื้อคลุมยาว และพาดบนบ่าของพวกเขาทั้งสอง และเดินถอยหลังเข้าไป และปกปิดการเปลือยกายของบิดาของพวกเขา พวกเขาได้หันหน้าไปทางอื่น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้เห็นการเปลือยกายของบิดาของพวกเขา ²⁴ เมื่อโนอาห์ตื่นขึ้นจากการเมาของเขา เขาได้รู้ถึงสิ่งที่บุตรชายคนสุดท้ายทำกับเขา ²⁵ ดังนั้นเขาจึงได้พูดว่า "คานาอันจงถูกแช่งสาป ให้เป็นคนใช้ของคนรับใช้ทั้งหลายของพวกพี่น้องเขา" ²⁶ เขายังพูดด้วยอีกว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเชมได้รับการสรรเสริญ และให้คานาอันเป็นคนรับใช้ของเขา" ²⁷ ขอให้พระเจ้าเพิ่มอาณาเขตของยาเฟท และให้เขาสร้างบ้านในเต็นท์ทั้งหลายของเชม ให้คานาอันเป็นคนใช้ของเขา" ²⁸ หลังจากนั้นน้ำท่วม โนอาห์มีชีวิตอยู่ได้อีกสามร้อยห้าสิบปี ²⁹ รวมโนอาห์มีอายุได้เก้าร้อยห้าสิบปี และจากนั้นเขาก็ตาย

Chapter 10

- ¹ เหล่านี้คือเชื้อสายของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือ เซม ฮามและยาเฟท พวกเขาได้ให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลายหลังน้ำท่วม
- ² บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทคือโกเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ฏูบัล เมเชค และทึราส ³ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์คือ อัสเคนัส ร์ฟาก และโทการมาห์ ⁴ บุตรชายทั้งหลายของยาวานคือ เอลิซาร์ การชัช คิทธิม และโดดานิม ⁵ จากคนเหล่านี้ ประชาชนตามชายฝั่งได้แยกและเข้าไปในแผ่นดินของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของตน ตามตระกูล โดยประชาติทั้งหลายของพวกเขา
- ⁶ บุตรชายทั้งหลายของฮามคือคูช มีสรายิม ฟุต และคานาอัน ⁷ บุตรชายทั้งหลายของคูชคือ เซ-บา ฮาวิลาร์ สับกาห์ รามามาร์ และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของรามามาร์คือ เซบา และเดดาน ⁸ คูชเป็นบิดาของนิมโรดซึ่งเป็นผู้พิชิตคนแรกของแผ่นดิน ⁹ เขาเป็นนายพรานที่ทรงพลังต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ นั่นคือที่มาของคำพูดที่ว่า "เหมือนนิมโรด นายพรานที่ทรงพลังต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์" ¹⁰ ศูนย์กลางของอำนาจแห่งแรกของเขาคือเมืองบาบิโลน เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินชินาร์ ¹¹ นอกจากแผ่นดินนั้นเขาได้ไปยังอัสซีเรียและสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทอร์ เมืองคาลาห์ ¹² และเมืองเรเสน ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์และเมืองคาลาห์ มันเป็นเมืองใหญ่ ¹³ มีสรายิมได้ให้กำเนิดคนลูติ คนอานามิม คนเลหะบิม คนบัฟกูธิม ¹⁴ คนปิกรุสิม คนคัสลูอิม(ต้นตระกูลคนฟิลิสเตีย) และคนคัฟโทริม
- ¹⁵ คานาอันเป็นบิดาของโชดอนซึ่งเป็นบุตรคนแรกของเขา และเฮก ¹⁶ และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี ¹⁷ คนฮิไวต์ คนอารคี คนสิตี ¹⁸ คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮาโมธิ ภายหลังตระกูลของคนคานาอันได้ขยายออกไป ¹⁹ อาณาเขตของคนคานาอันเริ่มจากเมืองโชดอน ไปทางเมืองเกรห์ โกลโปจนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองโซโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิมไปไกลจนถึงเมืองลาซา ²⁰ เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของฮามโดยตระกูลของพวกเขา โดยภาษาของพวกเขา ในแผ่นดินของพวกเขาและในประชาติทั้งหลายของพวกเขา
- ²¹ เซม พี่ชายคนโตของยาเฟทได้ให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลายด้วย ²² เซมเป็นบรรพบุรุษของคนเอเบอร์ทั้งหมด บุตรชายทั้งหลายของเซมคือ เอลาม อัสซุร อารปคชาด ลูด และอารัม ²³ บุตรชายทั้งหลายของอารัมคือ อูส อูล เกเธอร์ และมัช ²⁴ อารปคชาดได้ให้กำเนิดเชลาห์ และเชลาห์ได้ให้กำเนิดเอเบอร์ ²⁵ เอเบอร์มีบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลกเพราะว่าในสมัยของเขาได้มีการแบ่งแยกแผ่นดิน น้องชายของเขาชื่อโยกทาน ²⁶ โยกทานได้ให้กำเนิดอัลโมดัต เซเลฟ ฮาซารมาเวก ยีราห์ ²⁷ ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ ²⁸ โอบาล อาบีมาเอล เซบา ²⁹ โอเฟอร์ ฮาวิลาร์ และโยบับ ทั้งหมดเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน ³⁰ ดินแดนของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเซฟาร์ ภูเขาทางทิศตะวันออก ³¹ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามตระกูลของพวกเขาและภาษาต่าง ๆ ของพวกเขา ในแผ่นดินของเขากันหลาย ตามประชาติทั้งหลายของพวกเขา
- ³² เหล่านี้คือตระกูลของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา โดยประชาติทั้งหลายของพวกเขา จากพวกเหล่านี้ประชาติทั้งหลาย ได้แบ่งแยกและไปทั่วแผ่นดินหลังน้ำท่วม

Chapter 11

¹ เมื่อนั้นคนทั้งแผ่นดินใช้ภาษาและคำศัพท์เดียวกัน ² ในขณะที่พวกเขาได้เดินทางไปทางตะวันออก พวกเขาได้พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาจึงได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ³ พวกเขาได้พูดกันว่า "มาเถิด ให้เราเป็นอิฐ และเผาอิฐให้สุก" พวกเขาใช้อิฐแทนก้อนหิน และนำมันดินแทนปูน ⁴ พวกเขาได้พูดว่า "มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมือง และหอคอยซึ่งมียอดถึงท้องฟ้าด้วยพวกเราเอง และให้เราสร้างชื่อสำหรับพวกเราเอง ถ้าเราไม่สร้าง เราจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน" ⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้เสด็จลงมาเพื่อกอดพระเนตรเมืองและหอคอยนั้นซึ่งพงศ์พันธุ์ของอาดัมได้สร้างขึ้น ⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "ดูเถิด พวกเขาเป็นประชาชนหนึ่งเดียว มีภาษาเดียว และพวกเขากำลังเริ่มต้นทำสิ่งนี้ ในไม่ช้าสิ่งที่พวกเขาตั้งใจจะทำ จะไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขา" ⁷ มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของพวกเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อที่ว่าพวกเขาจะไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน" ⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปจากที่นั่น ไปทั่วพื้นแผ่นดินและพวกเขาได้หยุดการก่อสร้างเมืองนั้น ⁹ ดังนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าบาเบล เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้ภาษาของทั้งแผ่นดินวุ่นวาย และจากที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน

¹⁰ คนเหล่านี้คือเชื้อสายของเฮม เฮมมีได้อายุหนึ่งร้อยปี และหลังจากนั้นทว่าสองปี เขาได้เป็นบิดาของอารปิคชาด ¹¹ เฮมได้มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของอารปิคชาด เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹² เมื่ออารปิคชาดมีชีวิตอยู่ได้สามสิบห้าปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ¹³ อารปิคชาดได้มีชีวิตต่อไปอีก 403 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁴ เมื่อนูฮมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ¹⁵ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีก 403 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁶ เมื่อนูฮมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ¹⁷ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีก 430 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

¹⁸ เมื่อนูฮมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ¹⁹ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีก 209 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁰ เมื่อนูฮมีชีวิตได้สามสิบสองปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ²¹ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีก 207 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²² เมื่อนูฮมีชีวิตได้สามสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ²³ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁴ เมื่อนูฮมีชีวิตได้ยี่สิบเก้าปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ²⁵ นูฮได้มีชีวิตต่อไปอีก 119 ปี หลังจากที่เขาได้เป็นบิดาของนูฮ เขายังได้เป็นบิดาของบุตรชายและบุตรหญิงอีกหลายคนด้วย

²⁶ หลังจากนูฮมีชีวิตได้เจ็ดสิบปี เขาได้เป็นบิดาของบุตรชื่อนูฮ ²⁷ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของนูฮ นูฮได้เป็นบิดาของอับราฮาม นูฮ ²⁸ อับราฮามได้เสียชีวิตขณะที่นูฮ บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่เขาเกิดคือเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ²⁹ อับราฮามและนูฮได้แต่งงาน ภรรยาของอับราฮามคือซาราย และภรรยานูฮคือมิลคาห์บุตรสาวของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์ และอิสคาห์ ³⁰ เนื่องจากซารายเป็นหมัน นางจึงไม่มีบุตร

³¹ นูฮได้พาอับราฮามบุตรชายของเขา โลกบุตรชายของฮาราน บุตรชายของเขา และซาราย ลูกสะใภ้ ภรรยาของอับราฮามบุตรชายของเขาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดียไปด้วยกัน เพื่อไปยังแผ่นดินคานาอัน แต่พวกเขาได้มาถึงเมืองฮาราน และพักอยู่ที่นั่น ³² นูฮมีชีวิตได้ 205 ปี และจากนั้นได้เสียชีวิตที่เมืองฮาราน

Chapter 12

¹ เวลานั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอับรามว่า "จงไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากครัวเรือนของบิดาเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะแสดงแก่เจ้า ² เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่ และเจ้าจะเป็นพร ³ เราจะอวยพรคนเหล่านั้นที่อวยพรเจ้า แต่ใครก็ตามที่ไม่ให้เกียรติเจ้า เราจะข่งสาปเขา ผ่านทางเจ้า ครบครันทั้งหมดยกเว้นแผ่นดินจะรับพร"

⁴ ดังนั้นอับรามจึงได้ไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกให้เขาไป และโลกได้ไปกับเขา อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีเมื่อเขาออกจากเมืองฮาราน ⁵ อับรามได้นำซาราย ภรรยาของเขา โลก บุตรชายของน้องชายของเขา ทรีพยัสสินทั้งหมดของพวกเขาที่พวกเขาได้สะสมไว้ และคนทั้งหลายที่พวกเขาได้มาในเมืองฮาราน พวกเขาได้ออกไปยังแผ่นดินคานาอัน และได้มาถึงแผ่นดินคานาอัน ⁶ อับรามได้ผ่านเข้าไปในแผ่นดินนั้น เข้าไปใกล้ถึงเมืองเซเคม ถึงต้นโอ๊กแห่งโมเรห์ ที่เวลานั้นคนคานาอันได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า "เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า" ณ ที่นั้น อับรามได้สร้างแท่นบูชาแก่พระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ได้ปรากฏแก่เขา ⁸ จากนั้น เขาได้ย้ายไปยังแถบเทือกเขา ไปทางตะวันออกของเมืองเบรเอลซึ่งเขาได้ตั้งเต็นท์ของเขา โดยเมืองเบรเอลอยู่ทางตะวันตก และเมืองอัยอยู่ทางตะวันออก ที่นั่นเขาได้สร้างแท่นบูชาแก่พระยาห์เวห์ และออกพระนามของพระยาห์เวห์ ⁹ จากนั้นอับรามยังคงได้เดินทางมุ่งหน้าไปยังเนเกบ

¹⁰ ได้เกิดการกัณดารอาหารในแผ่นดิน ดังนั้นอับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่อที่จะอาศัยอยู่ เพราะการกัณดารอาหารได้รุนแรงมากขึ้นในแผ่นดิน ¹¹ เมื่อเขาจะเข้าไปในอียิปต์ เขาได้พูดกับซาราย ภรรยาของเขาว่า "ดูเถิด เราเห็นว่าเจ้าเป็นผู้หญิงสวย ¹² เมื่อคนอียิปต์เห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่คือภรรยาของเจ้า' และพวกเขาจะฆ่าเรา แต่ให้เจ้ามีชีวิตรอด ¹³ จงพูดว่าเจ้านี้น้องสาวของเรา ดังนั้นจะเป็นการดีสำหรับเราเพราะเจ้า และดังนั้นชีวิตของเราจะถูกสงวนไว้เพราะเจ้า" ¹⁴ และก็เป็นอย่างนั้นเมื่ออับรามได้เข้าไปในอียิปต์ ชาวอียิปต์ได้เห็นว่ายาวสวยมาก ¹⁵ เจ้าชายของฟาโรห์ได้เห็นนาง และทูลยกย่องนางต่อฟาโรห์ นางได้ถูกนำไปยังพระราชวังของฟาโรห์ ¹⁶ ฟาโรห์ได้ทรงดูแลอับรามเป็นอย่างดีเพราะเห็นแก่นาง และได้มอบบรรดาแกะ วัว ลาตัวผู้ คนรับใช้ชาย คนรับใช้หญิง ลาตัวเมีย และอูฐทั้งหลายให้กับเขา

¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติร้ายแรงกับฟาโรห์และพระราชวงศ์ของพระองค์ เพราะซาราย ภรรยาของอับราม ¹⁸ ฟาโรห์ได้ทรงเรียกอับรามและตรัสว่า "อะไรกันนี้ เจ้าได้กระทำต่อเรา?" ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า? ¹⁹ ทำไมเจ้าจึงบอกว่า 'นางคือน้องสาวของเจ้า' ดังนั้นเราจึงนำนางมาเป็นภรรยาของเรา? ดังนั้นบัดนี้ นี่คือภรรยาของเจ้า จงนำนางไป และไปตามทางของเจ้า" ²⁰ จากนั้นฟาโรห์ได้ทรงออกคำสั่งแก่คนของพระองค์เกี่ยวกับเขา และพวกเขาได้ส่งเขาไปพร้อมกับภรรยาของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่

Chapter 13

¹ ดังนั้นอับรามได้ออกจากฮีบปต์และเข้าไปยังเนเกบ คือ เขา ภรรยาของเขา และทุกสิ่งที่มี และโลกก็ได้ไปกับพวกเขาด้วย ² ขณะนี้อับรามร่ำรวยมากทั้งในด้านของฝูงสัตว์เลี้ยง เจ็นและทอง ³ เขาได้เดินทางต่อไปจากเนเกบถึงเบรเอล ไปถึงที่ที่เขาตั้งเต็นท์ครั้งก่อน อยู่ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย ⁴ เขาไปยังที่ที่ตั้งเต็นท์ที่เขาได้สร้างไว้ครั้งก่อน ที่นี้อับรามได้ร้องออกพระนามพระยาห์เวห์ ⁵ ส่วนโลกที่เดินทางมากับอับรามก็มีฝูงสัตว์ ผู้คน และเต็นท์จำนวนมากด้วย ⁶ แผ่นดินนั้นไม่กว้างขวางมากพอสำหรับพวกเขาที่จะอาศัยอยู่ใกล้กัน เพราะว่าทรัพย์สินของพวกเขามีมากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ⁷ และเกิดการทะเลาะวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามและคนเลี้ยงสัตว์ของโลก ในเวลานั้นคนคานาอัน และคนเปอร์สชัได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

⁸ ดังนั้นอับรามจึงได้พูดกับโลกว่า "อย่าให้มีการทะเลาะวิวาทระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนของเจ้ากับคนของเราเลย เพราะเราเป็นครอบครัวเดียวกัน ⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ต่อหน้าเจ้าแล้วมีใช้หรือ? ไปเถิด เจ้าจงแยกไปจากเรา ถ้าเจ้าไปทางซ้าย เราก็จะไปทางขวา หรือถ้าเจ้าไปทางขวา เราก็จะไปทางซ้าย" ¹⁰ โลกก็ได้มองไปรอบ ๆ และได้เห็นว่าที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดเป็นที่ที่มีน้ำบริบูรณ์ทุกแห่งไปจนถึงเมืองโสอาร์ เหมือนสวนของของพระยาห์เวห์ เหมือนแผ่นดินฮีบปต์ นี่เป็นสภาพก่อนที่พระยาห์เวห์จะทำลายเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ ¹¹ ดังนั้นโลกจึงเลือกที่ราบทั้งหมดของแม่น้ำจอร์แดนสำหรับตัวเขาเอง และได้เดินทางไปทางตะวันออก และญาติทั้งสองก็ได้แยกทางกัน ¹² อับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน และโลกได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองทั้งหลายของที่ราบนั้น เขาตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ห่างไกลจากเมืองโสโดม ¹³ ส่วนชาวเมืองโสโดมนั้นเป็นคนบาปชั่วร้ายต่อต้านพระยาห์เวห์

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอับรามหลังจากที่โลกได้แยกตัวออกไปจากเขาแล้วว่า "จงมองดูจากที่ที่เจ้ากำลังยืนอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก ¹⁵ แผ่นดินทั้งหมดที่เจ้าเห็นนี้ เราจะมอบให้แก่เจ้าและแก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ ¹⁶ เราจะทำให้บรรดาเชื้อสายของเจ้ามีมากเหมือนผงคลีแห่งแผ่นดิน ดังนั้นถ้าใครสามารถนับผงคลีแห่งแผ่นดินได้ ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้อย่างนั้น ¹⁷ จงลุกขึ้น เดินไปให้ทั่วแผ่นดินนี้ ทั้งด้านยาว และด้านกว้าง เพราะว่าเราจะมอบแผ่นดินนี้ให้เจ้า" ¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงได้ย้ายเต็นท์ของเขา และมาอาศัยอยู่ที่ต้นโอ๊กแห่งบับเร ที่ซึ่งอยู่ในเฮโบรน และที่นั่นเขาได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์

Chapter 14

¹ ในรัชสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โศกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และกิดาลกษัตริย์เมืองโกยิม นั้น ² พวกเขาได้ทำสงครามต่อสู้กับเบ-รากษัตริย์เมืองโสโดม มิชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัดมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (ถูกเรียกว่า ไศอาร์ ด้วย) ³ ภายหลังกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์เหล่านี้ได้ร่วมมือกันที่หุบเขาสิดติม (ถูกเรียกว่าทะเลเกลือด้วย) ⁴ พวกเขาได้รับใช้เคโดร์ลาโอเมอร์มาสิบสองปี แต่ในปีที่สิบสาม พวกเขาได้ก่อการกบฏ ⁵ จากนั้นในปีที่สิบสี่เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเขาได้มา และโจมตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัยกาโรคารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม คนเอมิมที่เมืองชาวห์ศัรียารอิม ⁶ และคนโฮร์ที่ดินแดนภูเขาเซอียร์ของพวกเขา ไกลไปถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ทะเลทราย ⁷ จากนั้นพวกเขาได้กลับมาถึงเมืองเอนมิสปัท (ถูกเรียกว่าคาเดชด้วย) และรบชนะดินแดนทั้งหมดของคนอามาเลซ และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่เมืองฮาซาโซนทามาร์ด้วย ⁸ จากนั้นกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (ถูกเรียกว่า ไศอาร์ด้วย) ได้ออกไปและเตรียมตัวทำสงครามในหุบเขาสิดติม ⁹ ต่อสู้กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม กิดาลกษัตริย์เมืองโกยิม อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โศกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ รวมเป็นกษัตริย์สี่พระองค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าพระองค์ ¹⁰ ขณะนั้นหุบเขาสิดติมเต็มไปด้วยบ่อน้ำมันดิน เมื่อกษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์หนีไปนั้น พวกเขาได้ตกลงไปในบ่อนั้น เหล่าคนที่เหลือได้หนีไปยังกูซา ¹¹ ดังนั้นพวกเขาได้ยึดเอาเสบียงอาหารและสิ่งของทั้งหมดของเมืองโสโดมและโกโมราห์ และไปตามทางของพวกเขา ¹² เมื่อพวกเขาจากไป พวกเขาได้จับตัวโลก หลานชายของอับราม ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองโสโดม และทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาไปด้วย

¹³ มีคนหนึ่งหนีมาได้และได้มาบอกอับราม คนฮีบรู เขาอยู่ที่ตันไอค์ที่เป็นของมัมเร คนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของเอชโคล และอาเนอร์ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมิตรกับอับราม ¹⁴ ในขณะนั้นเมื่ออับรามได้ยินว่าพวกศัตรูได้จับตัวญาติของเขาไป เขาได้นำผู้ชายที่ได้รับการฝึกของเขา 318 คน ผู้ซึ่งเกิดในบ้านของเขา และเขาได้ไล่ตามพวกเขาไปไกลถึงเมืองดาน ¹⁵ เขาได้แบ่งคนของเขาออกต่อสู้กับพวกเขาในเวลากลางคืน และโจมตีพวกเขา และไล่ตามพวกเขาไปไกลถึงเมืองโซนาห์ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองดามัสกัส ¹⁶ จากนั้นเขาก็ได้นำสิ่งที่ถูกยึดคืนมาได้ทั้งหมด และนำญาติของเขา คือ โลก และทรัพย์สินของเขา รวมทั้งบรรดาผู้หญิงและคนอื่น ๆ กลับมาด้วย

¹⁷ หลังจากอับรามได้กลับมาจากการทำให้เคโดร์ลาโอเมอร์ และกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเขา พ่ายแพ้แล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมได้ออกมาพบเขาที่หุบเขาชาวห์ (ถูกเรียกว่า หุบเขากษัตริย์ ด้วย) ¹⁸ เมลคีเซเดค กษัตริย์เมืองซาเลมได้นำเอาขนมปังและเหล้าออกมาให้ เขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด ¹⁹ เขาได้อวยพรอับรามว่า "พระพรจงมีแด่อับรามโดยพระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน" ²⁰ สรรเสริญพระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงทำให้ศัตรูของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า" จากนั้นอับรามได้ถวายหนึ่งในสิบของทุกสิ่งให้แก่เมลคีเซเดค

²¹ กษัตริย์เมืองโสโดมได้ตรัสกับอับรามว่า "จงให้ประชาชนแก่ข้า และเอาสิ่งของไปสำหรับตัวเจ้าเอง" ²² อับรามได้พูดกับกษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพระองค์ได้ยกมือของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าสูงสุด ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินว่า ²³ ข้าพระองค์จะไม่เอาเส้นด้ายสักหนึ่งเส้น สายรัดรองเท้าสักหนึ่งเส้น หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของพระองค์ ดังนั้นพระองค์จะไม่สามารถตรัสได้ว่า 'เราได้ทำให้อับรามมั่งคั่ง' ²⁴ ข้าพระองค์จะไม่เอาอะไรเลยยกเว้นสิ่งที่บรรดาคนหนุ่มทั้งหลายได้กินและส่วนแบ่งของพวกเขา ผู้ชายที่ไปกับข้าพระองค์ ขอให้อาเนอร์ เอชโคล และมัมเร ได้รับส่วนของพวกเขาก็ดี"

Chapter 15

¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงอับรามในนิมิต ตรัสว่า "อย่ากลัวเลยอับราม เราเป็นโล่ของเจ้าและบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ของเจ้า" ² อับรามได้กล่าวว่ "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงให้อะไรแก่ข้าพระองค์ ในเมื่อข้าพระองค์ยังไม่มีบุตรชาย และผู้สืบทอดมรดกของบ้านข้าพระองค์ก็คือ เฮลีเอเซอร์แห่งดามัสกัสหรือ?" ³ อับรามได้ทูลอีกว่า "ตั้งแต่พระองค์ไม่ได้ให้ข้าพระองค์มีทายาท ดูก่อนพ่อบ้านของข้าพระองค์ก็เป็นผู้สืบทอดมรดกของข้าพระองค์" ⁴ จากนั้น ดูก่อนพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเขา ตรัสว่า "คนผู้ไม่ใช่ผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่มาจากร่างกายของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า" ⁵ จากนั้นพระองค์ได้ทรงนำเขาออกไปข้างนอก และตรัสว่า "จงดูบนท้องฟ้า และนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้" จากนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาอีกว่า "ดังนั้นเชื้อสายของเจ้าก็จะเป็นอย่างนั้น" ⁶ เขาเชื่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงถือว่านี่คือความชอบธรรมของเขา

⁷ พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า "เราคือพระยาห์เวห์ผู้ที่นำเจ้าออกมาจากเมืองเออร์ของคนเคลเดีย เพื่อที่จะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า" ⁸ เขาได้พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์?" ⁹ จากนั้นพระองค์ได้ตรัสสั่งเขาว่า "จงนำภรรยาอายุสามปีหนึ่งตัว แพะตัวเมียอายุสามปีหนึ่งตัว แกะตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว นกเขาหนึ่งตัว และนกพิราบหนุ่มหนึ่งตัว มาให้เรา"

¹⁰ เขาได้นำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาให้พระองค์ และตัดออกเป็นสองท่อน และวางแต่ละท่อนไว้ตรงข้ามกัน แต่เขาไม่ได้ตัดแบ่งพวกนก ¹¹ เมื่อพวกนกที่ล่าเหยื่อบินโฉบลงมาบนเหล่าซากสัตว์ทั้งหลาย อับรามก็ได้จับไล่พวกมันไป

¹² จากนั้นเมื่อดวงอาทิตย์ได้กำลังคล้อยต่ำลง อับรามรู้สึกง่วงนอนและ ดูก่อน ความมืดที่ลึกดำ และน้ำค้างยังได้มาปกคลุมเขาไว้ ¹³ พระยาห์เวห์จึงได้ตรัสกับอับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะต้องถูกบังคับให้เป็นทาส และกดขี่ข่มเหงเป็นเวลาสี่ร้อยปี ¹⁴ เราจะพิพากษาชนชาตินั้นที่พวกเขาได้รับใช้ และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินมากมาย ¹⁵ แต่เจ้าจะไปหาบรรพบุรุษของเจ้าอย่างสงบ และเจ้าจะถูกฝังเมื่ออายุมากแล้ว" ¹⁶ ในชั่วอายุคนที่สี่พวกเขาจะมาก็ี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ถึงขีดสุด"

¹⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตก และมืดแล้ว ดูก่อน มีมือคว้นไฟและคบเพลิงได้ผ่านไประหว่างซากสัตว์เหล่านั้น ¹⁸ ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับอับราม ตรัสว่า "โดยนัยนี้ เรามอบแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า จากแม่น้ำแห่งอียิปต์ถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ¹⁹ แผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนีส คนชัตโมไนต์ ²⁰ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีส คนเรฟาอิม ²¹ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซ และคนเยนุส "

Chapter 16

¹ ถึงวันนี้ ซารายภรรยาอับรามยังไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่อับราม แต่นางมีคนใช้ผู้หญิงคนฮีบปคนหนึ่งชื่อฮาการ์ ² ดังนั้นซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด พระยาห์เวห์ไม่ทรงให้ฉันมีบุตร ไปเถิด ไปหลับนอนกับคนใช้ของฉัน บางทีฉันอาจจะมียุตรโดยนาง" อับรามก็ได้ฟังเสียงของซาราย ³ นั่นเป็นเวลาสิบปีหลังจากที่อับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ที่ซาราย ภรรยาของอับรามได้ยักฮาการ์คนใช้ชาวฮีบปตัวของนางให้เป็นภรรยาของอับราม ⁴ ดังนั้นเขาจึงได้หลับนอนกับฮาการ์ และนางได้ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์ นางจึงได้ดูหมิ่นนายหญิงของนาง ⁵ ซารายจึงได้พูดกับอับรามว่า "ความทุกข์นี้ตกแก่ฉันเพราะท่าน ฉันได้ยกสาวใช้ของฉันไปสู่อ้อมกอดของท่าน และเมื่อนางพบว่านางตั้งครรภ์ ฉันก็ถูกดูหมิ่นในสายตาของนาง ขอให้พระยาห์เวห์ตัดสินความระหว่างฉันกับท่าน" ⁶ แต่อับรามได้พูดกับซารายว่า "นี่แน่ะ หญิงคนใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจของเจ้า จงกระทำกับนางในสิ่งที่เจ้าเห็นว่าดีที่สุด" ดังนั้นซารายจึงได้จัดการกับนางอย่างหนัก และนางก็ได้หนีไปจากเธอ

⁷ กูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พบนางที่บ่อน้ำพุในถิ่นทุรกันดาร บ่อน้ำพุที่อยู่บนทางไปเมืองซูร์ ⁸ ท่านได้ถามว่า "ฮาการ์ คนใช้ของซาราย เจ้ามาจากไหน และเจ้ากำลังจะไปไหน?" นางจึงตอบว่า "ฉันกำลังหนีจากนายหญิงของฉัน ซาราย" ⁹ กูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดกับนางว่า "จงกลับไปหานายหญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของนาง" ¹⁰ จากนั้นกูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดกับนางว่า "เราจะเพิ่มเชื้อสายของเจ้าอย่างทวีคูณ ดังนั้นพวกเธอจะมีจำนวนมากมายเกินกว่าจะนับได้" ¹¹ กูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์นั้นยังได้พูดกับนางอีกด้วยว่า "ดูเถิด เจ้าตั้งครรภ์ และจะให้กำเนิดบุตรชาย และเจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิซมาเอล เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับฟังความทุกข์ร้อนของเจ้า" ¹² เขาจะเป็นล้าป้าของผู้ชาย เขาจะเป็นปรปักษ์ต่อผู้กับผู้ชายทุกคน และผู้ชายทุกคนจะเป็นปรปักษ์กับเขา และเขาจะอาศัยแยกออกจากพี่น้องทั้งหมดของเขา" ¹³ จากนั้นนางได้เรียกนามนี้ต่อพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์คือพระเจ้าผู้ที่ทรงเห็นข้าพระองค์" เพราะนางได้พูดว่า "แม้ว่าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงเห็น ข้าพระองค์ก็ยังเห็นได้จริง ๆ หรือ?" ¹⁴ ดังนั้นบ่อน้ำนั้นจึงถูกเรียกชื่อว่า เบเออลาไฮไรย ดูเลิมันตั้งอยู่ระหว่างคาเดชกับเบเรด

¹⁵ ฮาการ์ได้ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราม และอับรามได้ตั้งชื่อบุตรชายของเขาที่เกิดจากฮาการ์ว่า อิซมาเอล ¹⁶ อับรามมีอายุได้แปดสิบหกปี เมื่อฮาการ์ได้ให้กำเนิดอิซมาเอลแก่อับราม

Chapter 17

¹ เมื่ออับรามอายุได้เก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับราม และตรัสกับเขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินต่อหน้าเรา และปราศจากที่ต่ำหมี ² จากนั้นเราจะยืนยันพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้า และจะเพิ่มทวีให้แก่เจ้าอย่างล้นเหลือ" ³ อับรามได้โน้มตัวลง หน้าจรดพื้น และพระเจ้าได้ทรงสนทนากับเขา ตรัสว่า ⁴ "สำหรับเรา นี่คือการพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของชนชาติมากมาย ⁵ อับรามจะไม่ใช้ชื่อของเจ้าอีกต่อไป แต่ชื่อของเจ้าจะเป็นอับราฮัม เพราะว่าเราจะให้เจ้าเป็นบิดาของชนชาติมากมาย ⁶ เราจะทำให้เจ้าทวีเพิ่มขึ้นเหลือคณานับ และเราจะให้ชนชาติทั้งหลายของเจ้าเกิดขึ้น และภริยาก็จะออกมาจากเจ้า ⁷ เราจะตั้งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ที่จะเป็พระเจ้าของเจ้า และของเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า ⁸ เราจะมอบแผ่นดินที่ซึ่งเจ้าได้อาศัยอยู่แก่เจ้า และเชื้อสายทั้งหลายที่เกิดมาภายหลังเจ้า คือแผ่นดินคานาอันทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็พระเจ้าของพวกเขา"

⁹ จากนั้นพระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับเจ้า เจ้าต้องรักษาพันธสัญญาของเรา เจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา ¹⁰ นี่คือการพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าต้องรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่เกิดมาภายหลังเจ้า คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางเจ้าต้องเข้าสุหนัต ¹¹ เจ้าต้องเข้าสุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติ และนี่จะเป็นหมายสำคัญของพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า ¹² ผู้ชายทุกคนท่ามกลางเจ้าซึ่งมีอายุแปดวันต้องเข้าสุหนัตตลอดทุกชั่วอายุชาติพันธุ์ของเจ้า นีรรวมถึงผู้ชายที่เกิดในครรภ์เรือนของเจ้า และผู้ชายที่ถูกซื้อมาจากคนต่างชาติด้วยเงิน ผู้ซึ่งไม่ใช่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า ¹³ ผู้ชายซึ่งเกิดในครรภ์เรือนของเจ้า และผู้ชายที่ถูกซื้อมาด้วยเงินของเจ้าต้องเข้าสุหนัต ดังนั้นพันธสัญญาของเราจะอยู่ในเนื้อหนังของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹⁴ ผู้ชายคนใดที่ไม่เข้าสุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติจะถูกตัดออกจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"

¹⁵ พระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับซาราย ภรรยาของเจ้า อย่าเรียกนางว่าซารายอีกต่อไป แต่ชื่อของนางจะเป็นซาร่าห์ ¹⁶ เราจะอวยพรนาง และเราจะให้นุตรชายคนหนึ่งจากนางแก่เจ้า เราจะอวยพรนาง และนางจะเป็นมารดาของชนชาติทั้งหลาย ภริยาก็จะทั้งหลายของปวงชนจะมาจากนาง" ¹⁷ จากนั้นอับราฮัมได้ก้มลง หน้าจรดพื้นดิน และหัวเราะ และพูดในใจของเขาว่า "ผู้ชายที่อายุหนึ่งร้อยปีจะมีบุตรได้หรือ? ซาร่าห์ซึ่งมีอายุเก้าสิบปีจะให้กำเนิดบุตรชายได้หรือ?" ¹⁸ อับราฮัมได้ทูลพระเจ้าว่า "โอ ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์" ¹⁹ พระเจ้าได้ตรัสว่า "ไม่ใช่เช่นนั้น แต่ซาร่าห์ ภรรยาของเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า และเจ้าต้องตั้งชื่อเขาว่า อิสอัค เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์กับเชื้อสายทั้งหลายของเขาที่เกิดภายหลังเขา ²⁰ สำหรับอิชมาเอลนั้น เราได้ฟังเจ้า ดูเถิดเราจะอวยพรเขา และจะทำให้เขามีเพิ่มมากขึ้น และจะทวีคูณอย่างมากมายแก่เขา เขาจะเป็นบิดาของผู้นำสืบสองเผ่า และเราจะทำให้เขาเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ ²¹ แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคผู้ซึ่งซาร่าห์จะให้กำเนิดแก่เจ้า ในเวลานี้ ในปีหน้า "

²² เมื่อพระองค์ทรงกล่าวกับเขาเสร็จแล้ว พระเจ้าจึงไปจากอับราฮัม ²³ จากนั้นอับราฮัมได้นำอิชมาเอล บุตรชายของเขา และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เกิดในครรภ์เรือนของเขา และคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกซื้อด้วยเงินของเขา ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางครรภ์เรือนของอับราฮัม ให้มาเข้าสุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติในวันเดียวกันที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขา ²⁴ อับราฮัมอายุได้เก้าสิบเก้าปีเมื่อเขาเข้าสุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติ ²⁵ อิชมาเอลบุตรของเขาอายุได้สิบสามปีเมื่อเขาเข้าสุหนัตติดหนังหุ้มปลายองคชาติ ²⁶ ในวันเดียวกันนั้นทั้งอับราฮัม และอิชมาเอลบุตรชายของเขาได้เข้าสุหนัต ²⁷ ผู้ชายทั้งหมดในครรภ์เรือนของเขาได้เข้าสุหนัตกับเขา รวมทั้งคนเหล่านั้นที่เกิดในครรภ์เรือนนั้น และคนเหล่านั้นที่ถูกซื้อมาจากคนต่างชาติด้วยเงิน

Chapter 18

¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัมที่หุบต้นโอ๊กของมัมเร ในเวลาอากาศร้อนของวัน ในขณะที่เขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ ² เขาเงยหน้าขึ้นมองดูนี้แน่เขาเห็นผู้ชายสามคนกำลังยืนอยู่ตรงข้ามกับเขา เมื่ออับราฮัมได้เห็นพวกเขา อับราฮัมได้วิ่งจากประตูเต็นท์ไปพบพวกเขา และโน้มตัวลงถึงดิน ³ เขาได้พูดว่า "นายท่าน ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขออย่าได้ผ่านไประยะนี้ และละทิ้งผู้รับใช้ของท่าน ⁴ ขอให้ข้าพเจ้าได้นำเอาน้ำมาให้ท่านสักเล็กน้อย ล้างเท้าของท่าน ให้ท่านได้พักผ่อนได้ต้นไม้นี้ ⁵ ให้ข้าพเจ้านำอาหารสักเล็กน้อยมาให้ ดังนั้นท่านจะได้กระทำให้ท่านเองสดชื่นขึ้น หลังจากนั้นท่านค่อยเดินทางต่อไป เพราะท่านได้แวะมาเยี่ยมเยียนผู้รับใช้ของท่าน" พวกเขาตอบว่า "จงทำตามที่เราพูดเถิด" ⁶ แล้วอับราฮัมได้รับเข้าไปในเต็นท์ ไปหาซาร่าห์ และพูดว่า "รีบหน่อย เอาแป้งอย่างดีสามถัง นวดและทำขนมปัง" ⁷ จากนั้นอับราฮัมได้วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และนำเอาลูกวัวที่ยังอ่อนและดี มาให้คนใช้ และเขาได้รับที่จะจัดเตรียมทำเป็นอาหาร ⁸ เขาได้เอานม และน้ำมัน และลูกวัวที่ได้จัดทำไว้แล้ว และวางอาหารนั้นต่อหน้าพวกเขา และเขาได้ยืนอยู่ข้างพวกเขาได้ต้นไม้นี้ในขณะที่พวกเขากินอาหาร

⁹ พวกเขาได้พูดกับเขาว่า "ซาร่าห์ ภรรยาของเจ้าอยู่ไหน?" เขาตอบว่า "ที่นั่น อยู่ในเต็นท์" ¹⁰ เขาได้พูดว่า "แต่คนเดียว เราจะกลับมาหาเจ้าในฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชาย" ซาร่าห์กำลังฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังเขา ¹¹ ขณะนั้นอับราฮัมและซาร่าห์แก่ มีอายุมากแล้ว และซาร่าห์ก็มีอายุมากเกินกว่าที่จะมีบุตรได้ ¹² ดังนั้นซาร่าห์จึงหัวเราะกับตัวเองและพูดกับตัวเองว่า "หลังจากที่ฉันหมดแรงแล้ว และเจ้านายของฉันก็แก่แล้ว ฉันจะมีความยินดีในเรื่องนี้อีกหรือ?" ¹³ พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่อับราฮัมว่า "ทำไมซาร่าห์หัวเราะและพูดว่า 'ฉันจะให้กำเนิดบุตรคนหนึ่งจริงหรือ ในเมื่อฉันแก่แล้ว?' ¹⁴ มีอะไรที่ยากเกินไปสำหรับพระยาห์เวห์หรือ? ในเวลาที่เรารู้กำหนด ในฤดูใบไม้ผลิ เราจะกลับมาหาเจ้า ประมาณเวลานี้ ในปีหน้าซาร่าห์จะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง" ¹⁵ ซาร่าห์ได้ปฏิเสธและพูดว่า "ข้าพระองค์ไม่ได้หัวเราะ" เพราะนางหวาดกลัว พระองค์ทรงตอบว่า "อย่าเลย เจ้าได้หัวเราะ"

¹⁶ แล้วผู้ชายเหล่านั้นจึงได้ลุกขึ้นจากไป และมองลงไปเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับพวกเขาเพื่อมองดูพวกเขาไปตามทาง ¹⁷ แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "ควรหรือที่เราจะปิดบังอับราฮัมในสิ่งที่เราจะทำ" ¹⁸ เพราะว่าอับราฮัมจริง ๆ แล้วจะเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจมาก และชนชาติทั้งหมดของแผ่นดินจะได้รับพรเพราะเขา? ¹⁹ เพราะว่าเราได้เลือกเขา ดังนั้นเขาจะสั่งสอนบุตรทั้งหลายของเขา และครุว์เรือนของเขาที่จะมาภายหลังเขาให้ถือรักษาทางของพระยาห์เวห์ เพื่อกระทำความชอบธรรมและยุติธรรม ดังนั้นพระยาห์เวห์จะได้ประทานให้แก่อับราฮัมตามที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาแล้วนั้น" ²⁰ จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เพราะว่ามีเสียงเรียกร้องกล่าวโทษเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์อย่างมากมาย และเพราะว่าความบาปของพวกเขานั้นร้ายแรง ²¹ บัดนี้เราจะลงไปที่นี่และดูตามเสียงเรียกร้องกล่าวโทษเมืองนั้นที่มาถึงเรา ดูว่าพวกเขาได้ทำบาปอย่างนั้นจริงไหม ถ้าไม่ เราก็จะรู้"

²² ดังนั้นพวกผู้ชายได้หันไปจากที่นั่น และมุ่งตรงไปยังเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังคงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²³ จากนั้นอับราฮัมได้เข้ามาใกล้และทูลถามว่า "พระองค์จะทรงทำลายล้างคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรมหรือ?" ²⁴ บางทีอาจจะมิใช่ผู้ชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้น และจะไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ที่นี่หรือ? ²⁵ ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพระองค์ที่จะทรงกระทำการนั้นคือ การฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรม ดังนั้นควรหรือที่คนชอบธรรมจะถูกกระทำแบบเดียวกันกับคนอธรรม ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด ผู้พิพากษาของแผ่นดินทั้งหมดจะไม่ทำอะไรที่ยุติธรรมหรือ?" ²⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "หากเราพบคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองโสโดม เราจะละเว้นเมืองนั้นทั้งเมืองเพื่อเห็นแก่พวกเขา" ²⁷ อับราฮัมได้ตอบและทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ขอพระกรุณาที่จะทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ แม้ว่าข้าพระองค์จะเป็นเพียงธุลี และขี้เถ้า" ²⁸ ถ้าหากมีคนชอบธรรมน้อยกว่าห้าสิบคนไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองทั้งเมืองเพราะขาดไปห้าคนนั้นหรือไม่? " พระองค์ได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นี่" ²⁹ เขาได้พูดกับพระองค์อีกครั้ง และได้ทูลว่า "และถ้าพบสี่สิบคนที่นี่เล่า" พระองค์ได้ตรัสตอบว่า "เราก็จะไม่ทำลายมันเพราะเห็นแก่สี่สิบคนนั้น" ³⁰ เขาได้ทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาอย่าทรงกริ้วเลย ข้าพระองค์ขอกูลว่า บางทีอาจจะพบสามสิบคนที่นี่" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลายมันถ้าเราพบสามสิบคนที่นี่" ³¹ เขาได้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ขอทรงพระกรุณาที่จะทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ บางทีอาจจะพบยี่สิบคนที่นี่" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคนนั้น" ³² เขาได้ทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอทรงพระกรุณาอย่าทรงกริ้ว และข้าพระองค์ขอกูลครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย บางทีอาจจะพบสิบคนที่นี่" แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคนนั้น" ³³ พระยาห์เวห์ได้เสด็จไปทันทีเมื่อพระองค์เสร็จสิ้นการพูดกับอับราฮัม และอับราฮัมก็ได้กลับไปบ้าน

Chapter 19

¹ กุตสวรรค์สององค์ได้มาถึงเมืองโสโดมในตอนเย็น ขณะที่โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม โลกจึงเห็นพวกเขา จึงลุกขึ้นไปพบพวกเขา และโน้มตัวลงหน้าถึงพื้น ² เขาพูดว่า "กรุณาเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเชิญท่านแวะไปยังบ้านผู้รับใช้ของท่าน พักค้างคืน และล้างเท้าของท่าน จากนั้นท่านสามารถตื่นขึ้นแต่เช้า และเดินทางต่อไป" พวกเขาตอบว่า "ไม่หรือ เราจะพักค้างคืนที่ลานเมือง" ³ แต่เขาพยายามคะยั้นคะยอมากขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้ไปกับเขา และเข้าไปในบ้านของเขา เขาได้จัดเตรียมอาหาร และบึงขนมปังไร้เชื้อ และพวกเขาก็ได้กิน ⁴ แต่ก่อนที่พวกเขาจะนอนลง พวกผู้ชายของเมืองนั้น พวกผู้ชายของเมืองโสโดมได้ล้อมบ้านนั้นไว้ ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ผู้ชายทั้งหมดจากทุกชอกทุกซอยของเมืองนั้น ⁵ พวกเขาเริ่มเรียกหาโลก และได้พูดกับเขาว่า "พวกผู้ชายที่ได้เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ในไหน? จงนำพวกเขาออกมาให้เรา พวกเราจะหลับนอนกับพวกเขา"

⁶ โลกจึงได้ออกไปนอกประตู ไปหาพวกเขา และได้ปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ⁷ เขาได้พูดว่า "ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่าน พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ากระทำการชั่วร้ายอย่างนั้นเลย" ⁸ ดูก่อน ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนผู้ที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายคนใดมาก่อน ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน ข้าพเจ้าจะนำพวกเขาออกมาให้พวกท่าน และพวกท่านจะทำอะไรกับพวกเขา ก็แล้วแต่พวกท่าน เพียงแต่อย่าทำอะไรกับผู้ชายเหล่านี้ เพราะว่าพวกเขาได้มาอยู่ใต้ร่มเงาหลังคาบ้านของข้าพเจ้า" ⁹ พวกเขาพูดว่า "จงถอยไป" พวกเขาพูดอีกด้วยว่า "คนนี้มาที่นี่เพื่อที่จะอาศัยอยู่ที่นี้เหมือนคนต่างชาติคนหนึ่ง แต่บัดนี้เขาได้กลายเป็นผู้พิพากษาเรา บัดนี้พวกเราจัดการอย่างที่เราจะยังแกล้งเจ้ามากกว่าที่จะกระทำกับพวกเขา" พวกเขาได้ผลักผู้ชายคนนั้นอย่างแรง คือสู่กับโลก และเข้ามาใกล้ จวนที่จะพังประตูบ้านลง ¹⁰ แต่พวกผู้ชายนั้นได้ยื่นมือออกไปถึงโลกกลับเข้ามาในบ้านและปิดประตู ¹¹ จากนั้นพวกแขกของโลกได้จู๋โจมอย่างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ต่อพวกผู้ชายที่อยู่นอกประตูบ้าน ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ดังนั้นพวกเขาจึงอ่อนแรงลงเมื่อพวกเขาได้พยายามเข้ามาที่ประตูบ้าน

¹² แล้วพวกผู้ชายนั้นได้พูดกับโลกว่า "เจ้ามีใครอยู่ที่นี้อีกไหม? บุตรชายทั้งหลาย บุตรสาวทั้งหลาย และใครก็ตามที่เจ้ามีในเมืองนี้ จงพาพวกเขาออกจากที่นี่" ¹³ เพราะว่าเราจะทำลายสถานที่นี้เพราะว่าการเรียกร้องกล่าวหาเรื่องนี้ดังมากไปถึงพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงส่งพวกเรามาทำลายเมืองนี้" ¹⁴ โลกได้ออกไปพูดกับพวกบุตรชายของเขา พวกผู้ชายที่ได้สัญญาว่าจะแต่งงานกับบุตรสาวทั้งหลายของเขา และพูดว่า "เร็วๆ รีบออกไปจากที่นี่ เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทรงทำลายเมืองนี้" แต่สำหรับพวกบุตรชายของเขา เขาดูเหมือนพูดเรื่องตลก

¹⁵ เมื่อใกล้จะสว่าง เหล่ากุตสวรรค์ได้เร่งโลก กล่าวว่า "จงไปเถิด นำภรรยาของเจ้าและบุตรสาวสองคนที่อยู่ที่นี่ เพื่อที่จะไม่ถูกทำลายไปกับการลงโทษเมืองนี้" ¹⁶ แต่เขาไล่เล พวกผู้ชายนั้นจึงจับมือเขา และมือของภรรยาของเขา และมือของบุตรสาวทั้งสองของเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาต่อเขา พวกเขาได้นำเขาทั้งหลาย และออกไปนอกเมืองนั้น ¹⁷ เมื่อพวกเขาได้นำเขาทั้งหลายออกมา ผู้ชายคนหนึ่งได้พูดว่า "จงวิ่งไปเพื่อเอาชีวิตรอด อย่าหันกลับมามอง หรือหยุดพักที่ใดในที่ราบนั้น จงหนีไปยังภูเขากลับมาเพื่อที่พวกเจ้าจะไม่ถูกกวาดล้าง"

¹⁸ โลกได้พูดกับพวกเขาว่า "อย่าเลย กรุณาเถิด" ¹⁹ เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านได้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่านแล้ว และท่านได้สำแดงความเมตตาที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขากลับมาได้ทั้งนี้เพราะภัยพิบัติจะถึงข้าพเจ้าเสียก่อน และข้าพเจ้าจะตาย" ²⁰ ดูก่อนเมืองนั้น อยู่ที่นี่ อยู่ใกล้พอที่จะหนีไปที่นั่น และเป็นเมืองเล็ก ๆ กรุณาอนุญาตให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด (ไม่ใช่เมืองเล็กหรือ?) และชีวิตของข้าพเจ้าจะปลอดภัย" ²¹ เขาได้พูดกับท่านว่า "ตกลง เรายอมรับคำร้องขอนี้ด้วย ที่เราจะไม่ทำลายเมืองที่เจ้าได้กล่าวถึง" ²² เร็วเถิด จงหนีไปที่นั่น เพราะว่าเราไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากจะเจ้าจะไปถึงที่นั่น" ด้วยเหตุนี้เมืองนั้นจึงถูกเรียกว่า ไศฮาร์ ²³ ดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือแผ่นดินเมื่อโลกได้ไปถึงเมืองไศฮาร์

²⁴ จากนั้นพระยาห์เวห์ทรงได้ส่งกำมะถันและไฟจากท้องฟ้าลงมาเหนือเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ²⁵ พระองค์ทรงได้ทำลายเมืองเหล่านั้น และที่ราบทั้งหมด และผู้ที่อยู่ในเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และพืชทั้งหลายที่เติบโตบนพื้นดิน ²⁶ แต่ภรรยาของโลกที่อยู่ข้างหลังเขา ได้หันกลับมามองดู และนางได้กลายเป็นเสาเกลือ ²⁷ อับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และได้ไปที่ที่เขาได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²⁸ เขาได้มองลงไปยังเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ และแผ่นดินของที่ราบนั้นทั้งหมด เขาได้มองดู และนี่แน่ะ มีควันพลุ้งขึ้นจากแผ่นดินเหมือนควันของเตาเผา

²⁹ ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงได้ทำลายเมืองทั้งหลายของที่ราบ พระเจ้าทรงได้ระลึกถึงอับราฮัม พระองค์ทรงได้ส่งโลกออกไปพ้นจากการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงได้ทำลายเมืองทั้งหลายที่โลกได้อาศัยอยู่ ³⁰ โลกจึงได้ออกไปจากเมืองไศฮาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขากับบุตรสาวทั้งสองคนเพราะเขาหวาดกลัวที่จะอาศัยอยู่ในเมืองไศฮาร์ เหตุนี้เขาจึงได้อาศัยอยู่ในที่นั่น เขาและบุตรสาวทั้งสอง

³¹ บุตรสาวคนโตได้พูดกับน้องสาวว่า "บิดาของเราอายุมากแล้ว และไม่มีผู้ชายคนใดที่จะมาหลับนอนกับเราตามธรรมเนียมประเพณีของโลก ³² มาเถิด ให้เราชักชวนบิดาดื่มเหล้าองุ่น และเราจะหลับนอนกับเขา เพื่อที่จะขยายพงศ์พันธุ์ของบิดาเรา" ³³ ดังนั้นพวกเขาจึงให้บิดาของพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้น จากนั้นบุตรสาวคนโตได้เข้าไปหลับนอนกับบิดาของนาง เขาไม่รู้ว่านางได้เข้ามานอนเมื่อใด หรือนางได้ลุกออกไปเมื่อใด ³⁴ ในวันต่อมาบุตรสาวคนโตได้พูดกับน้องสาวว่า "จงฟัง เมื่อคืนนี้ฉันได้หลับนอนกับบิดาของฉัน ให้เราชักชวนเขาดื่มเหล้าองุ่นอีกคืนนี้ และเจ้าควรเข้าไปและหลับนอนกับเขา ดังนั้นเราจะขยายพงศ์พันธุ์ของบิดา" ³⁵ ดังนั้นพวกเขาจึงให้บิดาของพวกเขาดื่มเหล้าองุ่นในคืนนั้นด้วย และบุตรสาวคนน้องก็ได้เข้าไปและหลับนอนกับเขา เขาไม่รู้ว่านางได้เข้ามานอนเมื่อใด หรือนางได้ลุกออกไปเมื่อใด ³⁶ นี่แหละบุตรสาวทั้งสองของโลกก็ได้ตั้งครรภ์โดยบิดาของพวกเขา ³⁷ บุตรสาวคนแรกได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และได้ตั้งชื่อเขาว่า โมอับ เขาได้เป็นบรรพบุรุษของคนโมอับทุกวันนี้ ³⁸ สำหรับบุตรสาวคนน้อง นางก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และได้ตั้งชื่อเขาว่า เบนอัมมี เขาได้เป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนทุกวันนี้

Chapter 20

¹ อับราฮัมได้เดินทางจากที่นั่นไปยังแผ่นดินเนเกบ และได้อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองบูร์ เขาได้เป็นคนต่างชาติดำอาศัยอยู่ในเมืองเกอร์

² อับราฮัมได้พูดเกี่ยวกับซาร่าภรรยาของเขาว่า "นางคือน้องสาวของฉัน" ดังนั้นอาบีเมเลค กษัตริย์แห่งเมืองเกอร์จึงได้ส่งคนของพระองค์มาและนำซาร่าไป

³ แต่พระเจ้าได้เสด็จมาหาอาบีเมเลคในพระสุบินในคืนนั้น และได้ตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าเป็นผู้ชายที่ตายแล้ว เพราะผู้หญิงผู้ที่เจ้าได้นำมานั้น นางเป็นภรรยาของผู้ชายคนหนึ่ง" ⁴ ขณะนั้นอาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง และพระองค์จึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงประหารชนชาติที่ขบถหรือ?" ⁵ เขาเองไม่ใช่หรือที่พูดกับข้าพระองค์ว่า 'นางคือน้องสาวของฉัน'? แม้กระทั่งตัวนางเองก็ได้พูดว่า 'เขาคือพี่ชายของฉัน' ข้าพระองค์ได้กระทำการนี้ด้วยความซื่อสัตย์จากใจของข้าพระองค์ และมือที่ไร้เดียงสาของข้าพระองค์" ⁶ พระเจ้าจึงได้ตรัสแก่พระองค์ในพระสุบินว่า "ถูกต้อง เรารู้ด้วยว่าเจ้าได้ทำสิ่งนี้ด้วยความซื่อสัตย์จากใจของเจ้า เราจึงได้ป้องกันเจ้าจากการทำบาปต่อตัวเราด้วย ดังนั้นเราจึงไม่ได้อนุญาตให้เจ้าแตะต้องนาง" ⁷ ดังนั้นจึงคืนภรรยาของเขาไป เพราะว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ถ้าเจ้าไม่คืนนางไป จงรู้เถิดว่าเจ้า และคนทั้งหมดที่เป็นของเจ้าจะตายอย่างแน่นอน"

⁸ อาบีเมเลคทรงตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ และทรงได้เรียกข้าราชการทั้งหมดของพระองค์เข้ามาหาพระองค์เอง พระองค์ทรงได้บอกถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่พวกเขา และพวกเขาก็หวาดกลัว ⁹ จากนั้นอาบีเมเลคทรงได้เรียกอับราฮัมเข้ามาเฝ้า และได้ตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้ทำอะไรกับพวกเรา? เราได้กระทำการบาปต่อสูกับเจ้าอย่างไร เจ้าได้นำความบาปที่ยิ่งใหญ่มาบนเรา และบนอาณาจักรของเรา? เจ้าได้กระทำให้เราในสิ่งที่ไม่ควรกระทำ" ¹⁰ อาบีเมเลคได้ตรัสกับอับราฮัมว่า "อะไรที่กระตุ้นเจ้าให้ทำสิ่งนี้?" ¹¹ อับราฮัมได้ทูลว่า "เพราะว่าข้าพระองค์ได้คิดว่า 'แน่ทีเดียว ในสถานที่นี้คงไม่มีใครเกรงกลัวพระเจ้า และพวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะภรรยาของข้าพระองค์' ¹² นอกจากนั้น ที่จริงแล้วนางคือน้องสาวของข้าพระองค์ บุตรสาวของบิดาของข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาของข้าพระองค์ และนางก็ได้กลายเป็นภรรยาของข้าพระองค์" ¹³ เมื่อพระเจ้าทรงได้กระทำให้ข้าพระองค์ออกจากบ้านของบิดาของข้าพระองค์ และเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ข้าพระองค์ได้พูดกับนางว่า 'เจ้าต้องแสดงถึงความสัตย์ซื่อเช่นภรรยาของฉัน คือในทุกแห่งที่เราจะไป ให้พูดถึงฉันว่า 'เขาคือพี่ชายของฉัน''"

¹⁴ จากนั้นอาบีเมเลคทรงได้นำเอา แกะ และวัว ข้าทาสชายหญิงจำนวนหนึ่ง และมอบพวกเขาแก่อับราฮัม จากนั้นพระองค์ทรงได้คืนซาร่าภรรยาของอับราฮัมให้กับเขา ¹⁵ อาบีเมเลคได้ตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดินของเราอยู่ต่อหน้าเจ้าแล้ว จงเลือกตั้งกรากตามที่เจ้าพอใจ" ¹⁶ ส่วนซาร่า พระองค์ตรัสว่า "นี่แน่ะ เราได้ให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ของเจ้า เป็นค่าทำขวัญเจ้า ท่ามกลางสายตากันทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวง เจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างสมบูรณ์" ¹⁷ จากนั้นอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงเยียวยารักษาอาบีเมเลค ภรรยาของเขา และทาสผู้หญิงของเขา ดังนั้นพวกเขาจึงสามารถให้กำเนิดบุตรได้ ¹⁸ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงได้ทำให้ผู้หญิงทั้งหมดของครัวเรือนของอาบีเมเลคเป็นหมันอย่างสมบูรณ์ เพราะเรื่องของซาร่า ภรรยาของอับราฮัม

Chapter 21

¹ พระยาห์เวห์ทรงเอาใจใส่ซาร่าห์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงกระทำ และพระยาห์เวห์ทรงกระทำแก่ซาร่าห์เหมือนดังที่พระองค์ทรงได้สัญญาไว้ ² ซาร่าห์ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราฮัมในวัยชราของเขา ในเวลาที่กำหนดไว้ตามที่พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาแล้วนั้น ³ อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายของเขา บุตรคนเดียวที่ได้เกิดมาให้เขา ผู้ที่ซาร่าห์ให้กำเนิดแก่เขา คือ อิสอัค ⁴ อับราฮัมได้ทำสุหนัตบุตรชายของเขา คือ อิสอัค เมื่อเขาอายุได้แปดวันตามที่พระเจ้าทรงมีพระบัญชา ⁵ อับราฮัมมีอายุได้หนึ่งร้อยปีเมื่อบุตรชายของเขา คือ อิสอัคได้กำเนิดมาให้เขา ⁶ ซาร่าห์พูดว่า "พระเจ้าทรงได้ทำให้ฉันหัวเราะ นั่นคือทุกคนที่ได้ยินจะหัวเราะกับฉัน" ⁷ นางจึงพูดอีกด้วยว่า "ใครควรจะพูดแก่อับราฮัมว่าซาร่าห์ควรเลี้ยงเด็ก และฉันยังให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เขาในวัยชราของเขา"

⁸ เด็กคนนั้นได้เติบโตและหย่านม และอับราฮัมจึงจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่ในวันที่อิสอัคหย่านม ⁹ เมื่อซาร่าห์ได้เห็นบุตรชายของฮาการ์ คนอียิปต์ ผู้ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่อับราฮัมที่กำลังล้อเลียน ¹⁰ ดังนั้นนางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "จงขับไล่นางทาสคนนี้และบุตรชายของนางไปเสีย เพราะบุตรชายของนางทาสคนนี้จะไม่เป็นผู้สืบทอดมรดกกับบุตรชายของฉันกับอิสอัค" ¹¹ สิ่งนี้ทำให้อับราฮัมเป็นทุกข์ใจอย่างมากเพราะบุตรชายของเขา ¹² แต่พระเจ้าได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า "อย่าเป็นทุกข์เพราะเด็กคนนั้นเลย และเพราะหญิงรับใช้ของเจ้า จงฟังคำของนางในทุกสิ่งที่นางพูดแก่เจ้าในเรื่องนี้ เพราะโดยทางอิสอัค เชื้อสายของเจ้าจะมีชื่อเสียง" ¹³ เราจะทำให้บุตรชายของหญิงรับใช้นั้นเป็นชาติหนึ่งด้วย เพราะว่าเขาคือเชื้อสายของเจ้า" ¹⁴ อับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เอาขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่ง และให้แก่ฮาการ์ วางบนไหล่ของนาง เขาได้ให้เด็กชายนั้นแก่นาง และส่งนางไป นางได้จากไปและเดินไปอย่างไม่มีจุดมุ่งหมายในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา

¹⁵ เมื่อน้ำในถุงหนึ่งหมด นางจึงทิ้งเด็กไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง ¹⁶ จากนั้นนางได้ไปและนั่งลงไม่ไกลไปจากเขา ระยะไกลประมาณลูกธนูตก เพราะนางได้พูดว่า "อย่าให้ฉันมองดูความตายของเด็กนั้น" เมื่อนางได้นั่งที่นั่นตรงข้ามกับเขานางได้ร้องเสียงดังและร่ำไห้ ¹⁷ พระเจ้าทรงได้สดับเสียงของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้เรียกฮาการ์จากท้องฟ้า และพูดกับนางว่า "เจ้ามีปัญหาคืออะไร ฮาการ์? อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงได้สดับเสียงของเด็กนั้นจากที่ที่เขายืนอยู่" ¹⁸ จงลุกขึ้น ยกเด็กนั้นขึ้น และให้กำลังใจเขา เพราะว่าเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ชนชาติหนึ่ง" ¹⁹ จากนั้นพระเจ้าทรงได้เปิดตาของนาง และนางได้เห็นบ่อน้ำ นางได้ไป และเติมน้ำในถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม ²⁰ พระเจ้าได้ประทับอยู่กับเด็กนั้น และเขาได้เติบโตขึ้น เขาได้อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และกลายเป็นมือธนู ²¹ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน และมารดาของเขาได้หาภรรยาให้เขาจากแผ่นดินอียิปต์

²² และในเวลานั้นที่อาบีเมเลคและฟีโลสแม่ทัพของเขาได้กล่าวกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าประทับอยู่กับเจ้าในทุกสิ่งที่เจ้าทำ" ²³ เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงปฏิญาณต่อเรา ณ ที่นี้โดยพระเจ้าว่าเจ้าจะไม่ประพฤติอย่างผิดๆ กับเรา หรือกับบุตรหลานของเรา หรือกับเชื้อสายทั้งหลายของเรา จงแสดงแก่เรา และแก่ดินแดนซึ่งเจ้ากำลังอาศัยอยู่นี้ เหมือนพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อที่เราได้แสดงต่อเจ้า" ²⁴ อับราฮัมพูดว่า "ข้าพระองค์ขอปฏิญาณ"

²⁵ อับราฮัมยังได้บ่นกับอาบีเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการของอาบีเมเลคได้ขุดไปจากเขา ²⁶ อาบีเมเลคได้ตรัสว่า "เราไม่ทราบว่ามีใครได้ทำสิ่งนี้ เจ้าไม่ได้บอกเรามาก่อนหน้านี้ เราไม่เคยยินเรื่องนี้มาก่อนจนถึงวันนี้" ²⁷ ดังนั้นอับราฮัมจึงเอาแกะ และวัวหลายตัว และยกพวกมันให้อาบีเมเลค และชายทั้งสองได้ทำพันธสัญญาต่อกัน ²⁸ จากนั้นอับราฮัมได้จัดเอาลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวจากฝูงแกะตามที่กำหนดไว้ ²⁹ อาบีเมเลคตรัสแก่อับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวเหล่านี้ที่เจ้าได้จัดแยกตามที่กำหนดไว้ มีความหมายอะไร?" ³⁰ เขากุลตอบว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวเหล่านี้ พระองค์จะได้รับจากมือของข้าพระองค์ นี่แหละจะเป็นพยานสำหรับข้าพระองค์ว่าข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้"

³¹ เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบเออร์เซบา ³² เพราะว่าพวกเขาทั้งสองฝ่ายได้ปฏิญาณกันที่นั่น พวกเขาได้ทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบา และจากนั้นอาบีเมเลคและฟีโลสแม่ทัพของเขาจึงกลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย ³³ อับราฮัมได้ปลูกต้นสนหมอกไว้ที่เบเออร์เซบา ที่นั่นเขาได้นมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้านิรันดร์ ³⁴ อับราฮัมยังคงได้เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินของฟิลิสเตียเป็นเวลาหลายวัน

Chapter 22

¹ ต่อมาพระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "อับราฮัม" อับราฮัมทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" ² จากนั้นพระเจ้าตรัสว่า "จงนำบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าผู้ซึ่งเจ้ารัก คืออิสอัค และไปยังแผ่นดินโมรียาห์ ถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชาบนภูเขาสูงหนึ่ง ที่นั่น ซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า"

³ อับราฮัมจึงตื่นแต่เช้าตรู่ ผูกอานลาของเขา และนำชายหนุ่มสองคนไปกับเขาด้วย พร้อมกับอิสอัคบุตรชายของเขา เขาได้ตัดไม้ฟืนเพื่อใช้สำหรับการเผาเครื่องบูชา จากนั้นจึงเริ่มต้นการเดินทางของเขาไปยังสถานที่ที่พระเจ้าทรงบอกแก่เขา ⁴ ในวันที่สาม อับราฮัมมองขึ้นไป และเห็นสถานที่นั้นอยู่แต่ไกล ⁵ อับราฮัมพูดกับพวกชายหนุ่มของเขาว่า "จงอยู่ที่นี้กับลานี้ และเรากับเด็กจะไปที่นั่น เราจะไปนมัสการและกลับมาหาพวกเจ้าอีก" ⁶ จากนั้นอับราฮัมเอาไม้ฟืนสำหรับเผาเครื่องบูชา และวางบนอิสอัคบุตรชายของเขา เขาทิ้งไฟและมัดในมือของเขาเอง และพวกเขาทั้งสองไปด้วยกัน ⁷ อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาของเขาว่า "บิดาของฉัน" และเขาตอบว่า "เราอยู่ที่นี้ ลูกเอ๋ย" เขาพูดว่า "ดูเถิด ที่นี้มีไฟและไม้ฟืน แต่ลูกแกะสำหรับการเผาบูชาอยู่ไหน?" ⁸ อับราฮัมพูดว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าพระองค์เองจะจัดเตรียมลูกแกะสำหรับการเผาบูชาเอง" ดังนั้นพวกเขาทั้งสองจึงออกไปด้วยกัน

⁹ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงบอกแก่เขา อับราฮัมได้สร้างแท่นบูชาที่นั่น และวางฟืนบนแท่นนั้น จากนั้นเขามัดอิสอัค บุตรชายของเขา และวางเขาบนแท่นบูชา บนกองฟืน ¹⁰ อับราฮัมยื่นมือของเขาออกจับมัดมือเพื่อจะฆ่าบุตรชายของเขา ¹¹ แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์เรียกเขาจากท้องฟ้า พูดว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และเขาก็ตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้" ¹² ทูตสวรรค์กล่าวว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้น หรือทำอะไรที่จะทำร้ายเขา บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า เราเห็นว่าเจ้าไม่ได้หลงเหินบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าจากเรา" ¹³ อับราฮัมมองขึ้นไป และดูเถิด ข้างหลังเขามีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งติดอยู่ในพุ่มไม้เพราะเขาของมัน อับราฮัมจึงไปนำแกะตัวนั้นมา และถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของเขา ¹⁴ ดังนั้นอับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า "พระยาห์เวห์จะทรงจัดเตรียมไว้" และทำให้กล่าวกันในทุกวันนี้ว่า "ที่บนภูเขาของพระยาห์เวห์ จะมีการถูกจัดเตรียมไว้"

¹⁵ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองจากท้องฟ้า ¹⁶ และกล่าวว่า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า "โดยเราเอง เราปฏิญาณว่าเพราะเราได้ทำในสิ่งนี้ และไม่ได้หลงเหินบุตรชายของเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้า ¹⁷ แน่ละ เราจะอวยพรเจ้า และเราจะเพิ่มเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าอย่างมากเหมือนบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า และเหมือนทรายที่ชายทะเล และบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะยึดครองประตูเมืองของศัตรูทั้งหลายของพวกเขา ¹⁸ ผ่านบรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินจะได้รับพระพรเพราะเจ้า เชื้อพงศ์เลี้ยงของเรา" ¹⁹ ดังนั้นอับราฮัมกลับมาหาพวกชายหนุ่มของเขา และพวกเขาเดินทางกลับไปด้วยกันถึงเมืองเบเออร์เซบา และเขาได้อาศัยอยู่ที่เมืองเบเออร์เซบา

²⁰ อับราฮัมได้รับการบอกเล่าว่า "มีลคาร์ได้ให้กำเนิดบุตรทั้งหลายแก่นาโฮร์น้องชายท่านด้วย" ²¹ พวกเขา คือ อูสบุตรชายคนโตของเขา บุสน้องชายของเขา เคบูเอลบิดาของอารัม ²² เคเสด ฮาโซ ปิลดาซ ยิดลาฟ และเบรูเอล ²³ เบรูเอลได้ให้กำเนิดเรเบคkah ทั้งแปดคนเหล่านี้คือบุตรที่มีลคาร์ได้ให้กำเนิดแก่นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม ²⁴ ภรรยาของเขาคือชื่อเรอูมาห์ก็ได้ให้กำเนิดเทบาค์ คาลัม ทาฮาซ และมาอาคาค์

Chapter 23

¹ ซารห์มีชีวิตหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี นี่คือปีแห่งชีวิตของซารห์ ² ซารห์ตายในเมืองคีรียากอราบา นั่นคือเฮโบรน ในดินแดนคานาอัน อับราฮัมโศกเศร้าเสียใจและร้องไห้ให้กับซารห์

³ จากนั้นอับราฮัมลุกขึ้น และไปจากภรรยาที่เสียชีวิตแล้วของเขา และพบกับบรรดานุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ว่า ⁴ "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวคนหนึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน กรุณาให้ที่ดินเป็นสุสานท่ามกลางพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ฝังคนตายของข้าพเจ้า" ⁵ บุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ตอบอับราฮัมว่า ⁶ "จงฟังเรา เจ้านายของเรา ท่านคือเจ้านายของพระเจ้าท่ามกลางพวกเรา จงฝังคนตายของท่านในอุโมงค์ที่ดีที่สุดของพวกเราเถอะ ไม่มีใครในพวกเราจะปฏิเสธไม่ให้อุโมงค์ของเขาแก่ท่าน เพื่อที่ท่านจะฝังคนตายของท่าน" ⁷ อับราฮัมลุกขึ้น และก้มลงคำนับชาวแผ่นดินนั้น บุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์

⁸ เขาพูดกับพวกเขา กล่าวว่า "ถ้าท่านตกลงที่จะให้ข้าพเจ้าฝังคนตายของข้าพเจ้า อย่างนั้นจงฟังข้าพเจ้า และขอรับรองเอโฟรนบุตรชายของโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า ⁹ ขอให้เขาขายถ้ำแห่งมัคเปลาห์ที่เขาเป็นเจ้าของ ซึ่งอยู่ที่ปลายนาของเขาให้ข้าพเจ้า ขอให้เขาขายที่นั้นให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาอย่างเปิดเผยเพื่อใช้เป็นสุสาน" ¹⁰ ในขณะที่นั้นเอโฟรนกำลังนั่งอยู่ท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ และเอโฟรนคนฮิตไทต์ตอบอับราฮัมให้บุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ได้ยิน คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้มาที่ประตูเมืองของเขา กล่าวว่า ¹¹ "อย่าเลย เจ้านายของข้าพเจ้า จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอให้ท่าน และถ้าที่อยู่ที่นี่แก่ท่าน ข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าบรรดานุตรชายทั้งหลายของประชาชนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ท่านใช้เป็นที่พักฝังคนตายของท่าน" ¹² อับราฮัมจึงก้มลงคำนับต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น

¹³ เขาพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นได้ยิน กล่าวว่า "แต่ถ้าท่านเต็มใจ กรุณาฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินสำหรับที่นา นั้น จงรับเงินจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะฝังคนตายที่นั้น" ¹⁴ เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า ¹⁵ "เจ้านายของข้าพเจ้า กรุณาฟังข้าพเจ้าบ้าง ที่ดินผืนหนึ่งมีค่าเป็นเงินหนักสี่ร้อยเชเชล มีอะไรระหว่างข้าพเจ้ากับท่านหรือ? จงฝังคนตายของท่านเถิด" ¹⁶ อับราฮัมได้ฟังเอโฟรน และอับราฮัมก็ชั่งเงินให้แก่เอโฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้บุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ได้ยิน เงินหนักสี่ร้อยเชเชลตามมาตรฐานการชั่งของพ่อค้าทั้งหลาย

¹⁷ ดังนั้นที่นาของเอโฟรนที่อยู่ในมัคเปลาห์ ซึ่งอยู่ถัดจากมัมเร นั่นคือ ที่นา ถ้ำที่อยู่ที่นี่ และต้นไม้ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่งนา นั้น และรอบๆ เขตแดน ¹⁸ ได้ถูกมอบให้อับราฮัมโดยการซื้อต่อหน้าบรรดานุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ ต่อหน้าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้มาที่ประตูเมืองของเขา ¹⁹ หลังจากนั้น อับราฮัมได้ฝังซารห์ ภรรยาของเขาในถ้ำของที่นาของมัคเปลาห์ ซึ่งอยู่ถัดจากมัมเร นั่นคือ เฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน ²⁰ ดังนั้นที่นาและถ้ำที่นั้นถูกมอบให้อับราฮัมเป็นที่ดินที่ใช้เป็นสุสานจากบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์

Chapter 24

¹ ขณะนั้นอับราฮัมมีอายุมากแล้ว และพระยาห์เวห์ทรงอวยพรอับราฮัมในทุกสิ่งทุกอย่าง ² อับราฮัมพูดกับคนรับใช้ของท่าน คนที่มีอายุมากที่สุด ในครัวเรือนของท่าน และเป็นผู้ซึ่งดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านมี กล่าวว่า "จงวางมือของเจ้าไว้ขาอ่อนของเรา" ³ และเราจะให้เจ้าสาบานโดยพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ผู้ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ⁴ แต่เจ้าจงไปยังดินแดนของเรา และพวงญาติของเรา และหาภรรยาให้อิสอัคนุบุตรชายของเรา"

⁵ คนรับใช้นั้นถามอับราฮัมว่า "ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจที่จะติดตามข้าพเจ้ากลับมาแผ่นดินนี้เล่า? ข้าพเจ้าจะต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านจากมานั้นหรือ?" ⁶ อับราฮัมตอบเขาว่า "ระวัง อย่าให้เจ้านำบุตรชายของเรากลับไปนั้น ⁷ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเราออกมาจากบ้านของบิดา และจากแผ่นดินของพวงญาติของเรา ผู้ทรงสัญญาให้เราด้วยคำสัตย์สาบานที่หนักแน่น ตรัสว่า 'เราจะประทานแผ่นดินนี้ให้แก่ผู้ที่สืบเชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปยังหน้าเจ้า และเจ้าจะได้ภรรยาสำหรับบุตรชายของเราจากที่นั่น" ⁸ แต่ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจที่จะติดตามเจ้ามา นั่นก็หมายความว่าเจ้าเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานที่ให้กับไว้กับเรา เพียงแต่เจ้าอย่านำบุตรชายของเรากลับไปนั้น"

⁹ คนรับใช้นั้นก็เอาเมียของเขาวางที่ขาอ่อนของอับราฮัม เจ้านายของเขา และสาบานต่อท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹⁰ คนรับใช้นั้นนำอุฐิสืบตัวของเจ้านายของเขาและออกเดินทาง เขานำของขวัญชนิดต่าง ๆ จากเจ้านายของเขาไปกับเขาด้วย เขาออกเดินทางและไปยังดินแดนอารัม นาคะราฮิม ไปเมืองของนาโฮร์

¹¹ เขาให้พวกอูฐผูกเข้าลงที่ริมบ่อน้ำนอกเมืองนั้น มันเป็นเวลาเย็น เป็นเวลาที่พวกผู้หญิงจะออกไปตักน้ำ ¹² เขาจึงกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ในวันนี้อประทานความสำเร็จให้ข้าพระองค์ และสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่อับราฮัม เจ้านายของข้าพระองค์" ¹³ ดุเล็ด ขณะที่ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่น้ำพุ และพวกบุตรสาวของผู้ชายทั้งหลายของเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ ¹⁴ ขอให้อันนี้เกิดขึ้นเถิด เมื่อข้าพระองค์พบกับหญิงสาวคนหนึ่งคนใดว่า 'ขอลดเหยือกน้ำของเจ้าลงให้เราดื่มน้ำหน่อย' และนางจะพูดกับข้าพระองค์ว่า 'จงดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้พวกอูฐของท่านด้วย' ขอให้นางเป็นผู้ที่พระองค์ทรงกำหนดให้สำหรับอิสอัคนุรับใช้ของพระองค์ คือ ด้วยการนี้ข้าพระองค์จะรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่เจ้านายของข้าพระองค์"

¹⁵ เวลาผ่านไป แม้ว่าเขายังพูดไม่จบ ดุเล็ด เรเบคาห์ออกมาพร้อมด้วยเหยือกน้ำบนไหล่ของนาง เรเบคาห์เป็นบุตรของเบธูเอล บุตรของมิลคาห์ ภรรยาของนาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม ¹⁶ หญิงสาวนั้นสวยงามมาก และเป็นหญิงพรหมจารี ยังไม่มีผู้ชายคนใดหลับนอนกับนาง นางลงไปที่น้ำพุเอาน้ำใส่เต็มเหยือกของนาง และกลับขึ้นมา

¹⁷ คนรับใช้นั้นจึงวิ่งไปหานางและพูดว่า "ขอน้ำจากเหยือกน้ำของเจ้าให้เราดื่มหน่อย" ¹⁸ นางตอบว่า "จงดื่มเถิด เจ้านายของฉัน" และนางก็รับลดเหยือกน้ำลงบนมือของนาง และให้เขาดื่ม ¹⁹ เมื่อนางให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางกล่าวว่า "ฉันจะตักน้ำให้พวกอูฐของท่านจนกว่าพวกมันจะกินอิ่มด้วย" ²⁰ ดังนั้นนางจึงรีบและเทน้ำจากเหยือกน้ำของนางลงในรางน้ำ และวิ่งไปที่บ่อน้ำอีกครั้งเพื่อที่จะตักน้ำ และตักน้ำสำหรับอูฐทั้งหมดของเข ²¹ ผู้ชายนั้นเฝ้าดูนางอย่างเงียบๆ เพื่อที่จะดูว่าพระยาห์เวห์ทรงทำให้การเดินทางของเขาประสบความสำเร็จหรือไม่

²² เมื่อพวกอูฐดื่มน้ำเสร็จ คนรับใช้นั้นได้เอาแหวนทองคำน้ำหนักครึ่งเชเชล สำหรับใส่จมูกและกำไลทองคำน้ำหนักสิบเชเชลสำหรับใส่แขนของนางออกมา ²³ และถามว่า "เจ้าเป็นบุตรสาวของใคร? ขอกรุณายกข้าพเจ้าด้วยว่าที่บ้านบิดาของเจ้ามีห้องพักที่จะให้เราพักค้างคืนไหม?" ²⁴ นางตอบเขาว่า "ฉันเป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของมิลคาห์ ผู้ที่นางให้กำเนิดแก่นาโฮร์" ²⁵ นางบอกเขาค้างด้วยว่า "เรามีกังฟางข้าว และอาหารมากมาย และห้องสำหรับให้ท่านพักค้างคืนด้วย" ²⁶ ผู้ชายนั้นจึงโค้งคำนับ และนมัสการพระยาห์เวห์ ²⁷ เขากล่าวว่า "สรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ไม่ทรงทอดทิ้งพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อและน่าเชื่อถือของพระองค์ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า สำหรับข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงนำข้าพเจ้าตรงสู่บ้านญาติทั้งหลายของเจ้านายของข้าพเจ้า"

²⁸ หญิงสาวนั้นจึงวิ่งไป และบอกให้ครัวเรือนของมารดาของนางเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ²⁹ ขณะนั้นเรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่ง และเขาชื่อลาบัน ลาบันวิ่งไปหาผู้ขายคนนั้น ผู้ผู้ที่ถนนทางไปน้ำพุ ³⁰ เมื่อเขาเห็นแหวนใส่จมูก และกำไลบนแขนน้องสาวของเขา และเมื่อเขาได้ยินเรื่องของเรเบคาห์น้องสาวของเขา "นี่คือสิ่งที่ผู้ขายคนนั้นพูดกับฉัน" เขาไปหาผู้ขายคนนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ข้างอูฐที่น้ำพุ ³¹ ลาบันจึงพูดว่า "มาเถิด ท่านคือพระพรของพระยาห์เวห์ ทำไมท่านจึงยืนอยู่ข้างนอก? เรารอเตรียมบ้าน และที่สำหรับพวกอูฐแล้ว"

³² ผู้ขายคนนั้นมายังบ้าน และนำของลงจากหลังอูฐทั้งหลาย พวกอูฐรับฟางข้าวและเลี้ยงดู และน้ำถูกจัดเตรียมไว้สำหรับล้างเท้าของเขา และเท้าของพวกผู้ขายที่อยู่กับเขา ³³ พวกเขาจัดตั้งอาหารต่อหน้าเขาเพื่อให้เขากิน แต่เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กินจนกว่าข้าพเจ้าจะพูดในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องพูด" ดังนั้นลาบันจึงพูดว่า "จงพูดเถิด"

³⁴ เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของอับราฮัม ³⁵ พระยาห์เวห์ทรงอวยพรอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้าอย่างมากมาย และท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ประทานผู้คนและฝูงสัตว์เลี้ยง เจ็น และทอง คนรับใช้ทั้งชายและหญิง และอูฐ และลาทั้งหลายแก่ท่าน ³⁶ ชาราค ภรรยาของเจ้านายของข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้านายของข้าพเจ้าเมื่อนางมีอายุมากแล้ว และท่านมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านเป็นเจ้าของแก่เขา

³⁷ นายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าสาบานว่า 'เจ้าต้องไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวทั้งหลายของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา' ³⁸ แต่เจ้าต้องไปหาครอบครัวของบิดาของเรา และญาติของเรา และหาภรรยาให้บุตรชายของเรา" ³⁹ ข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บางทีหญิงนั้นจะไม่ติดตามข้าพเจ้ามา' ⁴⁰ แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระยาห์เวห์ ผู้ที่เราเดินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ จะ

ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และพระองค์จะทรงทำให้ทางของเจ้าประสบความสำเร็จ ดังนั้นเจ้าหาภรรยาให้บุตรชายของเราจากท่ามกลางญาติของเรา และจากเชื้อสายครอบครัวของบิดาของเรา ⁴¹ แต่เจ้าจะเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานของเรา ถ้าเจ้ามาถึงญาติของเรา และพวกเขาไม่ให้นางแก่เจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นอิสระจากคำสัตย์สาบานของเรา'

⁴² ดังนั้น วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงน้ำพุ และพูดว่า "โอ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม ของเจ้านายของข้าพระองค์ กรุณาเถิด ถ้าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้การเดินทางของข้าพระองค์ประสบความสำเร็จ ⁴³ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ กำลังยืนอยู่ที่ริมน้ำพุ ขอให้หญิงสาวผู้ที่ออกมาตักน้ำ ผู้หญิงคนนั้นผู้ที่ข้าพระองค์พูดกับนางว่า "ขอน้ำจากเหยือกน้ำของเจ้าให้เราดื่มสักหน่อยเถิด ⁴⁴ " ผู้หญิงนั้นผู้ที่พูดกับข้าพระองค์ว่า "จงดื่มเถิด และฉันจะตักน้ำให้อูฐทั้งหลายของท่านด้วย" ขอให้นางเป็นผู้หญิงผู้ที่พระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงเลือกให้บุตรชายของเจ้านายของข้าพระองค์'

⁴⁵ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดในใจจนจบ ดูเถิด เรเบคาห์ได้ออกมาพร้อมกับเหยือกใส่น้ำของนาง บนไหล่ของนาง และนางลงมาน้ำพุ และตักน้ำ ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า 'กรุณาให้น้ำดื่มแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด' ⁴⁶ นางเอาเหยือกน้ำของนางลงจากไหล่ของนางทันที และพูดว่า 'จงดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้พวกอูฐของท่านด้วย' ดังนั้นข้าพเจ้าจึงดื่มน้ำ และนางเอาน้ำให้พวกอูฐด้วย

⁴⁷ ข้าพเจ้าถามนาง และพูดว่า 'เธอเป็นบุตรสาวของใคร?' เธอตอบว่า 'บุตรสาวของเบธูเอล บุตรชายของนาโฮร์ ผู้ซึ่งมีลาคห์เป็นผู้ให้กำเนิดเขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่นิ้วของนาง และกำไรที่แขนของนาง ⁴⁸ จากนั้นข้าพเจ้าโน้มตัวลง และนมัสการพระยาห์เวห์ และสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม เจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาถูกทางให้มาพบบุตรสาวญาติของเจ้านายของข้าพเจ้าสำหรับบุตรชายของเรา ⁴⁹ บัดนี้ ถ้าท่านได้จัดเตรียมที่จะปฏิบัติต่อเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อของครอบครัว และความไว้วางใจที่ทรงคุณค่า กรุณาบอกข้าพเจ้าเถิด แต่ถ้าไม่ ก็จงบอกข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าควรหันไปทางขวา หรือไปทางซ้าย"

⁵⁰ จากนั้น ลาบีนและเบธูเอลตอบ และพูดว่า "สิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ เราไม่สามารถกล่าวแก่ท่านไม่ว่าดี หรือไม่ดี ⁵¹ ดูเถิดเรเบคาห์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว จงรับนางเถิดไปเถิด และนางควรจะเป็นภรรยาของบุตรชายของเจ้านายของท่าน ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัส" ⁵² เมื่อคนรับใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของพวกเขา เขาได้โน้มตัวลงถึงพื้นต่อพระยาห์เวห์ ⁵³ คนรับใช้นั้นนำเอาเครื่องเงิน และเครื่องทอง และเสื้อผ้า และมอบให้กับเรเบคาห์ เขาให้ของขวัญที่มีค่าแก่พี่ชายของนางและแก่มารดาของนางด้วย

⁵⁴ จากนั้นเขาและพวกผู้ชายที่อยู่กับเขากินและดื่ม พวกเขาพักค้างคืนที่นั่น และเมื่อพวกเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า เขาพูดว่า "จงส่งข้าพเจ้ากลับไปหาเจ้านายของข้าพเจ้าเถิด" ⁵⁵ พี่ชายของนางและมารดาของนางพูดว่า "จงให้หญิงสาวอยู่กับเร่อีกสักสองสามวัน อย่างน้อยสัปดาห์หนึ่ง หลังจากนั้น ก็ค่อยให้นางไป" ⁵⁶ แต่เขาพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหมกมุ่นเหยี่ยวข้าพเจ้าไว้เลย เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสำเร็จ ขอส่งข้าพเจ้าไปตามทางของข้าพเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะกลับไปหาเจ้านายของข้าพเจ้า"

⁵⁷ พวกเขาพูดว่า "เราจะเรียกหญิงสาวนั้นมา และถามนาง" ⁵⁸ ดังนั้นพวกเขาเรียกเรเบคาห์มา และถามนางว่า "เจ้าจะไปกับผู้ชายคนนี้หรือ?" นางตอบว่า "ฉันจะไป" ⁵⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งน้องสาวของพวกเขาชื่อ เรเบคาห์ ไปกับหญิงคนรับใช้ของนาง ในการเดินทางของนางกับคนรับใช้ของอับราฮัม และผู้ชายของเขา ⁶⁰ พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และพูดแก่นางว่า "น้องสาวของเรา ขอให้เจ้าเป็นมารดาของคนนับแสน และให้เชื้อสายของเจ้ายึดครองประตูเมืองของคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา"

⁶¹ แล้วเรเบคาห์ลุกขึ้น นางและพวกหญิงคนรับใช้ของนางขึ้นอูฐ และติดตามชายนั้นไป คนรับใช้นั้นจึงได้พาเรเบคาห์ และไปตามทางของเขา ⁶² ขณะนั้นอิสอัคกำลังอาศัยอยู่ในเบเกบ และเขาเพิ่งกลับมาจากเบเอเอลาโฮรอย ⁶³ อิสอัคออกไปที่ทุ่งนาในตอนเย็น เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมอง และเห็น ดูเถิดมีอูฐหลายตัวกำลังมา ⁶⁴ เรเบคาห์มองดู และเมื่อนางเห็นอิสอัค นางก็กระโดดลงจากอูฐ

⁶⁵ นางพูดกับคนรับใช้นั้น "ผู้ชายคนนั้นที่กำลังเดินในทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร?" คนรับใช้ตอบว่า "นั่นคือนายของข้าพเจ้าเอง" ดังนั้นนางจึงหยิบผ้าคลุมหน้า และปิดหน้านางเอง ⁶⁶ คนรับใช้นั้นเล่าทุกสิ่งที่เขาทำให้อิสอัคฟัง ⁶⁷ จากนั้นอิสอัคพานางไปที่เต็นท์ของซาร่าห์ มารดาของเขา เขารับเรเบคาห์ไว้ และนางก็เป็นภรรยาของเขา และเขารักนาง ดังนั้นอิสอัคได้รับการปลอบใจหลังจากที่มารดาของเขาเสียชีวิต

Chapter 25

¹ อับราฮัมมีภรรยาอีกคนหนึ่ง นางชื่อเคดูราห์ ² นางให้กำเนิดศิมราน โยชาน เมดาน มีเดีย อิชบาก และซูอาห์ ³ โยชานได้เป็นบิดาของเซบา และเดดาน เชื้อสายทั้งหลายของเดดานคือคนอัสซีเรีย คนเลกุษ และคนเลอุม ⁴ บุตรชายทั้งหลายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอฟอร์ อาโนค อาบิดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดเหล่านี้คือเชื้อสายทั้งหลายของเคดูราห์

⁵ อับราฮัมยกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของทั้งหมดให้กับอิสอัค ⁶ อย่างไรก็ตามในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาให้สิ่งของหลายอย่างแก่บุตรชายทั้งหลายที่เกิดจากภรรยาน้อยของเขา และได้ส่งพวกเขาไปยังแผ่นดินทางทิศตะวันออก ไปจากอิสอัค บุตรชายของเขา

⁷ เหล่านี้เป็นช่วงเวลาแห่งชีวิตของอับราฮัม เขามีชีวิตอยู่ 175 ปี ⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจ และตายในขณะที่เขาแก่มาอยู่แล้ว เป็นคนแก่ที่มีอายุมาก และเขาได้ถูกรวบรวมไว้กับพวกคนทั้งหลายของเขา ⁹ อิสอัค และอิซมาเอล พวกบุตรชายของเขาฝังเขาไว้ในถ้ำแห่งมัดเปลาห์ ในที่นาของเอโฟรน บุตรชายของโศหร คนฮิตไทต์ซึ่งอยู่ใกล้บามเร ¹⁰ ที่นาคืออับราฮัมซื้อจากบุตรชายทั้งหลายของคนฮิตไทต์ อับราฮัมถูกฝังไว้ที่นั่นกับซาร่าห์ ภรรยาของเขา ¹¹ ภายหลังการเสียชีวิตของอับราฮัม พระเจ้าทรงอวยพระพรอิสอัค บุตรชายของเขา และอิสอัคอาศัยอยู่ใกล้กับเบเอเอลไฮรอย

¹² ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัมที่ฮาการ์ คนอียิปต์ หญิงรับใช้ของซาร่าห์ เป็นผู้ให้กำเนิดแก่อับราฮัม ¹³ เหล่านี้คือรายชื่อบุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล ตามลำดับการเกิดของพวกเขา คือ เนบาโยธ บุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ¹⁴ มิซมา ดูมาห์ บัสสา ¹⁵ ฮาดัด เทมา เยกูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ ¹⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล และเหล่านี้เป็นรายชื่อของพวกเขาที่ได้ติดตามหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา และโดยถือตามการตั้งค่ายทั้งหลายของพวกเขา เจ้าชายสิบสองพระองค์ตามเผ่าทั้งหลายของพวกเขา

¹⁷ เหล่านี้คือปีของชีวิตอิซมาเอล คือ 137 ปี เขาสิ้นลมหายใจและเสียชีวิต และถูกรวบรวมไว้กับพวกคนทั้งหลายของเขา ¹⁸ พวกเขาอาศัยตั้งแต่อาวลาห์จนถึงซูร์ ซึ่งอยู่ใกล้อียิปต์ ไปทางอัสซีเรีย พวกเขาอาศัยอยู่อย่างไม่เป็นมิตรต่อกันและกัน

¹⁹ นี่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอิสอัค บุตรชายของอับราฮัม อับราฮัมผู้ได้เป็นบิดาของอิสอัค ²⁰ อิสอัคอายุสี่สิบปีเมื่อเขาได้เรเบคาห์เป็นภรรยาของเขา บุตรสาวของเบธูเอล คนอารัม ชาวเมืองปิตดานอารัม น้องสาวของลาบัน คนอารัม ²¹ อิสอัคอธิษฐานทูลขอต่อพระยาห์เวห์เพื่อภรรยาของเขาเพราะเรเบคาห์ไม่มีบุตร และพระยาห์เวห์ทรงตอบคำอธิษฐานของเขา และเรเบคาห์ภรรยาของเขาก็ตั้งครรภ์

²² การก่อกวนสองเบียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง และนางพูดว่า "ทำไมสิ่งนี้จึงเกิดขึ้นกับข้าพระองค์?" นางไปและทูลถามพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ²³ พระยาห์เวห์ตรัสกับนางว่า "มีคนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และทั้งสองชนชาติจะแยกจากกันในเจ้า ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และคนที่มียาญมากกว่าจะรับใช้คนที่มียาญน้อยกว่า"

²⁴ เมื่อถึงกำหนดเวลาสำหรับนางที่จะคลอดบุตร ดูกิด มีเด็กฝาแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง ²⁵ เด็กคนแรกก็ออกมาตัวแดง มีขนปกคลุมทั่วตัว พวกเขาจึงตั้งชื่อเขาว่าเอชว ²⁶ หลังจากนั้นน้องชายออกมา มือของเขาได้จับส้นเท้าเอชวไว้ เขาจึงถูกตั้งชื่อว่ายาโคบ อิสอัคมีอายุหกสิบปีเมื่อภรรยาของเขาให้กำเนิดพวกเขา

²⁷ พวกเด็กนั้นเติบโตขึ้น และเอชวเป็นนายพรานที่ชำนาญ ผู้ชายแห่งท้องทุ่ง แต่ยาโคบเป็นผู้ชายที่เรียบง่ายใช้เวลาของเขาอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายนั้น

²⁸ อิสอัครักเอชวเพราะเขาได้กินเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่เขาล่ามาได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

²⁹ วันหนึ่งยาโคบต้มอาหาร เอชวกลับมาจากทุ่งนา และเขาเหนื่อยอ่อนจากความหิว ³⁰ เอชวพูดกับยาโคบว่า "ให้อาหารฉันหน่อยคือ ถั่วแดง ต้มนั้น กรุณาเถอะเพราะฉันหมดแรงแล้ว" นี่คือเหตุผลที่เรียกชื่อเขาว่า เอโดม ³¹ ยาโคบพูดว่า "จงขายสิทธิบุตรหัวปีของท่านให้ข้าก่อน" ³² เอชวพูดว่า "ดูเถิดข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรกับข้า?" ³³ ยาโคบพูดว่า "ก่อนอื่นจงสาบานให้ข้า" ดังนั้นเอชวจึงกล่าวคำสัตย์สาบาน และด้วยวิธีนี้เขาขายสิทธิบุตรหัวปีของเขาให้ยาโคบ ³⁴ ยาโคบให้ขนมปัง และถั่วแดงต้มแก่เอชว เขากินและดื่ม จากนั้นก็ลุกขึ้นและจากไปตามทางของเขา ด้วยเหตุนี้ เอชวได้เหยียดหยามสิทธิบุตรหัวปีของเขา

Chapter 26

¹ บัดนี้เกิดการกีดกันอาหารในแผ่นดิน นอกเหนือไปจากที่เคยเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยของอับราฮัม อิสอัคได้ไปหาเอบีเมเลค กษัตริย์ของคนที่ฟิลิสเตียที่เมืองเกราธ ² พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาและตรัสว่า "อย่าลงไปยังอียิปต์ จงอยู่ในแผ่นดินที่เราบอกให้เจ้าอาศัยอยู่ ³ จงอยู่ในแผ่นดินแห่งนี้แหละ และเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า สำหรับเจ้าและเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เราจะให้แผ่นดินทั้งหมดเหล่านี้ และเราจะทำให้คำสัญญาที่เราไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ ⁴ เราจะทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าทวีมากขึ้นเหมือนดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า และเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า ประชาชาติทั้งหมดของแผ่นดินนี้จะได้รับพระพรผ่านทางเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า ⁵ เราจะทำสิ่งนี้เพราะอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเรา และรักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของเรา พระบัญญัติทั้งหลายของเรา บทบัญญัติทั้งหลายของเรา และธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหลายของเรา"

⁶ ดังนั้นอิสอัคจึงได้ตั้งถิ่นฐานในเกราธ ⁷ เมื่อผู้ชายทั้งหลายของสถานที่นั้นถามเขาเกี่ยวกับภรรยาของเขา เขาตอบว่า "นางคือน้องสาวของเรา" เขากลัวที่จะพูดว่า "นางคือภรรยาของเรา" เพราะเขาคิดว่า "ผู้ชายทั้งหลายของสถานที่นี้จะฆ่าเรา เพื่อเอาเรเบคาห์ไปเพราะนางสวยมาก" ⁸ หลังจากอิสอัคอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน เอบีเมเลค กษัตริย์ของคนที่ฟิลิสเตียทอดพระเนตรจากหน้าต่าง นี่แน่ะ พระองค์ทรงเห็นอิสอัคกำลังคอดูบเรเบคาห์ ภรรยาของเขา ⁹ เอบีเมเลคทรงเรียกให้อิสอัคมาเข้าเฝ้าพระองค์และตรัสว่า "ดูเถิด นางต้องเป็นภรรยาของเจ้าแน่ๆ ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'นางคือน้องสาวของเรา'?" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าบางคนอาจจะฆ่าข้าพระองค์เพื่อเอานางไป" ¹⁰ เอบีเมเลคตรัสว่า "เจ้าได้ทำอะไรกับเรา? ผู้ชายคนใดคนหนึ่งอาจหลับนอนกับภรรยาของเจ้าจริงๆ แล้ว และเจ้าจะนำความผิดมาสู่เรา" ¹¹ ดังนั้นเอบีเมเลคจึงทรงเตือนประชาชนทั้งหมดและตรัสว่า "ผู้ใดแตะต้องผู้ชายคนนี้ หรือภรรยาของเขา ผู้นั้นจะต้องตายแน่นอน"

¹² อิสอัคปลูกพืชบนแผ่นดินและเก็บเกี่ยวผลในปีเดียวกันนั้นหนึ่งร้อยเท่า เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรพระเขา ¹³ ชายคนนั้นกลายเป็นคนร่ำรวย และเพิ่มมากขึ้น และมากขึ้นจนกระทั่งเขากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ¹⁴ เขามีแกะ และปศุสัตว์มากมาย และเป็นครัวเรือนใหญ่ คนฟิลิสเตียก็อิจฉาเขา ¹⁵ บัดนี้บ่อน้ำทั้งหมดที่คนรับใช้ทั้งหลายของบิดาของเขาขุดไว้ในสมัยของอับราฮัม บิดาของเขา พวกเขาคนฟิลิสเตียได้ถมบ่อน้ำเหล่านั้นด้วยดิน ¹⁶ เอบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า "จงไปจากเราเถิด เพราะเจ้ามีกำลังมากกว่าพวกเรา "

¹⁷ ดังนั้นอิสอัคจึงไปจากที่นั่น และตั้งถิ่นฐานในหุบเขาแห่งเกราธ และอาศัยอยู่ที่นั่น ¹⁸ อีกครั้งหนึ่งที่อิสอัคขุดบ่อน้ำที่ซึ่งพวกเขาขุดแล้วในสมัยของอับราฮัม บิดาของเขา แต่คนฟิลิสเตียถมบ่อน้ำเหล่านั้นหลังการเสียชีวิตของอับราฮัม อิสอัคเรียกชื่อบ่อน้ำทั้งหลายนี้ด้วยชื่อเดียวกันตามกับบิดาของเขาตั้งชื่อไว้ ¹⁹ เมื่อคนรับใช้ทั้งหลายของอิสอัคขุดบ่อน้ำในหุบเขา พวกเขาพบบ่อน้ำที่มีน้ำไหล ²⁰ คนเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายของเกราธทะเลาะกับพวกเขาคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัค และพูดว่า "บ่อน้ำนี้เป็นของพวกเรา" ดังนั้นอิสอัคจึงเรียกชื่อบ่อน้ำนั้นว่า "เอเสก" เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ทะเลาะกับเขา ²¹ จากนั้นพวกเขาขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และพวกเขาก็ทะเลาะกันด้วยเรื่องบ่อน้ำนี้อีก ดังนั้นเขาจึงให้ชื่อบ่อน้ำนี้ว่า "สิดนาห์" ²² เขาจากที่นั่นไป และขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง แต่พวกเขาไม่ได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำนี้ ดังนั้นเขาจึงเรียกชื่อบ่อน้ำนี้ว่า เรโหโบก และเขาพูดว่า "บัดนี้พระยาห์เวห์ได้ให้ให้แก่พวกเรา และพวกเราจะเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดิน"

²³ จากนั้นอิสอัคขึ้นไปจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา ²⁴ พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาในคืนเดียวกันนั้น และตรัสว่า "เราคือพระเจ้าของอับราฮัมบิดาเจ้า อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้าและทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา" ²⁵ อิสอัคสร้างแท่นบูชาที่นั่น และออกพระนามพระยาห์เวห์ ที่นั่นเขาตั้งเต็นท์ของเขา และคนรับใช้ทั้งหลายของเขาได้ขุดบ่อน้ำ

²⁶ จากเกราธ ดังนั้นเอบีเมเลคพร้อมกับอาซุซซัส พระสหายของพระองค์ และฟีโคลส์แม่ทัพของพระองค์ไปหาเขา ²⁷ อิสอัคพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาข้าพเจ้าทำไม ในเมื่อพวกท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าออกมาจากพวกท่าน?" ²⁸ พวกเขาตอบว่า "เราเห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน ดังนั้นเราจึงตัดสินใจว่า ควรจะมีการให้สัตย์สาบานระหว่างพวกเรา คือระหว่างเรากับท่าน ให้เราทำพันธสัญญากับท่าน ²⁹ ที่ท่านจะไม่ทำร้ายเรา เช่นเดียวกันเราจะไม่ทำร้ายท่าน และเหมือนที่เราได้ดูแลท่านเป็นอย่างดี และส่งท่านจากมาอย่างสันติ ท่านเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพรพระจริง ๆ"

³⁰ ดังนั้นอิสอัคจึงเลี้ยงอาหารพวกเขา และพวกเขากินและดื่ม ³¹ พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ และทำสัตย์สาบานต่อกันและกัน จากนั้นอิสอัคส่งพวกเขาไป และพวกเขาก็จากไปอย่างสันติ ³² ในวันเดียวกันนั้น คนรับใช้ของอิสอัคมาและบอกเขาเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกเขาได้ขุด พวกเขาบอกว่า "พวกเราพบน้ำแล้ว" ³³ เขาเรียกบ่อน้ำนั้นว่าชิบาห์ เมืองนั้นจึงถูกเรียกชื่อว่าเบเออร์เซบา จนถึงทุกวันนี้

³⁴ เมื่อเขาอายุสี่สิบปี เขามีภรรยาชื่อ ยูติธ บุตรหญิงของเบเออร์ คนอิตไทต์ และบาเสมัท บุตรหญิงของเอลอน คนอิตไทต์ ³⁵ พวกเขา นำความโสโครกมาสู่อิสอัคและเรเบคาห์

Chapter 27

¹ เมื่ออิสอัคแก่ตัวลง และตาของเขาก็มืดมัว ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถมองเห็นอะไร เขาเรียกเอซาว บุตรชายคนโตเข้ามาและพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย" เขาตอบกับบิดาว่า "ลูกอยู่ที่นี้" ² เขาพูดว่า "ดูเถิด พ่อก็แก่ลงมากแล้ว พ่อไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร" ³ ดังนั้นจงเอาวรุณของเจ้า กระบอกใส่สุรภู และธนูของเจ้า และออกไปในท้องทุ่ง และล่าสัตว์มาเพื่อพ่อ ⁴ ทำอาหารอร่อยสำหรับพ่อ อาหารที่พ่อชอบและนำมาให้พ่อ ดังนั้น พ่อจะกินอาหารนั้น และอวยพรให้เจ้าก่อนที่พ่อจะตาย"

⁵ ขณะนั้นเรเบคาห์ได้ยินเรื่องราวที่อิสอัคพูดกับเอซาว บุตรชายของเขา เอซาวไปยังท้องทุ่งเพื่อล่าสัตว์และนำกลับมา ⁶ เรเบคาห์พูดกับยาโคบ บุตรชายของนาง และพูดว่า "นี่แน่ะ แม่ได้ยินพ่อของเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายของเจ้า เขาพูดว่า 'จงนำเนื้อสัตว์ และทำอาหารที่อร่อยให้พ่อเพื่อที่ พ่อจะกินและอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ก่อนที่พ่อจะตาย' ⁷ ดังนั้นลูกชายของแม่เอ๋ย จงเชื่อฟังคำของแม่ที่แม่สั่งเจ้า ⁸ จงไปทำสัตว์ และนำแพะหนุ่มที่ดีสองตัวมาให้แม่ และแม่จะทำอาหารอร่อยจากพวกแพะนั้นสำหรับพ่อของเจ้า อย่างที่เขารับ ⁹ เจ้าจะนำอาหารนั้นไปให้พ่อของเจ้า เพื่อให้เขากิน ดังนั้นเขาจะได้อวยพรเจ้าก่อนความตายของเขาจะมาถึง"

¹¹ ยาโคบพูดกับเรเบคาห์ มารดาของเขาว่า "ดูเถิด เอซาวพี่ชายของลูกเป็นคนมีขนดก แต่ลูกเป็นคนผิวเกลี้ยงเกลา ¹² บางทีพ่อของลูกจะสัมผัสลูก และลูกจะกลายเป็นคนหลอกลวงเขา ลูกจะนำคำแช่งสาปมาสู่ตัวลูก ไม่ใช่คำอวยพร" ¹³ มารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย คำแช่งสาปใดๆ นั้นให้ตกแก่แม่เถิด เพียงแต่เชื่อฟังคำของแม่และไป จงนำพวกมันมาให้แม่" ¹⁴ ดังนั้นยาโคบจึงได้ไป และเอาพวกแพะหนุ่ม และนำพวกมันมาให้มารดาของเขา และมารดาของเขาก็กินอาหารอร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบ

¹⁵ เรเบคาห์นำเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของเอซาว บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในบ้าน และสวมให้กับยาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง ¹⁶ นางเอาหนังของแพะหนุ่มสวมบนมือของเขา และบนส่วนที่เกลี้ยงเกลาที่ช่วงคอของเขา ¹⁷ นางนำอาหารอร่อย และขนมปังที่นางเตรียมใส่มือบุตรชายของนางคือยาโคบ

¹⁸ ยาโคบเข้าไปหาบิดาของเขาและพูดว่า "พ่อของฉัน" เขาตอบว่า "ลูกชายของเราเอ๋ยพ่ออยู่ที่นี่ เจ้าคือใคร?" ¹⁹ ยาโคบตอบบิดาของเขาว่า "ลูกเอง เอซาว ลูกชายคนโตของท่าน ลูกได้ทำตามที่ท่านบอกลูก บัดนี้ขอให้ท่านนั่งลงและกินเนื้อที่ลูกหามา แล้วท่านจะได้ด้วยพรลูก" ²⁰ อิสอัคพูดกับบุตรชายของเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย เป็นไปได้ได้อย่างไรที่เจ้าสามารถล่าสัตว์ได้รวดเร็วอย่างนี้?" เขาตอบว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านนำฉันมาให้ลูก" ²¹ อิสอัคพูดกับยาโคบว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย จงมาใกล้ๆ พ่อเถิด เพื่อพ่อจะได้สัมผัสเจ้า เพื่อที่พ่อจะรู้ว่าเจ้าเป็นลูกชายของพ่อ คือเอซาวตัวจริงหรือไม่" ²² ยาโคบเข้าไปยังอิสอัคบิดาของเขา และอิสอัคสัมผัสเขาและพูดว่า "เสียงนั้นคือเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว"

²³ อิสอัคจำเขาไม่ได้เพราะมือของเขามีขนเหมือนมือเอซาว พี่ชายของเขา ดังนั้นอิสอัคจึงได้อวยพรเขา ²⁴ เขาพูดว่า "เจ้าคือเอซาวลูกชายของเราจริงๆ หรือ?" เขาได้ตอบว่า "ใช่" ²⁵ อิสอัคพูดว่า "จงนำอาหารมาให้พ่อ และพ่อจะกินเนื้อที่เจ้าหามา แล้วพ่อจะอวยพรเจ้า" ยาโคบนำอาหารมาให้เขา อิสอัคกินและยาโคบนำเหล้าองุ่นมาให้เขา และเขาก็ดื่ม

²⁶ จากนั้นอิสอัค บิดาของเขาพูดกับเขาว่า "ลูกชายของเราเอ๋ย บัดนี้ จงเข้ามาใกล้พ่อและจูบพ่อ" ²⁷ ยาโคบเข้ามาใกล้ และจูบเขา และเขาได้กลิ่นเสื้อผ้าของเขาและอวยพรเขา เขาพูดว่า "ดูสิ กลิ่นบุตรชายของเราเหมือนกลิ่นของท้องทุ่งที่พระยาห์เวห์ทรงอวยพรพระ"

²⁸ ขอพระเจ้าประทานส่วนที่มีน้ำค้างแห่งท้องฟ้า และส่วนที่อุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และมีธัญพืช และเหล้าองุ่นใหม่มากมาย ²⁹ ให้ประชาชนทั้งหลายรับใช้เจ้า และประชากรทั้งหลายโค้งคำนับให้แก่เจ้า เป็นเจ้านายเหนือพี่น้องทั้งหลายของเจ้า และขอให้บุตรชายทั้งหลายของมารดาเจ้าโค้งคำนับให้แก่เจ้า ขอให้ทุกคนที่แซ่งสาปเจ้าถูกแซ่งสาป ขอให้ทุกคนที่อวยพรเจ้าได้รับการอวยพร

³⁰ ทันทีที่อิสอัคเสร็จสิ้นการอวยพรยาโคบ และยาโคบเกือบจะกลับออกไปจากอิสอัคบิดาของเขาแทบไม่ทัน เอซาวพี่ชายของเขากลับมาจากการล่าสัตว์ ³¹ เขาก็ปรุงอาหารที่อร่อย และนำมาให้บิดาของเขา เขาพูดกับบิดาของเขาว่า "พ่อ ขอให้ท่านลุกขึ้นและกินสิ่งที่ลูกชายของท่านได้ล่ามา เพื่อที่ท่านจะได้ด้วยพรลูก" ³² อิสอัคบิดาของเขาพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นใคร?" เขาตอบว่า "ลูกคือลูกชายของท่าน ลูกชายคนโตของท่าน คือเอซาว" ³³ อิสอัคตัวสั่นมาก และพูดว่า "มันเป็นใครที่ได้ไปล่าสัตว์และนำมาให้พ่อ? พ่อกินมันหมดก่อนที่เจ้าเข้ามา และพ่อได้อวยพรเขาไปแล้วจริงๆ เขาจะได้รับการอวยพร"

³⁴ เมื่อเอซาวได้ยินถ้อยคำทั้งหลายของบิดาเขา เขาก็ร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง และขมขื่น และพูดกับบิดาของเขาว่า "ขออวยพรลูก ให้ลูกด้วย พ่อของลูก" ³⁵ อิสอัคพูดว่า "น้องชายของเจ้ามาที่นี่ยังมีเสื้อห่มและเอาคำอวยพรของเจ้าไปแล้ว" ³⁶ เอซาวพูดว่า "ผู้ที่ทำไม่ถูกต้องนี้คือยาโคบมิใช่หรือ? เพราะเขาหลอกลวงลูกอย่างนี้สองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของลูกไป และดูสิ เดี๋ยวนี้เขาเอาคำอวยพรของลูกไปอีกแล้ว" จากนั้นเขาพูดว่า "ท่านไม่มีคำอวยพรสำรองสำหรับลูกเลยหรือ?" ³⁷ อิสอัคตอบและพูดกับเอซาวว่า "ดูเถิด พ่อทำให้เขาเป็นเจ้านายของเจ้า และพ่อให้พี่น้องทั้งหมดของเขากินและรับใช้เขา และพ่อให้ธัญพืช และเหล้าองุ่นใหม่แก่เขา บุตรชายของพ่อเอ๋ย พ่อจะสามารถทำอะไรมากกว่านี้สำหรับเจ้าได้หรือ?" ³⁸ เอซาวพูดกับบิดาของเขาว่า "พ่อของลูก ท่านไม่มีคำอวยพรเหลือสำหรับลูกอีกสักคำอวยพรหนึ่งหรือ? พ่อของลูกขออวยพรลูก อวยพรลูกด้วย" เอซาวร้องไห้เสียงดัง

³⁹ อิสอัคบิดาของเขาตอบ และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด สถานที่ที่เจ้าอยู่จะอยู่ห่างไกลจากความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน ห่างไกลจากน้ำค้างของท้องฟ้าเบื้องบน ⁴⁰ เจ้าจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยดาบของเจ้า และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่เมื่อเจ้าบฏ เจ้าจะสลัดแอกของเจ้าออกจากคอของเจ้า"

41 เอชาเวลียดซังยาโคบเพราะคำอวยพรที่บิดาของเขาให้แก่เขา เอชาเวลียดในใจของเขาว่า "วันเวลาแห่งความโศกเศร้าสำหรับบิดาของฉันกำลังเข้ามาใกล้ หลังจากนั้นฉันจะขำน่องชายของฉัน คียาโคบ" **42** ถ้อยคำของเอชาเวลียด บุตรชายคนโตของนางได้ถูกนำมาบอกให้เรเบคาห์รู้ ดังนั้นนางจึงได้ส่งคนไป และเรียกกียาโคบ บุตรชายคนเล็กของนาง และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด พี่ชายของเจ้า คือเอชาเวลียด กำลังปลอบใจตัวเองเกี่ยวกับเจ้า โดยการวางแผนที่จะฆ่าเจ้า" **43** บัดนี้ ลูกชายของแม่เอ๋ยจงเชื่อฟังแม่ และหนีไปหาลาบัน พี่ชายของแม่ ที่เมืองฮาราน **44** จงอยู่กับเขาชั่วขณะที่หนึ่งจนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะลดลง **45** จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าหันไปจากเจ้า และเขาลืมในสิ่งที่เจ้าได้กระทำแก่เขา จากนั้นแม่จะส่งคนไป และรับเจ้ากลับมาจากที่นั่น ทำไมแม่ต้องเสียพวกเจ้าทั้งสองคนในวันเดียวกัน?

46 เรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ฉันเมื่อชีวิตเพราะบุตรหญิงทั้งหลายของคนฮิตไทต์ ถ้ากียาโคบรับเอาบุตรหญิงของคนฮิตไทต์คนใดคนหนึ่งเป็นภรรยา เหมือนผู้หญิงเหล่านี้ บุตรหญิงของแผ่นดินนี้บางคน ชีวิตของฉันจะมีประโยชน์อะไร?"

Chapter 28

¹ อิสอัคเรียกยาโคบเข้ามา อวยพรเขา และสั่งเขาว่า "เจ้าต้องไม่รับหญิงคานาอันมาเป็นภรรยา ² จงลุกขึ้น ไปปิดตานอาร์ม ไปยังบ้านของเบธเอล บิดาของมารดาเจ้า และรับเอาภรรยาคนหนึ่งจากที่นั่น จากบุตรหญิงคนใดคนหนึ่งของลาบันพี่ชายของมารดาของเจ้า ³ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรเจ้า ทำให้เจ้าเกิดผล และทวีมากขึ้น ดังนั้นเจ้าจะกลายเป็นมวลงมากมาย ⁴ ขอให้พระองค์ประทานคำอวยพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเจ้าหลังจากเจ้า เจ้าจะได้รับแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่อับราฮัมเป็นมรดก" ⁵ ดังนั้นอิสอัคได้ส่งยาโคบไป ยาโคบไปยังปิดตานอาร์ม ไปหาลาบัน บุตรชายของเบธเอล ชาวอาร์ม พี่ชายของเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอาชา

⁶ บัดนี้เอาชาได้เห็นอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปิดตานอาร์ม เพื่อหาภรรยาจากที่นั่น เขาเห็นอิสอัคอวยพรเขาและสั่งเขา พู่ว่า "เจ้าต้องไม่รับผู้หญิงคานาอันมาเป็นภรรยา" ด้วย ⁷ เอาชาเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดา และมารดาของเขาด้วย และเดินทางไปยังปิดตานอาร์ม ⁸ เอาชาเห็นว่าอิสอัค บิดาของเขา ไม่ชอบผู้หญิงคานาอัน ⁹ ดังนั้นเขาจึงไปหาอิสมาเอล และรับเอามาหะลักน้องสาวของเนบายอ บุตรหญิงของอิสมาเอลผู้เป็นบุตรชายของอับราฮัมมาเป็นภรรยาของเขาอีกคนหนึ่ง นอกเหนือไปจากภรรยาทั้งหลายที่เขาถืออยู่แล้ว

¹⁰ ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซมา และมุ่งหน้าไปเมืองฮาราน ¹¹ เขามาถึงที่แห่งหนึ่งและพักที่นั่นทั้งคืน เพราะว่าดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว เขาเอาจัณทรินก้อนหนึ่งจากที่นั่นมาทำเป็นหมอนรองศีรษะ และนอนลงในที่นั้นเพื่อที่จะหลับ

¹² เขาได้ฝัน และเห็นบันไดตั้งขึ้นบนแผ่นดิน ปลายของบันไดนั้นขึ้นไปถึงท้องฟ้า และหมู่ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังขึ้นและลงบนบันไดนั้น ¹³ ดูเถิดพระยาห์เวห์ทรงยืนอยู่ข้างบนนั้น และตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินที่เจ้ากำลังนอนอยู่นี้ เราจะยกให้แก่เจ้าและบรรดาเชื้อสายของเจ้า ¹⁴ เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลีของแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างไกลออกไปยังทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ทิศเหนือ และทิศใต้ ผ่านทางเจ้า และบรรดาเชื้อสายของเจ้า ทั่วครอบครัวของแผ่นดินจะได้รับพระพร ¹⁵ ดูเถิดเราจะอยู่กับเจ้า และเราจะพิทักษ์รักษาเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหน เราจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้อีกครั้ง เพราะว่าเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า เราจะทำทุกสิ่งที่เราสัญญาไว้กับเจ้า"

¹⁶ ยาโคบตื่นขึ้นจากการหลับของเขา และพูดว่า "แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ ณ ที่นี้ และฉันไม่รู้เรื่องมาก่อน" ¹⁷ เขาหวาดกลัว และพูดว่า "ที่นี่น่ากลัว ที่นี้ไม่ใช่อย่างอื่นแน่นอน นอกจากพระนิเวศของพระเจ้า นี่เป็นประตูแห่งฟ้าสวรรค์"

¹⁸ ยาโคบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำเอาก้อนหินที่เขาหนุนศีรษะนั้นมา เขาตั้งมันขึ้นเป็นเหมือนเสา และเทน้ำบนลงบนยอดก้อนหินนั้น ¹⁹ เขาจึงเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เบธเอล ซึ่งเมืองนี้เดิมเรียกว่า ลูช

²⁰ ยาโคบปฏิญาณ กล่าวว่ "ถ้าพระเจ้าจะทรงสถิตกับข้าพระองค์ และจะพิทักษ์รักษาข้าพระองค์ในทางนี้ที่ข้าพระองค์กำลังจะเดิน และจะให้ข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์กิน และเสื้อผ้าสำหรับสวมใส่ ²¹ และทรงนำข้าพระองค์กลับสู่บ้านของบิดาอย่างปลอดภัย จากนั้นพระยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ²² และก้อนหินที่ข้าพระองค์ได้ตั้งเป็นเหมือนเสานี้จะเป็นก้อนหินที่ศักดิ์สิทธิ์ จากทุกสิ่งที่พระองค์ประทานให้ข้าพระองค์แน่นอนทีเดียว ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบคืนให้พระองค์"

Chapter 29

¹ จากนั้นยาโคบเดินทางต่อไป และมาถึงแผ่นดินของประชาชนแห่งตะวันออก ² เมื่อเขามองดู เขาเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในท้องทุ่ง และดูเถิด มีแกะสามฝูงกำลังนอนอยู่ข้างๆ บ่อน้ำนั้น พวกเขาใช้น้ำจากบ่อน้ำนั้นเลี้ยงฝูงแกะ และมีก้อนหินใหญ่ปิดปากบ่อน้ำนั้น ³ เมื่อฝูงแกะทั้งหมดมารวมกันที่นั่น คนเลี้ยงแกะทั้งหลายจึงจะกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และตักน้ำให้แกะ และจากนั้นก็กลิ้งก้อนหินปิดปากบ่อน้ำอีกครั้ง ให้กลับไปในที่เดิม

⁴ ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย พวกท่านมาจากไหน?" พวกเขาตอบว่า "พวกเรามาจากเมืองฮาราน" ⁵ เขาพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านรู้จักลาบันบุตรชายของนาโฮร์หรือไม่?" พวกเขาตอบว่า "พวกเรารู้จักเขา" ⁶ เขาพูดกับพวกเขาว่า "เขาสบายดีหรือไม่?" พวกเขาตอบว่า "เขาสบายดี และดูนั่น ราเซล บุตรหญิงของเขากำลังมากับฝูงแกะนั้น" ⁷ ยาโคบพูดว่า "ดูสิ มันเป็นเวลาเที่ยงวัน มันไม่ใช่เวลาสำหรับฝูงสัตว์ที่จะมารวมกัน พวกท่านควรตักน้ำให้แกะและจากนั้นก็ไป ให้พวกมันกินหญ้า" ⁸ พวกเขาพูดว่า "พวกเราไม่สามารถตักน้ำให้พวกมันได้นอกจากฝูงสัตว์ทั้งหมดจะมารวมตัวกัน จากนั้นพวกผู้ชายทั้งหลายจะกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และเราจะตักน้ำให้แกะนั้น"

⁹ ขณะที่ยาโคบยังกำลังพูดอยู่กับพวกเขา ราเซลมาพร้อมกับฝูงแกะของบิดานาง เพราะนางกำลังเลี้ยงพวกมัน ¹⁰ เมื่อยาโคบเห็นราเซล บุตรหญิงของลาบัน พี่ชายของมารดาเขา และแกะของลาบัน ของพี่ชายของมารดาเขา ยาโคบเข้ามา กลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อน้ำ และตักน้ำให้ฝูงสัตว์ของลาบัน พี่ชายของมารดาเขา ¹¹ ยาโคบจูบราเซล และร้องไห้เสียงดัง ¹² ยาโคบบอกราเซลว่าเขาเป็นญาติของบิดานาง และเขาคือบุตรชายของเรเบคาห์ จากนั้นนางวิ่งไป และบอกกับบิดาของนาง

¹³ เมื่อลาบันทราบเรื่องเกี่ยวกับยาโคบ บุตรชายของน้องสาวเขา เขาร้องไปพบเขา สวมกอดเขา จูบเขา และนำเขาไปยังบ้านของเขา ยาโคบบอกลาบันถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ¹⁴ ลาบันพูดกับเขาว่า "ที่จริงแล้วเจ้าคือกระดูกของเรา และเนื้อของเรา" จากนั้นยาโคบอยู่กับเขาประมาณหนึ่งเดือน

¹⁵ จากนั้นลาบันพูดกับยาโคบว่า "เจ้าไม่ควรรับใช้เราเปล่าๆ เพราะว่าเจ้าเป็นญาติของเรามีใช่หรือไม่? จงบอกเรา เจ้าต้องการอะไรเป็นค่าจ้างของเจ้า?" ¹⁶ ขณะนั้นลาบันมีบุตรหญิงสองคน คนโตชื่อเลอาห์ และคนน้องชื่อราเซล ¹⁷ เลอาห์เป็นคนที่แหว่งตาที่อ่อนโยน แต่ราเซลเป็นคนที่มีความรูปร่างและหน้าตาสวยงาม ¹⁸ ยาโคบก็รักราเซล ดังนั้นเขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านเจ็ดปีเพื่อราเซล บุตรหญิงคนเล็กของท่าน" ¹⁹ ลาบันพูดว่า "มันดีกว่าที่เราจะยกนางให้กับเจ้า แทนที่เราจะยกนางให้กับอีกคนหนึ่ง จงอยู่กับเราเถิด"

²⁰ ดังนั้นยาโคบจึงทำงานรับใช้เจ็ดปีเพื่อราเซล และมันดูเหมือนเป็นเพียงไม่กี่วันสำหรับเขา เพราะความรักที่เขามีต่อนาง ²¹ จากนั้นยาโคบได้พูดกับลาบันว่า "จงให้ภรรยาแก่ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ทำงานครบตามเวลาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าควรแต่งงานกับนาง" ²² ดังนั้นลาบันรวบรวมผู้ชายทั้งหมดของสถานที่นั้น และจัดงานเลี้ยง

²³ ในเวลาค่ำ ลาบันได้นำเลอาห์บุตรหญิงของเขามา และนำนางไปให้ยาโคบผู้ซึ่งหลับนอนกับนาง ²⁴ ลาบันให้หญิงรับใช้ของเขา คือซิลปาห์แก่เลอาห์บุตรหญิงของเขา ให้เป็นคนรับใช้ของนาง ²⁵ ในตอนเช้า ดูเถิด กลายเป็นเลอาห์ ยาโคบได้พูดกับลาบัน "ท่านทำอะไรกับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้ารับใช้ท่านเพื่อราเซลมิใช่หรือไม่? ทำไมท่านจึงได้หลอกหลวงข้าพเจ้า?" ²⁶ ลาบันพูดว่า "มันไม่ใช่ธรรมเนียมของเราที่จะให้บุตรหญิงคนเล็กก่อนบุตรหญิงคนโต ²⁷ ให้ครบเจ็ดวันของการแต่งงานของบุตรหญิงคนนี้ก่อน และเราจะยกอีกคนหนึ่งให้เจ้าด้วย และตอบแทนด้วยการรับใช้เราอีกเจ็ดปี"

²⁸ ยาโคบทำอย่างนั้น และจนครบเจ็ดวันของเลอาห์ จากนั้นลาบันได้มอบราเซลให้เขา บุตรหญิงของเขา ให้เป็นภรรยาของเขาด้วย ²⁹ ลาบันให้บิลฮาห์แก่ราเซล บุตรหญิงของเขา ให้เป็นคนรับใช้ของนาง ³⁰ ดังนั้นยาโคบได้หลับนอนกับราเซลด้วย แต่เขารักราเซลมากกว่าเลอาห์ และยาโคบรับใช้ลาบันเป็นเวลาอีกเจ็ดปี ³¹ พระยาห์เวห์เห็นว่าเลอาห์ไม่ได้เป็นที่รัก ดังนั้นพระองค์ทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเซลนั้นไม่มีบุตร ³² เลอาห์ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเขาว่า รูเบน เพราะว่านางพูดว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงมองเห็นความลำบากของฉัน บัดนี้สามีของฉันจะรักฉัน"

³³ จากนั้นนางตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า "เพราะว่าพระยาห์เวห์สดบว่าฉันไม่ได้เป็นที่รัก ดังนั้นพระองค์ได้ประทานบุตรชายคนนี้แก่ฉันด้วย" และนางเรียกชื่อเขาว่า สิเมโอน ³⁴ จากนั้นนางก็ตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า "ดังนั้นเวลานี้ สามีของฉันจะติดสนิทกับฉัน เพราะว่าฉันได้ให้กำเนิดบุตรชายสามคนแก่เขา" ดังนั้นเขาจึงถูกเรียกชื่อว่า เลวี ³⁵ นางตั้งครรภ์อีกครั้ง และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางพูดว่า "ครั้งนี้ ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อเขาว่า ยูดาห์ จากนั้นนางก็หยุดการมีบุตร

Chapter 30

¹ เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่ได้ให้กำเนิดบุตรแก่ยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาวของนาง นางพูดกับยาโคบว่า "จงให้บุตรแก่ฉัน หรือมิฉะนั้นก็ให้ฉันตายเสีย" ² ยาโคบโกรธราเชลมาก เขาพูดว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้าผู้ซึ่งทำให้เจ้าไม่มีบุตรหรือ?" ³ นางพูดว่า "ดูสิ นี่คือนิลอาห์คนรับใช้ของฉัน จงหลับนอนกับนาง เพื่อที่นางจะให้กำเนิดบุตรบนตักของฉัน และฉันจะมีบุตรโดยนาง" ⁴ ดังนั้นนางจึงให้นิลอาห์คนรับใช้ของนางเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของยาโคบ และเขาลับนอนกับนาง

⁵ นิลอาห์ได้ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่ยาโคบ ⁶ ราเชลจึงพูดว่า "พระเจ้าทรงตัดสินด้วยความเมตตาฉัน พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของฉัน และประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ฉัน" ด้วยเหตุนี้นางจึงเรียกชื่อเขาว่าดาน ⁷ นิลอาห์คนรับใช้ของราเชลตั้งครรภ์อีกครั้งและคลอดบุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ ⁸ ราเชลพูดว่า "ด้วยการปล้ำสู้อย่างแข็งขัน ฉันปล้ำสู้กับพี่สาวของฉันและมีชัย" นางเรียกชื่อเขาว่านัฟทาลี

⁹ เมื่อเลอาห์เห็นว่านางหยุดการมีบุตรแล้ว นางนำทิลปาห์ คนรับใช้ของนางมา และให้นางเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งของยาโคบ ¹⁰ ทิลปาห์ คนรับใช้ของเลอาห์ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งแก่ยาโคบ ¹¹ เลอาห์พูดว่า "นี่คือโชคดี" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อเขาว่ากาด ¹² จากนั้นทิลปาห์ คนรับใช้ของเลอาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชายคนที่สองแก่ยาโคบ ¹³ เลอาห์พูดว่า "ฉันมีความสุข เพราะบุตรหญิงทั้งหลายจะเรียกฉันว่าความสุข" ดังนั้นนางจึงเรียกชื่อของเขาวัวอาเซอร์

¹⁴ ในฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนเข้าไปในท้องทุ่งและพบต้นดูดาอิม เขานำผลทั้งหลายมาให้เลอาห์ มารดาของเขา และราเชลพูดกับเลอาห์ว่า "ขอผลดูดาอิมของบุตรชายท่านแก่ฉันบ้าง" ¹⁵ เลอาห์พูดกับนางว่า "มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับเจ้าหรือ ที่เจ้าแย่งเอาสามีของเราไป? และเดี๋ยวนี้เจ้ายังจะมาแย่งเอาผลดูดาอิมของบุตรชายเราไปอีกด้วยหรือ?" ราเชลพูดว่า "เพื่อแลกเปลี่ยนกับผลดูดาอิมของบุตรชายท่าน คืนนี้เขาจะหลับนอนกับท่าน"

¹⁶ ในตอนเย็น ยาโคบมาจากท้องทุ่ง เลอาห์ออกไปพบเขาและพูดว่า "ท่านต้องหลับนอนกับฉันคืนนี้ เพราะฉันได้วางท่านด้วยผลดูดาอิมของบุตรชายฉัน" ดังนั้นยาโคบจึงหลับนอนกับเลอาห์คืนนั้น ¹⁷ พระเจ้าทรงฟังเลอาห์ และนางได้ตั้งครรภ์ และให้กำเนิดบุตรชายคนที่ห้าแก่ยาโคบ ¹⁸ เลอาห์พูดว่า "พระเจ้าได้ประทานค่าจ้างของฉันเพราะฉันให้หญิงรับใช้ของฉันแก่สามีฉัน" นางเรียกชื่อเขาว่าอิสสาคาร์ ¹⁹ เลอาห์ตั้งครรภ์อีกครั้งและให้กำเนิดบุตรชายคนที่หกแก่ยาโคบ ²⁰ เลอาห์พูดว่า "พระเจ้าได้ประทานของขวัญที่ดีแก่ฉัน บัดนี้สามีของฉันจะให้เกียรติแก่ฉัน เพราะว่าฉันได้ให้กำเนิดบุตรชายหกคนแก่เขา" นางเรียกชื่อเขาว่าเศบูลุน ²¹ หลังจากนั้นนางได้ให้กำเนิดบุตรหญิงคนหนึ่ง และเรียกชื่อนางว่าดานห์

²² พระเจ้าได้ระลึกถึงราเชลและฟังนาง พระองค์ทรงทำให้นางตั้งครรภ์ ²³ นางได้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางพูดว่า "พระเจ้าทรงนำเอาความอับอายของฉันออกไป" ²⁴ นางเรียกชื่อเขาว่าโยเซฟ กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้แก่ฉัน"

²⁵ หลังจากราเชลให้กำเนิดโยเซฟ ยาโคบพูดกับลาบันว่า "ขอส่งข้าพเจ้าไป เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไปยังบ้านของข้าพเจ้าและดินแดนของข้าพเจ้า ²⁶ ขอมอบภรรยาทั้งหลายของข้าพเจ้า และบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้าได้มาเพราะข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน และอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะท่านรู้ถึงการรับใช้ที่ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน"

²⁷ ลาบันพูดกับเขาว่า "เดี๋ยวนี้ ถ้าเราเป็นพี่ชายในสายตาเจ้า ขอรอไว้ก่อน เพราะว่าเราเรียนรู้โดยการพยากรณ์ว่า พระยาห์เวห์จะพรเราเพราะเจ้า" ²⁸ และเขาพูดอีกว่า "จงบอกค่าจ้างของเจ้ามา เราเต็มใจที่จะจ่ายค่าจ้างนั้น" ²⁹ ยาโคบพูดกับเขาว่า "ท่านรู้อยู่แล้วว่า ข้าพเจ้ารับใช้ท่านอย่างไร และฝูงสัตว์เลี้ยงของท่านได้อย่างไรเมื่ออยู่กับข้าพเจ้า ³⁰ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมา ท่านมีฝูงสัตว์เพียงเล็กน้อย ขณะนี้มันได้เพิ่มขึ้นมาหลาย พระยาห์เวห์จะพรท่านในทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้ทำ แล้วเมื่อไรข้าพเจ้าจึงจะได้จัดเตรียมสำหรับครอบครัวของข้าพเจ้าเองบ้าง?" ³¹ ดังนั้นลาบันจึงพูดว่า "จะให้เรารายอะไรแก่เจ้า?" ยาโคบพูดว่า "ท่านไม่ต้องให้อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าท่านจะทำสิ่งนี้เพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงและดูแลรักษาฝูงสัตว์ของท่านอีกครั้ง"

³² ในวันนี้ ให้ข้าพเจ้าเดินผ่านฝูงสัตว์ทั้งหมดของท่าน ขอแยกแกะทุกตัวที่มีจุด และดำ และสีด้าทุกตัวออกจากฝูง และแพะทุกตัวที่มีจุด และดำทุกตัวออกจากฝูง เหล่านี้จะเป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า ³³ ความสัตย์ซื่อของข้าพเจ้าจะยืนยันกับข้าพเจ้าในภายหลัง เมื่อท่านจะมาตรวจสอบค่าจ้างของข้าพเจ้า ทุกตัวที่ไม่ดำ และไม่มียจุดท่ามกลางแกะทั้งหลาย และสีด้าท่ามกลางแกะทั้งหลาย ถ้าพบสักตัวในฝูงสัตว์ของข้าพเจ้า จะถือว่าเป็นการขโมย" ³⁴ ลาบันพูดว่า "ตกลง ให้เป็นไปตามที่เจ้าพูดนั้น" ³⁵ วันนั้นลาบันได้แยกแพะตัวผู้ทั้งหลายซึ่งมีลายยาว และจุด และแพะตัวเมียทั้งหมดที่ดำ และมียจุด ทุกตัวที่มีสีขาว และแกะทุกตัวที่มีสีด้า และให้พวกมันอยู่ในมือของพวกบุตรชายทั้งหลายของเขา ³⁶ ลาบันได้แยกฝูงสัตว์ของเขาจากของยาโคบให้อยู่ห่างกันระยะทางสามวันเดินทาง ดังนั้นยาโคบยังคงเลี้ยงสัตว์ที่เหลือของลาบัน

³⁷ ยาโคบนำทั้งไม้สนๆ จากต้นป็อปลาร์และต้นอัลมอนด์ และต้นเปาลู และปอกเปลือกให้เป็นริ้วขาว ทำให้เห็นเนื้อไม้สีขาวด้านใน ³⁸ จากนั้นเขาวางกิ่งไม้ที่เขาปอกเปลือกต่อหน้าฝูงสัตว์ ข้างหน้ารางน้ำที่พวกมันเข้าดื่ม พวกมันตั้งท้องเมื่อพวกมันเข้ามาดื่มน้ำ ³⁹ ฝูงสัตว์แพร่พันธุ์ข้างหน้ากิ่งไม้เหล่านั้น และฝูงสัตว์เกิดลูกอ่อนมีลาย เป็นดำ และมียจุด ⁴⁰ ยาโคบแยกลูกแกะเหล่านั้นออก แต่ทำให้ส่วนที่เหลือหันหน้าไปทิศสัตว์ที่มีลาย และแกะดำทั้งหมดในฝูงของลาบัน จากนั้นเขาแยกฝูงสัตว์ของเขาสำหรับเขาเองต่างหาก และไม่นำไปรวมกับฝูงสัตว์ของลาบัน

⁴¹ เมื่อแกะที่แข็งแรงในฝูงกำลังจะผสมพันธุ์ ยาโคบก็จะวางกิ่งไม้เหล่านั้นในรางน้ำต่อหน้าฝูงแกะ ดังนั้นพวกมันจะต้องท้องท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้น ⁴² แต่หากสัตว์ที่อ่อนแอในฝูงเข้ามา เขาจะไม่วางกิ่งไม้เหล่านั้นต่อหน้าพวกมัน ดังนั้นสัตว์ที่อ่อนแอเป็นของลาบัน และตัวที่แข็งแรงก็ตกเป็นของยาโคบ ⁴³ ผู้ชายคนนั้นกลายเป็นคนมั่งคั่ง เขามีสัตว์ฝูงใหญ่ หญิงรับใช้ทั้งหลาย และชายรับใช้ทั้งหลาย และอูฐทั้งหลาย และลาทั้งหลาย

Chapter 31

¹ ขณะนั้นยาโคบได้ยื่นถ้อยคำของพวกบุตรชายของลาบัน พวกเขาพูดกันว่า "ยาโคบได้เอาทุกสิ่งที่เป็นของบิดาเราไป และจากทรัพย์สินของบิดาเราเอง เขาจึงได้มีความมั่งคั่งทั้งหมดนี้" ² ยาโคบเห็นสีหน้าของลาบัน เขาเห็นว่าท่าทีของลาบันที่มีต่อเขานั้นได้เปลี่ยนแปลงไป

³ จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้าและญาติของเจ้า และเราจะอยู่กับเจ้า" ⁴ ยาโคบให้คนไปและเรียกหาราเซล และเลอาห์ให้ไปยังท้องทุ่ง ไปที่ฝูงสัตว์ ⁵ และพูดกับพวกเขาว่า "ฉันเห็นว่าท่าทีของบิดาพวกเจ้าที่มีต่อฉันได้เปลี่ยนแปลงไป แต่พระเจ้าของบิดาฉันสถิตอยู่กับฉัน ⁶ พวกเจ้าก็รู้ว่ามีเป็นพลกำลังทั้งหมดของฉันที่ฉันได้รับใช้บิดาของพวกเจ้า ⁷ บิดาของพวกเจ้าหลอกลวงฉัน และปรับเปลี่ยนค่าจ้างของฉันถึงสิบครั้ง แต่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เขาทำร้ายฉัน ⁸ ถ้าเขาพูดว่า 'สัตว์ตัวที่ดำจะเป็ค่าจ้างของเจ้า' จากนั้นฝูงสัตว์ทั้งหมดก็จะให้ลูกเป็นดำ ถ้าเขาพูดว่า 'ให้ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' จากนั้นฝูงสัตว์ทั้งหมดก็จะให้ลูกเป็นลาย

⁹ ด้วยวิธีการนี้ พระเจ้าได้นำเอาฝูงสัตว์เลี้ยงของบิดาเจ้า และมอบพวกมันให้แก่ฉัน ¹⁰ ในฤดูผสมพันธุ์สัตว์ ในความฝัน ฉันเห็นพวกแพะตัวผู้กำลังผสมพันธุ์กับฝูงสัตว์นั้น พวกแพะตัวผู้เป็นแพะลาย แพะดำ และแพะมีจุด ¹¹ กุศสวรรค์ของพระเจ้าพูดกับฉันในความฝันว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ฉันตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้' ¹² เขาพูดว่า 'จงเอยหน้าและดูพวกแพะตัวผู้ซึ่งกำลังผสมพันธุ์ในฝูงสัตว์นั้น พวกมันเป็นแพะลาย แพะดำ และแพะมีจุด เพราะว่าเราเห็นทุกสิ่งทีลาบันกำลังทำกับเจ้า ¹³ เราคือพระเจ้าแห่งเบรเอล ที่ซึ่งเจ้าได้เจิมเสาหินต้นหนึ่ง ที่เจ้าได้ให้สัตย์สาบานแก่เรา บัดนี้จงลุกขึ้น และไปจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินเกิดของเจ้า'"

¹⁴ ราเซล และเลอาห์ตอบและพูดกับเขาว่า "ยังจะมีส่วนใด หรือมรดกเหลือสำหรับพวกเราในบ้านของบิดาอีกหรือ? ¹⁵ เขาไม่ได้กระทำกับเราเช่นคนต่างชาติหรือ? เพราะเขาได้ขายเรา และใช้เงินของเราไปหมดแล้วด้วย ¹⁶ เพราะความมั่งคั่งทั้งหมด พระเจ้าได้เอาไปจากบิดาพวกเรา และเดี๋ยวนี้มันเป็นของพวกเรา และบุตรทั้งหลายของพวกเรา บัดนี้ท่านจงทำในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสแก่ท่านเกิด"

¹⁷ ยาโคบจึงลุกขึ้น และเอาบุตรชายทั้งหลายของเขา และภรรยาทั้งหลายของเขาขึ้นหลังพวกอู ¹⁸ เขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ทั้งหมดของเขาไปข้างหน้าเขา พร้อมกับทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งฝูงสัตว์ที่เขาหาได้ในปิตดานอาร์ม จากนั้นเขาได้ออกเดินทางเพื่อไปหาอิสอัคบิดาของเขา ในแผ่นดินคานาอัน ¹⁹ เมื่อลาบันออกไปตัดขนแกะของเขา ราเซลได้ขโมยเกวรูปประจำบ้านของบิดานางไปด้วย ²⁰ ยาโคบลอกลาบัน คนอาร์มโดยไม่ได้บอกเขาว่าเขากำลังจะจากไป ²¹ ดังนั้นเขาจึงหนีไปพร้อมกับสิ่งทั้งหมดที่เขามี และข้ามแม่น้ำไปอย่างรีบเร่ง และมุ่งหน้าไปยังดินแดนเทือกเขากิเลอาด

²² ในวันที่สาม ลาบันได้รับการบอกเล่าว่ายาโคบหนีไปแล้ว ²³ ดังนั้นเขาจึงนำเอาญาติทั้งหลายของเขาไปกับเขา และ เดินทางไล่ตามเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน เขาตามมาถึงยาโคบในดินแดนเทือกเขากิเลอาด ²⁴ ขณะนั้นพระเจ้าเสด็จมาหาลาบัน คนอาร์มในความฝันตอนกลางคืนและตรัสกับเขาว่า "จงระวังที่เจ้าจะพูดกับยาโคบ ไม่ว่าดีหรือร้าย"

²⁵ ลาบันไล่มาถึงยาโคบ ขณะที่ยาโคบตั้งเต็นท์ของเขาในดินแดนเทือกเขา เช่นกันลาบันก็ตั้งเต็นท์กับพวกญาติของเขาในดินแดนเทือกเขากิเลอาด ²⁶ ลาบันพูดกับยาโคบว่า "เจ้าได้ทำอะไร เจ้าหลอกลวงเรา และพาพวกบุตรหญิงของเราหนีมาเหมือนเชลยสงครามหรือ? ²⁷ ทำไมเจ้าถึงหนีมาแบบลับๆ และหลอกลวงเรา และไม่บอกเรา? เราอยากจะส่งเจ้ากลับด้วยการเลี้ยงฉลอง และร้องเพลง ด้วยรำมะนา และพิณเขาคู่ ²⁸ เจ้าไม่ได้ให้เราอุปการะทั้งหลายของเรา และบุตรหญิงทั้งหลายของเรา บัดนี้เจ้าได้ทำในสิ่งที่โง่เขลา ²⁹ มันเป็นอำนาจของเราที่จะทำร้ายเจ้า แต่พระเจ้าของบิดาเจ้าได้ตรัสกับเราเมื่อคืนนี้ และตรัสว่า 'จงระวังที่เจ้าจะพูดกับยาโคบไม่ว่าจะดีหรือร้าย'

³⁰ เดี๋ยวนี้เจ้าหนีออกมาเพราะว่าเจ้าปรารถนาที่จะกลับไปยังบ้านของบิดาเจ้านานแล้ว แต่ทำไมเจ้าจึงขโมยพวกพระของเรามาด้วย?" ³¹ ยาโคบตอบและพูดกับลาบันว่า "เพราะว่าฉันกลัว และคิดว่าท่านจะใช้กำลังบีบบังคับเอาตัวบุตรหญิงทั้งหลายของท่านไปจากฉัน ดังนั้นฉันจึงออกมาอย่างลับ ๆ ³² ใครก็ตามที่ขโมยพวกพระของท่านมาจะไม่ชีวิตอยู่อีกต่อไป ต่อหน้าญาติทั้งหลายของเรา จงพิชิจำคุกที่ว่าอะไรที่อยู่กับฉัน และเป็นของท่าน และนำมันไปเกิด" เพราะว่ายาโคบไม่รู้วราเซลได้ขโมยพวกมันมา

³³ ลาบันเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เข้าไปในเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของหญิงรับใช้ทั้งสอง แต่เขาไม่ได้พบพวกมัน เขาออกมาจากเต็นท์ของเลอาห์ และเข้าไปในเต็นท์ของราเซล ³⁴ ขณะนั้นราเซลได้นำพวกเกวรูปประจำบ้าน เก็บไว้ในกุ่มอูฐ และนั่งกับพวกมันไว้ ลาบันหาทั่วเต็นท์ทั้งหมด แต่ไม่พบพวกมัน ³⁵ นางพูดกับบิดาของนางว่า "อย่าโกรธเลยเจ้านายของฉัน ที่ฉันไม่สามารถลุกขึ้นต่อหน้าท่านได้เพราะฉันกำลังอยู่ในช่วงมีประจำเดือน" ดังนั้นเขาจึงหาแต่ไม่ได้พบพวกเกวรูปประจำบ้านของเขา

³⁶ ยาโคบโกรธและโต้เถียงกับลาบัน เขาพูดกับลาบันว่า "ฉันทำผิดอะไร? ความบาปของฉันคืออะไร ที่ท่านต้องเร่งรีบติดตามฉันมา? ³⁷ เพราะว่าท่านได้คืนหาทรัพย์สินทั้งหมดของฉันแล้ว ท่านพบอะไรของพวกเครื่องใช้ในครัวเรือนทั้งหมด? นำพวกมันมาตั้งไว้ที่นี่ ต่อหน้าญาติของเรา เพื่อที่พวกเราจะได้ตัดสินความระหว่างเราทั้งสองฝ่าย

³⁸ เป็นเวลาสี่สิบปีฉันอยู่กับท่าน แกะตัวเมียทั้งหลายของท่าน และแพะตัวเมียทั้งหลายไม่เคยหาย หรือฉันไม่เคยกินลูกแกะตัวผู้ใดๆ จากฝูงสัตว์ทั้งหลายของท่าน ³⁹ ตัวที่ถูกฉีกกัดโดยสัตว์ป่า ฉันไม่ได้นำกลับมาให้ท่าน แต่ฉันได้ใช้แทนให้ ท่านให้ฉันชดใช้แทนสัตว์ทุกตัวที่หาย ไม่ว่าจะถูกขโมยในตอนกลางวัน หรือตอนกลางคืน ⁴⁰ ฉันอยู่ที่นั่นในเวลากลางวันที่ร้อนแผดเผาฉัน และหิมะในตอนกลางคืน และฉันออกไปโดยไม่ได้นอนหลับ

⁴¹ ยี่สิบปีมานี้ ฉันอยู่ในครัวเรือนของท่าน ฉันทำงานให้ท่านสิบสี่ปี เพื่อบุตรหญิงทั้งสองคนของท่าน และหกปีเพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงของท่าน ท่านได้ปรับเปลี่ยนค่าจ้างของฉันสิบครึ่ง ⁴² ถ้าพระเจ้าของบิดาฉัน พระเจ้าของอับราฮัม และพระองค์เดียวที่อิสอัคเกรงกลัว ไม่ทรงสถิตอยู่กับฉันแน่นอนก็เดี๋ยวท่านคงจะส่งเราไปมือเปล่า พระเจ้าทรงทอดพระเนตรการกดขี่ข่มเหงของฉัน และฉันทำงานหนักอย่างไร และพระองค์ทรงว่ากล่าวท่านเมื่อคืนนี้"

⁴³ ลาบันตอบ และพูดกับยาโคบว่า "พวกบุตรหญิงก็เป็นบุตรหญิงทั้งหลายของเรา พวกหลานๆ ทั้งหลายของเรา และฝูงสัตว์ทั้งหลายก็คือพวกฝูงสัตว์ของเรา ทั้งหมดที่เจ้าเห็นล้วนเป็นของเรา แต่เราจะทำอะไรในวันนี้เพื่อพวกบุตรหญิงของเรา หรือเพื่อบุตรทั้งหลายของพวกเขาที่พวกเขาให้กำเนิดมา? ⁴⁴ ดังนั้น มาเถิดให้เราทำพันธสัญญากัน ระหว่างเจ้ากับเรา และให้พันธสัญญานั้นเป็นพยานระหว่างเจ้ากับเรา" ⁴⁵ ดังนั้นยาโคบจึงนำก้อนหินมาและตั้งเป็นกอง ⁴⁶ ยาโคบพูดกับพวกญาติของเขาว่า "จงเก็บก้อนหินมารวมกัน" ดังนั้นพวกเขาจึงเก็บก้อนหินมาทำเป็นกอง จากนั้นพวกเขาได้กินที่นั่นข้างกองหินนั้น

⁴⁷ ลาบันเรียกมันว่าเยการ์สสดูรา แต่ยาโคบเรียกมันว่ากาเลเอด ⁴⁸ ลาบันพูดว่า "วันนี้ กองหินนี้จะพยานระหว่างเรากับเจ้า" ดังนั้นมันจึงถูกเรียกชื่อว่ากาเลเอด ⁴⁹ มันยังถูกเรียกว่า มีสปาห์ ด้วยเพราะว่าลาบันพูดว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูระหว่างเจ้ากับเรา เมื่อเราพ้นจากสายตาซึ่งกันและกัน" ⁵⁰ ถ้าเจ้าปฏิบัติไม่ดีต่อบุตรหญิงทั้งหลายของเรา หรือถ้าเจ้าไปมีภรรยาใหม่ที่นอกเหนือไปจากบุตรหญิงทั้งหลายของเรา ถึงแม้ว่าเราฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะไม่เห็น พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับเรา"

⁵¹ ลาบันพูดกับยาโคบ "จงดูกองหินนี้ และมองไปที่เสาหินซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเจ้ากับเรา" ⁵² กองหินนี้เป็นพยาน และเสาหินนี้ก็เป็นพยาน ที่เราจะไม่ผ่านเข้าไปเกินกว่าเสาหินไปหาเจ้า และที่เจ้าก็จะไม่ผ่านเข้าไปเกินกว่ากองหินนี้ และเสาหินนี้ไปหาเราเพื่อที่จะทำร้ายกัน" ⁵³ ขอให้พระเจ้าของอับราฮัม และพระของนาโฮร์ และพวกพระทั้งหลายของบิดาพวกเขา วินิจฉัยตัดสินความระหว่างเรา" ยาโคบได้สาบานโดยพระองค์ผู้ที่อิสอัคบิดาของท่านเกรงกลัว ⁵⁴ ยาโคบได้ถวายเครื่องบูชาบนภูเขา และเรียกพวกญาติของเขามากินอาหาร พวกเขาทั้งหลายได้กินและใช้เวลาทั้งคืนบนภูเขานั้น

⁵⁵ ลาบันตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ จูบพวกหลานชายของเขา และพวกบุตรหญิงของเขา และอวยพรพวกเขา จากนั้นลาบันก็ได้จากไป และกลับไปยังบ้าน

Chapter 32

¹ ยาโคบจึงไปตามทางของเขา และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา ² เมื่อยาโคบเห็นพวกเขา เขาพูดว่า “นี่คือที่พักของพระเจ้า” ดังนั้นเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่ามะนาอิม

³ ยาโคบได้ส่งพวกคนสื่อสารไปล่วงหน้าเขา ไปหาเอชาวพี่ชายของเขาในแผ่นดินเฮธีร์ ในดินแดนของเอโดม ⁴ เขาส่งคนเหล่านั้นว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องพูดกับเอชาวเจ้านายของเรา นี่คือนี่ที่ยาโคบผู้รับใช้ของท่านพูดคือ ‘ฉันได้อยู่กับลาบันและเลื่อนเวลากลับมาของฉันจนถึงบัดนี้ ⁵ ฉันมีพวกวัว พวกลา และฝูงสัตว์เลี้ยง พวกคนรับใช้ผู้ชาย และพวกคนรับใช้ผู้หญิง ฉันได้ส่งสารนี้มาถึงเจ้านายของฉัน เพื่อที่ฉันจะได้รับความชอบในสายตาของท่าน’”

⁶ พวกคนสื่อสารกลับมาหา ยาโคบ และพูดว่า “พวกเราได้ไปหาเอชาวพี่ชายของท่าน เขากำลังมาเพื่อจะพบท่าน และมีผู้ชายสี่ร้อยคนมากับเขาด้วย” ⁷ ยาโคบก็มีความหวาดกลัว และทุกข์ใจ ดังนั้นเขาจึงแยกพวกคนที่มากับเขาเป็นสองพวก และแยกฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงแพะ แกะ และอูฐทั้งหลายออกเป็นสองพวกด้วย ⁸ เขาพูดว่า “ถ้าเอชาวมาพบพวกกลุ่มที่หนึ่งและโจมตี จากนั้นพวกกลุ่มที่สองที่เหลือจะได้หนีทัน”

⁹ ยาโคบพูดว่า “พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์ผู้ได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปยังภูมิลำเนาของเจ้า และญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง’ ¹⁰ ข้าพระองค์ไม่มีคำพอกกับการกระทำทั้งสิบของพระองค์ตามพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ และความไว้วางใจที่ทรงคุณค่าทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะด้วยเพียงไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ และเดี๋ยวนี้ข้าพระองค์เป็นคนสองเผ่า ¹¹ ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์จากมือของพี่ชายของข้าพระองค์ จากมือของเอชาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เขาจะมาและโจมตีข้าพระองค์และฆาตกรรมหลายกับพวกเด็ก ¹² แต่พระองค์ตรัสว่า ‘เราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรืองแน่นอน เราจะทำให้เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าเป็นเหมือนทรายแห่งท้องทะเล ซึ่งไม่สามารถจะนับจำนวนพวกเขาได้’”

¹³ ยาโคบพักที่นั่นคืนนั้น เขาเอาบางสิ่งที่เขามีอยู่กับเขาจัดเป็นของกำนัลสำหรับเอชาวพี่ชายของเขา ¹⁴ แพะตัวเมียสองร้อยตัวและแพะตัวผู้ยี่สิบตัว แกะตัวเมียสองร้อยตัวและแกะตัวผู้ยี่สิบตัว ¹⁵ อูฐที่กำนัลให้นมสามสิบตัวและลูกอูฐตัวผู้ทั้งหลายของพวกมัน วัวตัวเมียสี่สิบตัว และวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัวเมียยี่สิบตัวและลาตัวผู้สิบตัว ¹⁶ ยาโคบสัตว์เหล่านี้ไว้ในมือพวกคนรับใช้ของเขา แต่ละฝูงแยกกลุ่มกัน เขาพูดกับพวกคนรับใช้ของเขาว่า “จงไปข้างหน้าของเราและทิ้งระยะห่างระหว่างแต่ละฝูง”

¹⁷ เขาสั่งให้คนรับใช้กลุ่มแรก พูดว่า “เมื่อเอชาวพี่ชายของเราพบพวกเจ้าและถามพวกเจ้า ถามว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนของใคร? พวกเจ้ากำลังจะไปไหน? ใครเป็นเจ้าของฝูงสัตว์ที่อยู่ต่อหน้าของพวกเจ้า?’ ¹⁸ จากนั้นพวกเจ้าจะต้องพูดว่า ‘พวกมันเป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน’ พวกมันเป็นของกำนัลที่ส่งไปยังเอชาวเจ้านายของข้าพเจ้า ดูก่อน เขากำลังตามพวกเรา” ¹⁹ ยาโคบสั่งคนใช้กลุ่มที่สอง และกลุ่มที่สาม และผู้ชายทั้งหมดที่ติดตามฝูงสัตว์ทั้งหลาย เขาพูดว่า “เมื่อพวกเจ้าพบเอชาว พวกเจ้าจะต้องพูดกับเขาอย่างเดียวกัน ²⁰ พวกเจ้าต้องพูดด้วยว่า ‘ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามพวกเรา’ ” เพราะเขาได้คิดว่า “ฉันจะปลอบใจเขาด้วยพวกของกำนัลที่ฉันกำลังส่งไปล่วงหน้าฉัน จากนั้นภายหลัง เมื่อฉันจะพบเขา บางทีเขาจะยอมรับฉัน” ²¹ ดังนั้นของกำนัลทั้งหลายจึงได้ถูกส่งไปก่อนหน้าเขา ตัวเขาเองอยู่ค้างคืนอยู่ที่ที่พัก

²² ยาโคบตื่นขึ้นในตอนกลางคืน และนำเอาภรรยาทั้งสองของเขา หญิงรับใช้ทั้งสองของเขา และบุตรชายทั้งสิบเอ็ดคนของเขา เขาจึงส่งพวกเขาข้ามที่ตื่นของแม่น้ำยับบอ ²³ ด้วยวิธีนี้เขาจึงส่งพวกเขาข้ามแม่น้ำไปกับภรรยาสิบคนของเขาทั้งหมด ²⁴ ยาโคบถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว และมีผู้ชายคนหนึ่งมาปล้ำสู้กับเขาจนกระทั่งรุ่งเช้า

²⁵ เมื่อผู้ชายคนนั้นได้เห็นว่าเขาไม่สามารถเอาชนะยาโคบได้ เขาจึงทุบสะโพกของยาโคบ สะโพกของยาโคบจึงเคล็ดเมื่อเขาได้ปล้ำสู้กับชายคนนั้น

²⁶ ผู้ชายคนนั้นพูดว่า “ปล่อยเราไปเถอะ เพราะกำลังจะเช้าแล้ว” ยาโคบพูดว่า “ฉันจะไม่ปล่อยท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรฉันก่อน”

²⁷ ผู้ชายคนนั้นพูดกับเขาว่า “เจ้าชื่ออะไร?” ยาโคบตอบว่า “ยาโคบ” ²⁸ ผู้ชายคนนั้นพูดว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่ายาโคบอีกต่อไป แต่จะถูกเรียกว่า อิสราเอล เพราะว่าเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้ากับพวกผู้ชาย และได้รับชัยชนะ” ²⁹ ยาโคบพูดกับเขาว่า “กรุณายกชื่อของท่านให้ฉันรู้ด้วย” เขาพูดว่า “ทำไมเจ้าจึงถามชื่อของเรา?” ชายคนนั้นจึงได้อวยพรเขานั้น

³⁰ ยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเปนีเอล เพราะเขาพูดว่า “ฉันได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า และชีวิตของฉันยังคงอยู่ต่อไป” ³¹ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ยาโคบเดินผ่านเปนีเอล เขาเดินกระเผลกเพราะสะโพกของเขา

³² นี่คือนี่สาเหตุที่คนอิสราเอลทุกวันนี้ไม่กินเอ็นของสะโพกซึ่งอยู่ที่ข้อต่อสะโพก เพราะว่าชายคนนั้นทำให้เอ็นเหล่านั้นบาดเจ็บที่สะโพกของยาโคบเคล็ด

Chapter 33

¹ ยาโคบมองขึ้นไป และดูเถิดเอชวากำลังเข้ามาพร้อมกับผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบได้แบ่งเด็กทั้งหลายท่ามกลางเลอาห์ ราเชล และหญิงรับใช้ทั้งสองคน ² จากนั้นเขาได้ให้พวกหญิงรับใช้และบุตรทั้งหลายของพวกเขาอยู่ข้างหน้า ตามด้วยเลอาห์ และบุตรทั้งหลายของนาง และตามด้วยราเชลและโยเซฟอยู่ท้ายสุด ³ ตัวเขาเองอยู่ข้างหน้าพวกเขา เขาโค้งคำนับลงถึงพื้นเจ็ดครั้ง จนกระทั่งเขาเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา

⁴ เอชวาวจึงเข้ามาพบเขา สวมกอดเขา กอดคอเขา และจูบเขา จากนั้นพวกเขาได้ร้องไห้ ⁵ เมื่อเอชวามองขึ้นดู เขาเห็นพวกผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เขาพูดว่า "คนเหล่านี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใคร?" ยาโคบตอบว่า "บรรดาบุตรทั้งหลายที่พระเจ้าทรงมีพระเมตตาประทานให้ฉัน" ⁶ จากนั้นพวกหญิงรับใช้เข้ามาข้างหน้าพร้อมกับบุตรทั้งหลายของพวกเขา และพวกเขาโค้งคำนับ ⁷ ถัดไปเลอาห์และบุตรทั้งหลายของนางเข้ามาข้างหน้า และโค้งคำนับด้วย สุดท้ายโยเซฟและราเชลเข้ามาข้างหน้าและโค้งคำนับ

⁸ เอชวาพูดว่า "เจ้าหมายความว่าอย่างไรกับบรรดาสิ่งเหล่านี้ที่เราได้เห็น?" ยาโคบตอบว่า "เพื่อให้เป็นที่ชอบในสายตาของเจ้านายของฉัน" ⁹ เอชวาพูดว่า "เรามีเพียงพอยู่แล้ว น้องเราเอ๋ย จงเก็บไว้สิ่งที่เจ้ามีไว้เพื่อตัวเจ้าเองเถอะ" ¹⁰ ยาโคบพูดว่า "อย่าเลย กรุณาเถอะ หากฉันเป็นที่ชอบในสายตาของท่าน ก็ขอให้รับของกำนัลของฉันจากมือของฉัน เพราะจริงๆ แล้วเมื่อฉันได้เห็นหน้าท่าน ก็เหมือนกำลังเห็นพระพักตร์พระเจ้า และท่านได้ยอมรับฉัน" ¹¹ กรุณารับของกำนัลของฉันที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงกระทำกับฉันด้วยความเมตตา และเพราะว่าฉันมีเพียงพอยู่แล้ว" ยาโคบคะยั้นคะยอเขา และเอชวาก็ได้รับของกำนัลไว้

¹² จากนั้นเอชวาพูดว่า "ให้เราเดินทางกันเถอะ เราจะไปข้างหน้าเจ้า" ¹³ ยาโคบพูดกับเขาว่า "เจ้านายของฉันรู้แล้วว่าพวกเด็กๆ ยังเล็กอยู่ และพวกแกะ และฝูงสัตว์เลี้ยงกำลังเสี่ยงลูกอ่อนของพวกเขา ถ้าพวกมันถูกไล่ต้อนอย่างรีบเร่งแม้แต่เพียงหนึ่งวัน สัตว์ทั้งหมดก็จะตาย" ¹⁴ ขอให้เจ้านายของฉันล่องหน้าไปก่อนผู้รับใช้ของท่าน ฉันจะค่อยๆ เดินทางไปช้าๆ ตามกำลังของฝูงสัตว์เลี้ยงที่อยู่ข้างหน้าฉัน และตามกำลังของพวกเขา เด็กๆ จนกว่าฉันจะไปพบเจ้านายของฉันที่เสอีร์" ¹⁵ เอชวาพูดว่า "เราจะให้คนของเราที่อยู่กับเราบางส่วนอยู่กับเจ้า" แต่ยาโคบพูดว่า "ทำไมต้องทำอย่างนั้น? เจ้านายของฉันมีเมตตาต่อฉันอย่างเพียงพอแล้ว" ¹⁶ ดังนั้นเอชวาก็ออกเดินทางกลับเสอีร์ในวันนั้น

¹⁷ ยาโคบเดินทางถึงสุคคก ได้สร้างบ้านสำหรับตัวเขาเอง และสร้างเพิงทั้งหลายสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของเขา สถานที่นั้นจึงถูกเรียกชื่อว่าสุคคก ¹⁸ เมื่อยาโคบมาจากปิตดานอาร์ม เขาได้มาถึงเมืองเชเคม ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาได้ตั้งที่พักใกล้เมืองนั้น ¹⁹ จากนั้นเขาซื้อที่ดินผืนหนึ่ง ที่เขาตั้งเต็นท์ของเขาจากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมร์ บิดาของเชเคมด้วยเงินหนึ่งร้อยแผ่น ²⁰ ที่นั่นเขาได้ตั้งแท่นบูชา และเรียกมันว่าเอลเอโลเฮ อิสราเอล

Chapter 34

¹ ขณะที่ดินาห์ บุตรหญิงของเลอาห์ผู้ทีนางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบออกไปพบหญิงสาวของแผ่นดินนั้น ² เซเคมบุตรชายของฮาโมร์ คนฮิตไทต์ เจ้าชายของแผ่นดินนั้นได้เห็นนาง และเขาได้ลุดนางและบังคับขืนใจนาง และหลับนอนกับนาง ³ เขาหลงใหลดินาห์ บุตรหญิงของยาโคบ เขารักหญิงสาวและพูดอย่างอ่อนโยนกับนาง ⁴ เซเคมพูดกับฮาโมร์บิดาของเขา กล่าวว่า "ไปขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาของลูกเกิด"

⁵ ขณะนั้นยาโคบได้ยินเรื่องที่เขาได้กระทำเสื่อมเสียกับดินาห์ บุตรหญิงของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขากำลังอยู่กับฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาในท้องทุ่ง ดังนั้นยาโคบจึงสงบสติอารมณ์จนกระทั่งพวกเขาทั้งหลายกลับเข้ามา ⁶ ฮาโมร์บิดาของเซเคมออกไปหายาโคบเพื่อที่จะพูดกับเขา ⁷ บุตรชายทั้งหลายของยาโคบกลับเข้ามาจากท้องทุ่งและเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกผู้ชายทั้งหลายต่างไม่พอใจ พวกเขาโกรธเป็นอย่างมากยิ่งเพราะว่าเขาทำให้อิสราเอลเสื่อมเสียโดยการให้กำลังของเขาเองในเรื่องบุตรหญิงของยาโคบ ในสิ่งที่ไม่ควรกระทำ

⁸ ฮาโมร์พูดกับพวกเขา กล่าวว่า "เซเคมบุตรชายของเรารักบุตรหญิงของท่าน กรุณายกนางให้เป็นภรรยาของเราเถิด ⁹ การแต่งงานระหว่างกันกับพวกเรา ยกบุตรหญิงทั้งหลายของท่านให้แก่เรา และรับเอาบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเราไปเพื่อพวกท่านเอง ¹⁰ ท่านจะอาศัยอยู่กับเรา และแผ่นดินจะเปิดแก่ท่านที่จะอาศัยและค้าขาย และเพื่อที่จะเข้าถือสิทธิในทรัพย์สิน" ¹¹ เซเคมได้พูดกับบิดาของนาง และพวกพี่ชายของนางว่า "ขอให้ข้าพเจ้าเป็นที่ชอบในสายตาของพวกท่าน และท่านจะเรียกร้องอะไร ข้าพเจ้าก็จะให้ ¹² จะเรียกร้องค่าสินสอดทองหมั้นจำนวนมหาศาล และของขวัญก็ตามใจของท่าน และข้าพเจ้าจะให้อะไรก็ได้ตามที่ท่านพูดกับข้าพเจ้า แต่ขอให้ยกหญิงสาวนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า"

¹³ บุตรชายทั้งหลายของยาโคบได้ตอบเซเคม และฮาโมร์บิดาของเขาอย่างมีเสห์เหลี่ยม เพราะเซเคมทำให้ดินาห์น้องสาวของพวกเขาเสื่อมเสีย

¹⁴ พวกเขาพูดกับเขาทั้งหลายว่า "พวกเราไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้ คือการยกน้องสาวของพวกเราให้กับใครคนใดคนหนึ่งที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด เพราะว่ามันเป็นการทำให้เราอับอายอดสู ¹⁵ มีทางเดียวเท่านั้นที่เราจะตกลงกับพวกท่านได้ก็คือ ถ้าพวกท่านจะเข้าสู่หนัดเหมือนพวกเรา ถ้าผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกท่านเข้าสู่หนัด ¹⁶ จากนั้นพวกเราจะยกบุตรสาวของพวกเราให้พวกท่าน และพวกเราจะรับบุตรหญิงทั้งหลายของพวกท่านมาเพื่อพวกเรา และพวกเราจะอาศัยอยู่กับพวกท่าน และกลายเป็นประชาชนหนึ่งเดียว ¹⁷ แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟังพวกเราในการที่จะเข้าสู่หนัด พวกเราจะเอาน้องสาวของพวกเราคืน และพวกเราก็จะจากไป"

¹⁸ คำพูดของพวกเขาทำให้ฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขาพอใจ ¹⁹ ชายหนุ่มนั้นไม่ได้ริอที่จะปฏิบัติตามในสิ่งที่พวกเขาพูดเพราะว่าเขากำลังพอใจในตัวบุตรหญิงของยาโคบ และเพราะว่าเขาเป็นคนที่ได้รับเกียรติมากที่สุดในบรรดาคนทั้งหลายในครัวเรือนของบิดาเขา

²⁰ ฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขาไปที่ประตูเมืองของพวกเขาและพูดกับบรรดาผู้ชายของเมืองของเขาทั้งหลาย กล่าวว่า ²¹ "คนเหล่านี้อยู่กับพวกเราอย่างสันติ ดังนั้นขอให้พวกเราได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน และค้าขายเถิด ที่จริงแล้วแผ่นดินนั้นก็กว้างใหญ่เพียงพอสำหรับพวกเรา ให้พวกเราได้รับบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขามาเป็นภรรยา และให้พวกเรายกบุตรหญิงของพวกเราให้พวกเขาด้วย ²² ด้วยเพียงเงื่อนไขนี้พวกผู้ชายตกลงที่จะอาศัยอยู่กับพวกเรา และกลายเป็นประชาชนหนึ่งเดียว คือถ้าผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเราจะเข้าสู่หนัดเหมือนที่พวกเขาได้เข้าสู่หนัด

²³ พวกสัตว์เลี้ยง ทรัพย์สิน และสัตว์ทั้งหลายของพวกเขาจะไม่ตกเป็นของพวกเราหรือ? ดังนั้นให้พวกเราตกลงกับพวกเขาและพวกเขาจะอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา" ²⁴ ผู้ชายทั้งหมดของเมืองนั้นได้ฟังฮาโมร์และเซเคมบุตรชายของเขา ผู้ชายทุกคนก็ได้เข้าสู่หนัด

²⁵ ในวันที่สาม ขณะที่พวกเขากำลังยังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบ (สิเมโอนและเลวี พวกพี่ชายของดินาห์) แต่ละคนได้อาดาบของเขา และพวกเขาเข้าโจมตีเมืองนั้นที่มันใจว่าตนเองปลอดภัย และพวกเขาได้ฆ่าพวกผู้ชายทั้งหมด ²⁶ พวกเขาฆ่าฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายของเขา ด้วยคมดาบ พวกเขาเอาดินาห์ออกจากบ้านของเซเคม และหนีออกไป

²⁷ พวกบุตรชายคนอื่น ๆ ของยาโคบเข้ามาที่ซากศพ และปล้มสะดมเมืองนั้น เพราะว่าประชาชนของเมืองนั้นทำให้น้องสาวของพวกเขาเสื่อมเสีย

²⁸ พวกเขาปล้นเอาสัตว์ทั้งหลายของพวกเขา ฝูงสัตว์ของพวกเขา ลาทั้งหลาย และทุกสิ่งทุกอย่างของเขาทั้งหลายในเมืองนั้น และในท้องทุ่งรอบๆ ²⁹ ความมั่งคั่งทั้งหมดของเขาทั้งหลาย พวกเขาได้จับตัวพวกเขาเด็กๆ และพวกเขารักของเขาทั้งหลาย พวกเขาได้เอาของทุกสิ่งที่อยู่ในบ้านทั้งหลาย

³⁰ ยาโคบพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "พวกเราได้นำความลำบากมาสู่เรา ทำให้เราเสื่อมกรามลงในผู้ที่อาศัยในแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน และคนเปอร์ซีย เรามีคนจำนวนน้อย ถ้าพวกเขารวมตัวเป็นพวกเดียวกันมาต่อต้านเรา และโจมตีเรา แล้วเราคงจะต้องถูกทำลาย เราและครัวเรือนของเรา"

³¹ แต่สิเมโอนและเลวีพูดว่า "ควรหรือที่เซเคมได้กระทำต่อน้องสาวของพวกเราเหมือนโสเภณี?"

Chapter 35

¹ พระเจ้าตรัสกับยาโคบว่า "จงลุกขึ้น จงไปยังเบรเอล และอยู่ที่นั่น จงสร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้าที่นั่น พระเจ้าผู้ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีจากเอชาวพี่ชายของเจ้า" ² จากนั้นยาโคบพูดกับครัวเรือนของเขาและกับคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา "จงละทิ้งพระต่างชาติทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า จงชำระตัวพวกเจ้าเอง และเปลี่ยนเสื้อผ้าของพวกเจ้า" ³ แล้วให้พวกเรารออกเดินทางและขึ้นไปถึงเบรเอล เราจะสร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้าที่นั่น พระองค์ผู้ได้ทรงตอบเราในวันแห่งความทุกข์ยากของเรา และทรงสถิตอยู่กับเราไม่ว่าเราจะไปที่ไหน" ⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ให้พระต่างชาติทั้งหมดที่มีอยู่ที่มือของพวกเขายาโคบ และต่างหูกทั้งหลายที่อยู่ที่หูกของพวกเขายาโคบฝังสิ่งเหล่านั้นที่ใต้ต้นไม้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เชเคม

⁵ เมื่อพวกเขาออกเดินทาง พระเจ้าทรงทำให้ชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่รอบๆ เกิดความหวาดกลัวพวกเขา ดังนั้นพวกประชาชนเหล่านั้นจึงไม่กล้าไล่ตามพวกบุตรชายของยาโคบ ⁶ ยาโคบมาถึงลูซ (นั่นคือเบรเอล) ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน เขาและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา ⁷ เขาได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นและเรียกสถานที่นั้นว่า เอล เบรเอล เพราะว่าที่นั่นพระเจ้าได้ทรงปรากฏพระองค์เองต่อเขา เมื่อเขากำลังหนีจากพี่ชายของเขา ⁸ เดโบราห์พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ ได้เสียชีวิต นางได้ถูกฝังไว้ใต้ต้นโอ๊กทางใต้ของเบรเอล ดังนั้นมันจึงถูกเรียกว่าอัลโลนบาคุร

⁹ เมื่อยาโคบมาจากปิดดานอาร์ม พระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่เขาอีกครั้งและอวยพรเขา ¹⁰ พระเจ้าตรัสกับเขาว่า "ชื่อของเจ้าคือยาโคบ แต่ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่ายาโคบอีกต่อไป ชื่อของเจ้าจะเป็นอิสราเอล" ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงเรียกชื่อของเขาวาอิสราเอล

¹¹ พระเจ้าตรัสกับเขาว่า "เราคือพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จะเกิดผลและเพิ่มทวีคูณ ชนชาติหนึ่งและบรรดาประชาชาติจะออกมาจากเจ้า และกษัตริย์หลายพระองค์จะอยู่ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า" ¹² แผ่นดินที่เราได้ให้แก่อับราฮัมและอิสอัค เราจะประทานให้แก่เจ้า แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้าที่จะเกิดมาภายหลังเจ้า เราจึงประทานแผ่นดินนั้นให้ด้วย"

¹³ พระเจ้าได้เสด็จขึ้นไปจากเขาจากสถานที่ซึ่งพระองค์ตรัสกับเขา ¹⁴ ยาโคบได้ตั้งเสาในสถานที่นั้นที่พระเจ้าได้ตรัสกับเขา คือเสาหินต้นหนึ่ง เขาเทเครื่องดื่มบูชาเหนือเสานั้นและเทน้ำมันบนเสานั้น ¹⁵ ยาโคบเรียกชื่อสถานที่นั้นที่พระเจ้าตรัสกับเขาว่าเบรเอล

¹⁶ พวกเขาเดินทางจากเบรเอล ในขณะที่พวกเขายังอยู่ห่างจากเอฟราธาห์ ราเชลก็เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร นางเจ็บครรภ์มาก ¹⁷ ในขณะที่นางใกล้จะคลอดแล้วนั้น นางพดงครรภ์พูดกับนางว่า "อย่ากลัว เพราะว่าบัดนี้เจ้าจะได้บุตรชายอีกคน" ¹⁸ ขณะที่นางกำลังจะตาย ด้วยลมหายใจเฮือกสุดท้ายนางตั้งชื่อเขาวาเบนโอนี แต่บิดาของเขาได้เรียกเขาวาเบนยามิน ¹⁹ ราเชลได้เสียชีวิต และถูกฝังไว้ระหว่างทางไปยังเอฟราธาห์ (นั่นคือ เบรเลเฮม)

²⁰ ยาโคบได้ตั้งเสาบนหลุมศพของนาง เป็นเครื่องหมายหลุมศพของราเชลมาถึงทุกวันนี้ ²¹ อิสราเอลเดินทางต่อไป และตั้งเต็นท์ของเขาทางใต้ของหอคอยของฝูงสัตว์

²² ขณะที่อิสราเอลกำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น รูเบนได้หลับนอนกับบิลฮาห์ ภรรยาหน้าของบิดาของเขา และอิสราเอลก็ทราบเรื่องนี้ บัดนี้ยาโคบบมีบุตรชายสิบสองคน ²³ บุตรชายทั้งหลายของเขที่เกิดขึ้นจากเลอาห์ คือรูเบน บุตรชายหัวปีของยาโคบ และสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน ²⁴ บุตรชายทั้งหลายของเขที่เกิดขึ้นจากราเชล คือโยเซฟ และเบนยามิน ²⁵ บุตรชายทั้งหลายของเขที่เกิดขึ้นจากบิลฮาห์ หญิงรับใช้ของราเชล คือดานและนัฟทาลี ²⁶ พวกบุตรชายของซิลปาห์ หญิงรับใช้ของเลอาห์ คือกาดและอาเชอร์ ทั้งหมดเหล่านี้คือพวกบุตรชายของยาโคบ ผู้ที่เกิดแก่เขาในปิดดานอาร์ม

²⁷ ยาโคบมาหาอิสอัค บิดาของเขาที่บีมเร ที่เมืองศิริยาการบา (เมืองเดียวกับเฮโบรน) ที่อับราฮัมและอิสอัคอาศัยอยู่ ²⁸ อิสอัคมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยแปดสิบปี ²⁹ อิสอัคได้สิ้นลมหายใจและสิ้นชีวิต และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเขา เป็นผู้ชายที่แก่ห่อมมาก เอชาวและยาโคบบุตรชายทั้งหลายของเขาได้ฝังเขาไว้

Chapter 36

¹ คนเหล่านี้คือบรรดาเชื้อสายของเอชว (ซึ่งถูกเรียกว่าเอโดมด้วย) ² เอชวได้รับเอาคนคานาอันมาเป็นภรรยาของเขาหลายคน คนเหล่านี้ที่เป็นภรรยาทั้งหลายของเขาคือ อาดาร์บุตรหญิงของเอโลนคนฮิตไทต์ โอโฮสิบามาร์บุตรหญิงของอานาห์ หลานสาวของศิเบโอนคนฮิโตะ ³ และบาเสมัทบุตรหญิงของอิชมาเอล น้องสาวของเบนยาอิม ⁴ อาดาร์ให้กำเนิดเอลีฟัสแก่เอชว และบาเสมัทให้กำเนิดเรอูเอล ⁵ โอโฮสิบามาร์ให้กำเนิดเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเอชวผู้ซึ่งได้เกิดเขาเป็นแผ่นดินคานาอัน

⁶ เอชวได้นำเอาภรรยาทั้งหลายของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขา บุตรหญิงทั้งหลายของเขา และสมาชิกครัวเรือนทั้งหมดของเขา ฟุ้งสัตว์เลี้ยงของเขา สัตว์ทั้งหมดของเขา และทั้งหมดที่เขาครอบครองเป็นเจ้าของซึ่งเขาเสาะหารวบรวมมาได้ในแผ่นดินคานาอัน และเข้าไปในแผ่นดินหังไกลจากยาโคบน้องชายของเขา ⁷ เขาทิ้งอย่างนี้เพราะว่าทรัพย์สินของพวกเขาเป็นมากมายเกินกว่าที่พวกเขาจะอยู่ด้วยกันได้ ที่ดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ไม่สามารถรองรับพวกเขาได้เพราะฟุ้งสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ⁸ ดังนั้นเอชวซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเอโดมจึงได้ตั้งถิ่นฐานในดินแดนเทือกเขาเสอีร์

⁹ คนเหล่านี้คือบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเอชว บรรพบุรุษของคนเอโดมในดินแดนเทือกเขาเสอีร์ ¹⁰ เหล่านี้คือบรรดาชื่อของบุตรชายทั้งหลายของเอชว เอลีฟัสบุตรชายของอาดาร์ ภรรยาของเอชว เรอูเอลบุตรชายของบาเสมัท ภรรยาของเอชว ¹¹ บุตรชายทั้งหลายของเอลีฟัสคือ เทมาน โอมาร์ เศโฟ ทากาม และเคนิส ¹² ทิมนา ภรรยาของคนหนึ่งชื่อเอลีฟัส บุตรชายของเอชวได้ให้กำเนิดอามาลิข คนเหล่านี้คือหลานชายทั้งหลายของอาดาร์ ภรรยาของเอชว ¹³ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเรอูเอล คือนาหาค เศราห์ ชัมมาร์ และมิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นหลานชายทั้งหลายของบาเสมัท ภรรยาของเอชว

¹⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโอโฮสิบามาร์ ภรรยาของเอชวผู้ซึ่งเป็นบุตรหญิงของอานาห์ และเป็นหลานสาวของศิเบโอน นางได้ให้กำเนิดเยอูช ยาลาม และโคราห์แก่เอชว ¹⁵ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายท่ามกลางบรรดาเชื้อสายของเอชว บรรดาเชื้อสายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอชว เทมาน โอมาร์ เศโฟ เคนิส ¹⁶ โคราห์ ทากาม และอามาลิข คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายจากเอลีฟัสในแผ่นดินของเอโดม พวกเขาเป็นหลานชายทั้งหลายของอาดาร์

¹⁷ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายจากเรอูเอล บุตรชายของเอชว คือนาหาค เศราห์ ชัมมาร์ มิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายมาจากเรอูเอลในแผ่นดินแห่งเอโดม พวกเขาเป็นหลายชายของบาเสมัท ภรรยาของเอชว ¹⁸ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของโอโฮสิบามาร์ ภรรยาของเอชว คือเยอูช ยาลาม โคราห์ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลสืบเชื้อสายจากภรรยาของเอชว คือโอโฮสิบามาร์ บุตรหญิงของอานาห์ ¹⁹ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเอชว และเป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายของพวกเขา

²⁰ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเสอีร์คนโฮรี ผู้ที่อยู่อาศัยของแผ่นดินนั้น คือโลกาน โซบาล ศิเบโอน อานาห์ ²¹ ดีโซน เอเซอร์ และดีชาน คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของคนโฮรี ผู้ที่อยู่อาศัยของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม ²² บุตรชายทั้งหลายของโลกานคือ โฮรี และเฮมาน และทิมนา น้องสาวของโลกาน ²³ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโซบาล คืออัลวาน มานาหาค เฮบาล เซโฟ และโอบัน

²⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของศิเบโอน คืออัยยาร์ และอานาห์ นี่คือนาหาคผู้ที่พบน้ำพุร้อนในถิ่นทุรกันดารในขณะที่เขากำลังเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา ²⁵ คนเหล่านี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโซน และโอโฮสิบามาร์ บุตรหญิงของอานาห์ ²⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของดีโซน คือเฮมดาน เฮชบาน อิธราน และเศรา

²⁷ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาชาน ²⁸ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของดีชาน คืออูซ และอาร์ัน ²⁹ คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลทั้งหลายของคนโฮรี คือโลกาน โซบาล ศิเบโอน และอานาห์ ³⁰ ดีโซน เอเซอร์ ดีชาน คนเหล่านี้เป็นวงศ์ตระกูลของคนโฮรี ตามบัญชีวงศ์ตระกูลของพวกเขาในแผ่นดินเสอีร์

³¹ คนเหล่านี้เป็นกษัตริย์ทั้งหลายผู้ที่ปกครองแผ่นดินเอโดมก่อนกษัตริย์ใดๆ จะมาปกครองเหนือคนอิสราเอล ³² คือ เบลาบบุตรชายของเบโอรได้ปกครองเอโดม และชื่อเมืองของเขาชื่อ ดินฮาบาห์ ³³ เมื่อเบลาลิ้นชีวิต จากนั้นโยยับบุตรชายของเศราห์แห่งโบธราห์ได้ปกครองแทนเขา ³⁴ เมื่อโยยับสิ้นชีวิต หุซามคนของแผ่นดินเทมานได้ขึ้นมาปกครองแทนเขา

³⁵ เมื่อหุซามได้สิ้นชีวิต อาดัมบุตรชายของเบดัดผู้รับชบะคนมีเดียในแผ่นดินโมอับได้ปกครองแทนเขา ชื่อเมืองของเขา คือเมืองอาวีร์ ³⁶ เมื่ออาดัมสิ้นชีวิต จากนั้นสัมลาร์แห่งมัสเรคาห์ได้ปกครองแทนเขา ³⁷ เมื่อสัมลาร์สิ้นชีวิต จากนั้นซาอูลแห่งเรโหโบกที่อยู่ข้างแม่น้ำได้ปกครองแทนเขา ³⁸ เมื่อซาอูลสิ้นชีวิต จากนั้นบาอัลฮานันบุตรชายของอักโบร์ได้ปกครองแทนเขา ³⁹ เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายของอักโบร์สิ้นชีวิต จากนั้นฮาดาร์ได้ปกครองแทนเขา ชื่อเมืองของเขาชื่อ ปาอู ภรรยาของเขาชื่อว่า เมเหกาเบล บุตรหญิงของมัทเรด หลานสาวของเมฮาหับ

⁴⁰ เหล่านี้คือชื่อทั้งหลายของพวกเขาหัวหน้าตระกูลจากบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเอชวตามวงศ์ตระกูลของพวกเขา และถิ่นฐานของพวกเขา โดยชื่อทั้งหลายของพวกเขา คือทิมนา อัลวาห์ เยเรท ⁴¹ โอโฮสิบามาร์ เอลาห์ ปิโนน ⁴² เคนิส เทมาน มิซซาร์ ⁴³ มัคดีเอล และอิธาน คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าวงศ์ตระกูลของเอโดม ตามการตั้งถิ่นฐานของพวกเขาในดินแดนที่พวกเขาได้ครอบครอง นี่คือนามบรรพบุรุษของคนเอโดม

Chapter 37

¹ ยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่ซึ่งบิดาของเขาจำลางอาศัยอยู่ คือในแผ่นดินคานาอัน ² เหล่านี้เป็นเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับยาโคบ โยเซฟเป็นชายหนุ่มอายุสิบเจ็ดปี เป็นผู้ดูแลฝูงสัตว์กับพวกพี่ชายของเขา เขาอยู่กับบุตรชายทั้งหลายของบิลฮาห์ และบุตรชายทั้งหลายของสิลาปาห์ ภรรยาทั้งหลายของบิดา โยเซฟนำสิ่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับพวกเขาทั้งหลายมาบอกให้บิดาของพวกเขาฟัง

³ อิสราเอลจึงรักโยเซฟมากกว่าบุตรชายทั้งหมดของเขา เพราะว่าเขาเป็นบุตรชายที่เกิดมาในวัยชราของเขา เขาได้ตัดเสื้อผ้าที่สวยงามให้เขา ⁴ พวกพี่ชายของเขาเห็นว่าบิดาของพวกเขา รักเขามากกว่าพี่ชายทั้งหมดของเขา พวกเขาเกลียดเขาและไม่พูดอย่างจริงใจต่อเขา

⁵ โยเซฟฝัน และเขابอกความฝันนั้นแก่พวกพี่ชายของเขา พวกเขาจึงเกลียดโยเซฟมากยิ่งขึ้น ⁶ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "ขอโปรดฟังความฝันที่ฉันฝัน ⁷ ดูเถิดพวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวในทุ่งนา และดูเถิดฟ่อนข้าวของฉันตั้งขึ้นยืนอยู่ นี่แน่ฟ่อนข้าวของพวกเขาได้เข้ามาล้อมรอบและโค้งคำนับให้กับฟ่อนข้าวของฉัน" ⁸ พวกพี่ชายพูดกับเขาว่า "เจ้าจะปกครองเหนือพวกเราจริงๆ หรือ? เจ้าจะปกครองพวกเราจริงหรือ?" พวกเขาเกลียดโยเซฟมากยิ่งขึ้นเพราะความฝันของเขา และคำพูดของเขา

⁹ โยเซฟได้ฝันอีกครั้ง และบอกความฝันนั้นแก่พวกพี่ชาย เขาพูดว่า "นี่แน่ ฉันได้ฝันอีกเรื่องหนึ่ง คือดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์และดวงดาวสิบเอ็ดดวงโค้งคำนับให้ฉัน" ¹⁰ เขابอกเรื่องนี้แก่บิดาของเขาเหมือนที่ได้บอกกับพวกพี่ชายของเขา และบิดาของเขาจึงตำหนิเขา และพูดกับเขาว่า "ความฝันนี้ที่เจ้าฝันคืออะไร? มารดาของเจ้าและเรา และพี่ชายทั้งหลายของเจ้าจะเข้ามาเพื่อโค้งคำนับถึงพื้นต่อเจ้าหรือ?" ¹¹ พวกพี่ชายของเขาก็อิจฉาเขา แต่บิดาของเขาเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ

¹² พวกพี่ชายของเขาไปเลี้ยงฝูงสัตว์ของบิดาที่เชเม ¹³ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พวกพี่ชายของเจ้ากำลังไปเลี้ยงฝูงสัตว์ที่เชเมมิใช่หรือ? มาที่นี่เถะ และเราจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา" โยเซฟตอบเขาว่า "ฉันพร้อมแล้ว" ¹⁴ อิสราเอลพูดกับเขาว่า "จงไปเถยวนี้ ไปดูสิว่าพวกพี่ชายของเจ้ากับพวกฝูงสัตว์อยู่สบายดีกับไหม และกลับมาแจ้งเรา" ดังนั้นยาโคบจึงส่งเขาออกไปจากหุบเขาเฮโบน และโยเซฟก็ไปยังเชเม

¹⁵ ผู้ชายคนหนึ่งพบโยเซฟ ดูเถิด โยเซฟกำลังเดินไปมาในท้องทุ่ง ผู้ชายคนนั้นถามเขาว่า "เจ้ามองหอะไรอยู่หรือ?" ¹⁶ โยเซฟตอบว่า "ฉันกำลังหาพวกพี่ชายของฉัน ขอได้โปรดบอกฉันหน่อยว่าพวกเขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหน" ¹⁷ ผู้ชายคนนั้นตอบว่า "พวกเขาเพิ่งไปจากที่นี่ ฉันได้ยินพวกเขาพูดกันว่า 'ให้พวกเราไปยังเมืองโดธานกันเถะ'" โยเซฟไปตามหาพวกพี่ชายของเขา และพบพวกเขาที่เมืองโดธาน

¹⁸ พวกเขาเห็นเขามาแต่ไกล และก่อนที่เขาจะเข้ามาใกล้พวกเขา พวกเขาวางแผนเพื่อที่จะฆ่าเขา ¹⁹ พวกพี่ชายของเขาพูดกันว่า "ดูสิ เจ้าคนช่างฝันกำลังมา" ²⁰ มาเถยวนี้ ให้พวกเราฆ่าเขา และทิ้งเขาไว้ที่บ่อเหล่านี้สักบ่อหนึ่ง เราจะพูดว่า 'สัตว์ป่าได้กัดกินเขา' เราจะดูว่าแล้วความฝันของเขาจะเป็นอย่างไร"

²¹ รูเบนได้ยินและช่วยเหลือเขาจากมือของพวกเข เขาพูดว่า "อย่าให้เราเอาชีวิตของเขา" ²² รูเบนพูดกับพวกเขาว่า "อย่าให้เลือดไหลเลย โยเนหลงในบ่อในถิ่นทุรกันดารนี้เถะ แต่อย่าลงมือกับเขาเลย" นั่นคือเขาจะช่วยเหลือโยเซฟจากมือของพวกเขเพื่อที่จะนำเขากลับไปหาบิดาของเขา ²³ เมื่อโยเซฟมาถึงพวกพี่ชายของเขา พวกเขาจับเขาถอดเสื้อผ้าที่สวยงามออก ²⁴ พวกเขาจับเขาโยนลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ

²⁵ พวกเขา นั่งลงเพื่อจะกินอาหาร พวกเขาเหลือบตาขึ้นมองดู และนี่แน่มีการวางของคนอิชมาเอลกำลังมาจากกิเลอาด พร้อมกับฝูงอูฐของพวกเขา บรรทุกเครื่องเทศ และน้ำมันพืชที่มีกลิ่นหอม และยางไม้หอม พวกเขาเดินทางบรรทุกสินค้าลงไปยังอียิปต์ ²⁶ ยูดาห์พูดกับพี่น้องทั้งหลายของเขาว่า "จะมีประโยชน์อะไรถ้าเราจะฆ่าพี่น้องชายของเราและปกปิดเลือดของเขา? ²⁷ มาเถะ ให้เราขายเขาให้กับคนอิชมาเอล และอย่ายื่นมือออกทำอะไรเขา เพราะเขาคือน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา" พวกพี่น้องทั้งหลายของเขาก็ตอบรับเขา ²⁸ พ่อค้าคนมีเดียผ่านมา พวกพี่ชายของเขาดูโยเซฟขึ้นมา และยกเขาออกมาจากบ่อนั้น พวกเขาขายโยเซฟให้กับคนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบแผ่น คนอิชมาเอลพาโยเซฟไปยังอียิปต์

²⁹ รูเบนกลับไปบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟไม่ได้อยู่ในบ่อนั้น เขาได้ฉีกเสื้อผ้าของเขา ³⁰ เขากลับไปหาพวกน้องของเขา และพูดว่า "เด็กนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่น และ ฉันจะไปไหนได้?" ³¹ พวกเขาฆ่าแพะตัวหนึ่ง และจากนั้นเอาเสื้อผ้าของโยเซฟมา และจุ่มลงในเลือดนั้น ³² แล้วพวกเขานำมันไปให้บิดาของพวกเขาและพูดว่า "เราได้พบสิ่งนี้ ขอโปรดดูเถิดว่ามันเป็นเสื้อผ้าของบุตรชายของท่านหรือไม่" ³³ ยาโคบจำได้ และพูดว่า "มันเป็นเสื้อผ้าบุตรชายของเรา สัตว์ป่าได้กัดกินเขา โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้นๆแน่แล้ว"

³⁴ ยาโคบฉีกเสื้อผ้าของเขาและสวมเสื้อผ้ากระสอบเหนือบริเวณสะโพก เขาค่ำครวญถึงบุตรชายของเขาหลายวัน ³⁵ บุตรชายและบุตรหญิงทั้งหมดของเขาได้ลุกขึ้นมาปลอบใจเขา แต่เขาปฏิเสธที่จะรับการปลอบโยน เขาพูดว่า "ที่จริงแล้ว ฉันจะลงไปยังที่ที่อยู่ของคนตายร้องไห้ คร่ำครวญถึงบุตรชายของฉัน" บิดาของเขาร้องไห้ถึงเขา ³⁶ คนมีเดียขายเขาในอียิปต์ ให้กับโปทิฟาร์ ข้าราชการของฟารโธห์ ซึ่งเป็นหัวหน้าราชวงศ์

Chapter 38

¹ ในเวลานั้นยูดาห์ได้ไปจากพวกพี่น้องของเขา และไปอยู่กับคนอดุลลามชื่อฮิราห์ ² เขาพบหญิงสาวชาวคานาอันบิดาของหญิงนั้นชื่อซูวา เขาแต่งงานกับนาง และได้หลับนอนกับนาง

³ นางตั้งครรภ์และมีบุตรชาย เขาถูกตั้งชื่อว่า เอร์ ⁴ นางตั้งครรภ์อีกครั้งและมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า โอนัน ⁵ นางมีบุตรชายอีกคนหนึ่งและเรียกชื่อเขาว่า เซราห์ นางให้กำเนิดเขาที่เคชับ

⁶ ยูดาห์หาภรรยาคนหนึ่งให้เอร์ บุตรชายหัวปีของเขา นางชื่อทามาร์ ⁷ เอร์บุตรชายหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงประหารชีวิตเขา

⁸ ยูดาห์พูดกับโอนันว่า "จงไปหลับนอนกับพี่สะใภ้ของเจ้า จงทำหน้าที่น้องชายของสามีแก่นาง และให้กำเนิดบุตรเพื่อพี่ชายของเจ้า" ⁹ โอนันรู้ว่าเด็กนั้นจะไม่ใช่ของเขา เมื่อไรก็ตามที่เขาหลับนอนกับพี่สะใภ้ของเขา เขาก็ให้น้ำกามตกดินดังนั้นเขาจึงไม่มีบุตรสำหรับพี่ชายของเขา ¹⁰ สิ่งที่เขาทำเป็นสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทรงประหารชีวิตเขาด้วย ¹¹ จากนั้นยูดาห์พูดกับทามาร์ บุตรสะใภ้ของเขาว่า "จงอยู่อย่างแม่นายในบ้านของบิดาเจ้าจนกว่าเซราห์ บุตรชายของเราจะเติบโตใหญ่" เพราะเขากล่าวว่า "เขาจะตายเหมือนพวกพี่ชายของเขาด้วย" ทามาร์จึงจากไปและอาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนาง

¹² หลังจากนั้นเป็นเวลานาน บุตรหญิงของซูวา ภรรยาของยูดาห์เสียชีวิต ยูดาห์ได้รับการปลอมประโลมและไปหาคนตัดขนแกะของเขาที่ทิมนาห์ เขาและเพื่อนของเขา คือฮิราห์คนอดุลลาม ¹³ ทามาร์ได้รับการบอกกล่าวว่า "ดูเถิด บิดาของสามีกำลังไปทิมนาห์ เพื่อตัดขนแกะของเขา" ¹⁴ นางเปลี่ยนชุดหญิงม่ายของนาง และห่มตัวนางเองด้วยผ้าคลุมหน้า และปกคลุมตัวนางเอง นางนั่งที่ประตูของบ้านเอนอาธิม ซึ่งอยู่ข้างถนนไปยังบ้านทิมนาห์ เพราะนางเห็นว่าเซราห์นั้นได้เติบโตแล้ว แต่นางยังไม่ได้ถูกมอบให้เป็นภรรยาของเขา

¹⁵ เมื่อยูดาห์เห็นนาง เขาคิดว่านางคือโสเภณีเพราะว่านางปิดบังใบหน้าของนาง ¹⁶ เขาเข้าไปหานางที่ข้างทาง และพูดว่า "มาเถิด ขอให้เรากลับนอนกับเจ้า" เพราะเขาไม่รู้ว่านางคือบุตรสะใภ้ของเขา และนางพูดว่า "ท่านจะหลับนอนกับฉัน ท่านจะให้อะไรแก่ฉัน?" ¹⁷ เขาพูดว่า "เราจะส่งแพะหนุ่มจากฝูงมาให้เจ้าหนึ่งตัว" นางถามว่าท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะมาได้ไหม ¹⁸ เขากล่าวว่า "เราจะให้อะไรเป็นหลักประกันแก่เจ้าได้?" นางตอบว่า "ขอตราของท่านและเชือก และไม้เท้าที่อยู่ในมือท่านเป็นหลักประกัน" เขาให้สิ่งเหล่านั้นแก่นางและหลับนอนกับนาง และนางก็ตั้งครรภ์กับเขา

¹⁹ นางลุกขึ้นและจากไป นางเอาผ้าคลุมหน้าออก และสวมใส่เสื้อผ้าหญิงม่ายของนาง ²⁰ ยูดาห์ส่งแพะหนุ่มจากฝูงไปกับเพื่อนของเขาคนอดุลลามเพื่อที่จะรับของประกันคืนจากมือของหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ ²¹ แล้วคนอดุลลามถามบรรดาผู้ชายของสถานที่นั้นว่า "หญิงโสเภณีที่เคยอยู่ที่เอนอาธิม ที่ริมทางนี้อยู่ที่ไหน?" พวกเขาตอบว่า "ไม่เคยมีโสเภณีที่นี่" ²² เขาก็กลับไปหายูดาห์และพูดว่า "ฉันหานางไม่พบ พวกผู้ชายของที่นี่พูดด้วยว่า 'ไม่เคยมีโสเภณีที่นี่'" ²³ ยูดาห์พูดว่า "ให้นางเก็บสิ่งของต่างๆ ไว้ เพื่อที่เราจะไม่ต้องอับอาย ที่จริงเราส่งแพะหนุ่มนี้ไป แต่ท่านหานางไม่พบ"

²⁴ หลังจากนั้นประมาณสามเดือนมีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามาร์บุตรสะใภ้ของท่านได้เป็นโสเภณี และจริงๆ นางได้ตั้งครรภ์เพราะเหตุนี้" ยูดาห์พูดว่า "จงนำนางมาที่นี่ และเผานางเสีย" ²⁵ เมื่อนางถูกนำออกมา นางส่งข้อความถึงบิดาของสามีนางว่า "ฉันตั้งครรภ์กับผู้ชายซึ่งเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้" นางพูดว่า "ขอได้โปรดพิจารณาเถิดว่าใครเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ ตราและเชือก และไม้เท้านี้" ²⁶ ยูดาห์จำสิ่งเหล่านี้ได้ และพูดว่า "นางมีความชอบธรรมมากกว่าเรา ตั้งแต่เราไม่ได้ยกนางให้เป็นภรรยาของเซราห์ บุตรชายของเรา" และเขาไม่ได้หลับนอนกับนางอีก

²⁷ อยู่มาเมื่อถึงกำหนดที่นางจะให้กำเนิดบุตร ดูเถิด มีบุตรฝาแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง ²⁸ เมื่อถึงเวลาคลอด คนหนึ่งได้ยื่นมือออกมา และนางพดุงครรภ์เอาด้ายสีแดง และผูกที่มือของเขา และพูดว่า "คนนี้ออกมาก่อน" ²⁹ แต่เขาถึงมือของเขากลับเข้าไป และดูเถิดน้องชายของเขาออกมาก่อน นางพดุงครรภ์พูดว่า "เจ้าแหวกออกมาอย่างไร?" ดังนั้นเขาจึงถูกเรียกชื่อว่า เปเรศ ³⁰ จากนั้นพี่ชายของเขาจึงออกมา คือคนที่มีด้ายสีแดงผูกติดมือ และเขาถูกเรียกชื่อว่า เซราห์

Chapter 39

¹ โยเซฟถูกนำลงไปยังอียิปต์ โปทิฟาร์คนอียิปต์ ผู้บัญชาการราชวังของครีษัณ ข้าราชการของฟาโรห์ซื้อเขาจากคนอิชมาเอล ผู้ซึ่งนำเขาลงมาที่นี่ ² พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับโยเซฟและเขากลายเป็นผู้ชายที่ประสบความสำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายคนอียิปต์ของเขา

³ เจ้านายของเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตกับเขาและพระยาห์เวห์ทรงกระทำให้ทุกสิ่งที่เขากำหนดประสบความสำเร็จ ⁴ โยเซฟเป็นที่ชอบในสายตาของเขา เขารับใช้โปทิฟาร์ โปทิฟาร์ให้โยเซฟจัดการดูแลบ้านของเขา และทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้านายของเขา เขาให้โยเซฟดูแลทุกสิ่ง

⁵ อยู่มาหลังจากที่เขาให้โยเซฟจัดการดูแลบ้านของเขา และทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้านายของเขา ที่พระยาห์เวห์ช่วยพรบ้านคนอียิปต์นั้นเพราะโยเซฟ พระพรของพระยาห์เวห์มีอยู่ในทุกสิ่งที่โปทิฟาร์มีในบ้านและในท้องทุ่ง ⁶ โปทิฟาร์ให้ทุกสิ่งที่เขามีให้อยู่ภายใต้การดูแลของโยเซฟ เขาไม่ต้องคิดอะไรนอกจากอาหารที่เขาจะกิน ดูแลโยเซฟเป็นหนุ่มหล่อและมีเสน่ห์

⁷ หลังจากนั้นภรรยาของเจ้านายของเขามีความปรารถนาในโยเซฟ นางพูดว่า “มาหลับนอนกับฉันสิ” ⁸ แต่เขาได้ปฏิเสธ และพูดกับภรรยาของเจ้านายของเขาว่า “ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ได้สนใจว่าข้าพเจ้าทำอะไรในบ้านนี้ และเขาได้มอบทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้านายให้อยู่ภายใต้การดูแลของข้าพเจ้า ⁹ ไม่มีใครในบ้านนี้ที่ใหญ่ไปกว่าข้าพเจ้า เขาไม่ได้หวงอะไรไว้จากข้าพเจ้า ยกเว้นท่าน เพราะท่านคือภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำสิ่งที่ชั่วร้ายที่ใหญ่หลวงนี้ และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร?”

¹⁰ นางพูดกับโยเซฟวันแล้ววันเล่า แต่เขาปฏิเสธที่จะหลับนอนกับนางหรืออยู่กับนาง ¹¹ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อเขาเข้าไปในบ้านเพื่อที่จะทำงานของเขา ไม่มีผู้ชายของบ้านอยู่ที่นั่นในบ้านนั้น ¹² นางจับตัวเขาด้วยเสื้อผ้านางและพูดว่า “จงหลับนอนกับฉันสิ” เขาทิ้งเสื้อผ้านางไว้ในมือนาง หันไป และออกไปข้างนอก

¹³ เมื่อนางได้เห็นว่าเขาทิ้งเสื้อผ้านางไว้ในมือของนางและหนีออกไปข้างนอก ¹⁴ นางได้เรียกพวกผู้ชายของบ้านนางและบอกพวกเขาว่า “ดูสิ โปทิฟาร์นำคนอิชรูนี้มาเพื่อจะทำลายกายต่อเรา เขาเข้ามาหาฉันเพื่อที่จะหลับนอนกับฉัน แต่ฉันเกรงร้องขึ้น ¹⁵ เมื่อเขาได้ยินฉันเกรงร้อง เขาได้ทิ้งเสื้อผ้านางไว้กับฉัน หันไป และออกไปข้างนอก”

¹⁶ นางวางเสื้อผ้านางไว้ข้างๆ นางจนกระทั่งเจ้านายของเขาเข้าบ้านมา ¹⁷ นางบอกเขาอย่างนี้ว่า “คนรับใช้ฮีบรูผู้ที่ท่านนำมาให้เรา เข้ามาเพื่อจะทำลายกายต่อฉัน ¹⁸ เมื่อฉันเกรงร้อง เขาได้ทิ้งเสื้อผ้านางไว้กับฉัน และหนีออกไปข้างนอก”

¹⁹ เมื่อเจ้านายของเขาได้ยินเรื่องเล่าที่ภรรยาของเขากล่าว “นี่คือสิ่งที่คนรับใช้ของท่านได้กระทำต่อฉัน” เขาโกรธมาก ²⁰ เจ้านายของโยเซฟนำเขาไปและขังเขาไว้ในคุก สถานที่ซึ่งนักโทษของกษัตริย์ถูกจำจองอยู่ เขาอยู่ในคุกนั้น

²¹ แต่พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ และสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อแก่เขา พระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นที่ชอบในสายตาของผู้คุมนักโทษ ²² ผู้คุมนักโทษมอบนักโทษทั้งหมดให้อยู่ในมือของโยเซฟ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรที่นั่น โยเซฟเป็นผู้จัดการทั้งหมด ²³ ผู้คุมนักโทษไม่ต้องกังวลเรื่องใดๆ ที่อยู่ในมือของเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา ไม่ว่าเขาทำอะไร พระยาห์เวห์ก็ทรงทำให้ประสบความสำเร็จ

Chapter 40

¹ หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และเจ้าพนักงานทำขนมปังได้ทำให้เจ้านายผู้เฒ่า คือกษัตริย์อียิปต์ ² ฟาโรห์ทรงพระพิโรธเจ้านายทั้งสองของพระองค์ คือหัวหน้าคนถวายจอกเสวยและหัวหน้าคนทำขนมปัง ³ พระองค์จึงจองพวกเขาไว้ในบ้านของผู้บัญชาการราชองครักษ์ ในคุกเดียวกันกับที่โยเซฟถูกขังอยู่ ⁴ ผู้บัญชาการราชองครักษ์ให้โยเซฟเป็นคนรับใช้พวกเขา พวกเขาถูกจองจำอยู่มาหลายวัน

⁵ เจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และเจ้าพนักงานทำขนมปังของกษัตริย์อียิปต์ ซึ่งถูกจองจำในคุก พวกเขาทั้งสองได้ฝัน แต่ละคนต่างคนต่างฝันในคืนเดียวกัน และความฝันแต่ละความฝันต่างก็มีความหมายของมันเอง ⁶ โยเซฟมาหาพวกเขาในตอนเช้าและเห็นพวกเขา ดูก่อนพวกเขาเป็นทุกข์ ⁷ เขาถามเจ้าพนักงานของฟาโรห์ซึ่งถูกจองจำอยู่กับเขาในบ้านของเจ้านายของเขา กล่าวว่า “ทำไมวันนี้ดูพวกท่านเป็นทุกข์?” ⁸ พวกเขาตอบแก่เขาว่า “เราทั้งสองได้ฝันแต่ไม่มีใครที่สามารถแก้ความฝันนั้นได้” โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “การแก้ความฝันนั้นไม่ใช่เป็นของพระเจ้าหรือ? ขอโปรดบอกข้าพเจ้าเถิด”

⁹ หัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวยเล่าความฝันของเขาแก่โยเซฟ เขาพูดกับโยเซฟว่า “ในความฝันของเรา นี้แน่ มีเถาอยู่หน้าเรา ¹⁰ บนเถาอยู่หน้านั้นมีสามกิ่ง มันแตกตา มันแบ่งบาน และเป็นพวงอยู่สูงจอม ¹¹ จอกเสวยของฟาโรห์อยู่ในมือของเรา เราเอาพวงอยู่หน้าและคั้นเอาน้ำใส่ลงในจอกเสวยของฟาโรห์ และเราก็กวายนมที่บนพระหัตถ์ของฟาโรห์”

¹² โยเซฟพูดกับเขาว่า “นี่คือการแก้ความฝันนั้น สามกิ่งหมายถึงสามวัน ¹³ ภายในสามวันฟาโรห์จะยกท่านขึ้นและให้ท่านขึ้นสู่ที่ทำงานของท่าน ท่านจะได้ถวายจอกเสวยของฟาโรห์ในพระหัตถ์ของพระองค์เหมือนเมื่อท่านได้เคยเป็นเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย ¹⁴ แต่ขอท่านได้โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าเมื่อท่านได้ดีแล้ว และกรุณาแสดงความเมตตาต่อข้าพเจ้า ด้วยการกล่าวถึงข้าพเจ้าให้ฟาโรห์ฟัง และนำข้าพเจ้าออกไปจากที่นี่ ¹⁵ เพราะที่จริงแล้วข้าพเจ้าถูกลักพาตัวมาจากแผ่นดินของคนฮิบรู ที่นี้ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำอะไรที่สมควรให้พวกเขาจองจำข้าพเจ้าในคุกที่แข็งแรงชนิดนี้”

¹⁶ เมื่อหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปังเห็นว่าการแก้ความฝันนั้นเป็นที่น่าสนใจ เขาพูดกับโยเซฟว่า “เราก็กิน ด้วยเหมือนกัน และนี่แน่ มีขนมปังสามตะกร้าอยู่บนศีรษะของเรา ¹⁷ ในตะกร้าบนสุดมีขนมปังอย่างดีทุกชนิดสำหรับฟาโรห์ แต่มีฝูงนกมากินขนมปังในตะกร้าบนศีรษะของเรา”

¹⁸ โยเซฟตอบและพูดว่า “นี่คือคำแก้ความฝัน สามตะกร้าก็คือสามวัน ¹⁹ ภายในสามวันนี้ฟาโรห์จะยกศีรษะของท่านออกจากท่าน และจะแขวนท่านไว้บนต้นไม้ ฝูงนกจะมากินเนื้อท่าน”

²⁰ ในวันที่สามซึ่งเป็นวันพระราชสมภพของฟาโรห์ พระองค์ทรงจัดงานเลี้ยงสำหรับข้าราชการของพระองค์ทุกคน พระองค์ทรงยกหัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย และหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปังขึ้น ในท่ามกลางข้าราชการทั้งหลายของพระองค์ ²¹ พระองค์ทรงคืนตำแหน่งให้กับหัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวย ทรงมอบให้เขารับผิดชอบถวายจอกเสวยบนพระหัตถ์ของฟาโรห์อีกครั้ง ²² แต่พระองค์ทรงแขวนคอหัวหน้าเจ้าพนักงานทำขนมปัง เหมือนดังที่โยเซฟได้แก้ความฝันให้พวกเขา ²³ หัวหน้าเจ้าพนักงานถวายจอกเสวยไม่ได้จดจำโยเซฟ และลืมเขา

Chapter 41

¹ เมื่อสิ้นสุดสองปีเต็มนั้น ฟาโรห์ทรงฝันว่า นี่แน่ะ พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ² นี่แน่ะ มีแม่วัวเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ น่านูและอ้วนพี และพวกมันกินหญ้าท่ามกลางต้นกก ³ ดูเถิด และมีแม่วัวอีกเจ็ดตัวที่ตามขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ น่านุและผอม พวกมันยืนอยู่ข้างๆ กับแม่วัวตัวอื่นๆ บนฝั่งแม่น้ำไนล์ ⁴ จากนั้นพวกแม่วัวที่น่านุและผอมก็ได้กินแม่วัวเจ็ดตัวที่น่านุและอ้วนพีเสีย จากนั้นฟาโรห์ทรงตื่นขึ้น

⁵ จากนั้นพระองค์ก็บรรทมอีก และทรงฝันเป็นครั้งที่สอง ดูเถิด มีต้นข้าวต้นหนึ่ง มีเจ็ดรวงที่สมบูรณ์และดี ⁶ ดูเถิด มีข้าวอีกเจ็ดรวงที่ลีบและไหม้เกรียมเพราะลมตะวันตก จอกขึ้นมา ⁷ ข้าวลีบเจ็ดรวงได้กลืนข้าวสมบูรณ์ และดีทั้งเจ็ดรวง ฟาโรห์ทรงตื่นขึ้น และดูเถิด มันเป็นความฝัน

⁸ ในตอนเช้าพระทัยของพระองค์ก็เป็นทุกข์ พระองค์ทรงส่งคนไปเรียกบรรดานักเล่นกลและนักปราชญ์ของอียิปต์เข้ามาเฝ้า ฟาโรห์ทรงบอกพวกเขาถึงความฝันของพระองค์ แต่ไม่มีใครสามารถแก้ความฝันนั้นให้ฟาโรห์ได้ ⁹ จากนั้นหัวหน้าพนักงานถวายจอกเสวยทูลฟาโรห์ว่า "วันนี้ข้าพระองค์คิดถึงความคิดของข้าพระองค์" ¹⁰ ครั้งที่ฟาโรห์ทรงพิโรธต่อพวกคนรับใช้ของพระองค์ และจงจำข้าพระองค์ในบ้านของผู้บัญชาการราชวงศ์ ครั้น ทั้งหัวหน้าพนักงานทำขนมปังและข้าพระองค์ ¹¹ พวกข้าพระองค์ คือเขาและข้าพระองค์ ได้ฝันในคืนเดียวกัน ต่างคนต่างฝันตามการแก้ความฝันของเขา

¹² มีชายหนุ่มคนหนึ่ง คนรับใช้ของผู้บัญชาการราชวงศ์อยู่ด้วยกับพวกเรา พวกเราได้บอกเขา และเขาได้แก้ความฝันของพวกเราให้พวกเรา เขาก็ได้แก้ความฝันให้พวกเราแต่ละคนตามความฝันของเขา ¹³ เขาแก้ความฝันนั้นให้พวกเรา ฟาโรห์คืนตำแหน่งให้ข้าพระองค์ แต่อีกคนหนึ่งเขาถูกแขวนคอ"

¹⁴ แล้วฟาโรห์ทรงส่งคนไปเรียกโยเซฟ พวกเขาเข้าไปนำเขาออกมาจากเรือนจำ เขาโกนหนวดเคราของเขาเอง เปลี่ยนเสื้อผ้าของเขา และมาเฝ้าฟาโรห์ ¹⁵ ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เราได้อ่าน ฝันไปใครแก้ความฝันนี้ได้ แต่เราได้ยินเรื่องเกี่ยวกับเจ้า ว่าเมื่อเจ้าได้ยินเรื่องราวความฝัน เจ้าสามารถแก้ความฝันนั้นได้" ¹⁶ โยเซฟทูลตอบฟาโรห์ว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์หรอก แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่จะทรงตอบฟาโรห์ด้วยความชื่นชม"

¹⁷ ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ในความฝันของเรา ดูเถิด เรายืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ¹⁸ นี่แน่ะ มีแม่วัวเจ็ดตัวขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ อ้วนพี และสวยงาม และพวกมันกินหญ้าท่ามกลางต้นกก ¹⁹ ดูเถิด มีแม่วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมา อ่อนแอ ไม่น่านุเลย และผอมโซ ทั้งแผ่นดินอียิปต์ เราไม่เคยเห็นแม่วัวที่ไม่น่านุเช่นนั้นมาก่อน ²⁰ แม่วัวผอมโซ และไม่น่านุเหล่านี้กินแม่วัวอ้วนพีที่ขึ้นมาตอนแรก ²¹ เมื่อพวกมันกินแม่วัวอ้วนพีเหล่านั้นแล้ว พวกมันก็ยังคงไม่น่านุเหมือนเดิม จากนั้นเราก็ตื่นขึ้น

²² เราได้อ่านอีก และดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงแตกออกมาจากต้นข้าวต้นหนึ่ง เมล็ดสมบูรณ์และดี ²³ นี่แน่ะ มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงแตกออกมาภายหลัง ลีบ เหี่ยวแห้ง และเกรียมด้วยลมตะวันตก ²⁴ รวงข้าวลีบได้กลืนรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้น เรามองความฝันเหล่านี้แก่พวกนักมายากล แต่ไม่มีใครสามารถแก้ความฝันเหล่านี้ให้เราได้"

²⁵ โยเซฟทูลต่อฟาโรห์ว่า "ความฝันทั้งสองของฟาโรห์เป็นเรื่องเดียวกัน พระเจ้าทรงแจ้งให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ ²⁶ แม่วัวอ้วนพีเจ็ดตัว คือเจ็ดปี และรวงข้าวสมบูรณ์เจ็ดรวงก็คือเจ็ดปี ความฝันทั้งสองเป็นเรื่องเดียวกัน ²⁷ แม่วัวผอม และไม่น่านุเจ็ดตัวที่ได้ขึ้นมาภายหลัง คือเจ็ดปี และเช่นเดียวกันรวงข้าวลีบ ไหม้เกรียมด้วยลมตะวันตกก็จะเป็นเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร

²⁸ นั่นคือสิ่งที่ข้าพระองค์ได้ทูลต่อฟาโรห์ ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ และพระองค์ได้ทรงเปิดเผยต่อฟาโรห์ ²⁹ จงระวังเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ที่ยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นทั่วแผ่นดินอียิปต์ ³⁰ เจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารจะตามมา และความสมบูรณ์ที่ผ่านมาในแผ่นดินอียิปต์จะถูกกลืนสิ้น และการกันดารอาหารจะทำลายแผ่นดินนั้น ³¹ ความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินจะไม่ถูกจดจำเพราะการกันดารอาหารที่ติดตามมานั้นรุนแรงอย่างแสนสาหัส

³² ฟาโรห์ได้ฝันซ้ำเพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้จะทรงทำให้เกิด และพระเจ้าจะทรงทำให้เกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ ³³ ขอให้ฟาโรห์มองหาผู้ชายที่มีความเข้าใจดี และฉลาดสักคนหนึ่ง ตั้งเขาให้ดูแลเหนือแผ่นดินอียิปต์

³⁴ ขอให้ฟาโรห์ทำสิ่งนี้ คือให้พระองค์แต่งตั้งผู้ดูแลเหนือแผ่นดิน ให้พวกเขาเก็บพืชผลของอียิปต์หนึ่งในห้าส่วนไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น

³⁵ ให้พวกเขาเก็บรวบรวมอาหารทั้งหมดของปีที่อุดมสมบูรณ์ที่กำลังมาและเก็บข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ เพื่อเป็นอาหารที่จะใช้ในเมื่อถึงหลาย พวกเขาต้องดูแลรักษาไว้ ³⁶ อาหารเหล่านี้จะถูกใช้สำหรับแผ่นดินในช่วงเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารที่จะเกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ ด้วยวิธีการนี้ แผ่นดินจะไม่ถูกทำลายด้วยการกันดารอาหาร"

³⁷ คำแนะนำนี้เป็นสิ่งที่ดีในสายตาของฟาโรห์และในสายตาของบรรดาข้าราชการทั้งหมดของพระองค์ ³⁸ ฟาโรห์ตรัสกับพวกข้าราชการของพระองค์ว่า "เราจะสามารถหาผู้ชายเช่นนี้ ที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วยได้หรือไม่?" ³⁹ ดังนั้นฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าทรงสำแดงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้แก่เจ้า ไม่มีใครที่มีความเข้าใจและฉลาดเหมือนเจ้า ⁴⁰ เจ้าจะดูแลเราสำนึกของเรา และประชาชนของเรา ทั้งหมดจะถูกปกครองด้วยคำพูดของเจ้า เฉพาะบัลลังก์นี้เท่านั้นที่เราจะใหญ่กว่าเจ้า"

⁴¹ ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูเถิดเราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือแผ่นดินอียิปต์" ⁴² ฟาโรห์ทรงถอดแหวนตราจากพระหัตถ์ของพระองค์และได้สวมใส่ให้กับโยเซฟ พระองค์ได้สวมเสื้อผ้าลินินอย่างดีให้กับเขา และสวมสร้อยทองคำลงบนคอของเขา ⁴³ พระองค์ทรงให้เขาใช้รถม้าคันที่สองที่พระองค์ทรงเป็นเจ้าของ จะมีผู้ชายประภาศไปข้างหน้าเขาว่า "จงคุกเข่าลง" ฟาโรห์ได้ตั้งเขาไว้เหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด

44 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ และทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์นี้ไม่มีใครที่จะยกมือ หรือยกเท้าของเขาได้ นอกจากเจ้าจะอนุญาต" **45** ฟาโรห์ตั้งชื่อให้โยเซฟว่า "ศาเฟนาทปาเนอาห์" พระองค์ประทานอาเสนัท บุตรหญิงของโปทิเฟรา บุโรหิตของเมืองโอนเป็นภรรยาของเขา โยเซฟออกไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

46 โยเซฟมีอายุสามสิบปี เมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์ โยเซฟออกไปจากการเข้าเฝ้าฟาโรห์ และออกไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ **47** ในเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์แผ่นดินให้ผลผลิตอย่างมากมาย **48** ในตลอดเจ็ดปี เขารวบรวมอาหารที่มีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์และเก็บอาหารนั้นไว้ในเมืองต่างๆ เขาเก็บอาหารของแต่ละเมืองจากท้องทุ่งและพื้นที่รอบๆ เมืองไว้ที่แต่ละเมืองนั้น **49** โยเซฟเก็บรักษาข้าวมากมายเหมือนทรายแห่งท้องทะเล มากจนกระทั่งเขาต้องสั่งให้หยุดการกำบัญชีเนื่องจากมันมีมากเกินไปที่จะนับได้

50 ก่อนที่ปีแห่งการกันดารอาหารจะมาถึง โยเซฟมีบุตรชายสองคนซึ่งอาเสนัท บุตรหญิงของโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอน เป็นผู้ให้กำเนิดแก่เขา

51 โยเซฟเรียกชื่อบุตรชายหัวปีของเขาว่า มนัสเสห์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าสืบความทุกข์ยากลำบากทั้งหมดของข้าพเจ้า และครีวเรือนทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า" **52** เขาเรียกชื่อบุตรชายคนที่สองว่า เอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเกิดผลในดินแดนแห่งความยากลำบากของข้าพเจ้า"

53 เจ็ดปีแห่งความสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์ก็จบสิ้นลง **54** เจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารได้เริ่มต้น เหมือนที่โยเซฟได้พูดไว้ เกิดการกันดารอาหารขึ้นทั่วแผ่นดิน แต่ในแผ่นดินอียิปต์ยังมีอาหาร

55 เมื่อเกิดการกันดารขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ ประชาชนร้องขออาหารจากฟาโรห์ ฟาโรห์ตรัสกับประชาชนอียิปต์ทั้งหมดว่า "จงไปหาโยเซฟ และจงปฏิบัติตามที่เขาพูด" **56** การกันดารอาหารเกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟเปิดอยู่จางทั้งหมด และขายอาหารให้กับคนอียิปต์ เกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงในแผ่นดินอียิปต์ **57** คนจากทั่วทั้งแผ่นดินมายังอียิปต์เพื่อซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะว่าเกิดการกันดารอาหารอย่างแสนสาหัสขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน

Chapter 42

¹ บัดนี้ยาโคบรู้ว่ามิชวออยู่ที่ในอียิปต์ เขาพูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “พวกเจ้ามองดูกันและกันทำไม?” ² เขาพูดว่า “ดูนี้ เราได้ยินว่า ที่ในอียิปต์มีข้าว จงลงไปที่นี่ และซื้อข้าวจากที่นี่มาให้เรา เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย” ³ พี่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟลงไปซื้อข้าวจากอียิปต์ ⁴ แต่เบนยามิน น้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ได้ส่งไปกับพวกพี่ชายของเขา เพราะเขากลัวว่าเบนยามินจะได้รับอันตราย ⁵ พวกบุตรชายของอิสราเอลเดินทางมาเพื่อที่จะซื้อข้าวเพราะการกันดารอาหารที่เกิดขึ้นในดินแดนคานาอัน

⁶ บัดนี้โยเซฟได้เป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินนั้น เขาเป็นผู้ขายข้าวให้กับคนทั้งแผ่นดินแต่เพียงผู้เดียว พวกพี่ชายของโยเซฟมาและโค้งคำนับเขา จนหน้าของพวกเขาลงถึงพื้น ⁷ โยเซฟเห็นพวกพี่ชายและจำพวกเขาได้ แต่เขาปกปิดตัวเขาเองจากพวกเขาและพูดอย่างห้าวๆ กับพวกเขา เขาพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน?” พวกเขาตอบว่า “จากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร”

⁸ โยเซฟจำพวกพี่ชายของเขาได้ แต่พวกเขาจำโยเซฟไม่ได้ ⁹ แล้วโยเซฟก็ระลึกถึงความฝันที่เขาได้ฝันเกี่ยวกับพวกเขา และเขาพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม พวกเจ้ามาเพื่อที่จะดูส่วนที่ไม่ได้มีการป้องกันของแผ่นดิน”

¹⁰ พวกเขาพูดกับเขาว่า “ไม่ใช่หรือก เจ้านายของข้าพเจ้า พวกคนรับใช้ของท่านมาเพื่อที่จะซื้ออาหาร” ¹¹ พวกเขาทั้งหมดเป็นบุตรชายร่วมบิดาคนเดียวกัน พวกเราเป็นคนสัตย์ซื่อ พวกคนรับใช้ของท่านไม่ใช่คนสอดแนม”

¹² เขาพูดกับพวกเขาว่า “ไม่ใช่หรือก พวกเจ้ามาเพื่อดูส่วนที่ไม่ได้มีการป้องกันของแผ่นดิน” ¹³ พวกเขาพูดว่า “พวกเรา พวกคนรับใช้ของท่านมีพี่น้องด้วยกันสิบสองคน เป็นพวกบุตรชายร่วมบิดาคนเดียวกันในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิดน้องคนสุดท้อง ขณะนี้อยู่กับบิดาของพวกเรา และน้องอีกคนหนึ่งก็ได้เสียชีวิตไปแล้ว”

¹⁴ โยเซฟพูดกับพวกเขา “มันเป็นอย่างไรที่เราได้พบกับพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม” ¹⁵ ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าต้องถูกตรวจสอบ ฟาโรห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ นอกจากน้องชายคนสุดท้องของพวกเจ้าจะมานี่ ¹⁶ จงส่งพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งให้ไปพาน้องชายของพวกเจ้ามา เพื่อพิสูจน์คำพูดของพวกเจ้าว่าจริงหรือเท็จ และให้ยังพวกเจ้าที่เหลือไว้ในคุก” ¹⁷ เขาจึงจำพวกเขาทั้งหมดไว้เป็นเวลาสามวัน

¹⁸ ในวันที่สาม โยเซฟพบกับพวกเขาว่า “เพราะเราทรงกลัวพระเจ้า จงทำอย่างนี้เพื่อจะมีชีวิตรอด” ¹⁹ คือถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ ก็ให้พี่น้องคนหนึ่งของคุณอยู่กับเราในคุก แต่พวกเจ้าที่เหลือให้นำข้าวกลับไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารในบ้านพวกเจ้า ²⁰ จงนำน้องชายคนสุดท้องมาหาเรา เพื่อยืนยันคำพูดของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะไม่ตาย” ดังนั้นพวกเขาก็ได้ทำตามนั้น

²¹ พวกเขาพูดกันว่า “พวกเรามีความผิดจริงๆ เกี่ยวกับน้องชายของพวกเรา ที่พวกเราได้เห็นความเจ็บปวดของจิตวิญญาณของเขา เมื่อเขาขอร้องพวกเรา แต่พวกเราไม่ได้ฟังเขา ดังนั้นความเจ็บปวดนี้จึงได้ย้อนกลับมาถึงพวกเรา” ²² รูเบนตอบพวกเขาว่า “ฉันไม่ได้บอกพวกเจ้าหรือว่า ‘อย่าทำบาปต่อเด็กคนนั้น’ แต่พวกเจ้าไม่ฟังใช่ไหม? บัดนี้ดูสิ เลือดของเขาได้เรียกร้องต่อพวกเรา”

²³ พวกเขาไม่รู้ว่ายอเซฟเข้าใจที่พวกเขาพูด เพราะว่าไม่มีสำมะโนระหว่างพวกเขา ²⁴ เขาออกไปจากพวกเขาและร้องไห้ เขากลับมาหาพวกเขาและพูดกับพวกเขา เขาเลือกเอาสิเมโอนจากพวกเขา และมัดเขาต่อหน้าพวกเขา ²⁵ จากนั้นโยเซฟสั่งให้คนรับใช้ของเขาใส่ข้าวให้เต็มกระสอบของพวกพี่ชาย และให้ใส่เงินของทุกคนกลับลงไปในกระสอบของเขาด้วย และจัดเตรียมการเดินทางให้พวกเขา มันถูกดำเนินการเพื่อพวกเขา

²⁶ พวกพี่ชายเอาข้าวบรรจุหลังลาของพวกเขามาและเดินทางออกไปจากที่นี่ ²⁷ เมื่อถึงที่พักพวกเขาคนหนึ่งเปิดกระสอบข้าวของเขาเพื่อเอาข้าวให้ลาของเขา เขาเห็นเงินของเขา ดูเถิดมันอยู่ในกระสอบของเขาที่เปิดอยู่ ²⁸ เขาพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “เงินของฉันถูกนำกลับมา ดูสิมันอยู่ในกระสอบของฉัน” พวกเขาขวยเสีย และพวกเขาพากันตัวสั้น พูดว่า “นี่คืออะไร ที่พระเจ้าทรงกระทำกับพวกเรา?”

²⁹ พวกเขาไปหายาโคบ บิดาของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน และบอกเขถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเขาทุกอย่าง พวกเขาพูดว่า ³⁰ “ผู้ชายคนนั้นที่เป็นเจ้านายของแผ่นดิน ได้พูดอย่างหยาบคายกับพวกเรา และคิดว่าเราเป็นคนสอดแนมในแผ่นดินนั้น” ³¹ เขาพูดกับเขาว่า “พวกเราเป็นคนสัตย์ซื่อ พวกเราไม่ใช่คนสอดแนม” ³² พวกเรามีพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายทั้งหลายของบิดาของเรา คนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้ว และในวันนี้พี่น้องคนสุดท้องอยู่กับบิดาของพวกเราในแผ่นดินคานาอัน”

³³ ผู้ชายคนนั้น เจ้านายของแผ่นดินได้พูดกับพวกเขาว่า ‘ด้วยวิธีนี้เราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อจริงหรือไม่ ถึงพี่น้องคนหนึ่งไว้กับเรา นำข้าวกลับไปบรรเทาการกันดารอาหารในบ้านของพวกเจ้า และไปตามทางของพวกเจ้า’ ³⁴ จงนำน้องชายคนสุดท้องมาหาเรา แล้วเราจะรู้ว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนที่สัตย์ซื่อ จากนั้นเราจะปล่อยพี่น้องของพวกเจ้าให้กับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะค้าขายในแผ่นดินนั้น”

³⁵ เมื่อพวกเขาเข้ามาข้าวออกจากกระสอบ ดูเถิดกระสอบของพวกเขามีเงินอยู่ทุกกระสอบ เมื่อพวกเขาและบิดาของพวกเขาเห็นว่ากระสอบของพวกเขามีเงินอยู่ พวกเขาหัวเราะก๊าก ³⁶ ยาโคบบิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทำให้เราสูญเสียพวกบุตรชายของเรา โยเซฟก็ได้เสียชีวิตไป สิเมโอนก็ได้จากไป และพวกเจ้าจะมาเอาเบนยามินไปอีก ทั้งหมดเหล่านี้ทำร้ายเรา”

³⁷ รูเบนพูดกับบิดาของเขา กล่าวว่า “ขอให้ท่านประหารบุตรชายทั้งสองของฉันท้าฉันไม่นำเบนยามินกลับมาให้ท่าน มอบเขาไว้ในมือฉัน และฉันจะนำเขากลับมาหาท่านอีก” ³⁸ ยาโคบพูดว่า “บุตรชายของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะว่าพี่ชายของเขาได้ตายแล้ว เหลือเขาเพียงคนเดียว หากเกิดอันตรายกับเขาในระหว่างทางที่พวกเจ้าไปนั้น เท่ากับว่าพวกเจ้าจะนำผมหงอกของผมพร้อมกับความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย”

Chapter 43

¹ การกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้นรุนแรงยิ่งนัก ² อยู่มาเมื่อพวกเขากินข้าวที่พวกเขาได้ซื้อมาจากอียิปต์หมดแล้ว บิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า "จงไป และซื้ออาหารมาให้เราอีก"

³ ยูดาห์บอกเขาว่า "ผู้ชายคนนั้นได้กำชับพวกเราอย่างเด็ดขาดว่า 'พวกเราจะไม่ได้เห็นหน้าของเรากันอีกจากน้องชายของพวกเราถ้าหากพวกเรามาพบพวกเขา' ⁴ ถ้าพ่อให้น้องชายของพวกเราไปกับพวกเขา พวกเราจะลงไปและซื้ออาหารมาให้พ่อ ⁵ แต่ถ้าพ่อไม่ให้เขาไป พวกเราก็จะไม่ลงไป เพราะผู้ชายคนนั้นพูดกับพวกเราว่า 'พวกเราจะไม่ได้เห็นหน้าของเรากันอีกจากน้องชายของพวกเราถ้าหากพวกเขามาพบพวกเขา'"

⁶ อิสราเอลพูดว่า "ทำไมพวกเราทำได้ทำในสิ่งที่เลวร้ายกับเราด้วยการบอกผู้ชายคนนั้นว่าพวกเรายังมีน้องชายอีกคนหนึ่งเล่า?" ⁷ พวกเขาพูดว่า "ผู้ชายคนนั้นถามรายละเอียดเกี่ยวกับพวกเรา และครอบครัวของพวกเรา เขาถามว่า 'บิดาของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ไหม? พวกเขามีพี่น้องอีกคนหนึ่งไหม?' พวกเราตอบเขาตามคำถามเหล่านี้ พวกเราจึงได้รู้อย่างไรว่าเขาจะพูดว่า 'จงนำน้องชายของพวกเขาลงมา?'" ⁸ ยูดาห์พูดกับอิสราเอล บิดาของเขาว่า "จงให้เด็กนั้นไปกับลูก พวกเราจะลุกขึ้นและไปเพื่อพวกเราจะมีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกเรา พ่อ และบุตรทั้งหลายของพวกเรา ⁹ ลูกขอเป็นตัวประกันเพื่อเขา พ่อให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาให้พ่อ และมอบเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกได้รับการประณามตลอดไป ¹⁰ เพราะถ้าพวกเขาลูกไม่ล่าช้า แน่نون เดียวนี้พวกเราควรจะกลับมามีชีวิตเป็นครั้งที่สองครั้งแล้ว"

¹¹ อิสราเอล บิดาของพวกเขาพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าเป็นอย่างนั้น ก็จงทำเรื่องนี้เดี๋ยวนี้ จงนำสิ่งที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้บางส่วนใส่ในกระสอบทั้งหลายของพวกเขาลงไปให้ผู้ชายคนนั้นเป็นของขวัญ นั่นคือน้ำมันพืชที่มีกลิ่นหอม และน้ำผึ้ง เครื่องเทศ และยางไม้หอม ถั่วพิสทาชิโอ และอัลมอนด์ ¹² นำเงินไปใต้มือสองเท่า เงินที่ได้ถูกนำกลับมาในกระสอบทั้งหลายของพวกเขาลงไป จงนำใส่มือของพวกเขากลับไป บางทีอาจจะเกิดความผิดพลาด ¹³ นำน้องชายของพวกเขาลงไปด้วย จงลุกขึ้น และไปหาผู้ชายคนนั้นอีกครั้ง ¹⁴ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานความเมตตาแก่พวกเขาต่อหน้าผู้ชายคนนั้น เพื่อที่เขาจะได้ปลดปล่อยพี่น้องอีกคนของพวกเขาลงไปและเบนยามินให้แก่พวกเขา ถ้าเราต้องสูญเสียบุตรทั้งหลายของเรา เราก็ต้องสูญเสีย" ¹⁵ ชายเหล่านั้นได้นำของกำนันนี้ และในมือของพวกเขาเงินจำนวนสองเท่า ไปพร้อมกับเบนยามิน พวกเขาลุกขึ้นและลงไปยังอียิปต์ และยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ

¹⁶ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินกับพวกเขา เขาพูดกับพ่อบ้านของเขาว่า "จงนำชายเหล่านั้นเข้ามาในบ้าน ข้าสัตว์ตัวหนึ่งและจัดเตรียมอาหาร เพราะชายเหล่านั้นจะกินอาหารกับเราเที่ยงนี้" ¹⁷ พ่อบ้านนั้นทำตามที่ยอเซฟสั่ง เขาพาชายเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ ¹⁸ ชายเหล่านั้นก็หวาดกลัว เพราะว่าพวกเขาถูกนำเข้าไปในบ้านของโยเซฟ พวกเขาได้พูดว่า "มันเป็นเพราะเงินนั้นที่กลับเข้ามาอยู่ในกระสอบของพวกเราครั้งแรกที่เราถูกนำเข้ามา บางทีเขาอาจจะหาโอกาสหาเรื่องพวกเรา เขาอาจจะจับพวกเราและนำพวกเราไปเป็นทาส และยึดลาทั้งหลายของพวกเรา"

¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาพ่อบ้านของโยเซฟ และพวกเขาพูดกับเขาที่ประตูบ้าน ²⁰ พูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า พวกเราได้ลงมารั้งแรกเพื่อซื้ออาหาร ²¹ เมื่อพวกเราไปถึงที่พัก พวกเราได้เปิดกระสอบข้าวของพวกเรา และดูเงินของทุกคนอยู่ครบในกระสอบของแต่ละคน พวกเราได้นำมันกลับมาในมือพวกเรา ²² เงินอื่นๆ พวกเราก็นำมาเพื่อซื้ออาหาร พวกเราไม่รู้ว่ามีใครได้นำเงินของพวกเราใส่ในกระสอบข้าวของพวกเรา" ²³ พ่อบ้านนั้นพูดว่า "สันติสุขจงมีแก่พวกท่าน อย่ากลัวเลย พระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของบิดาพวกท่านต้องเป็นผู้จ่ายเงินของพวกท่านใส่ในกระสอบข้าวของพวกท่าน เราได้รับเงินของพวกท่านแล้ว" จากนั้นพ่อบ้านได้นำสีเมือนออกมาให้พวกเขา

²⁴ พ่อบ้านของโยเซฟนำพวกเขากลับเข้าไปในบ้านของโยเซฟ เขาได้ให้น้ำแก่พวกเขา และพวกเขาล้างเท้าของพวกเขา เขาให้อาหารแก่พวกเขาของพวกเขาลง ²⁵ พวกเขาเตรียมของกำนันทั้งหลายสำหรับการมาของโยเซฟในเวลาเที่ยงวัน เพราะพวกเขาได้ยืนยันว่าพวกเขากลับมาจะกินอาหารเที่ยงที่นั่น

²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน พวกเขาพาเอาของกำนันซึ่งอยู่ในมือของพวกเขาเข้ามาในบ้าน และโค้งคำนับลงถึงพื้นต่อหน้าเขา ²⁷ เขาได้ถามพวกเขาถึงความเป็นอยู่ของพวกเขาและพูดว่า "บิดาของพวกเขาคงแก่ที่พวกเขาได้พูดถึงนั้นสบายดีไหม? เขายังมีชีวิตอยู่หรือ?" ²⁸ พวกเขาตอบว่า "บิดาของพวกเรา คนรับใช้ของท่านสบายดี เขายังมีชีวิตอยู่" พวกเขาคุกเข่าและหมอบราบ ²⁹ เมื่อเขามองขึ้น เขาเห็นเบนยามิน น้องชายของเขา บุตรชายของมารดาของเขา และเขาพูดว่า "นี่คือน้องชายคนสุดท้ายของพวกเราที่พวกเขาได้บอกเราหรือ?" จากนั้นเขาพูดว่า "บุตรชายของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาแก่เขา"

³⁰ โยเซฟรีบออกไปนอกห้อง เพราะว่าเขามีความรู้สึกสะเทือนใจเกี่ยวกับน้องชายของเขา เขาหาที่ที่จะร้องไห้ เขาเข้าไปในห้องของเขาและร้องไห้ที่นั่น ³¹ เขาได้ล้างหน้าของเขาและออกมา เขาคบคมตัวเขาเอง พูดว่า "จงยกอาหารมา" ³² พวกคนรับใช้จึงได้ยกอาหารมาให้โยเซฟโดยส่วนของเขาเอง และของพวกพี่ชายโดยส่วนของพวกเขาเอง พวกคนอียิปต์ที่นั่นได้กินกับเขาในส่วนของพวกเขาเพราะว่าคนอียิปต์ไม่สามารถกินขนมปังกับคนฮีบรู เพราะมันเป็นสิ่งที่น่าเกลียดแก่คนอียิปต์

³³ พวกพี่ชายนั่งต่อหน้าเขา บุตรชายหวัปีตามสิทธิบุตรหวัปี และน้องคนสุดท้ายก็มาตามอายุของเขา ชายทั้งหลายถูกทำให้ประหลาดใจด้วยกัน ³⁴ โยเซฟได้ให้ส่วนต่างๆ แก่พวกเขาจากอาหารที่อยู่ตรงหน้าของเขา แต่ส่วนของเบนยามินนั้นมากเป็นพิเศษกว่าของพวกพี่ชายของเขา พวกเขาได้ดื่มและสนุกสนานกับเขา

Chapter 44

¹ โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของเขา พูกว่า "ใส่อาหารให้เต็มกระสอบของชายเหล่านั้น ให้มากเท่าที่พวกเขาสามารถบรรจุไปได้ และใส่เงินของพวกเขามาใส่คนต้นเรือนของเขา ² ใส่จอกของเรา จอกเงินในปากกระสอบของคนสุดท้าย พร้อมกับเงินของเขาที่นำมาซื้อข้าว" คนต้นเรือนก็ได้ทำตามที่ยอเซฟสั่ง

³ ในตอนรุ่งเช้า และชายเหล่านั้นก็ได้ออกเดินทาง พวกเขาและลาทั้งหลายของพวกเขา ⁴ เมื่อพวกเขาได้ออกไปจากเมือง แต่ยังไม่ไกล โยเซฟได้สั่งคนต้นเรือนของเขา "จงลุกขึ้นติดตามชายเหล่านั้นไป และเมื่อเจ้าไปทันพวกเขา จงพูดกับพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าตอบแทนการดีด้วยความชั่ว?' ⁵ นี่ไม่ใช่จอกที่เจ้านายของเราใช้ดื่ม และจอกที่ท่านใช้ในการทำนายหรือ? พวกท่านได้ทำสิ่งชั่วร้าย คือสิ่งนี้ที่พวกท่านได้ทำ"

⁶ คนต้นเรือนของโยเซฟได้ตามมาทันพวกเขาและพูดถ้อยคำเหล่านี้กับพวกเขา ⁷ พวกเขาพูดกับเขาว่า "ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้? ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากพวกคนรับใช้ของท่านที่พวกเขาจะกระทำเช่นนั้น ⁸ ดูก่อน เงินที่พวกเราพบในกระสอบทั้งหลายของพวกเขา ในการเปิดกระสอบ พวกเราก็นำมันออกมาจากดินแดนคานาอัน กลับมาให้ท่านอีกครั้ง จะเป็นไปได้อย่างไรที่พวกเราจะไม่เงิน หรือทองจากบ้านเจ้านายของท่าน? ⁹ ไม่ว่าท่านจะพบที่พวกคนรับใช้ของท่านคนใด จงให้เขาคนนั้นตายเถิด และพวกเราจะเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย"

¹⁰ คนต้นเรือนนั้นพูดว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามที่คำพูดของพวกเจ้าเถิด พบจอกที่ใครก็ตามก็ให้คนนั้นเป็นทาสของเรา และพวกท่านที่เหลือก็พ้นผิด" ¹¹ จากนั้นแต่ละคนรับและนำเอากระสอบของเขาไปวางบนพื้น และแต่ละคนก็ได้เปิดกระสอบของเขา ¹² คนต้นเรือนได้เริ่มค้นหา เขาเริ่มค้นจากผู้ที่มียามากที่สุด และไปจบที่ผู้ที่มีอายุน้อยที่สุด และจอกนั้นก็ถูกพบในกระสอบของเบนยามิน ¹³ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ฉีกเสื้อผ้าของพวกเขามา และแต่ละคนเอากระสอบบรรจุหลังลาของเขาและกลับเข้าเมือง

¹⁴ ยูดาห์และพวกพี่ชายทั้งหลายมายังบ้านของโยเซฟ เขายังอยู่ที่นั่น และพวกเขาโค้งคำนับต่อเขาน้ำถึงพื้น ¹⁵ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรลงไป? พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนเช่นเรากำหนดได้?" ¹⁶ ยูดาห์พูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า พวกเราจะสามารถพูดอะไรได้อีกเล่า? พวกเราจะสามารถพูดอะไรได้อีก? หรือพวกเราจะพิสูจน์ตัวเราเองได้อย่างไร? พระเจ้าได้พบความชั่วร้ายของพวกคนรับใช้ของท่าน ดูก่อน พวกเราเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้า ทั้งพวกเราและเขาผู้ที่ได้พบจอกอยู่ในมือของเขา" ¹⁷ โยเซฟพูดว่า "ขอให้มันอยู่ห่างไกลจากเราที่จะทำอย่างนั้น ผู้ชายคนนั้นผู้ที่ได้พบจอกอยู่ในมือของเขา คนนั้นจะเป็นทาสของเรา แต่สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายที่เหลือ จงลุกขึ้นกลับไปหาบิดาของพวกเจ้าอย่างสันติเถิด"

¹⁸ จากนั้นยูดาห์เข้ามาใกล้เขาและพูดว่า "ขอความกรุณาเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้คนรับใช้ของท่านพูดสักคำให้ท่านฟัง และให้ความโกรธของท่านตกอยู่กับคนรับใช้ของท่าน เพราะท่านเป็นเหมือนฟาโรห์ ¹⁹ เจ้านายของข้าพเจ้าได้ถามคนรับใช้ของเขา กล่าวว่า 'เจ้ามีบิดา หรือน้องชายหรือไม่?' ²⁰ พวกเราได้ตอบเจ้านายของข้าพเจ้า 'เรามีบิดาคนหนึ่ง ชายชรา และบุตรที่เขามีในวัยชรา บุตรเล็กๆ แต่พี่ชายของเขาได้เสียชีวิต และเขาอยู่กับมารดาของเขาคนเดียว และบิดาของเขาที่รักเขา'

²¹ จากนั้นท่านได้พูดกับพวกคนรับใช้ของท่าน 'จงนำเขาลงมาหาเราเพื่อที่เราจะพบเขา' ²² หลังจากนั้น เราได้พูดกับเจ้านายของเรา 'เด็กคนนั้นไม่สามารถถึงบิดาของเขาได้ เพราะว่าถ้าเขาจะถึงบิดาของเขา บิดาของเขาจะตาย' ²³ จากนั้นท่านได้พูดกับพวกคนรับใช้ของท่าน 'ถ้าน้องคนสุดท้ายยังไม่ลงมาพบกับพวกเรา พวกเจ้าจะไม่ได้พบหน้าเราอีก' ²⁴ และเมื่อพวกเราขึ้นไปพบบิดาของข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่าน พวกเรานอกเขาถึงถ้อยคำของเจ้านายของข้าพเจ้า

²⁵ บิดาของพวกเราพูดว่า 'จงไปอีกครั้ง ซื้ออาหารให้เรา' ²⁶ จากนั้นพวกเราพูดว่า 'พวกเราไม่สามารถลงไปได้ ถ้าน้องคนสุดท้ายของพวกเราอยู่กับเรา แล้วพวกเราจะลงไป เพราะพวกเราไม่สามารถพบหน้าผู้ชายคนนั้นได้ นอกจากน้องชายคนสุดท้ายจะอยู่กับเรา' ²⁷ บิดาของข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านพูดกับพวกเราว่า 'พวกเจ้ารู้ว่าภรรยาของเราได้ให้กำเนิดบุตรชายสองคนแก่เรา ²⁸ คนหนึ่งในพวกเขาได้ไปจากเราและเราพูดว่า 'แน่ทีเดียวเขาได้ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ และเราไม่ได้พบเขาตั้งแต่นั้นมา' ²⁹ บัดนี้ถ้าพวกเจ้านำคนนี้ไปจากเราอีก และเกิดอันตรายกับเขา พวกเจ้าจะนำผมหงอกของเรากับความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย'

³⁰ ดังนั้น บัดนี้เมื่อข้าพเจ้ามาถึงบิดาของข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่าน และเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกเรา ตั้งแต่ชีวิตของเขาถูกผูกมัดกับชีวิตของเด็กนั้น

³¹ เมื่อเขาเห็นเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกเรา เขาจะตาย พวกคนรับใช้ของท่านจะนำผมหงอกของบิดาของพวกเรา คนรับใช้ของท่านกับความโศกเศร้าลงสู่แดนผู้ตาย

³² เพราะคนรับใช้ของท่านเป็นคนรับประกันสำหรับเด็กนั้นกับบิดาของข้าพเจ้า และได้พูดว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้นำเขากลับมาให้ท่าน แล้วข้าพเจ้าจะยอมรับผิดต่อบิดาของข้าพเจ้าตลอดไป' ³³ ดังนั้นบัดนี้ ขอกรุณาให้คนรับใช้ของท่านอยู่เป็นทาสกับเจ้านายของข้าพเจ้าแทนเด็กคนนั้น และอนุญาตให้เด็กนั้นกลับขึ้นไปกับพวกพี่ชายของเขา ³⁴ เพราะข้าพเจ้าจะกลับไปพบบิดาของข้าพเจ้าได้อย่างไร ถ้าเด็กนั้นไม่อยู่กับข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเห็นความชั่วร้ายมาสู่บิดาของข้าพเจ้า"

Chapter 45

¹ จากนั้นโยเซฟก็ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ต่อหน้าคนรับใช้ทั้งหลายที่ยืนอยู่ข้างๆ เขา เขาพูดเสียงดัง "ทุกคนจงออกไป" ดังนั้นจึงไม่มีใครรับใช้ยืนอยู่ข้างๆ เขา เมื่อโยเซฟเปิดเผยตัวเองให้พวกพี่น้องของเขาทราบ ² เขาร้องไห้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายได้ยืน และราชสำนักของฟาโรห์ก็ได้ยืน ³ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "ฉันคือโยเซฟ พ่อของฉันยังมีชีวิตอยู่หรือไม่?" พวกพี่น้องของเขาไม่สามารถตอบเขาได้ เพราะพวกเขาตกใจในการปรากฏตัวของเขา

⁴ จากนั้นโยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "กรุณาเข้ามาใกล้ฉันเถิด" พวกเขาเข้ามาใกล้ เขาพูดว่า "ฉันคือโยเซฟน้องชายของท่าน ผู้ที่พวกท่านได้ขายมายังอียิปต์ ⁵ อย่าเสียใจหรือโกรธตัวเองที่ขายฉันมายังที่นี่ เพราะพระเจ้าได้ส่งฉันมาก่อนหน้าพวกท่านเพื่อรักษาชีวิต ⁶ เพราะนี่คือสองปีแห่งการกันดารอาหารที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน และยังมีเหลืออีกห้าปีซึ่งจะโหดร้าย หรือเก็บเกี่ยวไม่ได้เลย ⁷ พระเจ้าส่งฉันมาล่วงหน้าพวกท่านเพื่อรักษาพวกท่านที่เป็นเหมือนคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน และรักษาพวกท่านให้มีชีวิตอยู่ด้วยการช่วยกู้ฉันยิ่งใหญ่มาก

⁸ ดังนั้น บัดนี้จึงไม่ใช่พวกท่านที่ส่งฉันมาที่นี่แต่เป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ฉันเป็นเหมือนบิดาของฟาโรห์ เจ้านายของราชสำนักของพระองค์ และปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด ⁹ จงรีบ และขึ้นไปหาบิดาของฉันและพูดกับท่านว่า 'นี่คือสิ่งที่โยเซฟ บุตรชายของท่านพูด' "พระเจ้าทรงทำให้ฉันเป็นเจ้านายของคนอียิปต์ทั้งหมด ลงมาหาฉัน อย่าได้ชักช้า

¹⁰ ท่านจะอาศัยอยู่ในเมืองโกเชน และท่านจะได้อยู่ใกล้ฉัน ท่านและบุตรทั้งหลายของท่าน และพวกหลานของท่าน และฝูงแพะ แกะ และโค และทุกสิ่งที่ท่านมี ¹¹ เราจะจัดให้ท่านที่นั่น เพราะยังมีเหลือเวลาอีกห้าปีของการกันดารอาหาร ดังนั้นท่านจะไม่ต้องยากจน ท่านและครัวเรือนของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านมี"

¹² ดูเถิด ตาของพวกพี่ และตาของเบนยามิน น้องชายของฉันก็เห็นแล้ว นี่คือการพูดของฉันที่พูดกับพวกท่าน ¹³ พวกท่านจะบอกบิดาของฉันเกี่ยวกับเกียรติยศชื่อเสียงของฉันในอียิปต์ และทุกสิ่งที่พวกท่านเห็น ขอให้พวกท่านรับไปน้ำบิดาของฉันลงมาที่นี่เถิด" ¹⁴ เขากอดคอเบนยามินน้องชายของเขาและร้องไห้ และเบนยามินก็ร้องไห้ที่คอของเขา ¹⁵ เขาจูบพวกพี่ชายของเขาทุกคน และร้องไห้กับพวกเขา หลังจากนั้นพวกพี่ชายของเขาก็ได้พูดกับเขา

¹⁶ ข่าวเรื่องนี้รู้ไปถึงราชสำนักของฟาโรห์ว่า "พี่น้องของโยเซฟมาถึง" เป็นสิ่งที่ทำให้ฟาโรห์ทรงดีใจรวมทั้งพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ด้วย ¹⁷ ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "จงพูดกับพวกพี่น้องของเจ้า 'จงทำอย่างนี้ บรรดาหลังพวกสัตว์ของเจ้า และไปยังแผ่นดินคานาอัน' ¹⁸ น้ำบิดาของเจ้า และครัวเรือนของเจ้าและมาพบเรา เราจะให้สิ่งที่ดีของแผ่นดินอียิปต์แก่เจ้า และเจ้าจะได้กินผลอันอุดมสมบูรณ์แห่งแผ่นดิน" ¹⁹ บัดนี้เราสั่งเจ้า 'จงทำอย่างนี้ นำขบวนครัวเรือนบรรดาของออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อพวกบุตรของเจ้า และพวกภรรยาของเจ้า น้ำบิดาของเจ้าและกลับมา ²⁰ อย่ากังวลเกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งหลายของเจ้า เพราะว่าสิ่งที่ดีของแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมดเป็นของเจ้า"

²¹ พวกบุตรชายของอิสราเอลก็ได้ทำอย่างนั้น โยเซฟให้ขบวนครัวเรือนกับพวกเขาตามพระบัญชาของฟาโรห์ และจัดเตรียมการเดินทางสำหรับพวกเขา ²² สำหรับพวกเขาทุกคน เขาให้เสื้อผ้าสำหรับการเปลี่ยนแก่แต่ละคน แต่สำหรับเบนยามินเขาให้เงินสามร้อยแผ่น และเสื้อผ้าสำหรับการเปลี่ยนห้าชุด ²³ สำหรับบิดาของเขา เขาส่งสิ่งต่อไปนี้คือ ลาสิบตัวบรรทุกสิ่งดีๆ ทั้งหลายของอียิปต์ และลาตัวเมียสิบตัวที่บรรทุกข้าว ขนมปัง และสิ่งต่างๆ สำหรับการเดินทางของบิดาของเขา ²⁴ ดังนั้นเขาได้ส่งพี่น้องของเขาออกเดินทาง และพวกเขาก็จากไป เขาพูดกับพวกเขาว่า "นี่แน่ะ พวกท่านอย่าได้ทะเลาะกันระหว่างการเดินทาง"

²⁵ พวกเขาได้ออกไปจากอียิปต์ และมาถึงแผ่นดินคานาอัน มาพบยาโคบ บิดาของพวกเขา ²⁶ พวกเขาบอกกับเขาว่า "โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ และเขาเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด" จิตใจของเขารู้สึกประหลาดใจ เพราะเขาไม่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาได้บอกเขา ²⁷ พวกเขาได้บอกเขาทุกคำพูดของโยเซฟที่เขาพูดกับพวกเขา เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมาบรรทุกเขา จิตวิญญาณของยาโคบ บิดาของพวกเขาก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นอีก ²⁸ อิสราเอลพูดว่า "นี่เพียงพอแล้ว โยเซฟบุตรชายของเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปและพบเขาก่อนที่เราจะตาย"

Chapter 46

¹ อิสราเอลเริ่มการเดินทางของเขาพร้อมกับทุกสิ่งที่เขามี และไปยังเบเออร์เซบา ที่นั่นเขาได้ถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าของอิสราเอลบิดาของเขา ² พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลในนิมิตในเวลากลางคืน ตรัสว่า "ยาโคบ ยาโคบ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่" ³ พระองค์ตรัสว่า "เราคือพระเจ้า พระเจ้าของบิดาเจ้า อย่างลัวที่จะลงไปอียิปต์ เพราะว่าที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ ⁴ เราจะลงไปอียิปต์กับเจ้า และแน่นอนเราจะนำเจ้ากลับขึ้นมาอีกครั้ง และโยเซฟจะปิดตาของเจ้าด้วยมือของเขเอง"

⁵ ยาโคบลุกขึ้นจากเบเออร์เซบา บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอลได้พาญาติพี่น้องของเขา บุตรทั้งหลายของพวกเขา และภรรยาทั้งหลายของพวกเขา ไปในขบวนเกวียนที่ฟาโรห์ส่งมารับเขา ⁶ พวกเขาเอาสัตว์เลี้ยง และทรัพย์สิ่งทั้งหลายของพวกเขาที่ได้สะสมในแผ่นดินคานาอัน พวกเขาเข้ามาอียิปต์ ทั้งยาโคบและเชื้อสายทั้งหมดของเขาก็มากับเขา ⁷ เขาได้พาบุตรชายทั้งหลายของเขาและหลานชายทั้งหลายของเขา บุตรสาวทั้งหลายของเขา และหลานสาวทั้งหลายของเขา และเชื้อสายทั้งหมดของเขามาอียิปต์กับเขาด้วย

⁸ ต่อไปนี้คือบรรดาชื่อบุตรของอิสราเอล ผู้ซึ่งเข้ามาอียิปต์ ยาโคบและบุตรชายทั้งหลายของเขา รูเบน บุตรชายหัวปีของยาโคบ ⁹ บุตรชายทั้งหลายของรูเบนคือ อาโนค และปัสลู และเฮลโรน และคารมี ¹⁰ บุตรชายทั้งหลายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โธฮาต ยาซีน และโศหาร และชูลู บุตรชายของผู้หญิงคนคานาอัน

¹¹ บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือ เกอร์ซอน โคฮาต และเมราวี ¹² บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เซลาห์ เปเรศ และเศราห์ (แต่เออร์และโอนันได้เสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน) บุตรชายทั้งหลายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล

¹³ บุตรชายทั้งหลายของอิสสาคาร์คือ โทลา ปูวาห์ โยบ และซิมโรน ¹⁴ บุตรชายทั้งหลายของเศบูลุนคือ เฮเรต เอโลน และยาเลเอล ¹⁵ เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเลอาห์ผู้ซึ่งนางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบในปิตดามอาร์ม รวมทั้งต้นาห์บุตรหญิงของเขา บุตรชายทั้งหลายของเขาและบุตรหญิงทั้งหลายของเขา นับได้สามสิบสามคน

¹⁶ บุตรชายทั้งหลายของกาตคือ ศิฟโยน อักกี ซูนิ เอสูบอน เอรี อาโรดี และอาเรลี ¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของอาเซอร์คือ ยิมนาห์ ยิซวาร์ ยิซวี และเบรีอาห์ และน้องสาวของพวกเขาคือ เซราห์ บุตรชายทั้งหลายของเบรีอาห์คือเฮเบอร์ และมัลคีเอล

¹⁸ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของสิลาปาห์ผู้ที่ลาบันได้ยกให้แก่เลอาห์บุตรหญิงของเขา บุตรชายเหล่านี้นางได้ให้กำเนิดแก่ยาโคบ จำนวนทั้งหมดสิบหกคน ¹⁹ บุตรชายทั้งหลายของราเชลภรรยายาโคบคือโยเซฟและเบนยามิน

²⁰ อาเสนัยบุตรหญิงของโปกิเเฟรา บุริศของเมืองโอนได้ให้กำเนิด มนัสเสห์ และเอฟราอิมแก่โยเซฟในอียิปต์ ²¹ บุตรชายทั้งหลายของเบนยามินคือ เบลา เบคอร์ อัสเบล เกรา นาอามาน เออี โรซ บัปปิม หุปปิม และอาร์ด ²² คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของราเชลที่เกิดให้แก่ยาโคบ จำนวนทั้งหมดสิบสี่คน ²³ บุตรชายของดานคือ หุซิม

²⁴ บุตรชายทั้งหลายของนัฟฟาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซัลเลม ²⁵ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของยาโคบที่เกิดจากบิลฮาห์ผู้ซึ่งลาบันได้ยกให้แก่ราเชลบุตรหญิงของเขา จำนวนทั้งหมดเจ็ดคน

²⁶ บรรดาคนทั้งหมดเหล่านี้นับได้ลงไปอียิปต์กับยาโคบ คือบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของเขา ไม่นับลูกสะใภ้ของยาโคบ จำนวนทั้งหมดหกสิบหกคน ²⁷ รวมกับบุตรชายสองคนของโยเซฟผู้ซึ่งได้เกิดกับเขาในอียิปต์ จำนวนสมาชิกของครอบครัวเขาที่ลงไปอียิปต์มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน

²⁸ ยาโคบส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อนำทางเขาไปยังเมืองโกเชน และเขาก็ตกมาถึงแผ่นดินโกเชน ²⁹ โยเซฟจัดเตรียมรถม้าของเขาและขึ้นไปพบอิสราเอลบิดาของเขาในโกเชน โยเซฟเห็นเขา กอดคอเขา และร้องไห้ที่คอของเขาเป็นเวลานาน

³⁰ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "บัดนี้เราตายได้แล้ว ตั้งแต่เราได้เห็นหน้าเจ้า ที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่" ³¹ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาและครวญเรื้อนของบิดาเขา "ฉันจะขึ้นไปและทูลกับฟาโรห์ กล่าวว่า 'พวกพี่น้องของข้าพระองค์ และครวญเรื้อนของบิดาของข้าพระองค์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้มาหาฉัน'

³² พวกผู้ชายทั้งหลายก็เป็นคนเลี้ยงแกะ เพราะว่าพวกเขาเคยเป็นคนเลี้ยงสัตว์ พวกเขานำเอาฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ฝูงแพะ แกะ และทั้งหมดที่พวกเขามีมาด้วย" ³³ เมื่อฟาโรห์เรียกหาพวกเขา และถาม 'พวกเจ้าทำอาชีพอะไร?' ³⁴ พวกเขาควรทูลตอบว่า 'คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ทั้งเรา และบรรพบุรุษของเราเคยเลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เราเป็นเด็กจนกระทั่งบัดนี้' จงทำอย่างนี้ แล้วพวกเขาก็จะได้อาศัยในแผ่นดินโกเชน เพราะคนเลี้ยงสัตว์ทุกคนเป็นที่เกลียดชังของคนอียิปต์

Chapter 47

- ¹ จากนั้นโยเซฟเข้าไปเฝ้าฟาโรห์และกราบทูลว่า "บิดาของข้าพระองค์ และพี่น้องของข้าพระองค์ ผูกัว และฝูงแกะของพวกเขา และทุกสิ่งที่พวกเขาคือ เป็นเจ้าของ ที่มาจากแผ่นดินคานาอันก็มาถึงแล้ว ดูก่อนพวกเขาอยู่ที่แผ่นดินเมืองโกเชน" ² เขานำพี่ชายของเขามาห้าคนและแนะนำพวกเขาต่อฟาโรห์
- ³ ฟาโรห์ตรัสกับพวกพี่ชายทั้งหลายของเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรล่ะ?" พวกเขาทูลตอบฟาโรห์ว่า "พวกคนรับใช้ของพระองค์เป็นคนเลี้ยงสัตว์ เหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา" ⁴ จากนั้นพวกเขาทูลตอบฟาโรห์ว่า "พวกเราอาศัยที่นี่ ในแผ่นดินนี้เพียงชั่วคราว ไม่มีทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์เพราะการกั้นดารอาหารที่รุนแรงในแผ่นดินคานาอัน มาบัดนี้ขอท่านได้โปรดกรุณาให้คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินเมืองโกเชน"
- ⁵ จากนั้นฟาโรห์ทรงกล่าวกับโยเซฟ ตรัสว่า "บิดาของเจ้า และพี่น้องทั้งหลายของเจ้ามาหาเจ้า" ⁶ แผ่นดินอียิปต์ก็อยู่ต่อหน้าเจ้าแล้ว จงจัดการให้บิดาของเจ้าและพี่น้องทั้งหลายของพวกเจ้าในเขตที่ดีที่สุดในแผ่นดินเมืองโกเชน ถ้าในท่ามกลางพวกเขามีใครที่มีความสามารถ ก็จงตั้งพวกเขาให้ดูแลฝูงสัตว์ของเรา"
- ⁷ จากนั้นโยเซฟก็พาโยาคอบบิดาของเขาเข้าเฝ้าต่อฟาโรห์ โยาคอบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ ⁸ ฟาโรห์ตรัสกับโยาคอบว่า "เจ้ามีชีวิตอยู่นานแค่ไหนแล้ว?" ⁹ โยาคอบทูลต่อฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ใช้ชีวิตมานานหนึ่งร้อยสามสิบปีแล้ว ปีทั้งหลายของชีวิตของข้าพระองค์นั้นแสนสั้นและเต็มไปด้วยความเจ็บปวด มันไม่ยืนยาวเหมือนบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์" ¹⁰ จากนั้นโยาคอบได้ถวายพระพรฟาโรห์และออกไปจากพระพักตร์ของพระองค์
- ¹¹ แล้วโยเซฟให้บิดาของเขาและพี่น้องทั้งหลายของเขาตั้งถิ่นฐาน เขาให้พื้นที่ในแผ่นดินอียิปต์แก่พวกเขา เป็นพื้นที่ที่ดีที่สุดในแผ่นดินของรามเสสตามที่พักผ่อนของพระองค์ ¹² โยเซฟจัดหาอาหารสำหรับบิดาของเขา พี่น้องของเขา และครัวเรือนทั้งหมดของบิดาของเขาตามจำนวนเชื้อสายของพวกเขา
- ¹³ บัดนี้ไม่มีอาหารในแผ่นดินทั้งสิ้น เพราะการกั้นดารรุนแรงมาก แผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอันเสียหายเพราะการกั้นดารอาหาร ¹⁴ โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และในแผ่นดินคานาอันด้วยการขายข้าวแก่คนทั้งหลาย จากนั้นโยเซฟนำเงินส่งให้สำนักพระราชวังของฟาโรห์
- ¹⁵ เมื่อเงินทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันใช้จนหมดแล้ว คนอียิปต์ทั้งหมดได้มาหาโยเซฟกล่าวว่า "ขออาหารให้เราด้วย ทำไมพวกเราจะต้องมาสิ้นชีวิตต่อหน้าท่านเพราะเงินหมด?" ¹⁶ โยเซฟกล่าวว่า "ถ้าเงินของพวกเจ้าหมด ก็จงนำฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้ามา และเราจะให้อาหารแก่พวกเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ของพวกเจ้า" ¹⁷ ดังนั้นพวกเขาก็นำเอาฝูงสัตว์ของพวกเขามาให้โยเซฟ โยเซฟให้อาหารเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงม้า ฝูงโค และฝูงแกะ และฝูงลา เขาเลี้ยงพวกเขาด้วยขนมปังเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์ทั้งหมดของพวกเขาในปีนั้น
- ¹⁸ เมื่อหนึ่งปีผ่านไป พวกเขากลับมาหาเขาในปีถัดมาและพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่ปิดเจ้านายของเราอีกต่อไปว่าเงินของพวกเราหมดแล้ว และฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเราที่เป็นของเจ้านายของเราหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในสายตาเจ้านายของพวกเรา นอกจากร่างกายของพวกเราและที่ดินของพวกเรา" ¹⁹ ทำไมพวกเราจะต้องมาสิ้นชีวิตต่อหน้าต่อตาท่าน ทั้งตัวพวกเราและที่ดินของพวกเราเล่า? จงซื้อตัวพวกเรา และที่ดินของพวกเราเพื่อแลกกับอาหาร และพวกเราและที่ดินของพวกเราจะเป็นพวกคนรับใช้ของฟาโรห์ ขอเมล็ดพืชให้พวกเราเพื่อที่พวกเราจะมีชีวิตอยู่ และไม่ตาย และแผ่นดินนั้นจะไม่ว่างเปล่า"
- ²⁰ ดังนั้นโยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดของอียิปต์เพื่อฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนได้ขายทุ่งนาของเขาเพราะการกั้นดารอาหารรุนแรงมาก ด้วยวิธีนี้ที่ดินนั้นก็ตกเป็นของฟาโรห์ ²¹ ประชาชนทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ขายตัวเป็นทาสของฟาโรห์ ²² มีเพียงที่ดินของปุโรหิตทั้งหลายเท่านั้นที่โยเซฟไม่ได้ซื้อเพราะว่าพวกปุโรหิตได้รับการเลี้ยงดู พวกเขาได้กินจากการจัดสรรที่ฟาโรห์ประทานให้พวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็ไม่ได้ขายที่ดินของพวกเขา
- ²³ จากนั้นโยเซฟพูดกับประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้า และที่ดินของพวกเจ้าให้ฟาโรห์ และนี่คือเมล็ดพืชสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้เพาะปลูกบนที่ดิน" ²⁴ ในการเก็บเกี่ยว พวกเจ้าต้องถวายหนึ่งในห้าแก่ฟาโรห์ และอีกสี่ส่วนจะเป็นของพวกเจ้าเอง เพื่อเป็นเมล็ดพันธุ์พืชของทุ่งนา และเพื่อเป็นอาหารสำหรับครัวเรือนของพวกเจ้า และบุตรทั้งหลายของพวกเจ้า" ²⁵ เขาทักทายพวกเขาว่า "ท่านได้ช่วยชีวิตพวกเรา ขอให้เราเป็นทาสในสายตาของท่าน เราจะเป็นคนรับใช้ทั้งหลายของฟาโรห์" ²⁶ ดังนั้นโยเซฟได้ทำกฎระเบียบบังคับใช้ทั่วแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ ที่หนึ่งในห้าเป็นของฟาโรห์ มีเพียงที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นที่ไม่ได้เป็นของฟาโรห์
- ²⁷ ดังนั้นอิสราเอลจึงได้อาศัยในแผ่นดินอียิปต์ ในแผ่นดินเมืองโกเชน คนของพวกเขาก็ได้รับสิทธิการเป็นเจ้าของที่นั่น พวกเขาได้เกิดผลและทวีขึ้นอย่างมากมาย ²⁸ โยาคอบอาศัยในแผ่นดินอียิปต์สี่สิบเจ็ดปี ดังนั้นชีวิตของโยาคอบคือหนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี
- ²⁹ เมื่อเวลาใกล้จะมาถึงที่อิสราเอลจะเสียชีวิต เขาเรียกบุตรชายของเขา คือโยเซฟเข้ามา และกล่าวกับเขาว่า "ถ้าบัดนี้พ่อเป็นที่ชอบในสายตาของเจ้า จงเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของพ่อ และแสดงความสัตย์ซื่อ และความน่าไว้วางใจต่อพ่อ ขออย่าฝังพ่อในแผ่นดินอียิปต์" ³⁰ เมื่อพ่อได้ล่วงลับไปกับเหล่าบรรพบุรุษของพ่อ พวกเจ้าจะต้องนำร่างพ่อออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ และฝังพ่อในสุสานของบรรพบุรุษของพ่อ" โยเซฟพูด

ว่า "ลูกรจะทำตามที่พ่อได้พูดแล้ว" ³¹ อิสราเอลพูดว่า "จงสาบานต่อพ่อ" และโยเซฟก็สาบานต่อเขา จากนั้นอิสราเอลก็ได้โน้มตัวลงที่หัวเตียงของเขา

Chapter 48

¹ หลังจากสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มีคนหนึ่งได้มาบอกโยเซฟว่า “ดูเถิด บิดาของท่านป่วย” ดังนั้นเขาจึงนำเอาบุตรชายทั้งสองคนของเขาไปกับเขา คือมนัสเสห์ และเอเฟราอิม ² เมื่อยาโคบได้รับการบอกว่า “ดูเถิด โยเซฟ บุตรชายของท่านได้มาถึงเพื่อจะเยี่ยมท่าน” อิสราเอลรวบรวมกำลังและลุกขึ้นนั่งบนเตียง

³ ยาโคบพูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ปรากฏแก่พ่อที่ตำบลลูซในแผ่นดินคานาอัน พระองค์ทรงอวยพรพ่อ ⁴ และตรัสกับพ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเกิดผล และเพิ่มพูนขึ้นอย่างมากมาย เราจะทำให้เจ้าเป็นชุมชนชนของบรรดาประชาชาติ เราจะประทานแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป’

⁵ บัดนี้บุตรชายทั้งสองคนของลูก ผู้ซึ่งได้บังเกิดแก่ลูกในแผ่นดินอียิปต์ก่อนที่จะพามาหาลูกในอียิปต์ พวกเขาเป็นของพ่อ เอเฟราอิม และมนัสเสห์ จะเป็นของพ่อ เหมือนที่รูเบนและสิเมโอนเป็นของพ่อ ⁶ บรรดาบุตรที่ลูกมีหลังจากพวกเขาทั้งหลายจะเป็นของลูก พวกเขาจะถูกจดชื่อไว้ภายใต้ชื่อของพวกพี่น้องของพวกเขาในมรดกของพวกเขา ⁷ แต่สำหรับพ่อ เมื่อพ่อกลับจากอียิปต์ ความโศกเศร้าของพ่อต่อราเชลที่เสียชีวิตระหว่างทางที่จะไปแผ่นดินคานาอัน ในขณะที่ยังอยู่ห่างไกลจากเอเฟราธาห์ พ่อได้ฝังนางไว้ระหว่างทางที่จะไปยังเอเฟราธาห์” (นั่นคือ เบธเลเฮม)

⁸ เมื่ออิสราเอลเห็นพวกบุตรชายของโยเซฟ เขาพูดว่า “คนเหล่านี้ใครกันหรือ?” ⁹ โยเซฟพูดกับบิดาของเขาว่า “พวกเขาเป็นบุตรชายทั้งหลายของลูก ผู้ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่ลูกนี้” อิสราเอลพูดว่า “จงนำพวกเขาเข้ามาหาพ่อเพื่อที่พ่อจะได้ช่วยพรพวกเขา” ¹⁰ บัดนี้ดวงตาของอิสราเอลมืดมัวเพราะความมียุมากรของเขา ดังนั้นเขาจึงมองไม่เห็น และโยเซฟพาพวกเขาเข้ามาใกล้เขา และเขาจูบพวกเขา และกอดพวกเขา ¹¹ อิสราเอลกล่าวว่ากับโยเซฟว่า “พ่อไม่เคยคาดหวังที่ได้เห็นหน้าของลูกอีก แต่พระเจ้าทรงอนุญาตให้พ่อได้เห็นบุตรทั้งหลายของลูก”

¹² โยเซฟนำพวกเขาออกจากระหว่างหัวเข่าของอิสราเอล และจากนั้นเขาก็มหันหลังถึงพื้น ¹³ โยเซฟนำพวกเขาทั้งสองคือ เอเฟราอิมอยู่ทางขวา มือของเขา คืออยู่ทางซ้ายมือของอิสราเอล และมนัสเสห์อยู่ทางซ้ายมือของเขา คืออยู่ทางขวามือของอิสราเอล และนำพวกเขาเข้ามาใกล้เขา ¹⁴ อิสราเอลยื่นมือขวาออกและวางบนศีรษะของเอเฟราอิม ผู้ซึ่งเป็นน้อง และมือซ้ายของเขาวางบนศีรษะของมนัสเสห์ เขาไขว้มือของเขาเพราะว่ามนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี

¹⁵ อิสราเอลอวยพรโยเซฟ กล่าวว่า “ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ อับราฮัมและอิสอัคได้ติดตาม พระเจ้าผู้ที่ได้ดูแลข้าพระองค์จนถึงทุกวันนี้ ¹⁶ ทุตสวรรค์ผู้ที่ปกป้องรักษาข้าพระองค์จากอันตรายทั้งปวง ขอให้พระองค์ทรงอวยพรพระเด็กเหล่านี้ ขอให้ชื่อของข้าพระองค์เป็นชื่อของพวกเขา และชื่อของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ คืออับราฮัมและอิสอัค ขอให้พวกเขาเติบโตขึ้น ทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน”

¹⁷ เมื่อโยเซฟเห็นบิดาของเขาวางมือขวาบนศีรษะของเอเฟราอิม เขารู้สึกไม่สบายใจ เขาจับมือของบิดาของเขาย้ายจากศีรษะเอเฟราอิมไปยังศีรษะของมนัสเสห์ ¹⁸ โยเซฟพูดกับบิดาของเขา “ไม่ใช่ออย่างนี้ พ่อของลูก เพราะว่านี่คือบุตรหัวปี วางมือขวาของพ่อบนศีรษะของเขาเถิด” ¹⁹ บิดาของเขาปฏิเสธ และพูดว่า “พ่อรู้ลูกเอ๋ย พ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติ และเขาจะยิ่งใหญ่ด้วย น้องชายของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าเขา และเชื้อสายทั้งหลายของเขาจะทวีคูณกลายเป็นประชาชาติ”

²⁰ อิสราเอลอวยพรพวกเขาในวันนั้นด้วยคำเหล่านี้ “ประชาชนของอิสราเอลจะประกาศการอวยพรโดยชื่อของเจ้า กล่าวว่า ‘ขอพระเจ้าทำให้เจ้าเหมือนเอเฟราอิม และเหมือนมนัสเสห์’” ด้วยวิธีนี้ อิสราเอลจึงจัดเอเฟราอิมไว้ก่อนมนัสเสห์ ²¹ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะทรงอยู่กับลูก และจะทรงนำลูกกลับไปยังดินแดนของบรรพบุรุษทั้งหลายของลูก ²² สำหรับลูก ซึ่งเป็นคนเดียวที่อยู่เหนือบรรดาพี่น้อง พ่อขอมอบที่ลาดกูเจ้าที่พ่อได้มาจากคนอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อให้ลูก”

Chapter 49

¹ จากนั้นยาโคบเรียหาบุตรชายทั้งหลายของเขาและกล่าวว่า "พวกเจ้าทั้งหลายจงมารวมกัน และเราจะบอกพวกเจ้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเจ้าในอนาคต ² พวกเจ้าจงมาชุมนุมกันและฟัง บุตรชายทั้งหลายของยาโคบ จงฟังอิสราเอล บิดาของพวกเจ้า

³ รูเบน เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นอำนาจของเรา และเป็นจุดเริ่มต้นของกำลังของเรา เป็นเกียรติยศชื่อเสียงที่สำคัญของเรา และเป็นพลังที่สำคัญของเรา ⁴ เจ้าไม่สามารถควบคุมได้เหมือนน้ำที่ไหลเชี่ยว เจ้าจะไม่ดีกว่าคนอื่นเพราะว่าเจ้าได้ขึ้นไปบนเตียงของบิดาเจ้า จากนั้นเจ้าได้ทำให้มันเป็นมลทิน เจ้าได้ขึ้นไปบนที่นอนของเรา

⁵ สิเมโอน และเลวี เป็นพี่น้องกัน อาวุธแห่งความรุนแรงคือดาบทั้งหลายของพวกเขา ⁶ โอ้ จิตวิญญาณของเรา อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมของพวกเขา อย่าเข้าร่วมในการประชุมของพวกเขา เพราะจิตใจของเรามีศักดิ์ศรีมากกว่านั้น เพราะว่าความโกรธของพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าผู้ชายทั้งหลายมันเป็นความพอใจที่พวกเขาทำให้พวกวัวตัวผู้ทั้งหลายพิการ ⁷ ความโกรธของพวกเขาก็ให้ถูกแช่ เพราะว่ามันคือความดุร้าย และความโมโหร้ายของพวกเขาก็เพราะว่ามันคือความโหดร้าย เราจะแบ่งแยกพวกเขาในยาโคบ และกระจายพวกเขาในอิสราเอล

⁸ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะอยู่บนคอของเหล่าศัตรูของเจ้า บุตรชายทั้งหลายของบิดาเจ้าจะก้มคำนับลงต่อหน้าเจ้า ⁹ ยูดาห์เป็นเหมือนลูกของสิงโต บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าได้ขึ้นไปจากเหยื่อของเจ้า เจ้าได้ก้มลง เจ้าได้หมอบลงเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตตัวเมียใครจะกล้าปลุกเขา? ¹⁰ ไม่มีเกาะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ปกครองจะไม่ขาดไปจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา ประชาชาติทั้งหลายจะเชื่อฟังผู้นั้น ¹¹ จงผูกลาของเขากับเถาองุ่น และลูกลาตัวผู้ของเขากับเถาองุ่นที่เลือกไว้ เขาได้ชักเสื้อผ้าของเขาในเหล่าองุ่น และเสื้อคลุมของเขาในเลื้อยแห่งผลองุ่นทั้งหลาย ¹² ดวงตาของเขาจะมีสีเข้มเหมือนเหล่าองุ่น และฟันของเขาจะขาวเหมือนน้ำมัน

¹³ เสนุนจะอาศัยอยู่ริมชายทะเล เขาจะเป็นท่าเรือสำหรับเรือทั้งหลาย และอาณาเขตของเขาจะขยายออกไปถึงไซดอน ¹⁴ อิสราเอลเป็นลาที่มีกำลังแข็งแรง กำลังนอนอยู่ระหว่างคอกแกะทั้งหลาย ¹⁵ เขาเห็นที่พักผ่อนที่ดี และแผ่นดินที่น้ำพึงพอใจ เขาจะลดไหล่ของเขาลงเพื่อรับแอก และกลายเป็นคนรับใช้สำหรับงานนั้น

¹⁶ ดานจะพิพากษาประชาชนของเขา เหมือนเผ่าหนึ่งของอิสราเอล ¹⁷ ดานจะเป็นจุดตัวหนึ่งที่อยู่ข้างทาง จุดพิชตัวหนึ่งในทางนั้นที่จะกัดส้นเท้าม้า ทำให้ผู้ที่ขี่ม้าหยาหลังตก ¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รอคอยการช่วยกู้ของพระองค์

¹⁹ กาดเอ๋ย ผู้กดขี่จะจู๋โจมเขา แต่เขาจะโจมตีพวกเขาที่ส่วนหลังของพวกเขา ²⁰ อาหารของอาเซอร์จะสมบูรณ์ และเขาจะจัดอาหารสำหรับภคินี ²¹ นัฟทาลีจะเป็นกวางตัวเมียที่ถูกปล่อย เขาจะมีลูกกวางที่สวยงาม

²² โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผล กิ่งที่เกิดผลที่อยู่ใกล้บ่อน้ำ ที่มีกิ่งทั้งหลายเลื้อยอยู่บนกำแพง ²³ พวกพลบรูจะโจมตีเขาและยิงไปที่เขา และข่มขู่เขา ²⁴ แต่ธนูของเขาจะยังคงตั้งตรง และมือของเขาเต็มไปด้วยความชำนาญเพราะพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบเพราะชื่อของพระเจ้าผู้เลื่อง พระศิลาของของอิสราเอล ²⁵ พระเจ้าของบิดาเจ้าจะทรงช่วยเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงอวยพรเจ้าด้วยพระพรของท้องฟ้า เบื้องบน พระพรแห่งที่ลี้ภัยที่อยู่ข้างใต้ และพระพรแห่งเต้านมและครรภ์ ²⁶ พระพรแห่งบิดาของเจ้ายิ่งใหญ่กว่าพระพรแห่งภูเขาโบราณ หรือสิ่งทั้งหลายที่น่าปรารถนาของเนินเขาโบราณทั้งหลาย ให้พระพรทั้งหลายอยู่บนศีรษะของโยเซฟ แม้กระทั่งบนกระหม่อมของเจ้าชายแห่งพี่น้องทั้งหลายของเขา

²⁷ เบนยามินเป็นสุนัขป่าที่หัวโหย ในตอนเช้าเขาจะกลืนกินเหยื่อ และในตอนเย็นเขาจะแบ่งสิ่งที่ปล้นมา" ²⁸ คนเหล่านี้คือคนอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า นี่คือน้ำที่บิดาของพวกเขาค้นพบได้พูดกับพวกเขา เมื่อเขาได้อวยพรพวกเขา เขาได้อวยพรแต่ละคนด้วยคำอวยพรที่เหมาะสม

²⁹ จากนั้นยาโคบได้สั่งพวกเขาและพูดกับพวกเขา "เรากำลังจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเรา จงฟังเรากับบรรพบุรุษทั้งหลายของเราในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ ³⁰ ในถ้ำที่อยู่ในทุ่งนาของมักเปลาห์ ซึ่งอยู่ใกล้กับเรในแผ่นดินคานาอัน ทุ่งนาที่อับราฮัมได้ซื้อเพื่อเป็นสุสานจากเอโฟรนคนฮิตไทต์ ³¹ ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอับราฮัมและซาร่าห์ผู้เป็นภรรยาของเขา ที่นั่นพวกเขาได้ฝังอิสอัคและเรเบคาห์ผู้เป็นภรรยาของเขา และที่นั่นเราได้ฝังเลอาห์ ³² ทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ในที่นั้นถูกซื้อจากคนฮิตไทต์" ³³ เมื่อยาโคบสั่งเสียบุตรชายทั้งหลายของเขาเสร็จ เขาถึงเท้าของเขาขึ้นบนเตียง หายใจเอือมสุดกาย และไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา

Chapter 50

¹ แล้วโยเซฟก็โศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมาก เขารุดตัวลงบนใบหน้าของบิดาของเขา และเขาร้องไห้บนร่างของเขาและจูบเขา ² โยเซฟสั่งคนรับใช้ของเขาซึ่งเป็นหมอให้อาบน้ำศพบิดาของเขา ดังนั้นพวกหมอจึงได้อาบน้ำศพอิสราเอล ³ พวกเขาใช้เวลาสี่สิบวัน เพราะนั่นคือเวลาการอาบน้ำศพ คนอียิปต์ทั้งหลายไว้ทุกข์เพื่อเขาเป็นเวลาเจ็ดสิบวัน

⁴ เมื่อเวลาการไว้ทุกข์ผ่านไป โยเซฟพูดกับข้าราชการสำนักของฟาโรห์ กล่าวว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่ชอบในสายตาของพวกท่าน ขอได้โปรดทูลฟาโรห์ว่า ⁵ 'บิดาของเราได้ให้เราสอบว่า "ดูเถิดเรากำลังจะตาย จงฝังเราในอูโมงค์ที่เราขุดไว้สำหรับตัวเราเองในแผ่นดินคานาอัน พวกเจ้าจงฝังเราไว้ที่นั่น" บัดนี้ขอให้เราขึ้นไปและฝังบิดาของเรา และจากนั้นเราจะกลับมา"' ⁶ ฟาโรห์ตรัสตอบว่า "ไปเถิด และจงฝังบิดาของเจ้า ดังที่เขาให้เจ้าสบว่าไว้"

⁷ โยเซฟขึ้นไปฝังบิดาของเขา ข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์ก็ไปกับเขาคือ ข้าราชการสำนักทั้งหลายของฟาโรห์ ข้าราชการผู้ใหญ่ทั้งหมดของแผ่นดินอียิปต์ ⁸ พร้อมด้วยครวี่เรือนทั้งหมดของโยเซฟและพวกพี่น้องของเขา และครวี่เรือนของบิดาของเขา ยกเว้นบุตรทั้งหลายของพวกเขา ฝูงวัวและฝูงแกะทั้งหลายของพวกเขาถูกละไว้ที่แผ่นดินเมืองโกเชน ⁹ ขบวนรถรบทั้งหลายและนักรบทั้งหลายก็ไปกับเขาด้วย นับเป็นคนกลุ่มใหญ่ ¹⁰ เมื่อพวกเขามาถึงลานบดข้าวแห่งอากาศ บนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาสร้างคร่ำครวญมากมาย และโศกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ที่นั่นโยเซฟให้มีการร้องคร่ำครวญเพื่อบิดาของเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน

¹¹ เมื่อคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นเห็นการคร่ำครวญที่ลานบดข้าวแห่งอากาศ พวกเขาพูดว่า "นี่คือวาระแห่งความเสียใจอย่างยิ่งสำหรับคนอียิปต์ทั้งหลาย" นั่นคือสาเหตุที่เรียกชื่อสถานที่นั้น ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนว่า อาเบล มีสราม ¹² ดังนั้นบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำเพื่อยาโคบตามที่เขาได้สั่งพวกเขาไว้ ¹³ บุตรชายทั้งหลายของเขานำเขามายังแผ่นดินคานาอันและฝังเขาในถ้ำในทุ่งนาของบัคเปลาห์ ใกล้กับเระ อับราฮัมได้ซื้อถ้ำนั้นกับทุ่งนาเพื่อเป็นสุสาน เขาซื้อจากเอโฟรนคนฮิตไทต์ ¹⁴ หลังจากที่เขาฝังบิดาของเขาแล้ว โยเซฟก็กลับไปยังอียิปต์ เขาและพวกพี่น้องของเขา และทั้งหมดผู้เดินทางร่วมไปกับเขาเพื่อฝังบิดาของเขา

¹⁵ เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาของพวกเขาเสียชีวิตแล้ว พวกเขาพูดว่า "อะไรจะเกิดขึ้นถ้าโยเซฟยังโกรธพวกเราและต้องการแก้แค้นพวกเราอย่างเต็มที่สำหรับสิ่งที่ชั่วร้ายที่พวกเราได้กระทำไว้กับเขา?" ¹⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงให้คนไปหาโยเซฟเพื่อกล่าวว่า "บิดาของท่านสั่งไว้ก่อนที่ท่านจะตายว่า ¹⁷ 'จงบอกโยเซฟดังนี้ "ขอให้งานโกษการละเมิดของพวกพี่ชายของเจ้าและความบาปของพวกเราที่พวกเราได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อเจ้า"' บัดนี้ขอให้ยกโทษพวกคนรับใช้ของพระเจ้าของบิดาของท่าน" โยเซฟร้องไห้เมื่อคนเหล่านั้นพูดกับเขา

¹⁸ พวกพี่ชายไปและก้มหน้าต่อโยเซฟด้วย พวกเขาพูดว่า "ดูเถิด พวกเราเป็นคนรับใช้ทั้งหลายของท่าน" ¹⁹ แต่โยเซฟตอบพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย น้องเป็นพระเจ้าหรือ? ²⁰ สำหรับพวกพี่ พวกพี่ได้มุ่งร้ายต่อน้อง แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เกิดผลดี เพื่อรักษาชีวิตคนจำนวนมาก ดังที่พวกพี่ๆ เห็นทุกวันนี้ ²¹ บัดนี้อย่ากลัวเลย น้องจะจัดการดูแลพวกพี่ๆ และบุตรทั้งหลายของพวกพี่" เขาได้ปลอบใจพวกเขาด้วยวิธีนี้และพูดอย่างเมตตาต่อจิตใจของพวกเขา

²² โยเซฟใช้ชีวิตอยู่ในอียิปต์กับครอบครัวของบิดาของเขา เขามีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสิบปี ²³ โยเซฟเห็นบุตรทั้งหลายของเอโฟรนถึงรุ่นที่สาม เขาเห็นบุตรทั้งหลายของมาคีบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้ซึ่งถูกวางบนเข่าของโยเซฟ ²⁴ โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า "เรากำลังจะตาย แต่แน่นอนพระเจ้าจะมาเยี่ยมพวกท่านและนำพวกท่านออกไปจากแผ่นดินนี้ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาที่จะประทานให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ" ²⁵ แล้วโยเซฟก็ให้คนอิสราเอลให้คำสัตย์สาบาน เขาพูดว่า "แน่นอนพระเจ้าจะมาเยี่ยมพวกท่าน ในเวลานั้นพวกท่านต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่" ²⁶ ดังนั้นโยเซฟได้เสียชีวิตเมื่ออายุ 110 ปี พวกเขาอาบยาศพเขา และเขาถูกใส่ไว้ในโลงในอียิปต์

Book: Exodus

Exodus

Chapter 1

¹ เหล่านี้เป็นบัญชีรายชื่อบุตรชายของอิสราเอลที่เข้ามาอยู่ในอียิปต์กับยาโคบและครอบครัวของตน ² คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และยูดาห์ ³ อัสซาคาร์ เศบูลุน และเบนยามิน ⁴ ดาน นัฟทาลี กาดและอาเชอร์ ⁵ คนทั้งหมดต่างเป็นเชื้อสายของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน เว้นโยเซฟนั้นอยู่ในอียิปต์แล้ว

⁶ หลังจากนั้นโยเซฟกับพี่ชายและน้องชาย ทั้งคนยุคทั้งหมดนั้นได้ถึงแก่ความตาย ⁷ ฝ่ายชาวอิสราเอลก็ได้มีลูกดก เพิ่มจำนวนขึ้น และมีกำลังมากขึ้นจนทั่วดินแดนนั้น

⁸ บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์เหนือประเทศอียิปต์ พระองค์ทรงไม่รู้จักโยเซฟ ⁹ พระองค์ตรัสกับประชาชนของพระองค์ว่า “ดูสิ คนอิสราเอลมีจำนวนมากและมีแข็งแรงกว่าพวกเราอีก ¹⁰ มาเถิด ให้พวกเราหาอุบายอย่างชาญฉลาดจัดการพวกเขา ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะทวีมากขึ้น แล้วถ้าเมื่อใดเกิดสงครามขึ้น พวกเราจะสมทบกับพวกข้าศึกสู้รบกับพวกเรา และจะออกไปจากดินแดนนี้”

¹¹ ดังนั้นคนอียิปต์จึงตั้งนายงานบังคับชาวอิสราเอลให้ทำงานหนัก ชาวอิสราเอลสร้างบรรดาเมืองทอองพระคลังสำหรับฟาโรห์คือ เมืองปิธมและเมืองราเมสส ¹² แต่ยิ่งชาวอียิปต์บังคับพวกเขามากเท่าไร ชาวอิสราเอลก็ยิ่งเพิ่มจำนวน และยิ่งขยายออกไปอีกเท่านั้น เพราะฉะนั้นชาวอียิปต์จึงเริ่มหวั่นกลัวต่อชาวอิสราเอล

¹³ ชาวอียิปต์จึงบังคับพวกอิสราเอลให้ทำงานอย่างหนัก ¹⁴ พวกเขาทำให้ชีวิตของคนอิสราเอลขมขื่นด้วยงานยากลำบากด้วยการทำปูนสอและอิฐ และทำงานทั้งหมดในนา งานที่พวกเขาถูกบังคับให้ทำล้วนหนักทั้งสิ้น

¹⁵ แล้วกษัตริย์อียิปต์ก็ทรงมีรับสั่งแก่พวกหมอตำแยชาวฮิบรูคนหนึ่งชื่อช็ฟราห์ และอีกคนชื่อปูอาห์ ¹⁶ พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเจ้าไปทำคลอดให้หญิงฮิบรูและคอยสังเกตดูเมื่อเห็นพวกเขาคลอด ถ้าเป็นบุตรชายก็ให้ฆ่า แต่ถ้าเป็นบุตรสาวก็ให้ไว้ชีวิตไว้” ¹⁷ แต่พวกหมอตำแยเกรงกลัวพระเจ้า จึงไม่ได้ทำตามพระบัญชาของกษัตริย์อียิปต์ที่สั่งพวกนาง แต่พวกนางได้ปล่อยให้พวกเด็กทารกชายมีชีวิตรอด

¹⁸ กษัตริย์อียิปต์จึงมีรับสั่งให้พวกหมอตำแยเข้าเฝ้าและตรัสว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงปล่อยให้พวกเด็กทารกชายรอดชีวิตเช่นนั้น?” ¹⁹ พวกหมอตำแยจึงทูลฟาโรห์ว่า “เพราะพวกหญิงฮิบรูไม่เหมือนพวกหญิงอียิปต์ พวกนางแข็งแรง จึงคลอดเสร็จก่อนที่หมอตำแยจะไปถึงพวกเขา”

²⁰ พระเจ้าจึงได้ทรงปกป้องพวกหมอตำแยนั้น ประชาชนจึงยิ่งเพิ่มจำนวนขึ้นและมีกำลังเข้มแข็งมาก ²¹ เพราะพวกหมอตำแยนั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงประทานครอบครัวให้พวกนาง ²² ฟาโรห์มีรับสั่งแก่ประชาชนของพระองค์ว่า “บุตรชายฮิบรูทุกคนที่เกิดมา พวกเจ้าจงเอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้ไว้ชีวิตไว้”

Chapter 2

¹ บัดนี้ชายเฝ้าเลวคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงสาวเฝ้าเลวคนหนึ่ง ² หญิงนั้นตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย เมื่อนางเห็นว่าเขาเป็นเด็กสมบูรณ์ดี นางจึงซ่อนเขาไว้เป็นเวลาสามเดือน

³ แต่เมื่อนางไม่สามารถซ่อนเขาต่อไปอีกได้ นางจึงนำเอาตะกร้าที่สานด้วยต้นกกมาและฉาบด้วยน้ำมันดินและชัน แล้วนางได้นำเด็กนั้นใส่ลงในตะกร้า และนำไปวางไว้ที่กอดต้นกกในน้ำที่ริมฝั่งแม่น้ำ ⁴ พี่สาวของเด็กนั้นยืนอยู่ห่างๆ เพื่อกอดดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับเขา

⁵ เมื่อพระธิดาของฟาโรห์ได้เสด็จลงสระที่แม่น้ำ ในขณะที่พวกสาวใช้เดินเลาะตามริมฝั่งแม่น้ำ พระนางทรงเห็นตะกร้านั้นอยู่กลางกอดต้นกก จึงส่งสาวใช้ให้ไปนำมา ⁶ เมื่อพระนางทรงเปิดตะกร้าก็ทรงเห็นเด็กนั้น ดูสิ การกล่าวลือร่ำไห้อยู่ พระนางทรงเวทมนตร์เด็ก และตรัสว่า “นี่เป็นลูกคนฮีบรูคนหนึ่งแน่ทีเดียว”

⁷ แล้วพี่สาวของการนั้นก็จึงทูลพระธิดาของฟาโรห์ว่า “จะให้หม่อมฉันไปหาหญิงชาวฮีบรูมาเลี้ยงเด็กนี้แก่พระนางไหม?” ⁸ พระธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งว่า “ไปสิ” เด็กผู้หญิงจึงไปและนำมารดาของเด็กมา

⁹ พระธิดาของฟาโรห์ตรัสสั่งกับมารดาของการว่า “จงรับเด็กคนนี้อย่างดีและเลี้ยงเขาไว้ให้เรา และเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า” ดังนั้นหญิงนั้นจึงรับเด็กและเลี้ยงเขาไว้ ¹⁰ เมื่อเด็กนั้นได้เจริญวัย เธอก็นำเขามาถวายให้พระธิดาของฟาโรห์ และเขาจึงกลายเป็นบุตรของพระนาง พระนางประทานนามให้เขาว่า โมเสส แล้วตรัสว่า “เพราะเราได้ดึงเขาขึ้นมาจากน้ำ”

¹¹ เมื่อโมเสสเติบโตขึ้น เขาได้ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาทำงานอย่างทรากตรำ เขาเห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีชาวฮีบรูคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับเขา ¹² เขามองไปรอบๆ และเมื่อเขาเห็นว่าไม่มีใครอยู่ที่นั่น เขาก็ได้เข้าช่วยชาวอียิปต์นั้นเสียแล้วจึงได้ซ่อนศพไว้ในทราย

¹³ เขาได้ออกไปข้างนอกในวันต่อมา และ ดูสิ ชายชาวฮีบรูสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่ เขาก็พูดกับคนที่ทำผิดนั้นว่า “เจ้าตีพี่น้องของเจ้าเองทำไม?” ¹⁴ แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ใครตั้งท่านให้เป็นผู้นำและเป็นผู้ตัดสินเหนือพวกเรา? ท่านกำลังวางแผนจะฆ่าข้าเหมือนที่ท่านได้ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นหรือ?” แล้วโมเสสก็กลัวและพูดว่า “สิ่งที่เราได้ทำลงไปคงรู้กันทั่วแล้วแน่ๆ”

¹⁵ บัดนี้เมื่อฟาโรห์ได้ทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงพยายามสังหารโมเสส แต่โมเสสหนีจากฟาโรห์ไปอยู่ในดินแดนมีเดีย ที่นั่นเขานั่งลงที่ข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ¹⁶ บัดนี้ปุโรหิตชาวมีเดียผู้หนึ่งมีบุตรสาวเจ็ดคน พวกเขาพากันมาตักน้ำไปเติมรางน้ำให้ฝูงแกะของบิดา ¹⁷ เมื่อพวกคนเลี้ยงแกะมาถึงก็ไล่พวกเธอให้พ้นทาง แต่โมเสสได้เข้าไปช่วยพวกเธอ แล้วเขายังให้น้ำดื่มแก่แกะของพวกเธอด้วย

¹⁸ เมื่อหญิงสาวเหล่านั้นกลับไปหาเธอเอลผู้เป็นบิดาของพวกเธอ เขากล่าวว่า “ทำไมวันนี้พวกเจ้าจึงกลับบ้านเร็วนัก?” ¹⁹ พวกเธอตอบว่า “มีชาวอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกเราจากพวกคนเลี้ยงแกะ ทั้งเขายังตักน้ำให้พวกเรา และให้ฝูงแกะกินด้วย” ²⁰ เขาก็ได้กล่าวกับพวกบุตรสาวของเขาว่า “ชายคนนั้นอยู่ที่ใด? เหตุใดพวกเจ้าจึงทิ้งชายคนนั้นไว้? จงไปเรียกเขามารับประทานอาหารกับพวกเรา”

²¹ โมเสสจึงตกลงใจอาศัยอยู่กับชายผู้นี้จึงได้ยกสิบปราชญ์บุตรสาวให้แต่งงานกับเขา ²² นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และโมเสสตั้งชื่อเขาว่าเกอร์โซม และท่านพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้อาศัยอยู่ในดินแดนของคนต่างชาติ”

²³ ครั้นเวลากลางคืนมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สวรรคต ชนชาติอิสราเอลต่างคร่ำครวญเพราะการเป็นแรงงานทาส เขาทิ้งหลายร้องขอความช่วยเหลือและคำวิงวอนของพวกเขาก็ขึ้นไปถึงพระเจ้าเพราะเหตุการณ์เป็นทาสของพวกเขา ²⁴ เมื่อพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องโอดครวญของพวกเขาก็ทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่ได้ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ²⁵ พระเจ้าทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระองค์ทรงทราบถึงสภาพความเป็นไปของพวกเขา

Chapter 3

¹ ขณะที่โมเสสยังคงกำลังเลี้ยงฝูงแกะของเยโรฟอตาของเขาผู้เป็นปุโรหิตของชาวมีเดียน โมเสสได้นำฝูงแกะไปไกลอีกฟากหนึ่งของถิ่นทุรกันดารและมาถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า ² ณ ที่นั่นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่เขาในเปลวไฟในพุ่มไม้ โมเสสมองดู และดูเถิด พุ่มไม้กำลังมีไฟไหม้อยู่แต่พุ่มไม้ไม่ไหม้ถูกเผาไหม้ ³ โมเสสพูดว่า “ข้าจะแะไปและดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าทำไมพุ่มไม้จึงไม่ถูกเผาไหม้”

⁴ เมื่อพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรว่าเขาได้เข้ามาดู พระเจ้าจึงทรงเรียกเขาจากพุ่มไม้และตรัสว่า “โมเสส โมเสส” โมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” ⁵ พระเจ้าตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้กว่านี้ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกจากเท้าของเจ้า เพราะว่าตรงที่เจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นที่ตั้งไว้เพื่อเรา” ⁶ พระองค์ตรัสเพิ่มว่า “เราคือพระเจ้าของบิดาเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” แล้วโมเสสก็ปิดหน้าของเขา เพราะเขากลัวที่จะมองดูพระเจ้า

⁷ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “แน่นอนเราได้เห็นความทุกข์ยากของประชาชนของเราที่อยู่ในอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขามา เนื่องจากพวคนายงานของเขา เพราะเรารู้ถึงความทุกข์ยากของพวกเขามา” ⁸ เราจึงลงมาเพื่อจะปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากอำนาจของชาวอียิปต์ และนำพวกเขาออกจากดินแดนนั้น ไปยังดินแดนที่ดีและกว้างขวาง ไปยังดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล ไ้ยังที่อยู่ของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอโมไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิตไทต์ และชาวเยนุส

⁹ บัดนี้เสียงร้องของประชาชนอิสราเอลได้มาถึงเราแล้ว ยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นการกดขี่จากชาวอียิปต์ ¹⁰ แล้วบัดนี้ เราจะส่งเจ้าไปเข้าเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้ นำชนชาติอิสราเอลประชาชนของเราออกจากอียิปต์”

¹¹ แต่โมเสสทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เป็นใครเล่า ที่จะบังควรไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์?” ¹² พระเจ้าตรัสตอบว่า “เราจะอยู่กับเจ้าแน่ นี่จะเป็นหมายสำคัญต่อเจ้าที่เราส่งเจ้าไป เมื่อเจ้าได้นำประชาชนออกจากอียิปต์แล้ว พวกเจ้าจะมานับการเรบาบนภูเขานี้”

¹³ โมเสสทูลพระเจ้าว่า “เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกเจ้า’ และพวกเขาก็ถามข้าพระองค์ว่า ‘พระองค์ทรงพระนามอะไร?’ ข้าพระองค์ควรจะตอบพวกเขาว่าอย่างไร?” ¹⁴ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าต้องพูดกับชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ได้ส่งข้าพเจ้ามาหากันทั้งหลาย’ ” ¹⁵ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าต้องกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกเจ้า’ นี่เป็นนามของเราตลอดไป และคนทุกรุ่นจะจดจำเราในนามนี้”

¹⁶ จงไปและรวบรวมพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลให้มารวมกัน พูดกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ทรงมาสำแดงพระองค์แก่ข้าพเจ้าและตรัสว่า “ โดยแท้จริงแล้วเราได้เฝ้าดูพวกเจ้าและได้เห็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเจ้าในอียิปต์” ¹⁷ เราได้สัญญาไว้ที่จะนำเจ้าออกจากการกดขี่ในอียิปต์ ไปยังดินแดนของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอโมไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิตไทต์ และชาวเยนุส ไปยังดินแดนซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้ง”’ ¹⁸ พวกเขาจะเชื่อฟังเจ้า เจ้ากับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลต้องไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อียิปต์และพวกเจ้าต้องทูลว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของคนฮีบรู ทรงปรากฏแก่พวกข้าพระองค์ บัดนี้ ขอได้โปรดให้พวกข้าพระองค์เดินทางไปในแดนทุรกันดารสักสามวัน เพื่อที่ว่าพวกข้าพระองค์จะได้ถวายสักการบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์’

¹⁹ แต่เรารู้ว่ากษัตริย์อียิปต์จะไม่ยอมปล่อยให้พวกเจ้าไป เว้นแต่มือของเขาสจะถูกบังคับ ²⁰ เราจะเหยียดมือของเราออกและต่อสู้ชาวอียิปต์ด้วยการอัศจรรย์ทุกอย่าง ที่เราจะทำท่ามกลางพวกเขา หลังจากนั้น เขาก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป ²¹ เราจะให้ประชาชนเป็นที่พึงพอใจของคนอียิปต์ ดังนั้นเมื่อพวกเจ้าออกไป เจ้าก็ไม่ต้องไปมือเปล่า ²² ผู้หญิงทุกคนจะเรียกร้องอัญมณีเงินและทองและเสื้อผ้าจากพวกเพื่อนบ้านชาวอียิปต์ และจากพวกผู้หญิงคนอื่นๆที่อาศัยอยู่ในบ้านของเพื่อนบ้านนั้น พวกเจ้าจะเอาของพวกนี้ไปสวมให้พวกบุตรชายและพวกบุตรหญิงของพวกเจ้าด้วยวิธีนี้พวกเจ้าจะได้รับเอาจากพวกชาวอียิปต์

Chapter 4

¹ โมเสสจึงทูลตอบว่า “แต่จะเป็นอย่างไรหากพวกเขาไม่เชื่อข้าพระองค์หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เลย แต่กลับพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงปรากฏแก่ท่านหรือ?’” ² พระยาห์เวห์จึงตรัสกับเขาว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้าล่ะ?” โมเสสทูลว่า “ไม้เท้า พระเจ้า” ³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงโยนลงที่พื้น” โมเสสจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้น และไม้เก้านั้นก็กลายเป็นงูตัวหนึ่ง โมเสสก็หนีจากงูนั้น

⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอื้อมมือไปจับหางมันไว้” เขาจึงเอื้อมมือและจับงูไว้ มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของเขาอีกครั้ง ⁵ “ทั้งนี้เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษพวกเขา คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงสำแดงพระองค์แก่เจ้าแล้ว”

⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาอีกว่า “บัดนี้ จงเอามือสอดไว้ในเสื้อคลุมของเจ้า” โมเสสก็สอดมือไว้ที่ในเสื้อคลุม เมื่อเขาดึงมือออก ดูสิ มือของเขาก็คือเป็นโรคเรื้อนขาวดั่งหิมะ ⁷ พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้ในเสื้อคลุมอีกครั้งหนึ่ง” ฉะนั้นโมเสสก็สอดมือเข้าไปในเสื้อคลุมของเขา แล้วเมื่อเขาดึงออกมา เขาเห็นว่ามือกลับเป็นปกติอีกครั้ง เหมือนกับส่วนอื่นๆ ของร่างกายของเขา

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ถ้าพวกเขาไม่เชื่อเจ้า และไม่ใส่ใจความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราในครั้งแรกนี้ หรือเชื่อในความสำคัญนั้น พวกเขาจะเชื่อความสำคัญในครั้งที่สอง ⁹ ถ้าแม้พวกเขาไม่ใส่ใจความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราในทั้งสองครั้งนี้ หรือไม่ฟังเสียงของเจ้า จงตักน้ำจากแม่น้ำและเทลงบนดินแห่งๆ น้ำที่เจ้าตักมาจะเปลี่ยนเป็นเลือดบนพื้นดินแห่งๆ”

¹⁰ จากนั้นโมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูดเก่ง ทั้งในอดีต และตั้งแต่เมื่อพระองค์ตรัสกับผู้ใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพูดตะกุกตะกักและช้า” ¹¹ พระยาห์เวห์จึงตรัสกับเขาว่า “ใครกันที่สร้างปากมนุษย์? ใครกันที่ทำให้มนุษย์หูหนวก เป็นใบ้ ตามองหรือตาดี? ไม่ใช่เรา พระยาห์เวห์ หรือ? ¹² จงไปเถิด และเราจะอยู่ที่ปากของเจ้าและสอนเจ้าในสิ่งที่ควรจะต้องพูด” ¹³ แต่โมเสสทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดใช้คนอื่นไปเถิด ใครก็ได้ที่พระองค์ประสงค์จะทรงส่งไป”

¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์จึงทูลโมเสส พระองค์ตรัสว่า “แล้วอาโรนคนเลวี่ที่เป็นพี่ชายของเจ้าล่ะ? เรารู้ว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง ยิ่งกว่านั้น เขากำลังเดินทางมาพบเจ้า และเมื่อเขาเห็นเจ้า เขาจะชื่นชมยินดีในใจ ¹⁵ จงพูดกับเขาเถิด และบอกถ้อยคำที่จะให้เขาพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้าและปากของเขา และจะแสดงให้เจ้าทั้งสองรู้ว่าควรทำอย่างไร ¹⁶ เขาจะพูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นเหมือนปากของเจ้า และเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับเขา ¹⁷ เจ้าจงถือไม้เท้าไว้ในมือ ด้วยสิ่งนี้เจ้าจะกระทำความสำคัญต่างๆ”

¹⁸ ดังนั้น โมเสสจึงไปยังเยโรฟอตาของเขา และบอกเขาว่า “ขอให้ข้าไปหาญาติพี่น้องของข้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ และเพื่อจะได้เห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” เยโรฟอตาตอบโมเสสว่า “ไปดีมาเถิดเถิด” ¹⁹ พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับโมเสสในดินแดนมีเดียว่า “กลับไปอียิปต์เถิด เพราะคนทั้งหลายที่พยายามเอาชีวิตของเจ้านั้นตายแล้ว” ²⁰ โมเสสจึงพาภรรยาและบรรดาบุตรชายของตนขึ้นลา เขากลับไปยังดินแดนอียิปต์ และเขาก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือของตน

²¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์ จงกระทำการอัศจรรย์ทั้งสิ้นซึ่งเรามอบไว้ในอำนาจของเจ้าแล้วต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แต่เราจะทำให้พระทัยของพระองค์แข็งกร้าว และพระองค์จะไม่ทรงยอมให้ประชาชนไป ²² เจ้าจงทูลฟาโรห์ว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงตรัสดังนี้ว่า อิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา บุตรหัวปีของเรา’ ²³ เราบอกแก่เจ้าว่า ‘จงให้บุตรชายของเราไปนมัสการเรา’ แต่ถ้าพระองค์ทรงปฏิเสธ เราจะสังหารบุตรชายหัวปีของพระองค์”

²⁴ ระหว่างทาง เมื่อพวกเขาหยุดค้างคืน พระยาห์เวห์เสด็จมาหาโมเสส และทรงประสงค์จะสังหารเขาเสีย ²⁵ แล้วนางศิปโปราจึงเอามิดหินมาตัดหนังปลายของคชชาตบุตรชายของตนออก แล้วเขาไปแตะเท้าของโมเสสกล่าวว่า “แน่ทีเดียวท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งโลหิตสำหรับฉัน” ²⁶ แล้วพระยาห์เวห์จึงทรงไว้ชีวิตเขา นางกล่าวว่า “ท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งโลหิต” เนื่องจากการเข้าสู่หนัด

²⁷ พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับอาโรนว่า “จงไปในแดนกูร์กัณดารเพื่อจะพบกับโมเสส” อาโรนก็ไปพบกับเขาที่ภูเขาของพระเจ้าและจูบเขา ²⁸ โมเสสจึงเล่าให้อาโรนรู้ถึงพระดำรัสทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงส่งตนให้ไปพูด และความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้เขาทำ

²⁹ แล้วโมเสสกับอาโรนจึงออกไปและเรียกประชุมบรรดาผู้อาวุโสแห่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลพร้อมกัน ³⁰ อาโรนจึงกล่าวข้อความทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสกับโมเสส และเขาได้แสดงความสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ต่อหน้าประชาชน ³¹ ประชาชนก็ได้เชื่อฟัง เมื่อได้ยินว่าพระยาห์เวห์เฝ้าดูชนชาติอิสราเอล และได้ทรงเห็นความลำบากของพวกเขา พวกเขาต่างก้มศีรษะกราบลงและนมัสการพระองค์

Chapter 5

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น โมเสสกับอาโรนได้เข้าเฝ้าฟาโรห์และกล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ‘จงปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองให้เราในแดนทุ่งกันดาร’ ” ² ฟาโรห์ตรัสว่า “พระยาห์เวห์เป็นใคร? ทำไมเราควรเชื่อคำของท่านและปล่อยอิสราเอลไป? เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์ ยิ่งกว่านั้น เราจะไม่ปล่อยอิสราเอลไป”

³ พวกเขาจึงกล่าวว่า “พระเจ้าของชาวฮีบรูได้พบกับพวกข้าพระองค์ ขออนุญาตพวกข้าพระองค์สักสามวันเดินทางเข้าไปในแดนทุ่งกันดารเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยภัยพิบัติหรือด้วยดาบ” ⁴ แต่ภักษัตริย์อียิปต์ตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสกับอาโรน เหตุใดพวกเจ้าจะทำให้ประชาชนละทิ้งการงานของเขา? จงกลับไปทำงานของพวกเจ้า” ⁵ ฟาโรห์ตรัสต่อไปว่า “บัดนี้คนฮีบรูมีมากในดินแดนของเรา และพวกเจ้ากำลังทำให้พวกเขาต้องหยุดงาน”

⁶ ในวันเดียวกันนั้น ฟาโรห์ทรงมีพระบัญชาสั่งนายงานและหัวหน้าคนงาน พระองค์ตรัสว่า ⁷ “พวกเจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกทาสสำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน จงให้พวกมันไปหาฟางเอาเอง” ⁸ อย่างไรก็ตาม เจ้าต้องกำหนดให้พวกมันทำอิฐให้ได้จำนวนเท่าเดิม ห้ามลดจำนวนลง เพราะทาสพวกนี้ขี้เกียจ นั่นเป็นเหตุที่พวกมันพากันมาร้องขอว่า ‘ขอปล่อยพวกเราไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเราเถิด’ ” ⁹ จงให้พวกมันทำงานหนักเพิ่มขึ้น เพื่อว่าพวกมันจะได้มีตัวทำงานและไม่ได้นิยมนำค่าพูดเหลวไหล”

¹⁰ ดังนั้นนายงานกับหัวหน้าคนงานจึงออกไปบอกพวกทาสว่า “นี่คือสิ่งที่ฟาโรห์ได้ทรงรับสั่ง ‘เราจะงดแจกจ่ายฟางให้พวกเจ้า’ ” ¹¹ พวกเจ้าต้องไปและหาฟางเอาเองจากที่ไหนก็ตามแต่จะหาได้ แต่งานที่ต้องทำนั้นจะไม่ลดลง”

¹² ดังนั้นพวกเขาจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อหาตอฟาง ¹³ เหล่านายงานคอยเร่งรัดและพูดว่า “ทำงานของเจ้าให้เสร็จ เหมือนเมื่อตอนที่ได้รับฟาง” ¹⁴ นายงานของฟาโรห์ทุบตีหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลผู้ซึ่งถูกตั้งให้ดูแลคนงาน นายงานถามตลอดว่า “ทำไมเมื่อวานนี้และวันนี้พวกเจ้าจึงทำอิฐไม่ครบตามจำนวนเดิมเหมือนเมื่อก่อนนี้?”

¹⁵ ดังนั้นหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลจึงเข้าเฝ้าฟาโรห์และกล่าวว่า “เหตุใดพระองค์จึงทรงกระทำต่อผู้รับใช้ของพระองค์อย่างนี้? ¹⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ได้รับแจกจ่ายฟางอีกเลย แต่พวกนายงานกลับสั่งพวกเราว่า ‘ให้ทำอิฐ’ ” บัดนี้พวกข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ยังต้องถูกเขียนติทั้งๆ ที่พวกคนของพระองค์ต่างหากที่เป็นฝ่ายผิด” ¹⁷ แต่ฟาโรห์ตรัสว่า “เจ้าคนขี้เกียจ เจ้าคนขี้เกียจ ก็พวกเจ้าบอกว่า ‘ปล่อยพวกเราออกไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์’ ” ¹⁸ ตอนนี้กลับไปได้แล้ว เราจะไม่จ่ายฟางให้ แต่พวกเจ้าต้องทำอิฐให้ได้ตามจำนวนที่เท่าเดิม”

¹⁹ หัวหน้างานชาวอิสราเอลเห็นว่าพวกตนกำลังตกที่นั่งลำบาก เมื่อพวกเขาถูกสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องไม่ลดจำนวนอิฐในแต่ละวันลง” ²⁰ เมื่อพวกเขากลับจากเข้าเฝ้าฟาโรห์ พวกเขาได้พบโมเสสและอาโรนที่ยืนอยู่ข้างนอกวัง ²¹ พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสและอาโรนว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรดูและลงโทษพวกเรา เพราะพวกเจ้าทำให้พวกเราถูกเกลียดชังในสายตาของฟาโรห์กับเหล่าข้าราชการบริวารของพระองค์ ท่านได้เอาดาบใส่มือพวกเรา เพื่อฆ่าพวกเรา”

²² โมเสสจึงกลับไปหาพระยาห์เวห์และกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใดพระองค์ทรงนำความยากลำบากมาถึงคนเหล่านี้? ทำไมพระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาเป็นคนแรก? ²³ ตั้งแต่ข้าพระองค์ไปทูลฟาโรห์ในพระนามของพระองค์ ฟาโรห์ทำให้เหล่าประชาชนเดือดร้อน และพระองค์ไม่ได้ทรงช่วยประชาชนของพระองค์เป็นอิสระเลย”

Chapter 6

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ เจ้าจะเห็นสิ่งนี้ เพื่อพระองค์จะทรงปล่อยประชาชนไป เพราะมืออันเข้มแข็งของเรา ฟาโรห์จะทรงพลัดถิ่นประชาชนออกไปจากดินแดนของเขาเพราะมืออันเข้มแข็งของเรา”

² พระเจ้าตรัสกับโมเสสและทรงตรัสกับเขาว่า “เราเป็นพระยาห์เวห์ ³ เราได้ปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบในฐานะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ด้วยชื่อของเรา พระยาห์เวห์ เราไม่ได้เป็นที่รู้จักสำหรับพวกเขา ⁴ เรายังได้ตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เพื่อจะยกดินแดนคานาอันให้แก่พวกเขา ดินแดนซึ่งพวกเขาเคยได้อาศัยอยู่ในฐานะคนต่างชาติ ดินแดนซึ่งพวกเขาได้เหยียบย่ำไปมา ⁵ ยิ่งกว่านั้นเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชาวอิสราเอลผู้ซึ่งชาวอียิปต์ได้กดขี่ และเรายังจดจำพันธสัญญาของเราได้

⁶ ฉะนั้นจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็นพระยาห์เวห์ เราจะนำพวกเขาให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ และเราจะปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของพวกเขา เราจะช่วยกู้พวกเขาด้วยการสำแดงฤทธิ์อำนาจของเราและด้วยการพิพากษาลงโทษอย่างหนัก ⁷ เราจะรับพวกเขาเป็นประชากรของเรา เราพระเจ้าของพวกเขาแล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้นำพวกเขาให้พ้นจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์

⁸ เราจะนำพวกเขาเข้าไปยังดินแดนซึ่งเราได้สัญญาไว้ว่าจะยกให้แก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เราจะยกดินแดนนั้นแก่พวกเขาให้เป็นกรรมสิทธิ์ เราเป็นพระยาห์เวห์” ⁹ แล้วเมื่อโมเสสได้กล่าวเรื่องนี้แก่ชาวอิสราเอล แต่พวกเขากลับไม่ฟังท่าน เพราะพวกเขาหมดอาลัยตายอยากเนื่องจากการเป็นทาสอย่างการุ่น

¹⁰ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส ทรงตรัสว่า ¹¹ “จงไปทูลฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกจากดินแดนของพระองค์”

¹² โมเสสทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า “แต่ชนชาติอิสราเอลยังไม่ฟังข้าพระองค์ แล้วเหตุใดฟาโรห์จะทรงฟังข้าพระองค์ ในเมื่อข้าพระองค์พูดตะกุกตะกัก? ¹³ พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน พระองค์ทรงให้คำบัญชาแก่ท่านทั้งสองเพื่อจะแจ้งชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ให้ชนชาติอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์

¹⁴ เหล่านี้เป็นต้นตระกูลของพวกเขา บุตรชายทั้งหลายของรูเบน ผู้เป็นบุตรชายหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค ปัสลู เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเผ่ารูเบน ¹⁵ บรรดาบุตรชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาซิน โศหาร์ และชาอูล ซึ่งมารดาเป็นหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเผ่าสิเมโอน

¹⁶ เหล่านี้คือบัญชีรายชื่อบรรดาบุตรชายของเลวีตามลำดับวงศ์ของเขาคือ เกอร์ซอน โคฮาท และเมรารี เลวีมีชีวิตอยู่จนกระทั่งเขามีอายุได้ 137 ปี ¹⁷ บรรดาบุตรชายของเกอร์ซอน คือ ลิบนีและซีเมอี ¹⁸ บรรดาบุตรชายของโคฮาท คือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมีชีวิตอยู่จนกระทั่งอายุได้ 133 ปี ¹⁹ บรรดาบุตรชายของเมรารี คือ มาหลีและมุซึ ที่กล่าวมานี้มาจากตระกูลเผ่าเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา

²⁰ อัมรามแต่งงานกับโยเคเบดน้องสาวของบิดา เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ อาโรนกับโมเสส อัมรามมีอายุได้ 137 ปี แล้วก็สิ้นชีวิต ²¹ บรรดาบุตรชายของอิสฮาร์ คือ โครห์ เนเฟก และคีศรี ²² บรรดาบุตรชายของอุสซีเอล คือ มิชาเอล เอลชาฟาน และสิธรี

²³ อาโรนแต่งงานกับเอลีเชบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ ผู้เป็นน้องสาวของนาโฮน เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ นาถัน อาบิฮู เอลาซาร์ และอิธามาร์ ²⁴ บรรดาบุตรชายของโครห์ คือ อัสสัร เอลคานาห์ และอาบิยาสาฟ คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลบรรพบุรุษของโครห์ ²⁵ เอลาซาร์บุตรอาโรนแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทเเอล เธอให้กำเนิดบุตรกับเขา ชื่อ ฟิเนหัส คนเหล่านี้คือต้นตระกูลเลวีตามลำดับวงศ์ของพวกเขาคือ

²⁶ อาโรนและโมเสสสองคนนี้เองที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงนำประชาชนอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์ตามหมู่ตามกองเขา” ²⁷ อาโรนและโมเสสทูลฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เพื่อขออนุญาตให้พวกเขานำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ ทั้งสองคนนี้คือโมเสสและอาโรนคนนี้เอง

²⁸ เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในดินแดนอียิปต์ ²⁹ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราเป็นพระยาห์เวห์ จงไปบอกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ทุกสิ่งตามที่เราจะบอกเจ้า” ³⁰ แต่โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์พูดไม่เก่ง เหตุใดฟาโรห์จะทรงฟังข้าพระองค์?”

Chapter 7

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูซิ เราได้ทำให้เจ้าเป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ พี่ชายของเจ้าอาโรนจะเป็นดังผู้เผยพระวจนะของเจ้า ² เจ้าจะต้องบอกทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้าให้พูด แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์เพื่อให้ปล่อยประชาชนอิสราเอลออกไปจากดินแดนของเขา

³ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกร้าว และเราจะสำแดงบรรดาหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเรา และการอัศจรรย์มากมายในดินแดนอียิปต์ ⁴ แต่ฟาโรห์ก็จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนืออียิปต์ และพยานกรบของเรา ประชาชนของเรา และบรรดางศ์วานอิสราเอล ออกจากดินแดนอียิปต์ด้วยมหิกแห่งการลงโทษ ⁵ ชาวอียิปต์จะได้รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราเหยียดมือขึ้นเหนืออียิปต์และพาชาวอิสราเอลออกจากพวกเขา”

⁶ โมเสสและอาโรนจึงกระทำตามนั้น คือพวกเขาได้ทำอย่างที่ว่าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขา ⁷ โมเสสมียายุแปดสิบปี และอาโรนมียายุแปดสิบสามปี เมื่อเขาก็จึงสองเข้าไปทูลฟาโรห์นั้น

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ⁹ “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงการอัศจรรย์ดูสิ’ แล้วเจ้าจงบอกอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของเจ้าโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ แล้วไม้เท้าจะได้กลายเป็นงู” ¹⁰ แล้วโมเสสกับอาโรนจึงไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และพวกเขาทำตามที่ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของเขาลงต่อหน้าฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของเขา และไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู

¹¹ ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งเรียกนักปราชญ์ และหมอผีมา พวกเขาสามารถทำสิ่งอัศจรรย์อย่างเดียวกันด้วยเวทมนต์ของพวกเขา ¹² พวกเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าของตนลง และไม้เท้าทั้งหลายก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนได้กลืนงูของพวกเขาหมดสิ้น ¹³ แต่ฟาโรห์ยังคงมีพระทัยแข็งกร้าวและพระองค์ไม่ทรงยอมฟัง ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวไว้ล่วงหน้าแล้ว

¹⁴ พระยาห์เวห์ทรงกล่าวกับโมเสสว่า “ใจของฟาโรห์ยังคงแข็งกร้าวและเขายังคงปฏิเสธที่จะปล่อยประชาชนไป ¹⁵ เจ้าจงไปหาฟาโรห์ในตอนเช้าขณะที่เขายังมีเมาน้ำ จงคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำเพื่อพบกับเขาและเอาไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปด้วย

¹⁶ แล้วกล่าวแก่เขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูได้ส่งข้าพระองค์มาทูลพระองค์ดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเราในแดนตุรกันดาร จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่” ¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “ด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ เจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราจะฟาดน้ำในแม่น้ำไนล์ด้วยไม้เท้าที่อยู่ในมือของเรา และแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด ¹⁸ ปลาที่อาศัยในแม่น้ำนั้นจะตายและแม่น้ำจะเน่าเหม็น ชาวอียิปต์จะไม่สามารถดื่มจากแม่น้ำได้”’

¹⁹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนว่า ‘ให้เอาไม้เท้าของเจ้าและยื่นมือออกไปเหนือน้ำที่ปวงแห่งอียิปต์ ทั้งแม่น้ำ ลำธาร สระน้ำ บ่อน้ำทุกแห่งของพวกเขา เพื่อว่าน้ำของพวกเขาจะกลายเป็นเลือด จงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าเลือดจะเต็มไปด้วยดินแดนอียิปต์ แม้กระทั่งน้ำที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะดิน”

²⁰ โมเสสกับอาโรนจึงทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ อาโรนจึงยกไม้เท้าขึ้นและฟาดลงในน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ น้ำทั้งหมดในแม่น้ำจึงกลายเป็นเลือด ²¹ ปลาในแม่น้ำก็ตายและแม่น้ำก็เริ่มเน่าเหม็น พวกชาวอียิปต์ไม่อาจดื่มจากแม่น้ำได้ และมีแต่เลือดอยู่ทั่วทุกแห่งในดินแดนอียิปต์ ²² แต่พวกนักมายากลของอียิปต์ก็ทำได้เหมือนกัน ด้วยศิลปะอันลึกลับของพวกเขา กระนั้นพระทัยของฟาโรห์ยังคงแข็งกร้าวและทรงปฏิเสธที่จะฟังโมเสสกับอาโรนซึ่งเป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ว่าจะเกิดขึ้น

²³ แล้วฟาโรห์ก็เสด็จกลับวังของพระองค์ พระองค์มิได้เอาพระทัยใส่ไว้ในเหตุการณ์ครั้งนี้ ²⁴ ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมฝั่งแม่น้ำเพื่อจะได้น้ำไว้ดื่ม แต่พวกเขาต้อน้ำจากแม่น้ำไม่ได้ ²⁵ เจ็ดวันผ่านไปหลังจากที่พระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้น้ำกลายเป็นเลือดแล้ว

Chapter 8

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงไปหาฟาโรห์และบอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา” ² ถ้าเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยพวกเขาไป เราจะส่งฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วดินแดนของเจ้า” ³ แม่น้ำจะเต็มไปด้วยฝูงกบ พวกมันจะขึ้นมาและเข้าไปในบ้านของเจ้า ในห้องนอนของเจ้า และเตียงของเจ้า พวกมันจะเข้าไปในบ้านของเหล่าข้าราชการบริพารของเจ้า พวกมันจะอยู่บนตัวประชาชนของเจ้า ในเตาปิ้งขนมและเข้าไปในชามผสมแป้งของเจ้า” ⁴ ฝูงกบจะรุกรานเจ้า ประชาชนของเจ้า และข้าราชการบริพารของเจ้าทุกคน””

⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนว่า ‘จงชูไม้เท้าขึ้นเหนือแม่น้ำ ลำธาร และสระน้ำ แล้วจะมีกบขึ้นทั่วดินแดนอียิปต์’” ⁶ อาโรนจึงยื่นมือออกเหนือห้วงน้ำของอียิปต์ และกบก็ขึ้นมาทั่วดินแดนอียิปต์ ⁷ แต่พวกนักมายากลก็ใช้ศาสตร์อันลึกลับของตนอย่างเดียวกัน พวกเขาทำให้กบขึ้นมาทั่วดินแดนอียิปต์ด้วย

⁸ แล้วฟาโรห์จึงรับสั่งเรียกโมเสสและอาโรนมาเข้าเฝ้าและตรัสว่า “จงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้เอากบออกไปจากเราและประชาชนของเรา แล้วเราจะปล่อยประชาชนของเจ้าออกไปถวายเครื่องบูชา” ⁹ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า “พระองค์มีสิทธิ์พิเศษที่จะบอกข้าพระองค์ว่า เมื่อใดที่พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์อธิษฐานให้พระองค์ ข้าราชการบริพารของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ เพื่อที่จะขับไล่ฝูงกบไปจากพระองค์ บ้านทั้งหลายของพระองค์ และเหลือกบที่อยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น”

¹⁰ ฟาโรห์ตรัสว่า “วันพรุ่งนี้” โมเสสทูลตอบว่า “จะเป็นไปตามที่พระองค์ตรัส เพื่อพระองค์จะได้ทรงทราบว่าไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์” ¹¹ ฝูงกบจะไปจากพระองค์ บ้านทั้งหลายของพระองค์ ข้าราชการบริพารของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ กบจะอยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น” ¹² โมเสสกับอาโรนจึงกลับออกมาจากการเข้าเฝ้าฟาโรห์ แล้วโมเสสจึงร้องทูลพระยาห์เวห์เกี่ยวกับฝูงกบที่พระองค์ทรงนำมาบรบกวนฟาโรห์

¹³ พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำตามที่โมเสสทูลขอ กบจึงตายเกลื่อนทั่วบ้าน ลานบ้าน และทุ่งนา ¹⁴ ประชาชนจึงเอาซากกบมาสุ่มเป็นกองๆ และดินแดนก็เหมือนคลัง ¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความทุกข์ร้อนบรรเทาลงแล้ว พระองค์ก็กลับมีพระทัยแข็งกร้าวไม่ยอมรับฟังโมเสสกับอาโรนอีก เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ว่าเขาจะทำเช่นนั้น

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงบอกอาโรนว่า ‘จงยื่นไม้เท้าของเจ้าออกและตีฝุ่นบนดิน แล้วฝุ่นเหล่านั้นจะกลายเป็นริ้นทั่วดินแดนอียิปต์’” ¹⁷ พวกเขาทำตามเช่นนั้น อาโรนยื่นมือที่ถือไม้เท้าออก แล้วเขาก็ได้ตีฝุ่นบนดิน ฝุ่นขึ้นขึ้นมาตอมคนและสัตว์ ฝุ่นทั้งหมดบนดินก็กลายเป็นฝูงริ้นทั่วดินแดนอียิปต์

¹⁸ พวกนักมายากลพยายามจะใช้ศาสตร์อันลึกลับของตนทำให้เกิดริ้น แต่พวกเขาทำไม่ได้ ฝุ่นขึ้นต่างมาตอมทั้งคนและสัตว์ ¹⁹ นักมายากลจึงทูลฟาโรห์ว่า “นี่เป็นผลจากนิวพระหัตถ์ของพระเจ้า” แต่พระทัยฟาโรห์กลับแข็งกร้าว พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะฟังพวกเขาอีก เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ว่าฟาโรห์จะทำเช่นนั้น

²⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงลุกขึ้นแต่เช้าและไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ตอนที่เขาไปที่แม่น้ำ บอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้นมัสการเรา” ²¹ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยประชาชนของเราไป เราจะส่งฝูงเห็บหรือวันมาตอมตัวเจ้า ตอมข้าราชการบริพาร และประชาชนของเจ้า และเข้าไปในบ้านของพวกเขา บ้านของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงเห็บ และแม้แต่พื้นดินก็จะเต็มไปด้วยฝูงเห็บ”

²² แต่ในวันนั้นเราจะกระทำต่อดินแดนโกเชนต่างออกไป ดินแดนที่ประชาชนของเราอาศัยอยู่ ฝูงเห็บจะไม่มีที่นั่นเลย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางดินแดนนี้” ²³ เราจะทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างประชาชนของเราและประชาชนของเจ้า หมายถึงสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเรานี้จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้”” ²⁴ พระยาห์เวห์ทรงกระทำเช่นนั้น และฝูงเห็บจำนวนมากสาละสุรเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์และบ้านของข้าราชการทั้งหลาย ทั่วทั้งดินแดนอียิปต์ ทั่วทั้งดินแดนได้ถูกทำลายเพราะฝูงเห็บ

²⁵ ฟาโรห์จึงรับสั่งให้โมเสสกับอาโรนมาเข้าเฝ้าและตรัสว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในดินแดนของเรา” ²⁶ โมเสสทูลว่า “ไม่ถูกต้องสำหรับพวกข้าพระองค์ที่จะกระทำเช่นนั้น เพราะเครื่องบูชาที่พวกข้าพระองค์ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์เป็นที่รังเกียจของชาวอียิปต์ หากพวกข้าพระองค์ถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจในสายตาของพวกชาวอียิปต์ จะไม่ถูกพวกเขาเอาหินขว้างพวกเราหรือ? ²⁷ อย่างนั้นเลย พวกข้าพระองค์จำเป็นต้องเดินทางสามวันเข้าไปในแดนตุรกันดารเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกข้าพระองค์”

²⁸ ฟาโรห์ตรัสว่า “เราจะให้พวกเขาไปและถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าในแดนตุรกันดาร แต่ว่าพวกเขาจะต้องไม่ไปไกลนัก จงอธิษฐานให้เราด้วย” ²⁹ แล้วโมเสสทูลว่า “ทันทีที่ข้าพระองค์จากไป ข้าพระองค์จะทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า ขอให้ฝูงเห็บออกไปจากพระองค์ ฟาโรห์ ข้าราชการบริพารและประชาชนของพระองค์ในวันพรุ่งนี้ แต่ขอพระองค์อย่าได้ทรงกลับคำมั่นที่จะปล่อยประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลาย ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์อีก”

³⁰ แล้วโมเสสจึงลาฟาโรห์และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ³¹ พระยาห์เวห์ทรงกระทำตามที่โมเสสทูลขอ พระองค์ได้เอาฝูงเห็บออกไปจากฟาโรห์ ข้าราชการบริพาร และประชาชนของพระองค์ ไม่เหลือแม้สักตัว ³² แต่ครั้งนั้นก็เช่นกันฟาโรห์กลับมีพระทัยแข็งกร้าว และไม่ยอมปล่อยประชาชนไป

Chapter 9

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสักการะเรา”’” ² แต่หากเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยพวกเขาไปและยังคงหน่วงเหนี่ยวไว้ ³ แล้วพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะอยู่เหนือฝูงสัตว์ของเจ้าในทุ่งนา และฝูงม้า ลา อูฐ วัว แกะและแพะ และทำให้เกิดโรคระบาดที่นำสะพรึงกลัว ⁴ พระยาห์เวห์จะทรงทำตามฝูงสัตว์ของชาวอิสราเอลกับของชาวอียิปต์ต่างกัน สัตว์ของชาวอิสราเอลจะไม่ตายเลย

⁵ พระยาห์เวห์ทรงกำหนดเวลาและพระองค์ตรัสว่า “ในวันพรุ่งนี้เราจะทำสิ่งนี้ในดินแดน”” ⁶ พระยาห์เวห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้ในวันต่อมา ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์พากันล้มตายหมด ส่วนฝูงสัตว์ของชาวอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว ⁷ ฟาโรห์ทรงตรวจสอบและพบว่าสัตว์ของอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว แต่พระทัยของพระองค์ยังคงแข็งกร้าว ฉะนั้นพระองค์จึงไม่ยอมปล่อยประชาชนอิสราเอลไป

⁸ แล้วพระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “จงทำขี้เถ้าจากเตาขึ้นมาให้เต็มกำมือ โมเสส เจ้าต้องโยนขี้เถ้าขึ้นขึ้นไปในอากาศในขณะที่ฟาโรห์กำลังเฝ้าดูอยู่ ⁹ ขี้เถ้าขึ้นจะกลายเป็นฝุ่นละเอียดฟุ้งกลับไปทั่วดินแดนอียิปต์ ทำให้เกิดฝีพุพองและเจ็บปวดลามตามตัวผู้คนและบรรดาสัตว์ทั่วดินแดนอียิปต์” ¹⁰ ดังนั้นโมเสสและอาโรนจึงนำขี้เถ้าจากเตาไปและได้ยื่นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แล้วโมเสสก็โยนขี้เถ้าขึ้นไปในอากาศ ทำให้เกิดเป็นฝีพุพองและเจ็บปวดแตกลามทั่วตัวบรรดาคนและสัตว์

¹¹ บรรดานักมายากลต่างไม่อาจต่อต้านโมเสสได้เพราะผี เพราะผีก็ได้อัปยศที่ตัวพวกเขาเหมือนชาวอียิปต์ทั้งปวงด้วย ¹² พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกร้าว ดังนั้นฟาโรห์จึงทรงไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน ดังที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้กับโมเสส

¹³ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ในตอนเช้า จงตื่นแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์และบอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อพวกเขาจะได้มีสักการะเรา”’” ¹⁴ ด้วยครั้งนี้เราจะส่งบรรดาก๊วยพิบัติมาเหนือเจ้า ตัวเจ้าเอง ข้าราชการบริวารและประชาชนของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าทั่วแผ่นดินโลกนี้ไม่มีผู้ใดเป็นเช่นเรา

¹⁵ แม้ในขณะที่เราจะกางมือออกและโจมตีเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยเชื้อโรค และเราจะกวาดล้างเจ้าจากแผ่นดิน ¹⁶ แต่ด้วยเหตุผลนี้เราจึงยังให้เจ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็เพื่อเราได้สำแดงฤทธิ์อำนาจของเราแก่เจ้า และเพื่อนามของเราจะเลื่องลือไปทั่วโลก ¹⁷ เจ้ายังต้องติดต่อกับประชาชนของเรา โดยไม่ยอมให้พวกเขาไป

¹⁸ จงฟัง ในวันพรุ่งนี้เวลานี้ เราจะส่งพายุลูกเห็บมากระหน่ำอียิปต์อย่างรุนแรง ซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อนในอียิปต์ ตั้งแต่วันที่มีมนเริ่มต้นจนถึงบัดนี้ ¹⁹ บัดนี้จงส่งคนและต้อนฝูงสัตว์และนำทุกสิ่งที่เจ้ามีในทุ่งนาเข้าที่ปลอดภัย เพราะคนทุกคนหรือสัตว์ทุกตัวที่ยังไม่เข้ามาในบ้านจะถูกลูกเห็บตกใส่พวกเขา และพวกเขาจะตาย””

²⁰ จากนั้นบรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ที่เชื่อพระดำรัสของพระยาห์เวห์ก็รีบนำข้าวทาสและฝูงสัตว์เข้ามาอยู่ในบ้าน ²¹ แต่ผู้ที่ไม่สนใจพระดำรัสของพระยาห์เวห์ก็ปล่อยข้าทาสบริวารและฝูงสัตว์ไว้ในทุ่งนา

²² แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อจะมีลูกเห็บตกทั่วดินแดนอียิปต์ บนคน บนสัตว์ และบนพืชพันธุ์ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่งนาทั่วดินแดนอียิปต์” ²³ โมเสสจึงยืนไม่กำขี้เถ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า พระยาห์เวห์ทรงส่งฟ้าร้อง ลูกเห็บ และฟ้าแลบไปยังที่ดินแดน พระยาห์เวห์จึงได้ทรงกระทำให้ฝนลูกเห็บตกลงในดินแดนอียิปต์ ²⁴ ดังนั้นจึงมีลูกเห็บและมีฟ้าแลบปนกับลูกเห็บอย่างรุนแรง อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในดินแดนอียิปต์นับตั้งแต่เริ่มเป็นประเทศชาติมา

²⁵ ทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์นั้น ลูกเห็บได้ชดกระหน่ำทุกสิ่งที่อยู่ในทุ่งนา ทั้งคนและสัตว์ มนขัดพืชพันธุ์ทั้งสิ้นในทุ่งนาและหักต้นไม้ทุกต้น ²⁶ ยกเว้นแต่ดินโกเซซึ่งชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ ไม่มีลูกเห็บเลย

²⁷ แล้วฟาโรห์จึงทรงส่งคนไปเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเข้าเฝ้า พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “คราวนี้เราได้ทำบาป พระยาห์เวห์ทรงเป็นฝ่ายถูกเราและประชาชนของเราเป็นฝ่ายผิด ²⁸ จงวิงวอนพระยาห์เวห์เพราะฟ้าผ่าที่รุนแรง และลูกเห็บที่มากเกินไป แล้วเราจะปล่อยพวกเขาไปและพวกเขาไม่ต้องอยู่อีกต่อไป”

²⁹ โมเสสทูลต่อฟาโรห์ว่า “เมื่อข้าพระองค์ออกจากเมืองไปแล้ว ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระยาห์เวห์แล้วฟ้าร้องจะเจียวและจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทรงทราบทั่วโลกนี้เป็นของพระยาห์เวห์ ³⁰ แต่ฝ่ายพระองค์กับข้าราชการบริวารนั้น ข้าพระองค์ก็ทราบอยู่แล้วว่ายังคงไม่ยำเกรงพระเจ้าพระยาห์เวห์”

³¹ บัดนี้ต้นป่านและข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายย่อยยับ เพราะข้าวบาร์เลย์สุรวงแล้วและต้นป่านก็กำลังออกดอก ³² แต่ข้าวสาลีและข้าวสเปดต์ไม่ถูกทำลายไป เพราะพวกมันเป็นธัญญาพืชรุ่นหลัง ³³ เมื่อโมเสสจากฟาโรห์และออกไปนอกเมือง เขายกมือขึ้นฟ้าทูลขอพระยาห์เวห์ ฟ้าร้องและลูกเห็บก็หยุด และไม่มีฝนตกลงมาอีก

³⁴ เมื่อฟาโรห์ทรงทราบว่า ทั้งฝน ลูกเห็บ และ ฟ้าร้องได้สงบลงแล้ว ทั้งพระองค์และข้าราชการบริวารก็กลับทำบาปอีกและทำให้พระทัยของพระองค์แข็งกร้าว ³⁵ พระทัยฟาโรห์ทรงแข็งกร้าว ดังนั้นพระองค์จึงทรงไม่ยอมให้ประชาชนอิสราเอลออกไป นี่คือน้ำตึกที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับโมเสสถึงสิ่งที่ฟาโรห์จะทรงกระทำ

Chapter 10

¹ พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้อาใจของเขาและใจของบรรดาข้าราชการบริพารของเขาแข็งกร้าว เราได้ทำสิ่งนี้เพื่อแสดงหมายสำคัญเหล่านี้แก่ผู้รับใช้ของเราท่ามกลางพวกเขา” ² เราทำสิ่งนี้เพื่อที่ว่าเราจะได้เสาะแสวงหาและหลาจนถึงสิ่งที่เราได้ทำ ถึงวิธีที่เรากระทำต่ออียิปต์อย่างรุนแรงและวิธีที่เราได้ให้หมายสำคัญต่างๆ ของอำนาจของเราท่ามกลางพวกเขา ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”

³ ดังนั้นโมเสสและอาโรนจึงไปเข้าเฝ้าฟาโรห์และทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราจะปฏิเสธที่จะยอมตนต่อเรานานสักเท่าไร? จงปล่อยประชาชนของเราไปเพื่อนมัสการเรา’” ⁴ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธที่จะปล่อยประชาชนของเราไป จงฟัง ในวันพรุ่งนี้เราจะนำฝูงต๊กแตนเข้ามาในดินแดนของเจ้า

⁵ พวกมันจะปกคลุมพื้นดินเต็มไปหมดจนไม่มีใครสามารถเห็นพื้นดิน พวกมันจะกินสิ่งใดก็ตามที่เหลือรอดจากลูกเห็บทำลาย พวกมันจะกินต้นไม้อื่นๆ ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นเพื่อเจ้าในทุ่งนาด้วย” ⁶ พวกมันจะเข้าไปในบ้านของเจ้า ของข้าราชการบริพารทุกคนของเจ้า และของคณอียิปต์ ในสิ่งที่มีดาหรือปูของเจ้าไม่เคยเห็นเลยตั้งแต่วันที่พวกเขาอาศัยบนดินแดนมาจนทุกวันนี้” แล้วโมเสสก็ออกไปจากฟาโรห์

⁷ บรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์ทูลพระองค์ว่า “ชายคนนี้เป็นผู้คุกคามเรานานสักเท่าใด? ขอร้องปล่อยชาวอิสราเอลไปนมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทราบหรือว่าอียิปต์ได้พินาศแล้ว?” ⁸ โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้าเฝ้าฟาโรห์อีก ผู้ซึ่งตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง?”

⁹ โมเสสทูลว่า “พวกข้าพระองค์จะไปกับคนหนุ่ม ผู้อาวุโส ทั้งบรรดานุตรชายและบุตรหญิง เราจะไปกับฝูงแพะแกะและฝูงโค เพราะพวกข้าพระองค์จะต้องจัดงานเลี้ยงถวายแด่พระยาห์เวห์” ¹⁰ ฟาโรห์ตรัสกับพวกเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์จงสถิตกับพวกเจ้า ถ้าเราให้พวกเจ้าไปและลูกหลานของเจ้าไปด้วย ดูเถิด เจ้าต้องมีความชั่วร้ายบางอย่างในใจ” ¹¹ ไม่ได้ จงไปได้เฉพาะผู้ชายท่ามกลางพวกเจ้า และนมัสการพระยาห์เวห์ เพราะนั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องการ” แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกไล่ไปจากพระพักตร์ฟาโรห์

¹² แล้วพระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้าเหนือดินแดนอียิปต์ไปยังฝูงต๊กแตน เพื่อพวกมันจะได้โจมตีดินแดนอียิปต์และกินพืชพันธุ์ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย” ¹³ โมเสสจึงชูไม้เท้าของเขาออกเหนือดินแดนอียิปต์ และพระยาห์เวห์ก็ทรงนำลมตะวันตกพัดมาเหนือดินแดนตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อถึงเวลาเช้า ลมตะวันตกก็หอบฝูงต๊กแตนมา

¹⁴ ฝูงต๊กแตนลงมาจากดินแดนอียิปต์ และเกาะอยู่ทั่วทุกส่วนของอียิปต์ ก่อนนั้นไม่เคยมีต๊กแตนฝูงใหญ่ในดินแดนอย่างนี้เลย และหลังจากนี้ไปก็จะมีอย่างนั้นอีก ¹⁵ พวกต๊กแตนต่างปกคลุมทั่วพื้นดินแดนทั้งหมด จนกระทั่งทุกอย่างมืดไป พวกมันกินพืชพันธุ์ทุกอย่างในดินแดน และผลไม้ออกจากต้นทั้งหมดซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ทั่วทั้งดินแดนอียิปต์นั้นไม่มีพืชใบเขียวสดเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือพืชพันธุ์ใดในทุ่งนา

¹⁶ แล้วฟาโรห์จึงทรงรับให้โมเสสและอาโรนเข้าเฝ้าแล้วทรงตรัสว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าและต่อเจ้าด้วย” ¹⁷ บัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปของเรารั้งนี้ และทูลอริษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา” ¹⁸ ดังนั้นโมเสสจึงไปจากฟาโรห์ และทูลอริษฐานต่อพระยาห์เวห์

¹⁹ พระยาห์เวห์จึงทรงนำลมทิศตะวันตกที่รุนแรงมากหอบฝูงต๊กแตนและไปตกในทะเลต้นกก จนไม่เหลือต๊กแตนแม้แต่ตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์” ²⁰ แต่พระยาห์เวห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกร้าว และฟาโรห์จึงไม่ทรงยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป

²¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยกมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วดินแดนอียิปต์ เป็นความมืดจนต้องใช้มือคลำ” ²² โมเสสจึงยกมือขึ้นสู่ท้องฟ้า และก็มีความมืดทั่วดินแดนอียิปต์สามวัน” ²³ พวกเขามองไม่เห็นซึ่งกันและกันเลย ไม่มีใครออกไปจากบ้านของตนตลอดสามวัน อย่างไรก็ดีบรรดาชาวอิสราเอลทุกคนได้มีแสงสว่างอยู่ในที่ซึ่งพวกเขาอาศัย

²⁴ ฟาโรห์จึงทรงรับให้โมเสสเข้าเฝ้าและทรงกล่าวว่า “จงไปนมัสการพระยาห์เวห์เถิด ให้ครอบครัวไปกับพวกเจ้า แต่ฝูงแพะแกะและแกะจะต้องอยู่ที่นี้”

²⁵ แต่โมเสสทูลว่า “พระองค์ต้องโปรดประทานให้เราไม้เครื่องสัตวบูชาทั้งเครื่องเผาบูชาเพื่อว่าพวกข้าพระองค์จะได้ถวายบูชาแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์” ²⁶ ฝูงสัตว์ของพวกข้าพระองค์จะต้องนำไปกับพวกข้าพระองค์ด้วย แม้เพียงเก้าสัตว์กับเดียวของพวกมันจะไม่เหลือไว้ ด้วยว่าพวกข้าพระองค์จะต้องเอาสัตว์จากฝูงไปถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ด้วยว่าพวกข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องเอาสัตว์ตัวใดมาถวายพระยาห์เวห์จนกว่าจะถึงที่นั่น”

²⁷ แต่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกร้าว และพระองค์จึงไม่ทรงยอมปล่อยพวกเขาไป” ²⁸ ฟาโรห์มีรับสั่งกับโมเสสว่า “ไปให้พ้นจากข้าระวังให้ดี อย่าให้ข้าเห็นหน้าอีก ถ้าข้าเห็นหน้าเจ้าวันไหน เจ้าจะตายวันนั้น” ²⁹ โมเสสจึงทูลว่า “พระองค์เองที่เป็นผู้ทรงตรัสว่าข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์พระองค์อีก”

Chapter 11

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ยังมีภัยพิบัติอีกอย่างที่เราจะนำมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์ จากนั้นฟาโรห์จะให้พวกเจ้าไปจากที่นี่ สุดท้ายเมื่อเขาให้พวกเจ้าไป เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกจนหมด” ² จงบอกประชาชนทุกคนทั้งชายและหญิงให้ขอเครื่องเงินและเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน” ³ บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงให้ชาวอียิปต์เมตตาชาวอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นโมเสสก็เป็นที่น่าถือมากทั้งในสายตาของบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์และของประชาชนอียิปต์

⁴ โมเสสกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสดังนี้ว่า ‘สักประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปทั่วดินแดนอียิปต์’ ⁵ บุตรหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์จะตาย ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนบัลลังก์ จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิงผู้อยู่หลังเครื่องไม้แบ่งที่กำลังไม้แบ่ง และลูกหัวปีของฝูงสัตว์ด้วย

⁶ แล้วจะมีการร้องไห้เสียงดังทั่วดินแดนอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน” ⁷ และต่อไปภายหน้าจะไม่มีอีกเลย จะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขขู่อิสราเอลคนใดๆ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ ในวิธีนี้เจ้าจะรู้ว่าเราจะปฏิบัติต่ออียิปต์และอิสราเอลแตกต่างกัน” ⁸ เหล่าข้าราชการบริพารทั้งสิ้นของฟาโรห์จะลงมาหาข้าพระองค์และกราบลงที่ข้าพระองค์ พวกเขาจะกล่าวว่า ‘ไปเถิด ขอให้ท่านกับประชาชนที่ติดตามท่านจงไปเสียจากที่นี่เถิด’ หลังจากนั้นข้าพระองค์ก็จะออกไป” แล้วเขาจึงทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธอย่างยิ่ง

⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้า นี่ก็เพื่อการที่เราจะทำการอัศจรรย์มากมายในดินแดนอียิปต์” ¹⁰ โมเสสกับอาโรนได้ทำการอัศจรรย์เหล่านี้ทั้งสิ้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ แต่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกร้าว และฟาโรห์จึงไม่ทรงยอมปล่อยประชาชนอิสราเอลให้ออกไปจากดินแดนของพระองค์

Chapter 12

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในดินแดนอียิปต์ พระองค์ตรัสว่า ² “สำหรับพวกเจ้า เดือนนี้จะเป็นเดือนเริ่มต้น เป็นเดือนแรกของปี

³ จงสั่งชุมนุมอิสราเอลว่า ‘ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้พวกเขาแต่ละคนเอาลูกแกะหรือแพะหนุ่มมาหนึ่งตัวสำหรับพวกเขาเอง แต่ละครอบครัวก็ทำเช่นนี้คือ ลูกแกะครอบครัวละหนึ่งตัว ⁴ สำหรับลูกแกะหนึ่งตัวถ้าหากครอบครัวใดมีคนน้อยเกินไป ก็ให้ชายคนนั้นและเพื่อนบ้านของเขาเอาเนื้อลูกแกะหรือแพะหนุ่มที่จะเพียงพอสำหรับจำนวนคน คือจะต้องเพียงพอสำหรับทุกคนที่จะกิน ดังนั้นพวกเขาจะต้องเอาเนื้ออย่างเพียงพอที่จะเลี้ยงพวกเขาทั้งหมด

⁵ ลูกแกะหรือแพะหนุ่มของเจ้าต้องไร้ตำหนิ เป็นตัวผู้อายุหนึ่งปี พวกเจ้าอาจเอาแกะหรือแพะมาหนึ่งตัว ⁶ พวกเจ้าต้องดูแลมันจนถึงวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น แล้วให้ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมดฆ่าสัตว์เหล่านั้นในตอนพลบค่ำ ⁷ พวกเจ้าต้องเอาเลือดบางส่วนมาและกาลลงบนเสาประตูทั้งสองข้างและด้านบนของกรอบประตูของบ้านที่พวกเจ้าจะกินเนื้อนั้น ⁸ พวกเจ้าต้องกินเนื้อคั้นนั้นหลังจากย่างไฟครั้งแรก กินเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อพร้อมกับบรรดาผักสด

⁹ อย่ากินเนื้อดิบหรือต้มในน้ำ แต่งอย่างส่วนหัว ส่วนขา และส่วนเครื่องในของมันบนไฟแทน ¹⁰ พวกเจ้าต้องกินไม่ให้เหลือเศษจนถึงเวลาเช้า พวกเจ้าต้องเผาเสียถ้ายังมีเศษเหลือในตอนเช้า ¹¹ นี่เป็นวิธีที่พวกเจ้าจะกินมัน ให้คาดเอวด้วยเข็มขัดให้แน่น สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ในมือ พวกเจ้าต้องกินมันอย่างรีบเร่ง การกินนี้คือปัสกาของพระยาห์เวห์

¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะผ่านไปดินแดนอียิปต์ในคืนนั้น สังหารบุตรหัวปีของคนและสัตว์ทั้งหมดในดินแดนอียิปต์ เราจะนำการลงโทษมายังบรรดาพระของอียิปต์ทั้งหมด เราเป็นพระยาห์เวห์ ¹³ เลือดจะเป็นเครื่องหมายอยู่บนบ้านของพวกเจ้าเมื่อเรามาหาพวกเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านพวกเจ้าไปในขณะที่เราโจมตีดินแดนอียิปต์ กษัตริย์ที่นี่จะไม่เกิดกับพวกเจ้าและทำลายพวกเจ้า ¹⁴ วันนี้จะกลายเป็นวันที่ระลึกแก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะต้องถือปฏิบัติให้เป็นเทศกาลสำหรับพระยาห์เวห์ และมันจะเป็นบัญญัติสำหรับพวกเจ้าเสมอตลอดชั่วยุคสมัยของพวกเจ้าที่พวกเจ้าต้องถือปฏิบัติในวันนี้

¹⁵ พวกเจ้าจะต้องกินขนมปังไร้เชื้อในระหว่างเจ็ดวันนี้ ในวันแรกพวกเจ้าจะต้องเอาเชื้อออกจากบ้านของพวกเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด คนนั้นจะต้องถูกตัดออกจากความเป็นคนอิสราเอล ¹⁶ จะต้องมีการประชุมเตรียมไว้สำหรับเราในวันแรก และในวันที่เจ็ดจะต้องมีการชุมนุมเช่นเดียวกันนี้ จะต้องไม่ทำงานในวันเหล่านี้ ยกเว้นการปรุงอาหารให้ทุกคนกิน นี่เป็นงานเดียวเท่านั้นที่พวกเจ้ากระทำได้

¹⁷ พวกเจ้าต้องถือปฏิบัติเทศกาลขนมปังไร้เชื้อนี้ เพราะในวันนี้เองที่เราได้นำประชาชน พลโยธาแต่ละกลุ่ม ออกจากดินแดนอียิปต์ ดังนั้นพวกเจ้าต้องถือปฏิบัติวันนี้ตลอดชั่วยุคสมัยของพวกเจ้า นี่เป็นบัญญัติตลอดไปสำหรับพวกเจ้า ¹⁸ พวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อตั้งแต่วันที่ตอนพลบค่ำของวันที่สิบสี่เดือนแรกของปี จนถึงพลบค่ำวันที่สิบห้าของเดือน

¹⁹ ระหว่างเจ็ดวันเหล่านี้ จะต้องไม่มีเชื้อให้เห็นในบ้านของพวกเจ้า ผู้ใดก็ตามที่กินขนมปังใส่เชื้อจะต้องถูกตัดออกจากชุมนุมอิสราเอล แม้ว่าคนนั้นจะเป็นคนต่างด้าวหรือคนที่เกิดในดินแดนของเจ้าก็ตาม ²⁰ พวกเจ้าต้องไม่กินสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยเชื้อ ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ที่ใดก็ตามพวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อ”

²¹ แล้วโมเสสจึงเรียกพวกผู้อาวุโสทุกคนของอิสราเอลมาพบและพูดกับพวกเขาว่า “จงไปและเลือกลูกแกะหรือลูกแกะที่จะเพียงพอสำหรับเลี้ยงครอบครัวของพวกเจ้าและฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา ²² แล้วไปเอากิ่งหุสมาหนึ่งกำและจุ่มมันลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง ใช้เลือดในอ่างป้ายด้านบนของขอบประตูและเสาประตูทั้งสองข้าง ไม่ให้ผู้ใดในพวกเจ้าออกไปนอกประตูบ้านจนกว่ารุ่งเช้า

²³ เพราะพระยาห์เวห์จะดำเนินผ่านไปเพื่อจะสังหารชาวอียิปต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเลือดที่ด้านบนของกรอบประตูและทั้งสองข้างของเสาประตู พระองค์จะทรงผ่านเว้นประตูพวกเจ้า และจะไม่ทรงให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านพวกเจ้าเพื่อจะสังหารเจ้า

²⁴ พวกเจ้าจงถือเหตุการณ์นี้ ให้เป็นบัญญัติถาวรของพวกเจ้าและของลูกหลานพวกเจ้า ²⁵ เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในดินแดนซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงประทานแก่พวกเจ้า ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ พวกเจ้าต้องถือพิธีปฏิบัติการณ์มัสการนี้

²⁶ เมื่อลูกของพวกเจ้าถามว่า ‘พิธีปฏิบัติการณ์มัสการนี้หมายความว่าอะไร?’ ²⁷ แล้วให้พวกเจ้าจงตอบว่า ‘เป็นการถวายเครื่องบูชาปัสกาแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงผ่านเว้นบ้านของคนอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงสังหารคนอียิปต์ พระองค์ทรงไว้ชีวิตครอบครัวของพวกเรา’” แล้วประชาชนก็กราบลงนมัสการพระยาห์เวห์ ²⁸ คนอิสราเอลจึงไปและทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดดังที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสสและอาโรน

²⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสังหารบุตรหัวปีทุกคนในดินแดนอียิปต์ในเวลาเที่ยงคืน ตั้งแต่บุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ได้ประทับบนบัลลังก์ จนถึงบุตรหัวปีของนักโทษที่อยู่ในคุกและลูกหัวปีของฝูงสัตว์เลี้ยงทุกตัว ³⁰ ฟาโรห์กับพวกข้าราชการบริพาร และคนอียิปต์ทุกคนได้ตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีการร้องไห้ครวญครางเสียงดังทั่วในอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านไหนเลยที่ไม่มีคนตาย

³¹ ในคืนนั้น ฟาโรห์ทรงเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาพบ และทรงกล่าวว่า “เจ้าทั้งสองกับคนอิสราเอล ลุกขึ้นซะและออกไปให้พ้นจากคนของเรา ไปนมัสการพระยาห์เวห์ตามที่เจ้าต้องการที่จะทำ ³² เอาฝูงแกะ แพะ และฝูงโคของพวกเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้ จงไป และอวยพรเราด้วย ³³ ฝ่ายคนอียิปต์ก็โล่งใจให้เราพวกเขาออกไปจากดินแดนโดยไว เพราะพวกเขาพูดว่า “พวกเราตายกันหมดแล้ว”

³⁴ ดังนั้นประชาชนจึงนำเอาก้อนแป้งที่ไร้เชื้อไป อ่างขยำแป้งของพวกเขาได้ห่อผ้าและใส่บนบ่าของพวกเขาแบกไป ³⁵ ประชาชนอิสราเอลได้ทำตามที่โมเสสได้สั่งไว้ พวกเขาได้ขอเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องนุ่งห่มจากคนอียิปต์ ³⁶ พระยาห์เวห์ทรงกระทำให้คนอิสราเอลเป็นที่พอใจแก่คนอียิปต์ ดังนั้นคนอียิปต์จึงได้ให้สิ่งของตามที่พวกเขาได้ขอ ด้วยวิธีนี้คนอิสราเอลจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆ จากคนอียิปต์ไป

³⁷ คนอิสราเอลจึงออกเดินทางจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท มีผู้ชายเดินเท้าประมาณ 600,000 คน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก ³⁸ มีคนชาติอื่นที่ไม่ใช่คนอิสราเอลติดตามไปด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงโคจำนวนมากมาย ³⁹ พวกเขาไปถึงนมปิงไร้เชื้อจากก้อนแป้งดิบไร้เชื้อที่พวกเขาเอามาจากอียิปต์ ที่ไม่ใส่เชื้อเพราะพวกเขาได้เร่งเร้าให้ออกจากอียิปต์ และไม่อาจล่าช้าเพื่อเตรียมอาหาร ⁴⁰ คนอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาทั้งสิ้น 430 ปี

⁴¹ ในวันนั้นเองเมื่อครบ 430 ปี พลโยธาทิ้งหมดของพระยาห์เวห์ได้เดินทางออกจากดินแดนอียิปต์ ⁴² คืบวันนี้เป็นคืนที่ต้องเฝ้าระวังเพราะพระยาห์เวห์จะนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ นี่เป็นคืนแห่งพระยาห์เวห์ที่คนอิสราเอลตลอดจนถึงยุคลูกหลานทุกคนต้องถือปฏิบัติ

⁴³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติร่วมกิน ⁴⁴ อย่างไรก็ตามก็ดี ทาสคนอิสราเอลทุกคนซึ่งเอาเงินซื้อมา อาจกินได้ หลังจากเจ้าให้เขาเข้าสู่หน้ตแล้ว

⁴⁵ คนต่างด้าวหรือลูกจ้างต้องไม่ให้กินอาหารใดๆ ⁴⁶ อาหารนั้นให้กินแต่ในบ้านของตน เจ้าต้องไม่นำเนื้อไปนอกบ้าน และไม่หักกระดูกของมัน

⁴⁷ ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดต้องทำพิธีนี้ ⁴⁸ หากถ้ามีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และต้องการจะทำพิธีปัสกาถวายพระยาห์เวห์ จงให้คนเหล่านั้นทุกคนเข้าสู่หน้ตก่อน แล้วจึงให้เขามาและทำตามพิธีได้ เขาจะเป็นเหมือนคนที่เกิดในดินแดนนั้น แต่ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต จะกินอาหารใดๆ ไม่ได้

⁴⁹ บทบัญญัตินี้จะต้องปฏิบัติแบบเดียวกันทั้งคนพื้นเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา” ⁵⁰ คนอิสราเอลทุกคนได้ปฏิบัติตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมีรับสั่งแก่โมเสสและอาโรน ⁵¹ ในวันนั้นเองพระยาห์เวห์ได้ทรงนำชาวอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์โดยแยกเป็นขบวนพลโยธา

Chapter 13

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงแยกลูกหวีปีทั้งหมดไว้ให้เรา สิ่งที้ออกจากครรภ์ครั้งแรกเพศผู้ทุกชนิดของอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ลูกหวีปีนั้นเป็นของเรา”

³ โมเสสกล่าวแก่ประชาชนว่า “จงจดจำถึงวันนี้ที่พวกเราได้ออกจากเรือนทาสในอียิปต์” เพราะพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงนำพวกเราออกจากที่แห่งนี้ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย ⁴ พวกเราได้ออกไปจากอียิปต์วันนี้ ในเดือนอาบีบ ⁵ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเรามาถึงดินแดนของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮิไวต์ และคนเยบุส ดินแดนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเราว่าจะมอบให้พวกเราเป็นดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งอุดมสมบูรณ์ พวกเราจึงถือพิธีปฏิบัติการณ์นี้มาในเดือนนี้

⁶ เป็นเวลาเจ็ดวันพวกเราต้องกินขนมปังไร้เชื้อ ในวันที่เจ็ดจะมีเทศกาลเลี้ยงเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ ⁷ จงกินขนมปังไร้เชื้อตลอดทั้งเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังที่มีเชื้อในหมู่พวกเรา อย่าให้เห็นเชื้อใดๆ ตามอาณาเขตของพวกเรา

⁸ ในวันนั้นจงบอกบรรดาบุตรของพวกเราว่า ‘การทำสิ่งนี้ก็เพราะพระยาห์เวห์ทรงกระทำเพื่อพวกเราขณะที่พวกเราออกจากอียิปต์’ ⁹ สิ่งนี้จะเป็นดังสิ่งเตือนใจที่มีของพวกเราและที่หน้าผากของพวกเรา ก็เพื่อพระบัญญัติของพระยาห์เวห์จะได้อยู่ในปากของพวกเรา เพราะด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงนำพวกเราออกมาจากอียิปต์ ¹⁰ ฉะนั้นเราจึงรักษากฎเกณฑ์นี้ตามกำหนดทุกๆ ปีไป

¹¹ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเราไปยังดินแดนของคนคานาอันดังที่ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเราและบรรพบุรุษของพวกเราที่จะทรงกระทำ พระองค์จะประทานดินแดนนั้นแก่พวกเรา ¹² พวกเราจึงถวายลูกหวีปีจากทุกครรภ์แด่พระยาห์เวห์ ลูกสัตว์หวีปีตัวผู้ทุกตัวในฝูงสัตว์ของพวกเราเป็นของพระยาห์เวห์ ¹³ ลูกลาหวีปีทุกตัว พวกเราต้องซื้อคืนด้วยลูกแกะ ถ้าพวกเราไม่ซื้อคืนท่านจงหักคอมัน แต่บุตรชายหวีปีของพวกเราในท่ามกลางบุตรชายทั้งหมดของพวกเรา เจ้าทั้งหลายต้องซื้อพวกเขาคืนมา

¹⁴ เมื่อต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรชายของพวกเราถามว่า ‘การทำอย่างนี้หมายความว่าอะไร?’ ก็ให้พวกเราตอบเขาว่า ‘เป็นเพราะพระหัตถ์อันเข้มแข็งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์จากเรือนทาส’ ¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์ได้ยินดังไม่ยอมปล่อยพวกเราออกมา พระยาห์เวห์จึงทรงสังหารลูกหวีปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์ ทั้งลูกหวีปีของคนและลูกหวีปีของสัตว์ นั่นเป็นเหตุที่พ่อถวายบูชาตัวผู้ทุกตัวที่ออกจากครรภ์ครั้งแรกแด่พระยาห์เวห์ แต่เป็นเหตุว่าทำไมพ่อจึงซื้อบุตรชายหวีปีทั้งหมดของพ่อกลับคืน’ ¹⁶ สิ่งนี้จะเป็นเหมือนเครื่องเตือนใจบนมือและบนหน้าผากของพวกเรา เพราะด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระยาห์เวห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์”

¹⁷ เมื่อฟาโรห์ทรงปล่อยพวกเราไปแล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงนำพวกเราไปทางดินแดนของคนฟีลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าทรงเจ้าทรงกล่าวว่า “บางทีเมื่อประชาชนไปเผชิญสงครามเข้า บางทีพวกเขาอาจจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์อีก” ¹⁸ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงนำประชาชนอ้อมไปทางแดนทุรกันดารจนถึงทะเลต้นกก คนอิสราเอลก็ออกจากดินแดนอียิปต์พร้อมอาวุธทำสงคราม

¹⁹ โมเสสได้อากระดุกของโยเซฟไปกับท่านด้วย เพราะโยเซฟได้ให้คนอิสราเอลปฏิญาณอย่างจริงจังและกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงช่วยกู้พวกเราอย่างแน่นอน และพวกเราจึงเอากระดุกของเราไปกับพวกเราด้วย” ²⁰ พวกอิสราเอลเดินทางออกจากเมืองสุคคท และตั้งค่ายที่เอรามซึ่งอยู่ริมขอบของแดนทุรกันดาร ²¹ พระยาห์เวห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในเวลากลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้พวกเขามีแสงสว่าง ด้วยวิธีนี้พวกเขาสามารถเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ²² พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเอาเสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลา

กลางคืนออกจากเบื้องหน้าประชาชนเลย

Chapter 14

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงสั่งบรรดาคนอิสราเอลว่า พวกเขาควรย้อนกลับและตั้งค่ายหน้าปิหะสิโรท ระหว่างมิกดลกับกะเล หน้าบาอัลเซโฟน พวกเขาจงตั้งค่ายบริเวณริมทะเลตรงข้ามปิหะสิโรท ³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงคนอิสราเอลว่า ‘พวกเขาทำสิ่งเพนอยู่ในดินแดน แดนทูกันดาร์ได้ขวางกั้นพวกเขา’

⁴ เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกร้าว และเขาจะไล่ตามพวกเขา เราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา คนอียิปต์จะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์” ดังนั้นคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายดังที่พวกเขาได้รับคำสั่ง ⁵ เมื่อภษัตริย์อียิปต์ทรงทราบว่าคนอิสราเอลหนีไปแล้ว ทำกิจของฟาโรห์และบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ก็เปลี่ยนไปเป็นศัตรูต่อประชาชน พวกเขาพูดว่า “พวกเราปล่อยอิสราเอลไปเลยเถาที่จะทำงานรับใช้เรา พวกเราทำอะไรลงไป?”

⁶ แล้วฟาโรห์ก็ทรงเตรียมพร้อมเหล่ารถม้าและนำกองทัพไปกับพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงนำรถม้าหกร้อยคันกับรถม้าอื่นๆ อีกทั้งหมอดของอียิปต์พร้อมบรรดานายทหารประจำอยู่ทุกคน ⁸ พระยาห์เวห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ภษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกร้าว และภษัตริย์ทรงติดตามคนอิสราเอลไป บัดนี้คนอิสราเอลหนีออกไปด้วยชัยชนะ ⁹ แต่คนอียิปต์ได้ติดตามพวกเขาไป พร้อมม้า รถม้า พลม้า และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ พวกเขาติดตามไปทันคนอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่บริเวณริมทะเลตรงข้ามปิหะสิโรท หน้าบาอัลเซโฟน

¹⁰ เมื่อฟาโรห์ทรงเข้ามาใกล้ คนอิสราเอลก็ได้เขยหน้าขึ้นดูและประหลาดใจ คนอียิปต์กำลังยกกองทัพติดตามมาด้านหลังพวกเขา และพวกเขาก็หวาดกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ¹¹ พวกเขาได้บอกโมเสสว่า “ในอียิปต์หลุมฝังศพไม่มีหรือ ท่านจึงได้นำพวกเราออกมาเพื่อตายในแดนทูกันดาร์นี้? ทำไมท่านจึงทำกับพวกเราเช่นนี้คือพาพวกเราออกมาจากอียิปต์? ¹² พวกเราไม่ใช่หรือบอกท่านแล้วในอียิปต์? พวกเราได้บอกต่อท่านว่า ‘จงปล่อยพวกเราไว้ ให้พวกเราได้รับใช้คนอียิปต์เถิด’ การทำงานให้พวกเขาก็ยังดีกว่าพวกเราตายในแดนทูกันดาร์”

¹³ โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย จงสงบไว้และคอยดูการช่วยกู้ที่พระยาห์เวห์จะทรงทำเพื่อพวกเราในวันนี้ เพราะพวกเราจะไม่ได้เห็นคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ก็ ¹⁴ พระยาห์เวห์จะทรงต่อสู้เพื่อพวกเราและพวกเราเพียงยืนนิ่งเถิด”

¹⁵ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “โมเสส ทำไมเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเราอีกเล่า? จงสั่งคนอิสราเอลให้เดินหน้าต่อไป ¹⁶ จงยกไม้เท้าของเจ้าขึ้น แล้วยื่นมือออกไปเหนือทะเลและทำให้ทะเลนั้นแยกออกเป็นสองส่วน เพื่อว่าคนอิสราเอลจะเดินผ่านทะเลบนดินแห้งได้ ¹⁷ จงรู้ว่าเราจักทำให้ใจคนอียิปต์แข็งกร้าวแล้วตามพวกเขา เราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา ¹⁸ เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะรถม้าและพลม้าของฟาโรห์แล้ว คนอียิปต์จะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”

¹⁹ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำหน้าอิสราเอลก็กลับไปอยู่ข้างหลัง เสาเมฆเคลื่อนจากข้างหน้าและก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังพวกเขา ²⁰ เสาเมฆมาอยู่ระหว่างค่ายของอียิปต์และค่ายของอิสราเอล เป็นเมฆมืดแก่คนอียิปต์ แต่เป็นแสงสว่างในเวลากลางคืนแก่คนอิสราเอล โดยแต่ละฝ่ายไม่ได้เข้าใกล้กันทั้งคืน

²¹ โมเสสได้ยื่นมือออกเหนือทะเล พระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้ลมตะวันออกพัดโหมให้น้ำทะเลไหลกลับตลอดคืน และทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง โดยวิธีนี้น้ำทะเลได้แยกออกจากกัน ²² คนอิสราเอลจึงพากันเดินผ่านกลางทะเลบนดินแห้ง น้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงขึ้นมาสำหรับพวกเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย

²³ คนอียิปต์จึงไล่ตามไป คนอียิปต์ได้ตามหลังพวกเขาไปถึงกลางทะเล ทั้งม้า รถม้าและพลม้าทั้งสิ้นของฟาโรห์ ²⁴ แต่เมื่อเวลารุ่งพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆทรงเห็นกองทัพของอียิปต์ พระองค์ทรงทำให้คนอียิปต์เกิดโกลาหล ²⁵ ล้อรถม้าติดและพลม้าขัดด้วยความลำบาก ดังนั้นคนอียิปต์จึงพูดกันว่า “ให้พวกเราหนีจากคนอิสราเอลเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์เพื่อพวกเรา”

²⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยื่นมือออกเหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถม้าและพลม้าของพวกเขา” ²⁷ ดังนั้นโมเสสจึงยื่นมือออกเหนือทะเล เมื่อรุ่งเช้าทะเลก็ไหลกลับดังเดิม คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระยาห์เวห์ทรงกวาดคนอียิปต์ลงกลางทะเล ²⁸ น้ำทะเลไหลกลับท่วมรถม้าและพลม้า และกองทัพทั้งสิ้นของฟาโรห์ซึ่งตามพวกเขาเข้าไปในทะเล ไม่มีใครรอดชีวิต

²⁹ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายคนอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางทะเล น้ำทะเลตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับพวกเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย ³⁰ ด้วยเหตุนี้ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดพ้นจากเงื้อมมือคนอียิปต์ และคนอิสราเอลก็ได้เห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล ³¹ เมื่อคนอิสราเอลเห็นฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำต่อชาวอียิปต์ ประชาชนจึงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาไว้วางใจพระยาห์เวห์และโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

Chapter 15

¹ แล้วโมเสสกับประชาชนอิสราเอลได้ร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ พวกเขาบอกว่า “ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดน้ำและพลาเมืองในทะเล

² พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นพลังและเพลงของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระเจ้าแห่งบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ ³ พระยาห์เวห์ทรงเป็นนักรบ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์

⁴ พระองค์ทรงเหวี่ยงรถม้าและกองทัพออฟฟาโรห์ลงทะเล นายทหารชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลต้นกก ⁵ น้ำได้ท่วมพวกเขาหมด พวกเขาได้จมลงลึกเหมือนก้อนหิน

⁶ พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอาภุภาพยิ่ง พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงบดยีศัตรู ⁷ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงส่งพระพิโรธของพระองค์เผาไหม้พวกเขาอย่างเผาตอข้าว ⁸ โดยลมที่ระบายจากพระนาสิกของพระองค์ น้ำทะเลก็รวมตัวเป็นกองสูง น้ำลึกที่ใจกลางของทะเลก็แข็งตัว

⁹ ข้าศึกพูดว่า ‘ข้าจะติดตาม ข้าจะไล่ให้ทัน ข้าจะแบ่งของริบกัน ข้าจะพอใจที่ได้ทำกับพวกเขาสมดังใจ ข้าจะดึงดาบออก มือข้าจะทำลายพวกเขา’

¹⁰ แต่พระองค์ทรงเป่าด้วยลมของพระองค์ และน้ำทะเลได้ท่วมพวกเขา พวกเขาจึงจมลงเหมือนตะกั่วในกระแสน้ำทะเลอันยิ่งใหญ่ ¹¹ ในบรรดาพระต่างๆ พระไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า? พระยาห์เวห์ พระไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงส่งฟ้าเผยในความศักดิ์สิทธิ์ นำถวายพระเกียรติดีด้วยคำสรรเสริญ และทรงทำการมหัศจรรย์?

¹² พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาของพระองค์ออก และดินแดนก็สั่นพวกเขา ¹³ ในความสัตย์ซื่อในพันธสัญญาของพระองค์ พระองค์ทรงนำประชาชนซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ไว้ ด้วยพระอาณูภาพ พระองค์ทรงพาพวกเขามาถึงที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์สถิต

¹⁴ ประชาชนทั้งหลายจะได้ยิน และพวกเขาจะสะทกสะท้าน ความหวาดกลัวก็จะเกาะกุมชาวฟีลิสเตีย ¹⁵ ครั้นนั้นพวกเจ้านายแห่งเอโดมจะพากันหวาดผวา พวกทหารแห่งโมอับจะตัวสั่น คนคานาอันทั้งปวงจะละลายไป

¹⁶ ความสยดสยองและความกลัวจะอุบัติขึ้นในพวกเขา เนื่องด้วยฤทธาานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ พวกเขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน จนกว่าประชาชนของพระองค์ผ่านไป ข้าแต่พระยาห์เวห์ จนกว่าประชาชนซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ไว้แล้วผ่านไป

¹⁷ พระองค์จะทรงนำพวกเขา และให้เขาตั้งบนภูเขาที่เป็นที่รพิยสินของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้เป็นที่เพื่อสถิต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า สถานที่มีสาร ที่ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์ทรงตั้งไว้ ¹⁸ พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองอยู่ตลอดไป”

¹⁹ เมื่อบรรดาม้ากับรถม้าและพลม้าของฟาโรห์ลงไปทะเล พระยาห์เวห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลมาท่วมพวกเขา แต่คนอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งที่ตรงกลางทะเล ²⁰ มิเรียมผู้เผยพระวจนะหญิง พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และบรรดาหญิงทั้งหมดก็ถือรำมะนาเต้นรำไปพร้อมกับเธอ ²¹ มิเรียมร้องเพลงตอบพวกเขาว่า “จงถวายเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ทรงได้ชนะอย่างยิ่งใหญ่ บรรดาม้าและพลม้าพระองค์ทรงกวาดลงในทะเล”

²² ต่อมาเมื่อโมเสสนำคนอิสราเอลออกจากทะเลต้นกก พวกเขาไปยังแดนทूरกันดารซูร์ พวกเขาเดินทางไปในแดนทूरกันดารสามวันและไม่พบน้ำเลย ²³ จากนั้นพวกเขามาถึงตำบลมาราห์ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถดื่มน้ำที่นั่นได้ เพราะน้ำขม เพราะฉะนั้นจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาราห์

²⁴ ดังนั้นประชาชนก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสและกล่าวว่า “เราจะเอาอะไรดื่ม?” ²⁵ โมเสสร้องทูลพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์จึงทรงชี้ให้โมเสสเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโมเสสโยนมันลงน้ำ น้ำก็หวานดื่มได้ ที่แห่งนั้นพระยาห์เวห์ประทานกฎหมายที่เข้มงวดไว้และที่นั่นพระองค์ทรงทดสอบพวกเขา

²⁶ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพวกเขาฟังเสียงของพระยาห์เวห์อย่างตั้งใจ พระเจ้าของพวกเขา และทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าพวกเขาใช้หูฟังคำสั่งของพระองค์ และรักษากฎหมายของพระองค์ทุกข้อ เราจะไม่ให้โรคต่างๆ ซึ่งเราให้เกิดแก่คนอียิปต์นั้นเกิดขึ้นกับพวกเขาเลย เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ทรงเยียวยาพวกเขา”

²⁷ แล้วประชาชนมาถึงเอลิม ที่นั้นมีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ และมีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายที่ใกล้บ่อน้ำนั้น

Chapter 16

- ¹ ประชาชนเดินทางออกจากเอลิม และชุมชนของอิสราเอลก็มาถึงแดนทूरกันดารสิน ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาซีนาย ในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง หลังจากออกดินแดนอียิปต์ ² ชุมชนทั้งหมดของอิสราเอลพากันต่อว่าโมเสสและอาโรนในแดนทूरกันดาร ³ คนอิสราเอลกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าหากขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารจนอิ่มแล้วพวกเรา ก็ตายในดินแดนอียิปต์ด้วยพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ยิ่งดีกว่า” เนื่องจากพวกเจ้ากลับนำพวกเราออกมายังแดนทूरกันดารนี้ เพื่อจะฆ่าชุมชนทั้งหมดด้วยความหิวเท่านั้น”
- ⁴ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะให้อาหารตกลงมาเหมือนฝนจากท้องฟ้า แล้วประชาชนจะออกไปและเก็บแต่พอกินเฉพาะหนึ่งวัน เพื่อว่าเราจะทดสอบพวกเขาว่า พวกเขาจะดำเนินตามบัญญัติของเราหรือไม่” ⁵ ต่อมาในวันที่หก พวกเขาจะเก็บมานาเพิ่มเป็นสองเท่าของวันอื่นๆ ก่อนหน้านั้น และพวกเขาจะปรุงอาหารด้วยสิ่งที่เขานำมา”
- ⁶ แล้วโมเสสกับอาโรนจึงบอกประชาชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “พวกเจ้าจะได้รู้ในเวลาเย็นว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้นำพวกเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์” ⁷ ในเวลาเช้าพวกเจ้าจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงได้ยื่นคำที่ท่านเรียกร้องพระองค์แล้ว เราทั้งสองเป็นใครเล่า พวกเจ้าจึงมาเรียกร้องต่อพวกเรา?” ⁸ โมเสสจึงกล่าวอีกว่า “พวกเจ้าจะได้รู้ในเวลาเย็นพระยาห์เวห์ประทานเนื้อให้พวกเจ้าและในเวลาเช้าจะประทานอาหารให้พวกเจ้ากินจนอิ่ม เพราะพระองค์ทรงได้ยื่นคำมั่นของพวกเจ้าต่อว่าพระองค์ ข้าพเจ้าและอาโรนเป็นใครเล่า? พวกเจ้าไม่ได้เรียกร้องพวกเรา แต่พวกเจ้าได้เรียกร้องพระยาห์เวห์”
- ⁹ โมเสสกล่าวกับอาโรนว่า “จงบอกชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นว่า ‘จงมาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยื่นคำมั่นของพวกเจ้าแล้ว’” ¹⁰ ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวกับชุมชนอิสราเอลทั้งหมดอยู่นั้น พวกเขาได้มองไปทางแดนทूरกันดาร และดูเถิด ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์มีในเมฆ ¹¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹² “เราได้ยื่นคำมั่นของประชาชนอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ในเวลาเย็นพวกเจ้าจะได้กินเนื้อ และในเวลาเช้าเจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า’”
- ¹³ ครั้นถึงเวลาเย็น ฝูงนกคุ้มได้บินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้ามืดมีน้ำค้างรอบค่าย ¹⁴ เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว มีเกล็ดเหมือนน้ำค้างแข็งอยู่บนพื้นดินในถิ่นทूरกันดารนั้น ¹⁵ เมื่อประชาชนอิสราเอลได้เห็นจึงพูดกันว่า “นี่อะไรหนอ?” เพราะพวกเขาไม่ทราบว่านี่เป็นสิ่งใด โมเสสจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “นี่เป็นอาหารที่พระยาห์เวห์ทรงให้พวกเจ้ากิน
- ¹⁶ สิ่งนี้เป็นคำสั่งที่พระยาห์เวห์ทรงให้ไว้คือ ‘ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ตามจำนวนของแต่ละคน นี่คือนิสัยที่ท่านจะเก็บ จงเก็บพอกินสำหรับทุกคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ของพวกเจ้า’” ¹⁷ ประชาชนอิสราเอลก็ทำตามสิ่งนั้น บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย ¹⁸ เมื่อพวกเขาใช้โอเมอร์ตรวจ คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ไม่มีขาดแคลน แต่ละคนเก็บได้เพียงพอต่อความต้องการของพวกเขา
- ¹⁹ แล้วโมเสสสั่งพวกเขาว่า “อย่าให้ใครเก็บเหลือไว้จนเช้า” ²⁰ อย่างไรก็ตาม แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังโมเสส บางคนเหลือไว้จนเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น แล้วโมเสสจึงโกรธพวกเขา ²¹ พวกเขารวบรวมทุกๆ เช้า เท่าที่คนหนึ่งพอกินได้ในวันนั้น พอแดดเริ่มร้อน มันก็ละลาย
- ²² ต่อมาเมื่อถึงวันที่หก พวกเขาเก็บอาหารสองเท่าคือคนละสองโอเมอร์ ผู้นำทั้งหมดของชุมชนจึงเข้ามาและบอกโมเสส ²³ โมเสสจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงสั่งว่า ‘พรุ่งนี้เป็นการหยุดอย่างจริงจัง เป็นสะบาโตบริสุทธิ์ถวายแด่พระยาห์เวห์ จะบึงอะไรก็ให้บึง และจะดื่มอะไรก็ให้ดื่มเสียตามที่พวกเจ้าต้องการ ส่วนที่เหลือทั้งหมดของพวกเจ้า จงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น’”
- ²⁴ เมื่อพวกเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามที่โมเสสแนะนำ อาหารนั้นไม่บูดและไม่มีหนอนในนั้น ²⁵ โมเสสบอกว่า “จงกินอาหารนั้นในวันนี้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตถวายเกียรติพระยาห์เวห์ วันนี้พวกเจ้าจะไม่พบอาหารเช่นนั้นในทุกๆ
- ²⁶ พวกเจ้าจะเก็บอาหารระหว่างหกวันเว้นในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโต ในวันสะบาโตจะไม่มามีนา” ²⁷ ในวันที่เจ็ด คนบางคนได้ออกไปเก็บมานา แต่พวกเขาก็ไม่พบ
- ²⁸ แล้วพระยาห์เวห์ทรงตรัสกับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะปฏิเสธคำสั่งและพระบัญญัติของเราไปนานสักเท่าใด? ²⁹ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงประทานวันสะบาโตกับพวกเจ้า นั่นเป็นเหตุว่าในวันที่หกพระองค์จะทรงให้อาหารให้พอสำหรับสองวัน ให้แต่ละคนพักในที่ของตน อย่าให้ใครออกจากที่พัก ในวันที่เจ็ดนั้นเลย” ³⁰ ดังนั้นประชาชนจึงได้พักในวันที่เจ็ด
- ³¹ ประชาชนอิสราเอลเรียกอาหารนั้น ว่า “มานา” เป็นเมล็ดสีขาวเหมือนเมล็ดฝักชี่ และมีรสเหมือนขนมปังกรอบที่ผสมน้ำผึ้ง ³² โมเสสกล่าวว่า “นี่คือคำบัญชาของพระยาห์เวห์ว่า ‘จงเอามานาหนึ่งโอเมอร์ เก็บไว้ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เพื่อลูกหลานจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงพวกเจ้าในแดนทूरกันดาร หลังจากเรานำพวกเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์’”
- ³³ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงเอามือลูกลูหนึ่งและเอามานาหนึ่งโอเมอร์ใส่เก็บไว้ ให้เก็บรักษามานาไว้เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ชั่วลูกชั่วหลานของพวกเจ้า” ³⁴ ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส อาโรนจึงวางหม้อมานาข้างหีบพันธสัญญา ³⁵ ประชาชนอิสราเอลกินมานาสี่สิบปีจนกระทั่งพวกเขามาถึงดินแดนที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนดินแดนคานาอัน ³⁶ หนึ่งโอเมอร์นั้นเท่ากับหนึ่งในสิบเอเฟฟาห์

Chapter 17

- ¹ ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดออกเดินทางจากแดนกูร์กันดารสินตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาตั้งค่ายที่เรฟดีม แต่ที่นั่นไม่มีน้ำให้ผู้คนดื่ม
- ² ดังนั้นประชาชนจึงต่อว่าโมเสสถึงสถานการณ์ของพวกเขาและพูดว่า “หาน้ำพวกเราดื่มซิ” โมเสสจึงบอกว่า “พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม? ทำไมพวกเจ้าทดสอบพระยาห์เวห์?” ³ ผู้คนกระหายน้ำมาก และพวกเขาเรียกร้องกับโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงได้พาพวกเราออกจากอียิปต์? มาเพื่อให้พวกเรา ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของพวกเราอดน้ำตายหรือ?”
- ⁴ แล้วโมเสสจึงร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์จะทำอย่างไรดีกับคนพวกนี้ดี? พวกเขาเกือบเอาหิณขว้างข้าพระองค์” ⁵ พระยาห์เวห์จึงทรงตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่องหน้าประชาชนไป และนำพวกผู้อาวุโสบางคนของอิสราเอลไปกับเจ้า จงเอาไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย ⁶ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่น บนหิณที่ภูเขาไซเน และเจ้าจะตีหิณนั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากหิณให้ประชาชนดื่ม” แล้วโมเสสก็ทำดังนั้นต่อหน้าต่อตาพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล ⁷ ท่านเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มัสสาห์ และเมรีบาห์ เพราะคำต่อว่าของคนอิสราเอลและเพราะพวกเขาได้ทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยพูดว่า “พระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเราจริงหรือ?”
- ⁸ แล้วกองทัพนคนอามาเลซได้ยกมาและจับคนอิสราเอลที่เรฟดีม ⁹ ดังนั้นโมเสสจึงสั่งโยชูวาว่า “จงเลือกผู้ชายบางคนและออกไป เพื่อสู้รบกับคนอามาเลซ จงสู้รบกับคนอามาเลซ พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะยืนบนยอดเขาพร้อมกับถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือ” ¹⁰ ดังนั้นโยชูวาได้ต่อสู้กับคนอามาเลซตามคำสั่งของโมเสส ขณะที่โมเสส อาโรน และเฮร์ซันไปบนยอดเขา
- ¹¹ ขณะที่โมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบ เมื่อท่านลดมือลงเมื่อไรพวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อ่นั้น ¹² เมื่อมือของโมเสสเมื่อยล้า อาโรนกับเฮร์ซันนำก้อนหินมาและวางให้โมเสสนั่ง ในเวลาเดียวกันอาโรนกับเฮร์ซันก็ช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง ดังนั้นมือทั้งคู่ของโมเสสจึงชูอย่างมั่นคงอยู่จนตะวันตกดิน ¹³ ดังนั้นโยชูวาจึงเอาชนะประชาชนอามาเลซได้ด้วยดาบ
- ¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความเหล่านี้ลงในหนังสือและอ่านให้โยชูวาฟัง เพราะเราจะล้างชื่ออามาเลซให้สิ้นไม่ให้ปรากฏในความทรงจำภายใต้ฟ้าอีกเลย” ¹⁵ แล้วโมเสสจึงสร้างแท่นบูชาและท่านเรียกชื่อแท่นว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นธงของข้า” ¹⁶ ท่านกล่าวว่า “เพราะมีมือหนึ่งยกขึ้นไปยังบัลลังก์ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จะทรงทำสงครามกับคนอามาเลซทุกชั่วลูกหลาน”

Chapter 18

- ¹ พ่อตาของโมเสส เยโรบุโรหิตแห่งมีเดีย ได้อินถึงงานทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และเพื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เขาได้ยืนยันว่าพระยาห์เวห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ ² เยโรฟอตาของโมเสสรับศิปโปราห์ภรรยาของโมเสสไว้ หลังจากที่โมเสสส่งเธอกลับไปยังบ้าน ³ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของเธอบุตรชายคนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวในต่างแดน” ⁴ คนอีกคนหนึ่งชื่อเอลิเอเซอร์ เพราะโมเสสได้กล่าวว่า “พระเจ้าของบรรพบุรุษข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าพ้นจากฟาโรห์”
- ⁵ เยโรฟอตาของโมเสสพาภรรยาและบุตรทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสในแดนตุรกันดาร ที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า ⁶ เขาบอกโมเสสว่า “ข้าพเจ้า เยโรฟอตาของเจ้า พาภรรยาของท่านกับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาเจ้า”
- ⁷ โมเสสออกไปพบพ่อตา กราบลงและจูบเขา พวกเขาได้สอบถามทุกข์สุขกันและกัน แล้วพากันเข้าไปในเต็นท์ ⁸ โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำกับฟาโรห์และกับชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่อิสราเอล ทั้งความเหน็ดเหนื่อยลำบากทุกอย่างซึ่งเกิดขึ้นในช่วงระหว่างกลางทาง และวิธีที่พระยาห์เวห์ทรงโปรดช่วยพวกเขาให้พ้นอันตราย
- ⁹ เยโรก็ชื่นชมยินดีที่ได้ทราบถึงคุณความดีทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ทรงทำกับคนอิสราเอล ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดช่วยกู้พวกเขาให้รอดพ้นจากเขมือบมือคนอียิปต์ ¹⁰ เยโรกล่าวว่า “สารการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงช่วยกู้เจ้าให้รอดจากเขมือบมือคนอียิปต์และจากพระหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยประชาชนให้พ้นจากเขมือบมือของคนอียิปต์ ¹¹ บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งสิ้น เพราะเมื่อคนอียิปต์ข่มเหงอิสราเอลอย่างน่าหนักหน่วง พระองค์ก็ได้ทรงช่วยกู้ประชาชนของพระองค์”
- ¹² เยโรฟอตาของโมเสสได้นำเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายบูชาถวายแด่พระเจ้า ส่วนอาโรนกับบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลทั้งสิ้นได้มากินอาหารเฉพาะพระพักตร์พระเจ้ากับพ่อตาของโมเสส
- ¹³ ในวันต่อมา โมเสสนั่งตัดสินความให้ประชาชน ประชาชนยืนห้อมล้อมเขาตั้งแต่เช้าจนเย็น ¹⁴ เมื่อพ่อตาของโมเสสได้มองเห็นทุกอย่างที่โมเสสทำเพื่อประชาชน จึงกล่าวว่า “นี่เจ้าใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับประชาชนเล่า? ทำไมเจ้าจึงนั่งทำงานอยู่คนเดียว และประชาชนทั้งหมดก็ยืนล้อมเจ้าตั้งแต่เช้าจนเย็นขึ้นหรือ?”
- ¹⁵ โมเสสตอบพ่อตาว่า “ประชาชนมาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ลูกถามถึงคำชี้แนะของพระเจ้า ¹⁶ เมื่อพวกเขามีการเถียงกัน พวกเขาจะมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างคนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง และข้าพเจ้าก็สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์”
- ¹⁷ พ่อตาของโมเสสจึงกล่าวกับเขาว่า “สิ่งที่เจ้าทำไม่ใช่สิ่งที่ดีนัก ¹⁸ เจ้าและประชาชนที่อยู่กับเจ้านั้นจะอ่อนล้า เพราะการนี้หนักเหลือกำลังของเจ้า เจ้าไม่สามารถทำคนเดียวได้ ¹⁹ จงฟังข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำแก่เจ้า และขอให้พระเจ้าสถิตกับเจ้า เพราะเจ้าเป็นตัวแทนของประชาชนต่อพระเจ้า และเจ้านำความขัดแย้งกราบทูลพระเจ้า ²⁰ เจ้าจงสั่งสอนพวกเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์และพระบัญญัติ เจ้าต้องชี้ทางแก่พวกเขาถึงการดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ
- ²¹ นอกจากนั้น เจ้าจงเลือกคนที่มีความสามารถจากประชาชนทั้งหมด ที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ที่รักความจริง และเกลียดการได้รับความอยุติธรรม จงตั้งเขาไว้เหนือประชาชน เพื่อเป็นผู้ดำเนินการดูแลคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง ²² พวกเขาจะตัดสินคดีของประชาชนทุกกรณีที่เป็นกิจวัตรประจำวัน แต่คดีที่ยุ่งยากให้พวกเขานำมาแจ้งต่อเจ้า แต่คดีเล็กๆ น้อยๆ ให้พวกเขาตัดสินเอง ด้วยวิธีนี้ก็จะทำให้การทำงานของเจ้าจะง่ายขึ้น และพวกเขาจะแบกภาระกับเจ้า ²³ ถ้าเจ้าทำดังนี้ และถ้าพระเจ้าทรงบัญชาเจ้าให้ทำเช่นนั้น เจ้าก็จะสามารถทนได้ และประชาชนทั้งหมดนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของตนด้วยความพึงพอใจ”
- ²⁴ ดังนั้นโมเสสจึงเชื่อฟังถ้อยคำของพ่อตา และทำตามที่เขาได้กล่าวทุกสิ่ง ²⁵ โมเสสได้เลือกผู้ที่มีความสามารถจากคนอิสราเอลทั้งหมด และตั้งพวกเขาให้เป็นหัวหน้าของประชาชน ผู้นำเหล่านี้จะดูแลประชาชนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง ²⁶ พวกเขาตัดสินคดีของประชาชนในสถานการณ์ปกติ แต่คดีที่ยุ่งยาก พวกเขาจึงนำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆ น้อยๆ พวกเขาตัดสินเอง ²⁷ แล้วโมเสสได้ส่งพ่อตาของท่านกลับไป และเยโรจึงกลับไปยังดินแดนของเขา

Chapter 19

¹ ในเดือนที่สามหลังจากประชาชนอิสราเอลได้ออกจากดินแดนอียิปต์ ในวันนั้นพวกเขาก็มาถึงแดนกูร์กันดารซีนาย ² เมื่อพวกเขาเคลื่อนออกจากเรเฟอิมและมาถึงแดนกูร์กันดารซีนาย พวกเขาก็ได้ตั้งค่ายอยู่ในแดนกูร์กันดาร ทางด้านหน้าภูเขา

³ โมเสสได้ไปหาพระเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาจากภูเขานั้นว่า “จงบอกวงที่วนยาโคบและประชาชนอิสราเอลดังนี้ว่า ⁴ พวกเจ้าได้เห็นสิ่งที่เราทำกับคนอียิปต์แล้ว ถึงวิธีที่เราอุ้มชูพวกเจ้าขึ้นดั่งปีกนกอินทรีและนำพวกเจ้ามาถึงเรา ⁵ บัดนี้ถ้าพวกเจ้าฟังเสียงเราจริงๆ และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ แล้วพวกเจ้าจะเป็นสมบัติพิเศษของเราในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เพราะดินแดนทั้งสี่เป็นของเรา ⁶ พวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา เหล่านี้เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกกับประชาชนอิสราเอล”

⁷ ดังนั้นโมเสสได้เรียกชุมนุมพวกผู้อาวุโสของประชาชน แล้วเขาประกาศข้อความเหล่านี้ทั้งหมดต่อหน้าพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

⁸ ประชาชนทั้งหมดตอบพร้อมกันว่า “พวกเราจะทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสนั้น” แล้วโมเสสจึงมาเพื่อรายงานถ้อยคำของประชาชนแด่พระยาห์เวห์ ⁹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะมาหาเจ้าในเมฆกับเมฆ เพื่อว่าประชาชนจะได้ยินเมื่อเราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อถือเจ้าตลอดไป” แล้วโมเสสจึงทูลเกี่ยวกับถ้อยคำทั้งหลายของประชาชนต่อพระยาห์เวห์

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “วันนี้และพรุ่งนี้จงไปหาประชากร เจ้าต้องให้พวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเรา และให้พวกเขาชำระเสื้อผ้าของตนให้สะอาด ¹¹ ในวันที่สามจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อม เพราะในวันที่สามนั้นพระยาห์เวห์จะเสด็จลงมานบนภูเขาซีนาย

¹² เจ้าต้องกำหนดเขตแดนให้ประชากรนั้นอยู่รอบภูเขา แล้วถ้าขั้วว่า ‘จงระวังตัวให้ดี อย่าขึ้นไปบนภูเขาหรือถูกต้องเชิงเขานั้น ใครถูกต้องภูเขาจะต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน’ ¹³ ห้ามผู้ใดเอามือถูกต้องผู้ใด แต่เขาต้องถูกขว้างหรือยิงด้วยก้อนหิน ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ก็ต้องถูกลงโทษถึงตาย เมื่อมีเสียงแตรเป่ายาว ให้พวกเขาขึ้นมาก็ตีตนเขานั้น”

¹⁴ แล้วโมเสสจึงลงจากภูเขามาหาประชากร เขาได้แยกประชากรไว้สำหรับพระยาห์เวห์ และให้พวกเขาชำระซักเสื้อผ้า ¹⁵ เขากล่าวกับประชากรว่า “เจ้าทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าไปใกล้รอยาของเจ้า”

¹⁶ เมื่อถึงตอนเช้าก็เกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ และมีเมฆกับคลุมภูเขานั้นกับมีเสียงแตรดังมาก จนประชาชนทุกคนในค่ายพากันพากันกลัวจนสั่นสะท้าน

¹⁷ โมเสสได้พาประชาชนออกจากค่ายไปเข้าเฝ้าพระเจ้า และพวกเขาได้มายืนอยู่ที่เชิงเขา ¹⁸ ภูเขาซีนายมีควันคลุมอยู่ทั้งหมด เพราะพระยาห์เวห์เสด็จลงมายังภูเขานั้นในเพลิง และควันก็พุ่งขึ้น เสมือนควันจากเตาเผา และภูเขาทั้งลูกก็สั่นสะเทือนอย่างแรง

¹⁹ เมื่อเสียงแตรดังขึ้นๆ โมเสสจึงกราบทูล และพระเจ้าตรัสกับเขาด้วยเสียงพูด ²⁰ พระยาห์เวห์เสด็จลงมานบนภูเขาซีนายมาที่ยอดเขา และพระองค์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา ดังนั้นโมเสสก็ได้ขึ้นไป ²¹ พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปและทำกับประชาชน ไม่ให้ล่วงล้ำเข้ามาเพื่อที่จะมองดูเรา มิฉะนั้นหลายคนในพวกเขาจะต้องตาย ²² พวกปุโรหิตที่เข้ามาใกล้เรานั้น ให้พวกเขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ เตรียมตัวเองให้พร้อมต่อการมาของเรา เพื่อที่ว่าเราจะไม่สังหารพวกเขา”

²³ โมเสสกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า “ประชาชนขึ้นมานบนภูเขาซีนายไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงบัญชาพวกข้าพระองค์ว่า ‘จงกั้นเขตรอบภูเขานั้น และกันไว้สำหรับพระยาห์เวห์’” ²⁴ พระยาห์เวห์จึงทรงกล่าวกับโมเสสว่า “เจ้าจงลงไปจากภูเขา และพาอาโรนขึ้นมากับเจ้าด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและประชาชนล่วงล้ำเขตที่จะขึ้นมาถึงเรา มิฉะนั้นเราจะสังหารพวกเขา” ²⁵ ดังนั้นโมเสสจึงลงไปหาประชาชนและได้บอกพวกเขา

Chapter 20

¹ พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสิ้นเหล่านี้ว่า ² “เราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ได้นำพวกเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์ คือออกจากเรือนทาส
³ พวกเจ้าต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดต่อหน้าเรา

⁴ พวกเจ้าต้องไม่ทำรูปแกะสลักสำหรับตน หรือรูปเหมือนของสิ่งใดๆ ซึ่งมีอยู่ในท้องฟ้าเบื้องบน หรือในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง หรือสิ่งที่อยู่ในน้ำ
 เบื้องล่าง ⁵ พวกเจ้าต้องไม่กราบไหว้หรือสักการะสิ่งเหล่านั้น เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เป็นพระเจ้าที่ทรงเห็น เราจะลงโทษ
 ความชั่วของบรรพบุรุษโดยนำการลงโทษตกทอดไปถึงลูกหลาน จนถึงสามชั่วและสี่ชั่วอายุคนของผู้ที่ชังเรา ⁶ แต่เราแสดงความมีสัจจะต่อพันธ
 สัญญาต่อคนนับพันเหล่านั้นที่รักเราและถือรักษาพระบัญญัติของเรา

⁷ พวกเจ้าจะต้องไม่ออกพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะเราจะไม่เอาโทษคนที่ใช้พระนามของเราไปในทางที่ผิดนั้นก็
 หามิได้

⁸ จงจดจำวันสะบาโต ให้ถือเป็นวันบริสุทธิ์ต่อเรา ⁹ พวกเจ้าจงทำงานทั้งหมดของพวกเจ้าเป็นเวลาหกวัน ¹⁰ แต่วันที่เจ็ดนั้นนับเป็นสะบาโต
 สำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า วันนั้นพวกเจ้าต้องไม่ทำงานอื่นใด ไม่ว่าพวกเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรหญิงของพวกเจ้า หรือทาสชาย
 ทาสหญิงของพวกเจ้า หรือสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้า หรือคนต่างด้าวที่อาศัยภายในประตูทั้งหลายของพวกเจ้า ¹¹ เพราะในหกวัน พระยาห์เวห์ได้
 ทรงสร้างท้องฟ้า และแผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น และทรงพักในวันที่เจ็ด ฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพรวันสะบาโต และ
 ทรงตั้งวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์

¹² จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะมีอายุยืนในแผ่นดิน ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าประทานแก่พวกเจ้า ¹³
 พวกเจ้าต้องไม่ฆ่าผู้ใด ¹⁴ พวกเจ้าต้องไม่ทำละเมิดประเวณี

¹⁵ พวกเจ้าต้องไม่ขโมยผู้อื่น ¹⁶ พวกเจ้าต้องไม่เป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้านของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่ละโมภเอนบ้านของเพื่อนบ้าน ¹⁷
 พวกเจ้าต้องไม่โลภภรรยาสองของเพื่อนบ้าน ทาสชาย ทาสหญิงของเขา หรือโค ลาของเขา หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน”

¹⁸ ประชาชนทุกคนได้เห็นฟ้าแลบและได้ยินเสียงฟ้าร้อง อีกทั้งได้ยินเสียงแตร และเห็นควันที่ขึ้นจากภูเขา เมื่อประชาชนเห็นสิ่งเหล่านั้น พวกเข
 ก็กลัวจนตัวสั่นและยืนอยู่แต่ไกล ¹⁹ พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสว่า “จงบอกพวกเราเถิด และพวกเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกเราเลย มี
 ฉะนั้นพวกเราจะตาย” ²⁰ โมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงทดสอบพวกเจ้าเพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ถวาย
 พระเกียรติแด่พระองค์ และเพื่อพวกเจ้าจะไม่ได้ทำบาป” ²¹ ดังนั้นประชาชนจึงยืนอยู่แต่ไกล และโมเสสได้เข้าไปใกล้ความมืดหนาทึบที่พระเจ้า
 สถิตอยู่นั้น

²² พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ สิ่งนี้แหละ ที่เจ้าจะต้องบอกคนอิสราเอลคือ ‘พวกเจ้าเองได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับเจ้าจากท้องฟ้า’ ²³ พวกเจ้า
 ต้องไม่สร้างรูปพระอื่นใดสำหรับตัวพวกเจ้าเองมาเปรียบกับเรา ไม่ว่าพระเจ้านั้นจะทำด้วยเงินหรือทองคำ

²⁴ พวกเจ้าต้องสร้างแท่นบูชาที่ทำด้วยดินสำหรับเรา และพวกเจ้าต้องถวายบูชาเครื่องบูชาเผา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชานั้นด้วยแกะและ
 โค ในทุกแห่งที่เราต้องการได้รับเกียรติจากนามของเรา เราจะมาหาพวกเจ้าและอวยพรพวกเจ้า ²⁵ ถ้าพวกเจ้าสร้างแท่นบูชาด้วยศิลา พวกเจ้า
 ต้องไม่สร้างด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าจะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน ²⁶ พวกเจ้าต้องไม่เดินตามชนับันโดขึ้น
 ไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อป้องกันเจ้าไม่ให้เป็นที่อูจาดตา”

Chapter 21

- ¹ “บัดนี้เหล่านี้เป็นกฎต่างๆ ซึ่งพวกเจ้าต้องตั้งไว้ต่อหน้าเขากิ่งหลายคือ
- ² ‘หากพวกเจ้าซื้อทาสชาวฮิบรู เขาจะรับใช้พวกเจ้าหกปี และปีที่เจ็ดเขาจะไปเป็นอิสระได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าไถ่ตัว ³ หากเขามาคนเดียว เขาจะต้องเป็นอิสระเพียงคนเดียว หากเขาแต่งงาน ภรรยาของเขาก็จะเป็นอิสระกับเขาด้วย ⁴ หากนายหากภรรยาให้เขา และภรรยาได้ให้กำเนิดบุตรชายหรือบุตรหญิงให้เขา ภรรยา กับบุตรเหล่านั้นของเธอจะเป็นของพวกเจ้านาย และเขาจะต้องเป็นอิสระเพียงคนเดียว
- ⁵ แต่หากทาสนั้นมาพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำว่า “ข้าพเจ้ารักนาย ภรรยา และบุตรของข้าพเจ้าข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นอิสระ” ⁶ แล้วจงให้นายพาทาสนั้นไปเข้าเฝ้าพระเจ้า นายจงพาเขาไปที่ประตูหรือเสาประตู และให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมัด แล้วเขาก็จะอยู่รับใช้นายตลอดชีวิต
- ⁷ หากผู้ชายใดขายบุตรหญิงเป็นทาสหญิง เธอจะไม่ได้เป็นอิสระเหมือนทาสชาย ⁸ หากหญิงนั้นไม่เป็นที่พึงพอใจของนายผู้ซึ่งได้รับเธอไว้ แล้วเขาก็ต้องยอมให้เธอถูกซื้อคืนไป แต่ชายนั้นไม่มีสิทธิ์จะขายเธอไปให้คนต่างชาติ เขาไม่มีสิทธิ์กระทำเช่นนั้นเพราะเขาปฏิบัติไม่ซื่อตรงต่อเธอ
- ⁹ หากนายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาของบุตรชายของตน นายต้องปฏิบัติต่อหญิงนั้นดั่งเป็นบุตรหญิงของตน ¹⁰ หากเขาไปหาผู้หญิงอื่นอีกคนมาเป็นภรรยา เขาต้องไม่ลดอาหาร เสื้อผ้า และสิทธิการสมรสของเธอ ¹¹ แต่หากเขาไม่ได้มอบสามสิ่งนี้แก่เธอ แล้วหญิงนั้นสามารถเป็นอิสระได้โดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ตัวอื่นใด
- ¹² ใครก็ตามตีคนหนึ่งแล้วเขาตาย ผู้นั้นจะต้องมีโทษตายอย่างแน่นอน ¹³ หากคนนั้นทำไปโดยไม่ได้ไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า แต่ด้วยเหตุบังเอิญ แล้วเราจะสร้างที่แห่งหนึ่งให้เขาหนีไปเสีย ¹⁴ หากใครเจตนาฆ่าเพื่อนบ้านและวางแผนฆ่าคนโดยเจตนา จงนำตัวผู้นั้นออกไปแม้ว่าเขาจะอยู่ที่แท่นบูชาของพระเจ้า เพื่อทำโทษเขาให้ตาย
- ¹⁵ ใครก็ตามที่ทุบตีบิดาหรือมารดาของเขาต้องมีโทษตายอย่างแน่นอน ¹⁶ ใครก็ตามขโมยพาตัวคนไปและผู้ขโมยขายเขา หรือเจตนาว่าผู้นั้นอยู่ในความครอบครองของเขา ผู้ขโมยนั้นจะต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน ¹⁷ ใครก็ตามที่แข่งดำบิดาหรือมารดาของตน ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน
- ¹⁸ หากผู้ชายต่อสู้กัน และฝ่ายหนึ่งนำหินขว้างหรือทุบด้วยกำปั้น และแต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย แต่เจ็บป่วยต้องนอนพักที่เตียงของเขา ¹⁹ แล้วหากเขาหายและสามารถเดินได้แต่ต้องใช้ไม้เท้าของเขา ผู้นั้นจะต้องเสียค่าเสียหาย และค่าดูแลรักษาทั้งหมดจนเขาหายเป็นปกติ แต่คนที่ทำร้ายนั้นจะไม่มีความผิดเชิงฆาตกรรม
- ²⁰ หากใครทุบตีทาสชายหรือทาสหญิงของตนด้วยไม้ และหากทาสนั้นจนถึงแก่ความตายจากการตี ผู้นั้นต้องมีโทษอย่างแน่นอน ²¹ อย่างไรก็ตามหากทาสนั้นมีชีวิตต่อไปภายในหนึ่งหรือสองวัน นายก็ไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะเขาต้องทรงมานใจจากการสูญเสียทาสนั้น
- ²² หากผู้ชายตีกัน แล้วไปทำให้หญิงมีครรภ์บาดเจ็บจนเธอทำให้เด็กคลอดก่อนกำหนดหรือแท้ง แต่เธอไม่ได้รับอันตราย คนที่ทำร้ายเธอจะต้องจ่ายค่าปรับที่สามีของหญิงนั้นเรียกเอาจากเขา และเขาจะต้องจ่ายตามที่ถูกพิพากษาได้ตัดสินโทษ ²³ แต่หากเธอได้รับบาดเจ็บสาหัส แล้วพวกเจ้าต้องจ่ายด้วยชีวิต ²⁴ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ เท้าต่อเท้า ²⁵ รอยไหม้ต่อรอยไหม้ แผลต่อแผล รอยช้ำต่อรอยช้ำ
- ²⁶ หากใครทุบตีที่ตาของทาสชายหรือทาสหญิงแล้วทำให้ตาเขาบอด แล้วเขาจะต้องปลดปล่อยทาสผู้นั้น เพื่อจ่ายแทนดวงตาของทาสนั้น ²⁷ หากใครทำให้ฟันของทาสชายหรือทาสหญิงหลุดไป เขาต้องให้ทาสผู้นั้นเป็นอิสระเพื่อจ่ายแทนฟัน
- ²⁸ หากใครขวิดชายหรือหญิงตาย จงนำหินขว้างโคจนตาย และห้ามกินเนื้อของมัน แต่เจ้าของโคตัวนั้นไม่มีโทษ ²⁹ แต่หากโคมีนิสัยชอบขวิดคนมาก่อนหน้านั้น และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบแล้ว แต่เจ้าของไม่ได้ดูแลขังมันไว้ และมันได้ขวิดคนตายไปไม่ว่าชายหรือหญิง จงนำหินขว้างโคนั้นจนตาย และให้ลงโทษเจ้าของจนตายด้วย ³⁰ หากเรียกร้องการจ่ายด้วยชีวิตของเขา เขาต้องเสียค่าไถ่ตัวตามจำนวนที่เขาได้เรียกให้จ่าย
- ³¹ หากโคนั้นขวิดบุตรชายหรือบุตรหญิง เจ้าของโคจะต้องปฏิบัติตามกฎที่เรียกร้องให้เขาปฏิบัติ ³² ถ้าโคนั้นขวิดทาสชายหรือทาสหญิงของผู้ใด เจ้าของโคต้องให้เงินสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างโคนั้นให้ตาย
- ³³ หากใครเปิดหรือขุดบ่อแล้วไม่ได้ปิด และมีโคหรือลาตกลงไปในบ่อนั้น ³⁴ เจ้าของบ่อต้องจ่ายเงินจ่ายค่าเสียหาย เขาต้องจ่ายให้แก่เจ้าของสัตว์ และสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ
- ³⁵ หากโคของใครทำร้ายโคของอีกคนจนตาย แล้วเขาต้องขายโคที่เป็น และมาแบ่งเงินกัน และโคที่ตายนั้นก็แบ่งให้เท่าๆ กันด้วย ³⁶ แต่หากรู้แล้วว่าโคมีนิสัยชอบขวิดคนมาก่อนหน้านั้น และเจ้าของไม่ได้ขังไว้ เจ้าของต้องจ่ายทดแทนด้วยโค และโคที่ตายก็ตกเป็นของเขา

Chapter 22

- ¹ หากใครขโมยโคหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ผู้นั้นต้องจ่ายโคห้าตัวแทนโคหนึ่งตัว และแกะสี่ตัวแทนแกะหนึ่งตัว ² หากใครเห็นขโมยกำลังเข้ามา และหากเขาได้ตีขโมยนั้นจนตาย ในกรณีนั้นจะไม่มีความผิดในการฆาตกรรมตกแก่คนนั้นในคดีของเขา ³ แต่หากพระอาทิตย์ขึ้นแล้วก่อนที่เขาถูกรุกเข้ามา ความผิดฐานฆาตกรรมจะตกแก่ผู้ฆ่าเขานั้น ขโมยนั้นต้องจ่าย หากเขาไม่มีอะไรจะชดใช้ให้ เขาต้องขายตัวเองเพื่อจ่ายสิ่งที่เขาขโมยไป ⁴ หากเจอสัตว์ที่ขโมยไปนั้นยังเป็นการครอบครองของเขา จะเป็นโคหรือลาหรือแกะ ขโมยต้องจ่ายค่าปรับเป็นสองเท่า
- ⁵ หากใครปล่อยฝูงสัตว์ของตนไปกินหญ้าในท้องทุ่งหรือในสวนองุ่น และปล่อยให้มันหลง เข้าไปกินหญ้าในที่นาของอีกคน เขาจะต้องจ่ายด้วยพืชส่วนที่ดีที่สุดจากท้องทุ่งและจากสวนองุ่นของตัวเอง
- ⁶ หากไฟลุกและลามไปติดพุ่มหนามจนถึงกองข้าว หรือต้นข้าวซึ่งไม่ได้เก็บเกี่ยว หรือติดทุ่งนาจนเสียหาย ผู้ที่เป็นต้นเพลิงต้องจ่ายค่าเสียหายทั้งหมด
- ⁷ หากใครฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านเพื่อให้เขาดูแล แล้วของถูกขโมยไปจากผู้นั้น หากจับขโมยได้ ขโมยต้องจ่ายค่าปรับเป็นสองเท่า ⁸ แต่หากจับขโมยไม่ได้ ก็ให้เจ้าของบ้านมาเจอผู้พิพากษา เพื่อรับการพิจารณาว่าใช่ตัวเขาเองหรือไม่ที่ขโมยสมบัติของเพื่อนบ้าน ⁹ ในคดีฟ้องร้องทุกสิ่ง จะเป็นเรื่องโค ลา แกะ เสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของอื่นใด ที่หายไป ซึ่งบางคนกล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นของฉัน” ให้ทั้งสองฝ่ายนำกรณีพิพาทไปเจอผู้พิพากษา ผู้พิพากษาตัดสินว่าใครผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าจ่ายเป็นสองเท่าแก่เพื่อนบ้านของเขา
- ¹⁰ หากใครฝากลา โค แกะ หรือสัตว์อื่นใด ไว้กับเพื่อนบ้านของเขา แล้วสัตว์ตาย หรือบาดเจ็บ หรือถูกต้อนไปโดยไม่มีใครเจอ ¹¹ จงให้ทั้งสองคนนั้นสาบานต่อพระยาห์เวห์ว่า คนหนึ่งคนใดได้นำทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไว้ในมือของเขาหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยอมรับ ส่วนผู้รับฝากนั้นไม่ต้องชดใช้ ¹² แต่หากสิ่งของถูกขโมยไปจากเขา อีกฝ่ายหนึ่งต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่เจ้าของ ¹³ หากสัตว์นั้นถูกฉีกเป็นชิ้น ให้อีกคนนำซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน เขาไม่ต้องชดใช้สำหรับสัตว์ที่ถูกฉีก
- ¹⁴ หากใครยืมสัตว์จากเพื่อนบ้าน แล้วมันเกิดอาการบาดเจ็บ หรือตายช่วงเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ อีกคนต้องจ่ายเต็มตามจำนวน ¹⁵ แต่หากเจ้าของอยู่ด้วย อีกคนไม่ต้องจ่ายค่าจ่าย หากเป็นสัตว์เช่า ให้จ่ายแต่ค่าเช่าเท่านั้น
- ¹⁶ หากชายใดหลอกลวงหญิงสาวพรหมจารีที่ยังไม่ได้หมั้นหมาย และเขาลับนอนกับหญิงนั้น เขาต้องรับเธอมาเป็นภรรยาของเขาโดยจ่ายเงินค่าสินไต่ถามที่เรียก ¹⁷ หากบิดาของนางไม่ยอมยกเธอให้แก่เขา เขาก็ต้องจ่ายเงินค่าสินสอดเท่าธรรมเนียมสู่การขอหญิงสาวพรหมจารีนั้น
- ¹⁸ พวกเจ้าต้องไม่ให้แม่มดมีชีวิตอยู่ ¹⁹ ใครร่วมสมสู่กับสัตว์จะต้องมีโทษถึงตาย
- ²⁰ ใครถวายบูชาแด่พระอื่นใด นอกจากพระยาห์เวห์ ผู้นั้นต้องถูกทำลาย ²¹ พวกเจ้าต้องไม่ทำผิดต่อคนต่างชาติหรือข่มเหงเขา เพราะพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์
- ²² พวกเจ้าต้องไม่รังเกียจเหยียดหยามหรือดูถูกกำพร้า ²³ หากพวกเจ้ารังเกียจเขา และหากเขาได้มากล่าวทุกข์ต่อเรา เราจะรับฟังคำกล่าวทุกข์ของเขาอย่างแน่นอน ²⁴ แล้วความโกรธของเราจะมีขึ้น และเราจะสังหารพวกเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของพวกเจ้าจะเป็นม่าย และบุตรของพวกเจ้าจะกำพร้า
- ²⁵ หากพวกเจ้าให้ประชาชนของเราคนใดที่เป็นคนจนท่ามกลางพวกเจ้ายืมเงินไป พวกเจ้าต้องไม่ถือว่าตนเป็นพวกเจ้านี้ และอย่าคิดดอกเบียจากเขา ²⁶ หากพวกเจ้ายึดเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของค้ำประกัน พวกเจ้าต้องคืนของนั้นให้เขาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน ²⁷ เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งเดียวสำหรับคลุม และเสื้อผ้านั้นก็สำหรับปกคลุมร่างกายของเขา เขาจะใช้อะไรหมั่นนอน? เมื่อเขากล่าวทุกข์ต่อเรา เราจะฟังเขา เพราะเรามีใจกรุณาปรานี
- ²⁸ พวกเจ้าต้องไม่ดูหมิ่นเรา พระเจ้า หรือสาปแช่งผู้ปกครองประชาชนของพวกเจ้า
- ²⁹ พวกเจ้าต้องไม่ฆ่าที่จะถวายเครื่องบูชาจากการเก็บเกี่ยวของพวกเจ้าหรือจากบ่อแย่งของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องถวายบุตรชายหัวปีของพวกเจ้าแก่เรา ³⁰ พวกเจ้าต้องถวายลูกหัวปีของโค และของแกะของพวกเจ้าเหมือนกัน จงให้ลูกอยู่กับแม่ของมันได้เจ็ดวัน แต่พอถึงวันที่แปดต้องนำมาถวายเรา ³¹ พวกเจ้าเป็นประชาชนที่บริสุทธิ์สำหรับเรา ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่กินเนื้อสัตว์ที่ถูกฉีกตายในทุ่งนา แต่พวกเจ้าจงโยนซากนั้นให้สุนัขกิน

Chapter 23

¹ พวกเจ้าจะต้องไม่ให้การเท็จถึงกับคนใดคนหนึ่ง จงอย่าร่วมมือกับคนชั่วโดยการเป็นพยานเท็จ ² พวกเจ้าต้องไม่ทำชั่วตามอย่างคนพวกมาก หรือไม่เป็นพยานโดยเข้าข้างคนพวกมาก จะทำให้เสียความชอบธรรมไป ³ พวกเจ้าจะต้องไม่เข้าข้างคนจนในคดีของเขา

⁴ หากพวกเจ้าเจอโคหรือลาของศัตรูหลงมา พวกเจ้าต้องพาไปส่งคืนเขาให้จงได้ ⁵ หากพวกเจ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก พวกเจ้าต้องไม่เป็นเฉยคนนั้น พวกเจ้าจงช่วยเขากับลาของเขาให้จงได้

⁶ พวกเจ้าจะต้องไม่บิดเบือนความชอบธรรมที่คนจนสมควรได้รับในคดีของเขา ⁷ จงไม่ร่วมกับคนอื่นในการใส่ความเท็จ และไม่สังหารคนบริสุทธิ์ และคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ปล่อยคนทำชั่ว ⁸ อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอด และทำให้ถ้อยคำของคนชั่วสัตย์บิดเบือนไปได้ ⁹ พวกเจ้าต้องไม่ข่มเหงคนต่างชาติ เพราะพวกเจ้ารู้จักชีวิตคนต่างชาติแล้ว เมื่อพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์

¹⁰ ตลอดหกปีพวกเจ้าจะหว่านพืชในนาของพวกเจ้าและเก็บเกี่ยวผลของมัน ¹¹ แต่ในปีที่เจ็ดนั้น พวกเจ้าจะงดไถและปล่อยนาให้ว่างไว้ เพื่อให้ประชาชนที่ยากจนท่ามกลางพวกเจ้าได้เก็บกิน ของเหลือไว้ก็ให้สัตว์ป่ากิน พวกเจ้าจะต้องทำเหมือนกันกับสวนองุ่นและสวนมะกอก

¹² ในช่วงหกวันพวกเจ้าจะทำงานของพวกเจ้า แต่ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจงพัก จงทำเช่นนี้เพื่อโคและลาของพวกเจ้าจะได้พัก และบุตรชายของทาสหญิงของพวกเจ้า กับคนต่างชาติจะได้พักและให้สดชื่นขึ้น ¹³ จงตั้งใจปฏิบัติทุกสิ่งที่เราสั่งพวกเจ้านั้น อย่าออกชื่อพระอื่นๆ หรืออย่ากล่าวชื่อของพระเหล่านั้นให้ได้ยินจากปากของพวกเจ้า

¹⁴ พวกเจ้าต้องเดินทางไปฉลองเทศกาลถวายให้เราปีละสามครั้ง ¹⁵ พวกเจ้าจงจัดเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ตามที่เราสั่งพวกเจ้าไว้ พวกเจ้าจะกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน เพราะในเวลานั้น พวกเจ้าจะเข้าพบเราในเดือนอาบิซบซึ่งได้กำหนดไว้ ในเดือนนี้พวกเจ้าได้ออกจากอียิปต์ แต่พวกเจ้าต้องไม่เข้าพบเราด้วยมือเปล่า

¹⁶ พวกเจ้าต้องจัดเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว พืชแรกที่มาจากรางงานของพวกเจ้าเมื่อพวกเจ้าได้หว่านพืชลงในทุ่งนา และพวกเจ้าต้องถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยวพืชสิ้นปี เมื่อพวกเจ้าเก็บพืชจากทุ่งนา ¹⁷ ผู้ชายทุกคนของพวกเจ้าต้องเข้าพบพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าปีละสามครั้ง

¹⁸ พวกเจ้าต้องไม่ถวายเลือดจากเครื่องบูชาที่ทำถวายเรารวมทั้งขนมปังไร้เชื้อ และไขมันจากเครื่องถวายบูชาในเทศกาลเลี้ยงของเราจะต้องไม่เหลือค้างจนถึงในตอนเช้า ¹⁹ พวกเจ้าต้องนำส่วนที่ดีที่สุดของพืชแรกจากที่ดินของพวกเจ้ามายังพระวิหารพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่ต้มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมัน

²⁰ เรากำลังใช้ทูตสวรรค์ของเรานำหน้าพวกเจ้าเพื่อคุ้มครองพวกเจ้าตามทาง และนำพวกเจ้าไปถึงสถานที่ ที่เราได้จัดเตรียมไว้ ²¹ อย่าต่อต้านกับเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษในความผิดของพวกเจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา ²² หากพวกเจ้าเชื่อฟังอย่างแท้จริง และทำทุกสิ่งที่เราสั่งพวกเจ้าไว้ แล้วเราจะเป็นศัตรูต่อพวกศัตรูของพวกเจ้าและจะเป็นศัตรูแทนพวกศัตรูของพวกเจ้า

²³ ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าพวกเจ้า และนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปรีซซี คนคานาอัน คนฮิไทต์ และคนเยบูน แล้วเราจะทำลายคนเหล่านั้น ²⁴ พวกเจ้าจงอย่ากราบไหว้หรือทำความเคารพบรรดาพระของพวกเข หรือกระทำตามแบบเขา แต่พวกเจ้าต้องทำลายรูปเคารพของเขาและจงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้ละเอียด ²⁵ พวกเจ้าต้องนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า และพระองค์จะทรงถวายพรอาหารและน้ำของพวกเจ้า เราจะไม่ความเจ็บป่วยห่างจากพวกเจ้า

²⁶ ไม่มีผู้หญิงเป็นหมันหรือแก่ลูกในดินแดนของพวกเจ้า เราจะให้พวกเจ้ามีชีวิตยืนยาว ²⁷ เราจะส่งความเกรงกลัวในตัวเราต่อคนเหล่านั้นเข้าไปในดินแดนของใครก็ตามที่อยู่ต่อหน้าพวกเจ้า เราจะสังหารชาวเมืองทั้งหมดที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้ศัตรูทั้งหมดของพวกเจ้าหันหลังหนีพวกเจ้าด้วยความกลัว ²⁸ เราจะส่งฝูงแตนยักษ์นำหน้าพวกเจ้า เพื่อที่พวกมันจะขับไล่คนฮิไทต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ²⁹ เราจะไม่ให้พวกเขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในปีเดียว มิฉะนั้นดินแดนจะรกร้างไป และสัตว์ป่าจะมากเกินไปสำหรับพวกเจ้า

³⁰ แต่เราจะไล่พวกเขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อย จนพวกเจ้าเพิ่มจำนวนมากขึ้นและได้ยึดดินแดนนั้น ³¹ เราจะกำหนดขอบเขตของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลต้นกกจนถึงทะเลของคณฟิสิส และตั้งแต่แดนตุรกันดารจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส เราจะให้ชัยชนะแก่พวกเจ้าเหนือผู้อาศัยในดินแดนนั้น พวกเจ้าจะขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ³² พวกเจ้าต้องไม่ทำพันธสัญญากับพวกเขา หรือกับบรรดาพระของพวกเข ³³ พวกเขาต้องไม่อาศัยในดินแดนของพวกเจ้า กล่าวคือพวกเขาจะถึงจุดให้พวกเจ้าทำบาปต่อเรา หากพวกเจ้านมัสการพระของพวกเข การกระทำเช่นนี้จะไปกับดักที่ดักพวกเจ้าอย่างแน่นอน”

Chapter 24

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “พวกเจ้ากับอาโรน นาถับกับอาบิฮู และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลเจ็ดสิบคน จงขึ้นมาเข้าพบเรา และนมัสการเราอยู่แต่ไกล ² เฉพาะโมเสสผู้เดียวให้เข้ามาใกล้เรา ส่วนคนอื่นๆ ต้องไม่เข้ามาใกล้และต้องไม่ให้ประชาชนขึ้นมากับเขา”

³ โมเสสจึงไปบอกให้ประชาชนทราบถึงพระดำรัสและพระบัญชาทั้งหมดของพระยาห์เวห์ ประชาชนทั้งหมดก็ตอบรวมเสียงเดียวว่า “เราจะทำตามพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้” ⁴ แล้วโมเสสจึงเขียนพระดำรัสของพระยาห์เวห์ไว้ทุกคำ ในตอนเช้าตรู่ โมเสสได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงเขา และตั้งเสาหินขึ้นสิบสองต้น เพื่อว่าหินนั้นจะแทนจำนวนสิบสองเผ่าของอิสราเอล

⁵ เขาให้พวกชายหนุ่มของอิสราเอลถวายเครื่องบูชาเผาและถวายเครื่องสันติบูชาด้วยโคหลายตัวแด่พระยาห์เวห์ ⁶ โมเสสนำเลือดโคมาครึ่งหนึ่งและใส่ไว้ในหลายกะละมัง เขาพรมเลือดครั้งนั้นที่แท่นบูชา

⁷ เขานำหนังสัตว์พันธสัญญาและอ่านให้ประชาชนฟังด้วยเสียงดัง พวกเขาบอกว่า “พวกเราจะทำตามทุกคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสนั้น และพวกเราจะเชื่อฟัง” ⁸ แล้วโมเสสก็นำเลือดไปและพรมประชาชน เขากล่าวว่า “นี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงกระทำกับพวกเราโดยการให้สัญญาแก่พวกเจ้าด้วยพระดำรัสเหล่านี้ทั้งหมด”

⁹ จากนั้นโมเสสและอาโรน นาถับและอาบิฮู และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลเจ็ดสิบคนก็ขึ้นไปบนภูเขา ¹⁰ พวกเขาเห็นพระเจ้าของอิสราเอล พื้นที่รองพระบาทเป็นดังทางเดินที่ทำจากหินโพลีที่สดใสสวยงามเหมือนทองคำ ¹¹ พระเจ้าไม่ได้ทรงลงโทษเพราะพิโรธพวกผู้นำชนชาติอิสราเอล พวกเขาได้มองเห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม

¹² พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงขึ้นมาหาเราบนภูเขาและคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้บรรดาแผ่นหิน และกฎหมาย และพระบัญญัติซึ่งได้จารึกไว้เพื่อที่เจ้าจะได้สั่งสอนพวกเขา” ¹³ ดังนั้นโมเสสจึงออกไปกับโยชูวาผู้ช่วยของเขาและขึ้นไปยังภูเขาของพระเจ้า

¹⁴ โมเสสกล่าวกับพวกผู้อาวุโสเหล่านั้นว่า “จงอยู่ที่นี้และรอคอยจนกว่าพวกเราจะกลับมาหาพวกท่าน อาโรนและเฮอรอยู่ร่วมกับพวกท่าน หากใครมีข้อพิพาทก็จงไปหาพวกเขาเถิด” ¹⁵ ดังนั้นโมเสสจึงขึ้นไปยังภูเขา และเมฆก็คลุมภูเขา

¹⁶ พระสิริของพระยาห์เวห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย และเมฆนั้นก็คลุมภูเขาเป็นเวลาหกวัน พอวันที่เจ็ด พระองค์ได้ทรงเรียกโมเสสจากเมฆ ¹⁷ พระลักษณะแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์เหมือนกับเปลวไฟที่ไหม้อยู่บนยอดเขากำกลางสายตาของชาวอิสราเอล ¹⁸ โมเสสเข้าไปในเมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา เขาอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันและคืน

Chapter 25

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงบอกชาวอิสราเอลให้นำเครื่องบูชาถวายมาให้เราจากทุกคนผู้ที่มีแรงจูงใจกระทำด้วยสมัครใจ พวกเขาต้องรับของที่ทุกคนนำมาถวายให้เรา

³ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องถวายที่พวกเขาต้องรับจากพวกเขา คือ ทองคำ เงิน และทองคำสัมฤทธิ์ ⁴ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดง ฝาลินินเนื้อดี ขนแพะ ⁵ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังพะยูน ไไม้กระถินเทศ ⁶ น้ำมันเติมประทีปในสถานนมัสการ เครื่องเทศสำหรับน้ำมันเพื่อใช้เจิมและสำหรับเครื่องหอม ⁷ หินโกเมนและอัญมณีอื่นๆ สำหรับฝังในเอโฟดและกับกรว

⁸ แล้วให้ประชาชนอิสราเอลสร้างสถานนมัสการให้เรา เพื่อว่าเราจะอยู่กับพวกเขา ⁹ พวกเขาต้องสร้างอย่างเคร่งครัดตามรูปแบบที่เราจะสำแดงแก่พวกเขาสำหรับพลับพลาและอุปกรณ์ทุกสิ่ง

¹⁰ พวกเขาจะต้องทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ขนาดยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอกครึ่ง ¹¹ พวกเขาต้องหุ้มทั้งด้านในและด้านนอกด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพวกเขาต้องทำเป็นคิ้วกับจากทองคำโดยรอบด้านบน

¹² พวกเขาต้องทำห้วงสี่ห้วงจากทองคำ และติดไว้ที่ขาหีบทั้งสี่ โดยมีสองห้วงอยู่ทางด้านหนึ่ง และอีกสองห้วงอยู่อีกด้านหนึ่ง ¹³ พวกเขาต้องทำคานหามสองอันจากไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ ¹⁴ พวกเขาต้องใส่คานลอดห้วงทั้งสองด้านเพื่อใช้สำหรับหามหีบ

¹⁵ คานนั้นจะต้องใส่อยู่ในห้วงของหีบ พวกเขาต้องไม่นำคานนั้นออกจากห้วง ¹⁶ เขาต้องใส่สิ่งที่เราจะให้แก่พวกเขาไว้ในหีบพันธสัญญาพระบัญชา ¹⁷ พวกเขาต้องทำฝาหีบสล้างบาปจากทองคำบริสุทธิ์ขนาดยาวสองศอกครึ่ง และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง ¹⁸ พวกเขาต้องทำเศรฐสองตนด้วยทองคำตีขึ้นรูปด้วยค้อน ที่ปลายทั้งสองด้านของฝาหีบสล้างบาป

¹⁹ เศรฐตนที่หนึ่งไว้ที่อีกด้านหนึ่งของฝาหีบสล้างบาป และเศรฐอีกตนหนึ่งไว้ที่อีกด้านหนึ่ง ทั้งสองตนนี้ต้องตีขึ้นรูปเป็นเนื้อเดียวกันกับฝาหีบสล้างบาป ²⁰ เศรฐต้องกางปีกออกและทำให้เกิดเงาปกคลุมขึ้นบนฝาหีบสล้างบาป เศรฐต้องหันหน้าเข้าหากันและมองมายังตรงกลางฝาหีบสล้างบาป ²¹ พวกเขาต้องวางฝาหีบสล้างบาปนี้ไว้บนหีบพันธสัญญา และพวกเขาต้องใส่สิ่งที่เราจะให้พวกเขาไว้ในหีบพันธสัญญาพระบัญชา

²² ที่หีบพันธสัญญาเราจะมาเจอพวกเขา เราจะมาพูดกับพวกเขาจากเหนือฝาหีบสล้างบาป จากระหว่างเศรฐทั้งสองตนซึ่งตั้งอยู่ระหว่างหีบพระโอวาท ซึ่งเราจะพูดคำสั่งทั้งหมดกับพวกเขาสำหรับชาวอิสราเอล

²³ พวกเขาต้องทำโต๊ะหนึ่งจากไม้กระถินเทศ ความยาวของมันจะต้องเป็นสองศอก ความกว้างของมันจะต้องเป็นหนึ่งศอก และความสูงของมันจะเป็นหนึ่งศอกครึ่ง ²⁴ พวกเขาต้องหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ทองคำทำเป็นคิ้วโดยรอบ

²⁵ พวกเขาต้องทำแผ่นขอบรอบโต๊ะกว้างหนึ่งฝ่ามือ และหุ้มขอบโต๊ะด้วยทอง ²⁶ พวกเขาต้องทำห้วงสี่ห้วงด้วยทองคำและติดห้วงไว้ที่สี่มุมของขาโต๊ะทั้งสี่ขา ²⁷ บรรดาห้วงต้องติดกับขอบเพื่อจะมีที่เพื่อใส่คานหามโต๊ะ

²⁸ พวกเขาต้องทำคานจากไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำเพื่อให้พวกเขาใช้หามโต๊ะ ²⁹ พวกเขาต้องทำจาน ช้อน เหยือก และถ้วยต่างๆ เพื่อใช้รินเครื่องดื่มบูชา พวกเขาต้องทำภาชนะเหล่านี้ด้วยทองคำบริสุทธิ์ ³⁰ พวกเขาต้องวางขนมปังเบื้องพระพักตร์บนโต๊ะนี้ต่อหน้าเราเป็นประจำ

³¹ พวกเขาต้องทำคันประทีปอันหนึ่งจากทองคำบริสุทธิ์ขึ้นรูปด้วยค้อน ทั้งฐานและลำตัวของคันประทีป พวกเขาต้องทำดอก ฐานดอก และพวกเขสิดอกทั้งหมดต้องขึ้นเป็นชิ้นเดียว ³² หกกิ่งแยกออกจากคันประทีปข้างละสามกิ่ง และสามกิ่งของคันประทีปจะต้องยื่นออกมาจากอีกฟากหนึ่ง

³³ กิ่งแรกจะต้องมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ตูมมีฐานดอกและกลีบดอก และอีกกิ่งหนึ่งมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ตูมมีฐานดอกและกลีบดอก จะต้องเหมือนกันทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากลำคันประทีป ³⁴ บนลำคันประทีปตรงกลางจะต้องมีสี่ถ้วยที่ทำเป็นเหมือนรูปดอกอัลมอนด์ตูม รองด้วยฐานดอกและกลีบดอกอย่างละเอียด

³⁵ ให้ทำดอกตูมดอกหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่แรก อีกดอกหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สองให้ทำเป็นชิ้นเดียวกันด้วย และในทำนองเดียวกันอีกดอกหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สามทำขึ้นเป็นชิ้นเดียวกัน จะต้องเหมือนกันสำหรับทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากคันประทีป ³⁶ ฐานดอกและกิ่งต่างๆ จะต้องเป็นชิ้นเดียวกัน ให้ตีขึ้นรูปด้วยค้อนจากทองคำบริสุทธิ์แผ่นเดียวกัน

³⁷ พวกเขาต้องทำคันประทีปและประทีปทั้งเจ็ด และจัดวางคันประทีปเพื่อให้เกิดความสว่างจากคันประทีป ³⁸ กรรไกรตัดไล่ประทีปและภาตรองต้องทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ³⁹ ใช้ทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์ทำคันประทีปและเครื่องประกอบทั้งหมด ⁴⁰ ต้องมั่นใจว่าทำตามแบบที่เราได้สำแดงแก่พวกเขาบนภูเขา

Chapter 26

- ¹ พวกเขาต้องสร้างพลับพลาด้วยผ้าม่านสีฝ้าย ที่ทำจากผ้าลินินเนื้อดี และขนแกะย้อมสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ปักเป็นภาพเศรฐ์ สิ่งนี้จะเป็นงานของช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญมาก ² ความยาวของผ้าม่านแต่ละผืนต้องยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ผ้าม่านทุกผืนให้มีขนาดเท่ากัน ³ ผ้าม่านห้าผืนจะต้องให้ติดกัน และอีกห้าผืนนั้นจะต้องติดกันด้วย
- ⁴ พวกเขาต้องทำผ้าม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามปลายขอบผ้าม่านด้านนอกสุดของผ้าม่านชุดแรก ในลักษณะเดียวกันพวกเขาต้องทำตามปลายขอบด้านนอกสุดของผ้าม่านชุดสอง ⁵ พวกเขาต้องทำหูหิ้วที่ผ้าม่านชุดที่หนึ่ง และพวกเขาต้องทำหูหิ้วที่ขอบผ้าม่านในชุดที่สอง จึงทำดังนี้ เพื่อให้หูหิ้วเหล่านั้นอยู่ตรงข้ามกันและกัน ⁶ พวกเขาต้องทำตะขอกองคำห้าสิบตะขอ และร้อยผ้าม่านทั้งสองชุด เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน
- ⁷ พวกเขาต้องทำผ้าม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลา พวกเขาต้องทำม่านเหล่านั้นสิบเอ็ดผืน ⁸ ความยาวของผ้าม่านแต่ละผืนต้องเป็นสามสิบศอก และความกว้างของผ้าม่านแต่ละผืนจะต้องเป็นสี่ศอก ผ้าม่านสิบเอ็ดผืนแต่ละผืนจะต้องเป็นขนาดที่เท่ากัน ⁹ พวกเขาต้องร้อยผ้าม่านห้าผืนแต่ละผืนให้ติดกันและม่านอีกหกผืนให้ติดกัน เจ้าต้องพับผ้าม่านผืนที่หกสองชั้นให้อยู่ข้างหน้าเต็นท์
- ¹⁰ พวกเขาต้องทำผ้าม่านห้าสิบหูติดกับขอบผ้าม่านด้านนอกสุดชุดแรก และอีกห้าสิบหูติดกับขอบผ้าม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง ¹¹ พวกเขาต้องทำตะขอกองคำสิบห้าสิบตะขอ และจร้อยตะขอเข้ากับหูหิ้วเหล่านั้น แล้วพวกเขาก็จะโยงเต็นท์เข้าด้วยกันเพื่อให้ติดกันเป็นชิ้นเดียว
- ¹² ส่วนที่เกินอยู่ครึ่งหนึ่งของผ้าม่านเต็นท์ คือ ส่วนที่เหลือห้อยลงมาจากผ้าม่านเต็นท์ ต้องห้อยที่ด้านหลังพลับพลา ¹³ ด้านหนึ่งของผ้าม่านต้องเป็นหนึ่งศอก และอีกด้านก็ยาวหนึ่งศอก ส่วนที่ยาวเกินไปของผ้าม่านเต็นท์จะต้องห้อยลงมาจากข้างๆ พลับพลาอย่างหนึ่งและอีกข้างหนึ่งสำหรับใช้กางบัง ¹⁴ พวกเขาต้องทำผ้าคลุมพลับพลาด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และคลุมด้วยหนังอย่างดีอีกชั้นหนึ่ง
- ¹⁵ พวกเขาต้องทำกรอบไม้ที่ตั้งตรงสำหรับพลับพลาจากไม้กระถินเทศ ¹⁶ ความยาวของแต่ละกรอบไม้นั้นให้ยาวสิบศอก และความกว้างจะต้องเป็นหนึ่งในศอกครึ่ง ¹⁷ ให้กรอบไม้แต่ละอันมีสองเดือยเพื่อให้ยึดติดกันและกัน พวกเขาจะทำกรอบไม้ทุกอันของพลับพลาด้วยวิธีนี้ ¹⁸ เมื่อพวกเขาทำกรอบไม้สำหรับพลับพลา พวกเขาต้องทำกรอบยี่สิบอันสำหรับด้านใต้
- ¹⁹ พวกเขาต้องทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบอันสำหรับวางใต้กรอบไม้ยี่สิบอัน ต้องมีฐานสองอันอยู่ใต้กรอบแรกสำหรับสวมเดือยสองอัน และได้กรอบอื่นๆ ก็ให้มีฐานสองอันสำหรับสวมเดือยสองอัน ²⁰ ด้านที่สองของพลับพลาด้านทิศเหนือ นั้น พวกเขาต้องใช้กรอบไม้ยี่สิบอัน ²¹ และฐานเงินสี่สิบอัน จะต้องต้องมีฐานสองอันสำหรับกรอบแรก และฐานสองอันใต้กรอบถัดไปและต่อไปเรื่อยๆ
- ²² ส่วนด้านหลังของพลับพลาข้างทิศตะวันตก พวกเขาต้องทำกรอบไม้หกอัน ²³ พวกเขาต้องทำกรอบสองอันสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง ²⁴ กรอบไม้เหล่านี้ข้างล่างให้แยกกัน แต่ส่วนบนจะเชื่อมต่อกันด้วยห่วงเดียวกัน จะต้องทำวิธีนี้ที่ด้านหลังของทั้งสองมุม ²⁵ จะมีกรอบไม้แปดอันพร้อมกับฐานเงินสิบหกอัน ในทุกกรอบจะต้องมีฐานสิบหกอัน ฐานสองอันใต้กรอบแรก ฐานสองอันใต้กรอบถัดไป และกรอบต่อไป
- ²⁶ พวกเขาต้องทำกลอนจากไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับกรอบไม้ฟาพลับพลาด้านหนึ่ง ²⁷ อีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฟาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และอีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฟาพลับพลาด้านหลังที่ด้านทิศตะวันตก ²⁸ กลอนตัวกลางซึ่งอยู่ตอนกลางของกรอบไม้จะต้องร้อยไม้ให้ติดกันจากปลายถึงปลาย
- ²⁹ พวกเขาต้องหุ้มกรอบไม้เหล่านั้นด้วยทองคำ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสำหรับร้อยกลอน และพวกเขาต้องหุ้มกลอนเหล่านั้นด้วยทองคำ ³⁰ พวกเขาต้องตั้งพลับพลานั้นตามรูปแบบที่เราได้สีแดงแก่พวกเขาแล้วบนภูเขา
- ³¹ พวกเขาต้องทำผ้าม่านผืนหนึ่งทอดด้วยขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าลินินเนื้อดีปักเป็นภาพเศรฐ์ ซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญ ³² พวกเขาต้องแขวนผ้าม่านนั้นไว้ที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ เสาเหล่านี้จะมีตะขอกองคำที่ตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน ³³ พวกเขาต้องแขวนผ้าม่านนั้นใต้ข้อสำหรับร้อยม่าน และพวกเขาต้องเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในหลังผ้าม่าน ผ้าม่านนั้นจะแบ่งพลับพลาออกเป็นสองส่วนจากสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
- ³⁴ พวกเขาจะตั้งฟาหับลบล้างบาปนั้นไว้บนหีบพระโอวาทในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ³⁵ พวกเขาต้องตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน เจ้าต้องวางคันประทีปตรงข้ามกับโต๊ะทางด้านทิศใต้ของพลับพลา โต๊ะต้องตั้งไว้ทางด้านทิศเหนือ
- ³⁶ พวกเขาต้องทำผ้าม่านบังตาที่ประตูทางเข้าเต็นท์ เจ้าต้องทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าลินินสองเส้นเนื้อดี ซึ่งเป็นงานของช่างปัก ³⁷ สำหรับการแขวน พวกเขาต้องทำเสาห้าต้นจากไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ ตะขอของเสาเหล่านั้นต้องทำด้วยทองคำ และพวกเขาต้องหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าอันสำหรับรองรับเสานั้น

Chapter 27

¹ พวกเขาต้องทำแท่นบูชาจากไม้กระถินเทศยาวห้าศอกและกว้างห้าศอก แท่นบูชาจะต้องเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสและสูงสามศอก ² พวกเขาต้องทำเชิงจนสี่มุมบนแท่นให้แหลมเหมือนเขาวัวตัวผู้ เชิงจนเหล่านั้นทำเป็นเนื้อเดียวกันกับแท่น และพวกเขาต้องหุ้มด้วยทองคำสัมฤทธิ์

³ พวกเขาต้องทำอุปกรณ์สำหรับแท่นบูชาคือ พวกหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว อ่าง ส้อมเกี่ยวเนื้อ และภาชนะรองไฟต่างๆ พวกเขาต้องทำเครื่องใช้ทุกอย่างด้วยทองคำสัมฤทธิ์ ⁴ พวกเขาต้องทำตะแกรงสำหรับแท่นด้วยทองคำสัมฤทธิ์ จงทำห่วงทองคำสัมฤทธิ์ติดทั้งสี่มุมของตะแกรงนั้น

⁵ พวกเขาต้องให้ตะแกรงนั้นอยู่ใต้ขอบของแท่นบูชา และระดับกลางแท่น ⁶ พวกเขาต้องทำไม้คานสำหรับหามแท่นบูชาจากไม้กระถินเทศ และพวกเขาต้องหุ้มด้วยทองคำสัมฤทธิ์

⁷ ไม้คานนั้นต้องใส่เข้าในห่วง และไม้คานจะต้องอยู่ข้างแท่นบูชาทั้งสองด้านเพื่อใช้หาม ⁸ พวกเขาต้องทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานแต่ข้างในแท่นให้กลวง พวกเขาต้องทำตามแบบที่เราได้สำแดงแก่พวกเขาแล้วที่ภูเขา

⁹ พวกเขาต้องสร้างลานพลับพลา จะต้องมีผ้าม่านทางด้านใต้ของลาน ผ้าม่านทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่ยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁰ ผ้าม่านจะต้องมีสายยี่สิบต้นกับฐานทองคำสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน มีพวกตะขอเงินและราวเงินเพื่อยึดเสาต่างๆ

¹¹ ในทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือจะต้องมีผ้าม่านยาวหนึ่งร้อยศอกติดกับสายยี่สิบต้น ฐานทองคำสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอเงินและราวเงินสำหรับยึดเสาต่างๆ ¹² ด้านตะวันตกของลานจะต้องมีผ้าม่านยาวห้าสิบศอก จะต้องมีเสาสิบต้นและฐานรองรับเสาสิบฐาน ¹³ ลานด้านตะวันออกจะต้องมีผ้าม่านยาวห้าสิบศอกเช่นกัน

¹⁴ ผ้าม่านด้านริมทางเข้าข้างหนึ่งจะต้องยาวสิบห้าศอก จะต้องมีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน ¹⁵ อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าม่านยาวสิบห้าศอก จะต้องมีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน ¹⁶ ประตูของลานจะต้องเป็นผ้าม่านยาวยี่สิบศอก ผ้าม่านจะต้องทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดีซึ่งเป็นงานของช่างปัก จะต้องมีเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน

¹⁷ เสาทั้งหมดที่รอบลานจะต้องมีราวเงิน ตะขอเงิน และฐานทองคำสัมฤทธิ์ ¹⁸ ความยาวของผ้ารอบลานจะต้องเป็นหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงห้าศอกทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี และมีฐานทองคำสัมฤทธิ์ ¹⁹ อุปกรณ์ทั้งสิ้นที่จะใช้ในพลับพลา พร้อมทั้งหลักหมุดเดินที่ทุกตัวของพลับพลา และของลานพลับพลาต้องทำด้วยทองคำสัมฤทธิ์

²⁰ เจ้าต้องสั่งประชาชนอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์และที่สกัดไว้สำหรับคันประทีป ฉะนั้นพวกเขาจะได้ให้ไฟลุกไหม้อยู่เสมอ ²¹ ในเต็นท์นัดพบข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าพลับพลาที่มีหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบรรดาบุตรชายของเขาจุดแลค้นประทีปนั้นให้ไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า กฎนี้จะเป็นข้อปฏิบัติถาวรสำหรับประชาชนอิสราเอลทุกชั่วอายุ

Chapter 28

- ¹ จงไปเรียกอาโรนพี่ชายของเจ้า และพวกบุตรชายของเขาคือ นาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ จากพวกชาวอิสราเอล เพื่อที่พวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต ² เจ้าต้องทำเครื่องแต่งกายสำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้แยกต่างหากสำหรับเรา เครื่องแต่งกายนี้จะเป็นเกียรติและความงามสง่าของเขา ³ เจ้าจะต้องพูดกับประชาชนทั้งหมดซึ่งจิตใจล้าลา ผู้เหล่านั้นที่เราให้พวกเขาเต็มไปด้วยปัญญา เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนเพื่อรับใช้เราในฐานะปุโรหิตของเรา
- ⁴ เครื่องแต่งกายที่พวกเขาต้องทำได้แก่ กับกรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อคลุมถัก ผ้าโพกศีรษะ และสายรัดเอว พวกเขาจะต้องทำเครื่องแต่งกายแยกต่างหากสำหรับเรา พวกเขาจะทำเพื่ออาโรนพี่ชายของเจ้าและพวกบุตรชายของเขาเพื่อพวกเขาจะได้รับใช้เราในฐานะปุโรหิต ⁵ พวกช่างฝีมือต้องใช้ผ้าลินินเนื้อดี ใช้ทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม
- ⁶ พวกเขาต้องทำเสื้อเอโฟด นั่นคือทองคำ สีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินสองเส้นเนื้อดี ต้องเป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ ⁷ ต้องมีแถบผูกบ่าสองชิ้นที่มุมด้านบนสองข้าง ⁸ สายรัดเอวที่ทออย่างประณีตที่เป็นเหมือนเสื้อเอโฟด ต้องทำให้ทำเป็นชิ้นเดียวกับเสื้อเอโฟด ทำจากผ้าลินินเนื้อดีเส้นคู่ ด้ายทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ⁹ พวกเขาต้องใช้หินโอนิคซสองแผ่นและสลักชื่อบุตรชายบนแผ่นหินนั้นเป็นชื่อของบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล
- ¹⁰ หินแผ่นที่หนึ่งจะต้องมีหิ้งชื่อ และอีกหิ้งชื่อต้องอยู่บนหินอีกแผ่น เรียงตามลำดับการเกิดของพวกบุตรชาย ¹¹ งานของช่างแกะสลักหินเป็นเหมือนอย่างสลักตรา พวกเขาต้องแกะสลักหินสองแผ่นด้วยชื่อของบุตรชายสิบสองคนของอิสราเอล พวกเขาต้องติดบรรดาหินบนเรือนทองคำ ¹² เจ้าต้องร้อยหินทั้งชิ้นนี้เข้ากับแถบบ่าทั้งสองข้างของเสื้อเอโฟด หินเหล่านั้นจะทำให้พระยาห์เวห์จดจำพวกบุตรชายของอิสราเอล อาโรนจะแบกชื่อพวกเขาไว้บนไหล่ทั้งสองข้างต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เพื่อให้เป็นที่ทรงจดจำเขา
- ¹³ พวกเขาต้องทำเรือนทองคำ ¹⁴ และสร้อยสองเส้นด้วยทองคำบริสุทธิ์เหมือนถักเกลียว และพวกเขาต้องติดสร้อยที่เรือนทองคำ
- ¹⁵ พวกเขาต้องทำกับกรวงแห่งการตัดสินใจซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญเหมือนกับที่ใช้ทำเสื้อเอโฟด ทำด้วยทองคำ สีฟ้า สีม่วง ผ้าขนสัตว์สีแดงเข้มและผ้าลินินเนื้อดี ¹⁶ จงทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พวกเขาต้องพับผ้าสองชั้น ยาวหนึ่งช่วงและกว้างหนึ่งช่วง
- ¹⁷ พวกเขาต้องติดอัญมณีเป็นสี่แถว แถวแรกจะต้องติดทับทิม นูราคัมและโกเมน ¹⁸ แถวที่สองต้องติดมรกต ไพสึน และเพชร ¹⁹ แถวที่สามต้องติดเพทาย โมรา และแอมเมทิสต์ ²⁰ แถวที่สี่ต้องติดเบริล โอนิกซ์ และแอสเพอร์ หินเหล่านี้ต้องติดในเรือนทองคำ
- ²¹ อัญมณีทั้งหลายต้องจัดเรียงตามชื่อของบุตรชายของอิสราเอลทั้งสองคนไว้ตามลำดับชื่อ หินเหล่านั้นต้องสลักเหมือนสลักตรา แต่ละชื่อจะแกะแต่ละแผ่นจากสิบสองแผ่น ²² พวกเขาต้องทำกับกรวง ลักษณะคล้ายเชือกถักเกลียว เป็นงานถักด้วยทองคำบริสุทธิ์ ²³ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วงสำหรับกับกรวงและต้องติดที่มุมบนทั้งสองของกับกรวง ²⁴ พวกเขาต้องติดห่วงสองห่วงที่มุมสองมุมของผ้ากับกรวง
- ²⁵ พวกเขาต้องติดที่ปลายของสร้อยทั้งสองข้างให้ติดกับเรือนทั้งสองข้าง แล้วพวกเขาต้องติดสิ่งเหล่านี้ที่แถบยึดเสื้อเอโฟดบนบ่าไว้ที่ข้างหน้า
- ²⁶ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง และพวกเขาต้องติดที่มุมล่างทั้งสองมุมของกับกรวง บนมุมถัดไปข้างใน
- ²⁷ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง และพวกเขาต้องใส่ใต้แถบที่ผูกไหล่ทั้งสองของเสื้อเอโฟดตรงด้านหน้า ใกล้กับตะเข็บเหนือสายรัดเอวซึ่งทออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด ²⁸ พวกเขาต้องมัดกับกรวงด้วยห่วงของมันและร้อยกับห่วงของเสื้อเอโฟดด้วยด้ายถักสีฟ้า เพื่อที่จะติดกับสายรัดเอวถักของเสื้อเอโฟด สิ่งนี้ก็เพื่อที่จะไม่ให้กับกรวงหลุดจากเสื้อเอโฟด
- ²⁹ เมื่ออาโรนเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ เขาต้องแขวนข้อบรรดาบุตรชายของอิสราเอลจารึกไว้ที่อกของเขาในกับกรวงแห่งการตัดสินใจ ให้เป็นที่จดจำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³⁰ พวกเขาจึงใส่อุริมและกูมิมไว้ในกับกรวงแห่งการตัดสินใจ เพื่อที่ทั้งสองสิ่งนี้จะแนบที่ใจของอาโรนเมื่อเขาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ ดังนั้นอาโรนจะเอาเครื่องมือการตัดสินใจเพื่อชนชาติอิสราเอลไว้ที่หัวใจของเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์อย่างสม่ำเสมอ
- ³¹ พวกเขาต้องทำเสื้อคลุมให้เข้ากับเสื้อเอโฟดด้วยผ้าสีม่วงล้วน ³² ให้ทำช่องตรงกลางพื้นเสื้อสำหรับสวมทางศีรษะ ช่องนี้จะต้องมีแถบทอรอบคอเพื่อเสื้อจะไม่ขาด สิ่งนี้จะต้องเป็นงานของช่างทอ
- ³³ ที่ชายล่างของเสื้อคลุม เจ้าต้องทำผลกับทิมต่างๆ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ กระดิ่งทองคำต้องติดสลับโดยรอบ ³⁴ จะต้องมีการกระดิ่งทองคำลูกหนึ่ง และผลกับทิมลูกหนึ่ง กระดิ่งทองคำลูกหนึ่ง ผลกับทิมลูกหนึ่ง และต่อๆ ไป รอบชายล่างของเสื้อคลุม ³⁵ อาโรนจะสวมเสื้อคลุมนี้นี้เมื่อเขาได้รับใช้ เพื่อว่าเสียงกระดิ่งจะได้ยินเมื่อเขาเข้าพบพระยาห์เวห์ในสถานบริสุทธิ์และเมื่อเขาได้ออกมา เหตุนี้แหละเขาจะไม่ตาย
- ³⁶ พวกเขาต้องทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์และสลักไว้ เหมือนอย่างสลักตราว่า “บริสุทธิ์แด่องค์พระยาห์เวห์” ³⁷ พวกเขาต้องเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้ให้อยู่ที่ข้างหน้าผ้าโพกศีรษะ แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่บนหน้าผากของอาโรน เขาต้องแบกความผิดใดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของบุตรชายอิสราเอลที่คนอิสราเอลนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ อาโรนจะต้องคาดผ้าโพกศีรษะที่หน้าผากไว้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงรับของถวายของพวกเขา
- ³⁹ พวกเขาต้องทำเสื้อคลุมด้วยผ้าลินินเนื้อดี และพวกเขาต้องทำผ้าโพกศีรษะนั้นด้วยผ้าลินินเนื้อดี พวกเขาต้องทำสายรัดเอวด้วยซึ่งเป็นงานของช่างปัก

40 สำหรับพวกบุตรชายของอาโรน พวกเจ้าต้องทำบรรดาเสื้อคลุม สายรัดเอว และผ้าโพกศีรษะเพื่อเป็นเกียรติและความงามสง่าของพวกเขา **41** พวกเจ้าต้องสวมใส่ชุดให้อาโรนพี่ชายของเจ้าและพวกบุตรชายของเขา พวกเจ้าต้องเจิม สถาปนาพวกเขาและแยกพวกเขาออกจากพวกเพื่อเรา เพื่อว่าพวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต

42 พวกเจ้าต้องทำบรรดาเสื้อตัวในให้พวกเขาด้วยผ้าลินินที่จะสวมปกปิดร่างกาย ซึ่งจะคลุมพวกเขาตั้งแต่เอวไปจนถึงต้นขา **43** อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องสวมเครื่องแต่งกายเหล่านี้ เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้าใกล้แท่นบูชาเพื่อจะรับใช้ในสถานบริสุทธิ์ พวกเขาต้องทำสิ่งนี้เพื่อพวกเขาจะมีความผิและพวกเขาจะถึงชีวิต เรื่องนี้ให้เป็นกฎถาวรสำหรับอาโรน และลูกหลานของเขาสืบไป

Chapter 29

- ¹ เหล่านี้คือสิ่งที่พวกเจ้าต้องทำที่จะแยกพวกเขาไว้สำหรับเรา เพื่อพวกเขาจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต จงเอาโคหนุ่มหนึ่งตัวและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งไร้ตำหนิ ² ขนมันปิ้งไร้เชื้อ และขนมันไร้เชื้อคลุกน้ำมัน และขนมันแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน จงทำขนมันเหล่านี้ด้วยแป้งสาลีอย่างดี
- ³ พวกเจ้าต้องใส่ขนมันเหล่านี้ไว้ในตระกร้าเดียว จงนำมาพร้อมกับตระกร้า และถวายพร้อมกับโคตัวผู้ และแกะตัวผู้สองตัว ⁴ พวกเจ้าต้องพาอาโรนและพวกบุตรชายของเขามาแสดงตัวที่ประตูเต็นท์นัดพบ แล้วจงชำระตัวอาโรนและพวกบุตรชายของเขาในน้ำ
- ⁵ พวกเจ้าต้องนำเครื่องแต่งกายและสวมใส่ให้อาโรนด้วยเสื้อคลุม เสื้อคลุมยาวเอโฟด เสื้อเอโฟดและทับทรวง ผูกสายคาดเอวของเอโฟดที่ก่ออย่างประณีตให้แน่นรอบเขา ⁶ เจ้าต้องพันผ้าโพกศีรษะบนศีรษะของเขาและสวมมงกุฎบริสุทธิ์กับผ้าโพกศีรษะ ⁷ แล้วนำน้ำมันเจิมมาและรินลงบนศีรษะของเขา และนี่แหละเป็นวิธีที่เจิมเขา
- ⁸ พวกเจ้าต้องนำพวกบุตรชายของเขามาและสวมเสื้อคลุมให้พวกเขา ⁹ พวกเจ้าต้องให้อาโรนและบรรดาบุตรชายของเขาใส่สายรัดเอว และจงคาดสายรัดศีรษะให้พวกเขา แล้วงานในฐานะปุโรหิตก็จะเป็นของพวกเขาตามกฎบัญญัติตลอดไป นี่แหละเป็นวิธีที่เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนและพวกบุตรชายของเขาไว้เพื่อรับใช้เรา
- ¹⁰ พวกเจ้าทุกคนต้องนำโคตัวผู้ทุกตัวมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาางมือลงบนหัวโค ¹¹ พวกเจ้าต้องฆ่าโคตัวผู้ นั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบ
- ¹² พวกเจ้าต้องนำเลือดโคบางส่วนและใช้นิ้วมือจุ่มที่เชิงนอนของแท่นบูชาและพวกเจ้าต้องรินเลือดที่เหลือที่ฐานแท่นบูชา ¹³ พวกเจ้าต้องเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องในและตับ และไตทั้งสองลูกรวมทั้งไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาทั้งหมดบนแท่นบูชา ¹⁴ แต่เนื้อกับหนัง และมูลของโคนั้น พวกเจ้าต้องเผาไฟที่นอกค่าย นี่เป็นเครื่องบูชาถวายลบล้างบาป
- ¹⁵ พวกเจ้าต้องนำแกะตัวผู้หนึ่งตัวมา และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาางมือลงบนหัวของมัน ¹⁶ พวกเจ้าต้องฆ่าแกะตัวนั้น และเอาเลือดพรมไปรอบๆ แท่น ¹⁷ พวกเจ้าต้องสับแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนและล้างเครื่องในกับขาของมัน และพวกเจ้าต้องวางเครื่องในไว้กับส่วนอื่นพร้อมกับหัวของมัน ¹⁸ บนแท่นบูชานั้นจงเผาแกะตัวผู้ทั้งตัว เป็นเครื่องถวายเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ เป็นกลิ่นที่หอม เป็นเครื่องถวายบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
- ¹⁹ พวกเจ้าต้องนำแกะตัวผู้อีกหนึ่งตัวมา และให้อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาางมือลงบนหัวของมัน ²⁰ แล้วพวกเจ้าต้องฆ่าแกะตัวผู้และนำเลือดส่วนหนึ่งมา ทาที่ปลายหูขวาของอาโรน และปลายหูขวาของพวกบุตรชายของเขา ที่หัวแม่มือขวา และที่หัวแม่เท้าขวาของพวกเขา แล้วเจ้าต้องพรมเลือดรอบแท่นบูชาทุกด้าน
- ²¹ พวกเจ้าต้องนำเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นบูชากับน้ำมันเจิมบางส่วน และพรมอาโรนและบรรดาเครื่องแต่งกายของเขา และจงพรมพวกบุตรชายของเขา และบรรดาเครื่องแต่งกายของพวกเขาด้วย อาโรนและบรรดาเครื่องแต่งกายของเขาจะต้องแยกไว้สำหรับเรา พร้อมทั้งบรรดาเครื่องแต่งกายของเขา บุตรชายของเขา และบรรดาเครื่องแต่งกายของพวกเขาที่อยู่กับเขา
- ²² พวกเจ้าต้องเอาไขมันของแกะตัวผู้ ซึ่งเป็นไขมันส่วนหาง ไขมันหุ้มเครื่องใน ไขมันหุ้มตับ ไตทั้งสองลูกกับไขมันหุ้มไต และโคนขาขวาด้วย เพราะเป็นแกะตัวผู้ที่ใช้เพื่อการแต่งตั้งปุโรหิตสำหรับเรา ²³ จงนำขนมันปิ้งหนึ่งก้อน ขนมันคลุกน้ำมันหนึ่งแผ่น และขนมันปิ้งบางหนึ่งแผ่นจากตระกร้าขนมันปิ้งไร้เชื้อ ซึ่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์
- ²⁴ พวกเจ้าต้องนำสิ่งเหล่านี้ใส่ในมือทั้งสองข้างของอาโรนและมือทั้งสองข้างของพวกบุตรชายของเขา และถวายโยกของเหล่านี้สำหรับเราเป็นเครื่องถวายโยกบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²⁵ พวกเจ้าต้องรับอาหารจากมือของพวกเขาและนำไปเผาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา เป็นเครื่องถวายบูชาแด่เราด้วยไฟ
- ²⁶ พวกเจ้าต้องเอาเนื้อส่วนนอกจากแกะตัวผู้สำหรับถวายของอาโรนและถวายโยกเป็นเครื่องถวายโยกบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และมันจะเป็นส่วนแบ่งของพวกเจ้า ²⁷ พวกเจ้าต้องเอาเนื้ออกของเครื่องถวายโยกบูชาที่ถวายโยกแล้วแยกออกไว้สำหรับเรา และเนื้อโคนขาที่เป็นส่วนของปุโรหิต ทั้งส่วนนอกที่ถวายโยกแล้วและเนื้อโคนขาซึ่งจะเป็นส่วนแบ่งของอาโรนและพวกบุตรชายของเขา ²⁸ สิ่งเหล่านี้จะเป็นกฎตลอดกาลสำหรับอาโรนและพวกบุตรชายของเขา ที่จะได้รับจากชาวอิสราเอลเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์จากเครื่องถวายสันติบูชา
- ²⁹ เครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ของอาโรนต้องสงวนไว้สำหรับพวกบุตรชายของเขาสืบไป พวกเขาต้องได้รับการเจิมและแต่งตั้งในพวกเขาเพื่อเรา ³⁰ ปุโรหิตผู้สืบทอดแทนอาโรนจากพวกบุตรชายของเขา ผู้ซึ่งจะมายังเต็นท์นัดพบสำหรับรับใช้เราในสถานบริสุทธิ์ จะต้องสวมบรรดาเครื่องแต่งกายเหล่านี้เป็นเวลาเจ็ดวัน
- ³¹ พวกเจ้าต้องนำแกะตัวผู้สำหรับแต่งตั้งบรรดาปุโรหิตสำหรับเราและเอาเนื้อมาต้มในสถานบริสุทธิ์ ³² อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาต้องกินเนื้อแกะตัวผู้นั้นกับขนมันปิ้งซึ่งอยู่ในตระกร้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ³³ พวกเขาต้องกินเนื้อและขนมันปิ้งที่นำมาถวายบูชาลบล้างบาปและแต่งตั้งพวกเขา เพื่อจะแยกพวกเขาออกมาสำหรับเรา แต่คนอื่นจะกินไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นของที่ได้ถวายแก่เราแล้ว ได้สงวนไว้สำหรับเรา ³⁴ ถ้าเนื้อที่ใช้ในเครื่องถวายสถาปนาบูชา หรือขนมันปิ้งใด ๆ นั้นยังเหลืออยู่จนถึงตอนเช้า แล้วเจ้าต้องเผามันเสีย ห้ามกินเพราะเป็นสิ่งที่แยกไว้สำหรับเราแล้ว

³⁵ ด้วยวิธีนี้แหละให้ทำตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาพวกเจ้าให้ทำ พวกเจ้าต้องปฏิบัติต่ออาโรนและพวกบุตรชายของเขา เป็นเวลาเจ็ดวันที่พวกเจ้าจะต้องเตรียมพวกเขา ³⁶ ทุกวันพวกเจ้าต้องนำโคผู้หนึ่งตัวมาถวายเป็นเครื่องถวายบูชาลงบาป พวกเจ้าต้องชำระแท่นบูชาให้บริสุทธิ์โดยการลงบาปให้กับแท่นนั้นและพวกเจ้าต้องเจิมแท่นนั้นเพื่อแยกไว้สำหรับเรา ³⁷ เป็นเวลาเจ็ดวัน พวกเจ้าต้องทำการลงบาปให้กับแท่นนั้นและแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ แล้วแท่นบูชาแยกไว้สำหรับเราจะสมบูรณ์ สิ่งใดก็ตามที่สัมผัสกับแท่นนี้จะต้องแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์

³⁸ พวกเจ้าต้องถวายบูชาบนแท่นบูชาทุกวัน ด้วยลูกแกะอายุหนึ่งปีสองตัว ³⁹ พวกเจ้าต้องนำลูกแกะหนึ่งตัวมาถวายบูชาตอนเช้า และอีกตัวหนึ่งมาถวายบูชาตอนเย็น

⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายแป้งอย่างดีหนึ่งส่วนสิบเอฟาร์ เกล้าน้ำมันที่สกัดได้จากบรรดาผลไม้กอกหนึ่งในสี่อิน และเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่อินเป็นเครื่องถวายดื่มบูชา

⁴¹ พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะตัวที่สองประมาณเวลาพระอาทิตย์ตก เจ้าต้องถวายเครื่องถวายบูชาเช่นเดียวกับตอนเช้า และเครื่องถวายดื่มบูชาคู่กันด้วย ให้เป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟสำหรับเรา ⁴² นี่จะต้องเป็นเครื่องถวายเผาบูชาเสมอไปตลอดทุกยุคของพวกเจ้า ทางเข้าเต็นท์นัดพบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ซึ่งเราจะพบพวกเจ้าและจะพูดกับพวกเจ้าที่นั่น

⁴³ นั่นคือที่ที่เราจะพบกับชาวอิสราเอล คือเต็นท์จะแยกไว้สำหรับเราด้วยพระสิริของเรา ⁴⁴ เราจะแยกเต็นท์นัดพบและแท่นบูชาไว้สำหรับเรา เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นของเราแต่ผู้เดียว เราจะแยกอาโรนและพวกบุตรชายของเขาไว้ให้เป็นปุโรหิตรับใช้เรา

⁴⁵ เราจะอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ⁴⁶ พวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ผู้นำพวกเขา ออกจากดินแดนอียิปต์ เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา

Chapter 30

¹ พวกเขาต้องสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม พวกเขาต้องทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ ² ความยาวจะต้องเป็นหนึ่งในศอก และความกว้างของมันหนึ่งศอก มันต้องเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงนอนต้องทำเป็นขั้นเดียวกับแท่น

³ พวกเขาต้องหุ้มแท่นบูชาเครื่องหอมด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบน ด้านข้าง และเชิงนอน พวกเขาต้องทำขอบด้วยทองคำล้อมรอบแท่น ⁴ พวกเขาต้องทำห่วงทองคำสองห่วง ติดใต้ขอบทั้งสองด้านที่อยู่ตรงข้ามกัน ห่วงนั้นจะต้องเป็นตัวยาวสำหรับใส่ไม้คานเพื่อหามแท่น

⁵ พวกเขาต้องทำไม้คานหามจากไม้กระถินเทศและพวกเขาต้องหุ้มมันด้วยทองคำ ⁶ พวกเขาต้องตั้งแท่นเผาเครื่องหอมนั้นไว้ข้างหน้าม่าน ซึ่งอยู่ใกล้หีบแห่งสักขีพยาน มันต้องอยู่ข้างหน้าฝาคับลงล่างบาป ซึ่งอยู่เหนือหีบแห่งสักขีพยาน ที่ซึ่งเราจะพบกับพวกเขา

⁷ อาโรนต้องเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเช้า เขาต้องเผาเครื่องหอมนั้นเมื่อเขาถวายแลประทักษิณ ⁸ และอาโรนจุดประทักษิณอีกในเวลาเย็น ดังนั้นเครื่องหอมจะเผาบนแท่นนั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เสมอไปตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา ⁹ แต่พวกเขาห้ามนำเครื่องหอมอื่น หรือห้ามนำเครื่องเผาบูชา หรือ เครื่องธัญญาหารมาเผาบนแท่นบูชาเครื่องหอม พวกเขาต้องห้ามรินเครื่องดื่มบูชาบนแท่นนั้น

¹⁰ อาโรนต้องทำพิธีลบล้างบาปที่เชิงนอนปีละครั้ง ด้วยเลือดของเครื่องบูชาลบล้างบาป เขาต้องการล้างบาปให้กับแท่นนั้นปีละครั้งตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา แท่นนั้นจะแยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์”

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹² “เมื่อพวกเขาจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอล แล้วจงให้แต่ละคนนำค่าไถ่ชีวิตของตนมาถวายแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำสิ่งนี้หลังจากที่เจ้านับพวกเขา เพื่อว่าจะไม่มีภัยจะเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาเมื่อนับพวกเขา ¹³ ทุกคนที่ถูกนับในทะเบียนสำมะโนครัวจะต้องถวายดังนี้ คือ เจ็ดหนักครึ่งเชเชล ตามเชเชลของสถานนมัสการ (เชเชลหนึ่งมีสี่สิบเก-ราห์) ครั้งเชเชลจะเป็นเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์ ¹⁴ ทุกคนที่ถูกนับ ตั้งแต่อายุยี่สิบขึ้นไป เมื่อประชาชนนำของมาถวายบูชาแต่เรา

¹⁵ เมื่อประชาชนถวายเครื่องบูชานี้แต่เราเพื่อลบล้างบาปสำหรับชีวิตของตนนั้น คนมั่งมีต้องไม่ถวายเกินครึ่งเชเชล และคนจนก็ต้องไม่ถวายน้อยกว่านั้น ¹⁶ พวกเขาต้องรับเงินค่าลบล้างบาปจากชนชาติอิสราเอล และพวกเขาต้องจัดสรรเงินเพื่องานของเต็นท์นัดพบ จะต้องเป็นเครื่องเตือนใจของชาวอิสราเอลต่อหน้าเรา เพื่อจะลบล้างบาปสำหรับชีวิตพวกเขา”

¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁸ “พวกเขาต้องทำอ่างขนาดใหญ่ด้วยทองคำสัมฤทธิ์พร้อมกับขาตั้งทองคำสัมฤทธิ์ เป็นอ่างสำหรับล้างชำระ พวกเขาต้องตั้งอ่างนั้นไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบและแท่นบูชา และพวกเขาต้องเอาน้ำใส่อ่างนั้น

¹⁹ อาโรนและบรรดานุตรชายของเขาต้องล้างมือและเท้าของพวกเขาด้วยน้ำจากในอ่างนั้น ²⁰ เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้แท่นบูชาเพื่อปรนนิบัติเราด้วยเครื่องเผาบูชา พวกเขาต้องล้างด้วยน้ำเพื่อว่าพวกเขาจะไม่ตาย ²¹ พวกเขาต้องล้างมือและเท้าเพื่อว่าพวกเขาจะไม่ตาย และนี่จะเป็นกฎบัญญัติตลอดไปสำหรับสำหรับอาโรนและเชื้อสายของเขาตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขา”

²² พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ²³ “จงเอาเครื่องเทศอย่างดีเหล่านี้ คือ มดยอบน้ำหำร้อยเชเชล อบเชยหอม 250 เชเชล ตะไคร้หอม 250 เชเชล ²⁴ การบูรน้ำร้อยเชเชล ชั่งตามน้ำหนักของเชเชลของสถานนมัสการ และน้ำมันมะกอกหนึ่งอูกัน ²⁵ พวกเขาต้องทำน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ด้วยส่วนผสมเหล่านี้ ตามวิธีการของช่างปรุงน้ำหอม จะเป็นน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ที่สรวงไว้สำหรับเรา

²⁶ พวกเขาต้องเจิมเต็นท์นัดพบด้วยน้ำมันนั้น รวมทั้งหีบแห่งสักขีพยาน ²⁷ โต๊ะและเครื่องใช้ทุกอย่าง คันประทักษิณกับเครื่องใช้ประจำคันประทักษิณ และแท่นเผาเครื่องหอม ²⁸ แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา พร้อมเครื่องใช้ทุกอย่าง และอ่างกับฐานรอง

²⁹ พวกเขาต้องแยกสิ่งเหล่านี้ไว้สำหรับเราเพื่อว่ามันจะบริสุทธิ์สำหรับเรา สิ่งใดๆ ที่สัมผัสของเหล่านี้ก็จะบริสุทธิ์ไปด้วย ³⁰ พวกเขาต้องเจิมอาโรนกับพวกบุตรชายของเขาและแยกพวกเขาไว้สำหรับเรา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นปุโรหิตรับใช้เรา ³¹ พวกเขาต้องเจิมแท่นชาวอิสราเอลว่า ‘นี่เป็นน้ำมันเจิมที่แยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ตลอดชั่วลูกหลานของเขา

³² ห้ามใช้น้ำมันนี้กับผิวหนึ่งคน และห้ามทำน้ำมันอื่นให้มีส่วนผสมเหมือนน้ำมันนี้ เพราะน้ำมันนี้แยกไว้สำหรับพระยาห์เวห์ พวกเขาต้องถือรักษาลักษณะนี้ ³³ ใครก็ตามผสมน้ำมันหอมอย่างนี้ หรือใครใช้ชโลมคนอื่น คนนั้นจะถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา”

³⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศ คือ กำยาน ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ในอัตราส่วนเท่าๆ กัน ³⁵ จงผสมตามแบบของเครื่องหอม ผสมอย่างช่าง ปรุงด้วยเกลือ ให้เป็นของบริสุทธิ์ และแยกไว้ต่างหาก ³⁶ พวกเขาจะบดมันอย่างละเอียดอย่างมาก วางไว้หน้าหีบแห่งสักขีพยาน ซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบ ที่เราจะมาพบกับเจ้า พวกเขาต้องถือว่าเครื่องหอมนั้นบริสุทธิ์มากสำหรับเรา

³⁷ ส่วนเครื่องหอมที่พวกเขาจะทำนั้น พวกเขาต้องไม่ทำเหมือนส่วนผสมนี้เพื่อใช้เอง ต้องถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดต่อพวกเขา ³⁸ ผู้ใดทำเครื่องหอมเช่นนี้ไว้ใช้เป็นน้ำหอมต้องถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา”

Chapter 31

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “ดูเถิด เราได้เลือกเบนชาเลบุตรชายของอุรีผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์จากเผ่ายูดาห์

³ เราได้ให้เขาเต็มไปด้วยพระวิญญาณของเรา ให้เขามีปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ในงานช่างทั้งสิ้น ⁴ เพื่อจะคิดแบบในการทำเครื่องทอง เครื่องเงิน และเครื่องทองสัมฤทธิ์ ⁵ ในการเจียรไนและประกอบอัญมณี และงานแกะสลักไม้เพื่อที่จะทำงานช่างทั้งหมด

⁶ นอกจากเขาแล้ว เราได้ตั้งโฮสิอับบุตรชายของอาหิสะมัคจากเผ่าดาน เรายังได้ใส่ทักษะในใจของทุกคนที่ฉลาดเพื่อว่าพวกเขาจะทำทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้า นีรวมทั้ง ⁷ เต็นท์นัดพบ หีบแห่งสักขียาน และฝาหีบลงบาบบนหีบ และเครื่องใช้ทุกสิ่งของเต็นท์ ⁸ ไม้เท้าสำหรับใช้สำหรับโต๊ะคั่นประตูปริสสุทรีกับเครื่องใช้ทุกสิ่งสำหรับคั่นประตูป แก่นบุซาเภาเครื่องหอม ⁹ แก่นบุซาสำหรับเครื่องเผาบูชารวมทั้งเครื่องใช้ทุกสิ่งสำหรับแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรอง

¹⁰ นีรวมทั้งเครื่องแต่งกายที่ถักอย่างประณีตด้วย เครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับพวกบุตรชายของเขา สวนวนไว้สำหรับเราเพื่อที่พวกเขาจะได้รับใช้เราในฐานะปุโรหิต ¹¹ นีรวมทั้งน้ำมันเจิมและเครื่องหอมสำหรับสถานบริสุทธิ์ พวกช่างเหล่านี้ต้องทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่เราได้บัญชาเจ้า”

¹² พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹³ “จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าต้องรักษาวินสະบาโตของพระยาห์เวห์ไว้อย่างเคร่งครัด เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างพระองค์กับพวกเจ้าตลอดชั่วลูกหลานของพวกเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่า พระองค์คือยาห์เวห์ ผู้แยกพวกเจ้าไว้สำหรับพระองค์ ¹⁴ ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษาวินสະบาโต เพื่อจะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า สวนวนไว้สำหรับพระองค์ ผู้ใดทำให้วันนั้นเป็นมลทินจะต้องตายอย่างแน่นอน ผู้ใดทำงานใดในวันสະบาโต ผู้นั้นต้องถูกตัดออกจากหมู่ประชาชนของเขา ¹⁵ จงทำงานทั้งหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสະบาโตสำหรับหยุดพักอย่างสิ้นเชิง เป็นวันบริสุทธิ์ที่สวนวนไว้เพื่อพระเกียรติของพระยาห์เวห์ ผู้ใดที่ทำงานในวันสະบาโตต้องถึงตายอย่างแน่นอน

¹⁶ ดังนั้นชนชาติอิสราเอลต้องรักษาวินสະบาโต พวกเขาต้องปฏิบัติตลอดชั่วลูกหลานของพวกเขาเป็นกฎถาวรตลอดไป ¹⁷ สະบาโตจะเป็นหมายสำคัญระหว่างพระยาห์เวห์กับชาวอิสราเอลเสมอไป เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดทรงหยุดพักผ่อนและฟื้นฟูพระทัย”

¹⁸ เมื่อพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์จึงประทานแผ่นพระบัญญัติสองแผ่น ทำจากหินจารึกด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง

Chapter 32

¹ เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสชักเข้าไม่ลงมาจากภูเขา พวกเขาจึงได้รวมตัวล้อมรอบอาโรน และกล่าวว่า “ มาเถิด จงสร้างรูปเคารพให้เรา ซึ่งจะนำหน้าเรา เพราะว่าโมเสสนี้แหละ ผู้ชายคนที่นำเราออกมาจากดินแดนอียิปต์ เราไม่ทราบว่าอะไรเกิดขึ้นกับเขา” ² ดังนั้นอาโรนจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “จงถอดบรรดาตุ้มหูทองจากหูของภรรยาและหูของบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าทั้งหลาย และนำมาให้เราเถิด”

³ ประชาชนทั้งหมดจึงถอดตุ้มหูทองจากหูของพวกเขาและนำมามอบให้อาโรน ⁴ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากพวกเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือหล่อและหล่อเป็นรูปลูกโคตัวหนึ่ง แล้วประชาชนพูดว่า “อิสราเอล สิ่งนี้แหละเป็นพระของพวกเราเจ้า ซึ่งได้นำพวกเราออกจากดินแดนอียิปต์”

⁵ เมื่ออาโรนเห็นดังนั้นแล้ว เขาก็สร้างแท่นบูชาไว้ต่อหน้ารูปลูกโคนั้น และประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นงานเลี้ยงถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์” ⁶ ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าในวันต่อมาและถวายบรรดาเครื่องบูชาเผา และนำบรรดาเครื่องสันติบูชามา แล้วประชาชนจึงนั่งลง กินและดื่ม และแล้วก็ได้ลุกขึ้นรื่นเริงในงานเลี้ยงอย่างเมามาย

⁷ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรีบไปให้เร็ว เพราะว่าประชาชนของพวกเราซึ่งเจ้าได้นำออกจากดินแดนอียิปต์นั้น ได้ทำเรื่องเสื่อมเสีย ⁸ พวกเขาได้หันจากทางซึ่งเราบัญชาพวกเขาไว้กันอย่างรวดเร็ว พวกเขาหล่อรูปลูกโคขึ้นสำหรับตนเอง และนมัสการ และถวายบูชาแก่รูปนั้น พวกเขาบอกว่า ‘อิสราเอล สิ่งนี้แหละเป็นพระเจ้าของพวกเรา’ ซึ่งได้นำเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์”

⁹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราเห็นชนชาตินี้แล้ว ดูเถิด พวกเขาเป็นชนชาติที่ดื้อรั้น ¹⁰ ถึงตอนนี้แล้ว จงอย่าพยายามยับยั้งเรา เพื่อความโกรธของเราจะเผาไหม้พวกเขา ดังนั้นเราจะทำลายพวกเขาเสีย แล้วเราจะสร้างชนชาติใหญ่จากพวกเขา” ¹¹ แต่โมเสสพยายามทูลขอการคลายพระพิโรธจากพระยาห์เวห์ เขาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เหตุใดพระองค์จึงรังวียิ่งนักต่อประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกจากดินแดนอียิปต์ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์?”

¹² เหตุใดจึงควรให้คนอียิปต์กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายพวกเขา เพื่อจะทรงสังหารพวกเขาที่ภูเขาและทำลายพวกเขาเสียจากแผ่นดินโลก?’ ขอพระองค์ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้า และขอเปลี่ยนพระทัยอย่าทำการลงโทษประชาชนของพระองค์เช่นนี้เลย ¹³ ขอร้องจงจำอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์เองได้ทรงให้ปฐพีภูเขาเหล่านั้นว่า ‘เราจะให้ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายมากมายเหมือนดังดวงดาวในท้องฟ้า และเราจะยกดินแดนนี้ทั้งหมดที่เราสัญญาให้แก่เชื้อสายของพวกเรา พวกเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป’” ¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์จึงเปลี่ยนพระทัย ไม่ทรงทำการลงโทษอย่างที่พระองค์ทรงมีพระดำริไว้แก่ประชาชนของพระองค์

¹⁵ แล้วโมเสสจึงกลับลงมาจากภูเขา ถือแผ่นพระบัญญัติสองแผ่นในมือของเขา บรรดาแผ่นศิลานั้น จารึกทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

¹⁶ แผ่นทั้งสองแผ่นเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง และเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง ได้สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น

¹⁷ เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงประชาชนตะโกนอยู่ เขาก็พูดกับโมเสสว่า “มีเสียงดังเหมือนกำลังสู้รบกันอยู่ในค่าย” ¹⁸ แต่โมเสสตอบว่า “นั่นไม่ใช่เสียงร้องของผู้ชนะ และไม่ใช่วเสียงร้องของผู้แพ้ แต่เป็นเสียงร้องรำทำเพลงที่เราได้ยิน”

¹⁹ เมื่อโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย เขาเห็นลูกโคและประชาชนกำลังเต้นรำ เขาก็มินดาเลโทสะยิ่งนัก เขากุมแผ่นศิลาจากมือของเขาและทำให้มันแตกเสียที่เชิงภูเขานั้น ²⁰ เขาเอาลูกโคที่ประชาชนทำไว้ เผาเสีย บดเป็นผง และโรยลงในน้ำ แล้วเขาให้ประชาชนอิสราเอลดื่ม

²¹ แล้วโมเสสกล่าวกับอาโรนว่า “ประชาชนนี้ทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปใหญ่นี้มาสู่พวกเรา?” ²² อาโรนตอบว่า “อย่าให้ความโกรธของท่านเดือดดาลเลย เจ้านาย ท่านก็รู้จักประชาชนพวกนี้แล้วว่า พวกเขาชั่วร้ายที่จะทำชั่ว” ²³ พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่า ‘ขอสร้างพระให้เรา ซึ่งจะนำหน้าเราด้วยว่าโมเสสนี้ที่ได้นำเราออกจากดินแดนอียิปต์นั้น เราไม่ทราบว่าอะไรเกิดขึ้นกับเขา’ ²⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ‘ใครมีทองคำให้ปลดออกมา’ พวกเขามอบทองคำให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้โยนลงไปในไฟ และผลคือลูกโคนี้”

²⁵ โมเสสเห็นว่าประชาชนไม่สามารถควบคุมได้ (เพราะอาโรนปล่อยเขาทั้งหลายจนไม่สามารถควบคุมได้ เป็นเหตุให้พวกเขาถูกพวกศัตรูของพวกเขาเหยียดหยาม) ²⁶ แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายและพูดว่า “ใครอยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ จงมาหาเราเถิด” คนเลวทั้งหมดมาหาเขาพร้อมกัน ²⁷ โมเสสจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘แต่ละคน จงเหน็บดาบแนบกาย และไปมาตามประตูค่ายที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งรอบค่าย และฆ่าทุกคนแม้เป็นพี่น้อง มิตรสหาย และเพื่อนบ้านของเขาเองก็ตาม’”

²⁸ คนเลวทำตามตามที่โมเสสบัญชา ในวันนั้นประชาชนประมาณสามพันคนได้ตายลง ²⁹ โมเสสกล่าวกับคนเลวว่า “ในวันนี้พวกท่านได้ถูกแต่งตั้งรับใช้พระยาห์เวห์ แต่ละคนจงสู้รบกับบุตรและพี่น้องของตน เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงอวยพรท่านทั้งหลายวันนี้”

³⁰ วันต่อมา โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายได้ทำบาปใหญ่ยิ่ง แต่ตอนนี้เราจะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ บางทีเราจะกราบทูลขออภัยบาปของพวกท่านได้” ³¹ โมเสสจึงกลับไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์และกราบทูลว่า “ประชาชนเหล่านี้ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งและพวกเขาสังสร้างรูปเคารพทองคำสำหรับตัวเอง ³² แต่ตอนนี้ ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขาด้วยเถิด หากไม่แล้วขอพระองค์ทรงลงโทษข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงได้จดไว้”

³³ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ใครก็ตามทำตามต่อเรา เราก็จะลบชื่อผู้นั้นจากหนังสือของเรา” ³⁴ ดังนั้น ตอนนี้ จงไปเถิด นำประชาชนไปยังที่ซึ่งเราได้บอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด กูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันที่เราจะลงโทษนั้น เราจะลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา” ³⁵ แล้วพระยาห์เวห์ทรงบันดาลให้เกิดภัยบนประชาชน เพราะพวกเขาได้ทำลูกโคซึ่งอาโรนทำนั้น

Chapter 33

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงลุกไปจากที่นี่ เจ้ากับประชาชนซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากดินแดนอียิปต์ ไปยังดินแดนซึ่งเราได้ให้สัญญากับอับราฮัม อิสอัค และกับยาโคบ เมื่อเราได้พูดว่า ‘เราจะให้ดินแดนนั้นแก่เชื้อสายของพวกเจ้า’” ² เราจะใช้ทูตองค์หนึ่งนำหน้าพวกเจ้าไปและเราจะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์สซี ชาวฮีไทต์ และชาวเยบุส ออกไป ³ จงขึ้นไปยังดินแดนซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เพราะว่าพวกเจ้าได้เป็นชนชาติที่หัวแข็งกร้าว เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าระหว่างทาง”

⁴ เมื่อประชาชนได้ยินข่าวร้ายนี้ พวกเขาจึงเป็นทุกข์มาก และไม่มีใครสวมใส่เครื่องประดับเลย ⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าเป็นชนชาติที่หัวแข็ง ถ้าเราขึ้นไปกับพวกเจ้าเพียงสักครู่ เราก็จะทำลายพวกเจ้า และตอนนี้ จงถอดเครื่องประดับออก เพื่อเราจะได้ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับพวกเจ้า’” ⁶ ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงไม่ได้สวมใส่เครื่องประดับ ตั้งแต่ตอนที่อยู่แถบภูเขาไอบรมเป็นต้นมา

⁷ โมเสสได้ตั้งเต็นท์หลังหนึ่งไว้และวางไว้นอกค่าย ชายพลพอสวมครุฑจากค่าย เขาได้เรียกว่า เต็นท์นัดพบ ทุกคนที่ได้ทูลถามพระยาห์เวห์เรื่องใดๆ ก็จะไปออกไปยังเต็นท์นัดพบซึ่งตั้งอยู่นอกค่าย ⁸ เมื่อใดที่โมเสสจะออกไปยังเต็นท์นั้น ประชาชนทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตนและมองดูโมเสส จนกว่าเขาได้เข้าไปข้างใน ⁹ เมื่อใดก็ตามที่โมเสสได้เข้าไปในเต็นท์แล้ว เสาเมฆจะลอยลงมาและตั้งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ แล้วพระยาห์เวห์จะตรัสกับโมเสส

¹⁰ เมื่อใดก็ตามที่ประชาชนทั้งหมดได้เห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ พวกเขาทุกคนจะลุกขึ้นและนมัสการ อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตน ¹¹ พระยาห์เวห์จะตรัสกับโมเสสนำหน้าต่อหน้า เหมือนคนๆ หนึ่งคุยกับเพื่อนของเขา แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่ผู้รับใช้ของเขา โยชูวาบุตรชายของนูน ซึ่งเป็นชายหนุ่มยังคงอยู่ในเต็นท์

¹² โมเสสกราบทูลพระยาห์เวห์ว่า “ดูเถิด พระองค์ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า ‘จงนำประชาชนนี้ขึ้นไป’ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงแจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่า จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ พระองค์ยังตรัสว่า ‘เรารู้จักชื่อของเจ้า และเจ้ายังเป็นที่ชอบใจในสายตาของเราด้วย’” ¹³ ตอนนี้ถ้าข้าพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อว่าข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ และข้าพระองค์จะยังเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ และโปรดจดจำว่าชนชาตินี้เป็นประชาชนของพระองค์”

¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ตัวเราเองจะไปกับเจ้า และเราจะให้เจ้าได้หยุดพัก” ¹⁵ แล้วโมเสสกราบทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์เองไม่เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขอทรงไม่นำพวกข้าพระองค์ไปจากที่นี่” ¹⁶ มีฉะนั้นแล้ว จะรู้ได้อย่างไรว่า ข้าพระองค์และประชาชนของพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว? นอกจากพระองค์จะเสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยไม่ใช่หรือ เพื่อว่าข้าพระองค์และประชาชนของพระองค์ ซึ่งแตกต่างจากชนชาติอื่นๆ ก้าวพื้นแผ่นดินโลก?”

¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสตอบโมเสสว่า “สิ่งที่เจ้าขอนั้นเราจะทำให้ เพราะว่าเจ้าเป็นที่ชอบใจในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักชื่อของเจ้า” ¹⁸ โมเสสกราบทูลว่า “ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด”

¹⁹ พระยาห์เวห์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีทั้งสิ้นของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของ ‘พระยาห์เวห์’ ต่อหน้าเจ้า เราจะชอบใจผู้ใดก็จะชอบใจผู้ใด และเราจะปราณีผู้ใด เราก็จะปราณีผู้นั้น” ²⁰ แต่พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะไม่มีผู้ใดเห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ได้”

²¹ พระยาห์เวห์จึงตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนหินนี้” ²² ขณะที่พระสิริของเราผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในซอกหิน และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราได้ผ่านไป ²³ แล้วเราจะนำมือของเราออก และเจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะไม่ได้เห็น”

Chapter 34

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงสกัดหินสองแผ่นให้เหมือนอย่างครั้งแรก เราจะเขียนบนหินเหล่านั้นด้วยถ้อยคำที่อยู่ในหินชุดแรก ซึ่งเจ้าได้ทำแทก ² จงเตรียมให้พร้อมในเวลาเช้า และขึ้นมายังภูเขาซีนาย และเจ้าเองจงมาพบเราที่นั่นบนยอดเขา

³ จงไม่ให้ใครมาปรากฏตัวที่ใดบนภูเขา ไม่ให้ฝูงสัตว์หรือเหล่าสัตว์แม้แต่มากินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้ก็ได้” ⁴ ดังนั้นโมเสสจึงสกัดหินสองแผ่นเหมือนชุดแรก และเขาก็ตื่นแต่เช้า และขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามพระดำรัสสั่งของพระยาห์เวห์ โมเสสได้ถือหินสองแผ่นไว้ในมือของเขา

⁵ พระยาห์เวห์เสด็จลงมาในเมฆและทรงยืนอยู่กับโมเสสที่นั่น และเขาได้เปล่งเสียงออกพระนาม “พระยาห์เวห์” ⁶ พระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าเขาและพระองค์ตรัสว่า “เราคือพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยเมตตาและกรุณา โกรธชั่ว และเต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อต่อคำมั่นสัญญา และความน่าไว้วางใจ ⁷ ผู้ทรงรักษาความสัตย์ซื่อต่อคำมั่นสัญญาไว้ให้กับคนเป็นพันๆ ชั่วอายุคน ทรงให้อภัยการล่วงละเมิด การทรยศและบาปทั้งหลาย แต่พระองค์จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน พระองค์จะทรงให้โทษความบาปของบิดาตกทอดไปถึงลูกและหลานถึงสามชั่วและสี่ชั่วอายุคน”

⁸ โมเสสจึงรับหมอบลงกับพื้นและนมัสการ ⁹ แล้วเขากราบกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าข้าพระองค์เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ก็ขอพระองค์โปรดเสด็จไปกับพวกข้าพระองค์เพราะประชาชนเหล่านี้คือธิดา ขอกรงโปรดอภัยการละเมิดและบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอทรงรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์”

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “นี่แน่ะ เราจะทำพันธสัญญา ต่อหน้าประชาชนทั้งหมดของเจ้าเราๆทำการอัครธรรม ซึ่งไม่เคยมีใครทำในทั่วแผ่นดินโลก หรือในชนชาติใดทั้งหมด ประชาชนทั้งหมดซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้านั้น จะได้เห็นราชกิจของเรา เพราะสิ่งที่เราๆทำเพื่อพวกเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ายำเกรง ¹¹ จงเชื่อฟังสิ่งที่เราได้บัญชาพวกเจ้าในวันนี้ เราจะขับไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปรีซซี คนฮิไต และคนเยบุส ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า

¹² จงระวังตัวให้ดี อย่าได้ทำข้อตกลงกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นซึ่งเจ้ากำลังมุ่งหน้าไป มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะเป็นกับดักท่ามกลางพวกเจ้า ¹³ แต่พวกเจ้าจงทำลายบรรดาแท่นบูชาของพวกเขากลับ บรรดาเสาหินของพวกเขาก็ให้แหลกละเอียด และโค่นบรรดาเสาของอาเซราห์ของพวกเขาล้าง

¹⁴ พวกเจ้าต้องไม่มีสักการะพระอื่น เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีพระนามว่า “หวงแหน” เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

¹⁵ ดังนั้นจงระวังอย่าทำสัญญากับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะเมื่อพวกเขาออกใจพระเหล่านั้นของพวกเขาก็จะขายพวกเจ้า และถวายบูชาแก่พระเหล่านั้นของพวกเขาก็จะขายพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเขาก็จะกินของที่พวกเขาถวายบูชา ¹⁶ และเมื่อพวกเขาก็จะรับบรรดาบุตรหญิงของพวกเขามาให้แก่บรรดาบุตรชายของพวกเขาก็จะรับบรรดาบุตรหญิงของพวกเขาก็จะให้นุตรชายของพวกเจ้านั้นจะนอกใจเราหันไปหาพระเหล่านั้นของพวกเขาดูด้วย ¹⁷ จงอย่าหลอกล่อบรรดารูปพระที่ทำจากโลหะไว้สำหรับตัวเอง

¹⁸ พวกเจ้าต้องถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ตามที่เราได้บัญชาพวกเจ้า พวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบีบ เพราะในเดือนอาบีบพวกเจ้าได้ออกจากอียิปต์

¹⁹ บุตรหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา คือลูกตัวผู้ของสัตว์ทุกตัว ทั้งลูกหัวปีของโคและของแกะของพวกเจ้า ²⁰ พวกเจ้าต้องซื้อคืนลูกลาหัวปีนั้นด้วยลูกแกะ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ซื้อคืน แล้วพวกเจ้าจงหักคอมันเสีย พวกเจ้าต้องซื้อบุตรชายหัวปีทั้งหมดของพวกเจ้าคืน ห้ามผู้ใดมาเข้าเฝ้าเรามือเปล่า

²¹ พวกเจ้าจงทำงานหกวัน แต่วันที่เจ็ดพวกเจ้าต้องหยุดพัก แม้แต่ในฤดูไถนาและฤดูเก็บเกี่ยวก็ตาม พวกเจ้าต้องหยุดพัก ²² พวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลแห่งสัปดาห์ ด้วยพืชผลแรกของการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี และพวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลรวบรวมผลผลิตในสิ้นปี

²³ จงให้ผู้ชายทุกคนของพวกเจ้าเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ปีละสามครั้ง ²⁴ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า และขยายเขตแดนของพวกเจ้าให้กว้างออกไป ไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของพวกเจ้าเลยเมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าปีละสามครั้ง

²⁵ พวกเจ้าต้องไม่ถวายเลือดของเครื่องบูชาของเราพร้อมกับเชื้อยีสต์ และห้ามเหลือเนื้อจากการถวายบูชาในเทศกาลปัสกาไว้จนถึงรุ่งเช้า ²⁶ พวกเจ้าต้องนำพืชผลแรกที่ดีที่สุดจากผืนดินของพวกเจ้ามาถวายยังพระนิเวศของเรา พวกเจ้าต้องไม่ดื่มเนื้อลูกแพะด้วยนมแม่ของมัน”

²⁷ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ เพราะเราได้สัญญากับตัวเองด้วยถ้อยคำเหล่านี้ที่เราได้พูดไว้ และได้ทำพันธสัญญากับพวกเจ้าและอิสราเอล” ²⁸ โมเสสเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์อยู่ที่นี่สี่สิบวันสี่สิบคืน เขาไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำเลย เขาจารึกถ้อยคำแห่งพันธสัญญาไว้บนแผ่นหิน คือพระบัญญัติสิบประการ

²⁹ เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย มีแผ่นพระบัญญัติสองแผ่นในมือของเขาด้วย เขาไม่ทราบว่าผิวหน้าของเขาทอแสงขณะที่เขาสอนกนากับพระเจ้า ³⁰ เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งหมดมองดูโมเสส ผิวหน้าของเขาก็ทอแสง และพวกเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้เขา ³¹ แต่โมเสสจึงเรียกพวกเขามา อาโรนและพวกผู้นำทั้งหมดของชุมนุมชนจึงมาหาเขา แล้วโมเสสจึงได้บอกกับพวกเขา

³² หลังจากประชาชนอิสราเอลทั้งสิ้นเข้ามาหาโมเสส และโมเสสบอกพระบัญญัติทั้งสิ้นแก่เขาก็ตกลงตามทีพระยาห์เวห์ได้ประทานให้เขาบนภูเขาซีนาย ³³ เมื่อโมเสสพูดกับพวกเขากลับแล้ว เขาใช้ผ้าคลุมหน้าของเขาไว้

³⁴ แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เพื่อกราบทูลพระองค์ เขาจะปลดผ้าคลุมหน้านั้นออก จนกว่าเขาจะกลับออกมา เมื่อเขาออกมา เขาจะบอกให้คนอิสราเอลฟังเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้เขาพูด ³⁵ เมื่อคนอิสราเอลเห็นหน้าของโมเสสกอสแสง โมเสสก็จะใช้ผ้าคลุมหน้าของเขาอีก จนกว่าจะกลับเข้าไปทูลต่อพระยาห์เวห์

Chapter 35

¹ โมเสสให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดมาประชุมกันและกล่าวกับพวกเขาว่า “เหล่านี้เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายทำ ² จงทำงานหกวัน วันที่เจ็ดจะต้องเป็นวันบริสุทธิ์ วันสะบาโตของการหยุดพักอย่างสิ้นเชิง เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์ ผู้ใดก็ตามที่ทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย ³ พวกเจ้าต้องไม่ก่อไฟในบ้านของพวกท่านในวันสะบาโตนั้น”

⁴ โมเสสได้กล่าวกับชุมนุมทั้งสิ้นของอิสราเอลว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา ⁵ จงนำเครื่องบูชามาถวายแด่พระยาห์เวห์ ทุกคนในพวกของท่านที่เต็มใจ นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์ คือทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ ⁶ ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และฝาลินินอย่างดี และขนแพะ ⁷ บรรดาหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และบรรดาหนังพะยูน และไม้กระถินเทศ ⁸ น้ำมันคั้นประทิปสำหรับสถานนมัสการ เครื่องเทศสำหรับปรุงน้ำมันไว้เจิม และสำหรับปรุงเครื่องหอม ⁹ หินโอนิกซ์ และหินอัญมณีต่างๆ สำหรับติดในเอโฟดและทับทรวง

¹⁰ พวกท่านทุกคนที่มีความเชี่ยวชาญจงมาช่วยกันและทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเถิด ¹¹ พลั้วพล่าพร้อมกับเต็นท์ ฝาคุ่มเต็นท์ บรรดาขอเกี่ยว บรรดากรอบไม้ บรรดากลอน บรรดาเสา และบรรดาฐานรองรับเสา ¹² รวมถึงหีบพร้อมกับคานสำหรับหาม ฝาหีบแห่งการลบล้างบาป และฝาม่านบังตาด้วย

¹³ พวกเขาจึงได้นำโต๊ะพร้อมกับไม้คานสำหรับหาม เครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับโต๊ะ และขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ¹⁴ คันประทิปที่ให้แสงสว่าง พร้อมกับอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับคันประทิป บรรดาประทิป และน้ำมันจุดบรรดาประทิป ¹⁵ แท่นเผาเครื่องหอมพร้อมกับบรรดาไม้คาน น้ำมันเจิม และเครื่องหอม และฝาม่านบังตาสำหรับทางเข้าพลั้วพล่า ¹⁶ แท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาพร้อมด้วยตาข่ายทองสัมฤทธิ์ บรรดาไม้คานหาม และเครื่องใช้ต่างๆ ของแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรอง

¹⁷ พวกเขาจึงได้นำฝาม่านสำหรับกั้นลานพลั้วพล่า พร้อมกับเสา และฐานรองรับเสา และม่านบังตาสำหรับทางเข้าลาน ¹⁸ และบรรดาหลักหนุดสำหรับพลั้วพล่า และบรรดาหลักหนุดสำหรับลานพลั้วพล่า พร้อมกับบรรดาเชือก ¹⁹ พวกเขาจึงได้นำเครื่องแต่งกายต่างๆ ที่เย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับการปรนนิบัติในสถานบริสุทธิ์ คือเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ สำหรับอาโรนปุโรหิต และเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ สำหรับบุตรชายของเขา เพื่อให้พวกเขาใช้ปฏิบัติงานของปุโรหิต”

²⁰ แล้วทุกเผ่าของอิสราเอลก็ได้อพยพย้ายกันไปจากโมเสส ²¹ ทุกคนที่เต็มใจและปรารถนาที่จะถวาย ต่างก็นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์ สำหรับการสร้างพลั้วพล่า และอุปกรณ์ทุกอย่างสำหรับงานรับใช้ในพลั้วพล่า และสำหรับเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ต่างๆ ²² พวกเขาทุกคนที่เต็มใจจึงได้พาถิ่นมาทั้งผู้ชายและผู้หญิง พวกเขาได้นำบรรดาเข็มกลัด บรรดาตุ้มหู บรรดาแหวน และบรรดาเครื่องประดับ ทุกชิ้นล้วนเป็นทองคำ พวกเขาทุกคนได้นำของถวายที่เป็นทองคำมาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์

²³ ทุกคนที่มีด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือมีฝาลินินเนื้อดี ขนแพะ บรรดาหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หรือบรรดาหนังพะยูนก็ได้เอาของเหล่านั้นมาถวาย ²⁴ ทุกคนที่ทำเครื่องถวายจากเงินหรือทองสัมฤทธิ์ก็นำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ และทุกคนที่มีไม้กระถินเทศที่ใช้กับงานใดก็ได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย

²⁵ ผู้หญิงทุกคนที่ชำนาญในการปั่นขนแกะด้วยมือของเธอ และก็นำด้ายขนแกะที่เธอได้ปั่นนั้นมาทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และฝาลินินปั่นอย่างดีมา ²⁶ ผู้หญิงทุกคนที่เต็มใจและเชี่ยวชาญก็ได้ปั่นขนแพะ

²⁷ พวกผู้นำก็ได้นำหินโอนิกซ์ และพลอยอื่นๆ สำหรับติดในเอโฟดและทับทรวงมา ²⁸ พวกเขาได้นำพวกเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับประทิปต่างๆ น้ำมันสำหรับเจิม และเครื่องเทศสำหรับปรุงเครื่องหอม ²⁹ คนอิสราเอลที่เต็มใจก็นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับการทำงานทุกอย่าง ชายและหญิงทุกคนที่เต็มใจได้นำวัสดุต่างๆ ที่ใช้สำหรับงานซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสสให้พวกเขาทำ

³⁰ โมเสสจึงได้กล่าวกับคนอิสราเอลว่า “ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงคัดเลือกเบซาเลลบุตรชายของอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งเผ่ายูดาห์ ³¹ พระองค์ได้ทรงเติมให้เบซาเลลเต็มไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีปัญญา ความเข้าใจ และความรู้ในงานช่างทุกสิ่ง ³² เพื่อออกแบบอย่างวิจิตรในการทำเครื่องทอง เครื่องเงิน และเครื่องทองสัมฤทธิ์ ³³ ในการเจียรไนอัญมณี และในการติดในตัวเรือน และในการแกะสลักไม้สำหรับงานออกแบบและงานช่างทุกสิ่งด้วย

³⁴ พระองค์ทรงให้ทั้งเขากับโอโฮสับบุตรชายอาหิสะมัคเผ่าดาน มีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นด้วย ³⁵ พระองค์ได้ประทานทักษะให้คนทั้งสองนี้ในการทำงานช่างทุกสิ่ง เช่น งานฝีมือ งานออกแบบ งานแกะสลัก และงานปักด้วยด้ายขนแกะคือ สีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และฝาลินินอย่างดี และช่างทอพวกเขาเป็นช่างฝีมือทำได้ทุกสิ่ง และเป็นช่างออกแบบอย่างวิจิตร

Chapter 36

¹ ดังนั้นเบซาเลลและโอโฮสื้กับช่างฝีมือทุกคน ที่พระยาห์เวห์ได้ประทานทักษะและความสามารถให้รู้จักวิธีการทำงานทุกสิ่ง ในการสร้างวิสุทธสถานที่จะต้องทำงานตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้”

² โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮสื้กับช่างฝีมือทุกคน ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานปัญญาไว้ในใจของเขา คือทุกคนที่เต็มใจมาและทำงาน ³ พวกเขาได้รับเครื่องถวายทุกชิ้นจากโมเสส คือของถวายที่คนอิสราเอลได้นำมาถวายเพื่อสร้างวิสุทธสถาน ประชาชนยังนำบรรดาเครื่องถวายมาให้โมเสสด้วยความเต็มใจอีกทุกเช้า ⁴ ดังนั้นช่างฝีมือทุกคนที่กำลังทำงานเพื่อวิสุทธสถานนั้นต่างก็ได้ผละจากงานของตนที่ได้ทำ

⁵ พวกเขาช่างฝีมือจึงบอกโมเสสว่า “ประชาชนนำของมาถวายมากเกินไปจนความต้องการที่จะใช้ในงานซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเราทำไปแล้ว” ⁶ ดังนั้นโมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า ผู้ใดก็ตามไม่ต้องนำของถวายมาสร้างวิสุทธสถานอีกแล้ว แล้วประชาชนจึงได้หยุดที่จะนำของเหล่านั้นมาให้อีก ⁷ พวกเขาช่างฝีมือที่มากเกินไปแล้วสำหรับงานที่จะต้องทำทั้งหมด

⁸ ดังนั้นช่างฝีมือทุกคนในหมู่พวกเขาได้สร้างพลับพลาด้วยผ้าม่านสีบดิน ที่ทำจากผ้าลินินเนื้อดีและด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และออกแบบเป็นภาพเศรฐต่างๆ นี่เป็นงานของเบซาเลล ซึ่งเป็นช่างฝีมือที่เก่งมาก ⁹ ความยาวของม่านแต่ละผืน คือ ยี่สิบแปดศอก และยาวสี่ศอก ม่านทั้งหมดมีขนาดเท่ากัน ¹⁰ เบซาเลลเอาผ้าม่านห้าผืนเกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ร้อยติดกันด้วย

¹¹ เขากำหูกผ้าม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบผ้าม่านด้านนอกสุดของชุดที่หนึ่ง และเขากำอย่างเดียวกันที่ด้านนอกขอบผ้าม่านในม่านชุดที่สอง

¹² เขากำหูกของผ้าม่านผืนแรกห้าสิบหูกและตามขอบผ้าม่านชุดที่สองห้าสิบหูก ดังนั้นหูกของผ้าม่านจึงอยู่ตรงข้ามกัน ¹³ เขากำตะขอของผ้าห้าสิบอัน และใช้เกี่ยวหูกของแถบผ้าม่านเข้าด้วยกัน เพื่อให้พลับพลาเป็นหนึ่งเดียวกัน

¹⁴ เบซาเลลกำผ้าม่านขนแพะสำหรับเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน ¹⁵ ความยาวของผ้าม่านแต่ละผืนมีขนาดสามสิบศอก และกว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนมีขนาดเท่ากัน ¹⁶ เขาเกี่ยวผ้าม่านห้าผืนให้ติดกัน ส่วนผ้าม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันแยกไว้ต่างหาก ¹⁷ เขากำหูกผ้าม่านห้าสิบหูกติดกับขอบผ้าม่านของชุดแรก และหูกผ้าม่านอีกห้าสิบหูกติดกับขอบผ้าม่านเพื่อเกี่ยวกับผ้าม่านชุดที่สอง

¹⁸ เบซาเลลกำตะขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบอันเกี่ยวหูกเต็นท์ให้เป็นหลังเดียวกัน ¹⁹ เขากำผ้าคลุมพลับพลาด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังงาช้างอีกชั้นหนึ่ง

²⁰ เบซาเลลกำกรอบไม้แนวตั้งสำหรับค้ำพลับพลาจากไม้กระถินเทศ ²¹ ความยาวของแต่ละกรอบไม้เป็นสิบศอก และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง ²² กรอบไม้แต่ละอันมีสองเดือย เพื่อให้ยึดกรอบติดกัน เขากำกรอบไม้ทุกอันของพลับพลาอย่างนี้ ²³ เขากำกรอบไม้สำหรับพลับพลาอย่างนี้ กรอบไม้ด้านใต้ยี่สิบอัน

²⁴ เบซาเลลกำฐานเงินสำหรับรองรับเดือยจำนวนสี่สิบอันใต้กรอบไม้ยี่สิบอัน มีฐานสองอันใต้กรอบไม้หนึ่งอันเพื่อเชื่อมอีกกรอบหนึ่งเข้าด้วยกัน และฐานสองอันใต้แต่ละกรอบเพื่อเชื่อมแต่ละกรอบเข้าด้วยกัน ²⁵ ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือที่เขากำกรอบไม้ยี่สิบอัน ²⁶ และฐานเงินรองรับเดือยสี่สิบฐาน มีฐานรองรับเดือยสองอันใต้กรอบไม้อันแรก อีกสองอันใต้กรอบถัดไปและต่อไปเรื่อยๆ

²⁷ ส่วนด้านหลังของพลับพลาทางทิศตะวันตก เบซาเลลกำกรอบไม้หกอัน ²⁸ เขากำกรอบไม้สองอันสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง

²⁹ กรอบไม้เหล่านั้นมีมุมแยกกันข้างล่าง แต่เชื่อมด้านบนติดกันด้วยห่วงหนึ่งอัน เขากำสองชุดอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม ³⁰ เป็นกรอบไม้แปดอันพร้อมกับฐานเงิน ทั้งหมดมีฐานสิบหกอัน มีฐานสองอันใต้ฐานอันแรก อีกสองอันใต้ฐานถัดไป และต่อไป

³¹ เบซาเลลกำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาด้านหนึ่ง ³² กลอนอีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และอีกห้าอันสำหรับกรอบไม้ฝาพลับพลาด้านหลังทางด้านตะวันตก ³³ เขาได้กำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของกรอบไม้ สำหรับขัดผ้าตั้งแต่ปลายหนึ่งไปจดอีกปลายหนึ่ง ³⁴ เขาค้ำกรอบไม้เหล่านั้นด้วยทองคำ เขาจึงกำห่วงทองคำสำหรับร้อยกลอน และเขาค้ำกลอนนั้นด้วยทองคำ

³⁵ เบซาเลลกำม่านผืนหนึ่งด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าลินินเนื้อดี เป็นภาพเศรฐซึ่งเป็นงานของช่างฝีมือ ³⁶ เขากำเสาทำจากไม้กระถินเทศสี่เสาและหุ้มด้วยทองคำ เขายังกำตะขอติดเสานั้นด้วยทองคำและหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสา

³⁷ เขากำม่านบังตาสำหรับทางเข้าเต็นท์นั้นด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินเนื้อดี ซึ่งเป็นงานของช่างปัก ³⁸ เขายังกำเสาห้าต้นสำหรับผ้าม่านพร้อมด้วยตะขอเกี่ยว เขาได้หุ้มยอดเสาและราวผ้าม่านนั้นด้วยทองคำ ฐานทั้งห้าสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

Chapter 37

¹ เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอกครึ่ง ² เขาหุ้มหีบนั้นทั้งด้านในและด้านนอกด้วยทองคำบริสุทธิ์ และได้ทำขอบด้านบนด้วยทองคำล้อมรอบหีบนั้น ³ เขาล่องห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้นติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านหนึ่งสองห่วงและสองห่วงอีกด้านหนึ่ง

⁴ เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองคำ ⁵ เขาสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใช้หามหีบนั้น ⁶ เขากำฝาคับลงกลางบาปด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกครึ่ง และกว้างหนึ่งศอกครึ่ง

⁷ เบซาเลลทำเศรฐสองตนด้วยทองคำที่ขึ้นรูปด้วยค้อนที่ปลายฝาคับลงกลางบาป ⁸ เศรฐตนหนึ่งอยู่ที่ปลายฝาคับลงกลางบาปด้านหนึ่ง และอีกตนหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง เขากำเป็นชิ้นเดียวกันกับฝาคับลงกลางบาป ⁹ เศรฐกางปีกขึ้นสูงและปกคลุมฝาคับลงกลางบาป เศรฐแต่ละตนหันหน้าเข้าหากัน และมองมาตรงกลางฝาคับลงกลางบาป

¹⁰ เบซาเลลทำโต๊ะหนึ่งจากไม้กระถินเทศมา ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงหนึ่งศอกครึ่ง ¹¹ เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำขอบด้านบนด้วยทองคำล้อมรอบโต๊ะนั้นด้วย ¹² เขากำกรอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ ล้อมรอบกรอบนั้นด้วยทองคำ ¹³ เขากำห่วงสี่ห่วงจากทองคำติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่

¹⁴ ห่วงนั้นยึดกับกรอบสำหรับใส่คานหามสำหรับหามโต๊ะนั้น ¹⁵ เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ แล้วหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น ¹⁶ เขากำเครื่องใช้ที่อยู่บนโต๊ะนั้น คือจาน ช้อน กับอ่าง และคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา เขาได้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยทองคำบริสุทธิ์

¹⁷ เขากำคันประทีปด้วยทองคำบริสุทธิ์โดยใช้ค้อนตีขึ้นรูป เขาได้ทำพร้อมทั้งฐานและลำตัวของคันประทีป ถ้วยรองประทีป ฐานใบ และดอกของมันก็ทำเป็นเนื้อเดียวกับคันประทีป ¹⁸ ให้กิ่งหกกิ่งขยายออกจากคันประทีปด้านละสามกิ่ง และสามกิ่งของคันประทีปจะต้องยื่นออกมาจากอีกฟากหนึ่ง ¹⁹ กิ่งแรกจะต้องมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ มีฐานใบ และดอก และอีกกิ่งหนึ่งมีสามดอกทำคล้ายดอกอัลมอนด์ มีฐานใบ และดอก จะต้องเหมือนกันทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากคันประทีป

²⁰ บนคันประทีปตรงกลางจะต้องมีสี่ถ้วยที่ทำเป็นเหมือนรูปดอกอัลมอนด์ รองด้วยฐานใบและดอกอย่างละสี่ดอก ²¹ ให้ทำฐานใบหนึ่งอันรองรับกิ่งขนานคู่แรก ให้ทำเป็นชิ้นเดียวกันด้วย อีกฐานใบหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สอง ให้ทำเป็นชิ้นเดียวกันด้วย และในทำนองเดียวกันอีกดอกหนึ่งรองรับกิ่งขนานคู่ที่สาม ให้ทำเป็นชิ้นเดียวกัน จะต้องเหมือนกันสำหรับทั้งหกกิ่งที่ยื่นออกมาจากคันประทีป ²² ฐานใบและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกับคันประทีป ตีขึ้นรูปเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์

²³ เบซาเลลทำคันประทีปและประทีปเจ็ดอัน กรรไกรตัดไล่ประทีปและถาดรองทำจากทองคำบริสุทธิ์ ²⁴ เขากำคันประทีปและเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับคันประทีปนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

²⁵ เบซาเลลสร้างแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม เขากำแท่นด้วยไม้กระถินเทศ ยาวหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และ สูงสองศอก เชิงตอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ชิ้นเดียวกับแท่น ²⁶ เขาหุ้มแท่นเครื่องหอมนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงงอนด้วย เขายังทำขอบด้วยทองคำล้อมรอบแท่นนั้น

²⁷ เขากำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ใต้ขอบด้านละห่วงตรงข้ามกัน ห่วงนั้นเป็นสำหรับสอดไม้คานหามแท่น ²⁸ เขากำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศและเขาหุ้มด้วยทองคำ ²⁹ เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์และปรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ ตามศิลปะของช่างปรุง

Chapter 38

¹ เบซาเลลทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ เป็นแท่นยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสามศอก ² เขาย้ายแท่นสี่มุมบนแท่นนั้นรูปเหมือนเขาโค เขาโคนั้นเป็นเนื้อเดียวกับแท่น และเขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ ³ เขาทำเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับแท่นนั้นคือ หม้อสำหรับใส่ขี้เถา พลั่ว อ่าง ล้อมเกี้ยวเนื้อ และถาดรองไฟต่างๆ เขาทำเครื่องใช้ทุกชิ้นสำหรับแท่นนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์

⁴ เขาทำตะแกรงทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้นให้อยู่ใต้ขอบในรอบแท่นบูชา และให้ยื่นลงมาจนถึงประมาณกึ่งกลางของแท่น ⁵ เขาล้อหว่งสี่หว่งติดที่มุมทั้งสี่ของตะแกรงทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คาน

⁶ เบซาเลลทำไม้คานด้วยไม้กระถินเทศ และหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁷ เขาใส่ไม้คานนั้นไว้ในหว่างข้างแท่นทั้งสองด้านสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง

⁸ เบซาเลลทำอ่างขนาดใหญ่และฐานรองอ่างด้วยทองสัมฤทธิ์ เขาทำอ่างด้วยกระจกเงาของบรรดาผู้หญิงที่รับใช้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁹ เขายังได้สร้างลานพลับพลา โดยด้านใต้ของลานมีผ้าบังลानที่ทำจากผ้าลินินเนื้อดี ยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁰ ผ้าบังลานมีเสาสี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสาสี่สิบฐาน มีตะขอต่างๆ ติดเสา และราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน

¹¹ ในทำนองเดียวกันทางด้านเหนือให้มีผ้าบังลานยาว หนึ่งร้อยศอกกับเสาสี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์สี่สิบฐาน ตะขอต่างๆ ติดเสาและราวยึดเสานั้นทำจากเงิน ¹² ผ้าบังลานด้านตะวันตกยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบฐาน ตะขอและราวยึดเสาดังๆ นั้นทำจากเงิน

¹³ ลานยังใช้ผ้ายาวห้าสิบศอกไปทางด้านตะวันออก ¹⁴ ผ้าบังลานด้านริมทางเข้าข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน

¹⁵ อีกข้างหนึ่งของทางเข้าของลาน มีผ้าบังลานยาว สิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน ¹⁶ ผ้าบังลานโดยรอบลานั้นทำด้วยผ้าลินินเนื้อดี

¹⁷ ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ส่วนตะขอติดเสาและราวยึดเสากำด้วยเงิน และหัวเสานั้นหุ้มด้วยเงิน เสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสากำด้วยเงิน ¹⁸ ผ้าม่านที่ประตูลานนั้นยาวยี่สิบศอก ม่านนั้นทำจากผ้าลินินเนื้อดี สีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ผ้าลินินเนื้อดีด้ายคู่ และยาวยี่สิบศอก ความยาวคือยี่สิบศอก และสูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน ¹⁹ มีฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ และตะขอทำด้วยเงิน ส่วนที่หุ้มหัวเสากับราวยึดเสากำด้วยเงิน ²⁰ หลัคนุดทุกตัวของพลับพลา และของลานรอบพลับพลานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

²¹ เหล่านี้คือสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาแห่งกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญา ซึ่งได้บันทึกตามคำสั่งของโมเสส เป็นงานของคนเลวีในความดูแลของอิตามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ²² เบซาเลลบุตรชายของอูรีผู้เป็นบุตรชายของเฮเธอร์แห่งเผ่ายูดาห์ ทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส ²³ โอโฮสิบุตรชายของอาหิสะบักแห่งเผ่าดาน ผู้ร่วมงานกับเบซาเลลเป็นช่างสลัก เป็นช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญ และเป็นช่างปัก โดยใช้ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี

²⁴ ทองคำทั้งหมดที่ใช้สำหรับการสร้างนี้ ในงานทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับวิหารสถานนั้น คือทองคำที่มาจากเครื่องบูชาถวายโบท มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์และ 730 เซเชล ตามมาตราชั่งน้ำหนักเซเชลของสถานนบัสการ ²⁵ เงินที่มาจากชุมชนได้ถวายไว้หนักหนึ่งร้อยตะลันต์และ 1,775 เซเชล ตามมาตราการชั่งน้ำหนักของเซเชลของสถานนบัสการ ²⁶ หรือโดยเก็บเงินคนละหนึ่งเบคา ซึ่งคือครึ่งเซเชล ชั่งตามเซเชลของสถานนบัสการ จำนวนตัวเลขนี้มีพื้นฐานจากทุกคนที่ได้นับไว้ในทะเบียนสามะโนครัว คนเหล่านั้นที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป รวมทั้งหมด 603,550 คน

²⁷ เงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์ใช้ทำฐานรองรับเสาของวิหารสถานและฐานของผ้าม่าน ฐานร้อยอันใช้เงินหนักหนึ่งตะลันต์สำหรับแต่ละฐาน ²⁸ จากในส่วนที่เหลือของเงิน 1,775 เซเชล เบซาเลลทำตะขอสำหรับเสาและหุ้มหัวเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย ²⁹ ทองสัมฤทธิ์จากเครื่องบูชาถวายโบทหนักเจ็ดสิบตะลันต์และ 2,400 เซเชล

³⁰ ด้วยสิ่งเหล่านี้เขาได้ทำฐานทางเข้าเต็นท์นัดพบ ทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตะแกรงทองสัมฤทธิ์ และทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น ³¹ ทำฐานสำหรับลาน ฐานที่ทางเข้าลาน หลัคนุดทุกตัวของพลับพลา และหลัคนุดทุกตัวสำหรับลานั้น

Chapter 39

- ¹ พวกเขาทอเบรดาเครื่องแต่งกายอย่างปราณีตด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้มนั้น สำหรับใส่เวลาปฏิบัติหน้าที่ในวิหารอิสราเอล พวกเขายังได้ทำเครื่องแต่งกายของอาโรนสำหรับสวมในวิหารอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ² เขาเลกก้าเสื้อเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี ³ พวกเขาตีทองแผ่นออกเป็นแผ่นบางๆ และตัดเป็นเส้นๆ เพื่อทอเข้ากับด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเข้ากับผ้าลินินเนื้อดี เป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญงาน
- ⁴ พวกเขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเสื้อเอโฟดให้ติดกับมุมด้านบนทั้งสองมุม ⁵ สายรัดเอวก็ทออย่างประณีตเหมือนเสื้อเอโฟด ทอเข้าเป็นชิ้นเดียวกับเสื้อเอโฟด ทำด้วยผ้าลินินด้ายคู่เนื้อดี ที่ปักด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ⁶ พวกเขาเอาหินโอนิคซติดไว้ในตัวเรือนทองคำซึ่งแกะสลักอย่างแกะตรา และแกะสลักเป็นรายชื่อบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล ⁷ เขาเลกติดหินเหล่านั้นไว้บนแถบบ่าของเสื้อเอโฟด เพื่อให้หินนั้นเป็นที่จดจำแด่พระยาห์เวห์ถึงบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ⁸ เขากำกับกรวง เป็นงานของช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญงาน ตกแต่งเหมือนเสื้อเอโฟด เขาได้ทำด้วยทองคำ ปักด้วยด้ายขนแกะสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี ⁹ เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พวกเขาพับกับกรวงเป็นสองทบ ยาวหนึ่งคืบ และกว้างหนึ่งคืบ
- ¹⁰ พวกเขาติดอัญมณีสี่แถวนั้น แถวที่หนึ่งติด กับทิม บุษราคัมและโกเมน ¹¹ แถวที่สองติดมรกต ไพไลน และเพชร ¹² แถวที่สามติดเพทาย โมรา และแอมเทิสต์ ¹³ แถวที่สี่ติดเบริล โอนิกซ์ และเจสเปอร์ อัญมณีเหล่านี้ได้ติดในตัวเรือนทองคำ
- ¹⁴ อัญมณีเหล่านี้เรียงตามชื่อของบุตรชายทั้งสองคนของอิสราเอล เรียงลำดับตามชื่อ อัญมณีแกะสลักเหมือนอย่างแกะตรา แต่ละชื่อหมายถึงแต่ละเผ่าของสิบสองเผ่า ¹⁵ พวกเขาทำสร้อยคล้ายถักเกลียวบนกับกรวง เป็นงานถักด้วยทองคำบริสุทธิ์ ¹⁶ พวกเขาทำตัวเรือนทองคำสองอันและห่วงสองห่วงด้วยทองคำ และพวกเขาติดห่วงทองคำสองห่วงไว้ที่สองมุมของกับกรวง
- ¹⁷ พวกเขาสอดสร้อยถักด้วยทองคำในห่วงทั้งสองที่ตรงมุมกับกรวง ¹⁸ พวกเขาติดปลายสร้อยถักสองข้างนั้นกับตัวเรือนทั้งสอง พวกเขาติดที่แถบบ่าของเสื้อเอโฟดที่ด้านหน้า
- ¹⁹ พวกเขาทำห่วงทองคำสองห่วงและใส่ที่มุมล่างด้านในทั้งสองข้างของกับกรวง ²⁰ พวกเขาทำห่วงทองคำอีกสองห่วงและใส่ไว้ที่ใต้แถบบ่าด้านหน้าของเสื้อเอโฟด ใกล้เคียงกับเข็มสายรัดเอวซึ่งทอด้วยฝีมืออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด
- ²¹ พวกเขาผูกกับกรวงนั้นติดกับห่วงของห่วงเสื้อเอโฟด ด้วยด้ายถักสีฟ้า เพื่อให้กับกรวงกับสายรัดเอวซึ่งทอด้วยฝีมืออย่างประณีตของเสื้อเอโฟด สิ่งนี้ก็เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ²² เขาเลกก้าเสื้อคลุมเข้าชุดกับเสื้อเอโฟดด้วยผ้าทอสีม่วงล้วน เป็นงานของช่างทอ ²³ ที่มีช่องสวมศีรษะตรงกลางของเสื้อนั้น ได้ขลิบรอบคอเพื่อไม่ให้ขาด ²⁴ ที่ขอบล่างชายเสื้อ พวกเขาทำเป็นรูปผลกับทิม โดยใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี
- ²⁵ พวกเขาทำกระดิ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพวกเขาติดกระดิ่งระหว่างผลกับทิมโดยรอบขอบล่างชายเสื้อคลุม ระหว่างผลกับทิมนั้นมี ²⁶ กระดิ่งลูกหนึ่งและผลกับทิมผลหนึ่ง กระดิ่งอีกลูกหนึ่งและผลกับทิมอีกผลหนึ่ง ที่ชายเสื้อคลุมนั้นสำหรับอาโรนใส่เวลาปฏิบัติหน้าที่ สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ²⁷ พวกเขาทำเสื้อคลุมด้วยผ้าลินินเนื้อดีสำหรับอาโรน และบรรดาบุตรชายของเขา ²⁸ พวกเขาทำผ้าโพกศีรษะ และผ้าคาดศีรษะ และทำเสื้อด้านในด้วยผ้าลินินเนื้อดี ²⁹ และทำสายรัดเอวด้วยผ้าลินินเนื้อดี ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม เป็นงานฝีมือของช่างปัก สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ³⁰ พวกเขาทำแผ่นทองคำสำหรับมงกุฎบริสุทธิ์จารึกคำว่า “บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์” ไว้เหมือนอย่างแกะตรา ³¹ พวกเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกไว้บนผ้าโพกศีรษะ สิ่งนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
- ³² ดังนั้นงานสำหรับพลับพลา คือเต็นท์นัดพบก็เสร็จสิ้นลง ประชาชนอิสราเอลก็ทำอย่างนั้นทุกประการ พวกเขาได้ทำตามพระบัญชาทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส ³³ พวกเขาจึงนำพลับพลามานำให้โมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทุกชิ้น คือ ตะขอ กรอบไม้ กลอน เสา และฐานรองรับเสา ³⁴ พวกเขาคลุมพลับพลาด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และคลุมด้วยหนังพะยูม และม่านสำหรับบังตา ³⁵ หีบแห่งสักขียาบบนไม้คานและผ้าหีบคลุมลางบาป
- ³⁶ พวกเขานำโต๊ะ เครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับโต๊ะนั้น และขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ³⁷ คันประทับที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์กับประทับที่ตั้งเป็นแถวรวมทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทับนั้น และน้ำมันสำหรับประทับ ³⁸ แท่นบูชาทองคำ น้ำมันเจิมและเครื่องหอม และผ้าม่านบังตาสำหรับทางเข้าพลับพลา ³⁹ แท่นบูชาทองคำสัมฤทธิ์กับตะแกรงทองสัมฤทธิ์ และไม้คานหาม และเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น และอ่างขนาดใหญ่กับฐานรองอ่าง
- ⁴⁰ พวกเขานำผ้าม่านบังลาน กับเสาและฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับทางเข้าลาน เชือก และหลักหมุดสำหรับเต็นท์ และเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับปฏิบัติหน้าที่ที่พลับพลา สำหรับเต็นท์นัดพบ ⁴¹ พวกเขานำเครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีตมาสำหรับสวมเมื่อปฏิบัติหน้าที่ใน

วิสุทธิสถาน บรรดาเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และพวกบุตรชายของเขา สำหรับพวกเขาใช้สวมในเวลาปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปุโรหิต

42 ดังนั้นประชาชนอิสราเอลก็ได้ทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสนั้น **43** โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งสิ้นและเห็นว่าพวกเขาได้ทำเสร็จสิ้น พวกเขาทำทุกอย่างตามพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา แล้วโมเสสจึงกล่าวอวยพรพวกเขา

Chapter 40

- ¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “ในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่งของปีใหม่ พวกเจ้าต้องตั้งพลับพลา คือเต็นท์นัดพบขึ้น
- ³ พวกเจ้าต้องวางหีบแห่งสักขียานในพลับพลา และพวกเจ้าต้องกันผ้าม่านบังหีบนั้นไว้ ⁴ พวกเจ้าต้องนำโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องใช้บนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วพวกเจ้าต้องนำคันประทีปนั้นเข้ามาและตั้งตะเกียงของคันประทีปให้เข้าที่
- ⁵ พวกเจ้าต้องตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบแห่งสักขียาน และพวกเจ้าต้องติดตั้งม่านที่ทางเข้าพลับพลา ⁶ พวกเจ้าต้องตั้งแท่นเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าทางเข้าพลับพลาเต็นท์นัดพบ ⁷ พวกเจ้าต้องตั้งอ่างขนาดใหญ่ไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และพวกเจ้าต้องใส่น้ำในอ่างนั้น
- ⁸ พวกเจ้าต้องทำลานไว้รอบๆ และพวกเจ้าต้องติดม่านบังตาไว้ที่ทางเข้าลาน ⁹ พวกเจ้าต้องเอาน้ำมันเจิมมาและเจิมพลับพลา และทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลานั้น พวกเจ้าต้องชำระเครื่องใช้ทุกชิ้นและของตกแต่งให้บริสุทธิ์สำหรับเรา แล้วพลับพลานั้นจะบริสุทธิ์ ¹⁰ พวกเจ้าต้องเจิมแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ทุกอย่างบนแท่นนั้น พวกเจ้าต้องชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์สำหรับเรา และแท่นบูชานั้นจะบริสุทธิ์มากสำหรับเรา ¹¹ พวกเจ้าต้องเจิมทั้งอ่างทองสัมฤทธิ์และฐานรองอ่าง อีกทั้งชำระให้บริสุทธิ์สำหรับเรา
- ¹² พวกเจ้าจงนำอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพวกเจ้าต้องใช้น้ำล้างชำระตัวพวกเขาเสีย ¹³ พวกเจ้าจงสวมเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ให้อาโรน และชำระเขาให้บริสุทธิ์สำหรับเรา เจิมเขาและชำระเขาให้บริสุทธิ์เพื่อเขาจะเป็นปุโรหิตรับใช้เรา
- ¹⁴ พวกเจ้าจงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาด้วย และสวมเสื้อคลุมให้พวกเขา ¹⁵ พวกเจ้าต้องเจิมพวกเขาเช่นเดียวกับที่พวกเจ้าเจิมบิดาของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเป็นปุโรหิตรับใช้เรา การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งพวกเขาไว้เป็นปุโรหิตที่มีผลถาวรชั่วลูกหลานของพวกเขา” ¹⁶ นี่คือสิ่งที่ไม่เสสได้กระทำคือ เขาทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา เขาได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้
- ¹⁷ ดังนั้นพลับพลาก็ได้ตั้งขึ้นในวันที่หนึ่งเดือนแรกปีที่สอง ¹⁸ โมเสสได้ตั้งพลับพลาขึ้น วางฐาน ตั้งกรอบไม้ ติดกลอน และตั้งเสาต่างๆ ขึ้น ¹⁹ เขากางสิ่งที่จะคลุมพลับพลา แล้วเอาผ้าเต็นท์คลุมเหนือพลับพลา ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา ²⁰ เขาได้ใส่กฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาไว้ในหีบนั้น เขาใส่ไม้คานไว้ที่หีบ และวางผ้าหีบลบล้างบาปไว้ด้านบน
- ²¹ เขานำหีบนั้นไปไว้ในพลับพลา เขาติดตั้งผ้าม่านเพื่อบังหีบแห่งสักขียานนั้นตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา ²² เขาวางโต๊ะไว้ในเต็นท์นัดพบทางทิศเหนือของพลับพลานอกผ้าม่าน ²³ เขาจัดเรียงขนมปังให้เป็นระเบียบไว้บนโต๊ะตรงด้านหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา
- ²⁴ เขาตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์นัดพบตรงข้ามกับโต๊ะนั้นทางทิศใต้ของพลับพลา ²⁵ เขาจุดตะเกียงด้านหน้าพระยาห์เวห์ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา
- ²⁶ เขาตั้งแท่นบูชาเครื่องหอมทองคำในเต็นท์นัดพบตรงหน้าผ้าม่าน ²⁷ เขาเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา
- ²⁸ เขาได้แขวนผ้าม่านบังตาที่ประตูพลับพลา ²⁹ เขาตั้งแท่นเครื่องเผาบูชาไว้ตรงทางเข้าพลับพลา คือตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ เขาได้ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา ³⁰ เขาตั้งอ่างไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และเขาใส่น้ำในอ่างสำหรับชำระล้าง
- ³¹ โมเสส อาโรน และบรรดาบุตรชายของเขา ได้ล้างมือและเท้าของพวกเขาด้วยน้ำในอ่างนั้น ³² เมื่อใดก็ตามที่เขาทั้งหลายจะเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อใดก็ตามที่เขาจะขึ้นไปยังแท่นบูชานั้น และพระสิริของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะชำระล้างตัวเองเสียก่อน ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส ³³ โมเสสได้กั้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น เขากั้นม่านบังตาที่ตรงทางเข้าลาน ด้วยวิธีนี้โมเสสก็ทำงานเสร็จ
- ³⁴ แล้วในขณะที่นั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์นัดพบไว้ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลานั้น ³⁵ โมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบไม่ได้ เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และเพราะพระสิริของพระยาห์เวห์ก็อยู่เต็มพลับพลานั้น
- ³⁶ เมื่อใดก็ตามที่เมฆนั้นลอยขึ้นจากพลับพลา ประชาชนอิสราเอลก็ออกเดินทางต่อไป ³⁷ แต่หากว่าเมฆนั้นไม่ได้ลอยขึ้นไปจากพลับพลาแล้ว ประชาชนก็จะไม่ออกเดินทางเลย พวกเขาจะรออยู่จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นลอยขึ้นไป ³⁸ เพราะเมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพลับพลาในตอนกลางวัน และไฟของพระองค์ก็อยู่เหนือพลับพลาในตอนกลางคืน ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เห็นสิ่งนี้ตลอดการเดินทาง

Book: Leviticus

Leviticus

Chapter 1

¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกโมเสสและตรัสกับท่านจากเต็นท์นัดพบว่า ² "จงพูดกับคนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'เมื่อใครก็ตามในท่ามกลางพวกท่านนำเครื่องบูชาถวายพระยาห์เวห์ให้นำสัตว์ตัวหนึ่งของท่านมาเป็นเครื่องบูชา โดยมาจากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ

³ ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชาที่มาจากฝูงโค เขาต้องถวายเป็นตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ เขาต้องถวายตรงทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบ เพื่อเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ⁴ ให้เขาวางมือของเขบบนหัวเครื่องเผาบูชานั้น แล้วก็จะเป็นที่ยอมรับแทนตัวเขาเพื่อลบมลทินสำหรับตัวเขาเอง ⁵ แล้วเขาต้องฆ่าโคนั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วบรรดานุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต ก็จะนำเลือดนั้นมาพรมบนแท่นบูชาซึ่งอยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁶ แล้วเขาต้องกลมหันเครื่องเผาบูชาออกและสับเป็นชิ้นๆ ⁷ แล้วบรรดานุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะจุดไฟบนแท่นบูชาและวางฟืนเพื่อให้ไฟลุก ⁸ บรรดานุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะวางชิ้นส่วนเหล่านั้น ซึ่งมีส่วนหัวและไขมันตามลำดับไว้บนฟืนที่ติดไฟซึ่งอยู่บนแท่นบูชา ⁹ แต่เครื่องในและขาของมัน เขาจะต้องล้างด้วยน้ำ แล้วปุโรหิตจึงจะเผาทุกอย่างบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชา ซึ่งจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับเรา และเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟสำหรับเรา

¹⁰ ถ้าเครื่องบูชาของเขาสำหรับเผาบูชานั้นมาจากฝูงแพะหรือแกะ เป็นแกะตัวหนึ่งหรือแพะตัวหนึ่ง เขาจะต้องถวายเป็นตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิ

¹¹ เขาต้องฆ่าสัตว์นั้นทางด้านเหนือของแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วบรรดานุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะพรมเลือดสัตว์นั้นที่แท่นบูชาทุกด้าน ¹² แล้วเขาต้องสับสัตว์นั้นออกเป็นชิ้นๆ ให้มีส่วนหัวและไขมันของมัน แล้วปุโรหิตจะวางชิ้นส่วนเหล่านั้นตามลำดับบนฟืนซึ่งอยู่บนไฟที่บนแท่นบูชา ¹³ ให้เขาล้างเครื่องในกับส่วนขาด้วยน้ำ แล้วปุโรหิตก็จะถวายทั้งตัว และเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา และจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ จะเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่ถวายแด่พระองค์

¹⁴ ถ้าเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ของเขานั้นเป็นเครื่องเผาบูชาที่มาจากนก เขาจะต้องนำนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาเป็นเครื่องบูชาของเขา

¹⁵ ปุโรหิตจะต้องนำสัตว์นั้นมาที่แท่นบูชา แล้วบิดหัวนก และเผาบนแท่นบูชา แล้วเลือดนกจะต้องไหลออกมาด้านข้างของแท่นบูชา ¹⁶ เขาจะต้องเอากะเพาะและสิ่งที่อยู่ในข้างในกระเพาะไปทิ้งที่ด้านข้างแท่นบูชาฝั่งตะวันออกที่มีขี้เถ้า ¹⁷ เขาจะต้องฉีกปีกนกให้แยกจากกัน แต่เขาต้องไม่ให้ขาดออกจากกันเป็นสองส่วน แล้วปุโรหิตจะเผาบนฟืนที่วางบนไฟที่แท่นบูชา และนั่นจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระองค์

Chapter 2

¹ เมื่อคนใดนำธัญบูชามาถวายแด่พระยาห์เวห์ เครื่องบูชาของเขาต้องเป็นแป้งอย่างดี และเขาจะเทน้ำมันลงบนแป้งและวางเครื่องหอมบนแป้ง ² เขาต้องเอาเครื่องบูชานั้นไปให้บรรดาบุตรของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต และปุโรหิตจะเอาแป้งอย่างดีที่มีน้ำมันและวางเครื่องหอมบนแป้งนั้นออกมา กำมือหนึ่ง แล้วปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาบนแท่นเผาบูชาให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา นี่จะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ นี่จะเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟ

³ ธัญบูชาที่เหลือนั้นจะเป็นของอาโรนและบรรดาบุตรของท่าน นี่เป็นส่วนที่บริสุทธิ์อย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์จากบรรดาเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ ⁴ เมื่อท่านถวายธัญบูชาที่ปราศจากเชื้อด้วยการอบในเตาอบ ขนมปังนั้นจะต้องเป็นขนมปังนุ่มที่ทำมาจากแป้งเนื้อละเอียดคลุกกับน้ำมัน หรือขนมปังกรอบที่ปราศจากเชื้อ และทาด้วยน้ำมัน

⁵ ถ้าธัญบูชาของท่านเป็นการอบด้วยกระทะเหล็กแบน จะต้องเป็นแป้งอย่างดีที่ปราศจากเชื้อที่คลุกด้วยน้ำมัน ⁶ ท่านจะต้องแบ่งออกเป็นชิ้นๆ แล้วเทน้ำมันราดบนนั้น นี่คือน้ำมัน ⁷ ถ้าธัญบูชาของท่านเป็นธัญบูชาทอดในกระทะ จะต้องทำจากแป้งและน้ำมันอย่างดี ⁸ ท่านต้องนำธัญบูชาซึ่งทำจากสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระยาห์เวห์ และจะถูกมอบให้แก่ปุโรหิต ผู้ที่จะนำไปยังแท่นบูชา

⁹ แล้วปุโรหิตจะหยิบบางส่วนออกมาจากธัญบูชาเพื่อให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และปุโรหิตจะเผาบนแท่นบูชา นั่นจะเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ และนั่นจะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ ¹⁰ ธัญบูชาส่วนที่เหลือจะตกเป็นของอาโรนและบรรดาบุตรของท่าน นี่เป็นส่วนที่บริสุทธิ์อย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์จากบรรดาเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ

¹¹ ธัญบูชาที่ท่านนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ต้องไม่ใส่เชื้อ เพราะท่านจะต้องเผาโดยปราศจากเชื้อหรือน้ำผึ้ง เพื่อเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์ ¹² ท่านจะถวายของเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องบูชาแห่งผลแรก แต่ของเหล่านั้นจะใช้เพื่อทำให้เกิดกลิ่นหอมบนแท่นบูชา

¹³ ท่านจะต้องปรุงธัญบูชาแต่ละอย่างด้วยเกลือ ท่านต้องไม่ให้เกลือแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าของท่านขาดไปจากธัญบูชาของท่าน ท่านต้องถวายเครื่องบูชาของท่านพร้อมด้วยเกลือ

¹⁴ ถ้าท่านถวายธัญบูชาแห่งผลแรกแด่พระยาห์เวห์ ให้ถวายเมล็ดใหม่ๆ ที่ย่างไฟแล้วบดละเอียดเป็นอาหาร ¹⁵ แล้วท่านต้องคลุกน้ำมันและใส่เครื่องหอมลงไป นี่คือน้ำมัน ¹⁶ แล้วปุโรหิตจะเผาส่วนของเมล็ดที่บดแล้วทั้งน้ำมันและเครื่องหอมเพื่อเป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา นี่คือน้ำมันเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์

Chapter 3

- ¹ ถ้าคนใดถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสันติบูชาที่เป็นสัตว์จากฝูงโค ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย เขาต้องถวายสัตว์ที่ปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ² ให้เขาวางมือของเขabenหัวของเครื่องบูชาของเขาและฆ่ามันเสียตรงที่ประตูของเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดานุตรชายของอาโรนที่เป็นปุโรหิตจะพรมเลือดของสัตว์ตรงด้านข้างรอบแท่นบูชา
- ³ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาสันติบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไขมันที่หุ้มหรือติดกับเครื่องใน ⁴ และไตทั้งสองข้างและไขมันที่หุ้มซึ่งอยู่ตรงบนเฒ่าและตับทั้งก้อน เขาจะต้องตัดทั้งหมดนี้ออกพร้อมกับไต ⁵ แล้วบรรดานุตรชายของอาโรนจะเผาทั้งหมดนี้บนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา ซึ่งวางไว้บนพื้นที่ยาวบนไฟ นี่จะเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ นี่จะเป็นเครื่องบูชาที่ถวายแด่พระองค์ด้วยไฟ
- ⁶ ถ้าเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ของคนนั้นเอามาจากฝูงแพะแกะ เป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ตาม เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาที่ปราศจากตำหนิ ⁷ ถ้าเขาถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาของเขา เขาจะต้องถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ⁸ ให้เขาวางมือของเขabenหัวของเครื่องบูชาแล้วฆ่าสัตว์นั้นตรงหน้าเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดานุตรของอาโรนจะพรมเลือดของสัตว์ที่ด้านข้างรอบแท่นบูชา
- ⁹ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไขมัน และหางที่มีไขมันทั้งหมด ให้ตัดชิดจนถึงกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเครื่องใน ¹⁰ และไตทั้งสองข้าง และไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อน เขาจะต้องเอาทั้งหมดนี้ออกพร้อมกับไต ¹¹ แล้วปุโรหิตจะเผาทั้งหมดนี้บนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชาแห่งอาหารแด่พระยาห์เวห์
- ¹² ถ้าเครื่องบูชาของคนนั้นเป็นแพะ แล้วเขาจะถวายสัตว์นั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹³ เขาต้องวางมือของเขabenหัวแพะนั้นและฆ่ามันตรงหน้าเต็นท์นัดพบ แล้วบรรดานุตรของอาโรนจะพรมเลือดของมันรอบทุกด้านของแท่นบูชา ¹⁴ คนนั้นจะถวายเครื่องบูชาของเขาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เขาจะต้องเอาไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเครื่องในออกไป
- ¹⁵ เขาจะต้องเอาไตทั้งสองข้างและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อนออกมาพร้อมกับไต ¹⁶ ปุโรหิตจะเผาทั้งหมดนี้บนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชาแห่งอาหาร ซึ่งจะเป็นกลิ่นหอม ไขมันทั้งหมดนี้เป็นของพระยาห์เวห์ ¹⁷ นี่เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุของประชาชนของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเขาสร้างที่พักอาศัย ว่าพวกเขาต้องไม่กินไขมันหรือเลือด"

Chapter 4

- ¹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงบอกประชาชนอิสราเอลว่า 'เมื่อคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา เป็นการทำสิ่งใดก็ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไม่ให้ทำ และถ้าเขาทำสิ่งใดที่ต้องห้าม ให้ทำตามดังต่อไปนี้
- ³ ถ้าเขาปุโรหิตได้ทำบาปและนำความผิดบาปมาสู่ประชาชน ให้เขาถวายโคหนุ่มที่ปราศจากตำหนิแด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องบูชาลงบาปสำหรับความบาปที่เขาทำ ⁴ เขาจะต้องนำโคมาตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และวางมือของเขามือขวาคือบนหัวโคนั้นและมือซ้ายบนหัวโคนั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
- ⁵ ปุโรหิตที่ได้รับการทรงเจิมจะนำเลือดโคบางส่วนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ ⁶ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดนั้นและพรมที่ม่านซึ่งอยู่หน้าอภิสุทธิสถานเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ⁷ แล้วปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดบางส่วนไปทาเชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเขาจะเทเลือดของโคที่เหลือตรงฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ
- ⁸ เขาจะตัดเอาไขมันทั้งหมดของโคผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาลงบาปออกมา คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน ไขมันทั้งหมดที่ติดกับเครื่องใน ⁹ ไตสองข้างกับไขมันและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และตับทั้งก้อนพร้อมกับไต เขาจะตัดทั้งหมดนี้แยกออกจากกัน ¹⁰ เขาจะตัดออกจากกันเช่นเดียวกับที่เขาตัดออกจากโคตัวผู้ที่เป็นเครื่องถวายสันติบูชา แล้วปุโรหิตจะเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนแท่นเผาเครื่องบูชา
- ¹¹ ส่วนหนังของโคตัวผู้และเนื้อที่เหลือ พร้อมกับหัว ขา เครื่องใน และมูลของมัน ¹² ส่วนที่เหลือทั้งหมดของโคตัวผู้ เขาต้องเอามาขึ้นส่วนทั้งหมดนี้ไปนอกค่ายพักไปยังสถานที่พวกเขาได้ล้างชำระเพื่อเรา ที่ซึ่งพวกเขาเคยเฝ้าถึง พวกเขาจะเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนกองฟืนที่นั่น พวกเขาต้องเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นตรงที่พวกเขาเคยเฝ้าถึง
- ¹³ ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดทำบาปโดยไม่เจตนา และทั้งชุมนุมชนไม่รู้ตัวว่าพวกเขาได้ทำบาปและได้ทำสิ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาห้ามไม่ให้ทำ และถ้าพวกเขามีความผิด ¹⁴ และเมื่อความบาปที่พวกเขาได้ทำกลายเป็นที่รู้จักกันทั่ว เมื่อนั้นทั้งชุมนุมชนจะต้องถวายโคหนุ่มให้เป็นเครื่องบูชาลงบาปและให้นำโคนั้นมาตรงหน้าเต็นท์นัดพบ
- ¹⁵ แล้วบรรดาผู้อาวุโสของชุมนุมชนจะวางมือของพวกเขามือขวาคือบนหัวโคผู้นั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และโคตัวผู้นั้นจะถูกฆ่าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁶ แล้วปุโรหิตที่ได้รับการทรงเจิมจะนำเลือดบางส่วนของโคตัวผู้เข้าไปยังเต็นท์นัดพบ ¹⁷ และปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดและพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
- ¹⁸ เขาจะแล้วเอาเลือดบางส่วนไปทาเชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในเต็นท์นัดพบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วเขาจะเทเลือดทั้งหมดที่ฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ¹⁹ เขาจะตัดเอาไขมันทั้งหมดออกและเอาไปเผาบนแท่นบูชา
- ²⁰ นั่นคือสิ่งที่เขาจะต้องทำกับโคตัวนี้ เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับโคตัวผู้ของเครื่องบูชาลงบาป ดังนั้นเขาจะต้องทำแบบเดียวกันกับโคตัวผู้ และปุโรหิตจะลงบาปให้ประชาชน และพวกเขาจะได้รับการอภัย ²¹ เขาจะเอาโคตัวนี้ไปนอกค่ายพัก และเผาโคตัวนี้เช่นเดียวกับโคตัวแรก นั่นคือเครื่องบูชาลงบาปสำหรับชุมนุมชนนั้น
- ²² หากผู้นำคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดในข้อห้ามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชาห้ามไม่ให้ทำ และเขามีความผิด ²³ แล้วได้แจ้งให้เขาทราบถึงความบาปของเขาที่เขาได้ทำไป เขาต้องนำแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาของเขา ²⁴ เขาจะวางมือบนหัวแพะและฆ่าแพะในสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ นี่คือการบูชาลงบาป
- ²⁵ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดของเครื่องบูชาลงบาป และทาเชิงนอนของแท่นเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดของแพะที่ฐานของแท่นเผาเครื่องบูชา ²⁶ เขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่นบูชาเช่นเดียวกับไขมันของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา ปุโรหิตจะทำการลงบาปของผู้นำในเรื่องความบาปของเขา และผู้นำคนนั้นจะได้รับการอภัย
- ²⁷ ถ้าประชาชนทั่วไปคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา และทำสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไม่ให้ทำ และเมื่อเขาตระหนักถึงความผิดของเขา ²⁸ แล้วเมื่อมีการแจ้งให้เขาทราบถึงความบาปที่เขาได้ทำ เขาก็จะต้องนำแพะตัวเมียตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาของเขาสำหรับความบาปที่เขาได้ทำ
- ²⁹ เขาจะวางมือของเขามือขวาคือบนหัวของเครื่องบูชาลงบาปและฆ่าเครื่องบูชาลงบาปตรงสถานที่สำหรับเผาเครื่องบูชา ³⁰ ปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดและไปทาเชิงนอนของแท่นสำหรับเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดที่เหลือทั้งหมดตรงฐานของแท่นบูชา ³¹ เขาจะต้องตัดเอาไขมันทั้งหมดออกเช่นเดียวกับไขมันที่ถูกตัดออกจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา ปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชาให้เกิดเป็นกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์ ปุโรหิตจะทำการลงบาปสำหรับคนนั้น และเขาจะได้รับการอภัย
- ³² หากคนนั้นนำลูกแกะมาถวายเป็นเครื่องบูชาลงบาปของเขา เขาต้องนำลูกแกะตัวเมียที่ปราศจากตำหนิ ³³ เขาจะวางมือของเขามือขวาคือบนหัวของเครื่องบูชาลงบาป และฆ่าลูกแกะนั้นเป็นเครื่องบูชาลงบาปตรงสถานที่ที่พวกเขาฆ่าเครื่องเผาบูชา ³⁴ แล้วปุโรหิตจะเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดของเครื่องบูชาลงบาป และไปทาเชิงนอนของแท่นเผาเครื่องบูชา และเขาจะเทเลือดลูกแกะทั้งหมดลงตรงฐานของแท่นบูชา ³⁵ เขาจะต้องตัดเอาไขมันทั้งหมดออก เช่นเดียวกับไขมันลูกแกะของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่ถูกตัดออก และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ด้วยไฟ ปุโรหิตจะทำการลงบาปของคนนั้นสำหรับความบาปที่เขาได้ทำ และคนนั้นจะได้รับการอภัย

Chapter 5

¹ ถ้าคนใดทำบาป เพราะเขาได้เห็นบางสิ่งบางอย่างที่เขาได้รับการขอร้องให้ไปเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นหรือได้ยินนั้น แต่เขากลับไม่ยอมไปเป็นพยาน เขาจะต้องรับผิดชอบ ² หรือถ้าคนใดจะต้องสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้เป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นซากสัตว์ป่าที่เป็นมลทินหรือซากสัตว์เลื้อยที่ตายแล้ว หรือสัตว์เลื้อยคลาน แม้ว่าคนนั้นไม่ได้เจตนาที่จะจะต้อง เขาก็เป็นมลทินและมีความผิด ³ หรือถ้าเขาจะต้องมลทินของบางคน ไม่ว่าจะเป็นมลทินใดก็ตาม แม้เขาไม่รู้ตัว เขาก็จะมีความผิดเมื่อเขารู้เรื่องเหล่านั้น

⁴ หรือถ้าคนใดพลั้งปากสาบานว่าจะทำชั่วหรือทำดี ไม่ว่าจะเป็นการพลั้งปากสาบานของคนนั้น แม้ว่าเขาไม่รู้ตัว แต่เมื่อเขารู้เรื่องนี้ เขาก็จะมีความผิด เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ⁵ เมื่อมีคนใดกำลังทำสิ่งที่ผิดต่างๆ เหล่านี้ เขาต้องสารภาพบาปทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ⁶ แล้วเขานำเครื่องบูชาไถ่บาปมาถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับความบาปที่เขาได้ทำ จะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง หรือจะเป็นลูกแกะหรือแพะหนึ่งตัวก็ตาม เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปเพื่อเขาเนื่องด้วยความบาปของเขา

⁷ ถ้าเขาไม่สามารถที่จะซื้อลูกแกะหนึ่งตัว เขาสามารถนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาถวายแด่พระยาห์เวห์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดของเขาได้ ตัวหนึ่งสำหรับเครื่องบูชาลบล้างบาปและอีกตัวหนึ่งสำหรับเครื่องเผาบูชา ⁸ เขานำมาให้ปุโรหิตผู้ที่จะถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปก่อน ปุโรหิตจะบิดหัวนกแต่ไม่ให้ขาดออกจากตัว ⁹ แล้วปุโรหิตจะเอาเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาลบล้างบาปพรมข้างแท่นบูชา แล้วเขาจะเทเลือดที่เหลือลงตรงฐานแท่นบูชา นี่คือการลบล้างบาป

¹⁰ แล้วเขาต้องถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาดังที่บรรยายไว้ในคำสั่งทั้งหลาย และปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับความบาปที่เขาได้ทำไป และคนนั้นจะได้รับการอภัย ¹¹ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะซื้อนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวได้ เขาต้องถวายเครื่องบูชาเป็นแพ่งอย่างใดมาหนึ่งในสิบเอเฟห์สำหรับเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปของเขา เขาต้องไม่ใส่น้ำมันหรือเครื่องหอมใดๆ ลงไป เพราะนี่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป

¹² เขานำเครื่องบูชานั้นมาให้ปุโรหิต และปุโรหิตจะเอาออกมาหนึ่งกำมือให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และเอามาเผาที่แท่นบูชา โดยโรยบนเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ¹³ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปใดๆ ก็ตามที่คนนั้นได้ทำ และคนนั้นจะได้รับการอภัย แป้งที่เหลือจากการถวายเครื่องบูชาจะตกเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญบูชา"

¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ¹⁵ "ถ้าคนใดทำบาปและกระทำอย่างไม่สัตย์ซื่อเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้เจตนาทำ เขาก็ต้องนำเครื่องบูชาไถ่ความผิดของเขามาถวายพระยาห์เวห์ เครื่องบูชานี้จะต้องเป็นแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิซึ่งเอามาจากฝูง ต้องมีราคาแกะนั้นเป็นเงินเซเชล เป็นเซเชลของสถานนมัสการ เพื่อให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด ¹⁶ เขาต้องทำให้พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยสำหรับสิ่งที่เขาได้ทำผิดไปในเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าเข้าไปและมอบให้ปุโรหิต แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับเขาด้วยแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป แล้วคนนั้นจะได้รับการอภัย

¹⁷ ถ้าคนใดทำบาปและทำสิ่งใดที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ไม่ให้ทำ แม้ว่าเขาไม่รู้ตัว เขาก็ยังมีความผิดและต้องแบกรับความผิดของตนเอง ¹⁸ เขานำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิออกจากฝูงมาหนึ่งตัว ซึ่งมีมูลค่าเท่ากับเครื่องบูชาไถ่ความผิดมาให้แก่ปุโรหิต แล้วปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปของเขาเกี่ยวกับความบาปที่เขาได้ทำไปโดยไม่รู้ตัว และเขาจะได้รับการอภัย ¹⁹ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด เพราะเขามีความผิดต่อพระยาห์เวห์อย่างแน่นอน

Chapter 6

- ¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "ถ้าคนใดทำบาปและฝ่าฝืนพระบัญชาต่อพระยาห์เวห์ เช่นทำการเท็จต่อเพื่อนบ้านเกี่ยวกับบางสิ่งซึ่งที่ฝากให้เขาดูแล หรือถ้าเขาโกงหรือขโมยเพื่อนบ้าน หรือถ้าเขามิบังคับเพื่อนบ้านของเขา ³ หรือได้พบบางสิ่งซึ่งที่เพื่อนบ้านทำหายแล้วโกหกว่าไม่เห็น และสาบานเป็นความเท็จ หรือเรื่องซึ่งที่ประชาชนทำความบาปในทำนองนี้
- ⁴ แล้วต่อมา ถ้าเขาได้ทำบาปและมีความผิด เขาจะต้องคืนอะไรก็ตามที่เขาได้ขโมยมา หรือมิบังคับเอามา หรือยึดเอาสิ่งซึ่งที่ฝากไว้กับเขาหรือของหายซึ่งเขาพบ ⁵ หรือถ้าเขาทำการโกหกในเรื่องใด ในวันที่พบว่าเขามีความผิด เขาจะต้องคืนให้ทั้งหมดและเพิ่มอีกหนึ่งในห้าให้แก่คนที่เขาเป็นเจ้าของ ⁶ แล้วเขาต้องนำเครื่องบูชาไถ่ความผิดมาถวายแด่พระยาห์เวห์ โดยนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเอามาจากฝูง ซึ่งมีค่าเป็นที่ยอมรับมามอบให้แก่ปุโรหิต ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด ⁷ ปุโรหิตจะทำการลบล้างบาปสำหรับเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเขาจะได้รับการอภัยในสิ่งใดก็ตามที่เขาได้ทำผิดไป"
- ⁸ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ⁹ "จงสั่งอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาว่า 'นี่คือพระบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชาจะต้องเผาบนแท่นบูชาตลอดคืนจนถึงเช้า และจะต้องให้ไฟของแท่นบูชาลุกอยู่เสมอ ¹⁰ ปุโรหิตจะสวมชุดผ้าป่านของเขา และเขาจะสวมชุดชั้นในของเขาเป็นผ้าป่านด้วย เขาจะต้องตักเอาขี้เถ้าที่เหลือจากการเผาเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา แล้วเอาขี้เถ้าขึ้นไปไว้ด้านข้างแท่นบูชา
- ¹¹ ปุโรหิตจะต้องถอดเสื้อชุดของเขาออกและเปลี่ยนใส่เสื้อชุดหนึ่ง เพื่อเอาขี้เถ้าไปข้างนอกค่ายไปยังสถานที่สะอาดแล้ว ¹² จะต้องคอยให้ไฟของแท่นบูชาลุกอยู่เสมอ อย่าให้ไฟดับ และปุโรหิตจะเผาฟืนบนแท่นบูชาในทุกเช้า และเขาต้องจัดวางเครื่องเผาบูชาตามที่ได้กำหนดไว้ และเขาต้องเผาไขมันของสันติบูชาบนแท่นบูชา ¹³ ไฟจะต้องลุกไหม้ในแท่นบูชาอยู่อย่างต่อเนื่อง และไฟต้องไม่ดับ
- ¹⁴ นี่เป็นพระบัญญัติสำหรับรัษฎบูชา บรรดานุตรชายของอาโรนจะถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตรงหน้าแท่นบูชา ¹⁵ ปุโรหิตจะเอาแป้งอย่างดีพร้อมกับน้ำมันและเครื่องหอมที่คลุกกับรัษฎบูชาหนึ่งกำมือ ให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชา และปุโรหิตจะเผาบนแท่นบูชาเพื่อให้เกิดกลิ่นหอม ¹⁶ แล้วอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาจะรับประทานอะไรก็ตามที่เหลือจากเครื่องบูชา จะต้องรับประทานโดยปราศจากเชื้อภายในสถานที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะรับประทานตรงลานในเต็นท์นัดพบ
- ¹⁷ และจะต้องปิ้งโดยไม่มีเชื้อ เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนของเครื่องบูชาของเราที่ถวายด้วยไฟ เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปและเครื่องบูชาไถ่ความผิด ¹⁸ ให้เป็นกฎตลอดทุกชั่วอายุของประชาชนของเจ้า ชายใดที่เป็นเชื้อสายของอาโรนจะรับประทานได้ เพราะเป็นส่วนแบ่งของเขา ซึ่งแบ่งมาจากเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ ใครก็ตามที่แตะต้องของถวายเหล่านั้นก็จะกลายเป็นคนบริสุทธิ์"
- ¹⁹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสอีกว่า ²⁰ "นี่คือเครื่องบูชาสำหรับอาโรนและบรรดานุตรชายของเขา ที่จะต้องถวายแด่พระยาห์เวห์เมื่อบุตรชายแต่ละคนได้รับการเจิม ให้เขาแบ่งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เช่นเดียวกับรัษฎบูชาที่ถวายเป็นประจำ ตอนเช้าให้ถวายครึ่งหนึ่ง และตอนเย็นให้ถวายอีกครึ่งหนึ่ง ²¹ ให้คลุกด้วยน้ำมันแล้วทอดในกระทะ เมื่อสุกแล้ว จึงนำเข้ามาทั้งชิ้น เขาจะถวายรัษฎบูชาเพื่อให้เกิดกลิ่นหอมสำหรับพระยาห์เวห์
- ²² บุตรของมหาปุโรหิตที่จะกลายเป็นมหาปุโรหิตคนใหม่จากท่ามกลางบรรดานุตรชายของเขาจะต้องถวายเครื่องบูชานี้ ให้เป็นคำสั่งไว้ตลอดไป ²³ เครื่องบูชาทั้งหมดนั้นจะต้องเผาถวายแด่พระยาห์เวห์ รัษฎบูชาของปุโรหิตทั้งหมดจะต้องเผาจนหมด จะต้องไม่เอามากิน"
- ²⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสอีกว่า ²⁵ "จงบอกอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาว่า 'นี่เป็นพระบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาลบล้างบาป เครื่องบูชาลบล้างบาปจะต้องถูกฆ่าตรงบริเวณที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ นี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ²⁶ ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาลบล้างบาปจะรับประทานเครื่องบูชานั้นได้ และจะต้องรับประทานในสถานที่บริสุทธิ์ตรงลานของเต็นท์นัดพบ
- ²⁷ อะไรก็ตามที่ถูกต้องเนื้อของเครื่องบูชานั้นก็จะกลายเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ถ้าเลือดที่ประพรมนั้นเลอะเสื้อผ้าส่วนใด เขาจะต้องซักล้างตรงส่วนที่ถูกประพรมใส่ในสถานที่บริสุทธิ์ ²⁸ แต่หม้อดินต้มที่ใช้ต้มเครื่องบูชานั้นจะต้องทุบ ถ้าต้มในหม้อทองเหลือง จะต้องขัดและล้างให้สะอาดด้วยน้ำ ²⁹ ชายทุกคนในท่ามกลางพวกปุโรหิตสามารถรับประทานเครื่องบูชาบางส่วนได้เพราะเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ³⁰ แต่เครื่องบูชาลบล้างบาปที่นำเลือดเข้ามาในเต็นท์นัดพบเพื่อทำการลบล้างบาปในวิสุทธสถาน ห้ามรับประทาน จะต้องเผาเสีย

Chapter 7

- ¹ นี่เป็นกฎของเครื่องบูชาไฟความผิด นี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ² พวกเขาต้องฆ่าเครื่องบูชาไฟความผิดในสถานที่เตรียมไว้สำหรับฆ่าเครื่องบูชา และพวกเขาต้องประพรมเลือดของเครื่องบูชารอบเครื่องเผาบูชาทุกด้าน ³ ไขมันในเครื่องบูชานั้นจะต้องถวายทั้งหมด ได้แก่ หางที่มีไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน
- ⁴ ไตทั้งสองข้างและไขมันที่ติดอยู่กับเนื้อตะโพก และไขมันที่หุ้มตับ พร้อมกับไต ทั้งหมดนี้ต้องเอาออก ⁵ ปุโรหิตต้องเผาชิ้นส่วนเหล่านั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไฟความผิด
- ⁶ ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางบรรดาปุโรหิตสามารถกินส่วนของเครื่องบูชานี้ได้ เครื่องบูชาต้องกินในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ⁷ เครื่องบูชาลบบ้างบาปก็เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไฟความผิด ทั้งสองอย่างนี้ใช้กฎแบบเดียวกัน เครื่องบูชาเหล่านั้นตกเป็นของปุโรหิตผู้ทำการลบบ้างบาปด้วยเครื่องบูชา
- ⁸ ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องเผาบูชาของใครก็ตามก็สามารถเก็บหนังของเครื่องบูชานั้นไว้สำหรับตนเองได้ ⁹ รัญบูชาทุกอย่างที่อบในเตาอบ และเครื่องบูชาแบบเดียวกันที่ทำให้สุกในกระทะทอดหรือในกระทะปิ้งจะตกเป็นของปุโรหิตผู้ได้ทำการถวายเครื่องบูชา
- ¹⁰ รัญบูชาทุกอย่างทั้งแบบแห้งหรือแบบผสมกับน้ำมัน จะตกเป็นของเชื้อสายของอาโรนทั้งหมดโดยเท่าเทียมกัน ¹¹ นี่เป็นกฎของเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่ประชาชนจะนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์
- ¹² ถ้าผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาเพื่อเป็นการขอบพระคุณ เขาต้องถวายเครื่องบูชาที่เป็นขนมที่ทำขึ้นโดยไม่ใส่เชื้อแต่ผสมน้ำมัน หรือขนมที่ทำโดยไม่ใส่เชื้อ แต่แผ่นเป็นแผ่นทาด้วยน้ำมัน และขนมที่ทำจากแป้งอย่างดีที่ผสมกับน้ำมัน ¹³ และเพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์แห่งการถวายขอบพระคุณ เขาต้องถวายขนมปังที่ทำขึ้นโดยใส่เชื้อร่วมกับเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา
- ¹⁴ เขาต้องถวายอย่างละก้อนของเครื่องบูชาเหล่านี้ให้เป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ เครื่องบูชาจะตกเป็นของบรรดาปุโรหิตผู้ประพรมเลือดของสันติบูชาบนแท่นบูชา ¹⁵ ผู้ที่ถวายสันติบูชาเพื่อเป็นการถวายขอบพระคุณต้องกินเนื้อของเครื่องบูชาที่เขาถวายในวันที่เขาถวายเครื่องบูชา เขาต้องไม่เหลือไว้จนถึงตอนเช้า
- ¹⁶ แต่ถ้าเครื่องบูชาที่เขาทำการถวายมีจุดประสงค์เพื่อการปฏิญาณตน หรือมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการถวายโดยสมัครใจ เนื้อนั้นต้องกินในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาของเขา แต่ของที่เหลือสามารถกินในวันถัดไปได้ ¹⁷ แต่ถ้าเนื้อของเครื่องบูชาเหลือถึงวันที่สามให้เผาเสีย
- ¹⁸ ถ้าเนื้อของเครื่องบูชาใดที่มาจากสันติบูชาถูกกินในวันที่สาม จะไม่เป็นที่ยอมรับ และเสื่อมเสียชื่อเสียงของผู้ที่ถวายเครื่องบูชา เป็นสิ่งน่ารังเกียจ และผู้ที่กินเนื้อนั้นจะแบกรับความผิดแห่งการทํายาของเข ¹⁹ ห้ามกินเนื้อใดๆ ที่ไปสัมผัสกับสิ่งที่ไม่สะอาด ต้องเผาเสีย ส่วนเนื้อส่วนอื่นนั้น ใครก็ตามที่สะอาดก็สามารถกินได้
- ²⁰ แต่ถ้าคนที่ไม่สะอาดที่กินเนื้อจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่เป็นของพระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา ²¹ ถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดใดๆ ไม่ว่าสิ่งที่ไม่สะอาดของมนุษย์ หรือของสัตว์ป่าที่ไม่สะอาด หรือจากบางอย่างไม่สะอาดและน่ารังเกียจ และถ้าเขามากินเนื้อเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาที่เป็นของพระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา"
- ²² แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ²³ "จงบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'เจ้าต้องไม่กินไขมันของวัว หรือแกะ หรือแพะ ²⁴ ไขมันของสัตว์ที่ตายนอกเหนือจากการถวายเป็นเครื่องบูชา หรือไขมันของสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่ากัดกิน อาจเอาไปใช้เพื่อจุดประสงค์อื่นได้ แต่ห้ามไม่ให้พวกเจ้ากิน
- ²⁵ ใครก็ตามที่กินไขมันของสัตว์ที่ผู้คนสามารถเอามาถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ บุคคลนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา ²⁶ พวกเจ้าต้องไม่กินเลือดใดๆ ทั้งสิ้นไม่ว่าตรงไหนในที่พักของพวกเจ้า ไม่ว่าเลือดนั้นจะมาจากนกหรือสัตว์
- ²⁷ ใครก็ตามที่กินเลือดใดๆ ก็ตาม คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา" ²⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ²⁹ "จงบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ ต้องนำส่วนของเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระยาห์เวห์
- ³⁰ เครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องนำมาด้วยมือของตนเอง เขาต้องนำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออก แล้วโยกเนื้ออกนั้นให้เป็นเครื่องบูชาโยกถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³¹ ปุโรหิตต้องเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา แต่เนื้ออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและเชื้อสายของเขา
- ³² เจ้าต้องมอบโคนขาขวาให้แก่ปุโรหิตให้เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาแห่งสันติบูชาของเจ้า ³³ ปุโรหิตผู้เป็นเชื้อสายของอาโรนซึ่งเป็นผู้ทำการถวายเลือดของสันติบูชาและไขมัน เขาจะได้รับโคนขาขวาเป็นส่วนตัวของเขาจากเครื่องบูชา
- ³⁴ เพราะเราได้เอาเนื้ออกของเครื่องบูชาโยกถวาย และโคนขาซึ่งเป็นของถวายจากประชาชนอิสราเอล และทั้งหมดนั้นมอบให้แก่อาโรนผู้เป็นปุโรหิตและบรรดาบุตรชายของเขาตามส่วนแบ่งตามปกติของพวกเขา ³⁵ นี่คือส่วนแบ่งสำหรับอาโรนและเชื้อสายของเขาจากเครื่องบูชาต่างๆ ที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟ ในวันที่โมเสสถวายพวกเขาให้ประณิบัติพระยาห์เวห์ด้านงานแห่งการเป็นปุโรหิต
- ³⁶ นี่เป็นส่วนแบ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้เอาจากประชาชนอิสราเอลและยกให้แก่พวกเขา ในวันที่เขาเจิมตั้งบรรดาปุโรหิต นี่จะเป็นส่วนแบ่งของพวกเขาตลอดไปทุกชั่วอายุ ³⁷ นี่เป็นกฎของเครื่องเผาบูชา รัญบูชา เครื่องบูชาลบบ้างบาป เครื่องบูชาไฟความผิด เครื่องบูชาเพื่อชำระล้าง และ

เครื่องบูชาแห่งสันติบูชา³⁸ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่โมเสสนบนภูเขาซีนาย ในวันที่โมเสสได้สั่งให้ประชาชนอิสราเอลถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย"

Chapter 8

- ¹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงนำอาโรนและบรรดานุตรชายของเขามาพร้อมกับเขา นำเสื้อคลุมและน้ำมันเจิม โคสำหรับเครื่องบูชาลงบาป แกะตัวผู้สองตัว และขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตระกร้า ³ ให้ชุมนุมชนมาประชุมกันตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ" ⁴ ดังนั้นโมเสสก็ทำตามที่พระยาห์เวห์บัญชาเขา และชุมนุมชนก็มาพร้อมกันตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
- ⁵ แล้วโมเสสบอกชุมนุมชนว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาให้ทำ" ⁶ โมเสสได้นำอาโรนและบรรดานุตรชายของอาโรนมาและได้ล้างชำระพวกเขาด้วยน้ำ ⁷ โมเสสได้นำเสื้อคลุมให้อาโรนและคาดผ้ารอบเอวของเขา สวมเสื้อคลุมให้และสวมเอโฟดให้เขา แล้วโมเสสได้รัดเอโฟดด้วยผ้าคาดเอวที่ก่ออย่างดีรอบตัวเขาและผูกเอโฟดให้ติดกับอาโรน
- ⁸ โมเสสได้สวมทับทรวงให้แก่อารอน และได้ใส่อูรีมและกูมิมมิวไว้ในทับทรวง ⁹ โมเสสได้โพลผ้ามาลาบนศีรษะอาโรน ด้านหน้าของผ้ามาลา โมเสสได้คาดแผ่นทองคำเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขา
- ¹⁰ โมเสสได้นำน้ำมันเจิมไปเจิมพลับพลาและทุกสิ่งในนั้นและแยกสิ่งเหล่านั้นไว้ต่างหากแด่พระยาห์เวห์ ¹¹ เขาได้ประพรมน้ำมันบนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และได้เจิมแท่นบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่นบูชาทั้งหมด และอ่างล้างชำระและฐานรอง เพื่อแยกสิ่งเหล่านั้นไว้ต่างหากแด่พระยาห์เวห์ ¹² โมเสสได้นำน้ำมันเจิมบนศีรษะของอาโรนบ้างและได้เจิมเขาเพื่อแยกไว้ต่างหาก
- ¹³ โมเสสนำบรรดานุตรของอาโรนมาแล้วสวมชุดให้พวกเขา โมเสสเอาผ้าคาดเอวพวกเขาและคาดผ้าป่านรอบศีรษะพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้ ¹⁴ โมเสสได้นำโคมาเป็นเครื่องบูชาลงบาป และอาโรนและบรรดานุตรของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวโคที่พวกเขานำมาเพื่อเป็นเครื่องบูชาลงบาป
- ¹⁵ โมเสสได้ฆ่าโคนั้น และเขาเอาน้ำของเขาร่วมเลือดแล้วไปเจิมเชิงนอนของแท่นบูชา ชำระแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ และเกล็ดตรงฐานของแท่นบูชาและแยกไว้ต่างหากสำหรับพระเจ้าเพื่อการลบมลทินของแท่นบูชา ¹⁶ โมเสสได้นำไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน ที่หุ้มตับ และไตทั้งสองข้างและไขมันของไต และโมเสสได้เผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา ¹⁷ แต่โคตัวนั้น หัวของมัน เนื้อของมัน และมูลของมัน เขาได้เอาไปเผานอกค่ายตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้
- ¹⁸ โมเสสได้ถวายแกะตัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา และอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวแกะตัวผู้ ¹⁹ โมเสสได้ฆ่าแกะและเอาเลือดของแกะนั้นประพรมรอบทุกด้านของแท่นบูชา ²⁰ เขาได้สับแกะออกเป็นท่อนๆ และได้เผาส่วนหัวและชิ้นส่วนต่างๆและไขมัน ²¹ เขาได้ล้างเครื่องในและส่วนขาด้วยน้ำ และเขาได้เผาแกะตัวผู้ทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา นี่เป็นเครื่องเผาบูชาและเกิดเป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาโมเสสไว้
- ²² แล้วโมเสสถวายแกะตัวผู้อีกหนึ่งตัวหนึ่ง เป็นแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้วางมือของพวกเขาบนหัวแกะตัวผู้ ²³ อาโรนได้ฆ่าแกะ และโมเสสได้นำเลือดไปเจิมปลายหูด้านขวาของอาโรน ที่หัวแม่มือขวาของเขา และที่หัวแม่เท้าขวาของเขา ²⁴ โมเสสได้นำบรรดานุตรของอาโรนมา และเขาได้นำเลือดแกะที่ปลายหูข้างขวาของพวกเขา ที่หัวแม่มือขวาของพวกเขา และที่หัวแม่เท้าขวาของพวกเขา แล้วโมเสสก็ประพรมเลือดนั้นรอบทุกด้านของแท่นบูชา
- ²⁵ โมเสสได้นำไขมัน และหางที่มีไขมัน และไขมันที่ติดกับเครื่องใน ที่หุ้มตับ ไตสองข้างและไขมันของมัน และโคนขาขวา ²⁶ โมเสสได้นำขนมปังไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากตระกร้าที่วางต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาเอาขนมปังไร้เชื้อมาหนึ่งก้อน และขนมปังคลุกน้ำมันหนึ่งก้อน และขนมแผ่นชิ้นหนึ่ง และวางทั้งหมดนั้นบนไขมันและบนโคนขาขวา
- ²⁷ โมเสสได้นำทั้งหมดนี้วางไว้ในมือของอาโรนและในมือของบรรดานุตรชายของเขา และได้บอกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาบอกถวาย ²⁸ แล้วโมเสสก็เอากิจกรรมทั้งหมดนั้นออกจากมือของพวกเขา และเผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องบูชาแห่งการสถาปนาและเกิดเป็นกลิ่นหอม นี่เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
- ²⁹ โมเสสได้นำเนื้ออกและโบทเนื้อนั้นให้เป็นเครื่องบูชาบอกถวายแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นส่วนแบ่งของโมเสสจากแกะตัวผู้ที่ใช้ในการแต่งตั้งปุโรหิตตามที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาเขาไว้ ³⁰ โมเสสได้นำน้ำมันเจิมและเลือดที่อยู่บนแท่นบูชา มาประพรมบนตัวอาโรน บนเสื้อผ้าของเขา บนบรรดานุตรชายของเขา และบนเสื้อผ้าของบรรดานุตรของเขาพร้อมกับตัวเขา ด้วยวิธีนี้เองโมเสสได้แยกอาโรนและเสื้อผ้าของเขา และบรรดานุตรชายของเขาและเสื้อผ้าของพวกเขาไว้ต่างหากเฉพาะพระยาห์เวห์
- ³¹ ดังนั้น โมเสสได้กล่าวแก่อารอนและบรรดานุตรชายของเขาว่า "จงดื่มเนื้อตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ และให้รับประทานเนื้อและขนมปังจากตระกร้าของเครื่องบูชาเพื่อการสถาปนาเสียที่นั่น ตามที่เราได้สั่งไว้ว่า 'อาโรนและบรรดานุตรชายของเขาจะรับประทาน' ³² เนื้อและขนมปังที่เหลือให้พวกท่านเผาเสีย ³³ พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าเต็นท์นัดพบเป็นเวลาเจ็ดวัน จนกว่าวันแห่งการสถาปนาจะครบกำหนด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงสถาปนาพวกท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน
- ³⁴ สิ่งที่ได้ทำกันในวันนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้ทำเพื่อเป็นการลงบาปให้แก่พวกท่าน ³⁵ พวกท่านจะต้องอยู่ตรงทางเข้าประตูเต็นท์นัดพบทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลาเจ็ดวัน และรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์ เพื่อพวกท่านจะไม่ตาย เพราะนี่เป็นคำที่เราได้สั่งไว้" ³⁶ ดังนั้นอาโรนและบรรดานุตรชายของเขาได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาผ่านทางโมเสส

Chapter 9

¹ ในวันที่แปด โมเสสได้เรียกอาโรนและบรรดานุตรของเขา และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลมา ² โมเสสได้บอกแก่อาโรนว่า "จงเอาลูกโคตัวหนึ่งมาจากฝูงสำหรับเป็นเครื่องบูชาลงบาป และแกะตัวผู้หนึ่งซึ่งปราศจากตำหนิมา และถวายทั้งสองอย่างต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ ³ เจ้าต้องบอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'จงเอาแพะตัวผู้มาตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาลงบาป และลูกโคตัวหนึ่งและลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งคู่ต้องมีอายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิ สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา

⁴ ให้เอาโคผู้หนึ่งตัวและแกะตัวผู้หนึ่งตัวสำหรับเป็นเครื่องสันติบูชามาเพื่อถวายเครื่องบูชาต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ และเอาเครื่องธัญบูชาที่คลุกด้วยน้ำมันมาด้วย เพราะในวันนี้พระยาห์จะทรงปรากฏแก่พวกท่าน'" ⁵ ดังนั้นพวกเขาได้เอาทุกอย่างที่โมเสสได้สั่งไว้ไปที่เต็นท์นัดพบ และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็เข้ามาใกล้และยืนต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์

⁶ แล้วโมเสสได้กล่าวว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้พวกท่านกระทำ เพื่อพระสิริของพระองค์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย" ⁷ แล้วโมเสสได้บอกแก่อาโรนว่า "จงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและถวายเครื่องบูชาลงบาปและเครื่องเผาบูชาของท่าน และทำการลบมลทินสำหรับตัวท่านและสำหรับประชาชน และถวายเครื่องบูชาสำหรับประชาชนเพื่อลบล้างมลทินบาปสำหรับพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้"

⁸ ดังนั้นอาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและได้ฆ่าลูกโคเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปสำหรับตนเอง ⁹ บรรดานุตรของอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดและไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชา แล้วเขาก็เทเลือดนั้นที่ฐานของแท่นบูชา ¹⁰ อย่างไรก็ตาม เขาได้เผาไขมัน ไต และพังพืดที่หุ้มตับบนแท่นบูชาให้เป็นเครื่องบูชาลงบาป ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้

¹¹ เขาได้เผาเนื้อและหนังภายนอกค่าย ¹² อาโรนได้ฆ่าสัตว์ของเครื่องเผาบูชา และบรรดานุตรของอาโรนได้เอาน้ำเลือดมาให้เขา ซึ่งเขาได้เอาน้ำเลือดไปประพรมที่แท่นบูชาทุกด้าน ¹³ แล้วบรรดานุตรของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละชิ้นพร้อมกับส่วนหัวให้แก่อาโรน และอาโรนก็เผาทั้งหมดนั้นบนแท่นบูชา ¹⁴ อาโรนได้ล้างเครื่องในและขาสัตว์ และได้เผาทั้งหมดนั้นบนเครื่องเผาบูชาที่อยู่บนแท่นบูชา

¹⁵ อาโรนได้นำแพะตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องถวายบูชาของประชาชน แล้วเอาแพะที่เป็นเครื่องบูชาสำหรับความผิดบาปของพวกเขาและฆ่าเสีย อาโรนได้ถวายแพะนั้นสำหรับความผิดบาป ดังเช่นที่เขาได้ทำกับแพะตัวแรก ¹⁶ อาโรนได้ถวายเครื่องเผาบูชา และได้ถวายเครื่องบูชาตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้ ¹⁷ อาโรนได้ถวายธัญบูชา เขาได้หยิบมาม้ามือหนึ่งและเผาเสียบนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชาในตอนเช้า

¹⁸ อาโรนก็ได้ฆ่าโคตัวผู้และแพะตัวผู้หนึ่งให้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับประชาชน บรรดานุตรของอาโรนได้นำเลือดมาให้เขา ซึ่งเขาได้เอาน้ำเลือดประพรมที่แท่นบูชาทุกด้าน ¹⁹ แต่พวกเขาได้ตัดไขมันของโคตัวผู้และแกะตัวผู้ หางที่มีไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน ไต และพังพืดที่หุ้มตับ ²⁰ พวกเขาได้เอามาขึ้นส่วนต่างๆ ที่ถูกหั่นออกไปวางไว้บนเนื้อออก แล้วอาโรนก็เผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา

²¹ อาโรนได้ยกเนื้ออกและโคนขาขวาขึ้นบอกให้เป็นเครื่องบูชาบอกถวายต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ ²² แล้วอาโรนได้ยกมือของตนเองขึ้นไปยังประชาชนและอวยพรพวกเขา แล้วอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาลงบาป เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา ²³ โมเสสกับอาโรนได้เข้าไปในเต็นท์นัดพบ แล้วเมื่อเขาทั้งสองได้ออกมาอีกครั้งและได้อวยพรประชาชน และพระสิริของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่ประชาชนทั้งปวง ²⁴ แล้วมีไฟพลุ่งออกมาจากพระยาห์เวห์และเผาเครื่องเผาบูชาและไขมันที่อยู่บนแท่นบูชา เมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็นเหตุการณ์นี้ พวกเขา ก็เปล่งเสียงขึ้นและชนหน้าลงกับพื้น

Chapter 10

¹ นาตัมและอาบิฮูบุตรชายของอาโรน ต่างได้เอากระถางไฟของตนเองมา และใส่ไฟลงไป แล้วใส่เครื่องหอม แล้วพวกเขาได้ถวายไฟที่ต้องห้ามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบัญชาให้พวกเขาถวาย ² ดังนั้นจึงมีไฟออกมาเผาผลาญพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และ พวกเขาได้ตายลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

³ แล้วโมเสสได้บอกแก่อาโรนว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวถึงเมื่อพระองค์ได้ตรัสว่า 'เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราแก่บรรดาผู้ที่เข้ามาใกล้เรา เราจะได้รับการยกย่องต่อหน้าประชาชนทั้งปวง'" อาโรนก็นิ่งเงียบ ⁴ โมเสสได้เรียกมิซาเอลและเอลชาฟาน ผู้เป็นบรรดานุตรชายของอุสซึเอลซึ่งเป็นลูกของอาโรน และบอกพวกเขาว่า "จงเข้ามาแบกฟืนของพวกท่านออกไปจากค่าย จากหน้าพลับพลา" ⁵ ดังนั้นพวกเขาก็เข้ามาใกล้และได้แบกสองคนนั้นออกไปจากค่ายพักที่ก็ยังสวมชุดปุโรหิตอยู่ ตามที่โมเสสได้สั่งไว้

⁶ แล้วโมเสสได้กล่าวแก่อาโรน เอเลอาซาร์และอิธามาร์ผู้เป็นบุตรของอาโรนว่า "อย่าปล่อยผมของพวกท่าน และอย่าฉีกเสื้อผ้าของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ตาย และเพื่อพระยาห์เวห์จะไม่กริ้วพร้อมกับชุมนุมชนทั้งปวง แต่ให้บรรดาญาติของพวกท่านและพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดไว้ทุกข์ให้แก่พวกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเผาผลาญได้ ⁷ พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าของเต็นท์นัดพบ มิฉะนั้นพวกท่านจะต้องตาย เพราะน้ำมันแห่งการทรงเจิมของพระยาห์เวห์ทรงอยู่อยู่กับพวกท่าน" ดังนั้นพวกเขาก็ได้ทำตามคำสั่งของโมเสส

⁸ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่อาโรนว่า ⁹ "อย่าดื่มเหล้าหรือเครื่องดื่มมึนเมา ทั้งตัวเจ้าหรือบรรดานุตรชายของเจ้าที่ยังเหลืออยู่กับเจ้า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เพื่อเจ้าจะไม่ตาย นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเจ้า ¹⁰ เพื่อแยกแยะระหว่างความบริสุทธิ์และความสามัญ ระหว่างมลทินและไม่มียมลทิน ¹¹ เพื่อที่พวกเจ้าจะได้สอนประชาชนอิสราเอลถึงกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส"

¹² โมเสสได้บอกแก่อาโรน เอเลอาซาร์และอิธามาร์ซึ่งเป็นบุตรที่เหลือของอาโรนว่า "จงเอาธัญบูชาที่เหลือจากการถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์มา รับประทานโดยปราศจากเชื้อยีสต์ตรงด้านข้างแท่นบูชา เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ¹³ ท่านจะต้องรับประทานในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะนี่เป็นส่วนแบ่งสำหรับท่านและบรรดานุตรชายของท่านจากเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับพระบัญชามาบอกแก่ท่านเช่นนี้

¹⁴ เนื้ออกที่โบกถวายและเนื้อโคนขาที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ ท่านต้องรับประทานในสถานที่สะอาดซึ่งพระเจ้าทรงยอมรับ ทั้งตัวท่านและบรรดานุตรชายบุตรหญิงของท่านควรรับประทานส่วนเหล่านั้น เพราะได้มอบให้เป็นส่วนแบ่งของท่านและของบรรดานุตรชายของท่านที่แบ่งมาจากเครื่องถวายแห่งสันติบูชาของประชาชนอิสราเอล ¹⁵ ให้พวกเขาเอาเนื้อโคนขาที่ได้นำมาถวายและเนื้ออกที่ได้โบกถวายมาพร้อมกับไขมันที่ต้องถวายด้วยไฟ เพื่อเอามาโบกถวายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทั้งหมดนี้จะเป็นของท่านและบรรดานุตรชายของท่านที่อยู่กับท่านให้เป็นส่วนแบ่งตลอดไป ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้"

¹⁶ แล้วโมเสสได้ถามถึงแพะตัวที่ใช้ถวายเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และพบว่าแพะตัวนั้นได้ถูกเผาไปแล้ว ดังนั้นโมเสสจึงโกรธเอเลอาซาร์และอิธามาร์ซึ่งเป็นบุตรที่เหลืออยู่ของอาโรน โมเสสจึงถามว่า ¹⁷ "ทำไมพวกท่านไม่รับประทานเครื่องบูชาลงล้างบาปนั้นในบริเวณพลับพลา เพราะนี่เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด และเพราะพระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน เพื่อยกความผิดบาปของชุมนุมชนไปเสีย และเพื่อลงล้างบาปของพวกเขาคือต่อพระพักตร์พระองค์

¹⁸ ดูสิ เลือดของแพะนั้นก็ไม่ได้นำเข้าไปในพลับพลา ดังนั้นพวกท่านควรรับประทานในบริเวณพลับพลา ตามที่ข้าพเจ้าได้สั่งไว้" ¹⁹ แล้วอาโรนได้ตอบโมเสสว่า "ดูเถิด ในวันนี้พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาเพื่อลงล้างบาปของพวกเขาและเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าในวันนี้ ถ้าข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาลงล้างบาปในวันนี้ แล้วนั่นจะเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ได้หรือ?"

²⁰ เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น เขาก็พอใจ

Chapter 11

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า ² "จงกล่าวกับคนอิสราเอลว่า 'สิ่งมีชีวิตต่างๆ เหล่านี้ที่พวกเขาสามารถรับประทานได้ในท่ามกลางบรรดาสัตว์ที่ง่วงท้องอยู่บนแผ่นดิน ³ พวกเขาสามารถรับประทานสัตว์ใดๆ ที่แยกกับและที่เคี้ยวเอื้องได้ด้วย

⁴ อย่างไรก็ตาม สัตว์บางชนิดที่เคี้ยวเอื้องได้หรือแยกกับเพียงอย่างเดียว พวกเขาต้องไม่รับประทานพวกมัน เช่นอูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ ดังนั้นอูฐจึงเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ⁵ เช่นเดียวกับตัวกระจงพา เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ มันจึงเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ⁶ กระต่าย เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ จึงเป็นมลทินสำหรับพวกเขา

⁷ สุกร แม้ว่ามันแยกกับแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ⁸ พวกเขาต้องไม่รับประทานเนื้อใดๆ ของพวกมัน หรือแต่ต้องซากของพวกมัน พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ⁹ บรรดาสัตว์ต่างๆ ที่อยู่ใต้น้ำ พวกเขาสามารถรับประทานได้ทั้งหมดที่มีครีบและมีเกล็ด ไม่ว่าจะเป็นอยู่ในมหาสมุทรหรือในแม่น้ำก็ตาม

¹⁰ แต่สิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่ไม่มีครีบและไม่มีเกล็ดในมหาสมุทรหรือในแม่น้ำ รวมถึงทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวใต้น้ำและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่ในน้ำ พวกมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเขา ¹¹ ในเมื่อพวกมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเขาต้องไม่รับประทานเนื้อของมัน และซากของมันต้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจด้วย ¹² อะไรก็ตามที่ไม่มีครีบและไม่มีเกล็ดในน้ำเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเขา

¹³ บรรดานกต่างๆ ที่พวกเขาต้องพึงรังเกียจและต้องไม่รับประทานมีดังนี้คือ นกอินทรี นกแร้ง ¹⁴ เหยี่ยวขนาดเล็ก นกเหยี่ยวดำทุกชนิด ¹⁵ นกกาทุกชนิด ¹⁶ นกเค้าใหญ่ นกเค้าเล็ก นกนางนวล และเหยี่ยวทุกชนิด ¹⁷ พวกเขาต้องพึงรังเกียจนกเค้าแมว นกฮูก ¹⁸ นกเค้าแมวสีขาว และนกแสก เหยี่ยวขนาดใหญ่ ¹⁹ นกกระสา นกกระสาทุกชนิด นกหัวขวาน และค้างคาวด้วย ²⁰ แมลงที่มีปีกซึ่งคลานสี่ขาทั้งหมดเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเขา

²¹ พวกเขาจะรับประทานบรรดาสัตว์แมลงใดๆ ที่บินได้ซึ่งคลานสี่ขาถ้าพวกมันมีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้ ²² พวกเขาสามารถรับประทานตั๊กแตน จิ้งหรีด จักจั่น หรือตั๊กแตนทุกชนิด ²³ แต่แมลงบินได้ซึ่งคลานสี่ขาอื่นๆ เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเขา ²⁴ พวกเขาจะกลายเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็นเพราะสัตว์เหล่านี้ ถ้าพวกเขาไปแต่ต้องซากใดซากหนึ่งของพวกมัน

²⁵ ใครก็ตามที่หยิบซากพวกมันจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาและยังเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ²⁶ สัตว์ที่มีปีกผ่าทุกตัวแต่ไม่ได้แยกจากกันตลอดทั้งปี หรือที่ไม่เคี้ยวเอื้องทุกตัวเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ทุกคนที่ถูกต้องพวกมันจะเป็นมลทิน

²⁷ สัตว์อะไรก็ตามที่เดินด้วยอุ้งเท้าในเหล่าบรรดาสัตว์ที่เดินสี่ขา พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ใครก็ตามที่ถูกต้องซากนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ²⁸ ใครหยิบซากสัตว์นั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาและยังเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น สัตว์เหล่านี้จะเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ²⁹ ในบรรดาสัตว์ต่างๆ ที่เลื้อยคลาน สัตว์เหล่านี้จะเป็นมลทินสำหรับพวกเขา เช่น อีเห็น หู ตัวตะกวดใหญ่ทุกชนิด ³⁰ ตุ๊กแก ตัวเงินตัวทอง แอ้ง จิ้งเหลน และกิ้งก่า

³¹ ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลาน เหล่านี้เป็นสัตว์ที่จะเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ใครก็ตามที่แตะต้องพวกมันเมื่อมันตายจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ³² ถ้าสัตว์เหล่านั้นตายและตกลงบนสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นกำมาจากไม้ ผ้า หนังสือ หรือผ้ากระสอบ ไม่ว่าจะเป็นอะไรและไม่ว่าจะใช้เพื่อสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้นต้องนำไปจุ่มน้ำ แล้วจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น แล้วจึงจะสะอาด ³³ หม้อดินทุกใบที่สัตว์เป็นมลทินตกเข้าไปในหม้อหรือตกใส่บนหม้อ อะไรก็ตามที่อยู่ในหม้อก็จะกลายเป็นมลทิน และพวกเขาต้องทำลายหม้อใบนั้นทิ้ง

³⁴ อาหารทุกอย่างที่สะอาดและอนุญาตให้รับประทานได้ แต่มีน้ำจากหม้อที่เป็นมลทินหยดใส่ อาหารนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่ดื่มจากหม้อนั้นจะกลายเป็นมลทิน ³⁵ ทุกสิ่งที่ถูกส่วนใดก็ตามของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกใส่จะเป็นมลทิน ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือหม้อทำอาหาร จะต้องทุบให้เป็นชิ้นๆ หม้อนั้นเป็นมลทินและต้องยังคงเป็นมลทินสำหรับพวกเขาเสมอ

³⁶ น้ำพุหรือแอ่งเก็บน้ำดื่มยังเป็นสิ่งสะอาดถ้าสัตว์แบบนั้นตกลงไป แต่ถ้าใครถูกต้องซากสัตว์ที่เป็นมลทินในน้ำ เขาจะกลายเป็นมลทิน ³⁷ ถ้าส่วนใดๆ ของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกลงบนเมล็ดสำหรับเพาะปลูกชนิดใดก็ตาม เมล็ดเหล่านั้นจะยังสะอาดอยู่ ³⁸ แต่ถ้าน้ำที่ตกลงบนเมล็ด และถ้ามีน้ำส่วนใดของซากสัตว์ที่เป็นมลทินตกลงในน้ำนั้น น้ำนั้นจะเป็นมลทินสำหรับพวกเขา ³⁹ ถ้าสัตว์ที่ใดที่เขาสามารถรับประทานได้ตายลงไปแล้วผู้ที่ไปถูกต้องซากสัตว์ก็จะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น

⁴⁰ ใครก็ตามที่กินซากส่วนใดของสัตว์นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขา และจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ใครก็ตามที่หยิบซากสัตว์นั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาและจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น ⁴¹ สัตว์ทุกชนิดที่คลานบนดินด้วยท้องเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ อย่ารับประทานสัตว์เหล่านั้น ⁴² อะไรก็ตามที่เลื้อยคลานด้วยท้อง และอะไรก็ตามที่เดินสี่ขา หรืออะไรที่มีขาจำนวนมาก สัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดินทั้งหมด พวกเขาต้องไม่รับประทานสัตว์เหล่านี้เพราะมันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ

⁴³ พวกเขาต้องไม่ทำให้ตัวเขาเป็นมลทินด้วยสิ่งมีชีวิตใดๆ ที่คลานด้วยท้อง พวกเขาต้องไม่ทำให้ตัวเขาให้เป็นมลทินเพราะพวกมัน เพราะพวกเขาจะถูกทำให้ไม่บริสุทธิ์เพราะพวกมัน ⁴⁴ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา พวกเขาต้องรักษาตัวเขาให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น จงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ พวกเขาต้องไม่ทำให้ตัวพวกเขาให้เป็นมลทินด้วยสัตว์ชนิดใดก็ตามที่เคลื่อนไหวไปบนแผ่นดิน

- ⁴⁵ เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ได้นำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า เหตุฉะนั้นพวกเจ้าต้องบริสุทธ์ เพราะเราบริสุทธ์
- ⁴⁶ นี่คือนิยามเกี่ยวกับเรื่องสัตว์ต่างๆ นกต่างๆ สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไปในน้ำ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เลื้อยคลานไปบนดิน ⁴⁷ เพื่อจะแยกแยะระหว่างสิ่งมีชีวิตที่เป็นมลทินและสิ่งที่สะอาด และระหว่างสิ่งมีชีวิตที่สามารถรับประทานได้ และรับประทานไม่ได้"
-

Chapter 12

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงบอกแก่คนอิสราเอลว่า 'ถ้าผู้หญิงคนใดตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย นางก็จะเป็นมลทินเป็นเวลาเจ็ดวัน เช่นเดียวกับเมื่อนางเป็นมลทินในช่วงมีประจำเดือนของนาง

³ ในวันที่แปด จะต้องทำสุหนัตหนังปลายองคชาติของการขายนั้น ⁴ แล้วทำการชำระมารดาให้บริสุทธิ์จากการตกเลือดของนางต่อไปอีกสามสิบสามวัน ห้ามนางแตะต้องสิ่งบริสุทธิ์ใดๆ หรือเข้ามาในบริเวณพลับพลาจนกว่าจะครบกำหนดวันแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของนาง ⁵ แต่ถ้านางคลอดบุตรหญิง นางจะเป็นมลทินเป็นเวลาสองสัปดาห์ เช่นเดียวกับช่วงเป็นประจำเดือนของนาง แล้วก็จะทำการชำระมารดาให้บริสุทธิ์ต่อไปอีกหกสิบหกวัน

⁶ เมื่อครบกำหนดวันแห่งการชำระตนให้บริสุทธิ์ของนางแล้ว ไม่ว่าสำหรับบุตรชายหรือบุตรหญิง นางจะต้องนำลูกแกะอายุหนึ่งปีมาเป็นเครื่องเผาบูชา และนกพิราบรุ่นหรือนกเขามาเป็นเครื่องบูชาลงบาปให้นำมามอบให้แก่ปุโรหิตตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ⁷ แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาต่อพระยาห์เวห์ และทำการลงล้างมลทินสำหรับนาง และนางจะได้รับการชำระจากการตกเลือดของนาง นี่เป็นกฎเกี่ยวกับผู้หญิงคนใดที่คลอดบุตรไม่ว่าชายหรือหญิง ⁸ ถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะมาได้ นางต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว ให้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลงบาป และปุโรหิตจะทำการลงล้างมลทินให้แก่นาง แล้วนางก็จะสะอาด"

Chapter 13

¹ พระยาเหวโด้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า ² "เมื่อคนใดมีอาการบวม หรือผื่น หรือรอยด่างบนผิวของเขา และติดเชื่อและมีโรคผิวหนังในร่างกายของเขา ก็ต้องพาเขามาหาอาโรนผู้เป็นมหาปุโรหิต หรือบุตรคนหนึ่งคนใดของบรรดาบุตรชายของเขาที่เป็นปุโรหิต

³ แล้วปุโรหิตจะตรวจโรคที่ผิวหนังของร่างกายของเขา ถ้าชนในบริเวณที่เป็นโรคกลายเป็นสีขาว และถ้าโรคนั้นเป็นลึกกว่าผิวหนัง แสดงว่านั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ หลังจากทีปุโรหิตตรวจเขาแล้ว ต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ⁴ ถ้ารอยด่างที่ผิวของเขาเป็นสีขาว และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และถ้าชนตรงบริเวณที่เป็นโรคไม่กลายเป็นสีขาว ปุโรหิตต้องกักคนที่ เป็นโรคไว้เจ็ดวัน

⁵ ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าหากปุโรหิตเห็นว่าโรคนั้นไม่เยื้อง และถ้าไม่ลามไปตามผิวหนัง ถ้าไม่มี ก็ให้ปุโรหิตกักเขาไว้อีกเจ็ดวัน ⁶ แล้วปุโรหิตจะตรวจอีกครั้งในวันที่เจ็ดเพื่อดูว่าโรคนั้นดีขึ้นและไม่ลามเพิ่มอีกตามผิวหนัง ถ้าไม่มี ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เป็นแค่ผื่นคัน เขาต้องซักเสื้อผ้าของเขา แล้วเขาก็จะสะอาด

⁷ แต่ถ้าผื่นนั้นลามไปตามผิวหนังหลังจากที่เขาได้ไปแสดงตัวต่อปุโรหิตเพื่อชำระตน เขาต้องมาแสดงตัวต่อปุโรหิตอีกครั้ง ⁸ ปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่าผื่นนั้นได้ลามไปตามผิวหนังเพิ่มหรือไม่ ถ้าได้ลามไป ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ

⁹ เมื่อมีโรคผิวหนังที่ติดเชื่อมีอยู่ในบางคน ต้องพาเขาไปหาปุโรหิต ¹⁰ ปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่ามีผิวหนังบวมสีขาวหรือไม่ ถ้าชนได้กลายเป็นสีขาว หรือถ้ามีแผลสดตรงที่บวม ¹¹ ถ้ามี แสดงว่านั่นคือโรคผิวหนังเรื้อรัง และปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน ปุโรหิตจะกักตัวเขาไว้ เพราะเขาเป็นมลทินแล้ว

¹² ถ้าโรคนั้นกระจายไปทั่วผิวหนังและครอบคลุมผิวหนังทั้งตัวของคนนั้นจากหัวจรดเท้า ตามที่ได้ปรากฏแก่ปุโรหิต ¹³ แล้วปุโรหิตต้องตรวจเขาเพื่อดูว่าโรคนั้นได้ครอบคลุมไปทั่วร่างกายของเขาหรือไม่ ถ้าเป็น ปุโรหิตต้องประกาศว่าคนที่เป็นโรคนั้นสะอาด ถ้าตัวของเขาวางทั้งหมด เขาก็สะอาด

¹⁴ แต่ถ้ามีแผลสดปรากฏบนบนตัวเขา เขาก็จะเป็นมลทิน ¹⁵ ปุโรหิตต้องดูแผลสดนั้นและประกาศว่าเขาเป็นมลทินเพราะแผลสดนั้นเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ ¹⁶ แต่ถ้าแผลสดนั้นกลายเป็นสีขาวอีกครั้ง คนนั้นต้องไปหาปุโรหิต ¹⁷ แล้วปุโรหิตจะตรวจเขาเพื่อดูว่าเนื้อหนังของเขาได้กลายเป็นสีขาวหรือไม่ ถ้าเป็น ปุโรหิตก็จะประกาศว่าคนนั้นสะอาด

¹⁸ เมื่อคนใดเป็นผื่นบนผิวหนังและหายแล้ว ¹⁹ และตรงบริเวณที่มีผื่นบวมเป็นสีขาวหรือจุดด่าง สีขาวอมแดง เขาต้องไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต ²⁰ ปุโรหิตจะตรวจเพื่อดูว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังหรือไม่ และถ้าชนตรงนั้นกลายเป็นสีขาว ถ้าเป็นดังนั้น ปุโรหิตก็ต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ ถ้าโรคนั้นเกิดขึ้นตรงจุดที่เป็นผื่น

²¹ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วและเห็นว่าไม่มีชนสีขาวตรงนั้น และไม่ได้เป็นได้ผิวหนังแต่ได้จางไปแล้ว ปุโรหิตจะต้องกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน ²² ถ้าโรคนั้นลามไปตามผิวหนังเป็นวงกว้าง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ ²³ แต่ถ้ารอยด่างนั้นคงอยู่เท่าเดิมและไม่ลามออกไป ก็เป็นแค่รอยแผลเป็นจากฝี และปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด

²⁴ เมื่อผิวหนังมีรอยไหม้และมีเนื้อแผลสดกลายเป็นมีแดงเรื่อๆ หรือเป็นด่างสีขาว ²⁵ ปุโรหิตก็จะตรวจเพื่อดูว่าชนตรงจุดนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวหรือไม่ ถ้าปรากฏว่ารอยนั้นอยู่ลึกกว่าชั้นผิวหนัง ถ้ามี นั่นก็เป็นโรคที่ติดเชื่อ แผลนั้นได้พุขึ้นมาตรงรอยไหม้ และปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นคือโรคที่ติดเชื่อ ²⁶ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วและพบว่าไม่มีชนสีขาวตรงจุดนั้น และไม่ได้เป็นภายในผิวหนัง แต่ได้จางไปแล้ว แล้วปุโรหิตต้องกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน

²⁷ แล้วปุโรหิตต้องตรวจเขาในวันที่เจ็ด ถ้าลุกลามเป็นวงกว้างบนผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน นั่นเป็นโรคที่ติดเชื่อ ²⁸ ถ้าจุดด่างนั้นยังคงเท่าเดิมและไม่ลุกลามไปตามผิวแต่ได้จางลง และผิวหนังบวมเฉพาะตรงไฟไหม้ ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด เพราะเป็นแค่เพียงรอยแผลเป็นจากไฟไหม้

²⁹ ถ้าชายหรือหญิงมีโรคที่ติดเชื่อบนศีรษะหรือคาง ³⁰ ปุโรหิตจะต้องตรวจโรคที่ติดเชื่อของคนนั้น เพื่อดูว่าโรคนั้นลงลึกไปกว่าผิวหนังหรือไม่ และถ้ามีสีเหลือง มีขนบางตรงจุดนั้น ถ้ามี ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นผื่นคัน เป็นโรคที่ติดเชื่อบนศีรษะหรือคาง

³¹ ถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคผื่นคัน และเห็นว่าไม่เป็นลึกกว่าผิวหนัง และไม่มีขนสีด้อยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวคนที่ เป็นโรคผื่นคันไว้เจ็ดวัน ³² พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคเพื่อดูว่าโรคนั้นลุกลามไปหรือไม่ ถ้าไม่มีขนสีเหลือง และถ้าโรคนั้นปรากฏเพียงแต่บนผิวหนัง ³³ ก็ให้คนนั้นโกนขนเสีย แต่ห้ามโกนบริเวณที่เป็นโรค และปุโรหิตต้องกักคนที่ เป็นโรคผื่นคันไว้อีกเจ็ดวัน

³⁴ พอถึงวันที่เจ็ด ปุโรหิตก็จะตรวจโรคเพื่อดูว่าโรคนั้นหยุดลุกลามไปตามผิวหนังหรือไม่ ถ้าปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ปุโรหิตก็ต้องประกาศว่าเขาสะอาด ให้คนนั้นซักเสื้อผ้าของเขา แล้วเขาจะสะอาด ³⁵ แต่ถ้าโรคผื่นคันนั้นได้ลามไปตามผิวหนังเป็นวงกว้างหลังจากที่ปุโรหิตได้กล่าวว่าเขาสะอาดแล้ว ³⁶ ก็ต้องให้ปุโรหิตตรวจเขาอีก ถ้าโรคนั้นลามไปตามผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง คนนั้นเป็นมลทินแล้ว

37 แต่ถ้าตามสายตาของปุโรหิต โรคผื่นคันนั้นไม่ลามและมีขนสีดำงอกอยู่ในบริเวณนั้น ผื่นคันนั้นได้หายแล้ว เขาก็สะอาด และปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาด 38 ถ้าชายหรือหญิงที่มีรอยขาวที่ผิวหนัง 39 ต้องให้ปุโรหิตตรวจคนนั้นเพื่อดูว่ารอยนั้นเป็นสีขาวขุ่นหรือไม่ ซึ่งนั่นเป็นเกลื่อนที่พุดขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด

40 ถ้าผมของชายได้ร่วงจากศีรษะของเขา เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด 41 ถ้าผมของเขาร่วงออกจากด้านหน้าของศีรษะของเขา และถ้าหน้าผากของเขาล้าน เขาก็สะอาด 42 แต่ถ้ามีรอยแดงเรื่อๆ ตรงที่ศีรษะล้านหรือหน้าผากล้านของเขา นั่นเป็นโรคที่ติดเชื้อที่ได้พุดขึ้น

43 ต้องให้ปุโรหิตตรวจดูเขาเพื่อดูว่ารอยบวมตรงบริเวณที่เป็นโรคบนศีรษะล้านหรือหน้าผากล้านที่มีสีแดงเรื่อๆ หรือไม่ เหมือนกับลักษณะของโรคที่ติดเชือบนผิวหนัง 44 ถ้าหากเป็น เขาก็มีโรคที่ติดเชื้อ และเขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาเป็นมลทินอย่างแน่นอน เพราะโรคบนศีรษะของเขา

45 คนที่เป็นโรคที่ติดเชื้อต้องสวมเสื้อผ้าขาด ให้ปล่อยผม และให้เขาปิดหน้าของเขานถึงจมูกของเขา แล้วร้องว่า 'มลทิน มลทิน' 46 ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรคที่ติดเชื้อเขาจะเป็นมลทิน เพราะเขาเป็นมลทินด้วยโรคที่สามารถติดต่อได้ เขาจะต้องอยู่แต่ลำพัง เขาต้องอยู่ภายนอกค่าย

47 เมื่อเครื่องแต่งกายเกิดมีเชื้อราขึ้นเป็นดวงๆ ไม่ว่าจะเป็เครื่องแต่งกายจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน 48 หรือสิ่งใดๆ ที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนังหรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง 49 ถ้ามีเชื้อที่ปนเปื้อนเป็นสีเขียวหรือสีแดงในเครื่องแต่งกาย ในหนัง หรือด้ายที่ทอหรือถัก หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แล้วเป็นเชื้อราที่ลามไปได้ ต้องนำสิ่งนั้นไปแสดงต่อปุโรหิต

50 ปุโรหิตต้องตรวจเชื้อราในสิ่งนั้น ปุโรหิตต้องซักสิ่งใดๆ ที่มีเชื้อราไว้เจ็ดวัน 51 พอถึงวันที่เจ็ด ให้ปุโรหิตตรวจดูเชื้อรานั้นอีกครั้ง ถ้าเชื้อรานั้นลามไปในเครื่องแต่งกาย หรือสิ่งใดๆ ที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แสดงว่าเป็นเชื้อราที่เป็นอันตราย และสิ่งนั้นเป็นมลทิน 52 เขาต้องเผาเครื่องแต่งกายนั้น หรือสิ่งใดๆ ที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ตามที่ได้ตรวจพบเชื้อราในนั้น เพราะอาจนำไปสู่การเป็นโรคได้ สิ่งนั้นต้องถูกเผาให้หมดไป

53 ถ้าปุโรหิตตรวจดูสิ่งของนั้นและเห็นว่าเชื้อรานั้นไม่ได้ลามไปในเครื่องแต่งกาย หรือสิ่งที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง 54 ปุโรหิตก็จะสั่งให้พวกเขาซักสิ่งที่ตรวจพบว่ามีเชื้อรา และปุโรหิตต้องซักสิ่งนั้นไว้เจ็ดวัน 55 แล้วปุโรหิตจะตรวจดูสิ่งของที่เคยเป็นเชื้อราที่ถูกซักแล้ว ถ้าเชื้อรานั้นไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าเชือนั้นไม่ลามออกไป ก็เป็นมลทิน พวกเขาต้องเผาสิ่งนั้นทั้งหมดไม่ว่าเกิดเชื้อราขึ้นตรงจุดไหนก็ตาม

56 ถ้าปุโรหิตตรวจดูสิ่งนั้น และถ้าเชื้อรานั้นจางลงหลังจากซักแล้ว ก็ให้ฉีกบริเวณที่เกิดรอยนั้นออกเสียจากเครื่องแต่งกายหรือหนัง หรือจากด้ายทอหรือด้ายถัก 57 ถ้าเชือยังปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายทอหรือด้ายถัก หรือในสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง แสดงว่าเชือนั้นลามออกไป เจ้าต้องเผาสิ่งใดๆ ที่มีเชือนั้น

58 เครื่องแต่งกายหรือสิ่งใดๆ ที่ทอหรือถักด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือด้วยหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง ถ้าเจ้าซักสิ่งนั้นแล้วเชือนั้นหมดไป สิ่งนั้นก็ต้องถูกซักอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วสิ่งนั้นจะสะอาด 59 นี่เป็นกฎว่าด้วยเชื้อราในเครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆ ที่ทอหรือถักจากขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือหนัง หรือสิ่งใดๆ ที่ทำด้วยหนัง เพื่อพวกเขาจะได้ประกาศว่าสิ่งใดสะอาด หรือสิ่งใดเป็นมลทิน"

Chapter 14

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "นี่จะเป็นกฎในวันชำระตัวของคนที่เคยเป็นโรค ต้องนำเขามาหาปุโรหิต ³ แล้วปุโรหิตจะออกไปนอกค่ายเพื่อตรวจดูคนนั้น ถ้าโรคผิวหนังที่ติดเชื่อนั้นหายแล้ว

⁴ แล้วปุโรหิตจะสั่งคนที่จะชำระตัวให้นำนกที่สะอาดและมีชีวิตอยู่มาสองตัว ไม่สนสัตว์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ ⁵ ปุโรหิตจะสั่งให้เขาย่านกตัวหนึ่งบนน้ำสะอาดที่อยู่ในหม้อดิน ⁶ แล้วปุโรหิตจะเอานกที่มีชีวิตอีกตัวและไม่สนสัตว์ และด้ายแดง และต้นหุสบ แล้วเขาจะจุ่มทั้งหมัดนี้ รวมถึงนกที่มีชีวิตอยู่ในเลือดของนกตัวที่ถูกข่านน้ำสะอาด

⁷ แล้วปุโรหิตจะพรมน้ำนั้นบนตัวคนที่ชำระตัวจากโรคเจ็ดครั้ง แล้วปุโรหิตจะประกาศว่าเขาสะอาด แล้วปุโรหิตจะปล่อยนกตัวที่มีชีวิตไปในท้องทุ่ง ⁸ คนที่ได้รับการชำระจะซักเสื้อผ้าของเขา โคนผมและขนทั้งหมดของเขา และอาบน้ำ แล้วเขาจะสะอาด หลังจากนั้นเขาต้องเข้ามาในค่าย แต่เขาจะอยู่ภายนอกเต็นท์ที่พักของเขาเจ็ดวัน ⁹ พอถึงวันที่เจ็ดเขาต้องโกนผมทั้งหมดที่อยู่ศีรษะของเขา และเขาต้องโกนหนวดเคราและคิ้วด้วย เขาต้องโกนขนทั้งหมดของเขา และเขาต้องซักเสื้อผ้าของเขาและอาบน้ำ แล้วเขาจะสะอาด

¹⁰ ในวันที่แปด เขาต้องเอาลูกแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาสองตัว และลูกแกะตัวเมียอายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิ และแบ่งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นเครื่องธัญบูชา และน้ำมันหนึ่งในสามลิตร ¹¹ ปุโรหิตผู้ที่ทำพิธีชำระ จะนำผู้ที่ทำการชำระตัวมาขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พร้อมกับสิ่งของเหล่านั้นตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ¹² ปุโรหิตจะเอาลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด พร้อมกับน้ำมันหนึ่งในสามลิตร เขาจะโบกสิ่งของเหล่านั้นเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ถวายแด่พระยาห์เวห์

¹³ เขาต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้ในสถานที่ใช้ฆ่าเครื่องบูชาลงบาปและเครื่องเผาบูชาภายในบริเวณพลับพลา เพราะเครื่องบูชาลงบาปตกเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่ความผิด เพราะเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด ¹⁴ ปุโรหิตจะนำเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาไถ่ความผิด และไปเจิมปลายหูด้านขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมหัวแม่มือขวา และนิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา ¹⁵ แล้วปุโรหิตจะเอาน้ำมันจากหนึ่งในสามลิตรนั้นเทลงบนฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง

¹⁶ และเอานิ้วมือขวาของเขาจุ่มในน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายของเขา และพรมน้ำมันด้วยนิ้วของตนเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁷ ปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่เหลือในมือของเขาไปแตะปลายหูด้านขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา เขาต้องเจิมน้ำมันนี้กับบนเลือดของเครื่องบูชาไถ่ความผิด ¹⁸ แล้วน้ำมันที่เหลือในมือของปุโรหิต เขาก็จะเจิมบนศีรษะของคนที่ได้รับการชำระตัว และปุโรหิตจะทำการลบมลทินเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

¹⁹ แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาลงบาปและทำการลบมลทินสำหรับคนที่ได้รับการชำระตัวอันเนื่องมาจากมลทินของเขา และหลังจากนั้น เขาก็จะฆ่าเครื่องเผาบูชา ²⁰ แล้วปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาบนแท่นบูชา แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินสำหรับคนนั้น แล้วเขาก็จะสะอาด

²¹ อย่างไรก็ตาม ถ้าคนนั้นขัดสนและไม่สามารถหาเครื่องบูชาเหล่านี้มาได้ ก็ให้เขาเอาลูกแกะตัวผู้มาหนึ่งตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดที่จะใช้ไถ่ถวาย เพื่อทำการลบลงมลทินเพื่อตัวเขาเอง และเขาจะแบ่งอย่างดีคลุกกับน้ำมันมาหนึ่งในสิบเอฟาห์เพื่อเป็นเครื่องธัญบูชา และน้ำมันหนึ่งในสามลิตร ²² พร้อมกับนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัวที่เขาสามารถหาได้ นกตัวหนึ่งจะเป็นเครื่องบูชาลงบาป และอีกตัวจะเป็นเครื่องเผาบูชา ²³ ในวันที่แปด ให้เขานำมามอบให้ปุโรหิตเพื่อเป็นทำการชำระตัวที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

²⁴ ปุโรหิตจะเอาลูกแกะสำหรับเครื่องบูชา และเขาจะเอาน้ำมันมะกอกหนึ่งในสามลิตรมาด้วย และเขาจะชูสิ่งของเหล่านั้นขึ้นสูงดั่งว่าเขาถวายสิ่งของเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์ ²⁵ แล้วเขาจะฆ่าลูกแกะเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด และเขาจะเอาเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาไถ่ความผิดไปแตะปลายหูขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา

²⁶ แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันบางส่วนใส่ฝ่ามือซ้ายของตน ²⁷ และเขาจะใช้นิ้วมือขวาของเขาพรมน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²⁸ แล้วปุโรหิตจะเอาน้ำมันบางส่วนในมือของเขาไปแตะที่หูขวาของคนที่ได้รับการชำระตัว และเจิมบนหัวแม่มือขวา และบนหัวแม่เท้าขวาของเขา ตรงจุดเดียวกับที่เขาเจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่ความผิด

²⁹ ปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่เหลือในมือของเขาไปเจิมบนศีรษะของคนที่ได้รับการชำระตัว เพื่อทำการลบลงมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³⁰ เขาต้องถวายนกเขาหรือนกพิราบรุ่นหนึ่งตัวเท่าที่คนนั้นจะสามารถหาได้ ³¹ ตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องบูชาลงบาปและอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาพร้อมกับเครื่องธัญบูชา แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินสำหรับคนที่ได้รับการชำระตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³² นี่คือกฎสำหรับคนที่เปื้อนโรคผิวหนังที่ติดเชื่อ ผู้ที่ไม่สามารถหาเครื่องบูชาสำหรับการชำระตัวของเขาได้ตามปกติ"

³³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและแก่อารอนว่า ³⁴ "เมื่อพวกเขาได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอันซึ่งเราได้มอบให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่พวกเขาแล้ว และถ้าเราได้ใส่เชื้อราที่ลูกหลานในบ้านหลังหนึ่งในแผ่นดินที่พวกเขาถือกรรมสิทธิ์นั้น ³⁵ ให้เจ้าของบ้านมาบอกปุโรหิต เขาต้องแจ้งว่า 'มีบางสิ่งๆ ที่ดูเหมือนเชื้อราอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า'

³⁶ แล้วปุโรหิตจะสั่งให้พวกเขาทำบ้านว่างเปล่าก่อนที่ปุโรหิตจะไปดูร่องรอยของเชื้อรา เพื่อจะไม่ให้มีสิ่งใดในบ้านถูกทำให้เป็นมลทิน หลังจากนั้นปุโรหิตต้องเข้าไปดูบ้าน ³⁷ เขาต้องตรวจเชื้อรา ว่าเชื่อนั้นอยู่บนผนังบ้านหรือไม่ และเพื่อดูว่ามีรอยสีเขียวยหรือสีแดงลึกไปในผนังบ้านหรือไม่

³⁸ ถ้าบ้านนั้นมีเชื้อรา ปุโรหิตก็จะออกจากบ้านและปิดประตูบ้านนั้นไว้เจ็ดวัน

39 พอถึงวันที่เจ็ด ปุโรหิตก็จะกลับมาอีกครั้ง และตรวจดูว่าเชอราได้ถูกลามไปตามผนังบ้านหรือไม่ 40 ถ้าถูกลาม ปุโรหิตก็จะสั่งให้พวกเขาเรียก ก้อนหินที่พบว่ามิเชอรานั่นออก และเอาไปทิ้งในที่ที่เป็นมลทินภายนอกเมือง 41 และสั่งให้ขูดผนังด้านในบ้านทั้งหมดออก และพวกเขาต้องเอาผง ที่ขูดออกที่เจือปนด้วยเชื่อนั้นออกไปทิ้งนอกเมืองในที่ที่เป็นมลทิน 42 พวกเขาต้องเอาก้อนหินอื่นใส่เข้าไปแทนที่ก้อนหินที่ถูกนำเอาออกไป และ พวกเขาต้องเอาโคลนใหม่มาฉาบบ้านนั้น

43 ถ้าเชอรานั้นยังกลับมาเกิดขึ้นอีกและถูกลามไปในบ้านที่เอาก้อนหินออกไปทิ้งแล้ว และผนังได้ถูกขูดและฉาบใหม่แล้ว 44 ปุโรหิตต้องเข้ามา และตรวจบ้านเพื่อดูว่าเชอราได้ถูกลามในบ้านหรือไม่ ถ้าถูกลาม นั่นเป็นเชอราที่เป็นอันตราย บ้านนั้นก็จะเป็นมลทิน

45 บ้านนั้นจะต้องถูกรื้อลง ก้อนหิน ไม้ และทั้งหมดที่ฉาบในบ้านทั้งหมดจะต้องถูกนำเอาออกไปนอกเมืองไปยังที่ที่เป็นมลทิน 46 ยิ่งกว่านั้น ใคร ก็ตามที่เข้าไปในบ้านนั้นในขณะที่บ้านยังปิดอยู่ ก็จะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น 47 ทุกคนที่นอนหลับในบ้านหลังนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และ ทุกคนที่กินในบ้านหลังนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา

48 ถ้าปุโรหิตที่เข้าไปในบ้านเพื่อตรวจดูว่ามีเชอราถูกลามในบ้านหรือไม่หลังจากที่บ้านหลังนั้นได้ฉาบใหม่แล้ว แล้วถ้าเชอราได้หายไป ปุโรหิตก็จะ ประกาศว่าบ้านนั้นสะอาด 49 แล้วปุโรหิตจะต้องเอานกมาสองตัวเพื่อทำการชำระบ้าน และไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นกุสบ 50 เขาจะข่านกตัว หนึ่งบนน้ำที่สะอาดในเหยือกดิน

51 เขาจะเอาไม้สนสีดาร์ ต้นกุสบ และด้ายแดง และนกที่มีชีวิต และจุ่มทั้งหมดนั้นลงในเลือดของนกที่ถูกฆ่าในน้ำสะอาด และพรมบ้านนั้นเจ็ดครั้ง

52 เขาจะชำระบ้านนั้นด้วยเลือดของนก และด้วยน้ำสะอาด ด้วยนกที่มีชีวิต ไม้สนสีดาร์ ต้นกุสบ และด้ายสีแดง 53 แต่เขาจะปล่อยนกที่มีชีวิต ออกจากเมืองไปสู่ท้องทุ่ง ด้วยวิธีนี้ ปุโรหิตต้องทำการล้างมลทินสำหรับบ้านนั้น และบ้านนั้นก็จะสะอาด

54 นี่เป็นกฎของโรคผิวหนังที่ติดเชื้อมีพิษ และทุกสิ่งที่ทำให้เกิดโรคแบบนั้น และสำหรับโรคผื่นคัน 55 และสำหรับเชอราในเสื้อผ้าและในบ้าน

56 สำหรับรอยบวม สำหรับผื่นคัน และสำหรับรอยต่าง 57 เพื่อกำหนดในกรณีเหล่านี้ว่า เมื่อใดเป็นมลทินหรือเมื่อใดสะอาด นี่คือกฎสำหรับโรค ผื่นที่ติดเชื้อมีพิษและเชอรา"

Chapter 15

- ¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า ² "จงพูดแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อชายใดมีของเหลวที่ติดเชื้อไหลออกจากร่างกายของเขา เขาก็กลายเป็นมลทิน ³ มลทินของเขาเกิดขึ้นเพราะของเหลวที่ติดเชื้อมีของเหลวไหลออกจากร่างกายของเขาหรือหยุดแล้วก็ตาม สิ่งนี้เป็นมลทิน
- ⁴ เติงนอนทุกเตียงที่เขาอนจะเป็นมลทิน และทุกสิ่งที่เขา นั่งกับก็จะเป็นมลทิน ⁵ คนใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ⁶ คนใดที่ไปนั่งบนสิ่งใดที่ชายผู้มีของเหลวที่ติดเชื้อไหลออกได้นั่งก่อน คนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
- ⁷ คนใดที่ไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีของเหลวที่ติดเชื้อไหลออก ต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ⁸ ถ้าคนที่มีของเหลวแบบนั้นไหลออกไปถ่มน้ำลายรดบางคนที่สะอาด คนที่ถูกถ่มน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ⁹ อานใดที่ผู้ที่มีของเหลวไหลออกเอาไปขี่ก็จะเป็นมลทิน
- ¹⁰ คนใดที่แตะต้องสิ่งใดๆ ที่รองรับคนที่เป็นมลทินนั้น คนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และทุกคนที่จับต้องสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ¹¹ คนใดที่ถูกคนที่มียาไหลออกแตะต้องถูกตัวโดยที่เขาไม่ได้ล้างมือของเขา ก่อน ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ¹² ภาชนะดินทุกใบที่ผู้ที่มีของเหลวไหลออกแตะต้องนั้น ให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกชิ้นต้องล้างในน้ำ
- ¹³ เมื่อคนที่มีของเหลวไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำในที่มียาไหล แล้วเขาจึงจะสะอาด ¹⁴ ในวันที่แปด ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว และมาต่อพระพิภพตรัสพระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ และมอบนกเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต ¹⁵ ให้ปุโรหิตถวายนกเหล่านั้น ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบลาบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินในเรื่องสิ่งที่ยาไหลออกให้แก่เขา ต่อพระพิภพตรัสพระยาห์เวห์
- ¹⁶ ชายคนใดได้หลังน้ำกาม ให้เขาอาบน้ำทั้งตัว และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ¹⁷ เครื่องแต่งกายทุกชนิดหรือหนังทุกชนิดที่น้ำกามไหลรดต้องซักล้างด้วยน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ¹⁸ ถ้าหญิงและชายหลับนอนด้วยกัน และได้หลังน้ำกามใส่หญิง พวกเขาทั้งสองต้องอาบน้ำ และพวกเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
- ¹⁹ เมื่อหญิงใดมีประจำเดือน มลทินของเธอจะต่อเนื่องไปเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁰ ทุกสิ่งที่เธอไปนอนกับขณะเมื่อเธอมีประจำเดือนก็จะเป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เธอไปนั่งกับก็จะเป็นมลทินด้วย ²¹ คนใดไปแตะต้องที่นอนของเธอต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และคนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
- ²² คนใดที่แตะต้องสิ่งใดๆ ที่เธอนั่งต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และคนนั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²³ ไม่ว่าจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ตามที่เธอนั่งกับ ถ้าชายใดไปแตะต้องสิ่งนั้น คนนั้นก็จะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁴ ถ้าชายใดหลับนอนกับเธอ และมลทินของเธอไหลติดที่ชายนั้น ชายนั้นก็จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน ที่นอนทุกแห่งที่ชายคนนั้นไปนอนก็จะเป็นมลทิน
- ²⁵ ถ้าหญิงใดมีเลือดไหลออกมาหลายวัน ทั้งที่ไม่ใช่ช่วงประจำเดือนของเธอ หรือถ้าเธอมีเลือดไหลออกนอกเหนือช่วงประจำเดือนของเธอ ในทุกวันที่มีมลทินของเธอไหลออก เธอจะเป็นเหมือนช่วงเดียวกับเวลาที่เป็นประจำเดือนของเธอ ซึ่งทำให้เธอเป็นมลทิน ²⁶ ทุกที่นอนที่เธอนอนในช่วงที่เธอมีเลือดไหลออก ก็จะเป็นดังที่นอนที่เธอนอนในช่วงมีประจำเดือนของเธอ และทุกสิ่งที่เธอนั่งกับจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินของประจำเดือนของเธอ ²⁷ คนใดที่แตะต้องสิ่งเหล่านั้นก็จะเป็นมลทิน ชายนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
- ²⁸ แต่ถ้าเธอชำระจากเลือดที่ไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด ²⁹ ในวันที่แปด ให้เธอนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบรุ่นสองตัว และเอาไปให้ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ³⁰ ปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบลาบาป และอีกตัวเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเธอในเรื่องมลทินอันเนื่องจากการมีเลือดไหลออก ต่อพระพิภพตรัสพระยาห์เวห์
- ³¹ นี่คือนิสัยที่พวกเขาต้องใช้แยกคนอิสราเอลออกจากความเป็นมลทินของเขาทั้งหลาย เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องตายด้วยมลทินของพวกเขา โดยการทำให้พลของเราก่อตัวกลางพวกเขาเป็นมลทิน ³² เหล่านี้เป็นกฎระเบียบเกี่ยวกับผู้ใดที่มีของเหลวไหลออก และเกี่ยวกับชายใดที่หลังน้ำกามออกซึ่งทำให้ตัวเขาเป็นมลทิน ³³ และเกี่ยวกับหญิงที่มีประจำเดือน เกี่ยวกับผู้ที่มีของเหลวไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายที่หลับนอนกับหญิงที่มีมลทิน"

Chapter 16

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสส หลังจากการเสียชีวิตของบุตรทั้งสองคนของอาโรน เมื่อพวกเขาได้เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์แล้วถึงแก่ความตาย ² พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า "จงพูดกับอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกเขาว่า จงอย่าเข้าไปในอภิสฤทธสถานตามใจชอบ คือเข้าไปในม่านหน้าผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาปซึ่งปิดอยู่บนหีบพระบัญญัติ ถ้าเขาเข้าไป เขาจะตาย เพราะว่าเราปรากฏอยู่ในเมฆเหนือผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาป

³ ดังนั้น นี่คือนี่สิ่งที่อาโรนต้องทำเมื่อเข้ามาในอภิสฤทธสถาน เขาต้องเข้ามาพร้อมกับโคหุ่มหนึ่งตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ เขาต้องสวมชุดผ้าป่านบริสุทธิ์ และเขาต้องสวมชุดผ้าป่านชั้นใน และเขาต้องคาดเอวด้วยผ้าป่านและสวมผ้าโพกหัวด้วยผ้าป่าน นี่เป็นชุดที่บริสุทธิ์ เขาต้องอาบน้ำแล้วสวมชุดเหล่านี้ ⁵ เขาต้องเอาแพะตัวผู้สองตัวจากชุมนุมชนอิสราเอลไปเป็นเครื่องบูชาสล้างบาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวไปเป็นเครื่องเผาบูชา

⁶ แล้วอาโรนต้องถวายโคให้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาปของตัวเอง เพื่อทำการสล้างมลทินของตนเองและของครอบครัวของเขา ⁷ แล้วเขาต้องเอาแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ⁸ แล้วอาโรนต้องจับฉลากแพะทั้งสองตัวนั้น ฉลากหนึ่งตกเป็นของพระยาห์เวห์ และอีกฉลากหนึ่งเพื่อไปเป็นแพะรับบาป

⁹ แล้วอาโรนต้องถวายแพะตัวที่ฉลากตกเป็นของพระยาห์เวห์ และถวายแพะนั้นให้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาป ¹⁰ แต่แพะตัวที่ฉลากตกให้เป็นแพะรับบาป จะต้องนำมาต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์แบบที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อทำการสล้างมลทินบาปโดยการปล่อยแพะที่เป็นแพะรับบาปนั้นเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร

¹¹ แล้วอาโรนต้องถวายโคเพื่อเป็นเครื่องบูชาสล้างบาปของตัวเอง เขาต้องทำการสล้างมลทินบาปของตัวเองและของครอบครัวของเขา ดังนั้น เขาต้องฆ่าโคให้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาปของตัวเอง ¹² อาโรนต้องนำกระถางไฟที่เต็มไปด้วยถ่านไฟที่เขาออกมาจากแท่นบูชาต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องหอมบั่นละเอียดอย่างดีหนึ่งกำมือ และนำสิ่งเหล่านี้เข้าไปภายในม่าน ¹³ ภายในนั้นเขาต้องใส่เครื่องหอมบนไฟต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ เพื่อให้ควันจากเครื่องหอมปกคลุมเหนือผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาปที่ปิดอยู่บนหีบแห่งพันธสัญญา เขาต้องทำเช่นนี้เพื่อเขาจะไม่ตาย ¹⁴ แล้วเขาต้องนำเลือดโคไปประพรมบนผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาปด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งตรงหน้าผ้าหีบแห่งการสล้างมลทิน

¹⁵ แล้วเขาต้องฆ่าแพะตัวที่เป็นเครื่องบูชาสล้างบาปสำหรับประชาชน และเอาเลือดของแพะนั้นเข้าไปภายในม่าน ณ ที่นั้นเขาต้องทำกับเลือดแพะเช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับเลือดโค คือเขาต้องประพรมเลือดนั้นบนผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาปและตรงหน้าผ้าหีบแห่งการสล้างมลทินบาป ¹⁶ เขาต้องทำการสล้างมลทินของสถานที่บริสุทธิ์อื่นเนื่องจากการกระทำที่เป็นมลทินของประชาชนอิสราเอล และเพราะการกบฏของพวกเขา และความบาปทั้งหมดของพวกเขา เขาต้องทำเช่นนี้สำหรับเต็นท์นัดพบด้วย ซึ่งเป็นที่พระยาห์เวห์ได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาในท่ามกลางการกระทำที่เป็นมลทินของพวกเขา

¹⁷ ห้ามคนใดอยู่ภายในเต็นท์นัดพบ เมื่ออาโรนเข้าไปทำการสล้างมลทินในอภิสฤทธสถาน จนกว่าเขาจะออกมาและได้ทำการสล้างมลทินของตัวเองและของครอบครัวของเขา และของชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนเสร็จสิ้นแล้ว ¹⁸ เขาต้องออกไปยังแท่นบูชาที่อยู่ต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ และทำการสล้างมลทินของแท่นนั้น และเขาต้องเอาเลือดโคและเลือดแพะบางส่วน ไปเจิมที่เชิงงอนรอบแท่นบูชา ¹⁹ เขาต้องประพรมเลือดบนแท่นนั้นด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งเพื่อชำระแท่นนั้น และแยกไว้เฉพาะแด่พระยาห์เวห์ ให้พ้นจากการกระทำที่เป็นมลทินของประชาชนอิสราเอล

²⁰ เมื่อเขาได้ทำการสล้างมลทินของอภิสฤทธสถาน เต็นท์นัดพบ และแท่นบูชาเสร็จสิ้นแล้ว เขาต้องถวายแพะตัวที่ยังมีชีวิต ²¹ อาโรนต้องวางมือทั้งสองของเขาบนหัวแพะตัวที่ยังมีชีวิต และสารภาพความชั่วร้ายทั้งหมดของประชาชนอิสราเอล การกบฏทั้งสิ้นของพวกเขา และความบาปทั้งหมดของพวกเขาไว้บนแพะนั้น แล้วเขาต้องวางความบาปชั่วนั้นไว้บนหัวของแพะนั้น และมอบแพะนั้นไว้กับคนที่พร้อมจะเอาแพะไปปล่อยในถิ่นทุรกันดาร ²² แพะนั้นจะแบกความชั่วร้ายของประชาชนทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว และเขาต้องปล่อยแพะให้มันเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

²³ แล้วอาโรนต้องกลับไปในเต็นท์นัดพบและถอดชุดผ้าป่านที่เขาได้สวมก่อนเข้าไปในอภิสฤทธสถานออก และเขาต้องเก็บชุดนั้นไว้ที่นั่น ²⁴ เขาต้องอาบน้ำในสถานที่บริสุทธิ์ และสวมชุดปกติของเขา แล้วเขาต้องออกไปถวายเครื่องเผาบูชาของตนเองและเครื่องเผาบูชาของประชาชน และนี่เป็นการสล้างมลทินบาปของตนเองและของประชาชน

²⁵ เขาต้องเผาไขมันของเครื่องบูชาสล้างบาปบนแท่นบูชา ²⁶ ชายที่นำแพะรับบาปไปปล่อยต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ หลังจากนั้นแล้ว เขาจึงกลับเข้ามาในค่ายได้ ²⁷ โคตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาปและแพะที่ใช้เป็นเครื่องบูชาสล้างบาป ที่ได้นำเลือดของมันไปทำการสล้างมลทินในสถานที่บริสุทธิ์ จะต้องถูกนำออกไปภายนอกค่าย และต้องเผาหิ้ง เนื้อ และมูลของมันที่นั่น ²⁸ ชายที่เผาชิ้นส่วนเหล่านั้นต้องชักเสื้อผ้าของตนเองและอาบน้ำ หลังจากนั้นเขาจึงกลับเข้ามาในค่ายได้

²⁹ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขาว่า ในเดือนที่เจ็ด ในวันที่สิบของเดือนนั้น พวกเขาต้องถ่อมตัวลงและไม่ทำงานใดๆ ไม่ว่าจะเป็ชชาวเมืองเองหรือคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ³⁰ นี่เป็นเพราะว่าในวันแห่งการสล้างมลทินบาปจะเป็นวันที่ตั้งขึ้นเพื่อพวกเขา ที่จะชำระตัวจากความบาปทั้งหมดของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะสะอาดต่อพระพิภคตรพระยาห์เวห์ ³¹ นี่เป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักที่จริงจังของพวกเขา และพวกเขาต้องถ่อมตัวลงและไม่ทำงานใดๆ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรในท่ามกลางพวกเขา

³² มหาปุโรหิตผู้ที่จะรับการเจิมและรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตแทนบิดาของตน เขาต้องทำการสล้างมลทินนี้และสวมชุดผ้าป่าน ซึ่งเป็นชุดที่บริสุทธิ์ ³³ เขาต้องทำการสล้างมลทินของอภิสฤทธสถาน เขาต้องทำการสล้างมลทินของเต็นท์นัดพบ และของแท่นบูชา และเขาต้องทำการสล้างมลทิน

ของบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดของที่ชุมนุมชน³⁴ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเจ้า เพื่อทำการสล้างมลทินบาปของประชาชน
อิสราเอลอันเนื่องมาจากความบาปทั้งหมดของพวกเขาปีละครั้งของทุกปี" โมเสสก็ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้

Chapter 17

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงบอกแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และบอกประชาชนอิสราเอลทั้งหมด บอกพวกเขาถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า ³ 'ชายคนใดจากอิสราเอลผู้ฆ่าโค ลูกแกะ หรือแพะภายในค่าย หรือผู้ที่ฆ่าภายนอกค่าย เพื่อที่จะถวายเป็นเครื่องบูชา ⁴ ถ้าเขาไม่ได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบเพื่อถวายให้เป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตรงหน้าพลานัน ชายคนนั้นก็มีความผิดในการทำให้เลือดไหล เขาได้ทำให้เลือดไหล และชายคนนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางผู้คนของเขา

⁵ จุดประสงค์ของพระบัญชานี้ก็เพื่อให้ประชาชนอิสราเอลจะได้นำเครื่องบูชาของพวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ นำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อถวายเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ แทนที่การถวายเครื่องบูชาตามท้องทุ่ง ⁶ ปุโรหิตจะพรมเลือดนั้นบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่อยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ปุโรหิตจะเผาไขมันเพื่อให้เกิดเป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ⁷ ประชาชนต้องไม่ถวายเครื่องบูชาของพวกเขาให้แก่เทวรูปแพะอีกต่อไป เพราะนี่เป็นการกระทำที่เหมือนกับโสเภณีทั้งหลาย สิ่งนี้จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขาไปตลอดชั่วอายุคนของพวกเขา'

⁸ เราต้องบอกแก่พวกเขาว่า 'ชายอิสราเอลคนใด หรือคนต่างชาติคนใดผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชา ⁹ และไม่ได้นำเครื่องบูชามาที่ทางเข้าของเต็นท์นัดพบเพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ ชายคนนั้นต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา

¹⁰ ถ้าคนใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอล หรือคนต่างชาติผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขารับประทานเลือดใดๆ เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้กับคนนั้นที่รับประทานเลือด และเราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา ¹¹ เพราะว่าชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่งก็อยู่ในเลือดของมัน เราได้ให้เลือดของมันแก่พวกเขาเพื่อใช้ในการลบล้างมลทินบนแท่นบูชาสำหรับชีวิตของพวกเขา เพราะเลือดนั้นเองที่ทำการลบมลทินได้ เพราะเลือดนั้นเองที่ลบมลทินให้แก่ชีวิต

¹² เหตุฉะนั้น เราได้บอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า ห้ามคนใดในท่ามกลางพวกเขารับประทานเลือด แม้คนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาก็ห้ามรับประทานเลือด ¹³ หากมีคนอิสราเอลคนใด หรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้ออกไปล่าสัตว์และฆ่าสัตว์หรือคนที่สามารถรับประทานได้ คนนั้นต้องเทเลือดของสัตว์ทิ้งและเอาดินกลบ

¹⁴ เพราะชีวิตของสัตว์แต่ละตัวคือเลือดของมัน ด้วยเหตุนี้เราได้บอกแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "เจ้าจงอย่ารับประทานเลือดของสัตว์ใด ๆ เพราะชีวิตของสัตว์ที่มีชีวิตทุกตัวคือเลือดของมัน ใครก็ตามที่รับประทานเลือดต้องถูกตัดออก" ¹⁵ ทุกคนที่รับประทานสัตว์ที่ตายแล้วหรือที่ถูกสัตว์ป่ากัดตาย ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นชาวเมืองแต่กำเนิดหรือเป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เขาต้องซักเสื้อผ้าของเขาและอาบน้ำ และเขาจะเป็นมลทินไปจนถึงตอนเย็น แล้วเขาจะสะอาด ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าของเขาหรืออาบน้ำ เขาก็ต้องแบกรับความผิดของเขา"

Chapter 18

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ³ เจ้าทั้งหลายต้องไม่ทำตามสิ่งต่าง ๆ ที่ประชาชนทำกันในอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเจ้าเคยอยู่อาศัยกันมาก่อน เจ้าทั้งหลายต้องไม่ทำตามสิ่งต่าง ๆ ที่ประชาชนทำกันในคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เราทำลายเจ้าทั้งหลายไป จงอย่าทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกเขา

⁴ เจ้าทั้งหลายต้องทำตามกฎหมายของเรา และเจ้าทั้งหลายต้องรักษาคำบัญชาของเรา เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้ดำเนินตามนั้น เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ⁵ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและกฎหมายของเรา ถ้าใครทำตามนั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่เพราะกฎเหล่านั้น เราคือยาห์เวห์

⁶ จงอย่าให้คนใดหลับนอนโดยเปลือยกายของเขากับญาติคนใดก็ตามที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดกัน เราคือยาห์เวห์ ⁷ จงอย่าลบหลู่เกียรติบิดาของเจ้า โดยการหลับนอนกับมารดาของเจ้า นางเป็นแม่ของเจ้า เจ้าต้องไม่ลบหลู่เกียรตินาง ⁸ อย่าหลับนอนกับคนใดที่เป็นบรรดาภรรยาของบิดาเจ้า เจ้าต้องไม่ลบหลู่เกียรติบิดาของเจ้าแบบนั้น

⁹ จงอย่าหลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวคนใดของเจ้า ไม่ว่าเธอจะเป็นบุตรสาวของบิดาเจ้าหรือเป็นบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอได้ถูกเลี้ยงมาในบ้านของเจ้าหรือที่ห่างไกลจากเจ้า เจ้าต้องไม่หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า ¹⁰ จงอย่าหลับนอนกับบุตรสาวของบุตรชายของเจ้าหรือบุตรสาวของบุตรหญิงของเจ้า นั่นเป็นสิ่งที่น่าอายต่อตัวเจ้า ¹¹ จงอย่าหลับนอนกับบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาจากบิดาเจ้า เธอเป็นน้องสาวของเจ้า และเจ้าต้องไม่หลับนอนกับเธอ

¹² จงอย่าหลับนอนกับป้าหรืออาหญิงของเจ้า เธอเป็นญาติใกล้ชิดกับบิดาเจ้า ¹³ จงอย่าหลับนอนกับป้าหรือน้าหญิงของเจ้า นางเป็นญาติใกล้ชิดของมารดาเจ้า ¹⁴ อย่าลบหลู่เกียรติสูงหรืออาของเจ้าโดยการหลับนอนกับภรรยาของเขา จงอย่าเข้าใกล้นางเพราะมุ่งหวังเช่นนั้น นางเป็นป้าสะใภ้หรืออาสะใภ้ของเจ้า

¹⁵ จงอย่าหลับนอนกับลูกสะใภ้ของเจ้า นางเป็นภรรยาของบุตรชายเจ้า จงอย่าหลับนอนกับนาง ¹⁶ จงอย่าหลับนอนกับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า จงอย่าลบหลู่เกียรติเขาด้วยวิธีนี้ ¹⁷ จงอย่าหลับนอนกับผู้หญิงและบุตรสาวของนาง หรือบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรหญิงของนาง พวกเขาต่างเป็นญาติใกล้ชิดกับนาง และการหลับนอนกับพวกเขาเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย ¹⁸ เจ้าต้องไม่แต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของภรรยาเจ้าเพื่อให้เป็นภรรยาคนที่สอง และหลับนอนกับเธอในขณะที่ภรรยาคนแรกของเจ้ายังมีชีวิตอยู่

¹⁹ จงอย่าหลับนอนกับผู้หญิงในช่วงที่เธอมีประจำเดือน เธอเป็นมลทินในช่วงเวลานั้น ²⁰ จงอย่าหลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า และทำตัวของเจ้าเองให้เป็นมลทินกับนางแบบนั้น ²¹ เจ้าต้องไม่ยกบุตรทั้งหลายของเจ้าเพื่อให้พวกเขาไปลุยไฟ เพื่อที่เจ้าจะได้ถวายพวกเขาให้แก่พระโมเลค เพราะเจ้าต้องไม่ทำให้พระนามของพระเจ้าของเจ้าต้องเสื่อมเกียรติ เราคือยาห์เวห์

²² จงอย่าหลับนอนกับผู้ชายอื่นๆ เหมือนกับหลับนอนกับผู้หญิง นี่เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย ²³ จงอย่าหลับนอนกับสัตว์ใดๆ และทำตัวเจ้าเองให้เป็นมลทินเพราะมัน ห้ามไม่ให้ผู้หญิงคิดที่จะหลับนอนกับสัตว์ใดๆ นี่เป็นเรื่องวิปาส

²⁴ จงอย่าทำให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทินด้วยวิธีการเหล่านี้เลย เพราะชนชาติทั้งหลายคือชนชาติต่างๆ ที่เราได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าเจ้าทั้งหลาย ต่างก็เป็นมลทินด้วยวิธีการเหล่านี้ทั้งหมด ²⁵ แผ่นดินได้กลายเป็นมลทิน ดังนั้นเราจึงได้ลงโทษความบาปของพวกเขา และแผ่นดินได้สำรอกพลเมืองของตนออกมาเสีย ²⁶ เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายต้องรักษาคำบัญชาและกฎเกณฑ์ของเรา และต้องไม่ทำอะไรที่เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ ไม่ว่าเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นชาวเมืองอิสราเอลมาตั้งแต่เกิดหรือคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

²⁷ เพราะนี่คือสิ่งชั่วร้ายที่ผู้คนในแผ่นดินคือบรรดาคนที่เคยอยู่อาศัยในที่นี้ก่อนพวกเจ้าได้กระทำกัน และบัดนี้ แผ่นดินนั้นก็เป็นมลทิน ²⁸ เหตุฉะนั้นจงระวัง เพื่อแผ่นดินนั้นจะไม่สำรอกเจ้าทั้งหลายออกมาหลังจากที่เจ้าได้ทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน เหมือนดังที่มันเคยสำรอกผู้คนที่เคยอยู่ก่อนพวกเจ้าออกมาแล้ว

²⁹ ใครก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ คนนั้นที่กระทำแบบนั้นจะถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา ³⁰ เหตุฉะนั้น พวกเจ้าต้องรักษาคำบัญชาของเราโดยไม่กระทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีที่น่ารังเกียจเหล่านี้ซึ่งเคยถือปฏิบัติกันในแผ่นดินนี้ก่อนพวกเจ้า ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจงอย่าทำให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทินเพราะสิ่งเหล่านี้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

Chapter 19

¹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่ที่ชุมนุมของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด และบอกพวกเขาว่า 'พวกเจ้าต้องบริสุทธิ์ เพราะเรายาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ ³ ทุกคนจงเคารพมารดาของตนและบิดาของตน และพวกเจ้าต้องรักษาวินัยของเรา เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ⁴ จงอย่าหันไปหารูปเคารพอันไร้ค่า หรือหล่อรูปเคารพเพื่อตนเอง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

⁵ เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาที่ทำให้ตัวเจ้าเป็นที่ยอมรับ ⁶ เครื่องบูชานั้นต้องรับประทานในวันเดียวกับที่เจ้าถวาย หรือในวันถัดไป ถ้ามีอะไรเหลือจนถึงวันที่สามจะต้องเผาเสียด้วยไฟ ⁷ ถ้ายังเอามารับประทานในวันที่สามก็เป็นมลทิน ต้องไม่เป็นที่ยอมรับ ⁸ และทุกคนที่รับประทานก็ต้องแบกรับความผิดของตนเอง เพราะเขาลบล้างสิ่งที่บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา

⁹ เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวจากแผ่นดินของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวตามมุมของทุ่งนาของพวกเจ้าจนเกลี้ยง และจะไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตไปจนหมด ¹⁰ พวกเจ้าต้องไม่เก็บผลจันทน์ทุกเมล็ดจากสวนองุ่นของพวกเจ้า หรือเก็บผลองุ่นที่ร่วงบนพื้นในสวนองุ่นของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องเหลือไว้สำหรับคนยากจนและสำหรับคนต่างชาติ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

¹¹ อย่าลักขโมย อย่าโกหก อย่าหลอกลวงกันและกัน ¹² อย่าสาบานเท็จโดยอ้างนามของเราและทำให้พระนามของพระเจ้าของพวกเจ้าถูกเหยียดหยาม เราคือยาห์เวห์ ¹³ อย่ากดขี่เพื่อนบ้านของพวกเจ้าหรือปล้นเขา ต้องไม่ค้างค่าแรงของลูกจ้างข้ามคืนจนถึงตอนเช้า ¹⁴ อย่าด่าคนหูหนวกหรือวางสิ่งสะดุดขวางคนตาบอด แต่งเครื่องกล้วพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์

¹⁵ อย่าทำให้การตัดสินเป็นเท็จ พวกเจ้าต้องไม่แสดงความลำเอียงต่อบางคนเพราะเห็นว่าเขายากจน และพวกเจ้าต้องไม่แสดงความลำเอียงแก่บางคนเพราะเห็นว่าเขาเป็นคนสำคัญ แต่งตัดสินเพื่อนบ้านของพวกเจ้าอย่างยุติธรรม ¹⁶ อย่าเที่ยวเดินไปทั่วเพื่อนินทาเรื่องเท็จให้กระจายไปในท่ามกลางประชาชนของพวกเจ้า แต่งหาทางที่จะปกป้องชีวิตของเพื่อนบ้านของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์

¹⁷ อย่าเกลียดชังพี่น้องของพวกเจ้าอยู่ในใจ พวกเจ้าต้องตักเตือนเพื่อนบ้านด้วยความจริงใจ เพื่อจะไม่ได้มีส่วนในความบาปเพราะเขา ¹⁸ อย่าแก้แค้นหรือคิดปองร้ายคนในชนชาติเดียวกัน แต่งรักเพื่อนบ้านของพวกเจ้าเหมือนรักตนเอง เราคือยาห์เวห์

¹⁹ พวกเจ้าต้องรักษาคำบัญชาของเรา อย่าผสมพันธุ์บรรดาสัตว์ของพวกเจ้ากับสัตว์อื่นที่ต่างชนิดกัน อย่าหว่านเมล็ดสองชนิดที่แตกต่างกันผสมกันเมื่อหว่านในทุ่งนาของพวกเจ้า อย่าสวมชุดที่ทำมาจากผ้าสองชนิดผสมกัน ²⁰ ผู้ใดที่หลับนอนกับทาสหญิงซึ่งได้หมั้นหมายไว้แล้วสำหรับสามี แต่ยังไม่ได้รับการไถ่ถอนหรือยังไม่ได้รับอิสระของเธอ พวกเขาคือลูกของโง่ แต่พวกเขาต้องไม่ถูกทำให้ตายเพราะว่าเธอยังไม่ได้รับอิสระ

²¹ ชายนั้นต้องนำเครื่องบูชาไถ่ความผิดของตนมาถวายแด่พระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ โดยนำแกะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิด ²² แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้แก่เขาด้วยแกะตัวผู้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ สำหรับความบาปที่เขาได้กระทำลงไป แล้วความบาปที่เขาได้กระทำลงไปก็จะได้รับการอภัย

²³ เมื่อพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินและได้ปลูกต้นไม้หลายชนิดไว้เพื่อเป็นอาหาร แล้วพวกเจ้าต้องถือว่าผลที่ออกมานั้นเป็นสิ่งที่ห้ามรับประทาน ผลไม้เหล่านั้นที่ต้องห้ามสำหรับพวกเจ้าเป็นเวลาสามปี ห้ามรับประทานผลไม้เหล่านั้น ²⁴ แต่ในปีที่สี่ ผลไม้ทั้งหมดจะบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาเพื่อถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ²⁵ ในปีที่ห้า เจ้าทั้งหลายจึงจะรับประทานผลไม้เหล่านั้นได้ การที่รอคอยแบบนั้นก็เพื่อให้ต้นไม้ทั้งหลายได้ออกผลเพิ่มมากขึ้น เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

²⁶ อย่ารับประทานเนื้อที่ยังมีเลือดอยู่ข้างในนั้น อย่าประทุษร้ายวิญญาณต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องอนาคต อย่าหาทางควบคุมคนอื่นโดยใช้อำนาจเหนือธรรมชาติ ²⁷ อย่าทำตามนิสัยของคนต่างชาติ เช่น การโกนด้านข้างศีรษะหรือตัดปลายเคราของพวกเจ้า ²⁸ อย่าเชื่อดำเนินการของพวกเจ้าเพื่อไว้ทุกข์แก่คนตาย หรือสักลายบนร่างกายของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์

²⁹ อย่าทำให้บุตรสาวของพวกเจ้าขายหน้าโดยการทำให้เธอเป็นโสเภณี มิฉะนั้นชนชาติก็จะล้มลงต่อการขายตัวและแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความชั่วร้าย ³⁰ พวกเจ้าต้องรักษาวินัยของเราและให้เกียรติแก่สถานที่อันมีศักดิ์สิทธิ์แห่งพลับพลาของเรา เราคือยาห์เวห์

³¹ อย่าหันไปหาบรรดาคนที่ติดต่อกับคนตายหรือกับวิญญาณต่างๆ อย่าเกี่ยวเสาะหาพวกเขา มิฉะนั้นพวกเขาจะทำให้พวกเจ้าเป็นมลทิน เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ³² พวกเจ้าต้องคำนับต่อผู้ที่มิมีหงอกแล้วและให้เกียรติต่อหน้าผู้อาวุโส พวกเจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือยาห์เวห์

³³ ถ้ามีบรรดาคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าในแผ่นดินของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่ทำผิดต่อพวกเขา ³⁴ พวกเจ้าต้องถือว่าคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเจ้าก็เป็นเหมือนชาวอิสราเอลโดยกำเนิดที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องรักเขาเหมือนตัวเอง เพราะพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

³⁵ อย่าโกงเครื่องวัดที่ใช้วัดความยาว ชั่งน้ำหนัก หรือตวงปริมาณ ³⁶ พวกเจ้าต้องใช้เครื่องชั่งที่เที่ยงตรง ลูกตุ้มที่เที่ยงตรง ถังเอฟาห์ที่เที่ยงตรง และถ้วยตวงที่เที่ยงตรง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ได้นำพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ³⁷ พวกเจ้าต้องเชื่อฟังทำตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและกฎหมายทั้งหมดของเรา และทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์"

Chapter 20

- ¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'คนใดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลหรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลที่ได้ยกบุตรทั้งหลายของตนให้แก่พระโมเสส ต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน ประชาชนในแผ่นดินนั้นต้องเอาหินขว้างเขา' ³ เราจะตั้งหน้าของเราสู่กับคนนั้นด้วย และจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขาได้ยกบุตรทั้งหลายของเขาให้แก่พระโมเสส ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินและทำให้นามบริสุทธิ์ของเราถูกเหยียดหยาม
- ⁴ ถ้าประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นปิดหูปิดตาของพวกเขาต่อชายคนนั้นเมื่อเขาได้ยกบุตรทั้งหลายของเขาให้แก่พระโมเสส ถ้าพวกเขาไม่ลงโทษชายคนนั้นถึงตาย ⁵ เราก็จะตั้งหน้าสู่คนนั้นและตระกูลของเขา และเราจะตัดเขาและคนอื่นๆ ผู้ได้ร่วมการเพศกับเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสส
- ⁶ คนใดที่หันไปหาบรรดาคนที่ติดต่อกับคนตาย หรือไปหาบรรดาผู้ที่ติดต่อกับวิญญาณต่างๆ ก็เอาตัวเข้าร่วมทำการเพศกับพวกเขา เราจะตั้งหน้าสู่คนนั้น เราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา ⁷ เหตุฉะนั้นจงชำระตัวของเจ้าและจงบริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
- ⁸ พวกเขาต้องรักษาบัญญัติของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์ผู้ได้แยกพวกเขาไว้ให้บริสุทธิ์ ⁹ ทุกคนที่แข่งด่าบิดาของเขาหรือมารดาของเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน เขาได้แข่งด่าบิดาของเขาหรือมารดาของเขา ดังนั้นเขามีความผิดและสมควรตาย
- ¹⁰ ชายคนใดที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง คือคนใดที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้านของตน ผู้ล่วงประเวณีทั้งชายและหญิงต้องมีโทษถึงตายทั้งคู่อย่างแน่นอน ¹¹ ชายคนใดที่นอนร่วมกับภรรยาของบิดาของเขา เขาเปิดเผยความเปลือยเปล่าของบิดาของเขา ทั้งบุตรชายและภรรยาของบิดาของเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน โฉมหน้าของพวกเขาที่อยู่เหนือพวกเขา
- ¹² ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับลูกสะใภ้ของเขา พวกเขาทั้งสองคนต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขาได้ทำการวิปลาส พวกเขามีความผิดและสมควรตาย ¹³ ถ้าชายคนหนึ่งหลับกับชายอีกคนหนึ่ง เหมือนดังหลับนอนกับผู้หญิง พวกเขาทั้งคู่ได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย
- ¹⁴ ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งและก็แต่งงานกับมารดาของเธอด้วย นี่เป็นความชั่วร้าย พวกเขาต้องถูกเผา ทั้งชายและหญิงทั้งสองคน เพื่อจะไม่มีใครมีความชั่วร้ายในท่ามกลางพวกเขา ¹⁵ ถ้าชายคนหนึ่งสมสู่กับสัตว์ เขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน และพวกเขาต้องฆ่าสัตว์ตัวนั้น ¹⁶ ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งเข้าหาสัตว์ใดเพื่อสมสู่กับมัน พวกเขาต้องฆ่าผู้หญิงและสัตว์นั้น พวกเขาต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย
- ¹⁷ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของเขา ไม่ว่าเป็นบุตรสาวของบิดาของเขาหรือบุตรสาวของมารดาของเขา และเขาเปิดเผยความเปลือยเปล่าของเธอ และเธอมองเห็นความเปลือยเปล่าของเขา นั่นเป็นสิ่งที่น่าอาย พวกเขาต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขาได้หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของตนเอง เขาต้องแบกรับความผิดของเขา ¹⁸ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับผู้หญิงในช่วงที่เธอมีประจำเดือนและได้ร่วมหลับนอนกับเธอ เขาได้เปิดแหล่งเลือดของเธอทำให้เลือดเธอไหล ทั้งชายและหญิงนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชนชาติของเขา
- ¹⁹ เจ้าต้องไม่หลับนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า หรือพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะว่าเจ้าจะทำให้ญาติใกล้ชิดของเจ้าขายหน้า เจ้าต้องแบกรับความผิดของตน ²⁰ ถ้าชายคนหนึ่งหลับนอนกับป้าของเขา เขาได้ลบหลู่เกียรติสูงของเข พวกเขาจะต้องรับผิดชอบความบาปของพวกเขา และพวกเขาจะตายโดยไม่มีบุตร ²¹ ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของตนในขณะที่พี่ชายหรือน้องชายยังมีชีวิตอยู่ นี่เป็นสิ่งที่ขายหน้า เขาได้ลบหลู่เกียรติพี่ชายหรือน้องชายของเขา เราจะเอาทรัพย์สินสมบัติใดๆ ที่บรรดาบุตรทั้งหลายอาจได้รับเป็นมรดกจากบิดามารดาไปจากพวกเขาเสีย
- ²² เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องรักษากฎหมายทั้งสิบของเราและกฎหมายทั้งสิบของเรา พวกเขาต้องเชื่อฟังทำตาม เพื่อแผ่นดินที่เราจะพาพวกเขาเข้าไปอยู่นั้นจะไม่สำรอกพวกเขาออกมา ²³ พวกเขาต้องไม่ทำตามขนบธรรมเนียมประเพณีของชนชาติต่างๆ ที่เราจะขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเขา เพราะพวกเขาได้กระทำความผิดทั้งหมดยุติ และเรารังเกียจพวกเขา
- ²⁴ เราได้บอกพวกเขาแล้วว่า "พวกเขาจะได้รับแผ่นดินของพวกเขาเป็นมรดก เราจะให้พวกเขาถือกรรมสิทธิ์เหนือแผ่นดินนั้น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้แยกพวกเขาออกจากชนชาติอื่น ²⁵ เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องแยกแยะให้ออกระหว่างบรรดาสัตว์ที่สะอาดและสัตว์ที่เป็นมลทิน ระหว่างบรรดานกที่เป็นมลทินกับนกที่สะอาด พวกเขาต้องไม่ทำตัวให้เป็นมลทินด้วยบรรดาสัตว์หรือนกที่เป็นมลทิน หรือด้วยสัตว์ใดๆ ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ซึ่งเราได้แยกออกจากพวกเขาให้เป็นสิ่งที่เปื้อนมลทิน
- ²⁶ พวกเขาต้องบริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้บริสุทธิ์ และเราได้แยกพวกเขาออกจากชนชาติอื่นๆ เพื่อให้พวกเขาเป็นของเรา ²⁷ ชายหรือหญิงใดที่ติดต่อกับคนตายหรือคนที่ติดต่อกับวิญญาณต่างๆ ต้องมีโทษถึงตายอย่างแน่นอน ประชาชนจะต้องขว้างพวกเขาด้วยก้อนหิน พวกเขามีความผิดและสมควรตาย"

Chapter 21

- ¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต บุตรชายทั้งหลายของอาโรน และบอกแก่พวกเขาว่า 'อย่าทำตัวเองให้เป็นมลทินด้วยเรื่องบรรดาผู้เสียชีวิตท่ามกลางชนชาติของเขา' ² นอกจากบรรดาญาติใกล้ชิดของเขา มารดาของเขา บิดาของเขา บุตรชายของเขา บุตรสาวของเขา พี่ชายน้องชายของเขา ³ หรือน้องสาวพี่สาวของเขาผู้เป็นพรหมจารีซึ่งยังพึ่งพาเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาอาจยอมเป็นมลทินเพราะเธอได้
- ⁴ แต่เขาต้องไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยเรื่องญาติคนอื่นๆ และทำให้ตนเองเป็นมลทิน ⁵ ปุโรหิตต้องไม่โกนศีรษะหรือกันปลายเคราของเขา และไม่เช็ดร่างกายของพวกเขาเอง ⁶ พวกเขาต้องบริสุทธ์ต่อพระเจ้าของพวกเขาและไม่ทำให้พระนามของพระเจ้าของพวกเขาถูกเหยียดหยาม เพราะพวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาแห่งพระกระยาหารของพระยาห์เวห์ เป็นพระกระยาหารของพระเจ้าของพวกเขา เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องบริสุทธ์
- ⁷ พวกเขาต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงใดที่เป็นโสเภณีและคนที่เปื้อนมลทิน และพวกเขาต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงคนใดที่หย่าร้างจากสามีของนาง เพราะพวกเขาถูกแยกไว้สำหรับพระเจ้าของพวกเขา ⁸ พวกเขาจะต้องแยกเขาไว้ต่างหาก เพราะเขาเป็นผู้ถวายพระกระยาหารแด่พระเจ้าของพวกเขา เขาต้องบริสุทธ์สำหรับพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธ์ เราบริสุทธ์
- ⁹ บุตรหญิงของปุโรหิตคนใดที่ทำตัวเธอเองให้เป็นมลทินโดยการเป็นโสเภณีทำให้บิดาของเธอขายหน้า เธอต้องถูกเผา ¹⁰ ผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตในท่ามกลางพี่น้องของเขา ผู้ที่ถูกเจิมศีรษะด้วยน้ำมันแห่งการทรงเจิม และผู้ที่ได้ชำระตัวให้บริสุทธ์เพื่อสวมเครื่องแต่งกายพิเศษของมหาปุโรหิต ต้องไม่ปล่อยผมหรือฉีกเสื้อผ้าของตน
- ¹¹ เขาต้องไม่ไปที่ไหนก็ตามที่มีศพอยู่และทำตัวเองให้เป็นมลทิน แม้ว่าเพื่อบิดาหรือมารดาของเขาก็ตาม ¹² มหาปุโรหิตต้องไม่ออกจากบริเวณสถานนมัสการแห่งพลับพลา หรือทำให้สถานนมัสการของพระเจ้าของเขาถูกเหยียดหยาม เพราะเขาได้รับการชำระให้บริสุทธ์แล้วในฐานะมหาปุโรหิตโดยน้ำมันแห่งการทรงเจิมของพระเจ้าของเขา เราคือยาห์เวห์
- ¹³ มหาปุโรหิตต้องแต่งงานกับหญิงพรหมจารีเพื่อให้เป็นภรรยาของเขา ¹⁴ เขาต้องไม่แต่งงานกับหญิงม่าย หญิงที่หย่าร้าง หรือหญิงที่เป็นโสเภณี เขาจะไม่แต่งงานกับผู้หญิงแบบนี้ เขาจะแต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากชนชาติของตนเองเท่านั้น ¹⁵ เพื่อเขาจะไม่ทำให้ลูกหลานของพวกเขาเป็นมลทินท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้เขาบริสุทธ์"
- ¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ¹⁷ "จงกล่าวกับอาโรนและบอกเขาว่า 'คนใดในเชื้อสายของพวกเขาในตลอดชั่วอายุที่มีร่างกายพิการ เขาต้องไม่เข้ามาถวายพระกระยาหารแด่พระเจ้าของเขา
- ¹⁸ ชายใดที่มีร่างกายพิการต้องไม่เข้าไปใกล้พระยาห์เวห์ เช่นคนตาบอดหรือคนที่ไม่สามารถเดินได้ คนที่รูปร่างไม่สมบูรณ์หรือพิการ ¹⁹ คนที่พิการที่มือหรือเท้า ²⁰ คนหลังค่อม หรือคนพอมหรือเตี้ยผิดปกติ หรือคนที่ตาของเขาพิการ หรือมีโรค ขี้กลาก หิด หรือคนที่ถูกอหังทะฟ้อ
- ²¹ ห้ามคนใดในท่ามกลางเชื้อสายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตที่มีร่างกายพิการเข้ามาใกล้เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เพราะคนแบบนั้นมีร่างกายพิการ เขาต้องไม่เข้ามาใกล้เพื่อถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา ²² แต่เขาสามารถรับประทานพระกระยาหารของพระเจ้าของเขาได้ ไม่ว่าจะเป็นบางส่วนจากของที่บริสุทธ์ที่สุดหรือบางส่วนจากของที่บริสุทธ์
- ²³ อย่างไรก็ตาม เขาต้องไม่เข้าไปภายในม่านหรือเข้ามาใกล้แท่นบูชา เพราะเขามีร่างกายพิการ เพื่อเขาจะไม่ทำให้สถานบริสุทธ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธ์" ²⁴ ดังนั้นโมเสสจึงได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่อาโรน แก่บุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวง

Chapter 22

¹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่อาโรนและแก่บุตรชายทั้งหลายของเขา จงบอกพวกเขาให้อยู่ห่างจากสิ่งบริสุทธิ์ของประชาชนอิสราเอล ซึ่งพวกเขาได้แยกไว้เพื่อเรา พวกเขาต้องไม่ทำให้นามของเราถูกเหยียดหยาม เราคือยาห์เวห์ ³ จงบอกพวกเขาว่า 'ถ้าเชื้อสายของพวกเจ้าคนใดในตลอดชั่วอายุของพวกเจ้าเข้าใกล้สิ่งที่บริสุทธิ์ที่ประชาชนอิสราเอลได้แยกไว้แด่พระยาห์เวห์ ในขณะที่เขาเป็นมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดออกจากเบื้องหน้าเรา เราคือยาห์เวห์

⁴ ห้ามบรรดาเชื้อสายของอาโรนคนใดที่มีโรคผิวหนังติดเชื้อ หรือมีสิ่งที่ติดเชื้อไหลออกจากร่างกายของเขารับประทานเครื่องบูชาใดๆ ที่ถวายแด่พระยาห์เวห์จนกว่าเขาจะบริสุทธิ์ คนใดก็ตามที่แตะต้องสิ่งที่เปื้อนมลทินใดๆ โดยการแตะต้องศพ หรือโดยแตะต้องชายใดที่หลังน้ำกาม ⁵ หรือคนใดแตะต้องสัตว์เลื้อยคลานที่ทำให้เขาเป็นมลทิน หรือแตะต้องคนใดที่ทำให้เขาเป็นมลทิน ไม่ว่าเป็นมลทินแบบไหนก็ตาม ⁶ แล้วปุโรหิตผู้ใดที่แตะต้องมลทินใดๆ จะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ใดๆ นอกจากเขาได้อบน้ำแล้ว

⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาจึงจะสะอาด หลังจากดวงอาทิตย์ตกเขาจึงสามารถรับประทานของที่บริสุทธิ์นั้นได้ เพราะว่าเป็นอาหารของเขา ⁸ เขาต้องไม่รับประทานอะไรที่พบว่าตายไปแล้วหรือถูกสัตว์ป่าฆ่า ซึ่งจะทำให้เขาเองเป็นมลทิน เราคือยาห์เวห์ ⁹ ปุโรหิตทั้งหลายต้องทำตามคำสั่งสอนของเรา มิฉะนั้นพวกเขาจะมีความผิดบาปและอาจตายเพราะลบหลู่เรา เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์

¹⁰ ห้ามคนภายนอกครอบครัวของปุโรหิต รวมถึงแขกทั้งหลายของปุโรหิต หรือลูกจ้างของเขารับประทานสิ่งใดที่เป็นของบริสุทธิ์ ¹¹ แต่ถ้าปุโรหิตได้ซื้อทาสคนใดด้วยเงินของเขาเอง ทาสนั้นก็รับประทานของที่แยกไว้แด่พระยาห์เวห์ได้ สมาชิกในครอบครัวของปุโรหิตและทาสทั้งหลายที่เกิดในบ้านของเขา พวกเขาสามารถรับประทานของเหล่านั้นร่วมกับเขาได้ ¹² ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตได้แต่งงานกับคนที่ไม่เป็นปุโรหิต เธอไม่สามารถรับประทานของถวายใดๆ ที่บริสุทธิ์ได้

¹³ แต่ถ้าบุตรหญิงของปุโรหิตเป็นหญิงม่าย หรือหย่าร้าง และถ้าเธอไม่มีลูก และถ้าเธอได้กลับมาอาศัยอยู่บ้านบิดาของเธอเหมือนเมื่อตอนเป็นสาว เธอสามารถรับประทานอาหารของบิดาของเธอได้ แต่ห้ามคนที่ไม่มีอยู่ในครอบครัวของปุโรหิตรับประทานอาหารของปุโรหิต ¹⁴ ถ้าผู้ชายคนใดรับประทานอาหารบริสุทธิ์โดยไม่รู้ตัว เขาต้องชดใช้คืนให้แก่ปุโรหิต เขาต้องเพิ่มให้อีกหนึ่งในห้าและมอบคืนแก่ปุโรหิต ¹⁵ ประชาชนอิสราเอลต้องไม่ลบหลู่เกียรติสิ่งที่บริสุทธิ์ที่ได้ยกขึ้นและถวายแด่พระยาห์เวห์ ¹⁶ ทำให้พวกเขาต้องแบกรับความบาปที่ทำให้พวกเขามีความผิดแห่งการรับประทานอาหารที่บริสุทธิ์ เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์"

¹⁷ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ¹⁸ "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่ประชาชนอิสราเอลทั้งปวง จงบอกพวกเขาว่า 'คนอิสราเอลหรือคนต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล เมื่อพวกเขาถวายเครื่องบูชา ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบูชาเพื่อแท่น หรือไม่ว่าเป็นเครื่องบูชาด้วยไขมัน หรือพวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ¹⁹ ถ้าจะให้มันเป็นเครื่องบูชาที่โปรดปราน พวกเขาต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิที่เอามาจากฝูงโค ฝูงแกะหรือฝูงแพะ

²⁰ แต่พวกเขาต้องไม่ถวายสิ่งใดๆ ที่มีตำหนิ เราจะไม่โปรดปรานสิ่งที่พวกเขาถวาย ²¹ คนใดถวายเครื่องสันติบูชาที่เอามาจากฝูงโคหรือฝูงแพะ แกะแด่พระยาห์เวห์เพื่อแท่น หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยไขมัน เครื่องบูชานั้นจะต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน สัตว์นั้นต้องไม่พิการ ²² พวกเขาต้องไม่ถวายสัตว์ใดๆ ที่ตาบอด พิกัด หรือเป็นแผลที่มีสิ่งที่ไหลออก เป็นขี้กลาก หรือเป็นหิด พวกเขาต้องไม่ถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ให้เป็นเครื่องเผาบูชาด้วยไฟบนแท่นบูชา

²³ เจ้าสามารถถวายเครื่องบูชาด้วยไขมันด้วยโคหรือลูกแกะที่พิการหรือตัวเล็กได้ แต่เครื่องบูชาแบบนั้นจะไม่ใช่ที่โปรดปรานถ้าถวายเพื่อแท่น ²⁴ อย่าถวายสัตว์ใดๆ แด่พระยาห์เวห์ที่มีลูกอัมตะ ขี้ตา ถูกขูด ฉีกขาด หรือมีรอยตัด อย่ากระทำการแบบนี้ในแผ่นดินของพวกเจ้า ²⁵ พวกเขาต้องไม่ถวายพระกระยาหารของพระเจ้าของเจ้าจากมือของคนต่างชาติ สัตว์ต่างๆ เหล่านี้มีตำหนิและพิการ พวกเขาจะไม่ได้รับความโปรดปราน

²⁶ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ²⁷ "เมื่อโค หรือแกะ หรือแพะคลอดออกมา มันต้องอยู่กับแม่ของมันเจ็ดวัน แล้วตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป มันสามารถเป็นเครื่องบูชาสำหรับถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยไฟซึ่งเป็นที่โปรดปรานได้

²⁸ อย่าฆ่าแม่โคหรือแม่แกะพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน ²⁹ เมื่อพวกเขาถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาให้เป็นที่โปรดปราน ³⁰ เครื่องบูชานั้นต้องถูกรับประทานในวันเดียวกันกับที่ถวายเครื่องบูชา พวกเขาต้องไม่เหลืออาหารไว้จนถึงเช้า เราคือยาห์เวห์

³¹ ดังนั้นพวกเขาต้องรักษาบัญญัติของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์ ³² พวกเขาต้องไม่ลบหลู่เกียรติพระนามอันบริสุทธิ์ของเรา ประชาชนอิสราเอลต้องยอมรับว่าเราบริสุทธิ์ เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ ³³ ผู้ที่ได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือยาห์เวห์"

Chapter 23

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้แด่พระยาห์เวห์ ที่พวกเขาต้องประกาศให้เป็นการประชุมบริสุทธ์ เป็นเทศกาลเลี้ยงเป็นประจำของเขา

³ พวกเขาทำงานได้ในหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างสมบูรณ์ เป็นการประชุมบริสุทธ์ พวกเขาต้องไม่ทำงานเพราะเป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์ในทุกแห่งที่อาศัยอยู่ ⁴ ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงที่กำหนดไว้ของพระยาห์เวห์ เป็นการประชุมบริสุทธ์ที่พวกเขาต้องประกาศให้ทราบเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้

⁵ ในเวลาเย็นของวันที่สิบสี่ เดือนที่หนึ่ง เป็นปีสกาของพระยาห์เวห์ ⁶ ในวันที่สิบห้าของเดือนเดียวกันเป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน

⁷ ในวันที่แรก พวกเขาต้องจัดให้มีการชุมนุมพร้อมกัน พวกเขาจะไม่ทำงานประจำของพวกเขา ⁸ พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาพระกระยาหารแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นการประชุมที่จัดไว้แด่พระยาห์เวห์ และในวันนั้นพวกเขาต้องไม่ทำงานประจำ"

⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁰ "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราจะให้แก่พวกเขา และเมื่อพวกเขาเก็บเกี่ยวจากแผ่นดินนั้น พวกเขาต้องนำเอาผลรุ่นแรกหนึ่งพ่อนไปให้ปุโรหิต ¹¹ และปุโรหิตจะชูพ่อนข้าวขึ้นขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อพวกเขาจะเป็นที่โปรดปราน ในวันที่ถัดจากสะบาโตเป็นวันที่ปุโรหิตจะยกเครื่องบูชาขึ้นและถวายให้แก่เรา

¹² ในวันที่ที่พวกเขาชูพ่อนข้าวขึ้นขึ้นและถวายให้แก่เรา พวกเขาต้องถวายลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัวให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ¹³ เครื่องถวายธัญญาต้องเป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสองในสิบเอฟาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระยาห์เวห์ เพื่อให้เกิดกลิ่นหอม พร้อมกับเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่อินเป็นเครื่องบูชาดื่มถวาย ¹⁴ พวกเขาต้องไม่รับประทานขนมปัง ข้าวคั่วหรือข้าวดิบ จนกว่าจะถึงวันเดียวกับวันที่พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเขา นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเขาในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่

¹⁵ เริ่มต้นจากวันถัดจากวันสะบาโตซึ่งเป็นวันที่พวกเขานำพ่อนข้าวแห่งเครื่องบูชามาบอกถวาย จงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ ¹⁶ พวกเขาต้องนับไปถึงห้าสิบวัน ซึ่งจะเป็นวันถัดจากวันสะบาโตที่เจ็ด แล้วพวกเขาต้องถวายเมล็ดใหม่แด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายธัญญา ¹⁷ พวกเขาต้องนำขนมปังสองก้อนทำจากแป้งสองในสิบเอฟาห์จากที่อาศัยของพวกเขา ขนมปังนั้นต้องทำจากแป้งอย่างดีใส่เชื้อยีสต์และอบ นั่นจะเป็นเครื่องบูชาบอกถวายแห่งผลรุ่นแรกแด่พระยาห์เวห์

¹⁸ สิ่งที่พวกเขาต้องถวายพร้อมกับขนมปังนั้นคือ ลูกแกะเจ็ดตัวที่มีอายุหนึ่งปีและปราศจากตำหนิ โคหนุ่มหนึ่งตัว แกะตัวผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องถวายธัญญาและเครื่องดื่มบูชาของพวกเขา เป็นเครื่องบูชาถวายด้วยไฟและเกิดเป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ¹⁹ พวกเขาต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวเพื่อถวายเป็นเครื่องสันติบูชา

²⁰ ปุโรหิตต้องบอกเครื่องบูชาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นพร้อมกับลูกแกะสองตัวแด่พระองค์ เครื่องบูชาเหล่านั้นจะเป็นของถวายบริสุทธ์แด่พระยาห์เวห์สำหรับปุโรหิต ²¹ และในวันเดียวกันพวกเขาต้องประกาศให้มีการประชุมบริสุทธ์ และพวกเขาต้องไม่ทำงานประจำ นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่

²² เมื่อพวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลจากแผ่นดินของพวกเขา พวกเขาต้องไม่เก็บเกี่ยวตามมุมของทุ่งนาจนหมด และพวกเขาต้องไม่เก็บเมล็ดที่ตก พวกเขาต้องทิ้งไว้สำหรับคนยากจนและสำหรับคนต่างด้าว เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา"

²³ พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า ²⁴ "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ดจะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจังสำหรับพวกเขา เป็นอนุสรณ์ด้วยการเป่าแตร และเป็นการประชุมบริสุทธ์ ²⁵ พวกเขาต้องไม่ทำงานประจำ และพวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์"

²⁶ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ²⁷ "ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันลบล้างมลทิน เป็นการประชุมบริสุทธ์ และพวกเขาต้องถ่อมตัวลงและถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ²⁸ พวกเขาต้องไม่ทำงานในวันนั้นเพราะเป็นวันลบมลทิน ที่จะทำการลบมลทินของตัวพวกเขาเองเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

²⁹ ในวันนั้น ถ้าผู้ใดไม่ถ่อมตัวเองลงจะต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา ³⁰ ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ ในวันนั้น เรายาห์เวห์จะกล่าวสาปแช่งผู้นั้นไปเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา

³¹ พวกเขาต้องไม่ทำงานใดๆ ในวันนั้น นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่ ³² วันที่ต้องเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างจริงจังสำหรับพวกเขา และพวกเขาต้องถ่อมตัวเองลงเริ่มตั้งแต่วันที่เก้าของเดือนนั้น พวกเขาต้องถือรักษาวินัยสะบาโตของพวกเขาจากเวลาเย็นจนถึงเวลาเย็น"

³³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ³⁴ "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดจะเป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระยาห์เวห์จะถืออยู่เจ็ดวัน

³⁵ ในวันแรกต้องมีการประชุมบริสุทธี พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำ ³⁶ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แปดจะต้องมีการประชุมบริสุทธี และพวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นการประชุมตามพิธี และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานใดๆ

³⁷ ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งพวกเจ้าต้องประกาศเป็นประชุมบริสุทธีเพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ คือเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายธัญบูชา เครื่องสัตวบูชาและเครื่องต้มบูชา ให้ถวายแต่ละอย่างตามที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน ³⁸ เทศกาลเลี้ยงเหล่านี้จะเพิ่มเติมเข้าไปนอกเหนือจากวันสะบาโตของพระยาห์เวห์และของถวายของพวกเจ้า การเก็บบั้งทั้งหมดของพวกเจ้า และเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของพวกเจ้าที่พวกเจ้าถวายแด่พระยาห์เวห์

³⁹ ในเรื่องเกี่ยวกับเทศกาลอยู่เพิง ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อพวกเจ้าได้รวบรวมพืชผลที่ได้มาจากแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเจ้าต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้แด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจัง และในวันที่แปดก็จะเป็นวันหยุดพักอย่างจริงจังด้วย ⁴⁰ ในวันที่แรกพวกเจ้าจะต้องเอาผลที่ดีที่สุดจากต้นไม้นี้ต่างๆ ใบอินทผลิม กิ่งที่มีใบมาก และกิ่งต้นหลิวมา และพวกเจ้าจะขึ้นชมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นเวลาเจ็ดวัน

⁴¹ พวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้แด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวันในแต่ละปี นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเจ้าในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ พวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด ⁴² พวกเจ้าต้องอาศัยอยู่ในเพิงเล็กๆ เป็นเวลาเจ็ดวัน ชาวอิสราเอลโดยกำเนิดทุกคนต้องอยู่ในเพิงเล็กๆ เป็นเวลาเจ็ดวัน

⁴³ เพื่อเชื้อสายของพวกเจ้าจากรุ่นต่อรุ่นจะได้เรียนรู้ว่า เราได้ทำให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิงพักแบบนั้นอย่างไรเมื่อเราได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า" ⁴⁴ ดังนั้นแหละ โมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เพื่อพระยาห์เวห์

Chapter 24

- ¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงสั่งให้คนอิสราเอลนำน้ำมันบริสุทธิ์ที่ได้คั้นจากผลมะกอกมาให้แก่เจ้าเพื่อใช้เติมตะเกียง เพื่อให้มีแสงสว่างลุกอยู่เสมอ
- ³ กายนอกม่านหน้าหีบแห่งพันธสัญญาที่อยู่ในเต็นท์นัดพบ อาโรนต้องคอยดูแลให้ตะเกียงนี้มีไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตั้งแต่วเวลาเย็นจนถึงเวลาเช้า นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้า ⁴ มหาปุโรหิตต้องคอยรักษาตะเกียงที่อยู่บนคั่นประทีปทองคำบริสุทธิ์ให้มีไฟลุกอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
- ⁵ เจ้าต้องเอาแป้งอย่างดีที่อบแล้วมาสืบสองก้อน แต่ละก้อนต้องทำจากแป้งสองในสิบเอฟาห์ ⁶ แล้วเจ้าต้องวางเรียงให้เป็นสองแถว แถวละหกก้อน บนโต๊ะทองคำบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ⁷ เจ้าต้องโรยเครื่องหอมบริสุทธิ์ระหว่างแต่ละแถวของขนมปังเหล่านั้นเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่เป็นส่วนที่แทน เครื่องหอมนี้จะถูกเผาแด่พระยาห์เวห์
- ⁸ ทุกวันสะบาโต มหาปุโรหิตต้องวางขนมปังหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์เสมอในนามของคนอิสราเอล เป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญานิรันดร์ ⁹ เครื่องถวายนี้จะตกเป็นของอาโรนและบรรดาบุตรชายของเขา และพวกเขาจะรับประทานเครื่องบูชานั้นในสถานที่บริสุทธิ์ เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งจากเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์ที่ถวายด้วยไฟ"
- ¹⁰ บัดนี้ เกิดมีเรื่องว่าบุตรชายของผู้หญิงอิสราเอลคนหนึ่ง ซึ่งมีดาของเขาคือคนอียิปต์ ได้ไปในท่ามกลางคนอิสราเอล บุตรชายคนหนึ่งของผู้หญิงชาวอิสราเอลได้ทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย ¹¹ บุตรชายของผู้หญิงชาวอิสราเอลคนนั้นจึงได้ห่มินประมาทพระนามของพระยาห์เวห์และได้แช่งด่าพระเจ้า ดังนั้นประชาชนจึงได้พาเขามาหาโมเสส มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรหญิงของดิบรีที่มาจากเผ่าดาน ¹² พวกเขาได้ขังคนนั้นไว้จนกว่าพระยาห์เวห์จะทรงแจ้งพระประสงค์ของพระองค์เองต่อพวกเขา
- ¹³ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ¹⁴ "จงเอาชายคนนั้นที่ได้แช่งด่าพระเจ้าออกไปภายนอกค่าย ทุกคนที่ได้ยินคำด่าของเขาต้องเอามือวางบนหัวของเขา หลังจากนั้นที่ชุมนุมทั้งหมดจะต้องเอาหินขว้างเขา
- ¹⁵ เจ้าต้องอธิบายให้แก่คนอิสราเอลว่า "ผู้ใดแช่งด่าพระเจ้าของเขาต้องแบกรับความผิดของตน ¹⁶ ใครที่ห่มินประมาทพระนามของพระยาห์เวห์ต้องได้รับโทษถึงตายอย่างแน่นอน ที่ชุมนุมทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย ไม่ว่าผู้นั้นเป็นคนต่างชาติหรือคนอิสราเอลโดยกำเนิด ถ้าผู้ใดห่มินประมาทพระนามของพระยาห์เวห์ เขาต้องได้รับโทษถึงตาย
- ¹⁷ ถ้าใครทำร้ายอีกคนจนตาย เขาต้องรับโทษถึงตายอย่างแน่นอน ¹⁸ ถ้าใครทำร้ายสัตว์ของคนอื่นถึงตาย เขาต้องจ่ายชดเชย ชีวิตทดแทนชีวิต ¹⁹ ถ้าผู้ใดทำร้ายเพื่อนบ้านของเขา เขาต้องถูกระงับเช่นเดียวกับที่เขาได้กระทำต่อเพื่อนบ้านของเขา ²⁰ กระดุกหักทดแทนกระดุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขาได้ทำให้อีกคนบาดเจ็บอย่างไร เขาก็ต้องถูกระงับแบบเดียวกัน
- ²¹ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์หนึ่งต้องจ่ายค่าชดเชย ผู้ใดที่ฆ่าคนก็ต้องรับโทษถึงตาย ²² เจ้าต้องมีกฎหมายอย่างเดียวกันทั้งกับคนต่างชาติและคนอิสราเอลโดยกำเนิดด้วย เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า" ²³ ดังนั้นโมเสสจึงได้บอกแก่คนอิสราเอล และประชาชนได้พาชายคนนั้นที่ได้แช่งด่าพระยาห์เวห์ออกไปภายนอกค่าย พวกเขาได้เอาก้อนหินขว้างชายคนนั้น คนอิสราเอลได้ทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่มีมายังโมเสส

Chapter 25

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายว่า ² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราบอกให้พวกเขาต้องให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระยาห์เวห์ ³ พวกเขาต้องหว่านในทุ่งนาของพวกเขาในหกปี และในหกปีนั้นพวกเขาต้องตัดแต่งสวนองุ่นของพวกเขาและรวบรวมผลผลิต

⁴ แต่ในปีที่เจ็ด ต้องถือเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักของแผ่นดินอย่างจริงจัง เป็นสะบาโตแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องไม่หว่านในทุ่งนาของพวกเขาหรือตัดแต่งสวนองุ่นของพวกเขา ⁵ พวกเขาต้องไม่ทำการเก็บเกี่ยวสิ่งใดที่เติบโตขึ้นเอง และพวกเขาต้องไม่ทำการเก็บเกี่ยวองุ่นใดๆ ที่เติบโตบนเถาองุ่นที่ไม่ได้ติดแขนงของพวกเขา นี่จะเป็นปีแห่งการหยุดพักของแผ่นดินอย่างจริงจัง

⁶ สิ่งใดที่เติบโตบนแผ่นดินที่ไม่ได้เพาะปลูกในช่วงปีสะบาโตจะเป็นอาหารแก่พวกเขา ทั้งตัวพวกเขา และกษัตริย์ของพวกเขาลูกจ้างของพวกเขาและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาก็ได้เก็บอาหาร ⁷ ทั้งฝูงสัตว์ของพวกเขาและสัตว์ป่าจะได้กินสิ่งที่เกิดขึ้นเองบนแผ่นดิน

⁸ พวกเขาต้องนับปีสะบาโตเจ็ดปีเจ็ดครั้ง นั่นคือนับเจ็ดคูณเจ็ดปี นั่นจะเป็นเจ็ดปีสะบาโต รวมทั้งหมดเป็นสี่สิบเก้าปี ⁹ แล้วพวกเขาต้องเป่าเขาสัตว์ให้ดังทั่วทุกหนแห่งในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ในวันที่แห่งการลบล้างนั้นพวกเขาต้องเป่าเขาสัตว์ให้ดังทั่วแผ่นดินของพวกเขา

¹⁰ พวกเขาต้องตั้งปีที่ห้าสิบไว้แด่พระยาห์เวห์และประกาศอิสรภาพทั่วทั้งแผ่นดินแก่ทุกคนที่อาศัยอยู่ในนั้น นั่นจะเป็นการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเขา ที่ทั้งที่ดินและบรรดาทาสต้องกลับคืนสู่ครอบครัวของพวกเขา ¹¹ ปีที่ห้าสิบจะเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองสำหรับพวกเขา พวกเขาต้องไม่หว่านหรือทำการเก็บเกี่ยว จงรับประทานทุกสิ่งที่เติบโตขึ้นเอง และเก็บผลองุ่นที่เติบโตตามแขนงที่ไม่ได้ติด ¹² เพราะนี่เป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองที่บริสุทธิ์สำหรับพวกเขา พวกเขาต้องรับประทานพืชผลที่เติบโตขึ้นเองตามทุ่งนา

¹³ พวกเขาต้องส่งทุกคนให้กลับคืนไปยังที่ดินของพวกเขาเองในปีแห่งการเฉลิมฉลองนี้ ¹⁴ ถ้าพวกเขาขายที่ดินให้แก่เพื่อนบ้านของเขา หรือซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านของพวกเขา พวกเขาต้องไม่โกงหรือทำผิดต่อกัน ¹⁵ ถ้าพวกเขาซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านของเขา ให้พิจารณาจำนวนปีและพืชผลที่สามารถเก็บเกี่ยวได้ ไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองในครั้งต่อไป เพื่อนบ้านของพวกเขาที่ขายที่ดินก็ต้องพิจารณาถึงเรื่องนั้นด้วยเช่นกัน

¹⁶ ถ้าจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบในครั้งต่อไปเหลือมาก ที่ดินก็มีราคาเพิ่มขึ้น และถ้าจำนวนปีที่ก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งต่อไปเหลือน้อย ราคาที่ดินก็น้อยลง เพราะจำนวนครั้งที่เจ้าของใหม่จะทำการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดินจะขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองครั้งต่อไป ¹⁷ พวกเขาต้องไม่โกงกันหรือทำผิดต่อกัน แต่พวกเขาต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

¹⁸ เหตุฉะนั้นพวกเขาต้องเชื่อฟังทำตามกฎเกณฑ์ของเรา จงรักษากฎหมายของเราและกระทำตาม แล้วพวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัย ¹⁹ แผ่นดินจะเกิดผล และพวกเขาจะได้รับประทานจนอิ่มและอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ²⁰ พวกเขาอาจพูดว่า "แล้วพวกเราจะได้รับประทานอะไรในปีที่เจ็ดเล่า? ดูสิ เราไม่สามารถหว่านหรือรวบรวมพืชผลของเราได้"

²¹ เราจะบัญชาพรของเราให้มาเหนือพวกเขาในปีที่หก และนั่นจะทำให้เก็บเกี่ยวได้เพียงพอสำหรับสามปี ²² พวกเขาจะหว่านในปีที่แปดและจะยังได้รับประทานผลผลิตจากหลายปีก่อนหน้านั้นและจากยู่ฉาง จนกว่าจะถึงการเก็บเกี่ยวในปีที่เก้า พวกเขาจะสามารถรับประทานจากที่เก็บสะสมไว้ในหลายปีก่อนหน้านั้น

²³ ที่ดินต้องไม่ถูกขายให้แก่เจ้าของใหม่อย่างถาวร เพราะแผ่นดินเป็นของเรา พวกเขาทั้งปวงต่างเป็นคนต่างด้าวและผู้อาศัยอยู่ชั่วคราวในแผ่นดินของเรา ²⁴ พวกเขาต้องมีสิทธิ์แห่งการไถ่ถอนสำหรับที่ดินทั้งหมดที่พวกเขาถือครองอยู่ พวกเขาต้องยอมให้ครอบครัวที่เจ้าของที่ดินจากเขาได้ซื้อที่ดินคืน

²⁵ ถ้าพี่น้องคนอิสราเอลของเขายากจนลง เพราะเหตุนี้จึงได้ขายที่ดินบางส่วนของเขา หลังจากนั้นญาติสนิทของเขาก็สามารถมาซื้อที่ดินที่เขาขายแก่เจ้านั้นคืนกลับไปได้ ²⁶ ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนที่ดินของเขา แต่ถ้าเขาร่ำรวยขึ้นและเขาก็มีความสามารถไถ่ถอนคืนได้

²⁷ ก็ให้เขาคำนวณย้อนไปถึงปีที่ถูกขายไปและจ่ายคืนให้แก่คนที่ซื้อไปนั้น แล้วเขาจึงสามารถกลับไปยังที่ดินของตนเองได้ ²⁸ แต่ถ้าเขาไม่สามารถไถ่ถอนที่ดินกลับไปได้ ที่ดินที่เขาขายไปนั้นก็ยังเป็นของคนที่ยกไปจนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เมื่อถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ดินก็จะถูกคืนให้แก่ผู้ที่ขายไป และเจ้าของเดิมก็จะกลับไปอยู่ในที่ดินของตนเองได้

²⁹ ถ้าชายใดขายบ้านในเมืองที่มีกำแพง เขาก็สามารถซื้อคืนได้ภายในหนึ่งปีหลังจากที่ได้ขายบ้านไปแล้ว เขามีสิทธิ์ไถ่ถอนได้ในตลอดหนึ่งปี ³⁰ ถ้าบ้านนั้นไม่ได้ถูกไถ่ถอนภายในหนึ่งปี บ้านที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นก็จะกลายเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของชายผู้ได้ซื้อบ้านนั้นไปตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเขา บ้านหลังนั้นจะไม่ต้องคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง

³¹ แต่บรรดาบ้านตามหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบจะถือว่าเป็นเหมือนที่ดินทุ่งนา เป็นที่ดินที่สามารถไถ่ถอนได้ และที่ดินนั้นจะต้องถูกส่งคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง ³² แต่อย่างไรก็ตาม บรรดาบ้านที่เป็นของคนเลวีที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของพวกเขาสามารถไถ่ถอนได้ตลอดเวลา

- 33 ถ้าคนเลวคนหนึ่งไม่ได้ไถ่ถอนบ้านที่เขาขายไป บ้านในเมืองที่ถูกขายไปนั้นจะต้องส่งคืนในปีแห่งการเฉลิมฉลอง เพราะบรรดาบ้านในเมืองของคนเลวนั้นเป็นทรัพย์สินของพวกเขาในท่ามกลางคนอิสราเอล 34 แต่ทุ่งนาที่อยู่ล้อมรอบเมืองของพวกเขาจะขายไม่ได้เพราะทุ่งนาเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินถาวรของคนเลว
- 35 ถ้าพี่น้องร่วมชาติของพวกเจ้ายากจนลง จนเขาไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ต่อไป พวกเจ้าก็ต้องช่วยเขาเหมือนดังที่พวกเจ้าช่วยคนต่างด้าวหรือคนอื่นๆ ที่อาศัยอยู่เหมือนแขกเมืองในท่ามกลางพวกเจ้า 36 อย่าคิดดอกเบียจากเขาหรือพยายามหากำไรใดๆ จากเขา แต่จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพื่อพี่น้องของพวกเจ้าจะได้อยู่ร่วมกับพวกเจ้า
- 37 พวกเจ้าต้องไม่ให้เขากู้เงินและคิดดอกเบีย หรือขายอาหารให้เขาโดยคิดกำไร 38 เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะไถ่ยกแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเจ้า และเพื่อจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
- 39 ถ้าพี่น้องร่วมชาติของพวกเจ้ายากจนลงและขายตัวเขาเองแก่พวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่บังคับให้เขาทำงานเหมือนทาส 40 จงปฏิบัติต่อเขาเหมือนลูกจ้าง เขาต้องเป็นเหมือนคนที่อาศัยอยู่กับพวกเจ้าเพียงชั่วคราว เขาจะรับใช้พวกเจ้าจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง
- 41 หลังจากนั้นเขาก็จะจากเจ้าไป ทั้งตัวเขาและลูกๆ ที่อยู่กับเขา และเขาจะกลับไปยังครอบครัวของเขาและไปยังที่ดินของบิดาของเขา 42 เพราะพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะไม่ถูกขายให้เป็นทาส 43 พวกเจ้าต้องไม่ปกครองพวกเขาอย่างการรุนแรง แต่พวกเจ้าต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเจ้า 44 ส่วนเรื่องทาสชายหญิงของพวกเจ้า ที่พวกเจ้าได้มาจากชนชาติต่างๆ ที่อาศัยอยู่ล้อมรอบพวกเจ้า พวกเจ้าสามารถซื้อทาสจากพวกเขาได้
- 45 พวกเจ้าสามารถซื้อทาสจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ซึ่งมาจากครอบครัวของพวกเขาที่อยู่กับพวกเจ้า บรรดาเด็กๆ ที่เกิดในแผ่นดินของพวกเจ้า พวกเขากลายเป็นทรัพย์สินของพวกเจ้าได้ 46 พวกเจ้าสามารถยกทาสเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของพวกเจ้าต่อไปได้เหมือนดังเป็นทรัพย์สิน และทำให้พวกเขาเป็นทาสไปได้ตลอดชีวิต แต่พวกเจ้าต้องไม่ปกครองเหนือพี่น้องของพวกเจ้าจากท่ามกลางคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง
- 47 ถ้าคนต่างด้าวหรือบางคนที่อาศัยอยู่ชั่วคราวกับพวกเจ้าร่ำรวยขึ้น และถ้าพี่น้องคนอิสราเอลสักคนหนึ่งของพวกเจ้ายากจนลง และขายตัวเองให้แก่คนต่างด้าวคนนั้นหรือบางคนในครอบครัวของคนต่างด้าวนั้น 48 หลังจากที่พี่น้องคนอิสราเอลของพวกเจ้าถูกซื้อไป เขาก็สามารถถูกซื้อคืนได้ บางคนในครอบครัวของเขาสามารถไถ่ถอนเขาได้
- 49 อาจเป็นลูกของคณนั้น หรือลูกพี่ลูกน้องของเขาที่จะไถ่ถอนเขา หรือคนใดที่เป็นญาติสนิทของเขาจากครอบครัวของเขา หรือถ้าเขาร่ำรวยขึ้น เขาอาจไถ่ถอนตัวเองได้ 50 เขาต้องต่อรองกับคนที่ซื้อเขาไป พวกเขาต้องนับจำนวนปีจากปีที่เขาขายตัวเองให้แก่ผู้ซื้อไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ค่าไถ่ถอนของเขาต้องคิดตามอัตราที่จ่ายให้แก่ลูกจ้าง ตามจำนวนปีที่เหลือที่เขาสามารถทำงานให้แก่ผู้ที่ได้ซื้อเขาไป
- 51 ถ้ายังมีเหลืออยู่หลายปีกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เขาต้องจ่ายค่าไถ่ถอนตัวเองคืนตามจำนวนปีที่เหลือนั้น 52 ถ้าเหลือไม่กี่ปีก่อนที่จะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง เขาต้องต่อรองกับผู้ซื้อเขาเพื่อดูจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และเขาต้องจ่ายค่าไถ่ถอนตนเองตามจำนวนปีที่เหลือ
- 53 เขาต้องได้รับการปฏิบัติเหมือนลูกจ้างปีต่อปี พวกเจ้าต้องไม่ปฏิบัติต่อเขาด้วยความทารุณ 54 ถ้าเขาไม่ได้ไถ่ถอนตัวตามที่ได้กล่าวมาแล้ว เขาก็ต้องรับใช้จนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งตัวเขาและบุตรทั้งหลายที่อยู่กับเขา 55 สำหรับเราแล้ว คนอิสราเอลต่างเป็นผู้รับใช้ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"

Chapter 26

- ¹ "พวกเจ้าต้องไม่ทำรูปเคารพ พวกเจ้าต้องไม่ตั้งรูปแกะสลักหรือเสาหินศักดิ์สิทธิ์ และพวกเจ้าต้องไม่ตั้งรูปหินแกะสลักใดๆ ในแผ่นดินของพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะกราบไหว้ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ² พวกเจ้าต้องถือสะบาโตทั้งหลายของเราและให้เกียรติแก่สถานนมัสการของเรา เราคือยาห์เวห์
- ³ ถ้าพวกเจ้าดำเนินอยู่ในกฎหมายของเราและรักษาบัญญัติต่างๆ ของเราและทำตามนั้น ⁴ เราก็จะประทานฝนตามฤดูกาลของมันเป็น แผ่นดินจะเกิดพืชผลของมัน และต้นไม้ต่างๆ ในท้องทุ่งจะเกิดพืชผลของมัน ⁵ การนวดข้าวของพวกเจ้าจะยาวไปจนถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลงุ่น และการเก็บเกี่ยวผลงุ่นจะยาวไปจนถึงฤดูหว่าน พวกเจ้าจะรับประทานอาหารของพวกเจ้าจนอิ่มและอยู่อย่างปลอดภัยในบริเวณที่พวกเจ้าสร้างที่อาศัยของพวกเจ้าในแผ่นดินนั้น
- ⁶ เราจะให้เกิดความสงบสุขในแผ่นดิน พวกเจ้าจะนอนลงโดยไม่มีอะไรทำให้พวกเจ้ากลัวได้ เราจะเอาบรรดาสัตว์ร้ายทั้งหลายไปเสียจากแผ่นดิน และดาบจะไม่ผ่านไปในแผ่นดินของพวกเจ้า ⁷ พวกเจ้าจะไล่ตามศัตรูของพวกเจ้า และพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าพวกเจ้า
- ⁸ พวกเจ้าห้าคนจะไล่ได้หนึ่งร้อยคน และพวกเจ้าร้อยคนจะไล่ได้เป็นหมื่นคน ศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าพวกเจ้า ⁹ เราจะมองพวกเจ้าด้วยความชื่นชมและทำให้พวกเจ้าเกิดผลและทำให้พวกเจ้าทวีขึ้น เราจะทำพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้า ¹⁰ พวกเจ้าจะรับประทานอาหารที่เก็บสะสมไว้เป็นเวลานาน พวกเจ้าจะเอาอาหารที่เก็บไว้ออกไปเพราะพวกเจ้าจะต้องการพื้นที่สำหรับการเก็บเกี่ยวใหม่
- ¹¹ เราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางพวกเจ้า และเราจะไม่เกลียดชังพวกเจ้า ¹² เราจะเดินไปท่ามกลางพวกเจ้าและเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นประชากรของเรา ¹³ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ได้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อพวกเจ้าจะไม่เป็นทาสของพวกเขา เราได้หักไม้แห่งแอ๊กของพวกเจ้าและช่วยให้พวกเจ้าเดินตัวตรงได้
- ¹⁴ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเรา และจะไม่ทำตามบัญญัติทั้งปวงเหล่านี้ ¹⁵ และถ้าพวกเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเราและเกลียดชังกฎหมายของเรา พวกเจ้าจึงไม่ทำตามบัญญัติทั้งปวงของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา
- ¹⁶ ถ้าพวกเจ้ากระทำดังนั้น เราก็จะกระทำดังต่อไปนี้แก่พวกเจ้า เราจะนำสิ่งที่น่ากลัวมาบนพวกเจ้า โรคต่างๆ และความเจ็บไข้ที่จะทำลายดวงตาทั้งหลายและจะทำให้ชีวิตของพวกเจ้าทรุดโทรมลง พวกเจ้าจะหว่านเมล็ดโดยเปล่าประโยชน์ เพราะศัตรูของพวกเจ้าจะกินพืชผลของพวกเจ้า ¹⁷ เราจะตั้งหน้าสู้พวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกปกครองโดยศัตรูของพวกเจ้า คนทั้งหลายที่พวกเจ้าเกลียดชังจะปกครองเหนือพวกเจ้า และพวกเจ้าจะร้องไห้แม้ว่าไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า
- ¹⁸ ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังบัญญัติต่างๆ ของเรา เราก็จะลงโทษพวกเจ้าเจ็ดเท่าอย่างรุนแรงสำหรับความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า ¹⁹ เราจะทำลายความเห่อเหิมในอำนาจของพวกเจ้า เราจะทำให้ท้องฟ้าเหนือพวกเจ้าเป็นเหมือนเหล็กและแผ่นดินของพวกเจ้าเป็นเหมือนทองสัมฤทธิ์ ²⁰ กำลังของพวกเจ้าถูกใช้ไปอย่างไรประโยชน์ เพราะแผ่นดินของพวกเจ้าจะไม่เกิดผลให้เก็บเกี่ยว และต้นไม้ทั้งหลายในแผ่นดินของพวกเจ้าจะไม่ออกผลของมัน
- ²¹ ถ้าพวกเจ้ายังดำเนินการต่อต้านเราและไม่ฟังเรา เราจะนำวิบัติมายังพวกเจ้าเจ็ดเท่าของขนาดบาปทั้งหลายของพวกเจ้า ²² เราจะส่งสัตว์ร้ายทั้งหลายมาต่อสู้อีกพวกเจ้า ซึ่งจะมาขโมยลูกหลานของพวกเจ้า ทำลายฝูงสัตว์ของพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าเหลืออยู่จำนวนน้อย ถนนของพวกเจ้าก็จะกลายเป็นที่ร้างเปล่า
- ²³ แม้ประสบสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเจ้ายังไม่ยอมรับการสั่งสอนของเราและพวกเจ้ายังคงดำเนินการต่อต้านเรา ²⁴ เราก็จะดำเนินการต่อต้านพวกเจ้าด้วย และเราเองจะลงโทษพวกเจ้าเจ็ดเท่าเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า
- ²⁵ เราจะนำดาบมายังพวกเจ้าที่จะทำการแค้นเคืองเพราะการฝ่าฝืนพันธสัญญา พวกเจ้าจะรวมตัวกันอยู่ในเมืองต่างๆ และเราจะส่งโรคมายังท่ามกลางพวกเจ้าในคืนนั้น แล้วพวกเจ้าจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรูของพวกเจ้า ²⁶ เมื่อถึงตอนที่เราดัดแหล่งเสบียงอาหารของพวกเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะสามารถอบขนมปังโดยใช้เตาอบเพียงเตาเดียว และพวกเขาจะแบ่งขนมปังของพวกเจ้าโดยการชั่ง พวกเจ้าจะกินแต่ไม่อิ่ม
- ²⁷ ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเราในเรื่องเหล่านี้ แต่ยังคงดำเนินการต่อต้านเรา ²⁸ แล้วเราก็จะดำเนินการต่อต้านพวกเจ้าด้วยความโกรธ และเราจะลงโทษพวกเจ้าให้มากกว่าความบาปทั้งหลายของพวกเจ้าเจ็ดเท่า ²⁹ พวกเจ้าจะกินเนื้อลูกชายของพวกเจ้า พวกเจ้าจะกินเนื้อลูกสาวของพวกเจ้า
- ³⁰ เราจะทำลายสถานสูงของพวกเจ้า และตัดแก่นเครื่องหอมของพวกเจ้าลง และโยนศพของพวกเจ้าบนซากรูปเคารพทั้งหลายของพวกเจ้า และเราเองจะเกลียดชังพวกเจ้า ³¹ เราจะเปลี่ยนเมืองของพวกเจ้าให้กลายเป็นซากปรักหักพังและทำลายสถานนมัสการของพวกเจ้า เราจะไม่โปรดปรานกลิ่นหอมแห่งเครื่องบูชาของพวกเจ้า
- ³² เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่า ศัตรูของพวกเจ้าผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะตกใจกับความร้างเปล่านั้น ³³ เราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และเราจะชักดาบของเราออกและไล่ตามพวกเจ้า แผ่นดินของพวกเจ้าจะถูกทิ้งร้าง และเมืองต่างๆ ของพวกเจ้าจะกลายเป็นซากปรักหักพัง

34 แล้วแผ่นดินนั้นจะยิบติในสะบาโตของแผ่นดินนานเท่าที่แผ่นดินนั้นว่างเปล่าและพวกเจ้าก็อยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลาย ในช่วงเวลานั้น แผ่นดินก็จะได้หยุดพักและยิบติในสะบาโตของแผ่นดินนั้น **35** นานตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นว่างเปล่า แผ่นดินก็จะได้หยุดพัก ซึ่งจะเป็นการหยุดพัก ที่แผ่นดินนั้นไม่เคยมีในสะบาโตทั้งหลายของพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

36 สำหรับบรรดาพวกเจ้าที่เหลืออยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้า เราจะส่งความกลัวมาเข้ามาในใจของพวกเจ้า ดังนั้นแม้แต่เสียง ไข่ม้วนตามลมก็จะทำให้พวกเจ้าสะดุ้ง และพวกเจ้าจะหนีเหมือนดังพวกเจ้ากำลังหนีจากดาบ พวกเจ้าจะล้มลงแม้ไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า **37** พวกเจ้าจะสะดุ้งซึ่งกันและกันเหมือนกับพวกเจ้ากำลังวิ่งหนีจากดาบ แม้ไม่มีใครไล่ตามพวกเจ้า พวกเจ้าจะไม่มีกำลังที่จะยืนอยู่ต่อหน้าศัตรู ทั้งหลายของพวกเจ้า

38 พวกเจ้าจะพัฒนาไปในท่ามกลางประชาชาติ และแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะกลืนกินพวกเจ้า **39** บรรดาพวกที่เหลืออยู่ใน ท่ามกลางพวกเจ้าจะถูกรุกรไปในความบาปทั้งหลายของพวกเขาเมื่ออยู่ในแผ่นดินของศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้า และเพราะความบาปของ บรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเขาจะถูกรุกรไปด้วย

40 แต่ถ้าพวกเขาสามารถความบาปทั้งหลายของพวกเขาคือความบาปของบรรพบุรุษของพวกเจ้า และการทรยศของพวกเขาคือพวกเขาไม่ เชื่อสัตย์ต่อเรา และการที่พวกเขาได้ดำเนินการต่อต้านเราด้วย **41** ซึ่งทำให้เราหันไปต่อต้านพวกเขา และเราได้นำพวกเขาไปสู่แผ่นดินของศัตรู ทั้งหลายของพวกเขาคือจิตใจที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ของพวกเขาคือได้ถ่อมลง และถ้าพวกเขายอมรับการลงโทษสำหรับการบาปทั้งหลายของพวกเขาคือ

42 แล้วเราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาของเรากับยาโคบ พันธสัญญาของเรากับอิสอัค และพันธสัญญาของเรากับอับราฮัม และเราจะระลึกถึง แผ่นดินนั้น **43** แผ่นดินจะถูกทิ้งไว้ให้ร้างโดยพวกเขา ดังนั้นแผ่นดินจะยิบติกับสะบาโตของแผ่นดินในขณะที่ถูกทิ้งไว้ให้ร้างโดยไม่มีพวกเขา พวกเขาจะต้องได้รับโทษสำหรับความบาปทั้งหลายของพวกเขาคือ เพราะพวกเขาเองปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเราและเกลียดชังกฎหมายของเรา

44 แต่นอกเหนือจากเรื่องทั้งหมดนี้ เมื่อพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของเหล่าศัตรู เราจะไม่ปฏิเสธพวกเขา เราจะไม่เกลียดชังพวกเขาจนทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นและไม่สนใจพันธสัญญาของเราที่มีกับพวกเขา เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา **45** แต่เพื่อเห็นแก่พวกเขา เราจะระลึกถึง พันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเขาคือ ผู้ที่เราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าต่อตาบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือยาห์เวห์"

46 เหล่านี้เป็นบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์เองกับคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนายโดยผ่านทาง โมเสส

Chapter 27

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า ² "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า 'ถ้าผู้ใดปฏิญาณตนเป็นพิเศษต่อพระยาห์เวห์ ให้ใช้การประเมินค่าดังต่อไปนี้ ³ มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายหนึ่งคนจากอายุยี่สิบถึงหกสิบปีต้องมีค่าเป็นเงินห้าสิบเซเชล ตามเซเชลของสถานนมัสการ

⁴ สําหรับผู้หญิงหนึ่งคนที่มีอายุช่วงอายุเท่ากัน มาตรฐานราคาของพวกเขามีค่าสามสิบเซเชล ⁵ จากอายุห้าปีถึงอายุยี่สิบปี มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายต้องมีค่ายี่สิบเซเชลและสําหรับผู้หญิงมีค่าสิบเซเชล ⁶ จากอายุหนึ่งเดือนจนถึงอายุห้าปี มาตรฐานราคาของพวกเขาสําหรับผู้ชายต้องมีค่าเป็นเงินห้าเซเชล และสําหรับผู้หญิงมีค่าเป็นเงินสามเซเชล

⁷ จากอายุหกสิบปีขึ้นไป สําหรับผู้ชายคนหนึ่ง มาตรฐานราคาของพวกเขามีค่าสิบห้าเซเชล และสําหรับผู้หญิงคนหนึ่งมีค่าสิบเซเชล ⁸ แต่ถ้าคนที่ทำการปฏิญาณตนไม่สามารถจ่ายตามราคามาตรฐานได้ ก็ต้องให้คนที่จะถวายไปพบปุโรหิต และปุโรหิตจะตีค่าราคานุคนนั้นตามราคาที่ผู้ทำการปฏิญาณตนนั้นสามารถจัดหาได้

⁹ ถ้ามีบางคนต้องการถวายสัตว์ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ และถ้าพระยาห์เวห์ทรงยอมรับเครื่องบูชานั้น สัตว์นั้นก็จะถูกแยกไว้แด่พระองค์ ¹⁰ คนนั้นต้องไม่เอาอะไรมาแทนหรือสับเปลี่ยนสัตว์ตัวนั้น ไม่ว่าเขาเอาตัวที่ไม่ดีมาแทนตัวที่ดีหรือเอาตัวที่ดีมาแทนตัวที่ไม่ดี ถ้าเขาได้เอาตัวหนึ่งมาสับเปลี่ยนอีกตัวหนึ่ง ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกสับเปลี่ยนจะกลายเป็นของบรสุกรีทั้งคู่

¹¹ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าของถวายที่คนนั้นได้ปฏิญาณที่จะถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นของมลทิน พระยาห์เวห์ก็จะไม่ทรงยอมรับของถวายนั้น แล้วคนนั้นต้องนำสัตว์นั้นไปหาปุโรหิต ¹² ปุโรหิตจะตีราคาสัตว์นั้นตามราคาตลาดของสัตว์นั้นๆ ไม่ว่าปุโรหิตตีราคาสัตว์นั้นเท่าไรก็จะเป็นราคาของสัตว์นั้น ¹³ ถ้าเจ้าของต้องการไถ่คืน ก็ต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้าของราคาไถ่

¹⁴ เมื่อผู้ใดถวายบ้านของตนให้เป็นของถวายบรสุกรีแด่พระยาห์เวห์ ปุโรหิตก็จะตีราคากิ่งของที่ดีและไม่ดี ไม่ว่าปุโรหิตตีราคาเท่าไรก็จะเป็นไปตามนั้น ¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของที่ถวายบ้านของตนต้องการไถ่บ้านคืน เขาก็ต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาไถ่ถอนบ้านนั้น แล้วบ้านก็จะกลายเป็นของเขา

¹⁶ ถ้าผู้ใดถวายที่ดินบางส่วนของเขา ราคาของที่ดินนั้นจะเป็นไปตามปริมาณของเมล็ดที่ได้หว่านลงไป ข้าวบาร์เลย์หนึ่งไฮเมอร์จะมีค่าเท่ากับเงินห้าสิบเซเชล ¹⁷ ถ้าเขาถวายที่ดินของเขาในช่วงปีแห่งการเฉลิมฉลอง ที่ดินก็จะมีราคาเต็ม ¹⁸ แต่ถ้าเขาถวายที่ดินหลังจากปีแห่งการเฉลิมฉลอง ปุโรหิตก็ต้องคำนวณราคาของที่ดินตามจำนวนปีที่เหลือจนกว่าจะถึงปีแห่งการเฉลิมฉลองในครั้งต่อไป และต้องหักราคานั้นออกเสีย

¹⁹ ถ้าผู้ใดถวายที่ดินนั้นอยากจะได้ที่ดินคืน เขาก็ต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้าเข้าไป แล้วที่ดินก็จะกลายเป็นของเขา ²⁰ ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนที่ดินคืน หรือถ้าเขาได้ขายที่ดินนั้นให้แก่อีกคนหนึ่ง ก็ไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นคืนได้อีก

²¹ แต่เมื่อที่ดินนั้นถูกปลดปล่อยในปีแห่งการเฉลิมฉลอง ก็จะตกเป็นของถวายบรสุกรีแด่พระยาห์เวห์แทน เหมือนเป็นที่ดินที่ได้ถวายแด่พระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์ ที่ดินนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของปุโรหิต ²² ถ้าผู้ใดถวายที่ดินที่เขาได้ซื้อไว้ แต่ที่ดินนั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งจากที่ดินของครอบครัวของเขา

²³ แล้วปุโรหิตก็จะประเมินราคาที่ดินไปจนถึงปีแห่งการเฉลิมฉลอง และผู้นั้นต้องจ่ายราคาที่ดินในวันนั้นให้เป็นของถวายบรสุกรีแด่พระยาห์เวห์

²⁴ ในปีแห่งการเฉลิมฉลองที่ดินนั้นก็จะกลับคืนให้แก่คนที่เขาได้ไปซื้อ มาแก่เจ้าของที่ดินเดิม ²⁵ การประเมินราคากิ่งทั้งหมดต้องเป็นไปตามน้ำหนักเซเชลของสถานนมัสการ ยี่สิบเก-ราห์ต้องมีค่าเท่ากับหนึ่งเซเชล

²⁶ ไม่ให้ใครเอาลูกสัตว์หัวปีจากฝูงมาถวาย เพราะลูกสัตว์หัวปีเป็นของพระยาห์เวห์อยู่แล้ว ไม่ว่าโคหรือแกะ สัตว์นั้นเป็นของพระยาห์เวห์ ²⁷ ถ้าเป็นสัตว์ที่เป็นมลทิน เจ้าของก็สามารถซื้อกลับคืนได้ตามราคาของมัน และต้องเพิ่มราคาอีกหนึ่งในห้า ถ้าสัตว์นั้นไม่ถูกไถ่คืน ก็จะถูกขายตามราคาที่กำหนดไว้

²⁸ แต่อะไรก็ตามที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ จากทุกสิ่งที่เขาเป็นไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่ดินของครอบครัว จะถูกขายหรือถูกไถ่ถอนไม่ได้ ทุกสิ่งที่ได้อุทิศถวายเป็นสิ่งบรสุกรีที่สุดแด่พระยาห์เวห์ ²⁹ ไม่มีการจ่ายค่าไถ่ถอนสำหรับคนที่ถูกมอบไว้เพื่อให้ถูกทำลาย คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย

³⁰ สิบลดทั้งหมดของแผ่นดิน ไม่ว่าเป็นเมล็ดข้าวบนแผ่นดินหรือผลจากต้นไม้ต่างๆ เป็นของพระยาห์เวห์ เป็นของบรสุกรีแด่พระยาห์เวห์ ³¹ ถ้าคนใดไถ่ถอนสิบลดใดๆ ของเขา เขาต้องเพิ่มราคาเข้าไปอีกหนึ่งในห้า ³² และทุกตัวที่สิบตัวของฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ ไม่ว่าอะไรก็ตามผ่านการถูกนับด้วยไม้เท้าของผู้เลี้ยงแกะ หนึ่งในสิบนั้นต้องถวายแด่พระยาห์เวห์

³³ ผู้เลี้ยงแกะต้องไม่มองหาสัตว์ที่ดีกว่าหรือแย่กว่า และเขาต้องไม่สับเปลี่ยนกับอีกตัวหนึ่ง ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกสับเปลี่ยนก็จะเป็นของบรสุกรี ไม่สามารถไถ่ถอนได้ ³⁴ เหล่านี้เป็นพระบัญญัติต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ประทานให้แก่โมเสสสำหรับคนอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

Book: Numbers

Numbers

Chapter 1

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในถิ่นมิดยานในถิ่นทุรกันดารซีนาย เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในวันที่หนึ่งของเดือนที่สองในช่วงปีที่สอง หลังจากที่คุณอิสราเอลได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า ² "จงทำสำมะโนครัวของผู้ชายอิสราเอลทุกคนในแต่ละตระกูล ในครอบครัวของบิดาของพวกเขา จงนับพวกเขาตามรายชื่อ จงนับผู้ชายทุกคน แต่ละคน ³ ที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้น จงนับทุกคนที่สามารถออกรบเป็นทหารให้กับอิสราเอลได้ เจ้ากับอาโรนต้องจดบันทึกจำนวนของผู้ชายในกลุ่มคนที่ติดอาวุธของพวกเขา

⁴ ผู้ชายที่เป็นหัวหน้าตระกูลจากแต่ละเผ่าต้องทำงานร่วมกับเจ้าในการเป็นผู้นำเผ่าของเขา ผู้นำแต่ละคนต้องนำผู้ชายที่จะสู้รบเพื่อเผ่าของเขา

⁵ เหล่านี้เป็นรายชื่อของผู้นำที่ต้องสู้รบร่วมกับเจ้า คือ เอลิซุรบุตรเฮเดเอร์ จากเผ่ารูเบน ⁶ เชลูมิเอลบุตรศูริชดัยจากเผ่าสิเมโอน ⁷ นาโชนบุตรอัมมินาดับ จากเผ่ายูดาห์

⁸ เนธันเอลบุตรศุอาร์ จากเผ่าอิสสาการ์ ⁹ เอลิอัษบุตรเฮโลน จากเผ่าเศบูลุน ¹⁰ เอลิซามานุตรอัมมีฮูด จากเผ่าเอฟราอิมบุตรของโยเซฟ กามาสิเอลบุตรเปดาห์ซุร จากเผ่ามนัสเสห์ ¹¹ อาบีดันบุตรกิเดโอนี จากเผ่าเบนยามิน

¹² อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชดัย จากเผ่าดาน ¹³ ปากีเอลบุตรโอคราน จากเผ่าอาเชอร์ ¹⁴ เอลียาซาบุตรเดอูเอล จากเผ่ากาด ¹⁵ อาหิราบุตรเอบัน จากเผ่า نفتาลี

¹⁶ คนเหล่านี้เป็นพวกผู้ชายที่ได้รับการแต่งตั้งจากประชาชน พวกเขาได้นำเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาเป็นผู้นำตระกูลในอิสราเอล

¹⁷ โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ได้จดบันทึกตามรายชื่อ ¹⁸ และท่านทั้งสองพร้อมกับคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ประชุมผู้ชายอิสราเอลทุกคน ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สอง จากนั้น ผู้ชายแต่ละคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นได้รับชื่อบรรพบุรุษของเขา เขาต้องบอกชื่อตระกูลและครอบครัวที่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษของเขา

¹⁹ หลังจากที่คุณโมเสสได้จดบันทึกจำนวนของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารซีนาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้ท่านทำแล้ว ²⁰ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์เบน นูตรห้วยของอิสราเอล และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ²¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ารูเบนได้ 46,500 คน

²² รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์สิเมโอน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ²³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าสิเมโอนได้ 59,300 คน ²⁴ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์กาด และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ²⁵ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ากาดได้ 45,650 คน

²⁶ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ²⁷ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ายูดาห์ได้ 74,600 คน ²⁸ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากเผ่าอิสสาการ์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ²⁹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าอิสสาการ์ได้ 54,400 คน

³⁰ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์เศบูลุน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเศบูลุนได้ 57,400 คน ³² รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์เอฟราอิมบุตรชายของโยเซฟ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเอฟราอิมได้ 40,500 คน

³⁴ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์มนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁵ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่ามนัสเสห์ได้ 32,200 คน

³⁶ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์เบนยามิน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁷ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเบนยามินได้ 35,400 คน

³⁸ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์ดาน และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าดานได้ 62,700 คน ⁴⁰ รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์อาเชอร์ และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁴¹ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าอาเชอร์ได้ 41,500 คน

⁴² รายชื่อทั้งหมดของแต่ละคนที่นับได้จากพงศ์พันธุ์ฟีฟาลี และผู้ชายทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีหรือมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ จากการจดบันทึกของตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁴³ พวกเขานับจำนวนผู้ชายจากเผ่าเนฟฟาลีได้ 53,400 คน ⁴⁴ โมเสสและอาโรนนับพวกผู้ชายเหล่านี้ทุกคน รวมทั้งผู้ชายสิบสองคนที่เป็นผู้นำของสิบสองเผ่าของอิสราเอล ⁴⁵ เพราะฉะนั้น ผู้ชายอิสราเอลทุกคนที่มีอายุยี่สิบปีและมีอายุมากกว่านั้นที่สามารถออกรบได้ ก็ได้นับในแต่ละครอบครัวของพวกเขา ⁴⁶ พวกเขานับจำนวนผู้ชายได้ 603,550 คน

⁴⁷ แต่ไม่ได้นับพวกผู้ชายที่สืบเชื้อสายจากเลวี ⁴⁸ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁴⁹ "เจ้าไม่ต้องนับจำนวนคนเผ่าเลวี หรือรวมพวกเขาในจำนวนรวมทั้งหมดของคนอิสราเอล

⁵⁰ แทนที่จะทำเช่นนั้น จงมอบหมายให้พวกเลวีดูแลพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา และดูแลเครื่องใช้ทุกอย่างในพลับพลา และดูแลทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลา นั้น พวกเลวีต้องขนพลับพลา และพวกเขาต้องขนเครื่องใช้ของพลับพลา พวกเขาต้องดูแลพลับพลาและตั้งค่ายล้อมรอบพลับพลา ⁵¹ และเมื่อมีการย้ายพลับพลาไปยังอีกที่หนึ่ง พวกเลวีต้องรื้อพลับพลาลง เมื่อมีการตั้งพลับพลาขึ้น พวกเลวีต้องตั้งพลับพลาขึ้น คนแปลกหน้าคนใดที่เข้ามาใกล้พลับพลาจะต้องตาย

⁵² เมื่อคนอิสราเอลตั้งเต็นท์ของตน ผู้ชายแต่ละคนต้องตั้งเต็นท์ใกล้กับธงที่เป็นของกลุ่มคนติดอาวุธของเขา ⁵³ อย่างไรก็ตาม พวกเลวีต้องตั้งเต็นท์ของตนล้อมรอบพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา เพื่อที่ความโกรธของเราจะไม่ลงมาเหนือคนอิสราเอล พวกเลวีต้องดูแลพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา ⁵⁴ คนอิสราเอลก็ทำทุกสิ่งเหล่านี้ พวกเขากำทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส

Chapter 2

¹ พระยาเวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ² "คนอิสราเอลแต่ละคนต้องตั้งค่ายพักล้อมรอบรองของตน ตามธงของครอบครัวของบรรพบุรุษของตน พวกเขาจะตั้งค่ายพักล้อมรอบเต็นท์นัดพบทุกด้าน

³ ค่ายพักเหล่านั้นที่จะตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของเต็นท์นัดพบ ที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ค่ายพักเหล่านั้นเป็นค่ายพักของยูดาห์ และพวกเขาตั้งค่ายพักภายใต้ธงของตน นาห์เชนบุตรอัมมีนาตบเป็นผู้นำของคนยูดาห์ ⁴ จำนวนคนยูดาห์ คือ 74,600 คน ⁵ เผ่าอิสสาการ์ต้องตั้งค่ายพักถัดไปจากยูดาห์ เนธันเอลบุตรศุอาร์ ต้องนำกองทหารของอิสสาการ์ ⁶ จำนวนคนในกองของเขา คือ 54,400 คน

⁷ เผ่าเศบูลุนต้องตั้งค่ายพักถัดไปจากอิสสาการ์ เอลีอับบุตรเฮโลนต้องนำกองทหารของเศบูลุน ⁸ จำนวนคนในกองของเขา คือ 57,400 คน ⁹ จำนวนคนทั้งหมดของค่ายพักของยูดาห์ คือ 186,400 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับแรก

¹⁰ ทางด้านทิศใต้ จะเป็นค่ายพักของรูเบนภายใต้ธงของพวกเขา ผู้นำค่ายพักของรูเบน คือ เอลีชูร์บุตรเชเดเออร์ ¹¹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 46,500 คน ¹² เผ่าสิเมโอนตั้งค่ายพักถัดไปจากรูเบน ผู้นำของสิเมโอนคือเชลูมิเอลบุตรศุริชดัย ¹³ คนเหล่านั้นที่นับได้ในกองของเขา คือ 59,300 คน

¹⁴ เผ่ากาตอยู่ถัดไป ผู้นำของคนของพระเจ้า คือ เอลีอาสาฟ บุตรเดอูเอล ¹⁵ จำนวนคนในกองของเขา คือ 45,650 คน ¹⁶ คนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักรูเบน ตามกองของพวกเขา คือ 151,450 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับที่สอง

¹⁷ ต่อจากนั้น เต็นท์นัดพบต้องออกมาจากค่ายพักพร้อมกับคนเลวีที่อยู่ตรงกลางของค่ายพักทั้งหมด พวกเขาต้องออกมาจากค่ายให้เป็นระเบียบเช่นเดียวกับที่พวกเขาเข้าไปในค่ายพัก ผู้ชายทุกคนต้องอยู่ในที่ของเขา ตามธงของเขา ¹⁸ กองของค่ายพักของเอฟราอิมอยู่ภายใต้ธงของพวกเขา ผู้นำของพวกเขา คือ เอลีชามาบุตรอัมมีชูด ¹⁹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 40,500 คน

²⁰ ถัดจากพวกเขาไปคือ เผ่ามนัสเสห์ ผู้นำของมนัสเสห์ คือ กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์ ²¹ จำนวนคนในกองของเขา คือ 32,200 คน ²² ถัดไปจะเป็นเผ่าเบนยามิน ผู้นำของเบนยามิน คืออาบีดัน บุตรกิเดโอนี ²³ จำนวนคนในกองของเขา คือ 35,400 คน

²⁴ จำนวนคนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักของเอฟราอิม คือ 108,100 คน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นลำดับที่สาม ²⁵ ทางด้านทิศเหนือ จะเป็นกองของค่ายพักของดาน ผู้นำของคนดาน คืออาหิเยเซอร์ บุตรอัมมีชดัย ²⁶ จำนวนคนในกองของเขา คือ 62,700 คน

²⁷ คนของเผ่าอาเชอร์ตั้งค่ายพักถัดไปจากดาน ผู้นำของอาเชอร์ คือ ปากิเอลบุตรโอราน ²⁸ จำนวนคนในกองของเขา คือ 41,500 คน ²⁹ เผ่านัฟทาลีอยู่ถัดไป ผู้นำของนัฟทาลี คือ อาหิราบุตรเอนัน ³⁰ จำนวนคนในกองของเขา คือ 53,400 คน

³¹ จำนวนคนทั้งหมดที่นับได้ในค่ายพักที่อยู่กับดาน คือ 157,600 คน พวกเขาจะออกจากค่ายพักไปเป็นลำดับสุดท้าย ภายใต้ธงของพวกเขา"

³² คนเหล่านี้คือคนอิสราเอลที่นับได้ตามครอบครัวของพวกเขา จำนวนคนเหล่านั้นที่นับได้ทั้งหมดในค่ายพักของพวกเขา ตามกองต่าง ๆ ของพวกเขา คือ 603,550 คน

³³ แต่โมเสสกับอาโรนไม่ได้นับคนเลวีที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล นี่เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสสไว้ ³⁴ คนอิสราเอลได้ทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสส พวกเขาตั้งค่ายพักตามธงของพวกเขา พวกเขาออกไปจากค่ายตามตระกูลของพวกเขาเรียงลำดับตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา

Chapter 3

¹ ตอนนี้ นี่เป็นประวัติศาสตร์ของพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสส เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย ² ชื่อบุตรชายของอาโรน คือ นาตัมบุตรหับบิ และอาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิสรามาร ³ เหล่านี้เป็นชื่อของบรรดานุตรชายของอาโรน ผู้ที่ได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต และผู้ที่ได้รับการสถาปนาให้ทำหน้าที่เป็นปุโรหิต ⁴ แต่นาตัมและอาบิฮูได้ล้มลงตายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขาได้ถวายไฟที่ต้องห้ามแด่พระองค์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย นาตัมและอาบิฮูไม่มีบุตร ดังนั้น เอเลอาซาร์กับอิสรามารจึงทำหน้าที่เป็นปุโรหิตกับอาโรนบิดาของพวกเขา

⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ⁶ "จงนำเผ่าเลวีมา และให้พวกเขาอยู่ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต เพื่อให้พวกเขาช่วยท่าน ⁷ พวกเขาต้องปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมชนทั้งหมดที่หน้าเต็นท์นัดพบ พวกเขาต้องทำงานรับใช้ในพลับพลา ⁸ พวกเขาต้องดูแลเครื่องใช้ทุกอย่างในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาต้องช่วยบรรดาเผ่าของอิสราเอลในการทำหน้าที่ขนย้ายพลับพลา

⁹ เจ้าต้องมอบคนเลวีให้กับอาโรนและบุตรชายของเขา พวกเขาถูกมอบไว้ให้ช่วยเขาทำงานรับใช้คนอิสราเอลตลอดไป ¹⁰ เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนและพวกบุตรของเขาให้เป็นปุโรหิต แต่คนต่างชาติคนใดที่เข้ามาใกล้ต้องถูกลงโทษถึงตาย

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ¹² "ดูสิ เราได้เลือกคนเลวีจากท่ามกลางคนอิสราเอล เราได้ทำเช่นนี้ แทนที่จะเลือกบุตรชายหับบิ แต่ละคนที่เกิดมามีท่ามกลางคนอิสราเอล คนเลวีเป็นของเรา ¹³ บุตรหับบิทั้งหมดเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารบุตรหับบิทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้แยกลูกหับบิทั้งหมดในอิสราเอลออกมาเพื่อเราเอง ทั้งคนและสัตว์ พวกเขาทั้งหมดเป็นของเรา เราคือยาห์เวห์"

¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย พระองค์ตรัสว่า ¹⁵ "จงนับพงศ์พันธุ์ของเลวีในแต่ละครอบครัว ในวงศวานบรรพบุรุษของพวกเขา จงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป ¹⁶ โมเสสก็นับพวกเขาตามคำตรัสของพระยาห์เวห์ ตามที่พระองค์ทรงบัญชาให้ทำ

¹⁷ ชื่อของพวกบุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคฮาถและเมรารี ¹⁸ ตระกูลที่มาจากบุตรของเกอร์โซน คือลิบนิและชิมอ ¹⁹ ตระกูลที่มาจากบุตรของโคฮาถคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

²⁰ ตระกูลที่มาจากบุตรของเมรารี คือมาหัสและมุซึ ชื่อเหล่านี้เป็นตระกูลของคนเลวีที่จดรายชื่อตระกูลต่อตระกูล ²¹ ตระกูลที่มาจากคนลิบนิและคนชิมอมีมาจากเกอร์โซน คนเหล่านี้เป็นตระกูลของคนเกอร์โซน ²² ผู้ชายทุกคนที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ รวมทั้งหมด 7,500 คน

²³ ตระกูลของคนเกอร์โซนต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศตะวันตกของพลับพลา ²⁴ เอลีอาซาฟบุตรของลาเอลต้องนำตระกูลของพงศ์พันธุ์ของคนเกอร์โซน ²⁵ ครอบครัวของเกอร์โซนต้องดูแลเต็นท์นัดพบรวมทั้งพลับพลาด้วย พวกเขาต้องดูแลเต็นท์นั้น สิ่งที่พักคลุมเต็นท์ และม่านที่ใช้เป็นทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ²⁶ พวกเขาต้องดูแลม่านบังลาน ม่านที่ทางเข้าลาน ที่อยู่รอบสถานนมัสการและแท่นบูชา พวกเขาต้องดูแลเชือกโยงของเต็นท์นัดพบและดูแลทุกอย่างที่อยู่ภายใน

²⁷ ตระกูลเหล่านี้มาจากโคฮาถ คือตระกูลของคนอัมราม และตระกูลของคนอิสฮาร์ ตระกูลของคนเฮโบรน และตระกูลของคนอุสซีเอล ตระกูลเหล่านี้เป็นคนของโคฮาถ ²⁸ ผู้ชายที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ 8,600 คน ที่จะดูแลสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ ²⁹ ครอบครัวของพงศ์พันธุ์ของโคฮาถต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศใต้ของพลับพลา ³⁰ เอลีซาฟานบุตรของอุสซีเอลจะต้องนำตระกูลของคนโคฮาถ ³¹ พวกเขาต้องดูแลหีบพระบัญญัติ โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาและสิ่งบริสุทธิ์ที่ใช้ในการปรนนิบัติของพวกเขา ม่าน และงานทุกอย่างที่อยู่บริเวณโดยรอบนั้น

³² เอลาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิตต้องเป็นผู้นำของหัวหน้าคนเลวี เขาต้องกำกับดูแลคนที่ดูแลสถานศักดิ์สิทธิ์ ³³ มีสองตระกูลที่มาจากคนเมรารี คือตระกูลของคนมาหัสและตระกูลของคนมุซึ ตระกูลเหล่านี้มาจากเมรารี ³⁴ ผู้ชายที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไปก็นับได้ 6,200 คน

³⁵ ศุริเอลบุตรชายของอาบิฮูเอลต้องนำตระกูลของเมรารี พวกเขาต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศเหนือของพลับพลา ³⁶ พงศ์พันธุ์ของเมรารีต้องดูแลไม้กรอบของพลับพลา คาน ไม้เสา และฐานรอง และส่วนประกอบทั้งหมด และรวมถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ ³⁷ เสาหลักและไม้เสาของลานที่อยู่รอบพลับพลา พร้อมกับข้อต่อ หลักรหมุดและเชือกโยง

³⁸ โมเสสและอาโรนกับบรรดานุตรชายของท่านต้องตั้งค่ายพักทางด้านทิศตะวันออกของพลับพลาที่อยู่ข้างหน้าเต็นท์นัดพบตรงด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขารับผิดชอบในการปฏิบัติภารกิจของหน้าที่ในสถานนมัสการและหน้าที่ของคนอิสราเอล คนต่างชาติที่เข้ามาใกล้สถานนมัสการต้องมีโทษถึงตาย ³⁹ โมเสสกับอาโรนได้นับผู้ชายทั้งหมดในตระกูลของเลวีที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ พวกเขา นับได้สองหมื่นสองพันคน

⁴⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหับบิทั้งหมดของคนอิสราเอลที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดรายชื่อของพวกเขา ⁴¹ เจ้าต้องนำเอาคนเลวีให้กับเรา เราคือยาห์เวห์ แทนบุตรหับบิทั้งหมดของคนอิสราเอลและฝูงสัตว์ของคนเลวี แทนลูกหับบิของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ⁴² โมเสสนับบุตรหับบิทั้งหมดของคนอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่านให้ทำ ⁴³ ท่านนับบุตรชายหับบิทุกคนตามชื่อที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป ท่านนับได้ 22,273 คน

⁴⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า ⁴⁵ "จงนำเอาคนเลวีมาแทนที่บุตรหับบิทุกคนที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล และนำเอาฝูงสัตว์ของคนเลวีมาแทนฝูงสัตว์ของชุมชนนั้น คนเลวีเป็นของเรา เราคือยาห์เวห์

46 เจ้าต้องเก็บเงินคนละห้าเซเชลเพื่อเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอล 273 คนที่เกินจำนวนของคนเลวี **47** เจ้าต้องใช้เซเชลของสถานนมัสการเป็นตัวกำหนดการชั่งน้ำหนักของเจ้า หนึ่งเซเชลมีค่าเท่ากับยี่สิบเกราท **48** เจ้าต้องมอบเงินค่าไถ่ที่เจ้าจ่ายให้กับอาโรนและบรรดาบุตรของเขา"

49 ดังนั้น โมเสสจึงเก็บค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินจากจำนวนของคนที่คนเลวีได้ไถ่ไว้แล้ว **50** โมเสสเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล ท่านเก็บได้ 1,365 เซเชล ที่ชั่งน้ำหนักตามเซเชลของสถานนมัสการ **51** โมเสสได้มอบเงินค่าไถ่นั้นให้กับอาโรนและพวกบุตรของท่าน โมเสสได้ทำทุกอย่างตามคำตรัสของพระยาเวห์ที่ทรงบอกให้ท่านทำ ตามที่พระยาเวห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้

Chapter 4

- ¹ พระยาเหวหตรัสกับโมเสสและกับอาโรน พระองค์ตรัสว่า ² "จงทำสำมะโนครัวของผู้ชายพงศ์พันธุ์ของโคอาทจากท่ามกลางคนเลวี ตามตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³ จงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ผู้ชายเหล่านี้ต้องเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ⁴ พงศ์พันธุ์ของโคอาทต้องดูแลสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดที่สงวนไว้สำหรับเราในเต็นท์นัดพบ
- ⁵ เมื่อค่ายพักเตรียมที่จะเคลื่อนย้ายออกไป อาโรนกับพวกบุตรชายของเขาต้องเข้าไปข้างในเต็นท์นั้น ปลดม่านที่กั้นอภิสุทธิสถานจากวิสุทธิสถาน และคลุมหีบแห่งสักขียานด้วยม่านนั้น ⁶ พวกเขาต้องคลุมหีบนั้นด้วยหนังพะยูน พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าคลุมหีบนั้นไว้ พวกเขาต้องสอดไม้คานหามเพื่อขนย้ายมันไป
- ⁷ พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าบนโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ พวกเขาต้องวางจาน ช้อน ชาม และเหยือกสำหรับรินบนโต๊ะนั้น ขนมปังต้องมีอยู่บนโต๊ะเสมอไป ⁸ พวกเขาต้องคลุมสิ่งเหล่านั้นด้วยผ้าสีแดงเข้มและคลุมกับด้วยหนังพะยูนอีกชั้นหนึ่ง พวกเขาต้องสอดไม้คานหามเพื่อจะขนโต๊ะนั้นไป ⁹ พวกเขาต้องเอาผ้าสีฟ้ามาและคลุมคันประทีป พร้อมกับตะเกียง คิม ถาด และเหยือกใส่น้ำมันสำหรับตะเกียงทุกใบของคันประทีปนั้น
- ¹⁰ พวกเขาต้องวางคันประทีปและส่วนประกอบของมันทั้งหมดในการห่อด้วยหนังพะยูน และพวกเขาต้องวางมันบนคานหาม ¹¹ พวกเขาต้องปูผ้าสีฟ้าบนแท่นบูชาทองคำ พวกเขาต้องคลุมมันด้วยการห่อด้วยหนังพะยูน และจากนั้นก็สอดไม้คานหาม ¹² พวกเขาต้องเอาของใช้ทุกอย่างสำหรับงานในวิสุทธิสถาน และห่อมันด้วยผ้าสีฟ้า พวกเขาต้องคลุมมันด้วยหนังพะยูน และวางของใช้นั้นไว้บนคานหาม
- ¹³ พวกเขาต้องเอาชีเท้าออกจากแท่นบูชา และปูผ้าสีม่วงบนแท่นบูชานั้น ¹⁴ พวกเขาต้องวางของใช้ทุกอย่างที่พวกเขาใช้ในงานเกี่ยวกับแท่นบูชาบนโครงหาม สิ่งของเหล่านี้ คือ ถาดรองไฟ ล้อม พลั่ว ชาม และของใช้อื่น ๆ ทุกอย่างสำหรับแท่นบูชา พวกเขาต้องคลุมแท่นบูชาด้วยหนังพะยูน และจากนั้นก็สอดไม้คานหาม
- ¹⁵ เมื่ออาโรนและพวกบุตรชายของเขาได้คลุมวิสุทธิสถานและของใช้ทุกอย่างของสถานที่นั้นเรียบร้อยแล้ว และในตอนที่จะเคลื่อนย้ายค่ายพักออกไป หลังจากนั้น พงศ์พันธุ์ของโคอาทต้องเข้ามาขนย้ายวิสุทธิสถานไป ถ้าพวกเขาจะต้องของใช้บริสุทธิ์ พวกเขาต้องตาย นี่เป็นงานของพงศ์พันธุ์ของโคอาท คือการขนเครื่องใช้ในเต็นท์นัดพบ ¹⁶ เอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นผู้ควบคุมการดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม และธัญญบูชาประจำ และน้ำมันเจิม เขาควบคุมการดูแลพลับพลาทั้งหมด และทุกสิ่งที่อยู่ในพลับพลา นั้น คือวิสุทธิสถานและของใช้ของสถานที่นั้น
- ¹⁷ พระยาเหวหตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า ¹⁸ "อย่าให้ตระกูลเผ่าคนโคอาทถูกตัดขาดไปจากท่ามกลางคนเลวี ¹⁹ จงปกป้องพวกเขา เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย โดยการกระทำเช่นนี้ ตอนที่พวกเขาเข้าใกล้สิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ²⁰ พวกเขาต้องไม่เข้าไปข้างในเพื่อจะมองวิสุทธิสถานแม้แต่ชั่วจิตใจเดียว มิฉะนั้น พวกเขาต้องตาย อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องเข้าไป และจากนั้น อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องกำหนดให้คนโคอาทแต่ละคนให้ทำงานของเขา ให้ทำงานเฉพาะของเขา"
- ²¹ พระยาเหวหตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ²² "จงทำสำมะโนครัวของพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนด้วย ตามครอบครัวของบิดาของพวกเขา ตามตระกูลของพวกเขา ²³ จงนับคนเหล่านั้นที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี จงนับพวกเขาทุกคนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ
- ²⁴ นี่เป็นงานของตระกูลของคนเกอร์โซน เมื่อพวกเขาปฏิบัติหน้าที่ และสิ่งที่พวกเขาต้องขนย้าย ²⁵ พวกเขาต้องขนม่านของพลับพลา เต็นท์นัดพบ และสิ่งที่ห่อหุ้มมัน ที่มีการคลุมด้วยหนังพะยูนที่อยู่บนนั้น และม่านสำหรับทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ²⁶ พวกเขาต้องขนม่านของลาน ม่านสำหรับทางเข้าประตูของประตูลาน ที่อยู่ใกล้พลับพลา และใกล้แท่นบูชา เชือกโยงของม่านเหล่านั้น และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา สิ่งใดก็ตามที่ควรจะทำกับสิ่งเหล่านี้ พวกเขาต้องทำสิ่งนั้น
- ²⁷ อาโรนและพวกบุตรชายของเขาต้องกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างของพงศ์พันธุ์ของคนเกอร์โซน ในทุกอย่างที่พวกเขาขนย้าย และในการปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างของพวกเขา เจ้าต้องกำหนดความรับผิดชอบทุกอย่างของพวกเขาให้แก่พวกเขา ²⁸ นี่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของตระกูลของพงศ์พันธุ์ของคนเกอร์โซนสำหรับเต็นท์นัดพบ อิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตต้องนำพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา
- ²⁹ เจ้าต้องนับพงศ์พันธุ์ของเมาริตามตระกูลของพวกเขา และเรียงลำดับพวกเขาตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁰ ตั้งแต่คนที่มียอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี จงนับทุกคนที่จะเข้าร่วมกลุ่มและปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ
- ³¹ นี่เป็นความรับผิดชอบและงานของพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ทั้งหมดสำหรับเต็นท์นัดพบ พวกเขาต้องดูแลโครงของพลับพลา ไม้คาน ไม้เสา และฐานรอง ³² ตลอดจนเสาไม้ของลานรอบพลับพลา ฐานรอง เหล็กหนุด และเชือกโยง กับส่วนประกอบต่าง ๆ ของพลับพลา จงจดรายชื่อบุคคลของสิ่งที่พวกเขาต้องขนย้าย ³³ นี่เป็นงานของตระกูลของพงศ์พันธุ์เมาริ สิ่งที่พวกเขาทำสำหรับเต็นท์นัดพบ ภายใต้การกำกับดูแลของอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต"
- ³⁴ โมเสสและอาโรนและบรรดาผู้นำชุมชนได้นับพงศ์พันธุ์ของโคอาทตามตระกูลของครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁵ พวกเขานับคนเหล่านั้นที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปจนถึงห้าสิบปี พวกเขานับทุกคนที่จะเข้าร่วมกับกลุ่มคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ³⁶ พวกเขานับได้ 2,750 คน ตามตระกูลของพวกเขา

³⁷ โมเสสและอาโรนนับผู้ชายทุกคนในตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของคนโคอาทที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาเชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำผ่านทางโมเสส ³⁸ พงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนที่นับในตระกูลของพวกเขา ตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ³⁹ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าร่วมกลุ่มคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ⁴⁰ ผู้ชายทุกคนที่นับตามตระกูลและครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา นับได้ 2,630 คน

⁴¹ โมเสสและอาโรนได้นับตามตระกูลของพงศ์พันธุ์เกอร์โซน ผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเขาทำผ่านทางโมเสส ⁴² พงศ์พันธุ์ของเมราธิ์ที่นับได้ในตระกูลของพวกเขา ตามครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁴³ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าร่วมกลุ่มที่จะปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ⁴⁴ ผู้ชายทุกคน ที่นับตามตระกูล และครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา นับได้ 3,200 คน

⁴⁵ โมเสสและอาโรนนับพวกผู้ชายเหล่านี้ทุกคนที่เป็นพงศ์พันธุ์ของเมราธิ์ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาเชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้พวกเขาทำผ่านทางโมเสส ⁴⁶ ดังนั้น โมเสส อาโรน และพวกผู้นำของอิสราเอลจึงนับคนเลวีทั้งหมดตามตระกูลของพวกเขา ในครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁴⁷ ตั้งแต่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี พวกเขานับทุกคนที่จะทำงานในพลับพลา และผู้ที่จะขนย้ายและดูแลสิ่งของต่าง ๆ ในเต็นท์นัดพบ

⁴⁸ พวกเขานับได้ 8,580 คน ⁴⁹ โมเสสนับผู้ชายแต่ละคนตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา และยังคงนับแต่ละคนต่อไปตามประเภทของงานที่เขาได้รับมอบหมายให้ทำ ท่านับผู้ชายแต่ละคนตามชนิดของความรับผิดชอบที่พวกเขาได้รับไว้ ในการทำเช่นนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำผ่านทางโมเสส

Chapter 5

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงสั่งคนอิสราเอลให้แยกทุกคนที่ติดเชื้อโรคผิวหนัง และทุกคนที่มีสิ่งไหลออกมา และคนใดก็ตามที่เป็นมลทิน จากการแตะต้องซากศพออกไปจากค่ายพัก ³ ไม่ว่าชายหรือหญิง จะต้องแยกพวกเขาออกไปจากค่ายพัก พวกเขาต้องไม่ทำให้ค่ายพักนี้เป็นมลทิน เพราะเราสถิตอยู่ในค่ายพักนี้" ⁴ คนอิสราเอลก็ทำตามนั้น พวกเขาแยกคนเหล่านั้นออกไปจากค่ายพักตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส คนอิสราเอลก็เชื่อฟังพระยาห์เวห์

⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ⁶ "จงพูดกับคนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงได้ทำบาปใด ๆ อย่างที่ผู้คนที่ทำต่อกัน และเป็นการไม่สัตย์ซื่อต่อเรา คนนั้นก็มีความผิด ⁷ จากนั้น เขาต้องสารภาพบาปที่เขาได้ทำ เขาต้องชดใช้ค่าการทำให้ผิดของเขา และเพิ่มค่าชดใช้อีกหนึ่งในห้า เขาต้องให้ค่าชดใช้นั้นต่อคนที่เขาได้กระทำผิด ⁸ แต่ถ้าคนที่เขาได้กระทำผิดไม่มีญาติสนิทที่จะรับค่าชดใช้ เขาต้องชดใช้ค่าการทำให้ผิดของเขาให้กับเราผ่านทางปุโรหิต พร้อมกับลูกแกะที่จะลบบาปให้กับตัวเขาเอง

⁹ เครื่องบูชาทุกอย่างของคนอิสราเอล บรรดาสิ่งที่คนอิสราเอลแยกไว้ และนำมาให้ปุโรหิต ก็จะเป็นของเขา ¹⁰ เครื่องบูชาของทุกคนจะเป็นของปุโรหิต ถ้าคนใดมอบสิ่งใด ๆ ให้แก่ปุโรหิต สิ่งนั้นจะเป็นของเขา"

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ¹² "จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกพวกเขาว่า สมบัติว่าภรรยาของชายคนหนึ่งนอกใจและทำบาปต่อสามีของนาง ¹³ แล้วสมบัตินั้นกลับนอนกับนาง ในกรณีนั้น นางก็เป็นมลทิน ถึงแม้ว่าสามีของนางจะไม่เห็นหรือไม่รู้เรื่องนี้ และถึงแม้ว่า ไม่มีใครจับได้ว่านางได้กระทำเช่นนั้น และไม่มีใครเป็นพยานปรากฏนาง ¹⁴ แต่อย่างไรก็ตาม วิทยานแห่งความหึงหวงยังคงเตือนสามีว่าภรรยาของเขาเป็นมลทิน อย่างไรก็ตาม วิทยานแห่งความหึงหวงที่มาจากชายคนนั้นอาจจะผิดก็ได้ เมื่อภรรยาของนางไม่ได้เป็นมลทิน

¹⁵ ในกรณีเช่นนี้ ชายคนนั้นควรพาภรรยาของเขาไปหาปุโรหิต และสามีต้องนำเครื่องดื่มบูชาสำหรับนางมาด้วย เขาต้องนำแป้งบาร์เล่ย์หนึ่งในสิบเอฟฟาห์มาด้วย เขาต้องไม่ใส่ น้ำมัน หรือกำยานบนแป้งนั้น เพราะแป้งนั้นเป็นธัญบูชาแห่งความหึงหวง ธัญบูชานั้นอาจจะเป็นตัวชี้ให้เห็นบาปได้ ¹⁶ ปุโรหิตต้องพานางมาใกล้ และให้นางยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁷ ปุโรหิตต้องนำเหยือกที่มีน้ำบริสุทธิ์มา และเอาฝุ่นจากพื้นของพลับพลา เขาต้องใส่ฝุ่นลงไปในน้ำนั้น

¹⁸ ปุโรหิตจะให้หญิงนั้นยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาจะแก้มัดผมบนศีรษะของนาง เขาจะวางธัญบูชาแห่งการระลึกไว้ในมือของนาง ที่เป็นธัญบูชาแห่งความสงสัย ปุโรหิตจะถือน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมาไว้ในมือของเขา ¹⁹ ปุโรหิตจะให้หญิงนั้นอยู่ภายใต้คำสาบาน และบอกกับนางว่า 'ถ้าไม่มีชายอื่นมีเพศสัมพันธ์กับเจ้า และเจ้าไม่ได้หลงผิด และทำให้เป็นมลทิน แล้วเจ้าจะพ้นจากน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมานี้

²⁰ แต่ถ้าเจ้า เป็นหญิงที่อยู่ภายใต้สามี ได้หลงผิดไป ถ้าเจ้าเป็นมลทิน และถ้ามีชายคนอื่นได้กลับนอนกับเจ้า ²¹ จากนั้น (ปุโรหิตต้องทำให้นางให้คำสาบาน เพื่อที่จะนำคำแช่งสาปลงบนนาง และจากนั้นเขาต้องพูดกับหญิงคนนี้อย่างนี้) "พระยาห์เวห์จะทรงทำให้เจ้าตกอยู่ในคำสาปแช่ง เพื่อให้ประจักษ์ต่อชุมชนของเจ้าว่าเป็นเช่นนั้น สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำให้โคขนของเจ้าสับไป และทำให้ท้องของเจ้าบ่วง

²² น้ำที่นำคำสาปแช่งมาก็จะเข้าไปในกระเพาะของเจ้า และทำให้ท้องของเจ้าบ่วง และทำให้โคขนของเจ้าสับไป' หญิงคนนั้นต้องตอบว่า "ใช่ ขอให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น ถ้าข้าพเจ้าผิด" ²³ ปุโรหิตต้องเขียนคำสาปแช่งเหล่านั้นบนหนังสัตว์ม้วน และจากนั้น เขาต้องล้างคำสาปแช่งที่เขียนไว้ลงไปในน้ำขมนั้น ²⁴ ปุโรหิตต้องทำให้หญิงนั้นดื่มน้ำขมที่นำคำสาปแช่งมา น้ำที่นำคำสาปแช่งมาจะเข้าไปในตัวนาง และกลายเป็นรสขม

²⁵ ปุโรหิตต้องเอาธัญบูชาแห่งความหึงหวงมาจากมือของหญิงนั้น เขาต้องยกธัญบูชานั้นขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และนำธัญบูชานั้นไปที่แท่นบูชา ²⁶ ปุโรหิตต้องเอาธัญบูชาหนึ่งกำมือที่เป็นตัวแทนเครื่องบูชา และเผาบนแท่นบูชา แล้วเขาต้องให้หญิงนั้นดื่มน้ำขม ²⁷ เมื่อเขาให้นางดื่มน้ำนั้นแล้ว ถ้านางเป็นมลทิน เพราะนางทำผิดต่อสามีของนาง แล้วน้ำที่นำคำสาปแช่งมาก็จะเข้าไปในตัวเธอและกลายเป็นรสขม ท้องของนางจะบ่วงและโคขนของนางจะสับไป หญิงนั้นจะถูกสาปแช่งท่ามกลางชุมชนของนาง ²⁸ แต่ถ้านางไม่เป็นมลทิน และถ้านางสะอาด แล้วนางก็ต้องพ้นความผิด นางจะตั้งครรภ์ได้

²⁹ นี่เป็นกฎเรื่องความหึงหวง กฎนี้เป็นกฎสำหรับผู้หญิงที่นอกใจสามีของตนและเป็นมลทิน ³⁰ กฎนี้เป็นกฎสำหรับผู้ชายที่มีวิทยานแห่งความหึงหวง เมื่อเขาหึงหวงภรรยาของเขา เขาต้องพาหญิงนั้นไปอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และปุโรหิตต้องทำทุกอย่างกับนางตามที่กฎเรื่องความหึงหวงได้อธิบายไว้ ³¹ ชายคนนั้นจะพ้นจากความผิดในการพาภรรยาของเขาไปหาปุโรหิต หญิงคนนั้นต้องรับความผิดที่นางได้ทำ"

Chapter 6

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกพวกเขาว่า 'เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงคนใดได้แยกตัวเองออกมา แต่พระยาห์เวห์ด้วยการปฏิญาณตัวพิเศษเป็นนาซีร์ ³ เขาต้องปลีกร่างตัวเองออกจากเหล้าองุ่นและเครื่องดื่มมึนเมา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ทำมาจากเหล้าองุ่นหรือจากเครื่องดื่มมึนเมา เขาต้องไม่ดื่มน้ำองุ่น หรือไม่กินผลองุ่นสด หรือผลองุ่นแห้งเลย

⁴ ตลอดเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อเรา เขาต้องไม่กินอะไรที่ทำมาจากต้นองุ่น รวมทั้งทุกอย่างที่ทำมาจากเมล็ดจนถึงเปลือกของมัน ⁵ ตลอดช่วงระยะเวลาของการปฏิญาณในการแยกตัวออกมาของเขา ห้ามใช้มีดโกนบนศีรษะของเขา จนกว่าเวลาของการแยกตัวเองออกมาของเขา แต่พระยาห์เวห์ครบกำหนด เขาต้องแยกตัวออกมาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องไว้ผมยาวบนศีรษะของเขา ⁶ ตลอดช่วงระยะเวลาของการแยกตัวเองออกมาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องไม่เข้ามาใกล้ศพ

⁷ เขาต้องไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทิน เนื่องจากบิดา มารดา พี่น้องชายหรือหญิงของเขา ถ้าหากพวกเขาตาย นี่เป็นเพราะเขาถูกแยกไว้แต่พระเจ้าแล้ว ตามที่ทุกคนเห็นได้จากผมยาวของเขา ⁸ ตลอดช่วงเวลาการแยกออกมาของเขา เขาบริสุทธิ์ และสงวนไว้แต่พระยาห์เวห์ ⁹ ถ้าหากบังเอิญมีใครมาตายอยู่ข้าง ๆ เขาพอดี และทำให้ศีรษะของเขาที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วเป็นมลทิน แล้วเขาก็ต้องโกนศีรษะในวันชำระตัวของเขา คือในวันที่เจ็ด เขาต้องโกนศีรษะ ¹⁰ วันที่แปด เขาต้องนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาหาปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

¹¹ ปุโรหิตต้องถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา นกเหล่านี้จะลบล้างบาปให้กับเขา เพราะเขาได้ทำบาปจากการอยู่ใกล้ศพ เขาต้องชำระศีรษะของเขาให้บริสุทธิ์อีกครั้งในวันนั้น ¹² เขาต้องแยกตัวเองออกมาจากพระยาห์เวห์ในช่วงวันชำระตัวของเขา เขาต้องนำลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่มีอายุนึงปีมาเป็นเครื่องบูชาแห่งการกำจัด จำนวนวันก่อนที่เขาทำให้ตัวเองเป็นมลทินต้องถือว่าไม่นับ เพราะการแยกตัวออกมาของเขาเป็นมลทิน ¹³ นี่เป็นกฎเกี่ยวกับนาซีร์สำหรับเมื่อตอนที่การแยกออกมาของเขาได้ครบกำหนดแล้ว เขาต้องถูกนำมายังทางเข้าของเต็นท์นัดพบ

¹⁴ เขาต้องถวายเครื่องบูชาของเขาแต่พระยาห์เวห์ เขาต้องถวายลูกแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่มีอายุนึงปีและปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา เขาต้องนำลูกแกะตัวเมียตัวหนึ่งที่มีอายุนึงปีที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาลบบาป เขาต้องนำแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิมาถวายเป็นสันติบูชา ¹⁵ เขาต้องนำขนมปังที่ปราศจากเชื้อมากระเจาดหนึ่งด้วย ขนมปังที่ทำจากแป้งเนื้อละเอียดเคล้าด้วยน้ำมัน ขนมปังแผ่นที่ปราศจากเชื้อทาด้วยน้ำมัน พร้อมกับธัญพืชและเครื่องดื่มบูชา ¹⁶ ปุโรหิตต้องถวายสิ่งเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาต้องถวายเครื่องบูชาลบบาปและเครื่องเผาบูชา ¹⁷ เขาต้องถวายแกะตัวผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา พร้อมกับกระเจาดขนมปังไร้เชื้อ และสันติบูชาแต่พระยาห์เวห์ ปุโรหิตต้องถวายธัญพืชและเครื่องดื่มบูชาด้วย

¹⁸ นาซีร์ต้องโกนศีรษะของเขาที่แสดงให้เห็นถึงการแยกตัวออกมาแต่พระเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เขาต้องเอาเส้นผมจากศีรษะของเขาและใส่ลงบนไฟที่อยู่ภายใต้การถวายเครื่องบูชาของสันติบูชา ¹⁹ ปุโรหิตต้องเอาเนื้อไหล่ของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว ขนมปังที่ปราศจากเชื้อหนึ่งก้อนมาจากกระเจาด และขนมปังแผ่นที่ปราศจากเชื้อหนึ่งแผ่นมา เขาต้องวางสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของนาซีร์คนนั้น หลังจากที่เขาได้โกนศีรษะของเขาเพื่อแสดงการแยกตัวออกมาแล้ว

²⁰ ปุโรหิตต้องโบกเครื่องบูชาเหล่านั้นเป็นเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ส่วนที่บริสุทธิ์สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่ได้โบกถวาย และเนื้อโคนขาที่ได้ถวายแล้วสำหรับปุโรหิต หลังจากนั้น นาซีร์คนนั้นก็จะดื่มเหล้าองุ่นก็ได้ ²¹ นี่เป็นกฎสำหรับนาซีร์ผู้ที่ปฏิญาณเครื่องบูชาของเขา แต่พระยาห์เวห์สำหรับการแยกตัวออกมาของเขา สิ่งอื่นใดก็ตามที่เขาถวายได้ เขาต้องถือรักษาภาระผูกพันตามคำปฏิญาณที่เขาได้กล่าวไว้ เพื่อที่จะรักษาสัญญาตามกฎสำหรับนาซีร์ที่ได้บอกไว้"

²² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า ²³ "จงพูดกับอาโชนและพวกบุตรชายของเขา บอกว่า 'พวกท่านต้องอวยพรคนอิสราเอลอย่างนี้ พวกท่านต้องบอกกับพวกเขาว่า ²⁴ "ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านและพิทักษ์รักษาท่าน

²⁵ ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงบนท่าน และทรงพระกรุณาแก่ท่าน ²⁶ ขอพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรพวกท่านด้วยความชอบพระทัย และประทานสันติสุขแก่ท่าน" ²⁷ ในการอวยพรเช่นนี้ พวกเขาต้องเอ่ยนามของเราต่อคนอิสราเอล แล้วเราจะอวยพรพวกเขา"

Chapter 7

¹ ในวันที่โมเสสได้ตั้งพลับพลาเสร็จนั้น ท่านได้เจิมพลับพลาและแยกพลับพลาขึ้นไว้แต่พระยาเวห์ พร้อมกับเครื่องใช้ทุกอย่างของพลับพลาขึ้น ท่านได้ทำการเจิมแท่นบูชา และของใช้ทุกอย่างของแท่นบูชานั้นเช่นเดียวกัน ท่านเจิมสิ่งเหล่านั้นและแยกไว้แต่พระยาเวห์ ² ในวันที่นั้น บรรดาผู้นำของอิสราเอล พวกหัวหน้าครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขา ได้ถวายเครื่องบูชา คนเหล่านี้เป็นผู้นำเผ่าต่าง ๆ พวกเขาได้ดูแลการนับจำนวนคนในการทำสำมะโนครัว ³ พวกเขานำเครื่องถวายบูชาของพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาเวห์ พวกเขานำเครื่องประทุนหกล้อมและวัวสิบสองตัวมา พวกเขานำเครื่องนมหนึ่งเล่มมาต่อผู้นำสองคน และผู้นำแต่ละคนได้นำวัวมาคนละหนึ่งตัว พวกเขาได้ถวายสิ่งเหล่านี้ข้างหน้าพลับพลา

⁴ แล้วพระยาเวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ⁵ "จงรับบรรดาเครื่องบูชาจากพวกเขา และใช้เครื่องบูชาเหล่านั้นสำหรับงานในเต็นท์นัดพบ จงมอบเครื่องบูชาเหล่านั้นให้กับคนเลวี ให้กับแต่ละคนตามที่ต้องการใช้สิ่งเหล่านั้นในงานของเขา ⁶ โมเสสจึงรับเครื่องนมและฝูงวัวมา และท่านได้มอบเครื่องบูชาเหล่านั้นให้กับคนเลวี

⁷ ท่านได้มอบเครื่องนมสองเล่มและวัวสี่ตัวให้กับพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซน เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการใช้ในการทำงานของพวกเขา ⁸ ท่านได้มอบเครื่องนมสี่เล่มและวัวแปดตัวให้กับพงศ์พันธุ์ของเมรารี ให้อยู่ในความดูแลของอิตามารบุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต ท่านได้ทำเช่นนี้ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการใช้ในการทำงานของพวกเขา ⁹ แต่ท่านไม่ได้มอบสิ่งใดจากสิ่งเหล่านั้นให้กับพงศ์พันธุ์ของโคฮาเลย เพราะงานของพวกเขาเป็นงานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นของพระยาเวห์ ที่พวกเขาจะแบกไว้บนบ่าของพวกเขาเอง

¹⁰ บรรดาผู้นำได้ถวายสิ่งของต่างๆ ของพวกเขาสำหรับการมอบถวายแท่นบูชาในวันที่โมเสสได้เจิมแท่นบูชา พวกผู้นำได้ถวายบรรดาเครื่องบูชาของพวกเขายังหน้าแท่นบูชา ¹¹ พระยาเวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ผู้นำแต่ละคนต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับการมอบถวายแท่นบูชาในวันของเขาเอง"

¹² วันแรก นาห์โชนบุตรชายของอัมมินาดับแห่งเผ่ายูดาห์ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ¹³ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซล และขามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา ¹⁴ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซล และเต็มไปด้วยเครื่องหอม

¹⁵ เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁶ เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาบ ¹⁷ เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของนาห์โชนบุตรชายของอัมมินาดับ

¹⁸ วันที่สอง แธ็นเอลบุตรชายของศุอาร์ผู้นำของเผ่าอิสสาการ์ ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ¹⁹ เขาได้ถวายเป็นเครื่องบูชาของเขา คือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซล และขามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา ²⁰ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

²¹ เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ²² เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาบ

²³ เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของแธ็นเอลบุตรชายของศุอาร์

²⁴ วันที่สาม เอลิฮับบุตรชายของเฮโลน ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของเศบูลุน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ²⁵ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซล และขามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา ²⁶ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

²⁷ เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ²⁸ เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาบ

²⁹ เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลิฮับบุตรชายของเฮโลน

³⁰ วันที่สี่ เอลิซูร์บุตรชายของเฮเดเออร์ ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของรูเบน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ³¹ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซล และขามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา ³² เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

³³ เขาถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ³⁴ เขาถวายแพะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบบาบ

³⁵ เขาถวายวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้าตัว แพะผู้ห้าตัว และลูกแกะตัวผู้ที่มีอายุหนึ่งปีห้าตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาของเอลิซูร์บุตรชายของเฮเดเออร์

³⁶ วันที่ห้า เซลูมิเอลบุตรชายของศุริชัดดี ผู้นำของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน ได้ถวายเครื่องบูชาของเขา ³⁷ เครื่องบูชาของเขาคือจานเงินหนึ่งใบหนัก 130 เซล และขามเงินหนึ่งใบหนักเจ็ดสิบเซล ตามมาตรฐานน้ำหนักของเซลของสถานนมัสการ ภาชนะทั้งสองใบนี้เต็มไปด้วยแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันเพื่อเป็นธัญบูชา ³⁸ เขาได้ถวายจานทองคำหนึ่งใบหนักสิบเซลที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมด้วย

84 บรรดาผู้นำของอิสราเอลได้แยกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้ ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชาขึ้น พวกเขาแยกจันเงินสิบสองใบ ชามเงินสิบสองใบ และจันทองคำสิบสองใบ **85** จันเงินแต่ละใบหนัก 130 เซเซล และชามเงินแต่ละใบหนักเจ็ดสิบเซเซล ภาชนะเงินทั้งหมดมีน้ำหนัก 2,400 เซเซลตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเซลของสถานนมัสการ **86** จันทองคำแต่ละใบที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมหนักสิบเซเซลตามมาตรฐานน้ำหนักของเซเซลของสถานนมัสการ จันทองคำทั้งหมดหนัก 120 เซเซล

87 พวกเขาแยกสัตว์ทั้งหมดไว้เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา คือวัวสิบสองตัว แกะผู้สิบสองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสองตัว พวกเขาได้ถวายธัญบูชาของพวกเขา พวกเขาได้ถวายแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาป **88** พวกเขาได้ถวายจากฝูงสัตว์ทั้งหมดของพวกเขา คือ วัวยี่สิบสี่ตัว แกะผู้หกสิบตัว แพะผู้หกสิบตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหกสิบตัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชา นี่เป็นการมอบถวายแท่นบูชา หลังจากที่ได้เจิมแท่นบูชาขึ้นแล้ว **89** เมื่อโมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อทูลพระยาห์เวห์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสกับท่าน พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านจากเหนือฟ้าสีบลาล้างบาปที่อยู่บนหีบแห่งคำพยาน จากระหว่างเครือบทั้งสอง พระองค์ได้ตรัสกับท่าน

Chapter 8

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงพูดกับอาโรน จงบอกเขาว่า 'ตะเกียงเจ็ดดวงต้องส่องแสงไปทางด้านหน้าของคandelabrum เมื่อเจ้าจุดตะเกียงเหล่านั้น'" ³ อาโรนก็ได้ทำดังนี้ ท่านจุดตะเกียงบนคandelabrum เพื่อให้ส่องแสงไปทางด้านหน้าของคandelabrum นั้น ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส ⁴ คandelabrum ได้ทำขึ้นในลักษณะนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้โมเสสเห็นแบบสำหรับคandelabrum นั้น คandelabrum นั้นทำด้วยทองคำตั้งแต่ฐานจนถึงยอด พร้อมด้วยถ้วยที่มีลวดลายเหมือนดอกไม้

⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ⁶ "จงนำคนเลวีออกจากท่ามกลางคนอิสราเอล และชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ ⁷ จงทำดังนี้กับพวกเขาในการชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ คือจงประพรมบนพวกเขาด้วยน้ำชำระบาป จงให้พวกเขาโกนทั่วทั้งตัวของพวกเขา และซักเสื้อผ้าของพวกเขา การทำเช่นนี้เป็นการชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ ⁸ แล้วให้พวกเขานำวัวหนุ่มหนึ่งตัวและธัญญาสุกคันที่เป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมัน ให้พวกเขาเอาวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาลบบาป

⁹ เจ้าจงนำคนเลวีมาที่ด้านหน้าเต็นท์นัดพบ และให้เรียกชุมนุมของคนอิสราเอลทั้งหมดมาชุมนุมกัน ¹⁰ เมื่อเจ้านำคนเลวีมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ คนอิสราเอลต้องวางมือของพวกเขาบนคนเลวี ¹¹ อาโรนต้องถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาโบทถวายจากคนอิสราเอล เพื่อให้พวกเขาทำงานปณิธิของพระยาห์เวห์

¹² คนเลวีต้องวางมือของพวกเขาบนหัวของวัวทั้งสองตัวนั้น เจ้าต้องถวายวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบบาป และวัวอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาต่อเรา เพื่อลบบาปให้กับคนเลวี ¹³ จงให้คนเลวีอยู่ต่อหน้าอาโรนและต่อหน้าบรรดานุตรชายของเขา และยกพวกเขาขึ้นเป็นเครื่องบูชาโบทถวายต่อเรา ¹⁴ ในการทำเช่นนี้ เจ้าต้องแยกคนเลวีออกจากท่ามกลางคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา ¹⁵ หลังจากนั้น คนเลวีต้องเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ เจ้าต้องชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ เจ้าต้องถวายพวกเขาเป็นเครื่องบูชาโบทถวาย

¹⁶ จงทำเช่นนี้ เพราะพวกเขาเป็นของเราอย่างแท้จริงจากท่ามกลางคนอิสราเอล พวกเขาจะมาแทนที่เด็กชายแต่ละคนที่เกิดจากครรภ์เป็นคนแรก คือบุตรหัวปีของพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลทั้งหมด เราได้รับเอาคนเลวีไว้สำหรับเราเอง ¹⁷ บุตรหัวปีทั้งหมดท่ามกลางคนอิสราเอลเป็นของเราทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้เอาชีวิตบุตรหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้แยกพวกเขาไว้สำหรับเราเอง ¹⁸ เราได้รับเอาคนเลวีจากท่ามกลางคนอิสราเอลมาแทนที่บุตรหัวปีทั้งหมด ¹⁹ เราได้มอบพวกเขาเป็นของประทานให้กับอาโรนและบรรดานุตรของเขา เราได้รับเอาพวกเขาจากท่ามกลางคนอิสราเอลเพื่อที่จะทำงานของคนอิสราเอลในเต็นท์นัดพบ เราได้มอบพวกเขาเพื่อลบบาปให้กับคนอิสราเอล เพื่อที่จะไม่มีภัยพิบัติใด ๆ จะทำร้ายคนเหล่านั้น เมื่อพวกเขามาอยู่ใกล้สุสาน"

²⁰ โมเสส อาโรน และชุมนุมของคนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ทำดังนี้กับคนเลวี พวกเขาได้ทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับคนเลวี คนอิสราเอลก็ได้ทำดังนี้กับพวกเขา ²¹ คนเลวีก็นำตนเองให้บริสุทธิ์ พวกเขาซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนได้ถวายพวกเขาเป็นเครื่องบูชาโบทถวายแด่พระยาห์เวห์ และท่านก็ทำการลบบาปให้กับพวกเขาเพื่อชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ ²² หลังจากนั้น คนเลวีก็นำไปทำการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาในเต็นท์นัดพบต่อหน้าอาโรนและต่อหน้าบรรดานุตรชายของอาโรน นี่เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับคนเลวี พวกเขาได้ปฏิบัติต่อพวกเขาทุกคนในวิธีดังนี้

²³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ²⁴ "กฎทั้งหมดนี้ใช้สำหรับคนเลวีที่มีอายุยี่สิบห้าปีขึ้นไป พวกเขาต้องเข้าร่วมในกลุ่มเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในเต็นท์นัดพบ ²⁵ พวกเขาต้องหยุดการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะนี้ เมื่อมีอายุห้าสิบปี เมื่อมีอายุถึงที่กำหนดไว้แล้ว พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่อีกต่อไป ²⁶ พวกเขาอาจจะยังช่วยพวกพี่น้องของตนที่ยังทำงานอยู่ในเต็นท์นัดพบก็ได้ แต่พวกเขาไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่อีกต่อไป เจ้าต้องกำกับดูแลคนเลวีในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด"

Chapter 9

¹ ในเดือนที่หนึ่งปีที่สอง หลังจากที่พวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย พระองค์ตรัสว่า ² "จงให้คนอิสราเอลถือปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี ³ ในวันที่สิบสี่เวลาเย็นของเดือนนี้ เจ้าต้องถือปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี เจ้าต้องถือปัสกาตามกฎระเบียบทุกอย่าง และทำตามข้อบังคับทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลนั้น

⁴ ดังนั้น โมเสสจึงได้บอกกับคนอิสราเอลว่า พวกเขาควรจะถือเทศกาลปัสกา ⁵ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงถือปัสกาในเดือนที่หนึ่ง เวลาเย็นวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นในถิ่นทุรกันดารซีนาย คนอิสราเอลก็ได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาให้โมเสสทำ

⁶ มีบางคนที่เป็นมลทินเนื่องจากศพ พวกเขาไม่สามารถถือปัสกาในวันนั้นได้ พวกเขาจึงไปอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันเดียวกันนั้น ⁷ คนเหล่านั้นกล่าวกับโมเสสว่า "เราได้เป็นมลทินเพราะศพ ทำไมท่านจึงห้ามเราจากการถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ตามเวลาที่กำหนดไว้ของปีท่ามกลางคนอิสราเอล?" ⁸ โมเสสจึงตอบคนเหล่านั้นว่า "จงคอยข้าพเจ้าเพื่อที่จะฟังว่า พระยาห์เวห์จะตรัสสิ่งอะไรเกี่ยวกับพวกท่าน"

⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ¹⁰ "จงพูดกับคนอิสราเอล จงบอกว่า 'ถ้าคนใดในพวกเจ้า หรือพงศ์พันธุ์ของเจ้าเป็นมลทินเพราะศพ หรืออยู่ระหว่างการเดินทางไกล เขาก็ยังถือปัสกาแด่พระยาห์เวห์ได้' ¹¹ พวกเขาต้องถือปัสกาในเดือนที่สอง เวลาเย็นวันที่สิบสี่ พวกเขาต้องกินปัสกาพร้อมกับขนมปังที่ปราศจากเชื้อกับผักสด ¹² พวกเขาต้องไม่เหลือปัสกานั้นไว้จนรุ่งเช้า หรือหักกระดูกใดๆ ของมัน พวกเขาต้องทำตามกฎระเบียบของปัสกา

¹³ แต่คนใดที่ไม่เป็นมลทิน และไม่ได้อยู่ระหว่างการเดินทาง แต่ผู้นั้นไม่ได้ถือปัสกา คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากชุมชนของเขา เพราะเขาไม่ถวายเครื่องบูชาที่พระยาห์เวห์ที่ทรงประสงค์ตามเวลาที่กำหนดไว้ของปี คนนั้นต้องแบกรับบาปของเขา ¹⁴ ถ้าคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาและถือปัสกาเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องถือปัสกาและทำทุกอย่างตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้ ในการถือกฎเกณฑ์ต่างๆ ของปัสกาและทำตามกฎของปัสกา เจ้าต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าวและสำหรับทุกคนที่เกิดในแผ่นดินนี้

¹⁵ ในวันที่จัดตั้งพลับพลา มีเมฆมาปกคลุมพลับพลาที่เป็นเต็นท์แห่งพันธสัญญาพระบัญชา ในตอนเย็นเมฆที่อยู่นือพลับพลาที่จะปรากฏเหมือนไฟจนถึงรุ่งเช้า ¹⁶ ก็จะเป็นเช่นนั้นอยู่เสมอ เมฆจะปกคลุมพลับพลาและปรากฏเหมือนไฟในตอนกลางคืน ¹⁷ เมื่อใดก็ตามที่เมฆลอยขึ้นไปจากเต็นท์นั้น คนอิสราเอลก็จะออกเดินทางไป เมฆหยุดลงที่ใดก็ตาม คนอิสราเอลก็จะตั้งค่ายพักที่นั่น

¹⁸ คนอิสราเอลจะออกเดินทางตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะตั้งค่ายพักตามพระบัญชาของพระองค์ ในขณะที่เมฆยังคงหยุดอยู่นือพลับพลา พวกเขาจะพักในค่ายพักของพวกเขา ¹⁹ เมื่อเมฆยังคงอยู่นือพลับพลาเป็นเวลาหลายวัน แล้วคนอิสราเอลก็จะทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และไม่ออกเดินทาง ²⁰ บางครั้งเมฆยังคงอยู่นือพลับพลาเพียงไม่กี่วัน ในกรณีนั้น พวกเขาต้องทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะตั้งค่ายพัก และออกเดินทางอีกครั้งตามพระบัญชาของพระองค์

²¹ บางครั้งเมฆก็ปรากฏในค่ายพักตั้งแต่ตอนเย็นจนถึงตอนเช้า เมื่อเมฆลอยขึ้นไปในตอนเช้า พวกเขาจะออกเดินทาง ถ้าเมฆคงอยู่เป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นไป พวกเขาจะเดินทางไป ²² ไม่ว่าเมฆจะอยู่นือพลับพลาเป็นเวลาสองวัน หนึ่งเดือน หรือหนึ่งปี トラบใดที่เมฆยังอยู่ที่นั่น คนอิสราเอลต้องพักอยู่ในค่ายพักของพวกเขาและไม่ออกเดินทาง แต่เมื่อใดก็ตามที่เมฆลอยขึ้นไป พวกเขาจะออกเดินทาง ²³ พวกเขาจะตั้งค่ายพักตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเดินทางตามพระบัญชาของพระองค์ พวกเขาจะทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่ทรงประทานผ่านทางโมเสส

Chapter 10

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ² "จงทำแท่นเงินสองคัน จงทูนเงินด้วยค้อนเพื่อทำแท่นเหล่านั้น เจ้าต้องใช้แท่นเพื่อที่จะเรียกชุมนุมให้มาชุมนุมกัน และเรียกชุมนุมให้เคลื่อนย้ายค่ายพักของพวกเขา ³ พวกปุโรหิตต้องเป่าแท่นทั้งสองเพื่อเรียกชุมนุมทั้งหมดมาชุมนุมอยู่ข้างหน้าเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ⁴ ถ้าพวกปุโรหิตเป่าแท่นเพียงคันเดียว แล้วบรรดาผู้นำที่เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลก็ต้องมาชุมนุมกับเจ้า

⁵ เมื่อเจ้าเป่าแท่นเป็นสัญญาณเสียงดัง บรรดาค่ายพักทางด้านทิศตะวันออกต้องเริ่มออกเดินทาง ⁶ เมื่อเจ้าเป่าแท่นเป็นสัญญาณเสียงดังครั้งที่สอง บรรดาค่ายพักทางด้านทิศใต้ก็ต้องเริ่มออกเดินทาง พวกเขาต้องเป่าเป็นสัญญาณเสียงดังสำหรับการเดินทางของพวกเขา ⁷ เมื่อชุมนุมมาชุมนุมกัน จงเป่าแท่นเหล่านั้น แต่ไม่ต้องเสียงดัง ⁸ พวกบุตรชายของอาโรน บรรดาปุโรหิตต้องเป่าแท่น แท่นนี้เป็นกฎระเบียบสำหรับพวกเขาตลอดชั่วชาติพันธุ์ของพวกเขา

⁹ เมื่อพวกเขาออกไปทำสงครามกับศัตรูที่ข่มเหงเจ้าในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าต้องเป่าเสียงสัญญาณปลุกด้วยแท่นเหล่านั้น เรา พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าจะระลึกถึงพวกเขา และจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากศัตรูของพวกเขา ¹⁰ ในเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ทั้งเทศกาลงานเลี้ยงที่จัดขึ้นเป็นประจำ และทุกต้นเดือน เจ้าต้องเป่าแท่นเช่นเดียวกันเพื่อให้เกียรติแก่เครื่องเผาบูชาของเจ้า และเป่าแท่นเหนือเครื่องบูชาสำหรับสันติบูชาของเจ้า สิ่งเหล่านี้จะเป็นการทำให้พวกเขาระลึกถึงเรา พระเจ้าของพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า"

¹¹ ในวันที่สี่สิบของเดือนที่สองปีที่สอง เมฆก็ลอยขึ้นไปจากพลับพลาแห่งพันธสัญญาพระบัญชา ¹² แล้วคนอิสราเอลก็ออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนาย เมฆนั้นก็หยุดในถิ่นทุรกันดารปาราน ¹³ พวกเขาได้ออกเดินทางครั้งแรกตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงประทานผ่านทางโมเสส

¹⁴ ค่ายพักภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์ยูดาห์ออกเดินทางเป็นกองแรกที่เคลื่อนขบวนแต่ละกองของพวกเขาออกไป นาหิซอนบุตรชายของอัมมีนาดับได้นำกองของยูดาห์ ¹⁵ เบนเอลบุตรชายของศุอาร์ได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์อิสสาคาร์ ¹⁶ เอลิอับบุตรชายของเฮโลนได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์เศบูลุน ¹⁷ พงศ์พันธุ์เกอร์โซนและของเมรารี ผู้ที่ดูแลพลับพลาที่รื้อพลับพลาแล้วพวกเขาก็ออกเดินทาง

¹⁸ ต่อมา บรรดากองที่อยู่ภายใต้ธงของค่ายพักรูเบนก็เริ่มออกเดินทาง เอลิซุรบุตรชายของเซเดเฮอร์ได้นำกองของรูเบน ¹⁹ เซลูมิเอลบุตรชายของศุริชดัยได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์สิเมโอน ²⁰ เอลิอาสาบุตรชายของเดอเอลได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์กาต ²¹ คนโคฮาทออกเดินทาง พวกเขาแบกหามเครื่องใช้บริสุทธิ์ของสถานนมัสการ ส่วนกองอื่น ๆ ก็จัดตั้งพลับพลาที่คนโคฮาทจะไปตั้งที่ค่ายพักต่อไป

²² บรรดากองที่อยู่ภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์เลวีออกเดินทางเป็นลำดับต่อไป เอลิซามบุตรชายของอัมมีฮูดได้นำกองของเลวี ²³ กามาลิเอลบุตรชายของเปเลห์ซุรได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์มนัสเสห์ ²⁴ อามิถันบุตรชายของกิเดโอนีได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์เบนยามิน ²⁵ บรรดากองที่ตั้งค่ายพักภายใต้ธงของพงศ์พันธุ์ดานออกเดินทางเป็นกองสุดท้าย อาหิเอเซอร์บุตรของอัมมีซดัยได้นำกองของดาน

²⁶ ปากิเอลบุตรชายของโอรานได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์อาเชอร์ ²⁷ อาหิราบุตรชายของเอนันได้นำกองเผ่าของพงศ์พันธุ์ฟกาสิ ²⁸ นี่เป็นรูปแบบการเดินทางของกองต่างๆ ของคนอิสราเอล

²⁹ โมเสสได้พบกับโฮบบบุตรชายของเรูเอลคนมีเดีย เรูเอลเป็นบิดาของภรรยาของโมเสส โมเสสได้พบกับโฮบบว่า "เรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกไว้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนั้นให้กับพวกเขา' มากับเราเถิด และเราจะทำดีต่อท่าน พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาว่าจะทรงทำดีต่ออิสราเอล" ³⁰ แต่โฮบบได้บอกโมเสสว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน ข้าพเจ้าจะไปยังแผ่นดินของข้าพเจ้า และชุมนุมของข้าพเจ้า" ³¹ แล้วโมเสสจึงได้ตอบว่า "อย่าจากเราไปเลย ท่านรู้วิธีการตั้งค่ายพักในถิ่นทุรกันดาร ท่านต้องคอยเฝ้าระวังให้กับเรา" ³² ถ้าท่านไปกับเรา เราจะทำดีต่อท่านเช่นเดียวกับที่พระยาห์เวห์ทรงทำดีต่อเรา"

³³ พวกเขาได้เดินทางจากภูเขาแห่งพระยาห์เวห์เป็นเวลาสามวัน หีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ก็ไปข้างหน้าพวกเขาเป็นเวลาสามวัน เพื่อที่จะหาสถานที่พักให้กับพวกเขา ³⁴ เมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพวกเขาในตอนกลางวันในขณะที่พวกเขาเดินทาง ³⁵ เมื่อใดก็ตามที่หีบนั้นออกเดินทาง โมเสสจะกล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงลุกขึ้น ขอทรงทำให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ขอให้คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์ต้องวิ่งหนีไปจากพระองค์" ³⁶ เมื่อใดก็ตามที่หีบนั้นหยุดลง โมเสสก็จะกล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงกลับมาสู่คนอิสราเอลที่มีจำนวนมากมายหลายหมื่นคนนี้ด้วยเถิด"

Chapter 11

¹ บัดนี้ ประชาชนได้บ่นเกี่ยวกับความยากลำบากของพวกเขา ขณะที่พระยาห์เวห์ทรงฟังอยู่ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินคนเหล่านั้นแล้วก็กริ้ว ไฟจากพระยาห์เวห์ได้เผาไหม้อยู่ท่ามกลางพวกเขา และเผาค่ายพักที่อยู่รอบนอกไปบางส่วน ² แล้วประชาชนก็ร้องขอต่อโมเสส ดังนั้น โมเสสจึงได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ แล้วไฟนั้นก็ดับ ³ พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าทาเบร่า เพราะไฟของพระยาห์เวห์ได้เผาไหม้อยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁴ พวกคนต่างชาติบางคนก็เข้ามาตั้งค่ายพักอยู่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาต้องการอาหารที่ดีกว่ามากิน แล้วคนอิสราเอลก็เริ่มร้องไห้คร่ำครวญและกล่าวว่า "ใครจะให้เนื้อเรากิน? ⁵ เราคิดถึงปลาในอียิปต์ที่เราได้กินโดยไม่ต้องเสียอะไร อีกทั้ง แตงกวา แตงโม ต้นกระเทียม หัวหอม และหัวกระเทียม ⁶ บัดนี้ เราเบื่ออาหารนี้เต็มทนแล้ว เพราะที่เราเห็นทั้งหมดก็มีแต่มานา"

⁷ มานามีลักษณะเหมือนเมสิดผักชี ดูเหมือนยางไม้ ⁸ ประชาชนก็เดินออกไปรอบ ๆ และเก็บมานา พวกเขาบดมานาในไม้หิน ตำในครก ต้มในหม้อ และทำเป็นขนม มานามีรสเหมือนกับน้ำมันมะกอกสด ⁹ เมื่อน้ำค้างตกลงมาเหนือค่ายพักในตอนกลางคืน มานาจึงจะตกลงมาด้วย

¹⁰ โมเสสได้ยินว่าประชาชนพากันร้องไห้คร่ำครวญในครอบครัวของพวกเขา และผู้ชายทุกคนก็อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตน พระยาห์เวห์กริ้วมาก และการบ่นของพวกเขาเป็นความผิดในสายตาของโมเสส ¹¹ โมเสสจึงทูลพระยาห์เวห์ว่า "ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากเช่นนี้? ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงพอพระทัยข้าพระองค์? พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์แบกภาระหนักจนเกินกำลังกับคนทั้งหมดนี้ ¹² ข้าพระองค์ตั้งท้องคนเหล่านี้มาหรือ? ข้าพระองค์คลอดพวกเขามา เพื่อที่พระองค์จะตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มพวกเขาไว้แบบอกของเจ้าเหมือนกับบิดา จมูกน้อยหรือ?' ข้าพระองค์ควรจะอุ้มพวกเขาไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสาบานกับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาไว้ว่าจะทรงมอบให้กับพวกเขาหรือ?"

¹³ ข้าพระองค์จะหาเนื้อจากที่ไหนมาให้คนทั้งหมดนี้ได้? พวกเขากำลังร้องไห้คร่ำครวญอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์ และบอกว่า "ขอเนื้อให้เรากิน" ¹⁴ ข้าพระองค์เพียงคนเดียวไม่สามารถแบกรับคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ พวกเขาบีบฉันจนมากเกินไปสำหรับข้าพระองค์ ¹⁵ ถ้าหากพระองค์ทรงทำแก่ข้าพระองค์เช่นนี้ ก็ขอให้พระองค์ประหารข้าพระองค์เสียเถิดเถิด ถ้าพระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ก็ขอทรงเอาความทุกข์ยากของข้าพระองค์ออกไปด้วยเถิด"

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงพาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลเจ็ดสิบคนมาหาเรา ขอให้แน่ใจว่าพวกเขาเป็นพวกผู้ใหญ่และเป็นพวกเจ้าหน้าที่ของประชาชน จงพาพวกเขามาที่เต็นท์นัดพบ และยืนอยู่กับเจ้าหน้าที่นั้น ¹⁷ เราจะลงมาและสนทนากับเจ้าหน้าที่นั้น เราจะเอาพระวิญญาณที่อยู่บนเจ้าบางส่วนมาและใส่ลงไปในพวกเขา พวกเขาจะแบกภาระของประชาชนร่วมกับเจ้า เจ้าไม่ต้องแบกรับภาระนั้นเพียงคนเดียว ¹⁸ จงบอกประชาชนว่า 'จงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ และพวกเจ้าจะได้กินเนื้อจริงๆ เพราะพวกเจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญ และพระยาห์เวห์ได้ทรงได้ยินที่พวกเจ้าพูดว่า 'ใครจะให้เนื้อเรากิน? เราอยู่ในอียิปต์ก็ได้อยู่แล้ว' เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จะทรงประทานเนื้อให้แก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้กินเนื้อ"

¹⁹ พวกเจ้าจะไม่ได้อินเนื้อแค่เพียงวันเดียว สองวัน ห้าวัน สิบวันหรือยี่สิบวัน ²⁰ แต่พวกเจ้าจะกินเนื้อตลอดทั้งเดือนจนเนื้อออกมาจากอกของเจ้า จนเนื้อทำให้พวกเจ้าเอียน เพราะพวกเจ้าปฏิเสธพระยาห์เวห์ผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เจ้าบอกว่า 'ทำไมเราจึงออกมาจากอียิปต์?' ²¹ แล้วโมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์อยู่ด้วยคน 600,000 คน และพระองค์ได้ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อพวกเขากินตลอดทั้งเดือน' ²² เราควรจะฆ่าฝูงแพะแกะและฝูงโคมาเพื่อให้พวกเขาพอใจหรือ? เราควรจะจับปลาทั้งหมดในทะเลมาเพื่อให้พวกเขาพอใจหรือ?"

²³ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "มือของเราสั้นไปหรือ? บัดนี้ เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะเป็นจริงหรือไม่" ²⁴ โมเสสออกไปและบอกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัสต่อประชาชน ท่านได้ประชุมผู้ใหญ่ของประชาชนเจ็ดสิบคน และให้พวกเขายืนอยู่รอบเต็นท์นั้น ²⁵ พระยาห์เวห์ทรงลงมาในเมฆ และตรัสกับโมเสส พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพระวิญญาณบนโมเสสบางส่วนไปใส่บนพวกผู้ใหญ่ทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญาณทรงสถิตบนพวกเขา พวกเขา ก็เผยพระวจนะ แต่เฉพาะในช่วงเวลานั้น และไม่ได้ทำอีกเลย

²⁶ ชายสองคนที่ยังอยู่ในค่ายพัก ชื่อเอลดาด และเมดาด พระวิญญาณได้ทรงสถิตบนพวกเขาเช่นกัน ชื่อของพวกเขาอยู่ในรายชื่อด้วย แต่พวกเขาไม่ได้ออกไปที่เต็นท์นั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็เผยพระวจนะในค่ายพัก ²⁷ ชายหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในค่ายพักนั้นได้วิ่งมาบอกโมเสสว่า "เอลดาด และเมดาดกำลังเผยพระวจนะอยู่ในค่ายพัก" ²⁸ โยชูวาบุตรชายของนูน ผู้ช่วยของโมเสส ซึ่งเป็นคนหนึ่งของคนที่เขาเลือกมาบอกกับโมเสสว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้พวกเขาหยุดพูดเถิด" ²⁹ โมเสสบอกกับเขาว่า "ท่านอิจา เพราะเห็นแก่เราหรือ?" ข้าพเจ้าอยากให้ประชาชนทุกคนของพระยาห์เวห์เป็นผู้เผยพระวจนะ และเพื่อที่พระองค์จะทรงใส่พระวิญญาณของพระองค์ลงบนพวกเขาทุกคน" ³⁰ แล้วโมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปยังค่ายพัก

³¹ แล้วลมก็พัดมาจากพระยาห์เวห์ และหอบเอาคนกลุ่มมาจากทะเล พวกคนเหล่านั้นก็มาตกอยู่ใกล้ค่ายพัก ซึ่งเดินทางไปถึงประมาณหนึ่งวัน และเดินทางกลับมาประมาณหนึ่งวัน กลุ่มก็ตกอยู่รอบค่ายพักสูงจากพื้นดินประมาณสองศอก ³² ประชาชนก็จวนอยู่กับการจับกลุ่มกันตลอดทั้งวันทั้งคืน และตลอดวันถัดมาด้วย ไม่มีใครที่จับกลุ่มได้น้อยกว่าสิบโหล พวกเขแบ่งกลุ่มให้แก่กันทั่วค่ายพัก ³³ ในขณะที่เขื่อนกั้นยังติดพันพวกเขาอยู่ ในขณะที่กำลังเคี้ยวเนื้อนั้นอยู่ พระยาห์เวห์ก็กริ้วพวกเขา พระองค์ทรงประหารคนเหล่านั้นด้วยโรคภัยร้ายแรง

³⁴ เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า ชิบโรส หักธาวาห์ เพราะที่นั่น พวกเขาได้ฝังศพคนเหล่านั้นที่ทะเลาะกันเมื่อมา ³⁵ ประชาชนได้เดินทางจากชิบโรส หักธาวาห์ไปยังฮาเซโรทที่พวกเขาได้พักอยู่ที่นี่

Chapter 12

¹ ต่อมา มิเรียมกับอาโรนได้พูดต่อต้านโมเสส เพราะเหตุหญิงชาวคูชที่กำนแต่งงานด้วย ² พวกเขาได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสคนเดียวเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ตรัสกับเราบ้างหรือ?" พระยาห์เวห์ทรงได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูด ³ ในขณะที่โมเสสเป็นคนที่ถ่อมใจยิ่งนัก ถ่อมใจยิ่งกว่าคนอื่นใดบนแผ่นดิน

⁴ ในทันใดนั้น พระยาห์เวห์ก็ตรัสกับโมเสส อาโรน และมีเรียว่า "พวกเจ้าทั้งสามคนจงออกไปที่เต็นท์นัดพบ" พวกเขาทั้งสามคนจึงออกไป ⁵ แล้วพระยาห์เวห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ พระองค์ประทับยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และทรงเรียกอาโรนกับมิเรียม พวกเขาทั้งสองคนก็ออกมาข้างหน้า ⁶ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "บัดนี้ จงฟังถ้อยคำของเรา เมื่อผู้เผยพระวจนะของเราอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะสำแดงตัวเราเองต่อเขาในนิมิต และพูดกับเขาในความฝัน

⁷ แต่โมเสสผู้รับใช้ของเราไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในครัวเรือนทั้งหมดของเรา เขาเป็นคนสัตย์ซื่อ ⁸ เราพูดกับโมเสสโดยตรง ไม่ได้พูดด้วยนิมิตหรือคำปริศนา เขาได้เห็นสันฐานของเรา ดังนั้น ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เกรงกลัวที่พูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา?" ⁹ พระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็พลุ่งขึ้นต่อเขาทั้งสองคน แล้วพระองค์ก็ทรงจากพวกเขาไป

¹⁰ เมฆก็ลอยขึ้นไปจากเต็นท์นั้น แล้วทันใดนั้น มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ขาวราวกับหิมะ เมื่ออาโรนหันมาดูมิเรียม ท่านก็เห็นมิเรียมเป็นโรคเรื้อน ¹¹ อาโรนจึงกล่าวกับโมเสสว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า ขอโปรดอย่าถือโทษบาปนี้ต่อเราเลย เราได้พูดอย่างโง่เขลา และเราได้ทำบาปแล้ว ¹² ขออย่าให้นางเป็นเหมือนเด็กแรกเกิดที่ตายแล้ว ผู้ที่มีเนื้อหลุดไปครึ่งหนึ่ง ตอนที่คลอดออกมาจากครรภ์มารดา"

¹³ ดังนั้น โมเสสจึงร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณารักษานางให้หายด้วยเถิด" ¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ถ้าบิดาของนางถ่มน้ำลายใส่หน้าของนาง นางก็จะอับอายไปเจ็ดวัน จงกักตัวนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน หลังจากนั้น จึ่งพานางเข้ามาอีกครั้ง" ¹⁵ ดังนั้น มิเรียมจึงถูกกักตัวไว้นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน ประชาชนก็ไม่ออกเดินไป จนกระทั่งนางได้กลับมายังค่ายพัก ¹⁶ หลังจากนั้น ประชาชนก็ออกเดินทางไปจากฮาเซโรธ และตั้งค่ายพักในถิ่นทุรกันดารปาราน

Chapter 13

- ¹ จากนั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงส่งบางคนไปสอดแนมแผ่นดินคานาอันที่เราได้มอบให้แก่คนอิสราเอล จงส่งคนจากทุกเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขาเผ่าละคน แต่ละคนต้องเป็นผู้นำท่ามกลางพวกเขา" ³ โมเสสจึงส่งพวกเขาไปจากถิ่นทุรกันดารปาราน เพื่อให้พวกเขาทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาทุกคนเป็นผู้นำท่ามกลางคนอิสราเอล
- ⁴ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกเขา ชัมมูวาบุตรชายของศักเกอร์จากเผ่ารูเบน ⁵ ชาฟัทบุตรชายของโฮริจากเผ่าสิเมโอน ⁶ คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์จากเผ่ายูดาห์ ⁷ อิกาลบุตรชายของโยเซฟจากเผ่าอิสสาคาร์
- ⁸ โฮเซยาบุตรชายของนูนจากเผ่าเอฟราอิม ⁹ ปัลทีบุตรชายของราฟูจากเผ่าเบนยามิน ¹⁰ กัดดีเอลบุตรชายของโสดีจากเผ่าเศบูลุน ¹¹ กัดดีบุตรชายของสุสียาจากเผ่าโยเซฟ (นั่นเป็นการบอกว่าเป็นเผ่ามนัสเซห์)
- ¹² อัมมีเอลบุตรชายของเกมัลลียาจากเผ่าดาน ¹³ เสธูร์บุตรชายของมีคาเอลจากเผ่าอาเชอร์ ¹⁴ นาห์บียบุตรชายของโวฟสียาจากเผ่านัฟทาลี ¹⁵ เกอูเอลบุตรชายของมาคียาจากเผ่ากาต ¹⁶ เหล่านี้เป็นรายชื่อของคนที่ไม่ได้ส่งไปสอดแนมแผ่นดินนั้น โมเสสเรียกโฮเซยาบุตรชายของนูนโดยใช้ชื่อว่าโยชูวา
- ¹⁷ โมเสสส่งพวกเขาไปสอดแนมแผ่นดินคานาอัน ท่านบอกพวกเขาว่า "จงเข้าไปตั้งแต่เนเกฟ และขึ้นไปยังเขตแดนเทือกเขา ¹⁸ จงตรวจดูแผ่นดินนั้นเพื่อดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร จงสังเกตดูคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นว่า พวกเขาเข้มแข็งหรืออ่อนแอ และพวกเขามีจำนวนน้อยหรือมาก ¹⁹ จงดูว่าแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร ดีหรือไม่ดี? บรรดาเมืองที่นั่นเป็นอย่างไร? เมืองเหล่านั้นเป็นค่ายพัก หรือเป็นเมืองที่มีกำแพงป้องกัน? ²⁰ จงดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร แผ่นดินนั้นเหมาะสำหรับการรอกองของพืชผลหรือไม่ และมีต้นไม้หรือไม่อยู่ที่นั่นหรือไม่ จงค้นหาถ้ำและน้ำพุต่าง ๆ ของผลผลิตของแผ่นดินนั้นมาด้วย" เวลาตอนนี้เป็นฤดูที่ผลออกแล้ว
- ²¹ ดังนั้น คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปและสอดแนมแผ่นดินนั้น ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารซินจนถึงเรโหโบทใกล้กับเมืองเลโอบาโม ²² พวกเขาขึ้นไปจากเนเกฟ และมาถึงเมืองเฮโบรน มีคนอาหิมาคน คนเซซัย และคนกิลมัย ซึ่งเป็นเชื้อสายตระกูลจากคนอานาคอยู่ที่นั่น เมืองเฮโบรนได้ถูกสร้างขึ้นก่อนเมืองไครอันในอียิปต์เจ็ดปี ²³ เมื่อพวกเขามาถึงหุบเขาเอชโคล พวกเขาตัดกิ่งที่มีพวงองุ่นพวงหนึ่ง พวกเขาต้องใช้สองคนในกลุ่มของพวกเขาหามพวงองุ่นนั้นด้วยไม้คาน พวกเขายังนำผลกับทิมและผลไม้มาด้วย ²⁴ สถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่าหุบเขาเอชโคล เพราะพวงองุ่นที่คนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น
- ²⁵ หลังจากสี่สิบวัน พวกเขา ก็กลับมาจากการสอดแนมแผ่นดินนั้น ²⁶ พวกเขากลับมาหาโมเสส อาโรน และชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช คนเหล่านั้นได้กลับมารายงานต่อท่านทั้งสองและชุมชนทั้งหมด และให้พวกเขาดูผลไม้จากแผ่นดินนั้น ²⁷ พวกเขาบอกโมเสสว่า "เราได้ไปถึงแผ่นดินที่ท่านได้ส่งเราไป แผ่นดินนั้นอุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งจริง ๆ นี่เป็นผลไม้จำนวนหนึ่งจากแผ่นดินนั้น
- ²⁸ แต่อย่างไรก็ตาม คนที่สร้างบ้านเรือนของพวกเขาที่นั่นเป็นคนแข็งแรงมาก เมืองเหล่านั้นมีกำแพงป้องกันและใหญ่โตมาก เราได้เห็นพงศ์พันธุ์ของคนอานาคที่นั่นด้วย ²⁹ คนอามาเลคอาศัยอยู่ในเนเกฟ คนอิทโทต คนเยบุส และคนอาโมไรต์มีบ้านเรือนของพวกเขาในเขตแดนหุบเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ใกล้ทะเลและตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ³⁰ แล้วคาเลบได้ให้ประชาชนเจ็ดคนต่อน้ำโมเสส และกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปและยึดครองแผ่นดินนั้น เพราะเราสามารถชนะเมืองนั้นได้แน่นอน"
- ³¹ แต่คนอื่น ๆ ที่ได้ไปกับเขากล่าวว่า "เราไม่สามารถต่อสู้กับคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขาแข็งแรงกว่าเรา" ³² ดังนั้น พวกเขา ก็รายงานเกี่ยวกับแผ่นดินที่พวกเขาไปสอดแนมมาให้รู้กันทั่วที่ทำให้คนอิสราเอลเกิดความท้อถอย พวกเขาบอกว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปเห็นมาเป็นแผ่นดินที่กินคน ทุกคนที่เราได้เห็นที่นั่นเป็นคนสูงใหญ่มาก ³³ ที่นั่นเราได้เห็นยักษ์ที่เป็นพงศ์พันธุ์คนอานาค คนที่มาจากพวกยักษ์ ในสายตาของเรา เราเป็นเหมือนตั๊กแตนเมื่อเปรียบเทียบกับพวกเขา และนี่ก็เป็นสิ่งที่เราเป็นในสายตาของพวกเขาด้วย"

Chapter 14

¹ ในคืนนั้น ชุมชนทั้งหมดก็ร้องไห้เสียงดัง ² คนอิสราเอลทั้งหมดก็ต่อว่าโมเสสกับอาโรน ชุมชนทั้งหมดกล่าวกับท่านทั้งสองว่า "เราอยากจะตายเสียในแผ่นดินอียิปต์ หรือในถิ่นทุรกันดารที่นี่ ³ ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงนำเรามาถึงแผ่นดินนี้เพื่อที่จะตายด้วยดาบ? ภรรยาและลูกเล็กๆ ของเราก็จะกลายเป็นผู้รับเคราะห์ ให้เรากลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ?" ⁴ พวกเขาพูดต่อกันและกันว่า "ให้เราเลือกผู้นำอีกคนหนึ่ง และให้เรากลับไปอียิปต์"

⁵ แล้วโมเสสกับอาโรนก็ขานหน้าลงต่อหน้าที่ประชุมของชุมชนคนอิสราเอล ⁶ โยชูวานบุตรชายของนูนและคาเลบนบุตรชายของเยฟุนเนห์ ทั้งสองคนที่อยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปสอดแนมแผ่นดินนั้นก็ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน ⁷ พวกเขาพูดกับชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาบอกว่า "แผ่นดินที่เราได้เข้าไปดูจนทั่วนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีมาก ⁸ ถ้าพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยเรา แล้วพระองค์จะทรงนำเราเข้าสู่แผ่นดินนั้น และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา แผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง

⁹ แต่ขออย่าภกฏต่อพระยาห์เวห์ และอย่ากลัวคนในแผ่นดินนั้นเลย เราจะทำลายพวกเขาให้สิ้นได้อย่างง่าย ๆ เหมือนกับอาหาร เพราะกำบังของพวกเขาจะถูกเอาออกไปจากพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย" ¹⁰ แต่ชุมชนทั้งหมดได้ขู่ว่าจะเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ได้ปรากฏที่ตีนที่นัดพบต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งหมด ¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "คนเหล่านี้จะสบประมาทเรานานเท่าใด? พวกเขาจะไม่มีความวางใจเรานานเท่าใด ทั้ง ๆ ที่เราได้ทำหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจของเราทั้งหมดท่ามกลางพวกเขา? ¹² เราจะประหารพวกเขาด้วยภัยพิบัติ ตัดสิทธิ์พวกเขาจากรวม และสร้างชนชาติหนึ่งจากตระกูลของเจ้าเองให้ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งกว่าพวกเขา"

¹³ โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงทำเช่นนั้น แล้วชาวอียิปต์ก็จะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ทรงช่วยคนเหล่านี้ให้รอดชีวิตจากพวกเขาด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ¹⁴ พวกเขาจะบอกเรื่องนี้ต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ พวกเขาได้ยินว่า พระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงสถิตกับคนเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้เห็นพระองค์หน้าต่อหน้า เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือคนของเรา พระองค์ทรงนำหน้าพวกเขาไปในเสาเมฆในตอนกลางวันและเสาเพลิงในตอนกลางคืน ¹⁵ ถ้าพระองค์ทรงประหารคนเหล่านี้เหมือนกับคนเดียวนั้นแล้วชนชาติต่าง ๆ ก็จะได้ยินกิตติศัพท์ ก็จะพูดกันและกล่าวว่า ¹⁶ 'เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงสามารถพาคนเหล่านั้นไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่พวกเขาได้ พระองค์จึงทรงประหารพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร'

¹⁷ บัดนี้ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงใช้ฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ¹⁸ 'พระยาห์เวห์ครีว้ข้า และเปี่ยมด้วยความสัตย์ซื่อในพันธสัญญา พระองค์ทรงอภัยความชั่วร้ายและการละเมิด พระองค์จะไม่ทรงละเว้นความผิด เมื่อพระองค์ทรงนำการลงโทษบาปของบรรพบุรุษตกทอดไปถึงลูกหลานของพวกเขาสามและสี่ชั่วอายุคน' ¹⁹ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงอภัยบาปของคนเหล่านี้ เพราะความยิ่งใหญ่แห่งความสัตย์ซื่อในพันธสัญญาของพระองค์ เหมือนดังที่พระองค์ทรงอภัยคนเหล่านี้มาตั้งแต่พวกเขาอยู่ในอียิปต์จนถึงบัดนี้"

²⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เรายกโทษให้กับพวกเขาเพื่อเป็นไปตามคำขอร้องของเจ้า ²¹ แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่จนใด และแผ่นดินโลกทั้งหมดนี้ก็จะเต็มไปด้วยพระสิริของเราจนใด ²² คนเหล่านั้นที่ได้เห็นพระสิริของเราและหมายสำคัญแห่งฤทธิ์อำนาจที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร แต่พวกเขาก็ยังทดลองเราเป็นสิบครั้ง และไม่ฟังเสียงของเรา ²³ ดังนั้น พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาอย่างแน่นอน ไม่มีใครสักคนในพวกเขาที่สบประมาทเราได้เห็นแผ่นดินนั้น ²⁴ ยกเว้นคาเลบผู้รับใช้ของเราที่มีวิญญาณต่างกัน เขาได้ติดตามเราอย่างสุดใจ เราจึงนำเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมานั้น พงศ์พันธุ์ของเขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

²⁵ (ในเวลานั้น คนอามาเลคและคนคานาอันอาศัยอยู่ในหุบเขานั้น) พรุ่งนี้ จงหันกลับและไปยังถิ่นทุรกันดารตามทางไปทะเลแดง" ²⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า ²⁷ "เราต้องทนต่อชุมชนชั่วร้ายนี้ที่บ่นว่าเรานานเท่าใด? เราได้ยินคนอิสราเอลบ่นว่าเรา

²⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงบอกพวกเขาว่า 'เรามีชีวิตอยู่จนใด เราจะทำตามพวกเขาตามที่พวกเขาได้พูดให้เราได้ยินจนใด ²⁹ ชากศพของพวกเขาก็จะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ พวกเขาทุกคนที่ได้บ่นว่าเรา พวกเขาที่ได้ถูกนับไว้ในการทำสามะโนครว้ จำนวนคนทั้งหมดตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ³⁰ พวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราสัญญาว่าจะสร้างบ้านของพวกเขาอย่างแน่นอน ยกเว้นคาเลบนบุตรชายของเยฟุนเนห์ และโยชูวานบุตรชายของนูน ³¹ แต่ลูกเล็กของพวกเขาที่พวกเขาบอกว่าเป็นผู้รับเคราะห์นั้น เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น พวกเขาจะได้รับแผ่นดินนั้นที่พวกเขาได้ปฏิญาณ

³² แต่สำหรับพวกเขา ชากศพของพวกเขาก็จะตกหล่นในถิ่นทุรกันดารนี้ ³³ ลูกหลานของพวกเขาจะเป็นคนเลี้ยงแกะในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี พวกเขาต้องรับผลที่ตามมาจากการกบฏของพวกเขา จนกว่าชากศพของพวกเขาก็จะครบจำนวนในถิ่นทุรกันดาร ³⁴ ตามจำนวนวันที่พวกเขาได้ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นเป็นเวลาสี่สิบวัน พวกเขาต้องรับผลที่ตามมาของบาปของพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบปีเช่นเดียวกัน หนึ่งในปีคือแต่ละวัน และพวกเขาจะต้องรู้ว่าการเป็นศัตรูต่อเรานั้นเป็นอย่างไร ³⁵ เรา คือพระยาห์เวห์ได้กล่าวไว้แล้ว เราจะทำต่อชุมชนที่ชั่วร้ายทั้งหมดนี้ที่รวมตัวกันต่อสู้เราอย่างแน่นอน พวกเขาจะถูกตัดออกอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาจะตายที่นี่"

³⁶ ดังนั้น พวกผู้ชายที่โมเสสได้ส่งไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น คือผู้ที่กลับมาและทำให้ชุมชนทั้งหมดบ่นไม่พอใจโมเสสโดยการกระจายข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดิน ³⁷ คนเหล่านี้ที่ได้นำข่าวร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นล้วนถูกฆ่าและพวกเขาตายด้วยโรคราบาดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³⁸ ในบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้เข้าไปดูในแผ่นดินนั้น มีเพียงโยชูวานบุตรชายของนูนและคาเลบนบุตรชายของเยฟุนเนห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ ³⁹ เมื่อโมเสสเล่าถ้อยคำเหล่านั้นให้กับคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขา ก็ร้องไห้โศกเศร้าอย่างหนัก

40 พวกเขาลุกขึ้นแต่เข้ามิดในตอนเช้า และไปที่ยอดเขา และกล่าวว่า "ดูสิ เราอยู่ที่นี่ และเราจะไปยังที่ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาไว้ เพราะพวกเราได้ทำบาปแล้ว" **41** แต่โมเสสกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงขัดขึ้นพระบัญชาของพระยาห์เวห์? พวกท่านจะไม่ประสบความสำเร็จ **42** อย่าไปเลย เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงสถิตกับพวกท่านเพื่อปกป้องพวกท่านจากการโจมตีของศัตรูของท่าน **43** คนอามาเลคและคนคานาอันอยู่ที่นี่ และพวกท่านจะตายด้วยดาบ เพราะพวกท่านหันกลับจากการติดตามพระยาห์เวห์ ดังนั้น พระองค์จะไม่ทรงสถิตกับพวกท่าน"

44 แต่พวกเขาก็ขึ้นไปยังเขตแดนหุบเขานั้นโดยพลการ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าโมเสสหรือหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ออกไปจากค่าย **45** แล้วคนอามาเลคก็ลงมา และคนคานาอันที่อาศัยอยู่บนหุบเขาเหล่านั้นก็ลงมาด้วย คนเหล่านั้นได้โจมตีคนอิสราเอลและชนะพวกเขาตามทางจนไปถึงเมืองโฮรมาห์

Chapter 15

¹ ต่อมา พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงพูดกับคนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า "เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่พวกเขาจะไปอาศัยอยู่ ที่พระยาห์เวห์จะมอบให้แก่พวกเขา ³ พวกเขาต้องจัดเตรียมเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาเพื่อเก็บ หรือเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ หรือเครื่องบูชาตอนเทศกาลงานเลี้ยงของพวกเขา เพื่อให้มีกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์จากฝูงโคหรือฝูงแพะแกะ

⁴ พวกเขาต้องถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์พร้อมกับธัญญาหารที่เป็นแป้งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เคล้าด้วยน้ำมันหนึ่งในสี่สิน ⁵ พวกเขาต้องถวายเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่สินต่อลูกแกะหนึ่งตัวเป็นเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาด้วย ⁶ ถ้าพวกเขาถวายแกะผู้ตัวหนึ่ง พวกเขาต้องจัดเตรียมแป้งอย่างดีสองในสิบเอฟาห์ที่เคล้าด้วยน้ำมันสามในสิบอินเป็นธัญญาหาร ⁷ พวกเขาต้องถวายเหล้าองุ่นสามในสิบอินเป็นเครื่องดื่มบูชา ซึ่งจะให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์

⁸ เมื่อพวกเขาจัดเตรียมโคผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาเพื่อเก็บ หรือเป็นสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ ⁹ แล้วพวกเขาก็ต้องถวายธัญญาหารที่เป็นแป้งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์เคล้าด้วยน้ำมันครึ่งอินพร้อมกับโคผู้ตัวนั้นด้วย ¹⁰ พวกเขาต้องถวายเหล้าองุ่นครึ่งอินเป็นเครื่องดื่มบูชาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ¹¹ พวกเขาต้องทำเช่นนี้สำหรับโคผู้แต่ละตัว สำหรับแกะผู้แต่ละตัว และสำหรับลูกแกะตัวผู้หรือลูกแพะแต่ละตัว ¹² เครื่องสัตวบูชาทุกอย่างที่พวกเขาจัดเตรียมและถวายต้องทำตามที่กำหนดไว้ในที่นี้

¹³ คนอิสราเอลโดยกำเนิดทุกคนต้องทำสิ่งเหล่านี้ตามวิธีการนี้ เมื่อคนใดนำเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟมา เพื่อให้มีกลิ่นหอมเป็นที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์ ¹⁴ ถ้าคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเขา หรือใครก็ตามที่พำนักอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา เขาต้องถวายเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟ เพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องทำเหมือนกับพวกเขาทำ ¹⁵ ต้องมีกฎเกณฑ์อย่างเดียวกันสำหรับชุมชนนี้และสำหรับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเขาเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา ดังนั้น คนเดินทางที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเขาก็ต้องทำเหมือนอย่างที่เขาทำด้วย เขาต้องทำเหมือนอย่างที่เขาทำต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁶ กฎเกณฑ์และข้อบังคับเดียวกันต้องใช้กับพวกเขา และกับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่กับพวกเขา"

¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ¹⁸ "จงพูดกับคนอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราได้พาพวกเขาไป ¹⁹ เมื่อพวกเขากินอาหารที่เป็นผลมาจากแผ่นดินนั้น เขาต้องถวายเครื่องบูชาและถวายสิ่งนั้นให้กับเรา ²⁰ พวกเขาต้องถวายขนมก้อนแรกจากก้อนแป้งที่ผสมแล้วของพวกเขาและถวายเป็นเครื่องบูชาถวายจากลานนวดแป้ง พวกเขาต้องถวายขนมก้อนนั้นในวิธีนี้

²¹ พวกเขาต้องถวายเครื่องบูชาถวายจากขนมก้อนแรกจากแป้งที่ผสมแล้วของพวกเขาให้กับเราตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา ²² หากพวกเขากินบาปโดยไม่ได้เจตนาที่จะทำเช่นนั้น ตอนที่พวกเขาไม่เชื่อฟังคำสั่งทุกประการที่เราได้สั่งกับโมเสส ²³ ทุกสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาผ่านทางโมเสส ตั้งแต่วันที่เรารับใช้คำบัญชาแก่พวกเขาและต่อไปข้างหน้าตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา

²⁴ ในกรณีของการทำบาปโดยไม่ได้เจตนาที่ชุมชนไม่รู้ตัว ก็ให้ชุมชนทั้งหมดถวายโคหนุ่มเป็นเครื่องเผาบูชา เพื่อให้มีกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับการถวายนี้ ตามที่กฎข้อบังคับได้สั่งไว้ และแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาลงบาป ²⁵ ปุโรหิตต้องทำการลงบาปให้กับชุมชนของคนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาจะได้รับการอภัย เพราะการทำบาปนั้นเป็นความผิดพลาด พวกเขาได้นำเครื่องบูชาของพวกเขาถวายเราเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟ พวกเขา นำเครื่องบูชาลงบาปของพวกเขามาอยู่ต่อหน้าเรา สำหรับความผิดพลาดของเขา ²⁶ แล้วชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับการอภัย และรวมทั้งคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเขาดังด้วย เพราะประชาชนทั้งหมดได้ทำบาปโดยไม่เจตนา

²⁷ ถ้าหากคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา เขาก็ต้องถวายแพะตัวเมียอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาลงบาป ²⁸ ปุโรหิตต้องทำการลงบาปลงบาปให้กับคนที่ทำบาปโดยไม่เจตนาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ คนนั้นจะได้รับการอภัย เมื่อได้มีการลงบาปแล้ว ²⁹ พวกเขาต้องมีกฎเกณฑ์เดียวกันสำหรับคนที่ทำสิ่งใดโดยไม่เจตนา กฎเกณฑ์เดียวกันสำหรับคนที่อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลโดยกำเนิด และสำหรับคนต่างชาติที่พำนักอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ³⁰ แต่คนที่ทำสิ่งใดที่เป็นการฝ่าฝืน ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลโดยกำเนิด หรือคนต่างชาติก็เป็นการหมิ่นประมาทเรา คนนั้นต้องถูกตัดออกจากท่ามกลางชุมชนของเขา ³¹ เพราะเขาได้สบประมาทคำของเราและฝ่าฝืนคำบัญชาของเรา คนนั้นต้องถูกตัดออกอย่างสิ้นเชิง บาปของเขาจะอยู่ที่ตัวเขา"

³² ขณะที่คนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้พบกับคนหนึ่งซึ่งออกไปเก็บฟืนในวันสะบาโต ³³ คนเหล่านั้นที่พบเขาจึงพาเขาไปหาโมเสส อาโรน และชุมชนทั้งหมด ³⁴ พวกเขาซักถามคนนั้นไว้ในที่ชุมนุม เพราะไม่เคยมีการประกาศไว้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา ³⁵ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ชายคนนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายอย่างแน่นอน ชุมชนทั้งหมดต้องเอาก้อนหินขว้างเขาก่อนค่าย" ³⁶ ดังนั้น ชุมชนทั้งหมดก็นำเขาออกไปนอกค่าย และเอาก้อนหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส

³⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกครั้ง พระองค์ตรัสว่า ³⁸ "จงพูดกับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล และสั่งพวกเขาให้ทำพุ่มห้อยที่ชายเลื้อยของพวกเขา จงห้อยพุ่มเหล่านั้นจากแต่ละมุมด้วยด้ายสีฟ้า พวกเขาต้องทำเช่นนี้ตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา ³⁹ การทำเช่นนี้จะเป็นการเตือนใจพวกเขาโดยเฉพาะ เมื่อพวกเขามองดูพุ่มนั้น พวกเขาจะทำตามคำบัญชาของเราทุกประการ เพื่อที่พวกเขาจะไม่มองดูตามใจและตาของพวกเขาเอง และทำให้พวกเขาเองเล่นชู้กับพวกเขา ⁴⁰ การทำเช่นนี้ เพื่อพวกเขาจะระลึกถึง และเชื่อฟังคำบัญชาของเรา และเพื่อพวกเขาจะบริสุทธิ์ ที่ได้สงวนไว้สำหรับเรา พระเจ้าของพวกเขา ⁴¹ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา"

Chapter 16

¹ ในตอนนั้น โคราส์บุตรชายของอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายของโคธาก ผู้เป็นบุตรชายของเลวี พร้อมกับดารานและอาบีรัมบุตรชายของเอสิอับ และโอนบุตรชายของเปเลก ผู้เป็นเชื้อสายของรูเบนได้รวบรวมคนจำนวนหนึ่ง ² พวกเขาลุกขึ้นต่อต้านโมเสสพร้อมกับคนอื่น ๆ จากคนอิสราเอลที่เป็นผู้นำของชุมชนจำนวนสองร้อยห้าสิบคนที่เป็นคนมีชื่อเสียงในชุมชน ³ พวกเขามาชุมนุมกันเพื่อที่จะพบกับโมเสสและอาโรน พวกเขากล่าวกับท่านทั้งสองว่า "พวกท่านทำเกินไปแล้ว ชุมชนทั้งหมดนี้ได้ถูกแยกไว้ พวกเขายุ่งยาก และพระยาห์เวห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา ทำไมพวกท่านจึงยกตัวเองขึ้นเหนือคนที่เหลือของชุมชนของพระยาห์เวห์?"

⁴ เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น ท่านก็ขมหน้าลง ⁵ ท่านจึงพูดกับโคราส์และคนเหล่านั้นที่มาถึงเขาทุกคนว่า "ในตอนเช้า พระยาห์เวห์จะทรงทำให้รู้กันว่าใครเป็นของพระองค์และใครที่ได้รับการแยกไว้แด่พระองค์ พระองค์จะทรงนำคนนั้นมาใกล้พระองค์ คนที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงนำมาจากใกล้พระองค์ ⁶ จงทำดังนี้ โคราส์และพวกพ้องของท่าน จงนำกระถางไฟมา ⁷ ในวันพรุ่งนี้และใส่ไฟและเครื่องหอมลงไปในกระถางไฟเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ผู้ใดที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก คนนั้นจะถูกแยกไว้แด่พระยาห์เวห์ ท่านทำเกินไปแล้ว ท่านที่เป็นเชื้อสายของเลวี"

⁸ โมเสสได้พูดกับโคราส์อีกว่า "บัดนี้ ท่านที่เป็นเชื้อสายคนเลวี จงฟัง ⁹ การที่พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงแยกท่านไว้จากชุมชนอิสราเอล เพื่อนำพวกท่านมาใกล้พระองค์ เพื่อให้ทำงานในพลับพลาของพระยาห์เวห์ และยืนอยู่ต่อหน้าชุมชนนี้เพื่อรับใช้พวกเขา นั้นเป็นสิ่งเล็กน้อยสำหรับท่านหรือ? ¹⁰ พระองค์ทรงนำท่านมาใกล้ และรวมถึงญาติพี่น้องของท่านทุกคนที่เป็นเชื้อสายของเลวีที่อยู่กับท่าน แต่ท่านกำลังแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตอีกหรือ? ¹¹ นั่นเป็นเหตุให้ท่านและพวกพ้องของท่านได้มาชุมนุมกันต่อต้านพระยาห์เวห์ ดังนั้น ทำไมท่านจึงบ่นว่าเกี่ยวกับอาโรนผู้ที่เชื่อฟังพระยาห์เวห์?"

¹² แล้วโมเสสก็เรียกดารานกับอาบีรัมบุตรชายของเอสิอับมา แต่พวกเขาบอกว่า "เราจะไม่ขึ้นมา ¹³ การที่ท่านพาเราออกมาจากแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง เพื่อที่จะพาเราในถิ่นทุรกันดารเป็นสิ่งเล็กน้อยสำหรับท่านหรือ? บัดนี้ ท่านต้องการจะทำให้ตัวท่านเองเป็นผู้ปกครองเหนือเรา ¹⁴ ยิ่งกว่านั้น ท่านยังไม่พาเราเข้าไปในแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง หรือไม่ได้ออบอุ้มและสวนองุ่นให้แก่เราเป็นมรดก บัดนี้ ท่านจะทำให้เราตบอดด้วยคำสัญญาที่ว่างเปล่าหรือ? เราจะไม่มาหาท่าน"

¹⁵ โมเสสก็โกรธมาก และได้ทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "ขออย่าทรงรับเครื่องบูชาของพวกเขามา ข้าพระองค์ไม่ได้เอาลาของพวกเขามาแม้แต่ตัวเดียว และข้าพระองค์ก็ไม่เคยทำร้ายใครในพวกเขาเลย" ¹⁶ แล้วโมเสสก็พูดกับโคราส์ว่า "พรุ่งนี้ท่านและพวกพ้องของท่านทั้งหมดต้องไปอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ทั้งท่านและพวกเขาและอาโรน ¹⁷ พวกท่านแต่ละคนต้องนำกระถางไฟมาและใส่เครื่องหอมลงไปในนั้น แล้วแต่ละคนก็ต้องนำกระถางไฟของตนมาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ กระถางไฟสองร้อยห้าสิบใบ ทั้งท่านและอาโรนก็ต้องนำกระถางไฟของท่านมาคนละใบ" ¹⁸ ดังนั้น ชายทุกคนก็ได้เอากระถางไฟของตนไป และใส่ไฟลงไปแล้ววางเครื่องหอมในกระถางไฟนั้น และยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบกับโมเสสและอาโรน ¹⁹ โคราส์ได้ประชุมชุมชนทั้งหมดให้ต่อต้านโมเสสและอาโรนที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏต่อชุมชนทั้งหมด

²⁰ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ²¹ "จงแยกตัวเองออกจากท่ามกลางชุมชนนี้ที่เราจะทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นเสียเถิด" ²² โมเสสกับอาโรนก็ขมหน้าลง และทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งวิญญาณของมวลมนุษยชาติ ถ้าหากคนหนึ่งทำบาป พระองค์จะทรงพระพิโรธต่อชุมชนทั้งหมดหรือ?" ²³ พระยาห์เวห์ทรงตอบโมเสส พระองค์ตรัสว่า ²⁴ "จงบอกกับชุมชนนี้ว่า 'จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราส์ ดารานและอาบีรัม'"

²⁵ แล้วโมเสสก็ลุกขึ้นและไปหาดารานกับอาบีรัม พวกผู้ชายโง่ของอิสราเอลก็ตามท่านไป ²⁶ ท่านบอกกับชุมชนว่า "จงออกไปจากเต็นท์ของคนชั่วร้ายเหล่านี้เถิด ยี่สิบแปดต้องสิ่งใดของพวกเขา มีฉะนั้น พวกท่านจะถูกทำลายสิ้นเนื่องจากบาปทั้งหมดของพวกเขา" ²⁷ ดังนั้น ชุมชนที่อยู่ทุกด้านของเต็นท์ของโคราส์ ดารานและอาบีรัมก็ออกไปห่างจากพวกเขา ดารานและอาบีรัมก็ออกมาและยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของพวกเขาพร้อมกับภรรยา บรรดาลูกชายและลูกเล็กๆ ของพวกเขา

²⁸ แล้วโมเสสจึงกล่าวว่า "โดยการทำเช่นนี้ พวกท่านจะได้รู้ว่าการที่พระยาห์เวห์ได้ส่งเรามาเพื่อที่จะทำงานเหล่านี้ทั้งหมด เพราะเราไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้ตามอำเภอใจของเรา ²⁹ ถ้าคนเหล่านี้ตายด้วยการตายธรรมชาติที่เกิดขึ้นเป็นปกติทั่วไป แล้วพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงใช้เรามา ³⁰ แต่ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำให้พื้นดินอาอ็อกและกลืนพวกเขาพร้อมกับครอบครัวของพวกเขาเข้าไปเหมือนกับการกลืนปากขนาดใหญ่ และถ้าพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แล้วพวกท่านก็ต้องเข้าใจว่าคนเหล่านั้นได้หมิ่นประมาทพระยาห์เวห์"

³¹ ทันทีที่โมเสสพูดถ้อยคำทั้งหมดนี้จบ พื้นดินที่อยู่ใต้คนเหล่านั้นก็อาอ็อก ³² แผ่นดินก็อาปากอ็อกและกลืนพวกเขา ครอบครัวของพวกเขาและทุกคนที่มีส่วนร่วมกับโคราส์ รวมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาด้วย ³³ พวกเขาและทุกคนในครอบครัวของพวกเขาก็ลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น แผ่นดินก็ปิดกลบพวกเขาไว้ และในเหตุการณ์นี้ พวกเขาหนีพ้นจากท่ามกลางชุมชนนี้ ³⁴ คนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ พวกเขา ก็วิ่งหนีจากเสียงร้องของพวกเขามา พวกเขาร้องตะโกนว่า "แผ่นดินนี้จะกลืนเราเข้าไปด้วย" ³⁵ แล้วไฟก็พุ่งออกมาจากพระยาห์เวห์และเผาผลาญคน 250 คนที่ถวายเครื่องหอมนั้น

³⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสอีกว่า ³⁷ "จงบอกกับเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิต และให้เขาเอากระถางไฟออกมาจากกองไฟนั้น เพราะกระถางไฟนั้นได้ถูกแยกไว้เฉพาะเรา แล้วให้เขากระจายถ่านที่ลุกไหม้อยู่ในนั้นออกไปไกล ๆ ³⁸ จงเอากระถางไฟของคนเหล่านั้นที่เสียชีวิตเพราะบาปของพวกเขา มา ให้พวกเขาทำให้เป็นแผ่นที่ทับด้วยค้อนให้เป็นสิ่งที่คลุมไว้เหนือแท่นบูชา คนเหล่านั้นก็ทำเพื่อถวายกระถางไฟเหล่านั้นต่อหน้าเรา ดังนั้น กระถางไฟเหล่านั้นก็ถูกแยกไว้เฉพาะเรา กระถางไฟเหล่านั้นจะเป็นหมายสำคัญของการทรงสถิตของเราต่อคนอิสราเอล"

³⁹ เอลาซาร์บุตรโฮททีกีเอากระถางไฟทองสัมฤทธิ์ที่คนที่ถูกไฟเผาเหล่านั้นใช้ และกระถางเหล่านั้นก็ถูกทุบด้วยก้อนเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา ⁴⁰ เพื่อเป็นการเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อที่จะไม่มีคนภายนอกคนใดที่ไม่ได้เป็นเชื้อสายจากอาโรนจะเข้ามาเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นเหมือนกับโคราห์กับพวกพ้องของเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาผ่านทางโมเสส ⁴¹ แต่พอเช้าวันรุ่งขึ้น ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสกับอาโรน พวกเขาบอกว่า "พวกท่านได้ฆ่าคนของพระยาห์เวห์" ⁴² แล้วเหตุการณ์นี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อชุมชนได้มาชุมนุมกันต่อหน้าโมเสสกับอาโรน ขณะที่พวกเขามองตรงไปที่เต็นท์นัดพบ ดูเถิด เมฆได้ปกคลุมเต็นท์นั้น พระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏขึ้น ⁴³ และโมเสสกับอาโรนก็มาที่ข้างหน้าเต็นท์นัดพบ

⁴⁴ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ⁴⁵ "จงออกไปจากข้างหน้าชุมชนนี้ เพื่อที่เราจะทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นทีเดียว" แล้วโมเสสกับอาโรนก็ชบหน้าลงถึงพื้นดิน ⁴⁶ โมเสสจึงบอกกับอาโรนว่า "จงไปเอากระถางไฟมาและใส่ไฟที่มาจากแท่นบูชาลงไป และใส่เครื่องหอมลงไป ในกระถางไฟนั้น จงถือกระถางไฟนั้นมาที่ชุมชนนี้โดยเร็ว และทำการลบมลทินบาปให้กับพวกเขา เพราะพระพิโรธได้ลงมาจากพระยาห์เวห์ กภัยพิบัติได้เริ่มเกิดขึ้นแล้ว"

⁴⁷ ดังนั้น อาโรนจึงทำตามที่โมเสสสั่ง เขาจึงวิ่งเข้าไปตรงกลางของชุมชนนั้น กภัยพิบัติก็เริ่มแพร่ขยายออกไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางประชาชน ดังนั้น เขาจึงใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปให้กับประชาชน ⁴⁸ อาโรนก็ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนที่มีชีวิต ในการทำเช่นนี้ กภัยพิบัติก็ได้หยุดลง ⁴⁹ คนเหล่านั้นที่ตายจากภัยพิบัติมีจำนวน 14,700 คน นอกเหนือจากคนเหล่านั้นที่ได้ตายไปในเรื่องของโคราห์ ⁵⁰ อาโรนได้กลับมาหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และภัยพิบัติก็สิ้นสุดลง

Chapter 17

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ² "จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้าจากพวกเขา มา ไม้เท้าอันหนึ่งจากแต่ละเผ่าบรรพบุรุษจำนวนสิบสองอัน จงเขียนชื่อของแต่ละคนบนไม้เท้าของเขา ³ เจ้าต้องเขียนชื่ออาโรนบนไม้เท้าของเผ่าเลวี ต้องมีไม้เท้าอันหนึ่งสำหรับผู้นำแต่ละคนจากเผ่าบรรพบุรุษของเขา ⁴ เจ้าต้องวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในเตี๊ยมที่นัดพบตรงหน้าพระบัญชา ซึ่งเป็นที่เราได้พบกับเจ้า ⁵ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับไม้เท้าของคนที่เราเลือกก็จะแตกหน่อ เราจะทำให้คำบ่นจากคนอิสราเอลที่พวกเขาพูดต่อต้านเจ้าหยุดไป"

⁶ ดังนั้น โมเสสจึงบอกกับคนอิสราเอล ผู้นำเผ่าทุกคนก็นำไม้เท้าของพวกเขามาให้ท่าน ไม้เท้าอันหนึ่งจากผู้นำแต่ละคนที่เลือกมาจากแต่ละเผ่าบรรพบุรุษ ไม้เท้าทั้งหมดมีสิบสองอัน ไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ท่ามกลางไม้เท้าเหล่านั้น ⁷ แล้วโมเสสก็วางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ในเตี๊ยมที่แห่งพระบัญชา ⁸ พอวันรุ่งขึ้น โมเสสได้ไปที่เตี๊ยมที่แห่งพระบัญชา และ ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนที่เป็นคนเผ่าเลวีก็แตกหน่อ ไม้เท้านั้นแตกหน่อและออกดอกและเกิดผลอัลมอนด์สุก ⁹ โมเสสจึงเอาไม้เท้าทั้งหมดออกไปจากพระพักตร์พระยาห์เวห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด และแต่ละคนก็เอาไม้เท้าของเขาไป

¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "จงวางไม้เท้าของอาโรนไว้ตรงหน้าพระบัญชา จงเก็บไม้เท้าเหล่านั้นไว้เป็นเครื่องหมายแห่งความผิดต่อคนที่กบฏ เพื่อที่เจ้าจะทำให้คำบ่นว่าเราสิ้นสุดลง มีฉะนั้นพวกเขาจะต้องตาย" ¹¹ โมเสสก็ทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่าน ¹² คนอิสราเอลก็พูดกับโมเสสว่า "เราจะตายกันที่นี่ เราจะพินาศกันหมด" ¹³ ทุกคนที่ขึ้นมา คนที่เข้ามาใกล้พลับพลาของพระยาห์เวห์จะตาย เราต้องพินาศกันหมดหรือ?"

Chapter 18

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้ากับพวกบุตรชายของเจ้า และตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้าจะรับผิดชอบต่อการทำบาปทั้งหมดที่กระทำต่อสถานนมัสการ แต่เฉพาะเจ้ากับพวกบุตรชายของเจ้าเท่านั้นที่รับผิดชอบต่อการทำบาปทั้งหมดที่ทำโดยคนที่อยู่ในตำแหน่งปุโรหิต ² ส่วนพวกพี่น้องของเผ่าเลวีที่เป็นเผ่าบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าจงพาพวกเขามากับเจ้า เพื่อให้พวกเขาร่วมกันกับเจ้าและช่วยเจ้า เมื่อเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าทำงานอยู่ข้างหน้าเต็นท์พระบัญชา ³ พวกเขาต้องทำงานให้กับเจ้าและงานทั้งหมดของเต็นท์นั้น แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องไม่เข้ามาใกล้สิ่งใดในวิสุทธสถาน หรือสิ่งที่ใช้กับแท่นบูชา มิฉะนั้น พวกเขาและรวมถึงเจ้าด้วยจะตาย ⁴ พวกเขาต้องร่วมกันกับเจ้าและดูแลเต็นท์นัดพบ เพราะงานทั้งหมดเกี่ยวกับเต็นท์นั้น คนต่างชาติต้องไม่เข้ามาใกล้เจ้า

⁵ เจ้าต้องรับผิดชอบวิสุทธสถานและแท่นบูชา เพื่อที่ความกริ้วของเราจะไม่ลงมาเหนือคนอิสราเอลอีก ⁶ ดูเถิด เราเองได้เลือกพวกพี่น้องของเจ้าจากเผ่าเลวีท่ามกลางพงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาเป็นของประทานแก่เจ้า ที่ได้มอบถวายเราให้ทำงานเกี่ยวกับเต็นท์นัดพบ ⁷ แต่เฉพาะเจ้าและพวกบุตรของเจ้าเท่านั้นที่จะทำหน้าที่ในตำแหน่งปุโรหิตที่เกี่ยวกับทุกสิ่งที่ใช้กับแท่นบูชา และทุกสิ่งที่อยู่ภายในนั้น เจ้าเองก็ต้องถือปฏิบัติตามความรับผิดชอบเหล่านั้น เราได้มอบตำแหน่งปุโรหิตให้กับเจ้าเป็นของประทาน คนใดที่เป็นคนต่างชาติที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย"

⁸ ต่อมา พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "ดูเถิด เราได้มอบหน้าที่ให้พวกเจ้าดูแลเครื่องบูชาที่ถวายต่อเรา และสิ่งบริสุทธิ์ทุกอย่างที่คนอิสราเอลถวายต่อเรา เราได้ให้เครื่องบูชาเหล่านี้แก่เจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า เพื่อเป็นส่วนของพวกเขาตลอดไป ⁹ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ที่ไม่ได้เผาไฟ จากเครื่องบูชาทุกอย่างของพวกเขา คือ ธัญญาหารทุกอย่าง เครื่องบูชาลบล้างบาปทุกอย่าง และเครื่องบูชาชดเชยบาปทุกอย่าง สิ่งเหล่านี้แยกไว้สำหรับเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้า ¹⁰ เครื่องบูชาเหล่านี้บริสุทธิ์มาก ผู้ชายทุกคนจงกินสิ่งนั้น เพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า

¹¹ เหล่านี้คือเครื่องบูชาที่จะเป็นของเจ้า คือบรรดาของถวายของพวกเขา เครื่องบูชาโบทถวายทั้งหมดของคนอิสราเอล เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้แก่เจ้า พวกบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าเพื่อเป็นส่วนของพวกเขาตลอดไป ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วจะกินสิ่งใดๆ ของเครื่องบูชาเหล่านี้ได้ ¹² น้ำมันอย่างดีที่สุดทั้งหมด เหล้าองุ่นใหม่และรัญพืชที่ดีที่สุดทั้งหมด ผลแรกที่ประชาชนได้ถวายต่อเรา สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ เราได้มอบให้แก่เจ้า ¹³ ผลไม้สุกแรกของทุกต้นที่อยู่ในที่ดินของพวกเขา ที่พวกเขาได้นำมาถวายเราจะเป็นของเจ้า ทุกคนในครอบครัวของเจ้าที่ได้รับการชำระสะอาดแล้วจะกินเครื่องบูชาเหล่านี้ได้ ¹⁴ สิ่งที่ได้มอบถวายทุกสิ่งในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า

¹⁵ ทุกสิ่งที่เปิดครั้งแรก ลูกหับปีทั้งหมดที่ประชาชนได้ถวายแด่พระยาห์เวห์ ทั้งคนและสัตว์จะเป็นของเจ้า นอกจากนั้น ประชาชนจะต้องซื้อบุตรชายหับปีทุกคนกลับคืนอย่างแน่นอน และพวกเขาต้องซื้อสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มอลทินกลับคืนไป ¹⁶ ประชาชนจะนำลูกหับปีเหล่านั้นกลับไปด้วยการซื้อกลับคืนไป หลังจากที่มีอายุได้หนึ่งเดือน แล้วประชาชนต้องซื้อกลับคืนเป็นเงินห้าเชลตามเชลของสถานนมัสการที่มีค่าเท่ากับยีสเบราห์ ¹⁷ แต่ลูกหับปีของโค หรือลูกหับปีของแกะ หรือลูกหับปีของแพะ เจ้าต้องไม่ให้ซื้อสัตว์เหล่านั้นกลับคืน สัตว์เหล่านี้ได้ถูกแยกไว้ให้เราโดยเฉพาะ เจ้าต้องประรมเลือดของพวกเขาบนแท่นบูชา และเผาไขมันของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์ ¹⁸ เนื้อของมันเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกถวาย และเนื้อโคนขาข้างขวา เนื้อของพวกเขาจะเป็นของเจ้า

¹⁹ เครื่องบูชาบริสุทธิ์ทั้งหมดที่คนอิสราเอลได้ถวายแด่พระยาห์เวห์ เราได้มอบให้แก่เจ้า และแก่บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าที่อยู่กับเจ้า เพื่อเป็นส่วนแบ่งตลอดไป ซึ่งเป็นพันธสัญญาเกสอตลอดไปเป็นนิรันดร์ พันธสัญญาที่ผูกพันตลอดไปต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ สำหรับทั้งเจ้าและลูกหลานของเจ้าที่อยู่กับเจ้า" ²⁰ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาโรนว่า "พวกเจ้าจะไม่มรดกในแผ่นดินของประชาชน หรือพวกเจ้าจะไม่มีส่วนแบ่งในทรัพย์สินท่ามกลางประชาชน เราเป็นส่วนแบ่งและเป็นมรดกของพวกเขาท่ามกลางคนอิสราเอล ²¹ ดูเถิด เราได้มอบทศกึ่งทั้งหมดในอิสราเอลเป็นมรดกแก่เชื้อสายของคนเลวี ในการตอบแทนสำหรับการทำงานที่พวกเขาทำในการงานที่เต็นท์นัดพบ ²² ตั้งแต่นี้ไป คนอิสราเอลต้องไม่มาใกล้เต็นท์นัดพบ มิฉะนั้น พวกเขาจะต้องรับผิดชอบต่อบาปนี้และต้องตาย

²³ คนเลวีต้องทำงานที่เกี่ยวกับเต็นท์นัดพบ พวกเขาจะต้องรับผิดชอบบาปใดก็ตามที่เกี่ยวกับเต็นท์นั้น นี่จะเป็นกฎถาวรตลอดไปทุกชั่วอายุคนของพวกเขา พวกเขาไม่ต้องมีมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล ²⁴ เพราะทศกึ่งของคนอิสราเอลที่พวกเขาได้ถวายเป็นส่วนแบ่งต่อเรา ทศกึ่งเหล่านี้แหละ ที่เรามอบให้กับคนเลวีเป็นมรดกของพวกเขา นี่เป็นเหตุผลที่เราพูดกับพวกเขาว่า 'พวกเขาไม่ต้องมีมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'"

²⁵ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส พระองค์ตรัสว่า ²⁶ "เจ้าต้องพูดกับคนเลวี และบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเจ้าได้รับหนึ่งในสิบจากคนอิสราเอลที่เราได้มอบให้แก่พวกเจ้าเป็นมรดกของพวกเขาที่มาจากพวกเขา พวกเจ้าต้องถวายส่วนแบ่งจากทศกึ่งนั้นแด่พระยาห์เวห์ หนึ่งในสิบของทศกึ่ง ²⁷ ส่วนแบ่งของพวกเขา พวกเจ้าต้องถือว่า ถ้าส่วนแบ่งนั้นเป็นหนึ่งในสิบของรัญพืชจากลานนวดแป้ง หรือผลที่เกิดจากบ่อย่ำองุ่น ²⁸ พวกเจ้าก็จะแบ่งส่วนหนึ่งแด่พระยาห์เวห์จากทศกึ่งทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รับจากคนอิสราเอล พวกเจ้าต้องถวายส่วนแบ่งของพระองค์จากพวกเขาให้กับอาโรนปุโรหิต ²⁹ จากของถวายทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รับ พวกเจ้าต้องถวายส่วนแบ่งทุกอย่างแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องทำดังนี้ จากสิ่งที่ดีที่สุดและบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้มอบให้แก่พวกเจ้า'

³⁰ เพราะฉะนั้น เจ้าต้องพูดกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเจ้าถวายสิ่งที่ดีที่สุดของสิ่งนั้น แล้วสิ่งนั้นต้องเป็นผลที่คนเลวีได้รับจากลานนวดแป้งและบ่อย่ำองุ่น ³¹ พวกเจ้าจะกินส่วนที่เหลือของเครื่องถวายของพวกเขาที่ใดก็ได้ ทั้งเจ้าและครอบครัวของพวกเขา เพราะสิ่งนั้นเป็นค่าตอบแทนของพวกเขาสำหรับการงานในเต็นท์นัดพบ ³² พวกเจ้าจะไม่ก่อให้เกิดความผิดบาปใดๆ ด้วยการกินและการดื่มสิ่งนั้น ถ้าพวกเจ้าได้ถวายสิ่งที่ดีที่สุดที่พวกเจ้าได้รับแด่พระยาห์เวห์ แต่พวกเจ้าต้องไม่ดูหมิ่นเครื่องบูชาบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล มิฉะนั้น พวกเจ้าจะต้องตาย'"

Chapter 19

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรน พระองค์ตรัสว่า ² "นี่เป็นพระบัญญัติซึ่งเป็นกฎที่เราบัญชาเจ้า จงบอกคนอิสราเอลว่า พวกเขาต้องนำโคสาวสีแดงที่ไม่มีความบกพร่องหรือไม่มีตำหนิ และตัวที่ไม่เคยเทียมแอกเลยมา ³ จงให้โคสาวตัวนี้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต เขาต้องนำมันออกไปนอกค่าย และคนหนึ่งต้องฆ่ามันต่อหน้าเขา ⁴ เอเลอาซาร์ปุโรหิตต้องเอานิ้วของเขาจุ่มเลือดของมันมาและประพรมเลือดนั้นเจ็ดครั้งตรงข้างหน้าเต็นท์นัดพบ

⁵ ปุโรหิตอีกคนหนึ่งต้องเผาโคสาวตัวนั้นต่อหน้าเขา เขาต้องเผาหนังของมัน เนื้อและเลือดของมันพร้อมกับมูลของมัน ⁶ ปุโรหิตคนนั้นต้องเอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และขนแกะสีแดงเข้ามา และโยนทั้งหมดนี้ลงไปในตรงกลางของโคสาวที่กำลังเผาไหม้อยู่ ⁷ แล้วเขาต้องชักเสื้อผ้าของเขาและชำระตัวในน้ำ จากนั้น เขาก็จะกลับมายังค่ายที่เขาจะยังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

⁸ คนที่เผาโคสาวตัวนั้นต้องชักเสื้อผ้าของตนในน้ำและชำระตัวในน้ำ เขายังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ⁹ คนที่สะอาดต้องเก็บขี้เถาของโคสาวตัวนั้น และเอาขี้เถานั้นออกไปในที่สะอาดนอกค่าย ขี้เถาเหล่านี้ต้องเก็บไว้สำหรับชุมนุมชนของคนอิสราเอล พวกเขาจะผสมขี้เถาเหล่านี้กับน้ำเพื่อชำระให้บริสุทธิ์จากบาป เนื่องจากขี้เถาเหล่านี้มาจากเครื่องบูชาลงบาป ¹⁰ คนที่เก็บขี้เถาของโคสาวตัวนั้นต้องชักเสื้อผ้าของเขา เขายังคงเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น นี่จะเป็นกฎการสำหรับคนอิสราเอลและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับพวกเขา

¹¹ ใครก็ตามที่แตะต้องศพของคนใดคนหนึ่งจะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน ¹² คนนั้นต้องชำระตนเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สามและในวันที่เจ็ด แล้วเขาจึงจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สาม แล้วเขาจะไม่สะอาดในวันที่เจ็ด ¹³ ใครก็ตามที่แตะต้องศพของคนตาย และไม่ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ คนนั้นก็ทำให้พลับพลาของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน คนนั้นต้องถูกตัดออกจากอิสราเอล เพราะน้ำชำระมลทินไม่ได้ประพรมบนตัวเขา เขายังคงเป็นมลทินอยู่ มลทินของเขาจะยังคงอยู่บนตัวเขา

¹⁴ นี่เป็นกฎสำหรับคนที่ตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้าไปในเต็นท์นั้น และทุกคนที่อยู่ในเต็นท์นั้นอยู่แล้วจะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน ¹⁵ ภาชนะทุกใบที่เปิดอยู่ไม่มีฝาปิดก็จะเป็นมลทิน ¹⁶ เช่นเดียวกับคนที่อยู่ภายนอกเต็นท์ที่ได้แตะต้องคนที่ถูกฆ่าตายด้วยดาบ ศพใด ๆ กระดูกมนุษย์ หรือหลุมฝังศพ คนนั้นก็จะเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน

¹⁷ จงทำดังนี้สำหรับคนที่เปื้อนมลทิน จงเอาขี้เถาจากเครื่องเผาบูชาลงบาปและผสมขี้เถาเหล่านี้ลงไปกับน้ำไหลในเหยือก ¹⁸ จากนั้น คนที่สะอาดต้องเอากิ่งหุสบจุ่มลงในน้ำนั้น และประพรมบนเต็นท์นั้น บนภาชนะทุกใบภายในเต็นท์ บนคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นี่ และบนคนที่แตะต้องกระดูก คนที่ถูกฆ่าตาย ศพ หรือหลุมฝังศพ ¹⁹ ในวันที่สามและในวันที่เจ็ด คนที่สะอาดต้องประพรมคนที่เปื้อนมลทิน ในวันที่เจ็ดคนที่เปื้อนมลทินต้องชำระตนเองให้บริสุทธิ์ เขาต้องชักเสื้อผ้าของเขาและชำระตัวในน้ำ พอถึงตอนเย็นเขาก็จะสะอาด

²⁰ แต่คนที่ยังเป็นมลทินอยู่ คนที่ไม่ยอมชำระตนเองให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะถูกตัดออกจากชุมชน เพราะเขาได้ทำให้สถานนมัสการของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน น้ำชำระมลทินไม่ได้ประพรมบนตัวเขา เขายังคงเป็นมลทิน ²¹ นี่เป็นกฎตลอดไปเป็นนิตย์เกี่ยวกับสถานการณ์เหล่านี้ คนที่ประพรมน้ำชำระมลทินต้องชักเสื้อผ้าของเขา คนที่แตะต้องน้ำชำระมลทินก็จะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น ²² คนที่แตะต้องอะไรก็ตามที่เป็นมลทินก็จะเป็นมลทิน คนที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น"

Chapter 20

- ¹ ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็เข้าไปในถิ่นทุรกันดารคืนในเดือนที่หนึ่ง พวกเขาพักอยู่ที่คาเดช มิเรียมได้เสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่นั่น ² ที่นั่นไม่มีน้ำให้กับชุมชน ดังนั้น พวกเขาจึงชุมนุมกันต่อต้านโมเสสและอาโรน
- ³ ประชาชนได้บ่นว่าโมเสส พวกเขากล่าวว่า "ตอนที่พี่น้องอิสราเอลของเราได้ตายต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ถ้าหากเราได้ตายด้วยก็จะดีกว่า ⁴ ทำไมท่านจึงพาชุมชนของพระยาห์เวห์เข้ามาในถิ่นทุรกันดารนี้ เพื่อให้เราและฝูงสัตว์ของเราตายกันที่นี่? ⁵ ทำไมท่านจึงให้เราขึ้นมาจากอียิปต์เพื่อพาเรามายังสถานที่ที่น่ากลัวเช่นนี้? ที่นี่ไม่มีเมล็ดพืช มะเดื่อ องุ่น หรือกับทิม และไม่มีน้ำให้ดื่มเลย"
- ⁶ ดังนั้น โมเสสกับอาโรนจึงออกไปจากข้างหน้าที่ประชุมนั้น พวกเขาไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบและชมน้ำลง พระสิริอันงดงามของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏต่อพวกเขา ⁷ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁸ "จงเอาไม้เท้าไป และเรียกประชุมชุมชน ทั้งตัวเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า จงพูดกับหินที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา และสั่งหินนั้นให้หลั่งน้ำออกมา เจ้าจะทำให้ให้น้ำออกมาจากหินให้กับพวกเขา และเจ้าต้องให้น้ำนั้นแก่ชุมชนและฝูงสัตว์ของพวกเขาดื่ม"
- ⁹ โมเสสก็เอาไม้เท้าขึ้นออกปจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เขาทำ ¹⁰ แล้วโมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมมารวมกันที่ข้างหน้าหินนั้น โมเสสพูดกับพวกเขาว่า "บัดนี้ เจ้าพวกกบฏ จงฟัง เราต้องเอาน้ำจากหินนี้มาให้กับพวกเจ้าหรือ?" ¹¹ แล้วโมเสสก็ยกมือของเขาขึ้นและตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้าของเขา และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนก็ได้ดื่ม และฝูงสัตว์ของพวกเขาก็ได้ดื่ม
- ¹² แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะว่าเจ้าทั้งสองไม่ได้วางใจเราหรือถวายเกียรติแด่เราเป็นองค์บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เจ้าทั้งสองจะไม่ได้นำชุมชนนี้ไปยังแผ่นดินที่เราได้มอบให้กับพวกเขา" ¹³ สถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่า น้ำแห่งเมรีบาห์ เพราะคนอิสราเอลได้โต้เถียงกับพระยาห์เวห์ที่นั่น และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองเป็นองค์บริสุทธิ์ต่อพวกเขา
- ¹⁴ โมเสสได้ส่งผู้ส่งสารจากคาเดชไปยังกษัตริย์แห่งเอโดมว่า อิสราเอลพี่น้องของท่านได้กล่าวดังนี้ "ท่านได้ทราบถึงความทุกข์ยากทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเราแล้ว ¹⁵ ท่านทราบว่าบรรพบุรุษของเราได้ลงไปที่อียิปต์และอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลานาน ชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราอย่างหนัก และรวมถึงบรรพชนของเราด้วย ¹⁶ เมื่อเราร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงของเรา และส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและนำเราออกจากอียิปต์ ดูสิ เราอยู่ในคาเดชเมืองที่ติดกับพรมแดนของแผ่นดินของท่าน ¹⁷ ข้าพเจ้าขอให้ท่านอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านไป เราจะไม่ผ่านเข้าไปในทุ่งนา หรือสวนองุ่น และเราจะไม่ดื่มน้ำในบ่อของท่าน เราจะไปตามทางหลวง เราจะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือทางซ้าย จนกว่าเราได้ผ่านพรมแดนของท่านไป"
- ¹⁸ แต่กษัตริย์แห่งเอโดมตอบเขาว่า "พวกเจ้าจะผ่านเข้ามาที่นี่ไม่ได้ ถ้าพวกเจ้าเข้ามา เราจะมาพร้อมกับดาบที่จะโจมตีพวกเจ้า" ¹⁹ แล้วคนอิสราเอลก็บอกท่านว่า "เราจะไปตามทางหลวง ถ้าเราหรือฝูงสัตว์ของเราตมน้ำของท่าน เราจะจ่ายค่าตอบแทนให้ ขอเพียงให้เราเดินเท้าผ่านไปโดยไม่ทำสิ่งอื่นใดเลย"
- ²⁰ แต่กษัตริย์แห่งเอโดมตอบว่า "พวกเจ้าจะผ่านเข้ามาไม่ได้" ดังนั้น กษัตริย์แห่งเอโดมจึงออกมาต่อสู้กับอิสราเอลด้วยมือที่เข้มแข็งพร้อมกับทหารมากมาย ²¹ กษัตริย์แห่งเอโดมปฏิเสธที่จะอนุญาตให้อิสราเอลข้ามผ่านเขตแดนของพวกเขา เพราะเหตุนี้ อิสราเอลจึงหันออกไปจากแผ่นดินเอโดม ²² ดังนั้น คนอิสราเอลจึงออกจากคาเดช ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลก็มายังภูเขาโฮร์
- ²³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสและอาโรนที่ภูเขาโฮร์ ที่อยู่ติดเขตแดนของเอโดม พระองค์ตรัสว่า ²⁴ "อาโรนต้องถูกรวบรวมไปอยู่กับคนของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราได้มอบให้กับคนอิสราเอล นี่เป็นเพราะเจ้าทั้งสองคนได้กบฏต่อเราที่น้ำแห่งเมรีบาห์ ²⁵ จงพาอาโรนกับเอลาซาร์บุตรชายของเขา และพาพวกเขาขึ้นมาบนภูเขาโฮร์ ²⁶ จงถอดชุดเสื้อปุโรหิตของอาโรนออก และสวมใส่ชุดนั้นให้กับเอลาซาร์บุตรชายของเขา อาโรนต้องตายและถูกรวบรวมไปอยู่กับคนของเขาที่นั่น"
- ²⁷ โมเสสก็ได้ทำตามตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชา พวกเขาขึ้นไปยังภูเขาโฮร์ต่อหน้าต่อตาชุมชนทั้งหมด ²⁸ โมเสสได้ถอดชุดเสื้อปุโรหิตของอาโรนออกและสวมชุดนั้นให้กับเอลาซาร์บุตรชายของเขา อาโรนก็สิ้นชีวิตที่นั่น บนยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสกับเอลาซาร์ก็ลงมา ²⁹ เมื่อชุมชนทั้งหมดเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตแล้ว ประชาชนทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนเป็นเวลาสามสัปดาห์

Chapter 21

¹ เมื่อกษัตริย์แห่งเมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในเนเกบได้ยินว่าคนอิสราเอลกำลังเดินทางมาตามทางไปอาราม ท่านจึงออกมาต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับบางคนไปเป็นเชลย ² คนอิสราเอลปรึกษาหารือกับพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงให้เราชัยชนะเหนือชาวเมืองนี้ แล้วเราก็จะทำลายบ้านเมืองของพวกเขาให้สิ้นซาก ³ พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงของคนอิสราเอล และพระองค์ทรงให้พวกเขามีชัยชนะเหนือคนคานาอัน พวกเขาจึงทำลายชาวเมืองนั้น และบ้านเมืองของพวกเขาจนสิ้นซาก เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าโฮรมาห์

⁴ พวกเขาเดินทางออกจากภูเขาสไรไปตามทางที่ยังกะเลแดงเพื่ออ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนก็เกิดความท้อแท้มากระหว่างทาง ⁵ ประชาชนจึงต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า "ทำไมท่านจึงพาเราขึ้นมาจากอียิปต์เพื่อมาตายในถิ่นทุรกันดารนี้? ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำ และเราเกลียดอาหารเหล่านี้" ⁶ แล้วพระยาห์เวห์ทรงส่งพิณมาทิ่มกลางประชาชน ดูพิณก็ทิ่มประชาชน คนเป็นจำนวนมากก็ตาย ⁷ ประชาชนจึงมาหาโมเสสและกล่าวว่า "เราได้ทำบาปไปแล้ว เพราะเราได้ต่อว่าพระยาห์เวห์และท่าน ขอให้ท่านอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อที่พระองค์จะทรงเอาเราออกจากที่นี่" ดังนั้น โมเสสจึงอธิษฐานขอเพื่อประชาชน

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงทำงูตัวหนึ่งและติดไว้ที่เสา ซึ่งจะทำให้คนใดก็ตามที่ถูกงูกัดจะรอดชีวิตได้ ถ้าหากเขามองดูงูนั้น" ⁹ ดังนั้น โมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่งและติดไว้ที่เสา เมื่อถูกกัดคนใด ถ้าหากเขามองดูที่งูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็รอดชีวิต ¹⁰ แล้วคนอิสราเอลก็ออกเดินทางไปและตั้งค่ายที่โฮโบก ¹¹ พวกเขาเดินทางออกจากโฮโบกและตั้งค่ายที่อียะบาบาริมในถิ่นทุรกันดารที่หันหน้าไปทางโมอับตรงทางทิศตะวันออก

¹² จากที่นั่นพวกเขาก็เดินทางต่อไปและตั้งค่ายในหุบเขาเศเรด ¹³ จากที่นั่นพวกเขาก็เดินทางต่อไปและตั้งค่ายที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำอารโนน ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารซึ่งเป็นส่วนที่ต่อจากเขตแดนของคนอาโมไรต์ แม่น้ำอารโนนเป็นเขตแดนของโมอับ ที่กั้นระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์ ¹⁴ นั่นเป็นเหตุที่เมืองนี้ได้กล่าวไว้ในหนังสือม้วนของสงครามของพระยาห์เวห์ว่า "วาเฮบในสุฟาห์ และหุบเขาทั้งหลายของแม่น้ำอารโนน ¹⁵ ที่ลาดของหุบเขาเหล่านั้นที่ยาวไปถึงเมืองอาร์ และลงไปตามเขตแดนของโมอับ"

¹⁶ จากที่นั่น พวกเขาเดินทางไปยังเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "จงเรียกประชาชนให้มารวมกัน เพื่อเราจะให้น้ำแก่พวกเขา" ¹⁷ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องเพลงนี้ว่า "จงพลุ่งขึ้นมา บ่อน้ำเอ๋ย จงร้องเพลงถึงบ่อน้ำนี้ ¹⁸ บ่อน้ำที่ผู้นำของเราได้ขุดไว้ บ่อน้ำที่บรรดาเจ้านายของประชาชนได้ขุดด้วยคทาและไม่เท้าของพวกเขา" แล้วจากถิ่นทุรกันดารนั้น พวกเขาเดินทางไปยังมัทกานาห์

¹⁹ จากมัทกานาห์ พวกเขาเดินทางไปยังนาหะสิเอล และจากนาหะสิเอลไปยังบาโมก ²⁰ และจากบาโมกไปยังหุบเขาในแผ่นดินของโมอับ นั่นคือที่ซึ่งมองจากยอดเขาปิสกาห์ลงมาเห็นถิ่นทุรกันดารนี้ ²¹ แล้วคนอิสราเอลจึงส่งผู้ส่งสารไปยังสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ว่า ²² "ขอให้เราผ่านแผ่นดินของท่านไป เราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในทุ่งนาหรือสวนองุ่นใด ๆ เลย เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อของท่าน เราจะเดินทางไปตามทางหลวง จนกว่าเราจะข้ามผ่านเขตแดนของท่านไป"

²³ แต่กษัตริย์สิโหนไม่ยอมให้คนอิสราเอลผ่านเข้าเขตแดนของพวกเขา แต่สิโหนกลับรวบรวมกองทัพทั้งหมดของท่านและโจมตีคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เขามาที่ยาฮาซที่ซึ่งเขาได้สู้รบกับคนอิสราเอล ²⁴ คนอิสราเอลก็โจมตีกองทัพของสิโหนด้วยคมดาบ และยึดแผ่นดินของพวกเขา ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนจนถึงแม่น้ำยับบอภ ไกลออกไปจนถึงดินแดนของอัมโมน ในตอนนั้น เขตแดนของอัมโมนได้มีการป้องกันแน่นหนา ²⁵ คนอิสราเอลจึงยึดเมืองของคนอาโมไรต์ทั้งหมด และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นทั้งหมด รวมทั้งเมืองเฮโบนและหมู่บ้านทั้งหมดของเมืองนั้น

²⁶ เฮโบนเป็นเมืองของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่สู้รบกับกษัตริย์คนก่อนของโมอับ สิโหนได้ยึดดินแดนของเขาทั้งหมด ตั้งแต่เขตแดนของเขาไปจนถึงแม่น้ำอารโนน ²⁷ นั่นคือเหตุผลที่คนเหล่านั้นพูดเป็นคำภาชิตว่า "จงมาที่เฮโบน ขอให้สร้างเมืองสิโหนขึ้นมาใหม่ และสถาปนาขึ้นอีกครั้ง ²⁸ ไฟได้พลุ่งออกจากเฮโบน เปลวไฟจากเมืองของสิโหนได้เผาผลาญเมืองอาร์แห่งโมอับและบรรดาเจ้าของที่สูงของแม่น้ำอารโนน

²⁹ วับริตจะมีแก่เจ้า โมอับเอ๋ย คนของพระเคโมช เจ้าได้พินาศแล้ว เขาได้ทำให้บรรดาบุตรชายของเขาเป็นผู้ลี้ภัย และบรรดาบุตรหญิงของเขาเป็นนักโทษของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ³⁰ แต่เราได้ชนะเหนือสิโหน เฮโบนได้ถูกทำลายล้างไปตลอดทางจนถึงดีโบน เราได้ชนะพวกเขาตลอดทางจนถึงโนฟาห์ ที่ไปจนถึงเมเดบา" ³¹ ดังนั้น คนอิสราเอลก็เริ่มอาศัยอยู่ในดินแดนของคนอาโมไรต์

³² แล้วโมเสสจึงส่งคนออกไปดูที่เมืองยาเซอร์ พวกเขาที่ยึดหมู่บ้านของเมืองนั้น และจับใส่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นี่ออกไป ³³ แล้วพวกเขาก็หันไปและขึ้นไปตามทางไปเมืองบาซาน โอรกษัตริย์ของบาซานก็ออกมาสู้รบกับพวกเขา ทั้งเขาและกองทัพของเขาามาเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอลที่เอเดรอี ³⁴ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้ให้เขามีชัยชนะเหนือเขา กองทัพทั้งหมดของเขา และดินแดนของเขา จงทำกับเขาเหมือนอย่างที่เราทำกับสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่เมืองเฮโบน" ³⁵ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ประหารโอรก บุตรชายของเขา กองทัพของเขา จนกระทั่งไม่มีประชาชนของเขาเหลือรอดชีวิตอยู่เลย แล้วพวกเขาก็ยึดดินแดนของเขา

Chapter 22

¹ คนอิสราเอลได้ออกเดินทางต่อไป จนกระทั่งพวกเขาได้ตั้งค่ายในที่ราบโมอับใกล้กับเมืองเยรีโค ที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ² บาลาคบุตรชายของศิปโปรได้เห็นทุกสิ่งที่อิสราเอลได้ทำกับคนอาโมไรต์ ³ คนโมอับจึงกลัวคนเหล่านั้นเป็นอย่างมาก เพราะพวกเขามีจำนวนมากมาย และคนโมอับก็อยู่ในความหวาดกลัวต่อคนอิสราเอล ⁴ กษัตริย์แห่งโมอับได้กล่าวกับพวกผู้ว่าไซของคมีเดียว่า "คนมากมายเหล่านี้จะกินทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ เราเหมือนกับโคกินหญ้าในทุ่งนา" บาลาคบุตรชายของศิปโปรเป็นกษัตริย์แห่งโมอับในเวลานั้น

⁵ เขาได้ส่งพวกผู้ส่งสารไปยังบาลาอัมบุตรชายของเบโอรที่เมืองเปโธร์ ที่อยู่ใกล้กับแม่น้ำยูเฟรติส ในดินแดนของชนชาติของเขาและประชาชนของเขา เขาได้เรียกคนนั้นมาและกล่าวว่า "ดูสิ ชนชาติหนึ่งที่มาจากอียิปต์อยู่ที่นี้ พวกเขาได้แผ่คลุมทั่วแผ่นดิน และพวกเขายู่ติดกับเราในตอนนี้ ⁶ ดังนั้น ขอโปรดมาเดี๋ยวนี้เถิด และสาปแช่งชนชาตินี้ให้กับเรา เพราะพวกเขามีกำลังมากเกินไปสำหรับเรา แล้วบางทีเราอาจจะจัดการเพื่อโจมตีพวกเขาได้ และไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินนี้ เรารู้ว่าท่านอวยพรผู้ใดก็ตาม ก็จะได้รับพร และท่านสาปแช่งผู้ใดก็ตาม ก็จะถูกสาปแช่ง" ⁷ ดังนั้น พวกผู้ว่าไซของคมีเดียและพวกผู้ว่าไซของคมีเดียก็ออกไป และเอาค่าตอบแทนสำหรับคำทำนายไปด้วย พวกเขาจึงมาหาบาลาอัมและได้พูดถ้อยคำของบาลาคกับเขา

⁸ บาลาอัมได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงอยู่ที่นี้คืนนี้เถิด ข้าพเจ้าจะนำคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าในคืนนี้มาแจ้งกับพวกท่าน" ดังนั้น พวกผู้นำโมอับจึงพักอยู่กับเขาในคืนนั้น ⁹ พระเจ้าได้ทรงมาหาบาลาอัมและตรัสว่า "คนเหล่านี้ที่มาหาเจ้าเป็นใคร?" ¹⁰ บาลาอัมทูลตอบพระเจ้าว่า "บาลาคบุตรชายของศิปโปร กษัตริย์แห่งโมอับได้ส่งพวกเขามาหาข้าพระองค์ เขาบอกว่า ¹¹ 'ดูสิ คนเหล่านั้นที่มาจากอียิปต์ได้แผ่คลุมพื้นแผ่นดินของเรา ขอให้มาสาปแช่งพวกเขาให้กับเราเดี๋ยวนี้ บางทีเราจะจัดการเพื่อสู้รบกับพวกเขาได้และขับไล่พวกเขาออกไป'"

¹² พระเจ้าทรงตอบบาลาอัมว่า "เจ้าต้องไม่ไปกับคนเหล่านั้น เจ้าต้องไม่สาปแช่งคนอิสราเอล เพราะพวกเขาคือคนที่ได้รับพร" ¹³ บาลาอัมลุกขึ้นในตอนเช้า และบอกกับพวกผู้นำของบาลาคว่า "จงกลับไปยังดินแดนของพวกท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพเจ้าไปกับพวกท่าน" ¹⁴ ดังนั้น พวกผู้นำของคมีเดียจึงจากไปและกลับไปหาบาลาค พวกเขาบอกว่า "บาลาอัมปฏิเสธที่จะมากับเรา"

¹⁵ บาลาคได้ส่งพวกผู้นำไปอีกครั้งซึ่งมีจำนวนมากกว่าเดิมและมีเกียรติมากกว่ากลุ่มแรก ¹⁶ พวกเขาหาบาลาอัมและบอกเขาว่า "บาลาคบุตรชายของศิปโปรกล่าวดังนี้ว่า 'โปรดอย่าหืออะไรมาหยุดยั้งท่านจากการมาหาเรา ¹⁷ เพราะเราจะจ่ายให้ท่านอย่างงาม และให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูง และเราจะทำตามสิ่งที่ท่านบอกให้เราทำ ดังนั้น ขอโปรดมาเถิด และสาปแช่งชนชาตินี้ให้กับเรา'"

¹⁸ บาลาอัมได้ตอบและกล่าวกับคนของบาลาคว่า "ถึงแม้ว่าบาลาคจะมอบวังของเขาคือเต็มไปด้วยเงินและทองให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถทำเกินเลยมากเกินไปกว่าถ้อยคำของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า และไม่สามารถทำน้อยหรือมากกว่าที่พระองค์ทรงบอกข้าพเจ้าได้" ¹⁹ แล้วตอนนี้ ขอให้รอที่นี้ในคืนนี้ด้วย เพื่อที่ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงบอกอะไรเพิ่มเติมแก่ข้าพเจ้าอีก" ²⁰ พระเจ้าได้ทรงมาหาบาลาอัมในตอนกลางคืน และตรัสกับเขาว่า "เนื่องจากคนเหล่านี้มาเรียกท่านไป จงตื่นขึ้นแล้วไปกับพวกเขา แต่จงทำแต่สิ่งที่เราได้บอกเจ้าให้ทำเท่านั้น"

²¹ บาลาอัมตื่นขึ้นในตอนเช้า พูลาของเขา และไปกับพวกผู้นำของคมีเดีย ²² แต่เพราะเหตุที่เขาไป ความกริ้วของพระเจ้าได้ฟุ้งขึ้น กูตของพระยาห์เวห์ก็ยืนขวางอยู่ในถนนนั้นเป็นเหมือนกับคนที่เปื้อนคัตรูต่อบาลาอัมที่กำลังขี่ลาของเขา คนรับใช้สองคนของบาลาอัมก็อยู่กับเขาด้วย ²³ ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ที่ชักดาบออกมาอยู่ในมือของเขากำลังยืนอยู่ในถนนนั้น ลาตัวนั้นจึงเลี้ยวออกนอกถนนและเข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมก็ตีลาตัวนั้นให้มันหันกลับมาที่ถนน

²⁴ แล้วกูตของพระยาห์เวห์ก็ยืนอยู่ในทางแคบของถนนระหว่างสวนองุ่น ที่มีกำแพงอยู่ด้านขวาของเขา และกำแพงอีกด้านหนึ่งอยู่ทางซ้ายของเขา ²⁵ ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์อีก มันจึงไปชนกำแพง และทำให้เท้าของบาลาอัมเบียดกับกำแพง บาลาอัมจึงตีมันอีก ²⁶ กูตของพระยาห์เวห์เดินหน้าไปและยืนอยู่ในทางแคบอีกแห่งหนึ่งที่แต่ละด้านไม่มีทางเลี้ยวออกไป ²⁷ ลาตัวนั้นได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ และมันก็หมอบลงอยู่ข้างใต้บาลาอัม บาลาอัมก็โกรธขึ้นมา และเขาก็ตีลาตัวนั้นด้วยไม้เท้าของเขา

²⁸ แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงเปิดปากลาตัวนั้น มันก็พูดได้ มันกล่าวกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าได้ทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง?" ²⁹ บาลาอัมตอบลาว่า "เป็นเพราะเจ้าได้ทำโง่เขลาต่อข้า ข้าอยากจะมีดาบอยู่ในมือของข้า ถ้าหากมี ข้าจะฆ่าเจ้าเสียเดี๋ยวนี้" ลาจึงกล่าวกับบาลาอัมว่า ³⁰ "ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นลาของท่านที่ยืนยาวมาตลอดชีวิตจนถึงวันนี้หรือ? ข้าพเจ้าเคยมีนิสัยทำอย่างนั้นกับท่านมาก่อนหรือ?" บาลาอัมตอบว่า "ไม่เคย"

³¹ แล้วพระยาห์เวห์จึงเปิดตาบาลาอัม แล้วเขาก็ได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์ที่ชักดาบอยู่ในมือของเขายืนขวางในถนนอยู่ บาลาอัมจึงทิ่มศีรษะของเขาและชนหน้าลง ³² กูตของพระยาห์เวห์ได้กล่าวกับเขาว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง? ดูสิ เราได้มาเป็นคนที่เปื้อนคัตรูต่อเจ้า เพราะการกระทำของเจ้าชั่วร้ายต่อหน้าเรา ³³ ลาตัวนั้นได้เห็นเราและหันออกไปถึงสามครั้ง ถ้ามันไม่หันไปจากเรา เราคงจะได้ฆ่าเจ้าอย่างแน่นอนและไว้ชีวิตของมัน"

³⁴ บาลาอัมจึงกล่าวกับกูตของพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านยืนขวางกั้นข้าพเจ้าในถนนนั้น ดังนั้น ถ้าเป็นการที่ทำให้ท่านไม่พอใจ ข้าพเจ้าจะกลับไปเดี๋ยวนี้" ³⁵ แต่กูตของพระยาห์เวห์บอกบาลาอัมว่า "จงไปกับคนเหล่านั้นต่อไป แต่เจ้าต้องพูดเฉพาะคำที่เราบอกกับเจ้าเท่านั้น" ดังนั้น บาลาอัมจึงไปกับพวกผู้นำของบาลาค

36 เมื่อบาลาคได้ยืนยันว่าบาลาอัมได้มาแล้ว บาลาคก็ออกไปพบเขาที่เมืองในโมอับที่แม่น้ำอารโนนที่กั้นเขตแดน **37** บาลาคกล่าวกับบาลาอัมว่า "เราไม่ได้ส่งคนไปหาท่านเพื่อเรียกให้ท่านมาหรือ?" ทำไมท่านจึงไม่มาหาเรา? เราไม่สามารถให้เกียรติท่านได้หรือ?" **38** แล้วบาลาอัมจึงตอบบาลาคว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าได้มาหาท่านแล้ว บัดนี้ ข้าพเจ้ามีอำนาจอะไรที่จะพูดสิ่งใดได้หรือ? ข้าพเจ้าพูดได้เฉพาะถ้อยคำที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในปากของข้าพเจ้าเท่านั้น"

39 บาลาอัมจึงไปกับบาลาค และพวกเขาก็มาถึงคิรียาทุโซท **40** แล้วบาลาคก็ได้ถวายบรรดาโคและแกะเป็นเครื่องบูชา และให้เนื้อบางส่วนแก่บาลาอัมและพวกผู้นำที่อยู่กับเขา **41** ในตอนเช้า บาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปที่สูงบาอัล จากที่นั่นบาลาอัมก็สามารถมองเห็นคนอิสราเอลที่อยู่ในค่ายของพวกเขาได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

Chapter 23

¹ บาลาอัมได้พูดกับบาลาคว่า "ของจงสร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้าที่นี่ และจัดเตรียมโคผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว" ² ดังนั้น บาลาคจึงทำตาม ที่บาลาอัมได้ขอมาร แล้วบาลาคกับบาลาอัมก็ถวายโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชาทุกแท่น ³ แล้วบาลาอัมได้พูดบาลาคว่า "ขอให้ยืนอยู่ที่เครื่องเผาบูชาของท่าน และข้าพเจ้าจะไป บางทีพระยาห์เวห์จะทรงมาพบข้าพเจ้า อะไรก็ตามที่พระยาห์เวห์ทรงสั่งแกลงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน" ดังนั้น เขาจึงออกไปที่ยอดเขาที่ไม่มีต้นไม้อยู่

⁴ ขณะที่เขายืนบนยอดเขานั้น พระเจ้าได้ทรงมาพบเขา และบาลาอัมได้ทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และข้าพระองค์ได้ถวายโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นแล้ว" ⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัม และตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปหาบาลาคและพูดกับเขา" ⁶ ดังนั้น บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค ที่กำลังยืนอยู่ใกล้กับเครื่องเผาบูชาของเขา และพวกผู้นำของคนโมอับทุกคนที่อยู่กับเขา

⁷ แล้วบาลาอัมได้เริ่มพูดคำเผยพระวจนะของเขา และกล่าวว่า "บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากเมืองอารัม กษัตริย์แห่งโมอับจากเทือกเขาทางตะวันออก 'มาเกิด จงสาปแช่งยาโคบเพื่อเรา' เขากล่าวว่า 'มาเกิด มาต่อสู้กับอิสราเอล' ⁸ ข้าพเจ้าจะสาปแช่งคนเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสาปแช่งได้อย่างไร? ข้าพเจ้าจะสู้รบกับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสู้รบได้อย่างไร? ⁹ เพราะจากยอดเขานั้น ข้าพเจ้าเห็นเขา จากเนินเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้ามองดูเขา ดูสิ มีชนชาติหนึ่งที่อาศัยอยู่ลำพัง และไม่ถือว่าพวกเขาเองเป็นเพียงแค่ชนชาติธรรมดา ¹⁰ ใครจะนับจำนวนของยาโคบที่มากดังฝูงคลีนีได้ หรือนับจำนวนแค่หนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้? ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างความตายของคนชอบธรรม และขอให้มันปลายชีวิตของข้าพเจ้าเป็นเหมือนกับของเขา"

¹¹ บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านได้ทำอะไรเพื่อเรา? เราพาท่านมาสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ ท่านได้ช่วยพวกเรา" ¹² บาลาอัมจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ระวังที่จะพูดคำที่พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่ไว้ในปากของข้าพเจ้าได้หรือ? ¹³ ดังนั้น บาลาคจึงบอกเขาว่า "โปรดมากับเรายังอีกที่หนึ่งเกิด ที่ซึ่งท่านสามารถมองเห็นส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุดของพวกเขา ไม่ใช่ทั้งหมดของพวกเขา ที่นั่น ท่านจะสาปแช่งพวกเขาเพื่อเรา"

¹⁴ ดังนั้น บาลาคจึงพาบาลาอัมเข้าไปในทุ่งนาของโซฟิม ที่ยอดเขาปิสกาห์ และสร้างแท่นบูชาอีกเจ็ดแท่น เขากวายนโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นบูชา ¹⁵ แล้วบาลาอัมจึงพูดกับบาลาคว่า "ของจงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านที่นี่เกิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบกับพระยาห์เวห์ตรงโน้น" ¹⁶ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงทรงมาพบกับบาลาอัม และทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขา พระองค์ตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาค และบอกถ้อยคำของเราแก่เขา"

¹⁷ บาลาอัมได้กลับมาหาบาลาค และมองดู เขากำลังยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของเขา และพวกผู้นำของคนโมอับที่อยู่กับเขา แล้วบาลาคก็พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ได้ตรัสอะไร?" ¹⁸ บาลาอัมจึงเริ่มเผยพระวจนะของเขา เขากล่าวว่า "บาลาค จงลุกขึ้น และฟัง จงฟังข้าพเจ้า ท่านผู้เป็นบุตรชายของคิโปร ¹⁹ พระเจ้าไม่ใช่คน ที่พระองค์จะทรงนุสาได้ หรือไม่ได้เป็นมนุษย์ที่จะเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ได้ พระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งใดไว้แล้ว จะไม่ทรงกระทำสิ่งนั้นหรือ? พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วพระองค์จะไม่ทรงทำสิ่งนั้นให้สำเร็จหรือ?"

²⁰ ดูสิ ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้ช่วยพร พระเจ้าได้ทรงประทานพระพรและข้าพเจ้าจะกลับคำไม่ได้ ²¹ พระองค์ไม่ทรงเห็นความยากลำบากใดๆ ในยาโคบ หรือความทุกข์ยากใดๆ ในอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงสถิตกับพวกเขา และให้ร้องต่อกษัตริย์ของพวกเขา ทรงสถิตท่ามกลางพวกเขา ²² พระเจ้าทรงพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์ด้วยพระกำลังเหมือนกับกำลังของโคปา ²³ ไม่มีเวทมนตร์ใดที่ต่อต้านยาโคบได้ และไม่มีคำทำนายอนาคตใดที่จะทำร้ายอิสราเอลได้ แต่ยาโคบและอิสราเอลจะต้องได้รับคำกล่าวว่า 'จงดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ'

²⁴ ดูสิ ชนชาติที่ลุกขึ้นมาเหมือนกับนางสิงห์ เป็นเหมือนกับสิงโตที่ปรากฏตัวและเข้าโจมตี มันจะไม่นอนลงจนกว่ามันจะได้กินเหยื่อของมันแล้ว และดื่มเลือดจากตัวที่มันได้ฆ่า" ²⁵ บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "อย่าแข่งสาปพวกเขาหรือช่วยพวกเขาเลย" ²⁶ แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านหรือว่า ข้าพเจ้าต้องพูดทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบอกให้ข้าพเจ้าพูด?"

²⁷ ดังนั้น บาลาคจึงตอบบาลาอัมว่า "จงมาเดี๋ยวนี้เกิด เราจะพาท่านไปยังอีกที่หนึ่ง บางทีอาจจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ท่านสาปแช่งพวกเขาเพื่อเรา" ²⁸ ดังนั้น บาลาคจึงพาบาลาอัมไปที่ยอดเขาเปโอไรที่มองลงมาเห็นถิ่นกูร์กันดารนั้น ²⁹ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ขอให้สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้าที่นี่ และจัดเตรียมโคผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว" ³⁰ ดังนั้น บาลาคจึงทำตามที่บาลาอัมได้บอก เขากวายนโคผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวบนแต่ละแท่นบูชา

Chapter 24

¹ เมื่อบาลาอัมได้เห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยที่จะอวยพรอิสราเอล เขาจึงไม่ไปเพื่อใช้เวทมนตร์เหมือนครั้งอื่นๆ แต่เขามองตรงไปที่ถิ่นทุรกันดารนั้น ² เขาได้งหยหน้าขึ้นมอง และเห็นว่าอิสราเอลได้ตั้งค่าย แต่ละค่ายในเผ่าของตนเอง และพระวิญญาณของพระเจ้าก็ลงมาสถิตกับเขา ³ เขาได้รับคำเผยพระวจนะและกล่าวว่า "บาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ต้องกล่าว ชายที่ตากระจ่างแจ้ง" ⁴ เขาพูดและได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เขาเห็นนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ต่อพระพักตร์ผู้ที่เขาก็มกราบลงด้วยตาที่กระจ่างแจ้ง

⁵ ยาโคบเอ๋ย บรรดาเต็นท์ของท่านช่างงามจริงหนอ อิสราเอลเอ๋ย สถานที่ที่ท่านอาศัยอยู่ก็ช่างงามจริงๆ ⁶ เหมือนกับหุบเขาเหล่านั้นที่แผ่ขยายออกไป เหมือนสวนทั้งหลายที่อยู่ริมแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงปลูกไว้ เหมือนกับต้นสนสีดาห์ที่อยู่ริมธารน้ำ ⁷ น้ำไหลมาจากถ้ำน้ำของพวกเขา และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาอุดมด้วยน้ำ กษัตริย์ของพวกเขาสูงกว่าอาทัก และราชอาณาจักรของเขาจะได้รับการยกย่อง ⁸ พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ด้วยพระกำลังดุจดั่งโคป่า เขาจะกินบรรดาประชาชาติที่ต่อสู้อยู่กับเขา เขาจะหักกระดูกของพวกเขาเป็นท่อน ๆ เขาจะยิงพวกเขาด้วยธนูของเขา ⁹ เขามอบลงเหมือนสิงโต ดุจนางสิงห์ ใครจะกล้ำกรับเขา? ขอให้ทุกคนที่อวยพรเขาได้รับพร ขอให้ทุกคนที่สาปแช่งเขาได้รับการสาปแช่ง"

¹⁰ ความโกรธของบาลาคก็ได้พุ่งขึ้นต่อบาลาอัม และเขาก็ตบมือของเขาด้วยความโกรธ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราได้เรียกท่านมาให้สาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ ท่านได้อวยพรพวกเขาสามครั้งแล้ว ¹¹ ดังนั้น จงไปจากเราและกลับไปบ้านของท่านเถียวนี้ เราได้บอกว่าจะให้รางวัลอย่างงามแก่ท่าน แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงกีดกันท่านไม่ให้ได้รับรางวัลใดๆ" ¹² แล้วบาลาอัมได้ตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าได้บอกกับผู้ส่งสารที่ท่านส่งไปหาข้าพเจ้าแล้วว่า ¹³ 'ถึงแม้ว่าบาลาคจะมอบวังของเขาก็คือเต็มด้วยเงินและทองให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถทำอะไรนอกเหนือจากถ้อยคำของพระยาห์เวห์ และสิ่งที่เลวหรือดี หรือสิ่งใดที่ข้าพเจ้าต้องการจะทำ ข้าพเจ้าพูดได้เฉพาะคำที่พระยาห์เวห์ทรงบอกให้ข้าพเจ้าพูดเท่านั้น' ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตั้งนี้กับพวกเขาหรือ? ¹⁴ ดังนั้น ตอนนี้ ดูสิ ข้าพเจ้าจะกลับไปยังชนชาติของข้าพเจ้า แต่ขอเตือนท่านก่อนว่า ชนชาตินี้จะทำอะไรต่อประชาชนของท่านในอีกไม่กี่วันข้างหน้า"

¹⁵ บาลาอัมได้เริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะนี้ เขากล่าวว่า "บาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ได้กล่าว ชายที่มีตากระจ่างแจ้ง ¹⁶ นี่เป็นคำเผยพระวจนะของคนที่ได้ยินถ้อยคำจากพระเจ้า ผู้ที่มีความรู้จากองค์สูงสุด ผู้ที่มีนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ต่อพระพักตร์ผู้ที่เขาก็มกราบลงด้วยดวงตากระจ่างแจ้ง ¹⁷ ข้าพเจ้าเห็นเขา แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ามองดูเขา แต่เขาไม่ได้อยู่ใกล้ ดาวดวงหนึ่งจะมาจากยาโคบ คทาจะขึ้นมาจากอิสราเอล เขาจะทำให้พวกผู้นำของโมอับกระจัดกระจายไป และทำลายเชื้อสายของเสกทั้งหมด

¹⁸ แล้วเอโดมจะเป็นกรรมสิทธิ์ของอิสราเอล และเสอีร์ก็จะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาด้วย ศัตรูของอิสราเอลผู้ที่อิสราเอลจะมีชัยชนะด้วยกำลัง ¹⁹ กษัตริย์องค์หนึ่งจะออกมาจากยาโคบ ผู้ที่จะทรงครอบครอง และเขาจะทำลายผู้ที่รอดชีวิตจากเมืองของพวกเขา" ²⁰ แล้วบาลาอัมได้มองที่อามาเลซ และได้เริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะของเขา เขากล่าวว่า "ครั้งหนึ่งคนอามาเลซเคยเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แต่บัดนี้ปลายของเขาจะถูกทำลาย"

²¹ แล้วบาลาอัมก็มองตรงไปที่คนเคโนต์ และเริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะของเขา เขาได้กล่าวว่า "สถานที่ที่ท่านอาศัยอยู่เข้มแข็งมาก และรังของท่านก็อยู่ในหิน ²² อย่างไรก็ตาม คนเคโนต์ก็จะถูกทำลาย เมื่ออัสซีเรียนำท่านไปเป็นเชลย" ²³ แล้วบาลาอัมได้เริ่มกล่าวคำเผยพระวจนะสุดท้ายของเขา เขากล่าวว่า "วิบัติแก่พวกเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้ ใครจะมีชีวิตรอดได้? ²⁴ เรือทั้งหลายจะมาจากริมฝั่งของคิกกิม เรือเหล่านั้นจะโจมตีอัสซีเรียและจะชนะเอเบอร์ แต่พวกเขาจะมีจุดจบในการถูกทำลายเช่นกัน" ²⁵ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นและจากไป เขาได้กลับไปยังบ้านของเขา และบาลาคก็จากไปเช่นกัน

Chapter 25

¹ อิสราเอลพักอยู่ในซิกริม และพวกผู้ชายก็เริ่มเล่นชู้กับพวกผู้หญิงชาวโมอับ ² เพราะชาวโมอับได้เชิญชวนประชาชนไปถวายเครื่องบูชาให้กับพระของพวกนาง ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านั้นจึงได้กินและก้มกราบพระของคนโมอับ ³ คนอิสราเอลเข้าร่วมในการนมัสการพระบาอัลแห่งเปโอร์ และพระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล

⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงฆ่าพวกผู้นำของประชาชนทุกคนต่อหน้าเรา และแขวนพวกเขาไว้กลางแดด เพื่อที่ความกริ้วรุนแรงของเราจะหันไปจากอิสราเอล" ⁵ ดังนั้น โมเสสจึงพูดกับพวกผู้นำคนอิสราเอลว่า "ท่านแต่ละคนจงออกไปและประหารคนของเขาที่ร่วมในการนมัสการพระบาอัลแห่งเปโอร์" ⁶ แล้วชายคนหนึ่งของอิสราเอลเข้ามาและนำหญิงมีเดียมมาอยู่ท่ามกลางครอบครัวของเขา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาโมเสสและชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ขณะที่พวกเขากำลังร้องให้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

⁷ เมื่อฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนปุโรหิต เห็นดังนั้น เขาก็ลุกขึ้นไปจากท่ามกลางชุมชนนั้น และถือหอกอยู่ในมือของเขา ⁸ เขาตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ของเขา และแทงหอกนั้นทะลุร่างทั้งสองคน ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ด้วยเหตุนี้ กิยพิบัติที่พระยาห์เวห์ทรงส่งลงมาเหนือคนอิสราเอลก็สงบลง ⁹ คนเหล่านั้นที่ตายด้วยกิยพิบัตินับจำนวนได้สองหมื่นสี่พันคน

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹¹ "ฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนปุโรหิตได้หันความกริ้วของเราออกไปจากคนอิสราเอล เพราะเขาร้อนใจด้วยความหวงแหนของเราท่ามกลางพวกเขา ดังนั้น เราจึงไม่พละญคนอิสราเอลด้วยความรุนแรงของเรา" ¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ "ดูสิ เราจะมอบพันธสัญญาแห่งสันติสุขให้แก่ฟีเนหัส

¹³ สำหรับเขาและลูกหลานของเขาที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งเป็นพันธสัญญาชั่วนิรันดร์ของตำแหน่งปุโรหิต เพราะเขาได้หวงแหนเพื่อเรา พระเจ้าของเขา เขาได้ลบล้างบาปให้กับคนอิสราเอล"" ¹⁴ ตอนนี้ ชื่อของชายอิสราเอลคนนั้นที่ถูกฆ่าตายพร้อมกับหญิงชาวมีเดียมคนนั้น คือคิมรบุตรชายของสาอู ซึ่งเป็นผู้นำครอบครัวของบรรพบุรุษท่ามกลางคนสิเมโอน ¹⁵ ชื่อของหญิงชาวมีเดียมคนนั้นที่ถูกฆ่า คือคอสบี บุตรหญิงของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าของเผ่าและครอบครัวในมีเดียม

¹⁶ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ¹⁷ "จงปฏิบัติต่อคนมีเดียมเป็นเหมือนศัตรูและโจมตีพวกเขา" ¹⁸ เพราะพวกเขาปฏิบัติต่อพวกเราเป็นเหมือนศัตรูด้วยการหลอกลวงของพวกเรา พวกเขาพาพวกเราเข้าไปในความชั่วร้ายในเรื่องของเปโอร์ และในเรื่องของคอสบีน้องสาวของพวกเขา ที่เป็นบุตรหญิงของผู้นำในมีเดียมที่ถูกฆ่าในวันที่เกิดกิยพิบัติในเรื่องของเปโอร์"

Chapter 26

¹ หลังจากที่เกิดภัยพิบัตินั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต พระองค์ตรัสว่า ² "จงนับชุมนุมทั้งหมดของคนอิสราเอล ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปตามครอบครัวบรรพบุรุษของพวกเขา ทุกคนที่สามารถออกรบเพื่ออิสราเอลได้" ³ ดังนั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงพูดกับพวกเขาในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และกล่าวว่า ⁴ "จงนับจำนวนประชาชน ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอลที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

⁵ รูเบนเป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ตระกูลของคนอาโนมาจากบุตรชายของเขาคืออาโนค ตระกูลของคนปิลลูมาจากปิลลู ⁶ ตระกูลของคนเฮสโรนมาจากเฮสโรน ตระกูลของคนคารมีมาจากคารมี ⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของรูเบน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 43,730 คน

⁸ เอลีอับเป็นบุตรชายของปิลลู ⁹ บุตรชายของเอลีอับคือ เนบูเอล ดารานและอาบีรัม คนเหล่านี้เป็นคนเดียวกันกับดารานและอาบีรัมที่ติดตามโคราห์ ตอนที่พวกเขาท้าทายโมเสสและอาโรน และกบฏต่อพระยาห์เวห์ ¹⁰ แผ่นดินได้อ้าปากและกลืนพวกเขาไปพร้อมกับโคราห์ เมื่อคนที่ติดตามเขาก็ตกหมดตายไป ในเวลานั้น ไฟได้เผาผลาญคน 250 คน ที่กลายเป็นเครื่องหมายเตือนใจ ¹¹ แต่เชื้อสายของโคราห์ไม่ได้ตายทั้งหมด

¹² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน คือ ตระกูลของคนเนบูเอลมาจากเนบูเอล ตระกูลของคนยามีนมาจากยามีน ตระกูลของคนยาคินมาจากยาคิน ¹³ ตระกูลของคนเศ-ราห์มาจากเศ-ราห์ ตระกูลของคนชาอูลมาจากชาอูล ¹⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของสิเมโอน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 22,200 คน

¹⁵ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของกาต คือตระกูลของคนเศโฟนมาจากเศโฟน ตระกูลของคนอักกีมาจากอักกี ตระกูลของคนชูนีมาจากชูนี ¹⁶ ตระกูลของคนโอสนีมาจากโอสนี ตระกูลของคนเอรีมาจากเอรี ¹⁷ ตระกูลของคนอาโรดมาจากอาโรด ตระกูลของคนอาเรลีมาจากอาเรลี ¹⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของกาต ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 40,500 คน

¹⁹ บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์และโอนัน แต่คนเหล่านี้ได้ตายในแผ่นดินคานาอัน ²⁰ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ คือตระกูลของคนเชลาห์มาจากเชลาห์ ตระกูลของคนเปเรศมาจากเปเรศ ตระกูลของคนเศ-ราห์มาจากเศ-ราห์ ²¹ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์เปเรศ คือตระกูลของคนเฮสโรนมาจากเฮสโรน ตระกูลของคนฮาอูลมาจากฮาอูล ²² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 76,500 คน

²³ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอิสสาการ์ คือตระกูลของคนโกลามาจากโกลา ตระกูลของคนปูวาห์มาจากปูวาห์ ²⁴ ตระกูลของคนยาชูบมาจากยาชูบ ตระกูลของคนซิมโรนมาจากซิมโรน ²⁵ เหล่านี้เป็นตระกูลของอิสสาการ์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 64,300 คน

²⁶ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเศบูลุน คือตระกูลของคนเศเรดมาจากเศเรด ตระกูลของคนเอโลนมาจากเอโลน ตระกูลของคนยาห์เลเอลมาจากยาห์เลเอล ²⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของคนเศบูลุน ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 60,500 คน ²⁸ ตระกูลของพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ คือมนัสเสห์และเอฟราอิม ²⁹ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของมนัสเสห์ คือ ตระกูลของคนมาคีร์มาจากมาคีร์ (มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด) ตระกูลของคนกิเลอาดมาจากกิเลอาด

³⁰ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของกิเลอาด ตระกูลของคนอียเซอร์มาจากอียเซอร์ ตระกูลของคนเฮเลคมาจากเฮเลค ³¹ ตระกูลของคนอัสรีเอลมาจากอัสรีเอล ตระกูลของคนเซเคมมาจากเซเคม ³² ตระกูลของคนเชมิดามาจากเชมิดา ตระกูลของคนเฮเฟอร์มาจากเฮเฟอร์ ³³ เกลโฬหัสบุตรชายของเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรหญิงเท่านั้น ชื่อของบรรดาบุตรหญิงเหล่านั้น คือ มาลาห์ โนอาห์ โหกลาห์ มิลคาห์ และกีธราห์ ³⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของมนัสเสห์ ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 52,700 คน

³⁵ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม คือตระกูลของคนชูเรลาห์มาจากชูเรลาห์ ตระกูลของคนเบเคอร์มาจากเบเคอร์ ตระกูลของคนกาหานมาจากกาหาน ³⁶ พงศ์พันธุ์ของชูเรลาห์ คือตระกูลของคนเอรานมาจากเอราน ³⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 32,500 คน เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ ที่ได้ นับจำนวนในแต่ละตระกูลของพวกเขา

³⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเบนยามิน คือตระกูลของคนเบ-ลามมาจากเบ-ลา ตระกูลของคนอับเบลมาจากอับเบล ตระกูลของคนอาหิรัมมาจากอาหิรัม ³⁹ ตระกูลของคนเชฟุฟามมาจากเชฟุฟาม ตระกูลของคนหุฟามมาจากหุฟาม ⁴⁰ บุตรชายของเบ-ลา คืออาร์ดและนาอามาน ตระกูลของคนอาร์ดมาจากอาร์ด และตระกูลของคนนาอามานมาจากนาอามาน ⁴¹ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของเบนยามิน พวกเขา นับผู้ชายได้ 45,600 คน

⁴² เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของดาน คือตระกูลของคนชูอัมมาจากชูอัม เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของดาน ⁴³ ตระกูลของคนชูอัมทั้งหมด นับผู้ชายได้ 64,400 คน ⁴⁴ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอาเชอร์ คือ ตระกูลของคนอิมนาห์มาจากอิมนาห์ ตระกูลของคนอิซวีมาจากอิซวี ตระกูลของคนเบรียห์มาจากเบรียห์ ⁴⁵ เหล่านี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเบรียห์ คือ ตระกูลของคนเฮเบอร์มาจากเฮเบอร์ ตระกูลของคนมัลคีเอลมาจากมัลคีเอล

⁴⁶ ชื่อบุตรหญิงของอาเชอร์ คือ เสราห์ ⁴⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของอาเชอร์ ที่นับผู้ชายได้ 53,400 คน ⁴⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของนัฟทาลี คือ ตระกูลของคนยาห์เซลมาจากยาห์เซล ตระกูลของคนกุนีมาจากกุนี ⁴⁹ ตระกูลของคนเยเซอร์มาจากเยเซอร์ ตระกูลของคนซิลเลมมาจากซิลเลม ⁵⁰ เหล่านี้เป็นตระกูลของพงศ์พันธุ์ของนัฟทาลี ที่นับจำนวนผู้ชายได้ 45,400 คน

⁵¹ นี่เป็นจำนวนผู้ชายของคนอิสราเอลที่นับได้ทั้งหมด 601,730 คน ⁵² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ⁵³ "แผ่นดินนั้นต้องแบ่งเป็นมรดกท่ามกลางคนเหล่านี้ที่นับตามจำนวนชื่อของพวกเขา

⁵⁴ เจ้าต้องมอบมรดกที่ใหญ่กว่าให้กับตระกูลที่ใหญ่กว่า และมอบมรดกที่เล็กกว่าให้กับตระกูลที่เล็กกว่า เจ้าต้องมอบมรดกให้แก่ทุกคนรอบครัวตามจำนวนคนที่ถูกนับไว้ ⁵⁵ แต่อย่างไรก็ตาม แผ่นดินนั้นต้องแบ่งกันโดยการจับฉลาก พวกเขาต้องได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเหมือนกับแผ่นดินที่แบ่งกันท่ามกลางเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁵⁶ มรดกของพวกเขาต้องแบ่งท่ามกลางตระกูลที่ใหญ่กว่า และตระกูลที่เล็กกว่า ซึ่งเป็นการแบ่งให้พวกเขาโดยการจับฉลาก"

⁵⁷ เหล่านี้เป็นตระกูลคนเลวี ที่นับตระกูลต่อตระกูล คือตระกูลของคนเกอร์โซนมาจากเกอร์โซน ตระกูลของคนโคฮาทมาจากโคฮาท ตระกูลของคนเมรารีมาจากเมรารี ⁵⁸ เหล่านี้เป็นตระกูลของเลวี คือตระกูลของคนลิบนิ ตระกูลของคนเฮโบรน ตระกูลของคนมาหลี ตระกูลของคนมุซึ และตระกูลของคนโคราห์ โคฮาทเป็นบรรพบุรุษของอัมราม ⁵⁹ ภรรยาของอัมรามชื่อโยเคเบด ที่เป็นพงศ์พันธุ์ของเลวีที่เกิดในตระกูลคนเลวีในอียิปต์ นางคลอดบุตรหลายคนให้แก่อัมราม คืออาโรน โมเสส และมีเรียมพี่สาวของพวกเขา

⁶⁰ อาโรนให้กำเนิดนาถันและอาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ ⁶¹ นาถันและอาบิฮูสิ้นชีวิตตอนที่พวกเขาถวายไฟที่ต้องห้ามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ⁶² พวกผู้ชายที่นับได้ท่ามกลางพวกเขา จำนวนสองหมื่นสามพันคน ซึ่งเป็นผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุหนึ่งเดือนขึ้นไป แต่พวกเขาไม่ได้ถูกนับรวมกับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกมอบให้กับพวกเขาท่ามกลางคนอิสราเอล

⁶³ เหล่านี้คือคนที่โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ พวกเขานับจำนวนคนอิสราเอลในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค ⁶⁴ แต่ท่ามกลางคนเหล่านี้ ไม่มีคนใดเลยที่โมเสสและอาโรนเคยนับไว้ ตอนที่มีการนับจำนวนพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย ⁶⁵ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า คนเหล่านั้นทั้งหมดจะตายในถิ่นทุรกันดารนั้นอย่างแน่นอน จะไม่มีเหลืออยู่สักคนเดียวท่ามกลางพวกเขา นอกจากคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ และโยชูวาบุตรชายของนูน

Chapter 27

¹ แล้วบุตรหญิงทั้งหลายของเศโลเฟห์ ผู้เป็นบุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากตระกูลของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ที่ได้มาหาโมเสส เหล่านี้คือชื่อของบุตรหญิงทั้งหลายของเขา คือมาห์ลาห์ โนอาห์ โอลากห์ มัลคาห์ และกีร์ซาคห์ ² พวกนางยืนอยู่ต่อหน้าโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต พวกผู้นำ และต่อหน้าชุมชนทั้งหมดที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ พวกนางกล่าวว่า ³ "บิดาของเราตายในถิ่นทุรกันดาร เขาไม่ได้อยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่สมรู้ร่วมคิดกันต่อต้านพระยาห์เวห์ในพรรคพวกของโคราห์ เขาตายเพราะบาปของเขาเอง และเขาไม่มีบุตรชายเลย ⁴ ถ้าโมเสสเอาชื่อบิดาของเราออกไปจากท่ามกลางคนในตระกูลของเขา เพราะเขาไม่มีบุตรชาย? ขอมอบแผ่นดินท่ามกลางญาติของบิดาของเราให้แก่พวกเราเถิด"

⁵ ดังนั้น โมเสสจึงนำเรื่องของพวกนางมาทูลต่อพระพิภพพระยาห์เวห์ ⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁷ "บุตรหญิงทั้งหลายของเศโลเฟห์พูดถูกต้อง เจ้าต้องมอบแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่พวกนางท่ามกลางญาติพี่น้องของบิดาของพวกนาง เจ้าต้องทำให้มั่นใจว่ามรดกของบิดาของพวกนางจะตกทอดไปถึงพวกนาง ⁸ เจ้าต้องพูดกับคนอิสราเอลว่า 'ถ้าชายคนใดตายและไม่มีบุตรชาย แล้วพวกท่านต้องทำให้มรดกของเขาตกทอดไปสู่บุตรหญิงของเขา

⁹ ถ้าเขาไม่มีบุตรหญิง แล้วพวกท่านต้องมอบมรดกของเขาให้แก่พี่น้องของเขา ¹⁰ ถ้าเขาไม่มีพี่น้อง แล้วพวกท่านต้องมอบมรดกของเขาให้กับพี่น้องของบิดาของเขา ¹¹ ถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง แล้วพวกท่านก็ต้องมอบมรดกให้กับญาติที่สนิทที่สุดของเขาในตระกูลของเขา และเขาต้องรับมรดกนั้นสำหรับตัวของเขาเอง นี่เป็นกฎหมายที่ตั้งขึ้นจากพระบัญชาสำหรับคนอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า"

¹² พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมและมองดูแผ่นดินที่เรามอบให้แก่คนอิสราเอล ¹³ หลังจากที่เจ้าได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เจ้าก็จะต้องถูกรวมไปอยู่กับคนของเจ้าด้วยเช่นเดียวกับอาโรนพี่ชายของเจ้า ¹⁴ เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเพราะเจ้าทั้งสองได้กบฏต่อคำสั่งของเราในถิ่นทุรกันดารสิน ที่นั่น ตอนนี้น้ำไหลออกมาจากหิน ในความโกรธของเจ้า เจ้าไม่ได้ให้เกียรติเราเป็นองค์บริสุทธิ์ต่อหน้าสายตาของชุมชนทั้งหมด" เหล่านี้เป็นน้ำแห่งเมรบาห์ของคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน

¹⁵ แล้วโมเสสจึงทูลพระยาห์เวห์ว่า ¹⁶ "ขอพระองค์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งวิญญาณของมนุษย์ทุกคน ทรงแต่งตั้งชายคนหนึ่งไว้เหนือชุมชนนี้ ¹⁷ คนที่จะออกไปและเข้ามาต่อหน้าพวกเขา และนำพวกเขาออกไปและนำพวกเขาเข้ามา เพื่อที่ชุมชนของพระองค์จะไม่เป็นเหมือนฝูงแกะที่ขาดผู้เลี้ยง"

¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรชายของนูนมา ชายที่มีวิญญาณของเราอยู่ในเขา จงวางมือของเจ้าบนเขา ¹⁹ จงแต่งตั้งเขาต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมชนทั้งหมด และบัญชาเขาให้นำพวกเขาต่อหน้าต่อตาพวกเขา ²⁰ เจ้าต้องมอบอำนาจหน้าที่ของเจ้าบางส่วนให้กับเขา เพื่อให้ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเชื่อฟังเขา

²¹ เขาจะไปอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตเพื่อแสวงหาน้ำพระทัยของเราสำหรับเขาจากการเลือกของอูริม ซึ่งจะเป็นคำสั่งของเขาที่จะให้ประชาชนออกไปและเข้ามา ทั้งเขาและคนอิสราเอลทุกคนที่อยู่กับเขา คือชุมชนทั้งหมด" ²² ดังนั้น โมเสสจึงทำตามตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา เขา นำโยชูวามาและแต่งตั้งเขาต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและชุมชนทั้งหมด ²³ โมเสสได้วางมือของเขบนโยชูวาและบัญชาเขาให้เป็นผู้นำ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เขาทำ

Chapter 28

- ¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² "จงสั่งคนอิสราเอล และจงพูดกับพวกเขาว่า 'พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาแด่เราตามเวลาที่กำหนดไว้ อาหารของเครื่องบูชาของเราที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่เรา' ³ เจ้าต้องพูดกับพวกเขาด้วยว่า 'นี่เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟที่พวกเจ้าต้องถวายแด่พระยาห์เวห์ คือลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิ วันละสองตัวเป็นเครื่องเผาบูชาประจำวัน ⁴ พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะหนึ่งตัวในตอนเช้า และพวกเจ้าต้องถวายลูกแกะอีกหนึ่งตัวในตอนเย็น
- ⁵ พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีหนึ่งในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันสกิดหนึ่งในสี่อินเป็นเครื่องธัญบูชา ⁶ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำวันที่ทรงบัญชาไว้ที่ภูเขาซีนาย ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ⁷ เครื่องดื่มบูชาหนึ่งในสี่อินต่อลูกแกะหนึ่งตัวที่ต้องถวายพร้อมกัน พวกเจ้าต้องเทเครื่องดื่มบูชาที่เป็นเหล้าถวายแด่พระยาห์เวห์ในวิสุทฐสถาน ⁸ พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะอีกหนึ่งตัวในตอนเย็นพร้อมกับเครื่องธัญบูชาอีกเช่นเดียวกันกับเครื่องบูชาที่ถวายในตอนเช้า พวกเจ้าต้องถวายเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันอีกด้วย ให้เป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์
- ⁹ ในวันสะบาโต พวกเจ้าต้องถวายลูกแกะตัวผู้สองตัว แต่ละตัวมีอายุหนึ่งปีและไม่มีตำหนิ และแป้งอย่างดีสองในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกัน ¹⁰ นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับทุกวันสะบาโต นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาประจำวัน ¹¹ ในตอนต้นเดือนของแต่ละเดือน พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิเจ็ดตัว ¹² พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีสามในสิบเอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับโคแต่ละตัว และแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสองในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับแกะผู้หนึ่งตัว
- ¹³ พวกเจ้าก็ต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับลูกแกะแต่ละตัวด้วย นี่เป็นเครื่องเผาบูชาที่เป็นกลิ่นหอม ซึ่งเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ¹⁴ เครื่องดื่มบูชาของประชาชนต้องเป็นเหล้าจุ่นครึ่งอินต่อโคผู้หนึ่งตัว และหนึ่งในสามอินต่อแกะผู้หนึ่งตัว และหนึ่งในสี่อินต่อลูกแกะหนึ่งตัว นี่เป็นเครื่องบูชาสำหรับทุกเดือนตลอดปี ¹⁵ จงถวายแพะตัวผู้หนึ่งเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปแด่พระยาห์เวห์ นี่จะเป็นส่วนที่นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันที่ถวายประจำวัน
- ¹⁶ ในระหว่างเดือนที่หนึ่ง ในวันที่สิบสี่ของเดือนเป็นปัสกาของพระยาห์เวห์ ¹⁷ ในวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นการจัดเทศกาลงานเลี้ยง ซึ่งต้องกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน ¹⁸ ในวันแรกต้องมีการประชุมบริสุทฐ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำในวันนั้น ¹⁹ แต่อย่างไรก็ตาม พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ
- ²⁰ พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นเครื่องธัญบูชาพร้อมกับโคผู้ตัวนั้น และถวายสองในสิบเอฟาห์พร้อมกับแกะผู้ตัวนั้น ²¹ พวกเจ้าต้องถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์สำหรับแกะแต่ละตัวในเจ็ดวันนั้น ²² และแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับพวกเจ้าเอง ²³ พวกเจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านั้นนอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันที่กำหนดไว้ในตอนเช้าของแต่ละวัน
- ²⁴ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาประจำวันเหล่านี้ตามที่กำหนดไว้ในที่นี้เป็นเวลาเจ็ดวันของเทศกาลปัสกา อาหารของเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งต้องถวายนอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องดื่มบูชาพร้อมกันประจำวัน ²⁵ ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทฐ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำในวันนั้น ²⁶ ในวันแห่งการถวายผลแรกก็เช่นเดียวกัน เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องธัญบูชาใหม่แด่พระยาห์เวห์ในเทศกาลสัปดาห์ของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทฐ์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และพวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำในวันนั้น
- ²⁷ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคหนุ่มสองตัว แกะผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ²⁸ จงถวายเครื่องธัญบูชาที่เป็นแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันที่ต้องถวายไปด้วยกัน แป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันสามในสิบเอฟาห์สำหรับโคผู้แต่ละตัว และสองในสิบเอฟาห์สำหรับแกะผู้หนึ่งตัว ²⁹ จงถวายแป้งอย่างดีเคล้าน้ำมันหนึ่งในสิบเอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในเจ็ดวันนั้น ³⁰ และแพะผู้หนึ่งตัวเพื่อทำการลบล้างบาปสำหรับพวกเจ้าเอง ³¹ เมื่อพวกเจ้าถวายสัตว์เหล่านั้นที่ปราศจากตำหนิ พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาของพวกเจ้า ซึ่งต้องเป็นส่วนที่นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาที่ถวายด้วยกันประจำวัน"

³⁵ ในวันที่แปด พวกเจ้าต้องมีการประชุมตามพิธีการอีกวันหนึ่ง พวกเจ้าต้องไม่ทำงานประจำวันในวันนั้น ³⁶ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาเป็นเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟให้เป็นกลิ่นหอมแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าต้องถวายโคตัวผู้หนึ่งตัว แกะตัวผู้หนึ่งตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว แต่ละตัวต้องปราศจากตำหนิ ³⁷ พวกเจ้าต้องถวายเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาต่าง ๆ ของเครื่องเผาบูชาเหล่านั้นสำหรับโคผู้ตัวนั้น สำหรับแกะผู้ตัวนั้น และสำหรับลูกแกะเหล่านั้นที่ถวายเป็นเครื่องบูชาตามที่ได้ทรงบัญชาไว้

³⁸ พวกเจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวัน เครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาต่าง ๆ ของเครื่องเผาบูชาเหล่านั้น ³⁹ เหล่านี้เป็นเครื่องบูชาที่พวกเจ้าต้องถวายแด่พระยาห์เวห์ ในเทศกาลเลี้ยงฉลองของพวกเจ้าที่ได้กำหนดไว้ เครื่องบูชาเหล่านี้ต้องเป็นส่วนที่นอกเหนือจากเครื่องบูชาที่สาบานไว้และเครื่องบูชาตามสมัครใจทั้งหลายของพวกเจ้า พวกเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้เป็นบรรดาเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญบูชา เครื่องดื่มบูชา และเครื่องสันติบูชาของพวกเจ้า" ⁴⁰ โมเสสได้บอกกับคนอิสราเอลทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาเขาให้พูด

Chapter 30

¹ โมเสสพูดกับบรรดาผู้นำของเผ่าต่างๆ ของคนอิสราเอล เขากล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ ² เมื่อคนใดทำการสาบานต่อพระยาห์เวห์ หรือสาบานคำปฏิญาณที่ผูกมัดตัวเองด้วยคำสัญญานั้น เขาต้องไม่เสียคำพูดของเขา เขาต้องรักษาคำสัญญาของเขาที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างมาจากปากของเขา

³ เมื่อหญิงสาวที่อาศัยอยู่ในบ้านของบิดาของนางทำการสาบานต่อพระยาห์เวห์ และผูกมัดตัวเองกับคำสัญญานั้น ⁴ ถ้าบิดาของนางได้ยินคำสาบานและคำสัญญาที่ผูกมัดตัวนางเอง และถ้าเขาไม่ได้พูดอะไรให้นางกลับคำ แล้วคำสาบานทั้งหมดของนางก็ยังคงมีผลบังคับ ทุกคำสัญญาที่นางได้ผูกมัดตัวนางเองจะยังคงมีผลบังคับ ⁵ แต่ถ้าบิดาของนางได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานของนางและคำสัญญาของนาง และเขาไม่ได้พูดอะไรกับนาง แล้วคำสาบานและคำสัญญาทั้งหมดที่นางได้ทำกับตัวนางเองก็ยังคงมีผลบังคับ ⁶ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าบิดาของนางได้ยินคำสาบานทั้งหมดของนางที่นางทำและคำสัญญาอย่างหนักแน่นที่นางได้ผูกมัดตัวนางเอง และถ้าเขาได้คัดค้านนางในวันเดียวกันนั้น แล้วคำเหล่านั้นก็จะไม่มีผลบังคับ พระยาห์เวห์จะทรงอภัยให้กับนาง เพราะบิดาของนางได้คัดค้านนาง

⁷ ถ้านางแต่งงานกับชายคนหนึ่ง ขณะที่ยังอยู่ภายใต้คำสาบานเหล่านั้น หรือถ้านางทำสัญญาต่าง ๆ ที่ไม่ยังคิดด้วยคำที่เป็นภาระผูกพันตัวนางเอง ภาระผูกพันเหล่านั้นจะยังคงมีผลบังคับ ⁸ แต่ถ้าสามีของนางห้ามนางในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วเขาทำให้คำสาบานที่นางได้ทำเป็นโมฆะ ซึ่งเป็นคำพูดที่ไม่ยังคิดที่ออกมาจากปากของนางที่ได้ผูกมัดตัวนางเอง พระยาห์เวห์จะทรงปล่อยนางเป็นอิสระ ⁹ แต่ส่วนแม่ฝ่ายหรือผู้หญิงที่หย่าร้าง ทุกสิ่งที่นางได้ผูกมัดตัวเองจะยังมีผลบังคับกับนาง

¹⁰ ถ้าผู้หญิงคนใดได้ทำการสาบานในบ้านของสามีของนาง หรือทำให้ตัวเองมีภาระผูกพันด้วยการให้คำปฏิญาณ ¹¹ และสามีของนางได้ยินเรื่องนี้ แต่เขาไม่ได้พูดอะไรกับนาง และเขาไม่คัดค้านนาง แล้วคำสาบานของนางทั้งหมดก็ยังคงอยู่ และภาระผูกพันที่นางทำไว้ก็ต้องมีผลบังคับ ¹² แต่ถ้าสามีของนางทำให้คำสาบานเหล่านั้นเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานนั้น แล้วคำใดก็ตามที่ออกมาจากปากของนางเกี่ยวกับคำสาบานหรือคำสัญญาเหล่านั้นของนางก็จะมีผลบังคับ สามีของนางได้ทำให้คำสาบานเหล่านั้นเป็นโมฆะแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงปล่อยนางให้เป็นอิสระ ¹³ ทุกคำสาบานหรือคำปฏิญาณที่ผู้หญิงได้ทำที่เป็นการผูกมัดนางที่เป็นการบังคับตัวเอง สามีของนางอาจจะยืนยันหรือทำให้บางอย่างเป็นโมฆะได้

¹⁴ แต่ถ้าเขาไม่ได้พูดอะไรกับนางเลยวันแล้ววันเล่า แล้วเขาก็ยืนยันคำสาบานของนางและคำสัญญาที่ผูกมัดนางทั้งหมดที่นางได้ทำ เขาได้ยืนยันคำสาบานเหล่านั้นแล้ว เพราะเขาไม่ได้พูดอะไรกับนางในเวลาที่เขาได้ยินเกี่ยวกับคำสาบานเหล่านั้น ¹⁵ ถ้าสามีของนางพยายามที่จะทำให้คำสาบานของนางเป็นโมฆะหลังจากที่ได้ยินคำสาบานนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว แล้วเขาก็ต้องรับผิดชอบต่อความบาปของนาง" ¹⁶ เหล่านี้เป็นข้อกำหนดที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้ประกาศข้อกำหนดเหล่านี้ที่เป็นเรื่องระหว่างผู้ชายกับภรรยาของเขา และระหว่างบิดากับบุตรหญิงของเขา ขณะที่นางอยู่ในวัยสาวอยู่ในครอบครัวของบิดาของนาง

Chapter 31

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² "จงทำการแก้แค้นต่อคนมีเดียน เพราะสิ่งที่พวกเขาทำต่อคนอิสราเอล หลังจากทำอย่างนั้นแล้ว เจ้าจะตายและถูกรวบไปอยู่กับบรรดาคนของเจ้า" ³ ดังนั้น โมเสสจึงพูดกับประชาชน เขากล่าวว่า "จงเตรียมบางคนของพวกท่านให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม เพื่อพวกเขาจะไปสู้รบกับคนมีเดียน และทำการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ให้สำเร็จ" ⁴ อิสราเอลทั่วทุกเผ่าต้องส่งทหารหนึ่งพันคนไปทำสงคราม" ⁵ ดังนั้น คนอิสราเอลนับพันๆ คนได้ถูกส่งออกไป ซึ่งได้จัดหนึ่งพันคนจากทุกๆ เผ่าเพื่อทำสงคราม รวมทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันคน

⁶ แล้วโมเสสได้ส่งพวกเขาไปทำสงคราม หนึ่งพันคนจากทุกๆ เผ่า พร้อมกับฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต และพร้อมด้วยเครื่องใช้บางอย่างจากวิสุทธสถานและแตรทั้งหลายที่อยู่ในการครอบครองของเขาเพื่อเป่าสัญญาณ ⁷ พวกเขาได้สู้รบกับคนมีเดียน ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสส ⁸ พวกเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคน พวกเขาได้ฆ่าบรรดาภักษัตริย์ของคนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นๆ ในพวกคนของพวกเขาก็ตาย คือเอวีเรเคม สุร์ เฮอร์ และเรบา ซึ่งเป็นภักษัตริย์ทั้งห้าของคนมีเดียน พวกเขาได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายของเบโอร์ด้วยดาบ

⁹ กองทัพของอิสราเอลได้นำพวกเชลยที่เป็นพวกผู้หญิงชาวมีเดียน เด็กๆ ของพวกเขา ฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาก็หมด ฝูงแพะแกะของพวกเขาก็หมด และสิ่งของของพวกเขาก็หมด พวกเขาได้นำของพวกนี้มาเป็นของที่รับได้ ¹⁰ พวกเขาเผาเมืองทั้งสี่ของคนเหล่านั้นที่พวกเขาอาศัยอยู่ และบรรดาค่ายของคนเหล่านั้นทั้งหมด ¹¹ พวกเขาได้นำของที่รับได้และพวกเชลยทั้งหมดมา ทั้งคนและสัตว์ ¹² พวกเขานำพวกเชลย ของที่รับได้ และสิ่งของที่ยึดมาได้ให้แก่โมเสส แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และแก่ชุมชนของคนอิสราเอล พวกเขาได้นำสิ่งเหล่านี้มายังค่ายในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดน ใกล้กับเมืองเยรีโค

¹³ โมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาผู้นำของชุมชนทั้งหมดได้ไปหาพวกเขาที่นอกค่าย ¹⁴ แต่โมเสสก็โกรธพวกนายทหารของกองทัพมาก คือพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อยที่มาจากอิสราเอล ¹⁵ โมเสสพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านปล่อยให้ผู้หญิงทั้งหมดมีชีวิตอยู่หรือ?" ¹⁶ ดูสิ ผู้หญิงเหล่านี้ที่ทำให้คนอิสราเอลทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ตามคำแนะนำของบาลาอัมในเรื่องของเปโอร์ ตอนที่ภัยพิบัติได้แพร่กระจายไปท่ามกลางชุมชนของพระยาห์เวห์

¹⁷ บัดนี้ จงฆ่าผู้ชายทุกคนที่เป็นพวกเด็กเล็กๆ และฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เคยหลับนอนกับผู้ชาย ¹⁸ แต่จงรับหญิงสาวที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายไว้สำหรับพวกท่านเอง ¹⁹ พวกท่านต้องตั้งค่ายข้างนอกค่ายของอิสราเอลเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านทุกคนที่ได้ฆ่าคนและได้แตะต้องศพ พวกท่านต้องชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ในวันที่สามและวันที่เจ็ด ทั้งท่านและพวกเชลยของท่าน ²⁰ พวกท่านต้องชำระเสื้อผ้าทุกชิ้นให้บริสุทธิ์และทุกสิ่งที่ทำมาจากหนังสัตว์และขนแพะ และทุกสิ่งที่ทำด้วยไม้"

²¹ เอเลอาซาร์ปุโรหิตได้พูดกับพวกทหารที่ได้ไปทำสงครามว่า "นี่เป็นกฎหมายที่พระยาห์เวห์ทรงให้แก่โมเสส ²² คือ กองคำ เจ็น กองสัมฤทธิ์ ดิบุกและตะกั่ว ²³ และทุกสิ่งที่ทนไฟได้ พวกท่านต้องนำไปผ่านไฟและมันก็จะสะอาด แล้วพวกท่านก็ต้องชำระสิ่งเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการชำระนั้น อะไรก็ตามที่ไม่สามารถทนไฟได้ พวกท่านต้องล้างชำระในน้ำ ²⁴ พวกท่านต้องซักเสื้อผ้าในวันที่เจ็ด แล้วพวกท่านก็จะสะอาด หลังจากนั้น พวกท่านก็จะเข้ามาในค่ายของอิสราเอลได้"

²⁵ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁶ "จงนับสิ่งที่รับได้ที่รับได้ทั้งหมดที่เอามา ทั้งคนและสัตว์ เจ้า เอเลอาซาร์ปุโรหิต และพวกผู้นำตระกูลของบรรพบุรุษของชุมชน ²⁷ ต้องแบ่งของที่รับมาได้เป็นสองส่วน จงแบ่งระหว่างพวกทหารที่ออกไปสู้รบกับพวกคนที่เหลือของชุมชนนั้น ²⁸ แล้วจงเรียกเก็บส่วนหนึ่งถวายให้กับเราจากพวกทหารที่ออกไปสู้รบ ส่วนที่เรียกเก็บนี้ต้องเป็นส่วนหนึ่งในห้าร้อยส่วน ไม่ว่าจะเป็นพวกคน ฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงลา ฝูงแกะ หรือฝูงแพะ

²⁹ จงนำส่วนที่เรียกเก็บนี้จากส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของพวกเขา และมอบให้กับเอเลอาซาร์ปุโรหิตเพื่อเป็นเครื่องบูชาที่ถวายต่อเรา ³⁰ และส่วนอีกครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล พวกเจ้าต้องเอาหนึ่งส่วนออกจากห้าสิบส่วน จากพวกคน ฝูงลา ฝูงแกะ และฝูงแพะ จงให้สิ่งเหล่านี้กับพวกเลวีที่ดูแลพลับพลาของเรา" ³¹ ดังนั้น โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็ได้ทำตามตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาแก่โมเสส

³² ในขณะนั้น ของที่รับได้ที่ยังคงเหลืออยู่ที่พวกทหารได้เอามา คือฝูงแกะ 675,000 ตัว ³³ ฝูงโคเจ็ดหมื่นสองพันตัว ³⁴ ฝูงลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว ³⁵ และพวกผู้หญิงที่ไม่เคยหลับนอนกับชายใดสามหมื่นสองพันคน ³⁶ ส่วนครึ่งหนึ่งที่เก็บไว้ให้กับพวกทหารนับจำนวนได้เป็นฝูงแกะจำนวน 337,000 ตัว

³⁷ ฝูงแกะที่เป็นส่วนของพระยาห์เวห์ 675 ตัว ³⁸ ฝูงโคสามหมื่นหกพันตัว ส่วนที่เรียกเก็บที่เป็นของพระยาห์เวห์เจ็ดสิบสองตัว ³⁹ ฝูงลา 30,500 ตัว ส่วนที่เรียกเก็บของพระยาห์เวห์หกสิบเจ็ดตัว ⁴⁰ คนจำนวนหนึ่งหมื่นหกพันคนที่เป็นพวกผู้หญิงที่เป็นส่วนที่เรียกเก็บของพระยาห์เวห์สามสิบสองคน ⁴¹ โมเสสได้เอาส่วนที่เรียกเก็บเหล่านี้เป็นเครื่องบูชามอบถวายแด่พระยาห์เวห์ เขาได้มอบให้กับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส

⁴² ส่วนครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล ที่โมเสสได้รับจากพวกทหารที่ออกไปสู้รบ ⁴³ คือส่วนครึ่งหนึ่งของชุมชนคือ ฝูงแกะ 337,500 ตัว ⁴⁴ ฝูงโคสามหมื่นหกพันตัว ⁴⁵ ฝูงลา 30,500 ตัว ⁴⁶ และพวกผู้หญิงจำนวนหนึ่งหมื่นหกพันคน

⁴⁷ โมเสสได้รับหนึ่งส่วนจากทุกห้าสิบส่วน จากส่วนครึ่งหนึ่งของคนอิสราเอล ทั้งคนและสัตว์ เขาได้มอบสิ่งเหล่านี้ให้กับพวกเลวีที่ดูแลพลับพลาของพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขาให้ทำ ⁴⁸ แล้วพวกนายทหารของกองทัพ คือพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อยก็ได้มาหาโมเสส ⁴⁹ คนเหล่านั้นได้พูดกับเขาว่า "ผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านได้นับจำนวนทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเราแล้ว ไม่มีใครหายไป

สักคนเดียว ⁵⁰ เราได้นำเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ที่แต่ละคนได้พบมา ของใช้ที่เป็นทองคำ คือกำไลแขน และกำไลมือ แหวนตรา ต่างหูและสร้อยคอเพื่อทำการลบมลทินบาปสำหรับพวกเราต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์"

⁵¹ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับทองคำและของใช้ทั้งหมดที่เป็นงานฝีมือจากพวกเขา ⁵² ทองคำทั้งหมดที่เป็นเครื่องบูชาที่พวกเขานำมาถวายแด่พระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาจากพวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บังคับการกองร้อย มีน้ำหนักรวม 16,750 เซเซล ⁵³ ทหารแต่ละคนก็เอาของที่ได้รับมาได้ของแต่ละคนไว้สำหรับตัวเอง ⁵⁴ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากพวกผู้บัญชาการกองพัน และพวกผู้บังคับการกองร้อย พวกเขาเอาของเหล่านั้นเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจของคนอิสราเอลแด่พระยาห์เวห์

Chapter 32

¹ ในขณะนั้น พงศัพพันธุภูมและภูมณมีฝูงปศุสัตว์เป็นจำนวนมาก เมื่อพวกเขาเห็นแผ่นดินยาเซอร์และกิเลอาดที่เป็นแผ่นดินที่ยอดเยี่ยมสำหรับฝูงปศุสัตว์ ² ด้วยเหตุนี้ พงศัพพันธุภูมและภูมณจึงมาหาและพูดกับโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาผู้นำชุมชน พวกเขาได้กล่าวว่า ³ "นี่เป็นรายชื่อสถานที่ต่างๆ ที่พวกเราสำรวจมา คือ อาคาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมาห์ เฮโซโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เบโอบ และเบโอบ ⁴ เหล่านี้คือแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงตั้งได้ต่อหน้าชุมชนอิสราเอล และแผ่นดินเหล่านี้เป็นสถานที่ที่ดีสำหรับฝูงปศุสัตว์ พวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่านมีฝูงปศุสัตว์จำนวนมาก" ⁵ พวกเขาบอกว่า "ถ้าหากพวกเราเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้ให้กับพวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่านเป็นกรรมสิทธิ์เถิด อย่าให้พวกเราต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย"

⁶ โมเสสได้ตอบพงศัพพันธุภูมและภูมณว่า "ควรจะให้น้องของพวกท่านไปทำสงคราม ในขณะที่พวกท่านตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี้หรือ? ⁷ ทำไมจึงทำให้จิตใจของคณอิสราเอลถอยจากการข้ามไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบให้กับพวกเรา? ⁸ บรรพบุรุษของพวกท่านก็ได้ทำสิ่งเดียวกันนี้ตอนที่ข้าพเจ้าส่งพวกเขาไปจากคาเดชบาร์เนียเพื่อตรวจดูแผ่นดินนั้น

⁹ พวกเขาไปที่หุบเขาเอชโคล พวกเขาได้เห็นแผ่นดินนั้น แล้วก็ทำให้จิตใจของคณอิสราเอลถอย ดังนั้น พวกเขาจึงได้ปฏิเสธที่จะเข้าไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงมอบให้กับพวกเรา ¹⁰ ความกลัวของพระยาห์เวห์ได้ปลุกขึ้นในวันนั้น พระองค์ทรงปฏิญาณว่า ¹¹ 'แม้ว่าเราจะไม่มีใครสักคนที่ออกมาจากอียิปต์ ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปจะเห็นแผ่นดินที่เราได้สาบานกับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะพวกเขาไม่ได้ติดตามเราอย่างสุดใจ ยกเว้น ¹² คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์คนเคโนซ และโยชูวาบุตรชายของนูน คาเลบกับโยชูวาเท่านั้นที่ได้ติดตามเราอย่างสุดใจ'

¹³ เพราะเหตุนี้ ความกลัวของพระยาห์เวห์จึงได้ปลุกขึ้นต่อคณอิสราเอล พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขารอนแรมไปในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี จนกระทั่งบรรดาชนรุ่นที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระองค์ได้ถูกทำลายไปหมดสิ้น ¹⁴ ดูสิ พวกท่านได้เติบโตมาแทนที่บรรพบุรุษของพวกท่าน ซึ่งเหมือนกับคนที่ทำบาปมากขึ้น ที่เพิ่มความกลัวของพระยาห์เวห์ให้ลูกโซนมากขึ้นต่อคณอิสราเอล ¹⁵ ถ้าพวกท่านหันกลับจากการติดตามพระองค์ พระองค์ก็จะทรงทอดทิ้งคณอิสราเอลไว้ในถิ่นทุรกันดารอีก และพวกท่านก็จะทำลายชนชาตินี้จนหมดสิ้น"

¹⁶ ดังนั้น พวกเขาจึงเข้ามาใกล้โมเสส และกล่าวว่า "ขออนุญาตให้เราได้สร้างคอกสำหรับฝูงปศุสัตว์ของเราก่อน และสร้างเมืองต่างๆ สำหรับบรรดาครอบครัวของพวกเรา ¹⁷ แต่อย่างไรก็ตาม ตัวพวกเราเองจะพร้อมและถืออาวุธไปกับกองทัพของอิสราเอล จนกว่าพวกเราจะนำพวกเขาไปยังที่ของพวกเรา แต่ครอบครัวของพวกเราจะอาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ ที่มีกำแพงล้อมรอบ เพราะยังมีชนชาติอื่นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ ¹⁸ พวกเราจะไม่กลับมาที่บ้านของพวกเรา จนกว่าคณอิสราเอลทุกคนจะได้รับมรดกของเขาแล้ว ¹⁹ พวกเราจะไม่รับมรดกในแผ่นดินนั้นร่วมกับพวกเราที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เพราะมรดกของเราอยู่ที่นั่นฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน"

²⁰ ดังนั้น โมเสสจึงตอบพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านทำอย่างที่ท่านพูด ถ้าพวกท่านเองถืออาวุธที่จะไปทำสงครามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²¹ แล้วพวกท่านทุกคนที่ถืออาวุธต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูของพระองค์ออกไปจากพระพักตร์พระองค์ ²² และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วภายหลังพวกท่านก็จะกลับมาได้ พวกท่านจะไม่รู้สึกผิดต่อพระยาห์เวห์และต่อคณอิสราเอล แผ่นดินนี้ก็จะเปี่ยมกรรมสิทธิ์ของพวกท่านต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²³ แต่ถ้าพวกท่านไม่ทำเช่นนั้น ดูเถิด พวกท่านก็จะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ จงแน่ใจเถิดว่าบาปของพวกท่านจะตามทันพวกท่าน ²⁴ จงสร้างเมืองต่าง ๆ สำหรับครอบครัวของท่านและทำคอกต่าง ๆ ให้ฝูงแกะของพวกท่าน แล้วทำสิ่งที่พวกท่านได้พูดไว้"

²⁵ พงศัพพันธุภูมและภูมณได้พูดกับโมเสสว่า "บรรดาผู้รับใช้ของท่านจะทำตามคำสั่งท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเรา ²⁶ ลูกเล็ก ๆ ของพวกเรา บรรดาภรรยาของพวกเรา ฝูงแพะแกะของพวกเรา และฝูงปศุสัตว์ของพวกเราจะอยู่ที่นั่นในเมืองต่าง ๆ ของกิเลอาด ²⁷ แต่เราทั้งหลายที่เป็นเหล่าผู้รับใช้ของท่าน ทุกคนที่ถืออาวุธเพื่อทำสงครามจะข้ามไปเพื่อทำสงครามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ตามที่ท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเราพูด"

²⁸ ดังนั้น โมเสสจึงให้คำสั่งเกี่ยวกับพวกเขาแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน และต่อพวกผู้นำตระกูลของบรรพบุรุษในเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล ²⁹ โมเสสพูดกับพวกเขาว่า "ถ้าพงศัพพันธุภูมและภูมณข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกท่าน ผู้ชายทุกคนที่ถืออาวุธไปทำสงครามต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และถ้าแผ่นดินนั้นพ่ายแพ้ต่อหน้าพวกท่าน แล้วพวกท่านก็จะมอบแผ่นดินกิเลอาดให้แก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ ³⁰ แต่ถ้าพวกเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับพวกท่าน แล้วพวกเขาก็จะได้รับกรรมสิทธิ์ของพวกเขากันกลางพวกท่านในแผ่นดินคานาอัน"

³¹ ดังนั้น พงศัพพันธุภูมและภูมณจึงได้ตอบว่า "ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเรา บรรดาผู้รับใช้ของท่าน นี่คือนสิ่งที่พวกเราจะทำ ³² พวกเราจะถืออาวุธข้ามไปในแผ่นดินคานาอันต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่มรดกที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเรายังคงอยู่กับเราที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้"

³³ ดังนั้น โมเสสจึงได้มอบอาณาจักรของสิโหนกษัตริย์ของคานาอันและของโอกกษัตริย์แห่งบาซานให้กับพงศัพพันธุภูมและภูมณ และมีสเสห์อีกครึ่งเผ่า เขาได้มอบแผ่นดินนั้นให้กับพวกเขาและได้แบ่งเมืองทั้งหมดให้กับพวกเขาพร้อมกับบริเวณรอบนอกของเมืองเหล่านั้นด้วย คือเมืองต่าง ๆ ที่อยู่รอบแผ่นดินนั้น

³⁴ พงศัพพันธุภูมได้สร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นใหม่ คือดีโบน อาคาโรท อาโรเออร์ ³⁵ อักโรทโซฟาน ยาเซอร์ โยกเบอาห์ ³⁶ เบนนิมาห์ และเบธฮาราน เป็นเมืองที่มีกำแพงล้อมด้วยคอกสำหรับฝูงแกะ ³⁷ พงศัพพันธุภูมได้สร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นใหม่ คือ เฮโซโบน เอเลอาเลห์ คิริยาธอิม ³⁸ เบโอบ บาอัลเมโอบ ภายหลังได้มีการเปลี่ยนชื่อเมืองเหล่านี้ และสิบมาห์ พวกเขาได้ตั้งชื่ออื่น ๆ ให้กับบรรดาเมืองที่พวกเขาสร้างขึ้นใหม่

39 พงศ์พันธุ์มาศิรบุตรชายของมนัสเสห์ได้ไปที่กิเลอาดและยึดเมืองนั้นจากคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่นั่น **40** แล้วโมเสสก็ได้มอบเมืองกิเลอาดให้กับมาศิรบุตรชายของมนัสเสห์และประชาชนของเขาก็ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น **41** ยาฮิรบุตรชายของมนัสเสห์ไปและยึดหัวเมืองต่างๆ ของเมืองนั้นและเรียกหัวเมืองเหล่านั้นว่าฮาวัทยาฮิร **42** โนบาส์ไปและยึดเมืองเคนากและหมู่บ้านรอบๆ เมืองนั้น และเขาได้เรียกเมืองนั้นว่าโนบาส์ตามชื่อของเขาเอง

Chapter 33

¹ ต่อไปนี่เป็นการเคลื่อนพลของคนอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์โดยกลุ่มคนถืออาวุธของพวกเขาที่อยู่ภายใต้การนำของ โมเสสและอาโรน ² โมเสสบันทึกชื่อสถานที่ต่างๆ ไว้ จากที่ซึ่งพวกเขาจากไปถึงที่ซึ่งพวกเขาไปตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา ต่อไปนี่เป็นการเคลื่อนพลของพวกเขาที่ออกเดินทางเป็นระยะๆ ³ พวกเขาเดินทางออกจากราเมเสสในระหว่างเดือนที่หนึ่ง ออกไปในวันที่สิบห้าของเดือนที่หนึ่งในตอนเช้าหลังจากวันปีศาจ คนอิสราเอลก็ออกไปอย่างเปิดเผยในสายตาของชาวอียิปต์ทุกคน ⁴ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นขณะที่ชาวอียิปต์กำลังฟังบุตรหัวปีทั้งหมดของพวกเขา คนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ทรงประหารท่ามกลางพวกเขา เพราะพระองค์ทรงลงโทษบรรดาพระของพวกเขากับด้วย

⁵ คนอิสราเอลออกเดินทางจากราเมเสสและตั้งค่ายที่สุคค ⁶ พวกเขาออกเดินทางจากสุคคและตั้งค่ายที่เอรามซึ่งอยู่ชายแดนถิ่นทุรกันดาร ⁷ พวกเขาออกเดินทางจากเอรามและหันกลับไปยังปิหะโรท ที่อยู่ตรงข้ามบาอัลเซโฟน ที่ซึ่งพวกเขาตั้งค่ายอยู่ตรงข้ามมิกด ⁸ แล้วพวกเขาออกเดินทางจากที่อยู่ตรงข้ามปิหะโรท และฝ่าเข้าไปกลางทะเลขึ้นเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเดินทางเป็นเวลาสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเอรามและตั้งค่ายที่มาราห์

⁹ พวกเขาออกเดินทางจากมาราห์และมาถึงที่เอลิม ที่เอลิมน้ำพุสิบสองแห่ง และมีต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น นั่นเป็นที่พวกเขาตั้งค่าย ¹⁰ พวกเขาออกเดินทางจากเอลิม และตั้งค่ายใกล้ทะเลแดง ¹¹ พวกเขาออกเดินทางจากทะเลแดงและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารคิน ¹² พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารคินและตั้งค่ายที่โดฟคาห์ ¹³ พวกเขาออกเดินทางจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลุซ

¹⁴ พวกเขาออกเดินทางจากอาลุซและตั้งค่ายที่เรฟีดิม ซึ่งเป็นที่ไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม ¹⁵ พวกเขาออกเดินทางจากเรฟีดิมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย ¹⁶ พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนายและตั้งค่ายที่ซิบโรทหัททากาว่าห์ ¹⁷ พวกเขาออกเดินทางจากซิบโรทหัททากาว่าห์และตั้งค่ายที่ฮาเซโรท ¹⁸ พวกเขาออกเดินทางจากฮาเซโรทและตั้งค่ายที่ริกมาห์

¹⁹ พวกเขาออกเดินทางจากริกมาห์และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ ²⁰ พวกเขาออกเดินทางจากริมโมนเปเรศและตั้งค่ายที่ลิบนาห์ ²¹ พวกเขาออกเดินทางจากลิบนาห์และตั้งค่ายที่รัสสาห์ ²² พวกเขาออกเดินทางจากรัสสาห์และตั้งค่ายที่เคเฮลาร่าห์ ²³ พวกเขาออกเดินทางจากเคเฮลาร่าห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์

²⁴ พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาเซเฟอร์และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ ²⁵ พวกเขาออกเดินทางจากฮาราดาห์และตั้งค่ายที่มิกเฮโลก ²⁶ พวกเขาออกเดินทางจากมิกเฮโลกและตั้งค่ายที่กาหัท ²⁷ พวกเขาออกเดินทางจากกาหัทและตั้งค่ายที่เทราห์ ²⁸ พวกเขาออกเดินทางจากเทราห์และตั้งค่ายที่มิกคาห์

²⁹ พวกเขาออกเดินทางจากมิกคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมนาห์ ³⁰ พวกเขาออกเดินทางจากฮัซโมนาห์และตั้งค่ายที่โมเสโรท ³¹ พวกเขาออกเดินทางจากโมเสโรทและตั้งค่ายที่เบนยาอะคัน ³² พวกเขาออกเดินทางจากเบนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาต ³³ พวกเขาออกเดินทางจากโฮร์ฮักกิดกาตและตั้งค่ายที่โยกบาราห์

³⁴ พวกเขาออกเดินทางจากโยกบาราห์และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ ³⁵ พวกเขาออกเดินทางจากอับโรนาห์และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ ³⁶ พวกเขาออกเดินทางจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายที่ถิ่นทุรกันดารคินที่คาเดช ³⁷ พวกเขาออกเดินทางจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ที่ชายแดนแผ่นดินเอโดม

³⁸ อาโรนปุโรหิตขึ้นไปยังภูเขโฮร์ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และสิ้นชีวิตที่นั่น ในปีที่สองหลังจากที่คนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ในเดือนที่ห้า ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น ³⁹ อาโรนมีอายุได้ 123 ปี เมื่อเขาสิ้นชีวิตบนภูเขาโฮร์ ⁴⁰ กษัตริย์แห่งอาราดชาวคานาอัน ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของถิ่นทุรกันดารในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวถึงการมาของคนอิสราเอล

⁴¹ พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่คัลโมนาห์ ⁴² พวกเขาออกเดินทางจากคัลโมนาห์และตั้งค่ายที่ปูโนน ⁴³ พวกเขาออกเดินทางจากปูโนนและตั้งค่ายที่โอโบท ⁴⁴ พวกเขาออกเดินทางจากโอโบทและตั้งค่ายที่อียาบาริมซึ่งอยู่ที่เขตแดนของโมอับ ⁴⁵ พวกเขาออกเดินทางจากอียาบาริมและตั้งค่ายที่ติโนนกาต

⁴⁶ พวกเขาออกเดินทางจากติโนนกาตและตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลาราม ⁴⁷ พวกเขาออกเดินทางจากอัลโมนดิบลารามและตั้งค่ายในภูเขาอาบาริม ที่อยู่ตรงข้ามกับเนโบ ⁴⁸ พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาอาบาริมและตั้งค่ายในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค ⁴⁹ พวกเขาตั้งค่ายใกล้แม่น้ำจอร์แดน จากเบรเยซิโมทไปถึงอาเบลชีกิมในที่ราบโมอับ

⁵⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และตรัสว่า ⁵¹ "จงพูดกับคนอิสราเอล และจงบอกพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว ⁵² แล้วพวกเขาต้องขับไล่คนที่อาศัยอยู่ทั้งหมดออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา พวกเขาต้องทำลายรูปเคารพและสลักของพวกเขากันหมด พวกเขาต้องทำลายรูปหล่อของพวกเขาทั้งหมด และทำลายสถานสูงของพวกเขาทั้งหมด ⁵³ พวกเขาต้องยึดแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินนั้น เพราะเราได้มอบแผ่นดินนั้นให้พวกเขาครอบครองแล้ว

⁵⁴ พวกเขาต้องมอบแผ่นดินนั้นเป็นมรดกโดยการจับสลาก ตามแต่ละตระกูล พวกเขาต้องมอบส่วนแบ่งที่ดินที่ใหญ่กว่าให้กับตระกูลที่ใหญ่กว่า และมอบส่วนของที่ดินที่เล็กกว่าให้กับตระกูลที่เล็กกว่า ที่ดินไหนก็ตามที่จลาจลแต่ละตระกูล ที่ดินนั้นจะเป็นของตระกูลนั้น พวกเขาต้องมอบแผ่นดินนั้นให้เป็นมรดกตามเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁵⁵ แต่ถ้าพวกเขาไม่ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา แล้ว

ชนชาติที่พวกเจ้าปล่อยให้อาศัยอยู่ ก็จะกลายเป็นเหมือนผงที่อยู่ในตาของพวกเจ้า และเป็นเหมือนหนามในซี่ข้างของเจ้า พวกเขาจะทำให้ชีวิตของพวกเจ้ายากลำบากในแผ่นดินที่พวกเจ้าตั้งถิ่นฐานอยู่⁵⁶ แล้วสิ่งที่จะเกิดขึ้น คือเมื่อเราตั้งใจว่าจะทำอะไรกับชนชาติเหล่านั้น เราก็จะทำกับพวกเจ้าด้วย"

Chapter 34

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ² "จงส่งคนอิสราเอลและจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินที่จะเป็นของพวกเขา แผ่นดินคานาอันและเขตแดนของแผ่นดินนั้น ³ เขตแดนทางทิศใต้ของพวกเขาจะขยายออกไปจากถิ่นทุรกันดารคินไปตามเขตแดนของเอโดม สุดปลายทางทิศตะวันออกของเขตแดนด้านทิศใต้ที่จะเป็นเส้นแบ่งเขตแดนที่ไปสิ้นสุดที่สุดปลายทางทิศใต้ของทะเลเกลือ ⁴ เขตแดนของพวกเขาจะเลี้ยวไปทางทิศใต้จากภูเขาอัครับบิมและข้ามผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารคิน จากนั้น ก็จะต้องเนื่องไปทางทิศใต้ของคาเดชบารเนีย และต่อเนื่องไปถึงฮาซาร์ฮัดดาร์และไกลไปถึงอัสโมน

⁵ จากนั้น เขตแดนนั้นจะเลี้ยวจากอัสโมนตรงไปยังลำธารของอียิปต์และตามลำธารนั้นไปถึงทะเล ⁶ เขตแดนทางด้านทิศตะวันตกจะไปถึงชายฝั่งของทะเลใหญ่ นี่จะเป็นเขตแดนทางทิศตะวันตกของพวกเขา ⁷ เขตแดนทางทิศเหนือของพวกเขาจะขยายออกไปตามเส้นแบ่งเขตแดนที่พวกเขาต้องทำเครื่องหมายจากทะเลใหญ่ไปถึงภูเขาโฮร์ ⁸ แล้วจากภูเขาโฮร์ไปถึงเลโบฮามัท แล้วเรื่อยไปถึงเศดัด ⁹ แล้วเขตแดนนั้นจะต่อเนื่องไปถึงศิโฟรน และไปสิ้นสุดที่ฮาซาร์เออนัน นี่จะเป็นเขตแดนทางทิศเหนือของพวกเขา

¹⁰ แล้วพวกเขาต้องทำเครื่องหมายเขตแดนทางทิศตะวันออกของพวกเขาจากฮาซาร์เออนันไปทางทิศใต้ถึงเซฟาม ¹¹ แล้วเขตแดนทางทิศตะวันออกจะลงมาจากเซฟามไปถึงริมลาห์ทางทิศตะวันออกของอายีน เขตแดนนั้นจะยาวต่อเนื่องไปตามทางทิศตะวันออกของทะเลคินเนเรท ¹² แล้วเขตแดนก็จะยาวต่อเนื่องไปทางทิศใต้ไปตามแม่น้ำจอร์แดนไปถึงทะเลเกลือ และต่อเนื่องลงไปตามเขตแดนด้านทิศตะวันออกของทะเลเกลือ นี่จะเป็นแผ่นดินของพวกเขาตามเขตแดนโดยรอบทั้งหมด"

¹³ แล้วโมเสสส่งคนอิสราเอลว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่พวกท่านจะได้รับโดยการจับฉลาก ที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาที่จะมอบให้แก่เจ้าเผ่าและอีกครั้งเผ่า ¹⁴ เผ่าของพงศ์พันธุ์รูเบน ตามที่ได้มอบที่ดินให้แก่เผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา และเผ่าของพงศ์พันธุ์กาต ตามที่ได้มอบที่ดินให้แก่เผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา และครั้งเผ่าของมนัสเสห์ได้รับที่ดินของพวกเขาทั้งหมดแล้ว ¹⁵ ส่วนสองเผ่าครั้งได้มอบส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขาที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ทางด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น"

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁷ "เหล่านี้เป็นรายชื่อของคนทั้งหลายที่จะแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกของพวกเขา คือเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน ¹⁸ พวกเขาต้องเลือกผู้นำหนึ่งคนจากทุกๆ เผ่าเพื่อแบ่งที่ดินสำหรับตระกูลของพวกเขา ¹⁹ เหล่านี้คือรายชื่อของคนเหล่านั้น คือคาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ จากเผ่ายูดาห์

²⁰ เซมูเอลบุตรชายของอัมมีฮูด จากเผ่าของพงศ์พันธุ์สิเมโอน ²¹ เอลีดาบุตรชายของคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน ²² บุคคีบุตรชายของโยกาลี ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์ดาน ²³ จากเผ่าของพงศ์พันธุ์โยเซฟ อันนีเอลบุตรชายของเอโฟด ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์มนัสเสห์ ²⁴ เคมูเอลบุตรชายของฮิฟทาน ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์ของเอฟราอิม

²⁵ เอลีซาฟานบุตรชายของปารนาค ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์เศบูลุน ²⁶ ปิลทิเอลบุตรชายของอัสซาน ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์อิสสาการ์ ²⁷ อาหิฮูดบุตรชายของเฮโลมี ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์อาเชอร์ ²⁸ เปตาเอลบุตรชายของอัมมีฮูด ผู้นำจากเผ่าของพงศ์พันธุ์นัฟทาลี ²⁹ พระยาห์เวห์ทรงบัญชาคนเหล่านี้ให้แบ่งแผ่นดินของคานาอันและมอบส่วนแบ่งของพวกเขาให้แก่แต่ละเผ่าของอิสราเอล

Chapter 35

¹ พระยาเหวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับ ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค และตรัสว่า ² "จงสั่งให้คนอิสราเอลมอบส่วนแบ่งที่ดินของพวกเขาให้กับคนเลวีบ้าง พวกเขาต้องมอบเมืองต่างๆ ให้กับคนเลวีเพื่ออาศัยอยู่และทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเหล่านั้นด้วย ³ คนเลวีจะมีเมืองเหล่านี้เพื่ออาศัยอยู่ ทุ่งหญ้าก็จะเป็นที่สำหรับฝูงโค ฝูงสัตว์ และสัตว์ทั้งหมดของพวกเขา

⁴ ทุ่งหญ้าที่อยู่รอบเมืองเหล่านั้นที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีต้องเป็นส่วนที่ต้องออกไปจากกำแพงเมืองนั้นหนึ่งพันศอกในทุกทิศทาง ⁵ พวกเขาต้องวัดจากนอกเมืองนั้นไปทางด้านทิศตะวันออกสองพันศอก และด้านทิศใต้สองพันศอก และด้านทิศตะวันตกสองพันศอก และด้านทิศเหนือสองพันศอก นี่จะเป็นบรรดาทุ่งหญ้าสำหรับเมืองต่าง ๆ ของพวกเขา เมืองเหล่านั้นจะอยู่ตรงกลาง

⁶ เมืองต่าง ๆ ที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีต้องทำให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง พวกเขาต้องจัดให้เมืองเหล่านี้เป็นสถานที่สำหรับให้คนที่ได้ฆ่าคนหลบหนีไปที่นั่นได้ ยิ่งกว่านั้น ต้องจัดให้มีเมืองอื่น ๆ อีกสี่สิบสองเมืองด้วย ⁷ เมืองต่าง ๆ ที่พวกเขาจะมอบให้กับคนเลวีจะรวมทั้งหมดเป็นสี่สิบแปดเมือง พวกเขาต้องมอบทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้นพร้อมกับเมืองเหล่านั้น ⁸ บรรดาเผ่าของคนอิสราเอลที่ใหญ่กว่า บรรดาเผ่าที่มีที่ดินมากกว่าต้องให้เมืองจำนวนมากกว่า บรรดาเผ่าที่เล็กกว่าก็ให้เมืองจำนวนน้อยกว่า แต่ละเผ่าจะให้เมืองสำหรับคนเลวีตามส่วนแบ่งที่เผ่านั้นได้รับ"

⁹ แล้วพระยาเหวห์ตรัสกับโมเสส ทรง ตรัสว่า ¹⁰ "จงพูดกับคนอิสราเอล และจงบอกกับพวกเขาว่า 'เมื่อพวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ¹¹ จากนั้น พวกเขาต้องเลือกเมืองต่าง ๆ ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับพวกเขา ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับให้คนที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาได้หลบหนี ¹² เมืองเหล่านี้ต้องเป็นที่ลี้ภัยของพวกเขาจากผู้แก้แค้น เพื่อที่คนที่ถูกกล่าวหาจะไม่ถูกฆ่าโดยไม่ได้ยื่นต่อหน้าชุมชนเพื่อพิจารณาตัดสินก่อน

¹³ พวกเขาต้องเลือกเมืองหกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัย ¹⁴ พวกเขาต้องจัดให้มีสามเมืองที่ฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน เมืองเหล่านี้จะเป็นเมืองลี้ภัย ¹⁵ สำหรับคนอิสราเอล สำหรับคนต่างชาติ สำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เมืองหกเมืองนี้จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับให้คนที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาได้หลบหนีไปที่นั่น

¹⁶ แต่ถ้าคนที่ถูกกล่าวหาได้ตีผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยเครื่องมือเหล็ก และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน ¹⁷ ถ้าคนที่ถูกกล่าวหาได้ทุบผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยก้อนหินที่อยู่ในมือของเขา ซึ่งสามารถฆ่าผู้ถูกทำร้ายได้ และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ¹⁸ ถ้าคนที่ถูกกล่าวหาได้ตีผู้ที่ถูกทำร้ายด้วยอาวุธที่เป็นไม้ ที่สามารถฆ่าคนถูกทำร้ายได้ และถ้าผู้ถูกทำร้ายคนนั้นตาย แล้วผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นฆาตรกรอย่างแท้จริง เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน

¹⁹ ผู้แก้แค้นแทนโลหิตประหารฆาตรกรคนนั้นได้ เมื่อเขาพบคนนั้น ผู้แก้แค้นแทนโลหิตต้องประหารชีวิตคนนั้น ²⁰ ถ้าเขาได้ตีคนอื่นด้วยความเกลียดชัง หรือขังสิ่งใดไปที่เขา ขณะที่ซ่อนตัวเพื่อข่มขู่เขาอยู่ เพื่อทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายตาย ²¹ หรือถ้าเขาชกคนนั้นล้มลงด้วยความเกลียดชังด้วยมือของเขาเพื่อทำให้ผู้ที่ถูกทำร้ายตาย แล้วผู้ที่ถูกกล่าวหาผู้ที่ได้ชกเขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน เขาเป็นฆาตรกร ผู้แก้แค้นแทนโลหิตประหารชีวิตเขาได้ เมื่อเขาพบคนนั้น

²² แต่ถ้าคนที่ถูกกล่าวหาได้ตีคนที่ถูกทำร้ายโดยบังเอิญโดยไม่ได้มีการไตร่ตรองด้วยความเกลียดชังมาก่อน หรือขังสิ่งใดไปโดยคนที่ถูกทำร้ายโดยที่ไม่ได้ตีข่มขู่อยู่ ²³ หรือถ้าเขาขังก้อนหินที่สามารถฆ่าคนที่ถูกทำร้ายได้โดยมองไม่เห็นคนที่ถูกทำร้ายคนนั้น แล้วผู้ที่ถูกกล่าวหาที่ไม่ได้เป็นศัตรูของคนที่ถูกทำร้าย เขาไม่ได้พยายามที่จะทำร้ายคนที่ถูกทำร้ายคนนั้น แต่เป็นสิ่งที่เขาทำ ถ้าคนที่ถูกทำร้ายตายโดยวิธีใดก็ตาม ²⁴ ในกรณีนั้น ชุมชนต้องพิจารณาระหว่างผู้ถูกกล่าวหาและผู้แก้แค้นแทนโลหิตตามหลักของกฎหมายเหล่านี้

²⁵ ชุมชนต้องช่วยชีวิตผู้ที่ถูกกล่าวหาให้พ้นจากอำนาจของผู้แก้แค้นแทนโลหิต ชุมชนต้องให้ผู้กล่าวหากลับไปเมืองลี้ภัยที่เขาได้หลบหนีไปแต่แรก เขาต้องอาศัยอยู่ที่นั่น จนกว่ามหาปุโรหิตที่ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ในสมัยนั้นได้สิ้นชีวิต ²⁶ แต่ถ้าเมื่อใดที่คนที่ถูกกล่าวหาได้ออกไปจากเมืองลี้ภัยที่เขาได้หลบหนีไปอยู่ ²⁷ และถ้าผู้แก้แค้นแทนโลหิตพบเขานอกเขตแดนเมืองลี้ภัยของเขา และถ้าเขาฆ่าคนที่ถูกกล่าวหาคนนั้น ผู้แก้แค้นแทนโลหิตคนนั้นจะไม่มีควมผิดฐานเป็นฆาตรกร

²⁸ นี่เป็นเพราะคนที่ถูกกล่าวหาควรจะต้องยังคงอยู่ในเมืองลี้ภัยของเขา จนกว่ามหาปุโรหิตจะสิ้นชีวิต หลังจากที่ยมหาปุโรหิตสิ้นชีวิตแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาจะกลับมายังดินแดนที่เขาที่มีที่ดินของเขาเองได้ ²⁹ กฎหมายเหล่านี้ต้องเป็นกฎข้อบังคับสำหรับพวกเขาตลอดทุกชั่วอายุคนของพวกเขา ในทุกแห่งที่พวกเขาอาศัยอยู่ ³⁰ ใครก็ตามที่ฆ่าคน ฆาตรกรคนนั้นต้องถูกฆ่า จากถ้อยคำของเหล่าพยานที่ได้เป็นพยาน แต่ถ้อยคำของพยานเพียงคนเดียวจะไม่ทำให้คนใดถูกประหารชีวิตได้

³¹ ยิ่งกว่านั้น พวกเขาต้องไม่รับค่าไถ่ชีวิตของฆาตรกรที่มีความผิดในการฆาตกรรม เขาต้องถูกประหารชีวิตแน่นอน ³² พวกเขาต้องไม่รับค่าไถ่ตัวของคนที่หนีไปยังเมืองลี้ภัย ในการทำเช่นนี้ พวกเขาต้องไม่อนุญาตให้เขาอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตจะสิ้นชีวิต ³³ อย่าทำให้แผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นมลทินด้วยการทำเช่นนี้ เพราะโลหิตจากการฆาตกรรมทำให้แผ่นดินนี้เป็นมลทิน ซึ่งไม่สามารถทำการลบล้างมลทินบาปสำหรับโลหิตที่ได้หลั่งออกบนแผ่นดินนี้ได้ ยกเว้นโลหิตของคนที่ทำให้โลหิตหลั่งออก ³⁴ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาต้องไม่ให้แผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นมลทิน เพราะเราอยู่ในแผ่นดินนี้ เรา พระยาเหวห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล"

Chapter 36

¹ หลังจากนั้น พวกผู้นำของบรรดาครอบครัวของบรรพบุรุษของตระกูลเลอาด บุตรชายของมาคีร์ (ผู้ที่เป็นบุตรชายของมนัสเสห์) ผู้ที่มาจากพงศ์พันธุ์โยเซฟมาและพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าบรรดาผู้นำที่เป็นพวกหัวหน้าของบรรดาครอบครัวของบรรพบุรุษของคนอิสราเอล ² พวกเขา กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกท่านผู้เป็นเจ้านายของพวกเรา ให้มอบส่วนแบ่งที่ดินแก่คนอิสราเอลโดยการจับฉลาก พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกท่านให้มอบส่วนแบ่งที่ดินของเศโลเฟหัดพี่น้องของเราให้แก่บรรดานุตรหญิงของเขา ³ แต่ถ้าบรรดานุตรหญิงของเขาแต่งงานกับพวกผู้ชายในเผ่าอื่นของคนอิสราเอล แล้วส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะถูกโยกย้ายไปจากส่วนแบ่งที่ดินของบรรพบุรุษของเรา แล้วจะเพิ่มส่วนแบ่งนั้นให้กับบรรดาเผ่าที่พวกนางไปอยู่ด้วย ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็จะเป็นการโยกย้ายจากส่วนแบ่งมรดกของพวกเราที่ได้จัดแบ่งไว้

⁴ ถ้าเป็นเช่นนั้น เมื่อปีอิสราภาพของคนอิสราเอลมาถึง แล้วส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะไปรวมกับส่วนแบ่งที่ดินที่พวกนางไปอยู่ด้วย ในวิธีการเช่นนี้ ส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางก็จะถูกเอาออกไปจากส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเรา" ⁵ เพราะฉะนั้น โมเสสจึงให้คำสั่งต่อคนอิสราเอล ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ เขากล่าวว่า "สิ่งที่เผ่าของพงศ์พันธุ์โยเซฟพูดเป็นการถูกต้องแล้ว ⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบรรดานุตรหญิงของเศโลเฟหัด พระองค์ตรัสว่า 'ให้พวกนางแต่งงานกับคนที่พวกนางคิดว่าดีที่สุด แต่พวกนางต้องแต่งงานได้เฉพาะคนภายในเผ่าของบรรพบุรุษของนางเท่านั้น'

⁷ ไม่มีส่วนแบ่งที่ดินใด ๆ ของคนอิสราเอลต้องเปลี่ยนจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง คนอิสราเอลแต่ละคนต้องสืบทอดส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของบรรพบุรุษของเขาต่อไป ⁸ ผู้หญิงทุกคนของคนอิสราเอลที่เป็นเจ้าของส่วนแบ่งที่ดินในเผ่าของนางต้องแต่งงานกับคนที่มาจากตระกูลของเผ่าของบรรพบุรุษของนาง ที่เป็นดังนี้เพื่อให้ทุกคนของคนอิสราเอลจะได้มรดกของตนเองจากบรรพบุรุษของเขา ⁹ ไม่มีส่วนแบ่งที่ดินใดๆ ที่จะเปลี่ยนมือจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง ทุกคนของบรรดาเผ่าของอิสราเอลต้องรักษามรดกของเขาเอง"

¹⁰ ดังนั้น บรรดานุตรหญิงของเศโลเฟหัดจึงได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชากับโมเสส ¹¹ บรรดานุตรหญิงของเศโลเฟหัด คือมาห์ลาห์ ที่ราห์ โอลาห์ มีลคาห์ และโนอาห์ ต่างก็ได้แต่งงานกับคนในพงศ์พันธุ์มนัสเสห์ ¹² พวกนางได้แต่งงานกับคนในตระกูลของพงศ์พันธุ์ของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ ในวิธีการนี้ มรดกของพวกนางก็ยังคงอยู่ในเผ่าที่เป็นของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกนาง ¹³ เหล่านี้เป็นพระบัญญัติและกฎข้อบังคับที่พระยาห์เวห์ได้ประทานแก่คนอิสราเอลทางโมเสส ในที่ราบโมอับใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค

Book: Deuteronomy

Deuteronomy

Chapter 1

¹ เหล่านี้คือบรรดาถ้อยคำของโมเสสที่กล่าวต่อชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในถิ่นทุรกันดาร ที่ทุ่งราบของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับเมืองสุฟ ที่อยู่ระหว่างปารานกับโกเฟลา ลาบาน อาเซโรท และดีซาหับ ² จากโฮเรบไปทางภูเขาเสอีร์เพื่อจะไปถึงคาเดชบารเนียนั้นต้องใช้เวลาเดินทางสิบเอ็ดวัน

³ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีที่สี่สิบ เดือนที่สิบเอ็ด ในวันแรกของเดือน ที่โมเสสได้กล่าวต่อประชาชนอิสราเอลถึงทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับพวกเขา ⁴ นี่คือหลังจากที่พระยาห์เวห์ได้โจมตีสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอาศัยอยู่ในเฮซโบน และโอกกษัตริย์แห่งบาซานซึ่งอาศัยอยู่ในอัสกาโรทที่เอเดรอี ⁵ ทางอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนโมอับ โมเสสเริ่มต้นประกาศคำสั่งสอนเหล่านี้ว่า

⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ตรัสแก่พวกเราที่โฮเรบว่า 'พวกเจ้าได้อาศัยอยู่ในประเทศเทือกเขานี้นานพอแล้ว ⁷ จงหันไปและออกเดินทางไปยังประเทศเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และสถานที่ใกล้เคียงในทุ่งราบแห่งหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน ในประเทศเทือกเขา ในที่ราบต่ำ ในเนเกบและชายฝั่งทะเล ในดินแดนคานาอัน และในเลบานอน ไปจนถึงยูเฟรติสแม่น้ำใหญ่

⁸ ดูเถิด เราได้ตั้งดินแดนนั้นเอาไว้ต่อหน้าพวกเจ้า จงเข้าไปและยึดครองดินแดนนั้นที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และให้ไว้แก่เชื้อสายของพวกเราที่มากหลังจากพวกเขานั้น' ⁹ ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกท่านในเวลานั้นว่า 'ข้าพเจ้าไม่สามารถแบกพวกท่านเอาไว้เพียงคนเดียวได้' ¹⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงเพิ่มทวีจำนวนของพวกท่าน และดูเถิดในวันนี้พวกท่านมีจำนวนมากมายดั่งดวงดาวในฟ้าสวรรค์ ¹¹ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านทรงกระทำให้พวกท่านเพิ่มพูนมากขึ้นอีกเป็นพันเท่า และขอทรงอวยพรพวกท่านตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่พวกท่าน

¹² แต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียวจะแบกรับปัญหา ภาระหนัก และข้อพิพาทต่าง ๆ ของพวกท่านได้อย่างไร? ¹³ จงเลือกบรรดาคนที่ฉลาด คนที่มีความเข้าใจ และคนที่มิมีชื่อเสียงดีจากแต่ละเผ่า และข้าพเจ้าจะทำให้พวกเขาเป็นหัวหน้าปกครองเหนือพวกท่าน' ¹⁴ พวกท่านตอบข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่ท่านได้กล่าวมานั้นเป็นสิ่งที่พวกเราสมควรทำ' ¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เลือกบรรดาหัวหน้าออกมาจากเผ่าต่าง ๆ ของพวกท่าน คือ คนที่ฉลาด และคนที่มิมีชื่อเสียงดี และแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นหัวหน้าปกครองดูแลพวกท่าน เป็นหัวหน้าผู้ควบคุมคนหนึ่งพันคนบ้าง หัวหน้าผู้ควบคุมคนหนึ่งร้อยคนบ้าง หัวหน้าผู้ควบคุมคนห้าสิบคนบ้าง หัวหน้าผู้ควบคุมคนสิบคนบ้าง และแต่งตั้งบรรดาเจ้าหน้าที่ประจำเผ่าแต่ละเผ่า

¹⁶ ข้าพเจ้าได้สั่งบรรดาผู้วินิจฉัยของพวกท่านในครั้งนั้นว่า 'จงฟังข้อพิพาทต่าง ๆ ระหว่างพี่น้องของพวกท่าน และจงตัดสินอย่างชอบธรรมระหว่างคนหนึ่งกับพี่น้องของเขา และกับคนต่างชาติที่อยู่กับเขานั้น' ¹⁷ พวกท่านจะไม่แสดงความลำเอียงต่อผู้ใดในข้อพิพาท พวกท่านจะฟังเสียงของคนเล็กน้อยเหมือนเสียงของคนที่ยิ่งใหญ่ พวกท่านจะไม่เกรงกลัวหน้าของผู้ใด เพราะการพิพากษาเป็นของพระเจ้า ข้อพิพาทที่หนักเกินกว่าที่พวกท่านจะตัดสินได้ พวกท่านจะนำมาหาข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะฟังข้อพิพาทนั้น' ¹⁸ ข้าพเจ้าสั่งพวกท่านในครั้งนั้นถึงทุกสิ่งที่พวกท่านสมควรกระทำ

¹⁹ เราเดินทางออกจากโฮเรบและผ่านเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่และน่ากลัวตามที่พวกท่านได้เห็น ซึ่งอยู่ระหว่างทางที่พวกเราจะไปยังประเทศหุบเขาของคนอาโมไรต์ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ตรัสสั่งพวกเรา และพวกเราไปถึงที่คาเดชบารเนีย ²⁰ ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านว่า 'พวกท่านได้มาถึงประเทศหุบเขาของคนอาโมไรต์ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ประทานให้แก่พวกท่าน' ²¹ ดูเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งดินแดนนี้เอาไว้ตรงหน้าพวกท่านแล้ว จงขึ้นไปและยึดครอง ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสเอาไว้แก่พวกท่าน อย่ากลัวหรืออย่าท้อแท้เลย'

²² พวกท่านทุกคนได้มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า 'ให้เราส่งพวกผู้ชายไปข้างหน้าพวกเราเพื่อพวกเขาจะสอดแนมเกี่ยวกับดินแดนนั้นให้แก่พวกเรา และนำถ้อยคำมารายงานถึงวิธีการที่พวกเราควรจะทำ และเกี่ยวกับเมืองนั้นที่พวกเราจะเข้าไป' ²³ คำแนะนำนั้นเป็นที่พอใจของข้าพเจ้าอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงตั้งชายสิบสองคนจากทุกเผ่าของพวกท่าน โดยเลือกหนึ่งคนจากหนึ่งเผ่า ²⁴ พวกเขาจึงหันหน้ามุ่งไปที่ประเทศหุบเขา มาถึงหุบเขาแห่งเอซโคล และสอดแนมเกี่ยวกับดินแดนนั้น

²⁵ พวกเขานำผลผลิตแห่งแผ่นดินนั้นถือมาในมือและนำลงมาให้แก่พวกเรา พวกเขายังกลับมารายงานพวกเราอีกด้วยด้วยว่า 'ที่นั่นเป็นดินแดนที่ดีที่พระเจ้าของพวกเราทรงประทานให้แก่พวกเรา' ²⁶ แต่พวกท่านกลับปฏิเสธที่จะโจมตี และยังคงปฏิเสธต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ²⁷ พวกท่านบ่นในเต็นท์ของพวกท่านว่า "นี่เป็นเพราะพระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังพวกเรา พระองค์จึงได้นำพวกเราออกมาจากดินแดนอียิปต์เพื่อมอบพวกเราเอาไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายพวกเรา

²⁸ พวกเราสามารถไปไหนได้เวลานี้? พวกพี่น้องของพวกเราได้ทำให้หัวใจของพวกเราละลายโดยกล่าวว่า 'คนพวกนั้นตัวใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเรา ยิ่งนัก บรรดาเมืองของพวกเขายิ่งใหญ่โตและมีกำลังมากจนถึงสวรรค์ ยิ่งกว่านั้น พวกเราได้เห็นพวกบุตรชายของอานาคิมอยู่ที่นั่นด้วย'" ²⁹ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านว่า 'อย่าขยาดและอย่าหวาดกลัวพวกเขาเลย' ³⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงนำหน้าพวกท่าน พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อพวกท่าน ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อพวกท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาพวกท่าน' ³¹ และเช่นกันในถิ่น

ทูลกันดารที่พวกท่านได้เห็นแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงจุ่มชูพวกท่านเหมือนกับชายคนหนึ่งจุ่มบุตรชายของเขา ในทุกที่ทุกแห่งที่พวกท่านไปจนกระทั่งพวกท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้'

32 แต่ถึงกระนั้นจากถ้อยคำนี้ พวกท่านก็ยังไม่เชื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน **33** ผู้ทรงนำทางไปข้างหน้าพวกท่านด้วยไฟในเวลากลางคืนและด้วยเมฆในเวลากลางวันเพื่อหาสถานที่หนึ่งให้กับพวกท่านสำหรับตั้งค่าย **34** พระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงถ้อยคำของพวกท่านและทรงพระพิโรธ พระองค์ทรงสัญญาและตรัสว่า **35** 'แน่นอนจะไม่มีคนใดในท่ามกลางคนเหล่านี้ซึ่งเป็นชนรุ่นที่ชั่วช้าจะได้เห็นดินแดนอันประเสริฐตามที่เราได้สัญญาเอาไว้ว่าจะประทานให้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา

36 ยกเว้นคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ เขาจะได้เห็นดินแดนนั้น เราจะประทานดินแดนที่เขาได้เหยียบย่างนั้นแก่เขา และแก่บรรดาลูกหลานของเขา เพราะเขาได้ติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่' **37** เช่นเดียวกันพระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่านด้วย พระองค์ตรัสว่า "เจ้าเองก็จะไม่ได้เข้าไปในดินแดนนั้นด้วยเช่นกัน **38** โยชูวาบุตรนูน ผู้ที่ยืนต่อหน้าเจ้านี้ เขาจะได้เข้าไปที่นั่น จงหนุนใจเขา เพราะเขาจะเป็นผู้นำชนอิสราเอลให้รับดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ **39** ยิ่งกว่านั้น บรรดาเด็กเล็ก ๆ ของพวกเจ้า คือบรรดาคนที่พวกเจ้ากล่าวว่าพวกเขาจะตกเป็นเหยื่อ ผู้ซึ่งในวันนี้ไม่มีความรู้ถึงสิ่งดีและชั่ว พวกเขาจะไปที่นั่น เราจะมอบดินแดนนั้นให้แก่พวกเขา และพวกเขาจะครอบครองดินแดนนั้น

40 แต่สำหรับพวกเจ้า จงหันกลับและเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารตามทางที่จะไปทะเลแดง' **41** แล้วพวกท่านตอบแก่ข้าพเจ้าว่า 'พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว พวกเราจะขึ้นไปและต่อสู้ และพวกเราจะทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงบัญชาให้แก่พวกเรา กระทำ' ผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกท่านต่างก็คาดอาวุธสำหรับทำสงคราม และพวกท่านพร้อมที่จะเข้าโจมตีประเทศหุบเขานั้น **42** พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงบอกแก่พวกเขาว่า "อย่าเข้าโจมตีและอย่าต่อสู้ เพราะเราจะไม่อยู่กับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะถูกปราบให้พ่ายแพ้โดยศัตรูของพวกเจ้า"

43 ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านเช่นนี้ แต่พวกท่านไม่ยอมฟัง พวกท่านกบฏต่อคำบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกท่านเพิกเฉยและเข้าโจมตีประเทศหุบเขานั้น **44** แต่ชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่ในประเทศหุบเขานั้นได้ออกมาต่อสู้กับพวกท่าน และขับไล่พวกท่านเหมือนกับฝูงผึ้ง โจมตีพวกท่านไล่ลงมาจากเฮอีร์ไปจนถึงโฮรมาห์ **45** พวกท่านหันกลับและร่ำไห้ต่อพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ทรงฟังเสียงของพวกท่าน หรือไม่ทรงสนพระทัยพวกท่านเลย **46** ดังนั้นพวกท่านจึงต้องพักอาศัยอยู่ที่คาเดชเป็นเวลาหลายวัน ตลอดเวลาที่พวกท่านพักอาศัยอยู่ที่นั่น

Chapter 2

¹ ต่อมาพวกเราจึงวกกลับและเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารตามทางสู่ทะเลแดง ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้า พวกเราได้เดินวนรอบภูเขาเสอีร์เป็นเวลาหลายวัน ² พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ³ 'พวกเจ้าได้เดินวนรอบภูเขานี้เป็นเวลานานพอแล้ว จงหันไปทางทิศเหนือเถิด

⁴ จงบัญชาประชาชนว่า "พวกเจ้าจะต้องเดินผ่านเขตแดนบ้านเมืองของพวกพี่น้องของพวกเจ้า คือ เชื้อสายของเอซาวผู้อาศัยอยู่ในเสอีร์ พวกเขาจะเกรงกลัวพวกเจ้า ดังนั้นจงระวังให้ดี ⁵ อย่าต่อสู้กับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนใดๆ ของพวกเขาให้แก่พวกเจ้า จะไม่ให้แก่แม้แต่พ่อสำหรับฝ่าเท้าเหยียบ เพราะเราได้มอบภูเขาเสอีร์ให้แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว

⁶ พวกเจ้าจงเอาเงินซื้ออาหารจากพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้กิน พวกเจ้าจงเอาเงินซื้อน้ำจากพวกเขาด้วย เพื่อพวกเจ้าจะได้ดื่ม ⁷ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงจួយพรพวกเราในการทำงานแห่งน้ำมือทุกอย่างของพวกเรา พระองค์ได้ทรงรู้ถึงการเดินผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่นี้ เพราะในเวลาสี่สิบปีเหล่านี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงสถิตกับพวกเรา และพวกเราไม่ขาดสิ่งใดๆ เลย"

⁸ ดังนั้นเราจึงได้เดินเลยผ่านพวกพี่น้องของเรา คือ เชื้อสายของ เอซาวผู้อาศัยอยู่ในเสอีร์ ออกไปจากเส้นทางอาราบาร์ จากเอลัก และจากเอซีโอนเกเบอร์ แล้วพวกเราจึงหันกลับและผ่านไประหว่างถิ่นทุรกันดารโมอับ ⁹ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่ารบกับโมอับ และอย่าทำสงครามกับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนของเขาให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะเราได้มอบเมืองอาร์ให้แก่เชื้อสายของโลกเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว' ¹⁰ (แต่ก่อนหน้านั้นคนเอมิมได้อาศัยอยู่ที่นั่น เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก และสูงเหมือนกับคนอานาคิม

¹¹ คนเหล่านี้ถูกนับว่าเป็นพวกเรฟาอิมเหมือนกับคนอานาคิม แต่คนโมอับเรียกพวกเขาว่าเอมิม ¹² เมื่อก่อนพวกโฮรีก็อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่เชื้อสายของเอซาวได้เอาชนะพวกเขา ได้ทำลายพวกเขา และได้มาอาศัยอยู่แทนที่พวกเขา เหมือนกับที่อิสราเอลได้กระทำต่อดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น)

¹³ "'บัดนี้จงลุกขึ้นและข้ามลำห้วยเศเรด' ดังนั้นพวกเราจึงข้ามลำห้วยเศเรด ¹⁴ นับจากเมื่อพวกเรามาจากคาเดชบารเนยจนกระทั่งพวกเราได้ข้ามลำห้วยเศเรดเป็นเวลาทั้งหมดสามสิบแปดปี ในเวลานั้นเองที่ผู้ชายทั้งหมดในชนรุ่นนั้นที่ถูกเตรียมไว้เพื่อสู้รบได้ตายไปจากท่ามกลางประชาชน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาแก่พวกเรา

¹⁵ ยิ่งกว่านั้น พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงต่อสู้ชนรุ่นนั้นเพื่อทำลายพวกเขาจากประชาชนจนกว่าพวกเขาจะหมดสิ้นไป ¹⁶ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อผู้ชายทั้งหมดที่ได้เตรียมไว้เพื่อการสู้รบได้ตายและหมดสิ้นไปจากท่ามกลางประชาชน

¹⁷ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ¹⁸ 'วันนี้พวกเจ้าต้องเดินผ่านเมืองอาร์ เขตแดนของคนโมอับ ¹⁹ เมื่อพวกเราเข้าไปใกล้ฝั่งตรงกันข้ามดินแดนของคนอัมโมน อย่าก่อวาทกรรมหรือสู้รบกับพวกเขา เพราะเราจะไม่มอบดินแดนใดๆ ของคนอัมโมนให้แก่พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เนื่องจากเราได้มอบดินแดนนั้นให้แก่เชื้อสายของโลกเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว'"

²⁰ (ที่นั่นถูกนับว่าเป็นดินแดนหนึ่งของพวกเรฟาอิมด้วย พวกเรฟาอิมเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน แต่คนอัมโมนเรียกพวกเขาว่าซัมซุมิม ²¹ เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก และสูงเหมือนกับคนอานาค แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาต่อหน้าต่อตาคนอัมโมน คนอัมโมนได้เอาชนะพวกเขา และเข้าอาศัยอยู่ที่นั่นแทนที่พวกเขา

²² พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อประชาชนของเอซาวผู้อาศัยอยู่ในเสอีร์ด้วย พระองค์ได้ทรงทำลายพวกโฮรีต่อหน้าต่อตาพวกเขา และเชื้อสายของเอซาวได้เอาชนะพวกเขา และได้เข้าอาศัยแทนที่พวกเขาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ²³ เช่นเดียวกันกับพวกอิวิมที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านต่างๆ ไปไกลถึง ภาษา คนคัฟโตร์ซึ่งมาจากคัฟโตร์ได้ทำลายพวกเขาและตั้งถิ่นฐานแทนที่พวกเขา)

²⁴ "'บัดนี้จงลุกขึ้นออกเดินทาง และข้ามลำห้วยหุบเขาอาร์โนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์แห่งเฮซโบนและดินแดนของเขาเอาไว้ในมือของพวกเรา จงเริ่มยึดครองและทำสงครามสู้รบกับเขา ²⁵ วันนี้เราจะเริ่มใส่ความกลัวและครั่นคร้ามต่อพวกเราให้กับประชาชนทั้งหลายทั่วไต้ฟ้า พวกเขาจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกเรา และจะตัวสั่นสะท้านและทุกข์ขมขื่นเนื่องจากพวกเรา'

²⁶ ข้าพเจ้าจึงส่งผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมกไปเข้าเฝ้ากษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบน พร้อมกับถ้อยคำแห่งสันติว่า ²⁷ 'ขอให้ข้าพระบาทผ่านดินแดนของฝ่าพระบาท ข้าพระบาทจะเดินไปตามทางหลวงนั้น ข้าพระบาทจะไม่เลี้ยวไปทางขวาหรือไปทางซ้ายเลย ²⁸ ฝ่าพระบาทจะขายอาหารให้แก่ข้าพระบาทเพื่อเอาเงิน เพื่อข้าพระบาทจะได้กิน ฝ่าพระบาทจะขายน้ำให้แก่ข้าพระบาทเพื่อเอาเงิน เพื่อข้าพระบาทจะได้ดื่ม ขอเพียงให้ข้าพระบาทผ่านไปตามทางของข้าพระบาทเท่านั้น

²⁹ เหมือนกับบรรดาเชื้อสายของเอซาวผู้อาศัยอยู่ในเสอีร์ และเหมือนกับชาวโมอับผู้อาศัยอยู่ในเมืองอาร์ได้กระทำเพื่อข้าพระบาท จนกระทั่งข้าพระบาทข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงประทานให้แก่พวกเรา' ³⁰ แต่กษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบนไม่ยอมปล่อยพวกเราให้ผ่านดินแดนของเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราท่านได้ทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง และทำให้หัวใจของเขาตื้อตึง เพื่อพระองค์จะปราบเขาให้พ่ายแพ้โดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแล้วในวันนี้

³¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและดินแดนของเขาให้แก่เจ้าแล้ว จงเริ่มต้นยึดครอง เพื่อว่าเจ้าจะได้ดินแดนของเขาเป็นกรรมสิทธิ์' ³² แล้วสิโหนจึงได้ออกมาต่อต้านพวกเรา เขาและประชาชนของเขาทั้งหมดมาต่อสู้ที่ยาฮาสา

³³ พระยาหิเวห้พระเจ้าของเราได้ทรงมอบเขาให้แก่พวกเรา และพวกเราได้ปราบเขาให้พ่ายแพ้ เราทำร้ายเขาจนถึงตาย ทั้งบรรดาบุตรชาย และประชาชนของเขาทั้งหมด ³⁴ เรายึดครองเมืองทุกเมืองของเขาในเวลานั้น และทำลายทุกเมืองอย่างสิ้นซาก บรรดาผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กเล็ก ๆ เราไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิต ³⁵ มีเพียงฝูงสัตว์ที่เรายึดมาเป็นของพวกเราพร้อมกับของริบของเมืองต่างๆ ที่เราได้ยึดมา

³⁶ จากอาโรเออร์ซึ่งตั้งอยู่บนริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากเมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้น ไปตามทางทุกทางจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่สูงเกินไปสำหรับพวกเรา พระยาหิเวห้พระเจ้าของเราได้ประทานชัยชนะให้แก่พวกเราเหนือเหล่าศัตรูทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้าพวกเรา ³⁷ มีเพียงดินแดนที่เป็นของเชื้อสายของอันโนนเท่านั้นที่พวกท่านไม่ได้ไป คือทุกฝั่งของแม่น้ำยิบบอช และเมืองต่างๆ ในประเทศหุบเขาเหล่านั้น ที่ใดๆ ก็ตามที่พระยาหิเวห้พระเจ้าของเราได้ทรงห้ามไม่ให้พวกเราไป

Chapter 3

¹ แล้วพวกเราจึงได้หันกลับและขึ้นไปตามทางสู่บาซัน กษัตริย์โอกแห่งบาซันได้มาและโจมตีเรา เขาและประชาชนของเขาทั้งหมดมาต่อสู้ที่เอเดรธ ² พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบชัยชนะเหนือเขาให้แก่เจ้าแล้ว และได้วางประชาชนทั้งหมดและดินแดนของเขาภายใต้การควบคุมของเจ้าแล้ว พวกเจ้าจะกระทำต่อเขาเหมือนกับที่กระทำต่อกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮซโบน'

³ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราจึงได้ทรงประทานชัยชนะเหนือกษัตริย์โอกแห่งบาซันให้แก่พวกเรา และประชาชนทั้งหมดของเขาถูกวางไว้ภายใต้การควบคุมของพวกเรา พวกเราต่อสู้พวกเขาจนกระทั่งไม่มีแม้แต่คนเดียวในท่ามกลางประชาชนของเขาที่เหลืออยู่ ⁴ พวกเรายึดครองเมืองทั้งหมดของเขาในเวลานั้น ไม่มีแม้แต่เมืองเดียวที่เราไม่ได้ยึดครองมาจากพวกเขา จำนวนเมืองหกสิบเมือง คือ ทุกแคว้นของอารโกบ อาณาจักรของโอกในบาซัน ⁵ เหล่านี้คือเมืองป้อมทั้งหมดที่มีกำแพงสูง ประตูลูกญี่ และดาดประตู นอกจากนี้คือหมู่บ้านจำนวนมากที่ไม่มีกำแพง

⁶ พวกเราได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น เหมือนกับที่พวกเราได้กระทำต่อกษัตริย์สิโหนแห่งเฮซโบน ทำลายเมืองทุกเมืองอย่างสิ้นซาก ทั้งบรรดาชาย หญิง และเด็กเล็ก ๆ ⁷ แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมดและของริบของเมืองต่าง ๆ พวกเราได้ยึดมาเป็นของพวกเรา ⁸ ในเวลานั้นพวกเราได้ยึดครองดินแดนจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของชนอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จากแม่น้ำอารโนนไปจนถึงภูเขาเฮอร์โมน ⁹ (ภูเขาเฮอร์โมนนั่น ชาวฮิตตอนเรียกว่า ซีรอน และชาวอาโมไรต์เรียกว่า เสนีร์)

¹⁰ และทุกเมืองที่เป็นที่ราบ ก็เลอาดทั้งหมด และบาซันทั้งหมด ตลอดทุกเส้นทางที่ไปถึงเมืองสาเลคห์และเมืองเอเดรธ เมืองต่าง ๆ ของอาณาจักรของโอกในบาซัน" ¹¹ (สำหรับส่วนที่เหลือของพวกเราฟาม มีเพียงกษัตริย์โอกแห่งบาซันเท่านั้นที่เหลือรอดอยู่ ดูเถิด ที่นอนของเขาเป็นเตียงเหล็ก มันไม่ได้อยู่ในริบบาร์ คือ สถานที่ที่เชื้อสายของอัมโมอาศัยอยู่หรือ? เตียงนี้ยาว 9 ศอก กว้าง 4 ศอก นี่คือนิรียัดขนาดของประชาชน) ¹² "ดินแดนนี้ที่พวกเราได้ยึดมาเป็นกรรมสิทธิ์ในเวลานั้น จากอารเอร์ คือ ดินแดนที่อยู่ใกล้ลุ่มแม่น้ำอารโนน และครึ่งหนึ่งของประเทศหุบเขาในกิเลอาด และเมืองต่าง ๆ ของดินแดนนั้น เราได้มอบให้แก่เผ่ารูเบนและเผ่ากาด

¹³ ส่วนที่เหลือของกิเลอาด และบาซันทั้งหมด คืออาณาจักรของโอก ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่เผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือแคว้นทั้งหมดของอารโกบ และบาซันทั้งหมด (อาณาเขตเดียวกันนี้ได้ถูกเรียกว่าเป็นดินแดนของพวกเราฟาม ¹⁴ ยาริธ คือเชื้อสายหนึ่งของมนัสเสห์ ได้รับเอาแคว้นทั้งหมดของอารโกบ ไปจนถึงเขตแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคห์ เขาเรียกชื่อแคว้นทั้งหมดแม่น้ำบาซันตามชื่อของเขาเอง คือ อีฟไวท ยาริธ มาจนถึงวันนี้) ¹⁵ ข้าพเจ้าได้มอบกิเลอาดให้แก่มาศีร์

¹⁶ สำหรับเผ่ารูเบนและเผ่ากาด ข้าพเจ้าได้มอบอาณาเขตจากกิเลอาดไปจนถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน คือ นับจากตอนกลางของแม่น้ำเป็นเขตแดนของอาณาเขต และไปจนถึงแม่น้ำยับบอซึ่งเป็นเขตแดนของเชื้อสายอัมโม ¹⁷ เขตแดนอีกส่วนหนึ่งเป็นที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนเช่นกัน จากคินเนเรทไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ (คือทะเลเคสอ) ไปจนถึงทางลาดของภูเขาบิสะกาในทางทิศตะวันออก

¹⁸ ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในเวลานั้นว่า 'พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงมอบดินแดนนี้ให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์ พวกท่านคือบรรดาชายผู้เป็นนักรบทั้งหมด จะข้ามไปก่อนพี่น้องของพวกท่านคือประชาชนอิสราเอล ¹⁹ แต่ภรรยาของพวกท่าน ลูกๆ และฝูงสัตว์ของพวกท่าน (ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกท่านมีฝูงสัตว์จำนวนมาก) จะยังคงอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของพวกท่านที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่พวกท่านนั้น ²⁰ จนกว่าพระยาห์เวห์จะประทานการพิชิตให้แก่พี่น้องของพวกท่านเหมือนกับที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน จนกระทั่งพวกเขายึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้แก่พวกเขาคือดินแดนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากนั้นพวกท่านคือพวกผู้ชายทุกคนจะกลับมายังดินแดนที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่พวกท่านแล้วนั้น'

²¹ ข้าพเจ้าได้บัญชาโยชูวาในเวลานั้น โดยกล่าวว่า 'สายตาของท่านได้มองเห็นทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำต่อกษัตริย์ทั้งสองเหล่านี้ พระยาห์เวห์จะทรงกระทำอย่างเดียวกันต่อทุกอาณาจักรที่ท่านเข้าไป ²² ท่านจะไม่กลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเป็นผู้เดียวที่จะต่อสู้เพื่อท่าน' ²³ ข้าพเจ้าทูลขอพระยาห์เวห์ในเวลานั้น โดยกล่าวว่า ²⁴ 'โอ พระเจ้าพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์และถึงพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระองค์ จะมีพระใดที่อยู่ในฟ้าสวรรค์หรือในโลกนี้ที่สามารถกระทำพระราชกิจอย่างเดียวกันกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และสามารถกระทำกิจอันทรงฤทธิ์ได้เหมือนพระองค์หรือ?

²⁵ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ได้ข้ามไป และมองเห็นดินแดนอันประเสริฐที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เห็นประเทศหุบเขาที่ดี และเห็นเลบานอนด้วยเถิด' ²⁶ แต่พระยาห์เวห์ทรงพิโรธข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่าน พระองค์ไม่ทรงฟังเสียงข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ให้เรื่องนี้พอแล้วสำหรับเจ้า จงอย่าพูดกับเราด้วยเรื่องนี้อีกต่อไป

²⁷ จงขึ้นไปบนยอดเขาบิสะกาและเปิดตาของเจ้ามองไปทางทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก จงมองดูด้วยสายตาของเจ้า เพราะเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ²⁸ แต่จงส่งสอนโยชูวา และหนูนใจ และเสริมกำลังเขา เพราะเขาจะข้ามนำหน้าไปก่อนประชาชนนี้ และเขาจะทำให้ประชาชนได้รับดินแดนที่เจ้าจะมองเห็นนั้นเป็นมรดก' ²⁹ ดังนั้นพวกเราจึงยังคงอยู่ในหุบเขาฝั่งตรงข้ามกับเบรเปโธร์

Chapter 4

¹ บัดนี้ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังกฎบัญญัติและข้อบังคับที่ข้าพเจ้าจะสอนพวกท่าน จงปฏิบัติตามเพื่อพวกท่านจะมีชีวิตและเข้าไปยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านจะทรงมอบให้แก่พวกท่าน ² พวกท่านจะไม่เพิ่มเข้าไปในถ้อยคำใดๆ ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแก่พวกท่าน และจะไม่ทำให้น้อยลง เพื่อว่าพวกท่านจะรักษาคำบัญชาต่างๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านนั้น ³ ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์กระทำเนื่องจากพระบาอัลเปโออร์ ทุกคนที่ติดตามพระบาอัลเปโออร์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงทำลายพวกเขาไปจากท่ามกลางพวกท่านแล้ว

⁴ แต่พวกท่านผู้ยึดมั่นต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านก็มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ คือ พวกท่านทุกคน ⁵ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สอนกฎบัญญัติและข้อบังคับให้แก่พวกท่านตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ข้าพเจ้า เพื่อพวกท่านจะกระทำตามในท่ามกลางดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปเพื่อยึดครองนั้น ⁶ ดังนั้นจงถือรักษาและกระทำตาม เพราะนี่คือสติปัญญาและความเข้าใจของพวกท่านในสายตาของประชาชนต่างๆ ผู้ที่จะได้ยินเกี่ยวกับกฎหมายทั้งหมดเหล่านี้โดยกล่าวว่า 'แต่ที่เดียวที่ชนชาติอันยิ่งใหญ่คือประชาชนผู้มีสติปัญญาและความเข้าใจ'

⁷ เพราะมีชนชาติใหญ่อื่นใดที่มีพระเจ้าองค์หนึ่งที่อยู่ใกล้พวกเขา เหมือนดังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราที่พวกเราต้องพึ่งพิงพระองค์ได้ทุกอย่างอย่างนั้นหรือ? ⁸ มีชนชาติใหญ่อื่นใดที่มีกฎบัญญัติและข้อบังคับอันชอบธรรมเหมือนกับกฎบัญญัติเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ตรงหน้าของพวกท่านในวันนี้เช่นนั้นหรือ? ⁹ เพียงแต่จงเอาใจใส่และปกป้องตัวของพวกท่านเอาไว้ให้ดี เพื่อว่าพวกท่านจะไม่หลงลืมสิ่งต่างๆ ที่ดวงตาของพวกท่านได้เห็นแล้ว เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะไม่ออกไปจากหัวใจของพวกท่านไปจนตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของพวกท่าน แต่จงทำให้บรรดาลูกและบรรดาหลานของพวกท่านได้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้เถิด

¹⁰ ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยินต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงเรียกประชาชนมาชุมนุมต่อหน้าเรา และเราจะทำให้พวกเขาได้ยินบรรดาถ้อยคำของเรา เพื่อพวกเขาจะสามารถเรียนรู้ที่จะยำเกรงเราในทุกวันที่พวกเขามีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ และที่พวกเขาจะสอนให้แก่บรรดาลูกหลานของพวกเขานี้' ¹¹ พวกท่านได้เข้ามาใกล้และยืนอยู่ที่เชิงเขา ภูเขาอันมีไฟลุกโชนขึ้นไปถึงใจกลางของท้องฟ้า มีความมืดครึ้ม มีเมฆ และความมืดหนาแน่น ¹² พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกท่านออกมาจากกลางเพลิงนั้น พวกท่านได้ยินเสียงพร้อมกับบรรดาถ้อยคำ แต่พวกท่านไม่ได้เห็นรูปรพรรณสัณฐาน พวกท่านเพียงแต่ได้ยินเสียงเท่านั้น

¹³ พระองค์ได้ทรงประกาศต่อพวกท่านถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกท่านให้ปฏิบัติ คือ บัญญัติสิบประการ พระองค์ทรงเขียนบัญญัติเหล่านั้นบนศิลาสองแผ่น ¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าในเวลานั้น เพื่อสอนกฎหมายและกฎบัญญัติให้แก่พวกท่านได้กระทำตามในดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปเพื่อยึดครอง ¹⁵ ดังนั้นจงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดี เพราะพวกท่านไม่ได้เห็นรูปรพรรณสัณฐานในวันนั้นที่พระยาห์เวห์ตรัสออกมาจากกลางเพลิงนั้นที่โฮเรบ

¹⁶ พวกท่านอย่าทำตัวเองให้เสื่อมเสีย และสร้างรูปแกะสลักที่เป็นเหมือนกับสิ่งทรงสร้างใด ๆ รูปปั้นที่เป็นชายหรือหญิง ¹⁷ หรือรูปเหมือนของสัตว์ชนิดใด ๆ ที่อยู่บนแผ่นดินโลก หรือรูปเหมือนของนกมีปีกที่บินในท้องฟ้า ¹⁸ หรือรูปเหมือนของสิ่งใด ๆ ที่เลื้อยคลานไปบนดิน หรือรูปเหมือนของปลาใด ๆ ที่อยู่ใต้น้ำใต้แผ่นดินโลก

¹⁹ พวกท่านอย่าเปิดดวงตาของพวกท่านมองขึ้นไปท้องฟ้า และมองที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือดวงดาวต่าง ๆ คือบริวารทั้งหมดของท้องฟ้า และถูกชักนำให้ในมัสการสิ่งเหล่านั้นและบูชาสิ่งเหล่านั้น คือ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้เป็นการแบ่งสรรแก่ประชาชนทุกคนภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด ²⁰ แต่พระยาห์เวห์ได้ยึดท่านและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือออกจากอียิปต์ เพื่อเป็นประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์เองอย่างพวกท่านเป็นในทุกวันนี้

²¹ พระยาห์เวห์ทรงพิโรธข้าพเจ้าเหตุเพราะพวกท่าน พระองค์ทรงสัญญาว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และที่ข้าพเจ้าไม่สมควรเข้าไปในดินแดนอันประเสริฐ คือดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะมอบให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ²² แต่ข้าพเจ้าต้องตายในดินแดนนี้ ข้าพเจ้าต้องไม่ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกท่านจะข้ามไปและยึดครองดินแดนอันประเสริฐนั้น ²³ จงระวังตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่หลงลืมพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับพวกท่าน และสร้างรูปแกะสลักที่เป็นรูปทรงใด ๆ เพื่อตัวของพวกท่านเองดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงห้ามไม่ให้พวกท่านกระทำนั้น ²⁴ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญและเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

²⁵ เมื่อพวกท่านให้กำเนิดบรรดาลูกและหลานทั้งหลาย และเมื่อพวกท่านจะอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นเป็นเวลานาน และถ้าพวกท่านจะทำตัวเองให้เสื่อมเสีย และสร้างรูปแกะสลักเป็นรูปทรงของสิ่งใด ๆ และทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งเป็นการยั่วใจให้พระองค์ทรงพิโรธ ²⁶ ข้าพเจ้าอันเชียวท้องฟ้าและแผ่นดินโลกให้เป็นพยานเพื่อต่อต้านพวกท่านในวันนี้ ที่ไม่ช้านานพวกท่านจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น พวกท่านจะไม่ได้อยู่เวลาของพวกท่านให้ยาวนาน แต่พวกท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นซาก ²⁷ พระยาห์เวห์จะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย และพวกท่านจะเหลือเพียงจำนวนน้อยในท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พระยาห์เวห์จะทรงนำท่านให้จากไปนั้น

²⁸ ที่นั่นพวกท่านจะปรนนิบัติบรรดาพระอื่น การงานแห่งน้ำมือของมนุษย์ คือไม้และหิน ที่มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน รับประทานไม่ได้ หรือดมกลิ่นไม่ได้

²⁹ แต่จากที่นั่นพวกท่านจะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะพบพระองค์ เมื่อพวกท่านแสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของพวกท่าน และด้วยสุดจิตของพวกท่าน ³⁰ เมื่อพวกท่านอยู่ในความเศร้าโศก และเมื่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดมาเหนือพวกท่าน ในวันเหล่านั้นต่อมาพวกท่านจะหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และฟังเสียงของพระองค์

31 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตา พระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกท่านผิดหวังหรือทรงทำลายพวกท่าน หรือทรงลิดรอนพันธสัญญาของบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้กับพวกเขา **32** บัดนี้จงถามถึงวันเหล่านั้นในอดีต คือวันที่อยู่ก่อนพวกท่าน นับจากวันนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ และจากฟากฟ้าหนึ่งไปจนถึงอีกฟากฟ้าหนึ่ง จงถามว่าเคยมีสิ่งใดเหมือนกับสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้บ้างหรือ? หรือมีสิ่งใดที่เคยได้ยืนมาอย่างนี้บ้างหรือ?

33 เคยมีคนได้ยืนเสียงของพระเจ้าที่ตรัสออกมาจากกลางเปลืองอย่างที่พวกท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่แบบนี้ไหม? **34** หรือเคยมีพระเจ้าองค์ใดที่ได้พยายามไปและนำชนชาติหนึ่งมาเพื่อพระองค์เองจากท่ามกลางอีกชนชาติหนึ่งด้วยการลงใจ ด้วยหมายสำคัญ ด้วยการอัศจรรย์ ด้วยสงคราม ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก และด้วยเหตุที่น่ากลัวยิ่งนัก ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาพวกท่านอย่างนั้นหรือ?

35 สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า และนอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดเลย **36** จากท้องฟ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกท่านได้ยินเสียงของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงสั่งสอนพวกท่าน บนแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกท่านเห็นเปลืองอันยิ่งใหญ่ พวกท่านได้ยินถ้อยคำของพระองค์ออกมาจากท่ามกลางเปลืองนั้น **37** เพราะพระองค์ทรงรักบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน พระองค์ทรงเลือกเชื้อสายที่ตามมาของพวกเรา และนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์พร้อมกับการทรงสถิตของพระองค์ พร้อมกับฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ **38** เพื่อขับไล่ชนชาติทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าออกไปต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน เพื่อนำพวกท่านเข้ามาและเพื่อมอบดินแดนของพวกท่านให้เป็นกรรมสิทธิ์อย่างเช่นในทุกวันนี้

39 ดังนั้นในวันนั้นจึงรู้เถิด และฟังสิ่งนี้เอาไว้ในหัวใจของพวกท่าน ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าเบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง ไม่มีผู้ใดอีกแล้ว **40** พวกท่านจะรักษาบรรดากฎหมายของพระองค์และพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดีและพร้อมทั้งบรรดาบุตรหลานที่มาจากพวกท่านด้วย และเพื่อวันเวลาของพวกท่านจะยืนยาวในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่านเป็นนิรันดร์"

41 แล้วโมเสสจึงได้เลือกเมืองสามเมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน **42** เพื่อคนจะหลบหนีไปที่เมืองใดเมืองหนึ่งในเมืองเหล่านี้ ถ้าหากเขาได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา โดยไม่ได้เป็นศัตรูกันมาก่อน โดยการหนีไปที่เมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้ เขาจะรอดชีวิต **43** เมืองเหล่านี้คือ เมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดาร คือประเทศบนที่ราบ สำหรับเผ่ารูเบน เมืองราโมทในกิเลอาด สำหรับเผ่ากาด และเมืองโกแลนในบาซัน สำหรับเผ่ามนัสเสห์

44 นี่คือกฎหมายที่โมเสสได้วางไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล **45** เหล่านี้คือกฎหมายที่เป็นพันธสัญญา กฎบัญญัติต่าง ๆ และกฎหมายอื่น ๆ ที่โมเสสได้กล่าวต่อประชาชนอิสราเอลเมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์ **46** เมื่อพวกเขาอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ในหุบเขาตรงกันข้ามกับเบรเปโธร์ ในดินแดนของสิโหนผู้เป็นกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮชโบน คือผู้ที่โมเสสและประชาชนอิสราเอลได้ปราบให้พ่ายแพ้เมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์

47 พวกเขายึดดินแดนของสิโหนเป็นกรรมสิทธิ์ และดินแดนของโอกผู้เป็นกษัตริย์แห่งบาซัน เหล่านี้คือกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ผู้อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนไปทางทิศตะวันออก **48** อาณาเขตนี้นับจากอาโรเออร์ไปถึงสุดขอบลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิริออน (หรือภูเขาเฮอร์โมน) **49** และรวมถึงที่ราบทั้งหมดของแม่น้ำจอร์แดน ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ ไปถึงเนินลาดของปัสกาห์

Chapter 5

¹ โมเสสได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดและกล่าวแก่พวกเขาว่า 'อิสราเอลเอ๋ย จงฟังกฎบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าจะกล่าวให้พวกท่านได้ยินในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะเรียนรู้และถือรักษาเอาไว้' ² พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงกระทำพันธสัญญาต่อพวกเราที่ไฮเรบ ³ พระยาห์เวห์มิได้ทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเรา แต่ทรงกระทำกับพวกเรา พวกเราทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ในทุกวันนี้ ⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พวกท่านหน้าต่อหน้าที่บนภูเขาออกมาจากกลางเพลิงนั้น

⁵ (ข้าพเจ้าได้ยินอยู่ระหว่างพระยาห์เวห์กับพวกท่านในเวลานั้น เพื่อเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ให้แก่พวกท่าน เพราะพวกท่านหวาดกลัวเนื่องจากเพลิงนั้น และพวกท่านไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า ⁶ 'เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้นำพวกเจ้าออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกมาจากครัวเรือนของกาส ⁷ พวกเจ้าจะไม่มีพระอื่นใดต่อหน้าเรา ⁸ พวกเจ้าจะไม่ทำรูปสลักสำหรับตัวเองหรือรูปเหมือนของสิ่งใด ๆ ที่อยู่บนฟ้าเบื้องบน หรือที่อยู่บนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือที่อยู่ในใต้น้ำนั้น

⁹ พวกเจ้าจะไม่ก้มกราบลงหรือปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ทรงห่วงหาอาทร เราลงโทษความชั่วช้าของบรรดาบรรพบุรุษนั้นโดยการนำการลงโทษมาเหนือบรรดาบุตรหลาน คือ ชั่วอายุที่สามและสี่ของบรรดาคนที่เกลียดชังเรา ¹⁰ และสำแดงความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญาต่อหลายพันชั่วอายุ ต่อบรรดาคนเหล่านั้นที่รักเราและถือรักษาพระบัญชาทั้งหลายของเรา ¹¹ พวกเจ้าจะไม่ยกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าอย่างไม่สมควร เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยคนที่ยกพระนามของพระยาห์เวห์อย่างไม่สมควรให้ได้รับความผิด

¹² จงรักหาวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้บัญชาพวกเจ้า ¹³ พวกเจ้าจะลงแรงหรือทำงานทั้งหมดของพวกเจ้าในหกวัน ¹⁴ แต่ในวันที่เจ็ดคือวันสะบาโตจงถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ในวันที่นั้นพวกเจ้าจะไม่ทำการงานใด ๆ ไม่ว่าตัวเจ้า หรือบุตรชายของพวกเจ้า หรือบุตรสาวของพวกเจ้า หรือกาสชายของพวกเจ้า หรือกาสหญิงของพวกเจ้า หรือวัวผู้ของพวกเจ้า หรือลาของพวกเจ้า หรือฝูงสัตว์ใด ๆ ของพวกเจ้า หรือคนต่างชาติดังใดก็ตามที่อาศัยอยู่ในรั้วประตูของพวกเจ้า สิ่งนี้เพื่อให้คนรับใช้ชายและคนรับใช้หญิงของพวกเจ้าได้พักผ่อนเหมือนกับพวกเจ้าด้วย

¹⁵ พวกเจ้าจะระลึกถึงว่าพวกเจ้าได้เป็นทาสในดินแดนอียิปต์ และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้ทรงนำพวกเจ้าออกมาจากที่นั่นโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และโดยพระกรที่เหยียดออก ด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าจึงได้ทรงบัญชาให้พวกเจ้าถือรักษาวันสะบาโต ¹⁶ จงให้เกียรติแก่บิดาของพวกเจ้าและแก่มารดาของพวกเจ้า ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้ทรงบัญชาให้พวกเจ้ากระทำนั้น เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าประทานให้แก่พวกเจ้า และเพื่อพวกเจ้าจะไปดีมาดี

¹⁷ พวกเจ้าจะไม่ฆ่าคน ¹⁸ พวกเจ้าจะไม่ล่วงประเวณี ¹⁹ พวกเจ้าจะไม่ลักขโมย ²⁰ พวกเจ้าจะไม่ให้คำพยานเท็จต่อเพื่อนบ้านของพวกเจ้า ²¹ พวกเจ้าจะไม่อยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน พวกเจ้าจะไม่อยากได้บ้านของเพื่อนบ้าน ทุ่งนาของเขา หรือกาสชายของเขา หรือกาสหญิงของเขา วัวผู้ของเขา หรือลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของเพื่อนบ้านของพวกเจ้า'

²² ถ้อยคำเหล่านี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังต่อที่ชุมนุมชนทั้งหมดของพวกท่านบนภูเขาออกมาจากกลางเพลิง จากก้อนเมฆ และจากความมืดทึบ พระองค์มิได้ทรงเพิ่มเติมถ้อยคำใด ๆ อีก พระองค์ทรงจารึกถ้อยคำเหล่านั้นบนศิลาสองแผ่น และได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า ²³ ต่อมาเมื่อพวกท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสออกมาจากท่ามกลางความมืดในขณะที่ภูเขาเหล่านั้นกำลังลุกไหม้ ซึ่งพวกท่านได้เข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือบรรดาผู้อาวุโสทั้งหมดของพวกท่านและบรรดาหัวหน้าเผ่าต่าง ๆ ของพวกท่าน

²⁴ พวกท่านกล่าวว่า 'ดูเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์และความยิ่งใหญ่ของพระองค์แก่พวกเรา และพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ออกมาจากกลางเพลิง ในวันที่พวกเราได้เห็นแล้วว่าเมื่อพระเจ้าตรัสกับประชากร พวกเราสามารถมีชีวิตอยู่' ²⁵ แต่ทำไมพวกเราจึงสมควรตาย? เพราะเพลิงอันยิ่งใหญ่นี้จะเผาผลาญพวกเรา ถ้าพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรานานกว่านี้ เราจะตายแน่ ²⁶ เพราะนอกเหนือจากพวกเรา มีใครหรือในท่ามกลางมนุษย์ทั้งหมดที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ตรัสออกมาจากกลางเพลิงและยังได้มีชีวิตอยู่เหมือนอย่างพวกเราหรือ?

²⁷ สำหรับท่านนั้น ท่านควรไปและฟังทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราตรัส ขอบทกวนทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราตรัสกับท่านให้แก่พวกเรา พวกเราจะฟังและกระทำตาม' ²⁸ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินถ้อยคำต่าง ๆ ของพวกท่านเมื่อพวกท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้า พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้ยินถ้อยคำต่าง ๆ ของประชาชนนี้ สิ่งที่พวกเขาเหล่านั้นดี

²⁹ โอ ซึ่งมิหัวใจเช่นนี้ในพวกเขา ที่พวกเขาจะให้เกียรติแก่เราและรักษาคำบัญชาทั้งสิ้นของเราเสมอ เพื่อพวกเขาและบรรดาบุตรหลานของพวกเขาก็จะไปดีมาดีเป็นนิรันดร์ ³⁰ จงไปพูดกับพวกเขาว่า "จงกลับไปยังเต็นท์ของพวกเจ้าเถิด"

³¹ แต่สำหรับเจ้า จงยืนอยู่ที่นี่กับเรา และเราจะบอกเจ้าถึงคำบัญชาทั้งสิ้น พระบัญญัติและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่เจ้าจะสอนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะถือรักษาในดินแดนที่เราจะมอบให้แก่พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์' ³² ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะถือรักษาสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาแก่พวกท่าน พวกท่านจะไม่หันเหไปทางขวาหรือหันเหไปทางซ้าย ³³ พวกท่านจะเดินในทุกทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาแก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ และเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อพวกท่านจะมีวันเวลาที่ยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านจะได้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น

Chapter 6

¹ ดังนั้น เหล่านี้คือพระบัญชา กฎบัญญัติ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้สอนพวกท่าน เพื่อที่พวกท่านจะถือรักษาไว้ในดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเพื่อยึดครองนั้น ² เพื่อที่พวกท่านจะให้เกียรติต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เมื่อพวกท่านถือรักษากฎบัญญัติและพระบัญชาทั้งสิ้นของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาให้แก่พวกท่าน คือพวกท่าน บรรดาบุตรชายของพวกท่าน และบรรดาบุตรหลานของพวกท่าน ตลอดทุกวันที่ในชีวิตของพวกท่าน เพื่อวันเวลาของพวกท่านจะยืนยาว

³ ด้วยเหตุนี้ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำเหล่านี้และถือรักษาเอาไว้เพื่อที่พวกท่านจะปฏิบัติ เพื่อที่พวกท่านจะทวีคูณอย่างมากมายในดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลล้น ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ทรงสัญญาแก่พวกท่านว่าจะทรงกระทำ ⁴ อิสราเอลเอ๋ยจงฟังเถิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าเดียว ⁵ พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดหัวใจของพวกท่าน ด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของพวกท่าน

⁶ ถ้อยคำทั้งหลายที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ จะอยู่ในหัวใจของพวกท่าน ⁷ และพวกท่านจะหมั่นเพียรสอนถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่บรรดาบุตรหลานของพวกท่าน พวกท่านจะพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อพวกท่านนั่งอยู่ในบ้านของพวกท่าน เมื่อพวกท่านเดินไปบนถนน เมื่อพวกท่านนอนลง และเมื่อพวกท่านลุกขึ้น ⁸ พวกท่านจะผูกถ้อยคำเหล่านี้เป็นดั่งเครื่องหมายอยู่บนมือของพวกท่าน และพวกท่านจะคาดไว้ที่หน้าผากระหว่างดวงตาของพวกท่าน ⁹ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้บนวงกบประตูบ้านของพวกท่านและบนประตู่รั้วของพวกท่าน

¹⁰ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงนำพวกท่านเข้าไปในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้ต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ที่พระองค์จะประทานให้แก่พวกท่าน พร้อมกับเมืองต่าง ๆ ที่กว้างใหญ่และดียิ่งนักซึ่งพวกท่านไม่ได้สร้าง ¹¹ และบรรดาบ้านเรือนที่เต็มไปด้วยสิ่งที่ดีทุกอย่างซึ่งพวกท่านไม่ได้กระทำ บ่อน้ำต่าง ๆ ที่พวกท่านไม่ได้ขุด และบรรดาสวนอันอุดมกับต้นมะกอกที่พวกท่านไม่ได้ปลูก พวกท่านจะรับประทานและอิมหน้า

¹² ดังนั้นจงเอาใจใส่ให้ดี เพื่อที่พวกท่านจะไม่หลงลืมพระยาห์เวห์ ผู้ทรงได้นำพวกท่านออกจากดินแดนอียิปต์ ออกจากเรือนทาส ¹³ พวกท่านจะให้เกียรติต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจะนับสการพระองค์ และพวกท่านจะปฏิญาณโดยพระนามของพระองค์ ¹⁴ พวกท่านจะไม่ติดตามพระอื่น ๆ บรรดาพระทั้งหลายของประชาชนที่อยู่ล้อมรอบพวกท่าน

¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านนั้นทรงเป็นพระเจ้าที่หวงแหน ถ้าหากพวกท่านกระทำ พระพิโรธของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะพลุ่งขึ้นเพื่อโจมตีพวกท่าน และพระองค์จะทำลายพวกท่านจากผืนแผ่นดินโลก ¹⁶ พวกท่านจะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเหมือนที่พวกท่านได้ทดสอบพระองค์ที่มีสาส์น ¹⁷ พวกท่านจะเคร่งครัดในการถือรักษาพระบัญชาต่าง ๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระบัญชาเกี่ยวเนื่องด้วยพิธีต่าง ๆ ของพระองค์ และกฎบัญญัติของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกท่านเอาไว้

¹⁸ พวกท่านจะทำการสิ่งที่จะต้องและดีงามในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อพวกท่านจะเข้าไปและยึดครองดินแดนอันประเสริฐที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ¹⁹ เพื่อขับไล่บรรดาศัตรูทั้งหมดของพวกท่านที่อยู่ต่อหน้าพวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้

²⁰ เมื่อบุตรชายของพวกท่านถามพวกท่านในเวลาที่จะมาถึง กล่าวว่า 'อะไรคือกฎเกณฑ์ กฎบัญญัติต่าง ๆ ตามพันธสัญญา และกฎเกณฑ์อื่น ๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทรงบัญชาแก่พวกเรา?' ²¹ แล้วพวกท่านจะพูดกับบุตรชายของพวกท่านว่า 'เราได้เคยตกเป็นทาสของฟาโรห์ในอียิปต์ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์' ²² และพระองค์ได้ทรงกระทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ทรงกระทำกิจอันยิ่งใหญ่และรุนแรงเหนืออียิปต์ เหนือฟาโรห์ และเหนือครุฑเรือนทั้งหมดของเขาต่อหน้าต่อตาของพวกเรา

²³ และพระองค์ได้ทรงนำพวกเราออกจากที่นั่น เพื่อที่พระองค์จะทรงนำพวกเราเข้าไปในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเราว่าจะทรงมอบให้แก่พวกเรา ²⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกเราให้ถือรักษากฎบัญญัติทั้งสิ้นเหล่านี้เสมอ ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อผลดีของพวกเราเอง เพื่อพระองค์จะทรงรักษาพวกเราให้มีชีวิตดังที่พวกเราเป็นอยู่ในทุกวันนี้ ²⁵ ถ้าหากพวกเราถือรักษาพระบัญชาทั้งสิ้นเหล่านี้ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาเอาไว้แก่พวกเรานั้น สิ่งนี้จะมีความชอบธรรมของพวกเรา'

Chapter 7

¹ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงนำพวกท่านเข้ามาในดินแดนที่พวกท่านได้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น พระองค์จะทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ต่อหน้าพวกท่าน คือชาวฮิตไทต์ ชาวเกอร์กาซ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์ซีย์ และชาวเยบูน ชนชาติเจ็ดชนชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่าน ² คือ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นผู้ประทานชนชาติเหล่านั้นให้แก่พวกท่านเมื่อพวกท่านรบชนะพวกเขา และพวกท่านต้องทำลายพวกเขาให้สิ้นซาก พวกท่านจะไม่ทำพันธสัญญาใด ๆ กับพวกเขา และไม่สำแดงความเมตตาต่อพวกเขาเลย

³ พวกท่านอย่าได้ทำการสมรสใด ๆ กับพวกเขา พวกท่านจะไม่มอบบรรดาบุตรหญิงของพวกท่านให้แก่บรรดาบุตรชายของพวกเข และพวกท่านจะไม่นำบรรดาบุตรหญิงของพวกเขามาให้แก่บรรดาบุตรชายของพวกท่าน ⁴ เพราะพวกเขาจะทำให้บรรดาบุตรชายของพวกท่านหันเหไปจากการติดตามเรา เพื่อพวกเขาจะมีสการพระอื่น แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพลุ่งขึ้นโจมตีพวกท่าน และพระองค์จะทรงทำลายพวกท่านอย่างรวดเร็ว ⁵ นี่คือวิธีการที่พวกท่านจะจัดการกับพวกเขา พวกท่านจะทำลายแท่นบูชาพวกเขา กุบบริดาเสาคืนของพวกเขานั่นแหลกละเอียดเป็นชิ้น โคนเสาอาเซราห์ลง และเผาบรรดารูปเคารพของพวกเขาล้าง

⁶ เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ได้รับการแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ได้ทรงเลือกพวกท่านให้เป็นประชาชาติที่พระองค์ทรงครอบครอง ยิ่งกว่าประชาชาติอื่นทั้งหมดที่อยู่บนผืนแผ่นดินโลกนี้ ⁷ พระยาห์เวห์มิได้ทรงตั้งความรักของพระองค์เหนือพวกท่านหรือทรงเลือกพวกท่านเพราะพวกท่านมีจำนวนมากกว่าประชาชาติใด ๆ ⁸ แต่เพราะพวกท่านเป็นประชาชาติที่มีจำนวนน้อยที่สุด แต่เพราะพระองค์ทรงรักพวกท่าน และพระองค์ทรงปรารถนาที่จะรักษาคำสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน นี่จึงเป็นสาเหตุที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทรงไล่พวกท่านออกจากเรือนทาส จากพระหัตถ์ของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์

⁹ ด้วยเหตุนี้ จงรู้จักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความสัตย์ซื่อไปจนเป็นพันชั่วอายุสำหรับผู้ที่ยรักพระองค์และรักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์ ¹⁰ แต่ทรงตอบสนองต่อบรรดาคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าของพวกท่าน ทรงทำลายพวกเขา พระองค์จะไม่ทรงปราณีต่อคนใดที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบสนองเขาต่อหน้าเขาเอง

¹¹ ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะถือรักษาพระบัญชา กฎบัญญัติ และกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ ¹² ถ้าหากพวกท่านฟังกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ และถือรักษาและกระทำตาม สิ่งนี้จะเกิดขึ้นแน่นอนคือพระยาห์เวห์จะทรงรักษาพันธสัญญาและความสัตย์ซื่อที่พระองค์ได้ทรงสัญญาเอาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ¹³ พระองค์จะทรงรักพวกท่าน ทรงอวยพรพวกท่าน และทรงให้พวกท่านมีจำนวนทวีคูณ พระองค์ทรงอวยพรผลจากร่างกายของพวกท่าน และผลจากผืนดินของพวกท่าน พืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และน้ำมันของพวกท่าน ทรงเพิ่มพูนฝูงสัตว์และบรรดาลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่าน ในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกท่านนั้น

¹⁴ พวกท่านจะได้รับการอวยพรมากยิ่งขึ้นกว่าประชาชาติอื่น ๆ ทั้งหมด จะไม่มีผู้ขายที่เป็นหมันหรือผู้หญิงที่เป็นหมันท่ามกลางพวกท่านหรือท่ามกลางฝูงสัตว์ของพวกท่าน ¹⁵ พระยาห์เวห์จะกำจัดโรคภัยทั้งหมดออกไปจากพวกท่าน จะไม่มีโรคภัยของอียิปต์ที่พวกท่านได้รู้จักที่พระองค์จะทำให้เกิดขึ้นกับพวกท่าน แต่พระองค์จะทรงทำให้เกิดขึ้นกับบรรดาคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน ¹⁶ พวกท่านจะทำลายประชาชาติทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานชัยชนะให้แก่พวกท่าน และนิรันดร์ของพวกท่านจะไม่มีความสงสัยต่อพวกเขา พวกท่านจะไม่มีการพระต่าง ๆ ของพวกเขา เพราะนั่นจะเป็นกับดักสำหรับพวกท่าน

¹⁷ ถ้าพวกท่านกล่าวในใจของพวกท่านว่า 'ชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้มีจำนวนมากกว่าเรา แล้วเราจะขับไล่พวกเขาไปได้อย่างไร?' ¹⁸ อย่ากลัวพวกเขาเลย พวกท่านจะระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำแล้วต่อฟาโรห์และต่ออียิปต์ทั้งหมด ¹⁹ การทนทุกข์ครั้งใหญ่ที่นัยน์ตาของพวกท่านได้เห็น หมายถึง การอัศจรรย์ต่าง ๆ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านออกมา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำอย่างเดียวกันต่อบรรดาชนชาติทั้งหมดที่พวกท่านกลัว

²⁰ ยิ่งไปกว่านั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงส่งฝูงต่อมามาท่ามกลางพวกเขา จนกว่าบรรดาคนเหล่านั้นที่หลงเหลือและซ่อนตัวอยู่จากพวกท่านจะถูกทำลายให้หมดไปต่อหน้าของพวกท่าน ²¹ พวกท่านจะไม่หวาดกลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่ท่ามกลางพวกท่าน พระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม

²² พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงขับไล่ชนชาติต่าง ๆ เหล่านั้นต่อหน้าพวกท่านทีละน้อย พวกท่านจะไม่ได้รับชนะพวกเขาในครั้งเดียวหรือสัตว์ป่าทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบพวกท่านจะเพิ่มมากขึ้น ²³ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานชัยชนะเหนือพวกเขาเมื่อพวกท่านประจันหน้าพวกเขาในสงคราม พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาสิ้นลงอย่างมากจนกระทั่งพวกเขาถูกทำลาย ²⁴ พระองค์จะทรงทำให้บรรดาภคินีของพวกเขาคอยอยู่ภายใต้อำนาจของพวกท่าน และพวกท่านจะกำจัดชื่อของพวกเขากลับไปเสียจากภายใต้ฟ้า ไม่มีสักคนเดียวที่จะสามารถยืนหยัดต่อหน้าพวกท่าน จนกว่าพวกท่านได้ทำลายพวกเขาจนหมด

²⁵ พวกท่านจะเผารูปแกะสลักพระต่าง ๆ ของพวกเขา อย่าโลภเงินหรือทองที่ห่อหุ้มรูปเหล่านั้นและนำมาเป็นของพวกท่าน เพราะถ้าหากพวกท่านทำอย่างนั้น พวกท่านจะติดกับดักของมัน เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ²⁶ พวกท่านจะไม่นำสิ่งที่น่ารังเกียจใด ๆ เข้ามาในบ้านของพวกท่านและเริ่มต้นมีสการสิ่งนั้น พวกท่านจะรังเกียจและชิงชังสิ่งนั้นที่สุด เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกแยกเอาไว้เพื่อการทำลาย

Chapter 8

¹ พวกท่านต้องถือรักษาพระบัญชาทั้งสี่ที่ข้าพเจ้ากำลังมอบให้แก่พวกท่านในวันนี้ เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตและทวีคูณขึ้น และเข้าไปเพื่อยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ² พวกท่านจะระลึกถึงวิถีทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านช่วงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารนั้น เพื่อว่าพระองค์จะทำให้พวกท่านถ่อมใจลง เพื่อพระองค์จะทรงทดสอบพวกท่านให้รู้ถึงสิ่งที่อยู่ในใจของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะถือรักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระองค์หรือไม่

³ พระองค์ได้ทรงทำให้พวกท่านถ่อมใจลง และทำให้พวกท่านหิว และทรงเลี้ยงดูพวกท่านด้วยมานา คือสิ่งที่พวกท่านไม่เคยรู้จักและบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านก็ไม่เคยรู้จัก พระองค์ทำเช่นนั้นเพื่อให้พวกท่านรู้ว่าไม่ใช่แค่เพียงขนมปังเท่านั้นที่ทำให้ประชาชนมีชีวิตอยู่ แต่โดยทุกสิ่งที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ที่ทำให้ประชาชนมีชีวิตอยู่ ⁴ เสื้อผ้าของพวกท่านก็ไม่ชำรุดหรือขาดวัน และเท้าของพวกท่านก็ไม่บวมในช่วงระหว่างสี่สิบปีเหล่านั้น ⁵ พวกท่านจะคิดถึงสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพวกท่าน เหมือนกับผู้ชายคนหนึ่งอบรมสั่งสอนบุตรชายของตน ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านก็จะทรงอบรมสั่งสอนพวกท่าน ⁶ พวกท่านจะถือรักษาพระบัญชาต่าง ๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเดินในทางของพระองค์และถวายพระเกียรติแด่พระองค์

⁷ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทรงนำพวกท่านให้เข้าไปในดินแดนอันประเสริฐ ดินแดนที่มีธารน้ำ น้ำพุ และแหล่งน้ำ ไหลออกมา และไปยังหุบเขาต่างๆ และไปท่ามกลางเนินเขาต่าง ๆ ⁸ ดินแดนที่เต็มไปด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เกาฮุ่น ต้นมะเดื่อ และกับทิม ดินแดนที่เต็มไปด้วยต้นมะกอกและน้ำผึ้ง ⁹ คือดินแดนที่พวกท่านจะรับประทานขนมปังได้อย่างไม่ขาด และเป็นที่ที่พวกท่านจะไม่ไปโดยสูญเปล่า ดินแดนที่มีหินต่าง ๆ ที่ทำจากเหล็ก และพวกท่านจะขุดทองแดงได้จากเนินเขาต่าง ๆ ¹⁰ พวกท่านจะรับประทานและอิมหน่า และพวกท่านจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านสำหรับดินแดนอันประเสริฐที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน

¹¹ จงเอาใจใส่เพื่อพวกท่านจะไม่หลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และเพื่อพวกท่านจะไม่เพิกเฉยต่อพระบัญชาของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ¹² มิเช่นนั้น เมื่อพวกท่านรับประทานและอิมหน่า และเมื่อพวกท่านสร้างบ้านที่ดีและอาศัยอยู่ในนั้น จิตใจของพวกท่านจะถูกทำให้ล้าพองขึ้น ¹³ จงระวังให้ดี เมื่อฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวกท่านทวีจำนวนเพิ่มขึ้น และเมื่อเงินและทองคำของพวกท่านเพิ่มพูนขึ้น และทุกสิ่งที่พวกท่านมีนั้นเพิ่มทวียิ่งขึ้น ¹⁴ แล้วจิตใจของพวกท่านจะล้าพองและพวกท่านจะหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกมาจากเรือนทาสนั้น

¹⁵ อย่าหลงลืมพระองค์ผู้ได้ทรงนำพวกท่านผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่น่ากลัว ที่มีสรรพสัตว์ร้ายแรงและแมงป่องทั้งหลาย และผืนดินที่แห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ที่ได้ทรงทำให้น้ำออกมาจากหินเหล็กไฟนั้น ¹⁶ พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูพวกท่านในถิ่นทุรกันดารด้วยมานาที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านไม่เคยรู้จัก เพื่อว่าพระองค์จะทำให้พวกท่านถ่อมใจและทดสอบพวกท่าน เพื่อทำให้พวกท่านดีในบั้นปลาย ¹⁷ แต่พวกท่านอาจกล่าวในใจของพวกท่านว่า 'อำนาจของเราและกำลังแห่งมือของเราที่ทำให้เราได้ความมั่งคั่งทั้งหมดนี้'

¹⁸ แต่พวกท่านจะระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะพระองค์เป็นผู้ประทานอำนาจแก่พวกท่านเพื่อพวกท่านจะมั่งคั่ง เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาพันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ดังที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ¹⁹ สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ถ้าหากพวกท่านจะหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเดินตามพระอื่น ๆ นมัสการพระเหล่านั้น และบูชาพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเป็นพยานต่อท่านพวกท่านในวันนี้ว่าพวกท่านจะได้รับการลงโทษอย่างแน่นอน ²⁰ เหมือนกับชนชาติทั้งหลายที่พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ดังนั้นจะทรงลงโทษพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

Chapter 9

¹ อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด พวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนในวันนี้ เพื่อเข้าไปขับไล่ชนชาติต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่มากและเข้มแข็งกว่าพวกท่าน และยึดเมืองทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่และมีป้อมสูงถึงท้องฟ้า ² ผู้คนที่ตัวใหญ่และสูง บรรดานักรบชายทั้งหลายของคนอานาค ผู้ที่พวกท่านรู้จัก และผู้ที่พวกท่านได้ยินประชาชนพูดกันว่า 'ใครหรือที่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าบรรดานักรบชายของคนอานาคได้?'

³ ดังนั้นในวันนั้นจึงรู้เถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านคือพระองค์ผู้ทรงไปข้างหน้าพวกท่านเหมือนกับเพลิงที่เผาผลาญ พระองค์จะทรงทำลายพวกเขา และพระองค์จะทรงปราบพวกเขาต่อหน้าพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะขับไล่พวกเขาออกไปและทำให้พวกเขาพินาศไปอย่างรวดเร็ว เหมือนที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกท่าน ⁴ อย่างกล่าวในใจของพวกท่าน หลังจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่านว่า 'เป็นเพราะความชอบธรรมของเราที่พระยาห์เวห์ได้ทรงนำเราเข้ามายึดครองดินแดนนี้' เป็นเพราะความชั่วช้าของชนชาติต่างๆ เหล่านี้ที่พระยาห์เวห์ทรงกำลังขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่าน ⁵ ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมของพวกท่านหรือความเที่ยงตรงในใจของพวกท่านที่พวกท่านจะเข้าไปยึดครองดินแดนของพวกเขานั้น แต่เป็นเพราะความชั่วช้าของชนชาติต่างๆ เหล่านี้ที่พระเจ้าของพวกท่านจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกท่าน และเพื่อว่าพระองค์จะทำให้ถ้อยคำของพระองค์เป็นจริงดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือต่ออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

⁶ ดังนั้นจึงรู้เถิดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านมิได้ทรงประทานดินแดนอันประเสริฐนี้ให้แก่พวกท่านยึดครองเพราะความชอบธรรมของพวกท่าน เพราะพวกท่านเป็นประชาชนที่หิวแข็ง ⁷ จงระลึกถึงและอย่าหลงลืมว่าพวกท่านได้ช่วยให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดารมาแล้วอย่างไร จากวันที่พวกท่านได้ออกจากอียิปต์จนพวกท่านมาถึงสถานที่แห่งนี้ พวกท่านได้กบฏต่อพระยาห์เวห์ ⁸ เช่นเดียวกันที่โฮเรบ พวกท่านยังช่วยให้พระยาห์เวห์พิโรธมากพอที่จะทำให้พระองค์ทรงทำลายพวกท่านได้ ⁹ เมื่อข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนภูเขาเพื่อรับแผ่นศิลา คือแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำไว้กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันและสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำเลย

¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นให้แก่ข้าพเจ้าซึ่งถูกเขียนโดยพระหัตถ์ของพระองค์ บนศิลานั้น ทุกสิ่งได้ถูกจารึกเอาไว้เหมือนกับถ้อยคำทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศให้แก่พวกท่านจากกลางเพลิงที่บนภูเขาในวันที่ยูบุนกันนั้น ¹¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในวันสุดท้ายของสี่สิบวันสี่สิบคืนที่พระยาห์เวห์ได้ประทานศิลาสองแผ่นนั้นให้แก่ข้าพเจ้า คือศิลาแห่งพันธสัญญา ¹² พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นรับลงไปจากที่นี่ เพราะประชาชนของเจ้า ผู้ที่เจ้าได้นำออกมาจากอียิปต์ ได้ทำให้ตัวของพวกเขาเสื่อมเสียแล้ว พวกเขาได้หันออกจากวิถีที่เราได้บัญชาพวกเขาอย่างรวดเร็ว พวกเขาได้สร้างรูปหล่อสำหรับตัวพวกเขาเองแล้ว'

¹³ นอกจากนี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เราได้เห็นประชาชนนี้ พวกเขาเป็นประชาชนที่หิวแข็ง ¹⁴ จงปล่อยเราเถิด เพื่อเราจะทำลายพวกเขาและลบชื่อของพวกเขาออกจากภายใต้ฟ้า และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่เข้มแข็งและยิ่งใหญ่มากกว่าพวกเขา' ¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหันกลับและลงมาจากภูเขานั้น และภูเขานั้นกำลังเผาไหม้ แผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาทั้งสองแผ่นได้อยู่ในมือของข้าพเจ้า ¹⁶ ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด พวกท่านได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านได้หล่อรูปหล่อสำหรับตนเอง พวกท่านได้หันออกจากวิถีที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกท่านอย่างรวดเร็ว

¹⁷ ข้าพเจ้าได้นำแผ่นศิลาทั้งสองมาและทุบลงจากมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำลายแผ่นศิลานั้นต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน ¹⁸ อีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ขบหน้าลงต่อพระยาห์เวห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำเลย เพราะความบาปทั้งหมดของพวกท่านที่พวกท่านได้กระทำ ในการทำเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงพิโรธ ¹⁹ เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความเดือดดาลที่พระยาห์เวห์ได้พิโรธมากพอที่จะต่อสู้กับพวกท่านเพื่อทำลายพวกท่าน แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังข้าพเจ้าในเวลานั้นด้วย ²⁰ พระยาห์เวห์ได้ทรงมีพระพิโรธอย่างมากต่ออาโรนจนถึงกับจะทำลายเขา ข้าพเจ้าได้อธิษฐานเพื่ออาโรนในเวลานั้นด้วยเช่นกัน

²¹ ข้าพเจ้าได้นำความบาปของพวกท่าน รูปหล่อลูกโคที่พวกท่านได้สร้างขึ้น และเผาไหม้ ทุบมันจนแหลก และบดขยี้จนเป็นผง จนมันเป็นเหมือนผงฝุ่น ข้าพเจ้าโปรยมันลงไปในลำธารน้ำที่ไหลมาจากภูเขา ²² ที่กาเบราห์ ที่มีสระ และที่ซิบโรทการาอาวาร์ พวกท่านได้ช่วยให้พระยาห์เวห์ทรงพิโรธ ²³ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงส่งพวกท่านจากการเดบารเนียและตรัสว่า 'จงขึ้นไปและยึดครองดินแดนที่เราได้ประทานให้แก่พวกเจ้า' แล้วพวกท่านก็ได้กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านไม่ได้เชื่อหรือฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ²⁴ พวกท่านได้กบฏต่อพระยาห์เวห์นับจากวันนั้นที่ข้าพเจ้าได้รู้จักพวกท่าน

²⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ขบหน้าลงต่อพระยาห์เวห์ในช่วงสี่สิบวันสี่สิบคืนเหล่านั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงทำลายพวกท่าน ²⁶ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ภาวนาว่า 'โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ขอทรงอย่าได้ทำลายประชาชนของพระองค์หรือมรดกของพระองค์ผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่โดยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์'

²⁷ ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขอยำกอดพระเนตรที่ความดีของประชาชนเหล่านี้ หรือที่ความชั่วร้ายของพวกเขาก็ความบาปของพวกเขาก็ ²⁸ เพื่อว่าดินแดนจากที่ข้าพเจ้าได้นำพวกเขามานั้นจะกล่าวได้ว่า "เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงสามารถนำพวกเขาเข้าไปในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อพวกเขา และเพราะพระองค์ทรงเกลียดพวกเขา พระองค์จึงได้ทรงนำพวกเขาออกมาเพื่อประหารพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร" ²⁹ แต่พวกเขายังคงเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงนำออกมาโดยพระกำลังอันเข้มแข็งและโดยการสาแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์นั้น'

Chapter 10

¹ ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนกับครั้งแรก และจงขึ้นมาหาเราบนภูเขา และจงทำหีบไม้ไผ่หนึ่ง ² เรา จะเขียนถ้อยคำต่าง ๆ บนศิลาเช่นเดียวกับที่ได้เขียนบนศิลาสองแผ่นแรกที่เจ้าได้ทำลายไปแล้ว และเจ้าจงนำศิลาทั้งสองแผ่นใส่ไว้ในหีบนั้น' ³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ทำหีบจากไม้กระถินเทศขึ้นมาใบหนึ่ง และข้าพเจ้าได้สกัดศิลาสองแผ่นเหมือนกับครั้งแรก และข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนภูเขา โดยมี ศิลาทั้งสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า

⁴ พระองค์ได้ทรงเขียนบนศิลาเหล่านั้น เหมือนกับที่ได้ทรงเขียนในครั้งแรก คือพระบัญญัติสิบประการที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าออกมา จากกลางเพลิงที่บนภูเขาในวันแห่งการชุมนุมกันนั้น แล้วพระยาห์เวห์จึงได้ประทานศิลาเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า ⁵ ข้าพเจ้าได้หีบกลับและลงมาจาก ภูเขา และใส่แผ่นศิลาทั้งสองแผ่นในหีบที่ข้าพเจ้าได้ทำขึ้นมา ศิลาทั้งสองแผ่นก็อยู่ที่นั่น ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า" ⁶ (ประชาชน อิสราเอลได้เดินทางจากเบเอโรกเบเนยาอะคันไปยังโมเสราห์ อาโรนได้เสียชีวิตที่นั่น และเขาได้ถูกฝังที่นั่น เอเลอาซาร์ บุตรชายของเขาจึงได้ ประณิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนเขา

⁷ จากนั้น พวกเขาได้เดินทางไปที่กุดโกลดาห์ และจากกุดโกลดาห์ไปยังโยกบาราส์ ดินแดนแห่งธารน้ำ ⁸ ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกเผ่าเลวีให้เป็นผู้แบกหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เพื่อยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อประณิบัติพระองค์ และเพื่ออวยพรประชาชนในพระนาม ของพระองค์ เหมือนเช่นทุกวันนี้ ⁹ ด้วยเหตุนี้คนเลวีจึงไม่มีกรรมสมบัติหรือมรดกของดินแดนนั้นร่วมกับพวกพี่น้องของเขา พระยาห์เวห์ ทรงเป็นมรดกของเขา เหมือนดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ตรัสต่อเขา)

¹⁰ "ข้าพเจ้าได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนเหมือนอย่างครั้งแรก พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังข้าพเจ้าในเวลานั้นด้วยเช่นกัน พระยาห์เวห์ไม่ได้ ทรงปรารถนาที่จะทำลายพวกท่าน ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้น นำน้ำประชาชน นำพวกเขาไปในการเดินทางของพวกเขา พวกเขา จะเข้าไปและยึดครองดินแดนที่เราได้สัญญาเอาไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเพื่อประทานให้แก่พวกเขา'

¹² บัดนี้ อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาไม่ได้ทรงต้องการสิ่งใดจากพวกท่าน นอกจากความยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพื่อดำเนินในวิถีทั้งสิ้นของพระองค์ เพื่อรักพระองค์ และเพื่อนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาและด้วย สิ้นสุดจิตของพวกเขา ¹³ เพื่อรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และกฎบัญญัติของพระองค์ ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้เพื่อผลดี ของพวกท่านเองไม่ใช่หรือ? ¹⁴ ดูเถิด เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาผู้ทรงเป็นเจ้าของท้องฟ้าและสวรรค์สูงสุด แผ่นดินโลก พร้อมทุกสิ่ง ที่อยู่ในสิ่งเหล่านั้น ¹⁵ เพียงแต่พระยาห์เวห์ได้ทรงพอพระทัยบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านและทรงรักพวกเขา และพระองค์ทรงเลือกพวกท่าน คือเชื้อสายของพวกเขา สืบทอดจากพวกเขา มากยิ่งกว่าประชาชนอื่นใด ดังที่พระองค์ทรงกระทำในวันนี้

¹⁶ ด้วยเหตุนี้ จงเข้าสู่หนัดในหัวใจของพวกเขา และอย่าหวั่นไหวอีกต่อไป ¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เหนือพระเจ้าใด ๆ และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายใด ๆ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงฤทธิ์และน่าเกรงขาม ผู้มิได้ทรงเห็นแก่ผู้ใดและมี ได้ทรงรับอาบิสสินจ้าง ¹⁸ พระองค์ทรงดำเนินอย่างยุติธรรมเพื่อผู้ที่ทำพราพณ์และหญิงม่าย และพระองค์ทรงสำแดงความรักต่อคนต่างชาติ โดยการประทานอาหารและเสื้อผ้าให้แก่เขา

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ จงรักคนต่างชาติ เพราะพวกท่านเป็นคนต่างชาติในดินแดนอียิปต์ ²⁰ พวกท่านจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวก ท่านจะมีมัสการพระองค์ ท่านต้องผูกพันอยู่กับพระองค์ และสาบานโดยพระนามของพระองค์ ²¹ พระองค์คือคำสรรเสริญของพวกท่าน และ พระองค์คือพระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสิ่งที่น่าเกรงขามเหล่านี้ให้กับพวกท่าน ตามที่ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็นนั้น ²² บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านได้ลงไปอียิปต์เพียงเจ็ดสิบคน บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงกระทำให้พวกท่านมีจำนวน มากมายดุจดวงดาวในท้องฟ้า

Chapter 11

¹ ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและรักษาคำสั่งสอนของพระองค์ กฎบัญญัติของพระองค์ กฎหมายของพระองค์ และพระบัญชาของพระองค์เสมอ ² จงสังเกตเถิดว่าข้าพเจ้าไม่ได้กำลังกล่าวกับลูกหลานของพวกท่านผู้ที่ไม่รู้จักหรือไม่เคยเห็นการลงโทษของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ไม่เคยเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ หรือพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ ³ หมาสำคัญและการกระทำต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำในท่ามกลางอียิปต์ต่อฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ และต่อดินแดนทั้งหมดของเขา

⁴ พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อกองทัพของอียิปต์ ต่อกองทหารม้าของพวกเขาคือบรรดารถม้าของพวกเขาคือการที่พระองค์ได้ทรงทำให้ม้าในทะเลแดงท่วมจมพวกเขาในขณะที่พวกเขาไล่ตามพวกท่าน และการที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาจนถึงทุกวันนี้ ⁵ หรือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่านในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งพวกท่านได้มาถึงสถานที่แห่งนี้ ⁶ พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำต่อธารานและอาบิริม บรรดาบุตรชายของเอลิอับแห่งเผ่ารูเบน การที่แผ่นดินโลกอาบิรามของมันและกลืนพวกเขาลงไป ครวี่เรือนของพวกเขา เต็นท์ของพวกเขา และทุกสิ่งที่มีชีวิตที่ติดตามพวกเขา ในท่ามกลางอิสราเอลทั้งหมด

⁷ แต่ดวงตาของพวกท่านได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ⁸ ด้วยเหตุนี้จึงถือรักษาพระบัญชาทั้งสิ้นที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปเพื่อยึดครองนั้น ⁹ และเพื่อพวกท่านจะทำให้วันเวลาของพวกท่านยืนยาวตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญากับบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกเขา และแก่เชื้อสายของพวกเขา คือดินแดนที่ไหลล้นด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง

¹⁰ เพราะดินแดนนั้นที่พวกท่านจะเข้าไปเพื่อยึดครองนั้น ไม่เหมือนกับดินแดนของอียิปต์ที่พวกท่านได้จามา ที่พวกท่านได้หว่านเมล็ดพันธุ์ของพวกท่านและรดน้ำด้วยเท้าของพวกท่าน เป็นเหมือนสวนพืชพันธุ์ต่างๆ ¹¹ แต่ดินแดนนั้นที่พวกท่านจะข้ามไปเพื่อยึดครองนั้น เป็นดินแดนแห่งเนินเขาและหุบเขาต่างๆ และเต็มไปด้วยน้ำฝนจากท้องฟ้า ¹² ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเอาใจใส่ พระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเฝ้าอยู่เหนือดินแดนนั้นเสมอ จากวันเริ่มต้นของปีไปจนวันสุดท้ายของปี

¹³ มันจะเกิดขึ้น ถ้าพวกท่านจะฟังด้วยความหมั่นเพียรต่อพระบัญชาต่าง ๆ ของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้ เพื่อรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเพื่อปรนนิบัติพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่านและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน ¹⁴ เพื่อพระองค์จะประทานน้ำฝนในดินแดนของพวกท่านตามฤดูกาลของมัน ฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู เพื่อพวกท่านจะเก็บรวบรวมพืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และน้ำมันของพวกท่าน ¹⁵ พระองค์จะประทานดินหญ้าในท้องทุ่งของพวกท่านสำหรับฝูงสัตว์ และพวกท่านจะรับประทานและอิ่มหนำ

¹⁶ จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านเพื่อว่าหัวใจของพวกท่านจะไม่ถูกหลอกลวง และทำให้พวกท่านหันออกไปและนับสการพระอื่น ๆ และก้มกราบต่อพระเหล่านั้น ¹⁷ เพื่อว่าพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะไม่พลุ่งขึ้นต่อสู้อย่างพวกท่าน และเพื่อพระองค์จะไม่ปิดท้องฟ้าเพื่อไม่ให้มีฝน และแผ่นดินนั้นจะไม่ผลิตผล และพวกท่านจะถูกทำลายอย่างรวดเร็วจากดินแดนอันประเสริฐที่พระยาห์เวห์ทรงประทานให้แก่พวกท่าน

¹⁸ ด้วยเหตุนี้จึงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ในใจของพวกท่านและในจิตของพวกท่าน ผูกเอาไว้เป็นเหมือนเครื่องหมายที่มือของพวกท่าน และคาดเอาไว้ที่ระหว่างดวงตาของพวกท่าน ¹⁹ พวกท่านจะสอนถ้อยคำเหล่านี้ให้แก่ลูกหลานของพวกท่าน และพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อพวกท่านนั่งในบ้านของพวกท่าน เมื่อพวกท่านเดินไปตามถนน เมื่อพวกท่านนอนลง และเมื่อพวกท่านลุกขึ้น ²⁰ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำเหล่านี้เอาไว้บนวงกบประตูบ้านของพวกท่านและที่ประตูเมืองของพวกท่าน ²¹ เพื่อวันเวลาของพวกท่านและวันเวลาของลูกหลานของพวกท่านจะทวีเพิ่มขึ้นในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้พวกท่านนาถราบที่ท้องฟ้ายังอยู่เหนือแผ่นดินโลก

²² เพราะถ้าพวกท่านหมั่นเพียรในการถือรักษาพระบัญชาทั้งสิ้นที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่าน ดังที่พวกท่านกระทำตามพระบัญชาเหล่านั้น เพื่อรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และเพื่อผูกพันอยู่กับพระองค์ ²³ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงขับไล่ชนชาติต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดออกไปจากพวกท่าน และพวกท่านจะขับไล่ชนชาติต่างๆ ที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านออกไป ²⁴ ทุกสถานที่ที่ฝ่าเท้าของพวกท่านเหยียบย่างจะเป็นของพวกท่าน จากถิ่นทุรกันดารเลบานอน จากแม่น้ำ คือแม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงทะเลตะวันตกจะเป็นเขตแดนของพวกท่าน ²⁵ ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถยืนต่อหน้าพวกท่านได้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะวางความเกรงกลัวต่อพวกท่านและความครั่นคร้ามต่อพวกท่านเหนือดินแดนทั้งหมดที่พวกท่านเหยียบย่าง ดังที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกท่านแล้วนั้น

²⁶ ดูเถิด ข้าพเจ้าตั้งพระพรและคำแช่งสาปต่อหน้าพวกท่านในวันนี้ ²⁷ พระพรจะเป็นของพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านเชื่อฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้ ²⁸ และคำแช่งสาปจะเป็นของพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในวันนี้ เพื่อไปติดตามพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก ²⁹ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านนำพวกท่านเข้าสู่ดินแดนที่พวกท่านเข้าไปยึดครอง เพื่อพวกท่านจะตั้งพระพรเอาไว้บนภูเขาเกริชิม และคำแช่งสาบบนภูเขาเอบา

³⁰ พวกเขาไม่ได้ข้ามฟากแม่น้ำจอร์แดน ทางตะวันตกของถนนทิศตะวันตก ในดินแดนของคนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในอาราบาห์ ตรงข้ามกิลาอาดด้านข้างต้น โออีแห่งโมเรห์หรือ? ³¹ เพราะพวกท่านต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไปยึดครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน และพวกท่านจะยึดครองดินแดนนั้นและอาศัยอยู่ในนั้น ³² พวกท่านจะถือรักษากฎบัญญัติทั้งสิ้นและกฎหมายต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่านวันนี้

Chapter 12

¹ เหล่านี้คือกฎบัญญัติและกฎหมายต่างๆ ที่พวกท่านจะถือรักษาไว้ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่านยึดครอง ตลอดวันเวลาที่พวกท่านมีชีวิตรอยู่บนโลกนี้ ² แต่นั่นที่พวกท่านจะต้องทำลายสถานที่ทุกแห่งที่ชนชาติต่างๆ ที่พวกท่านจะยึดครองนั้นได้มีสการพระต่างๆ ของพวกเขา บนภูเขาสูงต่างๆ บนเนินเขาทั้งหลาย และได้ตั้งไม้สียะเยวทุกต้น

³ พวกท่านต้องทำลายแท่นบูชาต่างๆ ของพวกเขา จงทุบเสาหินของพวกเขาส่งให้แหลกเป็นชิ้น และเผาเสาอาเซราห์ของพวกเขาส่งให้แหลก พวกท่านต้องโค่นรูปแกะสลักพระต่างๆ ของพวกเขาและลบชื่อพระเหล่านั้นออกจากสถานที่นั้น ⁴ พวกท่านไม่มีสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านแบบนั้น ⁵ แต่จงไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเลือกออกมาจากเผ่าต่างๆ ทั้งหมดของพวกท่านเพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ ที่นั่นจะเป็นสถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่ และเป็นสถานที่ที่พวกท่านจะไป

⁶ ที่นั่นคือสถานที่ที่พวกท่านจะนำเครื่องเผาบูชาของพวกท่านมาถวาย เครื่องบูชาของพวกท่าน ทศางค์ของพวกท่าน และของถวายต่างๆ ที่นำมาจากมือของพวกท่าน ของถวายแค้นต่างๆ ของพวกท่าน ของถวายตามสมัครใจของพวกท่าน และผลแรกของฝูงสัตว์ต่างๆ ของพวกท่าน ⁷ ที่นั่นพวกท่านจะรับประทานต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและสำเริงเกี่ยวกับทุกสิ่งที่คุณได้ลงมือกระทำ พวกท่านและครัวเรือนของพวกท่าน คือสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่าน

⁸ พวกท่านจะไม่ทำสิ่งต่างๆ ทั้งหมดที่พวกเรากำลังทำในวันนี้ บัดนี้ทุกคนกำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของตัวเอง ⁹ เพราะพวกท่านยังไม่ได้มาถึงการพักสงบ มาถึงมรดกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน ¹⁰ แต่เมื่อพวกท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนและอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทำให้พวกท่านได้เป็นมรดก และเมื่อพระองค์ประทานให้พวกท่านพักสงบจากบรรดาศัตรูทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบ เพื่อพวกท่านจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย

¹¹ แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพื่อในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเลือกเพื่อทำให้พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ ที่นั่นพวกท่านจะนำทุกสิ่งที่คุณเข้าถวายบูชาพวกท่าน คือ เครื่องเผาบูชาของพวกท่าน เครื่องบูชาของพวกท่าน ทศางค์ของพวกท่าน และของถวายที่นำมาโดยมือของพวกท่าน และทุกสิ่งที่เป็นของถวายแค้นที่พวกท่านได้สาบานกับพระยาห์เวห์เอาไว้ ¹² พวกท่านจะขึ้นนมยืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ทั้งบรรดาบุตรชายของพวกท่าน บรรดาบุตรหญิงของพวกท่าน บรรดาคนรับใช้ชายของพวกท่าน บรรดาคนรับใช้หญิงของพวกท่าน และบรรดาคนเลวีผู้ที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน เพราะเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือมรดกในท่ามกลางพวกท่าน

¹³ จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาของพวกท่านในทุกสถานที่ที่พวกท่านมองเห็น ¹⁴ แต่คือสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกออกมาจากเผ่าหนึ่งในท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของพวกท่านที่พวกท่านจะถวายเครื่องเผาบูชา และที่นั่นพวกท่านจะทำทุกสิ่งที่คุณเข้าถวายบูชาแก่พวกท่าน ¹⁵ อย่างไรก็ตาม พวกท่านอาจฆ่าและรับประทานสัตว์ต่างๆ ภายในประตูเมืองของพวกท่าน ตามที่พวกท่านปรารถนาได้ จงรับพระพรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านสำหรับทุกสิ่งที่คุณได้ประทานให้แก่พวกท่าน ทั้งคนที่ไม่สะอาดและสะอาดจะรับประทานสิ่งนั้น คือสัตว์ต่างๆ เช่น ละมั่งและกวาง ¹⁶ แต่พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด พวกท่านจะเทเลือดลงบนแผ่นดินเหมือนน้ำ

¹⁷ พวกท่านจะไม่รับประทานภายในประตูเมืองของพวกท่านจากทศางค์ของพืชผลของพวกท่าน เหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน น้ำมันของพวกท่าน หรือผลแรกของฝูงสัตว์ต่างๆ ของพวกท่าน และพวกท่านจะไม่รับประทานเนื้อที่เป็นเครื่องบูชาที่ถวายแค้นที่พวกท่านได้สาบานเอาไว้ หรือไม่รับประทานของถวายตามสมัครใจ หรือไม่รับประทานของถวายที่พวกท่านนำมาด้วยมือของพวกท่าน ¹⁸ แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกท่านจะรับประทานทั้งหมดนั้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก พวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน และคนเลวีผู้ที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน พวกท่านจะขึ้นนมยืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเกี่ยวกับทุกสิ่งที่คุณได้วางมือของพวกท่านนั้น

¹⁹ จงระวังตัวของพวกท่านให้ดี เพื่อพวกท่านจะไม่ทอดทิ้งคนเลวทรามเท่าที่พวกท่านมีชีวิตรอยู่บนแผ่นดินของพวกท่าน ²⁰ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะขยายเขตแดนของพวกท่านตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน และพวกท่านพูดว่า 'เราจะรับประทานเนื้อสด' เพราะความปรารถนาของพวกท่านที่จะรับประทานเนื้อ พวกท่านอาจกินเนื้อได้ตามที่ใจของพวกท่านปรารถนา ²¹ ถ้าสถานที่แห่งนั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเลือกเพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์อยู่ห่างไกลเกินไปจากพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจะฆ่าสัตว์ส่วนหนึ่งจากฝูงสัตว์ของพวกท่านที่พระยาห์เวห์ได้ประทานให้แก่พวกท่าน ตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน พวกท่านอาจรับประทานภายในประตูเมืองของพวกท่านตามที่ใจของพวกท่านปรารถนาได้

²² เช่นการรับประทานละมั่งและกวางนั้น ดังนั้นพวกท่านจะรับประทานสิ่งนั้น คนที่ไม่สะอาดและคนที่สะอาดจะรับประทานสิ่งนั้นได้เหมือนกัน ²³ ขอเพียงแต่จงแน่ใจว่าพวกท่านไม่ดื่มเลือด เพราะเลือดคือชีวิต พวกท่านจะไม่รับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อนั้น ²⁴ พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด พวกท่านจะเทเลือดลงบนแผ่นดินเหมือนน้ำ ²⁵ พวกท่านจะไม่รับประทานเลือด เพื่อว่าพวกท่านจะไม่ผิดใจ และทั้งบุตรหลานที่ตามมาของพวกท่าน เมื่อพวกท่านจะทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

²⁶ แต่สิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ที่พวกท่านมีและของถวายแค้นต่างๆ ของพวกท่าน พวกท่านจะเอาสิ่งเหล่านี้มาและไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก ²⁷ ที่นั่นพวกท่านจะถวายเครื่องเผาบูชา คือ เนื้อและเลือด บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เลือดของเครื่องบูชาต่างๆ ของพวกท่านจะถูกเทลงบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะรับประทานเนื้อสด ²⁸ จงสังเกตและฟังทุกถ้อยคำเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดีและพร้อมกับบุตรหลานที่ตามมาของพวกท่านชั่วนิรันดร์ เมื่อพวกท่านทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

²⁹ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำจัดชนชาติทั้งหลายออกไปต่อหน้าพวกท่าน เมื่อพวกท่านเข้าไปจับไล่พวกเขา และพวกท่านจับไล่พวกเขา และอาศัยอยู่ในดินแดนของพวกเขา ³⁰ จงเอาใจใส่ตัวของพวกท่านให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ติดกับดักในการทำตามพวกเขา หลังจากที่พวกเขาถูกทำลายไปต่อหน้าพวกท่านแล้ว คือกับดักในการไต่ถามเรื่องพระต่าง ๆ ของพวกเขาด้วยการถามว่า 'ชนชาติเหล่านั้นมีสการพระของพวกเขาอย่างไรหรือ? เราจะทำอย่างเดียวกันนั้น' ³¹ พวกท่านต้องไม่มึนสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยวิธีการอย่างนั้น เพราะทุกสิ่งนั้นเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ สิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเกลียด พวกเขาได้ทำสิ่งเหล่านี้กับพระต่างๆ ของพวกเขา พวกเขาทำแม้แต่เผาบุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขากับไฟเพื่อพระต่างๆ ของพวกเขา ³² สิ่งใดก็ตามที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่าน จงปฏิบัติตาม อย่าเพิ่มเติมเข้าไปหรือตัดออก

Chapter 13

¹ ถ้าหากมีผู้พยากรณ์คนหนึ่งหรือผู้ที่ฝันเห็นคนหนึ่งลุกขึ้นในท่ามกลางพวกท่าน และถ้าหากเขาให้หมายสำคัญและการอัศจรรย์อย่างหนึ่งแก่พวกท่าน ² และถ้าหากหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ที่เขาพูดแก่ท่านนั้นเป็นอย่างนี้ว่า 'ให้พวกเราไปติดตามพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก และให้พวกเรานมัสการพระเหล่านั้น' ³ อย่าฟังถ้อยคำเหล่านั้นของผู้พยากรณ์คนนั้น หรืออย่าฟังผู้ที่ฝันเห็นนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทดสอบพวกท่านเพื่อจะรู้ว่าพวกท่านรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตหรือไม่

⁴ พวกท่านจะดำเนินตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ถวายเกียรติแด่พระองค์ ถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และพวกท่านจะมีสักการะพระองค์และผูกพันอยู่กับพระองค์ ⁵ ผู้พยากรณ์นั้นหรือผู้ที่ฝันเห็นนั้นจะต้องตาย เพราะเขาได้พญากบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ และเป็นผู้ที่ทรงไถ่พวกท่านจากเรือนทาส ผู้พยากรณ์นั้นต้องการดึงพวกท่านออกจากวิถีที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาให้พวกท่านดำเนิน ดังนั้นจงเอาความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านเสีย

⁶ สมมติว่าพี่น้องของพวกท่าน บุตรของมารดาของพวกท่าน หรือบุตรชายของพวกท่าน หรือบุตรหญิงของพวกท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของพวกท่าน หรือเพื่อนของพวกท่านผู้ที่เหมือนดวงใจของพวกท่าน เข้ามาหาพวกท่านอย่างลับๆ และพูดว่า 'ให้พวกเราไปและนมัสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรพบุรุษของพวกท่าน' ⁷ คือพระใดๆ ของประชาชนต่างๆ ที่อยู่ล้อมรอบพวกท่าน อยู่ใกล้พวกท่าน หรืออยู่ไกลจากพวกท่าน จากสุดปลายแผ่นดินโลกด้านหนึ่งไปยังจุดสิ้นสุดของปลายแผ่นดินโลกอีกด้านหนึ่ง'

⁸ อย่ายินยอมรับเขาหรือฟังเขา อย่าให้ดวงตาของพวกท่านสงสารเขา อย่าไว้ชีวิตเขาหรือซ่อนเขาไว้ ⁹ แต่พวกท่านจงฆ่าเขาเสีย มือของพวกท่านจะเป็นมือแรกที่ฆ่าเขาตาย และหลังจากนั้นจึงเป็นมือของประชาชนทุกคน ¹⁰ พวกท่านจะขว้างเขาให้ตายด้วยก้อนหิน เพราะเขาได้พยายามดึงพวกท่านออกจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์ ออกมาจากเรือนทาส ¹¹ ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินและเกรงกลัว และจะไม่ทำความชั่วซ้ำเช่นนี้ในท่ามกลางพวกท่านอีกต่อไป

¹² ถ้าพวกท่านฟังคนใดกล่าวถึงเมืองหนึ่งในเมืองทั้งหลายของพวกท่าน ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่านอาศัยอยู่ ¹³ มีคนหนุ่มบางคนเป็นคนชั่วร้ายที่ได้ออกไปจากพวกท่านและได้ดื่บบรรดาผู้อาศัยอยู่เมืองของพวกท่านและพูดว่า 'ให้พวกเราไปและนมัสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก' ¹⁴ แล้วพวกท่านจะตรวจสอบหลักฐาน ทำการค้นหา และไต่ถามอย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อพวกท่านค้นพบว่าเรื่องนั้นเป็นความจริงและถูกต้องแน่นอนที่มีการกระทำอันเลวทรามต่ำช้าเกิดขึ้นในท่ามกลางพวกท่านแล้ว พวกท่านจงลงมือกระทำเถิด

¹⁵ พวกท่านจงโจมตีผู้อาศัยในเมืองนั้นด้วยคมดาบ ทำลายจนสิ้นซาก และประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในนั้น ตลอดจนฝูงปศุสัตว์ จงทำลายด้วยคมดาบ ¹⁶ พวกท่านจะรวบรวมของที่รับมาจากเมืองนั้นนำมาไว้กลางถนนและจะเผาเมืองนั้นรวมทั้งของที่รับได้มาทั้งหมดด้วย เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เมืองนั้นจะเป็นกองซากปรักหักพังไปเป็นนิรันดร์ มันจะต้องไม่ถูกสร้างขึ้นมาอีก

¹⁷ ต้องไม่มีสิ่งเดียวในสิ่งเหล่านั้นที่ถูกแยกไว้เพื่อการทำลายจะอยู่ในมือของพวกท่าน นี่เป็นสิ่งที่พวกท่านต้องกระทำ เพื่อว่าพระยาห์เวห์จะทรงหันพระพิโรธอันรุนแรงออกไป แต่สำแดงพระเมตตาแก่พวกท่าน มีพระทัยสงสารต่อพวกท่าน และทรงทำให้พวกท่านเพิ่มจำนวนมากขึ้น ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ¹⁸ พระองค์จะทรงทำสิ่งนี้เพราะพวกท่านฟังสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านวันนี้ เพื่อทำสิ่งนี้ที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

Chapter 14

¹ พวกท่านเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน จงอย่าเชือดเนื้อตัวเอง หรือโกนส่วนใดๆ ของใบหน้าของท่านเพื่อคนตาย ² เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ถูแยกไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกพวกท่านให้เป็นประชาชนเพื่อเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง มากกว่าประชาชนทั้งหมดที่อยู่บนพื้นแผ่นดินนี้ ³ พวกท่านต้องไม่รับประทานสิ่งที่น่ารังเกียจใดๆ

⁴ เหล่านี้คือสัตว์ต่างๆ ที่พวกท่านรับประทานได้ คือ วัวผู้ แกะ และแพะ ⁵ กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน เลียงผา และแกะบนภูเขา ⁶ พวกท่านรับประทานสัตว์ใดๆ ที่แยกกับได้ คือสัตว์ที่แยกออกเป็นสองส่วน และที่เคี้ยวเอื้อง ⁷ พวกท่านต้องไม่รับประทานสัตว์บางชนิดที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยกเป็นสองส่วน คืออูฐ กระต่าย และกระเจิงพา เพราะพวกมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกท่าน

⁸ สุกรเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่านด้วยเช่นกันเพราะมันมีกีบแยกแต่ไม่ได้เคี้ยวเอื้อง มันเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่าน อย่ารับประทานเนื้อสุกร และอย่าแตะต้องซากของมัน นอกจากสิ่งเหล่านี้ ⁹ บรรดาสิ่งต่างๆ ที่อยู่ใต้น้ำ พวกท่านรับประทานได้ คือสัตว์มีครีบและเกล็ด ¹⁰ แต่สิ่งที่ไม่ มีครีบและเกล็ดนั้น พวกท่านต้องไม่รับประทาน พวกมันเป็นมลทินสำหรับพวกท่าน ¹¹ นกทุกตัวที่สะอาดพวกท่านรับประทานได้ ¹² แต่เหล่านี้คือนกทั้งหลายที่พวกท่านต้องไม่รับประทาน คือ นกอินทรี นกแร้งหนวดแพะ นกออก ¹³ เหยี่ยวแดง และเหยี่ยวดำ ไม่ว่านกเหยี่ยวใดๆ ก็ตาม

¹⁴ พวกท่านต้องไม่รับประทานนกชนิดใด ๆ ¹⁵ และนกกระเจิงเทศ และนกเค้าแมว นกนางนวล และเหยี่ยวนกเขานิดต่างๆ ¹⁶ นกเค้าแมวเล็ก นกเค้าแมวใหญ่ นกเค้าแมวสีขาว ¹⁷ นกกระทง นกแร้ง นกฮูก ¹⁸ พวกท่านต้องไม่รับประทานนกกระสาดำ นกกระสาชนิดต่างๆ นกหัวขวาน และค้างคาว ¹⁹ สัตว์มีปีกทุกชนิดจำพวกแมลงเป็นสัตว์มลทินสำหรับพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ถูกนำมารับประทาน ²⁰ พวกท่านอาจรับประทานสัตว์มีปีกต่างๆ ที่สะอาดได้ทุกชนิด

²¹ พวกท่านต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ที่ตายเอง พวกท่านเอามันให้กับคนต่างชาติที่อยู่ในเมืองของพวกท่านได้ เพื่อเขาจะรับประทานมัน หรือพวกท่านจะขายให้กับคนต่างชาติก็ได้ เพราะพวกท่านเป็นชนชาติหนึ่งที่ถูแยกไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ดื่มลูกแพะอ่อนในน้ำนมแม่ของมัน ²² พวกท่านต้องถวายยกยาศักดิ์ทั้งหมดของเมล็ดพืชของพวกท่าน ที่ได้มาจากทุ่งนาปีต่อปี ²³ พวกท่านต้องรับประทานต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ในสถานที่ที่พระองค์จะเลือกให้เป็นสถานนมัสการ ถวายยกยาศักดิ์จากพืชผลของพวกท่าน จากเหล้าองุ่นใหม่ของพวกท่าน และจากน้ำมันของพวกท่าน และสัตว์หิวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะเรียนรู้ที่จะถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเสมอ

²⁴ ถ้าหากการเดินทางนั้นไกลเกินไปสำหรับพวกท่านซึ่งทำให้พวกท่านไม่สามารถแบกสิ่งของไปได้ เพราะสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นสถานนมัสการของพระองค์นั้นอยู่ห่างไกลจากพวกท่านมากเกินไปในเมื่อพระยาห์เวห์ทรงอวยพรพวกท่าน ²⁵ พวกท่านจงแลกเปลี่ยนของถวายให้กลายเป็นเงินแทน จงถือเงินนั้นเอาไว้ในมือของพวกท่าน และไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกนั้น ²⁶ ที่นั่นพวกท่านจงใช้เงินสำหรับซื้อสิ่งที่พวกท่านปรารถนา คือซื้อวัว หรือซื้อแกะ สิ่งใดที่พวกท่านปรารถนา พวกท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และพวกท่านจะชื่นชมยินดี ทั้งพวกท่านและครัวเรือนของพวกท่าน ²⁷ ส่วนคนเลวีที่อยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน จงอย่าทอดทิ้งพวกเขา เพราะเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกันกับพวกท่านเลย

²⁸ เมื่อสิ้นปีของช่วงปีที่สาม พวกท่านจะนำเอาทศกาศทั้งหมดจากผลผลิตในปีเดียวกันนั้นมา และพวกท่านจะสะสมเอาไว้ในประตูเมืองของพวกท่าน ²⁹ และคนเลวี เนื่องจากเขาไม่ได้มีส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกันกับพวกท่าน และคนต่างชาติ และเด็กกำพร้า และหญิงม่ายผู้ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของพวกท่าน จะมาและรับประทานและอิ่มหนำ จงทำอย่างนี้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะอวยพรพวกท่านในการงานทุกอย่างที่มีมือของพวกท่านกระทำ

Chapter 15

¹ เมื่อถึงสิ้นปีของทุกปีก็เจ็ด พวกท่านต้องยกหนี้ ² นี่คือการปลดปล่อยหนี้สิน คือให้เจ้านี้ทุกคนยกเลิกหนี้ที่เขาให้เพื่อนบ้านขอยืม เขาจะไม่เรียกเรื่องเอาคืนจากเพื่อนบ้านของเขาหรือจากพี่น้องของเขาเพราะการยกหนี้ของพระยาห์เวห์ที่ได้ประกาศนี้ ³ พวกท่านสามารถเรียกเรื่องจากคนต่างชาติได้ แต่สิ่งใดก็ตามที่เป็นของพวกท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องของพวกท่าน มือของพวกท่านจะต้องยอมปล่อยสิ่งนั้นไป ⁴ อย่างไรก็ตาม ไม่สมควรให้มีคนยากจนอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน (เพราะพระยาห์เวห์จะอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พระองค์ประทานให้แก่พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์ครอบครอง)

⁵ ถ้าพวกท่านจะมักเขม้นในการฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิบเหล่านี้ ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ⁶ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่าน ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ พวกท่านจะให้ชนชาติต่างๆ ยืม แต่พวกท่านจะไม่ยืม พวกท่านจะปกครองเหนือชนชาติต่างๆ มากมาย แต่พวกท่านจะไม่ปกครองเหนือพวกท่าน ⁷ ถ้าหากมีคนยากจนในท่ามกลางพวกท่าน คือคนที่พี่น้องของพวกท่าน ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองในดินแดนของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องไม่ทำให้ใจแข็งกระด้างหรือปิดใจต่อพี่น้องที่ยากจนของพวกท่าน ⁸ แต่พวกท่านต้องมีใจเอื้อเฟื้อต่อเขาและให้เขายืมจนเพียงพอกับความจำเป็นของเขา

⁹ จงระวังที่จะไม่ให้มีความชั่วในใจของพวกท่านที่กล่าวว่า 'ปีที่เจ็ด ปีแห่งการปลดปล่อย ใกล้เข้ามาแล้ว' เพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนี่ที่เหนียวกับพี่น้องที่ยากจนของพวกท่านและไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเลย เขาจะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เหตุเพราะพวกท่าน และนั่นจะเป็นบาปสำหรับพวกท่าน ¹⁰ พวกท่านต้องให้เขา และใจของพวกท่านต้องไม่เสียใจเมื่อพวกท่านให้แก่เขา นั่น เพราะพระยาห์เวห์จะทรงตอบแทนพวกท่านด้วยการอวยพรพวกท่านในการทำงานทุกอย่างและในทุกสิ่งที่มีมือของพวกท่านกระทำ ¹¹ เพราะคนยากจนจะไม่หมดไปแต่จะยังคงมีอยู่ในดินแดนนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาพวกท่านและกล่าวว่า 'พวกท่านต้องมีใจเอื้อเฟื้อต่อพี่น้องของพวกท่าน คนที่ขัดสนของพวกท่าน และคนยากจนในดินแดนของพวกท่าน'

¹² ถ้าพี่น้องของพวกท่าน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายชาวฮิบรู หรือผู้หญิงชาวฮิบรู ที่ถูกขายให้แก่พวกท่านและรับใช้พวกท่านเป็นเวลาหกปีแล้ว ในปีก็เจ็ดพวกท่านต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากพวกท่าน ¹³ เมื่อพวกท่านปล่อยให้เขาเป็นอิสระจากพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ปล่อยให้เขาไปโดยมือเปล่า ¹⁴ พวกท่านต้องจัดเตรียมด้วยใจกว้างขวางให้แก่เขา คือของจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน จากลานนวดข้าวของพวกท่าน และจากบ่อย่ำของพวกท่าน ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่านนั้น พวกท่านต้องให้แก่เขา ¹⁵ พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสอยู่ในดินแดนอียิปต์ และที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงไล่พวกท่านมา ดังนั้นในวันนี้ ข้าพเจ้าจึงบัญชาให้พวกท่านทำสิ่งนี้

¹⁶ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าหากเขาพูดกับพวกท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปทีใด' เพราะเขารักพวกท่านและบ้านของพวกท่าน และเพราะเขาสุขใจที่ได้อยู่กับพวกท่านแล้ว ¹⁷ พวกท่านต้องเอาเหล็กปลายแหลมและแท่งกะลุมของเขาไปติดที่ประตู และเขาจะเป็นทาสของพวกท่านเป็นนิตย์ พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับทาสหญิงของพวกท่านด้วย ¹⁸ การที่พวกท่านต้องปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากท่านต้องไม่เป็นเรื่องยากสำหรับพวกท่านด้วย เพราะเขาได้รับใช้พวกท่านมาหกปีและได้รับค่าแรงมากกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในทุกสิ่งที่คุณกระทำ ¹⁹ สัตว์หัวปีทุกตัวในฝูงสัตว์ของพวกท่าน พวกท่านต้องแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านจะไม่ใช้งานสัตว์หัวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน หรือไม่ตัดขนสัตว์หัวปีจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน

²⁰ พวกท่านต้องรับประทานสัตว์หัวปีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านปีต่อปีในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก พวกท่านและครัวเรือนของพวกท่าน ²¹ ถ้ามันมีตำหนิใดๆ เช่น ถ้ามันพิการหรือตาบอด หรือมีตำหนิใดๆ ก็ตาม พวกท่านต้องไม่นำมาถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ²² พวกท่านจะรับประทานมันภายในประตูเมืองของพวกท่าน ทั้งคนที่เป็นมลทินและคนสะอาดต้องรับประทานมัน เหมือนกับพวกท่านรับประทานละมั่งหรือควางตัวหนึ่ง ²³ สิ่งเดียวที่พวกท่านต้องไม่รับประทานคือเลือดของมัน พวกท่านต้องเทเลือดของมันบนพื้นดินเหมือนกับเนื้อ

Chapter 16

¹ จงถือปฏิบัติในเดือนอาบิบ และถือรักษาปัสกาต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะในเดือนอาบิบนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ในตอนกลางคืน ² พวกท่านจะถวายปัสกาต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยบางส่วนจากฝูงสัตว์ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่มีสภาของพระองค์ ³ พวกท่านจะไม่รับประทานขนมปังมีเชื้อพร้อมกับเครื่องบูชา นั้นเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อพร้อมกับเครื่องบูชา ขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะพวกท่านได้ออกมาจากดินแดนอียิปต์อย่างเร่งรีบ จงทำสิ่งนี้ตลอดชีวิตของพวกท่านเพื่อพวกท่านจะระลึกถึงวันนั้นเมื่อพวกท่านได้ออกมาจากดินแดนอียิปต์ ⁴ เชื้อขนมปังจะต้องไม่มีอยู่ในท่ามกลางพวกท่านภายในรั้วของพวกท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน และต้องไม่มีเนื้อใดๆ ที่พวกท่านถวายบูชาในตอนเย็นของวันแรกที่เหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า

⁵ พวกท่านต้องไม่ถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆ ของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้ ⁶ แต่จงถวายเครื่องบูชาที่สถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นสถานที่มีสภานั้น ที่นั่นพวกท่านจะถวายปัสกาในตอนเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน ในเวลานั้นของปีที่พวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์ ⁷ พวกท่านต้องย่างและรับประทานปัสกานั้นในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก ในตอนเช้าที่พวกท่านจะหันกลับและไปยังถิ่นที่ของพวกท่าน ⁸ เป็นเวลาหกวันพวกท่านจะรับประทานขนมปังไร้เชื้อ ในวันที่เจ็ด จะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ในวันนั้นพวกท่านต้องไม่ทำงาน ⁹ พวกท่านจงนับไปให้ครบเจ็ดสัปดาห์เพื่อตัวของพวกท่าน จากเวลานั้นที่พวกท่านเริ่มต้นเอาเคียวเกี่ยวต้นข้าว พวกท่านต้องเริ่มต้นนับไปให้ครบเจ็ดสัปดาห์

¹⁰ พวกท่านต้องถือรักษาเทศกาลสัปดาห์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านพร้อมกับถวายของถวายตามสมัครใจจากมือของพวกท่านที่พวกท่านจะให้ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงอวยพรพวกท่าน ¹¹ พวกท่านจะขึ้นชมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน คือพวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน คนเลวีที่อยู่ในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน และคนต่างชาติ ลูกกำพร้า และหญิงม่ายที่อาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกท่าน ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกเพื่อให้เป็นสถานที่มีสภาของพระองค์ ¹² พวกท่านจะระลึกถึงเมื่อพวกท่านได้เป็นทาสในอียิปต์ พวกท่านต้องถือปฏิบัติและทำตามกฎบัญญัติต่างๆ เหล่านี้ ¹³ พวกท่านต้องถือรักษาเทศกาลสัปดาห์เป็นเวลาเจ็ดวันหลังจากพวกท่านได้รวบรวมการเก็บเกี่ยวจากลานนวดข้าวของพวกท่านและจากบ่อย่ำของพวกท่าน

¹⁴ พวกท่านจะขึ้นชมยินดีในช่วงระหว่างเทศกาลของพวกท่าน คือพวกท่าน บุตรชายของพวกท่าน บุตรหญิงของพวกท่าน คนรับใช้ชายของพวกท่าน คนรับใช้หญิงของพวกท่าน คนเลวี และคนต่างชาติ และลูกกำพร้า และหญิงม่าย ที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน ¹⁵ เป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านต้องถือปฏิบัติตามเทศกาลนั้นเพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือก เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะอวยพรพวกท่านในการเก็บเกี่ยวทุกอย่างและในการทำงานด้วยมือของพวกท่านทุกอย่าง และพวกท่านต้องขึ้นชมยินดีอย่างเต็มที่ ¹⁶ เป็นเวลาสามครั้งในหนึ่งปีที่บรรดาผู้ชายทั้งหมดของพวกท่านต้องเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่สถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก ในเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ในเทศกาลสัปดาห์ และในเทศกาลอยู่เพ็ง และพวกเขาจะไม่เข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วยมือเปล่า

¹⁷ แต่ผู้ชายทุกคนจะให้ตามที่พวกเขาสามารถให้ได้ เพื่อพวกท่านจะรู้จักพระพรที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน ¹⁸ พวกท่านต้องตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ ภายในประตูเมืองทั้งหมดของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน พวกเขาจะถูกเลือกออกมาจากแต่ละเผ่าของพวกท่าน และพวกเขาต้องพิพากษาประชาชนด้วยคำตัดสินที่ชอบธรรม ¹⁹ พวกท่านต้องไม่เอาความยุติธรรมออกไปโดยการบิดเบือน พวกท่านต้องไม่แสดงความลำเอียงหรือรับสินบน เพราะสินบนนั้นทำให้ตาของคนมีปัญญามืดบอดไป และทำให้ถ้อยคำของคนชอบธรรมถูกบิดเบือน

²⁰ พวกท่านต้องติดตามความยุติธรรม ติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อพวกท่านจะมีชีวิตและรับมรดกคือดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานให้แก่พวกท่าน ²¹ พวกท่านต้องไม่ตั้งเสาอาเซราห์เพื่อตนเอง ไม่ว่าเสาใดๆ นอกเหนือจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่พวกท่านจะทำไว้สำหรับพวกท่านเอง ²² พวกท่านต้องไม่ตั้งเสาหินศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเกลียดชัง

Chapter 17

¹ พวกท่านต้องไม่ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวหรือแกะที่มีตำหนิหรือสิ่งไม่ดีใดๆ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพราะนั่นจะเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ² ถ้าหากพบผู้ชายหรือผู้หญิงคนใดในท่ามกลางพวกท่าน คือภายในประตูเมืองทั้งหลายที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน ที่ทำชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและละเมิดต่อพันธสัญญาของพระองค์ ³ คนที่ได้ไปและนบสนนพระอื่นๆ และก่อกวนต่อพระเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือสิ่งใดที่เป็นบริวารของท้องฟ้า สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้ห้ามเอาไว้ ⁴ และถ้าพวกท่านได้รับการบอกกล่าวในเรื่องนี้ หรือถ้าพวกท่านได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกท่านจงได้ถามอย่างละเอียด ถ้าหากเป็นความจริงและถูกต้องแน่นอนแล้วว่าสิ่งที่น่ารังเกียจเกิดขึ้นในอิสราเอล นี่คือนิสัยที่พวกท่านสมควรต้องทำ

⁵ พวกท่านต้องนำผู้ชายหรือผู้หญิงคนนั้น คือคนที่ได้ทำสิ่งชั่วร้ายนี้ มายังประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน และพวกท่านต้องเอาหินขว้างผู้ชายและผู้หญิงคนนั้นให้ตาย ⁶ โดยพยานสองปาก หรือพยานสามปาก เขาจะต้องตาย แต่โดยพยานปากเดียว เขาไม่ต้องถูกทำให้ถึงตาย ⁷ ผู้เป็นพยานเหล่านั้นจะต้องเป็นคนแรกที่ลงโทษเขาจนถึงตาย และหลังจากนั้นจึงเป็นประชาชนทั้งหมด และพวกท่านจึงจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านได้ ⁸ ถ้ามีคดีที่ยากเกินกว่าที่พวกท่านจะตัดสินได้ อาจเป็นคำถามเรื่องการตายโดยเจตนาฆ่าหรือตายโดยไม่เจตนาฆ่า เรื่องสิทธิอันชอบธรรมของบุคคลหนึ่งกับของอีกบุคคลหนึ่ง หรือคำถามเรื่องการทำร้ายร่างกาย หรือคดีอื่นๆ คดีต่างๆ ที่มีความเคลือบแคลงภายในประตูเมืองทั้งหลายของพวกท่าน ดังนั้นแล้วพวกท่านจงขึ้นไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นบสนนของพระองค์

⁹ พวกท่านต้องไปหาปุโรหิต ผู้เป็นเชื้อสายของคนเลวี และไปหาผู้พิพากษาผู้ที่กำลังทำงานปรนนิบัติในเวลานั้น พวกท่านจงแสวงหาคำปรึกษาของพวกเข และพวกเขาก็จะตัดสินแก่พวกท่าน ¹⁰ พวกท่านต้องทำตามกฎหมายที่ได้ให้ไว้แก่พวกท่านในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นบสนนของพระองค์ พวกท่านจงใส่ใจที่จะทำทุกสิ่งที่พวกเขาสั่งให้พวกท่านทำ ¹¹ จงทำตามกฎหมายที่พวกเขาสอนพวกท่าน และทำตามการตัดสินใจที่พวกเขาให้แก่พวกท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือจากสิ่งที่พวกเขาบอกพวกท่าน ¹² คนใดก็ตามที่จงใจไม่ฟังเสียงของปุโรหิตที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน หรือไม่ฟังเสียงผู้พิพากษา คนนั้นจะต้องตาย พวกท่านจงกำจัดคนชั่วออกไปจากอิสราเอล

¹³ ประชาชนทุกคนต้องได้ยินและยำเกรง และไม่ทำตัวจงใจอีกต่อไป ¹⁴ เมื่อพวกท่านได้มาถึงดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน และเมื่อพวกท่านยึดครองดินแดนนั้นและเริ่มต้นอาศัยอยู่ที่นั่น และพวกท่านกล่าวว่า 'เราจะต้องตั้งกษัตริย์ปกครองเหนือเรา เหมือนกับทุกชนชาติที่อยู่ล้อมรอบเรา' ¹⁵ แล้วพวกท่านจงตั้งใครบางคนให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกท่าน คือคนที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก พวกท่านต้องตั้งใครบางคนจากพวกพี่น้องของพวกท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกท่าน พวกท่านอย่าเอาคนต่างชาติผู้ที่ไม่ใช่พี่น้องของพวกท่านมาปกครองเหนือพวกท่าน ¹⁶ แต่เขาต้องไม่เพิ่มจำนวนน้ำของเขาเอง หรือเป็นเหตุให้ประชาชนหันกลับไปอียิปต์เพื่อเขาจะได้มาเพิ่ม เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกท่านแล้วว่า 'พวกเจ้าจงอย่ากลับไปทางนั้นอีก'

¹⁷ เขาต้องไม่มีภรรยาหลายคนสำหรับตัวของเขาเอง เพื่อว่าใจของเขาจะไม่หันออกไป เขาต้องไม่สะสมเงินและทองจำนวนมากมาย ¹⁸ เมื่อเขานั่งบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขา เขาต้องบันทึกสำเนากฎหมายนี้ในหนังสือม้วนสำหรับตัวของเขาเอง คือกฎหมายที่อยู่ต่อหน้าปุโรหิตผู้เป็นคนเลวี ¹⁹ หนังสือม้วนนั้นต้องอยู่กับเขา และเขาต้องอ่านสิ่งที่บันทึกในนั้นทุกวันตลอดชีวิตของเขา เพื่อว่าเขาจะเรียนรู้การถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกันเพื่อถือนรักษาถ้อยคำทั้งหมดที่เป็นกฎหมายนี้และกฎบัญญัติเหล่านี้ เพื่อปฏิบัติตามถ้อยคำเหล่านี้ ²⁰ เขาต้องทำสิ่งนี้เพื่อใจของเขาจะไม่ล้าพองเหนือพวกพี่น้องของเขา เพื่อเขาจะไม่หันไปจากพระบัญญัติต่างๆ ไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อจุดประสงค์ในการมีชีวิตยืนยาวในอาณาจักรของเขา เขาและบุตรหลานทั้งหลายของเขา ในท่ามกลางอิสราเอล

Chapter 18

¹ บรรดาปุโรหิต ผู้ที่เป็นคนเลวี่ทั้งหลาย และเผ่าเลวี่ทั้งหมด จะไม่ได้รับส่วนแบ่งหรือรับมรดกร่วมกับชาวอิสราเอล พวกเขาต้องรับประทานของถวายบูชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ซึ่งเผาด้วยไฟที่เป็นดังมรดกของพวกเขา ² พวกเขาต้องไม่มีมรดกในท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเขา พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาแล้วนั้น ³ สิ่งนี้จะเป็นสิ่งที่ปุโรหิตทั้งหลายสมควรได้รับจากประชาชน จากคนเหล่านั้นที่ถวายเครื่องบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ พวกเขาต้องเอาส่วนไหล่ ส่วนแก้มสองแก้ม และส่วนต่างๆ ที่เป็นอวัยวะภายในให้แก่ปุโรหิต ⁴ ผลแรกของพืชผลของพวกเขา ของเหล้าจุ่นใหม่ของพวกเขา และของน้ำมันของพวกเขา และขนแกะที่ตัดครั้งแรกของพวกเขา พวกเขาต้องมอบให้แก่เขา

⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงเลือกเขาออกมาจากเผ่าต่าง ๆ ของพวกเขาเพื่อยืนขึ้นปรณินิบัติในพระนามของพระยาห์เวห์ ทั้งตัวเขาและบุตรชายทั้งหลายของพวกเขาตลอดไปเป็นนิตย์ ⁶ ถ้ามีคนเลวี่คนหนึ่งจากเมืองใด ๆ ของพวกเขาที่ออกมาจากอิสราเอลทั้งหมดจากที่ที่เขากำลังอาศัยอยู่ และเขามีความปรารถนาอย่างสุดใจเพื่อจะมายังสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกนั้น ⁷ เขาต้องปรณินิบัติในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาเหมือนกับพวกพี่น้องของเขาทั้งหมดที่เป็นคนเลวี่กระนั้น คือผู้ที่ยืนอยู่ที่นั่นต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ ⁸ พวกเขาต้องรับส่วนแบ่งอย่างเดียวกันในการรับประทาน นอกเหนือจากสิ่งที่ได้จากการขายมรดกครอบครัวของเขานั้น

⁹ เมื่อพวกเขาได้เข้ามาในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาประทานให้แก่พวกเขา พวกเขาต้องไม่เรียนรู้ที่จะกระทำการที่น่ารังเกียจของชนชาติต่าง ๆ เหล่านั้น ¹⁰ ในท่ามกลางพวกเขา จะต้องไม่พบคนใดที่เอาบุตรชายและบุตรหญิงของเขาเผาไฟ ต้องไม่พบคนใดที่เป็นคนทำนาย เป็นหมอดู หรือเป็นหมอเสน่ห์ หรือเป็นพ่อมดหมอผี เป็นหมอพราย ¹¹ เป็นคนที่สื่อสารกับคนตาย หรือเป็นคนที่สื่อสารกับวิญญาณต่าง ๆ ¹² เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่ทำการเหล่านี้ก็เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ เพราะสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจึงขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา

¹³ พวกเขาจงเป็นคนที่ปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ¹⁴ เพราะชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ที่พวกเขาจะขับไล่ นั้นฟังเสียงของพวกคนที่เป็นคนทำนายและหมอดู แต่สำหรับพวกเขา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะไม่อนุญาตให้พวกเขาทำอย่างนั้น ¹⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะยกยูดูเผยพระวจนะคนหนึ่งจากท่ามกลางพวกเขาให้แก่พวกเขา ผู้หนึ่งจากพวกพี่น้องของพวกเขา เหมือนกับข้าพเจ้า พวกเขาต้องฟังเสียงของเขา

¹⁶ นี่คือการที่พวกเขาได้ขอจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาที่โฮเรบในวันแห่งการชุมนุมนั้น กล่าวว่า 'อย่าให้เราได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราอีก หรืออย่าให้เราต้องมองเห็นไฟอันแรงกล้านี้อีกต่อไป มิฉะนั้น พวกเราจะตาย' ¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่พวกเขาได้พูดนั้นก็ดี ¹⁸ เราจะยกยูดูเผยพระวจนะคนหนึ่งเพื่อพวกเขาซึ่งมาจากท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเขา ผู้เป็นเหมือนกับเจ้า เราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นทั้งหมดที่เราบัญชาแก่เขา ¹⁹ มันจะเกิดขึ้นที่มีบางคนที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำต่าง ๆ ของเราที่เขากล่าวโดยนามของเรา เราจะกำหนดโทษให้แก่เขา

²⁰ แต่ผู้เผยพระวจนะผู้ที่กล่าวถ้อยคำอย่างยโสในนามของเรา ถ้อยคำที่เราไม่ได้บัญชาเขาให้กล่าว หรือผู้ที่กล่าวในนามของพระอื่น ๆ ผู้เผยพระวจนะคนนั้นจะต้องตาย' ²¹ นี่คือการที่พวกเขาต้องกล่าวในใจของพวกเขา 'พวกเราจะต้องจำถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสได้อย่างไร?' ²² พวกเขาจะจดจำถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเมื่อผู้เผยพระวจนะกล่าวในนามของพระยาห์เวห์ ถ้าหากสิ่งนั้นไม่ได้ปรากฏหรือเกิดขึ้นแล้ว มันย่อมเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสและผู้เผยพระวจนะได้กล่าวสิ่งนั้นอย่างยโส และพวกเขาจงอย่าเกรงกลัวเขา

Chapter 19

¹ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทำลายชนชาติต่าง ๆ คือคนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานดินแดนของพวกเขาให้แก่พวกท่าน และเมื่อพวกท่านขับไล่พวกเขาและเข้าอาศัยอยู่ในบรรดาเมืองและบ้านเรือนต่าง ๆ ของพวกเขา ² พวกท่านจงเลือกเมืองสามเมืองสำหรับพวกท่านเองซึ่งอยู่ตรงกลางของดินแดนของพวกท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านยึดครอง ³ พวกท่านต้องสร้างถนนสายหนึ่งและแบ่งเขตแดนต่าง ๆ ในดินแดนของพวกท่านเป็นสามส่วน ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะทำให้พวกท่านได้เป็นมรดก เพื่อว่าทุกคนที่ขานุคคลอื่นจะหนีไปที่นั่นได้ ⁴ นี่คือกฎหมายสำหรับคนที่ฆ่าคนอื่นและหนีไปอาศัยอยู่ที่นั่น คือใครก็ตามที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยไม่ตั้งใจ และไม่ได้เกลียดเขามาก่อน

⁵ เช่นเมื่อชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าเพื่อตัดไม้กับเพื่อนบ้านของเขา และมือของเขาเชื่อมขวานขึ้นเพื่อจะตัดต้นไม้ และหัวขวานนั้นหลุดออกจากด้าม และไปถูกเพื่อนบ้านของเขาแล้วเพื่อนบ้านของเขาจึงเสียชีวิต ดังนั้นชายคนนั้นต้องหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งในเมืองเหล่านี้รักษาชีวิตของเขา ⁶ ไม่เช่นนั้นคนที่อาชญาตลอหิตจะตามคนนั้นเพื่อเอาชีวิตของเขาถ้าหากเมืองนั้นห่างไกลเกินไป ด้วยความโกรธที่กำลังพลุ่งขึ้น เขาจะทำร้ายและฆ่าชายคนนั้น แม้ว่าชายคนนั้นไม่สมควรจะต้องตาย เพราะเขาไม่ได้เกลียดเพื่อนบ้านของเขามาก่อน ⁷ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงบัญชาพวกท่านให้เลือกเมืองสามเมืองเพื่อพวกท่านเอง ⁸ ถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านขยายเขตแดนของพวกท่านดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านให้กระทำ และประทานดินแดนทั้งหมดให้แก่พวกท่านตามที่ได้ทรงสัญญาว่าจะประทานให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน

⁹ ถ้าพวกท่านถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้เพื่อจะกระทำตามที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ คือพระบัญญัติให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและที่จะดำเนินในทางของพระองค์เสมอ แล้วพวกท่านต้องเพิ่มเมืองทั้งสามเมืองเพื่อพวกท่านเอง นอกเหนือจากสามเมืองเหล่านี้

¹⁰ จงทำสิ่งนี้เพื่อโลหิตที่ไม่มีผิดจะไม่หลั่งออกในท่ามกลางดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านเพื่อเป็นมรดก เพื่อจะไม่มีความผิดเนื่องจากโลหิตตกอยู่บนพวกท่าน ¹¹ แต่ถ้าคนใดเกลียดเพื่อนบ้านของเขา ชุมนคอยดักเขา ลุกขึ้นทำร้ายเขา และทำให้เขาบาดเจ็บจนถึงตาย และถ้าเขาหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้แล้ว ¹² บรรดาผู้ใหญ่ในเมืองของเขาต้องส่งตัวและนำเขากลับมาจากที่นั่น และมอบเขาคืนให้กับญาติที่มีความรับผิดชอบต่อเขา เพื่อว่าเขาจะถูกฆ่าตาย

¹³ ดวงตาของพวกท่านต้องไม่แสดงความสงสารแก่เขา แต่พวกท่านต้องกำจัดผู้ที่จงใจฆ่าคนตายออกไปจากอิสราเอล เพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี

¹⁴ พวกท่านต้องไม่ย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านของพวกท่านที่พวกเขาได้ตั้งในสถานที่ที่เป็นเวลานานมาแล้ว ในมรดกที่พวกท่านจะได้รับ ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้พวกท่านยึดครอง ¹⁵ พยานปากเดียวต้องไม่ลุกขึ้นประณามใครคนหนึ่งสำหรับความชั่วร้าย หรือความบาปใด ๆ ในเรื่องใด ๆ ที่เขากำบาป ไม่ว่าเรื่องใดจะต้องได้รับการยืนยันโดยพยานสองปาก หรือพยานสามปาก

¹⁶ สมมุติว่ามีพยานที่ไม่ชอบธรรมลุกขึ้นประณามใครคนหนึ่งเพื่อพิสูจน์ถึงการกระทำผิดของเขา ¹⁷ ดังนั้นชายทั้งสองคน คือคนที่กำลังมีข้อพิพาทต่อกันนั้น จะต้องยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ต่อหน้าปุโรหิตทั้งหลายและผู้พิพากษาทั้งหลายที่ปรณินิบัติในเวลานั้น ¹⁸ ผู้พิพากษาทั้งหลายต้องทำการไต่สวนอย่างละเอียด ดูว่าพยานนั้นเป็นพยานเท็จและได้มีหลักฐานเท็จเพื่อประณามพี่น้องของเขาหรือไม่

¹⁹ ดังนั้นสิ่งที่พวกท่านต้องกระทำแก่เขา คือ ทำในสิ่งที่เขาปรารถนากระทำต่อพี่น้องของเขา และพวกท่านจะกำจัดคนชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน ²⁰ แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่จะได้ยินและเกรงกลัว และจากนั้นไปจะไม่มีการทำสิ่งชั่วร้ายในท่ามกลางพวกท่านอีก ²¹ ดวงตาของพวกท่านต้องไม่แสดงความสงสาร ชีวิตต้องแลกด้วยชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

Chapter 20

- ¹ เมื่อพวกท่านออกรบเพื่อต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพวกท่าน และมองเห็นน้ำทั้งหลาย รถม้าศึกทั้งหลาย และผู้คนที่มีจำนวนมากมายกกว่าพวกท่าน พวกท่านจงอย่ากลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่กับพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากดินแดนอียิปต์
- ² เมื่อพวกท่านจะเข้าไปในสงคราม บุโรหิตต้องเข้ามาใกล้และพูดกับประชาชน ³ เขาต้องพูดกับพวกเขาว่า 'อิสราเอล จงฟัง พวกท่านกำลังจะเข้าทำสงครามกับเหล่าศัตรูของพวกท่าน จงอย่าให้ใจของพวกท่านฝ่อ อย่ากลัวหรืออย่าขยาด อย่ากลัวพวกเขาเลย ⁴ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นผู้เดียวที่ไปกับพวกท่านเพื่อต่อสู้ศัตรูแทนพวกท่านและเพื่อช่วยกู้พวกท่านให้รอด'
- ⁵ นายทหารทั้งหลายต้องพูดต่อประชาชนและพูดว่า 'มีชายคนใดที่ได้สร้างบ้านใหม่และยังไม่ได้ถวายเป็นบ้าน? ให้เขากลับไปบ้านของเขา เพราะว่าเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและทำให้คนอื่นต้องถวายเป็นบ้านแทน ⁶ มีใครที่ได้ปลูกสวนองุ่นและยังไม่ได้เก็บเกี่ยวผล? ให้เขากลับบ้าน เพื่อเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและให้คนอื่นเก็บเกี่ยวผลนั้นแทน ⁷ มีชายคนใดที่ได้หมั้นหมายเพื่อแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งและยังไม่ได้แต่งงานกับเธอ? ให้เขากลับบ้านเพื่อเขาจะไม่ต้องตายในสงครามและทำให้คนอื่นต้องแต่งงานกับเธอ' ⁸ นายทหารทั้งหลายต้องพูดเพิ่มเติมต่อประชาชนอีกและพูดว่า 'มีชายคนใดที่กลัวหรือหวาดหวั่นหรือ? ให้เขากลับไปบ้านของเขา เพราะว่าใจของพี่น้องของเขาจะไม่ละเลยไปเหมือนกับใจของเขาเอง'
- ⁹ เมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายได้กล่าวต่อประชาชนเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาต้องแต่งตั้งผู้บัญชาการเหนือพวกเขา ¹⁰ เมื่อพวกท่านออกไปโจมตีเมืองหนึ่งจงให้ข้อเสนอยอมเจรจาสงบศึกแก่ผู้คนเหล่านั้น ¹¹ ถ้าพวกเขายอมรับข้อเสนอของพวกท่านและเปิดประตูเมืองให้แก่พวกท่าน ประชาชนทุกคนที่พบในเมืองนั้นจะต้องมาเป็นทาสแรงงานให้แก่พวกท่านและต้องรับใช้พวกท่าน ¹² แต่ถ้าไม่มีการทำข้อเสนอยอมเจรจาสงบศึกต่อพวกท่าน แต่กลับทำสงครามกับพวกท่านแล้ว พวกท่านต้องล้อมเมืองนั้น
- ¹³ และเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานชัยชนะให้แก่พวกท่านและให้พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกท่าน พวกท่านต้องฆ่าผู้ชายทุกคนในเมืองนั้น ¹⁴ แต่สำหรับพวกผู้หญิง เด็กเล็ก ๆ ทั้งหลาย ฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองนั้น และทรัพย์สินทุกอย่างของเมืองนั้น พวกท่านจะยึดมาเป็นของริบเพื่อพวกท่านเอง พวกท่านจะใช้สิ่งของที่ยึดมาของศัตรูของพวกท่านได้ คือพวกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน ¹⁵ พวกท่านต้องกระทำด้วยวิธีการนี้ต่อเมืองทุกเมืองที่อยู่ห่างไกลจากพวกท่าน เมืองต่าง ๆ ที่ไม่ได้เป็นเมืองของชนชาติต่าง ๆ เหล่านี้ ¹⁶ ในเมืองต่าง ๆ ของประชาชนเหล่านี้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังจะประทานให้แก่พวกท่านให้เป็นมรดก พวกท่านต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดรอดชีวิต
- ¹⁷ แต่พวกท่านต้องทำลายพวกเขาให้หมด คือชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิไต และชาวเยบุส ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงบัญชาพวกท่านนั้น ¹⁸ จงทำสิ่งนี้เพื่อว่าพวกเขาจะไม่สอนพวกท่านให้ทำตามวิถีที่น่ารังเกียจของพวกเขา เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำแก่พระต่าง ๆ ของพวกเขานั้น ถ้าหากพวกท่านทำ พวกท่านจะทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ¹⁹ เมื่อพวกท่านจะล้อมรอบเมืองหนึ่งเป็นเวลานาน ขณะที่พวกท่านทำสงครามเพื่อยึดครองเมืองนั้น พวกท่านต้องไม่ทำลายต้นไม้ต่าง ๆ ของเมืองนั้นโดยการขวานตัดโค่นพวกมัน เพราะพวกท่านต้องรับประทานผลจากพวกมัน ดังนั้นพวกท่านต้องไม่โค่นมันลง เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตของมนุษย์ที่พวกท่านล้อมรอบอยู่นั้นใช่ไหม? ²⁰ มีเพียงต้นไม้ต่าง ๆ ที่พวกท่านรู้ว่าไม่ใช่ต้นไม้สำหรับเป็นอาหาร พวกท่านสามารถทำลายและตัดได้ พวกท่านจะสร้างเครื่องล้อมเมืองเพื่อต่อสู้กับเมืองนั้นที่ทำสงครามกับพวกท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

Chapter 21

¹ ถ้ามีบางคนถูกฆ่าตายในทุ่งนาในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่านครอบครองนั้น โดยที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนฆ่าเขาแล้ว ² บรรดาผู้ใหญ่ของพวกท่านและพวกผู้พิพากษาของพวกท่านต้องออกไป และพวกเขาต้องวัดระยะทางถึงเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบคนนั้นที่ถูกฆ่า ³ แล้วบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองที่อยู่ใกล้ศพคนตายมากที่สุดต้องนำวัวสาวตัวหนึ่งมาจากฝูง ซึ่งเป็นวัวที่ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน และไม่เคยเทียมแอกมาก่อน

⁴ แล้วพวกเขาต้องนำวัวสาวตัวนั้นลงมาจากหุบเขาแห่งหนึ่งที่มีแม่น้ำไหล เป็นหุบเขาที่ไม่เคยถูกไถพรวนหรือหว่านเมล็ดมาก่อน และที่ในหุบเขานั้น พวกเขาต้องหักคอของวัวสาวตัวนั้น ⁵ พวกปุโรหิต บรรดาเชื้อสายของคนเลวี ต้องมาใกล้ คือพวกเขาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงเลือกให้ปฏิบัติพระองค์และอวยพรประชาชนในพระนามของพระยาห์เวห์ จงฟังคำชี้แนะของพวกเขาก่อน เพราะถ้อยคำของพวกเขาจะเป็นคำตัดสินสำหรับทุกข้อพิพาทและสำหรับการประทุษร้ายทุกอย่าง ⁶ บรรดาผู้ใหญ่ทั้งหมดของเมืองนั้นที่อยู่ใกล้คนที่ถูกฆ่าตายต้องชำระมือของพวกเขาเหนือวัวสาวตัวนั้นที่ถูกหักคอในหุบเขา ⁷ และพวกเขาต้องตอบในเรื่องนี้และพูดว่า 'มือของพวกเราไม่ได้ทำให้โลหิตนี้ตก และดวงตาของเราก็ไม่ได้มองเห็นมัน'

⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงให้อภัยต่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์ คือผู้ที่พระองค์ได้ทรงไถ่มา และขอทรงอย่าเอาผิดสำหรับการหลังเล็ดของผู้ที่ไร้ความผิดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของพระองค์นี้เลย' แล้วการหลังโลหิตนั้นจะได้รับการยกโทษ ⁹ ด้วยวิธีการนี้ พวกท่านจะเอาการหลังโลหิตของผู้ที่ไร้ความผิดของออกไประหว่างท่ามกลางพวกท่าน เมื่อพวกท่านทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ¹⁰ เมื่อพวกท่านออกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของพวกท่านและพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะประทานชัยชนะให้แก่พวกท่าน และทำให้พวกท่านอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกท่าน และพวกท่านจะเอาพวกเขาเป็นเชลย

¹¹ ถ้าท่านคนใดเห็นผู้หญิงสวยงามในท่ามกลางเชลยนั้น และท่านมีความปรารถนาต่อเธอและต้องการเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่านเอง ¹² แล้วท่านจะนำเธอมาที่บ้านของท่าน เธอจะโกนผมของเธอและตัดเล็บของเธอ ¹³ แล้วเธอจะถอดเสื้อผ้าที่เธอกำลังสวมใส่เมื่อตอนที่เธอถูกจับเป็นเชลยออก และเธอจะอาศัยอยู่ในบ้านของท่านและไว้ทุกข์เพื่อบิดาของเธอและมารดาของเธอตลอดหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะหลับนอนกับเธอและเป็นสามีของเธอได้ และเธอจะเป็นภรรยาของท่าน ¹⁴ แต่ถ้าท่านไม่ฟังพอใจเธอแล้ว ท่านสามารถปล่อยเธอไปในที่ที่เธอปรารถนาได้ แต่ท่านต้องไม่ขายเธอเพื่อแลกกับเงินอย่างเด็ดขาด และท่านต้องไม่ปฏิบัติต่อเธอเหมือนกับเป็นทาส เพราะท่านได้ทำให้เธอเสียเกียรติแล้ว

¹⁵ ถ้าหากผู้ชายคนใดที่มีภรรยาสองคนและหนึ่งคนเป็นที่รักกับอีกคนเป็นที่เกลียดชัง และพวกเขาร่วมกันสองคนได้ให้กำเนิดบุตรแก่เขา คือทั้งภรรยาที่เป็นที่รักและภรรยาที่เป็นที่เกลียดชัง ถ้าบุตรชายหัวปีเป็นของภรรยาคนที่ถูกเกลียดชัง ¹⁶ แล้วในวันนั้นที่ผู้ชายคนนั้นทำให้บุตรชายของเขาได้รับมรดกที่เขาครอบครอง เขาต้องไม่ให้บุตรชายของภรรยาคนที่เป็นที่รักเป็นบุตรหัวปีก่อนบุตรชายของภรรยาคนที่เขาเกลียดชัง คือบุตรชายคนที่เป็นบุตรหัวปีก็แท้จริง ¹⁷ แต่เขาต้องยอมรับบุตรชายหัวปีของภรรยาคนที่เขาเกลียดชังนั้น โดยการมอบส่วนแบ่งเป็นสองเท่าของทุกสิ่งที่เขาครอบครองแก่บุตรชายคนนั้น เพราะบุตรชายคนนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของกำลังของเขา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

¹⁸ ถ้าหากมีผู้ชายคนหนึ่งมีบุตรชายที่ดื้อรั้นและกบฏที่จะไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของเขาหรือเสียงของมารดาของเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะตักเตือน บุตรชายก็จะไม่ฟังเสียงของพวกเขา ¹⁹ ดังนั้นบิดาของเขาและมารดาของเขาต้องจับตัวเขาและนำเขาออกไปหาบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาและไปที่ประตูเมืองของเขา ²⁰ พวกเขาต้องพูดต่อบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาว่า 'นี่คือบุตรชายของเราที่ดื้อรั้นและกบฏ เขาจะไม่เชื่อฟังเสียงของพวกเขา เขาเป็นคนตะกละและเมาเมาย'

²¹ แล้วผู้ชายทุกคนในเมืองของเขาต้องเอาก้อนหินขว้างเขาให้ตาย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่านได้ ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินเรื่องนี้และเกรงกลัว ²² ถ้าหากผู้ชายคนหนึ่งได้ทำบาปซึ่งสมควรตายและเขาถูกฆ่าตาย และพวกท่านแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ²³ แล้วศพของเขาจะต้องไม่ถูกปล่อยให้ค้างคินบนต้นไม้ต้นนั้น แต่พวกท่านต้องเผาศพของเขาในวันเดียวกันนั้น เพราะใครก็ตามที่ถูกแขวนนั้นก็ได้รับคำแช่งสาปโดยพระเจ้า จงเชื่อฟังคำบัญชานี้เพื่อว่าพวกท่านจะไม่ทำให้ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่านเป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน

Chapter 22

¹ พวกท่านต้องไม่มองดูตัวของเพื่อนชาวอิสราเอลหรือแกะของเขาลดลงและนั่งเฉยต่อพวกมัน พวกท่านต้องนำพวกมันกลับไปคืนให้เขา ² ถ้าหากเพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านไม่ได้ยู่ใกล้พวกท่าน หรือถ้าพวกท่านไม่รู้จักเขา แล้วพวกท่านต้องนำสัตว์นั้นกลับมาที่บ้านของพวกท่าน และมันต้องอยู่กับพวกท่านจนกว่าเขาจะมาตามหามัน และจากนั้นพวกท่านต้องคืนมันให้แก่เขา ³ พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับลาของเข พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับเสื้อผ้าของพวกเขา พวกท่านต้องทำอย่างเดียวกันนี้กับทุกสิ่งๆ ที่เพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านทำหาย สิ่งใดที่เขาได้ทำหายและพวกท่านได้พบ พวกท่านต้องไม่นั่งเฉย ⁴ พวกท่านต้องไม่มองดูลาของเพื่อนชาวอิสราเอลของพวกท่านหรือวัวของเขาดลลงไปจากถนน และนั่งเฉยต่อพวกมัน พวกท่านต้องช่วยเขาอุ้มมันขึ้นมาอีกครั้ง

⁵ ผู้หญิงต้องไม่สวมเครื่องแต่งกายของผู้ชาย และผู้ชายก็ต้องไม่สวมเครื่องแต่งกายของผู้หญิง เพราะใครที่ทำการเหล่านี้ก็เป็นที่รังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ⁶ ถ้ามีริมดกตออยู่บนถนนต่อหน้าต่อตาพวกท่าน ในดินไม้ต้นใด หรือบนพื้นดิน ซึ่งในริมดกมีลูกนกเล็ก ๆ หรือไข่นก และแม่ของมันนั่งก่อกเล็กหรือไข่เหล่านั้นอยู่ พวกท่านต้องไม่พรวนแม่ไปจากลูกเล็ก ๆ ของมัน ⁷ พวกท่านต้องปล่อยแม่ของมันไป แต่ลูกเล็ก ๆ ของมัน พวกท่านสามารถเอามาได้ จงเชื่อฟังคำบัญชานี้เพื่อพวกท่านจะไปได้มาดี และพวกท่านจะมีชีวิตยืนยาวตลอดวันเวลาของพวกท่าน ⁸ เมื่อพวกท่านสร้างบ้านใหม่หลังหนึ่ง แล้วพวกท่านต้องทำราวบันไดขึ้นไปบนหลังคาของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำให้โลहितโหลบนบ้านของพวกท่านถ้าหากมีใครตกลงมาจากที่นั่น

⁹ พวกท่านต้องไม่ทำสวนองุ่นด้วยการหว่านเมล็ดพันธุ์สองชนิดพร้อมกัน เพื่อการเก็บเกี่ยวทั้งหมดนั้นจะไม่เป็นมลทินต่อวิสุทธิสถาน คือเมล็ดพันธุ์ที่พวกท่านได้หว่านและผลผลิตจากสวนองุ่นนั้น ¹⁰ พวกท่านต้องไม่ใช้วัวและลาไถพรวนด้วยกัน ¹¹ พวกท่านต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ทอขนแกะและผ้าลินินเข้าด้วยกัน ¹² พวกท่านต้องทำฟูกห้อยเอาไว้ที่มุมทั้งสี่ด้านของเสื้อคลุมที่พวกท่านสวมใส่ ¹³ ถ้ามีชายคนหนึ่งมีภรรยาคนหนึ่งหลับนอนกับเธอ และจากนั้นก็เกลียดชังเธอ

¹⁴ และจากนั้นก็กล่าวหาทำให้เธออับอายและทำให้เธอเสียชื่อเสียง และพูดว่า 'ข้าพเจ้ารับเอาผู้หญิงคนนี้นี่มา แต่เมื่อข้าพเจ้าเข้าใกล้เธอ ข้าพเจ้าพบว่าเธอไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์' ¹⁵ แล้วบิดาและมารดาของหญิงสาวนั้นต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเธอต่อบรรดาผู้ใหญ่ที่ประจำเมือง ¹⁶ บิดาของหญิงสาวนั้นต้องพูดต่อบรรดาผู้ใหญ่ว่า 'ข้าพเจ้าได้มอบลูกสาวของข้าพเจ้าให้กับชายคนนี้เป็นภรรยา และเขากลับเกลียดชังเธอ' ¹⁷ ดูเถิด เขาได้กล่าวหาให้เธออับอายและพูดว่า 'ข้าพเจ้าพบว่าลูกสาวของท่านไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์' แต่นี่คือหลักฐานแสดงความเป็นหญิงบริสุทธิ์ของลูกสาวของข้าพเจ้า' แล้วพวกเขาจะคลี่เสื้อผ้านั้นออกต่อหน้าบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ¹⁸ บรรดาผู้ใหญ่ของเมืองนั้นต้องนำตัวผู้ชายคนนั้นมาและลงโทษเขา

¹⁹ และพวกเขาต้องปรับเงินชายคนนั้นเป็นจำนวนหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้กับบิดาของหญิงสาวคนนั้น เพราะชายคนนั้นได้ทำให้เสียชื่อเสียงเรื่องความบริสุทธิ์ของอิสราเอล เธอต้องเป็นภรรยาของเขา เขาไม่สามารถส่งเธอไปที่ไหนได้ตลอดชีวิตของเขา ²⁰ แต่ถ้าสิ่งนี้เป็นเรื่องจริงที่พิสูจน์ได้ว่าหญิงสาวนั้นไม่มีความบริสุทธิ์ ²¹ แล้วพวกเขาต้องนำหญิงสาวนั้นมาที่ประตูบ้านของบิดาของเธอ และพวกผู้ชายในเมืองของเธอต้องเอาก้อนหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้ประพฤติอย่างน่าอับอายในอิสราเอล ประพฤติเยี่ยงโสเภณีในบ้านของบิดาของเธอ และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน ²² ถ้าหากมีผู้ชายคนหนึ่งที่ถูกจับได้ว่าไปหลับนอนกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้แต่งงานกับผู้ชายอีกคนแล้ว พวกเขาต้องตายทั้งคู่ คือผู้ชายคนนั้นที่กำลังหลับนอนกับผู้หญิงคนนั้นและผู้หญิงคนนั้นเองด้วย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน

²³ ถ้าหากมีหญิงสาวคนหนึ่งที่เป็นหญิงบริสุทธิ์ ได้หมั้นกับผู้ชายคนหนึ่ง และมีผู้ชายอีกคนหนึ่งพบเธอในเมืองและหลับนอนกับเธอ ²⁴ จงนำพวกเขาสองคนมาที่ประตูเมือง และเอาก้อนหินขว้างพวกเขาให้ตาย พวกท่านต้องเอาหินขว้างหญิงสาวคนนั้น เพราะเธอไม่ได้ส่งเสียงร้อง แม้ว่าเธออยู่ในเมืองนั้น พวกท่านต้องเอาหินขว้างผู้ชายคนนั้น เพราะเขาข่มขืนภรรยาของเพื่อนบ้านของเขา และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน ²⁵ แต่ถ้าหากผู้ชายคนนั้นไปพบหญิงสาวที่หมั้นแล้วในทุ่งนา และถ้าหากเขาจับกุมเธอและหลับนอนกับเธอ ดังนั้นชายคนนั้นที่หลับนอนกับเธอจะต้องตายเพียงคนเดียว ²⁶ แต่พวกท่านไม่ต้องทำสิ่งใดต่อหญิงสาวคนนั้น ไม่มีความบาปที่สมควรตายในหญิงสาวคนนั้น เพราะกรณีนี้เป็นเหมือนกับผู้ชายคนหนึ่งได้ทำร้ายเพื่อนบ้านของเขาและฆ่าเขา

²⁷ เพราะเขาได้พบเธอในทุ่งนา หญิงสาวที่หมั้นแล้วได้ส่งเสียงร้อง แต่ไม่มีใครช่วยเธอให้รอดพ้นได้ ²⁸ ถ้าหากชายคนหนึ่งพบหญิงสาวคนหนึ่งที่เป็นหญิงบริสุทธิ์แต่ยังไม่ได้หมั้น และถ้าเขาจับกุมเธอและหลับนอนกับเธอ และถ้าพวกเขาถูกจับได้ ²⁹ แล้วผู้ชายคนนั้นที่ได้หลับนอนกับเธอต้องให้เงินห้าสิบเชเชลกับบิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอต้องเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้ทำให้เธอเสียเกียรติ เขาต้องไม่ไล่เธอไปจนตลอดชีวิตของเขา ³⁰ ผู้ชายคนหนึ่งต้องไม่เอาภรรยาของบิดาของเขาเป็นภรรยาของเขาเอง เขาต้องไม่เอาสิทธิในการสมรสของบิดาของเขาไป

Chapter 23

¹ ต้องไม่มีผู้ชายคนใดที่บาดเจ็บโดยการถูกตอนหรือถูกตัดอวัยวะเพศจะเข้าไปที่ขุมนมของพระยาห์เวห์ได้ ² ต้องไม่มีลูกนอกกฎหมายคนใดมีส่วนร่วมในขุมนมของพระยาห์เวห์ ไปจนถึงชนรุ่นที่สิบของเชื้อสายของเขา ในท่ามกลางพวกเขาจะไม่มีสักคนเดียวที่มีส่วนร่วมในขุมนมของพระยาห์เวห์ ³ คนอัมโมนหรือคนโมอับจะไม่สามารถมีส่วนร่วมในขุมนมของพระยาห์เวห์ ไปจนถึงชนรุ่นที่สิบของเชื้อสายของเขา ในท่ามกลางพวกเขาจะไม่มีสักคนเดียวที่มีส่วนร่วมในขุมนมของพระยาห์เวห์ได้ ⁴ นี่เพราะพวกเขาไม่ได้ต้อนรับพวกท่านด้วยขนมปังและน้ำดื่มตามทางเมื่อพวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์ และเพราะพวกเขาได้ว่าจ้างบalaอัมมูตราชายของเบโอรจากเปโรในอารัมมาหะราอิมให้มาแข่งสาปพวกท่าน

⁵ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านไม่ได้ฟังเสียงของบalaอัมมูตราชาย พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้เปลี่ยนคำแข่งสาปให้กลายเป็นพรสำหรับพวกท่านแทน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงรักพวกท่าน ⁶ พวกท่านต้องไม่แสวงหาสันติสุขหรือความเจริญรุ่งเรืองของพวกท่าน ในตลอดชีวิตของพวกท่าน ⁷ พวกท่านต้องไม่เกลียดชังคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่รังเกียจคนอียิปต์ เพราะเหตุที่พวกท่านเคยเป็นคนต่างชาติในดินแดนของเขามาก่อน ⁸ เชื้อสายของชนรุ่นที่สามที่ถือกำเนิดจากพวกเขาจะสามารถมีส่วนร่วมในขุมนมของพระยาห์เวห์ได้

⁹ เมื่อพวกท่านตั้งขบวนกองทัพเพื่อต่อสู้กับเหล่าศัตรูของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านต้องรักษาตัวเองให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายทุกอย่าง ¹⁰ ถ้าหากในท่ามกลางพวกท่าน มีผู้ชายคนใดที่เป็นมลทินเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาในเวลากลางคืน แล้วเขาต้องออกไปจากค่ายของกองทัพนั้น เขาต้องไม่กลับเข้ามาในค่ายอีก ¹¹ เมื่อถึงเวลาเย็น เขาต้องชำระตัวให้สะอาดด้วยน้ำ เมื่อดวงอาทิตย์ตก เขาจึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้ ¹² พวกท่านต้องมีสถานที่แห่งหนึ่งภายนอกค่ายที่พวกท่านจะไปได้ด้วย

¹³ และพวกท่านจะมีอุปกรณ์บางอย่างในท่ามกลางอุปกรณ์ต่าง ๆ ของพวกท่านเพื่อใช้ขุดดิน เมื่อพวกท่านนั่งยอง ๆ ลงเพื่อขับถ่ายด้วยตัวเอง พวกท่านต้องขุดดินด้วยอุปกรณ์นั้นและจากนั้นจึงกลบดินปิดสิ่งที้ออกมาจากพวกท่านเอาไว้ ¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงดำเนินในท่ามกลางค่ายของพวกท่านเพื่อประทานชัยชนะและเพื่อมอบเหล่าศัตรูให้แก่พวกท่าน ด้วยเหตุนี้ค่ายของพวกท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทอดพระเนตรเห็นสิ่งที่เปื้อนมลทินใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านและหันหนีจากพวกท่าน ¹⁵ พวกท่านต้องไม่มอบทาสคนหนึ่งที่ได้หนีมาจากเจ้านายของเขาคืนให้แก่เจ้านายของเขา ¹⁶ จงยอมให้เขาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ไม่ว่าในเมืองใดที่เขาเลือก อย่างใดที่เขา

¹⁷ ต้องไม่มีโสเภณีในพิธีศาสนาในท่ามกลางบุตรหญิงทั้งหลายของอิสราเอล และต้องไม่มีโสเภณีในพิธีศาสนาในท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล ¹⁸ พวกท่านต้องไม่นำคำจ้างของโสเภณีหรือคำจ้างของสุนัขเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเพื่อการปฎิญาณใด ๆ เพราะทั้งสองสิ่งเหล่านี้เป็นที่น่าสนใจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ¹⁹ พวกท่านต้องไม่คิดดอกเบียกับพี่น้องชาวอิสราเอล ไม่ว่าดอกเบียเงิน ดอกเบียอาหาร หรือดอกเบียของสิ่งใด ๆ ที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบีย

²⁰ ต่อคนต่างชาติ พวกท่านสามารถให้ยืมโดยคิดดอกเบียได้ แต่ต่อพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่ให้ยืมโดยคิดดอกเบีย เพื่อว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในทุกสิ่งที่มือของพวกท่านกระทำ ในดินแดนนั้นที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครอง ²¹ เมื่อพวกท่านให้คำสาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่เข้าไปในการทำคำสาบานนั้นสำเร็จ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเรียกร้องสิ่งนั้นจากพวกท่านแน่นอน การไม่ทำให้คำสาบานสำเร็จก็เป็นความบาป ²² แต่ถ้าพวกท่านจะระงับการให้คำสาบาน ก็จะไม่เป็นความบาปแก่พวกท่าน

²³ สิ่งนั้นที่ได้ออกมาจากปากของพวกท่าน พวกท่านต้องปฏิบัติและทำตาม คือสิ่งที่พวกท่านได้ให้คำสาบานเอาไว้ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน สิ่งใด ๆ ก็ตามที่พวกท่านได้สัญญาด้วยปากของพวกท่านโดยสมัครใจ ²⁴ เมื่อพวกท่านเข้าไปในสวนองุ่นของเพื่อนบ้านของพวกท่าน พวกท่านสามารถรับประทานผลองุ่นได้มากตามที่พวกท่านปรารถนา แต่อย่าเก็บผลองุ่นใส่ตะกร้าของพวกท่าน ²⁵ เมื่อพวกท่านเข้าไปในทุ่งนาของเพื่อนบ้านของพวกท่าน พวกท่านสามารถใช้มือของพวกท่านเด็ดรวงข้าว แต่จงอย่าใช้เคียวเกี่ยวรวงข้าวของเพื่อนบ้านของพวกท่าน

Chapter 24

¹ เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งที่ได้รับภรรยาและแต่งงานกับเธอ ถ้าหากเธอไม่เป็นที่พึงพอใจในสายตาของเขาเพราะเขาได้พบสิ่งที่ไม่เหมาะสมในตัวเธอ แล้วเขาต้องเขียนหนังสือหย่าให้แกเธอฉบับหนึ่ง ใส่ไว้ในมือของเธอ และใส่เธอออกไปจากบ้านของเขา ² เมื่อเธอได้ออกมาจากบ้านของเขา เธอสามารถไปเป็นภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่งได้ ³ ถ้าหากสามีคนที่สองเกลียดเธอและเขียนหนังสือหย่าให้แกเธอ ใส่ไว้ในมือของเธอ และใส่เธอออกไปจากบ้านของเขา หรือถ้าหากสามีคนที่สองตาย คือผู้ชายคนที่ได้รับเธอมาเป็นภรรยาของเขา ⁴ แล้วสามีคนแรกของเธอ คือคนที่ได้ใส่เธอออกไปจากบ้านคนแรก จะไม่สามารถรับเธอกลับมาเป็นภรรยาของเขาได้อีก หลังจากที่เขาได้กลายเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์แล้ว เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ พวกท่านต้องไม่ทำให้ดินแดนนั้นมีความผิด คือดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงประทานให้แก่พวกท่านเป็นมรดก

⁵ เมื่อผู้ชายคนหนึ่งมีภรรยาใหม่คนหนึ่ง เขาจะไม่ไปอ้อมรอบกับกองทัพ ไม่ว่าเขาจะได้รับคำสั่งให้ไปทำหน้าที่ในกองทัพใด ๆ ก็ตาม เขาจะเป็นอิสระเพื่อจะอยู่ที่บ้านเป็นเวลาหนึ่งปีและจะขึ้นชมอยู่กับภรรยาของเขาที่เขาได้รับมานั้น ⁶ อย่าให้คนใดยึดไม่หรือห็นไม่เอาไว้เป็นประกัน เพราะนั่นจะเป็นการยึดเอาชีวิตของบุคคลหนึ่งไว้เป็นประกัน ⁷ ถ้าหากผู้ชายคนหนึ่งถูกจับได้ว่าลักพาตัวพี่น้องคนใดของเขาไปจากท่ามกลางชนอิสราเอล และทำให้เขาเป็นทาสและขายเขา คนที่ขโมยนั้นต้องตาย และพวกท่านจะกำจัดความชั่วออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน ⁸ จงระวังเกี่ยวกับโรคเรื้อนใด ๆ เพื่อพวกท่านจะเอาใจใส่ในการปฏิบัติและทำตามคำสั่งสอนทุกอย่างที่ได้มอบเอาไว้ให้แก่พวกท่านตามที่บรรดาปุโรหิต คนเลวทั้งหลาย ได้สอนพวกท่าน ตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาทั้งหมดนั้น เพื่อพวกท่านจะกระทำตาม

⁹ จงระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำต่อมิเรียมเมื่อพวกท่านได้กำลังออกมาจากอียิปต์ ¹⁰ เมื่อพวกท่านให้เพื่อนบ้านของพวกท่านยืมสิ่งใด ๆ พวกท่านต้องไม่เข้าไปในบ้านของเขาเพื่อยึดของประกัน ¹¹ พวกท่านจะยืนอยู่ด้านนอก และผู้ชายคนนั้นที่พวกท่านได้ให้ยืมจะนำของประกันออกมาให้แก่พวกท่าน ¹² ถ้าหากเขาเป็นคนยากจน พวกท่านต้องไม่นอนหลับโดยมีของประกันของเขาอยู่ในการครอบครองของพวกท่าน ¹³ พวกท่านต้องคืนของประกันให้แก่เขาก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน เพื่อเขาจะสามารถใช้เสื้อคลุมห่มเวลาอนหลับและอวยพรพวกท่าน สิ่งนี้เป็นความชอบธรรมสำหรับพวกท่านต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

¹⁴ พวกท่านต้องไม่กดขี่ลูกจ้างที่ยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกท่าน หรือเป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในดินแดนของพวกท่านภายในประตูเมืองใด ๆ ของพวกท่านก็ตาม ¹⁵ ในแต่ละวัน พวกท่านต้องจ่ายค่าจ้างให้แก่เขา ดวงอาทิตย์ต้องไม่ตกถึงดินก่อนที่เรื่องนี้จะได้รับการสะสาง เพราะเขายากจนและมีใจจดจ่ออยู่กับค่าจ้างนั้น จงกระทำการนี้เพื่อเขาจะไม่ร้องทูลกล่าวหาพวกท่านต่อพระยาห์เวห์ และเพื่อจะไม่เป็นความบาปที่พวกท่านได้กระทำ ¹⁶ พ่อแม่ทั้งหลายต้องไม่ถูกทำให้ถึงแก่ความตายแทนพวกลูกของพวกเข พวกเขาต้องไม่ถูกทำให้ถึงแก่ความตายแทนพ่อแม่ของพวกเขา แต่ทุกคนต้องถูกทำให้ถึงแก่ความตายเพราะความบาปของเขาเอง

¹⁷ พวกท่านต้องไม่ใช้กำลังบังคับเพื่อเอาความยุติธรรมไปจากคนต่างชาติหรือจากลูกกำพร้า หรือยึดเสื้อคลุมของหญิงม่ายเป็นของประกัน ¹⁸ แต่พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสในอียิปต์ และที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงช่วยกู้พวกท่านจากที่นั่น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสั่งสอนพวกท่านให้เชื่อฟังคำบัญชานี้ ¹⁹ เมื่อพวกท่านเก็บเกี่ยวในทุ่งนาของพวกท่าน และถ้าพวกท่านได้ลืมพ่อนข้าวมัดหนึ่งเอาไว้ในทุ่งนา นั้นพวกท่านต้องไม่กลับไปเอา มันต้องเป็นของคนต่างชาติ ของลูกกำพร้า หรือของหญิงม่าย เพื่อว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในการงานทุกอย่างที่มีมือของพวกท่านกระทำ

²⁰ เมื่อพวกท่านเขย่าต้นมะกอก พวกท่านต้องไม่กลับไปกิ่งเดิมอีก มันจะต้องเป็นของคนต่างชาติ ของลูกกำพร้า หรือของหญิงม่าย ²¹ เมื่อพวกท่านเก็บผลองุ่นในสวนองุ่นของพวกท่าน พวกท่านต้องไม่เก็บซ้ำที่เดิมอีก สิ่งที่เหลืออยู่จะเป็นของคนต่างชาติ เป็นของลูกกำพร้า และเป็นของหญิงม่าย ²² พวกท่านต้องระลึกถึงเมื่อพวกท่านเป็นทาสอยู่ในดินแดนอียิปต์ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงสั่งสอนพวกท่านให้เชื่อฟังคำบัญชานี้

Chapter 25

- ¹ ถ้าหากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างมนุษย์ด้วยกันและพวกเขาไปที่ศาล และผู้พิพากษาตัดสินคดีของพวกเขา แล้วพวกเขาจะประกาศว่าไร้ผิดสำหรับคนที่ชอบธรรมและประกาศลงโทษคนที่ทำชั่ว ² ถ้าหากคนที่ทำผิดสมควรได้รับการไต่สวนแล้วผู้พิพากษาจะให้เขาถอนลงและไต่สวนต่อหน้าผู้พิพากษาพร้อมกับคำสั่งให้ไต่สวนที่ครั้งแล้วแต่การกระทำผิดของเขานั้น ³ ผู้พิพากษาจะให้เขาถูกไต่สวนสี่สิบครั้งก็ได้ แต่เขาต้องไม่ถูกไต่สวนเกินกว่าจำนวนนั้น เพราะถ้าหากเขาสมควรถูกไต่สวนมากกว่าจำนวนนั้นและไต่สวนเขามากเกินกว่านั้น แล้วพี่น้องชาวอิสราเอลของพวกเขาจะถูกทำให้เสียเกียรติต่อหน้าต่อตาของพวกเขา ⁴ พวกเขาต้องไม่เอาตะกร้าครอบปากไว้เมื่อขณะที่มันบดข้าวอยู่
- ⁵ ถ้าหากมีพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันและหนึ่งคนในพวกเขาตาย โดยไม่มีบุตรชายแม้สักคนเดียว แล้วภรรยาของคนที่ยายต้องไม่แต่งงานกับคนภายนอกครอบครัวนี้ แต่น้องชายของสามีของเธอต้องหลับนอนกับเธอและรับเธอมาเป็นภรรยาของเขา และทำหน้าที่สามีให้กับเธอแทนพี่ชายของเขา ⁶ สิ่งนี้เพื่อว่าบุตรหัวปีที่เกิดจะสืบเชื้อสายของพี่ชายคนที่ยายไปแล้วนั้น เพื่อว่าชื่อของเขาจะไม่ถูกลบไปจากอิสราเอล ⁷ แต่ถ้าพี่ชายคนนั้นไม่ปรารถนารับภรรยาของพี่ชายของเขาเป็นภรรยาตนเอง แล้วภรรยาของพี่ชายของเขาต้องไปที่ประตูเมืองเพื่อหาบรรดาผู้ใหญ่และพูดว่า 'น้องชายของสามีของดิฉันปฏิเสธที่จะยกชื่อของพี่ชายของเขาในอิสราเอล เขาจะไม่ปฏิบัติหน้าที่น้องชายของสามีต่อดิฉัน'
- ⁸ แล้วบรรดาผู้ใหญ่ของเมืองของเขาต้องเรียกเขาและพูดกับเขา แต่ถ้าหากเขายังยืนยงและพูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะรับเธอเป็นภรรยา'
- ⁹ แล้วภรรยาของพี่ชายของเขาต้องขึ้นมาหาเขาต่อหน้าบรรดาผู้ใหญ่ ถอดรองเท้าแตะของเขาจากเท้าของเขา และถ่มน้ำลายรดหน้าเขา เธอต้องตอบเขาและพูดว่า 'นี่คือสิ่งที่สมควรกระทำต่อพี่ชายคนนั้นที่ไม่สร้างวงศ์ตระกูลของพี่ชายของเขา' ¹⁰ ชื่อของเขาจะถูกเรียกในอิสราเอลว่า 'วงศ์ตระกูลของเขาที่รองเท้าแตะถูกถอดออก'
- ¹¹ ถ้าหากมีผู้ชายต่อสู้กัน และภรรยาของหนึ่งคนในนั้นมาเพื่อช่วยชีวิตสามีของเธอจากมือของคนนั้นที่กำลังร้ายเขา และถ้าหากเธอยื่นมือของเธอออกมาและจับของลับของเขา ¹² แล้วพวกเขาก็ต้องตัดมือของเธอทิ้ง สายตาของพวกเขาต้องไม่มีความสงสัย ¹³ พวกเขาต้องไม่มีลูกต้อน้ำหนักที่แตกต่างกันในกระเป๋าของพวกเขาในใหญ่อันหนึ่งและเล็กอันหนึ่ง ¹⁴ พวกเขาต้องไม่มีเครื่องดวงวัดที่แตกต่างกันในบ้านของพวกเขาในใหญ่อันหนึ่งและเล็กอันหนึ่ง ¹⁵ พวกเขาต้องมีลูกต้อน้ำหนักหนึ่งอันที่ถูกต้องและแม่นยำ พวกเขาต้องมีเครื่องดวงวัดหนึ่งอันที่ถูกต้องและแม่นยำ เพื่อว่าชีวิตของพวกเขาจะยืนยาวในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขา
- ¹⁶ เพราะทุกคนที่ทําย่างนั้น ทุกคนที่กระทำการอย่างไม่ชอบธรรมนั้น ก็เป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ¹⁷ จงระลึกถึงสิ่งที่คนอามาเลหะกระทำต่อพวกเขาตามหนทางเมื่อพวกเขาได้ออกมาจากอียิปต์ ¹⁸ การที่พวกเขาได้มาพบท่านอย่างไรตามหนทางนั้นและการที่เขาโจมตีพวกเขาด้วยอาวุธอย่างไร ทุกคนที่อ่อนกำลังในกองหลังของพวกเขา เมื่อพวกเขาอ่อนล้าและอ่อนแรง เขาไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁹ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ประทานการพิทศนจากเหล่าศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขากำลังประทานให้แก่พวกเขาเพื่อยึดครองเป็นมรดกนั้น พวกเขาต้องไม่ลืมว่าพวกเขาต้องทำให้คนอามาเลหะสูญสิ้นไปจากความทรงจำภายใต้ท้องฟ้านี้

Chapter 26

¹ เมื่อพวกท่านได้เข้าไปในดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่านเป็นมรดกนั้น และเมื่อพวกท่านยึดครองดินแดนนั้นและอาศัยอยู่ในนั้น ² แล้วพวกท่านต้องเอาผลแรกของการเก็บเกี่ยวทั้งหมดของแผ่นดินที่พวกท่านได้นำเข้ามาจากดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องนำผลเหล่านั้นใส่ในตะกร้าและไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงเลือกให้เป็นดังสถานนมัสการของพระองค์ ³ พวกท่านต้องไปหาปุโรหิตผู้ที่กำลังปรนนิบัติในเวลานั้นและพูดกับเขาว่า 'ในวันนี้ข้าพเจ้ายอมรับต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านว่า ข้าพเจ้าได้มาถึงดินแดนนี้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรพบุรุษของพวกเราว่าจะประทานให้แก่พวกเรา' ⁴ ปุโรหิตต้องรับตะกร้านั้นจากมือของพวกท่านและวางมันลงต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

⁵ พวกท่านต้องพูดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านว่า 'บรรพบุรุษของข้าพเจ้าคือชาวอารัมผู้ร่อนเร่ เขาได้ลงไปยังอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่น และประชาชนของเขามีจำนวนน้อย ที่นั่นเขาได้กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ เข้มแข็ง และมีประชาชนหนาแน่น' ⁶ ชาวอียิปต์ได้ปฏิบัติต่อพวกเราอย่างเลวร้ายและได้ทรมานพวกเรา พวกเขาได้ให้เราทำงานเยี่ยงทาส ⁷ เราได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเรา และพระองค์ได้ทรงฟังเสียงของพวกเราและได้ทอดพระเนตรเห็นความทรมานของพวกเรา การทำงานหนักของพวกเรา และการถูกกดขี่ของพวกเรา ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำเราออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ด้วยหมายสำคัญต่างๆ และด้วยการอัศจรรย์ต่างๆ

⁹ และพระองค์ได้ทรงนำพวกเราไปที่สถานที่แห่งนี้และได้ทรงประทานดินแดนนี้แก่พวกเรา คือดินแดนหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ¹⁰ ดูเถิดเวลานี้ ข้าพเจ้าได้นำผลแรกของการเก็บเกี่ยวของแผ่นดินที่พระองค์ คือพระยาห์เวห์ ได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า' พวกท่านต้องวางมันลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและนมัสการต่อพระพักตร์ของพระองค์ ¹¹ และพวกท่านต้องชื่นชมยินดีในทุกสิ่งที่ดีที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำเพื่อพวกท่าน เพื่อครอบครัวของพวกท่าน คือตัวพวกท่านและคนแล้ว และคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน ¹² เมื่อพวกท่านได้เสร็จสิ้นจากการถวายสืบลดทั้งหมดของการเก็บเกี่ยวของพวกท่านในปีที่สามแล้ว นั่นคือ ปีแห่งการถวายสืบลด แล้วพวกท่านต้องมอบสิ่งนั้นให้กับคนแล้ว แก่คนต่างชาติ แก่ลูกกำพร้า และแก่หญิงม่าย เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถรับประทานภายในประตูเมืองต่าง ๆ ของพวกท่านและอิมหน่า

¹³ พวกท่านต้องพูดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านว่า 'ข้าพเจ้าได้นำสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ออกจากบ้านของข้าพเจ้า และได้มอบสิ่งเหล่านั้นแก่คนแล้ว แก่คนต่างชาติ แก่ลูกกำพร้า และแก่หญิงม่าย ตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์แม้แต่ข้อเดียว และไม่ได้ลืมเลย' ¹⁴ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานสิ่งใดๆ จากสิ่งเหล่านั้นในการไว้ทุกข์ของข้าพเจ้า หรือข้าพเจ้าไม่ได้วางมันไว้ในที่ใดเมื่อข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์ หรือข้าพเจ้าไม่ได้มอบสิ่งใดๆ ของสิ่งเหล่านั้นเพื่อให้เกิดภัยแก่คนตาย ข้าพเจ้าได้ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้ากระทำ ¹⁵ ขอทอดพระเนตรลงมาจากวิหารสถานที่ที่พระองค์ทรงประทับ คือจากสวรรค์ และขอทรงอวยพรประชาชนอิสราเอลของพระองค์ และดินแดนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พวกเรา ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของพวกเรา คือดินแดนหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

¹⁶ วันนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังทรงบัญชาพวกท่านให้เชื่อฟังกฎหมายและกฎเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ ดังนั้นพวกท่านจะถือรักษาถ้อยคำเหล่านี้และทำตามด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน ¹⁷ พวกท่านได้ประกาศในวันนี้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกท่าน และที่พวกท่านจะดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์และถือรักษากฎหมายต่างๆ ของพระองค์ พระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระองค์ และที่พวกท่านจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ¹⁸ วันนี้พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศว่าพวกท่านเป็นประชาชนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่พวกท่าน และที่พวกท่านต้องถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁹ และพระองค์จะตั้งพวกท่านให้สูงเหนือชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และพวกท่านจะรับคำสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติ พวกท่านจะเป็นประชาชนที่ถูกแยกเอาไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เหมือนอย่างกับที่พระองค์ได้ตรัสแล้วนั้น

Chapter 27

¹ โมเสสและบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้บัญชาประชาชนและพูดว่า "จงถือรักษาพระบัญชาทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าบัญชาแก่พวกท่านในวันนี้ ² ในวันนี้เมื่อพวกท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน พวกท่านต้องตั้งหินก้อนใหญ่จำนวนหนึ่งขึ้นและฉาบปูน ³ พวกท่านต้องเขียนถ้อยคำต่างๆ ของกฎหมายนี้เมื่อพวกท่านได้ข้ามไป เพื่อพวกท่านจะสามารถเข้าสู่ดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังประทานให้แก่พวกท่าน คือดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน

⁴ เมื่อพวกท่านได้ข้ามผ่านแม่น้ำจอร์แดน จงตั้งหินเหล่านี้ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ที่บนภูเขาเอบาล และฉาบหินเหล่านั้นด้วยปูนขาว ⁵ ที่นั่นพวกท่านต้องสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน คือแท่นบูชาที่ทำจากหินทั้งหลาย แต่พวกท่านต้องใช้เครื่องมือเหล็กสกัดหินเหล่านั้น ⁶ พวกท่านต้องสร้างแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจากหินที่ยังไม่ได้สกัด พวกท่านต้องเผาเครื่องบูชาบนแท่นบูชานั้นถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ⁷ และพวกท่านจะถวายเครื่องสันติบูชาและจะรับประทานที่นั่น พวกท่านจะชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ⁸ พวกท่านจะเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เป็นกฎหมายนี้อย่างชัดเจนบนหินเหล่านั้น"

⁹ โมเสสและบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย คนเลวีทั้งหลาย ได้กล่าวต่อชนอิสราเอลทั้งหมดและพูดว่า "อิสราเอลเอ๋ย จงเขียนและฟัง ในวันที่พวกท่านได้มาเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ¹⁰ ด้วยเหตุนี้พวกท่านต้องเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเชื่อฟังพระบัญญัติต่างๆ และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้" ¹¹ โมเสสได้บัญชาประชาชนในวันเดียวกันและพูดว่า ¹² "ชนเผ่าเหล่านี้ต้องยืนบนภูเขาเกริซิมเพื่ออวยพรประชาชนหลังจากที่พวกท่านได้ข้ามผ่านแม่น้ำจอร์แดนมาแล้ว ได้แก่ เผ่าสิเมโอน เผ่าเลวี เผ่ายูดาห์ เผ่าอิสสาการ์ เผ่าโยเซฟ และเผ่าเบนยามิน ¹³ ทั้งหมดเหล่านี้คือเผ่าต่างๆ ที่ต้องยืนบนภูเขาเอบาลเพื่อประกาศคำแช่งสาป ได้แก่ เผ่ารูเบน เผ่ากาด เผ่าอาเชอร์ เผ่าเศบูลุน เผ่าดาน และเผ่านัฟทาลี

¹⁴ คนเลวีทั้งหลายจะตอบและพูดต่อคนทั้งหมดของอิสราเอลด้วยเสียงอันดังว่า ¹⁵ 'ขอคนนั้นถูกแช่งสาปคือคนที่สร้างรูปปั้นหรือรูปแกะสลัก ซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจต่อพระยาห์เวห์ ผลงานแห่งน้ำมือของช่างฝีมือ และคนที่ตั้งมันไว้ในที่ลับ' แล้วประชาชนทุกคนต้องตอบและกล่าวว่า 'อาเมน' ¹⁶ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาปคือคนที่ไม่ให้เกียรติแก่บิดาของเขาหรือแก่มารดาของเขา' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ¹⁷ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านของเขา' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ¹⁸ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ทำให้คนตาบอดหลงไปจากทาง' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน'

¹⁹ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ใช้กำลังบังคับเอาความยุติธรรมออกไปจากคนต่างชาติ ลูกกำพร้า หรือหญิงม่าย' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²⁰ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาของเขา เพราะเขาได้เอาสิทธิ์ของบิดาของเขาไป' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²¹ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับสัตว์ชนิดใดๆ' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²² 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับพี่น้องผู้หญิงของเขา คือบุตรหญิงของบิดาของเขา หรือกับบุตรหญิงของมารดาของเขา' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน'

²³ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่หลับนอนกับแม่ยายของเขา' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²⁴ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ฆ่าเพื่อนบ้านของเขาในที่ลับ' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²⁵ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่รับสินบนเพื่อฆ่าคนที่บริสุทธิ์' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน' ²⁶ 'ขอให้คนนั้นถูกแช่งสาป คือคนที่ไม่ยึดมั่นในถ้อยคำต่างๆ ที่เป็นกฎหมายนี้ ที่เขาจะเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้น' แล้วประชาชนทุกคนต้องกล่าวว่า 'อาเมน'

Chapter 28

¹ ถ้าหากพวกท่านเอาใจใส่ในการฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิบของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะตั้งพวกท่านเหนือชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกนี้ ² พระพรทั้งหมดเหล่านี้จะมาถึงพวกท่านและตามทันพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ³ พระพรจะเป็นของพวกท่านที่อยู่ในเมืองและพระพรจะเป็นของพวกท่านที่อยู่ในทุ่งนา ⁴ ผลจากร่างกายของพวกท่านจะได้รับพระพร และผลจากแผ่นดินของพวกท่าน และผลจากสัตว์ต่างๆของพวกท่าน คือฝูงสัตว์ของพวกท่านที่เพิ่มพูน และลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่าน ⁵ กระจาดของพวกท่านและรางนวดแบ่งของพวกท่านจะได้รับพระพร ⁶ พวกท่านจะได้รับพระพรเมื่อเข้ามา พวกท่านจะได้รับพระพรเมื่อออกไป

⁷ พระยาห์เวห์จะทำให้พวกศัตรูของพวกท่านที่ลุกขึ้นต่อสู้พวกท่านนั้นพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน พวกเขาจะเข้ามาต่อสู้พวกท่านหนึ่งทางแต่จะหนีไปจากพวกท่านเจ็ดทาง ⁸ พระยาห์เวห์จะทรงบัญชาพระพรมาเหนือพวกท่านในยู่จางของพวกท่านและในทุกสิ่งที่มือของพวกท่านกระทำ พระองค์จะทรงอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พระองค์กำลังประทานให้แก่พวกท่าน ⁹ พระยาห์เวห์จะทรงสถาปนาพวกท่านให้เป็นชนชาติหนึ่งที่ถูกแยกไว้เพื่อพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกท่าน ถ้าพวกท่านถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์ ¹⁰ ชนชาติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกนี้จะมองเห็นว่าพวกท่านได้ถูกเรียกโดยพระนามของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเกรงกลัวพวกท่าน

¹¹ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านเจริญรุ่งเรืองด้วยผลจากร่างกายของพวกท่าน ด้วยผลจากฝูงสัตว์ของพวกท่าน ด้วยผลจากแผ่นดินของพวกท่าน ในดินแดนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้แก่พวกท่าน ¹² พระยาห์เวห์จะทรงเปิดคลังแห่งสวรรค์ของพระองค์เพื่อประทานฝนให้แก่แผ่นดินของพวกท่านในเวลาที่เหมาะสม และทรงอวยพรการงานทุกอย่างที่มีมือของพวกท่านกระทำ พวกท่านจะเป็นผู้ให้ยืมแก่ชนชาติมากมาย แต่พวกท่านจะไม่เป็นผู้ที่ขอยืม ¹³ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านเป็นหัว และไม่ใช้หาง พวกท่านจะอยู่เหนือกว่าเท่านั้น และพวกท่านจะไม่มียวนอยู่ภายใต้ ถ้าพวกท่านฟังพระบัญญัติทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ดังนั้นจงปฏิบัติและกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ ¹⁴ และถ้าพวกท่านไม่หันหนีจากถ้อยคำใดๆ ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ คือไปติดตามพระอื่นๆ เพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น

¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติทั้งสิบของพระองค์และกฎหมายของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ แล้วคำแช่งสาปเหล่านี้ทั้งหมดจะมาถึงพวกท่านและตามทันพวกท่าน ¹⁶ คำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านอยู่ในเมือง และคำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านอยู่ในทุ่งนา ¹⁷ กระจาดและรางนวดข้าวของพวกท่านจะถูกแช่งสาป ¹⁸ ผลจากร่างกายของพวกท่านจะถูกแช่งสาป ผลจากแผ่นดินของพวกท่าน คือฝูงสัตว์ที่เพิ่มพูนของพวกท่าน และลูกอ่อนของฝูงสัตว์ของพวกท่านนั้น ¹⁹ คำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านเข้ามา และคำแช่งสาปจะตามทันเมื่อพวกท่านออกไป ²⁰ พระยาห์เวห์จะทรงส่งคำแช่งสาปมาเหนือพวกท่าน ความสับสน และการรบกวนในทุกสิ่งที่มือของพวกท่านกระทำ จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลาย และจนกว่าพวกท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็ว เพราะการกระทำอันชั่วช้าของพวกท่านที่พวกท่านได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าเสีย

²¹ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้มีโรคภัยติดอยู่กับพวกท่านจนกว่าพระองค์จะทรงทำลายพวกท่านไปจากดินแดนนั้นที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครอง ²² พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยโรคติดต่อ ด้วยการเป็นไข้ ด้วยการอักเสบเรื้อรัง และด้วยภัยแล้งกับแผลพุพอง และด้วยลมที่ร้อนแผดเผากับโรคเข็มนา สิ่งเหล่านี้จะตามทันพวกท่านจนกว่าพวกท่านจะพินาศ ²³ กองทัพของพวกท่านที่อยู่เหนือศีรษะของพวกท่านจะเป็นกองล้มลุก และแผ่นดินที่อยู่ภายใต้พวกท่านจะเป็นเหล็ก ²⁴ พระยาห์เวห์จะทำให้ฝนของแผ่นดินของพวกท่านเป็นผงและฝุ่นละออง มันจะตกลงมาจากท้องฟ้าเหนือพวกท่าน จนกว่าพวกท่านจะถูกทำลาย ²⁵ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าต่อตาพวกศัตรูของพวกท่าน พวกท่านจะออกไปทางหนึ่งเพื่อต่อสู้กับพวกเขาแต่จะหนีไปต่อหน้าต่อตาของพวกเขาดังเดิม พวกท่านจะถูกเหวี่ยงไปและเหวี่ยงออกจากท่ามกลางราชอาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดินโลกนี้ ²⁶ ศพของพวกท่านจะเป็นอาหารของพวกนกในท้องฟ้าและสัตว์ทั้งหลายบนดิน จะไม่มีใครใส่พวกมันไป

²⁷ พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยพิษของอียิปต์และด้วยแผลกดทับ ด้วยโรคเลือดออกตามไรฟัน และด้วยอาการคัน ที่พวกท่านไม่สามารถรับการรักษาให้หายได้ ²⁸ พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีพวกท่านด้วยอาการวิกลจริต ด้วยอาการตาบอด และด้วยอาการสับสนทางจิต ²⁹ พวกท่านจะต้องคลำไปในเวลาเที่ยงเหมือนคนตาบอดคลำไปในความมืด และพวกท่านจะไม่เจริญรุ่งเรืองในวิถีต่างๆ ของพวกท่าน พวกท่านจะถูกกดขี่และถูกปล้นเสมอ และจะไม่มีใครช่วยพวกท่านให้รอดพ้นได้ ³⁰ พวกท่านหมั่นกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ผู้ชายอีกคนหนึ่งจะดูดเธอไปและข่มขืนเธอ พวกท่านจะสร้างบ้านหลังหนึ่งแต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้น พวกท่านจะปลูกสวนองุ่นแต่จะไม่ได้กินผลของมัน ³¹ วัวของพวกท่านจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน แต่พวกท่านจะไม่ได้กินเนื้อของมัน ลายของพวกท่านจะถูกแย่งชิงไปต่อหน้าต่อตาของพวกท่านและพวกท่านจะไม่ได้มันกลับคืน แกะของพวกท่านจะถูกยกให้กับพวกศัตรูของพวกท่าน และจะไม่มีใครช่วยเหลือพวกท่าน

³² บุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกท่านจะถูกมอบให้กับประชาชนอื่นๆ ดวงตาของพวกท่านจะมองดูพวกเขาตลอดทุกวัน แต่จะรอคอยพวกเขาด้วยความผิดหวัง มือของพวกท่านจะไม่กำลังเลย ³³ การเก็บเกี่ยวในแผ่นดินของพวกท่านและในการทำงานหนักของพวกท่านทั้งหมด จะมีชนชาติหนึ่งซึ่งพวกท่านไม่รู้จักมากินพวกมัน พวกท่านจะถูกกดขี่และถูกบดขยี้ ³⁴ เพื่อว่าพวกท่านจะกลายเป็นคนเสียสติด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นที่พวกท่านมองเห็น ³⁵ พระยาห์เวห์จะทรงโจมตีหัวเข่าและขาของพวกท่านด้วยฝีที่พวกท่านไม่สามารถรักษาให้หายได้ จากปลายเท้าจนถึงด้านบนศีรษะของพวกท่าน ³⁶ พระยาห์เวห์จะทรงนำพาพวกท่านและภัณษิตที่พวกท่านจะตั้งไว้เหนือพวกท่านเองนั้นไปยังชนชาติหนึ่งที่พวกท่านไม่รู้จัก ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ที่นั่นพวกท่านจะมีสการพระอื่นๆ ที่ทำจากไม้และหิน

37 พวกท่านจะกลายเป็นที่มาแห่งความน่าสะพรึงกลัว สุภาชิตบทหนึ่ง และเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์จะนำพวกท่านไป
 38 พวกท่านจะเอาเมล็ดพันธุ์มากมายออกไปในทุกนา แต่จะเก็บรวบรวมเมล็ดพันธุ์กลับมาได้น้อยนิด เพราะตึกแด่นทั้งหลายจะมากลายเป็น
 39 พวกท่านจะปลูกสวนองุ่นและเพาะปลูกพวกมัน แต่พวกท่านจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นใดๆ หรือแม้แต่ไม่ได้เก็บผลองุ่น เพราะพวกหนอนจะมากัดกินพวกมัน 40 พวกท่านจะมีต้นมะกอกมากมายอยู่ในอาณาเขตของพวกท่าน แต่พวกท่านจะไม่ได้ใช้น้ำมันใดๆ มาชโลมบนตัวของพวกท่าน เพราะผลของต้นมะกอกของพวกท่านจะร่วงหล่นเสีย 41 พวกท่านจะมีบุตรชายและบุตรหญิงมากมาย แต่พวกเขาจะไม่อาศัยอยู่กับพวกท่าน เพราะพวกเขาจะเป็นเชลย 42 บรรดาต้นไม้ทั้งหมดของพวกท่านและผลจากแผ่นดินของพวกท่าน จะถูกพวกตึกแด่นมากลายจนหมดสิ้น

43 คนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านจะลุกขึ้นสูงเหนือพวกท่านมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งพวกท่านเองจะตกต่ำลงเรื่อยๆ 44 เขาจะเป็นผู้ให้พวกท่านขอยืม แต่พวกท่านจะไม่เป็นผู้ให้เขาขอยืม เขาจะเป็นหัว และพวกท่านจะเป็นหาง 45 คำแช่งสาปทั้งหมดเหล่านี้จะมากล่าวถึงพวกท่านและจะตามทันพวกท่านจนกว่าพวกท่านจะถูกทำลาย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกท่านไม่ได้ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์และกฎข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ที่ได้ทรงบัญชาพวกท่าน 46 คำแช่งสาปเหล่านี้จะอยู่เหนือพวกท่านเป็นดังหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และเหนือเชื้อสายทั้งหลายของพวกท่านเป็นนิตย์ 47 เพราะพวกท่านไม่มัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยใจเปรมปรีดิ์เมื่อพวกท่านอยู่ในความเจริญรุ่งเรืองนั้น

48 ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจะรับใช้พวกศัตรูที่พระยาห์เวห์จะทรงส่งมาโจมตีพวกท่าน พวกท่านจะรับใช้พวกเขาด้วยความหวาดด้วยความกระหาย ด้วยการเปลือยกาย และด้วยความยากจน เขาจะวางแอกเหล็กไว้บนคอของพวกท่านจนกระทั่งเขากลายพวกท่าน 49 พระยาห์เวห์จะทรงนำชนชาติหนึ่งมาโจมตีพวกท่านจากแดนไกล จากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก เหมือนกับนกอินทรีตัวหนึ่งบินตรงมาหาเหยื่อของมัน ชนชาติหนึ่งที่พวกท่านไม่เข้าใจภาษา 50 ชนชาติหนึ่งที่มีใบหน้าโหดเหี้ยมที่ไม่เคารพคนมีอายุและไม่แสดงความพอใจต่อคนหนุ่ม 51 พวกเขาจะกินลูกอ่อนจากฝูงสัตว์ของพวกท่านและผลจากแผ่นดินของพวกท่านจนกว่าพวกท่านถูกทำลาย พวกเขาจะไม่ทิ้งรวงข้าวไว้ให้พวกท่านเลย ไม่ทิ้งเหล้าองุ่น หรือน้ำมันเอาไว้ ไม่เหลือลูกอ่อนจากฝูงสัตว์ของพวกท่านหรือฝูงปศุสัตว์ของพวกท่าน จนกระทั่งพวกเขาได้ทำให้พวกท่านพินาศ 52 พวกเขาจะล้อมรอบประตูเมืองทั้งหมดของพวกท่าน จนกว่ากำแพงสูงและป้อมปราการของพวกท่านพังทลายลงในทุกแห่งของดินแดนของพวกท่าน กำแพงต่างๆ ที่พวกท่านได้ไว้วางใจ พวกเขาจะล้อมรอบพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่านไปจนตลอดทั่วดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน

53 พวกท่านจะกินผลของร่างกายของพวกท่านเอง คือเนื้อของบรรดาบุตรชายและบรรดาบุตรหญิงของพวกท่าน ผู้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน ในการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่พวกศัตรูของพวกท่านวางไว้เหนือพวกท่าน 54 คนที่สุภาพและอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน เขาจะกลายเป็นคนที่อิจฉาพี่น้องของเขา อิจฉาภรรยาผู้เป็นที่รักของเขา และอิจฉาพวกลูกๆ ที่เขาได้ละทิ้ง 55 ดังนั้นเขาจะไม่ให้เนื้อของพวกลูกของเขาเองที่เขาเลี้ยงจะกินแก่พวกเขาคนใด เพราะเขาจะไม่มီးอะไรเหลือสำหรับตัวเองในการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่ศัตรูของพวกท่านจะวางไว้เหนือพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่าน 56 ผู้หญิงที่สุภาพและอ่อนโยนในท่ามกลางพวกท่าน คือคนที่ไม่เสี่ยงวางปลายเท้าของเธอบนพื้นดินเพื่อความอ่อนโยนและสุภาพ เธอจะกลายเป็นคนที่อิจฉาสามีผู้เป็นที่รักของเธอ บุตรชายของเธอ และบุตรหญิงของเธอ 57 และการก่อกวนใหม่ก็ออกมาจากหว่างขาของเธอ และลูกๆ ที่เธอให้กำเนิด เธอจะกินพวกเขาในที่ลับเพราะไม่มีสิ่งใดเหลืออีกแล้วในช่วงการถูกล้อมรอบและเป็นทุกข์ที่ศัตรูของพวกท่านจะวางไว้เหนือพวกท่านภายในประตูเมืองต่างๆ ของพวกท่าน

58 ถ้าพวกท่านไม่ถือรักษาถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้ที่ถูกบันทึกในหนังสือนี้ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระนามอันทรงพระสิริและนำยำเกรงนี้ คือพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน 59 แล้วพระยาห์เวห์จะทรงทำให้เกิดความทุกข์ใจอย่างร้ายแรงแก่พวกท่าน และบรรดาคนเหล่านั้นที่เป็นเชื้อสายของพวกท่าน โรคระบาดร้ายแรงจะเกิดขึ้นกับพวกเขา เป็นเวลาอันยาวนาน และโรคภัยที่ร้ายแรงต่างๆ เป็นเวลาอันยาวนาน 60 พระองค์จะทรงนำโรคภัยของอียิปต์ที่พวกท่านหวาดกลัวมาให้พวกท่านอีกครั้งหนึ่ง พวกมันจะติดอยู่กับพวกท่าน 61 ความเจ็บป่วยทุกข์ทรมานและโรคระบาดร้ายแรงทั้งหมดที่ไม่ได้บันทึกไว้ในกฎหมายนี้ สิ่งเหล่านี้ พระยาห์เวห์จะทรงนำมาเหนือพวกท่านด้วยจนกว่าพวกท่านถูกทำลาย 62 พวกท่านจะเหลือเพียงจำนวนน้อย ถึงแม้ว่าพวกท่านได้เป็นเหมือนดวงดาวในท้องฟ้าจำนวนมากมาย เพราะพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน

63 เมื่อพระยาห์เวห์ทรงได้ชื่นชมยินดีเหนือพวกท่านในการทำสิ่งดีต่อพวกท่าน และในการทวีคูณพวกท่าน ดังนั้นพระองค์จะทรงชื่นชมยินดีเหนือพวกท่านในการทำให้พวกท่านพินาศและในการทำลายพวกท่าน พวกท่านจะถูกถอนออกจากดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครองนั้น 64 พระยาห์เวห์จะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปตามกลางประชาชนทั้งหมดจากสุดปลายแผ่นดินโลกหนึ่งไปยังอีกสุดปลายแผ่นดินโลกหนึ่ง ที่นั่นพวกท่านจะมีสการพระอื่นๆ ที่พวกท่านไม่รู้จัก ไม่ว่าพวกท่านหรือบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน พระต่างๆ ที่ทำจากไม้และหิน 65 ในท่ามกลางชนชาติต่างๆ เหล่านี้ พวกท่านจะไม่พบความสะดวก และจะไม่มีการหยุดพักสำหรับปลายเท้าของพวกท่าน แต่พระยาห์เวห์จะประทานหัวใจที่หวั่นไหวดวงตาที่ผิดหวัง และจิตใจที่โสโครกให้แก่พวกท่านที่นั่นแทน 66 ชีวิตของพวกท่านจะถูกแขวนในความสับสนต่อหน้าต่อตาพวกท่าน พวกท่านจะหวาดกลัวในทุกคำคืนและในเวลากลางวันและจะไม่มีความปลอดภัยในชีวิตของพวกท่าน 67 ในเวลาเช้าพวกท่านจะพูดว่า 'ข้าพเจ้าปรารถนาให้มันเป็นเวลาเย็น' และในเวลาเย็นพวกท่านจะพูดว่า 'ข้าพเจ้าปรารถนาให้มันเป็นเวลาเช้า' เพราะความหวาดกลัวในหัวใจของพวกท่านและสิ่งต่างๆ ที่ดวงตาของพวกท่านจะได้องเห็น 68 พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกท่านเข้าไปในอียิปต์อีกครั้งโดยทางเรือ โดยเส้นทางที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกท่าน 'พวกท่านจะไม่ได้เห็นอียิปต์อีก' ที่นั่นพวกท่านจะขายตัวเองให้กับพวกศัตรูของพวกท่านให้เป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีใครซื้อพวกท่านเลย"

Chapter 29

¹ เหล่านี้คือถ้อยคำต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสสให้บอกกับประชาชนอิสราเอลในดินแดนโมอับ ถ้อยคำต่างๆ ที่เพิ่มจากพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ ² โมเสสได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดและพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านได้มองเห็นทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของพวกท่านในดินแดนอียิปต์ต่อฟาโรห์ ต่อทาสทั้งหมดของเขา และต่อดินแดนของเขทั้งหมด ³ คือการทนทุกข์อย่างยิ่งใหญ่ที่ดวงตาของพวกท่านได้มองเห็น หมายถึงคำต่างๆ และการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ต่าง ๆ เหล่านั้น ⁴ แต่จนถึงวันนี้ พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทานใจที่จะรู้ ดวงตาที่จะมองเห็น หูที่จะได้ยิน ให้แก่พวกท่าน

⁵ เราได้นำพวกเจ้ามาเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เสื้อผ้าของพวกเจ้าก็ไม่ขาดวัน และรองเท้าของพวกเจ้าก็ไม่สึกไป ⁶ พวกเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังใดๆ และพวกเจ้าจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นใดๆ หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อื่นๆ เพื่อว่าพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ⁷ เมื่อพวกเจ้ามาถึงสถานที่แห่งนี้ ซีโชน กษัตริย์แห่งเฮชโบน และโอก กษัตริย์แห่งบาซัน ได้ออกมาโจมตีพวกเรา และเราทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ ⁸ พวกเราได้ยึดดินแดนของพวกเขามาและมอบมันให้เป็นมรดกแก่คนเผ่ารูเบน แก่คนเผ่ากาด และแก่คนเผ่ามันสเสห์ครึ่งเผ่า

⁹ ด้วยเหตุนี้จึงถือรักษาถ้อยคำต่างๆ ของพันธสัญญานี้และกระทำตาม เพื่อพวกท่านจะเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งที่พวกท่านกระทำ ¹⁰ ในวันนี้พวกท่านจงยืนหยัดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นพวกหัวหน้าทั้งหมดของพวกท่าน เผ่าต่างๆ ของพวกท่าน บรรดาผู้ใหญ่ของพวกท่าน และบรรดานายกทหารของพวกท่าน คือผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอล ¹¹ บรรดาลูกเล็กทั้งหลายของพวกท่าน พวกภรรยาของพวกท่าน และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกท่านในค่ายของพวกท่าน ที่ตัดฟันและหาค่น้ำให้แก่พวกท่าน

¹² พวกท่านอยู่ที่นี่เพื่อเข้าสู่พันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเข้าสู่คำสัญญาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังสัญญากับพวกท่านในวันนี้ ¹³ เพื่อว่าในวันนี้พระองค์จะทำให้พวกท่านเข้าสู่การเป็นประชาชนของพระองค์เอง ตามที่พระองค์ได้ตรัสแก่พวกท่าน และตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ¹⁴ เพราะไม่ใช่เพียงต่อพวกท่านเท่านั้นที่เรากำลังทำพันธสัญญานี้และคำสัญญานี้ ¹⁵ คือทุกคนที่กำลังยืนอยู่ที่นี่กับพวกเราในวันนี้ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา แต่กระทำกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้อยู่ที่นี่กับเราในวันนี้ด้วย

¹⁶ พวกท่านได้รู้วิธีที่พวกเราได้อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ และการที่เราได้ผ่านท่ามกลางชนชาติต่างๆ ตามที่พวกท่านได้ผ่านมานั้น ¹⁷ พวกท่านได้มองเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเขาคือพวกกรูเปอเรของพวกเขาคือการทำด้วยไม้และหิน เงินและทอง ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา ¹⁸ จงแน่ใจว่าไม่มีสิ่งเหล่านี้ในท่ามกลางพวกท่าน คือผู้ชาย ผู้หญิง ครอบครัว หรือเผ่าใดๆ ที่วันนี้ใจของเขาได้หันไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพื่อไปนมัสการพระอื่นๆ ของชนชาติต่างๆ เหล่านั้น จงแน่ใจว่าในท่ามกลางพวกท่านจะไม่มีรากที่ทำให้เกิดความขมขื่นและเป็นทุกข์ ¹⁹ เมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำแห่งสาปต่างๆ นี้ เขาจะอวยพรตัวเองในใจของเขาและพูดว่า 'ข้าพเจ้ามีสันติสุข ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าดำเนินด้วยความตึงตึงที่อยู่ในใจของข้าพเจ้า' สิ่งนี้จะทำลายทั้งสิ่งที่เปี่ยมและแห้งไปพร้อมๆ กัน

²⁰ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงยกโทษให้แก่เขา แต่พระพิโรธของพระยาห์เวห์และความหึงหวงของพระองค์จะพุ่งขึ้นโจมตีเขาแทน และคำแห่งสาปทั้งหมดที่ถูกบันทึกในหนังสือนี้จะมาเหนือเขา และพระยาห์เวห์จะลบชื่อของเขาออกไปจากภายใต้ท้องฟ้านี้ ²¹ พระยาห์เวห์จะแยกเขาออกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอลเพื่อความพิณาศ เพื่อรักษาคำแห่งสาปทั้งสิ้นของพันธสัญญาที่ถูกบันทึกในหนังสือแห่งกฎหมายนี้ ²² ชนรุ่นนั้นที่จะมาถึง คือพวกลูกหลานที่จะเติบโตขึ้นมาหลังจากพวกท่าน และคนต่างชาติที่มาจากดินแดนห่างไกล จะพูดเมื่อพวกเขามองเห็นภัยพิบัติต่างๆ บนแผ่นดินนี้และโรคภัยต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้ป่วยนั้น

²³ และเมื่อพวกเขามองเห็นว่าดินแดนทั้งหมดได้กลายเป็นค้ำมะกันและเกลือที่ถูกเผาไฟ ที่ซึ่งไม่มีการหว่านหรือการออกผล ไม่มีการปลูกผักเหมือนการถูกคว่ำของไฮโดมและโกโมราห์ อัดมาห์ และเซโบอิม ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายด้วยความโกรธและพระพิโรธของพระองค์ ²⁴ พวกเขาจะพูดพร้อมกันกับชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดว่า 'ทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงกระทำสิ่งนี้ต่อดินแดนนี้? พระพิโรธอันรุนแรงนี้หมายความว่าอย่างไร? ²⁵ แล้วประชาชนจะพูดว่า 'เพราะพวกเขาได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาคือที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อพวกเขาเมื่อพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ ²⁶ และเพราะพวกเขาได้ไปและได้รับใช้พระอื่นๆ และได้ก้มกราบต่อพระเหล่านั้น พระอื่นๆ ที่พวกเขาไม่รู้จักและที่พระองค์ไม่ได้ประทานให้แก่พวกเขา

²⁷ ด้วยเหตุนี้พระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นโจมตีดินแดนนี้ เพื่อนำคำแห่งสาปทั้งหมดที่ได้บันทึกในหนังสือนี้มาเหนือดินแดนนี้ ²⁸ พระยาห์เวห์ได้ถอนรากพวกเขาออกจากดินแดนของพวกเขาคือด้วยความโกรธ ด้วยพระพิโรธ และด้วยความเดือดดาล และได้ทรงเหวี่ยงพวกเขาไปอีกดินแดนหนึ่ง ดังเช่นในทุกวันนี้ ²⁹ สิ่งลึกลับเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราแต่เพียงผู้เดียว แต่สิ่งต่างๆ ที่ถูกสำแดงนั้นเป็นของพวกเราและเชื้อสายของพวกเราเป็นนิรันดร์ เพื่อพวกเราจะทำตามถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้

Chapter 30

¹ เมื่อสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้มาเหนือพวกท่าน คือพระพรต่างๆ และคำแช่งสาปต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งเอาไว้ตรงหน้าพวกท่าน และเมื่อพวกท่านระลึกถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ในท่ามกลางชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงขับไล่พวกท่านไปนั้น ² และเมื่อพวกท่านหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและเชื่อฟังเสียงของพระองค์ ทำตามทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ ทั้งพวกท่านและบุตรหลานของพวกท่าน ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน และด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน ³ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงนำพวกท่านกลับจากการเป็นเชลยและทรงมีพระทัยสงสารพวกท่าน พระองค์จะหวนกลับและรวบรวมพวกท่านจากประชาชนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปนั้น ⁴ ถ้าหากคนใดในพวกท่านที่อยู่ท่ามกลางประชาชนที่ถูกเนรเทศไปยังสถานที่อื่นไกลโพ้นภายใต้ท้องฟ้านี้จากที่นั่นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะรวบรวมพวกท่านมา และจากที่นั่นพระองค์จะทรงนำพวกท่านมา

⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงนำพวกท่านเข้าไปในดินแดนที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านเคยครอบครอง และพวกท่านจะครอบครองดินแดนนั้นอีกครั้ง พระองค์จะทรงกระทำสิ่งดีให้แก่พวกท่านและจะทรงทวีคูณพวกท่านมากยิ่งขึ้นกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน ⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะให้พวกท่านและเชื้อสายของพวกท่านเข้าสู่หนัดที่ใจ เพื่อพวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ ⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะเอาคำแช่งสาปทั้งหมดเหล่านี้ใส่เหนือพวกศัตรูของพวกท่าน และเหนือคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน คือคนเหล่านั้นที่ได้ข่มเหงพวกท่าน ⁸ พวกท่านจะหวนกลับและเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์ และพวกท่านจะทำตามพระบัญญัติทุกประการของพระองค์ที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้

⁹ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงทำให้พวกท่านอุดมสมบูรณ์ในการทำงานทุกอย่างที่มือของพวกท่านกระทำ ในผลแห่งร่างกายของพวกท่าน ในผลแห่งฝูงสัตว์ของพวกท่าน ในผลแห่งผืนดินของพวกท่าน เพื่อความเจริญรุ่งเรือง เพราะพระยาห์เวห์จะทรงเปรมปรีดีเหนือพวกท่านอีกครั้งหนึ่งเพราะความเจริญรุ่งเรือง เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงเปรมปรีดีเหนือบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านนั้น ¹⁰ พระองค์จะทรงกระทำสิ่งนี้ถ้าหากพวกท่านจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ และข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งกฎบัญญัติ ถ้าพวกท่านหันมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยสิ้นสุดใจและด้วยสิ้นสุดจิตของพวกท่าน ¹¹ เพราะพระบัญญัติที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านในวันนี้ไม่ได้ยากสำหรับพวกท่าน หรือไม่ได้ไกลเกินกว่าที่พวกท่านจะเอื้อมถึงได้ ¹² มันไม่ได้อยู่บนท้องฟ้า ที่พวกท่านจะต้องกล่าวว่า 'ใครจะขึ้นไปบนท้องฟ้าเพื่อพวกเราและนำมันลงมาให้กับพวกเราและทำให้พวกเราสามารถได้ยินสิ่งนั้น เพื่อพวกเราจะกระทำตามได้หรือ?'

¹³ หรือมันไม่ได้อยู่อีกฟากของทะเล ที่พวกท่านจะต้องกล่าวว่า 'ใครจะข้ามทะเลไปเพื่อเราและนำมันมาให้แก่พวกเราและทำให้พวกเราได้ยินสิ่งนั้น เพื่อพวกเราจะกระทำตามได้หรือ?' ¹⁴ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้พวกท่านอย่างมาก อยู่ในปากของพวกท่านและอยู่ในหัวใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะกระทำตามถ้อยคำนั้นได้ ¹⁵ ดูเถิด วันนี้ ข้าพเจ้าได้วางไว้ต่อหน้าพวกท่าน คือชีวิตและสิ่งดี กับความตายและสิ่งชั่วร้าย ¹⁶ ถ้าหากพวกท่านเชื่อฟังกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ดังที่ข้าพเจ้ากำลังบัญชาพวกท่านวันนี้ให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ให้เดินในทางทั้งสี่ของพระองค์ และให้ถือรักษาพระบัญญัติต่างๆ ของพระองค์ ข้อบังคับต่างๆ ของพระองค์ และกฎหมายต่างๆ ของพระองค์ พวกท่านจะมีชีวิตและทวีคูณ และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงอวยพรพวกท่านในดินแดนที่พวกท่านกำลังเข้าไปยึดครองนั้น

¹⁷ แต่ถ้าจิตใจของพวกท่านหันไปเสีย และพวกท่านไม่ได้ฟังแต่กลับออกห่างและก้มกราบต่อพระอื่นๆ และนับสการพระเหล่านั้น ¹⁸ แล้วข้าพเจ้าขอประกาศต่อพวกท่านในวันนี้ว่าพวกท่านจะพินาศอย่างแน่นอน พวกท่านจะไม่มีชีวิตยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไปและยึดครองนั้น ¹⁹ ข้าพเจ้าเรียกท้องฟ้าและแผ่นดินให้เป็นพยานต่อสู้อย่างพวกท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน คือชีวิตและความตาย พระพรและคำแช่งสาป ด้วยเหตุนี้จึงเลือกชีวิตเพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ พวกท่านและเชื้อสายของพวกท่าน ²⁰ จงกระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และเพื่อผูกพันกับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตของพวกท่านและทรงเป็นวันเวลาที่ยืนยาวของพวกท่าน จงกระทำสิ่งนี้เพื่อว่าพวกท่านจะมีชีวิตอยู่ในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาแก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานให้พวกเขา"

Chapter 31

¹ โมเสสได้ไปและได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อคนอิสราเอลทั้งหมด ² เขาพูดกับคนอิสราเอลว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าไม่สามารถออกไปและเข้ามาได้อีก พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน' ³ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์จะทรงข้ามไปก่อนหน้าพวกท่าน พระองค์จะทรงทำลายชนชาติต่างๆ เหล่านี้ให้พินาศไป และพระองค์จะทรงขับไล่พวกเขาออกไป โยชูวา เขาจะข้ามไปก่อนหน้าพวกท่าน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสนั้น ⁴ พระยาห์เวห์จะทรงกระทำต่อพวกเขาตามที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่ออัสโนและต่อโอก พวกกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และต่อดินแดนของพวกเขา ที่พระองค์ได้ทรงทำลาย ⁵ พระยาห์เวห์จะทรงประทานชัยชนะเหนือพวกเขาให้แก่พวกท่านเมื่อพวกท่านเผชิญพวกเขาในสงคราม และพวกท่านจะกระทำต่อพวกเขาทุกอย่างตามที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน

⁶ จงเข้มแข็งและมีความกล้าหาญ จงอย่ากลัว และอย่าหวั่นเกรงต่อพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์คือผู้ที่ไปกับพวกท่าน พระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกท่านผิดหวังหรือทรงทอดทิ้งพวกท่าน ⁷ โมเสสได้เรียกโยชูวาและพูดกับเขาว่า "ต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งหมดว่า 'จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะเข้าไปกับประชาชนในดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาต่อบรรดาบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะประทานให้พวกเขา ท่านจะทำให้พวกเขาได้รับดินแดนนั้นเป็นมรดก ⁸ พระยาห์เวห์ พระองค์คือผู้ที่นำหน้าท่านไป พระองค์จะทรงอยู่ด้วยท่าน พระองค์จะไม่ทำให้ท่านผิดหวังหรือทรงทอดทิ้งท่าน อย่างกลัว อย่างท้อใจเลย' ⁹ โมเสสได้เขียนกฎหมายนี้และได้มอบให้กับบรรดาปุโรหิต บรรดาบุตรชายของคนเลวี ผู้ที่ได้ห้ามหับพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ประทานสำเนาต่างๆ ของพันธสัญญานั้นให้แก่บรรดาผู้ปกครองของชาวอิสราเอลด้วย

¹⁰ โมเสสได้บัญชาพวกเขาและพูดว่า "เมื่อถึงสิ้นปีของทุกเจ็ดปี เวลานั้นเป็นเวลาแก้ไขเพื่อยกเลิกสัญญาหนี้ต่างๆ ในช่วงระหว่างเทศกาลอยู่เพิง

¹¹ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านในสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือกให้เป็นสถานที่นมัสการของพระองค์ พวกท่านจะอ่านกฎหมายนี้ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมดเพื่อให้พวกเขาได้ยิน ¹² ที่ชุมนุมของประชาชน พวกผู้ชาย พวกผู้หญิง และพวกเด็กเล็กๆ และพวกคนต่างชาติที่อยู่ภายในประตูเมืองของพวกท่าน เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยินและเรียนรู้ และเพื่อพวกเขาจะถวายเกียรติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและถือรักษาถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้ ¹³ จงกระทำสิ่งนี้เพื่อว่าบุตรหลานทั้งหลายของพวกท่าน คือผู้ที่ไม่ได้รู้ จะได้ยินและเรียนรู้ที่จะถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ตราบเท่าที่พวกท่านมีชีวิตอยู่ในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น"

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "จงมองดู วันนั้นกำลังมาถึงเมื่อพวกท่านต้องตาย จงเรียกโยชูวาและพวกเจ้าจงอยู่ในเต็นท์นัดพบ เพื่อที่เราจะมอบพระบัญญัติอย่างหนึ่งให้แก่เขา" โมเสสและโยชูวาได้ไปและได้อยู่ในเต็นท์นัดพบ ¹⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏในเต็นท์ด้วยเสาเมฆ เสาเมฆที่ตั้งอยู่เหนือประตูทางเข้าของเต็นท์ ¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่โมเสสว่า "ดูเถิด เจ้าจะล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของเจ้า ประชาชนนี้จะลุกขึ้นและกระทำเหมือนโสเภณีที่ไล่ตามพระแปลกหน้าทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาในดินแดนที่พวกเขากำลังเข้าไป พวกเขาจะละทิ้งเราและทำลายพันธสัญญาที่เราได้กระทำไว้กับพวกเขา ¹⁷ แล้วในวันนั้น ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นทำลายพวกเขาและเราจะทอดทิ้งพวกเขา เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาและพวกเขาจะถูกเผาผลาญ พวกเขาจะพบกับความพิณาศและวิบัติต่างๆ มากมายเพื่อพวกเขาจะพูดในวันนั้นว่า 'ความพิณาศเหล่านี้ที่ไม่มาเหนือพวกเราเพราะพระเจ้าของพวกเราไม่ได้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเราหรือ?'

¹⁸ เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาในวันนั้นอย่างแน่นอนเพราะความชั่วร้ายทั้งหมดที่พวกเขาได้กระทำ เพราะพวกเขาได้หันไปหาบรรดาพระอื่น

¹⁹ ดังนั้นบัดนี้จงเขียนบทเพลงนี้เพื่อตัวของเจ้าเองและสอนเพลงนั้นให้กับประชาชนอิสราเอล จงใส่ไว้ในปากของพวกเขานี้ เพื่อว่าบทเพลงนี้จะเป็พยานให้กับเราในการต่อสู้กับประชาชนอิสราเอล ²⁰ เพราะเมื่อเราจะได้้นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนที่เราได้สัญญาว่าจะมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขานี้ คือดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง และเมื่อพวกเขาได้กินและอิ่มหนำและอ้วนพี แล้วพวกเขาจะหันไปหาพระอื่นๆ และพวกเขาจะปรนนิบัติพระเหล่านั้นและพวกเขาจะดูหมิ่นเรา และพวกเขาจะทำลายพันธสัญญาของเรา

²¹ เมื่อความชั่วร้ายและปัญหามากมายมาเหนือประชาชนนี้ บทเพลงนี้จะเป็พยานต่อพวกเขาดังคำพยาน (เพราะมันจะไม่ถูกลืมไปจากปากของบรรดาเชื้อสายของพวกเขา) เพราะเรารู้แผนการต่างๆ ที่พวกเขาทำกำลังสร้างในวันนี้ แม้ก่อนที่เราจะได้นำพวกเขาเข้าไปในดินแดนที่เราได้สัญญาแก่พวกเขาก็ตาม" ²² ดังนั้นโมเสสจึงได้เขียนบทเพลงในวันเดียวกันนั้นและได้สอนบทเพลงนั้นให้กับประชาชนอิสราเอล ²³ พระยาห์เวห์ได้ประทานพระบัญญัติอย่างหนึ่งแก่โยชูวาบุตรชายของนูน "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำประชาชนอิสราเอลเข้าไปในดินแดนที่เราได้สัญญาแก่พวกเขา และเราจะอยู่ด้วยเจ้า" ²⁴ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อโมเสสได้เขียนถ้อยคำต่างๆ ของกฎหมายนี้ลงในหนังสือได้สำเร็จ ²⁵ ซึ่งเขาได้บัญชาพวกคนเลวีผู้ที่ห้ามหับพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และเขาได้พูดว่า

²⁶ "จงเอาหนังสือแห่งกฎหมายนี้และใส่ลงในด้านข้างของหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นเพื่อจะเป็นคำพยานต่อสู้พวกท่าน ²⁷ เพราะข้าพเจ้ารู้เรื่องการกบฏของพวกท่านและเรื่องความต้อติงของพวกท่าน จงดูเถิด ในขณะที่ข้าพเจ้ายังคงมีชีวิตอยู่ร่วมกับพวกท่านในทุกวันนี้ พวกท่านยังได้กบฏต่อพระยาห์เวห์ แล้วมันจะยิ่งกว่านี้สักเท่าใดเมื่อหลังจากข้าพเจ้าตายไปแล้ว? ²⁸ จงเรียกชุมนุมพวกผู้ชายโสภักทั้งหมดของเผ่าต่างๆ ของพวกท่าน และพวกนายพลทั้งหลายของพวกท่านให้แกข้าพเจ้า เพื่อว่าข้าพเจ้าจะพูดถ้อยคำเหล่านี้ให้เข้าไปในหูของพวกเขานี้ และเรียกท้องฟ้ากับแผ่นดินให้เป็นพยานต่อสู้พวกท่าน ²⁹ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าหลังจากข้าพเจ้าตายไปแล้ว พวกท่านจะทำให้ตัวเองเลวทรามลงและหันออกไปจากวิถีที่ข้าพเจ้าได้บัญชาพวกท่าน ความพิณาศจะมาเหนือพวกท่านในวันเหล่านั้นที่ตามมา สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกท่านจะทำการที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เพื่อเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงพิโรธโดยผ่านการงานแห่งน้ำมือของพวกท่าน" ³⁰ โมเสสอ่านออกเสียงถ้อยคำต่างๆ ของบทเพลงนี้ให้กับที่ชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลได้ยินจนกระทั่งจบบทเพลง

Chapter 32

¹ จงฟังเถิด พวกเจ้าที่องฟ้าทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะพูด ขอให้แผ่นดินจงฟังถ้อยคำต่างๆ จากปากของข้าพเจ้า ² ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยาดลงมาเหมือนกับสายฝน ขอให้คำพูดของข้าพเจ้าหยาดลงมาเหมือนน้ำค้าง เหมือนกับฝนชื้นใจหยาดลงมาบนต้นหญ้าที่อ่อนไหว และเป็นเหมือนกับการรดน้ำบนพืชพันธุ์ทั้งปวง ³ เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ และอ้างถึงความยิ่งใหญ่ถวายแด่พระเจ้าของเรา ⁴ พระศิลาพระราชกิจของพระองค์นั้นดีพร้อม เพราะวิถีทางทั้งสิ้นของพระองค์นั้นยุติธรรม พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ทรงปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง ⁵ พวกเขาได้กระทำอย่างเลวทรามเพื่อต่อสู้กับพระองค์ พวกเขาไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระองค์ นั่นเป็นความอับอายของพวกเขา พวกเขาเป็นชนรุ่นที่หลงผิดและไม่ซื่อสัตย์

⁶ พวกเขาผู้โง่เขลาและไม่มีสติ พวกเขาตอบแทนพระยาห์เวห์ด้วยวิธีการนี้หรือ? พระองค์ผู้ที่ได้ทรงสร้างพวกเขา ไม่ได้ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขาหรือ? พระองค์ที่ได้ทรงสร้างพวกเขาและสถาปนาพวกเขา ⁷ จงระลึกถึงวันที่ทั้งหลายในกาลก่อน จงคิดถึงปีที่ทั้งหลายที่ผ่านมาหลายชั่วอายุ จงถามบิดาของพวกเขาและเขาจะแสดงให้เห็น พวกเขาใหญ่ทั้งหลาย และพวกเขาจะบอกพวกเขา ⁸ เมื่อองค์สูงสุดได้ประทานชนชาติทั้งหลายให้เป็นมรดกของพวกเขา เมื่อพระองค์กระจายมวลมนุษย์ทั้งหมด และพระองค์ได้ทรงตั้งขอบเขตให้กับประชาชนเหล่านั้น ดังที่พระองค์กำหนดจำนวนของบรรดาพระของพวกเขานั้น ⁹ เพราะส่วนของพระยาห์เวห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นมรดกที่ได้รับการแต่งตั้งของพระองค์ ¹⁰ พระองค์ทรงได้พบเขาในดินแดนที่แห้งแล้ง และในถิ่นทุรกันดารที่ปราศจากพืชผลและกว้างใหญ่ พระองค์ได้ทรงปกป้องเขาและทรงดูแลเขา พระองค์ได้ทรงคุ้มกันเขาเหมือนดังแก้วพระเนตรของพระองค์

¹¹ เหมือนนกอินทรีตัวหนึ่งที่ปกป้องรังของมันและกระพือปีกเหนือลูกอ่อนของมัน พระยาห์เวห์ก็ได้ทรงกางปีกของพระองค์และทรงนำพวกเขา และทรงแบกพวกเขาไว้บนปีกของพระองค์ ¹² พระยาห์เวห์ผู้เดียวได้ทรงนำเขา ไม่ใช่พระของคนที่อยู่กับเขา ¹³ พระองค์ได้ทรงกระทำให้เขาขึ้นไปยังสถานที่สูงของดินแดนนั้น และพระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูเขาด้วยผลต่างๆ จากทุ่งนา พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงเขาด้วยน้ำผึ้งจากศิลา และน้ำมัญจากผาหินอัน ¹⁴ เขาได้รับประทานจากฝูงสัตว์และดื่มน้ำนมจากฝูงสัตว์ พร้อมกับไขมันของแกะทั้งหลาย บรรดาแกะตัวผู้แห่งนาขานและแพะทั้งหลาย พร้อมกับข้าวสาลีที่ดีที่สุด และพวกเขานำได้ดื่มเหล้าองุ่นขึ้นดีที่มาจากน้ำองุ่น ¹⁵ แต่เขษุรณอ่อนพีและขัดขึ้น พวกท่านอ่อนพีขึ้น ท่านอ่อนมากเกินไป และท่านได้รับประทานจนอิ่มหนำ เขากอดกึ่งพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างเขา และเขาได้ปฏิเสธรบราห์มาแห่งความรอดของเขา

¹⁶ พวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงหึงหวงโดยบรรดาพระแปลกหน้าของพวกเขา ด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขา พวกเขาได้ทำให้พระองค์พิโรธ ¹⁷ พวกเขาถวายเครื่องบูชาต่อวิญญาณชั่วทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า บรรดาพระต่างๆ ที่พวกเขาไม่รู้จัก บรรดาพระต่างๆ ที่พึงปรากฏเมื่อไม่นานมานี้ บรรดาพระต่างๆ ที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาไม่ได้ยำเกรง ¹⁸ พวกเขาได้ทอดทิ้งพระศิลา ผู้ได้ทรงมาเป็นพระบิดาของพวกเขา และพวกเขานำได้หลอกลวงพระเจ้าผู้ได้ทรงให้กำเนิดพวกเขา ¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทอดพระเนตรสิ่งนี้และพระองค์ได้ทรงปฏิเสธพวกเขา เพราะบรรดาบุตรชายของพวกเขาและบรรดาบุตรหญิงของพวกเขาได้ช่วยเขาให้โกรธด้วย ²⁰ "เราจะซ่อนหน้าของเราจากพวกเขา" พระองค์ได้ตรัส "และเราจะมองดูว่าจุดจบของพวกเขาจะเป็นอย่างไร เพราะพวกเขาเป็นชนรุ่นที่เอาแต่ใจ พวกบุตรที่ไม่ซื่อสัตย์ ²¹ พวกเขาได้ทำให้เราอืออาโดยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าและทำให้เราโกรธโดยสิ่งที่ไร้ค่าของพวกเขา เราจะทำให้พวกเขามีอายจนเหล่านั้นที่ไม่ได้เป็นชนชาติ คือชนชาติที่โง่เขลา เราจะทำให้พวกเขาโกรธ

²² เพราะไฟได้ฟุ้งขึ้นด้วยความพิโรธของเราและกำลังเผาผลาญไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของแดนคนตาย ไฟกำลังเผาผลาญแผ่นดินโลกและการเก็บเกี่ยวของมัน รากฐานของภูเขาต่างๆ กำลังลุกด้วยไฟ ²³ เราจะสุมภัยพิบัติต่างๆ บนพวกเขา เราจะยิงลูกศรทั้งหมดของเราใส่พวกเขา ²⁴ พวกเขาจะถูกทำให้สูญเปล่าด้วยความหิวและการเผาผลาญอย่างรุนแรงและการทำลายอย่างขมขื่น เราจะส่งสัตว์ป่าที่มีเขี้ยวเล็บมายังพวกเขาด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่มีพิษที่กลานมาในรู ²⁵ ที่หลงเหลือจากดาบจะถูกปลิดชีพ และในห้วงนอนต่างๆ ก็จะมีความหวาดกลัว มันจะทำลายทั้งคนหนุ่มและหญิงสาวบริสุทธิ์ การก และชายที่มีผมหงอก ²⁶ เราได้พูดว่าเราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป ที่เราจะทำให้นุสรณ์ของพวกเขาหมดไปจากท่ามกลางมนุษย์ ²⁷ แต่เราก็ก้าวการยุยงของศัตรู และบรรดาศัตรูของพวกเขาจะตัดสินใจอย่างผิดพลาด และที่พวกเขาจะกล่าวว่า 'มือของพวกเขาได้รับการยกย่อง' เราจะทำสิ่งนี้ทั้งหมด

²⁸ เพราะอิสราเอลเป็นชนชาติหนึ่งที่ยึดสติปัญญา และไม่มีคนเข้าใจในพวกเขา ²⁹ โอ ที่พวกเขาได้มีปัญญา ที่พวกเขาได้เข้าใจสิ่งนี้ ที่พวกเขาจะได้พิจารณาถึงจุดจบของพวกเขาที่กำลังมาถึง ³⁰ คนหนึ่งจะสามารถขับไล่พันคนได้อย่างไร และสองคนจะขับไล่หนึ่งหมื่นคนได้อย่างไร เว้นแต่พระศิลาของพวกเขาได้ขายพวกเขาเสีย และพระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้? ³¹ เพราะก้อนหินของพวกเขาศัตรูทั้งหลายของพวกเขาไม่เหมือนกับพระศิลาของพวกเขา ที่แม้แต่พวกศัตรูของพวกเขาที่ยอมรับ ³² เพราะเขาอ่อนของพวกเขามาจากเขาอ่อนของโสโดม และจากทุ่งนาของโมโธราห์ ผลอ่อนทั้งหลายของพวกเขาเป็นผลอ่อนที่มีพิษ พวงของพวกเขาที่มีรสขม ³³ เหล้าองุ่นของพวกเขาคือพิษของงู และพิษของงูที่ ทำให้ทรมาณอย่างมากมาย

³⁴ แผนการนี้ เราไม่ได้เก็บไว้เป็นความลับ ปิดผนึกไว้ท่ามกลางทรัพย์สมบัติของเราหรือ? ³⁵ การแก้แค้นเป็นของเราที่จะมอบคืน และตอบแทนในเวลาอันเมื่อเก่าของพวกเขาสิ้น เพราะวันแห่งภัยพิบัติสำหรับพวกเขาเข้ามาใกล้แล้ว และสิ่งต่างๆ ที่ต้องมาถึงพวกเขาก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว" ³⁶ เพราะพระยาห์เวห์จะประกาศความยุติธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์จะทรงมองเห็นอำนาจของพวกเขาสูญสิ้นไป และไม่มีใครสักคนหลงเหลืออยู่ ไม่ว่าทาสทั้งหลายหรือคนที่เปื้อน ³⁷ แล้วพระองค์จะตรัสว่า "พระต่างๆ ของพวกเขายู่ที่ไหน ก้อนหินที่พวกเขาเข้าลี้ภัยอยู่ไหน? ³⁸ พระต่างๆ ที่กินไขมันที่เป็นเครื่องบูชาของพวกเขาและดื่มเหล้าองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของพวกเขาอยู่ไหนหรือ? จงให้พระเหล่านั้นลุกขึ้นและช่วยพวกเขาเถิด จงให้พระเหล่านั้นปกป้องพวกเขาเถิด

39 บัดนี้ ดูก่อนเราคือผู้ใด เราคือพระเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา เราทำให้ตาย และเราให้ชีวิต เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษา และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากฤทธิ์อำนาจของเราได้ **40** เพราะเรายกมือของเราขึ้นต่อท้องฟ้าและกล่าวว่า 'ดังที่เรามีชีวิตอยู่ในรันดร์ เราจะทำ' **41** เมื่อเราสืบดาบอันแฉวาวของเราให้คมกริบ และเมื่อมือของเราเริ่มต้นนำความยุติธรรมมา เราจะตอบแทนด้วยการแก้แค้นต่อพวกศัตรูของเรา และเราจะสนองคืนให้แก่คนเหล่านั้นที่เกลียดเรา **42** เราจะทำให้ลูกศรของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อ ด้วยโลหิตของผู้ถูกฆ่าและผู้เป็นเชลยทั้งหลาย และจากศีรษะของพวกผู้นำของพวกศัตรูนั้น" **43** จงชื่นชมยินดี พวกเจ้าชนชาติทั้งหลาย พร้อมกับประชาชนของพระเจ้า เพราะพระองค์จะแก้แค้นให้กับโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์จะแก้แค้นพวกศัตรูของพระองค์ และพระองค์จะลบล้างบาปเพื่อดินแดนของพระองค์ เพื่อประชาชนของพระองค์

44 โมเสสได้มาและกล่าวเนื้อเพลงทั้งหมดให้กับประชาชนได้ฟัง เขากับโยชูวาบุตรชายของนูน **45** เมื่อโมเสสท่องถ้อยคำทั้งหมดนี้ให้กับคนอิสราเอลทั้งปวงจนจบแล้ว **46** เขาพูดกับประชาชนว่า "จงให้ใจของพวกท่านจดจ่อกับถ้อยคำทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เป็นพยานให้กับพวกท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะสั่งบรรดาบุตรหลานของพวกท่านให้ถือรักษา ถ้อยคำทั้งหมดของกฎหมายนี้ **47** เพราะในสิ่งนี้ไม่มีสิ่งใดไม่สำคัญสำหรับพวกท่าน เพราะมันคือชีวิตของพวกท่าน และโดยทางสิ่งเหล่านี้ พวกท่านจะทำให้วันของพวกท่านยืนยาวในดินแดนที่พวกท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนนั้น" **48** พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสในวันเดียวกันนั้นและตรัสว่า

49 "จงขึ้นไปบนเทือกเขาอาบาร์ิม ขึ้นไปจนถึงภูเขานาโบ ซึ่งอยู่ในดินแดนโมอับ ฝั่งตรงกันข้ามกับเยรีโค เจ้าจะมองดูดินแดนคานาอัน ที่เรากำลังมอบให้กับประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา **50** เจ้าจะตายบนภูเขานั้นที่เจ้าขึ้นไป และเจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเจ้า เหมือนกับอาโรน พี่น้องชาวอิสราเอลของเจ้าตายบนภูเขาเฮอร์และถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเขา **51** สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะเจ้าไม่เชื่อสัตย์ต่อเราในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่น้ำแห่งเมรีบาห์ในคาเดช ในถิ่นทุรกันดารแห่งสิน เพราะเจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเราด้วยการให้เกียรติและการนับถือในท่ามกลางประชาชนอิสราเอล **52** เพราะเจ้าจะมองเห็นดินแดนที่อยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปที่นั่น คือเข้าไปในดินแดนที่เรากำลังมอบให้กับประชาชนอิสราเอล"

Chapter 33

¹ นี่คือการอวยพรที่โมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้อวยพรประชาชนอิสราเอลก่อนการตายของเขา ² เขาได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาจากซีนาย และได้ทรงลุกขึ้นจากเสอีร์เหนือพวกเขา พระองค์ได้ทรงฉายแสงจากภูเขาปาราน และพระองค์ได้เสด็จมาพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ในพระหัตถ์ ขวามือของพระองค์คือสายฟ้าแลบ ³ แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงรักประชาชนทั้งหลาย บรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพวกเขาได้ก้มกราบที่พระบาทของพระองค์ พวกเขาได้รับถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์ ⁴ โมเสสได้บัญชากฎหมายอย่างหนึ่งแก่พวกเรา มรดกอย่างหนึ่งสำหรับที่ชุมนุมของยาโคบ

⁵ แล้วได้มีกษัตริย์องค์หนึ่งในเยรูซาเลม เมื่อบรรดาผู้นำของประชาชนได้มารวมกัน ทุกคนเผ่าของอิสราเอลได้มาอยู่ร่วมกัน ⁶ จึงให้รูเบนมีชีวิตอยู่ และไม่ตาย แต่ขอให้พวกเขาของเขามีเล็กน้อย ⁷ นี่คือการพรสำหรับยูดาห์ โมเสสได้กล่าวว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องพึงเกิด ขอร้องพึงเลี้ยงของยูดาห์ และนำเขามายังประชาชนของเขาอีกครั้ง ขอร้องต่อสู้เพื่อเขา ขอร้องเป็นความช่วยเหลือเพื่อต่อสู้กับพวกศัตรูของเขา ⁸ สำหรับคนเลวี โมเสสได้กล่าวว่า กัมมิมและอูริมของพระองค์เป็นของผู้ที่จงรักภักดีของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงทดสอบที่มีสสาร ผู้ที่พระองค์ได้ทรงต่อสู้ที่เมรีบาห์ ⁹ ผู้ที่พูดเกี่ยวกับบิดาและมารดาของเขาว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพวกเขา" เขาไม่ได้รู้จักพวกพี่น้องของเขา หรือไม่ได้รับผิดชอบต่อบรรดาบุตรหลานของเขาเอง เพราะเขาได้ปกป้องถ้อยคำของพระองค์และได้ถือรักษาพันธสัญญาของพระองค์

¹⁰ เขาสอนกฎหมายบัญญัติของพระองค์แก่ยาโคบและสอนกฎหมายของพระองค์แก่คนอิสราเอล เขาจะถวายเครื่องหอมต่อพระพักตร์ของพระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระองค์ ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องอวยพรบรรดาทรัพย์สินของเขา และยอมรับการงานจากมือของเขา ขอร้องขับไล่เหล่าสิ่งไม่ดีที่ลุกขึ้นต่อสู้พวกเขา และคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเขา เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกลุกขึ้นมาต่อสู้อีก ¹² สำหรับเบนยามิน โมเสสได้กล่าวว่า ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรักและทรงอยู่เคียงข้างเขาอย่างมั่นคง พระยาห์เวห์ทรงปกป้องเขาตลอดเวลาอันยาวนาน และเขามีชีวิตอยู่ระหว่างอ้อมพระกรของพระยาห์เวห์ ¹³ สำหรับโยเซฟ โมเสสได้กล่าวว่า ขอให้ดินแดนของเขาได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ จากท้องฟ้า ด้วยหยาดน้ำค้าง และด้วยสิ่งที่อยู่ลึกใต้ดิน

¹⁴ ขอให้ดินแดนของเขาได้รับการอวยพรด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ ซึ่งเป็นการเก็บเกี่ยวจากดวงอาทิตย์ ด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ อันเป็นผลจากเดือนทั้งหลาย ¹⁵ ด้วยสิ่งที่ดีที่สุดจากบรรดาภูเขาโบราณ และด้วยสิ่งมีค่าต่างๆ จากบรรดาเนินเขาขั้วนิรันดร์ ¹⁶ ขอให้ดินแดนของเขาได้รับการอวยพรด้วยสิ่งมีค่าต่าง ๆ แห่งแผ่นดินและความอุดมสมบูรณ์ของมัน และด้วยน้ำพระทัยประเสริฐของพระองค์ผู้ทรงอยู่ในพุ่มไม้ นั่น ขอให้พระพรมายังศีรษะของโยเซฟ และบนศีรษะของเขาผู้ปกครองเหนือพวกพี่น้องของเขา ¹⁷ สัตว์ห้วยป่าของวัว คือศักดิ์ศรีของเขา และเขาของเขาคือเขาของวัวป่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เขาจะผลัดพวกประชาชนทั้งหลาย พวกเขาทั้งหมด ไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ทั้งหมดเหล่านี้คือคนเอเฟราอิมนับหมื่นๆ คน ทั้งหมดเหล่านี้คือคนมนัสเสห์นับพันๆ คน

¹⁸ สำหรับเศบูลุน โมเสสได้กล่าวว่า เศบูลุน จงขึ้นชมยินดีเถิด ในการออกไป และพวกท่าน อิสสาการ์ จงอยู่ในถิ่น ¹⁹ พวกเขาจะเรียกประชาชนทั้งหลายไปที่ภูเขาต่างๆ ที่นั่นพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม เพราะพวกเขาจะอุดมด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งท้องทะเลทั้งหลาย และจากเมื่อดกรายบนชายหาด ²⁰ สำหรับกาด โมเสสได้กล่าวว่า การอวยพรจงเป็นของเขา คือผู้ที่ทำให้กาดกว้างใหญ่มากขึ้น เขาจะมีชีวิตอยู่ที่นั่น เหมือนกับนางสิงห์ และเขาจะฉีกแขนหรือศีรษะ ²¹ เขาได้จัดเตรียมส่วนที่ดีที่สุดสำหรับตัวเขาเอง เพราะมีส่วนดินแดนที่เป็นของผู้คนที่ถูกสงวนไว้ เขามาพร้อมกับบรรดาหัวหน้าของประชาชน เขาทำให้ความยุติธรรมของพระยาห์เวห์และบรรดาข้อบังคับของพระองค์แก่อิสราเอลสำเร็จ

²² สำหรับดาน โมเสสได้กล่าวว่า ดานเป็นสิ่งมหัศจรรย์ตัวหนึ่งที่กระโดดออกมาจากบาซัน ²³ สำหรับนัฟทาลี โมเสสได้กล่าวว่า นัฟทาลี จงอ้อมใจอยู่กับความโปรดปราน และเต็มไปด้วยพระพรของพระยาห์เวห์ จงยึดครองดินแดนทางตะวันตกและทางใต้ ²⁴ สำหรับอาเชอร์ โมเสสได้กล่าวว่า การอวยพรจงเป็นของอาเชอร์มากกว่าบรรดาบุตรชายอื่นๆ จงให้เขาเป็นที่ยอมรับต่อบรรดาพี่น้องของเขา และจงยอมให้เขาจุ่มเท้าของเขาในน้ำมันมะกอก

²⁵ ขอให้ดาสดาเมืองของพวกเขาเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ พวกเขาจะอยู่ในความมั่นคงปลอดภัย นานตราบเก่าที่พวกเขามีชีวิตอยู่ ²⁶ ไม่มีผู้ใดเป็นเหมือนพระเจ้าแห่งเยรูซาเลม ผู้ทรงเที่ยงตรง คือผู้ที่ทรงพาหนะผ่านท้องฟ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเหลือพวกเขา และในพระสง่าราศีของพระองค์บนเมฆทั้งหลาย ²⁷ พระเจ้าผู้ทรงเป็นนิรันดร์คือที่สถิต และภายใต้คือพระกรอันเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูออกไปต่อหน้าต่อตาของพวกเขา และพระองค์ได้ตรัสว่า "จงทำลายเสีย" ²⁸ อิสราเอลได้พักอาศัยอยู่ในที่ปลอดภัย น้ำพุของเขาโคบนั้นมั่นคงอยู่ในดินแดนแห่งพืชผลและเหล้าองุ่นใหม่ จงให้ท้องฟ้าทั้งหลายของพระองค์หยาดน้ำค้างเหนือเขาเถิด ²⁹ พระพรทั้งหลายของพระองค์นั้นมากมาย อิสราเอล ใครเป็นเหมือนพวกเขา คือประชาชนที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นไต่แห่งความช่วยเหลือของพวกเขา และทรงเป็นดาบแห่งศักดิ์ศรีของพวกเขาหรือ? บรรดาศัตรูของพวกเขาจะมาเพื่อทำให้พวกเขาสั่นสะเทือน แต่พวกเขาจะทำให้บรรดาที่สูงของพวกเขาสั่นสะเทือนและล้มลง

Chapter 34

¹ โมเสสได้ขึ้นไปจากที่ราบโมอับจนถึงภูเขามอยส์ ถึงยอดเขาปิสกา ซึ่งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับเมืองเยรีโค ที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้เขาเห็นดินแดนทั้งหมดของกิเลอาดไปไกลจนถึงดาน ² และบัฟฟาสิทั้งหมด และดินแดนของเอเฟราอิมกับมนัสเสห์ และดินแดนทั้งหมดของยูดาห์ ไปจนถึงทะเลฝั่งตะวันตก ³ และเนเกบ และที่ราบหุบเขาแห่งเยรีโค เมืองแห่งปาลัม ไปไกลจนถึงโคอาร์ ⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือดินแดนที่เราได้สัญญาไว้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ โดยกล่าวว่า 'เราจะมอบดินแดนนั้นแก่เชื้อสายของพวกเจ้า' เราได้อนุญาตให้เจ้ามองเห็นดินแดนนั้นกับตาของเจ้า แต่เจ้าจะไม่ได้ข้ามไปที่นั่น"

⁵ ดังนั้นโมเสส ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ จึงได้เสียชีวิตที่นั่นในดินแดนโมอับ ดังที่ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาเอาไว้ ⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงฝังเขาไว้ในหุบเขาในดินแดนโมอับทางฝั่งตรงกันข้ามกับเบรเปโอร์ แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่ฝังศพของเขาอยู่ที่ไหนจวบจนวันนี้ ⁷ โมเสสมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีเมื่อเขาเสียชีวิต ตาของเขาไม่ฝ้าฟาง และกำลังฝ่ายธรรมชาติของเขาก็ไม่ลดน้อยลง ⁸ ประชาชนอิสราเอลได้คร่ำครวญเพื่อโมเสสในที่ราบโมอับเป็นเวลาสามสิบวัน และแล้ววันต่างๆ แห่งการคร่ำครวญเพื่อโมเสสก็ได้อับสิ้น

⁹ โยชูวาบุตรชายของนูนก็ได้เต็มไปด้วยพระวิญญาณแห่งสติปัญญา เพราะโมเสสได้วางมือบนเขา ประชาชนอิสราเอลได้ฟังเขาและได้กระทำการสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่โมเสส ¹⁰ นับจากนั้นเป็นต้นมาไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดที่เหมือนโมเสส คือผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรู้จักเขาแบบหน้าต่อหน้า ¹¹ ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนไหนเป็นเหมือนกับเขาในเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งเขาไปกระทำในดินแดนอียิปต์ คือต่อฟาโรห์ และต่อบรรดาทาสของเขา และต่อดินแดนทั้งหมดของเขา ¹² ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนไหนที่เป็นเหมือนเขาในความยิ่งใหญ่ทั้งหมด คือการกระทำอันน่าเกรงขามที่โมเสสได้กระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งหมด

Book: Joshua

Joshua

Chapter 1

¹ บัดนี้ หลังจากการสิ้นชีวิตของโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาบุตรของนูน ผู้ช่วยของโมเสสว่า ² "โมเสส ผู้รับใช้ของเราได้สิ้นชีวิตแล้ว ดังนั้น จงลุกขึ้นข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เจ้าและประชาชนทั้งหมด ไปยังแผ่นดินที่เราจะยกให้พวกเขา คือประชาชนของอิสราเอล ³ เราได้ยกให้เจ้าทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของพวกเจ้าจะเหยียบลงไป เราได้ยกให้แก่เจ้าแล้วดังที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส ⁴ ตั้งแต่ถิ่นทูลกันดาร และภูเขาเลบานอนไปจนสุดแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของชนฮิตไทต์ และถึงทะเลใหญ่ ทางที่ดวงอาทิตย์ตก จะเป็นแผ่นดินของพวกเจ้า ⁵ ไม่มีใครจะสามารถยืนหยัดต่อเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราจะอยู่กับเจ้าเช่นที่เราได้อยู่กับโมเสสมาแล้ว เราจะไม่ทอดทิ้งหรือจากเจ้าไป

⁶ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เจ้าจะทำให้ประชาชนเหล่านี้ได้รับแผ่นดินเป็นมรดกซึ่งเราได้สัญญากับบรรพบุรุษของพวกเจ้าว่าเราจะยกให้พวกเขา ⁷ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด จงระมัดระวังที่จะเชื่อฟังบัญญัติทั้งหมดที่โมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้า จงอย่าได้หันขวาหรือหันซ้าย เพื่อที่เจ้าจะพบกับความสำเร็จไม่ว่าเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม ⁸ เจ้าจะพูดถึงหนังสือพระบัญญัตินี้อย่างสม่ำเสมอ เจ้าจะเข้าเฝ้าภาวนาทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่เจ้าจะสามารถเชื่อฟังทุกสิ่งที่ได้บันทึกในหนังสือนั้น แล้วเจ้าจะรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จ ⁹ เราสั่งเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ ? จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัว อย่าท้อถอย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป"

¹⁰ แล้วโยชูวาก็บัญชาผู้นำทั้งหลายของประชาชน ¹¹ "จงไปในค่ายและสั่งประชาชนว่า "จงเตรียมเสบียงสำหรับตัวท่านทั้งหลาย ในสามวัน พวกท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้และเข้าไป และยึดแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงประทานให้พวกท่านยึดครอง" ¹² โยชูวาพูดต่อชาวรูเบน ชาวเกด และครึ่งเผ่าของชาวมนัสเสห์ว่า ¹³ " จงจำคำของโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ได้บัญชาพวกท่านเมื่อท่านได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานที่พิภพสำหรับท่าน และพระองค์จะทรงประทานแผ่นดินนี้ให้ท่าน"

¹⁴ ภรรยาของท่าน ลูกเล็กๆ ของท่าน และฝูงสัตว์ของพวกท่านจะอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ท่านที่ฟากโน้นของแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกนักรบของท่านจะข้ามไปกับพวกพี่น้องของท่านและช่วยพวกเขา ¹⁵ จนกว่าพระยาห์เวห์ได้ประทานที่พิภพแก่พี่น้องของท่านดังเช่นที่พระองค์ทรงประทานให้แก่ท่าน แล้วพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงประทานให้พวกเขา แล้วท่านจะกลับมากที่แผ่นดินของท่านเองและครอบครอง แผ่นดินที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้แก่ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนที่ดวงอาทิตย์ขึ้น" ¹⁶ แล้วพวกเขาได้ตอบโยชูวาว่า "ทั้งหมดที่ท่านได้บัญชาพวกเรา พวกเราจะทำตาม และไม่ว่าที่ใดที่ท่านส่งพวกเราไป พวกเราจะไป ¹⁷ เราจะเชื่อฟังท่านเช่นเดียวกับที่เราเชื่อฟังโมเสส เพียงแต่ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสถิตอยู่กับโมเสส ¹⁸ ใครก็ตามที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน คนนั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด"

Chapter 2

¹ ต่อมาโยชูวาบุตรของนูนส่งชายสองคนจากเมืองชีกิร์มเป็นการลับไปสอดแนม เขากล่าวว่า "จงไป ตรวจตราดูทั่วแผ่นดิน เฉพาะอย่างยิ่งเมืองเยรีโค" พวกเขาทั้งสองก็ไปและได้มาถึงในบ้านของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราห์บ และพวกเขาพักอยู่ที่นั่น ² มีรายงานไปถึงกษัตริย์ของเมืองเยรีโค ว่า "จงดูเถิด ชายชาวอิสราเอลบางคนมาที่นี่เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน" ³ กษัตริย์ของเมืองเยรีโคทรงมีพระบัญชาไปยังราห์บ และตรัสว่า "จงนำตัวชายเหล่านั้นผู้ที่มาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมา พวกเขามาเพื่อสอดแนมทั่วแผ่นดินนี้" ⁴ แต่ผู้หญิงได้พาชายสองคนนั้นไปและซ่อนพวกเขาไว้ นางตอบว่า "ใช่แล้ว พวกผู้ชายมาหาดิฉัน แต่ดิฉันไม่รู้ว่าคุณเขามาจากที่ไหน" ⁵ พวกเขาจากไปเมื่อเวลาค่ำ เมื่อเป็นเวลาที่ประตูเมืองปิด ดิฉันไม่รู้ว่าคุณเขาไปที่ไหน ท่านอาจจะจับพวกเขาได้ถ้าท่านรีบตามพวกเขาไป" ⁶ แต่หญิงนั้นได้พาทั้งสองคนขึ้นไปบนดาดฟ้า และซ่อนตัวพวกเขาไว้ที่ ต้นป่านที่นางได้เรียงไว้บนดาดฟ้า ⁷ ดังนั้น พวกผู้ชายก็ไล่ตามพวกเขาไปจนถึงท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน ประตูก็ถูกปิดทันทีที่พวกเขาคนตามเหล่านั้น ออกไปแล้ว

⁸ พวกผู้ชายยังไม่นอนในคืนนั้น เมื่อผู้หญิงได้ขึ้นไปหาพวกเขาที่บนดาดฟ้า ⁹ นางกล่าวว่า "ดิฉันรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบแผ่นดินให้แก่ท่าน และความกลัวพวกของท่านมาเหนือพวกเรา บรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินแถบจะหลอมละลายต่อหน้าท่าน" ¹⁰ พวกเราได้ยินเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้น้ำของทะเลแดงเหือดแห้งไปเพื่อพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกมาจากอียิปต์ พวกเราได้ยินเรื่องพวกท่านได้ทำให้กษัตริย์สองพระองค์ของคnaan ไบรต์บนอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คือสิโหนและโอก ผู้ซึ่งถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง ¹¹ กันที่พวกเราได้ยิน หัวใจของพวกเราหลอมละลายและไม่มีความกล้าหาญเหลือในคนไหนเลย เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบน และบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง ¹² บัดนี้ ขอสาบานต่อดิฉันในนามของพระยาห์เวห์ว่า ในเมื่อดิฉันได้แสดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อครอบครัวบิดาของดิฉันด้วย จงให้ดิฉันมีหมายสำคัญที่แน่นอน ¹³ ว่าท่านจะใช้ชีวิตบิดาของดิฉัน มารดา พี่น้องชาย พี่น้องหญิง และทุกคนในครอบครัวของพวกเรา และท่านจะใช้ชีวิตของพวกเรา"

¹⁴ พวกผู้ชายนั้นจึงตอบนางว่า "ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของพวกเจ้า แม้แต่ถึงตาย ถ้าพวกเจ้าไม่เปิดเผยภารกิจนี้ของเรากับใคร เมื่อพระยาห์เวห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เราจะมีเมตตาและสัตย์ซื่อต่อพวกเจ้า" ¹⁵ ดังนั้น นางจึงหย่อนพวกเขาลงทางหน้าต่างโดยใช้เชือก บ้านที่นางอาศัยอยู่ได้สร้างในกำแพงของเมือง ¹⁶ นางกล่าวกับพวกเขาว่า "จงไปที่เนินเขาและซ่อนตัวเพื่อพวกผู้ตามล่าจะไม่พบพวกท่าน จงซ่อนตัวอยู่ที่นั่นสามวัน จนกว่าพวกที่ตามล่าท่านจะกลับ แล้วท่านก็เดินทางต่อไป" ¹⁷ พวกผู้ชายพูดกับนางว่า "เราจะไม่ผูกมัดตามคำสัญญาที่เราสาบาน ถ้าเจ้าไม่ทำสิ่งนี้" ¹⁸ เมื่อเราได้เข้ามาในแผ่นดิน เจ้าจงเอาเชือกสีแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างที่เจ้าได้หย่อนพวกเราลงไปในนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และทุกคนในครอบครัวของบิดามาไว้ในบ้าน

¹⁹ ใครก็ตามที่ออกนอกประตูบ้านของเจ้าไปที่ถนน เลือดของพวกเราจะอยู่บนศีรษะของพวกเราและเราจะไม่มีความผิด แต่ถ้ามือใดมาแตะต้อง ใครก็ตามที่อยู่กับเจ้าในบ้าน เลือดของพวกเราจะอยู่บนศีรษะของเรา ²⁰ แต่ถ้าเจ้าพูดเกี่ยวกับการกิจของเรา เราก็จะพ้นจากคำสาบานที่พวกเจ้าให้เราสาบานไว้" ²¹ ราห์บ ตอบว่า "ขอให้มันเป็นไปตามที่ท่านได้พูดนั้น" และนางก็ส่งพวกเขาไปและพวกเขาก็ได้จากไป แล้วนางจึงมัดเชือกสีแดงที่หน้าต่าง ²² พวกเขาได้จากไปและขึ้นไปยังเนินเขาและพวกเขาอยู่ที่นั่นสามวันจนกระทั่งทุกคนที่ตามล่าพวกเขากลับไป พวกคนที่ติดตามได้หาตลอดถนนและไม่พบอะไรเลย ²³ ชายสองคนก็กลับไปแล้วข้ามกลับไปยังโยชูวาบุตรของนูน และพวกเขาได้บอกเขาทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา ²⁴ และพวกเขากล่าวแก่โยชูวาว่า "แท้จริงแล้ว พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นดินทั้งหมดไว้ในมือเราแล้ว ชาวเมืองทุกคนในแผ่นดินก็หวาดกลัวเพราะพวกเรา"

Chapter 3

¹ โยชูวาตื่นเช้าในตอนเช้า และเขาก็กวักหลายออกจากซีกริม เขาและประชาชนอิสราเอลทั้งหมดมาถึงแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาตั้งค่ายพักที่นั่น ก่อนจะข้ามไป ² ต่อมาอีกสามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย ³ พวกเขาสั่งประชาชนว่า "เมื่อพวกท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และเห็นพวกปุโรหิตซึ่งมาจากชนเผ่าเลวีหามไป พวกท่านจะต้องออกจากสถานที่แห่งนี้และตามไป ⁴ จะต้องมียะหางระหว่างพวกท่าน และหีบประมาณสองพันศอก จงอย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะพวกท่านยังไม่เคยไปทางนี้มาก่อน ⁵ โยชูวากล่าวกับประชาชนว่า "จงชำระตัวของพวกท่านให้บริสุทธิ์ในวันพรุ่งนี้ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน" ⁶ แล้วโยชูวาได้สั่งพวกปุโรหิตว่า "จงหามหีบพันธสัญญา และผ่านไปยังหน้าประชาชน" ดังนั้น พวกเขาก็หามหีบพันธสัญญาและเดินไปยังหน้าประชาชน

⁷ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "ในวันนี้ เราจะให้เจ้าเป็นชายที่ยิ่งใหญ่ในสายตาของของอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาคouldได้รู้ว่าเราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น" ⁸ เจ้าจะสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อพวกท่านมาถึงริมแม่น้ำจอร์แดน พวกท่านจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน" ⁹ แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "จงมาที่นี่ และฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน" ¹⁰ โดยเหตุนี้พวกท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนฮิไตต์ คนเปอร์สซ คนเกอร์กาซ คนอาโมไรต์ และคนเยบุสให้พ้นหน้าท่านทั้งหลาย

¹¹ "จงดูนั้น หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งหมดจะข้ามไปยังหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์แดน ¹² บัดนี้ จงเลือกคนสิบสองคนออกจากเผ่าของอิสราเอล เผ่าละหนึ่งคน" ¹³ และเมื่อฟ้าแก่ของพวกปุโรหิตผู้หามหีบของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งหมด แตะน้ำของแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะแยกออก และแม่น้ำที่ไหลมาจากข้างบนจะหยุดไหลและจะตั้งขึ้นเป็นกองเดียว"

¹⁴ ดังนั้น เมื่อประชาชนได้ออกเดินทางเพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาไปยังหน้าประชาชน ¹⁵ กันที่ที่คนเหล่านั้นที่แบกหีบพันธสัญญามาถึงแม่น้ำจอร์แดน และเท้าของคนเหล่านั้นที่หามหีบจุ่มลงที่แม่น้ำแล้ว (ขณะนั้น แม่น้ำจอร์แดนไหลท่วมฝั่งตลอดฤดูเก็บเกี่ยว) ¹⁶ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดเป็นกองเดียว น้ำหยุดไหลจากระยะไกล น้ำหยุดไหลจากเมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆ เมืองศารธานและน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลของเนเกบ ทะเลเกลือ ประชาชนก็ข้ามไปใกล้เมืองเยรีโค ¹⁷ พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ยืนบนพื้นดินแห่ง กลางแม่น้ำจอร์แดน จนกระทั่งประชาชนอิสราเอลทั้งหมดเดินข้ามไปบนพื้นดินแห่ง

Chapter 4

¹ เมื่อประชาชนอิสราเอลทั้งหมดได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า ² "จงเลือกคนสิบสองคนในหมู่ประชาชน เผ่าละคน ³ ให้ส่งพวกเขาว่า 'จงเอาก่อนหินสิบสองก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่พวกปุโรหิตได้ยืนบนพื้นที่แห้ง และให้ชนก่อนหินมากับท่านและให้วางลงบนในที่ที่พวกท่านจะนอนในคืนนี้'" ⁴ แล้วโยชูวาได้เรียกคนสิบสองคนที่ท่านได้คัดเลือกมาจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เผ่าละคน ⁵ โยชูวากล่าวกับพวกเขาว่า "จงไปที่ข้างหน้าหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านไปยังกลางแม่น้ำจอร์แดน ให้พวกท่านแต่ละคนยกก้อนหินคนละก้อนแบกขึ้นบ่า ตามจำนวนของเผ่าต่างๆ ของประชาชนอิสราเอล ⁶ นี่จะเป็นสัญลักษณ์ในท่ามกลางพวกท่านเมื่อบรรดาลูกหลานพวกท่านจะถามในวันข้างหน้าว่า "ก้อนหินเหล่านี้มีความหมายอะไรสำหรับท่าน ?" ⁷ แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า "น้ำของแม่น้ำจอร์แดนแยกจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์ เมื่อหีบได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำของแม่น้ำจอร์แดนก็แยกจากกัน ดังนั้น ก้อนหินเหล่านี้จะเป็นสิ่งเตือนความทรงจำของประชาชนของอิสราเอลเป็นนิตย์

⁸ ประชาชนอิสราเอลก็ทำตามที่ยอชูวาได้บัญชา และพวกเขายกก่อนหินสิบสองก้อนมาจากกลางแม่น้ำจอร์แดนตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโยชูวา พวกเขาได้ถ่อก้อนหินขึ้นตามจำนวนเผ่าของประชาชนอิสราเอล พวกเขาแบกก้อนหินมายังสถานที่ที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่และได้ถ่อพวกมันขึ้นที่นั่น ⁹ แล้วโยชูวาได้ถ่อก้อนหินสิบสองก้อนที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ในที่ที่เท้าของพวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญายืนอยู่ สิ่งเตือนความทรงจำยังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งถึงวันนี้ ¹⁰ พวกปุโรหิตที่หามหีบพันธสัญญายืนอยู่กลางแม่น้ำจอร์แดนจนกระทั่งทุกสิ่งทีพระยาห์เวห์ทรงสั่งโยชูวาให้บอกประชาชนสำเร็จ ตามที่โมเสสได้บัญชาโยชูวาทุกประการ ประชาชนรับแรงและพวกเขาได้ข้ามไป

¹¹ เมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบของพระยาห์เวห์และพวกปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน ¹² คนเผ่าคนรูเบน คนเผ่ากาตและครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ ได้ข้ามไปต่อหน้าประชาชนอิสราเอล จัดตั้งเป็นกองทัพ ตามที่โมเสสได้กล่าวไว้กับพวกเขา ¹³ มีคนถืออาวุธครบมือพร้อมที่จะเข้าสู่สงครามประมาณ 40,000 คนได้ข้ามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์เพื่อไปทำศึกบนที่ราบของเมืองเยรีโค

¹⁴ ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงทำให้โยชูวายิ่งใหญ่ในสายตาของอิสราเอลทั้งหมด เขาทิ้งหลายกียกย่องท่าน ดังที่พวกเขาเคยยกย่องโมเสสมาตลอดชีวิตของท่าน ¹⁵ จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า ¹⁶ " จงสั่งพวกปุโรหิตผู้หามหีบแห่งสักขีพยานให้ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน " ¹⁷ ดังนั้น โยชูวาได้สั่งพวกปุโรหิต "จงขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน" ¹⁸ เมื่อพวกปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์ขึ้นมาจากกลางแม่น้ำจอร์แดน และฝ่าเท้าของพวกเขายกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห้ง แล้วน้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับมายังที่เก่าและท่วมสองฝั่ง เหมือนเดิมอย่างเมื่อสัปดาห์ก่อน

¹⁹ ประชาชนได้ขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดนในวันที่สิบเดือนที่หนึ่ง พวกเขาพักที่กิลกาล ด้านทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ²⁰ ก้อนหินสิบสองก้อนที่พวกเขานำมาจากแม่น้ำจอร์แดน โยชูวาก็ได้ตั้งไว้ในกิลกาล ²¹ เขากล่าวกับประชาชนอิสราเอลว่า "เมื่อลูกหลานของท่านถามบรรดาบิดาของพวกท่านว่าในเวลาข้างหน้าว่า "ก้อนหินเหล่านี้คืออะไร ? ' ²² จงบอกลูกหลานของท่านว่า 'นี่เป็นสถานที่ที่ชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนบนแผ่นดินแห้ง' ²³ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงทำให้น้ำในแม่น้ำจอร์แดนแห้งเพื่อพวกท่าน จนพวกท่านได้ข้ามไป ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำแก่ทะเลแดง ซึ่งพระองค์ทรงทำให้แห้งเพื่อพวกเราจนกระทั่งพวกเราข้ามไปได้หมด ²⁴ ดังนั้น ประชาชนทั้งมวลบนแผ่นดินจะรู้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงอานุภาพ และเพื่อพวกท่านจะสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านนิรันดร์

Chapter 5

¹ ก็นึกถึงกษัตริย์ทั้งหมดของคนอโมไรต์ซึ่งอยู่ปากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ทั้งหมดของคนคานาอันซึ่งอยู่ริมฝั่งทะเลใหญ่ ได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงให้น้ำในแม่น้ำจอร์แดนเหือดแห้งไปจนกระทั่งประชาชนอิสราเอลข้ามปากไปได้ หัวใจของพวกเขาก็หดหู่ และไม่มีกำลังใจเพราะพวกประชาชนอิสราเอล ² ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูว่าว่า "จงทำมิดด้วยหินและจงให้ผู้ชายอิสราเอลทั้งหมดเข้าสู่หัตถ์อีกครั้ง" ³ แล้วโยชูวาก็ทำมิดหินและทำสุหนัตให้ผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอลที่กิเบธ หาราโล

⁴ นี่คือนิสานเหตุที่โยชูวาคำสุหนัตพวกเขา คือ ผู้ชายทุกคนที่ออกมาจากอียิปต์ รวมทั้งทหารทั้งหมดที่ได้เสียชีวิตตามทางในถิ่นทุรกันดาร หลังจากพวกเขาได้ออกมาจากอียิปต์ ⁵ ถึงแม้ว่าผู้ชายทุกคนที่ออกมาจากอียิปต์จะได้เข้าสู่หัตถ์หมดแล้ว แต่ไม่มีเด็กชายคนใดที่เกิดในถิ่นทุรกันดาร หลังจากออกมาจากอียิปต์นั้นได้เข้าสู่หัตถ์เลย ⁶ สำหรับประชาชนของอิสราเอลที่เดินทางสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารจนกระทั่งประชาชนทุกคนกล่าวคือ ประชาชนทุกคนที่เป็นนักรบที่ออกมาจากอียิปต์เสียชีวิต เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงยืนยันกับพวกเขาไว้ว่าพระองค์จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาได้เห็นแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งเอ่อล้นให้เรา ⁷ มีแต่ลูกหลานของพวกเขาที่พระยาห์เวห์ทรงให้มาแทนพวกเขาในที่โยชูวาได้ทำสุหนัต เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าสู่หัตถ์ในระหว่างทาง

⁸ เมื่อพวกเขาทั้งหมดเข้าสู่หัตถ์แล้ว พวกเขาพักอยู่ในที่ที่พวกเขาตั้งค่ายจนพวกเขาหายเป็นปกติ ⁹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูว่าว่า "วันนี้เราได้ปลงความอดสูของอียิปต์ไปจากพวกเขาแล้ว" ดังนั้น สถานที่นั้นได้ถูกเรียกว่ากิบลาลจนถึงทุกวันนี้ ¹⁰ ประชาชนของอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิบลาล ในตอนเย็นวันที่สิบสี่ของเดือนพวกเขาได้ถือเทศกาลปัสกา บนที่ราบของเยรีโค

¹¹ พวกเขาได้กินผลบางอย่างของแผ่นดินในวันหลังจากเทศกาลปัสกา คือขนมนมปังไร้เชื้อและข้าวบึ่ง ¹² มานาก็ขาดหายไปหลังจากที่พวกเขาได้กินผลจากแผ่นดิน ไม่มีมานาสำหรับประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป แต่พวกเขากินผลของแผ่นดินคานาอันในปีนั้น

¹³ เมื่อโยชูวาเข้าใกล้เมืองเยรีโค เขาได้เฝ้าหน้าขึ้นมองและ นี่แน่ะ ชายคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเขา เขาได้ชักดาบของเขาและถืออยู่ในมือของเขา โยชูวาได้เข้าไปหาเขาและกล่าวว่า "ท่านอยู่ฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรูของเรา ?" ¹⁴ ชายผู้นั้นตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง เราเป็นผู้บัญชาการทัพของพระยาห์เวห์ บัดนี้เราได้มาแล้ว " แล้วโยชูวาก็ราบลงถึงพื้นดินเพื่อนมัสการแล้วถามท่านว่า "เจ้านายของข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรกับผู้รับใช้ของท่าน ?" ¹⁵ ผู้บัญชาการทัพของพระยาห์เวห์ พูดกับโยชูว่าว่า "จงถอดรองเท้าของเจ้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" โยชูวาก็ทำตาม

Chapter 6

¹ บัดนี้ ทางเข้าเมืองเยรีโคทั้งหมดก็ถูกปิดเพราะเหตุแห่งกองทัพอิสราเอล ไม่มีผู้ใดออกและไม่ผู้ใดเข้า ² พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงดูเถิด เราได้มอบเมืองเยรีโค ทั้งกษัตริย์ของเมือง และเหล่าทหารที่ฝึกฝนของเมืองไว้ในมือพวกเจ้าแล้ว ³ พวกเจ้าจะต้องเดินขบวนรอบเมือง พวกทหารเดินรอบเมืองหนึ่งครั้ง พวกเจ้าจะต้องทำเช่นนี้เป็นเวลาหกวัน ⁴ พวกปุโรหิตเจ็ดคนจะต้องถือแตรเขาแกะเจ็ดคนนำหน้าหีบ ในวันที่เจ็ด พวกเจ้าจะเดินขบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง และให้พวกปุโรหิตเป่าแตร ⁵ แล้วพวกเขาจะต้องเป่าเขาแกะเป็นเสียงยาว และเมื่อพวกเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ประชาชนทุกคนจะต้องโห่ร้องด้วยเสียงดัง และกำแพงเมืองก็จะพังราบลง เหล่าทหารจะต้องจู่โจม แต่ละคนจะมุ่งตรงไปยังหน้า"

⁶ โยชูวาบุตรของนูนจึงเรียกพวกปุโรหิตและกล่าวกับพวกเขาว่า "จงยกหีบแห่งพันธสัญญาขึ้นหาม และให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะเจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์" ⁷ เขากล่าวกับประชาชนว่า "จงไปและเดินขบวนรอบเมือง และให้ทหารอาวุธครบมือจะเดินข้างหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์" ⁸ เมื่อโยชูวาพูดกับประชาชนเสร็จแล้ว พวกปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะเจ็ดคนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ขณะที่เดินไปยังหน้า พวกเขาก็ได้เป่าแตร หีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ก็ได้ตามหลังพวกเขา ⁹ เหล่าทหารพร้อมถืออาวุธเดินนำหน้าพวกปุโรหิต และพวกเขาเป่าแตรของพวกเขา แต่กองระวังหลังก็เดินตามหีบ และพวกปุโรหิตก็เป่าแตรของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง ¹⁰ แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า "จงอย่าตะโกน จงอย่าให้มีเสียงออกจากปากพวกท่านจนกว่าจะถึงวันที่เราจะบอกให้พวกท่านตะโกน เอาไว้ถึงตอนนั้นแล้วพวกท่านถึงจะตะโกนได้" ¹¹ ดังนั้นเขาจึงเป็นเหตุให้หีบแห่งพระยาห์เวห์ไปรอบเมืองหนึ่งครั้งในวันนั้น แล้วพวกเขาก็พักค้างคืนอยู่ในค่าย

¹² แล้วโยชูวาก็ได้ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และพวกปุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระยาห์เวห์ขึ้นหาม ¹³ พวกปุโรหิตเจ็ดคนผู้ที่ถือแตรเขาแกะเจ็ดคนอยู่หน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์เดินไปยังหน้าอย่างมุ่มมับและเป่าแตร เหล่าทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าพวกเขา แต่เมื่อกองระวังหลังเดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระยาห์เวห์ แล้วแตรทั้งหลายก็ถูกเป่าอย่างต่อเนื่อง ¹⁴ พวกเขาเดินขบวนรอบเมืองหนึ่งรอบในวันที่สองและกลับเข้าค่าย พวกเขาทำเช่นนี้อยู่หกวัน

¹⁵ ในวันที่เจ็ด พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ในรุ่งอรุณ และพวกเขาเดินขบวนรอบเมืองตามแบบของพวกเขาเช่นเคยในครั้งนี้เป็นครั้งที่เจ็ด ¹⁶ ในวันที่เจ็ดที่พวกเขาเดินขบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง เมื่อพวกปุโรหิตเป่าแตร แล้วโยชูวาบัญชาพวกเขาประชาชนว่า "จงโห่ร้อง เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองให้พวกท่านแล้ว" ¹⁷ เมืองและทุกสิ่งในเมืองจะต้องถูกทำลายลงเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ มีเพียงราห์หึงโสเลณีเท่านั้นที่จะรอดชีวิต คือ นางและทุกคนที่อยู่ในบ้านของนาง เพราะว่านางได้ซ่อนพวกผู้ชายที่พวกเราได้ใช้ไป ¹⁸ แต่สำหรับพวกท่าน จงเฝ้าระวังเกี่ยวกับการนำสิ่งของต่างๆที่จะถูกทำลายนั้น พวกท่านอย่าได้นำสิ่งใดออกมา ถ้าพวกท่านทำอย่างนี้ พวกท่านจะทำให้ค่ายของพวกอิสราเอลเป็นสิ่งที่ต้องถูกทำลาย และพวกท่านจะนำปัญหามา ¹⁹ เครื่องใช้ทั้งหมดที่เป็นเงิน ทองคำ และสิ่งของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ ของพวกนั้นจะต้องนำไปที่พระคลังของพระยาห์เวห์"

²⁰ เมื่อพวกเขาเป่าแตร พวกประชาชนก็ตะโกนก็ก้องและกำแพงก็พังราบ ทุกคนก็บุกและยึดเมือง ²¹ พวกเขาได้ทำลายเมืองลงอย่างสิ้นเชิง คือทุกอย่างที่อยู่ในเมืองด้วยคมดาบของพวกเขา ผู้ชายและผู้หญิง คนหนุ่มและคนแก่ วัว แกะและลาทั้งหลาย ²² แล้วโยชูวากล่าวกับผู้ชายสองคนที่ได้เข้าไปสอดแนมในเมืองว่า "จงไปยังบ้านหึงโสเลณี นำพวกผู้หญิงและทุกคนที่อยู่กับนางมา ตามที่พวกท่านได้สาบานไว้กับนาง" ²³ ดังนั้นชายหนุ่มสองคนที่ได้ไปสอดแนมก็เข้าไปและนำราห์หึงออกมา พวกเขาำบิดาของนาง มารดา พี่ชายน้องชายและญาติทั้งหมดที่อยู่กับนางออกมา พวกเขาำคนเหล่านั้นไปยังสถานที่อยู่นอกค่ายพักของอิสราเอล

²⁴ พวกเขาเผาเมืองและทุกสิ่งในนั้น เพียงแต่เงิน ทอง และเครื่องใช้ที่เป็นทองเหลืองและเป็นเหล็กเท่านั้นได้ถูกนำไปไว้ที่พระคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²⁵ แต่โยชูวาปล่อยให้ราห์หึงโสเลณี และครอบครัวบิดาของนางและทุกสิ่งที่เป็นของนางรอดชีวิต นางใช้ชีวิตอยู่ในอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ เพราะว่านางได้ซ่อนพวกผู้ชายที่โยชูวาได้ส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค ²⁶ แล้วโยชูวาบัญชาพวกเขาในเวลานั้นด้วยคำสาบาน และเขากล่าวว่า "ขอให้ชายใดก็ตามที่สร้างเมืองนี้คือเยรีโคขึ้นมาให้อีกถูกสาปแช่งในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ คนที่จะวางรากฐานก็ขอให้เสียบูตรหัวปี และคนที่สร้างประตู ก็ขอให้เสียบูตรคนสุดท้าย" ²⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์ก็ได้สถิตกับโยชูวา และชื่อเสียงของเขาก็เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

Chapter 7

¹ แต่ประชาชนอิสราเอลได้กระทำการอย่างไม่สัตย์ซื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องแยกออกมาเพื่อทำลายนั้น อาคานบุตรของคารมี ผู้เป็นบุตรของสับดี ผู้เป็นบุตรของเศ-ราห์จากเผ่ายูดาห์ได้นำสิ่งที่ต้องแยกออกมาเพื่อทำลายบางส่วนไปและพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงแผดเผาประชาชนของอิสราเอล ² โยชูวาได้ส่งพวกผู้ชายจากเยรีโคไปเมืองอัยซึ่งอยู่ใกล้กับเบราเวนทางตะวันออกของเบรเอล เขากล่าวกับเขาเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไปและจงสอดแนมแผ่นดิน" ดังนั้นพวกผู้ชายจึงขึ้นไปและสอดแนมเมืองอัย ³ เมื่อพวกเขากลับมาหาโยชูวา พวกเขากล่าวว่า "อย่าส่งประชาชนทั้งหมดขึ้นไปเมืองอัย ให้ส่งเพียงสองหรือสามพันคนขึ้นไปโจมตีเมืองอัย อย่าให้ประชาชนทั้งหมดตกตราในสงครามนี้ เพราะว่าพวกนั้นมีจำนวนน้อย" ⁴ ดังนั้น จึงมีผู้ชายประมาณ 3,000 คนเท่านั้นที่ขึ้นไปจากกองทัพ แต่คนพวกนี้ก็ต้องแตกกระเจิงหนีจากพวกผู้ชายของเมืองอัย ⁵ พวกผู้ชายของเมืองอัยได้ฆ่าพวกเขาตายไปประมาณสามสิบหกคนในขณะที่คนพวกนั้นได้ติดตามพวกเขาจากประตูเมืองไปจนถึงเหมืองหิน และก็ได้ฆ่าพวกเขาขณะที่พวกเขากำลังลงเขา จิตใจของประชาชนก็หวาดหวั่นและความกล้าหาญของพวกเขาก็เหือดหายไป

⁶ แล้วโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน เขาและผู้อาวุโสของอิสราเอลก็เอาขี้ฝุ่นใส่ลงบนศีรษะของพวกเขาและชนหน้าลงถึงพื้นดิน ที่หน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์ อยู่ที่นั่นจนถึงเวลาเย็น ⁷ จากนั้นโยชูวากล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงนำประชาชนเหล่านี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาเล่า? เพื่อมอบพวกข้าพระองค์ไว้ในมือของพวกอาโมไรต์เพื่อทำลายพวกข้าพระองค์เสียอย่างนั้นหรือ? ถ้าเพียงเพราะพวกข้าพระองค์ตัดสินใจที่แตกต่างกันไปและพวกข้าพระองค์คงยังอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน" ⁸ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะถูกละทิ้งได้อย่างไรหลังจากที่อิสราเอลได้หันหลังให้บรรดาศัตรูของพวกเขา? ⁹ เพราะว่า พวกคานาอันและบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจะล้อมพวกข้าพระองค์และกระทำให้ประชาชนของแผ่นดินโลกสิ้นชื่อพวกข้าพระองค์ พระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์?

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงลุกขึ้นเถิด ทำโมเจ้าจึงชนหน้าลงกับพื้นอย่างนี้เล่า? ¹¹ อิสราเอลได้ทำบาป พวกเขาคิดพินัยสัญญาของเราซึ่งเราได้บัญชาพวกเขาไว้ พวกเขาขโมยบางสิ่งที่แยกไว้ พวกเขาได้ขโมยและจากนั้นได้ซ่อนความบาปของพวกเขาด้วย โดยพวกเขาได้วางสิ่งที่ได้ลักเอามากับทรัพย์สินส่วนตัวของพวกเขา ¹² ผลจากเรื่องนี้ ประชาชนอิสราเอลจึงไม่สามารถยืนหยัดต่อหน้าศัตรูของพวกเขาได้ พวกเขาหันหลังให้พวกศัตรูของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเองได้กลายเป็นสิ่งถูกแยกเพื่อการทำลายเสียเอง เราจะได้อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไปนอกเสียจากพวกเจ้าจะทำลายสิ่งต่างๆ ที่ควรต้องทำลายแต่ยังอยู่กับพวกเจ้า ¹³ จงลุกขึ้น ชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวกับพวกเขาว่า 'จงชำระตัวพวกเจ้าเสียสำหรับวันพรุ่งนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า 'โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งที่ต้องแยกออกเพื่อทำลายที่ยังอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เจ้าจึงยืนหยัดสู้ศัตรูไม่ได้ จนกว่าพวกเจ้าจะนำสิ่งของที่แยกออกเพื่อทำลายนั้น ออกเสียจากหมู่พวกเจ้า'"

¹⁴ ในตอนเช้า พวกท่านจะต้องเข้ามาแสดงตัวตามฝ่าของท่าน ฝ่าใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละตระกูล ตระกูลใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครัวเรือน ครัวเรือนใดที่พระยาห์เวห์ทรงคัดไว้ก็ให้เข้ามาที่ละคน ¹⁵ สิ่งที่จะเกิดขึ้นคือ คนที่ถูกจับคัดไว้และผู้ที่มีสิ่งที่ถูกแยกเพื่อการทำลายเหล่านั้น เขาจะถูกเผาไฟ เขาและทุกสิ่งที่เขามี เพราะว่าเขาได้หักพินัยสัญญาของพระยาห์เวห์ และเพราะว่าเขาได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์ในอิสราเอล" ¹⁶ ดังนั้น โยชูวาตั้งแต่เช้าตรู่ในตอนเช้าและนำอิสราเอลเข้ามาใกล้ ที่ละฝ่า และเผ่ายูดาห์ได้ถูกคัดไว้ ¹⁷ โยชูวาได้นำเผ่ายูดาห์มาใกล้ และตระกูลเศ-ราห์ก็ได้ถูกคัด เขานำตระกูลเศ-ราห์มาที่ละคน และสับดีถูกคัด ¹⁸ เขาได้นำครัวเรือนสับดีเข้ามาที่ละคน และอาคานบุตรของคารมี ผู้เป็นบุตรของสับดี ผู้เป็นบุตรของเศ-ราห์ จากเผ่ายูดาห์ ถูกจับได้

¹⁹ โยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า "บุตรของเราเอ๋ย จงบอกความจริงต่อพระพิชิตพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล และภูมิลำเนาต่อพระองค์ จงบอกเราว่าท่านได้ทำอะไรลงไป จงอย่าปิดบังเราเลย" ²⁰ อาคานตอบโยชูวาว่า "เป็นความจริง ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล นี่คือการที่ข้าพเจ้าได้ทำคือ ²¹ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามจากบาบิโลน เงินสองร้อยเชเชลและทองแท่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าปรารถนาอยากได้สิ่งของเหล่านั้นและเอามันมา ของพวกนั้นได้ถูกซ่อนอยู่ในดินกลางเต็นท์ของข้าพเจ้าและเงินก็อยู่ภายใต้มัน"

²² โยชูวาจึงส่งผู้สื่อสารไป ผู้ที่ได้วิ่งไปที่เต็นท์และมีของต่างๆ อยู่ที่นั่น เมื่อพวกเขามองเห็น พวกเขาก็พบว่าของซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา และเงินได้ซ่อนอยู่ข้างใต้พวกนั้น ²³ พวกเขานำของพวกนั้นออกมาจากกลางเต็นท์ และนำมามอบให้โยชูวาและประชาชนอิสราเอลทั้งหมด แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงเฉพาะพระพิชิตพระยาห์เวห์ ²⁴ แล้วโยชูวา และคนอิสราเอลที่อยู่กับเขาทั้งหมด ได้นำอาคานบุตรเศ-ราห์ และเงิน เสื้อคลุม ทองคำแท่ง บรรดาบุตรชายของเขา และบุตรสาวทั้งหลายของเขา วัตถุทั้งหลายของเขา ลากทั้งหลายของเขา แกะของเขา เต็นท์ของเขา และทุกสิ่งที่เขามี และเขาก็ทั้งหลายได้นำพวกเขาเหล่านั้นขึ้นไปยังหุบเขาอาโธไร

²⁵ แล้วโยชูวากล่าวว่า "ทำไมท่านจึงนำความทุกข์ยากมาให้พวกเรา? พระยาห์เวห์จะทรงนำความทุกข์ยากมาถึงท่านในวันนี้" พวกอิสราเอลทั้งหมดก็เอาก้อนหินขว้างเขา แล้วพวกเขาก็เอาก้อนหินขว้างพวกที่หลีกด้วยก้อนหินและ เผาพวกเขาด้วยไฟ ²⁶ พวกเขาเอาก้อนหินถมกับเขาไว้เป็นกองใหญ่ที่ยังอยู่ที่นี่จนทุกวันนี้ พระยาห์เวห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงของพระองค์ ดังนั้นสถานที่แห่งนี้จึงถูกเรียกว่าหุบเขาแห่งอาโธไรมาจนถึงทุกวันนี้

Chapter 8

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัว อย่าท้อถอยเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมืองอัย นีเนะ เราได้มอบกษัตริย์ของเมืองอัยไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขา ² เจ้าจงทำกับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้าได้ทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น ยกเว้นเจ้าจะเอาข้าวของและสัตว์เลี้ยงเป็นของเจ้าได้ จงตั้งพวกชุมนุมโจมตีไว้ที่หลังเมือง"

³ ดังนั้นโยชูวาก็ลุกขึ้นพร้อมกับผู้ชายทั้งหมดขึ้นไปยังเมืองอัย แล้วโยชูวาได้คัดเลือกผู้ชายสามหมื่นคน เป็นคนที่แข็งแรง คนที่กล้าหาญ และส่งพวกเขาออกไปในเวลากลางคืน ⁴ เขาบัญชาพวกเขาว่า "นี่แน่ะ พวกท่านจงหมอบซ่อนอยู่ด้านหลังของเมืองนั้น อย่าไปไกลจากเมือง แต่ให้ทุกคนเตรียมพร้อมไว้ ⁵ ข้าพเจ้าและพวกผู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับข้าพเจ้าจะบุกเข้าตัวเมือง และเมื่อพวกเขาออกมาต่อสู้กับพวกเรา เราก็จะวิ่งถอยหนีจากพวกเขาเหมือนก่อนหน้านั้น"

⁶ พวกเขาจะตามพวกเขาออกมาจนกระทั่งเราถึงพวกเขาออกมาห่างจากเมือง พวกเขาจะพูดว่า 'พวกเขากำลังวิ่งหนีพวกเราอย่างที่เราได้ทำครั้งก่อนนั้น' ดังนั้นพวกเราจะมีชัยจากพวกเขา ⁷ แล้วให้พวกท่านขึ้นมาจากที่ซ่อน และท่านจะเข้ายึดเมือง พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือของพวกท่าน ⁸ เมื่อพวกท่านเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจะจุดไฟเผาเมือง ท่านจะต้องทำอย่างนี้เมื่อท่านเชื่อฟังคำสั่งที่ส่งตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ นี่แหละ ที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านแล้ว" ⁹ โยชูวาก็ให้พวกเขาไป และพวกเขาก็ออกไปยังที่ชุมนุมโจมตี และพวกเขาก็ซ่อนอยู่ระหว่างเบรเอลกับเมืองอัยทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่โยชวานอนค้างแรมอยู่ท่ามกลางประชาชน

¹⁰ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และให้ทหารของเขาเตรียมพร้อม คือโยชูวาและพวกผู้ชายอิสราเอล และพวกเขาก็เข้าโจมตีประชาชนของเมืองอัย ¹¹ นักสู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้ขึ้นไปและมุ่งหน้าไปยังเมือง พวกเขาเข้าใกล้เมืองและตั้งค่ายอยู่ด้านทิศเหนือของเมืองอัย นี่แน่ะ มีหุบเขาอยู่ระหว่างพวกเขา กับเมืองอัย ¹² เขาได้นำผู้ชายประมาณห้าพันคน และให้พวกเขาแอบซุ่มทางทิศตะวันตกของเมืองระหว่างเบรเอลและเมืองอัย

¹³ พวกเขาจัดกองกำลังทหารทั้งหมด ให้กองทัพหลักอยู่ด้านเหนือของเมือง และพวกเขาก็ปล่อยให้กองด้านตะวันตกของเมือง โยชูวาได้ค้างแรมในหุบเขา ¹⁴ ต่อมาเมื่อกษัตริย์แห่งเมืองอัยเห็นดังนั้น พระองค์และกองทัพของพระองค์ก็ตื่นแต่เช้าและรีบออกไปโจมตีอิสราเอลที่สถานทีนั้นทางหุบเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดน พระองค์ไม่รู้ว่ามีพวกชุมนุมโจมตีที่กำลังรอโจมตีจากด้านหลังของเมือง ¹⁵ โยชูวาและพวกอิสราเอลทั้งหมดก็แสวงปล่อยให้พวกเขาเองถูกตีพ่ายต่อนำพวกเขา และพวกเขาก็หนีไปยังถิ่นทุรกันดาร ¹⁶ ทุกคนที่อยู่ในเมืองก็ถูกล่อเพื่อให้ไล่ตามพวกเขาไป และเมื่อพวกเขาไล่ตามโยชูวาไปและพวกเขาก็ถูกดึงออกห่างไปจากเมือง

¹⁷ ไม่มีผู้ชายสักคนเหลืออยู่ในเมืองอัยและเบรเอลที่ไม่ได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล พวกเขาทิ้งเมืองและปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ขณะไล่ตามอิสราเอลไป ¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองอัยไว้ในมือของเจ้า" โยชูวาก็ได้ยื่นหอกที่อยู่ในมือไปยังเมืองนั้น ¹⁹ พวกทหารที่ชุมนุมต่อสู้ก็ออกไปอย่างรวดเร็วจากที่ของพวกเขา เมื่อโยชูวาเหยียดมือออกไป พวกเขาวิ่งและเข้าไปในเมืองและได้ยึดเมืองไว้ พวกเขาได้จุดไฟเผาเมืองอย่างรวดเร็ว ²⁰ พวกผู้ชายชาวเมืองอัยหนีลงและมองกลับมา พวกเขาเห็นควันไฟจากเมืองพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า และพวกเขาไม่สามารถหลบหนีไปทางนั้นหรือทางนี้ได้ เพราะพวกทหารอิสราเอลผู้ที่หลบหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร บัดนี้ได้หันกลับมาเผชิญหน้าพวกเขาเหล่านั้นที่ไล่ติดตามพวกเขา

²¹ เมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากองชุมนุมยึดเมืองได้แล้ว และควันไฟที่ไหม้เมืองได้พุ่งขึ้น พวกเขาจึงหันกลับมาฆ่าชาวเมืองอัย

²² ทหารคนอื่น ๆ ของอิสราเอล พวกคนที่เข้าไปในเมือง ก็ออกมาโจมตีพวกเขา ดังนั้น พวกผู้ชายของเมืองอัย จึงอยู่ระหว่างกลางกองทัพของอิสราเอล บ้างก็อยู่ข้างนี้ บ้างก็อยู่ข้างโน้น อิสราเอลก็ได้อุบัติชาวเมืองอัย จนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้ ²³ พวกเขาจับกษัตริย์แห่งเมืองอัย ผู้ซึ่งถูกจับเป็น และพวกเขาได้นำตัวเขามาหาโยชูวา

²⁴ เมื่ออิสราเอลเสร็จสิ้นการฆ่าฟันชาวเมืองอัยทุกคนในท้องทุ่งใกล้กับถิ่นทุรกันดารที่พวกเขาไล่ตามไปนั้น และเมื่อคนเหล่านั้นทั้งหมดจนกระทั่งถึงคนสุดท้ายได้ล้มตายด้วยคมดาบ พวกอิสราเอลก็กลับมาที่เมืองอัย พวกเขาเข้าโจมตีด้วยคมดาบ ²⁵ พวกคนเหล่านั้น ผู้ที่ล้มลงในวันนั้น ทั้งผู้ชายและผู้หญิง มีจำนวนหนึ่งหมื่นสองพันคน ทั้งหมดนั้น คือชาวเมืองอัย ²⁶ โยชูวาไม่ได้หัดมือที่ถือหอกขึ้นอยู่นั้นกลับ จนกว่าเขาจะได้ทำลายประชาชนของเมืองอัยให้พินาศอย่างสิ้นเชิง ²⁷ พวกอิสราเอลเพียงแต่เอาฝูงสัตว์เลี้ยงและข้าวของของเมืองนั้นไปเป็นของพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโยชูวาไว้ ²⁸ โยชูวาก็เผาเมืองอัยและทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิรันดร์ มันได้เป็นสถานที่ร้างเปล่ามาจนทุกวันนี้ ²⁹ เขาแขวนกษัตริย์แห่งเมืองอัยไว้บนต้นไม้จนกระทั่งเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะตก โยชูวาก็เอาสิ่งของและให้นำร่างของกษัตริย์ลงมาจากต้นไม้และโยนเข้าไปที่หน้าประตูเมือง ที่นั่นพวกเขาได้เอาหินจำนวนมากมาทับถมไว้เป็นกองใหญ่ กองหินนั้นยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

³⁰ แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาที่ภูเขาเอบาลถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ³¹ ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ทรงบัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่ได้จารึกไว้ในหนังสือแห่งพระบัญญัติของโมเสสว่า "แท่นบูชาจากหินที่ไม่ตัดแต่ง ที่ไม่มีผู้ใดได้ใช้เครื่องมือเหล็กตกแต่งเลย" เขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ถวายคานติบูชา ³² ที่แห่งนั้น ต่อหน้าประชาชนของอิสราเอล เขาได้จารึกสำเนาของธรรมนูญของโมเสสไว้บนศิลา ³³ อิสราเอลทั้งหมด พวกผู้ชายอิสราเอล พวกเขา ผู้นำ และพวกผู้วินิจฉัยของพวกเขายืนอยู่สองข้างของหินแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พวกคนต่างด้าวเช่นเดียวกับพวกท้องถิ่น ครึ่งหนึ่งของพวกเขายืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกรซิมและอีกครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเอบาล พวกเขาได้อวยพรประชาชนอิสราเอล ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้แต่แรก

³⁴ หลังจากนั้น โยชูวาได้อ่านทุกถ้อยคำในพระบัญญัติเป็นคำอวยพรและคำแช่งสาป ตามที่ถ้อยคำเหล่านั้นได้จารึกไว้ในหนังสือพระบัญญัติ ³⁵ ไม่มีสักคำเดียวจากที่โมเสสบัญชาไว้แล้วที่โยชูวาไม่ได้อ่านต่อหน้าการชุมนุมของอิสราเอล รวมทั้งผู้หญิง เด็กเล็ก ๆ และคนต่างด้าวที่อยู่ในหมู่พวกเขา

Chapter 9

¹ หลังจากนั้นบรรดาภคินีที่อยู่ห่างออกไปจากแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนแถบเทือกเขาและในที่ลุ่มตามชายฝั่งทะเลใหญ่จนถึงเลบานอน คือ คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์ซีย์ คนซีโวกต์ และคนเยบุส ² พวกเขาเหล่านี้ได้ร่วมกันภายใต้คำสั่งเดียว ที่จะทำสงครามต่อสู้กับโยชูวา และอิสราเอล ³ เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองกิเบโอนได้ยื่นสิ่งที่โยชูวาได้กระทำต่อเยรีโคและเมืองอัย ⁴ พวกเขาจึงได้กระทำลอบหมาย พวกเขาไปดั่งเช่น พวกผู้สื่อสาร พวกเขาพาเอากระสอบที่ขัดและบรรทุกลบหลังลา พวกเขาได้เอาถุงหนังเหล้าจุ่นเก่าที่ขัดและมีการซ่อมแซม ⁵ พวกเขาสวม รองเท้าแตะที่เก่าและมีรอยปะ และแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าและขาด ขนบปิ้งที่เป็นเสบียงของเขาก็แห้งและขึ้นรา

⁶ พวกเขาเดินทางมาหาโยชูวาในค่ายที่กิเลกาลและกล่าวกับเขาและผู้ชายทั้งหลายของอิสราเอล ว่า "พวกเราเดินทางมาจากดินแดนที่อยู่ไกลมาก ดังนั้น บัดนี้ขอทำพันธสัญญากับเราเถิด" ⁷ บรรดาผู้ชายของอิสราเอลกล่าวกับคนซีโวกต์เหล่านั้นว่า "บางทีพวกท่านอาจจะอาศัยอยู่ใกล้กับพวกเรานี้แหละ เราจะทำพันธสัญญากับพวกท่านได้อย่างไร?" ⁸ พวกเขากล่าวกับโยชูวาว่า "เราเป็นคนรับใช้ของท่าน" โยชูวากล่าวถามพวกเขาว่า "พวกท่านเป็นใคร?" พวกท่านมาจากไหน? ⁹ พวกเขาได้กล่าวกับเขาว่า "ผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกท่านได้มาจากแผ่นดินที่อยู่ไกลมาก เพราะพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พวกเราได้ยินถึงเรื่องราวของพระองค์และทุกเรื่องราวที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ ¹⁰ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำกับภคินีสองพระองค์ของคนอโมไรต์ที่อีกฟากหนึ่งของจอร์แดน คือสิโหน ภคินีของเฮสโบน และโอก ภคินีของบาฮานผู้อยู่ที่อัยกาโร

¹¹ พวกผู้อาวุโสของพวกเราและประชาชนทั้งสิ้นในแผ่นดินของพวกเรากล่าวแก่เราว่า 'จงเอาเสบียงสำหรับเดินทาง จงไปหาพวกเขาและกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน ขอทำสนธิสัญญากับพวกเราเถิด" ¹² นี่คือนมบิงของพวกเรา มันยังอุ่น ๆ อยู่เมื่อพวกเรานำออกมาจากบ้านของพวกเราในวันที่เราออกเดินทางมาหาพวกท่าน แต่บัดนี้ ดูก่อน มันแห้งและขึ้นราแล้ว ¹³ ถุงเหล้าจุ่นนี้ยังใหม่เมื่อเราเติมเหล้าจุ่นและนำมาด้วย และดูเถิด บัดนี้มีนมกำลังรั่ว เสื้อผ้าและรองเท้าแตะของพวกเราขัดเนื่องจากการเดินทางที่อยู่ไกลมาก"

¹⁴ ดังนั้นพวกอิสราเอลก็รับเสบียงของพวกเขามา แต่พวกเขาไม่ได้ทูลปรึกษากับพระยาห์เวห์เพื่อขอการทรงนำ ¹⁵ โยชูวาก็ได้ทำสัตยาปกับพวกเขาและทำพันธสัญญากับพวกเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา พวกผู้นำของประชาชนได้ทำคำสาบานกับพวกเขาด้วย ¹⁶ นับเป็นเวลาสามวันหลังจากที่พวกอิสราเอลได้ทำพันธสัญญากับพวกเขา พวกเขาทั้งหลายก็รู้ว่าพวกคนเหล่านี้เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขาและพวกเขาก็อาศัยอยู่ใกล้ๆ นี้เอง

¹⁷ แล้วพวกอิสราเอลก็ออกเดินทางไปเมืองต่างๆ ของพวกเขาในวันที่สาม เมืองของพวกเขาเหล่านั้นคือ เมืองกิเบโอน เคฟราห์ เบเอโรก และคีริยาท เยอาริม ¹⁸ พวกประชาชนของอิสราเอลไม่ได้โถมพวกเขา เพราะว่าพวกผู้นำของเขาได้มีคำปฏิญาณเกี่ยวกับพวกเขาต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว พวกอิสราเอลทั้งหมดก็ถือว่าพวกผู้นำของพวกเขา ¹⁹ แต่พวกผู้นำทั้งหลายกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "เราได้สาบานกับพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว และบัดนี้ เราไม่สามารถทำร้ายพวกเขาได้

²⁰ นี่คือนั่นที่พวกเรากระทำกับพวกเขา เพื่อให้พระพิโรธใด ๆ ลงมาเหนือเราเพราะคำสาบานซึ่งเราได้สาบานต่อพวกเขานั้น เราจะไว้ชีวิตพวกเขา" ²¹ พวกผู้นำจึงกล่าวกับประชาชนของพวกเขาว่า "ให้พวกเขามีชีวิตต่อไปเถิด" ดังนั้น พวกกิเบโอนจึงเป็นพวกคนตัดฟันและคนตักน้ำสำหรับพวกอิสราเอลทั้งหมด ตามที่พวกผู้นำได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพวกเขา ²² โยชูวาก็เรียกพวกเขามาและกล่าวว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงหลอกลวงพวกเราเมื่อพวกท่านกล่าวว่า 'เราอยู่ห่างไกลมากจากพวกท่าน ในเมื่อพวกท่านก็อยู่ที่นั่นท่ามกลางพวกเรา?

²³ บัดนี้ เพราะเหตุนี้ พวกท่านจึงต้องถูกสาป และบางคนในพวกท่านจะตกเป็นทาสไปตลอด คนเหล่านั้นที่ตัดฟันและตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา" ²⁴ พวกเขาตอบโยชูวา และกล่าวว่า "เพราะเหตุว่าพวกเราผู้รับใช้ของพวกท่านได้รับการบอกเล่าว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงสั่งให้ผู้รับใช้ของพระองค์คือโมเสสมอบแผ่นดินทั้งหมดนี้แก่ท่าน และให้ทำลายผู้ที่อาศัยอยู่ทั้งหมดบนแผ่นดินต่อหน้าท่าน ดังนั้นพวกเราจึงกลัวมากเกี่ยวกับชีวิตของพวกเราเพราะพวกท่าน นี่คือนเหตุผลว่าทำไมเราต้องทำอย่างนี้

²⁵ บัดนี้ จงดูสิ พวกท่านได้ควบคุมพวกเราให้อยู่ในอำนาจของท่านแล้ว อะไรก็ตามที่ท่านเห็นว่าดีและถูกต้องสำหรับท่านที่จะทำกับเรา จงกระทำเถิด" ²⁶ ดังนั้น โยชูวาก็ทำเช่นนี้ต่อพวกเขา เขาได้ย้ายพวกเขาออกจากการควบคุมของประชาชนอิสราเอล และพวกอิสราเอลไม่ได้ฆ่าพวกเขา ²⁷ ในวันนั้นโยชูวาได้ทำให้คนกิเบโอนให้เป็นคนตัดฟันและคนตักน้ำสำหรับชุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระยาห์เวห์จนถึงทุกวันนี้ ในสถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือก

Chapter 10

¹ บัดนี้ เมื่ออาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มทรงได้ยินว่าโยชูวาได้ยึดเมืองอัยและทำลายเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว (เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น) เขาได้ยินด้วยว่าประชาชนของกิเบโอนได้ทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขา ² ประชาชนของเยรูซาเล็มก็รู้สึกกลัวอย่างมากเพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่ เหมือนกับเมืองหลวงทั้งหลาย เป็นเมืองที่ใหญ่กว่าเมืองอัย และพวกผู้ชายของเมืองทุกคนก็เป็นนักรบที่เก่งกาจ ³ ดังนั้นอาโดนิเซเดก กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มจึงได้ส่งสารไปหาโฮรัม กษัตริย์แห่งเอโบรน ถึงปรัมกษัตริย์แห่งยารมูก และยาเฟียกษัตริย์แห่งลาคีซ และเดบิรกษัตริย์แห่งเอกลอนว่า ⁴ "ขอเชิญพวกท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าโจมตีกิเบโอนเถิด เพราะว่าพวกเราได้ทำสันติภาพกับโยชูวาและกับประชาชนอิสราเอล"

⁵ กษัตริย์อาโมไรต์ทั้งห้าพระองค์คือ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเอโบรน กษัตริย์แห่งยารมูก กษัตริย์แห่งลาคีซ และกษัตริย์แห่งเอกลอน ก็ได้มา คือพวกเขาและกองทัพทั้งหมดของพวกเขา พวกเขาได้จัดวางกำลังของตนเพื่อต่อสู้กับกิเบโอน และพวกเขาก็ได้โจมตีกิเบโอน ⁶ ประชาชนของกิเบโอนได้ส่งสารถึงโยชูวาและกองทัพที่กิลกาล พวกเขาบอกว่า "เรียว้เข้าเถิด ขออย่าละมือของพวกท่านจากพวกผู้รับใช้ของท่าน จงขึ้นมาหาพวกเราโดยเร็ว และช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด จงช่วยพวกเรา เพราะว่าพวกกษัตริย์แห่งอาโมไรต์ที่อยู่ในดินแดนบนภูเขาได้ร่วมกันโจมตีพวกเรา" ⁷ โยชูวาขึ้นไปจากกิลกาล คือ เขาและทหารทั้งหมดและนักสู้ทุกคนได้ไปกับเขา ⁸ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวพวกเขาเลย เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีใครในพวกเขาสักคนที่จะยืนหยัดต่อสู้กับเจ้าได้"

⁹ โยชูวาเข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยยกพลเดินทางตลอดทั้งคืนจากกิลกาล ¹⁰ พระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกศัตรูสับสนต่อหน้าอิสราเอล และอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาตายอย่างมากมายที่กิลกาลและไล่ติดตามพวกเขาตามถนนที่จะขึ้นไปยังเบธโฮโรน และพวกเขามาพบกันบนถนนที่ไปอาเซคาห์และมักเคดาห์ ¹¹ ขณะที่พวกเขาวางถอยหนีจากพวกอิสราเอลไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระยาห์เวห์ทรงโยนก้อนหินก้อนใหญ่ๆ ลงมาจากฟ้าเหนือพวกเขาตลอดทางถึงเมืองอาเซคาห์ เขาทิ้งหลายกิตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บหินนั้นก็มากกว่าผู้ที่ด้วยดาบของผู้ชายอิสราเอล

¹² แล้วโยชูวาก็ทูลพระยาห์เวห์ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงมอบชัยชนะให้อิสราเอลมีชัยชนะเหนือชาวอาโมไรต์ นี่คือน้ำที่โยชูวาทูลต่อพระยาห์เวห์ต่อหน้าพวกอิสราเอลว่า "ดวงอาทิตย์ จงหยุดนิ่งอยู่ที่กิเบโอน และดวงจันทร์ ในหุบเขาอัยยาโลน" ¹³ ดวงอาทิตย์จึงได้หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ได้หยุดการเคลื่อนไหวจนกว่าชนชาติจะได้แก้แค้นพวกศัตรูของพวกเขา สิ่งนี้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของยารมูหรือ ? ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่งอยู่ที่กลางท้องฟ้า มันไม่ได้ตกไปประมาณหนึ่งวัน ¹⁴ จะไม่มีวันอื่นเหมือนเช่นนี้ก่อนหรือหลังนี้อีกแล้ว ที่พระยาห์เวห์ทรงยอมฟังเสียงของมนุษย์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้ในนามของอิสราเอล ¹⁵ โยชูวากับพวกอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้กลับไปค่ายที่กิลกาล

¹⁶ บัดนี้ กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์นั้นทรงหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมักเคดาห์ ¹⁷ มีรายงานไปถึงโยชูวาว่า "พวกเขาพบว่า! กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์ทรงซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์" ¹⁸ โยชูวาบอกว่า "จงลี้ภัยก่อนหนีปิดปากถ้ำและให้ทหารเฝ้าพวกเขาไว้" ¹⁹ อย่างรวดเร็วเลย ให้ติดตามพวกศัตรูของพวกเขาทำและโจมตีพวกเขาจากด้านหลัง จงอย่าให้พวกเขาได้เข้ามาในเมืองของพวกเขา เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของท่านแล้ว" ²⁰ โยชูวาและบุตรแห่งอิสราเอล ได้เสร็จสิ้นจากการฆ่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นจำนวนมาก จนพวกเขาเกือบถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงแล้ว มีแต่เพียงผู้รอดชีวิตสองสามคนเท่านั้นที่ได้หลบหนีไปอยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อม

²¹ แล้วกองทัพทั้งหมดก็กลับมาหาโยชูวาอย่างสวัสดิภาพที่ค่ายในมักเคดาห์ ไม่มีใครกล้ากล่าวต่อต้านประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป ²² โยชูวาจึงกล่าวว่า "จงเปิดปากถ้ำและนำกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์นั้นออกมาหาข้าพเจ้า" ²³ พวกเขาทำตามที่เขาบอก พวกเขา นำกษัตริย์ทั้งห้าพระองค์ออกมาจากถ้ำแล้วพามาหาท่าน มีกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเอโบรน กษัตริย์แห่งยารมูก กษัตริย์แห่งลาคีซ และกษัตริย์แห่งเอกลอน

²⁴ เมื่อพวกเขานำกษัตริย์เหล่านั้นมาหาโยชูวา เขาจึงเรียกให้คนอิสราเอลทั้งหมดมา เขากล่าวกับผู้บังคับการของทหารที่ออกไปร่วมรบพร้อมกับท่านว่า "จงเอาเท้าของพวกท่านเหยียบที่คอของพวกเขา" ดังนั้นพวกเขาก็เข้ามาและเอาเท้าของพวกเขายเหยียบคอของพวกเขานั่น ²⁵ แล้วเขาพูดกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวหรือตกใจเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์จะทำกับพวกศัตรูของพวกท่านทุกคนที่พวกท่านกำลังจะต่อสู้ด้วย" ²⁶ แล้วโยชูวาได้ลงมือและฆ่าพวกกษัตริย์ เขาได้แขวนพวกเขาบนต้นไม้ห้าต้น พวกเขาถูกแขวนไว้บนต้นไม้จนกระทั่งตอนเย็น ²⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตก โยชูวามีคำสั่ง และพวกเขาก็ได้นำกษัตริย์เหล่านั้นลงมาจากต้นไม้และโยนเข้าไปในถ้ำที่พวกเขาได้ซ่อนตัวอยู่ที่นั่น พวกเขาเอาหินก้อนใหญ่ปิดปากถ้ำไว้ ก้อนหินเหล่านั้นยังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทุกวันนี้

²⁸ โดยวิธีนี้ โยชูวาก็ยึดเมืองมักเคดาห์ได้ในวันนั้น และฆ่าทุกคนที่นั่นด้วยดาบรวมทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น เขาได้ทำลายพวกเขาและสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่นั่นอย่างสิ้นเชิง เขาไม่ให้เหลือผู้รอดชีวิต เขาทิ้งกระดูกของกษัตริย์แห่งมักเคดาห์เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับกษัตริย์เยรีโค ²⁹ โยชูวาและอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากมักเคดาห์มาถึงลิบบนาห์ เขาไปสู้รบกับลิบบนาห์ ³⁰ พระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของอิสราเอล เช่นเดียวกับกษัตริย์ของพวกเขา โยชูวาลงมือโจมตีทุกสิ่งที่มีชีวิตด้วยดาบ เขาไม่ได้ปล่อยให้ผู้รอดชีวิตในนั้น เขากลับมาหาเมืองเช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับกษัตริย์ของเยรีโค

³¹ แล้วโยชูวาและพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากเมืองลิบบนาห์มาถึงเมืองลาคีซ เขาตั้งค่ายใกล้เมืองและเข้าโจมตี ³² พระยาห์เวห์ได้ประทานลาคีซให้อยู่ในมือของอิสราเอล โยชูวาก็ยึดเมืองในวันที่สอง เขาลงมือกับทุกสิ่งในเมืองนั้นด้วยดาบ เช่นเดียวกับที่เขาได้ทำกับลิบบนาห์ ³³ แล้วอิสราเอลก็ยึดเมืองเอเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยลาคีซ โยชูวาก็โจมตีกองทัพของเขาจนกระทั่งไม่เหลือผู้รอดชีวิตเลย ³⁴ แล้วโยชูวาร่วมกับพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ออกจากเมืองลาคีซมาถึงเมืองเอกลอน พวกเขาตั้งค่ายใกล้เมืองและเข้าโจมตีเมืองนั้น ³⁵ และยึดเมืองได้ในวันเดียวกัน พวกเขาแทงด้วยดาบและพวกเขาก็ตายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น อย่างเช่นที่โยชูวาได้ทำต่อเมืองลาคีซ ³⁶ แล้วโยชูวาร่วมกับพวกอิสราเอลทั้งหมดก็ขึ้นไปจากเมืองเอกลอนมาถึงเมืองเอโบรน พวกเขาเข้าล้อมและเข้าโจมตีเมืองนั้น ³⁷ พวกเขาที่ยึดและโจมตีเมืองนั้นแล้วก็ได้ประหารกษัตริย์และหมู่บ้านโดยรอบ พวกเขาทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่มีชีวิตในเมืองนั้นอย่างราบคาบ ไม่ให้เหลือผู้รอดชีวิต เช่นเดียวกันกับที่โยชูวาได้ทำกับ

เมืองเอกลอน เขาทำลายเมืองนั้น และสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างในเมืองนั้นเสียสิ้น ³⁸ แล้วโยชูวาก็กลับ และกองทัพอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็กลับมายังเมืองเดบิร์และเข้าโจมตีเมืองนั้น

³⁹ พวกเขาได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และหมู่บ้านโดยรอบทั้งหมด และพวกเขาก็ลงมือฆ่าพวกนั้นด้วยดาบ และทำลายทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองนั้นอย่างราบคาบ พวกเขาไม่ได้ให้ผู้ใดรอดชีวิต พวกเขาได้ทำต่อเมืองเดบิร์และกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างไร พวกเขาก็ทำกับเมืองลิบบนาร์และกษัตริย์ของเมืองนั้นและเมืองเฮโบรนอย่างนั้น ⁴⁰ โยชูวาได้ชัยชนะทุกเมืองบนดินแดนเทือกเขา เนเกบ ที่ลุ่มและที่เชิงเขา กษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น เขาไม่ได้เหลือให้ผู้ใดรอดชีวิต เขากลายทุกสิ่งที่มีชีวิต ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงบัญชาไว้ ⁴¹ โยชูวาโจมตีพวกเขาตั้งแต่คาเดชบารเนียถึงกาซาและทั้งแผ่นดินโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน ⁴² โยชูวาจับพวกกษัตริย์เหล่านี้และเมืองของพวกเขาได้ในคราวเดียว เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล ⁴³ แล้วโยชูวาพร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดก็ได้กลับไปยังค่ายที่กลิลกา

Chapter 11

¹ เมื่อยามีนกษัตริย์แห่งฮาโซร์ได้ยื่นข่านี้ เขาจึงได้ส่งสารไปยังโยบับกษัตริย์แห่งมาโดน ไปยังกษัตริย์แห่งซิมโรน และไปยังกษัตริย์แห่งอักษาฟ ² เขายังส่งสารให้บรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ในดินแดนเทือกเขาตอนเหนือ ในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนทางตอนใต้ของคินเนอแรก ในที่ลุ่ม และในดินแดนภูเขาของโดร์ทางทิศตะวันตก ³ เขาส่งสารไปหาพวกคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกด้วย พวกอาโมไรต์ พวกฮิตไทต์ พวกเปอร์สซี และพวกเยบุสในดินแดนเทือกเขา และพวกฮิไตทางเชิงเขาเออร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์ ⁴ กองทัพทั้งหมดของพวกเขาก็ออกมาพร้อมกับพวกเขา ด้วยจำนวนทหารที่มากมายดุจเม็ดทรายที่ชายหาด พวกเขาเป็นน้ำและธรรมาจำนวนมากมาย

⁵ กษัตริย์ทั้งหมดนี้ก็ได้พบกันในเวลาที่ได้นัดหมายไว้ และมาตั้งค่ายอยู่ด้วยกันที่ลำน้ำเมโรม เพื่อทำสงครามกับอิสราเอล ⁶ พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงอย่ากลัวในการปรากฏตัวของพวกเขา เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลานี้ เราจะมอบพวกเขาทั้งหมดแก่อิสราเอลอย่างคนตายแล้ว เจ้าจะต้องตัดเอ็นร้อยหวายม้าของพวกเขาและพวกเจ้าจะเผาธรรมาของพวกเขาเสีย" ⁷ โยชูวาและพลรบทั้งหมดก็มาถึงที่ลำน้ำเมโรม และก็เข้าโจมตีพวกศัตรูโดยทันที

⁸ พระยาห์เวห์ทรงมอบศัตรูให้อยู่ในมือของอิสราเอล และพวกเขาเข้าโจมตีพวกเขาและได้ไล่ติดตามพวกเขาไปถึงไซดอนและถึงมิสเรโฟรมาอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก พวกเขาได้ฆ่าเขาเหล่านั้นจนกระทั่งไม่เหลือแม้แต่คนเดียว ⁹ โยชูวาทำต่อพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ตรัสสั่งเขา เขาได้ตัดเอ็นร้อยหวายของม้าและเผาธรรมาเสียสิ้น ¹⁰ โยชูวาย้อนได้กลับมาเวลานั้นและยึดเมืองฮาโซร์ พวกเขาประหารกษัตริย์ของเมืองนั้นด้วยดาบ (ฮาโซร์เคยเป็นหัวหน้าของอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมด) ¹¹ พวกเขาใช้ดาบฆ่าฟันสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่ที่นี่ และโยชูวาก็ได้แยกพวกเขาออกมาเพื่อทำลายเสีย ดังนั้น จึงไม่มีสิ่งมีชีวิตรอดเหลืออยู่ แล้วเขาก็เผาเมืองฮาโซร์

¹² โยชูว้ายึดทุกเมืองของกษัตริย์เหล่านี้ เขাজับกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาและฆ่าพวกเขาด้วยดาบ เขากำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิงดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาไว้ ¹³ อิสราเอลไม่ได้เผาเมืองใดๆ ที่สร้างบนเนินซาก ยกเว้นฮาโซร์ เมืองนี้เท่านั้นที่โยชูวาได้เผา ¹⁴ กองทัพของอิสราเอลได้นำทรัพย์สินทั้งหมดจากเมืองเหล่านี้พร้อมทั้งฝูงสัตว์เลี้ยงมาเป็นของพวกเขาเอง พวกเขาข่มขืนทุกคนด้วยดาบกระทั่งทุกคนตายสิ้น พวกเขาไม่ให้เหลือสิ่งมีชีวิตไว้เลย

¹⁵ เช่นเดียวกันกับที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ไว้อย่างไร โมเสสก็ได้บัญชาโยชูวาไว้อย่างนั้น และโยชูวาก็ได้ทำตาม เขากำทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้กับโมเสสไว้ ¹⁶ โยชูวาก็ได้ยึดแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือดินแดนเทือกเขา เบเกบทั้งหมด แผ่นดินแห่งโกเชนทั้งหมด ที่บรรดาเชิงเขา หุบเขาแห่งแม่น้ำจอร์แดน ดินแดนเทือกเขาของอิสราเอล และที่ลุ่ม ¹⁷ จากภูเขาฮาสิคใกล้กับเอโดม ไปทางเหนือถึงบาอัลกาตในหุบเขาใกล้กับเลบานอนเชิงภูเขาเออร์โมน เขাজับกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาเหล่านั้นและฆ่าพวกเขาเสีย ¹⁸ โยชูวาทำสงครามอยู่เป็นเวลานานกับกษัตริย์ทั้งหมดนี้

¹⁹ ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่ได้ทำสัญญาสันติภาพกับกองทัพของอิสราเอล นอกจากคนฮิไตซึ่งอาศัยที่กิเบโอน อิสราเอลยึดเมืองที่เหลือทั้งหมดในการทำสงคราม ²⁰ เพราะว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงทำให้จิตใจของพวกเขาใจแข็ง ดังนั้นพวกเขาต้องทำสงครามกับพวกอิสราเอล ดังนั้นเขาต้องทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิงโดยปราศจากความเมตตา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ²¹ แล้วโยชูวาก็มาในเวลานั้นและเขาได้ทำลายคนอานาค เขากำสิ่งนี้ในดินแดนเทือกเขา ที่เอโบรน เดบิร อานาบ และในดินแดนเทือกเขาทุกแห่งของยูดาห์ และในดินแดนเทือกเขาของอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายพวกเขาและเมืองของพวกเขาอย่างสิ้นซาก ²² ไม่มีคนอานาคเหลือในแผ่นดินของอิสราเอลยกเว้นที่กาซา กัทและอัสโดด

²³ ดังนั้น โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งหมดตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้กับโมเสสทุกประการ โยชูวาก็มอบไว้ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ตามที่ได้แบ่งให้แต่ละเผ่า แล้วแผ่นดินก็สงบจากสงคราม

Chapter 12

¹ ต่อไปนี้ เหล่านี้คือบรรดากษัตริย์ของดินแดนซึ่งผู้ชายอิสราเอลได้ปราบเอาชนะ พวกอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากหุบเขาลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน และทั้งหมดของอาราบาห์ถึงฟากตะวันออก ² สiho กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ อยู่ที่เฮชโบน เขาปกครองจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ที่ริมขอบของอารโนนคอร์ก็จากกลางหุบเขา และครั้งหนึ่งของกิเลอาดลงไปถึงแม่น้ำยับบอก ตัดชายแดนของคนอัมโมน ³ สiho ได้ปกครองอาราบาห์ไปจนถึงทะเลคินเนเรท ถึงด้านตะวันออก ถึงทะเลของอาราบาห์ (ทะเลเกลือ) ถึงด้านตะวันออก มาจนถึงเบรเยซีโมกและไปถึงตอนใต้ ไปจนถึงเชิงลาดของภูเขาปัสกาห์

⁴ โอท กษัตริย์แห่งบาซานซึ่งเป็นคนเผ่าเรฟอิมที่เหลือนอยู่ ผู้อยู่ที่อัชทาโรทและเอเดรอี ⁵ เขาได้ปกครองเหนือภูเขาเฮอร์โมน เฮเลคห์ และบาซานทั้งหมด ถึงชายแดนของประชาชนเกชูร์ และคนมาอาคาคห์ และครั้งหนึ่งของกิเลอาดถึงเขตแดนของสiho กษัตริย์แห่งเฮชโบน ⁶ โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ และประชาชนอิสราเอลทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ และโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบแผ่นดินให้เป็นกรรมสิทธิ์ของคนรูเบน คนกาต และครั้งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์

⁷ เหล่านี้คือบรรดากษัตริย์ของดินแดนซึ่งโยชูวากับประชาชนอิสราเอลได้ปราบเอาชนะบนฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาใกล้กับเลบานอน ถึงภูเขาฮาสิคใกล้กับเอโดม โยชูวาได้มอบแผ่นดินให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล ⁸ เขามอบแดนเทือกเขา ที่ลุ่ม อาราบาห์ ว่างๆ ภูเขาต่างๆ ในถิ่นทุรกันดารและที่เนินเขา แผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สซี คนฮิไวต์ และคนเยบุส ⁹ เหล่ากษัตริย์ทั้งหลายซึ่งรวมทั้งกษัตริย์ของเยรีโค กษัตริย์ของอัยซึ่งอยู่ข้าง ๆ เบรเออ

¹⁰ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเอนายิม ¹¹ กษัตริย์แห่งยารมูท กษัตริย์แห่งลาคีซ ¹² กษัตริย์แห่งเอกลอน กษัตริย์แห่งเกเซอร์ ¹³ กษัตริย์แห่งเดบีร์ กษัตริย์แห่งเกเดอร์ ¹⁴ กษัตริย์แห่งโฮมาร์ กษัตริย์แห่งอาราต ¹⁵ กษัตริย์แห่งสิบบนาค กษัตริย์แห่งอดุลลิม ¹⁶ กษัตริย์แห่งมักเคดาร์ กษัตริย์แห่งเบรเออ ¹⁷ กษัตริย์แห่งกัปปูวาร์ กษัตริย์แห่งเฮเฟอร์ ¹⁸ กษัตริย์แห่งอาเฟก กษัตริย์แห่งลาซาโรน ¹⁹ กษัตริย์แห่งมาโดน กษัตริย์แห่งฮาไซร์ ²⁰ กษัตริย์แห่งซีโรนเมโรน กษัตริย์แห่งอัคซาฟ ²¹ กษัตริย์แห่งกาอานาค กษัตริย์แห่งเมกิดโด ²² กษัตริย์แห่งเคเดซ กษัตริย์แห่งโยกเนอัมในการเมล ²³ กษัตริย์แห่งโดร์ ในนาฟารโดร์ กษัตริย์แห่งโกยิมในกิลกาล ²⁴ และกษัตริย์แห่งทึรซาค รวมจำนวนกษัตริย์ทั้งหมดคือสามสิบเอ็ดพระองค์

Chapter 13

¹ บัดนี้ โยชูวาได้ชราอย่างมากแล้วเมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าชรามากแล้ว แต่ยังมีแผ่นดินอีกมากที่ต้องยึดครอง ² นี่เป็นแผ่นดินที่ยังคงเหลืออยู่ คือ กึ่งถิ่นทั้งหมดของฟิลิสเตีย และกึ่งถิ่นทั้งหมดของคนเกชูร ³ นับจากชิโรรีซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์ และเหนือขึ้นไปถึงชายแดนของเอโครน ซึ่งนับเป็นทรัพย์สินของคนคานาอัน ผู้ปกครองของฟิลิสเตียมีห้าคน คือ ชาวกาซา ชาวอิชโดด ชาวอิชเคโลน ชาวกัท และชาวเอโครน เขตแดนของอัฟริม ⁴ ทางตอนใต้ (เขตแดนของอัฟริม) ยังมีแผ่นดินทั้งหมดของคนคานาอัน จากอาราห์ของชาวไซดอนจนถึงอาเฟค ซึ่งเป็นเขตแดนของคนอาโมไรต์ ⁵ แผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมดไปทางตะวันออก จากบาอัลกาทที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงเลโฮฮามัท

⁶ เช่นเดียวกัน ผู้ที่อาศัยบนเทือกเขาจากเลบานอนทั้งหมดจนถึงมิสเรโฟทมาอิม รวมทั้งประชาชนทั้งหมดของไซดอน เราจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้ากองทัพของอิสราเอล จงแน่ใจว่าได้มอบดินแดนให้อิสราเอลเป็นมรดก ตามที่เราได้สั่งเจ้าแล้ว ⁷ จงแบ่งดินแดนนี้เป็นมรดกให้แก่เผ่าต่างๆ แก่เผ่าและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ ⁸ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ เผ่ารูเบนและเผ่ากาตได้รับมรดกของพวกเขาที่โมเสสได้ให้พวกเขาทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ⁹ จากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มน้ำอาร์โนน (รวมทั้งเมืองที่อยู่ท่ามกลางลุ่มน้ำ) ถึงที่ราบสูงทั้งหมดของเมเดบาไปจนถึงดีโบน

¹⁰ เมืองทั้งหมดนี้ของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน ¹¹ ก็เลอาด และกึ่งถิ่นของคนเกชูรและคนมาอาคาห์ ทั้งหมดของภูเขาเฮอร์โมน บาซานทั้งหมดถึงสาเลคาห์ ¹² อาณาจักรทั้งหมดของโอกในบาซาน ผู้ซึ่งครอบครองในอัททาโรกและเอเดรอี เหล่านี้คือสิ่งที่ถูกทิ้งไว้ให้เป็นสิ่งที่เหลืออยู่จากพวกเขาอิม โยเสสรับชนะพวกเขาและได้ขับไล่พวกเขาออกไป

¹³ แต่ประชาชนอิสราเอลไม่ได้ขับไล่คนเกชูรหรือคนมาอาคาห์ออกไป ด้วยเหตุนี้ ชาวเกชูรและชาวมาอาคาห์จึงยังอาศัยอยู่ท่ามกลางอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ ¹⁴ สำหรับเผ่าเลวีเพียงเผ่าเดียวเท่านั้นที่โมเสสไม่ได้มอบส่วนมรดกให้ เครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลที่ทำด้วยไฟนั้นเป็นมรดกของพวกเขา ตามที่พระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส ¹⁵ โมเสสได้มอบมรดกให้เผ่ารูเบน ตระกูลต่อตระกูล ¹⁶ เขตแดนของพวกเขา นับจากอาโรเออร์ บนฝั่งของลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และเมืองที่อยู่ท่ามกลางหุบเขาและเขตที่ราบสูงทั้งหมดข้างเมเดบา

¹⁷ เผ่ารูเบนเช่นกันก็ได้รับเฮชโบนและเมืองทุกเมืองที่อยู่ในเขตที่ราบสูง คือ ดีโบน และบาโมทบาอัล และ เบรบาอัลเมโอน ¹⁸ และยาอาส และเคเดโมท และเมฟาอาท ¹⁹ และคีร์ยาธอิม และสิบมาห์ และเซเรกซาร์บนเนินเขาของหุบเขา ²⁰ รูเบนก็เช่นกันได้รับเบรเปโอร์ ที่ลาดของปิสกาห์เบรเยซีโมท

²¹ เมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบสูงและอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ทรงครองราชอยู่ในเฮชโบน ผู้ซึ่งโมเสสได้ทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับพวกผู้นำของชาวมัเดียนคือ เอวี เรเคม สุร์ เออร์ และเรบา เป็นพวกเจ้าของสิโหนผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ²² ประชาชนอิสราเอลได้ฆ่าบาเลอัมบุตรของเบโอร์ ผู้เป็นคนดูโชคชะตาเสียด้วยดาบ ท่ามกลางพวกที่เหลือเหล่านั้นที่พวกเขาก็ได้ฆ่าเสีย ²³ อาณาเขตของเผ่ารูเบนที่อยู่มีแม่น้ำเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามตระกูลของพวกเขา รวมทั้งเมืองต่างๆ กับหมู่บ้านต่างๆ

²⁴ นี่คือสิ่งที่โมเสสได้กล่าวไว้กับพวกเขาตามตระกูลต่อตระกูล ²⁵ อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และเมืองทั้งหมดของกิเลอาดและครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเมืองรับบาห์ ²⁶ ตั้งแต่เฮชโบนถึงราบบัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขนแดนของเดบิร

²⁷ ในหุบเขา โมเสสได้มอบเบรฮารัม เบรนิมราห์ สุกคท และคาโฟน อาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนมีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดลงมาถึงทะเลคินเนอเร็กทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ²⁸ นี่เป็นมรดกของคนเผ่ากาตตามตระกูลของเขา รวมทั้งเมืองต่างๆ กับหมู่บ้านโดยรอบของเมืองนั้นๆ ด้วย ²⁹ โมเสสได้มอบมรดกให้กับเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า เป็นส่วนที่ได้มอบให้แก่ครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ ตามตระกูลของพวกเขา ³⁰ อาณาเขตของเขาก็ตกหลายเริ่มจากมาหะนาอิม บาซานทั้งหมด อาณาจักรของโอกกษัตริย์ของบาซาน และเมืองทุกเมืองของยาอีร์ ซึ่งอยู่ในบาซานหกสิบเมือง ³¹ ก็เลอาดครึ่งหนึ่ง และอัททาโรกกับเอเดรอี (เมืองต่างๆ ของโอกในบาซาน) เมืองเหล่านี้ได้ถูกมอบให้ตระกูลมาคีร์บุตรของมนัสเสห์คือครึ่งหนึ่งของชาวมาคีร์ ได้มอบให้แก่ครอบครัวของพวกเขา

³² นี่คือมรดกซึ่งโมเสสได้จัดสรรให้แก่พวกเขาบนที่ราบโมอับปากแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค ³³ โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้แก่คนเผ่าเลวี พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงเป็นมรดกของพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับพวกเขา

Chapter 14

¹ ต่อไปนี้เป็นพื้นที่ของแผ่นดินที่ประชาชนอิสราเอลได้รับมอบเป็นมรดกของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรของนูน และผู้นำตระกูลของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลได้จัดสรรให้แก่พวกเขา ² มรดกของพวกเขาได้จับสลากแบ่งกันในระหว่างคนเก้าเผ่าครึ่งตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโดยมือของโมเสส ³ เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่สองเผ่าครึ่งทางฟากโน้นของจอร์แดนแล้ว แต่เขาไม่ได้ให้มรดกแก่พวกเลวี ⁴ พงศพันธ์ของโยเซฟแท้จริงแล้วมีอยู่สองเผ่า คือนัสนเศห์และเอฟราอิม พวกเลวีไม่ได้รับส่วนของมรดกในแผ่นดิน ได้แต่เพียงบางเมืองเพื่ออยู่อาศัยเท่านั้น กับแผ่นดินทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงและสำหรับเป็นแหล่งกรังฟยกรของพวกเขา ⁵ ประชาชนอิสราเอลได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส ดังนั้นพวกเขาจึงได้แผ่นดิน

⁶ แล้วคนเผ่ายูดาห์ได้มาหาโยชูวาที่กิลกาล และคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวตระกูลเคนัซ ได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านทราบเรื่อง ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสคนของพระเจ้าเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้วที่คาเดชบารเนีย ⁷ ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปีเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าจากคาเดชบารเนียเพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้าได้นำมารายงานให้แก่เขาตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า ⁸ แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้ทำให้ใจของประชาชนละลายไปด้วยความหวาดกลัวแต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ

⁹ โมเสสได้ปฏิญาณในวันนั้น กล่าวว่า 'แน่นอน แผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เดินเหยียบไปนั้น จะตกเป็นมรดกของท่าน และของบุตรหลานของท่านสืบไปเป็นนิรันดร์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ' ¹⁰ บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงทำให้ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปี ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส ขณะที่คนอิสราเอลเดินทางในถิ่นทุรกันดาร บัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว ¹¹ ข้าพเจ้ายังแข็งแรงในวันนี้ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยเป็นในวันที่โมเสสได้ส่งข้าพเจ้าออกไป กำลังของข้าพเจ้าในเวลานี้เป็นเหมือนกำลังของข้าพเจ้าที่เคยเป็น ไม่ว่าเพื่อสงคราม เพื่อออกไป หรือเพื่อเข้ามา ¹² ดังนั้น ขอมอบดินแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงสัญญาแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น เพราะว่าท่านได้ยืนในวันนั้นที่เหล่าคนอานาคอยู่ที่นั่นพร้อมด้วยเมืองใหญ่มีกำแพงล้อมอย่างมั่นคง บางทีพระยาห์เวห์จะสถิตกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ขับไล่พวกเขาออกไปได้ ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว"

¹³ แล้วโยชูวาก็อวยพรเขาและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรเยฟุนเนห์เป็นมรดก ¹⁴ ดังนั้นเฮโบรนได้กลายเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ตระกูลเคนัซจนถึงทุกวันนี้ เขาได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ ¹⁵ บัดนี้ ชื่อของเฮโบรนแต่เดิมมีชื่อว่าคีริยาทอารบา (อารบาเป็นคนรูปร่างใหญ่โตที่สุดท่ามกลางคนอานาค) แล้วแผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

Chapter 15

¹ การจัดสรรที่ดินสำหรับประชาชนเผ่ายูดาห์ได้จัดให้ตามตระกูลพวกเขา ทางด้านใต้ขยายไปถึงเอโดม ถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายด้านใต้ ² พรหมแดนของพวกเขาทางทิศใต้ตั้งต้นจากปลายทะเลเกลือ คือตั้งแต่อ่าวซึ่งหันไปทางทิศใต้ ³ อาณาเขตของพวกเขาได้ยื่นไปทางทิศใต้ของเนินเขาอัศริบิมและผ่านต่อไปถึงคิน และขึ้นไปทางทิศใต้ของคาเดชบารเนีย ตามทางเฮโรนและขึ้นไปถึงอัสดาร์ ที่เลี้ยวไปถึงคารคา ⁴ ผ่านต่อไปถึงอัสโมน ไปตามลำธารของอียิปต์ และมาสิ้นสุดที่ทะเล นี่เป็นพรหมแดนทางทิศใต้ของพวกเขา

⁵ พรหมแดนด้านทิศตะวันออกคือทะเลเกลือไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน พรหมแดนด้านทิศเหนือ ตั้งแต่อ่าวที่ทะเลที่ปากแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ขึ้นไปถึงเบรฮกลาห์และผ่านต่อไปถึงเบรฮราบาห์ แล้วขึ้นไปถึงก้อนหินของโอบันบุตรชายของรูเบน ⁷ แล้วพรหมแดนก็ขึ้นไปถึงเดบิรจากหุบเขาอาโคร์ และขึ้นไปทางเหนือเลี้ยวไปทางทิศใต้ซึ่งอยู่ตรงข้ามเนินเขาอดุมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของหุบเขา แล้วพรหมแดนก็ได้ผ่านไปยังลำธารเอนเชเมชและไปถึงเอนโรเกล ⁸ แล้วพรหมแดนได้ขึ้นทางหุบเขาเบนอินโนมถึงด้านทิศใต้เมืองของคนเยนุส (นั่นคือ เยรูซาเล็ม) แล้วขึ้นไปถึงยอดของเนินเขาที่ทอดยอดอยู่น้ำหุบเขาอินโนมทางทิศตะวันตก ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม

⁹ แล้วพรหมแดนก็ขึ้นไปจากยอดเนินเขาถึงน้ำพุแห่งลำน้ำเนฟโทอาห์ จากที่นั่นก็มาถึงเมืองต่างๆ ของภูเขาเอโฟรน แล้วพรหมแดนก็โค้งไปยังบาอาลาห์ (เหมือนกันกับศรียากเยอาริม) ¹⁰ แล้วพรหมแดนก็เลี้ยวไปบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเอสิร์ ผ่านไปตามไหล่เขาเยอาริมด้านเหนือ (เมืองเดียวกับเคสะโลน) ลงไปถึงเมืองเบรเชเมชผ่านเมืองทิมนาห์ ¹¹ พรหมแดนได้ยื่นออกไปข้างเนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนและผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์จากที่นั่นก็ไปถึงยิบเนเอล พรหมแดนก็มาสิ้นสุดที่ทะเล ¹² พรหมแดนด้านทิศตะวันตกคือทะเลใหญ่และฝั่งทะเล นี่คือพรหมแดนล้อมรอบเผ่าคนยูดาห์ตามตระกูลต่อตระกูล

¹³ ในการปฏิบัติตามพระดำรัสสั่งของพระยาห์เวห์ที่ตรัสกับโยชูวา โยชูวาได้มอบที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์ การมอบแผ่นดินท่ามกลางเผ่ายูดาห์ คือศรียากอารบา นั่นคือ เมืองเฮโบรน (อารบาเป็นบิดาของอานาค) ¹⁴ คาเลบได้ขับไล่บุตรสามคนของอานาคออกจากที่นั่น คือ เซชัย อาหิมาและถัลมัย วงศ์วานของอานาค ¹⁵ เขาได้ขึ้นไปจากที่นั่นเพื่อยุทธนาห์กับผู้ที่อยู่อาศัยของเดบิร (เดบิรเคยได้ชื่อว่าศรียากเสเฟอร์)

¹⁶ คาเลบได้กล่าวว่า "ชายใดที่โจมตีเมืองศรียากเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรของเราให้เป็นภรรยา" ¹⁷ และโอบันบุตรเคนัสน้องคาเลบยึดเมืองนั้นได้ เขาจึงยกอัครสาวกบุตรของเขาให้เป็นภรรยา ¹⁸ อยู่มาหลังจากนั้นอัครสาวกได้มาหาโอบันและเธอได้รับเขาให้ชื่อนี้มาจากบิดาของเธอ เมื่อเธอลงจากหลังลาของเธอ คาเลบได้กล่าวกับเธอว่า "เจ้าต้องการอะไร?" ¹⁹ อัครสาวกได้ตอบว่า "ขอความกรุณาเป็นพิเศษอย่างหนึ่งเถิด เพราะท่านได้ให้แผ่นดินของเนเกบแก่ข้าพเจ้า จึงขอท่านได้ให้น้ำพุแก่ข้าพเจ้าด้วย" แล้วคาเลบก็ได้มอบน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

²⁰ ต่อไปนี้เป็นมรดกของเผ่าคนยูดาห์ที่มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ²¹ เมืองต่าง ๆ ที่เป็นของเผ่าคนยูดาห์ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุด ทางพรหมแดนเอโดมคือเมืองซับเซเอล เอเดอร์ และยากูร์ ²² คินาห์ ติมนาห์ อาดาตาร์ ²³ เคเดช ฮาโซร์ อิกนาน ²⁴ ศีฟ เทเลม เบอาโลก ²⁵ ฮาโซร์อาดักห์ เครีโอก เฮสโรส (เมืองนี้ก็ยังเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นเมืองฮาโซร์ด้วย) ²⁶ อามิม เซมา โมลาตาร์ ²⁷ อาซารักดาร์ เฮโรโมน เบรเปเลท ²⁸ อาซารูอาล เบเธร์เซบา บิซโฮริยาห์ ²⁹ บาอาลาห์ อียิม เอเชม ³⁰ เอลโกลัด เคสิล โอรมาห์ ³¹ ศักลาห์ มัดมันนาห์ สันสันนาห์ ³² เลบาโอก ซิลอิม อายีนและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่าง ๆ

³³ ในที่เนินเขาต่ำลงไปทางทิศตะวันตก ที่มีเมืองเฮทาโอล โศราห์ อัยนาห์ ³⁴ ศาโนอาห์ เอนกันนิม กัปปูวาร์ เอนาม ³⁵ ยารมูก อดุลลัม โซโคห์ อาเซคาห์ ³⁶ ซาอาราอิม อติธาริม และเกเดราห์ (นั่นคือเกเดโรอาอิม) นี่คือเมืองสิบสี่เมืองรวมทั้งหมู่บ้านของพวกเขา ³⁷ เคนัน ฮาดาซาร์ มิภัตลาค ³⁸ ติเลอัน มิสปาร์ โยเกเธเอล ³⁹ ลาคิช โมสคาท เอกโลน ⁴⁰ คับบอน ลามิม คิกลิช ⁴¹ เกเดโรท เบรดาโกน นากามาห์และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นสิบหกเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ⁴² ลิบนาห์ เอเธอร์ อาซัน ⁴³ อีฟทาห์ อัยนาห์ เนซิบ ⁴⁴ เคอีลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ⁴⁵ จาก เอโครนกับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น ⁴⁶ จากเอโครนถึงทะเลใหญ่ ทุกเมืองที่อยู่ใกล้เมืองอัสโดด กับหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น ⁴⁷ อัสโดดกับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น ภาษากับเมืองต่างๆ และหมู่บ้านโดยรอบเมืองนั้น จนถึงลำธารของอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับชายฝั่งทะเล

⁴⁸ ในดินแดนแถบเนินเขา คือ ซามิร ยากท็อร์ โซโคห์ ⁴⁹ ดานนาห์ ศรียากสันนาห์ (คือเมืองเดบิร) ⁵⁰ อาบาบ เฮชเทโมห์ อานิม ⁵¹ โทเชน โอโลน กิลอห์ รวมเป็นสิบเอ็ดเมือง กับหมู่บ้านโดยรอบ ⁵² อาหรับ ดูมาห์ เอซาน ⁵³ ยานิม เบรทักปูวาร์ อาเฟคาห์ ⁵⁴ ฮุมกาห์ ศรียากอารบา (นั่นคือเมืองเฮโบรน) และเมืองคิโยร์ รวมเป็นเก้าเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ ⁵⁵ มาโอน คารเมล ศีฟ ยุทธาห์ ⁵⁶ ยิสเรเอล โยเกเดอิม ศาโนอาห์ ⁵⁷ คาคิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ ⁵⁸ ฮัสซูล เบรซุร์ เกโดร์ ⁵⁹ มาอาราก เบราโนท และเมืองเอลเกโคน รวมเป็นหกเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ ⁶⁰ ศรียากบาอัล (คือเมืองศรียากเยอาริม) และรับบาห์ รวมเป็นสองเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ

⁶¹ ในถิ่นทุรกันดาร คือ เบธราบาห์ มิดดิน เสคะคาห์ ⁶² นิบซาน เมืองเกลือและเอนเกติ รวมเป็นหกเมืองกับหมู่บ้านโดยรอบ ⁶³ แต่คนเยนุสซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น คนยูดาห์ไม่สามารถขับไล่พวกเขาออกไปได้ ดังนั้นคนเยนุสจึงอาศัยอยู่กับคนยูดาห์จนถึงทุกวันนี้

Chapter 16

¹ การจัดสรรที่ดินของเฝ้าของโยเซฟนั้นได้ขยายจากแม่น้ำจอร์แดนที่เมืองเยรีโค คือทางทิศตะวันออกของน้ำพุของเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบรเอล ² แล้วจากนั้นก็จากเมืองเบรเอลไปยังเมืองลุส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรทในเขตของคนอารคี ³ แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาเฟลที โกลออกไปจนถึงเขตเมืองเบธโฮโรนล่าง และไปถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดที่ทะเล

⁴ โดยวิธีนี้เฝ้าของโยเซฟ คือ มนัสเสห์และเอฟราอิม ได้รับมรดกของพวกเขา ⁵ เขตของเฝ้าเอฟราอิมที่ได้จัดสรรตามตระกูลของพวกเขาเป็นดังนี้ คือพรมแดนตามมรดกของพวกเขาด้านตะวันออกเริ่มตั้งแต่เมืองอาทาโรท อดดาร์ โกลไปจนถึงเบธโฮโรน ⁶ และจากที่นั่นก็ต่อไปจนถึงทะเล จากเมืองมิคเมธักในทิศเหนือและโค้งมาทางทิศตะวันออกถึงเมืองทากานัก ซิไลห์แล้วผ่านไปพื้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกถึงเมืองยาโนอาห์

⁷ แล้วลงมาจากเมืองยาโนอาห์ถึงเมืองอาทาโรท และเมืองนาอาราห์ และไปจนถึงเมืองเยรีโค สิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ⁸ จากที่ปฎิวาห์พรมแดนด้านตะวันตกถึงลำธารคานาห์และไปสิ้นสุดที่ทะเล นี่คือนิคมของเฝ้าเอฟราอิม ที่ได้มอบให้คนตามตระกูลของพวกเขา ⁹ พร้อมด้วยเมืองต่างๆ ที่ได้รับการเลือกสำหรับเฝ้าเอฟราอิมตามมรดกของเฝ้ามนัสเสห์ เมืองต่างๆ ทั้งหมด กับหมู่บ้านต่างๆ ทั้งหมด ¹⁰ พวกเขาไม่ได้ขับไล่พวกคนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางคนเอฟราอิมจนถึงทุกวันนี้ แต่ประชาชนเหล่านี้ก็ถูกบังคับให้ทำงานโยธา

Chapter 17

¹ การจัดสรรที่ดินให้แก่เผ่ามนัสเสห์ (ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายหัวปีของโยเซฟ) นั่นคือ สำหรับมาคีร์บุตรชายหัวปีของมนัสเสห์ และเขาเองเป็นบิดาของกิเลอาด ลูกหลานของมาคีร์ได้รับจัดสรรที่ดินของกิเลอาดและบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะมาคีร์เคยเป็นทหาร

² ที่ดินได้ถูกจัดสรรให้แก่คนที่เหลืออยู่ของคนเผ่ามนัสเสห์ ให้แก่ตระกูลของพวกเขา คือให้แก่อาบิเยเซอร์ เฮเลค อัสรีเอล เซเคม เฮเฟอร์และเชมิดา คนเหล่านี้เป็นลูกหลานผู้ชายของคนมนัสเสห์ บุตรชายของโยเซฟ ให้ตามตระกูลของเขา ³ บัดนี่เศโลเฟหัดบุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรธิดา ชื่อบุตรธิดาของเขา คือมาลาห์ โนอาห์ อกลาห์ มิสคาห์ และกัธราห์

⁴ พวกเขาได้เข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน และพวกผู้นำ และพวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโมเสส ให้ยกมรดกให้แก่เราเช่นเดียวกับพี่น้องของเรา" ดังนั้น เพื่อปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ เขาได้ให้มรดกแก่พวกผู้หญิงเหล่านั้นท่ามกลางพวกพี่น้องของบิดาของพวกเขา ⁵ ที่ดินสิบส่วนจึงถูกมอบให้แก่คนมนัสเสห์ในกิเลอาดและบาซาน ซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ⁶ เพราะบุตรของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกท่ามกลางบุตรชายของท่าน แผ่นดินกิเลอาดนั้น ได้จัดสรรให้กับเผ่ามนัสเสห์ที่เหลืออยู่

⁷ เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์ไปจนถึงมิกเมธัก ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคม แล้วเขตแดนได้ออกไปด้านทิศใต้ถึงคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใกล้กับน้ำพุทาบัวห์ ⁸ (แผ่นดินทาบัวห์เป็นของพวกมนัสเสห์ แต่เมืองทาบัวห์บนพรมแดนของพวกมนัสเสห์เป็นของเผ่าเอฟราอิม) ⁹ พรมแดนก็ลงไปถึงลำธารคานาห์ เมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของลำธารท่ามกลางเมืองต่างๆ ของมนัสเสห์ที่เป็นของเอฟราอิม เขตแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปด้านเหนือของลำธาร และไปสิ้นสุดที่ทะเล ¹⁰ แผ่นดินทางด้านทิศใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสราเอล

¹¹ ในเขตอิสราเอลและในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังได้ยึดครองเมืองเบรชาน และหมู่บ้านรอบๆ นั้น อิบเลอัมกับหมู่บ้านรอบๆ เมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับหมู่บ้าน ชาวเมืองเอนโดร์กับหมู่บ้านรอบๆ นั้น และชาวเมืองกาอานาห์กับหมู่บ้านรอบๆ นั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับหมู่บ้านรอบๆ นั้น (และเป็นเมืองที่สามคือ นาเฟท) ¹² แต่เผ่ามนัสเสห์ก็ยังไม่สามารถยึดครองเมืองเหล่านั้นได้ และคนคานาอันยังคงอยู่อาศัยในแผ่นดินนั้นอย่างต่อเนื่อง

¹³ เมื่อประชาชนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว พวกเขาก็ได้บังคับคนคานาอันให้ทำงานหนัก แต่ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง ¹⁴ ดังนั้น ลูกหลานของคนเผ่าโยเซฟได้พูดกับโยชูวา กล่าวว่า "ทำไมท่านจึงจัดสรรที่ดินให้เราได้เพียงส่วนเดียวเป็นมรดก ในเมื่อเรามีคนมากมาย และพระยาห์เวห์ก็ทรงอวยพรพวกเรามาตลอด?"

¹⁵ โยชูวาตอบพวกเขาว่า "ถ้าท่านมีคนมากมาย จงเข้าไปในป่าแผ้วถางที่ดินสำหรับพวกท่านเองในแผ่นดินของคนเปรีซซีและคนเรฟาอิม จงทำอย่างนี้ได้เลย เนื่องจากดินแดนเบเนชาของเอฟราอิมนั้นเล็กเกินไปสำหรับพวกเจ้า" ¹⁶ พวกเขาเชื้อสายของโยเซฟกล่าวว่า "แดนเทือกเขาเหล่านี้ก็ไม่ใช่เพียงพอสำหรับพวกเรา แต่คนคานาอันผู้ที่อยู่ในหุบเขามิทรอบเหล็กลี และทั้งพวกที่อยู่ในเบรชานและหมู่บ้านรอบๆ และพวกที่อยู่ในหุบเขายิสเลอ"

¹⁷ แล้วโยชูวาจึงได้กล่าวแก่วงศ์วานของโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า "พวกท่านเป็นประชาชนที่มีจำนวนมาก และพวกท่านมีพลิงมหาศาล พวกท่านจะต้องไม่ได้มีส่วนแบ่งเพียงส่วนเดียวคือดินแดนที่ได้จัดสรรให้พวกท่านแล้ว ¹⁸ ดินแดนเทือกเขาจะเป็นของท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่า ให้ท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปสุดเขตแดน ท่านจะขับไล่พวกคานาอันให้ออกไป แม้ว่าพวกเขาจะมีรถม้าเหล็ก และถึงแม้ว่าพวกเขาจะแข็งแกร่งก็ตาม"

Chapter 18

¹ แล้วชุมนุมของประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้มาประชุมกันที่ซีโลห์ พวกเขาได้ตั้งเต็นท์นัดพบขึ้นที่นั่น ² และพวกเขาได้ยึดครองแผ่นดินที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ยังมีอีกเจ็ดเผ่าในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่ยังไม่ได้รับมรดกของเขา

³ โยชูวาจึงได้กล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า "พวกท่านจะรอช้าอีกนานเท่าใดที่จะเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านประทานให้แก่พวกท่าน ? ⁴ จงแต่งตั้งผู้ชายสามคนจากแต่ละเผ่าและข้าพเจ้าจะส่งพวกเขาออกไป พวกเขาจะออกไปและสำรวจแผ่นดินโดยละเอียด พวกเขาจะเขียนคำอธิบายถึงแนวเขตที่ดินมรดกของพวกเขา และพวกเขาจะกลับมาหาข้าพเจ้า ⁵ พวกเขาจะแบ่งที่ดินออกเป็นเจ็ดส่วน คนยูดาห์จะยังคงอยู่ในดินแดนของเขาทางใต้ และตระกูลของโยเซฟจะยังคงให้อยู่ในดินแดนของพวกเขาทางเหนือ ⁶ พวกท่านเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วนและนำมาให้ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะจับฉลากสำหรับท่านที่นี่ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

⁷ คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในท่ามกลางพวกท่าน เพราะตำแหน่งปุโรหิตของพระยาห์เวห์เป็นมรดกของพวกเขา กาด รูเบน และครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของพวกเขาทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นมรดกซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาแล้ว" ⁸ ดังนั้น ผู้ชายเหล่านั้นจึงได้ลุกขึ้นออกเดินทางไป โยชูวาได้สั่งคนเหล่านั้นที่ได้เดินทางไปให้เขียนแนวเขตเมืองและกล่าวว่า "จงเดินทางไปให้ทั่วแผ่นดินและให้เขียนแนวเขตที่ดินแล้วนำกลับมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับฉลากให้พวกท่านต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ซีโลห์" ⁹ ผู้ชายเหล่านั้นได้จากไปและได้เดินสำรวจอย่างละเอียดและได้เขียนคำอธิบายลงในม้วนหนังสือชื่อเมืองต่างๆ ในเจ็ดส่วน ใส่รายชื่อเมืองต่างๆ ในแต่ละส่วน แล้วพวกเขาก็กลับมาหาโยชูวาในค่ายที่ซีโลห์

¹⁰ แล้วโยชูวาก็จับฉลากให้พวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่ซีโลห์ ตรงที่นั่นเองที่โยชูวาได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอล และแต่ละเผ่าก็ได้รับตามส่วนแบ่งของแผ่นดิน ¹¹ การจัดสรรที่ดินสำหรับคนเผ่าเบนยามินก็ได้จัดแบ่งให้ตามตระกูลของพวกเขา ขอบเขตดินแดนที่เป็นส่วนของพวกเขาดังอยู่ระหว่างลูกหลานของยูดาห์กับลูกหลานของโยเซฟ ¹² ทางด้านเหนือ พรหมแดนของพวกเขาเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดน และพรหมแดนก็ขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเยรีโค แล้วขึ้นไปดินแดนเทือกเขาทางตะวันตก แล้วไปจนถึงถิ่นทุรกันดารเบธาเวน ¹³ จากที่นั่นพรหมแดนได้ผ่านไปทางใต้ในทิศทางไปยังลูส (สถานที่เดียวกันกับเบธเอล) แล้วเขตแดนก็ลงไปทางใต้ถึงอาคาโรกอดดาร์ ทางภูเขาที่ทอดยาวไปทางใต้ของเบธเฮโรน

¹⁴ แล้วพรหมแดนก็ขึ้นไปอีกทิศทางหนึ่งไปทางด้านตะวันตกโค้งไปทางใต้มุ่งไปทางภูเขาตรงข้ามกับเบธเฮโรน เขตแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่ศรียากบาอัล (นั่นคือ ศรียากเยอาริม) เมืองที่เป็นของเผ่ายูดาห์ นี่เป็นการแบ่งเขตแดนด้านตะวันตก ¹⁵ ส่วนด้านใต้เริ่มต้นข้างนอกเมืองศรียากเยอาริม พรหมแดนก็เริ่มจากเอโฟรน ไปทางตะวันตกถึงน้ำพุของลำน้ำแห่งเนฟโทอาห์

¹⁶ แล้วพรหมแดนก็ลงไปถึงเขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงข้ามกับหุบเขาเบนอินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม แล้วก็ลงไปหุบเขาอินโนมทางใต้ไหล่เขาของคนเยบูน และต่อไปถึงเอนโรเกล ¹⁷ แล้วโค้งไปทางเหนือตรงไปถึงเอนเซเมซ จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลีโลก ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางขึ้นเขาชื่ออุมมิม แล้วลงไปยังหินของโธอันบุตรชายของรูเบน ¹⁸ แล้วผ่านไปทางเหนือไปถึงไหล่เขาของเบธอาราบาห์ และลงไปถึงอาราบาห์

¹⁹ แล้วพรหมแดนก็ผ่านไปทางเหนือไหล่เขาเบธฮกลาห์ พรหมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือที่ปลายด้านใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรหมแดนด้านใต้ ²⁰ แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรหมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของลูกหลานของเผ่าเบนยามิน ที่ได้มอบให้ตามตระกูลต่อตระกูล มีพรหมแดนต่อพรหมแดน ล้อมรอบกันทั้งหมด ²¹ บัดนี้ เมืองต่างๆ ของเผ่าเบนยามินตามตระกูลต่อตระกูล คือ เยรีโค เบธฮกลาห์ เอเมคเคซัส ²² เบธอาราบาห์ เสมารามิม เบธเอล ²³ อัฟนิม ปาราส์ โอเฟราห์ ²⁴ เคฟาริมโมนั้ โอฟนี และเกบา มีสิบสองเมือง รวมทั้งหมู่บ้านรอบๆ

²⁵ ยังมีอีกหลายเมืองของกิเบโอน รามาห์ เบเอโรก ²⁶ มีสปาส์ เคฟราห์ โมซาห์ ²⁷ เรเคม อีร์เปเอล การะลาห์ ²⁸ เศลาห์ หะเอเลฟ เยบูน (เมืองเดียวกับเยรูซาเล็ม) กิเบอาห์และศรียาก มี 14 เมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของพวกเขา นี่เป็นมรดกของเบนยามินตามตระกูลของพวกเขา

Chapter 19

¹ ฉลากที่สองได้ตกเป็นของสิเมโอนและได้ถูกจัดสรรให้ตามตระกูลของพวกเขา มรดกของพวกเขาอยู่ตรงกลางมรดกที่เป็นของเผ่ายูดาห์ ² พวกเขามีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือ เบเออร์เซบา เซบา โมลาตาห์ ³ ฮาซาร์ ซูอาล บาลาห์ เอเซม ⁴ เอลโกลัด เบธูล และ โฮรมาห์ ⁵ สิเมโอน และมีฉลากด้วย เบธมารคาโทท ฮาซาร์สุส ⁶ เบธเลบาโอท และซารูเสน เหล่านี้เป็นสิบสามเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย ⁷ สิเมโอนมีเมือง เอน รีมโมน เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่เมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย ⁸ เหล่านี้คือหมู่บ้านต่างๆ รอบเมืองที่ไกลออกไปถึงบาอาลักเบเออร์ (ที่เดียวกับรามห์ในเนเกบ) นี่เป็นมรดกของเผ่าสิเมโอนที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ⁹ มรดกของเผ่าสิเมโอนมีส่วนหนึ่งในเผ่าของยูดาห์ เพราะว่าแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้เผ่ายูดาห์นั้นใหญ่มากเกินไปสำหรับพวกเขา เผ่าของสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่กลางส่วนของพวกเขา

¹⁰ ฉลากที่สามได้ตกเป็นของเผ่าของเศบูลุน และได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ดินแดนที่เป็นมรดกของเขาเริ่มที่ สาริด ¹¹ เขตแดนของพวกเขาก็ขึ้นไปทางด้านตะวันตกถึงมาราลาห์ และมาชิดดับเบเซท แล้วก็ขยายไปถึงลำธารที่อยู่ตรงข้ามกับโยกเนม ¹² จากสาริด พรหมแดนก็เลี้ยวไปทางตะวันออกและไปถึงเขตแดนของคิสโลกกาโบร จากนั้นก็ผ่านไปด้านตะวันออกถึงดาเบรึกและก็ขึ้นไปถึงยาเฟีย ¹³ จากนั้นก็ไปทางตะวันออกถึงถึงกริเธเฟอร์และถึงเอเคคาซิน ต่อไปถึงริมโมนและเลี้ยวกลับมาหาเนอาห์ ¹⁴ เขตแดนก็ได้โค้งไปทางเหนือถึงฮันนาโรนและสิ้นสุดที่หุบเขาอิฟฟาห์เอล ¹⁵ พื้นที่นี้รวมทั้งเมืองต่างๆ ของซัคดาท นาหะลาซ ซิมโรน ฮิดาลาห์ และเบธเลเฮม มีเมืองต่างๆ รวมสิบสองเมืองรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น ¹⁶ นี่เป็นมรดกของเผ่าเศบูลุน ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น

¹⁷ ฉลากที่สี่ได้ตกเป็นของอิสสาการ์ และก็ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ¹⁸ ดินแดนของพวกเขาเริ่ม ยิสเรเอล เคสุลโลก ชูเนม ¹⁹ ฮาฟาราม ซิโยนและ อานาหะราท ²⁰ รวมทั้ง รัมบัท คิชโอน เอเบส ²¹ เรเมท เอนกันนิม เอนหัดดาห์ และเบธปัสเชสอีกด้วย ²² ดินแดนของพวกเขาไปยังเขตแดนกาโบร ซาหะซุมาร์ และ เบธเซเมช และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น ²³ นี่เป็นมรดกของเผ่าอิสสาการ์ ที่ได้มอบให้ลูกหลานของพวกเขา คือเมืองต่างๆ และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

²⁴ ฉลากที่ห้าได้ตกเป็นของเผ่าคนอาเซอร์ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ²⁵ ดินแดนของพวกเขาเริ่มเมืองเฮลซัค ฮาสิ เบเทน อัคซาฟ ²⁶ อาลัมเมเลค อามาต และมีซอาล ทางตะวันตกของเขตแดนขยายออกไปถึงคารเมลและซีโรรีลิบนาท ²⁷ แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกถึงเบธดาโกน และไปจนถึงเศบูลุน และไปถึงหุบเขาอิฟฟาห์เอล ไปทางเหนือถึงเบธเอเมคและเนอีเอล แล้วไปถึงคาบูลทางด้านเหนือ ²⁸ แล้วไปถึงอับโดน เรโหบ อัมโมน และคานาห์ ไปถึงไซดอนเมืองใหญ่กว่า ²⁹ เขตแดนเลี้ยวกลับมาถึงรามห์ และไปถึงเมืองที่มีกำแพงแห่งไทเร และเขตแดนก็อ้อมถึงโฮสและสิ้นสุดลงที่ทะเล ในบริเวณอัคซิบ ³⁰ อุมมาร์ อาฟก และเรโหบ นี่คือนิคมสิบสองเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้น ³¹ นี่เป็นมรดกของเผ่าอาเซอร์ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

³² ฉลากที่หกได้ตกเป็นของเผ่านัฟทาลี และได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ³³ เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากต้นโอ๊กที่ศานันนิมที่ อาดามิเนเชบ และยิบเนเอล ไกลออกไปถึงลักคูม และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน ³⁴ เขตแดน ก็อ้อมไปทางตะวันตกถึงอัสโนทกาโบร และไปถึงหูกกอก ไปจดเศบูลุนทางตอนใต้และไปถึงอาเซอร์ทางตะวันตกและยูดาห์ทางตะวันออกที่แม่น้ำจอร์แดน ³⁵ เมืองต่างๆ ที่มีกำแพงล้อมรอบ คือ คิธติม เฮอร์ อัมบัก รัคคัท คินเนอเรท ³⁶ อาดามาร์ รามาร์ ฮาโซร์ ³⁷ เคเดช เอเดรธ เอนฮาโซร์ ³⁸ ยังมีเมืองยิโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธนาท และเบธเซเมช มีเมืองต่างๆ รวมสิบเก้าเมือง รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นโดยรอบ ³⁹ นี่เป็นมรดกของเผ่านัฟทาลีที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

⁴⁰ ฉลากที่เจ็ดได้ตกเป็นของเผ่าดาน และได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา ⁴¹ ดินแดนที่เป็นมรดกของพวกเขา เขา คือ โศราห์ เอชกาโอล อีรเซเมช ⁴² ซาอาลันบิน อัยยาโลน และยีกลาห์ ⁴³ รวมทั้งเอโลน ทิมนาห์ เอโครน ⁴⁴ เอลเทเคห์ กิบเบโรน บาอาลัก ⁴⁵ เยฮูด เบเนเบราท กัทริมโมน ⁴⁶ เมยารโคน และรัคโคนยาวไปกับดินแดนที่ข้ามไปจากยัฟฟา ⁴⁷ เมื่อดินแดนของเผ่าดานได้หลุดมือพวกเขาไป ดานได้โจมตีเมืองเลเฮม สู้กับพวกเขาและได้ยึดเมือง พวกเขาได้ฆ่าทุกคนด้วยดาบ ยึดทรัพย์สินและได้ตั้งรกราก ที่นั่น พวกเขาได้ตั้งชื่อเลเฮมใหม่ว่า ดานตามบรรพบุรุษของพวกเขา ⁴⁸ นี่เป็นมรดกของเผ่าดาน ที่ได้มอบให้ตามตระกูลของพวกเขา เมืองต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองเหล่านั้นด้วย

⁴⁹ เมื่อพวกเขาได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆ ของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว ประชาชนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่ของพวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายของนูน ⁵⁰ ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้มอบเมืองที่เขาขอไว้ให้แก่เขา คือ เมืองทิมนาทเสราห์ในดินแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เขาได้สร้างเมืองขึ้นอีกครั้งและอาศัยอยู่ที่นั่น ⁵¹ นี่เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน และผู้นำเผ่าต่างๆ ของประชาชนอิสราเอล ได้จัดสรรกันโดยการจับฉลากที่ซีโลห์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ดังนั้นพวกเขาจึงเสร็จสิ้นการจัดสรรที่ดิน

Chapter 20

¹ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า ² "จงกล่าวแก่ประชาชนอิสราเอลว่า 'จงกำหนดเมืองลี้ภัยไว้ ซึ่งเราได้พูดกับพวกเจ้าทางโมเสสแล้วนั้น

³ จงทำอย่างนี้เพื่อให้คนใดที่ได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนาสามารถไปที่นั่นได้ เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยจากใครก็ตามที่หาทางแก้แค้นแทนโลหิตของบุคคลนั้นที่ได้ถูกฆ่า ⁴ เขาจะหนีไปยังเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง และจะยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองและอธิบายเรื่องของตนให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น แล้วพวกเขาจะนำเขาเข้าไปในเมืองและให้สถานที่สำหรับเขาได้อาศัยท่ามกลางพวกเขา ⁵ ถ้าหนึ่งในพวกเขามาถึงและพยายามจะแก้แค้นแทนโลหิตของบุคคลผู้ที่ได้ถูกฆ่า แล้วประชาชนของเมืองจะต้องไม่มอบคนนั้นที่ได้ฆ่าเขาแก่เจ้าหน้าที่เหล่านั้น พวกเขาจะต้องไม่ทำอย่างนี้เพราะว่าเขาได้ฆ่าเพื่อนบ้านของเขาโดยไม่เจตนา และเขาจะไม่อาฆาตแค้นเรื่องในอดีตของเขา

⁶ เขาจะต้องอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าการประชุมเพื่อการพิพากษา จนกว่าผู้ที่ทำหน้าที่หาปุโรหิตในเวลานั้นจะถึงแก่ความตาย แล้วคนนั้นที่ได้ฆ่าบุคคลโดยอุบัติเหตุอาจจะกลับไปยังเมืองของตน และไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาได้จากมานั้นได้ " ⁷ ดังนั้น พวกอิสราเอลจึงได้เลือกเคเดชในกาลิลีในดินแดนเทือกเขาของบัฟฟาสี และเซเคม ในดินแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคีริยาทอารบา (เมืองเดียวกับเซโบรน) ในดินแดนเทือกเขาของยูดาห์

⁸ ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนด้านตะวันออกของเยรีโค พวกเขาได้เลือกเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงจากเผ่ารูเบน คือ ราโมทกิเลอาดจากเผ่ากาด และโกลานในบาซาน จากเผ่ามนัสเสห์ ⁹ เมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่ได้คัดเลือกไว้สำหรับประชาชนอิสราเอลทั้งหมด และสำหรับคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ดังนั้น ถ้าใครที่ได้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา สามารถหนีไปที่นั่นเพื่อความปลอดภัยได้ บุคคลนี้จะต้องตายด้วยมือของคนนั้นที่ต้องการแก้แค้นแทนโลหิตตก จนกว่าคนที่ถูกกล่าวหาจะได้ยื่นต่อหน้าที่ประชุมเสียก่อน

Chapter 21

- ¹ ขณะนั้นพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆ ของคนเลวีได้มาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรชายของนูน และบรรดาหัวหน้าของครอบครัวของบรรพบุรุษของประชาชนอิสราเอล ² พวกเขาได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่เมืองซีโลห์ในแผ่นดินของคานาอันว่า "พระยาห์เวห์ทรงบัญชาท่านทั้งหลายโดยทางโมเสสว่า ให้มอบเมืองต่างๆ แก่พวกเราเพื่อจะได้อาศัยอยู่ พร้อมทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเราด้วย" ³ ดังนั้นตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ประชาชนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าจากรดกของพวกเขาให้แก่คนเลวี ดังต่อไปนี้
- ⁴ การจับฉลากสำหรับตระกูลโคอาท ได้ผลออกมาเป็นดังนี้ บรรดาปุโรหิต ซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนผู้ที่มาจากคนเลวี ได้รับเมืองต่างๆ สิบสามเมืองที่ได้มาจากเผ่ายูดาห์ ได้มาจากเผ่าสิเมโอน และได้มาจากเผ่าเบนยามิน ⁵ ลูกหลานที่เหลืออยู่ของคนโคอาทได้รับเมืองสิบเมืองโดยการจับฉลากจากตระกูลต่างๆ ของเผ่าเอฟราอิม จากเผ่าดาน และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ⁶ แล้วประชาชนที่สืบเชื้อสายมาจากเกอร์โซนโดยการจับฉลากก็ได้รับสิบสามเมืองจากตระกูลต่างๆ ของเผ่าอิสสาการ์ เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และจากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ในบาซัน ⁷ ประชาชนผู้ที่เป็นลูกหลานของเมรารีตามตระกูลของเขา ได้รับสิบสองเมือง จากเผ่ารูเบน เผ่ากาต และเผ่าเศบูลุน
- ⁸ ดังนั้น ประชาชนอิสราเอลได้มอบเมืองต่างๆ เหล่านี้โดยการจับฉลาก (รวมทั้งทุ่งหญ้าเหล่านี้ของพวกเขา) ให้แก่คนเลวี ตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสส ⁹ จากเผ่ายูดาห์ และเผ่าสิเมโอน พวกเขาได้จัดสรรแผ่นดินตามชื่อเมืองต่างๆ นี่คือการชื่อเมือง ¹⁰ เมืองเหล่านี้ได้มอบให้แก่ลูกหลานอาโรน ผู้อยู่ที่ท่ามกลางตระกูลของโคอาท ตระกูลหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวี เพราะฉลากแรกได้ตกเป็นของพวกเขา
- ¹¹ พวกอิสราเอลให้เมืองคีรียาถอารบาแก่พวกเขา (อารบาเป็นบิดาของอานาค) คือที่เดียวกับเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย ¹² แต่ทุ่งนาของเมืองและหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรของเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว ¹³ พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรนพร้อมกับทุ่งหญ้าแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ซึ่งเป็นเมืองสำคัญสำหรับผู้ใดก็ตามที่เข้าไปผู้ใดโดยไม่เจตนา และเมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า ¹⁴ เมืองยาทีกัรพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า
- ¹⁵ พวกเขาได้ให้เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิรพร้อมทุ่งหญ้า ¹⁶ เมืองอาชินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูกรัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบรเซเมซพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าเมืองที่ได้มอบให้จากสองเผ่านี้ ¹⁷ จากเผ่าเบนยามินได้มอบเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า ¹⁸ เก็องอานาโทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมชนเมือง รวมสี่เมือง
- ¹⁹ เมืองต่างๆ ที่ได้มอบให้แก่บรรดาปุโรหิตที่เป็นลูกหลานของอาโรนรวมทั้งหมดสิบสามเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้า ²⁰ ส่วนที่เหลือของครอบครัวของคนโคอาท คนเลวีเหล่านี้ที่เป็นของตระกูลของโคอาท พวกเขามีเมืองต่างๆ ที่พวกเขาได้รับมาจากเผ่าเอฟราอิมโดยการจับฉลาก ²¹ เมืองที่พวกเขาได้รับ คือ เมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองของผู้ลี้ภัยสำหรับคนที่ฆ่าบุคคลโดยไม่เจตนา เมืองเกเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า ²² เมืองซิบซามิอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบรโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่เมือง
- ²³ จากเผ่าดาน ตระกูลของโคอาทได้รับเมืองเอลเทเคพร้อมทุ่งหญ้า เมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า ²⁴ อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้าและ กักริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมืองด้วยกัน ²⁵ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ตระกูลของโคอาทได้รับเมืองทากานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกักริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองเมือง ²⁶ มีเมืองสิบเมืองในทั้งหมดสำหรับคนในตระกูลโคอาทที่เหลืออยู่ พร้อมทั้งทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้น
- ²⁷ จากครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ให้แก่คนเกอร์โซน คนเหล่านี้เป็นตระกูลหนึ่งของคนเลวี และพวกเขาได้ให้โกลานในบาซันพร้อมทุ่งหญ้า เมืองผู้ลี้ภัยสำหรับผู้ใดก็ตามที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา และมีเมืองเบเอชเทราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสองเมือง ²⁸ ตระกูลเกอร์โซน พวกเขาได้มอบคิซโฮนจากเผ่าอิสสาการ์พร้อมทุ่งหญ้า ดาเบร็กพร้อมทุ่งหญ้า ²⁹ ยารมูกพร้อมทุ่งหญ้า และเอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมือง
- ³⁰ จากเผ่าอาเชอร์ พวกเขาได้ให้เมืองมิซอาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า ³¹ เมืองเฮลซัดพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโหบพร้อมทุ่งหญ้ารวมสี่เมือง ³² จากเผ่านัฟทาลีพวกเขาได้ให้ตระกูลเกอร์โซน เมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมทุ่งหญ้า เป็นเมืองผู้ลี้ภัยสำหรับผู้ใดก็ตามที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา เมืองอัมโมกโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองการกานพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสามเมือง
- ³³ มีเมืองต่างๆ สิบสามเมืองที่เป็นคนเกอร์โซน รวมทั้งทุ่งหญ้าของพวกเขา ³⁴ พวกเผ่าเลวีที่เหลือ ตระกูลเมรารี ได้รับมอบของเผ่าเศบูลุน มีเมืองโยกเนอธพร้อมทุ่งหญ้า เมืองการกาห์พร้อมทุ่งหญ้า ³⁵ เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองนาหะลาพร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสี่เมือง
- ³⁶ ตระกูลเมรารีได้รับจากเผ่ารูเบน คือ เมืองเบเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาหาสพร้อมทุ่งหญ้า ³⁷ เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่เมือง ³⁸ จากเผ่ากาตมีเมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมทุ่งหญ้า เมืองผู้ลี้ภัยสำหรับใครก็ตามที่ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา และเมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า ³⁹ ตระกูลของคนเมรารีได้รับเมืองเฮซโบนพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองยาเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดสี่เมือง
- ⁴⁰ ทั้งหมดนี้ เมืองต่างๆ ที่เป็นของตระกูลหลายตระกูลของคนเมรารี ซึ่งมาจากตระกูลของเผ่าคนเลวี มีสิบสองเมืองที่ได้มอบให้พวกเขาโดยการจับฉลาก ⁴¹ เมืองต่างๆ ของคนเลวี ซึ่งอยู่ที่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของประชาชนอิสราเอลนั้น รวมทั้งหมดมีสี่สิบแปดเมือง พร้อมทั้งทุ่งหญ้าทุกเมือง ⁴² เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบทุกเมือง โดยวิธีนี้กับเมืองเหล่านี้ทุกเมือง
- ⁴³ ดังนั้น พระยาห์เวห์ได้ประทานแผ่นดินให้อิสราเอลตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา พวกอิสราเอลได้ยึดแล้วก็เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ⁴⁴ แล้วพระยาห์เวห์ได้ประทานให้พวกเขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา

ไม่มีศัตรูของพวกเขาสักคนเดียวที่ต่อสู้พวกเขาได้ พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบศัตรูของพวกเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งหมด ⁴⁵ ไม่มีสักสิ่ง
ท่ามกลางพระสัญญาอันประเสริฐทุกอย่างซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตรัสต่ออิสราเอลจะล้มเหลวจากความจริง ทุกสิ่งเป็นจริงทั้งสิ้น

Chapter 22

¹ ในเวลานั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งเผ่ามา ² เขาได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาท่านไว้ ท่านได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าที่ได้บอกคำสั่งท่าน ³ พวกท่านไม่ได้ทอดทิ้งพี่น้องของท่านเป็นเวลานานมาแล้วจนถึงเวลานี้ และท่านทำหน้าที่สำเร็จตามที่กำหนดไว้โดยพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน"

⁴ บัดนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ดังนั้น พวกท่านจงกลับบ้านของท่านเกิด ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกท่านที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น ⁵ เพียงแต่จงระวังให้ดีที่จะปฏิบัติพระบัญญัติและกฎหมายที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาท่านไว้แล้ว ให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้เดินในพระบรมราชูปถัมภ์ของพระองค์ทุกทาง และรักเขาพระบัญญัติของพระองค์ และยึดมั่นอยู่กับพระองค์ และนมัสการพระองค์ด้วยสุดใจและด้วยวิญญาณจิตทั้งสี่ของท่าน" ⁶ ดังนั้น โยชูวาได้อวยพรพวกเขาและส่งพวกเขากลับไป และพวกเขาก็ได้กลับไปถิ่นที่ของพวกเขา

⁷ บัดนี้ คนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า นั้น โมเสสได้มอบกรรมสิทธิ์ให้เขาในบาซาน แต่อีกครึ่งเผ่านั้นโยชูวามอบกรรมสิทธิ์ให้พวกเขามีที่ข้างเคียงกับพี่น้องของพวกเขาในแผ่นดินฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน โยชูวาส่งพวกเขากลับไปถิ่นที่ของพวกเขา ท่านได้อวยพรพวกเขา ⁸ และกล่าวกับพวกเขาว่า "จงกลับไปถิ่นที่ของพวกท่านพร้อมกับเงินมากมาย และฝูงปศุสัตว์มากมาย และพร้อมด้วยเงิน และทองคำ และพร้อมด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าอีกมากมาย จงแบ่งของที่ได้รับมาจากศัตรูของท่านให้พี่น้องของท่าน" ⁹ ดังนั้น ลูกหลานของคนรูเบน ลูกหลานของคนกาต และครึ่งเผ่าของคนมนัสเสห์จึงได้กลับบ้าน ได้จากประชาชนอิสราเอลที่ซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พวกเขาได้จากไปยังแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง ซึ่งพวกเขาได้เป็นกรรมสิทธิ์ในการเชื่อฟังตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ผ่านทางโมเสส

¹⁰ เมื่อพวกเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน และคนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาข้างแม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดใหญ่และดูเด่น ¹¹ ประชาชนอิสราเอลได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ และกล่าวว่า "จงดูเถิด พวกประชาชนคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาที่หน้าแผ่นดินของคานาอัน ที่เคลีโลก ในดินแดนใกล้แม่น้ำจอร์แดน บนฝั่งที่เป็นของประชาชนอิสราเอล" ¹² เมื่อประชาชนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับพวกเขา

¹³ แล้วประชาชนอิสราเอลได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปหาคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด พวกเขาได้ส่งฟินหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต ¹⁴ และพร้อมด้วยผู้นำสิบคน หนึ่งคนจากแต่ละครอบครัวดั้งเดิมของอิสราเอล และทุกคนในพวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลในประชาชนอิสราเอล ¹⁵ พวกเขาได้มาหาประชาชนคนรูเบน คนกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ ในแผ่นดินของกิเลอาด และพูดกับพวกเขาว่า

¹⁶ "ชุมชนทั้งสี่ของพระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ว่า 'พวกท่านได้ทำการทรยศต่อพระเจ้าของอิสราเอลเช่นนี้ได้ได้อย่างไร ในการที่ท่านได้หันกลับจากการติดตามพระยาห์เวห์ โดยสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกท่านในวันนี้ในการกบฏต่อพระยาห์เวห์ ? ¹⁷ บาปซึ่งเราได้ทำที่เมืองเปโลร์นั้นยังไม่พอหรือ ? จนถึงทุกวันนี้ เรายังไม่อาจชำระตัวของเราให้สะอาดได้ เพราะบาปนั้นได้ทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ชุมชนของพระยาห์เวห์ ¹⁸ พวกท่านจะหันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ในวันนี้หรือไม่ ? ถ้าพวกท่านกบฏต่อพระยาห์เวห์วันนี้ พระองค์จะครี๋ยต่อชุมชนของอิสราเอลในวันพรุ่งนี้"

¹⁹ ถ้าแผ่นดินในกรรมสิทธิ์ของท่านเป็นมลทิน แล้วท่านควรข้ามไปยังแผ่นดินที่พลับพลาของพระยาห์เวห์ได้ตั้งอยู่ และถือกรรมสิทธิ์สำหรับพวกท่านท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระยาห์เวห์หรือกบฏต่อเรา โดยการสร้างแท่นบูชาสำหรับตัวท่านนอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ²⁰ อากานบุตรชายของเศลาห์ได้ทำลายความเชื่อในเรื่องของสิ่งเหล่านั้นที่ต้องสงวนไว้สำหรับพระเจ้ามิใช่หรือ ? พระพิโรธไม่ได้ตกอยู่กับประชาชนอิสราเอลทั้งหมดหรือไม่ ? ชายคนนั้นไม่ได้ตายคนเดียวในการทำผิดของเขา"

²¹ ขณะนั้นคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่าตอบผู้นำของตระกูลอิสราเอลว่า ²² "พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ พระองค์ทรงทราบ และทรงให้อิสราเอลทราบด้วยเถิด ถ้านี่เป็นการกบฏหรือทรยศต่อพระยาห์เวห์ ²³ คือยาโฮชีวิตพวกเราในวันนี้เลยสำหรับการที่ได้สร้างแท่นบูชาเพื่อที่พวกเราจะได้หันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ ถ้าพวกเราสร้างแท่นบูชาขึ้นเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา ธัญบูชา หรือถวายสันติบูชา ดังนั้นขอให้พระยาห์เวห์ให้พวกเราได้รับผิดเถิด ²⁴ แต่เปล่าเลย พวกเราได้สร้างไว้เพราะเกรงว่าในเวลาต่อไปภายหน้า ลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของพวกเราว่า 'พวกเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ?

²⁵ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้แม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างพวกเรากับพวกท่าน พวกท่านประชาชนคนรูเบน และประชาชนคนกาต พวกท่านไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์' ดังนั้น ลูกหลานของพวกท่านก็อาจจะทำให้ลูกหลานของพวกเราหยุดนมัสการพระยาห์เวห์ ²⁶ ดังนั้น เราจึงกล่าวว่า 'ให้เรารสร้างแท่นบูชาตอนนี้เถิด ไม่ใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา ไม่ใช่สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาใดๆ ²⁷ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกเรากับพวกท่าน และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากพวกเรา ว่าเราจะทำการปรนนิบัติพระยาห์เวห์เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาและด้วยการถวายบูชาและด้วยการถวายสันติบูชา เพื่อลูกหลานของพวกท่านจะไม่กล่าวแก่ลูกหลานของพวกเราในเวลาข้างหน้าว่า 'พวกท่านไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์'"

²⁸ ดังนั้น เราได้กล่าวว่า 'ถ้ามีการพูดเช่นนี้กับเรา หรือกับลูกหลานของเราในวันข้างหน้า เราก็จะกล่าวว่า "จงดูสิ นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระยาห์เวห์ ซึ่งบรรพชนของเราทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือมิใช่เพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับพวกท่าน" ²⁹ ขอให้เรื่องนี้นำจากเราเถิดที่เราจะกบฏต่อพระยาห์เวห์ และวันนี้ ที่จะหันจากการติดตามพระยาห์เวห์โดยการสร้างแท่นบูชาอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญบูชา หรือสัตวบูชา นอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลับพลาของพระองค์ '" ³⁰ เมื่อฟินหัสปุโรหิตและพวกผู้นำของประชาชนอิสราเอล คือบรรดาหัวหน้าตระกูลต่างๆ ของอิสราเอลที่อยู่ด้วยกันกับเขานั้นได้ยินถ้อยคำที่ประชาชนเผ่ารูเบน ประชาชนเผ่ากาต และประชาชนเผ่ามนัสเสห์กล่าว ก็เห็นว่าดีในสายตาของพวกเขา ³¹ ฟินหัสบุตรของเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงได้กล่าวต่อประชาชน

เผารูเบน เผ่ากาต และเผ่ามนัสเสห์ว่า "ในวันนี้เราราบแล้วว่าพระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ทำการทรมานนี้ต่อพระองค์ บัดนี้พวกท่านได้ช่วยกู้ประชาชนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์"

³² แล้วฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต และพวกผู้นำก็กลับจากคนรูเบนและคนกาต จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาประชาชนอิสราเอลและนำคำกล่าวกลับไปยั้พวกเขา ³³ รายงานของพวกเขาดิในสายตาของประชาชนอิสราเอล ประชาชนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้าและไม่พูดถึงเรื่องที่จะทำสงครามกับคนรูเบนและคนกาต เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งพวกเขาได้อาศัยอยู่นั้น ³⁴ คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า "พยาน" เพราะพวกเขาได้กล่าวว่า "แท่นนั้นเป็นพยานระหว่างเราว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า"

Chapter 23

- ¹ ภายหลังอีกหลายปี เมื่อพระยาห์เวห์ได้ประทานความสงบแก่อิสราเอลจากพวกศัตรูทั้งหมดของพวกเขาก็ล้อมรอบพวกเขา และโยชูวาก็แก่และมีอายุมาก ² โยชูวาก็ได้เรียกประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งพวกผู้ใหญ่ พวกผู้นำ พวกผู้พิพากษาและบรรดาเจ้าหน้าที่ และเขาได้กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าแก่มากแล้ว ³ พวกท่านได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำต่อประชาชาติเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อเห็นแก่พวกท่าน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงสู้รบเพื่อพวกท่าน
- ⁴ จงดูเถิด ข้าพเจ้าได้มอบประชาชาติต่างๆ ที่เหลืออยู่เพื่อได้ยึดครองให้เป็นมรดกแก่เผ่าต่างๆ ของพวกท่าน รวมทั้งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำลายเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก ⁵ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงขับไล่พวกเขาออกไป พระองค์จะทรงผลักดันพวกเขาออกไปให้พ้นสายตาของพวกท่าน พระองค์จะทรงยึดแผ่นดินของพวกเขາ และพวกท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของพวกเขา ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสัญญาไว้ต่อพวกท่าน ⁶ ดังนั้นจงเข้มแข็งไว้ให้มาก เพื่อที่พวกท่านจะรักษาและทำตามทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระบัญญัติของโมเสส อย่าหันเหไปไม่ว่าไปทางขวาหรือทางซ้ายก็ตาม
- ⁷ ดังนั้นพวกท่านจะต้องไม่สมาคมกับประชาชาติเหล่านี้ที่ยังคงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านหรือออกชื่อพระต่างๆ ของพวกเขา สาบานในนามพระเหล่านั้น หรือบวชหรือกราบพระเหล่านั้น ⁸ แต่พวกท่านจงยึดมั่นอยู่กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ดังที่ได้ทำอยู่จนถึงวันนี้ ⁹ เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและเข้มแข็งออกไปต่อหน้าพวกท่าน ส่วนพวกท่านเอง ก็ยังไม่มีใครที่จะสามารถต่อสู้พวกท่านได้จนถึงวันนี้ ¹⁰ เพียงคนเดียวในพวกท่านก็จะขับไล่ผู้คนให้หนีไปได้ เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านคือผู้หนึ่งที่ทรงสู้รบเพื่อพวกท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว
- ¹¹ จงให้ความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อที่พวกท่านจะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ¹² แต่ถ้าพวกท่านหันกลับและผูกพันกับคนที่มิมีชีวิตรอดของประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน หรือถ้าพวกท่านผูกสัมพันธ์โดยการแต่งงานกับพวกเขาหรือถ้าพวกท่านมาอยู่กับพวกเขาและพวกเขามาอยู่กับท่าน ¹³ แล้วจงทราบแน่ชัดว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นจากพวกท่านอีก แต่พวกเขาจะเป็นบ่วงและเป็นกบดักสำหรับพวกท่าน เป็นแสหวนหลังพวกท่าน เป็นหนามทิ่มตาของพวกท่าน จนกว่าพวกท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานให้แก่พวกท่าน
- ¹⁴ บัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้วและพวกท่านได้กราบด้วยสุดจิตและสุดใจของพวกท่านแล้วว่าไม่มีคำพูดแม้แต่คำเดียวที่ได้ล้มเหลวจากความเป็นจริงในสิ่งดีทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสัญญาเกี่ยวกับพวกท่าน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้สำเร็จเพื่อพวกท่าน ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ล้มเหลว ¹⁵ แต่สิ่งดีซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ได้สัญญากับพวกท่านได้สำเร็จทุกอย่าง ดังนั้นพระยาห์เวห์ก็จะทรงนำสิ่งที่ร้ายทุกอย่างมาถึงท่านจนกว่าพระองค์จะได้ทรงทำลายพวกท่านจากแผ่นดินอันดีนี้ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ประทานแก่พวกท่าน ¹⁶ ถ้าท่านทั้งหลายทำผิดพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ซึ่งพระองค์ทรงทรงบัญชาท่านไว้ ถ้าพวกท่านไปบวชกราบพระอื่น ๆ และกราบลงบวชกราบพระเหล่านั้น แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกท่าน และพวกท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดีซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่พวกท่าน"

Chapter 24

¹ แล้วโยชูวาก็ได้รวบรวมบรรดาเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลมาที่เมืองเซเคม และได้เรียกพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล พวกผู้นำของพวกเขา พวกผู้พิพากษาของพวกเขาและเจ้าหน้าที่ของพวกเขา และพวกเขาก็มาแสดงตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ² โยชูวาได้กล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัส ' บรรพบุรุษของพวกเจ้านานมาแล้วได้ใช้ชีวิตอยู่พักโน้นของแม่น้ำยูเฟรติส คือ เท-ราห์ บิดาของอับราฮัมและบิดาของนาโอร และพวกเขามีสการพระอื่นๆ ³ แต่เราได้บิดาของพวกเจ้ามาจากพักโน้นของยูเฟรติสและได้นำเขามายังแผ่นดินคานาอันและได้ให้เขามีลูกหลานมากมายโดยทางบุตรชายของเขาชื่ออัสอัค

⁴ แล้วเราได้ให้ยาโคบและเอซาวแก่อัสอัค เราได้ให้แดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปอียิปต์ ⁵ เราได้ส่งโมเสสและอาโรน และเราได้ทราบชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติ หลังจากนั้น เราได้นำพวกเจ้าออกมา ⁶ เราได้นำบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์ และพวกเจ้าก็ได้มาถึงทะเล พวกอียิปต์ได้ติดตามพวกเจ้าด้วยเหล่ารถศึกและพลม้าจนมาถึงทะเลต้นกก

⁷ เมื่อบรรพบุรุษของพวกเจ้าร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ก็ทรงบันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างพวกเจ้ากับชาวอียิปต์ พระองค์ทรงทำให้ทะเลมาเหนือพวกเขาและท่วมพวกเขา พวกเจ้าได้เห็นสิ่งที่เราได้ทำในอียิปต์ แล้วพวกเจ้าก็ได้อยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานาน ⁸ เราได้นำพวกเจ้ามาถึงแผ่นดินของคานาโมไรต์ ผู้ที่ได้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาสู้รบกับพวกเจ้า และเราได้มอบพวกเขาไว้ในมือของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ยึดครองแผ่นดินของพวกเข และเราก็ได้ทำลายพวกเขาต่อหน้าพวกเจ้า ⁹ แล้วบาลาคบุตรชายของศิปโปร กษัตริย์ของโมอับได้ลุกขึ้น และได้โจมตีอิสราเอล เขาใช้ให้ไปเรียกลาลาอัมบุตรชายของเบอร์ห์มาแข่งพวกเจ้า

¹⁰ แต่เราไม่ได้ฟังบาลาอัม ที่จริงแล้วเขาได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นมือของเขา ¹¹ พวกเจ้าได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาที่เมืองเยรีโค พวกผู้นำของเยรีโคได้ต่อสู้กับพวกเจ้า รวมทั้งคานาโมไรต์ คนเปรีช คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซ คนฮิวัต และคนเยนุส เราได้มอบชัยชนะเหนือพวกเขาให้พวกเจ้าและให้พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเจ้า ¹² เราได้ส่งฝูงต่อไปข้างหน้าพวกเจ้า ซึ่งได้ไล่พวกเขาและกษัตริย์สองพระองค์ของคานาโมไรต์ออกไปต่อหน้าพวกเจ้า มันไม่ได้เกิดขึ้นเพราะโดยดาบหรือโดยลูกธนูของพวกเจ้าเลย ¹³ เราได้มอบแผ่นดินซึ่งพวกเจ้าไม่ได้เหยียบย่ำและเมืองต่างๆ ที่พวกเจ้าไม่ได้สร้าง และบัดนี้พวกเจ้าได้เข้าอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น พวกเจ้าได้กินผลไม้จากสวนองุ่นและสวนมะกอกที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูก'

¹⁴ บัดนี้ จงยำเกรงพระยาห์เวห์และนมัสการพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความซื่อสัตย์ จงละทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านได้นมัสการที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติสและอียิปต์เสีย และจงนมัสการพระยาห์เวห์ ¹⁵ และถ้าพวกท่านเห็นว่าผิดในสายตาของพวกท่านในการที่พวกท่านจะนมัสการพระยาห์เวห์ ท่านก็จงเลือกเอาในวันนี้ว่าพวกท่านจะปรนนิบัติใคร จะปรนนิบัติบรรดาพระต่างๆ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้ปรนนิบัติอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส หรือบรรดาพระของคานาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะนมัสการพระยาห์เวห์" ¹⁶ พวกประชาชนได้ตอบและได้กล่าวว่า "พวกเราจะไม่ละทิ้งพระยาห์เวห์ไปปรนนิบัติพระอื่นๆ ¹⁷ เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราผู้ที่ได้นำเราและบรรพบุรุษของพวกเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกมาจากเรือนทาส และผู้ใดทรงกระทำมายสำคัญยิ่งใหญ่นี้ในสายตาของพวกเรา และผู้ทรงคุ้มครองเราตลอดทางที่เราได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเราได้ผ่านไป

¹⁸ แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ประชาชนทั้งหมดนั้นออกไปต่อหน้าพวกเรา รวมทั้งคานาโมไรต์ ซึ่งได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ดังนั้นพวกเราจะนมัสการพระยาห์เวห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา" ¹⁹ แต่โยชูวาได้กล่าวแก่ประชาชนว่า "พวกท่านไม่สามารถปรนนิบัติพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน พระองค์จะไม่ทรงอภัยการทรยศหรือบาปของพวกท่าน ²⁰ ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์และไปนมัสการเหล่าพระของคนต่างชาติ แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและทำร้ายพวกท่าน พระองค์จะเผาผลาญท่าน หลังจากที่พระองค์ได้ทรงทำดีต่อท่านมาแล้ว"

²¹ แต่ประชาชนได้กล่าวกับโยชูวาว่า "ไม่ พวกเราจะนมัสการพระยาห์เวห์" ²² แล้วโยชูวาได้กล่าวกับประชาชนว่า "พวกท่านเป็นพยานปรีปราตนเองว่า ท่านได้เลือกพระยาห์เวห์สำหรับตัวพวกท่านเอง เพื่อนมัสการพระองค์" พวกเขากล่าวว่า "พวกเราเป็นพยาน" ²³ "บัดนี้จึงถึงพระทั้งหลายของคนต่างชาติที่อยู่กับพวกท่าน และหันใจของพวกท่านมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล"

²⁴ ประชาชนได้กล่าวกับโยชูวาว่า "พวกเราจะนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา" พวกเราจะเชื้อฟังพระสุรเสียงของพระองค์" ²⁵ โยชูวาจึงได้ทำพันธสัญญากับประชาชนในวันนั้น และวางกฎเกณฑ์และกฎหมายต่างๆ ที่เมืองเซเคม ²⁶ โยชูวาได้จารึกถ้อยคำเหล่านี้ในหนังสือธรรมนูญติของพระเจ้า เขาได้เอาก้อนหินใหญ่และตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ข้างสถานนมัสการของพระยาห์เวห์ ²⁷ โยชูวาได้กล่าวกับประชาชนทั้งปวงว่า " นี่เป็นก้อนหินนี้จะเป็นพยานปรีปราพวกเรา เพราะมันได้ยินทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเรา ดังนั้นมันจะเป็นพยานปรีปราพวกท่าน หากว่าท่านปฏิเสธพระเจ้าของพวกท่าน" ²⁸ ดังนั้น โยชูวาได้ส่งพวกประชาชนไป ทุกคนก็กลับไปที่มรดกของเขาแต่ละคน

²⁹ ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ โยชูวามอบบุตรชายของนูนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ที่สิ้นชีวิต เมื่ออายุได้ 110 ปี ³⁰ พวกเขาก็ฝังเขาไว้ในเขตที่ดินมรดกของเขาที่เมืองทิมนาทเศ-ราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิมทางเหนือของภูเขาเกาธ

³¹ อิสราเอลก็ได้นมัสการพระยาห์เวห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้ที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา คนเหล่านั้นที่ได้มีประสบการณ์ทุกสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล ³² กระดูกของโยเซฟซึ่งประชาชนอิสราเอลได้นำออกมาจากอียิปต์ พวกเขาค้นพบไว้ที่เมืองเซเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบได้ซื้อไว้จากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมรบิดาของเซเคม เขาได้ซื้อมันมาด้วยเงินหนึ่งร้อยแผ่น และมันได้กลายเป็นมรดกสำหรับลูกหลานของโยเซฟ ³³ แล้วเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิตด้วย พวกเขาค้นพบเขาไว้ที่เกบอาห์ เมืองของฟิเนหัสบุตรชายของเขาซึ่งได้มอบให้กับเขา มันอยู่ในดินแดนเทือกเขาของเอฟราอิม

Book: Judges

Judges

Chapter 1

¹ หลังจากโยชูวาลิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลได้ทูลถามพระยาห์เวห์ว่า "ใครจะไปโจมตีกับคนคานาอันเพื่อพวกเรา ก่อน ใครที่จะไปสู้รบกับพวกเขา?"

² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ยูดาห์จะโจมตี ดุเล็ด เราได้มอบแผ่นดินนี้ให้พวกเขาควบคุมแล้ว" ³ พวกคนยูดาห์ได้พุดกับพวกคนสิเมโอนพี่น้องของพวกเขาว่า "จงขึ้นไปกับเราเข้าไปในเขตแดนของเราที่ได้มอบให้แก่เรา เพื่อที่พวกเราจะสู้รบกับคนคานาอันด้วยกัน เราก็จะไปกับท่านยังเขตแดนที่ได้มอบให้แก่พวกท่านเช่นกัน" ด้วยเหตุนี้เผ่าสิเมโอนจึงได้ไปกับพวกเขา

⁴ พวกคนยูดาห์ได้ต่อสู้ และพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่พวกเขาเหนือคนคานาอันและคนเปรีซซี พวกเขาฆ่าคนเหล่านั้นหนึ่งหมื่นคนที่เมืองเบเชก ⁵ พวกเขาได้พบกับอาโดนิเบเชกที่เมืองเบเชก และพวกเขาสู้รบกับท่าน และชนะคนคานาอันและคนเปรีซซี ⁶ แต่อาโดนิเบเชกหลบหนีไปได้ และพวกเขาจึงไล่ตามท่านไปและจับท่านได้ และพวกเขาได้ตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่มือเท้าของท่าน ⁷ อาโดนิเบเชกได้กล่าวว่า "มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่นิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่มือเท้าของพวกเขาถูกตัดออก ได้เก็บอาหารจากใต้โต๊ะของเรา เราได้ทำไว้ฉันใด พระเจ้าก็ได้ทรงทำแก่เราฉันนั้น" พวกเขาจึงพาท่านไปที่เมืองเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น

⁸ พวกคนยูดาห์โจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ พวกเขาโจมตีเมืองนั้นด้วยคมดาบ และพวกเขาได้เผาเมืองนั้น ⁹ หลังจากนั้น พวกคนยูดาห์ได้ลงมาสู้รบกับคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในแดนเทือกเขาในเนเกบและเชิงเขาทางทิศตะวันตก ¹⁰ ยูดาห์บุกเข้าโจมตีคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเฮโบรน (ชื่อของเมืองเฮโบรนเมื่อก่อนนี้คือ คิริยาทอารบา) และพวกเขาเอาชนะเชชัย อาหิมา และกัลมัย ¹¹ จากที่นั่น พวกคนยูดาห์ได้บุกเข้าไปโจมตีชาวเมืองเดบิร (ชื่อของเมืองเดบิรเมื่อก่อนนี้คือ คิริยาทเสเฟอร์)

¹² คาเลบพูดว่า "ใครก็ตามที่โจมตีคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ ข้าพเจ้าจะยกอัสสาห์บุตรหญิงของข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาของเขา" ¹³ โอกนีเอลบุตรชายของเคนัส (น้องชายของคาเลบ) ได้ยึดเมืองเดอริบได้ ดังนั้น คาเลบจึงได้ยกอัสสาห์บุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยาของเขา ¹⁴ จากนั้นไม่นาน อัสสาห์ก็ได้มาหาโอกนีเอล และนางคะยั้นคะยอเขาให้ขอบิดาของนางให้มอบทุ่งนาแก่นาง ขณะที่นางกำลังลงจากลาของนาง คาเลบถามนางว่า "พอจะทำอะไรให้กับลูกได้บ้าง?" ¹⁵ นางจึงตอบเขาว่า "ขอมอบของขวัญให้แก่ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เนื่องจากพ่อได้ให้แผ่นดินเนเกบแก่ลูกแล้ว ขอน้ำพุให้แก่ลูกด้วย" ดังนั้น คาเลบจึงได้ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

¹⁶ พงศ์พันธุ์ของพ่อตาของโมเสส คนเคไนได้ขึ้นไปจากเมืองต้นอินทผลัมพร้อมกับคนยูดาห์ เข้าไปในถิ่นทุรกันดารยูดาห์ที่อยู่ในเนเกบ เพื่ออาศัยอยู่กับคนยูดาห์ใกล้เมืองอาราธา ¹⁷ พวกคนยูดาห์ไปกับพวกคนสิเมโอนพี่น้องของพวกเขา และพวกเขาได้โจมตีคนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเศฟัท และพวกเขาทำลายเมืองนั้นเสียสิ้น ชื่อของเมืองนั้นจึงถูกเรียกว่าโฮร์มาห์

¹⁸ คนยูดาห์จึงได้ยึดเมืองกาซาและพื้นที่โดยรอบ เมืองอชเคโลนและพื้นที่โดยรอบ และเมืองเอโครนและพื้นที่โดยรอบ ¹⁹ พระยาห์เวห์ได้สถิตกับคนยูดาห์และพวกเขายึดแดนเทือกเขาเป็นกรรมสิทธิ์ แต่พวกเขาไม่สามารถขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในที่ราบนั้นออกไปได้ เพราะพวกเขามีกรรณเหล็ก ²⁰ เมืองเฮโบรนถูกยกให้แก่คาเลบ (อย่างที่โมเสสได้กล่าวไว้) และเขาได้ขับไล่บุตรชายของอานาคทั้งสามคนออกไปจากที่นั่น

²¹ แต่คนเบนยามินไม่ได้ขับไล่คนเยบูนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มออกไป ด้วยเหตุนี้คนเยบูนจึงได้อาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ ²² วงศ์วานของโยเซฟได้เตรียมการโจมตีเบรเอล และพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเขา ²³ พวกเขาได้ส่งคนออกไปสอดแนมที่เบรเอล (เมื่อก่อนเมืองนี้มีชื่อเรียกว่า ลุส) ²⁴ พวกคนสอดแนมได้เห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมืองนั้น และพวกเขาก็กล่าวกับชายคนนั้นว่า "ขอโปรดชี้ทางที่จะเข้าไปในเมืองนั้นแก่เรา และเราจะกรุณาต่อเจ้า"

²⁵ เขาก็บอกทางเข้าไปในเมืองนั้นแก่พวกเขา และด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงโจมตีเมืองนั้นด้วยคมดาบ แต่พวกเขาได้ปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวของเขาทุกคนไป ²⁶ แล้วชายคนนั้นก็ได้ไปยังแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นว่าลุส ที่เป็นชื่อของเมืองนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ ²⁷ คนมนัสเสห์ไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นของเบรชานและหมู่บ้านของเมืองนั้น หรือเมืองกาอานาคและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองโดร์และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองอับเลออันและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเมกิดโดและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น เพราะคนคานาอันได้ถูกกำหนดให้อยู่ในแผ่นดินนั้น

²⁸ เมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้น พวกเขาได้บังคับคนคานาอันให้รับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก แต่พวกเขาไม่เคยขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจนหมดสิ้น ²⁹ เอฟราอิมไม่ได้ขับไล่คนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ ดังนั้น คนคานาอันก็ยังคงได้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางพวกเขาต่อไป ³⁰ เศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองคิกโรนออกไป หรือชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองนาหะโล และด้วยเหตุนี้ คนคานาอันก็ยังคงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาต่อไป แต่เศบูลุนได้บังคับให้คนคานาอันรับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก

³¹ อาเชอร์ไม่ได้ขับไล่ชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองอัสโคออกไป หรือชนชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองไซดอน หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองอาห์ลาบ เมืองอัสซิบ เมืองเฮลบาห์ เมืองอาฟัก หรือเมืองเรโอบ ³² ดังนั้น เผ่าอาเชอร์จึงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน (พวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น) เพราะพวกเขาไม่ได้ขับไล่คนเหล่านั้นออกไป ³³ เผ่าเนฟทาลีไม่ได้ขับไล่พวกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบซเซมชอนออกไป หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเมือง

เบรานาก ด้วยเหตุนี้ เฝ้านัฟทาสีจึงได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน (พวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น) แต่อย่างไรก็ตาม พวกชาวเมืองเบชเชเมชและชาวเมืองเบรานากก็ถูกบังคับให้ทำงานหนักให้กับนัฟทาสี

³⁴ คนอาโมไรต์ได้บีบบังคับเฝ้าตานให้อาศัยอยู่ในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้พวกเขาลงมายังที่ราบนั้น ³⁵ ดังนั้น คนอาโมไรต์จึงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในอัยยาโลนและในซาอัลบิม แต่อำนาจทางทหารของวงศ์วานโยเซฟได้ยึดครองพวกเขา และคนอาโมไรต์ถูกบังคับให้รับใช้พวกเขาด้วยการทำงานหนัก ³⁶ เขตแดนของคนอาโมไรต์เริ่มตั้งแต่เนินเขาอัครับบิมที่เมืองเส-ลาขึ้นไปถึงแดนเทือกเขานั้น

Chapter 2

¹ กูตของพระยาห์เวห์ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า "เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และได้้นำพวกเจ้ามายังแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า เรากล่าวว่า 'เราจะไม่มีวันหักพันธสัญญาของเราที่ทำกับพวกเจ้า' ² พวกเจ้าต้องไม่ทำพันธสัญญาใดๆ กับพวกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ พวกเจ้าต้องรู้แ่่นบูชาต่างๆ ลง' แต่พวกเจ้าไม่ฟังเสียงของเรา นี่พวกเจ้าได้ทำอะไรลงไป?"

³ ดังนั้นเราพูดในเวลาที่ว่า 'เราจะไม่ขับไล่คนคานาอันออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า แต่พวกเขาจะกลายเป็นหนามยอกอกของพวกเจ้า และบรรดาพระต่างๆ ของพวกเขาจะเป็นกับดักแก่พวกเจ้า'" ⁴ เมื่อกูตของพระยาห์เวห์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อคนอิสราเอลทั้งปวงแล้ว ประชาชนก็ส่งเสียงดังและร้องไห้ ⁵ พวกเขาได้เรียกสถานที่นั้นว่าโบคิม พวกเขาได้ถวายบรรดาเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น

⁶ เมื่อโยชูวาให้ประชาชนไปตามทางของพวกเขาคคนอิสราเอลต่างก็ไปยังสถานที่ที่ได้รับมอบกรรมสิทธิ์ เพื่อยึดครองเป็นเจ้าของที่ดินของพวกเขา ⁷ ประชาชนได้ปรับนินิบิตพระยาห์เวห์ตลอดชั่วชีวิตของโยชูวาและพวกผู้อาวุโสที่มีอายุยืนนานกว่าเขา คนเหล่านั้นที่เคยเห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงกระทำแก่อิสราเอล ⁸ โยชูวาบุตรชายของนูนผู้รับใช้ของพระเจ้าได้สิ้นชีวิตเมื่ออายุ 110 ปี ⁹ พวกเขาก็ตักฝังโยชูวาไว้ในเขตแดนของแผ่นดินที่เขาได้เป็นกรรมสิทธิ์ในกิมนาทเฮเรส ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม ทางทิศเหนือของภูเขาเกาธ

¹⁰ คนรุ่นนั้นทั้งหมดถูกรวมไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของพวกเขา คนอีกรุ่นหนึ่งที่เติบโตมาภายหลังพวกเขาไม่รู้จักรพระยาห์เวห์หรือสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่อิสราเอล ¹¹ คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพวกเขาปรับนินิบิตบรรดาพระบาอัล ¹² พวกเขาได้แยกตัวออกจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆ ที่เป็นบรรดาพระของชนชาติที่อยู่รอบๆ พวกเขา และพวกเขาก็กราบพระเหล่านั้น พวกเขาเ้าให้พระยาห์เวห์หวั่นไหวเพราะ ¹³ พวกเขาได้แยกตัวออกจากพระยาห์เวห์และนมัสการพระบาอัลและบรรดาพระอิชโทเรท

¹⁴ ความกริ้วของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบพวกเขาให้แก่พวกปล้นผู้ที่ไม่ยกทัพขึ้นจากพวกเขา พระองค์ทรงขายพวกเขาเป็นทาสที่ถูกกักขังไว้โดยพวกศัตรูที่มีกำลังที่อยู่รอบๆ พวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถปกป้องตัวพวกเขาเองจากพวกศัตรูของพวกเขาได้อีกต่อไป ¹⁵ ไม่ว่าอิสราเอลจะออกไปสู้รบที่ใดก็ตาม พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ต่อสู้พวกเขาทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ไป ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณต่อพวกเขา พวกเขาจึงอยู่ในความทุกข์ยากยิ่งนัก ¹⁶ แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้มีผู้วินิจฉัยเกิดขึ้น ผู้ที่ช่วยพวกเขาจากมือของคนเหล่านั้นที่ได้ขโมยทรัพย์สินของพวกเขา

¹⁷ แต่พวกเขาก็ยังไม่ฟังผู้วินิจฉัยของพวกเขา พวกเขาไม่สั้ยซื้อต่อพระยาห์เวห์และทำตัวเองให้เป็นเหมือนพวกโสเภณีกับพระอื่นๆ และนมัสการพระเหล่านั้น ในไม่ช้าพวกเขาก็หันไปจากทางที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนิน ซึ่งคนเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาเองไม่ได้ทำเช่นนั้น ¹⁸ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำให้มีผู้วินิจฉัยเกิดขึ้นเพื่อพวกเขา พระยาห์เวห์ทรงช่วยพวกผู้วินิจฉัยและช่วยพวกเขาให้รอดจากมือของพวกศัตรูของพวกเขาตลอดช่วงเวลาที่ผู้วินิจฉัยคนนั้นมีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์ทรงสงสารพวกเขาเมื่อพวกเขาคร่ำครวญเพราะคนเหล่านั้นที่ได้ข่มเหงพวกเขาและทำให้พวกเขาเป็นทาส ¹⁹ แต่เมื่อผู้วินิจฉัยคนนั้นตาย พวกเขาจะหันไปและทำสิ่งที่ชั่วร้ายกว่าบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆ เพื่อปรับนินิบิตและนมัสการพระเหล่านั้น พวกเขาไม่ยอมเลิกประพฤติชั่วใดๆ ของพวกเขา หรือถึงการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา

²⁰ ความกริ้วของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์ตรัสว่า "เพราะชนชาตินี้ได้ละเมิดเงื่อนไขของพันธสัญญาของเราที่เราได้ตั้งไว้ให้กับบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ฟังเสียงของเรา ²¹ ตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่ขับไล่ชนชาติใดๆ ที่โยชูวาได้เหลือไว้เมื่อเขาตายออกไปพ้นหน้าพวกเขา ²² เราจะทำดังนี้ เพื่อที่เราจะทดสอบอิสราเอล ไม่ว่าพวกเขาจะถือรักษาทางของพระยาห์เวห์และดำเนินตามนั้น เหมือนกับที่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้ถือรักษาหรือไม่ก็ตาม" ²³ นั่นคือเหตุผลที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเหลือชนชาติเหล่านั้นไว้และไม่ทรงขับไล่พวกเขาออกไปอย่างรวดเร็ว และไม่ได้นำพวกเขาไว้ในมือของโยชูวา

Chapter 3

¹ พระยาห์เวห์ทรงเหลือชนชาติเหล่านี้ไว้เพื่อทดสอบอิสราเอล กล่าวได้ว่าทุกคนในอิสราเอลไม่เคยมีประสบการณ์ในการสู้รบทำสงครามใดๆ ในคานาอันเลย ² (พระองค์ทรงทำเช่นนี้ เพื่อสอนการทำสงครามให้กับชนรุ่นใหม่ของชนอิสราเอลที่ไม่ได้รู้เรื่องนี้มาก่อน) ³ ต่อไปนี้เป็นบรรดาชนชาติเหล่านั้นคือ กษัตริย์ทั้งห้าพระองค์จากคนฟีลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิไต และคนเยบูส ⁶ พวกเขาจับพวกบุตรหญิงของคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยาของพวกเขา และได้ยกบุตรหญิงของพวกเขาเองให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และพวกเขาได้ปรนนิบัติบรรดาพระของพวกเข

⁴ ชนชาติเหล่านี้ยังคงเหลืออยู่ ซึ่งเป็นวิธีการที่พระยาห์เวห์ทรงใช้ทดสอบอิสราเอล เพื่อยืนยันว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระบัญญัติที่พระองค์ทรงมอบให้แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาผ่านทางโมเสสหรือไม่ ⁵ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอโมไรต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิไต และคนเยบูส ⁶ พวกเขาจับพวกบุตรหญิงของคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยาของพวกเขา และได้ยกบุตรหญิงของพวกเขาเองให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และพวกเขาได้ปรนนิบัติบรรดาพระของพวกเข

⁷ คนอิสราเอลทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และได้ลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาไม่มีการบรรดาพระบาอัลและพระอาเซราห์ ⁸ ด้วยเหตุนี้ พระพิโรธของพระเจ้าจึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคูชันริษธาอิมกษัตริย์แห่งอารัม นานการาอิม คนอิสราเอลได้รับใช้คูชันริษธาอิมเป็นเวลาแปดปี

⁹ เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้มีบางคนที่จะมาช่วยคนอิสราเอล และผู้ที่ช่วยพวกเขา คือโอกนีเอลบุตรชายของเคนัส (น้องชายของคาเลบ) ¹⁰ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงเสริมกำลังเขา และเขาได้วินิจฉัยอิสราเอลและออกไปทำสงคราม พระยาห์เวห์ทรงประทานชัยชนะให้แก่เขาเหนือคูชันริษธาอิมกษัตริย์แห่งอารัม มือของโอกนีเอลก็ได้ทำให้คูชันริษธาอิมพ่ายแพ้ไป ¹¹ แผ่นดินนี้จึงมีความสุขเป็นเวลาสี่สิบปี แล้วโอกนีเอลบุตรชายของเคนัสก็สิ้นชีวิต

¹² หลังจากนั้น คนอิสราเอลก็ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก และพระยาห์เวห์ทรงเสริมกำลังให้กับกษัตริย์เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับให้มีอำนาจเหนือคนอิสราเอล ¹³ เอกโลนร่วมมือกับคนอัมโมนและคนอามาเลซ และพวกเขาได้ไปและทำให้อิสราเอลพ่ายแพ้ และพวกเขาได้ยึดครองเมืองต้นอินทผาลัม ¹⁴ คนอิสราเอลรับใช้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเป็นเวลาสิบแปดปี

¹⁵ เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงยกชูบางคนขึ้นมาที่จะช่วยพวกเขา คือ เอสูดบุตรชายของเก-รา คนเผ่าเบนยามินเป็นคนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลได้ใช้เขาไป พร้อมกับเครื่องบรรณาการของพวกเขาไปถวายเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ ¹⁶ เอสูดได้ทำดาบที่มีสองคมด้วยตัวเอง ยาวหนึ่งศอก เขาหนีบดาบนั้นไว้ใต้เสื้อผ้าของเขาที่ต้นขาขวา ¹⁷ เขาถวายเครื่องบรรณาการแด่เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ (ตอนนั้น เอกโลนเป็นคนอ้วนมาก) ¹⁸ หลังจากเอสูดได้ถวายเครื่องบรรณาการแล้ว เขาก็ออกไปกับพวกคนที่ห้ามเครื่องบรรณาการนั้น

¹⁹ แต่ส่วนตัวเอสูดเอง เมื่อเขาไปถึงสถานที่ซึ่งตั้งรูปเคารพแกะสลักที่อยู่ใกล้กิลาซ เขาหันกลับและกลับไป และเขาทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีข่าวลือที่จะทูลพระองค์" เอกโลนจึงตรัสว่า "เซียบไว้" ดังนั้น ทุกคนที่รับใช้พระองค์ก็ออกไปจากห้อง ²⁰ เอสูดเข้ามาเฝ้าพระองค์ กษัตริย์ประทับตามลำพังแต่พระองค์เดียวในห้องที่มีอากาศเย็นชื่นบน เอสูดจึงทูลว่า "ข้าพระองค์มีถ้อยคำจากพระเจ้ามาอย่างท่าน" กษัตริย์จึงทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ²¹ เอสูดได้ยื่นมือซ้ายชักดาบนั้นออกมาจากต้นขาขวา และเขาก็ได้แทงดาบเข้าไปในลำตัวของกษัตริย์

²² ดาบก็จมเข้าไปมิดทั้งด้ามที่ในลำตัวพระองค์จน ปลายดาบทะลุออกมาด้านหลัง และไขมันก็หุ้มดาบนั้น เพราะเอสูดไม่ได้ดึงดาบออกมาจากท้องของพระองค์ ²³ แล้วเอสูดก็ได้ออกไปบนเฉลียงและปิดประตูของห้องชั้นบนที่อยู่ด้านหลังของเขาและปิดประตูใส่กุญแจ ²⁴ หลังจากเอสูดได้ไปแล้ว พวกข้าราชการของกษัตริย์ก็ได้เข้ามา พวกเขาได้เห็นประตูของห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ พวกเขาจึงคิดว่า "พระองค์ทรงกำลังปลดทุกข์อยู่ในห้องเย็นชั้นบนอย่างแน่นอน"

²⁵ พวกเขาเริ่มกังวลมากขึ้น จนพวกเขารู้สึกว่าพวกเขากำลังละเลยการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา เมื่อกษัตริย์ยังไม่ทรงเปิดประตูไปยังห้องชั้นบน ดังนั้น พวกเขาจึงได้เอากุญแจมาและเปิดประตู และที่นั่นเจ้านายของพวกเขาล้มลงนอนสิ้นชีวิตอยู่ที่พื้น ²⁶ ขณะที่พวกข้าราชการต่างคอยกันอยู่ ด้วยความงงจนว่าพวกเขาควรจะอย่างไรดี เอสูดก็ได้หนีไปแล้ว และได้ผ่านเลยสถานที่ซึ่งมีรูปเคารพแกะสลักไปแล้ว และเขาได้หนีไปยังเฮรีอาห์

²⁷ เมื่อเขามาถึง เขาก็เฝ้าแต่รในแดนหุบเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลได้ลงจากหุบเขานั้นไปพร้อมกับเขา และเขาก็นำคนเหล่านั้นไป ²⁸ เขาพูดกับคนเหล่านั้นว่า "จงตามข้าพเจ้ามา เพราะพระยาห์เวห์ทรงกำลังจะทำให้คนโมอับศัตรูของพวกท่านพ่ายแพ้ไป" พวกเขาติดตามไป และพวกเขาได้ยึดทำข้ามของแม่น้ำจอร์แดนมาจากคนโมอับ และพวกเขาไม่ยอมให้คนใดข้ามแม่น้ำมา ²⁹ ในตอนนั้น พวกเขาได้ฆ่าคนโมอับประมาณหนึ่งหมื่นคน และทุกคนล้วนเป็นชายฉกรรจ์และมีความสามารถ ไม่มีใครสักคนหนีรอดไปได้เลย

³⁰ ดังนั้น ในวันนั้นโมอับจึงพ่ายแพ้ไปโดยกำลังของอิสราเอล และแผ่นดินนั้นก็พักสงบเป็นเวลาแปดสิบปี ³¹ หลังจากเอสูด ผู้วินิจฉัยคนต่อไปคือ ชัมการ์บุตรชายของอานาผู้ที่ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียไป 600 คนด้วยประตักที่ใช้ตอนฝูงโค เขาได้ช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอันตรายด้วย

Chapter 4

¹ หลังจากเอซูดได้สิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก ² พระยาห์เวห์จึงทรงขายพวกเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันผู้ทรงครองราชย์ในกรุงฮาโธร์ ผู้บัญชาการกองทัพของท่านชื่อสิเสรา และเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮาโรเซธาโคยิม ³ คนอิสราเอลจึงร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ เพราะสิเสรามีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และเขาได้ข่มเหงอิสราเอลด้วยการบีบบังคับเป็นเวลายี่สิบปี

⁴ ในขณะนั้น เดโบราห์ผู้เผยพระวจนะหญิง (ภรรยาของลัปโดท) เป็นผู้วินิจฉัยที่เป็นผู้นำในอิสราเอลในเวลานั้น ⁵ นางได้เคยบั้งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมแห่งเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาห์กับเบรเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็มาหานางเพื่อตัดสินข้อพิพาทของพวกเขา ⁶ นางให้คนไปเรียกบาราคบุตรชายของอาบีโนอัมให้มาจากเคเดชในนัฟทาลี นางกล่าวกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทรงบัญชาท่านว่า 'จงไปที่ภูเขาทาโบร์ และนำคนหนึ่งหมื่นคนจากนัฟทาลีและเศบูลุนไปพร้อมกับเจ้าด้วย ⁷ เราจะชักนำสิเสราผู้บัญชาการกองทัพของยาบินออกมาพร้อมกับบรรดารถรบและกองทัพของเขา ให้มาพบกับเจ้าใกล้แม่น้ำคีไซน และเราจะมอบชัยชนะแก่เจ้าเหนือเขา'"

⁸ บาราคจึงกล่าวกับนางว่า "ถ้าท่านไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป" ⁹ นางจึงตอบว่า "ฉันจะไปกับท่านแน่นอน แต่ว่าทางที่ท่านกำลังจะไปนั้นจะไม่ได้นำไปสู่เกียรติยศของท่าน เพราะพระยาห์เวห์จะทรงขายสิเสราไว้ในมือของผู้หญิงคนหนึ่ง" แล้วเดโบราห์ก็ลุกขึ้นและไปพร้อมกับบาราคถึงเคเดช ¹⁰ บาราคได้เรียกพวกคนจากเศบูลุนและนัฟทาลีให้เข้ามารวมกันที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นคนติดตามเขาไป และเดโบราห์ก็ไปพร้อมกับเขาด้วย

¹¹ ในขณะนั้น เฮเบอร์ (คนเคไนต์) ได้แยกตัวเองออกจากพวกคนเคไนต์ ซึ่งพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของโอบับ (พ่อตาของโมเสส) และเขาปักหมุดตั้งเต็นท์ของเขาใกล้ต้นโอ๊กในคานานิมใกล้เคเดช ¹² เมื่อพวกเขาบอกสิเสราว่า บาราคบุตรชายของอาบีโนอัมได้ขึ้นไปยังภูเขาทาโบร์แล้ว ¹³ สิเสราจึงเรียกรถรบทั้งหมดของเขามา ซึ่งเป็นรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา ยกไปจากฮาโรเซธาโคยิมของพวกต่างชาติไปถึงแม่น้ำคีไซน

¹⁴ เดโบราห์กล่าวกับบาราคว่า "จงไปเถิด เพราะนี่เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่ท่านเหนือสิเสรา พระยาห์เวห์ทรงนำหน้าท่านอยู่ไม่ใช่หรือ?" ดังนั้น บาราคจึงลงมาจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับพวกคนที่ติดตามเขาหนึ่งหมื่นคน ¹⁵ พระยาห์เวห์ทรงทำให้กองทัพของสิเสราสับสน ทั้งรถรบทั้งหมดของเขาและกองทัพทั้งหมดของเขา พวกคนของบาราคก็โจมตีพวกเขา และสิเสราจึงลงจากรถรบของเขาและวิ่งหนีไป ¹⁶ แต่บาราคไล่ตามบรรดารถรบและกองทัพนั้นไปยังฮาโรเซธาโคยิมของพวกคนต่างชาติ และกองทัพของสิเสราทั้งหมดก็ถูกประหารด้วยคมดาบ และไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิต ¹⁷ แต่สิเสราวิ่งหนีไปยังเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะมีสันติภาพระหว่างยาบินกษัตริย์แห่งฮาโธร์กับวงศ์วานของเฮเบอร์คนเคไนต์

¹⁸ ยาเอลได้ออกไปพบกับสิเสราและกล่าวกับเขาว่า "ขอเชิญหันมาทางนี้ เจ้านายของดิฉัน ขอเชิญมาหาดิฉัน และอย่ากลัวเลย" ดังนั้น เขาจึงหันไปหานางและเข้าไปในเต็นท์ของนาง และนางก็คลุมเขาด้วยผ้าห่ม ¹⁹ เขาจึงพูดกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มสักหน่อย เพราะเรากระหายน้ำ" นางจึงเปิดถุงหนังที่ใส่นมและให้เขาดื่ม แล้วนางก็คลุมผ้าให้เขาอีก ²⁰ เขาจึงพูดกับนางว่า "จงยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ ถ้าใครมาและถามเจ้าว่า 'มีใครอยู่ที่นี้ไหม?' " จงบอกว่า 'ไม่มี' " ²¹ แล้วยาเอล (ภรรยาของเฮเบอร์) ได้อาหมุดเต็นท์และก้อนอันหนึ่งมาไว้ในมือของนาง และได้แอบย่องเข้าไปหาเขา เพราะเขาหลับสนิท และนางก็ได้ตอกหมุดเต็นท์เข้าไปที่ขมับของเขา และแทงทะลุเขางอนติดดิน และเขาก็สิ้นชีวิต

²² ขณะที่บาราคกำลังไล่ตามสิเสราอยู่นั้น ยาเอลก็ได้ออกไปพบกับเขา และกล่าวกับเขาว่า "มาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านกำลังตามหาอยู่" ดังนั้น เขาจึงเข้าไปกับนาง และสิเสราก็นอนตายอยู่ที่นั่น มีหมุดเต็นท์ในขมับของเขา ²³ ดังนั้น ในวันนั้น พระเจ้าได้ทรงทำให้ยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอล ²⁴ กำลังของคนอิสราเอลก็เข้มแข็งมากยิ่งขึ้นต่อยาบินกษัตริย์แห่งคานาอัน จนกระทั่งพวกเขาได้ทำลายท่านเสียสิ้น

Chapter 5

¹ ในวันนั้น เดโบราห์กับบาราคบุตรชายของอาบีโนอัมได้ร้องเพลงนี้ว่า ² "เมื่อพวกผู้นำได้นำในอิสราเอล เมื่อประชาชนอาสาสมัครไปทำสงครามด้วยความยินดี เราสรรเสริญพระยาห์เวห์ ³ ท่านกษัตริย์ทั้งหลาย ของฟอง ท่านผู้นำทั้งหลาย ของตึงใจฟอง ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ได้เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์ได้ทรงดำเนินจากเอโดม แผ่นดินก็สั่นสะเทือน และท้องฟ้าก็สั่นสะท้าน เมฆก็ได้หล่นน้ำลงมา ⁵ ภูเขาที่สั่นไหวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แม้แต่ภูเขาซีนายก็สั่นไหวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁶ ในสมัยของซิมการ (บุตรชายของอานาท) ในสมัยของยาเอล ทางหลวงก็ร้างเปล่า และคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้สัญจรก็ใช้ทางที่คดเคี้ยวเท่านั้น

⁷ มีพวกนักรบไม่กี่คนในอิสราเอล จนกระทั่ง ข้าพเจ้า เดโบราห์ได้รับพระบัญชา ผู้เป็นมารดาคนหนึ่งได้รับพระบัญชาในอิสราเอล ⁸ เมื่อพวกเขาได้เลือกนับถือบรรดาพระใหม่ ได้มีการต่อสู้กันที่ประตูเมือง แต่ไม่มีโล่หรือหอกอยู่เลยท่ามกลางคนสี่หมื่นคนในอิสราเอล ⁹ ใจของข้าพเจ้าออกไปถึงพวกผู้บัญชาการของอิสราเอล พร้อมกับประชาชนที่อาสาสมัครด้วยความยินดี เราสรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับพวกเขา ¹⁰ จงคิดถึงเรื่องนี้ พวกท่านผู้ที่ขี้ลาสิยาที่นัองอยู่บนพรมที่ใช้เป็นอาณ และพวกท่านที่เดินไปตามถนน

¹¹ จงฟังเสียงของคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงในสถานที่ตึกน้ำ ที่นั่นพวกเขาบอกถึงพระราชกิจอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์อีก และการกระทำอันชอบธรรมของพวกนักรบของพระองค์ในอิสราเอล แล้วประชากรของพระยาห์เวห์ก็ได้ลงไปประตูเมืองนั้น ¹² จงตื่นขึ้นเถิด ตื่นขึ้นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นขึ้นเถิด ตื่นขึ้นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค และจับพวกเชลยของท่านไป ท่านบุตรชายของอาบีโนอัม ¹³ แล้วพวกที่รอดชีวิตก็ได้ลงมาหาพวกผู้สูงศักดิ์ ประชากรของพระยาห์เวห์ได้ลงมาหาข้าพเจ้าพร้อมกับพวกนักรบ

¹⁴ พวกเขาได้มาจากเอฟราอิม ผู้ที่รักแห่งเจ้าของพวกเขาอยู่ในอามาเลช คนเบนยามินได้ติดตามท่านไป ผู้บัญชาการได้ลงมาจากมาคิร์ และคนเหล่านั้นผู้ซึ่งถือเสาธงของนายทหารมาจากเศบูลุน ¹⁵ พวกเจ้านายของข้าพเจ้าในอิสราเอลได้อยู่กับเดโบราห์ และอิสราเอลได้อยู่กับบาราค ซึ่งรับติดตามเขาเข้าไปในหุบเขาภายใต้คำสั่งของเขา มีการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ท่ามกลางตระกูลต่างๆ ของรูเบน

¹⁶ ทำไมพวกเจ้าจึงนั่งอยู่ระหว่างเตาผิง เพื่อฟังคนเสียงแกละเป่าปี่ให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาสัง? ส่วนตระกูลต่างๆ ของรูเบนได้มีการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่ ¹⁷ ก็เลอาห์ได้อาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และดาน ทำไมเขาจึงได้ร่อนเร่ไปบนเรือ? อาเชอร์ยังคงอยู่ที่ริมฝั่งทะเลและได้อาศัยอยู่ใกล้ท่าเรือของเขา ¹⁸ เศบูลุนได้เป็นเผ่าที่เสียชีวิตของพวกเขามุ่งไปสู่ความตาย และนัฟทาลี ก็เช่นกัน ที่อยู่ในสนามรบ

¹⁹ บรรดากษัตริย์ได้มาขึ้น พวกเขาได้สู้รบกัน กษัตริย์ทั้งหลายแห่งคานาอันได้สู้รบที่ทากานาค รีมาน้ำน้ำเมกิดโด แต่พวกเขาไม่ได้เอาเงินไปเป็นของริบเลย ²⁰ เหล่าดวงดาวได้สู้รบจากฟ้า จาวิถีของดาวเหล่านั้นข้ามผ่านท้องฟ้า ดาวเหล่านั้นได้สู้รบกับสิเสรา ²¹ แม่น้ำไซนได้กวาดพวกเขาไป แม่น้ำโบราณนั้น คือแม่น้ำไซน ใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเดินหน้าไป จงเข้มแข็งเถิด

²² แล้วเสียงกับน้ำทั้งหลาย ที่กำลังควบมา การควบมาของบรรดาผู้เก่งกล้าของเขา ²³ 'จงสาปแช่งเมโรส' กูตของพระยาห์เวห์ได้กล่าว 'แต่ที่เดียว จงสาปแช่งชาวเมืองนั้น เพราะพวกเขาไม่มาช่วยพระยาห์เวห์ เพื่อช่วยพระยาห์เวห์ในการทำสงครามต่อสู้กับพวกนักรบที่เก่งกล้า' ²⁴ ยาเอลได้รับการสรรเสริญยิ่งกว่าหญิงอื่นใดทั้งหมด ยาเอล (ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์) นางได้รับการสรรเสริญยิ่งกว่าหญิงอื่นใดทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลาย

²⁵ ชายคนนั้นได้ขอน้ำ และนางได้ให้นมแก่เขา นางได้ให้นมใส่จานแก่เขาที่คู่ควรสำหรับพวกเจ้านาย ²⁶ นางได้ถือหมุดเต็นท์ไว้ในมือของนาง และมือขวาของนางก็ได้ถือค้อนของคนงาน นางได้ประหารสิเสราด้วยค้อนอันนั้น นางได้ตอกศีรษะของเขา นางได้ทำให้กระดูกของเขาแตกออกเป็นเสียงๆ เมื่อนางตอกกระดูกศีรษะของเขาไปอีกข้างหนึ่ง ²⁷ เขาได้กรุดตัวลงระหว่างเท้าของนาง เขาได้ล้มลงและนอนอยู่ที่นั่น เขาได้ล้มลงระหว่างเท้าของนาง สถานที่ที่เขากรุดตัวลงเป็นที่ซึ่งเขาได้ถูกฆ่าอย่างทารุณ

²⁸ มารดาของสิเสราได้มองออกไปทางหน้าต่าง นางได้จ้องมองผ่านช่องตารางหน้าต่างออกไป และนางร้องเรียกด้วยความเศร้าใจ 'ทำไมกรอบของเขาจึงมาช้าเหลือเกิน? ทำไมเสียงกับน้ำที่ลากกรอบของเขาจึงล่าช้านัก?' ²⁹ บรรดาเจ้าหญิงที่แสนฉลาดของนางได้ตอบ และนางก็ให้คำตอบอย่างเดียวกันกับตัวของนางเองว่า ³⁰ 'พวกเขาคงยังไม่พบและยังไม่ได้แบ่งของที่รับมาได้หรือ?' ผู้หญิงหนึ่งคน ผู้หญิงสองคนสำหรับผู้ชายทุกคน ของที่รับมาได้ที่เป็นผ้าย้อมสีสำหรับสิเสรา ของที่รับมาได้ที่เป็นผ้าย้อมสีที่ปกคลุมลาย ผ้าย้อมสีที่ปกคลุมลายสองผืนสำหรับคอของพวกคนที่รับมาได้หรือ? ³¹ ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์จงพินาศไป แต่บรรดาผู้ที่เป็นมิตรของพระองค์จะเป็นเหมือนดังตอนที่ดวงอาทิตย์ขึ้นในแสงแรงกล้า" แล้วแผ่นดินนั้นได้มีความสงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 6

¹ คนอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเป็นเวลาเจ็ดปี ² ผู้ที่มีอำนาจของคนมีเดียนก็ได้บีบบังคับอิสราเอล เพราะเหตุจากคนมีเดียน คนอิสราเอลจึงต้องทำที่พิชิตอาศัยสำหรับพวกเขาเองตามที่หลบซ่อนต่างๆ ในเนินเขา ถ้ำต่างๆ และที่กำบังเข้มแข็งต่างๆ ³ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อไรก็ตามที่คนอิสราเอลได้เพาะปลูกพืชของพวกเขา คนมีเดียนและคนอามาเลซและพวกคนที่มาจากทางทิศตะวันออกก็จะเข้ามาโจมตีคนอิสราเอล

⁴ พวกเขาจะตั้งกองทัพอของพวกเขาบนแผ่นดินนั้นและทำลายพืชผลนั้น ตลอดจนไปจนถึงเมืองกาซา พวกเขาจะไม่เหลืออาหารใดๆ ในอิสราเอลเลย และไม่มีฝูงแกะ หรือไม่มีฝูงโคหรือฝูงลา ⁵ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาและฝูงสัตว์และเต็นท์ของพวกเขาขึ้นมา พวกเขาจะมาเหมือนกับฝูงตึกแตน และไม่สามารถที่จะนับจำนวนทั้งคนและอูฐของพวกเขาได้ พวกเขาได้รุกรานเพื่อที่จะทำลายแผ่นดินนั้น ⁶ คนมีเดียนได้ทำให้คนอิสราเอลอ่อนกำลังลงอย่างมาก คนอิสราเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์

⁷ เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ เหตุเพราะคนมีเดียน ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งมาหาคนอิสราเอล ผู้เผยพระวจนะคนนั้นกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสว่า 'เราได้นำพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์ เราได้นำพวกเจ้าออกมาจากเรือนทาส' ⁹ เราได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของบรรดาคนที่บีบบังคับพวกเจ้า เราได้ขับไล่พวกเขาออกไปพ้นหน้าพวกเจ้า และเราได้มอบแผ่นดินของพวกเจ้าให้แก่พวกเจ้า ¹⁰ เราบอกกับพวกเจ้าว่า 'เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า' เราได้บัญชาพวกเจ้าไม่ให้มีบาปการพระต่างๆ ของคนอามาไรต์ ในแผ่นดินของพวกเจ้าที่พวกเจ้าอาศัยอยู่" แต่พวกเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังเสียงของเรา"

¹¹ ในขณะนั้น กูตของพระยาห์เวห์ได้มาและอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กในโอเฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาซ (คนอามีเยเซอร์) ในขณะนั้นก็เอดโอน บุตรชายของโยอาซ กำลังนัดข่าวสาส์นโดยการฟาดพ่อนข้าวลงบนพื้นในบ่อย่ำอูฐ เพื่อซ่อนข้าวสาส์นจากพวกมีเดียน ¹² กูตของพระยาห์เวห์ได้ปรากฏต่อเขา และได้กล่าวกับเขาว่า "พระยาห์เวห์สถิตกับท่าน ท่านนักรบผู้เข้มแข็ง" ¹³ ก็เอดโอนได้กล่าวกับท่านว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเรา แล้วทำไมเหตุการณ์ทั้งหมดนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกเรา? พระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์ก็ถึงสิ้นที่บรรพบุรุษของพวกเราได้เล่าให้พวกเราฟังอยู่ที่ไหน เมื่อพวกเขาได้พูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงนำพวกเราขึ้นมาจากอียิปต์ไม่ใช่หรือ?' แต่บัดนี้ พระยาห์เวห์ได้ทรงทอดทิ้งพวกเราและมอบพวกเราไว้ในมือของคนมีเดียน"

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงมองเขาและตรัสว่า "จงไปด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่แล้ว จงปลดปล่อยอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนมีเดียน เราได้ส่งเจ้าไปไม่ใช่หรือ?" ¹⁵ ก็เอดโอนจึงได้ทูลพระองค์ว่า "ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณา ข้าพระองค์จะปลดปล่อยอิสราเอลได้อย่างไร? กูตเอด โครบครวของข้าพระองค์ก็ต่ำต้อยที่สุดในเผ่ามนัสเสห์ และข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในบ้านของบิดาของข้าพระองค์" ¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบเขาว่า "เราจะอยู่กับเจ้า และเจ้าจะชนะกองทัพคนมีเดียนทั้งหมดอย่างกับสู้รบกับคนๆ เดียว"

¹⁷ ก็เอดโอนได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าหากพระองค์ทรงพอพระทัยข้าพระองค์ แล้วขอประทานหมายสำคัญว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตรัสกับข้าพระองค์"

¹⁸ ขอทรงโปรดอย่าเสด็จไปจากที่นี่ จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของถวายของข้าพระองค์มา และตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราจะรอจนกว่าเจ้าจะกลับมา" ¹⁹ ก็เอดโอนจึงได้ไปและจัดเตรียมลูกแพะ และเขาได้ทำขนมปังไร้เชื้อจากแป้งหนึ่งเอฟาห์ เขาได้ใส่เนื้อในกระเจาด และเขาได้ใส่น้ำแกงลงในหม้อและได้นำสิ่งเหล่านั้นมาหาพระองค์ใต้ต้นโอ๊กนั้น และได้ถวายสิ่งเหล่านั้น

²⁰ กูตของพระเจ้าได้กล่าวกับเขาว่า "จงเอาเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อมาและวางบนก้อนหินนี้ และเทน้ำแกงลงไปบนของเหล่านั้น" ก็เอดโอนก็ทำตามนั้น

²¹ แล้วกูตของพระยาห์เวห์ได้ยื่นปลายไม้ในมือของท่าน และเนื้อและขนมปังไร้เชื้อด้วยไม้ นั้น ไฟก็ลุกขึ้นจากก้อนหินและเผาไหม้เนื้อและขนมปังไร้เชื้อนั้น แล้วกูตของพระยาห์เวห์ก็ได้ออกไป และก็เอดโอนก็ไม่ได้เห็นท่านอีกเลย ²² ก็เอดโอนก็ได้อธิษฐานว่านี่เป็นกูตของพระยาห์เวห์ ก็เอดโอนได้ทูลว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพระองค์ได้เห็นกูตของพระยาห์เวห์หน้าต่อหน้า" ²³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับเจ้า อย่างล้นเหลือ เจ้าจะไม่ตาย"

²⁴ ดังนั้น ก็เอดโอนจึงได้สร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น เขาเรียกแท่นนั้นว่า "พระยาห์เวห์คือสันติสุข" แท่นนั้นยังคงตั้งอยู่ที่โอเฟราห์ของตระกูลอามีเยเซอร์มาจนถึงทุกวันนี้ ²⁵ คินัน พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงเอาโคตัวผู้ของบิดาของเจ้าไป และโคตัวผู้ตัวที่สองที่อายุเจ็ดปีอีกตัวหนึ่ง และพึงแท่นบูชาของพระบาอัลที่เป็นของบิดาของเจ้า และจงไถ่เสอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้นด้วย ²⁶ จงสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าที่บนสุดของที่ลี้ภัยแห่งนี้ และก่อสร้างแท่นนั้นให้ถูกวิธี จงถวายโคตัวผู้ตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชา จงใช้ฟืนจากเสอาเซราห์ที่เจ้าได้ไถ่ลงมา"

²⁷ ดังนั้น ก็เอดโอนจึงได้พาคนรับใช้ของเขาสิบคนไปและได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกเขา แต่เพราะว่าเขากลัวครอบครัวบิดาของเขาและกลัวชาวเมืองมากเกินกว่าที่จะทำในตอนกลางวัน เขาจึงได้ทำตอนกลางคืน ²⁸ ในตอนเช้า เมื่อชาวเมืองได้ตื่นขึ้น แท่นบูชาของพระบาอัลได้พังทลายลงมา และเสอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้นก็ถูกไถ่ลงมา และโคตัวผู้ตัวที่สองก็ได้ถวายบนแท่นบูชาที่ได้สร้างขึ้น ²⁹ ชาวเมืองนั้นก็พูดกันว่า "ใครได้ทำเช่นนี้?" เมื่อพวกเขาได้พูดคุยกับคนอื่นๆ และได้หาคำตอบเรื่องนี้ พวกเขาได้กล่าวว่า "ก็เอดโอนบุตรชายของโยอาซได้ทำสิ่งนี้"

³⁰ แล้วชาวเมืองนั้นก็ได้พูดกับโยอาซว่า "จงนำบุตรชายของเจ้าออกมา เพื่อที่เขาจะถูกลงโทษถึงตาย เพราะเขาได้พังแท่นบูชาของพระบาอัล และเพราะเขาได้ไถ่เสอาเซราห์ที่อยู่ข้างแท่นนั้น" ³¹ โยอาซจึงได้พูดกับคนทั้งปวงที่มาฟังต่อเขาว่า "พวกท่านจะสู้ความแทนพระบาอัลหรือ? พวกท่านจะช่วยพระนั้นหรือ? ใครก็ตามที่สู้ความแทนพระนั้น ก็ให้เขาถูกลงโทษถึงตายขณะที่ยังเชืออยู่ ถ้าพระบาอัลเป็นพระจริง ก็ให้ท่านสู้ความเองเถิด เมื่อมีใครมาพังแท่นบูชาของท่าน" ³² ด้วยเหตุนี้ ในวันนั้น พวกเขาจึงได้เรียกก็เอดโอนว่า "เยรูบบาอัล" เพราะเขาได้กล่าวว่า "ให้บาอัลสู้ความเอง" เพราะก็เอดโอนได้พังแท่นของพระบาอัลลงมา

³³ ขณะนั้น บรรดาคนมีเดียน คนอามาเลข และชาวตะวันออกได้มาชุมนุมกัน พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนและได้ตั้งค่ายในหุบเขาอิสเรเอล ³⁴ แต่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือกิดโอน กิดโอนจึงได้เป่าแตร เรียกตระกูลอาบียะเซอร์ เพื่อให้พวกเขาติดตามเขาไป ³⁵ เขาได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วเผ่ามนัสเสห์ทั้งหมด และพวกเขาก็ได้ถูกเรียกให้ออกมาติดตามเขาด้วย เขาได้ส่งผู้สื่อสารไปยังเผ่าอาเชอร์ เผ่าเศบูลุน และเผ่า نفتาลีด้วย และพวกเขาก็ขึ้นไปพบกับเขา

³⁶ กิดโอนทูลต่อพระเจ้าว่า "ถ้าพระองค์ทรงประสงค์จะใช้ข้าพระองค์เพื่อช่วยกู้อิสราเอล ดังที่พระองค์ได้ตรัสแล้ว ³⁷ ดูเถิด ข้าพระองค์วางกลุ่มชนแกะไว้บนลานนวดข้าว ถ้าหากมีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น และบนพื้นดินทั้งหมดแห้ง แล้วข้าพระองค์ก็จะรู้ว่า พระองค์จะทรงใช้ข้าพระองค์ให้ช่วยกู้อิสราเอลตามที่พระองค์ได้ตรัส" ³⁸ นี่คือน้ำค้างที่เกิดขึ้น กิดโอนได้ลุกขึ้นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น เขาได้บีบกลุ่มชนแกะเข้าด้วยกัน และบิดน้ำค้างออกมาจากกลุ่มชนแกะนั้น มีน้ำมากพอจนเต็มชาม

³⁹ แล้วกิดโอนได้ทูลต่อพระเจ้าว่า "ขออย่ากริ้วต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอกูลอีกครั้ง ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทดสอบด้วยกลุ่มชนแกะอีกครั้ง คราวนี้ขอให้กลุ่มชนแกะแห้ง และให้น้ำค้างอยู่บนพื้นดินโดยรอบ" ⁴⁰ พระเจ้าทรงได้กระทำตามที่เขาได้ร้องขอในคืนนั้น กลุ่มชนแกะแห้ง และน้ำค้างอยู่บนพื้นดินโดยรอบกลุ่มชนแกะนั้น

Chapter 7

¹ แล้วเยรูบาอัล (นั่นก็คือกิเดโอน) และประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ข้างน้ำพุฮาโรด ค่ายของคนมีเดียอยู่ทางเหนือของพวกเขาในหุบเขาใกล้ภูเขามอเร ² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "มีทหารมากเกินไปสำหรับเราที่จะมอบชัยชนะเหนือคนมีเดียให้แก่เจ้า เพื่อที่อิสราเอลจะไม่โอ้อวดต่อเราได้ โดยกล่าวว่า 'กำลังของพวกเราเองได้ช่วยกู้พวกเราไว้'"

³ เพราะฉะนั้น จงประกาศให้ประชาชนได้ยินเดี๋ยวนี้ และกล่าวว่า 'คนใดที่กลัว คนใดที่ตัวสั่น ก็ให้เขากลับไป และออกไปจากภูเขากิเลอาด'" ดังนั้น มีคนสองหมื่นสองพันคนได้ออกไป คงเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน ⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "ประชาชนยังมากเกินไป จงพาพวกเขาลงไปที่น้ำ และที่นั่น เราจะทำให้จำนวนของพวกเขาน้อยลงสำหรับเจ้า ถ้าเรบอกเจ้าว่า 'คนนี้จะไปกับเจ้า' เขาก็จะไปกับเจ้า แต่ถ้าเรบอกเจ้าว่า 'คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า' เขาก็จะไม่ไป"

⁵ ดังนั้น กิเดโอนจึงได้นำประชาชนลงไปที่น้ำ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงแยกทุกคนที่เสียน้ำเหมือนกับที่สุนัขเสียน้ำ ออกจากพวกคนที่คุกเข่าลงดื่ม" ⁶ มีคนสามร้อยคนที่ได้เสียน้ำ ส่วนคนที่เหลือได้คุกเข่าลงดื่ม ⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกิเดโอนว่า "เราจะช่วยเจ้าและมอบชัยชนะเหนือคนมีเดียให้แก่เจ้า ด้วยคนสามร้อยคนที่เสียน้ำ ให้คนอื่นทุกคนกลับไปยังที่ของเขา"

⁸ ดังนั้น คนที่ได้รับเลือกเหล่านั้นก็ได้เอาเสบียงและแตรของพวกเขาไป กิเดโอนได้ส่งพวกคนอิสราเอลทั้งหมดไป ทุกคนก็ได้ไปยังถิ่นที่ของเขา แต่เขายังคงให้สามร้อยคนนั้นอยู่ ในขณะนั้น ค่ายของคนมีเดียได้ลงมายู่ข้างล่างเขาในหุบเขา ⁹ ในคืนเดียวกันนั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงตื่นขึ้น ไปโจมตีค่ายนั้น เพราะเราจะมอบชัยชนะแก่เจ้าเหนือค่ายนั้น"

¹⁰ แต่ถ้าเจ้ากลัวที่จะลงไป ก็จงลงไปค่ายนั้นกับปูลาห์คนรับใช้ของเจ้า ¹¹ และฟังว่าพวกเขาพูดอะไรกัน และความกล้าหาญของเจ้าจะได้รับเสริมกำลังให้โจมตีค่ายนั้น" ดังนั้น กิเดโอนจึงได้ไปกับปูลาห์คนรับใช้ของเขา ลงไปที่กองกำลังรักษาการณ์ของค่ายนั้น

¹² บรรดาคนมีเดีย คนอามาเลข และพวกชาวตะวันออกได้ตั้งทัพอยู่ตามหุบเขานั้น หนาแน่นเหมือนกับฝูงของตึกแทน ฝูงอูฐของพวกเขา ก็เกินกว่าที่จะนับได้แล้ว พวกเขาจำนวนมากกว่าเบ็ดทรายบนฝั่งทะเล ¹³ เมื่อกิเดโอนได้มาถึงที่นั่น ชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันให้เพื่อนของเขาฟัง ชายคนนั้นได้กล่าวว่า "ดูสิ ข้าได้ฝันเรื่องหนึ่ง และข้าได้เห็นขนมปังบาร์เลย์กลมนั้นกำลังกลิ้งเข้ามาในค่ายของคนมีเดีย มันได้เข้ามาที่เต็นท์นั้น และชนเต็มท้องอย่างแรงจนเต็นท์นั้นโค่นลงและพลิกหงายขึ้น แล้วเต็นท์นั้นก็ราบไป"

¹⁴ ชายอีกคนหนึ่งได้พูดว่า "นี่ไม่ใช่สิ่งอื่นใด นอกจากดาบของกิเดโอน (บุตรชายของโยอาช) คนอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบชัยชนะให้แก่เขาเหนือคนมีเดียและกองทัพทั้งหมดของพวกเขาแล้ว" ¹⁵ เมื่อกิเดโอนได้ยินการเล่าเรื่องความฝันและการแปลความหมายความฝันนั้น เขาก็ได้กำกรบลงบนมัสการ เขาได้กลับไปยังค่ายของอิสราเอล และได้กล่าวว่า "จงลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะเหนือกองทัพมีเดียให้แก่พวกท่านแล้ว"

¹⁶ เขายังได้แบ่งคนสามร้อยคนนั้นออกเป็นสามกลุ่ม และเขาได้ให้แตรทั้งหมด และหม้อเปล่าที่มีคอปเพลิงอยู่ในหม้อแต่ละใบแก่พวกเขา ¹⁷ เขาได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า "จงมองดูข้าพเจ้าและทำตามที่ข้าพเจ้าทำ จงคอยเฝ้าดู เมื่อข้าพเจ้ามาถึงค่ายด้านนอกนั้น พวกท่านต้องทำอย่างข้าพเจ้าทำ" ¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าเป่าแตร ทั้งข้าพเจ้าและทุกคนที่อยู่กับข้าพเจ้า แล้วก็จงเป่าแตรของพวกท่านด้วย จากทุกๆ ด้านของค่ายทั้งหมด และร้องตะโกนว่า 'เพื่อพระยาห์เวห์และเพื่อกิเดโอน!'"

¹⁹ ดังนั้น กิเดโอนกับคนหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขาได้มาถึงด้านนอกค่าย ในเวลาต้นยามกลาง ขณะที่คนมีเดียกำลังพลัดเปลี่ยนเวรยามรักษาการณ์ พวกเขาก็ได้เป่าแตรและก่อกองหม้อเหล่านั้นที่อยู่ในมือของพวกเขาให้แตก ²⁰ ทั้งสามกองก็ได้เป่าแตรและก่อกองหม้อเหล่านั้นให้แตก พวกเขาก็ตบเพลิงในมือซ้ายของพวกเขา และถือแตรในมือขวาของพวกเขาเพื่อเป่าแตรนั้น พวกเขาร้องตะโกนว่า "ดาบเพื่อพระยาห์เวห์และเพื่อกิเดโอน"

²¹ ทุกคนก็ยืนอยู่ที่ของเขารอบค่ายนั้น และกองทัพคนมีเดียทั้งหมดก็ได้อึ้งงัน พวกเขาได้ตะโกนและวิ่งหนีไป ²² เมื่อพวกเขาได้เป่าแตรสามร้อยอันนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ดาบของคนมีเดียทุกคนต่อสู้กับเพื่อนของเขา และต่อสู้กับกองทัพทั้งหมดของพวกเขา กองทัพนั้นก็ได้อึ้งงันไปไกลจนถึงเบรซิกทาห์ ทางไปยังเศเรธาห์ ไกลไปจนถึงเขตแดนของอาเบลเมโฮลาห์ ใกล้กับบาท ²³ คนอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี เผ่าอาเซอร์ และเผ่ามนัสเสห์ทั้งหมดก็ได้ถูกเรียกออกมา และพวกเขาก็ได้ไล่ตามคนมีเดียไป

²⁴ กิเดโอนได้ส่งผู้สื่อข่าวออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ได้กล่าวว่า "จงลงไปต่อสู้กับคนมีเดีย และยึดแม่น้ำจอร์แดนไว้ ไกลไปจนถึงเบรซารห์ เพื่อหยุดยั้งพวกเขา" ดังนั้น คนเอเฟราอิมทั้งหมดก็ได้มาชุมนุมกัน และยึดบรรดาลำน้ำนั้นไว้ ไกลไปจนถึงเบรซารห์และแม่น้ำจอร์แดน ²⁵ พวกเขาได้จับเจ้านายสองคนของมีเดียคือ โอเรบกับเศเอบ พวกเขาได้ประหารโอเรบที่ศิลาโอเรบ และพวกเขาก็ได้ประหารเศเอบที่บ่อย่ำอุ้งเศเอบ พวกเขาได้ไล่ตามคนมีเดียไป และพวกเขาก็ได้นำศีรษะของโอเรบและเศเอบมาให้กิเดโอนที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน

Chapter 8

¹ คนเอฟราอิมได้พูดกับกิดโอนว่า "ท่านได้ทำอะไรกับพวกเราเช่นนี้? ท่านไม่ได้เรียกพวกเรา ตอนที่ท่านได้ไปสู้รบกับคนมีเดีย" แล้วพวกเขาก็ได้โต้เถียงกิดโอนอย่างรุนแรง ² กิดโอนจึงตอบพวกเขาว่า "บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ทำอะไรที่จะไปเทียบกับพวกท่านได้หรือ? ผลงุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บตกก็ยิ่งดีกว่าผลงุ่นที่อามีเยเซอร์เก็บเกี่ยวทั้งหมดไม่ใช่หรือ? ³ พระเจ้าได้ประทานชัยชนะแก่พวกท่านเหนือบรรดาเจ้านายของคนมีเดีย คือโอเรบกับเศบ ข้าพเจ้ามีความสามารถอะไรที่จะเทียบกับพวกท่านได้?" เมื่อกิดโอนได้พูดดังนี้ พวกเขาก็หายโกรธ

⁴ กิดโอนได้มายังแม่น้ำจอร์แดนและข้ามแม่น้ำนั้น ทั้งเขาและคนสามร้อยคนที่ได้อยู่กับเขา พวกเขากลับมา แต่พวกเขาก็คงไล่ตามไป ⁵ เขาได้พูดกับชาวเมืองสุคคกัว่า "ขอโปรดให้ขมนมปึงแก่คนที่ติดตามเรามาเถิด เพราะพวกเขากลับมา และข้าพเจ้ากำลังไล่ตามเศบากับคัลมุนนาคนมีเดีย" ⁶ แล้วพวกเจ้านายทั้งหลายจึงได้ตอบว่า "ตอนนี้ มือของเศบากับคัลมุนนาอยู่ในมือของเจ้าแล้วหรือ? ทำไมเราจึงควรให้ขมนมปึงแก่กองทัพของเจ้า?" ⁷ กิดโอนจึงได้ตอบว่า "เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่เราเหนือเศบากับคัลมุนนาแล้ว เราจะฉีกหนังของพวกท่านด้วยหนามในทะเลทรายและพุ่มหนาม"

⁸ เขาได้ขึ้นไปจากที่นั่นไปยังเมืองเปนูเอล และได้พูดกับชาวเมืองที่นั่นอย่างเดียวกัน แต่ชาวเมืองเปนูเอลก็ได้ตอบเขาเหมือนกับชาวเมืองสุคคกั ⁹ เขาจึงได้พูดกับชาวเมืองเปนูเอล และกล่าวว่า "เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอีกครั้งโดยสวัสดิภาพ ข้าพเจ้าจะพึงหอคอยนี้" ¹⁰ ตอนนี้ เศบากับคัลมุนนาได้อยู่ที่การไคร้กับกองทัพของพระองค์ ที่มีประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน คนทั้งหมดก็ยังเหลืออยู่จากกองทัพทั้งหมดของชาวตะวันออก เพราะมีคนที่ได้รับการฝึกฝนในการสู้รบด้วยดาบได้ล้มตายไป 120,000 คน

¹¹ กิดโอนได้ขึ้นไปตามถนนที่พวกอาศัยอยู่ในถิ่นที่ขีดยโครง ผ่านโบธกับโยกเบฮาไป เขาได้ทำให้กองทัพศัตรูนั้นพ่ายแพ้ไป เพราะพวกเขาไม่ได้คิดว่าจะถูกโจมตี ¹² เศบากับคัลมุนนาจึงหนีไป และขณะที่กิดโอนไล่ตามพวกเขาไป เขาได้จับกษัตริย์มีเดียทั้งสองพระองค์คือเศบากับคัลมุนนา และทำให้กองทัพทั้งสี่ของพวกเขาดูแตกตื่น ¹³ กิดโอนบุตรชายของโยอาชกลับมาจากการทำสงครามโดยผ่านมาจากเฮเรส ¹⁴ เขาจึงจับตัวชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นชาวสุคคกั และถามคำถามเขา ชายหนุ่มคนนั้นจึงเขียนชื่อของพวกข้าราชการและพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบเจ็ดคนของเมืองสุคคกั

¹⁵ กิดโอนได้มาหาชาวเมืองสุคคกัและกล่าวว่า "จงดูเศบากับคัลมุนนา คือพวกท่านได้เยาะเย้ยข้าพเจ้า และกล่าวว่า 'เจ้าได้ชนะเศบากับคัลมุนนาแล้วหรือ? เราได้รู้ว่าเราควรจะให้ขมนมปึงแก่กองทัพของเจ้า'" ¹⁶ กิดโอนจึงนำพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นไป และเขาได้ลงโทษชาวเมืองสุคคกัเหล่านั้นด้วยหนามในทะเลทรายและพุ่มหนาม ¹⁷ แล้วเขาก็ได้พึงหอคอยของเมืองเปนูเอลลงมาและประหารชาวเมืองนั้น

¹⁸ แล้วกิดโอนจึงกล่าวกับเศบากับคัลมุนนาว่า "คนเหล่านั้นที่พวกท่านฆ่าที่ภูเขากาโบร์เป็นคนประเภทไหน? พวกเขาตอบว่า "ท่านเป็นอย่างไร พวกเขาก็เป็นอย่างนั้น ทุกคนในพวกเขามองดูเหมือนกับโอรสของกษัตริย์" ¹⁹ กิดโอนจึงกล่าวว่า "พวกเขาเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นพวกบุตรชายของมารดาของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด ถ้าพวกท่านช่วยพวกเราให้มีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็จะไม่ฆ่าพวกท่าน" ²⁰ เขาพูดกับเยเรอร์ (บุตรหัวปีของเขา) "จงลุกขึ้นและประหารพวกเขา" แต่ชายหนุ่มไม่ได้ชักดาบออกมาเพราะเขากลัว เพราะเขายังเป็นเด็กหนุ่ม

²¹ แล้วเศบากับคัลมุนนาจึงกล่าวว่า "ท่านจงลุกขึ้นและประหารพวกเราเองซิ เพราะยิ่งหนุ่มแน่นมากเท่าใด กำลังของเขาก็มากขึ้นเท่านั้น" กิดโอนจึงลุกขึ้นและประหารเศบากับคัลมุนนา เขายังได้เอาเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยวที่อยู่บนคอของอูฐของพวกเขามาด้วย ²² แล้วคนอิสราเอลจึงได้กล่าวกับกิดโอนว่า "ขอจงปกครองเหนือเราเถิด ทั้งท่านและบุตรชายของท่าน และหลานชายของท่าน เพราะท่านได้ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของคนมีเดีย" ²³ กิดโอนจึงตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ปกครองพวกท่าน บุตรชายของข้าพเจ้าก็จะไม่ปกครองพวกท่านเช่นกัน พระยาห์เวห์จะทรงปกครองพวกท่าน"

²⁴ กิดโอนได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ให้ข้าพเจ้าขออย่างหนึ่งจากพวกท่าน ขอให้แต่ละคนในพวกท่านให้ตุ้มหูเหล่านั้นจากของที่รับมาของเขาให้แก่ข้าพเจ้า" (คนมีเดียมีตุ้มหูทองคำ เพราะพวกเขาคือคนอิชมาเอล) ²⁵ พวกเขาตอบว่า "พวกเรายินดีที่จะให้สิ่งเหล่านั้นแก่ท่าน" พวกเขาจึงปูเสื่อคลุมและทุกคนต่างก็โยนตุ้มหูจากของที่รับมาของเขาได้ลงไปในนั้น ²⁶ น้ำหนักของตุ้มหูทองคำที่เขาได้ขอมานี้ 1,700 เซลเกทองคำ นอกจากของที่รับมาได้แล้วยังมีเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยว จี้ห้อยคอ และผ้าสีม่วงที่พวกกษัตริย์มีเดียสวมใส่ และอีกทั้งสร้อยที่คล้องคอพวกอูฐของพวกเขาด้วย

²⁷ กิดโอนทำเอฟโดอันหนึ่งจากตุ้มหูเหล่านั้นและเก็บไว้ในเมืองของเขาในเมืองโอฟราห์ และคนอิสราเอลทั้งหมดก็เล่นผู้โดยการนัสมการเอฟโดนั้นที่นั่น ซึ่งได้กลายมาเป็นกับดักแก่กิดโอนและพวกคนที่อยู่ในบ้านของเขา ²⁸ ดังนั้น คนมีเดียจึงพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอลและพวกเขาก็ไม่ได้เจยยี่ระชนะขึ้นมาอีก ดังนั้น แผ่นดินนั้นก็มีความสุขเป็นเวลาสี่สิบปีในสมัยของกิดโอน ²⁹ เยรูบาอัลบุตรชายของโยอาชก็ได้ไปและอาศัยอยู่ในบ้านของตน

³⁰ กิดโอนได้มีบุตรชายเจ็ดสิบคนที่เป็นเชื้อสายของเขา เพราะเขามีภรรยาหลายคน ³¹ ภรรยาที่น้อยของเขาคืออยู่ในเมืองเซเคม ก็ให้กำเนิดบุตรชายให้แก่เขาด้วย กิดโอนตั้งชื่อให้เขาว่าอามีเลค ³² กิดโอนบุตรชายของโยอาชสิ้นชีวิตเมื่อวัยชราแล้ว และถูกฝังไว้ในเมืองโอฟราห์ในอุโมงค์ฝังศพของโยอาชบิดาของเขา ซึ่งเป็นของตระกูลอามีเยเซอร์

³³ ต่อมาคนที่กิดโอนสิ้นชีวิต คนอิสราเอลก็หันกลับไปอีกและเล่นผู้โดยการนัสมการบรรดาพระบาอัล พวกเขาได้ทำให้บาอัลเบริกเป็นพระของพวกเขา ³⁴ คนอิสราเอลไม่ได้ระลึกถึงการที่จะถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาผู้ได้ทรงช่วยพวกเขาจากมือของศัตรูของ

พวกเขาจากทุกๆ ด้าน ³⁵ พวกเขาไม่ได้รับกษัตริย์ที่มีต่อวงศวานของเยรูบบาล (นั่นคือ กิดโอน) ในการตอบแทนสำหรับการดีทั้งหมดที่เขา
ได้ทำในอิสราเอล

Chapter 9

¹ อาบีเมเลคบุตรชายของเยรูบบาอัลได้ไปหาบรรดาญาติของมารดาของเขาที่เมืองเซเคม และเขาพูดกับพวกเขาและกับตระกูลของครอบครัวของมารดาของเขาทั้งหมดว่า ² "ขอโปรดพูดดังนี้ เพื่อให้พวกผู้นำในเมืองเซเคมทั้งหมดได้ยินว่า 'อย่างไรจะดีกว่ากันสำหรับพวกท่าน ที่จะมียุตรชายของเยรูบบาอัลทั้งหมดเจ็ดสิบคนปกครองเหนือพวกท่าน หรือว่ามีแค่คนเดียวปกครองเหนือพวกท่าน? ขอให้ระลึกด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นกระดูกและเป็นเนื้อของท่าน' ³ บรรดาญาติของมารดาของเขาได้พูดกับพวกผู้นำในเมืองเซเคมให้กับเขา และพวกเขาก็เห็นด้วยที่จะติดตามอาบีเมเลค เพราะพวกเขาได้กล่าวว่า 'เขาเป็นพี่น้องของพวกเรา'"

⁴ พวกเขาจึงให้เงินเจ็ดสิบแผ่นจากวิหารของพระบาอัลเบริกแก่เขา และอาบีเมเลคใช้เงินนั้นไปจ้างพวกคนผู้ซึ่งติดตามเขาที่มีลักษณะเป็นนักแสดงอันธพาล ⁵ อาบีเมเลคไปที่บ้านของบิดาของเขาที่เมืองโอเฟราห์ และบนศิลาแผ่นเดียว เขาฆ่าพี่น้องของเขาทั้งเจ็ดสิบคนที่เป็ดยุตรชายของเยรูบบาอัล เหลือเพียงแต่โยธามที่เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของเยรูบบาอัลเท่านั้น เพราะเขาซ่อนตัวอยู่ ⁶ พวกผู้นำของเมืองเซเคมกับเมืองเบธมิลโลทั้งหมดจึงได้มาชุมนุมกันและพวกเขาก็ไปและตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ ที่ข้างต้นโอ๊กใกล้กับเสานันทิ้งอยู่ในเมืองเซเคม

⁷ เมื่อโยธามทราบเรื่องนี้ เขาก็ไปและยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม เขาตะโกนและพูดกับพวกเขาว่า "พวกเจ้า พวกผู้นำของเมืองเซเคม ขอจงฟังเรา เพื่อที่พระเจ้าจะทรงฟังพวกเจ้า ⁸ ครั้งหนึ่ง ต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเพื่อเจิมต้นกษัตริย์องค์หนึ่งให้ปกครองพวกมัน เพราะพวกมันพูดกับต้นมะกอกว่า 'ขอจงปกครองเหนือพวกเราเถิด' ⁹ แต่ต้นมะกอกตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะเลิกผลิตน้ำมันของฉันที่ใช้ถวายเกียรติแด่บรรดาพระและมนุษย์ เพื่อฉันจะกลับไป และกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ?' ¹⁰ ต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'ขอจงมาและปกครองพวกเราเถิด' ¹¹ แต่ต้นมะเดื่อตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะเลิกผลิตผลที่หวานและดีของฉัน เพื่อฉันจะกลับไป และกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นๆ หรือ?'"

¹² ต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับเถาองุ่นว่า 'ขอจงมาและปกครองเหนือเราเถิด' ¹³ เถาองุ่นจึงตอบพวกมันว่า 'ฉันควรจะหยุดผลิตเหล้าองุ่นใหม่ของฉัน ที่ทำให้บรรดาพระและมนุษย์ชื่นใจ และกลับไป และกวัดแกว่งเหนือต้นไม้อื่นๆ หรือ?' ¹⁴ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงพูดกับต้นพุทธรักษาว่า 'ขอจงมาและปกครองเหนือเราเถิด' ¹⁵ ต้นพุทธรักษาพูดกับต้นไม้เหล่านั้นว่า 'ถ้าพวกเจ้าต้องการเจิมฉันเป็นกษัตริย์เหนือพวกเจ้าจริงๆ แล้วจงมาและหาที่ปลอดภัยภายใต้ร่มเงาของฉันเถิด ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น แล้วก็ขอให้ไฟออกมาจากต้นพุทธรักษาและให้ไฟนั้นเผาผลาญต้นสนสิดาห์แห่งเลบานอนเสีย'"

¹⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ถ้าพวกเจ้าได้กระทำด้วยความจริงใจและซื่อสัตย์แล้ว เมื่อตอนที่พวกเจ้าได้ตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ และถ้าพวกเจ้าทำดีต่อเยรูบบาอัลและครอบครัวของเขา และถ้าพวกเจ้าลงโทษเขาอย่างที่เขาสมควรจะได้รับ ¹⁷ และคิดว่าบิดาของเราได้สู้รบเพื่อพวกเจ้า ได้เสี่ยงชีวิตของเขา และช่วยชีวิตของพวกเจ้าจากมือของคนมีเดียน ¹⁸ แล้ววันนี้พวกเจ้าได้ลุกขึ้นทำร้ายครอบครัวบิดาของเรา และฆ่าบรรดาบุตรชายของเขาทั้งเจ็ดสิบคนบนศิลาแผ่นเดียว แล้วพวกเจ้าตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวใช้มาเป็นกษัตริย์เหนือพวกผู้นำของเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของพวกเจ้า

¹⁹ ถ้าพวกเจ้ากระทำด้วยความซื่อสัตย์และความจริงใจต่อเยรูบบาอัลและครอบครัวของเขา แล้วพวกเจ้าก็ควรจะยินดีกับอาบีเมเลค และให้เขายินดีในพวกเจ้าด้วย ²⁰ แต่ถ้าไม่ใช่อย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลคและเผาผลาญชาวเซเคมและชาวเบธมิลโล และขอให้ไฟออกมาจากชาวเซเคมและชาวเบธมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเถิด" ²¹ โยธามได้หนีไป และเขาไปยังเบเออร์ เขาอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเมืองนั้นอยู่ห่างไกลจากอาบีเมเลคพี่ชายของเขา

²² อาบีเมเลคปกครองเหนืออิสราเอลเป็นเวลาสามปี ²³ พระเจ้าทรงปล่อยวิญญูญาณชั่วให้เข้ามาแทรกแซงระหว่างอาบีเมเลคกับพวกผู้นำของเมืองเซเคม พวกผู้นำของเมืองเซเคมจึงทรยศต่อความไว้วางใจที่พวกเขามีต่ออาบีเมเลค ²⁴ พระเจ้าทรงทำเช่นนี้ เพื่อที่จะแก้แค้นการการุณกรรมที่ได้ทำกับบุตรชายของเยรูบบาอัลทั้งเจ็ดสิบคน และอาบีเมเลคซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาที่จะต้องรับผิดชอบต่อการประหารพวกเขา และชาวเมืองเซเคมก็ต้องรับผิดชอบ เพราะพวกเขาได้ช่วยอาบีเมเลคประหารพี่น้องของเขา

²⁵ ดังนั้น พวกผู้นำของเมืองเซเคมจึงวางคนเพื่อฆ่าคนบนยอดเขาที่พวกเขาสามารถซ่อนตัวได้ และพวกเขาได้ปล้นทุกคนที่ผ่านไปมาตามถนนนั้น เรื่องนี้มีการรายงานต่ออาบีเมเลคให้ทราบ ²⁶ กาอัลบุตรชายของเอเบดมากับบรรดาญาติของเขา และพวกเขาก็ไปเมืองเซเคม พวกผู้นำของเมืองเซเคมมีความมั่นใจในตัวเขา ²⁷ พวกเขาจึงออกไปยังทุ่งนา และเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่น และพวกเขาย้ายผลองุ่นเหล่านั้น พวกเขาจัดงานเลี้ยงในวิหารของพระของพวกเขาก็ซึ่งพวกเขาได้กินและดื่ม และพวกเขาก็สาปแช่งอาบีเมเลค

²⁸ กาอัลบุตรชายของเอเบดกล่าวว่า "อาบีเมเลคเป็นใคร และเซเคมเป็นใครที่เราต้องรับใช้เขา? เขาไม่ใช่บุตรชายของเยรูบบาอัลหรือ? เหตุใดไม่ใช้เจ้าเมืองของเขาหรือ? จงรับใช้คนฮาโมรบิดาของเซเคมเถิด ทำไมเราจึงต้องรับใช้อาบีเมเลค? ²⁹ ข้าต้องการให้ชนชาตินี้อยู่ภายใต้คำสั่งของข้า แล้วข้าจะถอดอาบีเมเลคออก ข้าจะพูดกับอาบีเมเลคว่า 'จงเรียกกองทัพอองเจ้ามา'" ³⁰ เมื่อเศบูลเจ้าเมืองนั้น ได้ยินถ้อยคำที่กาอัลบุตรชายของเอเบดได้กล่าว ความโกรธของเขาก็พลุ่งขึ้น

³¹ เขาส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคเพื่อที่จะหลอกลวงว่า "ดูสิ กาอัลบุตรชายของเอเบดและบรรดาญาติของเขากำลังมาที่เมืองเซเคม และพวกเขากำลังยุยงให้เมืองนั้นต่อสู้กับท่าน ³² บัดนี้ ขอจงลุกขึ้นในตอนกลางคืน ท่านและพวกทหารที่ไปกับท่าน และเตรียมการซ่อนตัวในทุ่งนา ³³ พอถึงตอนเช้า ท่านก็ควรออกติดตามของของลูกขึ้นแต่เช้าตรู่และบุกเข้าโจมตีเมืองนั้น เมื่อเขาและประชาชนของเขามาต่อสู้อยู่กับท่าน ก็จงทำตามที่ท่านสามารถทำได้กับพวกเขาเถิด"

34 ดังนั้น อาบีเมเลค ทั้งเขาและพวกคนที่อยู่กับเขาจึงลุกขึ้นในตอนกลางคืน และพวกเขาแบ่งออกเป็นสี่กองซ่อนคอยโจมตีชาวเซเคมอยู่ 35 กาอัลบุตรชายของเอเบดได้ออกไปและยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น อาบีเมเลคและพวกคนที่อยู่กับเขาคือออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขา 36 เมื่อกาอัลเห็นคนเหล่านั้น เขาจึงพูดกับเศบูลว่า "ดูสิ คนเหล่านั้นกำลังลงมาจากยอดเขา" เศบูลตอบเขาว่า "ท่านกำลังเห็นเงาของภูเขาเป็นเหมือนกับคน" 37 กาอัลพูดขึ้นอีกและกล่าวว่า "ดูสิ คนเหล่านั้นกำลังลงมาในตรงกลางแผ่นดินนั้น และกองหนึ่งกำลังมาทางต้นโอ๊กแห่งผู้ทำนาย"

38 แล้วเศบูลพูดกับเขาว่า "ตอนนี้ ถ้อยคำที่โอวอดของท่านอยู่ที่ไหน ท่านผู้ที่ได้พูดว่า 'อาบีเมเลคคือใครที่เราต้องรับใช้เขา?' คนพวกนี้ไม่ใช่พวกคนที่ท่านได้ดูหมิ่นหรือ? จงออกไปเดี๋ยวนี้และสู้รบกับพวกเขา" 39 กาอัลจึงได้ออกไปและเขาได้นำหน้าชาวเซเคมไป และเขาได้สู้รบกับอาบีเมเลค

40 อาบีเมเลคก็ไล่ตามเขามา และกาอัลก็หนีไปต่อหน้าเขา คนมากมายได้บาดเจ็บล้มตายข้างหน้าทางเข้าประตูเมืองนั้น 41 อาบีเมเลคได้อยู่ในอารูมาห์ เศบูลได้ขับไล่กาอัลและพวกญาติๆ ของเขาออกไปจากเมืองเซเคม

42 วันต่อมา ชาวเซเคมจึงออกไปยังทุ่งนา และรายงานเรื่องนี้ต่ออาบีเมเลค 43 เขาจึงนำคนของเขาไปด้วยโดยแบ่งพวกเขาเป็นสามกอง และพวกเขาซ่อนคอยโจมตีอยู่ในทุ่งนา เขามองดูและเห็นคนเหล่านั้นกำลังออกมาจากเมืองและเขาก็โจมตีกองหนึ่งและฆ่าพวกเขา 44 อาบีเมเลคและพวกกองทหารที่อยู่กับเขาเข้าโจมตีและปิดทางเข้าประตูเมืองนั้น กองทหารอีกสองกองได้โจมตีทุกคนที่อยู่ในทุ่งนานั้นและประหารพวกเขา

45 อาบีเมเลคสู้รบกับเมืองนั้นตลอดวันนั้น เขายึดเมืองนั้น และฆ่าประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น เขาพังกำแพงของเมืองนั้นและหว่านเกลือลงในเมืองนั้น 46 เมื่อพวกผู้นำทั้งหมดของป้อมปราการแห่งเมืองเซเคมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาจึงเข้าไปในที่กำบังเข้มแข็งของวิหารพระเอลเบริก 47 อาบีเมเลครับแจ้งว่าพวกผู้นำทั้งหมดได้ไปชุมนุมกันอยู่ที่ป้อมปราการแห่งเซเคม อาบีเมเลคจึงไปยังภูเขาศิโมน เขาและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขา 48 อาบีเมเลคเอาขวานอันหนึ่งไปและตัดกิ่งไม้ เขาเอามันไว้ที่บ่าของเขาและสั่งพวกคนที่อยู่กับเขาว่า "เมื่อพวกเจ้าได้เห็นเรากำลังทำอะไร ก็จงรีบทำตามที่เราได้ทำ"

49 ดังนั้น ทุกคนจึงตัดกิ่งไม้และทำตามอาบีเมเลค พวกเขาได้สุ่มกิ่งไม้เหล่านั้นไว้ที่กำแพงของป้อมปราการ และพวกเขาก็จุดไฟ เพื่อให้คนทั้งหมดที่อยู่ในป้อมปราการแห่งเซเคมที่มีประมาณหนึ่งพันคนทั้งผู้ชายและผู้หญิงตายด้วย 50 แล้วอาบีเมเลคไปที่เมืองเรเบส และตั้งค่ายสู้รบกับเมืองเรเบสและยึดเมืองนั้นได้ 51 แต่มีป้อมปราการที่แข็งแรงในเมืองนั้น และพวกชายและพวกผู้หญิงทั้งหมดและพวกผู้นำของเมืองก็ได้หนีไปยังป้อมปราการนั้นและปิดประตูยังตัวเองไว้ข้างใน แล้วพวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคาของป้อมปราการนั้น

52 อาบีเมเลคได้มาที่หอรบนั่นและโจมตีป้อมปราการนั้น และเขาขึ้นไปใกล้ประตูของป้อมปราการเพื่อจะเผาป้อมปราการนั้น 53 แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ทุ่มไม้หินลงมาบนศีรษะของอาบีเมเลค และมันก็ทำให้กะโหลกของเขาแตก 54 แล้วเขาจึงรีบเรียกชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขามา และได้บอกเขาว่า "จงซักถามของเจ้าออกมาและฆ่าเราเสีย เพื่อจะไม่มีใครพูดเกี่ยวกับเราว่า 'ผู้หญิงคนหนึ่งได้ฆ่าเขา'" ดังนั้น ชายหนุ่มคนนั้นก็ได้แทงเขาจนทะลุ และเขาก็สิ้นชีวิต

55 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคได้สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาจึงกลับบ้านไป 56 ดังนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงแก้แค้นความชั่วร้ายของอาบีเมเลคที่เขาได้ทำกับบิดาของเขาในการฆ่าพี่น้องของเขาทั้งเจ็ดสิบคน 57 พระเจ้าทรงทำให้ความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเซเคมกลับไปสนองศีรษะของพวกเขาเอง และคำสาปแช่งของโยธามบุตรชายของเยรูบบาอัลก็ได้มาเหนือพวกเขา

Chapter 10

- ¹ ต่อจากอาบีเมเลค โกลาบุตรชายของปูลาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโดโด ชาวอิสราเอลผู้ที่ได้อาศัยอยู่ในเมืองซามาร์ ในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมได้ลุกขึ้นเพื่อปลดปล่อยคนอิสราเอล ² เขาได้วินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสามปี เขาสิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองซามาร์
- ³ ต่อจากเขา คือยาอีร์คนกิเลอาด เขาได้วินิจฉัยอิสราเอลสี่สิบสองปี ⁴ เขามีบุตรชายสามสิบคนผู้ที่ได้ฆ่าสามสิบตัว และพวกเขามีเมืองสามสิบเมืองที่อยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ซึ่งถูกเรียกว่าชาวโวกยาอีร์จนถึงทุกวันนี้ ⁵ ยาอีร์สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในเมืองคาโมน
- ⁶ คนอิสราเอลได้เพิ่มความชั่วร้ายในสิ่งที่พวกเขาทำมากขึ้นในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และนมัสการบรรดาพระบาอัล พระอัชโทเรท พระของอาร์ม พระของไซดอน พระของโมอับ พระของชาวอัมโมน และพระของคนฟีลิสเตีย พวกเขาจะทิ้งพระยาห์เวห์และไม่ได้นมัสการพระองค์อีกต่อไป ⁷ พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล และพระองค์จึงทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียและในมือของคนอัมโมน
- ⁸ พวกเขาบีบบังคับและข่มเหงคนอิสราเอลในปีนั้น และพวกเขาย่ำเหงคนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนในแผ่นดินของคนอโมไรต์ที่อยู่ในกิเลอาดเป็นเวลาสิบแปดปี ⁹ แล้วคนอัมโมนจึงข้ามมายังอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนเพื่อสู้รบกับยูดาห์ กับเบนยามิน และกับวงศ์วานของเอเฟราอิม ดังนั้น คนอิสราเอลจึงได้รับความทุกข์ยากอย่างยิ่ง
- ¹⁰ แล้วคนอิสราเอลได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ทูลว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์แล้ว เพราะพวกข้าพระองค์ได้ละทิ้งพระเจ้าของพวกข้าพระองค์และได้นมัสการบรรดาพระบาอัล" ¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เราไม่ได้ช่วยกู้พวกเจ้าให้รอดพ้นจากคนอียิปต์ คนอโมไรต์ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย ¹² และจากคนไซดอนด้วยหรือ? คนอามาเลขและคนมาโอนได้ข่มเหงพวกเจ้า พวกเจ้าร้องทูลต่อเรา และเราก็ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของพวกเข"
- ¹³ แต่พวกเจ้ากลับละทิ้งเราอีก และนมัสการพระอื่นๆ ด้วยเหตุนี้ เราจะปลดปล่อยพวกเจ้าอีกต่อไป ¹⁴ จงไปและร้องขอพระต่างๆ ที่พวกเจ้าได้นมัสการ ให้พวกเขาช่วยพวกเจ้าตอนที่พวกเจ้าได้รับความยากลำบากเกิด" ¹⁵ คนอิสราเอลทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำแก่พวกข้าพระองค์ตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ แต่ขอทรงโปรดช่วยเราในวันนี้ด้วยเถิด"
- ¹⁶ พวกเขาทำจัดพระต่างดาวต่างๆ ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาออกไป และพวกเขานมัสการพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงทนต่อทุกข์ยากลำบากของอิสราเอลไม่ได้อีกต่อไป ¹⁷ แล้วคนอัมโมนก็ได้มาชุมนุมกัน และตั้งค่ายในกิเลอาด คนอิสราเอลก็ได้มาชุมนุมกันและตั้งค่ายของพวกเขามีสปาค ¹⁸ พวกผู้นำอิสราเอลของชาวกิเลอาดพูดกันว่า "ใครจะเป็นคนที่เริ่มออกไปสู้รบกับคนอัมโมนก่อน? เขาจะได้เป็นผู้นำเหนือคนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในกิเลอาด"

Chapter 11

¹ ในตอนนั้น เยฟราห์คนกิเลอาดได้เป็นนักรบผู้กล้าหาญ แต่เขาเป็นบุตรชายของหญิงโสเภณี กิเลอาดเป็นบิดาของเขา ² ภรรยาของกิเลอาดยังได้ให้กำเนิดบุตรชายของเขาอีกหลายคน เมื่อพวกบุตรชายของภรรยาของเขาเติบโตขึ้น พวกเขาก็ขับไล่เยฟราห์ให้ออกจากบ้าน และกล่าวกับเขาว่า "เจ้าจะไม่มีส่วนในมรดกใดๆ ของครอบครัวของเรา เจ้าเป็นลูกของหญิงอื่น" ³ ดังนั้น เยฟราห์จึงหนีไปจากพี่น้องของเขา และอาศัยอยู่ในแผ่นดินโทบ พวกนักเลงอันธพาลจึงได้เข้าร่วมกับเยฟราห์ พวกเขาและไปกับเขา

⁴ หลายวันต่อมา คนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล ⁵ ขณะที่คนอัมโมนทำสงครามกับคนอิสราเอลอยู่นั้น พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดก็ได้ไปพาเยฟราห์กลับมาจากแผ่นดินโทบ ⁶ พวกเขาคุยกับเยฟราห์ว่า "จงกลับมาและเป็นผู้นำของพวกเราเถิด เพื่อที่พวกเราจะต้องสู้กับคนอัมโมนได้"

⁷ เยฟราห์ได้คุยกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "พวกท่านเกลียดชังข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าให้ออกจากบ้านของบิดาของข้าพเจ้า บัดนี้ ทำไมพวกท่านจึงมาหาข้าพเจ้า ตอนทีพวกท่านอยู่ในความยากลำบากเล่า?" ⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดตอบเยฟราห์ว่า "นั่นคือสาเหตุที่พวกเราเกลี้ยกล่อมท่านในตอนนี้อย่างยิ่ง ขอจงมาช่วยพวกเราและสู้รบกับคนอัมโมน และท่านจะได้เป็นผู้นำเหนือทุกคนที่อาศัยอยู่ในกิเลอาด"

⁹ เยฟราห์จึงกล่าวกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ถ้าพวกท่านพาข้าพเจ้ากลับไปบ้านอีก เพื่อสู้รบกับคนอัมโมน และถ้าหากพระยาห์เวห์ประทานให้ พวกเรามีชัยชนะเหนือพวกเขา ข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำของพวกท่าน" ¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดกล่าวกับเยฟราห์ว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานระหว่างพวกเรา ถ้าหากพวกเราไม่ได้ทำอย่างที่พวกเราพูด" ¹¹ ดังนั้น เยฟราห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนจึงได้ยกเขาให้เป็นผู้นำและผู้บัญชาการเหนือพวกเขา เยฟราห์ได้กล่าวซ้ำอีกครั้งถึงสัญญาที่ตนได้ทำ เมื่อเขาอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ในเมืองมิสปาห์

¹² แล้วเยฟราห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมน ถามว่า "ความขัดแย้งระหว่างพวกเราครั้งนี้คืออะไร? ทำไมท่านจึงได้มาพร้อมกองทหาร เพื่อยึดเอาแผ่นดินของเรา?" ¹³ กษัตริย์ของชาวอัมโมนได้ตอบกับผู้สื่อสารของเยฟราห์ว่า "เพราะตอนที่อิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ พวกเราได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงยิบบอช ข้ามาถึงแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้ จงคืนแผ่นดินเหล่านั้นให้กับเราอย่างสันติ"

¹⁴ เยฟราห์ส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์ของชาวอัมโมนอีกครั้ง ¹⁵ และเขากล่าวว่า "นี่เป็นถ้อยคำที่เยฟราห์พูด อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินโมอับ และแผ่นดินของคนอัมโมน ¹⁶ แต่พวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์ และอิสราเอลได้เดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารไปยังทะเลแดง และไปยังคาเดช"

¹⁷ เมื่ออิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กล่าวว่า 'ขอโปรดให้เราเดินทางผ่านแผ่นดินของท่านไปเถิด' กษัตริย์แห่งเอโดมก็ไม่ฟัง พวกเขาก็ยังส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์แห่งโมอับด้วย แต่เขาปฏิเสธ ดังนั้น อิสราเอลจึงยังคงอยู่ที่คาเดช ¹⁸ แล้วพวกเขาได้เดินทางผ่านไปผ่านถิ่นทุรกันดาร และหนีไปจากแผ่นดินเอโดมและแผ่นดินโมอับ และพวกเขาไปตามทางด้านทิศตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และพวกเขาตั้งค่ายบนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำอารโน แต่พวกเขาไม่ได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะแม่น้ำอารโนเป็นพรมแดนของโมอับ

¹⁹ คนอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปยังสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ปกครองในเมืองเฮชบอน คนอิสราเอลคุยกับเขาว่า 'ขอกรุณาให้เราเดินทางผ่านแผ่นดินของท่านไปยังที่ซึ่งเป็นแผ่นดินของเราเถิด' ²⁰ แต่สิโหนไม่ได้ไว้วางใจให้คนอิสราเอลเดินทางผ่านเขตแดนของเขาไป ดังนั้น สิโหนจึงระดมกองทัพของเขาทั้งหมดมารวมกัน และยกกองทัพไปยังยาฮาซ และเขาสู้รบกับคนอิสราเอลที่นั่น

²¹ แล้วพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงมอบสิโหนพร้อมกับประชาชนของเขาทั้งหมดไว้ในมือของอิสราเอล และชนะพวกเขา ดังนั้น อิสราเอลจึงได้ยึดดินแดนทั้งสี่ของคนที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น ²² พวกเขายึดครองทุกสิ่งทุกอย่างในเขตแดนของคนอาโมไรต์ ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงยิบบอช และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน

²³ จากนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงขับไล่คนอาโมไรต์ไปพ้นหน้าประชากรของพระองค์ บัดนี้ ท่านควรจะยึดครองแผ่นดินของพวกเขารึ? ²⁴ ท่านจะไม่ไปยึดครองแผ่นดินที่พระเคโมช พระของท่านได้มอบให้แก่ท่านหรือ? ดังนั้น แผ่นดินใดก็ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ประทานแก่เรา เราจะยึดครอง ²⁵ บัดนี้ ท่านดีกว่ามาลาคนบุตรชายของศิปโปร กษัตริย์โมอับจริงหรือ? เขากล้าที่จะโกรธกับคนอิสราเอลหรือ? เขาเคยได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลหรือ?

²⁶ ในขณะที่คนอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในเมืองเฮชบอนและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้นเป็นเวลาสามร้อยปี และในเมืองอารเอร์และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น และในทุกๆ เมืองที่อยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโน แล้วทำไมท่านจึงไม่ยึดเอาเมืองเหล่านั้นคืนไปในช่วงเวลานั้น? ²⁷ ข้าพเจ้าไม่เคยทำผิดต่อท่าน แต่ท่านกำลังทำผิดต่อข้าพเจ้าที่มาโจมตีข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษา จะทรงตัดสินความระหว่างคนอิสราเอลกับคนอัมโมนในวันนี้" ²⁸ แต่กษัตริย์ของอัมโมนได้ปฏิเสธคำเตือนที่เยฟราห์ได้ส่งมาให้เขา

²⁹ แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือเยฟราห์ และเขาก็เดินทางผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์ และผ่านไปยังเมืองมิสปาห์ของกิเลอาด และจากเมืองมิสปาห์ของกิเลอาด เขาได้เดินทางผ่านคนอัมโมน ³⁰ เยฟราห์ได้ปฏิบัติตามต่อพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า "ถ้าหากพระองค์ประทานชัยชนะแก่ข้าพระองค์เหนือคนอัมโมน ³¹ แล้วใครก็ตามที่ออกมาจากประตูของบ้านของข้าพระองค์เพื่อมาต้อนรับข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนโดยสวัสดิภาพ คนนั้นก็จะเป็นของพระยาห์เวห์ และข้าพระองค์จะถวายคนนั้นเป็นเครื่องเผาบูชา"

³² ดังนั้น เยฟราห์จึงได้เดินทางไปยังคนอัมโมนเพื่อสู้รบกับพวกเขา พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่เขา ³³ เขาได้โจมตีคนเหล่านั้น และทำให้เกิดการสังหารครั้งยิ่งใหญ่ ตั้งแต่อารเอร์ไปไกลถึงมินนิค คือยัสึบเมือง และไปยังจาเบลเครามิม ดังนั้น คนอัมโมนจึงอยู่ภายใต้อำนาจของคนอิสราเอล

³⁴ เยฟธาห์ได้กลับมาถึงบ้านของเขาที่เมืองมิสปาห์ และที่นั่น บุตรหญิงของเขาก็ได้ถือรำมะนาและเต้นรำออกมาต้อนรับเขา เธอยังเป็นเด็กอยู่ และนอกจากเธอแล้ว เขาก็ไม่มีทั้งบุตรชายหรือบุตรหญิงอีกเลย ³⁵ ทันทีที่เขาได้เห็นเธอ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาและได้กล่าวว่า "โอ...ลูกสาวของพ่อ เจ้าได้ทำให้พ่อโศกเศร้ายิ่งนัก เพราะเจ้าได้เป็นผู้ที่ทำให้พ่อเจ็บปวด เพราะพ่อได้ปฎิญาณต่อพระยาห์เวห์ไว้แล้ว และพ่อไม่สามารถคืนค่าสัญญาของพ่อได้"

³⁶ เธอจึงได้กล่าวว่า "พ่อของลูก เมื่อพ่อได้ปฎิญาณต่อพระยาห์เวห์แล้ว ก็จงทำทุกอย่างตามที่พ่อได้สัญญาไว้เถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำการแก่คนต่อคนอันมั่นคงดุของพ่อให้กับพ่อแล้ว" ³⁷ เธอกล่าวกับบิดาของเธอว่า "ขอให้พ่อรักษาสัญญานี้แก่ลูก ขอปล่อยให้ลูกอยู่ตามลำพังสักสองเดือน เพื่อที่ลูกจะจากไปและลงไปยังภูเขา และคร่ำครวญถึงพรหมจารีของลูก ทั้งลูกกับเพื่อนๆ ของลูก"

³⁸ เขากล่าวว่า "จงไปเถิด" เขาได้ส่งเธอไปเป็นเวลาสองเดือน เธอได้จากเขาไป ทั้งเธอกับเพื่อนๆ ของเธอ และพวกเธอได้คร่ำครวญถึงพรหมจารีของเธอในภูเขา ³⁹ เมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอจึงกลับมาหาบิดาของเธอ ผู้ที่ได้ทำกับเธอตามสัญญาที่เขาปฎิญาณไว้ ในเวลานั้น เธอไม่เคยหลับนอนกับชายใดเลย และเรื่องนี้จึงกลายมาเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ⁴⁰ ที่ทุกๆ ปี พวกบุตรหญิงของอิสราเอล จะเล่าเรื่องราวของบุตรหญิงของเยฟธาห์คนก็เลอาดเป็นเวลาสี่วัน

Chapter 12

¹ มีเสียงเรียกออกไปถึงคนเอฟราอิม พวกเขาจึงได้ยกข้ามมาทางศาโพนและกล่าวกับเยฟราห์ว่า "ทำไมท่านจึงได้ยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน แล้วไม่ได้เรียกพวกเราไปกับท่านด้วย? พวกเราจะเผาบ้านของท่านให้พังลงมากับท่านเสีย" ² เยฟราห์จึงตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้ากับประชาชนของข้าพเจ้าอยู่ในการสู้รบครั้งใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ได้ไปช่วยข้าพเจ้าพ้นจากพวกเขา" ³ เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านไม่ได้ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเสียชีวิตด้วยกำลังของข้าพเจ้าเอง และยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน และพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ข้าพเจ้า ทำไมพวกท่านจึงได้มาสู้รบกับข้าพเจ้าในวันนี้?"

⁴ เยฟราห์จึงรวบรวมคนกิเลอาดทั้งหมด และเขาก็ได้สู้รบกับเอฟราอิม คนกิเลอาดโจมตีคนเอฟราอิม เพราะพวกเขาพูดกันว่า "เจ้าพวกคนกิเลอาดเป็นพวกคนสืบทอดในเอฟราอิม ทั้งในเอฟราอิมและมนัสเสห์" ⁵ คนกิเลอาดยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนที่ข้ามไปยังเอฟราอิมไว้ได้ เมื่อมีคนเอฟราอิมที่รอดชีวิตคนใดได้กล่าวว่า "ขอให้เราข้ามแม่น้ำไปเถิด" คนกิเลอาดก็จะถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือเปล่า?" ถ้าเขาได้ตอบว่า "ไม่ใช่" ⁶ แล้วพวกเขาก็จะพูดกับคนนั้นว่า "จงพูดคำว่า ซิบโบล" และถ้าเขาได้พูดว่า "ซิบโบล" (เพราะเขาไม่สามารถออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง) คนกิเลอาดก็จะจับกุมและฆ่าคนนั้นที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ในเวลานั้น คนเอฟราอิมได้ถูกประหารสี่หมื่นสองพันคน

⁷ เยฟราห์ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลหกปี แล้วเยฟราห์ได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองหนึ่งในบรรดาเมืองของกิเลอาด ⁸ ต่อจากเยฟราห์คือ อับชาน ชาวเบรเลเฮมได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล ⁹ เขามีบุตรชายสามสิบคน เขาได้ยกบุตรหญิงสามสิบคนให้แต่งงานออกไป และเขาได้รับเอาบุตรหญิงสามสิบคนของคนอื่นจากนอกเผ่ามาให้กับบรรดาบุตรชายของตน เขาวินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาเจ็ดปี ¹⁰ อับชานได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เบรเลเฮม

¹¹ หลังจากอับชาน เอโลนคนเศบูลุนได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล เขาวินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสิบปี ¹² เอโลนคนเศบูลุนได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในอัยยาโลนในแผ่นดินเศบูลุน ¹³ ต่อจากเอโลน คืออับโดนบุตรชายของอิลเอลชาวปารานได้ทำหน้าที่เป็นผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอล ¹⁴ เขามีบุตรชายสี่สิบคนและมีหลานชายสามสิบคน พวกเขาได้ฆ่าเจ็ดสิบตัว และเขาวินิจฉัยเหนืออิสราเอลเป็นเวลาแปดปี ¹⁵ อับโดนบุตรชายของอิลเอลชาวปารานได้สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในปารานในแผ่นดินเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเล

Chapter 13

¹ คนอิสราเอลก็ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก และพระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียเป็นเวลาสี่สิบปี ² มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองโคราห์ในตระกูลของเผ่าดาน ชื่อของเขาคือมาโนอาห์ ภรรยาของเขาไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ และดังนั้น นางจึงไม่มีบุตร

³ กูตของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏต่อผู้หญิงคนนั้น และกล่าวกับนางว่า "ดูเถิด เจ้าไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ และเจ้าไม่ได้ให้กำเนิดบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์ และเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย ⁴ บัดนี้ จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และอย่ากินสิ่งใดที่เป็นมลทิน ⁵ ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และเจ้าให้กำเนิดบุตรชาย อย่าใช้มือไต่โคนบนศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเปรี๊ยะแด่พระเจ้าตั้งแต่วินาทีแรก และเขาจะเริ่มปลดปล่อยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย"

⁶ แล้วผู้หญิงคนนั้นจึงมาบอกกับสามีของนางว่า "คนของพระเจ้าได้มาหาฉัน และลักษณะของท่านเป็นเหมือนกับกูตของพระเจ้า น่ากลัวยิ่งนัก ฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่ได้บอกชื่อของท่านแก่ฉัน ⁷ ท่านได้พูดกับฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์ และเจ้าจะให้กำเนิดบุตรชาย' ดังนั้นแล้ว จงอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และอย่ากินอาหารที่กฎบัญญัติประกาศว่าเป็นมลทิน เพราะเด็กคนนี้จะเปรี๊ยะแด่พระเจ้าตั้งแต่วินาทีแรกที่อยู่ในครรภ์ของเจ้าจนถึงวันตายของเขา"

⁸ แล้วมาโนอาห์ก็ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า "โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดให้ผู้ชายคนที่พระองค์ทรงส่งมานั้นมาหาพวกเราอีกครั้งเกิด เพื่อที่ท่านจะสอนเราถึงสิ่งที่เราต้องทำเพื่อเด็กที่จะเกิดมาในอีกไม่นานนี้" ⁹ พระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของมาโนอาห์ และกูตของพระเจ้าได้มาหาผู้หญิงคนนั้นอีกครั้ง ในขณะที่นางกำลังนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่กับนาง ¹⁰ ดังนั้นผู้หญิงคนนั้นจึงได้รับวังมาบอกสามีของนางว่า "ดูเถิด ผู้ชายคนนั้น คนที่มาหาฉันเมื่อวันก่อนได้ปรากฏต่อฉัน"

¹¹ มาโนอาห์จึงได้ลุกขึ้นและตามภรรยาของเขาไป เมื่อเขาได้มาถึงผู้ชายคนนั้น เขาได้ถามว่า "ท่านเป็นผู้ชายที่ได้พูดกับภรรยาของข้าพเจ้าหรือ?" ผู้ชายคนนั้นตอบว่า "เราเป็นผู้นั้น" ¹² ดังนั้น มาโนอาห์จึงได้กล่าวว่า "บัดนี้ ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นจริงเถิด จะมีข้อปฏิบัติอะไรบ้างสำหรับเด็กคนนี้ และเขาจะทำงานอะไร?" ¹³ กูตของพระยาห์เวห์ได้ตอบมาโนอาห์ว่า "นางต้องระวังที่จะทำทุกอย่างตามที่เราได้บอกนางแล้ว ¹⁴ นางจะกินสิ่งที่มาจากเถาองุ่นไม่ได้ และอย่าให้นางกินอาหารที่กฎบัญญัติได้ประกาศว่าเป็นมลทิน นางจะต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่เราได้สั่งนางให้ทำ"

¹⁵ มาโนอาห์จึงกล่าวกับกูตของพระยาห์เวห์ว่า "ขอท่านโปรดอยู่ที่นี้สักพักเถิด เพื่อให้เวลาแก่ข้าพเจ้าที่จะเตรียมลูกแพะสักตัวหนึ่งให้แก่ท่าน"

¹⁶ กูตของพระยาห์เวห์กล่าวกับมาโนอาห์ว่า "ถึงแม้ว่าเราอยู่ เราก็จะไม่กินอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าเตรียมเครื่องเผาบูชา ก็จงถวายแด่พระยาห์เวห์เถิด" (มาโนอาห์ไม่รู้ว่าท่านเป็นกูตของพระยาห์เวห์) ¹⁷ มาโนอาห์ได้ถามกูตของพระยาห์เวห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เพื่อพวกเราจะได้ให้เกียรติแก่ท่านเมื่อถ้อยคำของท่านเป็นจริง?" ¹⁸ กูตของพระยาห์เวห์ได้ตอบเขาว่า "เจ้าถามชื่อของเราทำไม? ชื่อของเราคืออัศจรรย์"

¹⁹ มาโนอาห์ได้นำลูกแพะพร้อมกับเครื่องธัญบูชา และถวายเป็นเครื่องบูชาเหล่านั้นแด่พระยาห์เวห์บนศิลาที่นั่น กูตองค์นั้นได้ทำสิ่งอัศจรรย์ ในขณะที่มาโนอาห์กับภรรยาของเขากำลังเฝ้ามองอยู่ ²⁰ เมื่อเปลวไฟพุ่งจากแท่นบูชาขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และกูตของพระยาห์เวห์ก็ได้อัปไปบนเปลวไฟของแท่นบูชาที่นั่น มาโนอาห์กับภรรยาของเขาได้เห็นเหตุการณ์นี้และชนเหล่านั้นลงถึงพื้นดิน ²¹ กูตของพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ปรากฏต่อมาโนอาห์หรือภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงรู้ว่าท่านคือกูตของพระยาห์เวห์ ²² มาโนอาห์จึงกล่าวกับภรรยาของเขาว่า "พวกเราคงจะตายแน่ๆ เพราะพวกเราได้เห็นพระเจ้า"

²³ แต่ภรรยาของเขากล่าวกับเขาว่า "ถ้าหากพระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะประหารพวกเรา พระองค์คงจะไม่ทรงรับเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญบูชาที่พวกเราได้ถวายแด่พระองค์ พระองค์ก็คงจะไม่ทรงสำแดงให้เราเห็นสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ หรือพระองค์ก็คงจะไม่ทรงให้พวกเราได้ยินเสียงเหล่านี้เวลานี้" ²⁴ หลังจากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็ให้กำเนิดบุตรชาย และเรียกชื่อของเข่ว่าแซมสัน เด็กคนนั้นก็เติบโตขึ้น และพระยาห์เวห์ได้ทรงอวยพรพระเจ้า ²⁵ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงเริ่มสำแดงเขาในนาเบเนธาน ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองโคราห์กับเมืองเอชกาโอะ

Chapter 14

¹ แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และที่นั่นเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งในบรรดาบุตรหญิงของคนฟิลิสเตีย ² เมื่อเขากลับมา เขาได้บอกกับบิดาและมารดาของเขาว่า "ลูกได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งในบรรดาบุตรหญิงของคนฟิลิสเตียในเมืองทิมนาห์ บัดนี้ ขอเธอให้เป็นภรรยาของลูกเถิด"

³ บิดากับมารดาของเขาพูดกับเขาว่า "ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในบรรดาบุตรหญิงของบรรดาญาติของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติทั้งหมดของพวกเราแล้วหรือ? เจ้าจึงจะไปรับผู้หญิงจากคนฟิลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสู่หนัตมาเป็นภรรยา" แซมสันจึงกล่าวกับบิดาของเขาว่า "ขอเธอให้ลูกเถิด เพราะเมื่อลูกเห็นเธอ ลูกพอใจเธอมาก" ⁴ แต่บิดากับมารดาของเขาไม่ได้ทราบว่าเรื่องนี้ได้มาจากพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะสร้างความขัดแย้งกับคนฟิลิสเตีย (เพราะในเวลานั้น คนฟิลิสเตียกำลังปกครองอิสราเอลอยู่)

⁵ แล้วแซมสันจึงลงไปยังเมืองทิมนาห์พร้อมกับบิดาและมารดาของเขา และพวกเขาได้มาถึงสวนองุ่นในเมืองทิมนาห์ และดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งออกมาและคำรามใส่เขา ⁶ กันใดนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้มาสถิตเหนือเขา แล้วเขาได้ฉีกสิงโตตัวนั้นเหมือนอย่างฉีกลูกแพะด้วยมือเปล่า แต่เขาไม่ได้บอกบิดาและมารดาของเขาถึงสิ่งที่เขาได้ทำไป ⁷ เขาจึงไปและพูดกับผู้หญิงคนนั้น และเมื่อเขามองดูเธอ แซมสันก็ยังพอใจเธอมาก

⁸ ไม่กี่วันต่อมา เมื่อเขากลับมาเพื่อแต่งงานกับเธอ เขาได้แวะไปดูซากสิงโตตัวนั้น และดูสิ มีฝัองหนึ่งมาทำรังและมีน้ำผึ้งในซากสิงโตตัวนั้น ⁹ เขาได้กวาดน้ำผึ้งนั้นไว้ในมือของเขา และเดินทางต่อไป เขาเดินไปกินไป เมื่อเขามาถึงที่ซึ่งบิดาและมารดาของเขาอยู่ เขาได้แบ่งน้ำผึ้งนั้นให้แก่พวกเขา และพวกเขาก็กิน แต่เขาไม่ได้บอกบิดามารดาว่าเขาได้นำน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต

¹⁰ บิดาของแซมสันได้ลงไปยังที่ซึ่งผู้หญิงคนนั้นอยู่ และแซมสันได้จัดงานเลี้ยงที่นั่น เพราะนี่เป็นธรรมเนียมของพวกชายหนุ่ม ¹¹ กันที่ที่บรรดาญาติของเธอได้เห็นแซมสัน พวกเขา ก็พาเพื่อนของพวกเขาสามสิบคนมาอยู่กับแซมสัน ¹² แซมสันจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ขอให้ข้ากายปริศนา กับพวกเจ้าสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าคนใดในพวกเจ้าบอกคำตอบแก่ข้าได้ในระหว่างงานเลี้ยงเจ็ดวันนี้ ข้าจะมอบเสื้อคลุมผ้าปูสามสิบตัวและเสื้อผ้าสามสิบชุด

¹³ แต่ถ้าพวกเจ้าบอกคำตอบแก่ข้าไม่ได้ พวกเจ้าจะต้องมอบเสื้อคลุมผ้าปูสามสิบตัวและเสื้อผ้าสามสิบชุดให้แก่ข้า" พวกเขาจึงได้กล่าวกับแซมสันว่า "จงบอกคำปริศนาของเจ้าให้พวกเราฟังเถิด" ¹⁴ แซมสันจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "มีของที่กินได้ออกมาจากตัวของผู้ที่กิน และมีของรสหวานออกมาจากตัวของผู้ที่แข็งแรง" แต่บรรดาแขกของเขาไม่สามารถหาคำตอบได้ในสามวัน ¹⁵ ในวันที่สี่ พวกเขาจึงพูดกับภรรยาของแซมสันว่า "จงหลอกล่อตัวของเจ้า เพื่อให้เขาบอกคำตอบของคำปริศนาของเขามา มิฉะนั้น พวกเราจะเผาเจ้ากับบ้านของบิดาของเจ้าเสีย เจ้าได้เชิญพวกเราที่นี่ เพื่อที่จะทำให้เรายากจนหรือ?"

¹⁶ ภรรยาของแซมสันจึงร้องไห้ต่อหน้าเขา เธอกล่าวว่า "ทั้งหมดที่เธอทำเป็นการเกลียดฉัน เธอไม่ได้รักฉัน เธอได้บอกคำปริศนา กับบางคนของชนชาติของฉัน แต่เธอไม่ได้บอกคำตอบนั้นแก่ฉัน" แซมสันจึงกล่าวกับเธอว่า "ดูสิ ถ้าฉันยังไม่ได้ออกพ่อหรือแม่ของฉัน แล้วฉันจะบอกเธอหรือ?" ¹⁷ เธอได้ร้องไห้ตลอดเจ็ดวันที่ซึ่งเป็นวันเลี้ยงของพวกเขา พอถึงวันที่เจ็ดเขาก็ได้บอกคำตอบกับเธอเพราะเธอคาดคั้นเขามาก เธอจึงได้บอกกับพวกญาติของเธอ

¹⁸ ก่อนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตกดินในวันที่เจ็ด พวกผู้ชายชาวเมืองนั้นก็ได้กล่าวกับเขาว่า "มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง? มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต?" แซมสันจึงได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกเจ้าไม่ได้ไถ่ด้วยแม่โคของข้า พวกเจ้าก็จะหาคำตอบของคำปริศนาของข้าไม่ได้" ¹⁹ แล้วกันใดนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้มาสถิตเหนือแซมสันด้วยพลัง เขาได้ลงไปยังเมืองอัสเคโลนและฆ่าชาวเมืองนั้นสามสิบคน เขาได้นำของที่รับจากพวกเขามา และเขาให้เสื้อผ้าของคนเหล่านั้นแก่พวกคนที่ตอบคำปริศนานั้นได้ เขาจึงขึ้นไปยังบ้านบิดาของเขาด้วยความเดือดดาล ²⁰ ภรรยาของแซมสันก็ถูกยกให้กับเพื่อนของเขา

Chapter 15

¹ หลายวันต่อมา ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันได้นำลูกแพะตัวหนึ่งไปและออกไปเยี่ยมเยียนภรรยาของเขา เขาบอกกับตัวเองว่า "ข้าจะไปยังห้องของภรรยาของข้า" แต่บิดาของเธอก็ไม่ยอมให้เขาเข้าไปข้างใน ² บิดาของเธอกล่าวว่า "จริงๆ แล้ว ข้าคิดว่าเจ้าเกลียดชังเธอ ข้าจึงยกเธอให้กับเพื่อนของเจ้า น้องสาวของเธอก็สวยงามกว่าเธอไม่ใช่หรือ? จงรับเธอไปแทนเถิด" ³ แซมสันจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ตอนนี้ข้าก็ไม่มีความผิดในเรื่องเกี่ยวกับคนฟิลิสเตียเมื่อข้าทำร้ายพวกเขา"

⁴ แซมสันจึงออกไปและจับสุนัขจิ้งจอกมาสามร้อยตัว และเขาได้ผูกหางกับหางแต่ละคู่ติดกันไว้ แล้วเขาเอาคบเพลิงมาและผูกไว้ตรงกลางของหางแต่ละคู่ ⁵ เมื่อเขาได้จุดไฟคบเพลิงแล้ว เขาก็ปล่อยสุนัขจิ้งจอกเหล่านั้นเข้าไปในนาข้าวที่ตั้งรวงอยู่ของคนฟิลิสเตีย และพวกมันก็ทำให้ไฟติดทั้งฟ่อนข้าวและต้นข้าวที่ตั้งรวงอยู่ในทุ่งนา รวมทั้งสวนอุนันและสวนมะกอก

⁶ คนฟิลิสเตียจึงถามว่า "ใครได้ทำเช่นนี้?" มีคนบอกพวกเขาว่า "แซมสันบุตรชายของคนทิมนาห์ได้ทำเช่นนี้ เพราะคนทิมนาห์ได้เอาภรรยาของแซมสันไป และยกเธอให้กับเพื่อนของเขา" แล้วคนฟิลิสเตียจึงได้ไปและเผาเธอและบิดาของเธอเสีย ⁷ แซมสันกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าทำ ข้าจะแก้แค้นพวกเจ้า และข้าจะไม่หยุดจนกว่าจะทำการแก้แค้นสำเร็จ" ⁸ แล้วเขาก็เหวี่ยงคนเหล่านั้นออกเป็นชิ้นๆ ตัดส่วนสะโพกและต้นขาออกอย่างโหดเหี้ยม แล้วเขาก็ได้ลงไปในถ้ำตรงหน้าผาเอตาม

⁹ แล้วคนฟิลิสเตียจึงขึ้นมาและพวกเขาได้เตรียมการเพื่อล่อลวงแซมสันในยูดาห์ และตั้งกองทัพอของเขาในเลอี ¹⁰ คนยูดาห์จึงถามว่า "ทำไมพวกท่านจึงยกมาสู้รบกับพวกเรา?" พวกเขาจึงตอบว่า "พวกเรายกมาสู้รบ เพื่อจะจับแซมสัน และทำกับเขาอย่างที่เขาได้ทำกับพวกเรา" ¹¹ แล้วคนยูดาห์สามร้อยคนจึงลงไปยังถ้ำตรงหน้าผาเอตาม และพวกเขากล่าวกับแซมสันว่า "เจ้าไม่รู้หรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ปกครองเหนือพวกเรา? เจ้าได้ทำอะไรกับพวกเราเช่นนี้? แซมสันจึงตอบพวกเขาว่า "พวกเขาได้ทำกับข้า และด้วยเหตุนี้ ข้าจึงได้ทำต่อพวกเขา"

¹² พวกเขาจึงกล่าวกับแซมสันว่า "พวกเราลงมาเพื่อจับเจ้ามัดและมอบเจ้าไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย" แซมสันกล่าวกับพวกเขาว่า "จงสาบานกับข้าว่าพวกท่านจะไม่ประหารข้าเสียเอง" ¹³ พวกเขาจึงกล่าวกับแซมสันว่า "ไม่หรอก พวกเราจะมัดเจ้าด้วยเชือกเท่านั้นและมอบเจ้าให้แก่พวกเขา เราสัญญาว่าเราจะไม่ฆ่าเจ้า" แล้วพวกเขาก็ได้จับแซมสันมัดด้วยเชือกใหม่สองเส้น และได้นำเขาขึ้นมาจากถ้ำนั้น

¹⁴ เมื่อแซมสันมาถึงเมืองเลอี คนฟิลิสเตียจึงร้องตะโกนเข้ามาเมื่อพวกเขาได้พบแซมสัน แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาสถิตเหนือเขาด้วยพลัง เชือกที่มัดแขนของเขาก็เป็นเหมือนป่านที่ไหม้ไฟ และเชือกเหล่านั้นก็หลุดจากมือของเขา ¹⁵ แซมสันพบกระดูกขากรรไกรที่ยังสดใหม่อันหนึ่ง และเขาได้หยิบมันขึ้นมา และได้ฆ่าคนหนึ่งพันคนด้วยขากรรไกรอันนั้น ¹⁶ แซมสันกล่าวว่า "ด้วยขากรรไกรนี้ คนจำนวนมากกองซ้อนทับกัน ด้วยขากรรไกรอันนี้ ข้าได้ฆ่าคนหนึ่งพันคน"

¹⁷ เมื่อแซมสันกล่าวจบแล้ว เขาก็ได้โยนขากรรไกรทิ้งไป และเขาเรียกสถานที่นั้นว่ารามากเลอี ¹⁸ แซมสันรู้สึกกระหายน้ำมาก และได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ได้ประทานชัยชนะอันใหญ่หลวงครั้งนี้ต่อผู้รับใช้ของพระองค์ แต่บัดนี้ ข้าพระองค์จะต้องตายด้วยความกระหายน้ำ และตกอยู่ในมือของพวกคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตหรือ?" ¹⁹ พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่อยู่ที่เมืองเลอีและน้ำได้ไหลออกมา เมื่อเขาได้ดื่ม กำลังของเขา ก็ได้กลับคืนมาและฟื้นขึ้นขึ้น ดังนั้น เขาจึงเรียกชื่อสถานที่นั้นว่าเอนหักโคร์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเลอีจนถึงทุกวันนี้ ²⁰ แซมสันได้นิฉิวยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 16

¹ แซมสันได้ไปยังเมืองกาซา และเห็นโสเภณีคนหนึ่งก็นั่ง แล้วเขาก็ไปหลับนอนกับนาง ² มีคนบอกชาวกาซาว่า "แซมสันได้มานี่แล้ว" ชาวกาซาจึงล้อมสถานที่นั้นไว้และแอบซ่อนตัวอยู่ พวกเขาข่มขืนแซมสันอยู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน พวกเขาอยู่กันเจ็ดวัน ตลอดทั้งคืน พวกเขาพูดกันว่า "ให้เราข่มขืนจนถึงรุ่งเช้า แล้วจากนั้นก็ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย" ³ แซมสันนอนอยู่บนที่นอนจนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนเขาก็ลุกขึ้น และเขาได้ยกประตูเมืองพร้อมกับเสาประตูทั้งสองต้นไป เขาได้ถอนเสาเหล่านั้นขึ้นมาจากพื้นดินพร้อมกับดาบประตูและทั้งหมด วางไว้บนบ่าของเขาและแบกขึ้นไปจนถึงยอดเขาที่อยู่ตรงหน้าภูเขายาเฮโบรน

⁴ หลังจากเหตุการณ์นี้ แซมสันได้รักผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในภูเขาโสเรก ชื่อของนางคือเดลีลาห์ ⁵ พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียได้ขึ้นมาหานางและกล่าวกับนางว่า "จงหลอกล่อแซมสันเพื่อให้อำนาจลี้ลับของเขาหายไป และทำอย่างไรพวกเรายังจะเอาชนะเขาได้ เพื่อเราจะจับมัดเขาได้ เพื่อที่จะทำให้เขาอ่อนแอ จงทำเช่นนี้ และพวกเราแต่ละคนจะให้เงินเจ้า 1,100 แผ่น"

⁶ แล้วเดลีลาห์จึงถามแซมสันว่า "โปรดบอกฉันเถิดว่าเธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร? ทำอย่างไรถึงจะควบคุมเธอได้?" ⁷ แซมสันตอบนางว่า "ถ้าพวกเขามัดฉันด้วยสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเห็ดเส้น แล้วฉันก็จะหมดแรงและเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ" ⁸ แล้วพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียจึงได้นำสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเห็ดเส้นมาให้เดลีลาห์ และนางก็ได้เอามามัดแซมสันไว้ ⁹ ในขณะนั้น นางได้ให้พวกผู้ชายเหล่านั้นแอบซ่อนตัวอยู่ในห้องข้างในของนาง นางได้พูดกับเขาว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียมาหาเธอแล้ว" แต่เขาก็ได้ทำให้สายธนูเหล่านั้นขาดออกจากกันเหมือนกับเส้นด้ายเมื่อถูกไฟ ดังนั้นความลับเกี่ยวกับกำลังของเขาจึงยังไม่ถูกเปิดเผย

¹⁰ แล้วเดลีลาห์ก็ถามแซมสันว่า "นี่เธอได้หลอกฉันและพูดโกหกกับฉัน โปรดบอกฉันเถิดว่า เธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร?" ¹¹ เขาตอบนางว่า "ถ้าพวกเขามัดฉันด้วยเชือกใหม่ที่ไม่เคยใช้งานมาก่อน ฉันก็จะหมดแรงและเป็นเหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ" ¹² ดังนั้นเดลีลาห์จึงได้เอาเชือกใหม่มามัดเขาไว้ และพูดกับเขาว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมาหาเธอแล้ว" คนเหล่านั้นกำลังข่มขืนอยู่ในห้องชั้นใน แต่แซมสันได้ฉีกเชือกนั้นให้ขาดออกจากแขนของเขาเป็นเหมือนด้ายเส้นด้าย

¹³ เดลีลาห์ถามแซมสันว่า "จนถึงเดี๋ยวนี้ เธอยังหลอกลวงฉัน และพูดโกหกกับฉัน ของบอกฉันว่าเธอมีกำลังมหาศาลได้อย่างไร?" แซมสันได้ตอบนางว่า "ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดปอยของฉันทอเข้ากับเส้นด้ายบนหูกทอผ้า แล้วตรึงผมนั้นไว้กับหูกทอผ้านั้น ฉันก็จะเหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ" ¹⁴ ในขณะนั้นเขาได้ถอนผมเจ็ดปอยของเขาเข้ากับเส้นด้ายบนหูกทอผ้าและตรึงผมนั้นไว้ในหูกทอผ้า และนางได้พูดกับเขาว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมาหาเธอแล้ว" เขาจึงได้ตื่นขึ้นจากหลับและดึงเส้นด้ายและเขมออกมาจากหูกทอผ้านั้น

¹⁵ นางได้กล่าวกับเขาว่า "เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' ในเมื่อเธอไม่ได้บอกความลับของเธอกับฉัน? เธอได้หลอกฉันสามครั้งแล้ว และไม่ได้บอกฉันว่าเธอมีกำลังมหาศาลเช่นนี้ได้ได้อย่างไร?" ¹⁶ นางได้คาดคิดในใจอยู่ทุกวันด้วยคำพูดของนาง และบิบบังคับเขาอย่างมากจนเขาอยากตาย ¹⁷ ดังนั้นแซมสันจึงบอกนางทุกอย่าง และพูดกับนางว่า "ฉันไม่เคยให้มือโกนตัดผมบนศีรษะของฉันเลย เพราะฉันเป็นนาซีร์แด่พระเจ้าตั้งแต่ในครรภ์มารดาของฉัน ถ้าศีรษะฉันถูกโกนผมออก แล้วฉันก็จะหมดแรง และเป็นเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ทุกคน"

¹⁸ เมื่อเดลีลาห์ได้เห็นว่าเขาได้บอกความจริงทุกอย่างกับนางแล้ว นางก็ได้ใช้คนไปเรียกพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียมา กล่าวว่า "จงขึ้นมาอีก เพราะเขาได้บอกฉันทุกอย่างแล้ว" แล้วพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียก็ได้ขึ้นมาหานาง นำเงินติดมือมาด้วย ¹⁹ นางทำให้เขาลับอยู่บนตักของนาง นางได้เรียกผู้ชายคนหนึ่งให้โกนผมทั้งเจ็ดปอยบนศีรษะของเขา และนางก็เริ่มทำให้เขาหมดแรง เพราะกำลังของเขาได้หมดไปแล้ว ²⁰ นางพูดว่า "แซมสัน คนฟิลิสเตียขึ้นมาหาเธอแล้ว" เขาจึงตื่นขึ้นจากหลับและพูดว่า "ฉันจะออกไปเหมือนอย่างครั้งก่อนๆ และสละตัวเองให้หลุดไปได้" แต่เขาไม่รู้ว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงจากเขาไปแล้ว

²¹ คนฟิลิสเตียก็ได้จับแซมสันไป และควักดวงตาทั้งสองข้างของเขาออก พวกเขาพาแซมสันลงไปยังเมืองกาซา และล่ามเขาไว้ด้วยโซ่ทองสัมฤทธิ์ เขาได้ไม่แบ่งอยู่ที่เรือนจำ ²² แต่ผมของเขาก็เริ่มงอกออกมาอีก หลังจากที่ได้ออกไป ²³ พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียก็ได้มาชุมนุมกันเพื่อถวายเครื่องบูชาครั้งยิ่งใหญ่แด่พระดาโณ พระของพวกเข และพากันขึ้นชมยินดี พวกเขาพูดกันว่า "พระของพวกเราได้ชนะแซมสันศัตรูของเราแล้ว และได้ใส่เขาไว้ในอุ้งมือของเราแล้ว"

²⁴ เมื่อประชาชนเห็นเขา พวกเขาก็สรรเสริญพระของพวกเข พวกเขาพูดกันว่า "พระของพวกเราได้ชนะศัตรูของพวกเราแล้ว และมอบเขาให้แก่พวกเรา ผู้ทำลายประเทศของเรา ผู้ที่ฆ่าพวกเราไปหลายคน" ²⁵ เมื่อพวกเขากำลังเฉลิมฉลองกันอยู่นั้น พวกเขาพูดกันว่า "จงเรียกแซมสันมาเพื่อให้เขาทำให้พวกเราหัวเราะกัน" พวกเขาจึงเรียกแซมสันออกมาจากคุก และเขาก็ทำให้คนเหล่านั้นหัวเราะกัน พวกเขาได้ให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสาสองต้น ²⁶ แซมสันพูดกับเด็กชายที่อุ้งมือของเขาว่า "ขอให้ข้าเกาะเสาเหล่านั้นที่รองรับตึกนี้อยู่ เพื่อที่ข้าจะพังเสาเหล่านั้นได้"

²⁷ ตึกนั้นเต็มไปด้วยผู้ชายและผู้หญิง พวกผู้ปกครองฟิลิสเตียทั้งหมดก็ได้อยู่ที่นั่น มีคนประมาณสามพันคนที่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงอยู่บนหลังคานั้น ที่กำลังมองดูขณะที่แซมสันได้ทำให้พวกเขาสับสน ²⁸ แซมสันได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ และทูลว่า "พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องระลึกถึงข้าพระองค์ ขอร้องโปรดให้ข้าพระองค์มีกำลังครั้งนี้อีกครั้งเดียว พระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะแก้แค้นคนฟิลิสเตียให้กับตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์ในครั้งเดียว"

²⁹ แซมสันได้จับเสาตรงกลางสองต้นที่รองรับตึกนั้น และเขาได้ยื้อเสาทั้งสองต้นนั้น เสาหนึ่งอยู่ที่มือขวาของเขา และอีกเสาหนึ่งอยู่ที่มือซ้ายของเขา ³⁰ แซมสันกล่าวว่า "ขอให้ข้าตายไปกับคนฟิลิสเตียเถิด" เขาก็เหยียดออกไปด้วยกำลังของเขา และตึกนั้นก็พังลงมากับพวกผู้ปกครองฟิลิสเตียและกับประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในตึกนั้น ดังนั้น คนที่เขาฆ่าตอนที่เขาตายนี้มีมากกว่าคนเหล่านั้นที่เขาได้ฆ่าเมื่อตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ ³¹

แล้วพี่น้องของเขาและครอบครัวของบิดาทั้งหมดก็ได้ลงมา พวกเขาได้นำร่างของแซมสันกลับไปและฝังเขาไว้ระหว่างเมืองโศราห์กับเมืองเอชทาโอลในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของเขา แซมสันได้วินิจฉัยอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปี

Chapter 17

¹ มีชายคนหนึ่งในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม เขาชื่อมีคาห์ ² เขาพูดกับมารดาของเขาว่า "เงิน 1,100 แผ่นที่ถูกลักไปจากแม่ ซึ่งแม่ได้กล่าวคำสาปแช่งและลูกได้ยืมแล้ว ดูสิ ลูกมีเงินนั้นอยู่กับลูก ลูกได้ขโมยไปเอง" มารดาของเขาจึงกล่าวว่า "ลูกของแม่ ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรลูกเถิด" ³ เขาได้คืนเงิน 1,100 แผ่นให้กับมารดาของเขา และมารดาของเขาจึงกล่าวว่า "แม่ได้แยกเงินนี้ไว้แด่พระยาห์เวห์ เพื่อให้ลูกของแม่จะทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อโลหะต่างๆ ดังนั้นในเวลานี้ แม่จึงคืนเงินนี้ให้แก่ลูก"

⁴ เมื่อเขาได้คืนเงินให้กับมารดาของเขาแล้ว มารดาของเขาก็ได้อาเงินไปสองร้อยแผ่น และให้เงินนั้นแก่ช่างโลหะเพื่อทำให้เงินนั้นเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อโลหะต่างๆ และได้ตั้งสิ่งเหล่านั้นไว้ในบ้านของมีคาห์ ⁵ มีคาห์คนนี้จึงมีบ้านของรูปเคารพ และเขาได้ทำเอโฟดอันหนึ่งและบรรดาพระประจำบ้าน และเขาได้จ้างบุตรชายคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของเขาให้เป็นปุโรหิตของเขา ⁶ ในสมัยนั้น ยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และทุกคนก็ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

⁷ ในขณะนั้น มีชายหนุ่มชาวเมืองเบรเลเฮมคนหนึ่งในยูดาห์ จากตระกูลของเผ่ายูดาห์ ผู้ซึ่งเป็นคนเลว เขาได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้เสร็จสิ้น ⁸ ชายคนนั้นได้ออกจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์เพื่อไปหาที่พักอาศัย ขณะที่เขาเดินทางไป เขาก็ได้มาถึงบ้านของมีคาห์ในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม

⁹ มีคาห์กล่าวกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน?" ชายคนนั้นตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนเลวจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ และข้าพเจ้ากำลังเที่ยวหาสถานที่ซึ่งข้าพเจ้าจะพักอาศัย" ¹⁰ มีคาห์จึงกล่าวกับเขาว่า "จงพักอยู่กับข้าพเจ้าเถิด มาเป็นบิดาและเป็นปุโรหิตให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เงินท่านปีละสิบแผ่น ให้เสื้อผ้าชุดหนึ่งกับให้อาหารแก่ท่าน" ดังนั้น คนเลวคนนั้นจึงเข้าไปในบ้านของเขา

¹¹ คนเลวคนนั้นพอใจที่จะอาศัยอยู่กับชายนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็ได้เป็นเหมือนกับบุตรชายคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของมีคาห์ ¹² มีคาห์ได้แยกคนเลวคนนั้นไว้ให้ปฏิบัติพิธีการต่างๆ และชายหนุ่มคนนั้นก็ได้เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์ ¹³ แล้วมีคาห์กล่าวว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำการดีแก่ข้าพเจ้า เพราะคนเลวคนนี้ได้มาเป็นปุโรหิตของข้าพเจ้าแล้ว"

Chapter 18

¹ ในสมัยนั้น ยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล พงศพັນธุ์ของเผ่าดานกำลังแสวงหาเขตแดนเพื่ออยู่อาศัย เพราะจนถึงวันนั้น พวกเขายังไม่ได้มรดกใดๆ เลยจากท่ามกลางบรรดาเผ่าของอิสราเอล ² คนเผ่าดานได้ส่งคนห้าคนจากจำนวนคนทั้งหมดในเผ่าของพวกเขาที่เป็นนักกรบที่ชำนาญการศึกจากโศราห์และจากเอชกาโอล เพื่อออกไปเดินเท้าสำรวจและตรวจดูแผ่นดินนั้น พวกเขาได้กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "จงไปและตรวจดูแผ่นดินนั้น" พวกเขาได้มายังแดนเทือกเขาเอฟราอิม มายังบ้านของมีคาห์ และพวกเขาได้ค้างคืนอยู่ที่นั่น

³ เมื่อพวกเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ พวกเขาจึงได้ยินเสียงพูดของคนเลวีหนุ่มคนนั้นได้ ดังนั้น พวกเขาจึงได้หยุดแวะและถามเขาว่า "ใครพาท่านมาที่นี่? ท่านมาทำอะไรในสถานที่นี้? ทำไมท่านจึงอยู่ที่นี่?" ⁴ เขาจึงตอบคนเหล่านั้นว่า "มีคาห์ได้ทำดังนี้แก่ข้าพเจ้า เขาได้จ้างข้าพเจ้าให้เป็นปุโรหิตของเขา"

⁵ คนเหล่านั้นจึงกล่าวกับเขาว่า "ขอโปรดดูลขอคำปรึกษาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะทราบว่า การเดินทางที่เราจะไปนั้นจะสำเร็จหรือไม่" ⁶ ปุโรหิตคนนั้นจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงไปโดยสันติเถิด พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกท่านในทางที่พวกท่านจะไปนั้น" ⁷ แล้วผู้ชายทั้งห้าคนก็จากไปแล้วมายังเมืองลาอิช และพวกเขาได้เห็นว่าเป็นที่อาศัยที่ปลอดภัยเหมือนอย่างที่เคยตอนอยู่กัน ที่อยู่อย่างสงบสุขและไร้กังวล ไม่มีใครมาขัดขวางหรือกดขี่พวกเขาเลยในแผ่นดินนั้น พวกเขาจึงอาศัยอยู่ห่างจากคนชดดอนและไม่คบค้ากับใครเลย

⁸ พวกเขาได้กลับไปยังเผ่าของพวกเขาในเมืองโศราห์และเมืองเอชกาโอล แล้วบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขาก็ถามว่า "พวกเจ้าได้พบอะไรบ้าง?"

⁹ พวกเขาจึงกล่าวว่า "มาเถิด ให้พวกเราไปโอบอ้อมพวกเขา พวกเราได้เห็นแผ่นดินนั้นซึ่งเป็นแผ่นดินที่ดีมาก พวกท่านจะไม่ทำอะไรเลยหรือ?" อย่างไรก็ตามชายที่จะไปโอบอ้อมและยึดครองแผ่นดินนั้น ¹⁰ เมื่อพวกท่านไป พวกท่านจะพบกับประชาชนที่คิดว่าพวกเขาปลอดภัย และแผ่นดินนั้นกว้างขวาง พระเจ้าได้ประทานแผ่นดินนั้นแก่พวกท่านแล้ว ที่ซึ่งไม่ขาดแคลนอะไรเลยในแผ่นดินนั้น"

¹¹ คนเผ่าดานหกหรือคนจากเผ่าดานได้ถืออาวุธสงคราม ได้ออกเดินทางไปจากเมืองโศราห์และเมืองเอชกาโอล ¹² พวกเขาขึ้นไปและตั้งค่ายที่ศิริยาห์เยอาริมในยูดาห์ นี่คือเหตุผลที่ผู้คนเรียกสถานที่นั้นว่ามาฮาเนห์ดานจนถึงทุกวันนี้ เมืองนี้อยู่ทางด้านทิศตะวันตกของศิริยาห์เยอาริม ¹³ พวกเขาได้ยกออกจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิม และมายังบ้านของมีคาห์

¹⁴ แล้วผู้ชายทั้งห้าคนที่ไปสำรวจดินแดนของเมืองลาอิชได้กล่าวกับพวกญาติพี่น้องของพวกเขาว่า "พวกท่านรู้ไหมว่า ในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด พระประจำบ้านต่างๆ รูปแกะสลัก และรูปหล่อโลหะ? ขอให้ตัดสินใจเสียเถิดว่าพวกท่านจะทำอะไร" ¹⁵ ดังนั้น พวกเขาจึงกลับมามีคาห์ และได้มายังบ้านของคนเลวีหนุ่มคนนั้นคือที่บ้านของมีคาห์ และคนเหล่านั้นได้กักขังเขา ¹⁶ บัดนี้ คนดานที่ถืออาวุธสงครามหกหรือคนก็ได้ยินอยู่ที่ประตูทางเข้านั้น

¹⁷ ผู้ชายทั้งห้าคนที่ได้ไปสำรวจแผ่นดินนั้นก็ไปที่นั่น และพวกเขาได้เอารูปแกะสลัก เอโฟด พระประจำบ้านต่างๆ และรูปหล่อโลหะไป ขณะที่คนเหล่านี้ได้เข้าไปในบ้านของมีคาห์และได้เอารูปแกะสลัก เอโฟด บรรดาพระประจำบ้านต่างๆ และรูปหล่อโลหะไป ปุโรหิตคนนั้นได้กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร?"

¹⁹ พวกเขาตอบปุโรหิตนั้นว่า "จงเขียนไว้ จงเอามือปิดปากของท่านและไปกับเรา และมาเป็นบิดาและปุโรหิตให้กับเรา การเป็นปุโรหิตให้กับบ้านของคนคนเดียว หรือการเป็นปุโรหิตของเผ่าซึ่งเป็นตระกูลหนึ่งของอิสราเอล อย่างไหนจะดีกว่ากันสำหรับท่าน?" ²⁰ ใจของปุโรหิตคนนั้นก็ยินดี เขาจึงเอาเอโฟด บรรดาพระประจำบ้านต่างๆ และรูปแกะสลักไปและตามคนเหล่านั้นไป

²¹ ดังนั้น พวกเขาจึงหันกลับและออกไป พวกเขาให้พวกเด็กเล็กๆ พร้อมกับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของพวกเขาอยู่ข้างหน้าพวกเขา ²² เมื่อไปได้ไกลจากบ้านของมีคาห์ระยะหนึ่ง บรรดาคนที่อยู่ในบ้านเรือนใกล้บ้านของมีคาห์ก็ถูกเรียกออกมารวมตัวกัน และพวกเขาติดตามไปจนกับคนเผ่าดาน

²³ พวกเขาร้องตะโกนเรียกคนเผ่าดาน และคนเผ่าดานจึงหันกลับมาและพูดกับมีคาห์ว่า "เจ้าได้เรียกคนพวกนี้มากันทำไม?" ²⁴ มีคาห์จึงได้ตอบว่า "พวกเจ้าได้ขโมยพระต่างๆ ที่ข้าได้ทำ พวกเจ้าได้เอาปุโรหิตของข้าไป และพวกเจ้าก็กำลังจากไป ข้ายังมีอะไรเหลืออยู่เล่า? พวกเจ้ายังจะถามข้าได้อย่างไรว่า 'อะไรที่ทำความยุ่งยากให้แก่เจ้า?'" ²⁵ คนเผ่าดานจึงได้กล่าวว่า "เจ้าอย่าพูดอะไรให้พวกเราได้ยินอีก มิฉะนั้น มีบางคนที่กำลังโกรธมากก็จะทำร้ายเจ้า ทั้งเจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะถูกฆ่าเสีย"

²⁶ แล้วคนเผ่าดานก็ได้ไปตามทางของพวกเขา เมื่อมีคาห์เห็นว่าคนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าเขายิ่งนัก เขาก็หันกลับและกลับไปยังบ้านของเขา ²⁷ คนเผ่าดานยึดเอาสิ่งที่มีคาห์ได้ทำ พร้อมกับเอาปุโรหิตของเขาไป และพวกเขามายังเมืองลาอิช ไปยังประชาชนที่อยู่กันอย่างสงบสุขและไร้กังวล และพวกเขาย้ายคนเหล่านั้นด้วยดาบและเผาเมืองนั้น ²⁸ ไม่มีใครที่จะช่วยพวกเขา เพราะเมืองนั้นอยู่ไกลจากเมืองชดดอนมาก และพวกเขาก็ไม่คบค้ากับใคร เมืองนี้เป็นหุบเขาที่อยู่ใกล้เบรเธโอบ คนดานได้สร้างเมืองนี้ขึ้นมาใหม่และได้อาศัยอยู่ที่นั่น

²⁹ พวกเขาจึงตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อของดานที่เป็นบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายคนหนึ่งของอิสราเอล แต่เมืองนี้เคยมีชื่อว่าเมืองลาอิช ³⁰ คนเผ่าดานได้ตั้งรูปแกะสลักไว้สำหรับพวกเขาเอง โยนาธานบุตรชายของเกอร์ซิมบุตรของโมเสส เขาและบรรดาบุตรของเขาได้เป็นปุโรหิตให้กับเผ่าของคนเผ่าดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินได้ตกเป็นเชลย ³¹ ดังนั้น พวกเขาจึงได้มีสการรูปแกะสลักของมีคาห์ที่เขาได้ทำขึ้นมาตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่เมืองซีโหล

Chapter 19

¹ ในสมัยนั้น ในขณะที่ยังไม่มีการตรียในอิสราเอล มีชายคนหนึ่งเป็นคนเลวที่ได้อาศัยอยู่ไม่นานในแดนโกลีเฟนในบริเวณเขตแดนเทือกเขาเอเฟราอิม เขาได้รับผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยาของตนเอง ² แต่ภรรยาน้อยของเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา นางได้จากเขาไปและกลับไปยังบ้านบิดาของนางที่เมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ นางได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสี่เดือน

³ แล้วสามีของนางก็ลุกขึ้นและไปตามนางเพื่อจะชวนให้นางกลับมา คนรับใช้ของเขากับเขาและลาคู่หนึ่ง นางพาเขาเข้าไปในบ้านของบิดาของนาง เมื่อบิดาของหญิงสาวนั้นได้เห็นเขาก็นั่งมาก ⁴ พ่อตาของเขาซึ่งเป็นบิดาของหญิงสาวคนนั้น ก็เชิญชวนให้เขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน พวกเขาได้กินและดื่ม และพวกเขาก็ค้างคืนที่นั่น

⁵ ในวันที่สี่ พวกเขาตื่นแต่เช้าและเขาได้เตรียมตัวที่จะไป แต่บิดาของหญิงสาวนั้นพูดกับบุตรเขยของเขาว่า "กินอาหารสักหน่อยให้มีกำลัง แล้วพวกเขาก็จะไปกัน" ⁶ ดังนั้นผู้ชายทั้งสองคนจึงนั่งลงกินและดื่มด้วยกัน จากนั้นบิดาของหญิงสาวคนนั้นจึงพูดว่า "ขอให้อีกสักคืนเกิดและทำให้เบิกบาน" ⁷ เมื่อคนเลวลุกขึ้นจะจากไป บิดาของหญิงสาวคนนั้นก็กระซิบให้เขาอยู่ ดังนั้น เขาก็ได้เปลี่ยนแผนและค้างคืนที่นั่นอีก

⁸ ในวันที่ห้า เขาตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อจะไป แต่บิดาของหญิงสาวคนนั้นพูดว่า "พักเอาแรงอีกสักหน่อย และคอยจนกว่าจะถึงตอนบ่ายเกิด" ดังนั้นผู้ชายทั้งสองคนจึงได้กินอาหาร ⁹ เมื่อคนเลวและภรรยาน้อยของเขาและคนรับใช้ของเขาลุกขึ้นจะออกเดินทาง พ่อตาของเขาซึ่งเป็นบิดาของหญิงสาวคนนั้นได้พูดกับเขาว่า "ดูสิ ตอนนี วันนี้ใกล้จะเย็นแล้ว ขอจงพักที่นี้อีกสักคืน และทำให้เบิกบานเกิด พรุ่งนี้พวกเขาก็ตื่นแต่เช้าและกลับไปบ้านก็ได้"

¹⁰ แต่คนเลวคนนั้นไม่ยอมค้างคืน เขาก็ลุกขึ้นและจากไป เขาได้ตรงไปยังเมืองเยนุส (นั่นคือเมืองเยรูซาเล็ม) เขามีลาที่ผูกอานคู่หนึ่ง และภรรยาน้อยของเขาได้อยู่กับเขา ¹¹ เมื่อพวกเขายู่ใกล้เมืองเยนุส ก็เกือบจะหมดวันแล้ว และคนรับใช้ได้พูดกับนายของเขาว่า "มาเถิด ขอให้พวกเราไปแวะที่เมืองของชาวเยนุสและค้างคืนในเมืองนั้นเถิด"

¹² นายของเขาจึงพูดกับเขาว่า "พวกเราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างชาติที่ไม่ใช่คนอิสราเอล พวกเราจะไปเมืองกิเบอาห์" ¹³ คนเลวคนนั้นพูดกับคนหนุ่มของเขาว่า "มาเถิด ให้เราไปยังที่เหล่านั้นสักแห่งหนึ่ง และค้างคืนในเมืองกิเบอาห์หรือเมืองรามาห์"

¹⁴ ดังนั้น พวกเขาจึงเดินทางต่อไป และดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในขณะที่พวกเขาใกล้มาถึงเมืองกิเบอาห์ ในเขตแดนของเบนยามิน ¹⁵ พวกเขาได้แวะที่นั่นเพื่อค้างคืนในเมืองกิเบอาห์ พวกเขาไปและนั่งลงที่ลานเมือง แต่ไม่มีใครพาพวกเขาไปค้างที่บ้านเลย

¹⁶ แต่แล้วก็มีชายชราคนหนึ่งซึ่งกำลังกลับมาจากการทำงานในทุ่งนาเวลานั้น เขามาจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิม และเขาพักอยู่ในเมืองกิเบอาห์ได้ไม่นานนัก แต่พวกผู้ชายที่อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นคนเบนยามิน ¹⁷ เขาเงยหน้าขึ้นและเห็นคนเดินทางบนลานเมือง ชายชราคนนั้นจึงถามว่า "พวกท่านจะไปไหน? พวกท่านมาจากไหน?" ¹⁸ คนเลวคนนั้นจึงตอบเขาว่า "พวกเรากำลังอยู่ระหว่างการเดินทางจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ไปยังแดนโกลีเฟนของแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้มาจากที่นั่น ข้าพเจ้าได้ไปที่เมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ และข้าพเจ้ากำลังจะไปที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์ แต่ไม่มีใครที่จะพาข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านของเขาเลย

¹⁹ พวกเรามีฟางและอาหารสำหรับลาของพวกเรา และมีอาหารและเหล้าจุ่มสำหรับข้าพเจ้าและสาวใช้ของท่านที่นี่ และสำหรับคนหนุ่มคนนี้กับคนรับใช้ของท่านด้วย พวกเราไม่ขาดสิ่งใดเลย" ²⁰ ชายชราคนนั้นจึงกล่าวต้อนรับพวกเขาว่า "ขอสันติสุขจงมีแก่พวกท่านเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลในสิ่งที่พวกท่านต้องการทั้งหมด เพียงแต่อย่าค้างคืนที่ลานเมืองนี้เลย" ²¹ ดังนั้นชายคนนั้นจึงพาคนเลวเข้าไปที่บ้านของเขา และให้อาหารแก่ลาเหล่านั้น พวกเขาล้างเท้าของตน และได้กินและดื่ม

²² ขณะที่พวกเขากำลังเพลิดเพลินใจอยู่นั้น พวกผู้ชายชาวเมืองนั้นที่เป็นพวกอันธพาลก็ได้มาล้อมบ้านหลังนั้น และทบประตู พวกเขาพูดกับชายชราที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนั้นว่า "จงนำผู้ชายที่เข้าไปในบ้านของเจ้าออกมา เพื่อเราจะร่วมรักกับเขา" ²³ ผู้ชายคนนั้นที่เป็นเจ้าของบ้านได้ออกไปหาพวกเขาและพูดกับพวกเขาว่า "อย่าเลย พี่น้องของข้า ขออย่าทำสิ่งชั่วร้ายนี้เลย เพราะชายคนนี้เป็นแขกในบ้านของข้า อย่าทำสิ่งที่ชั่วร้ายนี้เลย

²⁴ พี่แม่ ลูกสาวพรหมจารีของข้ากับภรรยาน้อยของเขายู่ที่นี่ ขอให้ข้าพเจ้านางออกมาในตอนนี จงข่มขืนพวกนางและทำกับพวกนางตามใจชอบ แต่อย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นกับผู้ชายคนนี้เลย" ²⁵ แต่ผู้ชายพวกนั้นไม่ฟังเสียงเขา คนเลวคนนั้นจึงจับภรรยาน้อยของเขาและพานางออกมาให้พวกเขา พวกเขาจึงได้ข่มขืนนางไป ข่มขืนนาง และทำการรุนแรงกับนางตลอดทั้งคืน และพอถึงรุ่งเช้า พวกเขาทั้งสองได้ปล่อยนางไป ²⁶ ตอนรุ่งเช้าผู้หญิงคนนั้นได้มาและนางได้ล้มลงที่ประตูบ้านของชายคนนั้นที่นายของนางพักอาศัยอยู่ และนางนอนอยู่ที่นั่นจนสว่าง

²⁷ นายของนางได้ลุกขึ้นในตอนเช้า เขาเปิดประตูบ้านและออกไปเพื่อจะตามเส้นทางของเขา เขาได้เห็นภรรยาน้อยของเขานอนอยู่ที่ประตูนั้น มือของนางอยู่ที่ธรณีประตู ²⁸ คนเลวคนนั้นจึงพูดกับนางว่า "ลุกขึ้น ให้เราไปกันเถิด" แต่ไม่มีคำตอบใดๆ เขาก็เอานางขึ้นบนหลังลา และชายคนนั้นก็ออกเดินทางกลับบ้าน

²⁹ เมื่อคนเลวคนนั้นมาถึงบ้านของเขา เขาก็ได้เอามิดมา และเขาได้จับตัวภรรยาน้อยของเขา และหันศพนาง ตัดแขนตัดขาออกเป็นสิบสองท่อน แล้วได้ส่งท่อนเหล่านั้นไปทั่วทุกแห่งในอิสราเอล ³⁰ คนทั้งปวงที่ได้เห็นสิ่งนี้ได้กล่าวว่า "เรื่องอย่างนี้ไม่เคยมีใครทำกันหรือได้พบเห็นตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลได้ขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ จงตรึกตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขอให้คำแนะนำเรา ขอบอกเราว่าเราจะทำอย่างไร"

Chapter 20

¹ แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เซบา ก็ออกมาพร้อมกันเป็นใจเดียว รวมทั้งแผ่นดินก็เลอาดก็ออกมาด้วย และพวกเขาได้มาประชุมกันต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์ ² พวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลทั้งหมด จากทุกเผ่าของอิสราเอล ก็มาปรากฏตัวในที่ประชุมของประชากรของพระเจ้าที่เป็นทหารราบ 400,000 คน ผู้ที่พร้อมที่จะสู้รบด้วยดาบ

³ ในขณะนั้น คนเบนยามินได้ยื่นว่าคนอิสราเอลได้ยกขึ้นไปก็เมืองมิสปาห์ คนอิสราเอลถามว่า "จงบอกเราว่าเรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร" ⁴ คนเลวีคนนั้นที่เป็นสามีของผู้หญิงที่ได้ถูกฆ่าตอบว่า "ข้าพเจ้าได้มายังเมืองกิเบอาห์ในเขตแดนที่เป็นของเบนยามิน ทั้งข้าพเจ้ากับภรรยาของข้าพเจ้าได้ค้างคืนที่นั่น ⁵ ในระหว่างคืนนั้น พวกผู้นำของกิเบอาห์ได้บุกเข้ามาหาข้าพเจ้า ได้ล้อมบ้านนั้น และหมายจะฆ่าข้าพเจ้า พวกเขาได้จับตัวภรรยาของข้าพเจ้าไปและข่มขืนนาง แล้วนางก็ตาย

⁶ ข้าพเจ้าจึงได้นำภรรยาของข้าพเจ้าไป และหันศพของนางเป็นท่อนๆ แล้วส่งไปยังพวกเขาในแต่ละเขตแดนที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้ทำเรื่องชั่วร้ายและโหดเหี้ยมเช่นนั้นในอิสราเอล ⁷ บัดนี้ ท่านคนอิสราเอลทั้งปวง ขอจงให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่กันที่นี่เถิด" ⁸ พวกเขาทุกคนก็ลุกขึ้นพร้อมกันเป็นใจเดียว และพวกเขาได้กล่าวว่า "ไม่มีใครในพวกเราที่จะกลับไปยังถิ่นที่ของเขา ไม่มีใครสักคนจะกลับไปบ้านของเขา

⁹ แต่นี่คือสิ่งที่พวกเราจะทำกับเมืองกิเบอาห์เดี๋ยวนี้ พวกเราจะสู้รบกับเมืองนั้นตามที่ฉลากได้นำเรา ¹⁰ พวกเราจะเลือกคนสิบคนจากหนึ่งร้อยคนจากทั่วทุกเผ่าของอิสราเอล และหนึ่งร้อยคนจากหนึ่งพันคน และหนึ่งพันคนจากหนึ่งหมื่นคน เพื่อไปจัดหาเสบียงสำหรับคนเหล่านี้ เพื่อตอนที่พวกเรามาถึงเมืองกิเบอาห์ในเบนยามิน พวกเราจะลงโทษคนเหล่านั้นสำหรับความชั่วร้ายที่พวกเราได้ทำในอิสราเอล"

¹¹ ดังนั้น พวกทหารของอิสราเอลทั้งหมดก็ได้รวมตัวกันออกไปสู้รบกับเมืองนั้นเป็นใจเดียวกัน ¹² เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลได้ส่งคนเหล่านั้นไปทั่วเผ่าเบนยามินทั้งหมด ได้กล่าวว่า "พวกเจ้าได้ทำเรื่องชั่วร้ายอะไรขึ้น? ¹³ ด้วยเหตุนี้ จงส่งพวกคนกิเบอาห์ที่ชั่วร้ายนั้นมาให้เรา เพื่อพวกเราจะประหารพวกเขาเสีย และเพื่อพวกเราจะได้ความชั่วร้ายทั้งสิ้นนี้ออกไปจากอิสราเอล" แต่คนเบนยามินไม่ฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของพวกเขา

¹⁴ แล้วคนเบนยามินได้ออกมาจากเมืองต่างๆ มารวมตัวกันที่เมืองกิเบอาห์ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะสู้รบกับคนอิสราเอล ¹⁵ คนเบนยามินได้พากันมาจากเมืองต่างๆ ของพวกเขาเพื่อที่จะสู้รบในวันนั้นเป็นทหารจำนวนสองหมื่นหกพันคนที่ชำนาญในการสู้รบด้วยดาบ ยิ่งกว่านั้น ยังมีคนอีกเจ็ดร้อยคนที่เป็นคนที่ได้คัดเลือกมาจากชาวกิเบอาห์เพิ่มเข้ามาด้วย ¹⁶ ท่ามกลางทหารเหล่านี้มีคนที่เจ็ดร้อยคนที่ถูกคัดเลือกมาที่ถนัดมือซ้าย แต่ละคนสามารถเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้โดยไม่พลาดเลย

¹⁷ คนอิสราเอลไม่นับรวมจำนวนที่มาจากเบนยามิน มีจำนวน 400,000 คนที่ชำนาญในการสู้รบด้วยดาบ คนทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นนักรบ ¹⁸ คนอิสราเอลได้ลุกขึ้น แล้วขึ้นไปก็เมืองเบธเอล และทูลขอคำปรึกษาจากพระเจ้า พวกเขาทูลถามว่า "ใครจะไปสู้รบกับคนเบนยามินเพื่อพวกเราพระองค์ก่อน?" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "ยูดาห์จะไปสู้รบก่อน"

¹⁹ คนอิสราเอลตื่นขึ้นในเวลาเช้า และพวกเขาได้ย้ายค่ายของพวกเขาไปตั้งใกล้เมืองกิเบอาห์ ²⁰ คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน พวกเขาจัดทัพรบต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่เมืองกิเบอาห์ ²¹ คนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ และพวกเขาฆ่าทหารของกองทัพอิสราเอลตายไปสองหมื่นสองพันคนในวันนั้น

²² แต่คนอิสราเอลต่างก็ได้เสริมกำลังกัน และพวกเขาจัดแนวรบในที่เดิมที่พวกเขาได้วางตำแหน่งไว้ในวันแรก ²³ แล้วคนอิสราเอลได้ขึ้นไปและพวกเขาร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จนถึงตอนเย็น พวกเขาแสวงหาการทรงนำจากพระยาห์เวห์ พวกเขาทูลถามว่า "พวกข้าพระองค์ควรจะออกไปสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของพวกข้าพระองค์อีกหรือไม่?" พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "จงไปสู้รบกับพวกเขาเถิด" ²⁴ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้ไปสู้รบกับพวกทหารของเบนยามินในวันที่สอง

²⁵ ในวันที่สอง คนเบนยามินได้ออกไปจากเมืองกิเบอาห์เพื่อสู้รบกับคนอิสราเอลอีก และพวกเขาได้ฆ่าคนอิสราเอลไปหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นคนที่ชำนาญในการต่อสู้ด้วยดาบ ²⁶ แล้วพวกทหารทั้งหมดของอิสราเอล และประชาชนทั้งหมดจึงขึ้นไปยังเมืองเบธเอลและร้องไห้คร่ำครวญ และที่นั่นพวกเขาได้นั่งลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และพวกเขารออาหารจนถึงเวลาเย็น และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

²⁷ คนอิสราเอลทูลถามพระยาห์เวห์ เพราะหีบแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าได้อยู่ที่นั่นในสมัยนั้น ²⁸ และฟิเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนกำลังปรนนิบัติรับใช้ต่อหน้าหีบนั้นในสมัยนั้น "พวกข้าพระองค์ควรจะออกไปสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของพวกข้าพระองค์อีกครั้งหรือว่าควรจะหยุด? พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "จงสู้รบเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้ เราจะช่วยพวกเจ้าให้ชนะพวกเขา" ²⁹ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้จัดคนไว้ในที่ซ่อนต่างๆ รอบเมืองกิเบอาห์

³⁰ คนอิสราเอลได้สู้รบกับคนเบนยามินเป็นวันที่สาม พวกเขาก็จัดแนวรบสู้รบกับเมืองกิเบอาห์เหมือนกับที่พวกเขาได้ทำคราวก่อน ³¹ คนเบนยามินได้ออกไปและต่อสู้กับคนเหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกล่อออกไปให้ห่างจากเมืองนั้น พวกเขาได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลไปบ้าง มีคนอิสราเอลประมาณสามสิบคนที่ตายในที่โล่งและตามถนน ถนนสายหนึ่งขึ้นไปยังเมืองเบธเอล และอีกสายหนึ่งไปยังเมืองกิเบอาห์

- 32 แล้วคนเบนยามินจึงกล่าวว่า "พวกเขาพ่ายแพ้แล้ว พวกเขากำลังหนีจากพวกเราเหมือนกับครั้งก่อน" แต่พวกทหารของอิสราเอลกล่าวกันว่า "ให้พวกเราวิ่งถอยออกมา และล่อพวกเขาให้ออกมาจากเมืองมายังถนนนั้น" 33 คนอิสราเอลทั้งหมดได้ลุกขึ้นออกมาจากที่ต่างๆ ของพวกเขา และจัดแนวรบของตนที่บาอัลทามาร์ แล้วพวกทหารอิสราเอลที่กำลังชุมนุมอยู่ในที่ซ่อนต่างๆ ก็ได้วิ่งออกมาจากที่ของพวกเขาจากมาอาเรห์กิเบอาห์
- 34 มีคนที่ได้ถูกคัดเลือกมาจากคนอิสราเอลทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนได้ออกมาสู้รบกับเมืองกิเบอาห์ และการต่อสู้ก็ดุเดือดมาก แต่คนเบนยามินไม่รู้ถึงความพินาศใดใกล้มาถึงพวกเขาแล้ว 35 พระยาห์เวห์ทรงทำให้คนเบนยามินพ่ายแพ้ไปต่อหน้าคนอิสราเอล ในวันนั้น พวกทหารของคนอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินไป 25,100 คน คนที่ตายไปทั้งหมดนี้ล้วนเป็นพวกคนที่ชำนาญการต่อสู้ด้วยดาบ
- 36 ดังนั้นพวกทหารของเบนยามินเห็นว่าพวกเขาได้พ่ายแพ้แล้ว คนอิสราเอลได้ทำเป็นล่าถอยคนเบนยามินเพราะพวกเขาได้วางพวกคนทั้งหลาย ชุมไวนอกเมืองกิเบอาห์ 37 แล้วพวกคนที่ชุมนุมอยู่ก็ได้ลุกขึ้นและรับมา พวกเขารับวิ่งเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ และพวกเขาฆ่าทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ
- 38 พวกทหารอิสราเอลกับพวกคนที่ชุมนุมอยู่ในที่ซ่อนได้นัดกันด้วยการทำสัญญาณที่เป็นกลุ่มควันขนาดใหญ่ที่จะขึ้นมาจากเมืองนั้น 39 เมื่อมีการส่งสัญญาณนั้น พวกทหารอิสราเอลก็จะหันกลับจากการสู้รบ เนื่องจากคนเบนยามินได้เริ่มโจมตี และพวกเขาได้ฆ่าคนอิสราเอลไปประมาณสามสิบคน พวกเขาพูดกันว่า "แน่ทีเดียวว่าพวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อหน้าเราแล้ว เหมือนอย่างการสู้รบครั้งก่อน" 40 แต่เมื่อควันไฟได้พุ่งขึ้นจากเมืองนั้น คนเบนยามินก็หันมาและเห็นควันไฟได้พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ามาจากทั่วทั้งเมืองนั้น
- 41 แล้วคนอิสราเอลก็ได้หันกลับมาสู้รบกับพวกเขา คนเบนยามินหวาดกลัวมาก เพราะพวกเขาเห็นว่าความพินาศได้มาเหนือพวกเขาแล้ว 42 ดังนั้น พวกเขาจึงวิ่งหนีไปจากคนอิสราเอลโดยหนีไปตามทางที่ไปยังถิ่นทุรกันดาร แต่การสู้รบก็ยังตามไปกับพวกเขา พวกทหารของอิสราเอลได้ออกมาจากเมืองเหล่านั้น และฆ่าพวกเขาในที่พวกเขาซ่อนอยู่
- 43 พวกเขาได้ล้อมคนเบนยามินไว้ และไล่ตามพวกเขาไป และเหยียบย่ำพวกเขาที่เมืองโนอาห์ ตลอดทางไปจนถึงด้านทิศตะวันออกของกิเบอาห์
- 44 คนเบนยามินได้ตายไปหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งทุกคนล้วนเป็นนักรบที่มีชื่อเสียงในการสู้รบ
- 45 พวกเขากลับมาและหนีตรงไปยังถิ่นทุรกันดารที่ศิลาแห่งริมโมน คนอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินมากกว่าห้าพันคนไปตามถนนนั้น พวกเขายังคงไล่ตามคนเบนยามิน กำลังตามพวกเขาไปอย่างกระชั้นชิดตลอดทางไปยังเมืองกิโดม และที่นั่นพวกเขาได้ฆ่าคนมากกว่าสองพันคน 46 พวกทหารของเบนยามินทั้งหมดล้มลงในวันนั้นสองหมื่นห้าพันคน ซึ่งเป็นคนที่ชำนาญการต่อสู้ด้วยดาบ พวกเขาทุกคนล้วนมีชื่อเสียงในการสู้รบ
- 47 แต่มีหรือจะคนใดหันกลับไปและหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร ตรงไปยังศิลาแห่งริมโมน พวกเขาได้อาศัยอยู่ที่ศิลาแห่งริมโมนเป็นเวลาสี่เดือน 48 พวกทหารของอิสราเอลได้กลับมาสู้รบกับคนเบนยามิน โจมตี และฆ่าพวกเขาทั่วทั้งเมือง ไม่ว่าจะเป็นฝูงสัตว์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาได้พบ พวกเขาเผาทุกหัวเมืองที่อยู่ในเส้นทางของพวกเขาด้วย

Chapter 21

¹ ในตอนนั้น คนอิสราเอลได้ทำสัญญากันที่เมืองมิสปาห์ว่า "ไม่มีใครในพวกเราจะยกบุตรหญิงของเขาให้แต่งงานกับคนเบนยามิน" ² แล้วประชาชนก็ไปยังเมืองเบรเอล และนั่งลงที่นั่นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จนถึงเวลาเย็น และพวกเขาร้องไห้เสียงดังอย่างขมขื่น ³ พวกเขาร้องทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์นี้จึงได้เกิดขึ้นกับอิสราเอล ที่เผ่าหนึ่งของบรรดาเผ่าของพวกเราจะขาดหายไปในวันนี้?" ⁴ วันรุ่งขึ้น ประชาชนได้ตื่นขึ้นแต่เช้าและสร้างแท่นบูชาที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับสันติบูชา

⁵ คนอิสราเอลกล่าวว่า "เผ่าใดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุมต่อพระยาห์เวห์?" เพราะพวกเขาได้ทำสัญญาที่สำคัญเกี่ยวกับคนใดก็ตามที่ไม่ได้ขึ้นมาเผ่าพระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์ พวกเขากล่าวว่า "เขาจะถูกประหารชีวิตแน่นอน" ⁶ คนอิสราเอลมีความสงสารต่อเบนยามิน พี่น้องของพวกเขา พวกเขาบอกว่า "ในวันนี้ เผ่าหนึ่งได้ถูกตัดออกจากอิสราเอล ⁷ ใครจะจัดหาภรรยาให้กับคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ เนื่องจากพวกเราได้ทำสัญญาต่อพระยาห์เวห์ว่า พวกเราจะไม่ยอมให้คนใดในพวกเราแต่งงานกับบรรดาบุตรหญิงของพวกเขา?"

⁸ พวกเขาถามว่า "เผ่าใดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาเผ่าพระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์?" ซึ่งได้พบว่าไม่มีใครจากยาเบซกิเลอาดที่มาร่วมประชุมเลย ⁹ เพราะเมื่อได้จัดประชาชนให้เป็นระเบียบแล้ว ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบซกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย ¹⁰ ชุมชนจึงส่งพวกคนกล้าหาญที่สุดของพวกเขาออกไปหนึ่งหมื่นสองพันคน พร้อมกับคำสั่งให้ไปยังยาเบซกิเลอาด และโจมตีพวกเขาและฆ่าพวกเขา ไม่เว้นแม้แต่พวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ¹¹ "จงทำดังนี้ พวกเจ้าต้องฆ่าผู้ชายทุกคน และผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้ว"

¹² คนเหล่านั้นพบว่าท่ามกลางคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในยาเบซกิเลอาด มีพวกหญิงสาวที่ไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายสี่ร้อยคน และพวกเขาจึงได้นำพวกนางกลับมายังค่ายที่เมืองซีโลห์ ในคานาอัน ¹³ ชุมชนชนทั้งหมดได้ส่งสารไป และบอกคนเบนยามินที่อยู่ที่ศิลาแห่งริมโมนว่าคนอิสราเอลได้สงวนรักษาพวกเขาแล้ว

¹⁴ คนเบนยามินได้กลับมาในเวลานั้น และพวกเขาก็ได้รับมอบพวกผู้หญิงชาวยาเบซกิเลอาด แต่ก็มีพวกผู้หญิงไม่เพียงพอสำหรับพวกเขาทั้งหมด ¹⁵ ประชาชนจึงเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างเผ่าของอิสราเอล

¹⁶ แล้วพวกผู้นำของชุมชนกล่าวว่า "พวกเราจัดหาภรรยาให้กับคนเบนยามินที่เหลืออยู่ได้อย่างไร เนื่องจากพวกผู้หญิงเบนยามินได้ถูกฆ่าตายหมดแล้ว?" ¹⁷ พวกเขาบอกว่า "ต้องมีมรดกให้กับคนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อไม่ให้เผ่าหนึ่งถูกทำลายไปจากอิสราเอล ¹⁸ พวกเราไม่สามารถยกบรรดาบุตรหญิงของพวกเราให้เป็นภรรยาของพวกเขาได้ เพราะคนอิสราเอลได้ทำสัญญาไว้แล้วว่า 'คนใดที่ยกบุตรหญิงให้เป็นภรรยาแก่คนเบนยามิน จงถูกสาปแช่ง'"

¹⁹ ดังนั้น พวกเขาจึงกล่าวว่า "พวกท่านรู้ว่ามีงานเลี้ยงฉลองแด่พระยาห์เวห์ทุกปีที่เมืองซีโลห์ (ที่อยู่ทางทิศเหนือของเมืองเบรเอล ทางทิศตะวันออกของถนนที่ขึ้นไปจากเมืองเบรเอลไปถึงเมืองเซเคม และทางทิศใต้ของเมืองเลโบนาค)" ²⁰ พวกเขาได้ส่งคนเบนยามินว่า "จงไปแอบซ่อนคอยอยู่ในสวนองุ่น ²¹ คอยเฝ้าดูอยู่ เมื่อพวกหญิงสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำ แล้วจงรีบวิ่งออกมาจากสวนองุ่น และพวกเจ้าแต่ละคนก็จงดูพวกหญิงสาวชาวซีโลห์มาเป็นภรรยา แล้วกลับไปยังแผ่นดินเบนยามิน

²² เมื่อพวกบิดาหรือพี่น้องของพวกนางมาประท้วงต่อพวกเรา พวกเราก็จับพวกนางว่า 'ขอจงแสดงความกรุณาต่อพวกเราเถิด ขอโปรดยอมให้พวกนางอยู่ เพราะพวกเราไม่ได้ให้ภรรยาแก่แต่ละคนในเวลาสงคราม เนื่องจากพวกท่านไม่ได้มอบบรรดาบุตรหญิงของพวกท่านให้แก่พวกเรา พวกท่านก็จะไม่มีความผิด'" ²³ คนเบนยามินก็ได้ทำดังนั้น พวกเขาจึงได้ภรรยาไปตามจำนวนที่พวกเขาต้องการจากพวกหญิงสาวที่กำลังเดินรำอยู่ และพวกนางได้ดูพวกนางมาเป็นภรรยาของพวกเขา พวกนางได้กลับไปยังสถานที่แห่งมรดกของพวกนาง พวกนางสร้างเมืองต่างๆ ขึ้นมาใหม่และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น

²⁴ แล้วคนอิสราเอลก็ออกไปจากสถานที่นั้น แล้วกลับไปบ้าน ต่างคนก็ไปยังเผ่าและตระกูลของตน และต่างคนก็กลับไปยังที่ซึ่งเป็นมรดกของตน

²⁵ ในสมัยนั้นยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนจึงได้ทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

Book: Ruth

Ruth

Chapter 1

¹ ในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยปกครองอยู่นั้น มีการกันดารอาหารเกิดขึ้นในแผ่นดิน และมีชายคนหนึ่งจากเบรเลเอิมในเขตยูดาห์ได้ไปที่แผ่นดินโมอับ พร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคนของเขา ² ชายคนนี้ชื่อว่าเอลิเมเลค ภรรยาของเขาชื่อว่านาโอมี และบุตรชายทั้งสองของเขาชื่อว่า มาห์โลน และคีลีโอน พวกเขาเป็นคน เอฟราธาห์จากเบรเลเอิมในเขตยูดาห์ พวกเขาเข้ามาถึงแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น

³ แล้วเอลิเมเลคผู้เป็นสามีของนาโอมีก็เสียชีวิต และเธอถูกทิ้งให้อยู่กับบุตรชายสองคน ⁴ บุตรเหล่านี้ได้หญิงโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อว่า โอรปาห์ และอีกคนหนึ่งชื่อว่ารูธ พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาประมาณสิบปี ⁵ แล้วทั้งมาห์โลนและคีลีโอนก็เสียชีวิต เหลือไว้แต่นาโอมี โดยปราศจากสามีและบุตรชายทั้งสองคนของเธอ

⁶ แล้วนาโอมีจึงตัดสินใจออกจากโมอับพร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเธอและกลับไปยังยูดาห์ เพราะเธอได้ยินขณะที่อยู่ในแผ่นดินโมอับว่า พระยาห์เวห์ได้ช่วยเหลือประชากรของพระองค์และประทานอาหารให้แก่พวกเขาแล้ว ⁷ ดังนั้นเธอจึงออกจากสถานที่ที่เธอเคยอาศัยอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสองคนของเธอ และพวกเขาก็เดินทางไปตามถนนเพื่อกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์

⁸ นาโอมีพูดกับบุตรสะใภ้ทั้งสองคนว่า "พวกเจ้าแต่ละคนจงกลับไปยังบ้านของมารดาของพวกเจ้าเถิด ขอพระยาห์เวห์สำแดงความกรุณาต่อพวกเจ้า เหมือนอย่างที่เราได้สำแดงความกรุณาต่อผู้ที่ล่วงลับและต่อฉัน" ⁹ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานการพิชิตให้แก่พวกเจ้าในบ้านของสามีคนใหม่ของพวกเจ้าแต่ละคนเถิด" แล้วนาโอมีจึงจูบลาบุตรสะใภ้ทั้งสอง และพวกเขาก็พูดเสียงดังขึ้นและร้องไห้

¹⁰ พวกเขาจึงพูดกับเธอว่า อย่าเลย พวกเราทั้งสองจะกลับไปกับท่านไปถึงชนชาติของท่าน ¹¹ แต่นาโอมีพูดว่า "ลูกสาวของฉันเอ๋ย จงกลับไปเถิด ถ้าไม่พวกเจ้าจะไปกับฉัน? ฉันยังมีบุตรชายในครรภ์เพื่อจะมาเป็นสามีของพวกเจ้าได้อีกอย่างนั้นหรือ? ¹² ลูกสาวของฉันเอ๋ย จงกลับไปเถิด ไปตามทางของพวกเจ้า เพราะฉันเองก็แก่เกินกว่าที่จะมีสามีได้อีก ถ้าหากฉันบอกว่า "ฉันหวังว่า ฉันจะได้สามีคนหนึ่งคืนนี้ และให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลาย

¹³ แล้วพวกเจ้าจะรอคอยจนกว่าพวกเราจะเติบโตอย่างนั้นหรือ? พวกเจ้าจะรอคอยและไม่แต่งงานกับชายคนใหม่เวลานี้หรือ? อย่าเลย ลูกสาวของฉันเอ๋ย มันจะกลายเป็นความเศร้าโศกอย่างใหญ่หลวงสำหรับฉันมากกว่าเป็นความเศร้าโศกให้แก่พวกเธอ เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้หันมาต่อสู้อันแล้ว" ¹⁴ แล้วบรรดาบุตรสะใภ้ของเธอก็เปล่งเสียงร้องไห้อีกครั้งหนึ่ง โอรปาห์ได้จูบลาแม่สามีของเธอ แต่รูธยังคงกอดเธอเอาไว้แน่น

¹⁵ นาโอมีพูดว่า "ฟังนะ พี่สะใภ้ของเจ้าได้กลับไปหาชนชาติและพระทั้งหลายของเจ้าแล้ว เจ้าจงกลับไปพร้อมกับพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด" ¹⁶ แต่รูธพูดว่า "ขอโปรดอย่าทำให้ฉันไปจากท่านเลย เพราะไม่ว่าท่านจะไปที่ไหน ฉันจะไปด้วย ท่านอยู่ที่ไหน ฉันก็จะอยู่ด้วย ชนชาติของท่าน จะเป็นชนชาติของฉัน และพระเจ้าของท่านก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน

¹⁷ ท่านตายที่ไหน ฉันก็จะตายและถูกฝังเอาไว้ที่นั่น ขอพระยาห์เวห์ลงโทษฉัน และยิ่งกว่านั้นขอให้มีความตายเท่านั้นที่จะแยกเราออกจากกันได้" ¹⁸ เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธมีความตั้งใจจริงที่จะไปพร้อมกับเธอ เธอจึงไม่ได้เถียงกับรูธอีก

¹⁹ ดังนั้นทั้งสองคนจึงเดินทางมาจนถึงเบรเลเอิม เมื่อพวกเขามาถึงที่เบรเลเอิม ผู้คนทั้งเมืองต่างก็มีความตื่นเตนในการกลับมาของพวกเขานักผู้หญิงพูดว่า "นี่คือนาโอมีใช่ไหม?" ²⁰ แต่นาโอมีพูดกับพวกเธอว่า "อย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย จงเรียกฉันว่าขมขื่นเถิด เพราะองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้กระทำต่อฉันอย่างขมขื่นยิ่งนัก

²¹ ฉันออกไปฉันมีทุกอย่างบริบูรณ์ แต่พระยาห์เวห์ได้นำฉันกลับบ้านมาด้วยความว่างเปล่า แล้วทำไมพวกเจ้าจึงเรียกฉันว่านาโอมี ดุสิ พระยาห์เวห์ได้ลงโทษฉัน องค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้กระทำให้ฉันเจ็บปวดรวดร้าว" ²² ดังนั้นนาโอมีและรูธชาวโมอับผู้เป็นบุตรสะใภ้ของเธอ ได้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ พวกเขาเข้ามาถึงเบรเลเอิมในช่วงเริ่มต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

Chapter 2

¹ นาโอมินั้นมีญาติฝ่ายสามีคนหนึ่งจนประเดี๋ยวนี เป็นคนมั่งมีคนหนึ่งแห่งตระกูลของเอลีเมเลค เขาชื่อโบอาส ² รุธชาวโมอับพูดกับนาโอมิว่า "บัดนี้ ขอให้ดิฉันไปและเก็บสิ่งที่เหลือที่รวงข้าวในทุ่งนา ฉันจะติดตามผู้ใดก็ได้ที่ฉันเห็นความกรุณาในดวงตาของเขา" ดังนั้น นาโอมิได้พูดกับเธอว่า "จงไปเถิด บุตรสาวของฉัน" ³ รุธได้ไปและเก็บข้าวที่ตกในทุ่งนากายหลังที่พวกเขาได้เก็บเกี่ยว เธอบังเอิญได้เข้ามาในที่นาของโบอาส คนแห่งตระกูลของเอลีเมเลค

⁴ ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ทรงอยู่ด้วยกับพวกท่านเถิด" พวกเขาตอบโบอาสว่า "ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรท่าน" ⁵ แล้วโบอาสพูดกับคนใช้ของเขาที่ควบคุมดูแลคนเกี่ยวข้าวว่า "หญิงสาวนี้เป็นคนของใครหรือ?" ⁶ คนควบคุมดูแลคนเกี่ยวข้าวได้ตอบและพูดว่า "นางเป็นหญิงสาวชาวโมอับผู้ซึ่งกลับมาพร้อมกับนาโอมิจากแผ่นดินโมอับ" ⁷ นางได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "กรุณาอนุญาตให้ดิฉันเก็บสิ่งที่ตกในทุ่งนาหลังจากที่พวกคนงานได้เก็บเกี่ยวข้าวแล้ว" ดังนั้น นางมาที่นี่และเก็บข้าวตั้งแต่เช้าจนถึงเดี๋ยวนี ยกเว้นตอนที่นางพักบ้างในบ้าน" ⁸ แล้วโบอาสจึงพูดกับรุธว่า "เธอกำลังฟังฉันพูดไหม ? บุตรสาวของฉัน อย่าไปเก็บข้าวตกที่นาอื่น อย่าไปจากที่นาของฉัน แต่จงอยู่ที่นี้และทำงานกับพวกสาวคนทำงานของฉัน

⁹ ให้จับตาทุ่งนาที่พวกผู้ชายกำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วจงติดตามพวกเขาผู้หญิงคนอื่นๆไป ฉันได้สั่งพวกผู้ชายไม่ให้แตะต้องตัวเจ้ามิใช่หรือ ? เมื่อไรก็ตามที่เจ้ากระหายน้ำให้เจ้าไปดื่มที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำที่พวกผู้ชายได้ตักไว้" ¹⁰ แล้วนางก็มาลงต่อน้ำโบอาส เจ้าที่ระชะบลงที่พื้นดิน นางกล่าวกับเขาว่า "ทำไมดิฉันจึงได้รับความเมตตาจากท่าน ที่ท่านดีต่อฉันที่เป็นคนต่างด้าวเช่นนี้ ?" ¹¹ โบอาสได้ตอบและพูดกับนางว่า "ฉันได้รับทราบสิ่งที่เจ้าทำทั้งหมดหลังจากที่สามีของเจ้าเสียชีวิต เจ้าได้จากบิดา มารดา และแผ่นดินเกิดของเจ้าเพื่อติดตามแม่ของสามีและมาอยู่กับประชาชนที่เจ้าไม่รู้จัก" ¹² ขอพระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่การกระทำของเจ้า ขอให้เจ้าได้รับการตอบแทนอย่างบริบูรณ์จากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ภายใต้ร่มปีกของพระองค์เจ้าจะได้รับการคุ้มครอง "

¹³ ดังนั้น นางจึงพูดว่า "ขอให้ดิฉันได้รับความโปรดปรานในสายตาของท่าน เจ้านายของดิฉัน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และท่านได้พูดด้วยความกรุณาต่อดิฉัน แม้ว่าดิฉันเองก็ไม่ได้เป็นสาวใช้คนหนึ่งของท่าน" ¹⁴ ในเวลานั้นโบอาสได้พูดกับรุธว่า "จงมาที่นี่ และและรับประทานขนมปังบ้าง และจุ่มขนมปังของเจ้าในน้ำส้มเล้าไวน" นางได้นั่งข้างๆ พวกคนเกี่ยวข้าว และเขาเอาข้าวคั่วให้นาง ได้กินจนกระทั่งนางพอใจ และยังเหลือไว้ ¹⁵ เมื่อนางลุกขึ้นแล้วไปเก็บข้าวที่ตก โบอาสได้สั่งพวกผู้ชายหนุ่มของเขาว่า "จงให้นางได้เก็บข้าวแม้แต่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และอย่าได้ห้ามนางเลย" ¹⁶ จงตั้งรวงข้าวออกมาจากฟ่อน และทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง และอย่าได้ห้ามนางเลย ดังนั้น ¹⁷ นางจึงเก็บเมล็ดข้าวในทุ่งนาจนกระทั่งเย็น แล้วนางก็ฟาดรวงข้าวที่นางได้รวบรวมมา และเมล็ดข้าวบาร์เลย์ได้ประมาณหนึ่งเอฟาห์ ¹⁸ นางยกข้าวขึ้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แล้ว แม่สามีได้เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาข้าวคั่วที่เหลือจากอาหารที่นางได้ประทานอิมแล้วนั้นให้แม่สามีด้วย

¹⁹ แม่สามีจึงพูดกับนางว่า "วันนี้เจ้าไปเก็บข้าวตกที่ไหน ?" เจ้าไปทำงานที่ไหน? ขอให้ชายที่ช่วยได้ช่วยเหลือเจ้าได้รับพระพร" แล้วรุธได้บอกแม่สามีของนางเกี่ยวกับชายที่เป็นเจ้าของทุ่งนาที่นางได้ทำงาน นางพูดว่า "ชายที่เป็นเจ้าของทุ่งนาที่ฉันที่ไปทำงานวันนี้ชื่อโบอาส" ²⁰ นาโอมิพูดกับบุตรสะใภ้ของนางว่า "ขอให้เขาได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่เคยละทิ้งความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อผู้ที่มิชีวิตและผู้ที่ยเสียชีวิตไปแล้ว" นาโอมิได้พูดแก่เธออีกว่า "ผู้ชายคนนั้นเป็นญาติสนิทของพวกเรา เป็นผู้ไถ่ของพวกเรา" ²¹ รุธชาวโมอับได้พูดว่า "อันที่จริง เขาได้พูดกับฉันว่า "เจ้าควรอยู่ใกล้ๆ กับพวกคนงานหนุ่มๆของเราจนกว่าพวกเขาจะเกี่ยวข้าวของเราเสร็จทั้งหมด" ²² นาโอมิพูดกับรุธบุตรสะใภ้ของนางว่า "ดีแล้ว ลูกเอ๋ย ที่เจ้าออกไปกับพวกคนงานหญิงของเขา เจ้าจะไม่ตกอยู่ในอันตรายจากทุ่งนาอื่นๆ" ²³ ดังนั้นนางได้อยู่ใกล้ๆ คนงานหญิงของโบอาสเพื่อเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี นางได้อยู่กับแม่สามี

Chapter 3

¹ นาโอมิ แม่สามีของนางพูดกับนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย ไม่ควรที่แม่จะหาที่พักสำหรับเจ้า เพื่อสิ่งเหล่านั้นอาจจะไปได้ดีสำหรับเจ้า? ² บัดนี้ โบอาส ชายผู้ซึ่งเป็นนายของพวกคนรับใช้สาว ๆ ที่เจ้าไปด้วย เขาเป็นญาติสนิทของเราไม่ใช่หรือ? ดูก่อน เขาจะไปนวดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าวในคืนนี้

³ ฉะนั้น จงไปอาบน้ำ ชโลมตัวเจ้า สวมเสื้อผ้าที่ดีที่สุดของเจ้า แล้วไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ชายนั้นรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะกินและดื่มเสร็จแล้ว ⁴ เมื่อเขาไปนอน จงสังเกตว่าเขานอนที่ไหนเพื่อภายหลังเจ้าจะไปหาเขาได้ แล้วให้เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และเข้าไปนอนที่นั่น แล้วเขาจะบอกเจ้าว่าจะต้องทำอะไร"

⁵ รุธพูดกับนาโอมิว่า "ลูกจะทำทุกสิ่งตามที่แม่สั่ง" ⁶ แล้วนางก็ลงไปที่ลานนวดข้าว และนางทำตามคำแนะนำของแม่สามีที่ได้บอกนางไว้ ⁷ เมื่อโบอาสได้กินและดื่มเสร็จและจิตใจของเขามีความสุขแล้ว เขาก็ไปนอนที่ด้านท้ายของกองข้าว แล้วนางค่อยๆ เข้าไป เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา และนอนที่นั่น

⁸ พอถึงเที่ยงคืน ชายคนนั้นก็สะดุ้ง เขาพลิกตัว และมีผู้หญิงคนหนึ่งมานอนที่ปลายเท้าของเขา ⁹ เขาจึงถามว่า "เจ้าเป็นใคร?" นางจึงตอบว่า "ดิฉันชื่อรุธ ผู้เป็นสาวใช้ของนายท่าน ขอโปรดให้ดิฉันเป็นผู้เป็นสาวใช้ของท่านได้อยู่ใต้ผ้าคลุมของท่านเถิด เพราะนายท่านเป็นญาติสนิท" ¹⁰ โบอาสก็กล่าวว่า "บุตรหญิงเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า เพราะเจ้ามีน้ำใจในตอนหลังนี้มากกว่าตอนแรก เพราะเจ้าไม่ได้ไปตามชายหนุ่มคนไหนเลย ไม่ว่าเป็นคนอยากจนหรือคนร่ำรวย

¹¹ บัดนี้ บุตรหญิงของข้าเอ๋ย อย่ากลัวเลย! เราจะทำเพื่อเจ้าทุกอย่างตามที่เจ้ากล่าว เพราะคนทั้งเมืองของเรารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงที่น่ายกย่อง ¹² จงอยู่ที่เราเป็นญาติสนิทกัน แต่มีคนหนึ่งที่เป็นญาติสนิทมากกว่าเรา ¹³ จงพักอยู่ที่นี้ในคืนนี้ และในตอนเช้า ถ้าเขาจะทำตามสิทธิ์ของการเป็นญาติสนิทของเขา ก็ดีแล้ว ให้เขาทำตามสิทธิ์ของญาติสนิทนั้น แต่ถ้าเขาไม่ใช้สิทธิ์แห่งการเป็นญาติสนิทเพื่อเจ้า เราก็จะใช้สิทธิ์นั้น พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด เราจะตามนั้น จงนอนพักจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า"

¹⁴ ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของเขาจนถึงเช้า แต่นางตื่นก่อนสว่างที่คนจะจำกันได้ เพราะโบอาสบอกว่า "อย่าให้คนอื่นรู้ว่ามิใช่หญิงมาที่ลานนวดข้าว" ¹⁵ แล้วโบอาสก็บอกว่า "จงคลี่เสื้อคลุมของเจ้าออก" เมื่อนางทำตาม เขาก็ตักข้าวบาร์เลย์ให้นางหกกะปวนใหญ่ใส่ลงไปในแอกกลับไป แล้วเขาก็เข้าไปในเมือง

¹⁶ เมื่อรุธกลับมาหาแม่สามี นางก็ถามว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?" รุธก็เล่าถึงทุกสิ่งที่ยาสนั้นได้ทำเพื่อนาง ¹⁷ นางพูดว่า "ท่านได้ให้ข้าสาวสี่แกล่งถึงหกกะปวนใหญ่ เพราะท่านบอกว่า 'เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีของเจ้าด้วยมือเปล่าเลย' " ¹⁸ แล้วนาโอมิจึงพูดว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงอยู่ที่นี้ จนกว่าจะรู้เรื่องว่าเป็นอย่างไร เพราะชายนั้นจะไม่หยุดพักจนกว่าเขาจะดำเนินเรื่องให้สำเร็จในวันนี้"

Chapter 4

¹ โบอาสไปที่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ไม่นานนัก ญาติสนิทที่โบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวกับเขาว่า "เพื่อนเอ๋ย ขอเชิญเข้ามาและนั่งที่นี้เถิด" ชายคนนั้นก็เข้ามาและนั่งลง จากนั้น ² โบอาสก็พาพวกผู้ใหญ่ของเมืองมาสิบคน และกล่าวว่า "นั่งที่นี้เถิด" พวกเขาก็นั่งลง

³ โบอาสจึงพูดกับญาติสนิทคนนั้นว่า "นาโอมิผู้ที่ได้กลับมาจากแผ่นดินโมอับกำลังขายที่ดินที่เป็นส่วนของเอลิเมเลคที่เป็นพี่น้องของเรา ⁴ ข้าพเจ้าคิดที่จะแจ้งให้ท่านทราบ และบอกแก่ท่านว่า 'จงซื้อที่ดินนั้นไว้ ต่อหน้าคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ที่นี้ และต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองของข้าพเจ้า' ถ้าท่านอยากจะได้ที่ดินนั้น ก็จงไถ่เถิด แต่ถ้าท่านไม่ยอมไถ่ที่ดินนั้น ก็ขอบอกข้าพเจ้าให้รู้ด้วยเถิด เพราะไม่มีใครที่จะไถ่ที่ดินนี้ได้ นอกจากท่าน และข้าพเจ้าก็มีสิทธิ์ไถ่ไปจากท่าน" แล้วชายคนนั้นจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไถ่ที่ดินนี้เอง"

⁵ แล้วโบอาสจึงกล่าวว่า "ในวันที่ท่านซื้อที่นาจากมือของนาโอมิ ท่านต้องรับรูฐชาวโมอับภรรยาของผู้ตายไว้ด้วย เพื่อบุตรของผู้ตายจะสืบต่อไปยังมรดกของเขา" ⁶ แล้วชายคนนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นเพื่อตัวเองโดยไม่ทำให้มรดกของข้าพเจ้าเสียไปได้ ท่านจงเอาสิทธิ์การไถ่ของข้าพเจ้าไปไถ่เพื่อตัวท่านเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถไถ่ที่ดินนั้นได้"

⁷ เนื่องจากนี่เป็นธรรมเนียมในสมัยก่อนของอิสราเอลเกี่ยวกับการไถ่และแลกเปลี่ยนสิ่งของ การยืนยันข้อตกลงทุกอย่าง คนหนึ่งต้องถอดรองเท้าข้างหนึ่งของเขา และให้รองเท้านั้นกับเพื่อนบ้าน นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการทำข้อตกลงตามกฎหมายในอิสราเอล เพราะเหตุนี้ ⁸ ญาติสนิทคนนั้นจึงบอกกับโบอาสว่า "จงซื้อที่ดินสำหรับตัวท่านเองเถิด" และเขาก็ถอดรองเท้าข้างหนึ่งของเขาออก ⁹ แล้วโบอาสจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่และคนทั้งปวงว่า "พวกท่านได้เป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทุกสิ่งที่เป็นของเอลิเมเลค และทุกสิ่งที่เป็นของคิลีโอนและของมาห์โลนจากมือของนาโอมิแล้ว

¹⁰ ยิ่งกว่านั้น รูฐชาวโมอับที่เป็นภรรยาของมาห์โลน ข้าพเจ้าก็จะได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะยกนามของผู้ตายเหนือมรดกของเขา เพื่อที่นามของเขาจะไม่ถูกตัดออกจากท่ามกลางพวกพี่น้องของเขา และจากประตูแห่งสถานที่ของเขา ท่านทั้งหลายได้เป็นพยานในวันนี้ !"

¹¹ คนทั้งปวงที่อยู่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่จึงกล่าวว่า "เราเป็นพยาน ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้หญิงนั้นที่ได้เข้ามาในบ้านของท่าน เป็นเหมือนกับราเชลและเลอาห์ หญิงทั้งสองคนที่ได้สร้างพงศ์พันธุ์อิสราเอล และขอให้ท่านเจริญรุ่งเรืองในเอฟราธาห์ และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม ¹² ขอให้พงศ์พันธุ์ของท่านเป็นเหมือนพงศ์พันธุ์ของเปเรศ ผู้ที่ทามารได้ให้กำเนิดให้แก่ยูดาห์ ผ่านทางลูกหลานที่พระยาห์เวห์จะประทานแก่ท่านจากหญิงสาวคนนี้"

¹³ ดังนั้น โบอาสจึงรับรูฐมา และนางก็ได้เป็นภรรยาของเขา และเขาก็หลับนอนกับนาง และพระยาห์เวห์ก็ทรงให้นางตั้งครรภ์ และนางก็ให้กำเนิดบุตรชาย ¹⁴ พวกผู้ใหญ่จึงก็พูดกับนาโอมิว่า "สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงไม่ทอดทิ้งเจ้าให้ปราศจากญาติสนิทในเวลานี้ คือการมีคนนี้ ขอให้นามของเขามีชื่อเสียงในอิสราเอล ¹⁵ ขอให้เขาเป็นผู้ฟื้นฟูชีวิตและเป็นผู้เลี้ยงดูเจ้าในยามชรา เพราะบุตรสะใภ้ที่รักเจ้าที่ดีกว่าบุตรชายเจ็ดคนได้ให้กำเนิดเขา"

¹⁶ นาโอมิก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้ในอ้อมอก และดูแลเขา ¹⁷ พวกผู้ใหญ่ที่เป็นเพื่อนบ้านได้ตั้งชื่อให้กับเขา พูดว่า "บุตรชายคนหนึ่งได้เกิดมาให้แก่นาโอมิ" พวกนางตั้งชื่อเขาว่า โอเบด เขาได้เป็นบิดาของเจสซี ผู้เป็นบิดาของดาวิด

¹⁸ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน ¹⁹ เฮสโรนเป็นบิดาของราม รามเป็นบิดาของอัมมินาดับ ²⁰ อัมมินาดับเป็นบิดาของนาโฮน นาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน ²¹ สัลโมนเป็นบิดาของโบอาส โบอาสเป็นบิดาของโอเบด ²² โอเบดเป็นบิดาของเจสซี และเจสซีเป็นบิดาของดาวิด

Book: 1 Samuel

1 Samuel

Chapter 1

¹ มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาริมของเมืองศุฟของแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อของเขาคือเอลคานาห์บุตรชายเยโรอัม บุตรชายของโฮสิ บุตรชายของโทหุ บุตรชายของศุฟ คนเฝ้าเอฟราอิม ² เขามีภรรยาสองคน ชื่อภรรยาคือฮันนาห์ และชื่อภรรยาคนที่สองคือเปนินาห์ เปนินาห์มีลูกหลายคน แต่อันนาห์ไม่มีเลย

³ ชายคนนี้ได้ไปจากเมืองของเขาทุกปีไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของทุกสิ่งในเมืองชิโลห์ บุตรชายสองคนของเอลีคือโฮฟนีย์และฟีเนหัส เป็นพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์ได้อยู่ที่นั่น ⁴ เมื่อถึงวันที่เอลคานาห์จะถวายสัตวบูชาทุกปี เขาให้ส่วนแบ่งของเนื้อแก่เปนินาห์ภรรยาของเขา และให้แก่บรรดาบุตรชายและบุตรสาวทุกคน ⁵ แต่เขาแบ่งให้อันนาห์สองส่วน เพราะเขารักอันนาห์ แม้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงปิดครรภ์ของนางไว้

⁶ คู่แข่งของนางก็ไถ่ยั่วเย้านางอย่างหนักเพื่อทำให้นางหงุดหงิด เพราะเหตุที่พระยาห์เวห์ทรงปิดครรภ์ของนาง ⁷ ดังนั้นปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์กับครอบครัวของนาง คู่แข่งของนางก็ไถ่ยั่วเย้านางเสมอ ด้วยเหตุนี้นางจึงคุ้นเคยกับการร้องไห้และไม่กินอะไรเลย

⁸ เอลคานาห์สามีของนางก็พูดกับนางเสมอ "อันนาห์ ทำไมเธอถึงร้องไห้? ทำไมเธอถึงไม่กิน? ทำไมหัวใจของเธอถึงโศกเศร้า? ฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนสำหรับเธอหรือ?"

⁹ มีครั้งหนึ่งในเหตุการณ์เหล่านี้ อันนาห์ได้ลุกขึ้นหลังจากที่พวกเขาได้เสร็จจากการกินและดื่มในชิโลห์ ในตอนนั้นเอลีปุโรหิตได้นั่งอยู่บนที่นั่งของเขาซึ่งอยู่ด้านข้างประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ¹⁰ นางเจ็บปวดใจมาก นางจึงได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์และร้องไห้อย่างขมขื่น ¹¹ นางได้สาบานและได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความเจ็บปวดร้าวร้าวของผู้รับใช้ของพระองค์และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และไม่ทรงลืมผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะมอบเขาให้แก่พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา และจะไม่มีบิดาคนใดแต่ศีรษะของเขาเลย"

¹² ขณะที่นางได้อธิษฐานอย่างต่อเนื่องต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เอลีก็เฝ้ามองดูปากของนาง ¹³ อันนาห์พูดในใจของนาง ริมฝีปากของนางขยับ แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงคิดว่านางเมาเหล้า ¹⁴ เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเมาเหล้าไปอีกนานเท่าใด? จงทิ้งเหล้าองุ่นของเธอไปเสีย" ¹⁵ อันนาห์ตอบว่า "เปล่าเลยเจ้านายของดิฉัน ดิฉันคือผู้หญิงที่มีจิตโศกเศร้า ดิฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเหล้า แต่ดิฉันได้เปิดใจเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁶ อย่าพิจารณาว่าคนรับใช้ของท่านเป็นผู้หญิงที่ไร้ยางอาย ดิฉันได้พูดออกมาด้วยความกังวลและความอดทนอย่างที่สุดของดิฉัน"

¹⁷ แล้วเอลีจึงตอบและกล่าวว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามคำขอที่เจ้าได้ทูลขอจากพระองค์" ¹⁸ นางตอบว่า "ขอหญิงรับใช้ของท่านได้รับความโปรดปรานจากท่านเถิด" แล้วผู้หญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและได้กินอาหาร ในหน้าของนางก็ไม่โศกเศร้าอีกต่อไป ¹⁹ พวกเขาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่และนมัสการต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และพวกเขาได้กลับไปบ้านของพวกเขาที่ราม่าห์ เอลคานาห์ได้กลับนอนกับอันนาห์ภรรยาของเขา และพระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงนาง

²⁰ ต่อมาเมื่อถึงเวลาที่กำหนด อันนาห์ได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่าซาบูนเอล กล่าวว่า "เพราะว่า ดิฉันได้ทูลขอเขามาจากพระยาห์เวห์" ²¹ อีกครั้งหนึ่ง เอลคานาห์และทุกคนในบ้านของเขาได้กลับขึ้นไปถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์เป็นประจำทุกปีและแก้บนของเขา ²² แต่อันนาห์ไม่ได้ไป นางพูดกับสามีของนางว่า "ดิฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กจะหย่านมก่อน แล้วดิฉันจะนำเขาไป เพื่อว่าเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และอยู่ที่นั่นตลอดไป"

²³ เอลคานาห์สามีของนางจึงบอกนางว่า "จงทำตามที่เราเห็นว่าดีสำหรับเธอเถิด จงรออยู่จนกระทั่งเธอให้เขาหย่านม ขอเพียงพระยาห์เวห์ทรงยืนยันพระดำรัสของพระองค์เท่านั้น" ด้วยเหตุนี้ผู้หญิงนั้นจึงได้อยู่และเลี้ยงดูบุตรของนางจนกระทั่งนางให้เขาหย่านม ²⁴ เมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางจึงนำเขาไปกับนาง ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในชิโลห์ พร้อมกับวัวอายุสามปีหนึ่งตัว อาหารหนึ่งเอฟาห์ และเหล้าองุ่นหนึ่งขวด ในตอนนั้น เด็กคนนั้นยังเล็กอยู่ ²⁵ พวกเขาได้ขำหัว และพวกเขานำเด็กไปหาเอลี

²⁶ นางกล่าวว่า "โอ เจ้านายของดิฉัน! ตราบเท่าที่ท่านมีชีวิตอยู่ เจ้านายของดิฉัน ดิฉันคือผู้หญิงที่ได้ยินอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่านทูลวิงวอนต่อพระยาห์เวห์ ²⁷ เพราะเด็กคนนี้ที่ดิฉันได้อธิษฐานและพระยาห์เวห์ได้ประทานตามคำร้องทูลตามที่ดิฉันได้ทูลขอเขา ²⁸ ดิฉันได้ถวายเขาแด่พระยาห์เวห์ ตราบเท่าที่เขาจะมีชีวิตอยู่เขาได้ถูกนำถวายแด่พระยาห์เวห์แล้ว" แล้วเขาก็มีสการพระยาห์เวห์ที่นั่น

Chapter 2

¹ อันนาห์จึงอธิษฐานและกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้าปลื้มปิติในพระยาห์เวห์ เขาศัตรูของข้าพเจ้าได้รับการยกขึ้นในพระยาห์เวห์ ปากของข้าพเจ้าโอ้อวดเหนือพวกศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายินดีในความรอดของพระองค์” ² ไม่มีใครบริสุทธิ์ถึงพระยาห์เวห์ เพราะว่าไม่มีใครเปรียบเหมือนพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของเรา ³ อย่าโอ้อวดโอ้อวดอีกต่อไป อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของพวกเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอบรู้ โดยพระองค์ทรงกระทำทั้งหลายจะได้รับการประเมิน

⁴ คันธนูของพวกผู้ชายที่มีกำลังก็ถูกหัก แต่บรรดาคนที่ล้มคว่ำก็รับการเสริมกำลังดังสายพาน ⁵ บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้องการรับจ้างหาอาหารกิน บรรดาคนเหล่านั้นที่หิวก็หยุดหิว แม้แต่คนที่เปิ่นหมันก็คลอดบุตรเจ็ดคน แต่ผู้หญิงที่มีบุตรมากก็อดโรยไป ⁶ พระยาห์เวห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและทรงให้ฟื้นขึ้นมา ⁷ พระยาห์เวห์ทรงทำให้ประชาชนบางคนยากจนและทรงทำให้บางคนมั่งคั่ง ทรงทำให้ต่ำลงและทรงยกขึ้นด้วย

⁸ พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคัล พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากกองขี้เถ้าทรงทำให้พวกเขานั่งร่วมกับพวกเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าบรรดาเสาแห่งแผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์และพระองค์ทรงวางโลกไว้บนเสาเหล่านั้น ⁹ พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท่าของประชาชนที่สัตย์ซื่อของพระองค์ แต่คนชั่วร้ายจะต้องถูกทำให้เจียนในความมืด เพราะว่าไม่มีใครชนะด้วยกำลัง ¹⁰ บรรดาผู้ต่อสู้พระยาห์เวห์จะถูกทำลายเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงส่งเสียงกระหึ่มต่อสู้พวกเขาจากสวรรค์ พระยาห์เวห์จะทรงพิพากษาจนสุดปลายพิภพ พระองค์จะประทานกำลังแก่ศิษย์ของพระองค์และจะทรงเสริมกำลังของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้”

¹¹ แล้วเอลคานาห์ก็ได้กลับรามาห์ ไปยังบ้านของเขา ส่วนเด็กน้อยก็ได้ปรนนิบัติรับใช้พระยาห์เวห์ต่อหน้าปุโรหิตเอลี ¹² แล้วบุตรชายทั้งหลายของเอลีเป็นพวกผู้ชายที่ไร้ค่า พวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์ ¹³ ธรรมเนียมของพวกปุโรหิตต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีผู้ชายคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา ในขณะที่เนื้อกำลังต้มอยู่ คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามาพร้อมกับถือเหล็กสามง่ามไว้ในมือของเขา

¹⁴ เขาจะเอาเหล็กสามง่ามนั้นแทงเข้าไปในกระดูก หรือหม้อหู หรือหม้อต้มขนาดใหญ่ หรือหม้อ ทั้งหมดที่ติดเหล็กสามง่ามนั้นขึ้นมา ปุโรหิตก็จะเอาไว้สำหรับเขา พวกเขาทำเช่นนั้นในศิโยนร่วมกับคนอิสราเอลทั้งหมดที่มานั้น ¹⁵ ที่เลวร้ายคือ ก่อนที่พวกเขาเผาไหม้นั้น คนรับใช้ของปุโรหิตได้เข้ามา และกล่าวแก่ผู้ชายผู้ที่กำลังทำสัตวบูชาว่า “ขอเนื้อย่างให้ปุโรหิต เพราะว่าเขาจะไม่รับเนื้อต้มจากท่าน นอกจากเนื้อดิบเท่านั้น” ¹⁶ ถ้าผู้ชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “พวกเขาต้องเผาไหม้นั่นก่อน แล้วจึงเอาไปตามที่ท่านต้องการเถิด” แล้วเขาจะตอบว่า “ไม่ได้ เจ้าจะต้องให้ข้าพเจ้าเถิดนี่ ถ้าไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะใช้กำลังเพื่อเอาไป”

¹⁷ บาปของคนหนุ่มเหล่านี้ก็ใหญ่หลวงยิ่งนักเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะว่าพวกเขาได้ดูหมิ่นเครื่องถวายบูชาแด่พระยาห์เวห์ ¹⁸ แต่ชาบูเอลได้ปรนนิบัติอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เช่นเด็กคนหนึ่งที่เกิดด้วยผ้าลินินเอโฟด ¹⁹ มารดาของเขาได้เย็บเสื้อคลุมตัวเล็กสำหรับเขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีของนางเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาประจำปี

²⁰ เอลีได้ช่วยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขาโดยกล่าวว่า “ขอพระยาห์เวห์ประทานลูกอีกหลายคนให้แก่ท่านโดยทางผู้หญิงคนนี้ เพราะว่าคนที่นางได้ทูลขอ นางได้มอบถวายให้พระยาห์เวห์แล้ว” จากนั้นพวกเขาก็กลับไปยังบ้านของพวกเขา ²¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยเหลืออันนาห์อีกครั้ง และนางก็ตั้งครรภ์ นางได้คลอดบุตรชายสามคนบุตรหญิงสองคน ในขณะที่เด็กชายชาบูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ²² บัดนี้เอลีก็ชรามากแล้ว เขาได้ยินถึงทุกสิ่งที่บุตรทั้งสองของเขาทำแต่คนอิสราเอลทั้งปวง ก็พากันหัวเราะเยาะกับพวกผู้หญิงที่ปรนนิบัติตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

²³ ท่านก็ได้พูดกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำสิ่งเหล่านั้น? เพราะเราได้อธิษฐานเรื่องการกระทำชั่วร้ายของพวกเจ้าจากประชาชนเหล่านี้” ²⁴ อย่าเลยลูกเอ๋ย ที่เราได้อธิษฐานมานั้นมันเป็นคำเล่าลือที่ไม่ดีเลย พวกเจ้าทำให้ประชากรของพระยาห์เวห์ไม่เชื่อฟัง ²⁵ “ถ้าผู้ชายคนหนึ่งทำบาปต่ออีกคนหนึ่ง พระเจ้าจะทรงวินิจฉัยเขา แต่ถ้าผู้ชายคนหนึ่งได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า?” แต่พวกเขาไม่ฟังเสียงบิดาของพวกเขานี้ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงประสงค์ที่จะประหารพวกเขาแล้ว

²⁶ เด็กชายชาบูเอลก็เติบโตขึ้น และเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และต่อหน้าบรรดาภรรยาด้วย ²⁷ บัดนี้คนของพระเจ้ามาหาเอลีและได้กล่าวแก่ท่านว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราไม่ได้เปิดเผยเราเองให้แก่พงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้า เมื่อพวกเขาอยู่ในอียิปต์ภายใต้พงศ์พันธุ์ของฟาโรห์หรือ?’ ²⁸ เราได้เลือกเขาออกจากเผ่าอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อขึ้นไปแก่หน้าของพระเจ้า และเผ่าเลวีด้วย เพื่อสวมเสื้อเอโฟดต่อหน้าเรา เราได้มอบของถวายที่ประชาชนอิสราเอลได้ถวายบูชาด้วยไฟให้แก่พงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้า ²⁹ ถ้าเช่นนั้น เหตุใดพวกเขาจึงดูหมิ่นเครื่องบูชาและของถวายที่เราประสงค์ในสถานที่ที่เราประทับ? ทำไมเจ้าให้เกียรติแก่บุตรทั้งสองของเจ้าเหนือเราโดยทำให้ตัวของพวกเขาวุ่นวายด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกอย่างจากประชาชนอิสราเอลของเรา?’

³⁰ เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ‘เราได้สัญญาว่าพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของบรรพบุรุษของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราเป็นนิตย์’ แต่บัดนี้พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าเราจะให้เกียรติบรรดาผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา แต่บรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา จะได้รับการเหยียดหยาม’ ³¹ ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเราจะตัดกำลังของเจ้าและกำลังของพงศ์พันธุ์บิดาของเจ้า เพื่อจะไม่มีใครแก่ชราในพงศ์พันธุ์ของเจ้าอีกต่อไป ³² เจ้าจะเห็นความทุกข์ร้อนในที่ประทับของเรา ถึงแม้ว่าสิ่งที่ตั้งจะถูกมอบให้แก่อิสราเอล แต่จะไม่มีใครแก่ชราในพงศ์พันธุ์ของเจ้าอีกต่อไป

³³ คนใดในพวกเจ้าที่เราไม่ได้ตัดเสียจากแท่นบูชาของเรา เราจะทำให้สายตาของพวกเจ้าพลัดไป และเราจะทำให้เกิดความโศกเศร้าในชีวิตของพวกเจ้า ทุกคนที่เกิดในพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะตาย ³⁴ สิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้าซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส พวกเขาจะสิ้นชีวิตในวันเดียวกัน ³⁵ เราจะตั้งปุโรหิตที่สัตย์ซื่อขึ้นมาเพื่อเราเอง คือผู้ซึ่งจะทำตามสิ่งที่มีอยู่ในใจของเราและในจิตวิญญาณของเรา เราจะสร้างพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าภคินีผู้ที่เราเจิมไว้ตลอดไป ³⁶ ทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมาและกราบไหว้เขา ร้องขอเศษเงินและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า “ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งหนึ่งของปุโรหิตเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กินเศษขนมปังบ้าง””

Chapter 3

¹ เด็กชายซามูเอลได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ภายใต้เอลี พระดำรัสของพระยาห์เวห์ในสมัยนั้นมีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตเผยพระวจนะบ่อยนัก ² ในเวลานั้น เมื่อเอลีกำลังนอนอยู่บนที่นอนของเขาเอง ตามองเขาเริ่มฝ้ามัว ท่านไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ³ ดวงประทีปของพระเจ้ายังไม่ดับ และซามูเอลกำลังนอนหลับอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตรงที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นี่

⁴ พระยาห์เวห์ทรงเรียกซามูเอล ผู้ซึ่งได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ⁵ ซามูเอลได้วิ่งไปหาเอลีและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนเถิด” เขาก็ไปนอน ดังนั้นซามูเอลจึงกลับไปและนอนลง ⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกอีกครั้งว่า “ซามูเอลเอ๋ย” ซามูเอลก็ลุกขึ้นอีกครั้งหนึ่งและไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนเถิด”

⁷ ตอนนั้นซามูเอลไม่เคยมีประสบการณ์ใดๆ กับพระยาห์เวห์เลย หรือยังไม่เคยมีพระดำรัสจากพระยาห์เวห์สำแดงแก่เขา ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกซามูเอลอีกครั้งเป็นครั้งที่สาม อีกครั้งหนึ่งซามูเอลได้ลุกขึ้นไปหาเอลีและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้า” แล้วเอลีจึงตระหนักว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกเด็กนั้น ⁹ แล้วเอลีจึงได้พูดกับซามูเอลว่า “จงไปและนอนเสียเถอะ ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้าอีกครั้ง เจ้าจะต้องกล่าวว่า ‘ขอตรัสเถิด พระยาห์เวห์เจ้าข้า เพราะผู้รับใช้ของพระองค์กำลังคอยฟังอยู่’” ดังนั้น ซามูเอลจึงกลับไปและนอนในที่นอนของเขาอีกครั้ง

¹⁰ พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาและทรงยืนอยู่ พระองค์ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า “ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย” แล้วซามูเอลได้ทูลตอบว่า “ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์กำลังคอยฟังอยู่” ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับซามูเอลว่า “ดูเถิด เรากำลังจะทำการหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งหูของทุกคนที่ได้ยินจะปวดแสบ ¹² ในวันนั้นเราจะทำต่อเอลีทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

¹³ เราได้บอกให้เขาว่าเรากำลังจะพิพากษาพงศ์พันธุ์ของเขาอีกครั้งสำหรับบาปที่เขาได้รู้เรื่องแล้ว เพราะว่าบุตรชายทั้งหลายของเขาได้นำการสาปแช่งมาเหนือพวกเขาและเอลีก็ไม่ได้หยุดยั้งพวกเขา ¹⁴ เพราะว่าสิ่งนี้ เราจึงได้สาบานต่อพงศ์พันธุ์ของเอลีว่าบาปเหล่านี้ในพงศ์พันธุ์ของเขาจะไม่ได้รับการลบล้างโดยการถวายเครื่องบูชาหรือการถวายเลย” ¹⁵ ซามูเอลนอนลงจนกระทั่งถึงตอนเช้า แล้วเขาได้เปิดประตูทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แต่ซามูเอลกลัวที่จะบอกเอลีเกี่ยวกับนิมิตนั้น

¹⁶ แล้วเอลีจึงเรียกซามูเอลมาและได้กล่าวว่า “ซามูเอล ลูกเอ๋ย” ซามูเอลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ¹⁷ เขาได้กล่าวว่า “เรื่องอะไรที่พระองค์ได้ทรงบอกเจ้า? ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ขอพระเจ้าทรงกระทำอย่างนั้นแก่เจ้า และให้มากยิ่งขึ้น ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสี่ที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้า” ¹⁸ ซามูเอลจึงเล่าให้เขาฟังทุกอย่าง เขาไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากเอลี เอลีจึงกล่าวว่า “พระองค์คือพระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ทรงเห็นว่าดีเถิด”

¹⁹ ซามูเอลก็ได้เติบโตขึ้น และพระยาห์เวห์สถิตกับเขาและพระองค์ไม่ทรงปล่อยให้คำเผยพระวจนะของพระองค์ตกลงสู่ดิน ²⁰ จนอิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เซบาได้รู้ว่าซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ ²¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏอีกครั้งในซิลโอ เพราะพระองค์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลในซิลโอโดยพระดำรัสของพระองค์

Chapter 4

¹ ถ้อยคำของซาบูนเอลได้มาถึงคนอิสราเอลทั้งหมด บัดนี้คนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปทำสงครามกับพวกฟิลิสเตีย พวกเขาตั้งค่ายที่เอเบนเอเซอร์ และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในอาเฟก ² พวกฟิลิสเตียจัดพลรบเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล เมื่อสงครามแพร่ขยายวงออกไป อิสราเอลก็ได้พ่ายแพ้แก่พวกฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งถูกฆ่าประมาณสี่พันคนในสนามรบ ³ เมื่อพวกประชาชนกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้กล่าวว่า “ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าพวกฟิลิสเตียในวันนี้? ให้เราไปนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากเมืองชิโลห์มาที่นี่เถิด เพื่อว่าหีบพันธสัญญาจะได้อยู่กับเรานี้ เพื่อหีบพันธสัญญาจะช่วยเราให้ปลอดภัยจากมือของศัตรูของพวกเรา”

⁴ ดังนั้นประชาชนจึงได้ส่งผู้ชายหลายคนไปที่เมืองชิโลห์ จากที่นั่นพวกเขาได้นำหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือเศรฐบุตรทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็ได้อยู่กับหีบพันธสัญญาของพระเจ้า ⁵ เมื่อหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาถึงที่ค่าย ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ให้ร้องเสียงดัง จนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น ⁶ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงให้ร้อง พวกเขาจึงกล่าวว่า “เสียงให้ร้องอีกก็กครึกโครมในค่ายของพวกฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน?” แล้วพวกเขาก็ตระหนักว่าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาที่ค่ายแล้ว

⁷ พวกฟิลิสเตียกลัว พวกเขาได้กล่าวว่า “พระเจ้าองค์หนึ่งได้เสด็จมาที่ค่ายแล้ว” พวกเขากล่าวว่า “วิบัติแก่พวกเรา! ไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้มาก่อนเลย! ⁸ วิบัติแก่พวกเรา! ใครจะช่วยพวกเราจากพลังของพระผู้ทรงฤทธิ์เหล่านี้ได้? พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ได้บุกโจมตีชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัติที่แตกต่างกันหลายชนิดในถิ่นทุรกันดาร ⁹ จงกล่าวยกย่อง และจงเป็นลูกผู้ชาย พวกท่านชาวฟิลิสเตียทั้งหลาย มิฉะนั้นพวกท่านจะกลายเป็นทาสของพวกฮีบรู ดังที่พวกเขาเคยเป็นทาสพวกท่าน จงเป็นลูกผู้ชายและจงต่อสู้” ¹⁰ คนฟิลิสเตียจึงได้สู้รบและอิสราเอลได้พ่ายแพ้ ทุกคนหนีไปยังบ้านของเขา มีการฆ่าฟันกันหนักมาก มีทหารราบของอิสราเอลตายไปสามหมื่นคน ¹¹ และหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตายด้วย

¹² ผู้ชายเผ่าเบนยามินคนหนึ่งได้วิ่งมาจากแนวรบและมาถึงชิโลห์ในวันเดียวกันนั้น มาถึงด้วยเสื้อผ้าขาดฉีกและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา ¹³ เมื่อเขามาถึง เอลียากิมนั่งอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวาดกลัวเกี่ยวกับเรื่องหีบพันธสัญญาของพระเจ้า เมื่อผู้ชายคนนั้นได้เข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสี่ก็ร้องลั่น ¹⁴ เมื่อเอลียากิมได้ยินเสียงร้องดังลั่นเช่นนั้นจึงได้กล่าวว่า “เสียงอีกก็กครึกโครมนี้เป็นเสียงอะไรกัน?” ผู้ชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลียากิม ¹⁵ บัดนี้เอลียากิมได้เฝ้าสืบแปดปี ดวงตาของเขาเห็นไม่ชัด และเขาไม่สามารถมองเห็น

¹⁶ ผู้ชายคนนั้นก็ได้กล่าวกับเอลียากิมว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้าเองหนีมาจากการรบวันนี้” เอลียากิมได้กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง?” ¹⁷ ผู้ชายคนที่มาบอกข่าวก็ได้ตอบว่า “อิสราเอลได้หนีจากพวกฟิลิสเตีย เช่นเดียวกัน มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักท่ามกลางประชาชน เช่นเดียวกันบุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตายแล้ว และหีบพระบัญญัติของพระเจ้าก็ถูกยึดไปแล้ว” ¹⁸ เมื่อเขากล่าวถึงหีบพระบัญญัติของพระเจ้า เอลียากิมได้หงายหลังตกจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของเขาก็หัก และเขาก็สิ้นชีวิต เพราะเขาชรามากและตัวก็หนัก เขาได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่เสมอ

¹⁹ บัดนี้บุตรสะใภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสก็มีครรภ์และใกล้กำหนดคลอดแล้ว เมื่อนางได้ยินข่าวว่าหีบพันธสัญญาของพระเจ้าถูกยึดไป และพ่อสามีและสามีของนางก็ได้ตายไป นางก็ได้คุกเข่าลงและคลอดบุตร แต่ความเจ็บปวดสาหัสทรมอนเกิดขึ้นแก่นาง ²⁰ เมื่อนางกำลังจะตาย พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้กล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าเพียงจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง” แต่นางไม่ได้ตอบหรือใส่ใจกับเรื่องที่พวกนางได้พูดกับหัวใจ ²¹ นางได้ตั้งชื่อนี้ว่า อีคาโบด กล่าวว่า “พระสิริได้พรางไปจากอิสราเอลแล้ว!” เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าได้ถูกยึดไป และเพราะพ่อสามีของนางและสามีของนาง ²² นางได้กล่าวว่า “พระสิริได้พรางไปจากอิสราเอลแล้ว เพราะหีบพันธสัญญาของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว”

Chapter 5

¹ บัดนี้คนฟีลิสเตียได้ยึดหีบพันธสัญญาของพระเจ้าไป และพวกเขาได้นำไปจากเอเบนเอเซอร์ไปยังเมืองอิชโดด ² คนฟีลิสเตียได้นำหีบพันธสัญญาของพระเจ้าเข้าไปไว้ในวิหารของพระดาโกน และวางหีบไว้ข้างพระดาโกน ³ และเมื่อประชาชนชาวอิชโดดตื่นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ได้ล้มหน้าคว่ำมายังพื้นดินตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาก็ยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิมอีกครั้ง

⁴ แต่เมื่อพวกเขาตื่นแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น ดูสิ พระดาโกนก็ได้ล้มหน้าคว่ำมายังพื้นดินตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เศียรของพระดาโกนและหัตถ์ทั้งสองข้างก็แตกหักตกอยู่ที่ธรณีประตู เหลือแต่ลำตัวพระดาโกนที่ยังคงเหลืออยู่ ⁵ นี่คือเหตุผลว่าทำไม แม้แต่ทุกวันนี้ พวกปุโรหิตของพระดาโกนและทุกคนที่เข้าไปในวิหารของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูวิหารของพระดาโกนที่เมืองอิชโดด ⁶ พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษอย่างหนักหน่วงแก่ประชาชนอิชโดด พระองค์ได้ทรงทำลายพวกเขาและทำให้พวกเขาทุกข์ทรมานด้วยฝีต่างๆ ทั้งที่ในเมืองอิชโดดและอาณาเขตทั้งหมดของเมืองนั้น

⁷ เมื่อชาวเมืองอิชโดดตระหนักได้ว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาบอกว่า “หีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลจะต้องไม่อยู่กับเรา เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงลงโทษพวกเราและพระดาโกนของพวกเขาอย่างหนัก” ⁸ ดังนั้นพวกเขาก็ได้ใช้คนไปและเรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟีลิสเตีย พวกเขาบอกว่า “เราจะทำอย่างไรดีกับหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอล?” พวกเขาตอบว่า “ให้เราย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอลไปที่เมืองกัท” ดังนั้นพวกเขาก็ย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของคนอิสราเอลไปที่นั่น

⁹ แต่ภายหลังเมื่อพวกเขาย้ายหีบวนเวียนไป พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงลงโทษเมืองนั้นทำให้เกิดความวุ่นวายยิ่งใหญ่นัก พระองค์ทรงทรมานชาวเมืองนั้นทั้งผู้เล็กน้อยและเจ้านายทั้งหลาย และฝีต่างๆ ก็ได้แตกพ่นบนตัวพวกเขา ¹⁰ ดังนั้นพวกเขาก็ส่งหีบของพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน แต่ทันทีที่หีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลมาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนก็ร้องเสียงดังว่า “พวกเราได้ย้ายหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เราเพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย” ¹¹ ดังนั้นพวกเขาก็ส่งคนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟีลิสเตีย และพวกเขากล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “จงส่งหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลออกไปเสีย และให้หีบนั้นกลับคืนไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ฆ่าเราและประชาชนของเรา” เพราะมีความแตกตื่นกลัวตายอยู่ทั่วทั้งเมือง พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงลงโทษอย่างหนักหน่วงที่นั่น ¹² ชาวเมืองที่ไม่ตายก็โดนทุกข์ทรมานด้วยฝีต่างๆ และเสียงร่ำไห้ของเมืองนั้นก็ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

Chapter 6

¹ บัดนี้หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ได้อยู่ในดินแดนของคนฟิเลสตีเจ็ดเดือน ² คนฟิเลสตีได้เรียกประชุมพวกปุโรหิตและพวกโหร พวกเขากล่าวว่า “เราจะทำอย่างไรกับหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ดี? จงบอกว่าพวกเราจะส่งหีบกลับไปยังที่เดิมอย่างไรดี” ³ พวกปุโรหิตและพวกโหรได้ตอบว่า “ถ้าพวกท่านจะส่งหีบพันธสัญญาของพระเจ้าของอิสราเอลกลับไป ก็อย่าส่งไปโดยไม่มิของขวัญ ทั้งหมดนี้หมายความว่าต้องส่งไปพร้อมเครื่องบูชาลบความผิดเพื่อถวายแด่พระองค์ด้วย แล้วพวกท่านจะหายโรคและพวกท่านจะทราบว่าเหตุใดพระหัตถ์ของพระองค์จึงไม่ถูกยกออกไปจากพวกท่านจนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

⁴ แล้วพวกเขาได้กล่าวว่า “เราควรจะทำอะไรเป็นเครื่องบูชาลบความผิด ที่เราต้องถวายให้พระองค์?” พวกปุโรหิตและพวกโหรจึงตอบว่า “ลูกพี่ลูกน้องคำห้ำหั่นกับหนูทองคำห้าตัวตามจำนวนเจ้านายของคนฟิเลสตี เพราะพวกท่านและพวกเจ้านายล้วนถูกภัยพิบัติเล่นงานเช่นเดียวกัน ⁵ ดังนั้นพวกท่านต้องทำแบบจำลองรูปผีของพวกท่านและแบบจำลองรูปหนูของพวกท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และพวกท่านจงถวายพระสิริแด่พระเจ้าของอิสราเอล บางทีพระองค์จะทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากพวกท่าน จากบรรดาพระของพวกท่านและแผ่นดินของพวกท่าน ⁶ ถ้าไม่พวกท่านทำใจแข็งกระด้างอย่างเช่นคนอียิปต์และฟาโรห์ได้ทำใจของพวกเราให้แข็งกระด้าง? นั่นแหละเมื่อพระเจ้าของอิสราเอลได้ทรงลงโทษหนักต่อพวกเรา คนอียิปต์ก็ต้องปล่อยประชาชนไป แล้วพวกเราหนีจากไปมิใช่หรือ?”

⁷ บัดนี้จึงไปเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับโคแม่ลูกอ่อนสองตัวซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงผูกแม่โคคู่นี้กับเกวียน แต่ให้นำลูกๆ ของมันกลับไปบ้าน ให้พ้นจากแม่โคคู่นี้ ⁸ แล้วจงนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาวางไว้บนเกวียน ให้วางเครื่องทองคำซึ่งพวกท่านจะส่งกลับถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาลบความผิดไว้ในกล่องข้างหีบ แล้วก็ส่งให้มันไป และปล่อยให้ไปตามทางของมัน ⁹ แล้วให้คอยดู ถ้ามันไปตามทางถึงเขตแดนของมันเอง ไปถึงเมืองเบรเซเมซ นั่นแหละ คือพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงเป็นผู้ทำให้เกิดความทุกข์ยากอย่างยิ่งหลวงนี้ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น แล้วพวกเราจะได้รู้ว่าจะไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงเขียนตีพวกเรา แต่ว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแก่พวกเราโดยบังเอิญ”

¹⁰ คนเหล่านั้นก็ทำตามที่พวกเขาได้รับการบอกเล่า พวกเขาได้นำเอาโคแม่ลูกอ่อนสองตัวเทียมเข้ากับเกวียน แล้วได้ขังลูกๆ ของมันไว้ที่บ้าน ¹¹ พวกเขาได้วางหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับกล่องทองคำและรูปผีของพวกเขา ¹² แม่โคทั้งสองก็ได้เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบรเซเมซ พวกมันได้ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย บรรดาเจ้านายของคนฟิเลสตีก็ได้ตามพวกมันไปจนถึงเขตแดนเมืองเบรเซเมซ

¹³ บัดนี้ชาวเมืองเบรเซเมซกำลังเกี่ยวข้องกับข่าวสาส์นอยู่ที่หุบเขา เมื่อพวกเขาได้เฝ้าหน้าขึ้นและได้เห็นหีบ พวกเขาได้ชื่นชมยินดี ¹⁴ เกวียนได้เข้ามาในทุ่งนาของโยชูวาจากเมืองเบรเซเมซและได้หยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น และพวกเขาจึงได้ฝ่าไม้จากเกวียน และได้ถวายแม่โคสองตัวนั้นเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ¹⁵ คนเลวีก็ได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และกล่องบรรจุรูปหล่อทองคำต่างๆ ที่อยู่ข้างในนั้นลง และได้วางของเหล่านี้ไว้บนก้อนหินใหญ่ คนเบรเซเมซก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันเดียวกัน

¹⁶ เมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟิเลสตีได้เห็นแล้ว พวกเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น ¹⁷ เหล่านี้เป็นรูปผีทองคำซึ่งคนฟิเลสตีส่งกลับไปเป็นเครื่องบูชาลบความผิดแด่พระยาห์เวห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด รูปหนึ่งสำหรับเมืองกาซา รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสเคโลน รูปหนึ่งสำหรับเมืองกัท รูปหนึ่งสำหรับเมืองเอโครน ¹⁸ รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองทั้งหมดของคนฟิเลสตีที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการ และหมู่บ้านต่างๆ หินก้อนใหญ่ซึ่งอยู่ข้างหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ซึ่งพวกเขาได้วางไว้ นั่น ซึ่งยังคงเป็นหลักฐานอยู่จนทุกวันนี้ก็ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบรเซเมซ

¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงประหารชาวเบรเซเมซบางส่วน เพราะว่าพวกเขาได้มองดูข้างในหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ประหารเสีย 50,070 คน ประชาชนก็โศกเศร้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงพิโรธต่อประชาชนอย่างรุนแรง ²⁰ แล้วชาวเบรเซเมซจึงกล่าวว่า “ใครจะสามารถยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นี้ได้? หีบจะไปหาผู้ใดเมื่อจากพวกเราไปแล้ว?” ²¹ พวกเขาจึงส่งพวกผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิรียากเยอริมกล่าวว่า “คนฟิเลสตีได้คืนหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาแล้ว ขอสงวนและนำหีบกลับไปอยู่กับพวกท่านเถิด”

Chapter 7

¹ ชาวเมืองคีรียาทเยอาร์มได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นไปถึงบ้านของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา พวกเขาได้แยกเอาเลอาซาร์บุตรของเขาไว้เพื่อให้ดูแลหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ² นับแต่วันที่หีบนั้นได้อยู่ที่คีรียาทเยอาร์ม เวลาผ่านไปนานถึงยี่สิบปี บรรดาพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดก็ได้คร่ำครวญถึงพระยาห์เวห์ และปรารถนาที่จะกลับมาหาพระยาห์เวห์ ³ ซามูเอลได้พูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งสิ้นว่า “ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน จงทิ้งพวกพระต่างด้าวและพระอัชทาโรทเสียจากท่ามกลางพวกท่าน และจงกลับใจของพวกท่านต่อพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติพระองค์เท่านั้น แล้วพระองค์จะทรงช่วยกู้พวกท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย”

⁴ แล้วประชาชนอิสราเอลจึงได้ทิ้งพระบาอัลและพระอัชทาโรท และเข้างหลายก็ได้มีการเพียงแต่พระยาห์เวห์เท่านั้น ⁵ แล้วซามูเอลจึงพูดว่า “จงนำคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปที่เมืองมิสปาห์ และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อท่าน” ⁶ พวกเขาจึงประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ และได้ตักน้ำมาเทออกเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาถืออดอาหารในวันนั้น และพูดว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์” ที่นั่นเอง ซามูเอลได้ตัดสินข้อพิพาทของประชาชนอิสราเอลและได้นำประชาชน ⁷ ต่อมาคนฟิลิสเตียได้ยืมประชาชนอิสราเอลมาประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ พวกเจ้านายของฟิลิสเตียจึงได้ยกขึ้นไปโจมตีกับอิสราเอล เมื่อประชาชนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ก้าวคนฟิลิสเตีย

⁸ แล้วประชาชนอิสราเอลพูดต่อซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องทูลพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อพวกเรา เพื่อที่พระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย” ⁹ ซามูเอลจึงเอาลูกแกะอ่อนที่ยังไม่หย่านมตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ แล้วซามูเอลได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เพื่ออิสราเอล และพระยาห์เวห์ทรงตอบเขา ¹⁰ ขณะที่ซามูเอลกำลังถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็ได้เข้ามาใกล้เพื่อโจมตีอิสราเอล แต่พระยาห์เวห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นต่อคนฟิลิสเตีย และทรงทำให้พวกเขาสับสน และพวกเขาอลหม่านต่อหน้าอิสราเอล ¹¹ พวกผู้ชายของอิสราเอลได้ออกจากเมืองมิสปาห์ และพวกเขาไล่กวาดพวกฟิลิสเตียและฆ่าฟันพวกเขาไปจนถึงใต้ของเมืองเบรคาร์

¹² แล้วซามูเอลก็เอาหินก้อนหนึ่งและตั้งไว้ระหว่างเมืองมิสปาห์และเมืองเชน เขาได้ให้ชื่อหินนั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เขาพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้” ¹³ ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่ได้เข้ามาในเขตแดนของอิสราเอลอีก พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล ¹⁴ บรรดาเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนสู่อิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัท และอิสราเอลได้ยึดแถบชายแดนคืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย แล้วก็มิสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์

¹⁵ ซามูเอลวินิจฉัยประชาชนอิสราเอลตลอดชีวิตของเขา ¹⁶ ทุกปีเขาได้เวียนไปเมืองเบรเอล ไปเมืองกิลกาล และเมืองมิสปาห์ เขาได้ตัดสินข้อพิพาทสำหรับอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น ¹⁷ แล้วเขาจึงได้กลับมาที่เมืองรามัท เพราะว่าบ้านของเขาอยู่ที่นั่น และที่นั่นเขาได้ตัดสินข้อพิพาทสำหรับอิสราเอลด้วย เขาได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่นั่นด้วย

Chapter 8

¹ เมื่อซาบูเอลแก่แล้ว เขาได้ตั้งพวกบุตรชายของเขาให้เป็นผู้วินิจฉัยอิสราเอล ² ชื่อของบุตรชายหัวปีของเขาคือโยเอล และชื่อของบุตรชายคนที่สองคืออาบียาห์ พวกเขาได้เป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา ³ พวกบุตรชายของเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามอย่างของเขา พวกเขาได้เสาะหารายได้ที่ไม่สัตย์ซื่อ พวกเขาได้รับสินบน และได้บิดเบือนความยุติธรรม

⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของอิสราเอลได้มารวมกันและได้มาหาซาบูเอลที่เมืองรามาส ⁵ พวกเขาได้พูดกับซาบูเอลว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้วและพวกบุตรของท่านไม่ได้ดำเนินชีวิตตามอย่างของท่าน บัดนี้ขอท่านได้ตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาติทั้งปวงเถิด” ⁶ แต่ซาบูเอลไม่พอใจเมื่อพวกเขาพูดว่า “ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเรา” ดังนั้นซาบูเอลจึงได้ทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ⁷ พระยาห์เวห์ทรงตอบซาบูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในทุกเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า แต่พวกเขาปฏิเสธเรา ไม่ใช่เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา” ⁸ ที่พวกเขากำลังกระทำขณะนี้ก็เหมือนกับที่พวกเขาได้เคยทำนับตั้งแต่เราได้นำพวกเขาออกมาจากอียิปต์ คือได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่นๆ และดังนั้นพวกเขากำลังทำกับเจ้าด้วยเช่นกัน ⁹ บัดนี้จงฟังเสียงของพวกเรา แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังจริงจัง และสำแดงให้พวกเขารับถึงวิถีทางที่กษัตริย์จะปกครองพวกเขา”

¹⁰ ดังนั้นซาบูเอลจึงได้บอกถึงพระดำรัสทั้งสี่ของพระยาห์เวห์ให้แก่ประชาชนที่ขอให้มียกษัตริย์ ¹¹ เขากล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่กษัตริย์ผู้ที่จะทรงครอบครองเหนือพวกเราจะทรงกระทำ คือพระองค์จะทรงเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้า และทรงกำหนดให้พวกเขาประจำรม้าศึก และให้เป็นพวกพลม้า และให้วิ่งหน้ารถม้าศึกของพระองค์” ¹² พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้บัญชาการของทหารพันนาย ผู้บังคับหมู่ของทหารห้าสิบนายของพระองค์ พระองค์จะทรงให้บางคนไถพรวนที่ดินของพระองค์ ให้บางคนเกี่ยวข้าวของพระองค์ และให้บางคนทำอาวุธและเครื่องใช้ของรถม้าศึกของพระองค์ ¹³ พระองค์จะทรงนำบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเราไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครว และอบขนม ¹⁴ พระองค์จะทรงเอาที่นาส่วนที่ดีที่สุดของพวกเรา สวนองุ่นของพวกเรา และสวนมะกอกของพวกเรา และทรงมอบให้แก่พวกข้าราชการของพระองค์ ¹⁵ พระองค์จะทรงเอาไปหนึ่งในสิบส่วนของข้าวและของไร่อุ่นหลายส่วนของพวกเราไปให้แก่พวกข้าราชการและข้าราชการบริพารของพระองค์

¹⁶ พระองค์จะเอาพวกข้าราชการบริพารชายหญิง และส่วนที่ดีที่สุดของพวกคนหนุ่มกับลาหลายตัวของพวกเราไป พระองค์จะทรงให้พวกเขาทำงานทั้งหมดให้พระองค์ ¹⁷ พระองค์จะทรงหักหนึ่งในสิบส่วนของฝูงสัตว์ของพวกเรา และพวกเราจะเป็นทาสของพระองค์ ¹⁸ แล้วในวันนั้นพวกเราจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของพวกเราผู้ซึ่งพวกเราได้เลือกสำหรับพวกเรา แต่พระยาห์เวห์จะไม่ทรงตอบพวกเราในวันนั้น”

¹⁹ แต่ประชาชนได้ปฏิเสธที่จะฟังซาบูเอล พวกเขา กล่าวว่า “ไม่ได้ ยิ่งไปกว่านี้จะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา” ²⁰ เพื่อที่พวกเราจะเป็นเหมือนเหล่าประชาชาติอื่นทั้งหมด และเพื่อที่กษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยพวกเราและทรงนำหน้าพวกเราไป และต่อสู้ในสงครามเพื่อพวกเรา” ²¹ เมื่อซาบูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสี่ของประชาชน เขาก็นำถ้อยคำเหล่านี้กลับไปทูลพระยาห์เวห์ให้ทรงทราบอีกครั้ง ²² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับซาบูเอลว่า “จงฟังเสียงพวกเขาเถิด และทำให้บางคนได้เป็นกษัตริย์สำหรับพวกเขา” ดังนั้นซาบูเอลจึงได้กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน”

Chapter 9

¹ มีผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่ง เป็นคนที่น่านับถือ เขามีชื่อว่าคิช บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโครัก บุตรชายของอาฟิยาห์ บุตรชายของคนเผ่าเบนยามิน ² เขามีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นชายหนุ่มรูปงาม ไม่มีผู้ชายคนใดในท่ามกลางประชาชนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าคนอื่นใดในประชาชนจากไหล่ของเขาขึ้นไปนับจากไหล่ของเขา ³ บัดนี้ฝูงลาของคิชบิดาของซาอูลหายไป ดังนั้นคิชจึงได้พูดกับซาอูลบุตรชายของตนว่า “จงเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า ลูกขึ้นและไปตามหาฝูงลา” ⁴ ดังนั้นซาอูลจึงได้เดินทางผ่านแดนเทือกเขาเอฟราอิม และเดินทางผ่านเข้าดินแดนซาลิซาร์ แต่พวกเขาหาฝูงลาไม่พบ แล้วพวกเขาได้ผ่านข้ามดินแดนซาอาลิม แต่ฝูงลาไม่ได้อยู่ที่นั่น แล้วเขาได้ผ่านเข้าดินแดนของเบนยามิน แต่พวกเขาไม่ได้พบฝูงลา

⁵ เมื่อพวกเขาได้มาถึงดินแดนศุฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของเขาที่อยู่กับเขาว่า “มาเถอะ ให้เรากลับไป มิฉะนั้นบิดาของเราอาจจะเลิกกังวลเรื่องฝูงลา และเริ่มร้อนใจด้วยเรื่องของเรา” ⁶ แต่คนใช้ได้พูดกับเขาว่า “ของของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เขาเป็นคนที่ได้รับความนับถือมาก ทุกสิ่งที่เขาพูดจะเป็นจริง ให้เราไปที่นั่นกันเถอะ บางทีเขาอาจจะบอกเราถึงทางไหนที่เราควรไปในการเดินทางของเรา” ⁷ แล้วซาอูลได้พูดกับคนใช้ของเขาว่า “แต่ ถ้าเราไป เราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น ? เพราะขนมปังในย่ามของเราทั้งหมดแล้ว และเราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง?” ⁸ คนใช้ได้ตอบซาอูลและกล่าวว่า “นี่แหละ ในมือข้าพเจ้ามีเงินอยู่หนึ่งส่วนสี่เซเชลที่ข้าพเจ้าจะให้แก่คนของพระเจ้า เพื่อเขาจะได้บอกพวกเราว่าทางไหนที่พวกเราควรไป” ⁹ (ในอิสราเอลสมัยก่อน เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ไปแสวงหาความรู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้า เขาได้พูดว่า “มาเถอะ ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้เผยพระวจนะในสมัยนั้นเรียกว่าผู้ทำนาย) ¹⁰ แล้วซาอูลได้พูดกับคนใช้ของเขาว่า “พูดได้ดีนี้ มาเถิด ให้เราไปกัน” ดังนั้นพวกเขาจึงไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าอยู่นั้น

¹¹ ขณะที่พวกเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น พวกเขาได้พบพวกหญิงสาวออกมาตักน้ำ ซาอูลและคนใช้จึงถามพวกเธอว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ?”

¹² พวกเธอได้กล่าวและตอบว่า “เขาอยู่ ดูนี เขาอยู่ข้างหน้าพวกท่าน รับเถอะ เพราะเขากำลังเข้ามาที่เมืองวันนี้ เพราะว่าประชาชนจะมีการถวายสัตวบูชาที่สถานที่สูงวันนี้” ¹³ ทันทีที่พวกท่านเข้าไปถึงในเมือง พวกท่านจะพบเขา ก่อนที่เขาจะขึ้นไปรับประทานอาหารที่สถานที่สูง ประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าเขาจะมา เพราะเขาจะต้องมาถวายพรเครื่องสัตวบูชา หลังจากนั้นพวกผู้ที่ได้รับเชิญจึงจะรับประทาน บัดนี้ ขึ้นไปเถิด เพราะพวกท่านจะได้พบเขาทันที” ¹⁴ ดังนั้นเขาก็ตกลงก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะที่เขาก็ตกลงเข้าไปในเมือง นี้เปะ ซามูเอลกำลังเดินออกมาทางพวกเขาเพื่อขึ้นไปยังสถานที่สูงนั้น

¹⁵ บัดนี้วันก่อนที่ซาอูลจะมา พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ซามูเอลแล้วว่า ¹⁶ “พรุ่งนี้เวลาประมาณเวลานี้ เราจะส่งผู้ชายคนหนึ่งจากดินแดนเบนยามิน และเราจะเจิมเขาให้เป็นเจ้านายเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา เราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย เพราะว่าเราได้เห็นประชาชนของเราแล้วด้วยความสงสาร เพราะเสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขามาถึงเรา” ¹⁷ เมื่อซามูเอลเห็นซาอูล พระยาห์เวห์ได้ทรงบอกเขาว่า “นี่เป็นผู้ชายคนที่เราได้บอกกับเจ้าแล้ว เขาคือคนที่เราจะปกครองเหนือประชาชนของเรา” ¹⁸ แล้วซาอูลก็ได้เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและพูดว่า “ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน?” ¹⁹ ซามูเอลได้ตอบซาอูลและพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำนายนั้น จงนำหน้าข้าพเจ้าขึ้นไปยังสถานที่สูง เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับข้าพเจ้า และพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจึงจะให้ท่านไปและข้าพเจ้าจะบอกทุกอย่างที่อยู่ใจของท่านแก่ท่าน” ²⁰ ส่วนเรื่องฝูงลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าวิตกเกี่ยวกับพวกมันเลย เพราะมีคนพบพวกมันแล้ว แล้วความปรารถนาทั้งหมดของคนอิสราเอลนั้นอยู่ที่ใครหรือ ? ไม่ใช่ตัวท่านและพงศ์พันธุ์ของบิดาท่านหรือ?” ²¹ ซาอูลได้ตอบและพูดว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเผ่าเบนยามิน ที่เป็นเผ่าเล็กน้อยที่สุดในบรรดาเผ่าของอิสราเอลหรือ? เป็นเผ่าเล็กน้อยที่สุดในเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล และตระกูลของข้าพเจ้าไม่ใช่ตระกูลที่ดีที่สุดในบรรดาตระกูลของเผ่าเบนยามินหรือ? ทำไมท่านจึงบอกถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าด้วยท่าทางอย่างนี้เล่า?”

²² ดังนั้นซามูเอลจึงพาซาอูลกับคนใช้ของเขาโดยนำพวกเขาเข้าไปในห้องโถง และให้พวกเขาที่นั่งในที่นั่งด้านหน้าสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน ²³ ซามูเอลพูดกับคนครัวว่า “จงนำส่วนที่เรามอบให้เจ้า ซึ่งเราได้บอกเจ้าว่า ‘เก็บไว้ต่างหาก’ นั้นมา” ²⁴ ดังนั้นคนครัวจึงนำส่วนต้นขาและสิ่งที่วางบนนั้นมาและวางไว้ต่อหน้าซาอูล แล้วซามูเอลจึงพูดว่า “จงดู ส่วนที่ได้เก็บไว้ที่วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถอะ เพราะว่ามันได้ถูกเก็บไว้ให้แก่ท่านจนกระทั่งถึงเวลากำหนด นับจากเวลาที่ข้าพเจ้าได้พูดว่า ‘ข้าพเจ้าได้เชิญประชาชนมาแล้ว’” ดังนั้นซาอูลจึงรับประทานอาหารกับซามูเอลในวันนั้น ²⁵ เมื่อพวกเขาได้ลงมาจากสถานที่สูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลได้สนทนากับซาอูลบนดาดฟ้า

²⁶ แล้วในตอนเช้าตรู่ ซามูเอลได้เรียกซาอูลบนดาดฟ้าและพูดว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” ดังนั้นซาอูลจึงได้ลุกขึ้น และทั้งสองคนก็ได้ออกไปที่ถนน ²⁷ ขณะที่พวกเขากำลังตรงไปที่ลานเมือง ซามูเอลได้พูดกับซาอูลว่า “จงบอกคนใช้ให้เดินนำหน้าเราไป” และเขาเดินพันไปแล้ว “แต่ท่านจงอยู่ที่นี้สักครู่ เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ประกาศพระดำริของพระเจ้าให้ท่านทราบ”

Chapter 10

¹ แล้วซาบูนเอลจึงหยิบขวดน้ำมัน เทลงบนศีรษะของซาอูล และได้จูบเขาแล้วกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นผู้นำเหนือมรดกของพระองค์แล้วไม่ใช่หรือ?” ² เมื่อท่านไปจากข้าพเจ้าวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนใกล้ที่ฝังศพของราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลาซาร์และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า ‘ฝูงลาซึ่งท่านได้หาอยู่นั้นได้พบแล้ว บัดนี้ บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องฝูงลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของพวกเขา ท่านกล่าวว่า “เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี?”’ ³ จากนั้นท่านจะผ่านที่นั่นไปและท่านจะไปถึงต้นโอ๊กแห่งกาโบร์ ชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่านที่นั่น คนหนึ่งแบกลูกแพะสามตัวอีกคนหนึ่งถือขมมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังเล้าอู่นึง

⁴ พวกเขาจะกักท่านและมอบขมมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของพวกเขา ⁵ ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงเนินเขาของพระเจ้า ซึ่งกองทหารรักษาการณ์ของพวกเขาพักอยู่ เมื่อท่านมาถึงเมือง ท่านจะพบกลุ่มผู้เผยพระวจนะกำลังลงมาจากสถานสูงพร้อมด้วยพิณใหญ่ รำมะนา ปี่ พิณเขาคู่ นำหน้าพวกเขา พวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ⁶ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะทรงสวมทับท่าน และท่านจะเผยพระวจนะร่วมกับคนเหล่านั้น และท่านจะถูกเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

⁷ บัดนี้เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่าน จงทำอะไรตามที่มือของท่านทำเถิด เพราะพระเจ้าสถิตกับท่าน ⁸ ท่านจงลงไปทีละกาลก่อนข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะลงมากำหนดเพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และถวายเครื่องสันติบูชา จงคอยเจ็ดวันจนกว่าข้าพเจ้ามาหาท่านและบอกให้ท่านรู้ว่า ท่านจะต้องทำอะไร” ⁹ เมื่อซาอูลได้หันหลังไปเพื่อจากซาบูนเอล พระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนจิตใจของซาอูลเป็นอีกแบบ แล้วหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น ¹⁰ เมื่อพวกเขาได้มาที่เนินเขา กลุ่มของผู้เผยพระวจนะได้พบกับเขา และพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสวมทับเขา ดังนั้นเขาก็เผยพระวจนะอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น ¹¹ เมื่อทุกคนที่รู้จักเขามาก่อนเห็นเขาเผยพระวจนะอยู่กับพวกผู้เผยพระวจนะ ประชาชนเหล่านั้นจึงพูดต่อกันว่า “อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคิซ? ตอนนีซาอูลอยู่ในจำพวกผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ?”

¹² ชายคนหนึ่งที่มาจากที่นั่นเหมือนกันได้ตอบว่า “แล้วบิดาของพวกเขาใคร?” ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นคำกล่าวว่า “ซาอูลเป็นผู้เผยพระวจนะด้วยคนหนึ่งหรือ?” ¹³ เมื่อเขาได้เผยพระวจนะเสร็จแล้วเขาก็ได้มายังสถานสูง ¹⁴ แล้วลุงของซาอูลจึงได้ถามซาอูลกับคนใช้ของเขาว่า “พวกเจ้าไปไหนมา?” เขาตอบว่า “ไปหาฝูงลา เมื่อพวกเราเห็นว่าพวกเราไม่สามารถหาฝูงลานั้นแล้ว เราจึงได้ไปหาซาบูนเอล” ¹⁵ ลุงของซาอูลกล่าวว่า “โปรดบอกเราว่าซาบูนเอลได้บอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ” ¹⁶ ซาอูลตอบลุงของเขาว่า “เขาได้บอกเราชัดเจนว่าฝูงลาแล้ว” แต่เขาไม่ได้บอกลุงเรื่องราวเกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซาบูนเอลได้พูด

¹⁷ บัดนี้ซาบูนเอลได้เรียกประชาชนมาชุมนุมต่อพระยาห์เวห์ที่มีสภา ¹⁸ เขากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยกู้พวกเขาจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของอาณาจักรทั้งหลายที่ได้ข่มเหงพวกเขา’ ¹⁹ แต่วันนี้พวกเขาได้ละทิ้งพระเจ้าของพวกเขา ผู้ซึ่งช่วยพวกเขาให้พ้นจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และพวกเขาได้กล่าวต่อพระองค์ว่า ‘ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา’ บัดนี้จงเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตามฝ่าของพวกเขาก็ตามและตามตระกูลของพวกเขา” ²⁰ ดังนั้นซาบูนเอลจึงนำฝ่าอิสราเอลทุกฝ่าเข้ามาใกล้ และฝ่าเบนยามินได้รับเลือก

²¹ จากนั้นเขาจึงนำฝ่าเบนยามินเข้ามาใกล้ตามตระกูลของพวกเขา และตระกูลมัทรีได้รับเลือก และซาอูลบุตรชายของคิซก็ได้รับเลือก แต่เมื่อพวกเขาออกไปหาซาอูลก็หาไม่พบ ²² จากนั้นประชาชนต้องการที่จะทูลถามพระเจ้าอีกหลายคำถามว่า “ยังจะมีผู้ชายอีกคนมาที่นี่ไหม?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ เขาได้ซ่อนตัวอยู่ในกองสับภาระ” ²³ เขาก็หลายจึงวิ่งไปและพาซาอูลมาจากที่นั่น เมื่อเขาได้ยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน เขาก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าของเขาขึ้นไป

²⁴ ซาบูนเอลจึงได้กล่าวแก่ประชาชนว่า “พวกเจ้าเห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือไม่? ไม่มีใครเหมือนเขาในท่ามกลางประชาชน” ประชาชนทั้งปวงจึงได้ร้องเสียงดังว่า “ขอพระมหากษัตริย์จงทรงพระเจริญ!” ²⁵ แล้วซาบูนเอลจึงได้บอกกับประชาชนให้กราบถึงธรรมเนียมปฏิบัติและกฎต่างๆ ของตำแห่งกษัตริย์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือ และได้วางไว้ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วซาบูนเอลก็ได้ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนเอง

²⁶ ซาอูลก็ได้กลับไปยังบ้านของเขาที่เกบอาห์ด้วย และมีเหล่านักรบซึ่งพระเจ้าได้ทรงดลใจไปกับเขาด้วย ²⁷ แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า “ผู้ชายคนนี้จะช่วยเราได้อย่างไร?” พวกประชาชนเหล่านี้ได้ดูหมิ่นซาอูล และไม่ได้นำเครื่องของขวัญอันใดมาให้เขา แต่ซาอูลก็ได้นิ่งเงียบไว้

Chapter 11

¹ แล้วนาหาคณอัมโมนได้ไปและตั้งล้อมเมืองยาเบชกิเลอาด ชาวเมืองยาเบชทั้งหมดจึงพูดกับนาหาว่า “จงทำพันธสัญญากับพวกเราและพวกเราจะยอมปรนนิบัติพวกท่าน” ² นาหาคณอัมโมนได้ตอบพวกเขาว่า “ตามเงื่อนไขนี้เราจะทำพันธสัญญากับพวกท่าน คือเราจะทวงดาบของพวกเจ้าทุกคน และโดยวิธีนี้จะเป็นที่อภัยแก่คนอิสราเอลทั้งปวง” ³ ส่วนพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบชได้ตอบพวกเขาว่า “ขอผ่อนผันให้พวกเราสักเจ็ดวัน เพื่อพวกเราจะส่งพวกผู้สื่อสารไปให้ทั่วเขตแดนอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยกู้พวกเราได้ พวกเราจะยอมมอบตัวกับพวกท่าน”

⁴ พวกผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์ เมืองที่ซาอูลอาศัยอยู่ และบอกประชาชนว่ามีอะไรเกิดขึ้น ประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ด้วยเสียงดัง ⁵ ขณะนั้นซาอูลกำลังตื่นนอนลุกขึ้นมาจากเตียง ซาอูลกล่าวว่า “มีอะไรเกิดขึ้นกับประชาชนที่พวกเขากำลังร้องไห้?” พวกเขาจึงเล่าให้ซาอูลทราบถึงเรื่องที่คนยาเบชได้พูดไว้ ⁶ เมื่อซาอูลได้ยินที่พวกเขาได้พูด พระวิญญาณของพระเจ้าก็ทรงสวมกับซาอูลและเขาก็โกรธจัด ⁷ เขาจึงเอาแอกของโคมาอันหุ้มนั่งพิงออกเป็นท่อนๆ และได้ให้พวกผู้สื่อสารส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอล เขากล่าวว่า “ใครที่ไม่ออกมาตามซาอูลและตามซาบูนเอล นี่คือนิสัยที่จะเกิดกับโคของเขา” แล้วความเกรงกลัวพระยาห์เวห์ก็ได้แผ่มาเหนือประชาชน และพวกเขาก็ได้ออกมาร่วมเป็นใจเดียวกัน

⁸ เมื่อเขาได้รวมพลอยู่ที่เบเชก ประชาชนอิสราเอลมีสามแสนคน และผู้ชายเผ่ายูดาห์มีสามหมื่นคน ⁹ พวกเขาจึงพูดกับพวกผู้สื่อสารที่มานั้นว่า “พวกเจ้าจงบอกแก่คนยาเบชกิเลอาดว่า ‘พรุ่งนี้ในเวลาแดดร้อนพวกท่านจะได้รับการช่วยกู้’” ดังนั้นพวกผู้สื่อสารจึงกลับไปและบอกคนยาเบชและพวกเขาก็ดีใจ ¹⁰ แล้วคนยาเบชจึงพูดกับนาหาว่า “พรุ่งนี้พวกเราจะยอมมอบตัวกับพวกท่าน และพวกท่านสามารถทำอะไรกับพวกเราที่พวกท่านเห็นว่าดีสำหรับพวกท่านได้เลย” ¹¹ พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็ได้จัดแบ่งประชาชนออกเป็นสามกลุ่ม พวกเขายกเข้ามากลางค่ายตอนเช้ามืดและฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด พวกที่รอดชีวิตก็กระจัดกระจายไป ดังนั้น ไม่มีสองคนไหนที่ถูกทิ้งไว้ให้อยู่ด้วยกันเลย

¹² แล้วประชาชนจึงพูดกับซาบูนเอลว่า “ใครกันที่พูดว่า ‘ซาอูลหรือที่จะมาปกครองเหนือพวกเราหรือ?’” จงนำคนเหล่านั้นออกมา พวกเราจะฆ่าพวกเขาเสีย” ¹³ แต่ซาอูลได้กล่าวว่า “ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยกู้อิสราเอล” ¹⁴ แล้วซาบูนเอลจึงได้กล่าวกับประชาชนว่า “มาเถิด ให้เราไปยังกิเลอาดและรื้อฟื้นเรื่องราวของศัคน์นั้น” ¹⁵ ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงได้ไปยังกิเลอาด และได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่กิเลอาด ที่นั่นพวกเขากลายสันติบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ปิตินดีอย่างยิ่งที่นั่น

Chapter 12

¹ ซามูเอลจึงกล่าวกับคนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ข้าพเจ้าได้ฟังทุกเรื่องที่คุณบอกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ตั้งกษัตริย์เหนือพวกท่านแล้ว ² และนี่คือกษัตริย์ที่ทรงดำเนินอยู่ต่อหน้าพวกท่าน และข้าพเจ้าก็ขราผมหงอกแล้ว และพวกบุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับพวกท่านและข้าพเจ้าเองก็ได้ดำเนินอยู่ต่อหน้าพวกท่านตั้งแต่หนุ่มจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ ³ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอพวกท่านจงเป็นพยานปรีชาปราโมทย์ข้าพเจ้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และต่อหน้าผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้ ใครของใครบ้างที่ข้าพเจ้ารับเอาไว้? ลายของใครบ้างที่ข้าพเจ้ารับเอาไว้? มีใครบ้างที่ข้าพเจ้าได้เคยฉ้อโกง? มีใครบ้างที่ข้าพเจ้าได้เคยบีบบังคับ? ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของใครบ้างที่ทำให้ข้าพเจ้าปิดตาของข้าพเจ้า? จงเป็นพยานปรีชาปราโมทย์ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะคืนให้แก่พวกท่าน”

⁴ พวกเขาได้พูดว่า “ท่านไม่เคยได้หลอกลวงพวกเรา ไม่เคยได้บีบบังคับพวกเรา หรือได้เคยขโมยสิ่งใดไปจากมือของผู้ใดเลย” ⁵ ซามูเอลกล่าวแก่พวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานต่อพวกท่าน และผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่าพวกท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า” พวกเขาตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นพยาน” ⁶ ซามูเอลกล่าวกับประชาชนว่า “พระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงแต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของพวกท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ⁷ ฉะนั้นขอพวกท่านจงสำแดงตัว เพื่อที่ข้าพเจ้าจะร้องขอพวกท่านเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เกี่ยวกับพระราชกิจอันชอบธรรมทั้งปวงของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อพวกท่านและต่อบรรพบุรุษของพวกท่าน

⁸ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของพวกท่านร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ซึ่งได้นำบรรพบุรุษของพวกท่านออกจากอียิปต์และพวกเขาได้มาอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ⁹ แต่พวกเขาหลงลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์จึงทรงขยาพวกเขาไว้ในมือของสีเสรา แม่ทัพของกองทัพแห่งเมืองอาซัย ในมือของคนฟีลิสเตีย และในมือของกษัตริย์แห่งโมอับ และเขาเหล่านี้ได้ต่อสู้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน ¹⁰ พวกเขาได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า ‘พวกข้าพระองค์ได้ทำบาปแล้ว เพราะว่าพวกข้าพระองค์ละทิ้งพระยาห์เวห์และไปปรนนิบัติบรรดาพระบาอัลและบรรดาพระอิชทาโรท แต่บัดนี้ขอทรงช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นมือของพวกศัตรูของพวกข้าพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์’ ¹¹ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงส่งเยรูบบาอัล และเบดาน เยฟธาห์ และซามูเอล และให้พวกท่านได้รับชัยชนะเหนือพวกศัตรูที่อยู่รอบพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจึงอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

¹² เมื่อพวกท่านเห็นนาหาซกษัตริย์ของประชาชนแห่งอัมโมนมาต่อสู้พวกท่าน พวกท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้ กษัตริย์จะต้องมาปกครองเหนือพวกเราแทน’ แม้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกท่าน ¹³ เอาล่ะ นี่คือกษัตริย์ที่พวกท่านได้เลือกแล้ว ผู้ซึ่งพวกท่านได้ร้องขอ ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งให้เป็นกษัตริย์ไว้เหนือพวกท่านแล้ว ¹⁴ ถ้าพวกท่านยำเกรงพระยาห์เวห์และปรนนิบัติพระองค์ ฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แล้วทั้งพวกท่านและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือพวกท่าน จะเป็นผู้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ¹⁵ ถ้าพวกท่านไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แล้วพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะทรงต่อต้านพวกท่าน เช่นเดียวกับที่ได้ทรงต่อต้านกับบรรพบุรุษของพวกท่าน

¹⁶ แม้แต่บัดนี้พวกท่านจงสำแดงตัวของพวกท่าน และดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของพวกท่าน ¹⁷ วันนี้อย่าเป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาลีมิใช่หรือ? ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงให้มีฟ้าร้องและฝน แล้วพวกท่านจะได้รู้และได้เห็นถึงความชั่วร้ายของพวกท่านมากมายเพียงใด ซึ่งพวกท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในการที่ได้ทูลขอให้มีกษัตริย์สำหรับพวกท่านเอง” ¹⁸ ดังนั้นซามูเอลจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ และในวันเดียวกันนั้นพระยาห์เวห์ทรงให้มีฟ้าร้องและฝนมา แล้วประชาชนทั้งปวงก็ได้เกรงกลัวพระยาห์เวห์และซามูเอลยิ่งนัก

¹⁹ แล้วประชาชนทั้งปวงได้พูดกับซามูเอลว่า “ขอท่านได้ริษฐานเพื่อผู้รับใช้ของท่านต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพวกเราจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วร้ายนี้เข้ากับบาปทั้งมวลของพวกเราในการขอให้มีกษัตริย์สำหรับพวกเรา” ²⁰ ซามูเอลตอบว่า “อย่ากลัวเลย พวกท่านได้ทำความชั่วร้ายทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านไม่ได้หันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ แต่ได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน ²¹ อย่าหันไปติดตามสิ่งไร้สาระซึ่งไม่เป็นประโยชน์หรือช่วยกู้พวกท่านไม่ได้ เพราะพวกท่านเป็นสิ่งที่ไร้ค่า

²² เพราะด้วยเห็นแก่พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงละทิ้งประชาชนของพระองค์ เพราะว่าเป็นสิ่งที่พอพระทัยพระยาห์เวห์ที่จะทำให้พวกท่านเป็นประชาชนของพระองค์ ²³ ส่วนข้าพเจ้าเอง ขอให้ห่างไกลจากข้าพเจ้าที่จะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการหยุดอริษฐานเพื่อพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าจะสอนถึงทางที่ดีและถูกต้องให้พวกท่าน ²⁴ เพียงแต่อาจยำเกรงพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงสุดใจของพวกท่าน จงพิจารณาถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่หลายสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่พวกท่าน ²⁵ แต่ถ้าพวกท่านยังดื้อแพ่งทำชั่วอีกทั้งพวกท่านและกษัตริย์ของพวกท่านจะถูกทำลายไป”

Chapter 13

¹ ชาอูลทรงมีพระชนม์สามสิบพรรษาเมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ เมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์สี่สิบปีเหนืออิสราเอล ² พระองค์ได้ทรงคัดเลือกผู้ชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนให้อยู่กับพระองค์ที่มีคมาซ และที่แดนเทือกเขาเบรเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นให้อยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งเผ่าเบนยามิน ทหารที่เหลือนั้นพระองค์ได้ทรงปล่อยให้กลับบ้านของตน แต่ละคนก็ได้กลับไปยังถิ่นของตน ³ โยนาธานได้ทราบกองทหารรักษาการของพวกฟิเลเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟ่ายแพไป และคนฟิเลเตียได้ทราบเรื่อง แล้วชาอูลก็ได้ทรงเป่าแตรทั่วแผ่นดิน และได้กล่าวว่า “ขอให้คนฮิบรูทั้งหลายได้ยิน”

⁴ คนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาอูลได้ทราบกองทหารรักษาการของฟิเลเตียฟ่ายแพไป แล้วคนอิสราเอลก็ได้กลายเป็นที่เกลียดชังของคนฟิเลเตียยิ่งนัก แล้วเหล่าทหารก็ได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาอูลที่กิลกาล ⁵ คนฟิเลเตียก็ได้รวมพลเพื่อต่อสู้กับอิสราเอล มีรถม้าศึกสามพันคัน และมีคนที่จะขับรถม้าศึกหกพันคน และกองทหารก็มีมากมายเหมือนกรายที่ชายฝั่งทะเล พวกเขาทยอยกำลังขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซทางตะวันออกของเบรอาเวน ⁶ เมื่อคนอิสราเอลได้เห็นว่าการอยู่ในความยุ่งยาก เพราะพวกประชาชนได้ถูกกดดัน แล้วประชาชนก็ได้ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำในพุ่มไม้ ในกองหิน ในบ่อ และในหลุมต่างๆ

⁷ คนฮิบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาดและกิเลอาด แต่ชาอูลก็ยังประทับอยู่ที่กิลกาลและประชาชนทั้งหมดได้ติดตามพระองค์ไปอย่างหวาดกลัว ⁸ พระองค์ได้ทรงคอยอยู่เจ็ดวัน ตามเวลาที่ชาโมเอลได้กำหนดไว้ แต่ชาโมเอลไม่ได้มาที่กิลกาล พวกประชาชนก็กระจัดกระจายไปจากชาอูล ⁹ ชาอูลจึงได้ตรัสว่า “จงนำเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวและเครื่องสันติบูชามาให้เรา” แล้วพระองค์ก็ถวายเครื่องบูชาเผา ¹⁰ ทันทีที่พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวนั้นเสร็จชาโมเอลก็ได้มาถึง ชาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับเขาและทรงกักเขา

¹¹ แล้วชาโมเอลได้กล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงทำอะไรไปแล้วหรือไม่?” ชาอูลได้ตรัสตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นประชาชนกำลังจากข้าพเจ้าไป และท่านก็ไม่ได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิเลเตียก็ได้ข่มขู่กับที่มีคมาซ ¹² ข้าพเจ้าได้พูดว่า ‘บัดนี้ คนฟิเลเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังไม่ได้ทูลวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระยาห์เวห์’ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงฝันใจตัวเองให้ขึ้นไปถวายเครื่องบูชาเผาทิ้งตัว” ¹³ แล้วชาโมเอลได้ทูลชาอูลว่า “พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่โง่เขลา พระองค์ไม่ได้ทรงรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาพระองค์ไว้ เพื่อว่าพระยาห์เวห์จะได้ทรงสถาปนาการครองราชย์ของพระองค์เหนืออิสราเอลตลอดไป

¹⁴ แต่บัดนี้การครองราชย์ของพระองค์จะไม่ต่อเนื่อง พระยาห์เวห์ได้ทรงเสาะหาผู้ชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระยาห์เวห์ได้ทรงแต่งตั้งผู้ชายคนนั้นให้เป็นเจ้านายเหนือประชาชนของเขา เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเชื่อฟังในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาพระองค์ไว้” ¹⁵ แล้วชาโมเอลก็ได้ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งเผ่าเบนยามิน แล้วชาอูลก็ได้ทรงนับประชาชนที่อยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน ¹⁶ ชาอูลกับโยนาธานพระราชโอรสของพระองค์ และประชาชนที่ได้อยู่กับทั้งสองพระองค์ ก็อยู่ในเกบาแห่งเผ่าเบนยามิน แต่พวกฟิเลเตียได้ตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ ¹⁷ มีหน่วยจู่โจมออกมาจากค่ายพวกฟิเลเตียสามหน่วย หน่วยหนึ่งหันไปทางโอเฟราห์สู่แผ่นดินชูอัล

¹⁸ อีกหน่วยหนึ่งหันไปทางเบรโฮโรน และอีกหน่วยหนึ่งหันไปทางพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงไปถิ่นทุรกันดาร ¹⁹ ทั่วแผ่นดินอิสราเอลไม่สามารถจะหาช่างเหล็กได้ เพราะพวกฟิเลเตียได้กล่าวว่า “เกรงว่าพวกฮิบรูจะทำดาบหรือหอกสำหรับพวกเขา” ²⁰ แต่คนอิสราเอลทั้งปวงได้เคยลงไปหาพวกฟิเลเตียแต่ละคนเพื่อลับฟานของเขา พลั่วของเขา ขวานของเขาและเคียวของเขา ²¹ ค่าจ้างลับนั้นสองส่วนสามเซเชลสำหรับลับฟานและพลั่ว และหนึ่งส่วนสามเซเชลสำหรับการลับสามง่าม ขวานและตัดประทัด ²² ดังนั้นเมื่อถึงวันทำศึกไม่มีดาบหรือหอกในมือของทหารที่ได้อยู่กับชาอูลและโยนาธาน มีเพียงชาอูลกับโยนาธานพระราชโอรสของพระองค์เท่านั้นที่ทรงมีอาวุธเหล่านั้น ²³ กองทหารรักษาการของพวกฟิเลเตียก็ได้ยกไปถึงทางข้ามของเมืองคมาซ

Chapter 14

¹ วันหนึ่งโยนาธานพระราชโอรสของซาอูลได้ตรัสกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “มาเถอะ ให้เราข้ามไปที่กองทหารฟิลิสเตียที่ฝั่งโน้น” แต่พระองค์ไม่ได้ทราบกมลพระบิดาให้ทรงทราบ ² ซาอูลได้ทรงพำนักอยู่ที่ขานเมืองกิเบอาห์ได้ต้นกับทิมซึ่งอยู่ที่มิโกรน มีทหารประมาณหกร้อยนายได้อยู่กับพระองค์ ³ รวมทั้งอาหิยาห์บุตรชายของอาหิอุบ (พี่ชายของอิคาโบด) ผู้เป็นบุตรชายของฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรชายของเอลีบุโรหิตของพระยาห์เวห์ที่เมืองซีโลห์ ผู้ที่ได้สวมเสื้อเอโฟด พวกประชาชนไม่ได้ทราบว่าโยนาธานได้ไปแล้ว ⁴ ตามทางข้ามเขาแต่ละที่ที่โยนาธานได้ต้องการที่จะข้ามไปยังกองทหารรักษาการณ์ของฟิลิสเตีย มีหน้าผาหินอยู่ฟากหนึ่ง และมีหน้าผาหินที่อีกฟากหนึ่งที่มีชื่อว่าโบเชส และมีหน้าผาหินอีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์ ⁵ หน้าผาหินยอดหนึ่งอยู่ทางเหนือหน้ามิกมาซ และอีกยอดหนึ่งอยู่ทางใต้หน้าเกบา

⁶ โยนาธานได้ตรัสกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการณ์พวกนี้ที่ไม่ได้เข้าสู่หัตถ์ บางทีพระยาห์เวห์จะทรงกระทำในนามพวกเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดยั้งพระยาห์เวห์ได้จากการทรงช่วยกู้ ไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย” ⁷ ผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้กล่าวว่า “ขอทรงทำทุกสิ่งตามพระทัยของพระองค์ที่มีพระประสงค์ ทรงมุ่งไปเถิด ข้าพระองค์อยู่ด้วยพระองค์พร้อมที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์” ⁸ แล้วโยนาธานได้ตรัสว่า “นี่แน่ะ พวกเราจะข้ามไปหาพวกทหารและพวกเราจะแสดงตัวพวกเราให้พวกเขา” ⁹ ถ้าพวกเขาพูดกับพวกเราว่า ‘จงรออยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเรามาถึงตัวพวกเขา’ แล้วเราจะยืนในที่ของพวกเรา และจะไม่ขึ้นไปหาพวกเขา ¹⁰ แต่ถ้าพวกเขาตอบว่า ‘จงขึ้นมาหาพวกเรา’ แล้วพวกเราจะขึ้นไปเพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือเรา นี่จะเป็นสัญญาณแก่เรา”

¹¹ ดังนั้นทั้งสองจึงได้แสดงตัวแก่กองทหารรักษาการณ์คนฟิลิสเตีย คนฟิลิสเตียได้กล่าวว่า “นี่แน่ะ พวกฮีบรูได้ออกมาจากภูเขาคีร์พวกเขาซ่อนตัวแล้ว” ¹² แล้วกองทหารรักษาการณ์จึงได้ร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “จงขึ้นมาหาพวกเรา แล้วพวกเราจะแสดงบางสิ่งให้พวกเขา” โยนาธานจึงได้ทรงบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ว่า “จงตามข้ามา เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว” ¹³ โยนาธานก็ทรงปีนขึ้นไปด้วยพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ก็ติดตามหลังพระองค์ไปด้วย พวกฟิลิสเตียนั้นก็ได้ถูกฆ่าตายต่อพระพักตร์โยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ก็ได้ฆ่าพวกเขาตามหลังพระองค์ไป ¹⁴ การสู้รบครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้ฆ่านั้นประมาณยี่สิบคนในพื้นที่ประมาณครึ่งเอเคอร์ ¹⁵ และเกิดความหวาดกลัวในค่ายในทุกๆ และในพวกประชาชนทั้งหมด แม้แต่กองทหารรักษาการณ์และแม้แต่หน่วยจู่โจมก็ได้หวาดกลัว ได้เกิดแผ่นดินไหว และมีการหวาดกลัวอย่างยิ่ง

¹⁶ แล้วพวกยามของซาอูลที่อยู่กิเบอาห์แห่งเผ่าเบนยามินก็ได้มองดูอยู่ ฟองทหารของฟิลิสเตียก็แตกกระจายไป และพวกเขาก็ได้วิ่งวุ่นไปมา ¹⁷ แล้วซาอูลจึงได้รับสั่งแก่ประชาชนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงรีบและดูว่าใครไปจากพวกเราบ้าง” เมื่อพวกเขาได้จับได้แล้ว โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของพระองค์ได้ขาดหายไป ¹⁸ ซาอูลได้รับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “จงนำหีบพระบัญญัติของพระเจ้ามาที่นี่” เพราะในเวลานั้นหีบพระบัญญัติยังอยู่กับประชาชนอิสราเอล ¹⁹ ในขณะที่ซาอูลกำลังตรัสกับปุโรหิตความวุ่นวายในค่ายของคนฟิลิสเตียก็ยังคงดำเนินต่อไปและเพิ่มมากขึ้น แล้วซาอูลได้ตรัสกับปุโรหิตว่า “จงหุดมือของท่านไว้ก่อน” ²⁰ ซาอูลและประชาชนทั้งหมดที่อยู่ด้วยกับพระองค์ก็ได้มารวมกันและได้เข้าไปสนามรบดาบของพวกฟิลิสเตียทุกคนที่ต่อสู้เพื่อนชาวเมืองของเขา และมีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง

²¹ บัดนี้พวกฮีบรูเหล่านั้นผู้ที่เคยอยู่กับพวกฟิลิสเตียก่อนหน้านี้ และคนที่ไปในค่ายกับพวกเขา แม้กระนั้นพวกเขาก็กลับมาเข้ากับคนอิสราเอลที่อยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน ²² เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงที่ได้ซ่อนตัวอยู่ในแดนเทือกเขาเอเฟราอิมได้ยินว่า คนฟิลิสเตียกำลังหนี แม้แต่พวกเขาเหล่านี้ก็ได้ไล่ติดตามพวกเขาในการต่อสู้ ²³ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงช่วยกู้อิสราเอลในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธอาเวนจนเลยไป ²⁴ ในวันนั้นคนอิสราเอลต้องทุกข์ยาก เพราะซาอูลทรงให้พวกประชาชนได้สาบานไว้ว่า “ถ้าใครรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนที่เราจะได้แก้แค้นพวกศัตรูของเรา ผู้นั้นจะถูกสาปแช่ง” ดังนั้นไม่มีใครในกองทัพได้รับประทานอาหารเลย ²⁵ แล้วพวกประชาชนทั้งหมดก็ได้เข้ามาในป่า และที่นั่นมีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นดิน

²⁶ เมื่อพวกประชาชนเข้าไปในป่า น้ำผึ้งก็กำลังไหลอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะประชาชนได้กลัวคำสาบาน ²⁷ แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำสาบานของพระราชบิดา ที่ทรงให้พวกประชาชนได้สาบานไว้ พระองค์จึงทรงแหย่ปลายไม้ที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์และจิ้มที่รังผึ้ง พระองค์ก็ทรงเอาพระหัตถ์ของพระองค์ใส่พระโอษฐ์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ก็สว่างขึ้น ²⁸ แล้วมีผู้ชายคนหนึ่งในพวกประชาชนทูลตอบว่า “พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงให้พวกทหารสาบานว่า ‘ให้ผู้ที่รับประทานอาหารในวันนี้ถูกสาปแช่ง’ ถึงแม้ว่าพวกประชาชนจะอ่อนแรงจากความหิว” ²⁹ แล้วโยนาธานจึงได้กล่าวว่า “พระบิดาของข้าได้ทรงทำให้เกิดปัญหาแก่แผ่นดิน ดูซิว่าดวงตาของข้าสว่างเพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้เพียงนิดเดียว ³⁰ จะดียิ่งกว่านี้อีกเท่าใด ถ้าพวกประชาชนได้กินของที่รับมาจากพวกศัตรูซึ่งพวกเขาหาได้อย่างอิสระในวันนี้? เพราะว่าตอนนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียนั้นไม่มากมายเลย”

³¹ พวกเขาได้ฆ่าคนฟิลิสเตียในวันนั้นจากมิกมาซ ถึงอัยยาโลน พวกประชาชนก็อ่อนเพลียยิ่งนัก ³² พวกประชาชนได้วิ่งอย่างละโมภเข้าหาของที่รับได้ และได้เอาแกะวัวและลูกวัว และได้ฆ่าพวกมันบนพื้นดินและพวกประชาชนก็ได้กินพร้อมกับเลือด ³³ แล้วพวกเขาก็ไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด พวกประชาชนกำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โดยได้รับประทานพร้อมกับเลือด” ซาอูลได้ทรงรับสั่งว่า “พวกเขาได้ประพฤติอย่างไม่สัตย์ซื่อแล้ว บัดนี้ จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เราวันนี้” ³⁴ ซาอูลได้ตรัสว่า “จงออกไปท่ามกลางพวกประชาชนและบอกพวกเขาว่า ‘จงให้ทุกคนนำวัวของเขาหรือแกะของเขาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่าทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โดยการรับประทานพร้อมกับเลือด’” ดังนั้นพวกประชาชนแต่ละคนก็ได้ฆ่าวัวของตนมาพร้อมพวกเขาคืนนั้นและได้ฆ่าเสียที่นั่น ³⁵ ซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์ได้สร้างถวายแด่พระยาห์เวห์

³⁶ แล้วซาอูลได้รับสั่งว่า “ให้เราลงไปไล่ตามพวกฟิลิสเตียในตอนกลางคืน แล้วปล้นพวกเขาจนกระทั่งรุ่งเช้า อย่าให้พวกเขาเหลือรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว” พวกเขาได้ตอบว่า “ขอทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” แต่ปุโรหิตได้กล่าวว่า “ให้เราเข้าเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด” ³⁷ ซาอูลก็ทูล

ถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะไล่ติดตามพวกฟิเลเตียหรือไม่? พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของอิสราเอลหรือไม่?” แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตอบพระองค์ในวันนั้น ³⁸ แล้วซาอูลจึงได้ตรัสว่า “จงมาที่นี่ พวกท่านทั้งหมดที่เป็นผู้นำของพวกประชาชนจงเรียนรู้และดูว่าความบาปนี้ได้เกิดขึ้นได้อย่างไรในวันนี้” ³⁹ เพราะว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์ผู้ทรงได้ช่วยกู้อิสราเอล ถึงแม้ว่าเป็นโยนาธานบุตรชายของเรา เขาก็จะต้องตายแน่นอน” แต่ไม่มีสักคนหนึ่งในพวกประชาชนทั้งสิ้นได้ทูลตอบพระองค์ ⁴⁰ แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “พวกท่านจะต้องอยู่ฝ่ายหนึ่ง และเราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง” และพวกประชาชนได้ทูลซาอูลว่า “ขอทรงทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”

⁴¹ ซาอูลกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ถ้าหากข้าพระองค์หรือโยนาธานโอรสของข้าพระองค์ได้ทำบาปนี้ ขอทรงสำแดงอุริม แต่ถ้าหากเป็นประชาชนอิสราเอลของพระองค์ที่ได้ทำบาป ขอทรงสำแดงกูมมิม” แล้วโยนาธานกับซาอูลจึงได้จับฉลาก แต่กองทัพได้รอดพ้นจากความผิด ⁴² แล้วซาอูลจึงรับสั่งว่า “ให้จับฉลากระหว่างเรากับโยนาธานโอรสของเรา” แล้วโยนาธานก็จับได้ฉลาก ⁴³ ซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า “จงบอกเราว่าเจ้าได้ทำอะไร” โยนาธานทูลพระองค์ว่า “ข้าพระบาทได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้า ซึ่งอยู่ในมือของข้าพระบาทเล็กน้อยเท่านั้น ข้าพระบาทอยู่ที่นี้ ข้าพระบาทยอมตาย” ⁴⁴ ซาอูลตรัสว่า “พระเจ้าทรงลงโทษและเราจะเพิ่มโทษนั้น ถ้าเจ้าไม่ตาย โยนาธานเอ๋ย” ⁴⁵ แล้วพวกประชาชนจึงทูลซาอูลว่า “โยนาธานสมควรตายหรือ ผู้ที่ได้นำความสำเร็จในชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่สำหรับอิสราเอล? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของพระองค์สักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดิน เพราะในวันนี้พระองค์ได้ทำศึกด้วยกับกับพระเจ้า” ดังนั้นพวกประชาชนได้ทรงช่วยชีวิตของโยนาธานไว้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ตาย

⁴⁶ แล้วซาอูลก็ได้หยุดไล่ตามพวกฟิเลเตีย และพวกฟิเลเตียได้กลับไปยังที่อยู่ของพวกเขา ⁴⁷ เมื่อซาอูลได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้ศัตรูของพระองค์ทั้งหมดทุกด้าน พระองค์ได้ทรงต่อสู้กับโมอับ กับพงศ์พันธุ์อัมโมน กับเอโดม กับบรรดาชาติริย์แห่งโคบาล์ และกับคนฟิเลเตีย ไม่ว่าพระองค์จะทรงหันไปทางไหน พระองค์ทรงลงโทษพวกเขาอย่างเจ็บปวด ⁴⁸ พระองค์ทรงสู้รบอย่างกล้าหาญยิ่งและได้ทรงปราบปรามพวกอามาเลข พระองค์ได้ทรงช่วยกู้อิสราเอลให้พ้นจากมือของพวกที่ปล้นพวกเขา ⁴⁹ พระราชโอรสของซาอูลคือ โยนาธาน อิซวี มัลคีชูวา และพระราชธิดาทั้งสองของพระองค์คือเมอร์บับและเมอร์บับบุตรชายของเมอร์ พระปิตุลาของซาอูล ⁵⁰ พระนามพระมเหสีของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรีของอาหิมาอัส ชื่อแม่ทัพของพระองค์คืออับเนอร์บุตรชายของเนอร์ พระปิตุลาของซาอูล ⁵¹ ศิษย์เป็นพระราชบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์เป็นบุตรชายของอาบีเอล ⁵² ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟิเลเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลได้ทรงเห็นผู้ชายคนไหนเป็นนักรบเก่งกล้า หรือเป็นคนแกล้วกล้าก็จะได้ทรงนำมารับใช้พระองค์

Chapter 15

¹ ซามูเอลได้ทูลซาอูลว่า “พระยาห์เวห์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนือประชาชนอิสราเอลของพระองค์ บัดนี้จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์” ² นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์จอมทัพได้ตรัสว่า “เราได้ออกมาหาท่านและได้ทำต่ออิสราเอลในการสกัดอิสราเอลระหว่างทาง เมื่อพวกเขาออกจากอียิปต์” ³ บัดนี้จงไปและโอบอุ้มอามาเลห์ และทำลายทุกอย่างที่เขามีทั้งหมด อย่าได้ปราณีพวกเขา แต่จงฆ่าทั้งผู้ชายผู้หญิง เด็ก และเด็กทารก โค แกะ อูฐ และลา”

⁴ ซาอูลจึงทรงเกณฑ์ประชาชนและตรวจพลที่เมืองเกลลาอิม มีทหารราบ สองแสนคน และคนเฝ้ายูดาห์หนึ่งหมื่นคน ⁵ แล้วซาอูลได้ทรงยกกองทัพมายังเมืองอามาเลห์ และคอยอยู่ในหุบเขา ⁶ แล้วซาอูลตรัสกับคนเคไนว่า “จงไป จงแยกไปเสีย ให้ออกไปจากคนอามาเลห์ เพื่อเราจะไม่ทำลายพวกท่านไปพร้อมกับพวกเขา เพราะพวกท่านได้แสดงความเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดเมื่อพวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์” ดังนั้นคนเคไนจึงแยกออกไปจากคนอามาเลห์ ⁷ แล้วซาอูลจึงทรงโอบอุ้มคนอามาเลห์ตั้งแต่อาวิลาห์ไปจนถึงซูร์ ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์ ⁸ แล้วพระองค์ทรงจับอาทิกกษัตริย์ของคนอามาเลห์ได้ทั้งเป็น และพระองค์ทรงทำลายประชาชนทั้งหมดด้วยคมดาบ

⁹ แต่ซาอูลและพวกประชาชนได้ใช้ชีวิตอย่างปกติ และส่วนที่ดีที่สุดของฝูงแกะฝูงโค เหล่าลูกวัวอ้วนพี และบรรดาแกะ สิ่งที่ดีๆ ทั้งหมดพวกเขาไม่ได้ทำลาย แต่พวกเขาทำลายอย่างสิ้นเชิงเฉพาะสิ่งที่พวกเขาถูกลงโทษและเห็นว่าไร้ค่า ¹⁰ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มายังซามูเอลว่า ¹¹ “เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันจากการตามเรา และไม่ได้ทำตามพระบัญญัติของเรา” ซามูเอลก็โกรธเขาจึงได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ตลอดคืน ¹² และซามูเอลก็ได้ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อไปเฝ้าซาอูลในตอนเช้านั้น ซามูเอลได้รับทราบข่าวว่า “ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคาร์เมล และพระองค์ได้ทรงมาสร้างอนุสาวรีย์ของพระองค์แล้วก็ได้หันกลับไปและได้มุ่งผ่านลงไปยังกิลกาล”

¹³ แล้วซามูเอลก็ได้มาหาซาอูล และซาอูลได้ตรัสกับเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์แล้ว” ¹⁴ ซามูเอลทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นเสียเถิดนี่คือเรื่องข้าพเจ้าพบกับเสียขวัญที่ข้าพเจ้าได้ยินคืออะไร?” ¹⁵ ซาอูลทรงตอบว่า “พวกเขาได้นำพวกมันมาจากคนอามาเลห์ เพราะว่าพวกประชาชนได้ใช้ชีวิตบรรดาแกะและโคที่ดีที่สุดในให้เป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นพวกเราได้ทำลายเสียสิ้น” ¹⁶ แล้วซามูเอลจึงทูลซาอูลว่า “แต่ก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่าพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรเมื่อคืนนี้” และซาอูลได้กล่าวว่า “จงกล่าวเถิด”

¹⁷ ซามูเอลทูลว่า “แม้ท่านเป็นแต่เพียงผู้เล็กน้อยในสายตาของท่าน ท่านไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าของบรรดาเผ่าอิสราเอลหรือ? แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ¹⁸ และพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ท่านออกไปตามทางของท่าน พระองค์ตรัสว่า ‘จงไป จงทำลายคนอามาเลห์พวกคนบาปให้หมดสิ้น และให้ต่อสู้กับพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะหมดสิ้นไป’ ¹⁹ ทำไมท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ แต่ไปยึดของริบต่างๆ และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์หรือ?” ²⁰ แล้วซาอูลได้ตรัสกับซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์แล้วจริงๆ ข้าพเจ้าได้ไปตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้จับตัวอาทิกกษัตริย์แห่งคนอามาเลห์มา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลห์หมดสิ้น

²¹ แต่พวกประชาชนได้เก็บของริบบางส่วน บรรดาแกะและโคที่ดีที่สุดจากสิ่งที่ต้องทำลายถวายนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่ในกิลกาล” ²² ซามูเอลทูลว่า “พระยาห์เวห์พอพระทัยในเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา มากเท่ากับการเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์หรือ? การเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และที่จะฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ ²³ เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ยาม และความผิดก็เหมือนบาปชั่วและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวอนะของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์”

²⁴ และซาอูลตรัสกับซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และถ้อยคำของท่าน เพราะข้าพเจ้ากลัวพวกทหารและฟังเสียงของพวกเขา ²⁵ เพราะฉะนั้นขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้าและกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสการพระยาห์เวห์” ²⁶ ซามูเอลทูลซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวอนะของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว” ²⁷ ขณะที่ซามูเอลหันจากไป ซาอูลก็ยึดชายเสื้อของท่านไว้ และเสื้อนั้นก็ขาด

²⁸ ซามูเอลได้ทูลท่านว่า “ในวันนี้พระยาห์เวห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลจากท่านเสียแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน ²⁹ ยิ่งกว่านั้นองค์ผู้ทรงพลังของอิสราเอลจะไม่ทรงอุปถัมภ์หรือทรงเปลี่ยนพระทัย เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์ที่เปลี่ยนใจ” ³⁰ แล้วซาอูลได้ตรัสว่า “ข้าพเจ้าทำบาปแล้ว แต่ตอนนี้ขอท่านได้โปรดให้เกียรติแก่ข้าพเจ้าต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้าและต่อหน้าอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน” ³¹ ดังนั้นซามูเอลจึงได้กลับตามซาอูลไป และซาอูลก็ได้มีสการพระยาห์เวห์

³² แล้วซามูเอลได้กล่าวว่า “พวกท่านจงนำอาทิกกษัตริย์ของคนอามาเลห์มาให้ข้าพเจ้า” และอาทิกก็เข้ามาหาท่านถูกล้อมด้วยโซ่ และได้กล่าวว่า “อันที่จริง ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแล้ว” ³³ ซามูเอลได้กล่าวว่า “ดาบของท่านได้ทำให้พวกผู้หญิงไร้บุตรจนใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงนั้น” และซามูเอลก็ฟันอาทิกเสียเป็นท่อนๆ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่กิลกาล ³⁴ ซามูเอลก็ไปมาห์และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล ³⁵ ซามูเอลไม่ได้มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพของเขา เพราะเขาได้โคกเศร้านี้เกี่ยวกับซาอูล พระยาห์เวห์ได้ทรงเสียพระทัยที่ได้ทรงตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

Chapter 16

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับซาบูเอลว่า “อีกนานเท่าใดที่เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูล เราได้ละทิ้งเขาจากการเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว? จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้าและจงไป เราจะส่งเจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าเราได้เลือกกษัตริย์องค์หนึ่งแล้วสำหรับเราในท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเขา” ² ซาบูเอลก็ได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้? ถ้าซาอูลได้ยินเรื่องนี้ เขาจะฆ่าข้าพระองค์เสีย” พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “จงนำโคตัวเมียหนึ่งตัวไปกับเจ้าและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามาเพื่อถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์’” ³ จงเรียกเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชา และเราจะแสดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าจะต้องทำอะไร เจ้าจะเจิมผู้ซึ่งเราจะบอกเจ้าเพื่อเรา”

⁴ ซาบูเอลได้ทำตามทีพระยาห์เวห์ตรัสและไปที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั่นขณะที่ออกมาพบเขาและกล่าวว่า “ท่านมาอย่างสันติหรือ?” ⁵ เขาจึงตอบว่า “อย่างสันติ ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ จงเตรียมชำระตัวของพวกท่านให้บริสุทธิ์และมากับข้าพเจ้าไปที่การถวายสัตวบูชา” แล้วซาบูเอลจึงได้ชำระตัวเจสซีและบรรดาบุตรของเขาให้บริสุทธิ์ และเชิญพวกเขาไปยังการถวายสัตวบูชา ⁶ เมื่อพวกเขาได้มาแล้ว เขาก็มองเห็นเอลีอับ และกล่าวกับตัวเองว่าผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงให้เจิมไว้ได้ยืนอยู่ข้างหน้าเขาแล้วแน่นอน

⁷ แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับซาบูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกของเขา หรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา เพราะว่าเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ” ⁸ แล้วเจสซีจึงเรียกอาบีนาดับและให้เขาเดินผ่านหน้าซาบูเอล แล้วซาบูเอลได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใดเหมือนกัน” ⁹ แล้วเจสซีได้ให้ชิมมาห์เดินผ่านไป และซาบูเอลกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงเลือกผู้ใดเหมือนกัน” ¹⁰ แล้วเจสซีได้ให้บุตรทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซาบูเอล แล้วซาบูเอลบอกกับเจสซีว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเลือกคนใดเลยจากคนเหล่านี้”

¹¹ แล้วซาบูเอลกล่าวกับเจสซีว่า “พวกนี้เป็นบุตรชายทั้งหมดของท่านหรือ?” เขาตอบว่า “ยังมีคนสุดท้ายซ่อนอยู่ แต่เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่” ซาบูเอลกล่าวกับเจสซีว่า “จงใช้คนไปและนำเขามา เพราะพวกเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมานี่” ¹² เจสซีได้ใช้คนไปและนำเขามา บัดนี้บุตรชายของเขาเป็นคนผิวแดงมีดวงตาสวยและรูปร่างงาม พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงลุกขึ้น เจิมเขา เพราะเขาคือคนนั้น” ¹³ แล้วซาบูเอลจึงนำเขาสัตว์ที่มีน้ำมันและเจิมเขาไว้ท่ามกลางพวกพี่ชายของเขา พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงสวมกับดาวิดนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แล้วซาบูเอลก็ได้ลุกขึ้นและกลับไปรามาห์ ¹⁴ บัดนี้พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงละจากซาอูล และวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระยาห์เวห์ก็ได้รับกวนเขาแทน ¹⁵ พวกคนหาเด็กของซาอูลได้กล่าวว่า “ดูเถิด วิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ากำลังรบกวนพระองค์อยู่”

¹⁶ ขอเจ้านายของพวกข้าพเจ้าจงบัญชาพวกผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทที่อยู่เฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาท ให้หาคนที่มีความชำนาญในการดัดพิณ แล้วเมื่อวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ามาเหนือฝ่าพระบาท เขาก็จะดัดพิณแล้วฝ่าพระบาทจะดีขึ้น” ¹⁷ ซาอูลจึงรับสั่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงไปหาผู้ชายคนหนึ่งที่ดีพิณได้ดีและนำเขามาหาเรา” ¹⁸ แล้วคนหนึ่งเฝ้าพวกชายหนุ่มได้ตอบและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพบเห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม ผู้ซึ่งมีฝีมือในการดัดพิณ เป็นคนแข็งแรง เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เป็นคนสุขุมในการพูด และเป็นคนมีหน้าตาดี และพระยาห์เวห์สถิตกับเขา” ¹⁹ ดังนั้นซาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อสารไปยังเจสซีและกล่าวว่า “จงส่งดาวิดบุตรชายของท่านที่อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา” ²⁰ เจสซีได้จัดลาหนึ่งตัวบรรทุกขนมปัง และถนอมใส่เหล้าองุ่นหนึ่ง และลูกแพะหนึ่งตัว และส่งไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล ²¹ แล้วดาวิดได้มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับหน้าที่ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล ²² ซาอูลได้ส่งข่าวไปยังเจสซีว่า “ขอให้ดาวิดอยู่กับเรา เพราะเขาเป็นที่ยืนชอบในสายตาของเรา” ²³ เมื่อใดก็ตามที่วิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้ามาเหนือซาอูล ดาวิดก็ได้หยิบพิณและเล่น ดังนั้นซาอูลก็ทรงรู้สึกสดชื่นและดีขึ้น และวิญญาณที่มุ่งร้ายนั้นก็จากพระองค์ไป

Chapter 17

¹ บัดนี้คนฟิลิสเตียได้รวบรวมกองทัพของพวกเขาเพื่อทำสงคราม พวกเขาสามารถรวมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นของยูดาห์ พวกเขาตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับอาเซคห์ ในเอฟะธัมมิม ² ซาอูลและคนอิสราเอลก็ได้รวมกันและตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวรบเพื่อต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย ³ คนฟิลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นระหว่างพวกเขาทั้งสอง

⁴ มีผู้ชายแข็งแรงคนหนึ่งออกมาจากค่ายคนฟิลิสเตีย ผู้ชายคนนั้นชื่อโกลิอัทแห่งกัท ผู้ซึ่งสูงหกศอกกับหนึ่งคืบ ⁵ เขาสวมหมวกสัมฤทธิ์ที่ศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะที่ทำเป็นวงร้อยกัน เสื้อเกราะนั้นหนักประมาณห้าพันเซเชลเป็นทองสัมฤทธิ์ ⁶ เขาสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ และมีหอกขัดทองสัมฤทธิ์อยู่ที่ปากทั้งสองข้างของเขา ⁷ ด้ามหอกของเขานั้นใหญ่ พร้อมด้วยเชือกร้อยสำหรับการพุ่งมันเหมือนกับสายบนไม้หูกอกผ้าปลายหอกเป็นเหล็กหนักประมาณหกร้อยเซเชล คนถือโล่ของเขาก็เดินนำหน้าเขา

⁸ เขายืนและตะโกนมาทางแนวรบของอิสราเอลว่า “ทำไมพวกเจ้าออกมาเพื่อเตรียมทำสงครามเล่า? ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ? พวกเจ้าก็เป็นข้ารับใช้ของซาอูลไม่ใช่หรือ? จงเลือกชายคนหนึ่งแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้า ถ้าเขาชนะในการต่อสู้กับข้าและฆ่าข้าได้ แล้วพวกเราจะเป็นข้ารับใช้ของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าจะเป็นข้ารับใช้ของพวกเราและรับใช้พวกเรา” ⁹ อีกครั้งหนึ่งคนฟิลิสเตียกล่าวว่า “ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอลในวันนี้ จงส่งชายคนหนึ่งมาต่อสู้กับข้า” ¹⁰ เมื่อซาอูลและอิสราเอลทั้งหมดได้ยินสิ่งที่คนฟิลิสเตียนั้นได้กล่าว พวกเขาก็ตกใจและหวาดกลัวยิ่งนัก

¹² บัดนี้ดาวิดเป็นบุตรของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน เจสซีเป็นคนมีอายุมากแล้วในรัชสมัยของซาอูล ¹³ บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ได้ตามซาอูลไปทำสงคราม ชื่อของบุตรชายสามคนคือ เฮลีอับ บุตรหัวปีคนที่สองอาบีนาดับ และคนที่สามชัมมาห์ ¹⁴ ดาวิดเป็นบุตรคนสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนได้ตามซาอูลไป ¹⁵ ดาวิดได้ไปกลับระหว่างกองทัพของซาอูลและการเลี้ยงแกะของบิดาที่เบเลเฮมเพื่อที่จะเลี้ยงดูพวกมัน ¹⁶ เป็นเวลานานถึงสี่สิบวันที่คนฟิลิสเตียที่แข็งแรงคนนั้น ได้เข้ามาใกล้ถึงตอนเช้าและตอนเย็นเพื่อทำให้คนออกไปสู้กับเขา

¹⁷ แล้วเจสซีพูดกับดาวิดบุตรของตนว่า “จงนำข้าวคั่วหนึ่งเอฟาห์นี้ และขนมปังสิบก้อนนี้ และนำไปให้พวกพี่ชายของเจ้าที่ค่ายอย่างรวดเร็ว ¹⁸ และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้ผู้บังคับกองพันของพวกเขาด้วยเช่นกัน จงดูว่าพวกพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วนำหลักฐานที่แสดงว่าพวกเขาสบายดีกลับมาด้วย” ¹⁹ พวกพี่ชายของเจ้าอยู่กับซาอูลกับคนอิสราเอลทั้งปวงที่หุบเขาเอลาห์ สู้รบกับคนฟิลิสเตีย” ²⁰ ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืดและทิ้งฝูงสัตว์ให้อยู่ในความดูแลของคนเลี้ยงแกะ เขาได้เอาเสบียงอาหารและจากไปตามที่เจสซีได้สั่งเขา เขาได้มาถึงค่าย ขณะที่กองทัพกำลังจะยกออกไปแนวรบ กองทัพได้โห่ร้องเพื่อทำสงคราม ²¹ แล้วอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียต่างก็ได้ตั้งแนวรบเผชิญหน้ากัน ²² ดาวิดถึงสามกระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ เขาวางไปที่กองทัพและภักทนายพวกพี่ชายของเขา

²³ เมื่อเขากำลังพูดกับพวกพี่ชาย คนฟิลิสเตียที่แข็งแรงชกัก ชื่อโกลิอัท ได้ออกมาจากแนวรบของคนฟิลิสเตีย และกล่าวถ้อยคำอย่างที่เคยกล่าวมา และดาวิดก็ได้ยิน ²⁴ เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงเห็นผู้ชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไปและหวาดกลัวเขามาก ²⁵ คนอิสราเอลพูดว่า “พวกเจ้าเคยเห็นชายที่ออกมาสู้หรือ? เขาได้ออกมาท้าทายอิสราเอล กษัตริย์จะประกาศความร่ำรวยอย่างยิ่งให้แก่ผู้ชายผู้ที่ฆ่าเขาได้ และพระองค์จะประทานราชธิดาของพระองค์แต่งงานด้วย และทำให้ครอบครัวของบิดาของเขารับการยกเว้นภาษีในอิสราเอล” ²⁶ ดาวิดกล่าวแก่พวกพี่ชายที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า “เขาจะทำอะไรแน่กับผู้ชายที่ฆ่าคนฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามไปจากอิสราเอล? คนฟิลิสเตียผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัคนี่เป็นใคร ถึงได้มาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่?” ²⁷ แล้วพวกประชาชนได้กล่าวซ้ำในสิ่งที่พวกเขาได้เคยพูดและบอกเขาว่า “ดังที่ได้กล่าวมาแล้วสำหรับผู้ชายที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับตามนั้น”

²⁸ เฮลีอับพี่ชายคนโตได้ยินดาวิดพูดกับพวกพี่ชาย เฮลีอับก็โกรธดาวิด และเขากล่าวว่า “เจ้าลงมานี่ทำไม? เจ้าได้ทิ้งแกะไม่ที่ตัวไว้กับผู้ใดในที่ถิ่นทุรกันดาร? ข้าเองรู้ถึงความอวดดีของเจ้า และความคิดชั่วในใจของเจ้า เพราะเจ้าได้ลงมาเพื่อที่เจ้าจะมาดูสงคราม” ²⁹ ดาวิดจึงตอบว่า “ตอนนี้ข้าได้ทำอะไรไปหรือยัง? ข้าก็แค่ถามไม่ใช่หรือ?” ³⁰ เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน พวกประชาชนก็ตอบเขาเหมือนอย่างคราวก่อน ³¹ เมื่อถ้อยคำที่ดาวิดพูดนั้นได้ยินกันทั่ว พวกเขาก็จึงทูลให้ซาอูลทรงทราบ พระองค์จึงทรงให้นาดาวิดมา ³² แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “อย่าให้จิตใจของใครฟ่อไปเพราะชายคนฟิลิสเตียคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนี้” ³³ ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถไปต้านคนฟิลิสเตียนี้เพื่อสู้รบกับเขา เพราะเจ้าเป็นเพียงเด็กหนุ่ม และเขาเป็นนักรบมาตั้งแต่วัยหนุ่มของเขา”

³⁴ แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า “ผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทเคยเลี้ยงฝูงแกะของบิดา เมื่อสิงโตหรือหมีได้มาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง ³⁵ ข้าพระองค์ก็ไล่ตามมันไปและจับมัน และช่วยลูกแกะนั้นมาจากปากของมัน เมื่อมันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหางของมัน กุมตีมัน และฆ่ามัน ³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์เคยฆ่าสิงโตและหมีมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัคนี่ก็เป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ³⁷ ดาวิดทูลว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์จากอุ้งเท้าของสิงโต และจากอุ้งเท้าของหมี พระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์จากมือของคนฟิลิสเตียนี้” แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า “จงไปเถิด และขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า”

³⁸ ซาอูลจึงทรงสวมเครื่องทรงของพระองค์ให้ดาวิด พระองค์ได้ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และทรงสวมเสื้อเกราะที่ทำเป็นวงร้อยด้วยโซ่ให้เขา ³⁹ ดาวิดได้คาดดาบกับเครื่องอาวุธของเขา แต่เขาไม่สามารถจะเดินได้ เพราะว่าเขาไม่รับการฝึกกับสิ่งเหล่านั้น แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “ข้าพระองค์ไม่สามารถสวมเครื่องเหล่านี้ออกไปได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่เคยได้ฝึกฝนกับพวกนี้มาก่อน” ดังนั้นดาวิดจึงถอดเครื่องทรงทั้งหมดออกจากเขา ⁴⁰ เขาก็ไม่เกาะไว้ในมือ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงห้าก้อนจากลำธารใส่ไว้ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขา สลึงก็อยู่ในมือของเขาเมื่อเขาออกไปหาคนฟิลิสเตีย

41 คนฟิลิสเตียนได้ออกมาใกล้ดาร์วิด พร้อมกับคนถือโล่เดินนำหน้า **42** เมื่อคนฟิลิสเตียนมองดูรอบๆ และเห็นดาร์วิด คนฟิลิสเตียนก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่เพียงเด็ก ผิวดำแดงๆ รูปร่างงามน่าดู **43** แล้วคนฟิลิสเตียนจึงพูดกับดาร์วิดว่า “ข้าเป็นหมาหรือ เจ้าจึงมาหาข้าด้วยไม้เท้า?” และคนฟิลิสเตียนก็สาปแช่งดาร์วิด โดยใช้นามของพวกพระของเขา **44** คนฟิลิสเตียนพูดกับดาร์วิดว่า “จงมาหาข้า และข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้คนในท้องฟ้า และให้สัตว์ในป่า” **45** ดาร์วิดตอบคนฟิลิสเตียนคนนั้นว่า “ท่านมาหาข้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้ามาหากันในพระนามแห่งพระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ท้าทาย

46 วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงมอบชัยชนะเหนือท่านให้ข้า และข้าจะฆ่าท่านและตัดศีรษะจากลำตัวของท่าน วันนี้ข้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียนแก่คนในอากาศและแก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน เพื่อทั้งโลกจะรู้ว่าไม่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในอิสราเอล **47** และชุมนุมนี้ทั้งสิ้นจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทานชัยชนะด้วยดาบหรือหอก เพราะว่าการรบครั้งนี้เป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงมอบพวกท่านไว้ในมือของพวกเขา” **48** เมื่อคนฟิลิสเตียนนั้นลุกขึ้นและเข้ามาใกล้ดาร์วิด แล้วดาร์วิดก็วิ่งอย่างรวดเร็วเข้าหากองทัพข้าศึกเพื่อปะทะกับเขา **49** ดาร์วิดเอามือขวาวงเข้าไปในยาม หยิบหินก้อนหนึ่งออกมา เหวี่ยงด้วยสลัง และถูกหน้าผากของคนฟิลิสเตียน ก้อนหินจมฝังเข้าไปในหน้าผากของคนฟิลิสเตียน เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่พื้น **50** ดาร์วิดเอาชนะคนฟิลิสเตียนได้ด้วยสลังและก้อนหินหนึ่งก้อน เขาตีคนฟิลิสเตียนและฆ่าเสีย ไม่มีดาบอยู่ในมือของดาร์วิดเลย **51** จากนั้นดาร์วิดจึงวิ่งไปและยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียน และหยีบดาบของคนฟิลิสเตียนนั้นโดยชักออกจากฝัก ดาร์วิดฆ่าเขาและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบนั้น เมื่อพวกฟิลิสเตียนเห็นว่าผู้ชายที่แข็งแกร่งของเขาได้ตายเสียแล้ว พวกเขาก็ได้หนีไป

52 แล้วคนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องและไล่ตามพวกฟิลิสเตียนไปไกลจนถึงหุบเขาและถึงประตูของเอโครน คนฟิลิสเตียนได้ตายกลาดเกลื่อนตามทางถึงชาวอาราม ตลอดทางไปถึงกัทและเอโครน **53** ประชาชนอิสราเอลได้กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิสเตียน พวกเขาได้ปล้นค่ายของคนเหล่านั้น **54** ดาร์วิดได้นำศีรษะของคนฟิลิสเตียนคนนั้นมาที่เยรูซาเล็ม แต่เขาได้วางเครื่องอาสุรของเขาไว้ในเต็นท์ของเขา **55** เมื่อชาอูลทรงเห็นดาร์วิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียน พระองค์จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า “อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร?” และอับเนอร์กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ” **56** ชาอูลจึงรับสั่งว่า “ไปสืบถามดูว่าเจ้าหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร” **57** เมื่อดาร์วิดกลับมาจากการฆ่าพวกฟิลิสเตียน อับเนอร์ได้มาพาตัวเขาและนำไปเข้าเฝ้าชาอูล พร้อมด้วยศีรษะของคนฟิลิสเตียนในมือของเขา **58** ชาอูลจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร?” และดาร์วิดกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซิวชาวเบรเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์”

Chapter 18

¹ เมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว พระทัยของโยนาธานก็ผูกพันกับจิตใจของดาวิด และโยนาธานทรงรักดาวิดอย่างรักชีวิตของพระองค์ ² ซาอูลทรงให้ดาวิดได้ทำหน้าที่ของเขาตั้งแต่นั้น พระองค์ไม่ทรงยอมให้เขากลับไปบ้านบิดาของเขา ³ แล้วโยนาธานกับดาวิดก็ได้ทำพันธสัญญาแห่งมิตรภาพ เพราะพระองค์ทรงรักเขาอย่างกับรักชีวิตของพระองค์ ⁴ โยนาธานได้ทรงทอดถอนใจพระองค์ที่พระองค์ทรงสวมอยู่ และทรงมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องอาวุธ เช่นเดียวกับดาบของพระองค์ คันธนู และเข็มขัด ⁵ ไม่ว่าดาวิดจะออกไปที่ใดตามที่ซาอูลทรงใช้ไป เขาก็ประสบความสำเร็จ ซาอูลจึงทรงตั้งเขาให้อยู่เหนือพวกนักรบ สิ่งนี้เป็นที่ชื่นชอบในสายตาของประชาชนทั้งปวงและในสายตาของพวกข้าราชการของซาอูลด้วย

⁶ เมื่อพวกเขาหนีจากการมีชัยชนะเหนือคนฟีลิสเตีย พวกผู้หญิงได้ออกมาจากเมืองทั้งหมดของอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำ ถวายการต้อนรับกษัตริย์ซาอูลด้วยรำมะนา ด้วยใจยินดี และด้วยเครื่องดนตรี ⁷ พวกผู้หญิงได้ร้องเพลงหลายบทเพลงในขณะที่พวกเขาเล่นดนตรี พวกเธอร้องว่า “ซาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ” ⁸ ซาอูลกริ้วยิ่งนัก คำที่ร้องนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “พวกเขาได้ยกย่องดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ แต่พวกเขายกย่องเราว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ เขาจะมีอะไรมากกว่านี้ได้อีกนอกจากการเป็นกษัตริย์?” ⁹ ซาอูลทรงจับดาวิดด้วยความสงสัยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ¹⁰ ในวันต่อมาวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระเจ้าก็ได้เข้าสิงซาอูล พระองค์ทรงเพ้ออยู่ในวังของพระองค์ ดังนั้นดาวิดจึงได้เล่นเครื่องดนตรีอย่างที่เขาเคยทำในแต่ละวัน ซาอูลทรงถือหอกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ¹¹ ซาอูลได้ทรงพุ่งหอก เพราะทรงคิดว่า “ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย” แต่ดาวิดได้หนีจากพระพิภพของซาอูลสองครั้งในสถานการณ์แบบนี้

¹² ซาอูลได้ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระยาห์เวห์สถิตกับเขา แต่ไม่ได้สถิตกับซาอูลอีกแล้ว ¹³ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปจากพระองค์ และแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับการกองพัน โดยวิธีนี้ดาวิดจึงได้ออกไปและอยู่ต่อหน้าประชาชน ¹⁴ ดาวิดประสบความสำเร็จในทุกทาง เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเขา ¹⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นเขาประสบความสำเร็จมากขึ้น พระองค์ทรงกลัวเขา ¹⁶ แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเขาได้ออกไปและกลับมาต่อหน้าพวกเขา ¹⁷ แล้วซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า “นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบนางให้เจ้าไว้เป็นภรรยา ขอเพียงแต่เจ้าจงเป็นคนกล้าหาญสำหรับเราและจงสู้ในสงครามของพระยาห์เวห์” เพราะซาอูลทรงดำริว่า “อย่าให้มือของเราต่อสู้อยู่ แต่ให้มือคนฟีลิสเตียต่อสู้เขา” ¹⁸ ดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “ข้าพระบาทเป็นใคร และใครเป็นวงศ์ญาติของข้าพระบาท หรือตระกูลบิดาของข้าพระบาท ในอิสราเอล ที่ข้าพระบาทจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์?” ¹⁹ แต่เมื่อถึงเวลาที่เมื่อเมราบราชธิดาของซาอูลควรจะยกให้ดาวิด นางได้ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดาร์เอลชาวเมโหลห์

²⁰ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้หลงรักดาวิด พวกเขาทูลซาอูล และเรื่องนี้ได้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ²¹ แล้วซาอูลทรงดำริว่า “เราจะยกนางให้แก่เขา เพื่อนางจะเป็นกับดักเขาและมือของพวกฟีลิสเตียจะได้ต่อสู้เขา” ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดครั้งที่สองว่า “เจ้าจะเป็นบุตรเขยของเรา” ²² ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า “จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า ‘นี่แน่ะ กษัตริย์ทรงพอพระทัยในเจ้า และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเจ้า และบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด’” ²³ ดังนั้นพวกมหาดเล็กของซาอูลได้พูดถ้อยคำเหล่านี้ให้ดาวิด แล้วดาวิดได้กล่าวว่า “เป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ด้วยข้าพเจ้าเป็นคนยากจน และไม่ได้เป็นที่นับถือแต่อย่างใด?” ²⁴ พวกมหาดเล็กของซาอูลจึงได้รายงานต่อพระองค์ถึงถ้อยคำของดาวิด ²⁵ แล้วซาอูลจึงรับสั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดดังนี้แก่ดาวิด ‘กษัตริย์ไม่ทรงปรารถนาสินสอดใดๆ นอกจากหนึ่งปลายองคชาตหนึ่งร้อยอันของพวกฟีลิสเตีย เพื่อจะได้ทรงแก้แค้นพวกศัตรูของกษัตริย์’” บัดนี้ซาอูลได้ทรงคิดที่จะให้ดาวิดล้มลงด้วยมือของพวกฟีลิสเตีย

²⁶ เมื่อพวกมหาดเล็กบอกถ้อยคำเหล่านั้นให้ดาวิด เรื่องนี้ก็เป็นที่พอใจของดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ²⁷ ก่อนเวลาที่กำหนดไว้จะหมดไป ดาวิดได้ไปพร้อมกับคนทั้งหลายของเขาและฆ่าพวกฟีลิสเตียสองร้อยคน ดาวิดได้นำหนึ่งปลายองคชาตของพวกเขามา และได้ถวายเต็มจำนวนให้แก่กษัตริย์ เพื่อที่เขาจะได้เป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ดังนั้นซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด ²⁸ เมื่อซาอูลทรงเห็นและทราบว่ พระยาห์เวห์สถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลทรงรักเขา ²⁹ ซาอูลทรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ซาอูลจึงทรงเป็นศัตรูของดาวิดตลอดมา ³⁰ แล้วบรรดาเจ้าชายของคนฟีลิสเตียก็ออกมาเพื่อทำสงคราม และไม่ว่าพวกเขาจะออกมาสักกี่ครั้ง ดาวิดก็ประสบความสำเร็จมากกว่าบรรดาข้าราชการทั้งสิ้นของซาอูล ดังนั้นชื่อของเขาก็คือเป็นที่นับถืออย่างมาก

Chapter 19

¹ ชาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์และกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดของพระองค์ว่า พวกเขาคควรฆ่าดาวิดเสีย แต่โยนาธานราชบุตรของชาอูลได้พวพระทัยในดาวิดอย่างยิ่ง ² ดังนั้นโยนาธานทรงบอกกับดาวิดว่า “ชาอูลเสด็จพ่อของฉันหาชองจะฆ่าท่าน เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดีในตอนเช้าพรุ่งนี้และซ่อนตัวไว้ในสถานที่ลับ ³ ฉันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆ เสด็จพ่อในทุ่งนาที่ท่านอยู่ และฉันจะทูลเสด็จพ่อเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ถ้าฉันรู้เรื่องอะไร ฉันจะบอกให้ท่านทราบ” ⁴ โยนาธานทรงกล่าวชมดาวิดต่อชาอูลราชบิดาและทูลว่า “ขออย่าให้กษัตริย์ทรงทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดไม่ได้ทำบาปต่อฝ่าพระบาท และการงานของเขาเพื่อฝ่าพระบาทก็ดียิ่งนัก ⁵ เพราะเขาได้เสี่ยงชีวิตของเขา และฆ่าคนฟิลิสเตียนนั้น พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะที่ยิ่งใหญ่สำหรับอิสราเอลทั้งปวง ฝ่าพระบาทได้ทรงเห็นแล้ว และทรงชื่นชมยินดี ทำไมฝ่าพระบาทจะทรงทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด โดยฆ่าดาวิดเสียอย่างไม่มีเหตุผล?”

⁶ ชาอูลทรงฟังโยนาธาน ชาอูลทรงปฎิญาณว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เขาจะไม่ถูกฆ่า” ⁷ แล้วโยนาธานได้ทรงเรียกดาวิด และโยนาธานทรงบอกเขาทุกสิ่ง โยนาธานทรงนำดาวิดเข้าเฝ้าชาอูล และเขาก็ได้เข้าเฝ้าพระองค์อย่างแต่ก่อน ⁸ สงครามเกิดขึ้นอีกครั้ง ดาวิดได้ออกไปต่อสู้กับพวกฟิลิสเตียและปราบปรามพวกเขาด้วยการฆ่าอย่างมากมาย พวกเขาก็จมหนีไปต่อหน้าดาวิด ⁹ ต่อมาวิญญาณที่มุ่งร้ายจากพระยาห์เวห์ก็มาเหนือชาอูลเมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์พร้อมด้วยหอกอยู่ในพระหัตถ์ และขณะที่ดาวิดกำลังเล่นเครื่องดนตรีของเขา ¹⁰ ชาอูลได้ทรงพยายามพุ่งหอกหมายเสียบดาวิดให้ติดฝ่าผนัง แต่ดาวิดหลบหอกของชาอูลได้ ดังนั้นชาอูลจึงทรงพุ่งหอกติดผนัง ดาวิดก็หลบหนีไปได้ในคืนนั้น

¹¹ ชาอูลทรงใช้พวกผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเขาเพื่อจะฆ่าเขาเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลธรรยาของดาวิดบอกเขาว่า “ถ้าคืนนี้เธอไม่หนีเอาตัวรอด พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย” ¹² ดังนั้นมีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง เขาก็ได้ไปและหนีรอดได้ ¹³ มีคาลได้เอารูปเคารพของครวเรือนมาและได้วางไว้บนเตียงนอน แล้วนางก็ได้วางหมอนขนแพะไว้ที่หัวของมัน แล้วได้เอาผ้าห่มคลุมไว้ ¹⁴ เมื่อชาอูลได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปจับดาวิด นางได้ตอบว่า “เขาไม่สบาย” ¹⁵ แล้วชาอูลได้ส่งพวกผู้สื่อสารนั้นไปดูดาวิด ได้บัญชาว่า “จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย” ¹⁶ เมื่อพวกผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพของครวเรือนก็อยู่ในเตียงพร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่หัวของมัน ¹⁷ ชาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า “ทำไมเจ้าจึงได้หลอกลวงข้าอย่างนี้และปล่อยศัตรูของข้าไปเสีย ดังนั้นเจ้าจึงได้หนีไป?” มีคาลทูลตอบชาอูลว่า “เขาพูดกับหม่อมฉันว่า ‘ปล่อยฉันไป หรือที่ฉันจะต้องฆ่าเอง?’”

¹⁸ บัดนี้ดาวิดก็ได้หนีรอดไป เขาไปหาซาบูนเอลที่รามัท และเล่าให้เขาฟังทุกสิ่งที่ชาอูลได้ทรงกระทำต่อเขา แล้วซาบูนเอลก็ไปและอยู่ที่นาโยค ¹⁹ มีคนได้ไปทูลชาอูลกล่าวว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยคในรามัท” ²⁰ ชาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อสารไปจับดาวิด เมื่อพวกเขาเห็นหมู่ผู้เผยพระวจนะกำลังเผยพระวจนะอยู่ และซาบูนเอลยืนเป็นหัวหน้าพวกเขา พระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับพวกผู้สื่อสารของชาอูล และพวกเขาก็เผยพระวจนะด้วย ²¹ เมื่อชาอูลทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงส่งพวกผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นได้เผยพระวจนะด้วย ดังนั้นชาอูลจึงทรงส่งพวกผู้สื่อสารไปเป็นครั้งที่สาม พวกเขาาก็เผยพระวจนะด้วย ²² แล้วพระองค์ได้เสด็จไปที่รามัทเอง และมาถึงบ่อน้ำลึกที่ในเมืองเสคู พระองค์ทรงถามว่า “ซาบูนเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน?” มีบางคนทูลว่า “ดูเถิด พวกเขาอยู่ที่นาโยคในรามัท” ²³ ชาอูลจึงเสด็จไปนาโยคในรามัท แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาเหนือพระองค์ และขณะที่พระองค์ทรงไป พระองค์ได้ทรงเผยพระวจนะจนกระทั่งเสด็จถึงนาโยคที่รามัท ²⁴ พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออก และทรงเผยพระวจนะด้วยต่อหน้าซาบูนเอล พระองค์ได้ทรงเปลือยพระวรกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น นี่คือเหตุผลที่ทำไมพวกเขาจึงได้ถามว่า “ชาอูลอยู่ในท่ามกลางพวกผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ?”

Chapter 20

¹ แล้วดาวิดก็ได้หนีจากนาโยกในเมืองรามัท และได้มากล่าวต่อโยนาธานว่า “ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งใดหรือ? อะไรเป็นความผิดของข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าได้ทำบาปอะไรต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงทรงต้องการเอาชีวิตของข้าพเจ้า?” ² โยนาธานกล่าวตอบดาวิดว่า “ไม่ใช่เช่นนั้นแน่ ท่านจะไม่ตาย เสด็จพ่อไม่ได้ทรงทำเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กโดยไม่ทรงบอกให้ฉันรู้ ทำให้เสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่” ³ แต่ดาวิดได้สาบานอีกครั้งและกล่าวว่า “เสด็จพ่อของท่านทรงทราบแน่แล้ว ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน พระองค์ทรงกล่าวว่า ‘อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้ เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ’ แต่ที่จริงก็คือ พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตแน่ฉันใด ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวระหว่างข้าพเจ้ากับความตาย”

⁴ แล้วโยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “ไม่ว่าท่านจะบอกอะไรก็ตาม ฉันจะทำตามเพื่อท่าน” ⁵ ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และข้าพเจ้าควรจะต้องนั่งรับประทานอาหารกับภคินี แต่ขอได้ปล่อยให้ข้าพเจ้าไป เพื่อที่ข้าพเจ้าจะซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนาจนถึงวันที่สามตอนเย็น” ⁶ ถ้าเสด็จพ่อของท่านทรงระลึกถึงข้าพเจ้าแล้ว ก็ขอกุลพระองค์ว่า ‘ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระบาทกลับมาไปเบรเลเฮมเมืองของเขา เพราะว่า เป็นเวลาถวายสัตวบูชาประจำปีของตระกูลทั้งหมดที่นั่น’ ⁷ ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ‘ดีแล้ว’ ผู้รับใช้ของท่านก็จะมีสันติสุข แต่ถ้าพระองค์ริ้วมาก ก็จงรู้ว่า พระองค์ทรงตัดสินในทางชั่วร้ายแล้ว

⁸ ดังนั้นก่อนท่านกระทำอย่างกรุณาแก่ผู้รับใช้ของท่าน เพราะท่านได้นำผู้รับใช้ของท่านเข้าสู่ในพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์กับท่าน แต่ถ้ามีความบาปในตัวข้าพเจ้า จงฆ่าข้าพเจ้าด้วยตัวท่านเอง ทำไมท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านเล่า?” ⁹ โยนาธานจึงกล่าวว่า “อย่าเป็นเช่นนั้นสำหรับท่านเลย ถ้าฉันได้ทราบว่าเสด็จพ่อทรงตัดสินพระทัยที่จะนำอันตรายมาถึงท่าน ฉันจะไม่บอกท่านหรือ?” ¹⁰ แล้วดาวิดได้กล่าวกับโยนาธานว่า “ใครจะบอกข้าพเจ้าถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุ?” ¹¹ โยนาธานกล่าวกับดาวิดว่า “มาเถิดให้เรากลับไปที่ทุ่งนา” ดังนั้นทั้งสองจึงได้ออกไปที่ทุ่งนา

¹² โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “ขอพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเป็นพยาน เมื่อฉันได้ถามคำถามเสด็จพ่อของฉันประมาณเวลานี้ ในวันพรุ่งนี้ หรือในวันที่สาม ดาวิด ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิดแล้ว ฉันจะไม่ใช้คนไปแจ้งท่านที่เดียวหรือ?” ¹³ ถ้าเสด็จพ่อทรงพอพระทัยที่จะทำร้ายท่าน ขอพระยาห์เวห์ทรงลงโทษแก่โยนาธาน และทรงเพิ่มโทษให้ด้วย ถ้าฉันไม่แจ้งให้ท่านทราบและส่งท่านหนีไปอย่างปลอดภัย ขอพระยาห์เวห์สถิตกับท่าน อย่างที่พระองค์สถิตกับเสด็จพ่อของฉัน ¹⁴ ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอท่านสาธยายพันธสัญญาของความสัตย์ซื่อแห่งพระยาห์เวห์ต่อฉันที่ฉันจะไม่ตาย? ¹⁵ ขออย่าตัดพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อของท่านที่มีต่อพงศ์พันธุ์ของฉันตลอดไป แม้เมื่อพระยาห์เวห์ทรงกำจัดศัตรูทั้งสิ้นของดาวิดจากพื้นดินแล้วก็ตาม” ¹⁶ ดังนั้นโยนาธานจึงทำพันธสัญญากับพงศ์พันธุ์ของดาวิด และกล่าวว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นพวกศัตรูของดาวิด” ¹⁷ และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเขา เพราะว่าท่านได้รักเขาอย่างที่ท่านได้รักชีวิตของตัวเอง

¹⁸ แล้วโยนาธานกล่าวกับเขาว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ท่านจะต้องขาดไปเพราะที่นั่นของท่านจะว่างอยู่” ¹⁹ เมื่อท่านได้อยู่สามวันแล้ว ให้ท่านลงไปโดยเร็ว ให้มาที่ที่ที่ท่านได้เคยซ่อนตัวเมื่อถึงวันนั้น และคอยอยู่ข้างหินเอเซล ²⁰ ฉันจะยิงลูกธนูสามดอกไปข้างๆ ที่นั่น เหมือนกับว่าฉันยิงเป้า ²¹ แล้วฉันจะใช้เด็กหนุ่มของฉันไปและพูดกับเขาว่า ‘จงไปหาพวกลูกธนู’ ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มว่า ‘นี่แน่ พวกลูกธนูนี้ยังอยู่ทางข้างหนึ่งของเจ้า จงไปเอามา’ แล้วท่านจงมาเพราะพระยาห์เวห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด ท่านก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอะไร ²² แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ‘นี่แน่ พวกลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน้น’ ท่านจงไปตามทางของท่าน เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงส่งท่านหนีไป ²³ ส่วนข้อตกลงที่ท่านกับฉันได้พูดกันนั้น ดาวิด พระยาห์เวห์ประทับอยู่ระหว่างท่านและฉันตลอดไป” ²⁴ ดาวิดจึงได้ซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา เมื่อถึงวันขึ้นค่ำ ภคินีก็ได้ประทับเพื่อเสวยพระกระยาหาร

²⁵ ภคินีได้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์บนพระที่นั่งข้างฝาผนังอย่างที่เคย โยนาธานได้ยื่นและอับเนอร์ได้นั่งข้างชาอูล แต่ที่ของดาวิดว่างอยู่ ²⁶ ชาอูลยังไม่ได้ตรัสอะไรในวันนั้น เพราะทรงคิดว่า “มีเหตุบางอย่างได้เกิดขึ้นกับเขา เขามีมลทิน แน่อนเขามีมลทิน” ²⁷ แต่ในวันที่สองวันรุ่งขึ้นจากวันขึ้นค่ำ ที่นั่งของดาวิดก็ว่างอยู่ และชาอูลก็ได้ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า “ทำไมบุตรเจสซีไม่ได้มารับประทานอาหารทั้งวันนี้และวันนี้” ²⁸ โยนาธานได้ทูลตอบชาอูลว่า “ดาวิดวิ่งวอนขอลาข้าพระบาทไปยังบ้านเบรเลเฮม ²⁹ เขาบอกว่า ‘ขอปล่อยข้าพเจ้าไป เพราะตระกูลของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าได้ส่งข้าพเจ้าให้ไป ดังนั้นถ้าข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากท่าน ก็ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปและเยี่ยมพวกพี่ชายของข้าพเจ้า’ ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้มาร่วมโต๊ะของภคินี” ³⁰ แล้วความกริ้วของชาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน ได้ตรัสว่า “เจ้าลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาเป็นความอับอายแก่เจ้า และแก่แม่ผู้ให้กำเนิดเจ้า? ³¹ ตราบใดที่บุตรเจสซีมีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งมั่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปจับเขามาให้ข้า เพราะเขาจะต้องตายแน่”

³² โยนาธานจึงทูลตอบชาอูลพระราชบิดาของท่านว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกฆ่า? เขาได้ทำอะไร?” ³³ แต่ชาอูลทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่าพระราชบิดาของท่านทรงตั้งพระทัยฆ่าดาวิด ³⁴ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยังนัก ไม่ได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านทรงเหยียดหยามเขา ³⁵ พอรุ่งเช้าโยนาธานได้ทรงออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กหนุ่มไปด้วยคนหนึ่ง ³⁶ พระองค์ทรงรับสั่งเด็กหนุ่มนั้นว่า “จงวิ่งไปและหาพวกลูกธนูที่ฉันยิงไป” เมื่อเด็กหนุ่มนั้นวิ่งไป โยนาธานได้ทรงยิงธนูดอกหนึ่งไปข้างหน้าเด็กนั้น ³⁷ เมื่อเด็กหนุ่มนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานได้ทรงยิงไปตกนั้น โยนาธานก็ร้องไล่หลังเด็กหนุ่มนั้นและกล่าวว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ?” ³⁸ แล้วโยนาธานได้ร้องไล่หลังเด็กหนุ่มนั้นว่า “เร็วเข้า จงรีบไปโดยเร็ว อย่าอยู่ช้า” ดังนั้นเด็กหนุ่มของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนูและได้กลับมาหานายของเขา ³⁹ แต่เด็กหนุ่มนั้นไม่รู้เรื่องใดทั้งสิ้น มีเพียงโยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่รู้ว่าเรื่องอะไร ⁴⁰ โยนาธานได้มอบเครื่องอาวุธของท่านให้เด็กหนุ่มนั้นและกล่าวกับเขาว่า “จงไป จงนำมันเข้าไปในเมือง” ⁴¹ ทันทีที่เด็กหนุ่มนั้นไปแล้ว ดาวิดได้ลุกขึ้นมาจากทางด้านหลังของกองหินซบหน้าลงถึงดิน และโค้งคำนับลงสามครั้ง พวกเขาได้จูบซึ่งกันและ

กัน และร้องไห้ด้วยกัน แต่ดาวิดร้องไห้มากกว่า ⁴² โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “จงไปโดยสันติเถิด เพราะว่าเราก็จึงสองได้ปฎิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระยาห์เวห์ว่า ‘ขอให้พระยาห์เวห์ประทับระหว่างฉันกับท่าน และระหว่างพงศ์พันธุ์ของฉันกับพงศ์พันธุ์ของท่านสืบไปเป็นนิตย์’ ” แล้วดาวิดจึงได้ลุกขึ้นและจากไป และโยนาธานจึงกลับเข้าไปในเมือง

Chapter 21

¹ แล้วดาวิดก็ได้อำนาจที่เมืองโนบไปหาอาหิเมเลคปุโรหิต อาหิเมเลคตัวสั้นเก็บมาหาดาวิด และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีใครมากับท่านหรือ?” ² ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า “กษัตริย์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าให้มาทำงานอย่างหนึ่ง และทรงรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าให้ใครรู้อะไรถึงเรื่องที่เราใช้เจ้าไปทำนั้น และเรื่องที่เราได้บัญชาเจ้านั้น’ ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกคนหนุ่มในสถานที่แห่งหนึ่ง ³ บัดนี้ท่านมีอะไรอยู่ในมือบ้าง? ให้ขนมปังข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรก็ได้ที่ท่านมีอยู่ที่นี่”

⁴ ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดและกล่าวว่า “ไม่มีขนมปังธรรมดาเลย มีแต่ขนมปังบริสุทธ์ เพียงแต่ให้พวกคนหนุ่มที่ได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาก็แล้วกัน”

⁵ ดาวิดตอบปุโรหิตว่า “ที่จริงพวกผู้หญิงก็ได้ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราสามวันแล้วเหมือนครั้งก่อนๆ ที่ข้าพเจ้าได้ออกไป สิ่งต่างๆ ที่เป็นของผู้ชายก็ได้ถูกทำให้บริสุทธิ์ แม้แต่เป็นการทำงานตามปกติ แล้วยี่งวันนี้พวกเขาก็ยังบริสุทธิ์กว่า” ⁶ ดังนั้นปุโรหิตจึงได้มอบขนมปังบริสุทธ์ให้แก่เขา เพราะว่ามันไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังเฉพาะพระพักตร์ ซึ่งได้เก็บมาจากเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อที่จะวางขนมปังใหม่แทนที่ในวัน ที่เก็บเอาขนมปังเหล่านั้นออกไป

⁷ ผู้รับใช้คนหนึ่งของซาอูลได้อยู่ที่นั่นในวันนั้น เขาถูกกักขังไว้จำเพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาชื่อโดเอกคนเอโดม หัวหน้านคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล ⁸ ดาวิดได้พูดกับอาหิเมเลคว่า “ตอนนี้ที่ไม่มีหอกหรือดาบในมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะว่าการของกษัตริย์นั้นเร่งด่วน” ⁹ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า “ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านได้ฆ่าที่หุบเขาเอลาห์นั้น ยังถูกฝังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเสื้อเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบเล่มนั้น จงเอาไปเถิด เพราะว่าไม่มีอาวุธอื่นใดที่นี่อีกแล้ว” ดาวิดพูดว่า “ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว เอาให้ข้าพเจ้าเถิด”

¹⁰ ดาวิดจึงลุกขึ้นและหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์แห่งเมืองกัท ¹¹ พวกมหาตเล็กของอาคิซได้กล่าวกับเขาว่า “ดาวิดคนนี้เป็นใครหรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดิน? พวกเขาไม่ได้ร้องเพลงให้กันและกันเกี่ยวกับเขาในการเต้นรำหรือ ที่ว่า ‘ซาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดได้ฆ่าคนเป็นหมื่นๆ?’” ¹² ดาวิดได้เก็บถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวกับอาคิซกษัตริย์แห่งเมืองกัทยังนัก ¹³ เขาจึงได้เปลี่ยนอาภักดิ์ต่อหน้าพวกเขา และได้สร้างกำหนดเป็นคนบ้าในหมู่พวกเขา เขาได้ทำเครื่องหมายไว้ที่ประตูต่างๆ ของประตูเมือง และปล่อยให้ทำลายไหลลงเประเศรา ¹⁴ แล้วอาคิซจึงรับสั่งกับพวกมหาตเล็กของพระองค์ว่า “จงดูนั่นสิ พวกเขาเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วพวกเขาก็พาเขามาหาเราทำไม? ¹⁵ เราขาดคนบ้าหรือ? เจ้าจึงได้พาคนนั้นมาทำบ้าต่อหน้าเรา? คนอย่างนี้ควรเข้ามาในวังของเราหรือ?”

Chapter 22

¹ ดังนั้นดาวิดก็ได้ออกจากที่นั่นและได้หนีไปอยู่ที่ถ้ำอวลิม เมื่อพวกพี่ชายของเขาและพงศ์พันธุ์ของบิดาของเขาทั้งสิ้นได้ยินเรื่อง พวกเขาก็ได้ลง
ไปหาดาวิดที่นั่น ² ทุกคนที่อยู่ในความทุกข์ยาก ทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่พอใจ ก็ได้รวมกันมาหาเขา ดาวิดก็เป็นหัวหน้าของพวกเขา มีคน
มาอยู่กับเขาประมาณสี่ร้อยคน ³ แล้วดาวิดก็ได้ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในโมอับ เขาได้ทูลกษัตริย์แห่งโมอับว่า “ขอโปรดให้บิดามารดา
ของข้าพเจ้าไปอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า”

⁴ ดาวิดก็ได้ส่งพวกเขาไว้กับกษัตริย์แห่งโมอับ บิดาและมารดาของเขาก็ได้อาศัยอยู่กับพระองค์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา ⁵
แล้วผู้เผยพระวจนะกาดพุทกับดาวิดว่า “อย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของท่าน จงจากไปเสียและเข้าไปในแผ่นดินยูดาห์เถิด” ดังนั้นดาวิดจึงจากที่
นั้นและไปอยู่ในป่าเฮเรท ⁶ ชาวลูกรทราว่ามีผู้พบดาวิดและเหล่าคนที่อยู่กับเขา ขณะนั้นชาวลูประกับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้งสนมอกในเมืองรา
มาห์ พร้อมด้วยหอกของพระองค์ และพวกมหาดเล็กทั้งปวงของพระองค์ก็ได้ยืนอยู่รอบพระองค์

⁷ ชาวลูตรัสกับพวกมหาดเล็กที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า “บัดนี้จงฟังให้ดี พวกเจ้าพงศ์พันธุ์เบนยามิน บุตรชายของเจสซีจะให้มาและสวนองุ่นแก่
พวกเจ้าทั้งหลายหรือ? เราจะตั้งพวกเจ้าให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ ⁸ เพื่อแลกเปลี่ยนสำหรับที่พวกเจ้าทั้งหมดคิดภักดีต่อเราหรือ?
ไม่มีใครสักคนแจ้งแก่เราเลยเมื่อบุตรชายของเราทำพันธสัญญากับบุตรชายของเจสซี ไม่มีใครในพวกเจ้ากำลังเสียใจกับเรา ไม่มีใครสักคนในพวก
เจ้าแจ้งแก่เราว่าบุตรชายของเราได้ปลุกปั่นดาวิดผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา วันนี้เขาก็ซ่อนตัวและคอยเราเพื่อเราจะโจมตีเขา” ⁹ แล้วโดเอคนเอ
โดมผู้ที่เป็นหัวหน้าพวกมหาดเล็กของชาวลูจึงได้ทูลตอบว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นบุตรชายของเจสซีมาที่เมืองโนบ มาหาอาหิเมเลศบุตรชายของอา
หิกูบ

¹⁰ เขาได้ทูลว่าต่อพระยาห์เวห์ขอให้ทรงช่วยดาวิด และเขาได้ให้เสบียงอาหารแก่ดาวิด และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่เขาไป” ¹¹ แล้ว
กษัตริย์จึงส่งคนให้ไปเรียกอหิเมเลศปุโรหิต บุตรชายของอาหิกูบ และพงศ์พันธุ์บิดาของท่านทั้งหมด ที่เป็นพวกปุโรหิตที่ได้อยู่ในเมืองโนบ ทุก
คนก็ได้มาหา กษัตริย์ ¹² ชาวลูตรัสว่า “บัดนี้จงฟัง บุตรชายของอาหิกูบ” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่แล้ว เจ้านายของข้าพระองค์”

¹³ ชาวลูตรัสกับเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งพวกเจ้าและบุตรชายของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และทูล
ถามพระเจ้าให้เขาเพื่อที่พระองค์จะทรงช่วยเขา ดังนั้นเขาจึงได้ลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยซุ่มดักเราอยู่ อย่างเช่นทุกวันนี้” ¹⁴ แล้วอาหิเมเลศได้ทูล
ตอบกษัตริย์ และกล่าวว่า “ในบรรดาข้าราชการของพระองค์ มีใครเล่าที่จะซื้อสัตย์อย่างดาวิด ผู้ที่เป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์และเป็น
ผู้บังคับบัญชาทหารราชวงศ์ของพระองค์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์? ¹⁵ วันนี้เป็นครั้งแรกที่ข้าพระองค์ได้ทูลขอต่อ
พระเจ้าให้ทรงช่วยเขาจริงหรือ? ข้าพระองค์ไม่เป็นเช่นนั้นแน่ ขอ กษัตริย์อย่าได้ทรงกล่าวโทษอย่างหนึ่งอย่างใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือต่อ
พงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาของข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องทั้งหมดนี้เลย”

¹⁶ กษัตริย์ตรัสตอบว่า “อาหิเมเลศเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่นอน ทั้งเจ้าและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาเจ้าด้วย” ¹⁷ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่
ราชวงศ์ผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า “จงหันมาและฆ่าพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์เสีย เพราะว่ามือของพวกเขาอยู่กับดาวิด และเพราะพวกเขารู้ว่าเขามีไป
แต่ไม่แจ้งให้เรา” แต่พวกข้าราชการของกษัตริย์ไม่ได้ลงมือฆ่าพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์ ¹⁸ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า “เจ้าจงหันไปฆ่า
ปุโรหิตเหล่านั้น” ดังนั้นโดเอคนเอโดมก็ได้หันไปและฆ่าพันธบริดาปุโรหิต เข่าบุคลที่สวมเสื้อผ้าป่านเอโฟดแปดสิบห้าคนในวันนั้น

¹⁹ เขาได้ใช้คนดาบประหารชาวเมืองโนบ เมืองของพวกปุโรหิต ฆ่าทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กกินนม และบรรดาโค และพวกลาและบรรดาแกะ
ทั้งหลาย เขาได้ฆ่าคนเหล่านั้นทั้งหมดด้วยคมดาบ ²⁰ แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลศบุตรอาหิกูบ ที่ชื่ออาบียาธาร์ได้หลุดรอดและหนีตามดา
วิดไป ²¹ อาบียาธาร์ได้บอกดาวิดว่าชาวลูได้ทรงประหารพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์ ²² ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า “เราได้อ่านในหนังสือว่า
เมื่อโดเอคนเอโดมอยู่ที่นี่ เขาจะต้องทูลชาวลูแน่นอน เราเองต้องรับผิดชอบสำหรับความตายของทุกคนในพงศ์พันธุ์บิดาท่าน ²³ จงอยู่กับเรา
เถิด และอย่ากลัวเลย เพราะว่าผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านเราก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย แต่ท่านจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเรา”

Chapter 23

¹ พวกเขาได้บอกดาวิดว่า “ดูสิ คนฟิลิเตียกำลังรบกับเมืองเคีลาห์อยู่และกำลังปล้นลานนวดข้าว” ² ดังนั้นดาวิดจึงได้ทูลต่อพระยาห์เวห์เพื่อขอความช่วยเหลือและทูลถามว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟิลิเตียเหล่านี้หรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงไปเถิดและต่อสู้คนฟิลิเตียและจงช่วยกู้เมืองเคีลาห์ไว้” ³ พวกเขาของดาวิดได้กล่าวกับเขาว่า “ดูสิ พวกเรากลับมามีชัยอยู่ที่นี่ในยูดาห์ เราจะกลับมาขนาดไหน ถ้าพวกเราขึ้นไปยังเคีลาห์สู้รบกับเหล่ากองทัพของคนฟิลิเตีย?”

⁴ แล้วดาวิดก็ทูลพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่งเพื่อขอความช่วยเหลือ พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบเขาว่า “จงลุกขึ้น ลงไปยังเคีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิเตียไว้ในมือของเจ้า” ⁵ ดาวิดกับพวกของเขาได้ไปยังเคีลาห์ต่อสู้กับคนฟิลิเตีย เขาได้นำเอาฝูงปศุสัตว์ของพวกเขาไป และโจมตีพวกเขา ด้วยการฆ่าอย่างมากมาย ดังนั้นดาวิดก็ได้ช่วยกู้ชาวเมืองเคีลาห์ไว้ ⁶ เมื่ออาบียาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคนีไปหาดาวิดที่เมืองเคีลาห์นั้น เขาได้ถือเสื้อเอโพบิดติดมือไปด้วย ⁷ มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดไปที่เคีลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะเขาได้ขังตัวเอง เมื่อเขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูล้อมรอบและลูกทรงหลายอัน”

⁸ ซาอูลทรงให้เรียกทหารทั้งหมดให้เข้าสงคราม ไล่ลงไปยังเคีลาห์ เพื่อล้อมดาวิดกับพวกผู้ชายของเขา ⁹ ดาวิดทราบว่าซาอูลทรงวางแผนทำร้ายเขา เขาจึงได้พูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า “จงนำเสื้อเอโพบิดที่นี้เถิด” ¹⁰ แล้วดาวิดทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันแน่อนว่าซาอูลทรงหาช่องทางที่จะมายังเคีลาห์ เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ” ¹¹ พวกคนเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือซาอูลหรือ? ซาอูลจะเสด็จลงมาดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันมานั้นอย่างนั้นหรือ? ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา” ¹² แล้วดาวิดทูลว่า “พวกคนเคีลาห์จะมอบข้าพระองค์และพวกของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “พวกเขาจะมอบเจ้า”

¹³ แล้วดาวิดกับพวกของเขาซึ่งมีประมาณหกร้อยคนจึงได้ลุกขึ้น และไปจากเคีลาห์ พวกเขาไปจากที่หนึ่งเพื่อไปยังอีกที่หนึ่ง เมื่อมีคนทูลซาอูลว่าดาวิดได้หนีจากเคีลาห์แล้ว และพระองค์ก็ทรงเล็งการติดตาม ¹⁴ ดาวิดอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารของศิฟ ซาอูลได้ทรงตามล่าชีวิตเขาทุกวัน แต่พระเจ้าไม่ได้นำพระองค์มาไว้ในมือของซาอูล ¹⁵ ดาวิดเห็นว่าซาอูลเสด็จออกมาเพื่อเสาะหาชีวิตของเขา บัดนี้ดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารของศิฟที่โฮเรช ¹⁶ แล้วโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นและไปหาดาวิดที่โฮเรช และเสริมกำลังมือของเขาให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า ¹⁷ โยนาธานพูดกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของซาอูลเสด็จพ้อของฉันจะหาท่านไม่พบ ท่านจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันจะเป็นที่สองรองจากท่าน ซาอูลเสด็จพ้อของฉันก็ทรงรู้เรื่องนี้ด้วย”

¹⁸ พวกเขาจึงทำพันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดาวิดยังอยู่ที่โฮเรช และโยนาธานก็กลับไปวัง ¹⁹ ชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ และทูลว่า “ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระบาท ในที่กำบังเข้มแข็งที่โฮเรช บนเนินเขาอาคิลาห์ซึ่งอยู่ใต้เยซิโมนไม่ใช่หรือ?” ²⁰ บัดนี้ขอโปรดเสด็จลงมาเถิด ข้าแต่กษัตริย์ สุดแต่พระองค์จะทรงพระประสงค์ ขอเสด็จลงไป ส่วนพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” ²¹ ซาอูลตรัสว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านได้เอื้ออาทรเรา” ²² จงไปดูและหาว่าสถานที่เขาซ่อนตัวนั้นอยู่ที่ไหน และใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง มีคนบอกข้าว่า เขาเจ้าเล่ห์จริงๆ ²³ ดังนั้นจงดูให้รู้ที่ซุ่มทั้งหมดที่เขาได้ซ่อนตัว จงกลับมาหาเราด้วยข่าวที่แน่นอน แล้วเราจะไปกับพวกเจ้า ถ้าเขาอยู่ในเขตแดนนั้น เราจะค้นหาเขาในทั้งหลายพันคนของตระกูลยูดาห์” ²⁴ แล้วพวกเขาก็ได้ลุกขึ้นและได้ไปยังศิฟก่อนซาอูล บัดนี้ดาวิดกับพวกของเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในอาราบาห์ตอนใต้ของเยซิโมน

²⁵ ซาอูลและเหล่าทหารของพระองค์ก็ได้ค้นหาเขา แต่มีคนบอกดาวิด เขาจึงได้ลงไปยังเนินเขาหินและอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงทราบก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน ²⁶ ซาอูลเสด็จไปพักที่เขาข้างหนึ่ง และดาวิดกับพวกของเขาก็กินอยู่ที่เขาอีกฟากหนึ่ง ดาวิดได้รับหนีไปจากซาอูล เพราะซาอูลกับเหล่าทหารของพระองค์ล้อมดาวิดกับพวกของเขาเพื่อจะจับพวกเขา ²⁷ ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลและกล่าวว่า “ขอรีบเสด็จและกลับ เพราะคนฟิลิเตียมาปล้นแผ่นดิน” ²⁸ ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดและไปรบกับคนฟิลิเตีย ดังนั้นสถานที่นั้นจึงถูกเรียกว่าศิลาพันภัย ²⁹ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั้นและอาศัยในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกด

Chapter 24

¹ เมื่อซาอูลได้เสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว ได้มีคนมาทูลว่า “ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเอนเกดี” ² แล้วซาอูลก็ได้ทรงนำกำลังคนสามพันคนที่คัดเลือกจากคนอิสราเอลทั้งหมดและได้ไปค้นหาดาวิดกับพวกของเขาที่เหล่าหีนเลียงผา ³ พระองค์ได้เสด็จมาที่คอกแกะระหว่างทางที่นั้นมีถ้ำแห่งหนึ่ง ซาอูลก็ได้เสด็จเข้าไปปลดทุกขัย ตอนนั้นดาวิดกับพวกของเขาได้นั่งอยู่ที่ส่วนลึกของถ้ำ

⁴ พวกผู้ชายของดาวิดได้กล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับท่านว่า ‘เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าประสงค์’” แล้วดาวิดได้ลุกขึ้นและคลานอย่างเชื่องช้า เข้าไปและตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล ⁵ หลังจากนั้นจิตใจของดาวิดก็รู้สึกผิด เพราะเขาได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล ⁶ เขาได้พูดกับพวกผู้ชายของเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้ทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับพระองค์ ดาวิด พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้”

⁷ ดังนั้นดาวิดได้ตำหนิพวกผู้ชายของเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้พวกเขาทำร้ายซาอูล ซาอูลก็ทรงลุกขึ้น ทรงออกจากถ้ำและเสด็จไปตามทางของพระองค์ ⁸ หลังจากนั้นดาวิดก็ได้ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” เมื่อซาอูลทรงเหลียวดูด้านหลัง ดาวิดก็นำตัวชนหน้าถึงดินและแสดงความเคารพซาอูล ⁹ ดาวิดทูลซาอูลว่า “ทำไมพระองค์ทรงพึงถ้อยคำของคนที่กล่าวหาว่า ‘ดาวิด แสงสว่างทางที่จะมุ่งร้ายพระองค์?’”

¹⁰ วันนี้พระเนตรของพระองค์ได้ประจักษ์แล้วว่า พระยาห์เวห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์เมื่อพวกเราอยู่ในถ้ำ และบางคนขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า ‘เราจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของเรา เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้’ ¹¹ กอดพระเนตรเถิด เสด็จพ่อของข้าพระองค์ ขอทูลพระเนตรชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และไม่ได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทูลพระเนตรเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความผิดหรือการกบฏ ข้าพระองค์ไม่ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์กำลังทรงล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลายเสีย ¹² ขอพระยาห์เวห์ทรงพิจารณาตัดสินระหว่างข้าพระองค์กับพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่ทำอะไรต่อพระองค์

¹³ ดังสุภาษิตโบราณว่า ‘ความอธรรมก็ออกมาจากคนอธรรม’ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่ทำอะไรต่อพระองค์ ¹⁴ กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงออกมาตามใคร? พระองค์ทรงไล่ตามจับใคร? ทรงไล่ตามสุนัขที่ตายแล้วหรือ? ทรงไล่ตามตัวหมัดตัวหนึ่งหรือ ¹⁵ ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิพากษาและทรงพิจารณาตัดสินระหว่างข้าพระองค์กับพระองค์ ขอพระองค์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ ขอทรงทูลพระเนตร ขอทรงว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากหัตถ์ของพระองค์” ¹⁶ เมื่อดาวิดจบการทูลถ้อยคำนี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า “นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ ดาวิดบุตรของข้า?” ซาอูลทรงส่งเสียงและทรงกันแสง

¹⁷ พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าเองตอบแทนเจ้าด้วยความชั่วร้าย ¹⁸ เจ้าได้แสดงในวันนี้แล้วว่าเจ้าทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้าไม่ได้ประหารข้าเสีย นั้น เมื่อพระยาห์เวห์ทรงมอบข้าไว้ในความเมตตาของเจ้า ¹⁹ เพราะว่าผู้ชายคนใดพบศัตรูของตน เขาจะปล่อยเขาไปอย่างปลอดภัยหรือ? ขอพระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่เจ้า สำหรับการดีที่เจ้าได้ทำแก่ข้าในวันนี้

²⁰ บัดนี้ ข้ารู้แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะตั้งมั่นอยู่ในมือของเจ้า ²¹ จงปฏิบัติตามต่อข้าในพระนามของพระยาห์เวห์ว่าเจ้าจะไม่ตัดพงศ์พันธุ์ของข้าเมื่อข้าตายไป และจะไม่ทำลายชื่อของข้าจากพงศ์พันธุ์บิดาข้า” ²² ดังนั้นดาวิดจึงได้ปฏิบัติตามต่อซาอูล แล้วซาอูลก็ได้เสด็จกลับวัง แต่ดาวิดกับพวกของเขาได้ขึ้นไปที่พักบังเข็มน้ำ

Chapter 25

¹ บัดนี้ ซามูเอลได้สิ้นชีวิต คนอิสราเอลทั้งปวงได้ประชุมร่วมกันและได้ไว้ทุกข์ให้เขา และพวกเขาได้ฝังศพเขาไว้ที่บ้านของเขาในรามัท แล้วดาวิดก็ได้ลุกขึ้นไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน ² มีชายคนหนึ่งในมาโอน ได้มีทรัพย์สินทั้งหลายอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีมิมามา เขามีแกะสามพันตัว และแพะหนึ่งพันตัว เขาได้กำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ที่คารเมล ³ ชายคนนั้นชื่อนาบาล และชื่อภรรยาของเขาชื่ออาบิกายิล ผู้หญิงเป็นคนฉลาดและรูปลักษณ์สวยงาม แต่ผู้ชายคนนั้นเป็นคนหัวแข็งและชั่วร้ายในการกระทำของเขา เขาเป็นลูกหลานของวงศ์วานของคาเล

⁴ ดาวิดได้ยินจากถิ่นทุรกันดารว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ ⁵ ดังนั้นดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน ดาวิดได้พูดกับชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “จงขึ้นไปทำการเมลไปหานาบาล และทักทายเขาในนามของเรา ⁶ ให้พวกเขาก่อนพูดกับเขาว่า ‘ขอให้ชีวิตที่รุ่งเรืองจงมีแก่ท่าน สันติสุขจงมีแก่ท่านและสันติสุขจงมีแก่ครอบครัวของท่าน และสวัสดิภาพจงมีแก่ทุกสิ่งที่ท่านมี’”

⁷ ข้าพเจ้าได้เห็นว่าท่านมีคนตัดขนแกะอยู่หลายคน เมื่อพวกเขาเลี้ยงแกะของท่านได้อยู่กับพวกเรา พวกเราไม่ได้ทำอันตรายพวกเขาเลย และพวกเขาก็ไม่ทำอะไรไปตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในคารเมล ⁸ จงถามพวกคนหนุ่มของท่าน และพวกเขาจะบอกท่าน บัดนี้ขอให้พวกคนหนุ่มของท่านไปรับความโปรดปรานจากท่าน เพราะพวกเขามาในวันนี้มีการเลี้ยง โปรดให้สิ่งที่ดีพอได้ในตอนนี้แก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรชายของท่าน” ⁹ เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึง พวกเขาได้กล่าวคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และหลังจากนั้นพวกเขาก็คอยอยู่

¹⁰ นาบาลตอบพวกคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคือใคร? บุตรชายของเจสซึคือใคร? สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของพวกเขา ¹¹ ควรหรือที่ข้าจะนำขมบึงของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าไว้สำหรับพวกคนตัดขนแกะของข้า และมอบให้แก่พวกซึ่งมาจากที่ไหน ข้าก็ไม่รู้?” ¹² ดังนั้นพวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับไป และกลับมาบอกดาวิดถึงทุกสิ่งที่เขาได้พูด

¹³ ดาวิดพูดกับพวกของเขาว่า “ทุกคนจงเอาดาบคาดเอวไว้” ดังนั้นทุกคนก็ได้เอาดาบคาดเอวของตน ดาวิดก็เอาดาบของเขาคาดเอวด้วย มีคนประมาณสี่ร้อยคนตามดาวิดขึ้นไป และสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ ¹⁴ แต่มีคนหนึ่งในพวกคนหนุ่มบอกนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาล เขากล่าวว่า “ดาวิดส่งพวกผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่ออวยพรนายของพวกเรา แต่เขากลับมาว่าท่านเหล่านั้น ¹⁵ แต่ชายเหล่านั้นดีต่อเรามาก เราไม่ถูกทำร้าย และไม่ได้อะไรเลยตลอดเวลาที่เรากับพวกเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา

¹⁶ พวกเขาเป็นเหมือนกำแพงสำหรับพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน ตลอดเวลาที่เรากำลังอยู่กับพวกเขา ¹⁷ ด้วยเหตุนี้จึงรับทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะความชั่วร้ายได้ถูกกำหนดต่อนายของเราแล้ว และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของเขา เขาเป็นคนพาลที่ใครจะใช้เหตุผลกับเขาไม่ได้” ¹⁸ แล้วอาบิกายิลก็ได้รับขมบึงสองร้อยก้อน และเหล้าองุ่นสองขวด แกะที่ได้ปรุงเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และลูกเกดหนึ่งร้อยถุงและขมบึงเพื่อสองร้อยก้อนและบรรทุกสิ่งของเหล่านั้นบนหลังลา

¹⁹ นางก็ส่งพวกคนหนุ่มของนางว่า “จงรีบไปก่อนเรา และเราจะตามเจ้าไป” แต่นางไม่ได้บอกนาบาลสามีของนาง ²⁰ เมื่อนางได้ขีลาและลงมาตามสันเขา ดาวิดกับพวกของเขาได้ลงมาจากนาง และนางก็พบพวกเขา ²¹ บัดนี้ดาวิดกล่าวว่า “เปล่าประโยชน์เสียจริงๆ ที่เราเฝ้าทุกสิ่งที่ชายคนนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดังนั้นไม่มีสิ่งใดของเขาขาดหายไปเลยจากทุกสิ่งที่เป็นของเขา และเขาตอบแทนความดีของข้าด้วยความชั่ว

²² ขอพระเจ้าจะทรงกระทำอย่างนั้นกับเราเองคือดาวิด และขอทรงเพิ่มโทษนั้นด้วย ถ้าพรุ่งนี้เช้า เราได้ปล่อยให้ผู้ชายเพียงหนึ่งคนในจำนวนคนทั้งหมดที่เป็นของเขายังมีชีวิตเหลืออยู่” ²³ เมื่อนางอาบิกายิลได้เห็นดาวิด นางก็ได้รับลงจากหลังลาของนางและได้กรุดตัวลงต่อหน้าดาวิด และได้คำนับชนหน้าถึงพื้นดิน ²⁴ นางกรุดตัวลงที่เท้าของเขาและพูดว่า “เจ้านายของดิฉัน ดิฉันแต่เพียงผู้เดียวที่เป็นผู้ผิด ขอความกรุณาให้สาวใช้ของท่านพูดให้ท่านฟัง และโปรดฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่าน

²⁵ ขอเจ้านายของดิฉันโปรดอย่าได้เอาความกับนาบาลผู้ชายไร้ค่าคนนี้เลย นาบาล เพราะเขาเป็นอย่างชื่อของเขา ชื่อของเขาคือนาบาล และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา ส่วนดิฉันสาวใช้ของท่านไม่ได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านใช้ไป ²⁶ แล้วบัดนี้ เจ้านายของดิฉัน พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แม้วันนี้ และท่านมีชีวิตอยู่แม้วันนี้ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงยับยั้งท่านเสียจากความผิดที่ทำให้โลหิตตก และจากการแกล้งด้วยมือของท่านเอง บัดนี้ขอให้พวกศัตรูของท่าน และพวกที่จะปองร้ายต่อเจ้านายของดิฉันเป็นอย่างนาบาล ²⁷ บัดนี้ ขอให้ของกำนัลนี้ซึ่งสาวใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉัน ขอมอบแก่พวกคนหนุ่มผู้ติดตามเจ้านายของดิฉัน

²⁸ โปรดอภัยความผิดของสาวใช้ของท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นพงศ์พันธุ์ที่มั่นคงแน่ เพราะว่าเจ้านายของดิฉันกำลังได้ต่อสู้ทำสงครามอยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ และจะไม่พบความชั่วในตัวท่านตลอดชีวิตของท่าน ²⁹ แม้มีคนได้ลุกขึ้นไล่ตามท่านหมายเอาชีวิตของท่าน แต่ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับความสัมพันธ์ในกลุ่มของการมีชีวิตโดยพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และพระองค์จะทรงเหวี่ยงชีวิตของศัตรูของท่านออกไปเช่นเดียวกับออกไปจากรังสลิ ³⁰ พระยาห์เวห์จะทรงทำทุกอย่างให้สำเร็จแก่เจ้านายของดิฉันตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน และทรงแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำเหนืออิสราเอล

³¹ สิ่งนี้จะไม่เป็นการให้สะดุดสำหรับเจ้านายของดิฉัน ที่ท่านจะทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์ได้แห้ง หรือเพราะเจ้านายของดิฉันได้พยายามช่วยเหลือด้วยตนเอง เพราะว่าเมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงสาวใช้ของท่าน” ³² ดาวิดได้พูดกับนางอาบิกายิลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอสาธุการแด่พระองค์ ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ ³³ ปัญหาของเจ้าจะได้รับพระพร และตัวเจ้าก็ได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตกและการแกล้งด้วยมือของเราเอง

³⁴ เพราะในความจริง พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือผู้ได้ทรงระงับเราเสียจากการทำร้ายเจ้า ถ้าเจ้าไม่ได้รับมาพบเรา จะไม่มีอะไรเหลือแก่ نابาล แม้แต่เด็กทารกชายสักคนในวันรุ่งเช้า” ³⁵ ดังนั้นดาวิดก็ได้รับบรรดาสิ่งที่นางให้เขาจากมือของนาง และเขาได้พูดกับนางว่า “จงกลับไปบ้านของเจ้าด้วยสันติสุข ดูสิ เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราได้รับคำขอร้องของเจ้า” ³⁶ อาบิกายิลก็ได้กลับไปหานาบาล นี่แน่ะ เขากำลังจัดงานเลี้ยงในบ้านของเขาพร้อมกับงานเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของ نابาล ก็เบิกบาน เพราะเขาได้มีน้มนามาก ดังนั้นนางจึงไม่ได้บอกอะไรให้เขาราบจนเวลารุ่งเช้า

³⁷ เมื่อถึงเวลาเวลาเช้า เมื่อเหล้าจุ่นสร้างจาก نابาล ไปแล้ว ภรรยาของเขาก็ได้เล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ฟัง ใจของเขาก็ตายข้างใน และเขาได้กลายเป็นดังก้อนหิน ³⁸ ต่อมาอีกประมาณสิบวันพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงประหาร نابาล และเขาก็ตาย ³⁹ เมื่อดาวิดได้ยืนยันว่า نابาล สิ้นชีวิตแล้ว เขาก็พูดว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของ نابาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์จากความชั่ว พระยาห์เวห์ทรงตอบแทนความชั่วของ نابาล ให้ตกบนศีรษะของเขาเอง” แล้วดาวิดก็ได้ส่งคนไป และได้พูดกับอาบิกายิลให้มาเป็นภรรยาของเขา

⁴⁰ เมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบิกายิลที่คารเมล พวกเขาได้พูดกับนางว่า “ดาวิดได้ส่งพวกเรามาหาท่านเพื่อนำท่านไปเป็นภรรยาของเขา” ⁴¹ นางก็ได้ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดิน และพูดว่า “ดูเถิด สาวใช้ของท่านเป็นทาสที่จะล้างเท้าให้พวกผู้รับใช้ของเจ้านายของดิฉัน” ⁴² อาบิกายิลก็รับและลุกขึ้นขี่ลาไปพร้อมกับสาวใช้ของนางอีกห้าคน และนางก็ไปตามพวกผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของเขา ⁴³ บัดนี้ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัม ชาวอิสราเอลเป็นภรรยาด้วย ทั้งสองก็เป็นภรรยาของเขา ⁴⁴ ซาอูลได้ทรงยกมีคาราธาของพระองค์ ซึ่งเป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปัลทีบุตรลาอิชชาวกิลิมด้วย

Chapter 26

¹ ชาวฟีลิสเตียที่เมืองกิเบอาห์และได้กล่าวว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเนินเขาอาคิลาห์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าของเยซีโมนไม่ใช่หรือ?” ² แล้วซาอูลจึงได้ทรงลุกขึ้นและได้ลงไปทูลถามดาวิดว่า “ทำไมคุณซ่อนตัวอยู่ที่นี่?” ³ ซาอูลได้ทรงตั้งค่ายอยู่ที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่บนด้านหน้าของเยซีโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเขาได้เห็นซาอูลกำลังเสด็จมาตามหาเขาที่ในถิ่นทุรกันดาร

⁴ ดังนั้นดาวิดก็ได้ส่งพวกผู้สอดแนมออกไป จึงได้รู้ว่าซาอูลเสด็จมาแน่นอน ⁵ แล้วดาวิดก็ได้ลุกขึ้นและได้มายังที่ซึ่งซาอูลได้ทรงตั้งค่ายนั้น เขาได้เห็นที่ซึ่งซาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรเนอธแมห์ภรรยาของกอนัทภรรยาของพระองค์ ซาอูลได้บรรทมอยู่กลางเขตค่าย และพวกทหารก็ตั้งค่ายรอบพระองค์ ทุกคนหลับกันหมด ⁶ แล้วดาวิดก็ได้พูดกับอาหิเมเลคคนธิดาของดอช และกับอับิชาัยบุตรชายของนางเศรุยาห์ น้องชายของโยอาบว่า “ใครจะลงไปค่ายของซาอูลกับเราบ้าง?” อับิชาัยได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน”

⁷ ดังนั้นดาวิดและอับิชาัยจึงได้ลงไปทูลถามดาวิดว่า “ทำไมคุณซ่อนตัวอยู่ที่นี่?” ⁸ แล้วอับิชาัยได้พูดกับดาวิดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง” ⁹ ดาวิดบอกอับิชาัยว่า “ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะใครจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ แล้วจะไม่มีความผิด?”

¹⁰ ดาวิดได้พูดว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนมอยู่แน่นอนใด พระยาห์เวห์จะทรงฆ่าพระองค์เอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและถูกปลงพระชนม์” ¹¹ ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ แต่บัดนี้ขอเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เรานำมันไป” ¹² ดังนั้นดาวิดจึงได้เอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และพวกเขาก็ออกไป ไม่มีใครได้เห็นไม่มีใครได้รู้ และไม่มีใครตื่นเพราะทั้งหมดได้นอนหลับ เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ทำให้พวกเขาสับสน

¹³ แล้วดาวิดก็ได้ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยังนัยอนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างพวกเขาทั้งสองฝ่าย ¹⁴ ดาวิดก็ได้ตะโกนเรียกพวกทหารและอับเนอร์บุตรเนอธว่า “อับเนอร์ ท่านไม่ตอบหรือ?” แล้วอับเนอร์ตอบว่า “เจ้าเป็นใคร มาร้องเรียกกษัตริย์?” ¹⁵ ดาวิดได้ตอบอับเนอร์ว่า “ท่านไม่ใช่ผู้ชายที่กล้าหาญดอกหรือ? ในอิสราเอลมีใครเสมอเหมือนท่านแล้ว? ทำไมท่านไม่ได้ฝ่ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้? เพราะได้มีคนหนึ่งได้เข้าไปจะปลงพระชนม์กษัตริย์เจ้านายของท่าน

¹⁶ ที่ท่านทำเช่นนี้ไม่ดี พระยาห์เวห์ทรงพระชนมอยู่แน่นอนใด พวกท่านควรตายเพราะพวกท่านไม่ได้เฝ้าระวังเจ้านายของพวกท่าน ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมไว้ บัดนี้ดูซิว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน? และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน” ¹⁷ ซาอูลทรงจำเสียงของดาวิดได้จึงได้ตรัสว่า “ดาวิดบุตรชายของนั้ เป็นเสียงของเจ้าหรือ?” และดาวิดได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์เอง” ¹⁸ ดาวิดได้ทูลต่อไปว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพระองค์จึงได้ไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์? ข้าพระองค์ได้ทำอะไรไป มือข้าพระองค์ได้ทำอะไร?”

¹⁹ ดังนั้นบัดนี้ ขอกษัตริย์ของข้าพระองค์ได้ทรงฟังถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระยาห์เวห์ได้ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเจ้าทรงได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นมนุษย์ที่ได้ยุ่ง ก็ขอให้พวกเขาเป็นทาสของพระองค์เพราะพระองค์ได้ช่วยข้าพระองค์ไว้” ²⁰ บัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินไกลจากพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จออกมาเพื่อค้นหาตัวเดียว ดังผู้ไล่ตามนกกระทาอยู่บนภูเขา” ²¹ แล้วซาอูลได้ตรัสว่า “ข้าพเจ้าผิดแล้ว ดาวิดบุตรชายของนั้ จงกลับไปเถิด เราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเรากำลังจะเสร็จในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราสำแดงตัวเป็นคนเขลาและทำผิดมากมาย”

²² ดาวิดได้กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงทอดพระเนตรหอกของพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงให้คนหนุ่มคนหนึ่งข้ามมารับไปถวายพระองค์” ²³ พระยาห์เวห์ทรงได้ตอบแทนแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความซื่อสัตย์ของเขา เพราะในวันนี้พระยาห์เวห์ได้ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ ²⁴ ดูเถิด ในสายตาของข้าพระองค์ พระชนมของพระองค์นั้นมีค่าอันใด ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์มีค่าในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้น” ²⁵ แล้วซาอูลจึงได้ตรัสกับดาวิดว่า “ดาวิดบุตรชายเราเอ๋ย ขอให้เจ้าได้รับพร เจ้าจะได้ทำสิ่งต่างๆ แน่และจะมีชัยเป็นแน่” ดาวิดจึงได้ไปตามทางของเขา และซาอูลก็เสด็จกลับสู่วังของพระองค์

Chapter 27

¹ ดาวิดได้รำพึงในใจว่า “เราคงจะตายสักวันหนึ่งด้วยพระหัตถ์ของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่เราจะหนีไปอยู่ในดินแดนของคนฟีลิสเตีย ซาอูลก็จะทรงเลิกที่จะตามหาเราอีกต่อไปภายในพรมแดนอิสราเอล วิธีนี้แหละที่เราจะหลบหนีพระหัตถ์ของพระองค์” ² ดาวิดจึงได้ลุกขึ้นและได้ข้ามไป เขาและผู้ชายที่อยู่กับเขาหกร้อยคน ได้ไปหาอาคิซบุตรชายของมาโอค กษัตริย์แห่งเมืองกัท ³ ดาวิดก็ได้อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท ทั้งเขาและคนของเขา และครอบครัวของแต่ละคน และดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคนของเขา คืออาหิโนอัมคนยิสเรเอล และอาบิกายิลคนคารเมลภรรยาของนาบาล ⁴ มีคนได้ไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว ดังนั้นพระองค์ก็ไม่ได้ทรงเสาะหาเขาอีกต่อไป

⁵ ดาวิดจึงได้ทูลอาคิซว่า “ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานของพระองค์แล้ว ขอทรงให้พวกเขามอบที่สักแห่งในเมืองทั้งหลายของพระองค์ที่ในชนบทแก่ข้าพระองค์ ที่ข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะไม่มีเหตุผลที่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์จะต้องอยู่ในกรุงกับพระองค์?” ⁶ ดังนั้นอาคิซก็ได้ทรงมอบศึกลากให้เขาในวันนั้นเอง นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมศึกลากจึงเป็นของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ ⁷ ระยะเวลาที่ดาวิดเข้าไปอยู่ในดินแดนฟีลิสเตียนั้น เป็นหนึ่งปีเต็มกับอีกสี่เดือน ⁸ ดาวิดและคนของเขา ก็ได้ไปโจมตีคนเกชูร์ คนเกเซอร์ และคนอามาเลซ เพราะชนชาติเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น ไกลไปจนถึงเมืองซूरึงถึงแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ในดินแดนนั้นมาตั้งแต่โบราณแล้ว

⁹ ดาวิดก็ได้โจมตีแผ่นดินและไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง เขาได้รับเอาฝูงแกะ ฝูงโค ฝูงลา พวกอูฐ และเสื้อผ้า เขาได้กลับและมาหาอาคิซอีกครั้ง ¹⁰ อาคิซมักจะได้ตรัสถามว่า “วันนี้พวกเจ้าไปโจมตีที่ไหนมา?” ดาวิดก็มักจะทูลว่า “ไปโจมตีทางตอนใต้ของยูดาห์” หรือ “ได้โจมตีทางตอนใต้ของตระกูลเยราเมเอล” หรือ “ไปโจมตีทางตอนใต้ของคนเคไนต์” ¹¹ ดาวิดไม่ได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำมามีที่เมืองกัท กล่าววว่า “ดังนั้นแหละ พวกเขาจะไม่สามารถบอกเรื่องของพวกเรา ‘ดาวิดได้ทำเช่นนั้นเช่นนั้น’” นี่เป็นสิ่งที่เขาได้ทำทั้งหมดขณะที่เขาอาศัยอยู่ในดินแดนฟีลิสเตีย ¹² อาคิซก็ได้วางพระทัยในดาวิด ทรงรำพึงว่า “เขาได้ทำให้ประชาชนอิสราเอลของเขาเกลียดเขาจริงๆ เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราตลอดไป”

Chapter 28

¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ในครั้งนั้น คนฟิเลเตียได้รวบรวมกองทัพ เพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล อาคิซได้ตรัสกับดาวิดว่า “จงรู้แน่ว่า เราจะออกไปกับเราในกองทัพ เจ้าและคนของเจ้า” ² ดาวิดได้ทูลอาคิซว่า “สุดแล้วแต่จะเห็นควร พระองค์จะได้ทรงทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะทำอะไรได้บ้าง” อาคิซได้ทรงรับสั่งกับดาวิดว่า “ดังนั้น เราจะตั้งเจ้าเป็นองครักษ์ของเราอย่างถาวรเลย” ³ บัดนี้ ชามูเอลได้ตายแล้ว คนอิสราเอลทั้งปวงก็ได้อำนาจให้เขา และได้ฝังศพเขาไว้ที่เมืองรามัท ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาเอง ชาูลก็ได้ทรงกำจัดพวกคนที่สื่อสารกับคนตายหรือพวกวิญญานทั้งหลายเสียจากแผ่นดิน

⁴ แล้วคนฟิเลเตียก็ได้ชุมนุมกันและได้มาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และชาูลได้ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและพวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา ⁵ เมื่อชาูลได้ทอดพระเนตรกองทัพของคนฟิเลเตียพระองค์ก็ทรงกลัว และพระทัยของพระองค์ก็สั่นสะท้านอย่างมาก ⁶ ชาูลได้ทรงทูลถามพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุรัม หรือโดยทางเหล่าผู้เผยพระวจนะ

⁷ แล้วชาูลจึงได้รับสั่งกับพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “จงไปค้นหาหญิงคนทรงให้เรา เพื่อเราจะได้ไปหานางและเสาะหาคำแนะนำของนาง” มหาดเล็กของพระองค์ก็ได้ทูลว่า “ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์ที่ประกาศตัวว่าพูดกับคนตายได้” ⁸ ชาูลจึงได้ปลอมพระองค์และได้ทรงฉลองพระองค์อย่างอื่น และได้เสด็จออกไป พระองค์พร้อมกับผู้ชายสองคน พวกเขาได้ไปหาผู้หญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ได้ตรัสว่า “ขอทำนายให้เรา เราขอรับเจ้าโดยการเข้าทรง และจงเรียกใครก็ตามที่เราได้บอกชื่อให้เจ้า” ⁹ ผู้หญิงคนนั้นจึงได้ทูลตอบพระองค์ว่า “นี่แม่ท่านเองรู้แล้วว่าชาูลได้ทรงทำอะไร ที่ได้ทรงกำจัดพวกคนทรงและพวกที่พูดกับคนตายหรือวิญญาน ดังนั้น ทำไมท่านจึงได้มาพบกับดิฉันชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าตายเล่า?”

¹⁰ ชาูลได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระยาห์เวห์กับผู้หญิงนั้นว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่โดนทำโทษเพราะเรื่องนี้”

¹¹ แล้วผู้หญิงนั้นจึงได้ทูลถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมาให้ท่าน?” ชาูลได้ตรัสว่า “จงเรียกชามูเอลขึ้นมาให้เรา” ¹² เมื่อผู้หญิงคนนั้นได้เห็นชามูเอล นางจึงได้ร้องเสียงดังและได้ทูลชาูล กล่าวว่า “โธพระเจ้าทรงหลอกลวงหม่อมฉัน? เพราะว่าพระองค์คือชาูล”

¹³ กษัตริย์ได้ตรัสแก่นางว่า “จงอย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไรหรือ?” ผู้หญิงนั้นได้ทูลชาูลว่า “หม่อมฉันเห็นพระหนึ่งองค์ขึ้นมาจากแผ่นดิน”

¹⁴ พระองค์ได้ตรัสถามนางว่า “รูปร่างหน้าตาของเขาคืออย่างไร?” นางได้ทูลว่า “เป็นผู้ชายแก่กำลังขึ้นมา เขาแต่งกายด้วยเสื้อคลุม” ชาูลก็ได้ทรงรับรู้อย่างนั้นเป็นชามูเอล พระองค์จึงได้โน้มพระกายลงบนพระพักตร์ลงถึงดินและแสดงการคารวะ ¹⁵ ชามูเอลได้พูดกับชาูลว่า “ทำไมท่านจึงรบกวนเราและเรียกเราขึ้นมา?” ชาูลได้ทรงตอบว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟิเลเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าได้ทรงละจากข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และไม่ได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยพวกผู้เผยพระวจนะหรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เรียกท่านขึ้นมา เพื่อท่านจะได้แจ้งข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะทำประการใดดี”

¹⁶ ชามูเอลได้กล่าวว่า “แล้วทำไมท่านต้องมาถามข้าพเจ้า ในเมื่อพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงละจากท่านไปแล้ว และได้ทรงกลายเป็นศัตรูของท่าน? ¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านดังที่พระองค์ได้ตรัสแล้วนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงยึดเอาอาณาจักรนั้นจากพระหัตถ์ของท่านและได้ทรงมอบให้แก่คนอื่น คือดาวิด” ¹⁸ เพราะท่านไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ และไม่ได้ทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลซ พระองค์จึงได้ทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้

¹⁹ ยิ่งไปกว่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิเลเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา พระยาห์เวห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิเลเตียด้วย” ²⁰ แล้วชาูลก็ได้ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินทันทีและได้กลิ้งยักเพราะถ้อยคำของชามูเอล ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ได้เสวยพระกระยาหารตลอดวันนั้น ตลอดคืนนั้นทั้งคืน ²¹ ผู้หญิงก็ได้เข้ามาหาชาูล เมื่อนางเห็นว่าพระองค์ทรงยุ่งยากพระทัยมาก จึงได้ทูลว่า “ดูเถิด สาวใช้ของพระองค์ได้ฟังเสียงของพระองค์ หม่อมฉันได้ยอมเสียชีวิตและยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสสั่งต่อหม่อมฉัน

²² เพราะฉะนั้น บัดนี้ หม่อมฉันขอพระองค์ได้สดับเสียงสาวใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันถวายพระกระยาหารเล็กน้อยต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ ขอให้เสวย เพื่อจะมีพระกำลังเมื่อเสด็จกลับตามทางของพระองค์” ²³ แต่ชาูลได้ทรงปฏิเสธ และได้รับสั่งว่า “เราจะไม่กิน” แต่พวกมหาดเล็กกับผู้หญิงนั้นได้ทูลอ้อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงฟังเสียงของพวกเขา พระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินและได้ประทับบนพระแท่น ²⁴ ผู้หญิงนั้นมีลูกโคอ่อนอยู่ในบ้านหนึ่งตัว นางก็ได้รับฆ่าเสีย นางได้เอาแป้งมานวดและได้บิ่ทำขนมปังไร้เชื้อ ²⁵ นางก็ได้นำมาถวายให้ชาูล และพวกมหาดเล็ก และชาูลก็ได้เสวยและมหาดเล็กก็ได้รับประทาน แล้วชาูลและพวกมหาดเล็กก็ได้ลุกขึ้นกลับไปในคืนนั้น

Chapter 29

¹ บัดนี้พวกฟิลิสเตียได้ข่มขู่กองทัพล้วนทั้งสิ้นของพวกเขายู่ที่อาเฟก คนอิสราเอลก็ได้ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในยิสเรเอล ² บรรดาเจ้าชายของคนฟิลิสเตียได้เดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน ดาวิดกับคนของเขาก็ผ่านไปกองระวังหลังกับอาคิซ ³ แล้วบรรดาเจ้าชายของคนฟิลิสเตียได้กล่าวว่า “พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่?” อาคิซก็ได้รับสั่งแก่พวกเจ้าชายคนฟิลิสเตียว่า “นี่ไม่ใช่ดาวิดมหาดเล็กของซาอูลกษัตริย์อิสราเอลหรือ เขายู่กับเรามาหลายวันหรือหลายปีแล้วมากกว่า เรายังไม่เคยพบความผิดในตัวเขาเลย นับตั้งแต่วันที่เขานี้มาหาเราจนถึงวันนี้?”

⁴ แต่พวกเจ้าชายของคนฟิลิสเตียก็ได้โกรธพระองค์ และได้ทูลพระองค์ว่า “ขอส่งผู้ชายคนนั้นไปให้พ้น เพื่อให้เขากลับไปอยู่ที่ที่พระองค์ได้ประทานให้เขา อย่าให้เขาลงไปสนามรบกับเรา เพื่อที่เขาจะไม่ได้กลายเป็นศัตรูของพวกเราในสนามรบ เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร? ไม่ใช่ด้วยศีรษะของคนของเราหรือ?” ⁵ คนนี้ไม่ใช่ดาวิดผู้ซึ่งพวกเขาร้องเพลงเต้นรำกัน กล่าวว่า ‘ซาอูลได้ฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดได้ฆ่าคนเป็นหมื่นๆ?’” ⁶ แล้วอาคิซจึงได้ทรงเรียกดาวิดมา และรับสั่งแก่เขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าได้ปฏิบัติตนเป็นคนดีมาแล้ว และการที่เจ้าออกไปและกับการเข้ามาของเจ้ากับเราในกองทัพนั้นดีในสายตาของเรา เราไม่พบความผิดในเจ้าตั้งแต่วันที่เจ้าได้มาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ อย่างไรก็ตามพวกเจ้าชายทั้งหลายไม่ได้ชื่นชอบเจ้าเลย

⁷ ดังนั้น บัดนี้จึงกลับไปอย่างสันติเถิด เพื่อที่เจ้าจะไม่เป็นที่ขัดใจพวกเจ้าชายของคนฟิลิสเตีย” ⁸ ดาวิดก็ได้ทูลอาคิซว่า “แต่ข้าพระองค์ได้ทำสิ่งใดหรือ? พระองค์ได้ทรงพบสิ่งใดในตัวของผู้รับใช้พระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์ได้มาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์จนถึงวันนี้ ที่ข้าพระองค์อาจจะไม่ไปรบกับพวกศัตรูของเจ้านายของข้าพระองค์คือกษัตริย์หรือ?” ⁹ อาคิซก็ได้กล่าวตอบดาวิดว่า “เรารู้แล้วว่าเจ้าไม่มีข้อตำหนิในสายตาของเราเช่นเดียวกับทูตสวรรค์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกบรรดาเจ้าชายของคนฟิลิสเตียได้กล่าวว่า ‘เขาจะต้องไม่ขึ้นไปกับพวกเราในสงคราม’

¹⁰ ดังนั้น บัดนี้ จงลุกขึ้นแต่เช้าในวันพรุ่งนี้เข้าพร้อมกับพวกคนรับใช้แห่งนายของผู้ที่ได้มากับเจ้า กันที่ที่พวกเจ้าลุกขึ้นในเวลาเช้าตรู่และพอมีแสง ก็จงไปเลย” ¹¹ ดังนั้นดาวิดจึงได้ลุกขึ้นตั้งแต่เช้ามืด ตัวเขาพร้อมกับพวกของเขา เพื่อออกเดินทางในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินของคนฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียได้ขึ้นไปยังยิสเรเอล

Chapter 30

- ¹ แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อดาวิดและคนของเขาได้มาถึงศึกลากในวันที่สาม คนอามาเลห์ได้มาปล้นเนเกบกับศึกลากแล้ว พวกเขาได้โจมตีสึกลาก และได้เผาศึกลากเสีย ² และได้จับพวกผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่นั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ พวกเขาไม่ได้ฆ่าใคร แต่ได้กวาดต้อนไปตามทางของพวกเขา
- ³ เมื่อดาวิดกับพวกของเขามาถึงเมืองนั้น เมืองก็ได้ถูกเผาไปแล้ว และภรรยาของพวกเขากับบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย
- ⁴ แล้วดาวิดกับพวกประชาชนที่ได้อยู่กับเขาได้หวัดร้องและได้ร้องไห้จนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก ⁵ ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ได้ถูกจับไปเป็นเชลย คืออาหิโนอัมคนยิสเรเอล และอาบิกายิลภรรยาของนาบาสคนคารเมล ⁶ ดาวิดก็ได้เป็นทุกข์หนักเพราะพวกประชาชนได้พูดกันว่าจะขวางเขาให้ตายด้วยก้อนหิน เพราะจิตใจของประชาชนทุกคนขมขื่น เรื่องพวกบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาแต่ละคน แต่ดาวิดก็ได้เข้มแข็งขึ้นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
- ⁷ ดาวิดจึงได้พูดกับอาบิยาสาร์ บุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลกว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน โปรดนำเสื้อเอโฟดมาที่นี่ มาให้ข้าพเจ้า” อาบิยาสาร์ก็ได้ให้นำเอโฟดมาให้ดาวิด ⁸ และดาวิดได้ทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อขอการทรงนำว่า “ถ้าข้าพระองค์จะไล่ตามกองทหารนี้ไป ข้าพระองค์จะไปทันพวกเขาหรือไม่?” พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบเขาว่า “จงไล่ตามเถิด เพราะเราจะไปกับพวกเขาแน่ และจะช่วยกู้ทุกสิ่งได้แน่นอน” ⁹ ดังนั้นดาวิดก็ได้ออกไปพร้อมกับผู้ชายที่อยู่กับเขาหกร้อยคนนั้น พวกเขาได้มาถึงลัธราเบโสร์ ที่คนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังได้หยุดอยู่ที่นั่น
- ¹⁰ แต่ดาวิดก็ได้ไล่ตามต่อไป ทั้งตัวเขาและผู้ชายสี่ร้อยคน ส่วนผู้ชายสองร้อยคนพวกที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลัธราเบโสร์ก็หยุดพักอยู่ ¹¹ พวกเขาพบคนอียิปต์คนหนึ่งอยู่ในทุ่งนา และได้นำเขามาหาดาวิด พวกเขาได้ให้ขนมปังแก่เขา และเขาก็รับประทานพวกเขาได้ให้น้ำเขาดื่ม ¹² และพวกเขาได้ให้ขนมมะเดื่อขึ้นหนึ่งกับลูกเกดสองถุง เมื่อเขาได้รับประทานแล้ว เขาก็ฟื้นกำลังขึ้นมา เพราะว่าเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว
- ¹³ ดาวิดได้ถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนของใคร? และเจ้ามาจากไหน?” เขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มแห่งอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลหคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วนายของข้าพเจ้าได้ทิ้งข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าได้ช่วยนายสามวันแล้ว ¹⁴ พวกเราได้มาปล้นที่เนเกบของคนเคเรี และปล้นของที่ เป็นของยูดาห์ และที่เนเกบของคาเลบ และพวกเราได้เผาเมืองศึกลาก” ¹⁵ ดาวิดได้กล่าวกับเขาว่า “เจ้าจะพาเราลงไปถึงหน่วยปล้นนี้หรือไม่?” คนอียิปต์ได้ตอบว่า “ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่าจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่ทรยศมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่หน่วยปล้นนั้น”
- ¹⁶ เมื่อคนอียิปต์ได้พาดาวิดลงไปแล้ว ก็พบพวกปล้นที่ได้กระจายกันอยู่เต็มทั่วพื้นที่ ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะของที่ปล้นได้มากมายซึ่งพวกเขาเอามาจากแผ่นดินฟีลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์ ¹⁷ ดาวิดก็ได้ฆ่าฟันพวกเขาตั้งแต่โพลเพลจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีผู้ชายคนใดหนีรอดจากพวกเขาไปได้สักคน ยกเว้นพวกคนหนุ่มสี่ร้อยคนซึ่งได้ขี้อูฐหนีไป ¹⁸ ดาวิดได้กูดังของของคนอามาเลห์ได้นำไปคืนมาได้ทั้งหมด และดาวิดก็ได้ช่วยภรรยาทั้งสองของเขามาได้
- ¹⁹ ไม่มีสิ่งใดของพวกเขาที่ขาดไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ไม่ว่าพวกบุตรชายหรือพวกบุตรหญิง ไม่ว่าของที่ขีดยมา หรือสิ่งที่ถูกปล้นไปหรือทุกสิ่ง ที่พวกเขาเหล่านั้นเอาไปเป็นของของพวกเขา ดาวิดได้คืนมาทุกสิ่ง ²⁰ ดาวิดยังได้ยึดฝูงสัตว์เลี้ยงทั้งหมด และฝูงสัตว์ต่างๆ ซึ่งพวกเขาไล่ต้อนไปข้างหน้าฝูงสัตว์ฝูงอื่น พวกเขาบอกว่า “นี่เป็นสิ่งที่ดาวิดขีดยมา” ²¹ แล้วดาวิดก็ได้กลับมายังผู้ชายสองร้อยคนผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามเขาไป พวกเขาเหล่านี้ที่พวกเขาได้ให้พักอยู่ที่ลัธราเบโสร์ พวกเขาได้ออกไปพบดาวิดและพวกประชาชนที่อยู่กับเขา เมื่อดาวิดได้เข้ามาใกล้ประชาชนเหล่านี้ เขาก็ได้กักกายพวกเขา
- ²² แล้วคนอธรรมและคนไร้ค่าทั้งหมดที่อยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามดาวิดไปได้กล่าวว่า “เพราะพวกเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราขีดยมาได้แก่พวกเขา นอกจากผู้ชายแต่ละคนก็ให้เอาภรรยาของเขาและพวกบุตรทั้งหลายของเขา ให้พวกเขาเอาไปได้ และไปเสีย” ²³ แล้วดาวิดกล่าวว่า “พวกพี่น้องของข้าพเจ้า พวกท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบแก่พวกเรา พระองค์ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาพวกเราไว้และทรงมอบหน่วยปล้นซึ่งมาต่อสู้กับพวกเราไว้ในมือของพวกเรา ²⁴ ใครเล่าที่จะฟังพวกท่านในเรื่องนี้ ? เพราะคนที่ลงไปในสงครามได้ส่วนแบ่งของพวกเขาอย่างไร คนที่อยู่กับกองสัมภาระ พวกเขาก็จะได้รับส่วนแบ่งและได้รับเหมือนกัน”
- ²⁵ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปจนถึงทุกวันนี้ สิ่งที่ดาวิดได้ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎและหลักปฏิบัติสำหรับอิสราเอล ²⁶ เมื่อดาวิดได้มาถึงเมืองศึกลากแล้ว เขาก็ได้ส่งของที่ขีดยได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้พวกผู้เฒ่าของยูดาห์ และให้แก่พวกเพื่อนของเขา กล่าวว่า “จงดูเถิด นี่เป็นของสำหรับพวกท่านจากของที่ขีดยมาจากพวกศัตรูของพระยาห์เวห์” ²⁷ เขาได้ส่งบางส่วนให้แก่ผู้เฒ่าผู้เฒ่าทั้งหลายที่ได้อยู่ในเบธเลเอ และคนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในราโมทตอนใต้ และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในยาทาร์
- ²⁸ และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในอาโรเธอร์ และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในสิฟโมท และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในเอชเทโมอา ²⁹ เขาได้ส่งบางส่วนให้แก่พวกผู้เฒ่าผู้เฒ่าที่ได้อยู่ในราคา และให้แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในบรรดาเมืองของคนเยราเมเอล และให้แก่คนเหล่านั้นผู้ที่อยู่ในบรรดาเมืองของคนเคเนต ³⁰ และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในโฮธมา และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในโบราซาน และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในอาราค ³¹ และให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้อยู่ในเฮโบรน และให้แก่ผู้ที่ดาวิดเองกับพวกของเขาได้เคยไป

Chapter 31

¹ บัดนี้คนฟีลิสเตียก็ได้ต่อสู้กับอิสราเอล และคนอิสราเอลก็ได้หนีไปต่อหน้าคนฟีลิสเตีย และได้ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา ² คนฟีลิสเตียก็ได้ไล่กันชาอูลกับพวกราชโอรสของพระองค์ คนฟีลิสเตียก็ได้ฆ่าบรรดาบุตรชายของชาอูล คือโยนาธาน อาบินาดับ และมัลคีชัว ³ การรบก็หนักหน่วงต่อชาอูล และพวกนักธนูก็ได้โจมตีชาอูลอย่างฉับพลัน พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะพวกเขา

⁴ แล้วชาอูลได้รับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบของเจ้าและแทงเราเสียให้ทะลุ มิเช่นนั้นเกรงว่าพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะมาและทำป่าเถื่อนต่อเรา” แต่ผู้ถืออาวุธของพระองค์ไม่ได้ทำตาม เพราะเขาได้กลัวมาก ดังนั้นชาอูลจึงได้ทรงหยิบดาบของพระองค์และทรงลึ่กับดาบนั้น ⁵ เมื่อผู้ถืออาวุธของพระองค์ได้เห็นว่าชาอูลได้เสด็จสวรรคตแล้ว เขาก็ได้ลึ่กับดาบของเขาตายด้วยกันกับพระองค์ ⁶ ดังนั้น ชาอูลก็ได้เสด็จสวรรคต ราชโอรสทั้งสามพระองค์ และผู้ถืออาวุธของพระองค์ คนเหล่านี้ทั้งหมดก็ได้เสด็จสวรรคตและตายด้วยกันในวันเดียวกันนั้น

⁷ เมื่อประชาชนอิสราเอลซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของหุบเขา และคนเหล่านั้นที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดนได้เห็นว่าพวกคนอิสราเอลได้หนีไป และได้เห็นว่าชาอูลกับราชโอรสของพระองค์ได้เสด็จสวรรคตแล้ว พวกเขาก็ได้ทิ้งบรรดาเมืองต่างๆ ของพวกเขาและได้หลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็ได้เข้ามาและได้อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ⁸ แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นในวันต่อมา เมื่อคนฟีลิสเตียได้มาปลดสิ่งของจากคนที่ถูกฆ่าตาย ก็ได้พบพระศพชาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา ⁹ พวกเขาจึงได้ตัดพระเศียรของชาอูล และได้ถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก และได้ส่งผู้แข็งแรงไปทั่วแผ่นดินฟีลิสเตีย และได้แจ้งข่าวไปยังวิหารรูปเคารพของพวกเขา และยังประชาชน

¹⁰ พวกเขาได้เอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ที่วิหารของพระอัชโทเรท และพวกเขาได้มัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบรซาน ¹¹ เมื่อคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองยาเบซกิเลอาดได้ยินว่าคนฟีลิสเตียทำอย่างนั้นกับชาอูล ¹² ผู้ชายที่เป็นนักรบทุกคนก็ได้ลุกขึ้นและเดินตลอดคืน และได้ปลดพระศพของชาอูล และพระศพของราชโอรสทั้งสามจากกำแพงเมืองเบรซาน พวกเขาได้นำมาที่เมืองยาเบซ และได้ถวายพระเพลิงพระศพที่นั่น ¹³ แล้วพวกเขาได้เก็บพระอัฐิและได้ไปฝังพระศพชาอูลและราชโอรสของพระองค์ไว้ที่ใต้ต้นสนหมอกในยาเบซ และได้อดอาหารเป็นเวลาเจ็ดวัน

Book: 2 Samuel

2 Samuel

Chapter 1

¹ หลังจากการเสด็จสวรรคตของซาอูลแล้ว ดาวิดก็ได้กลับจากการโจมตีคนอามาเลขและพักอยู่ที่ศิกลาคได้สองวัน ² ในวันที่สาม มีผู้ชายคนหนึ่ง ได้มาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาววันและมีดินเปื้อนที่บนศีรษะของเขา เมื่อเขามาถึงดาวิด จึงหมอบลงชนหน้าถึงดิน ³ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากไหน?” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้านี้มาจากค่ายของคนอิสราเอล”

⁴ ดาวิดถามเขาว่า “ขอบอกข้าพเจ้าน้อยว่า เหตุการณ์เป็นอย่างไรบ้าง?” เขาตอบว่า “พวกประชาชนหนีจากการสู้รบ มีหลายคนล้มลงและมีคนตาย แล้วมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วย” ⁵ ดาวิดจึงถามชายหนุ่มนั้นว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์สิ้นพระชนม์?” ⁶ ชายหนุ่มนั้นตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา และที่นั่นซาอูลได้ทรงยืนฟังหอกของพระองค์อยู่ และรณำศึกและทหารนำก็กำลังมาใกล้พระองค์

⁷ ซาอูลทรงเหลียวมาและทอดพระเนตรเห็นข้าพเจ้าและได้ตรัสเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้’ ⁸ พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นใครหรือ?’ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข’ ⁹ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงมายืนเหนือเราและฆ่าเราเสีย เพราะเรากำลังเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แต่เรายังมีชีวิตอยู่’

¹⁰ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนเหนือพระองค์และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะไม่สามารถดำรงพระชนม์ชีพอยู่ได้อีกหลังจากที่พระองค์ทรงล้มลงแล้ว แล้วข้าพเจ้าได้ถอดมงกุฎบนพระเศียรของพระองค์และกำไลที่พระกรของพระองค์ และได้นำสิ่งเหล่านั้นมาให้ท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า” ¹¹ แล้วดาวิดจึงได้ฉีกเสื้อของเขา และคนทั้งปวงที่อยู่กับเขาก็ได้ทำเหมือนกัน ¹² พวกเขาได้คร่ำครวญ ร้องไห้ และอดอาหารจนถึงเวลาเย็นเพื่อซาอูล เพื่อโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และเพื่อประชาชนของพระยาห์เวห์ และเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพราะว่าพวกเขาได้ล้มตายด้วยดาบ

¹³ ดาวิดถามชายหนุ่มว่า “เจ้ามาจากไหน?” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของคนต่างด้าวในดินแดนของคนอามาเลข” ¹⁴ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้าไม่ทรงกล่าวในการฆ่าศัตรูผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเจิมไว้ด้วยมือของเจ้าเอง?” ¹⁵ ดาวิดได้เรียกชายหนุ่มคนหนึ่งและกล่าวว่า “จงไปและฆ่าเขาเสีย” แล้วผู้ชายคนนั้นจึงไปและฆ่าเขา และคนอามาเลขนั้นก็ตาย

¹⁶ แล้วดาวิดกล่าวแก่ศพของคนอามาเลขว่า “โลหิตของเจ้าก็ตกบนหัวของเจ้า เพราะว่าปากของเจ้าปรักปรำตัวเจ้าและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าศัตรูผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้’” ¹⁷ แล้วดาวิดก็ได้ร้องบอกเพลงคร่ำครวญเกี่ยวกับซาอูลและโยนาธานราชโอรสของพระองค์ ¹⁸ เขาออกคำสั่งให้ประชาชนสอนบทเพลงแห่งคันทนูให้แก่พงศ์พันธุ์ยูดาห์ ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์ว่า

¹⁹ “ศัตรูศรีษะของท่าน อิสราเอลเอ๋ย ได้ถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษล้มลงได้อย่างไร ²⁰ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองอัสเคโลน เพื่อที่พวกบุตรคนฟีลิสเตียจะไม่ร่าเริง เพื่อที่พวกบุตรของพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัจะจะไม่เฉลิมฉลองกัน ²¹ เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือน้ำฝนบนเจ้า อย่าให้ท้องทุ่งออกรวง เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษได้มีมลทินแล้ว โล่ของซาอูลไม่ได้ถูกเจิมด้วยน้ำมันอีกต่อไป

²² จากโลหิตของคนเหล่านั้นที่ได้ถูกฆ่าไปแล้ว จากร่างของเหล่านั้นที่กรบ คันทนูขอโยนาธานไม่ได้ห็นกลับมา และดาบของซาอูลก็ไม่ได้กลับมาว่างเปล่า ²³ ซาอูลและโยนาธานได้เป็นที่รักและน่ายินดีในชีวิต และในความตายของพวกเขา พวกเขาจะไม่แยกจากกัน พวกเขาทั้งสองไว้วางใจกัน อินทรีทั้งหลาย พวกเขาก็แข็งแรงกว่าเหล่าสิงห์ ²⁴ บุตรของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับพวกเจ้าอย่างโอ้อำด้วยผ้าสีแดงเข้ม เช่นเดียวกับเครื่องเพชรพลอย และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำบนเครื่องแต่งกายของพวกเขา

²⁵ วีรบุรุษได้ล้มลงเสียแล้วในท่ามกลางศึกสงคราม โยนาธานได้ถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน ²⁶ ข้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน โยนาธานพี่ชายของข้าเอ๋ย ท่านเป็นที่ยืนใจของข้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้านั้นอัศจรรย์ เหนือกว่าความรักของสตรี ²⁷ วีรบุรุษได้ล้มลงเสียแล้ว และเครื่องยุทธโปกรณ์ก็พินาศไป”

Chapter 2

¹ หลังจากเหตุการณ์นี้ ดาวิดได้ทูลถามพระยาห์เวห์ และทูลว่า “ข้าพระองค์ควรขึ้นไปยังเมืองหนึ่งในจำนวนเมืองต่างๆ ของยูดาห์หรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสตอบเขาว่า “จงขึ้นไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์ควรขึ้นไปที่ไหน?” พระยาห์เวห์ตรัสว่า “ที่เมืองเฮโบรน” ² ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของเขาด้วยคือ อาหิโนอัมคนยิสเรเอลและอาบิกายิลคนคารเมลภรรยาฝ่ายของนาบาส ³ ดาวิดได้นำคนที่อยู่กับเขาขึ้นไปทุกคน ซึ่งแต่ละคนก็ได้พาครอบครัวไปด้วย ไปยังเมืองต่างๆ ของเฮโบรน สถานที่ซึ่งพวกเขาได้เริ่มอาศัยอยู่

⁴ แล้วผู้คนจากยูดาห์ได้มาและเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนือพงศ์พันธุ์ยูดาห์ พวกเขาทูลดาวิดว่า “ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ฝังพระศพซาอูล”

⁵ ดังนั้นดาวิดจึงได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น ตรัสกับพวกเขาว่า “ขอพวกท่านรับพระพรจากพระยาห์เวห์ ที่ท่านแสดงความจริงรักกตัญญูต่อซาอูลเจ้านายของพวกท่าน และได้ฝังพระศพของพระองค์” ⁶ บัดนี้ขอพระยาห์เวห์ทรงสำแดงความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ต่อพวกท่าน และเราจะทำความดีนี้ต่อพวกท่านเพราะสิ่งนี้ที่ท่านได้ทำ

⁷ บัดนี้ เพราะฉะนั้น ขอให้มือของพวกท่านเข้มแข็ง และขอให้พวกท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของพวกท่านเสด็จสวรรคตแล้ว และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้เจิมตั้งเราไว้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา” ⁸ แต่อับเนอร์บุตรชายของเนอร์แม่ทัพของกองทัพอูสได้พาอิซโบเซกราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม ⁹ และได้สถาปนาอิซโบเซให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด คนอาซूर คนยิสเรเอล คนเอฟราอิม คนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด

¹⁰ เมื่ออิซโบเซกราชโอรสของซาอูลได้ทรงเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลนั้น ทรงมีพระชนมายุได้สี่สิบพรรษา และทรงครองราชย์อยู่สองปี แต่พงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้ติดตามดาวิด ¹¹ เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือพงศ์พันธุ์ยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นเวลาเจ็ดปีกับหกเดือน ¹² อับเนอร์บุตรเนอร์และทหารของอิซโบเซกราชโอรสของซาอูล ได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน

¹³ โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์และทหารของดาวิด ได้ออกไปพบกับพวกเขาที่สระเมืองกิเบโอน พวกเขาได้นั่งที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ฝั่งหนึ่งของสระและอีกพวกหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง ¹⁴ อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า “ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นและแข่งขันกันต่อหน้าพวกเราสิ” แล้วโยอาบจึงตอบว่า “ให้พวกเขาลุกขึ้น” ¹⁵ แล้วพวกคนหนุ่มจึงลุกขึ้นและรวมตัวกัน สิบสองคนสำหรับฝ่ายเบนยามิน และฝ่ายอิซโบเซกราชโอรสของซาอูล และฝ่ายพวกมหาเดเล็กของดาวิดจำนวนสิบสองคน

¹⁶ ต่างก็ได้จับศีรษะของคู่ต่อสู้ และแทงดาบเข้าที่สัข้างของคู่ต่อสู้ และพวกเขาต่างก็ล้มลงด้วยกัน ดังนั้นเขาจึงเรียกทีมนั้นเป็นภาษาฮีบรูว่า “เฮลชัทฮัสซูรัม” หรือ “สนามแห่งดาบ” ซึ่งอยู่ในกิเบโอน ¹⁷ การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก และอับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็แพ้พรรคพวกของดาวิด ¹⁸ บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็ได้อยู่ที่นั่นคือ โยอาบ และอาบิชัย และอาสาเอล อาสาเอลนั้นมีฝีเท้าเร็วเหมือนกับละมั่งป่า

¹⁹ อาสาเอลจึงไล่ตามอับเนอร์ไป และติดตามเขาไปโดยไม่ได้เลี้ยวไปทางไหน ²⁰ อับเนอร์ได้เลี้ยวหลังมาและพูดว่า “นั่นอาสาเอลหรือ?” เขาตอบว่า “ใช่เอง” ²¹ อับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงเลี้ยวไปทางขวาของเจ้าหรือทางซ้ายของเจ้า และจับเอาคนหนุ่มคนหนึ่ง แล้วก็รับเอาเครื่องอาวุธของเขาไป” แต่อาสาเอลไม่ยอมละจากการไล่ตาม

²² ดังนั้นอับเนอร์จึงได้บอกอาสาเอลอีกครั้งหนึ่งว่า “จงหยุดตามข้า จะให้ข้าฟาดเจ้าล้มลงดินทำไมเล่า? แล้วข้าจะเขยหน้าดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร?” ²³ แต่อาสาเอลได้ปฏิเสธที่จะหันกลับ และดังนั้น อับเนอร์จึงได้แทงที่ร่างของเขาด้วยด้ามหอกของเขา ดังนั้นหอกก็ทะลุออกอีกด้านหนึ่ง อาสาเอลได้ล้มลงตายอยู่ที่นั่น ดังนั้นต่อมา ใครก็ตามที่มาถึงสถานที่แห่งนั้นที่อาสาเอลล้มลงและตาย เขาจะหยุดที่นั่นและยืนนิ่ง ²⁴ แต่โยอาบกับอาบิชัยได้ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะตกเขาก็ตกเขาทั้งสองได้มาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ใกล้ศิโยนตามทางไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน

²⁵ คนเบนยามินได้รวมตัวกันหลังอับเนอร์และยืนอยู่บนยอดของเนินเขา ²⁶ แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบ และกล่าวว่า “จะให้ดาบทำลายท่านเรื่อยไปหรือไม่? ท่านไม่ทราบหรือที่สุดจะกลายเป็นความขมขื่น? อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสั่งพวกทหารของท่านให้หันกลับจากการไล่ตามพี่น้องของพวกเรา?” ²⁷ โยอาบจึงตอบว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้น พวกทหารก็จะไล่ตามพวกพี่น้องของเขจนกระทั่งถึงพรุ่งนี้เช้า”

²⁸ ดังนั้น โยอาบจึงเป่าแตร และพวกทหารทั้งปวงก็หยุดและไม่ได้ไล่ตามอิสราเอล และไม่ได้สู้รบกันอีกต่อไป ²⁹ อับเนอร์และพวกของเขาได้เดินทางตลอดคืนนั้นในอาราบาห์ พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดน ได้เดินทางตลอดช่วงเช้า และได้มาถึงมาหะนาอิม ³⁰ โยอาบได้กลับมาจาก การไล่ตามอับเนอร์ เขารวบรวมทหารทั้งหมดของเขา ที่ขาดหายไปคืออาสาเอล และทหารของดาวิดสิบเก้าคน

³¹ แต่คนของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไป 360 คน ³² แล้วพวกเขาได้ยกศพอาสาเอลและไปฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของบิดาของเขา ซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและพวกคนของเขาได้เดินทางตลอดคืนและในตอนเช้ามาถึงมาหะนาอิม

Chapter 3

¹ บัดนี้ ได้มีสงครามอันยาวนานระหว่างฝ่ายของชาอูลกับฝ่ายของดาวิด ฝ่ายดาวิดเข้มแข็งยิ่งขึ้นและมากยิ่งขึ้น แต่ฝ่ายของชาอูลได้อ่อนกำลังลงทุกที ² มีพระราชโอรสหลายองค์ของดาวิดได้ประสูติที่เมืองเฮโบรน พระราชโอรสหัวปีของพระองค์คืออัมโนน โอรสพระนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล ³ พระราชโอรสองค์ที่สองของพระองค์คืออิลเอบ โอรสพระนางอาบิกายิลภรรยาฝ่ายของนาบาลชาวคารเมล และองค์ที่สามคืออับซาโลม โอรสพระนางมาอาคาห์พระราชธิดาของกัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์

⁴ พระราชโอรสองค์ที่สี่ของดาวิดคืออาโดเนียห์ โอรสพระนางฮิกกัท พระราชโอรสองค์ที่ห้าของพระองค์คือเซฟาทิยาห์ โอรสพระนางอาบิกัล ⁵ และพระราชโอรสองค์ที่หกคืออิกเรอัม โอรสพระนางเอกลาห์พระมเหสีของดาวิด พระราชโอรสเหล่านี้ของดาวิดได้ประสูติที่เมืองเฮโบรน ⁶ สิ่งนี้เกิดขึ้นในช่วงสงครามระหว่างฝ่ายของชาอูลกับฝ่ายของดาวิด ที่อับเนอร์ได้ทำให้เข้มแข็งขึ้นในฝ่ายของชาอูล

⁷ ชาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรของอัยยาห์ อิชโบเซกจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า “ทำไมท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา?” ⁸ อับเนอร์ก็นิกรวมในถ้อยคำของอิชโบเซก และกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขของยูดาห์หรือ? ทุกวันนี้ข้าพระองค์สำแดงความจงรักภักดีต่อพงศ์พันธุ์ของชาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้อง และต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อของพระองค์ ไม่ได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงกล่าวหาข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้หรือ?” ⁹ ขอพระเจ้าทรงลงโทษข้าพระองค์ คืออับเนอร์และขอทรงเพิ่มโทษนั้นด้วยถ้าข้าพระองค์จะไม่ทำเพื่อดาวิดดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิญาณไว้ต่อเขาแล้ว

¹⁰ คือย้ายราชอาณาจักรจากพงศ์พันธุ์ของชาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา” ¹¹ อิชโบเซกไม่ทรงสามารถตอบกลับอับเนอร์แม้แต่คำเดียว เพราะพระองค์ทรงเกรงกลัวเขา ¹² แล้วอับเนอร์ได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปยังดาวิดเพื่อพูดแทนตัวเขาเองว่า “แผ่นดินนี้เป็นของใคร? ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และ พระองค์จะทรงเห็นว่า มือของข้าพระองค์อยู่ฝ่ายพระองค์ เพื่อจะนำอิสราเอลทั้งสิ้นมาอยู่ฝ่ายพระองค์”

¹³ ดาวิดตรัสตอบว่า “ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับเจ้า แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราจะให้เจ้าทำคือว่า เจ้าไม่อาจมาพบหน้าเราได้ เว้นแต่ว่าเจ้าจะนำมีคาราธิดาของชาอูลมาด้วยเมื่อเจ้ามาพบเรา” ¹⁴ แล้วดาวิดได้ส่งพวกผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซกราชโอรสของชาอูล กล่าวว่า “จงมอบมีคารภรรยาของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หมั้นไว้ด้วยหนังสือของพวกฟิลิเตียหนึ่งร้อยชิ้น” ¹⁵ ดังนั้น อิชโบเซกจึงส่งคนไปพามีคารมาจากสามีของเธอ คือปิลเกิลบุตรชายของลาอิช

¹⁶ สามีของเธอได้ไปกับเธอ ร้องให้ตามเธอไปจนถึงบาสุริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงกลับไปบ้านเดี๋ยวนี้เลย” แล้วเขาก็กลับไป ¹⁷ อับเนอร์จึงกล่าวกับพวกผู้สาวโสของอิสราเอลว่า “ในอดีตพวกท่านได้พยายามให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือพวกท่าน ¹⁸ บัดนี้จึงทำดังนั้น เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิด ทรงกล่าวว่า “ด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราจะช่วยกู้อิสราเอลประชากรของเราจากมือของพวกฟิลิเตีย และจากมือศัตรูทั้งสิ้นของพวกเขา”

¹⁹ อับเนอร์ได้พูดเป็นส่วนตัวกับคนเบนยามินด้วย แล้วอับเนอร์ได้ไปเกลี้ยดาวิดที่เมืองเฮโบรนด้วยเช่นกัน เพื่ออธิบายถึงทุกสิ่งที่มีอิสราเอลและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของเบนยามินได้ปรารถนาที่จะทำสำเร็จ ²⁰ เมื่ออับเนอร์พร้อมกันคนของเขาจำนวนยี่สิบคนได้มาถึงเฮโบรนเพื่อเข้าเฝ้าดาวิด ดาวิดได้ทรงจัดเตรียมงานเลี้ยงสำหรับพวกเขา ²¹ อับเนอร์ได้เกลี้ยดาวิดว่า “ข้าพระองค์จะลุกขึ้นและจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังพระองค์ กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ดังนั้น เพื่อที่พวกเขาจะทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อที่พระองค์จะทรงครอบครองทุกอย่างตามขอบพระทัยของพระองค์” ดังนั้นดาวิดได้ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และอับเนอร์ได้จากไปโดยสันติ

²² แล้วเหล่าทหารของดาวิดและโยอาบได้กลับจากการไปปล้น และนำสิ่งของที่ยึดได้มากมายมาด้วยกับพวกเขา แต่อับเนอร์ไม่ได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว ดาวิดได้ทรงส่งเขากลับไปแล้ว และเขาก็จากไปโดยสันติ ²³ เมื่อโยอาบกับกองทัพลี้ภัยที่อยู่กับเขาได้มาถึง พวกเขาบอกโยอาบว่า “อับเนอร์บุตรชายของเนอร์ได้มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงส่งเขากลับไป และอับเนอร์ได้กลับไปด้วยสันติ” ²⁴ แล้วโยอาบได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และกล่าวว่า “พระองค์ทรงทำอะไรไปแล้ว? ดูเถิด อับเนอร์ได้มาเข้าเฝ้าพระองค์! ทำไมพระองค์จึงส่งเขาไปอย่างนี้ และเขาก็จากไปแล้ว?”

²⁵ พระองค์ไม่ทรงทราบหรือว่าอับเนอร์บุตรชายของเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงแผนการณ์ของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์กำลังทรงกระทำ?” ²⁶ เมื่อโยอาบเข้าเฝ้าดาวิดเสร็จแล้ว เขาส่งพวกผู้สื่อสารตามอับเนอร์ไป และพวกเขาได้นำอับเนอร์กลับมาจากบ่อน้ำแห่งสิราห์ แต่ดาวิดไม่ได้ทรงทราบเรื่องนี้ ²⁷ เมื่ออับเนอร์ได้กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบนำเขาหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับเขาตามลำพัง ที่นั่นเองโยอาบได้แทงท้องของเขาและฆ่าเขาตาย โยอาบได้แก้แค้นโลหิตของอาสาเอลน้องชายของเขา

²⁸ เมื่อดาวิดได้ทรงทราบถึงเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “ตัวเราและราชอาณาจักรของเรา ปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิรันดร์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรชายของเนอร์ ²⁹ ขอให้ความผิดของการตายของอับเนอร์ตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบิดาเขา ขออย่าให้คนที่มีแผลเย็บหรือโรคผิวหนัง หรือคนที่พิการและต้องเดินโดยใช้ไม้เท้า หรือถูกฆ่าด้วยดาบ หรือคนที่ขาดแขนขาดขาไปจากวงศานของโยอาบ” ³⁰ ดังนั้นโยอาบและอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเอลน้องชายของพวกเขาในการรบที่กิเบโอน

³¹ ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงฉีกเสื้อผ้าของพวกท่าน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้และจงไวทุกข์ต่อหน้าร่างของอับเนอร์” บัดนี้กษัตริย์ดาวิดได้เสด็จตามขบวนศพไป ³² พวกเขาจึงฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน กษัตริย์ทรงกันแสงและทรงร้อง

เสียงดังที่อุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เช่นเดียวกัน ³³ กษัตริย์ทรงคร่ำครวญถึงอับเนอร์และร้องเพลงว่า “ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนเขลา?

³⁴ มือของเจ้าก็ไม่ได้ถูกมัด เท้าของเจ้าก็ไม่ได้ติดโซ่ตรวน เหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าเหล่าบุตรชายของความไม่ยุติธรรม ดังนั้นเจ้าก็ได้ล้มลง" อีกครั้งหนึ่งที่ประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงเขา ³⁵ แล้วประชาชนทั้งปวงได้มาทูลดาวิดให้เสวยอาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษเราและทรงเพิ่มโทษนั้นด้วย ถ้าเราได้ลืมนอบน้อมปึงหรือสิ่งอื่นใดก่อนดวงอาทิตย์ตก” ³⁶ ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นการโศกเศร้าของดาวิดเช่นนั้นก็พอใจ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่กษัตริย์ได้ทรงกระทำก็สร้างความพอใจให้พวกเขา

³⁷ ดังนั้นประชาชนทั้งสิ้นและอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่า กษัตริย์ไม่ได้ทรงมีความปรารถนาในการฆ่าอับเนอร์บุตรชายของเนอร์ ³⁸ กษัตริย์ตรัสกับพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้าชายและคนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งได้ล้มลงในอิสราเอล? ³⁹ บัดนี้ เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ถึงแม้ว่าเราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว ผู้ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรชายของนางเศรุยาห์ก็แข็งกร้าวเกินไปสำหรับเรา ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบสนองผู้ทำชั่วโดยการลงโทษเขาตามความชั่ว ที่เขาสมควรได้รับเถิด”

Chapter 4

¹ เมื่ออิสโบเชกโอรสของซาอูลทรงทราบว่าอับเนอร์ได้สิ้นชีวิตที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็ท้อใจ ² บัดนี้โอรสของซาอูลได้มีผู้ชายสองคนเป็นหัวหน้าหน่วยทหาร ชื่อของเขาคือบาอานาห์ และอีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองคนเป็นบุตรชายของริมโมนชาวเมืองเบเอโรท คนเผ่าเบนยามิน (เพราะว่าเบเอโรทถูกนับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าเบนยามินด้วย ³ และชาวเบเอโรทได้หนีไปยังกัทกาอิม และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)

⁴ บัดนี้ โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อของเขานั่นเป็นชื่อย่อ เมื่อเด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ มีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากอิสราเอล พี่เลี้ยงจึงอุ้มเขาลุกขึ้นหนี แต่เมื่อเธอกำลังรีบหนีไปนั้น บุตรชายของโยนาธานได้ตกลงมา และกลายเป็นชื่อย่อ เขาชื่อเมฟีโบเชก ⁵ ดังนั้นบุตรชายทั้งสองของริมโมนชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้เดินทางในช่วงที่ร้อนของกลางวัน ไปถึงวังของอิสโบเชก ขณะที่พระองค์กำลังทรงพักในตอนเที่ยง ⁶ ผู้หญิงที่เฝ้ายามที่ประตูได้กลับขณะไฟร้อนข้าวสาลี และ เรคาบและบาอานาห์จึงเดินย่องเข้าไปอย่างเงียบๆ และผ่านเธอเข้าไปได้

⁷ ดังนั้น หลังจากที่พวกเขาทั้งสองได้เข้าไปในวังนั้น พวกเขาได้จูโจมพระองค์และฆ่าพระองค์ในขณะที่พระองค์กำลังทรงบรรทมหลับอยู่บนพระแท่นในห้องบรรทมของพระองค์ แล้วพวกเขาตัดพระเศียรของพระองค์และนำพระเศียรนั้นไป พวกเขาได้เดินทางไปตามถนนตลอดคืนจนถึงอาราบาห์ ⁸ พวกเขานำพระเศียรของอิสโบเชกไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน และพวกเขาทูลลเกตุรียว่า “ขอทรงทอดพระเนตรเถิด นี่คือพระเศียรของอิสโบเชกโอรสของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้ที่ต้องการพระชนม์ชีพของพระองค์ ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อซาอูลและพงศ์พันธุ์ของซาอูล” ⁹ ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์ผู้ชายของเขาบุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรท พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ทรงช่วยชีวิตของเราจากความทุกข์ยากทั้งมวลฉันนั้น

¹⁰ เมื่อมีผู้ใดบอกเราว่า ‘ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว’ และคิดว่าเขาเป็นผู้นำข่าวดีมา เราได้จับเขาและฆ่าเสียที่ศอกлак นั่นเป็นรางวัลที่เราให้แก่เขาสำหรับข่าวของเขานั้น ¹¹ ยิ่งกว่านั้นเท่าใด เมื่อเหล่าคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของเขานั้น ควรที่เราจะไม่เรียกเอาโลหิตของเขาจากมือของพวกเขา และขจัดพวกเขาเสียจากแผ่นดินหรือ?” ¹² แล้วดาวิดได้ทรงบัญชาพวกคนหนุ่ม และพวกเขาฆ่าพวกเขาทั้งสอง และตัดมือและตัดเท้าของพวกเขาออก และแขวนศพพวกเขาไว้ที่ข้างสระน้ำที่เมืองเฮโบรน แต่พวกเขานำพระเศียรของอิสโบเชกไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

Chapter 5

¹ แล้วอิสราเอลทุกเผ่าได้มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรน และกล่าวว่า “ดูเถิด พวกข้าพระองค์เป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์” ² ในอดีตเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อชาอูลทรงเป็นกษัตริย์เหนือเหล่าข้าพระองค์ คือเป็นพระองคนั้นแหละที่ทรงเป็นผู้นำกองทัพบองอิสราเอล พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะนำประชาชนอิสราเอลของเราอย่างดูแลแกะ และเจ้าจะเป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอล’” ³ ดังนั้นพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงทำพันธสัญญากับพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาจึงได้เจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

⁴ ดาวิดทรงมีพระชนมายุได้สามสิบพรรษาเมื่อทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ได้ทรงครองราชย์อยู่สี่สิบปี ⁵ ทรงครองราชย์เหนือยูดาห์ที่เมืองเฮโบรนเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มพระองค์ได้ทรงครองราชย์สามสิบสามปีเหนืออิสราเอลและยูดาห์ทั้งหมด ⁶ กษัตริย์และพวกคนของพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็ม ต่อสู้กับคนเยบูนพวกที่อาศัยในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้กล่าวกับดาวิดว่า “เจ้าจะไม่เข้ามาที่นี่ เว้นแต่ว่าคนตาบอดและคนง่อยจะหันหลังให้ ดาวิดไม่สามารถเข้ามาที่นี่ได้”

⁷ อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งของศิโยนได้ ซึ่งบัดนี้ก็คือนครของดาวิด ⁸ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า “ใครจะโจมตีคนเยบูน ก็ให้ผู้นั้นไปตามรางน้ำ ไปสู่ ‘คนง่อยและคนตาบอด’ ผู้เป็นพวกศัตรูของดาวิด” นั่นคือที่พวกเขาพูดว่า “อย่าให้ ‘คนตาบอดและคนง่อย’ เข้ามาในพระราชวัง” ⁹ ดังนั้น ดาวิดประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั่นว่านครของดาวิด พระองค์ทรงเสริมสร้างรอบเมืองจากด้านหน้าไปจนถึงข้างใน

¹⁰ ดาวิดทรงมีพลังเข้มแข็งมากขึ้น เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งจอมทัพได้สถิตกับพระองค์ ¹¹ แล้วอิสราเอลกษัตริย์เมืองไทร-ทรงส่งพวกผู้สื่อสารมาหาดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้ และพวกช่างก่อสร้าง พวกเขาสร้างวังสำหรับดาวิด ¹² ดาวิดทรงทราบว่า พระยาห์เวห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

¹³ ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรนและเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม ดาวิดทรงมีเหล่านางสนมและพวกมเหสีในเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และมีราชโอรสและราชธิดาประสูติให้แก่พระองค์อีก ¹⁴ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อราชโอรสของพระองค์ที่ประสูติในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โซบับ นารัน ชาโลมอน ¹⁵ อินฮาร์ เอลิซูอา เนเฟก ยาเฟย

¹⁶ เอลิซามา เอลิยาดา และเอลิเฟเลก ¹⁷ บัดนี้ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยืนยันว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล พวกเขาทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงทราบเรื่องนี้และลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง ¹⁸ บัดนี้ คนฟีลิสเตียได้มาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม

¹⁹ แล้วดาวิดทูลขอการทรงช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พระองค์ได้กล่าวว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือไม่? พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือพวกเขาหรือไม่?” พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงออกไปสู้รบ เพราะแน่นอนเราจะมอบชัยชนะให้แก่เจ้าเหนือพวกฟีลิสเตีย” ²⁰ ดังนั้น ดาวิดจึงทรงโจมตีที่ บาอัลเป-ราซิม และที่นั่นเองพระองค์ทรงชนะพวกเขา พระองค์ได้ตรัสว่า “พระยาห์เวห์ทรงทะลวงเหล่าข้าศึกของข้าพระองค์ต่อหน้าข้าพระองค์ดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส” ดังนั้น ชื่อของสถานที่นั้นจึงได้เปลี่ยนเป็น บาอัลเป-ราซิม ²¹ คนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น และดาวิดกับคนของพระองค์ก็ขนเอาไปเสีย

²² แล้วคนฟีลิสเตียได้ยกขึ้นมาอีก และขยายแนวอีกครั้งในหุบเขาเรฟาอิม ²³ ดังนั้นดาวิดทรงเสาะแสวงหาการทรงช่วยจากพระยาห์เวห์ อีกครั้ง และพระยาห์เวห์ตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าอย่าขึ้นไปโจมตีด้านหน้าของพวกเขา แต่จงอ้อมไปข้างหลังของพวกเขา และเข้าถึงพวกเขาตรงหน้าหมู่ตึนยาง” ²⁴ เมื่อเจ้าได้ยิงเสียงขบจนทัพในสายลมพัดผ่านยอดของตึนยาง แล้วจงรุกเข้าไปด้วยกองกำลัง จงกระทำอย่างนี้เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จไปข้างหน้าเจ้า เพื่อโจมตีกองทัพบองคนฟีลิสเตีย” ²⁵ ดังนั้นดาวิดได้ทรงทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ พระองค์ทรงสังหารคนฟีลิสเตียจากเกบาตลอดทางมาจนถึงเกเซอร์

Chapter 6

¹ บัดนี้ ดาวิดทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เลือกสรรแล้วทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน ² ดาวิดจึงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นของพระองค์ที่อยู่กับพระองค์ที่ได้มาจากบาอาลาห์ในยูดาห์ เพื่อนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งได้เรียกตามพระนาม คือพระนามของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือพวกเรuben ³ พวกเขาเอาเกวียนเล่มใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้า พวกเขาได้นำออกมาจากบ้านของอาบีนาดันซึ่งอยู่บนเนินเขา อูซซาห์และอาหิโยพวกบุตรชายของเขาจึงขับเกวียนเล่มใหม่นั้น

⁴ พวกเขาพาเกวียนที่ได้บรรทุกหีบของพระเจ้าออกจากบ้านของอาบีนาดันซึ่งอยู่บนเนินเขา อาหิโยได้เดินข้างหน้าหีบนั้น ⁵ แล้วดาวิดและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลได้เริ่มสนุกสนานกันเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เฉลิมฉลองกันด้วยเครื่องดนตรีไม้ ด้วยพิณ ด้วยพิณใหญ่ ด้วยรำมะนา ด้วยกรับ และด้วยฉาบ ⁶ เมื่อพวกเขามาถึงลานนวดข้าวของนาโคน เหล่าโคนั้นก็สะดุด และอูซซาห์จึงเหยียดมือของเขาส่งออกไปจับหีบของพระเจ้าไว้ และเขาได้คว้าทั้งหีบไว้

⁷ แล้วพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออูซซาห์ พระเจ้าได้ทรงประหารเขาที่นั่นเพราะความผิดของเขา อูซซาห์ได้ตายที่ข้างหีบของพระเจ้า ⁸ ดาวิดจึงกริ้วเพราะพระยาห์เวห์ทรงประหารอูซซาห์ และพระองค์ทรงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอูซซาห์ สถานที่นั้นได้ชื่อว่าเปเรศอูซซาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ⁹ ในวันนั้นดาวิดทรงกลัวพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสว่า “หีบของพระยาห์เวห์จะมาถึงข้าพระองค์ได้อย่างไรกัน?”

¹⁰ ดังนั้นดาวิดจึงไม่ทรงยอมนำหีบของพระยาห์เวห์เข้าไปกับพระองค์ในนครของดาวิด แต่พระองค์ทรงให้เสี้ยวไปที่บ้านของโอบเอดเอโดมชาวกัทแทน ¹¹ หีบของพระยาห์เวห์อยู่ที่บ้านของโอบเอดเอโดมชาวกัทเป็นเวลาสามเดือน ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงอวยพรเขาและครอบครัวของเขาทุกคน ¹² มีคนไปทูลกษัตริย์ดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ทรงอวยพรครอบครัวของโอบเอดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า” ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปนำหีบของพระเจ้าจากบ้านของโอบเอดเอโดมถึงนครของดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี

¹³ เมื่อพวกเขาเหล่านั้นที่กำลังหามหีบของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว พระองค์ทรงถวายโคตัวหนึ่งกับลูกโคอ้วนตัวหนึ่ง ¹⁴ ดาวิดทรงเต็นรำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ด้วยสดกำลังของพระองค์ พระองค์ทรงสวมเพียงเสื้อเอโฟดผ้าป่านเท่านั้น ¹⁵ ดังนั้นดาวิดและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอล ได้นำหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นมา ด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงแตรทั้งหลาย

¹⁶ บัดนี้ ขณะที่หีบของพระยาห์เวห์เข้ามาถึงนครของดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลได้มองออกไปที่หน้าต่าง นางทรงเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงกำลังกระโดดและทรงกำลังเต้นรำเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วนางดูหมิ่นดาวิดในใจ ¹⁷ พวกเขาพาหีบของพระยาห์เวห์เข้ามาตั้งไว้ในที่กำหนด ตรงกลางเต็นท์ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ แล้วดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁸ เมื่อดาวิดทรงเสร็จสิ้นการถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาแล้ว พระองค์ก็ทรงอวยพรประชาชนในพระนามของพระยาห์เวห์จอมทัพ

¹⁹ แล้วพระองค์ทรงแจกขนมปังให้แก่ประชาชนทุกคน คือประชาชนอิสราเอลทั้งปวงทั้งผู้ชายและผู้หญิง ได้แก่ชนมบึงคนละก้อน เนื้อหนึ่งส่วน และขนมปังลูกเกดคนละก้อน แล้วประชาชนทั้งปวงต่างก็กลับไปยังบ้านของตน ²⁰ แล้วดาวิดทรงกลับไปอวยพรแก่ราชตระกูลของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลออกมาพบดาวิดและทูลว่า “วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เกียรติยศนักหนาทีเดียวเลย ทรงทอดฉลองพระองค์วันนี้ต่อหน้าพวกสาวใช้ของเหล่าข้าราชการของพระองค์ อย่างกับไพร่คนหนึ่งแก่ผ้าใริยางอาย!” ²¹ ดาวิดทรงกล่าวตอบมีคาลว่า “เรากระทำสิ่งนั้นเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ผู้ได้ทรงเลือกเราไว้เหนือเสด็จพ่อของเจ้า และเหนือราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ได้ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นผู้นำเหนือประชาชนของพระยาห์เวห์เหนืออิสราเอล เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เราจึงจะเปรมปรีดี!

²² เราจะยอมถูกดูหมิ่นยิ่งกว่านี้ และเราจะเป็นคนต่ำต้อยในสายตาเรา แต่พวกสาวใช้ที่เจ้าได้พูดถึงนั้น สำหรับพวกเขา เราจะเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติ” ²³ ดังนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลจึงไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพของนาง

Chapter 7

¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น หลังจากที่กษัตริย์ประทับในวังของพระองค์ และหลังจากที่พระยาห์เวห์ทรงให้พระองค์พักสงบจากเหล่าศัตรูรอบด้านของพระองค์ ² กษัตริย์ได้ตรัสกับนาธานผู้เผยพระวจนะว่า “จงดูเถิด เราอยู่ในวังที่ทำด้วยไม้สนซีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าทรงอยู่ในเตียน” ³ แล้วนาธานก็ทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงทำทุกสิ่งตามพระทัยของพระองค์เพราะพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับพระองค์”

⁴ แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนาธานว่า ⁵ “จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศน์ให้เราอยู่หรือ? ⁶ เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศน์นับแต่วันที่เรานำพงศ์พันธุ์อิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ แต่เราเองก็ไปกับเตียนและกับพลับพลา

⁷ ในที่ต่างๆ ที่เราไปกับประชาชนอิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดสัพคัมกับผู้นำคนไหนของชนอิสราเอล ผู้ที่เราแต่งตั้งให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเราไหมว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่สร้างนิเวศน์ไม้สนซีดาร์ให้เรา?”” ⁸ ฉะนั้น บัดนี้ จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า “นี่คือที่พระยาห์เวห์จอมทัพล้ำตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นผู้นำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁹ เราอยู่กับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป เราได้กำจัดศัตรูของเจ้าทั้งหมดให้พินาศไป และเราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงโด่งดัง เช่นเดียวกับชื่อเสียงของพวกผู้ยิ่งใหญ่ในโลก

¹⁰ เราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะก่อตั้งพวกเขาไว้ เพื่อพวกเขาจะอยู่ในที่ของพวกเขาเองและไม่ถูกรบกวนอีกต่อไป พวกประชาชนของธรรมจะไม่ข่มเหงพวกเขาอีกดังที่พวกเขาได้กระทำในเวลาที่ผ่านมา ¹¹ ดังที่พวกเขากระทำตั้งแต่สมัยเมื่อเราบัญชาให้พวกผู้วินิจฉัยทำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา บัดนี้ เราจะให้เจ้าหยุดพักสงบจากบรรดาศัตรูของเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น เราเอง พระยาห์เวห์ประกาศกับพวกเขาว่าเราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า ¹² เมื่อวันของเจ้าครบบริบูรณ์แล้ว และเจ้าจะกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกพงศ์พันธุ์ของเจ้าคนหนึ่งสืบต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา

¹³ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศน์เพื่อบ้านของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ¹⁴ เราจะเป็นบิดาเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา ถ้าเขาทำบาป เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์และ ด้วยการเขียนอย่างบุตรของมนุษย์ทั้งหลาย ¹⁵ แต่พันธสัญญาความสัตย์ซื่อมั่นคงของเราจะไม่ละไปจากเขา ดังที่เราได้ถอดออกจากซาอูล ผู้ซึ่งเราได้ถอดออกต่อหน้าเจ้า

¹⁶ ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะตั้งมั่นอยู่ต่อหน้าเจ้านิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะมั่นคงนิรันดร์” ¹⁷ นาธานได้ทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและเขาทูลดาวิดตามนิมิตนี้ทั้งหมด ¹⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จไปประทับเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เป็นใครเล่าและพงศ์พันธุ์ของข้าพระองค์เป็นใคร พระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาถึงจุดนี้?

¹⁹ บัดนี้สิ่งนี้ก็ยังเป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคต และให้ข้าพระองค์ได้รับทราบถึงชนในรุ่นต่อไปในอนาคต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ²⁰ ข้าพระองค์ ดาวิดจะทูลสิ่งใดอีกต่อพระองค์ได้อีกเล่า? พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ เพื่อเห็นแก่พระดำรัสของพระองค์และเพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น และทรงเปิดเผยให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

²² ฉะนั้น พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครเสมอเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามที่หูของพวกข้าพระองค์ได้ยินมา ²³ ชนชาติใดจะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ชนชาติเดียวในโลกที่พระองค์ พระเจ้าเสด็จไป และทรงช่วยกู้ให้เป็นประชาชนของพระองค์? เพื่อให้พระนามของพระองค์รับเกียรติ เพื่อทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่และพระกรณียกิจที่น่าอัศจรรย์สำหรับแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ได้ทรงขับไล่ชนชาติต่างๆ และบรรดาพระต่างๆ ของพวกเขาให้พินาศไปประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงช่วยกู้ออกจากอียิปต์ ²⁴ พระองค์ทรงตั้งอิสราเอลประชาชนของพระองค์ให้เป็นประชาชนของพระองค์ตลอดนิรันดร์ และพระองค์เองพระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา

²⁵ บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขานั้นมั่นคงอยู่เป็นนิตย์ ขอทรงทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ²⁶ ขอพระนามของพระองค์ยิ่งใหญ่ตลอดนิรันดร์ เพื่อประชาชนจะกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพล้ำทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล’ ขณะที่ราชวงศ์ดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์จะตั้งมั่นคงอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ²⁷ เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์จอมทัพล้ำ พระเจ้าของอิสราเอล ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่าพระองค์จะสร้างราชวงศ์ให้เขา นั้นเป็นเหตุว่า ข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์จึงมีใจล้าอาลัยฐานต่อพระองค์

²⁸ บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระดำรัสของพระองค์ทรงวางใจได้ และพระองค์ทรงกระทำสัญญาที่ดีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁹ ฉะนั้น บัดนี้ ขอทรงอวยพรราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ เพราะข้าแต่พระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับพระพรเป็นนิตย์”

Chapter 8

- ¹ ต่อมาเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามพวกเขา ดังนั้นดาวิดจึงทรงยึดเมืองกัทและหมู่บ้านต่างๆ จากการควบคุมของคนฟีลิสเตีย ² แล้วพระองค์ได้ทรงปราบปรามคนโมอับและทรงประณามคนของพวกเขาดูแลโดยให้พวกเขาเป็นแคว ให้เป็นแควโดยให้พวกเขานอนลงที่พื้นดิน พระองค์ทรงประณามให้ประหารชีวิตสองแคว และอีกแควหนึ่งที่ทรงให้ไว้ชีวิต ดังนั้นคนโมอับก็ได้กลายเป็นข้ารับใช้ของดาวิด และเริ่มนำเครื่องบรรณาการมาถวายพระองค์ ³ แล้วดาวิดทรงโจมตีอาดัดเอเซอร์บุตรชายของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาร์ ที่กษัตริย์อาดัดเอเซอร์เสด็จไปพัวอำนาจของพระองค์ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส
- ⁴ ดาวิดทรงยึดรถม้าศึก 1,700 คัน และทหารราบสองหมื่นคนจากเขา ดาวิดทรงตัดเอ็นขาม้ารถศึกทั้งหมด แต่ได้เหลือไว้ให้พอแค่รถม้าศึกหนึ่งร้อยคัน ⁵ เมื่อคนอาร์ม ชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยอาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบาร์ ดาวิดทรงประหารคนอาร์มเสียสองหมื่นสองพันคน ⁶ แล้วดาวิดได้ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ไว้ท่ามกลางคนอาร์มเมืองดามัสกัส และคนอาร์มได้เป็นข้ารับใช้ของพระองค์ และพวกเขานำเครื่องบรรณาการมาถวาย พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดในทุกแห่งที่ดาวิดเสด็จไป
- ⁷ ดาวิดทรงยึดพวกไล่กองคำที่ทหารของอาดัดเอเซอร์ถือกัน และทรงนำไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁸ จากเมืองเบทาห์และเมืองเบโรธัย เมืองต่างๆของอาดัดเอเซอร์ กษัตริย์ดาวิดทรงยึดกองสัมฤทธิ์จำนวนมาก ⁹ เมื่อโทกิมกษัตริย์เมืองฮามัททรงทราบว่า ดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของอาดัดเอเซอร์
- ¹⁰ โทกิมก็ทรงส่งอาโดรัมพระโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด เพื่อถวายค่านับและถวายพระพรพระองค์ที่ดาวิดทรงรบกับอาดัดเอเซอร์และปราบปรามเขาลงได้ และเพราะว่าอาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิ อาโดรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวายพระองค์ด้วย ¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงมอบถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเงินและทองคำจากประชาชนที่ทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงรับชัยชนะ ¹² นับตั้งแต่อาร์ม โมอับ พวกประชาชนของอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลข และจากของทั้งหมดที่ยึดมาจากอาดัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์แห่งเมืองโศบาร์
- ¹³ พระนามของดาวิดได้เลื่องลือไปเมื่อพระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือพวกอาร์มในหุบเขาแห่งเกลลือ ที่มีทหารจำนวนถึงหนึ่งหมื่นแปดพันคน ¹⁴ พระองค์ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ตลอดทั่วเมืองเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นก็เป็นข้ารับใช้ของดาวิด พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะให้แก่ดาวิดในทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป ¹⁵ ดาวิดจึงทรงปกครองอิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น
- ¹⁶ โยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์ได้เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟบุตรชายของอาหิซูดได้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้จัดบันทึก ¹⁷ ศาโดบุตรชายของอาหิภูบ และอาหิเมเลคบุตรชายของอาบียาธาไรได้เป็นปุโรหิต และเสโรยาห์ได้เป็นอาลักษณ์ ¹⁸ เบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้เป็นผู้บังคับบัญชาคนเคเรธและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดก็ได้เป็นบรรดาหัวหน้าที่ปรึกษาของกษัตริย์

Chapter 9

¹ ดาวิดได้ตรัสว่า “ยังมีพงศ์พันธุ์ของซาอูลเหลืออยู่เพื่อที่เราจะแสดงความรักมั่นคงแก่ผู้เป็นโยนารานหรือไม่?” ² มีคนรับใช้ในพงศ์พันธุ์ซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา และพวกเขาได้เรียกเขาให้มาเฝ้าดาวิด กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าคือศิบาหรือไม่?” เขาทูลตอบว่า “ใช่ ข้าพระองค์คือผู้รับใช้ของพระองค์” ³ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในพงศ์พันธุ์ซาอูลเหลืออยู่แล้วหรือ ผู้ที่เราจะแสดงความรักมั่นคงของพระเจ้าต่อเขา?” ศิบาทูลกษัตริย์ว่า “โยนารานยังทรงมีราชโอรสเหลืออยู่พระองค์หนึ่ง แก้วของเขาคือการ”

⁴ กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหนหรือ?” ศิบาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิดพระเจ้าข้า เขาอยู่ในบ้านของมาคีร์บุตรชายของอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์” ⁵ แล้วกษัตริย์ดาวิดได้ทรงส่งคนไปนำเขามาจากบ้านของมาคีร์บุตรชายของอัมมีเอล ที่โลเดบาร์ ⁶ ดังนั้นฟีโบเชกโอรสของโยนารานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและคุกเข่าลงหน้าลงกับพื้นเพื่อคารวะแด่ดาวิด ดาวิดตรัสว่า “เมฟีโบเชกหรือไม่?” เขาทูลตอบว่า “ดูเถิดพระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์”

⁷ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะแสดงความรักมั่นคงต่อเจ้าแน่นอน เพื่อเห็นแก่โยนารานราชบิดาของเจ้า และเราจะคืนที่ดินทั้งหมดของซาอูลปู่ของเจ้าแก่เจ้า และเจ้าจะรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป” ⁸ เมฟีโบเชกได้คุกเข่าลงคำนับและทูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นใครเล่า ซึ่งพระองค์จะทรงทอดพระเนตรด้วยความชื่นชมกับสุนัขที่ตายแล้วอย่างข้าพระองค์นี้?” ⁹ แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบาคนรับใช้ของซาอูล และตรัสกับเขาว่า “สิ่งของทั้งสิ้นที่เป็นของซาอูลและของพงศ์พันธุ์ของพระองค์ เราได้มอบให้แก่หลานเจ้านายของเจ้าแล้ว

¹⁰ ตัวเจ้าและบรรดาบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนรับใช้ของเจ้าจะต้องทำไร่นาให้เขา และเจ้าจะต้องเก็บเกี่ยวผลนั้นมาเพื่อโอรสแห่งเจ้านายเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน สำหรับเมฟีโบเชกหลานเจ้านายของเจ้านั้น จะต้องรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป” บัดนี้ศิบามีบุตรชายสิบห้าคนและคนรับใช้ยี่สิบคน ¹¹ แล้วศิบาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์จะทำทุกสิ่งที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงมีพระบัญชาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์” กษัตริย์ตรัสต่อไปอีกว่า “สำหรับเมฟีโบเชก เขาจะรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา เช่นเดียวกับโอรสของกษัตริย์องค์หนึ่ง” ¹² เมฟีโบเชกมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของศิบาจึงได้เป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเชก ¹³ ดังนั้นเมฟีโบเชกจึงอาศัยในเยรูซาเล็ม และเขารับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ แม้ว่าแก้วทั้งสองของเขาจะพิการ

Chapter 10

¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์แห่งคนอัมโมไนได้เสด็จสวรรคต และแล้วฮานูนโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ ² ดาวิดจึงตรัสว่า “เราจะแสดงน้ำใจต่อฮานูนโอรสของนาหาซ ดังที่พระบิดาของเขาทรงแสดงความกรุณาต่อเรา” ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปปลอบโยนฮานูน เกี่ยวกับเรื่องพระบิดาของเขา พวกคนรับใช้ของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของประชาชนอัมโมไน ³ แต่พวกผู้นำของคนอัมโมไนได้ทูลฮานูนเจ้านายของพวกเขาว่า “พระองค์ทรงคิดว่าดาวิดทรงให้เกียรติพระบิดาของพระองค์จริงๆ หรือ ที่เขาส่งพวกคนเหล่านั้นมาเพื่อทรงปลอบโยนพระองค์? ดาวิดไม่ได้ส่งพวกข้าราชการของเขามาหาพระองค์เพื่อตรวจเมือง เพื่อสอดแนม และเพื่อจะคว้าเมืองนี้หรือ?”

⁴ ดังนั้นฮานูนจึงจับพวกคนรับใช้ของดาวิดมาโดนเคราออกเสียครึ่งหนึ่ง และตัดเครื่องแต่งกายพวกเขาออกจนถึงสะโพกของพวกเขา และปล่อยไป ⁵ เมื่อพวกเขาทูลเรื่องนี้ให้ดาวิดทรงทราบ พระองค์ก็ส่งคนไปพบพวกเขาเหล่านั้น เพราะว่าพวกเขาได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า “จงพักที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของพวกเขาได้ขึ้นแล้ว จึงค่อยกลับมา” ⁶ เมื่อประชาชนอัมโมไนเห็นว่า พวกเขาเป็นที่เกลียดชังของดาวิด ประชาชนอัมโมไนจึงส่งผู้สื่อสารไปแจ้งคนอารัมมาจากเมืองเบรเธโอบ และโศบห์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน และกษัตริย์เมืองมาอาคห์ พร้อมด้วยกำลังคนหนึ่งพันคน และกำลังคนเมืองโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน

⁷ เมื่อดาวิดทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงส่งโยอาบและกองทัพลำบากทั้งหมดไป ⁸ พวกคนอัมโมไนก็ยกทัพออกมาและจัดแนวรบไว้ที่ทางเข้าประตูเมืองของพวกเขา ขณะที่คนอารัมจากเมืองโศบห์และจากเมืองเบรเธโอบ และชาวเมืองโทบและชาวเมืองมาอาคห์ อยู่ที่พื้นที่โล่งเฉพาะพวกเขา ⁹ เมื่อโยอาบเห็นว่า การสู้รบนั้นขนานเขายู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง เขาจึงเลือกจากคนอิสราเอลทั้งหมดที่เก่งในการรบและจัดพวกเขาไว้แล้วเพื่อต่อสู้คนอารัม

¹⁰ สำหรับพวกทหารที่เหลืออยู่ในกองทัพ เขาจัดไว้ให้อยู่ในบังคับบัญชาของอาบิซัยน้องชายของเขาเอง และเขาได้จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับกองทัพของคนอัมโมไน ¹¹ โยอาบได้กล่าวว่า “อาบิซัยถ้ากำลังคนอารัมแข็งแกร่งกว่ากำลังของเรา ก็ให้เขาไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมไนแข็งแกร่งกว่ากำลังของเรา เราจะมาช่วยเขา” ¹² จงเข้มแข็งไว้ และจงให้เราแสดงความกล้าหาญทำตนให้เข้มแข็งเพื่อประชาชนของเรา และเพื่อบรรดาเมืองต่างๆ ของพระเจ้าของเรา เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงทำตามที่เราที่พระองค์ทรงเห็นชอบตามพระประสงค์ของพระองค์”

¹³ ดังนั้น โยอาบกับพวกทหารของกองทัพของเขาได้บุกเข้าไปสู้รบกับคนอารัมที่ถูกกดขี่ให้หนีไปต่อหน้ากองทัพของอิสราเอล ¹⁴ เมื่อกองทัพของคนอัมโมไนได้เห็นว่าคนอารัมหนีไปแล้ว พวกเขาก็หนีไปจากอาบิซัยด้วย และกลับเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบจึงกลับจากการสู้รบกับประชาชนอัมโมไนและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁵ เมื่อคนอารัมได้เห็นว่า พวกเขาได้พ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงรวมตัวเข้าด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง

¹⁶ แล้วฮาดัดเอเซอร์ส่งคนไปนำกองทหารอารัมจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส พวกเขาได้มายังตำบลเฮลาม โดยมีโซบัคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์นำหน้าพวกเขา ¹⁷ เมื่อมีผู้ทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และมาถึงเฮลาม คนอารัมได้จัดแนวรบของพวกเขาเข้าต่อสู้ดาวิดและสู้รบกับพระองค์ ¹⁸ คนอารัมหนีไปจากคนอิสราเอล ดาวิดทรงประหารคนอารัมซึ่งเป็นทหารรถม้าศึก เจ็ดร้อยคน และทหารม้าสี่หมื่นคน และโซบัคแม่ทัพของพวกเขาได้รับบาดเจ็บและตายที่นั่น ¹⁹ เมื่อบรรดากษัตริย์พวกผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่า พวกเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล พวกเขาได้ทำสัญญายอมสงบศึกกับอิสราเอล และยอมรับใช้พวกเขา ดังนั้นคนอารัมจึงกลัวที่จะช่วยประชาชนของคนอัมโมไนอีกต่อไป

Chapter 11

- ¹ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ ในเวลาที่บรรดาภคัตริย์โดยปกติก็ทรงออกไปรบ ที่ดาวิดทรงส่งโยอาบพร้อมกับพวกทหาร และกองทัพอของอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาไปทำลายกองทัพของคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่กรุงเยรูซาเล็ม ² ดังนั้นมันเกิดขึ้นในเวลาเย็นวันหนึ่ง เมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่นของพระองค์ และเดินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวังของพระองค์ จากนั้นพระองค์ทอดพระเนตรผู้หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ และผู้หญิงคนนั้นสวยงามน่าดูมาก ³ ดังนั้นดาวิดทรงส่งคนไปและถามคนทั้งหลายที่รู้เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น บางคนทูลว่า “ผู้หญิงนี้คือบัทเชบา บุตรีของเอลีอัม และนางเป็นภรรยาของอุรียาห์คนฮิตไทต์ไม่ใช่หรือ?”
- ⁴ ดาวิดจึงส่งพวกผู้สื่อสารไป และได้ให้นางมา นางมาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ได้ทรงหลับนอนกับนาง (เพราะว่านางชำระตัวจากมลทินของนางแล้ว) แล้วนางก็กลับไปบ้านของนาง ⁵ ผู้หญิงนั้นได้ตั้งครรภ์ และนางจึงส่งคนไปและทูลดาวิด นางได้ทูลว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว” ⁶ ดาวิดส่งคนไปหาโยอาบบอกว่า “จงส่งอุรียาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” ดังนั้นโยอาบจึงส่งอุรียาห์ไปให้ดาวิด
- ⁷ เมื่ออุรียาห์มาเฝ้าพระองค์ ดาวิดได้รับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง กองทัพเป็นอย่างไรบ้าง และสงครามเป็นอย่างไรบ้าง ⁸ ดาวิดรับสั่งกับอุรียาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และให้ล้างเท้าของเจ้าเสีย” ดังนั้นอุรียาห์ก็ออกไปจากพระราชวังของภคัตริย์ และภคัตริย์ส่งของประทานไปให้อุรียาห์หลังจากที่เขาจากไปแล้ว ⁹ แต่อุรียาห์นอนที่ประตูพระราชวังของภคัตริย์ พร้อมกับหาตเล็ดทั้งหมดของนายของเขา และเขาไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา
- ¹⁰ เมื่อพวกเขาทูลดาวิดว่า “อุรียาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขา” ดาวิดได้รับสั่งแก่อุรียาห์ว่า “เจ้าเดินทางมาไม่ใช่หรือ? ทำไมเจ้าไม่ลงไปบ้านของเจ้า?” ¹¹ อุรียาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลและยูดาห์อยู่ในเต็นท์ และโยอาบนายของข้าพระองค์ กับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของข้าพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นที่โล่ง แล้วข้าพระองค์เองจะไปที่บ้านของข้าพระองค์เพื่อกิน ดื่มและนอนกับภรรยาของข้าพระองค์ได้อย่างไร? พระองค์ทรงพระชนมอยู่เนิ่นนาน ข้าพระองค์จะไม่ทำอย่างนี้เลย” ¹² ดังนั้นดาวิดจึงรับสั่งแก่อุรียาห์ว่า “วันนี้ก็ให้ค้างเสียที่นี่เถิด และพรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” ดังนั้นอุรียาห์จึงค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและวันต่อมา
- ¹³ เมื่อดาวิดได้ทรงเรียกเขามา เขาก็ได้มารับประทานและดื่มเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดาวิดทรงทำให้เขามึนเมา ในตอนเย็นอุรียาห์ก็ได้ออกไปนอนในที่นอนกับพวกข้าราชการของเจ้านายของเขา เขาไม่ได้ลงไปบ้านของเขา ¹⁴ ดังนั้นพอรุ่งเช้าดาวิดทรงเขียนพระราชสาส์ถึงโยอาบ และส่งไปกับมืออุรียาห์ ¹⁵ ดาวิดทรงเขียนในพระราชสาส์นั้นว่า “จงตั้งอุรียาห์ให้อยู่แนวหน้าของการรบที่ดุเดือดที่สุด แล้วให้พวกเจ้าถอยไปจากเขา เพื่อให้เขาถูกตีและถูกฆ่าตาย”
- ¹⁶ ดังนั้นขณะที่โยอาบเฝ้าล้อมเมืองอยู่ เขาก็กำหนดให้อุรียาห์ไปที่ที่เขาได้ทราบว่ามีพวกทหารของพวกศัตรูที่เข้มแข็งที่สุดที่กำลังสู้รบอยู่ ¹⁷ เมื่อคนของเมืองนั้นออกมาสู้รบกับกองทัพของโยอาบ มีทหารบางคนของดาวิดล้มตาย และอุรียาห์คนฮิตไทต์ก็ถูกฆ่าตายที่นั่นด้วย ¹⁸ เมื่อโยอาบส่งถ้อยคำไปทูลดาวิดเรื่องการรบทั้งสิ้นให้ทรงทราบเกี่ยวกับสงคราม
- ¹⁹ เขาได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เมื่อเจ้าทูลเรื่องราวการรบทั้งสิ้นต่อภคัตริย์เสร็จแล้ว ²⁰ อาจจะเกิดขึ้นได้ว่าภคัตริย์ก็รู้ขึ้นมาและพระองค์ตรัสถามเจ้าว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าสู้รบใกล้เมืองนั้น? พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกเราจะต้องจากกำแพง?’ ²¹ ใครฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรูเบเชก? ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ทุ่มเขาจากกำแพงเมือง ดังนั้นเขาได้ตายที่เมืองเรเบเศหรือ? ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าไปใกล้กำแพง?’ แล้วให้เจ้าทูลว่า ‘อุรียาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ได้ตายด้วย’”
- ²² ดังนั้นผู้สื่อสารได้จากไป เขามาเฝ้าดาวิดและทูลพระองค์ให้ทรงทราบทุกอย่างตามที่โยอาบได้สั่งเขามา ²³ แล้วผู้สื่อสารนั้นได้ทูลดาวิดว่า “พวกศัตรูมีกำลังเหนือเราในตอนแรก พวกเขาได้ออกมาสู้กับเราที่กลางทุ่งนา แต่เราไล่พวกเขาให้กลับไปถึงทางเข้าประตูเมือง” ²⁴ แล้วพลรบของพวกเขาก็ได้ยิงเหล่าทหารของพระองค์จากกำแพง และทหารของภคัตริย์บางคนได้เสียชีวิต และอุรียาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เสียชีวิตด้วย”
- ²⁵ แล้วดาวิดรับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า “จงกล่าวกับโยอาบว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้เจ้าทุกข์ใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่ว่าคนนั้นหรือคนนี่ จงสู้รบให้เข้มแข็งและให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นเพื่อต่อสู้เมืองนั้น และทำลายเสียให้ได้’ และให้กำลังใจเขา” ²⁶ ดังนั้นเมื่อภรรยาของอุรียาห์ทราบข่าวว่า อุรียาห์สามีของนางเสียชีวิตแล้ว นางก็ได้คร่ำครวญอย่างหนักเรื่องสามีของนาง ²⁷ เมื่อการไวทุกข์ของนางได้ผ่านไปแล้ว ดาวิดส่งคนไปให้นางมาที่พระราชวังของพระองค์ และนางได้เป็นมเหสีของพระองค์ และประสูติโอรสสองคนให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดได้ทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์

Chapter 12

¹ แล้วพระยาห์เวห์ทรงใช้นาธันไปหาดาวิด นาธันได้ไปเข้าเฝ้าและทูลพระองค์ว่า "ยังมีผู้ชายสองคน อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่งมั่งมี และอีกคนหนึ่งยากจน ² ผู้ชายคนมั่งมีนั้นมีแพะ แกะ และโคมากมาย ³ แต่ผู้ชายคนยากจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่ลูกแกะตัวเมียตัวเล็กๆ ตัวเดียว ที่ได้เขาซื้อมา และเลี้ยงไว้ และเติบโตขึ้นมากับเขาและบรรดาบุตรทั้งหลายของเขา ลูกแกะนั้นกินอาหารร่วมกับเขาด้วย และได้ดื่มจากถ้วยเดียวกับเขา และมันได้นอนในอ้อมแขนของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา

⁴ วันหนึ่งมีแขกคนหนึ่งได้เดินทางมาหาคนมั่งมี แต่คนมั่งมีไม่เต็มใจที่จะเอาสัตว์จากฝูงวัวและแกะของเขามาทำอาหารสำหรับเลี้ยงแขก เขาจึงเอาลูกแกะตัวเมียของคนจนนั้นและเตรียมเป็นอาหารให้แก่แขกของเขา ⁵ ดาวิดได้กริ้วผู้ชายที่มั่งมีคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายคนที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย ⁶ เขาจะต้องชดใช้คืนลูกแกะให้สี่เท่าเพราะเขากำทำสิ่งนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีความเมตตาต่อผู้ชายที่ยากจน"

⁷ นาธันจึงทูลดาวิดว่า "พระองค์นั่นแหละคือผู้ชายคนนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า 'เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของชาอูล ⁸ เราได้มอบราชวงศ์เจ้านายของเจ้าให้เจ้า และได้มอบเหล่ามเหสีของเจ้านายของเจ้าไว้ในอ้อมแขนของเจ้า เราได้มอบวงศวานของอิสราเอลและยูดาห์ให้แก่เจ้าด้วยเช่นกัน แต่ถ้าเจ้านี้ยังไม่พอใจเกินไป เราจะเพิ่มให้มากมายกว่านี้ ⁹ ดังนั้นทำไมเจ้าถึงได้ดูหมิ่นพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์? เจ้าประหารอุริยาห์คนฮิตไทต์ด้วยดาบ และเอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของเจ้า เจ้าฆ่าเขาเสียด้วยดาบของกองทัพของคนอัมโมน

¹⁰ ดังนั้น บัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาไศไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา และเอาภรรยาของอุริยาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า' ¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'นี่แหละ เราจะให้เหตุร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า จากครอบครัวของเจ้าเอง ต่อหน้าต่อตาเจ้า เราจะเอาบรรดาภรรยาของเจ้าไปให้เพื่อนของเจ้า และเขาจะนอนร่วมกับบรรดาภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย ¹² เพราะเจ้าได้ทำบาปของเจ้านั้นอย่างลับๆ แต่เราจะทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอล ทั้งสิ้นอย่างเปิดเผย"

¹³ แล้วดาวิดจึงตรัสกับนาธันว่า "เราได้กระทำความบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว" นาธันทูลดาวิดว่า "พระยาห์เวห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้วเช่นกัน พระองค์เองจะไม่ถูกปลงพระชนม์ ¹⁴ อย่างไรก็ตาม เพราะพระองค์ทรงหมิ่นประมาทพระยาห์เวห์แล้ว ด้วยการกระทำครั้งนี้ ราชโอรสที่ประสูติมานั้นจะสิ้นพระชนม์แน่นอน" ¹⁵ แล้วนาธันก็จากไป กลับไปยังบ้านของเขา แล้วพระยาห์เวห์ทรงทำให้ราชโอรส ซึ่งภรรยาของอุริยาห์ประสูติให้แก่ดาวิดนั้นป่วย และพระราชโอรสนั้นได้ประจวบครุฑ

¹⁶ ดาวิดได้ทรงอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุนารนั้น ดาวิดทรงอดอาหารและเสด็จเข้าไปข้างในและบรรทมบนพื้นตลอดคืน ¹⁷ พวกผู้เฝ้าวังของพระองค์ก็ลุกขึ้นและมายืนอยู่ข้างพระองค์ เพื่อจะยกพระองค์ขึ้นจากพื้น แต่พระองค์ไม่ทรงยอมลุกขึ้นและพระองค์ไม่เสวยกับพวกเขา ¹⁸ แล้วเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น พอวันที่เจ็ดพระกุนารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัว ไม่กล้าทูลพระองค์ว่าพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว เพราะพวกเขาพูดกันว่า "ดูสิ ขณะที่พระกุนารยังทรงพระชนม์อยู่ พวกเราทูลต่อพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงฟังเสียงของพวกเราเลย พระองค์ก็อาจทำอะไรต่อตัวพระองค์เองหรือไม่ ถ้าพวกเราทูลพระองค์ว่าพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว?"

¹⁹ แต่เมื่อดาวิดได้ทูลพระเนตรเหล่าข้าราชการกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดก็เข้าพระทัยว่าพระกุนารนั้นได้สิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์จึงรับสั่งกับข้าราชการของพระองค์ว่า "เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ?" พวกเขาทูลตอบว่า "สิ้นพระชนม์แล้ว ไซ้" ²⁰ แล้วดาวิดก็ทรงลุกขึ้นจากพื้นและชำระพระกายของพระองค์ ซาโลมพระองค์ เปลี่ยนฉลองพระองค์ พระองค์ดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และได้นมัสการที่นั่น และหลังจากนั้นแล้วพระองค์ได้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงรับสั่งให้จัดอาหารมา พวกเขาจัดพระกระยาหารต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้เสวย ²¹ แล้วเหล่าข้าราชการของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพระองค์ทรงทำเช่นนั้น? พระองค์ทรงอดอาหารและทรงกินแสงเพื่อพระกุนารนั้นในขณะที่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุนารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยอาหาร"

²² ดาวิดตรัสตอบว่า "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราได้อดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า 'ใครจะกราบได้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงเมตตาต่อเราหรือไม่ ที่จะไม่ทรงโปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตต่อไป?' ²³ แต่เดี๋ยวนี้เขาได้สิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม? เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาได้หรือ? เราจะตามเด็กนั้นไป แต่เขาจะไม่กลับมาหาเรา" ²⁴ ดาวิดทรงปลอบโยนบักเซบามมเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปหาพระนาง และทรงหลับนอนกับพระนาง พระนางก็ประสูติโอรสองค์หนึ่งชื่อซาโลมอน พระยาห์เวห์ทรงรักพระองค์

²⁵ และพระองค์ทรงใช้นาธันผู้เผยพระวจนะไป ตั้งชื่อพระราชโอรสนั้นว่า เยดีติยาห์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักพระองค์ ²⁶ บัดนี้โยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของชนอัมโมน และเขายึดเมืองหลวงนั้นได้ ²⁷ ดังนั้นโยอาบจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด และทูลว่า "ข้าพระองค์ได้สู้รบกับเมืองรับบาห์ และข้าพระองค์ยึดแหล่งน้ำของเมืองนั้นได้แล้ว

²⁸ บัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมทหารที่เหลือ และตั้งค่ายที่เมืองนั้นและยึดให้ได้ เพราะเกรงว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์" ²⁹ ดังนั้นดาวิดจึงทรงรวบรวมทหารทั้งหมดและยกไปยังเมืองรับบาห์ พระองค์ทรงต่อสู้และยึดเมืองนั้นได้ ³⁰ ดาวิดทรงรับมงกุฎจากเศียรของกษัตริย์ของพวกเขา มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนึ่งตะลันต์ ประดับด้วยเพชรพลอย เขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด แล้วพระองค์ทรงบริกรรมสวดของเมืองนั้นออกไปอย่างมากมาย ³¹ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา และทรงบังคับให้ทำงานด้วยเลื่อยต่างๆ คราดเหล็กต่างๆ และขวานเหล็กต่างๆ พระองค์ทรงให้พวกเขาทำงานที่เตาเผาอิฐ ดาวิดทรงให้เมืองทั้งหมดของชนอัมโมนทำงานใช้แรงงานนี้ แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับทหารทั้งสิ้น

Chapter 13

¹ เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นหลังจากที่ อัมโนนพระราชโอรสของดาวิด ทรงหลงรักกามารพระชนนีของพระมารดาของพระองค์ที่งดงาม ชื่อกามาร ผู้ซึ่งเป็นพระชนนีจริงๆ ของอับซาโลม ราชบุตรอีกพระองค์หนึ่งของดาวิด ² อัมโนนทรงคบคบกับใจจนล้มป่วยเนื่องด้วยพระชนนีของกามาร เธอเป็นสาวพรหมจารี และดูเหมือนว่าจะเป็นไปไม่ได้สำหรับอัมโนนที่จะทำอะไรกับเธอได้ ³ แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อเยโฮนาตันบุตรชายของชีเมโอนพระเชษฐาของดาวิด เยโฮนาตันนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา

⁴ เยโฮนาตันจึงทูลอัมโนนว่า “ทำไมราชโอรสของกษัตริย์จึงทรงซึมเศร้าเช่นนี้ทุกเช้า? พระองค์จะไม่ทรงบอกให้ข้าพระองค์ทราบบ้างหรือ?” ดังนั้นอัมโนนจึงตอบเขาว่า “เรารักกามารน้องหญิงของอับซาโลมน้องชายของเรา” ⁵ แล้ว เยโฮนาตันจึงทูลพระองค์ว่า “ขอเชิญบรรทมบนพระแท่น และเสด็จทำเป็นประชวร เมื่อเสด็จพ้อของพระองค์เสด็จมาเยี่ยม ก็ให้ทูลว่า ‘ขอโปรดให้กามารน้องหญิงของข้าพระองค์มาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ และมาเตรียมอาหารต่อหน้าข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และรับประทานจากมือของเธอ?’” ⁶ ดังนั้น อัมโนนจึงบรรทม และเสด็จทำเป็นประชวร เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า “ขอโปรดให้กามารน้องหญิงมาทำอาหารต่อหน้าข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ”

⁷ แล้วดาวิดก็ทรงใช้คนไปแจ้งกามารที่วังของพระองค์ว่า “จงไปที่วังของอัมโนนพี่ของเจ้า และทำอาหารให้เขา” ⁸ ดังนั้นกามารก็ไปยังวังของอัมโนนพระเชษฐาของเธอ ที่เขากำลังได้บรรทมอยู่ เธอได้หยิบแป้งมาและได้นวด และทำขนมต่อน้ำพระพักตร์ของพระองค์ ⁹ เธอได้ขนิมนต์ เธอก็ได้ยกกระทะมาและให้ขนิมนต์ต่อพระเชษฐา แต่อัมโนนได้ทรงปฏิเสธที่จะเสวย แล้วอัมโนนได้ตรัสกับคนอื่นๆ ที่อยู่ในนั้นว่า “ให้ทุกคนออกไป ออกไปจากเรา” ดังนั้นทุกคนก็ออกไปจากพระองค์

¹⁰ ดังนั้นอัมโนนได้รับสั่งกับกามารว่า “จงเอาอาหารเข้ามาในห้องของพี่ เพื่อพี่จะรับประทานจากมือของน้อง” ดังนั้นกามารได้นำขนมที่เธอทำนั้นและนำเข้าไปในห้องให้อัมโนนพระเชษฐาของเธอ ¹¹ เมื่อเธอนำขนมมาใกล้พระองค์ อัมโนนก็ทรงจับเธอไว้ และตรัสว่า “มาเถิด เข้ามาหลับนอนกับพี่” ¹² เธอจึงตอบพระองค์ว่า “อย่าเลย พระเชษฐาของหม่อมฉัน อย่าบังคับหม่อมฉันเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่ทำกันในอิสราเอล อย่าทำเรื่องที่น่ากลัวอย่างนี้เลย

¹³ หม่อมฉันจะจัดความอายนี้ไปได้อย่างไร? ส่วนพระเชษฐาเล่า? พระองค์ก็จะเป็นคนโหดเหี้ยมคนหนึ่งในอิสราเอล บัดนี้ขอกษัตริย์เกิด พระองค์จะไม่ทรงหม่อมฉันไว้จากพระองค์” ¹⁴ อย่างไรก็ตามอัมโนนไม่ยอมฟังเสียงเธอ เพราะพระองค์ทรงมีกำลังมากกว่ากามาร พระองค์จึงทรงบังคับเธอและนอนกับเธอ ¹⁵ แล้วอัมโนนก็ทรงเกลียดเธอด้วยความเกลียดชังที่สุด พระองค์ทรงเกลียดชังเธอมากยิ่งขึ้นกว่าความปรารถนา ซึ่งพระองค์ทรงเคยมีต่อเธอ อัมโนนตรัสกับเธอว่า “จงลุกขึ้นไปให้พ้น”

¹⁶ แต่เธอตอบพระองค์ว่า “ไม่ เพราะความผิดใหญ่หลวงนี้ ที่จะทรงขับไล่หม่อมฉันไปก็มากกว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับหม่อมฉัน” แต่อัมโนนไม่ทรงยอมฟังเธอ ¹⁷ แต่ทรงเรียกหาเด็กส่วนพระองค์และตรัสว่า “จงเอาผู้หญิงคนนี้ออกไปให้พ้นเรา แล้วปิดประตูใส่กลอนหลังจากเธอออกไป” ¹⁸ และมหาดเล็กของพระองค์ก็นำเธอออกไปและปิดประตูใส่กลอนหลังเธอ กามารสวมเสื้อคลุมยาวที่ได้ประดับประดา เพราะเหล่าพระราชธิดาของกษัตริย์ก็ยังเป็นหญิงพรหมจารีสวมกันเช่นนั้น

¹⁹ กามารก็เอาขี้เถ้าใส่ที่ศีรษะของเธอและฉีกเสื้อคลุมยาวของเธอ เธอเอามือทั้งสองข้างของเธอกุมศีรษะและเดินไป ร้องไห้เสียงดังขณะที่เธอได้เดินไป ²⁰ อับซาโลมพระเชษฐาของเธอก็ตรัสกับเธอว่า “อัมโนนพระเชษฐาของน้องได้อยู่กับน้องหรือ? แต่ บัดนี้ จงนั่งเสีย น้องของพี่ เขาเป็นพี่ของเจ้า อย่าทุกข์ใจเพราะเรื่องนี้เลย” ดังนั้นกามารก็ได้อยู่เดียวดายในวังของอับซาโลมพระเชษฐา ²¹ แต่เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงทราบเรื่องเหล่านี้ก็ถึงสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก

²² อับซาโลมไม่ได้พูดกับอัมโนนเลย เพราะอับซาโลมเกลียดชังพระองค์มากในสิ่งที่พระองค์ทำกับกามารน้องหญิงของพระองค์ได้บอขาย ²³ แล้วสิ่งนี้ก็เกิดขึ้น ต่อมาอีกสองปีเต็ม ที่อับซาโลมจัดงานตัดขนแกะที่ตำบลอาลลาซาร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมเชิญพระราชโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น ²⁴ อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ และทูลว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอทูลเชิญกษัตริย์พร้อมด้วยมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นไปกับข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์”

²⁵ กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า “ไม่ ลูกเอ๋ย อย่าเลย พวกเราทุกคนไม่ควรไปกันหมดเลย เพราะว่าพวกเราจะเป็นภาระแก่เจ้า” อับซาโลมได้ทรงคะยั้นคะยอขอร้อง แต่พระองค์ไม่ยอมเสด็จไป แต่พระองค์ทรงอวยพรให้อับซาโลม ²⁶ แล้วอับซาโลมจึงทูลว่า “ถ้าไม่โปรดเสด็จ ก็ขอทรงโปรดอนุญาตให้อัมโนนพระเชษฐาของข้าพระองค์ไปด้วยกับพวกเราเถิด” ดังนั้นกษัตริย์ได้ตรัสว่า “ทำไมจะให้อัมโนนไปกับเจ้าด้วย?” ²⁷ อับซาโลมได้ทูลคะยั้นคะยอดาวิด และดังนั้นพระองค์จึงทรงให้อัมโนนและพระราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วยกันกับพระองค์

²⁸ อับซาโลมทรงบัญชาพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “จงคอยดูอย่างใกล้ชิด เมื่ออัมโนนเริ่มเมาเหล้าอ่อนเมื่อไร และเมื่อเราสั่งพวกเขาว่า ‘จงประหารอัมโนน’ แล้วจงฆ่าเขาเสีย อย่างรวดเร็ว เราเองสั่งพวกเขาแล้วไม่ใช่หรือ? จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด” ²⁹ ดังนั้นพวกมหาดเล็กของอับซาโลมได้ทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้ทรงบัญชาไว้ แล้วพระราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์ได้ลุกขึ้น และทุกพระองค์ได้ทรงล่อของแต่ละพระองค์และหนีไป ³⁰ ดังนั้น สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น ขณะที่เหล่าราชโอรสทรงดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า “อับซาโลมทรงประหารพระราชโอรสของพระราชาทิ้งหมดแล้ว และไม่เหลือรอดอยู่สักพระองค์เดียว”

³¹ แล้วกษัตริย์ทรงลุกขึ้นและฉีกฉลองพระองค์ และบรรทมบนพื้น ข้าราชการทั้งสิ้นได้สวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ ³² เยโฮนาตันบุตรชายของชีเมโอนพระเชษฐาของดาวิด ได้ทรงตอบและทูลว่า “ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า พวกเขาได้ประหารคนหนุ่มแน่นทั้งหมดที่

เป็นพระราชโอรสของกษัตริย์ เพราะว่าอันโนนสิ้นพระชนม์แต่ผู้เดียว อับซาโลมทรงวางแผนการณ์นี้ตั้งแต่วันที่อันโนนทรงกระทำรุนแรงต่อกามาร้องหญิงของท่าน³³ เพราะฉะนั้น ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าทุกข์พระทัย ด้วยทรงเชื่อว่า พระราชโอรสทั้งหมดของพระองค์สิ้นพระชนม์ เพราะว่าอันโนนสิ้นพระชนม์แต่พระองค์เดียว”

³⁴ อับซาโลมได้หนีไป ทหารยามได้เฝ้าหน้าขึ้นมองและเห็นคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนตามเชิงเขาทางด้านตะวันตกของเขา³⁵ แล้วเยโฮนาห์จึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด บรรดาพระราชโอรสกำลังเสด็จมาแล้ว สิ่งนี้เป็นจริงตามถ้อยคำที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทูลแล้ว”³⁶ ดังนั้น สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อเขาได้พุดจบลง บรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ก็ได้เสด็จมาถึง และทรงร้องเสียงดังและทรงกันแสง กษัตริย์ก็ทรงกันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยเช่นกัน

³⁷ แต่อับซาโลมได้เสด็จหนีไปและเข้าเฝ้ากัทลิมัย พระราชโอรสของอัมมีสูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้พระราชโอรสของพระองค์ทุกวัน³⁸ ดังนั้น อับซาโลมได้เสด็จหนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี³⁹ พระทัยของกษัตริย์ดาวิดก็ทรงอาลัยถึงอับซาโลม เพราะพระองค์ทรงรับการเล้าโลมเรื่องของอันโนนและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

Chapter 14

¹ บัดนี้โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์กราบว่าจิตใจของกษัตริย์ทรงปรารถนาจะได้พบอับชาโลม ² ดังนั้นโยอาบจึงได้ใช้คนไปยังเมืองเกโคอา และพาผู้หญิงฉลาดคนหนึ่งมาพบเขา เขาบอกนางว่า “จงแสวงหาเป็นคนไว้วางใจ และสวมเสื้อของคนไว้วางใจ กรุณาอย่าทาน้ำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงไว้วางใจให้ผู้ตายมาหลายวัน ³ แล้วจงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และทูลข้อความแก่พระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่เราจะอธิบายให้เจ้า” ดังนั้นโยอาบได้บอกถ้อยคำให้หญิงนั้นที่จะไปทูลแก่กษัตริย์

⁴ เมื่อผู้หญิงชาวเกโคอาทูลต่อกษัตริย์ นางก็ได้บนราบชนหน้าลงถึงพื้น และทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด” ⁵ กษัตริย์ตรัสกับผู้หญิงนั้นว่า “เจ้ามีเรื่องอะไรหรือ?” นางทูลว่า “ความจริงเป็นดังนี้ ข้าพระองค์เป็นหญิงม่าย สามีของข้าพระองค์ได้ตายแล้ว ⁶ ข้าพระองค์สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน และพวกเขาได้วิวาห์กันที่ทุ่งนา และไม่มีใครแยกพวกเขาออก บุตรชายคนหนึ่งจึงได้ฆ่าอีกคนหนึ่งตาย

⁷ บัดนี้ บรรดาญาติทั้งหมดก็ได้รุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า ‘จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของเขา เพื่อเราจะฆ่าเขาให้ตาย ชดใช้ชีวิตของพี่ชายของเขาที่ถูกฆ่า’ ดังนั้นพวกเขาจะทำลายผู้รับมรดกเสียด้วย’ ดังนั้นพวกเขาจะดับถ่านที่คุุเหลืออยู่ของข้าพระองค์เสีย และพวกเขาจะไม่เหลือให้แม้แต่ชื่อหรือเชื้อสายของสามีของข้าพระองค์บนพื้นแผ่นดินโลกนี้เลย” ⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า “ไปบ้านของเจ้าเถิด และเราเองจะสั่งการบางสิ่งเพื่อเจ้า” ⁹ ผู้หญิงชาวเกโคอาจึงทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้โทษตกอยู่กับข้าพระองค์ และกับพงศ์พันธุ์บิดาของข้าพระองค์เถิด กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย”

¹⁰ กษัตริย์ตรัสตอบว่า “ถ้ามีใครกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา และเราจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย” ¹¹ แล้วนางได้ทูลว่า “ขอกษัตริย์ทรงกล่าวในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาชญาแห่งโลธิตจะไม่ทำลายผู้ใดอีกต่อไป ดังนั้นพวกเขาจะไม่ทำลายบุตรชายของข้าพระองค์” กษัตริย์ตรัสว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน” ¹² แล้วผู้หญิงได้ทูลว่า “ขอสาวใช้ของพระองค์ทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” พระองค์ตรัสว่า “จงพูดไป”

¹³ ดังนั้นผู้หญิงนั้นจึงทูลว่า “เหตุใดพระองค์ทรงดำริอย่างนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า? สำหรับในการตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงเป็นเหมือนบางคนที่มีความผิด เพราะว่ากษัตริย์ยังไม่ได้ทรงนำพระราชนิพนธ์ผู้ถูกเนรเทศกลับมาที่วังเลย” ¹⁴ ดังนั้นพวกเขาจะต้องตายแน่ และพวกเราเป็นเหมือนน้ำที่หกบนพื้นดิน ที่ไม่สามารถจะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ แต่พระเจ้าไม่ทรงทำลายชีวิต แต่ทรงดำริวิธีสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกเนรเทศได้กลับคืนมาอีก” ¹⁵ บัดนี้ แล้ว ที่ข้าพระองค์มาทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ก็เพราะว่าพวกเขาประชาชนทำให้ข้าพระองค์กลัว ดังนั้นสาวใช้ของพระองค์คิดว่า ‘บัดนี้ฉันจะทูลกษัตริย์ บางทีกษัตริย์จะทรงทำตามคำขอของสาวใช้ของพระองค์

¹⁶ เพราะว่ากษัตริย์จะทรงสดับฟังเรา เพื่อที่จะทรงช่วยภรรยาใช้ของพระองค์จากมือของผู้จะทำลายทั้งตัวฉันและลูกชายของฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า’ ¹⁷ แล้วสาวใช้ของพระองค์ได้อธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เป็นที่พิชิตพิชิตเปรี้ยวประดุจกุตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ผู้ทรงทราบความดีและความชั่ว’ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์เถิด” ¹⁸ แล้วกษัตริย์ทรงกล่าวกับหญิงนั้นว่า “จงอย่าปิดบังสิ่งใดจากเราที่เราเองจะถามเจ้า” ผู้หญิงนั้นทูลว่า “ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสเถิด”

¹⁹ กษัตริย์จึงตรัสถามว่า “มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยในเรื่องทั้งหมดนี้หรือเปล่า?” ผู้หญิงนั้นทูลตอบ และกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครสามารถหนีพ้นไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากสิ่งใดๆที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ได้ตรัสไว้ คือโยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ที่ได้สั่งข้าพเจ้าและบอกให้ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งต่างๆเหล่านั้นตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กล่าวแล้วนั้น” ²⁰ เขานั้นแหละโยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ที่ได้ทำสิ่งนี้ก็เพื่อจะแก้ไขสถานการณ์ที่กำลังเป็นอยู่นี้ เจ้านายของข้าพระองค์ทรงมีพระสติปัญญา เหมือนดังสติปัญญาของกุตสวรรค์ของพระเจ้า และทรงทราบทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในแผ่นดิน” ²¹ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสสั่งโยอาบว่า “ดูเถิด เราจะทำสิ่งนี้ ดังนั้นจงไป และนำอับชาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา”

²² ดังนั้นโยอาบได้บนลงชนหน้าลงถึงพื้น และถวายความจงรักภักดีต่อกษัตริย์ โยอาบทูลว่า “วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์กราบว่า ข้าพระองค์ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ในการที่กษัตริย์ทรงอนุเมติ ตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์” ²³ ดังนั้นโยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์ และพาอับชาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁴ กษัตริย์ได้ตรัสว่า “ให้เขากลับไปวังของเขาเถิด แต่อย่าให้เขาเฝ้าเรา” ดังนั้นอับชาโลมได้กลับไปอยู่วังของพระองค์ แต่ไม่ได้เฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

²⁵ บัดนี้ที่อัสราเอลไม่มีผู้ใดได้รับการยกย่องในเรื่องความสง่างามมากเท่ากับอับชาโลม นับตั้งแต่พระบาทจนถึงศีรษะของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงมีตำหนิเลย” ²⁶ เมื่อพระองค์ทรงปลงพระเศวตในสิ้นปีของทุกปี เพราะว่าพระเศวตบนพระเศียรของพระองค์มีน้ำหนักมาก พระองค์ทรงชั่งพระเศวต ได้น้ำหนักประมาณถึงสองร้อยเชเชล ซึ่งได้ชั่งตามน้ำหนักมาตรฐานของกษัตริย์” ²⁷ อับชาโลมมีบุตรชายสามคน และบุตรคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่สวยงาม

²⁸ อับชาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มถึงสองปีเต็ม โดยไม่ได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์” ²⁹ แล้วอับชาโลมได้ส่งคนไปตามโยอาบให้นำพระองค์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ได้มาหาพระองค์ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงส่งคนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่ได้มาอีก” ³⁰ ดังนั้น พระองค์จึงทรงสั่งพวกมหาดเล็กของพระองค์ว่า “ดูสิ นายของโยอาบอยู่ถัดนายของเรา เขามัวเมาบาร์เลห์ที่นั่น จงไปเอาไฟเผาเสีย” พวกมหาดเล็กของอับชาโลมได้เอาไฟเผา

³¹ แล้วโยอาบได้ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของพระองค์ และทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกมหาดเล็กของพระองค์จึงเอาไฟเผาขนของข้าพระองค์?” ³² อับซาโลมตรัสตอบโยอาบว่า “ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า ‘มานี้เถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า “ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม? ข้าพระองค์อยู่ที่นั่นก็ดีกว่า”’ ดังนั้นบัดนี้ขอให้เราเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และถ้าเรามีความผิด ก็ให้พระองค์ทรงประหารเราเสีย”” ³³ ดังนั้นโยอาบจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลพระองค์ให้ทรงกราบ เมื่อกษัตริย์ทรงเรียกหาอับซาโลม พระองค์จึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มตัวลงชนหน้าลงถึงพื้นดินเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และกษัตริย์ได้ทรงจูบอับซาโลม

Chapter 15

¹ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากนั้น อับซาโลมจัดเตรียมรถศึกและนำหลายตัวสำหรับพระองค์เองกับทหารวิ่งนำหน้าพระองค์จำนวนห้าสิบคน ² อับซาโลมทรงขึ้นบรรทมแต่เช้าตรู่ ทรงยืนริมทางเข้าประตูเมือง ถ้าใครมีเรื่องถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็ได้เรียกผู้นั้นและถามว่า “เจ้ามาจากเมืองไหน?” แล้วเมื่อเขาทูลตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนเผ่าหนึ่งในอิสราเอล” ³ ดังนั้น อับซาโลมก็ได้ทรงบอกเขาว่า “ดูสิ คำร้องของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์ไม่ได้ทรงตั้งใครไว้ให้ฟังเรื่องของเจ้า”

⁴ อับซาโลมได้กล่าวเสริมว่า “ข้าปรารถนาว่าข้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ ดังนั้น เมื่อใครมีข้อขัดแย้งหรือต้องการคำตัดสินจะมาหาข้า และข้าจะให้ความยุติธรรมแก่เขา” ⁵ ดังนั้น เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อมีใครเข้ามาหาอับซาโลมเพื่อคำนับพระองค์ อับซาโลมได้ยื่นมือพยุงคนนั้นไว้และจูบเขา ⁶ อับซาโลมทำอย่างนี้แก่คนอิสราเอลทั้งหมด ที่มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอคำวินิจฉัย ดังนั้นอับซาโลมได้ชนะใจของบรรดาคนอิสราเอล

⁷ เมื่อล่วงมาถึงสิ้นปีที่อับซาโลมทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปและกลับ ซึ่งข้าพระองค์ได้บนไว้ต่อพระยาห์เวห์ที่เมืองเฮโบรน” ⁸ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้บนไว้ เมื่อครั้งยังอยู่ในเมืองเกชูร์ในอารัมว่า ‘ถ้าพระยาห์เวห์ทรงนำข้าพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งจริงแล้ว ข้าพระองค์จะถวายบิสการพระยาห์เวห์’” ⁹ ดังนั้นกษัตริย์ได้ตรัสตอบพระองค์ว่า “จงไปเป็นสุขเถิด” ดังนั้นอับซาโลมก็ลุกขึ้นและไปยังเมืองเฮโบรน

¹⁰ แต่แล้วอับซาโลมได้ส่งผู้สอดแนมไปทั่วอิสราเอลทุกเผ่า กล่าวว่า “กันที่ที่พวกท่านได้ยินเสียงแตรดังขึ้นเมื่อไร แล้วพวกท่านจงกล่าวว่า ‘อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน’” ¹¹ มีผู้ชายจำนวนสองร้อยคนจากกรุงเยรูซาเล็มได้ไปกับอับซาโลม เป็นคนที่ได้รับเชิญ คนเหล่านี้ไปด้วยความบริสุทธิ์ใจของพวกเขา ไม่รู้เรื่องทั้งสิ้นที่อับซาโลมวางแผนไว้ ¹² ขณะที่อับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่นั้น พระองค์ส่งคนไปเชิญอาหิโอฟมาจากกิโยนเมืองของเขา เขาเป็นที่ปรึกษาของดาวิด การคบคิดกันของอับซาโลมก็เข้มแข็งขึ้น เพราะประชาชนที่มาติดตามอับซาโลมได้เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง

¹³ ผู้สื่อสารคนหนึ่งได้มาเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ใจของคนอิสราเอลคล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว” ¹⁴ ดังนั้นดาวิดทรงรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มว่า “จงลุกขึ้น และให้เรากับไปเถะ มีเช่นนั้นจะไม่มีใครในพวกเราหนีจากอับซาโลม จงเตรียมหนีไปทันที มีฉะนั้น เขาจะตามพวกเราทันและนำเหตุร้ายมาถึงพวกเรา และเขาจะทำลายเมืองนี้เสียด้วยคมดาบ” ¹⁵ เหล่าข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมจะทำตามซึ่งกษัตริย์เจ้านายของพวกข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ”

¹⁶ กษัตริย์ได้ทรงจากไปและคนทั้งหมดในราชสำนักของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป แต่กษัตริย์ทรงทิ้งผู้หญิงที่เป็นนางสนมไว้สิบคนให้เฝ้าพระราชวัง ¹⁷ หลังจากนั้นกษัตริย์ได้เสด็จออกไป ประชาชนทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และประทับที่บ้านที่อยู่หลังสุดท้าย ¹⁸ กองทัพทั้งสิ้นได้เดินทัพไปกับพระองค์ และต่อพระพักตร์ของพระองค์ บรรดาคนเคเรีทั้งสิ้นและคนเปลากทั้งสิ้นกับคนกักทั้งสิ้น หกร้อยคนที่ได้ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท

¹⁹ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับอีกทักทว่า “ทำไมเจ้าจะไปกับพวกเราด้วย? จงกลับไปและอยู่กับกษัตริย์เพราะพวกเจ้าเป็นคนต่างด้าวและถูกเนรเทศมาด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของพวกเจ้าเถิด” ²⁰ เนื่องจากพวกเจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ ทำไมเราจะให้พวกเจ้าเดินทางไปกับพวกเราด้วย? เราเองก็ยังไม่ทราบว่าเรากำลังจะไปที่ไหน ดังนั้นจงกลับไปเถิด และพาพวกพี่น้องของเจ้ากลับไปด้วย ขอความรักมั่นคงและความสัตย์จริงจงอยู่กับเจ้าเถิด” ²¹ แต่อีกทักทูลตอบกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แน่นอนทีเดียว ไม่ว่าเจ้านายของข้าพระองค์เสด็จไปไหน ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย ไม่ว่าจะเป็นเหตุให้มีชีวิตอยู่หรือตายก็ตาม”

²² ดังนั้นดาวิดได้ตรัสกับอีกทักทว่า “จงไปและอยู่กับพวกเราต่อไป” ดังนั้นอีกทักทชาวเมืองกัทจึงเดินทัพไปกับกษัตริย์พร้อมกับคนของเขาและครอบครัวของเขาทั้งหมดที่ได้อยู่กับเขา ²³ ชาวเมืองทั้งหมดก็ร้องไห้เสียงดังเมื่อประชาชนทั้งสิ้นผ่านข้ามไปหุบเขาซิดโรน และที่กษัตริย์เองได้ข้ามผ่านไปเช่นกัน ประชาชนทั้งหมดเดินทางตามเส้นทางไปยังถิ่นทุรกันดาร ²⁴ แม้แต่ศาโดกพร้อมด้วยคนเลวีทั้งสิ้น ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเจ้าก็มาด้วย พวกเขาวางหีบของพระเจ้าลง และแล้วอาบียาธาร์ก็มาร่วมกับพวกเขาด้วย พวกเขาเอนประสาชนทั้งหมดได้ผ่านออกจากเมืองไป

²⁵ กษัตริย์ได้ตรัสกับศาโดกว่า “จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าพระยาห์เวห์ทรงโปรดปรานเรา พระองค์จะทรงนำเรากลับและให้เราเห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์” ²⁶ แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงทำกับเราตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ²⁷ กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตว่า “ท่านเป็นผู้ทำนายไม่ใช่หรือ? จงกลับไปในเมืองโดยสวัสดิภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอิสบุตรชายของท่าน และโยนาธานบุตรชายของอาบียาธาร์

²⁸ ดูเถิด เราจะคอยอยู่ที่ท่าข้ามของอาราบาห์ จนกว่าจะมีข่าวมาจากพวกท่านให้เรารับ” ²⁹ ดังนั้นศาโดกกับอาบียาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพวกเขาพักอยู่ที่นั่น ³⁰ แต่ดาวิดได้เสด็จโดยพระบาทเปล้าและทรงกันแสงขึ้นไปบนภูเขามะกอกเทศ และพระองค์ทรงคลุมพระเศียร ประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะ และพวกเขาได้เดินขึ้นไปโดยร้องไห้พลาถเดินไปพลาถ

³¹ มีคนทูลดาวิดว่า “อาหิโอฟที่อยู่ในพวกสมคบคิดกับอับซาโลมด้วย” ดังนั้นดาวิดจึงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเปลี่ยนให้คำปรึกษาของอาหิโอฟเลงเขลาไป” ³² เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อดาวิดมาถึงถนัดคนซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า หุซัยตระกูลอาร์คีได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยเลื้อคลุมที่ฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะของเขา ³³ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “ถ้าเจ้าข้ามไปกับเรา เจ้าจะเป็นการระแ่เรา

³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมือง และกล่าวกับอับซาโลมว่า ‘ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นข้าของพระองค์ ดังที่ข้าพระบาทเป็นข้าของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ก็ขอเป็นข้าของพระองค์ฉันนั้น’ แล้วเจ้าจะทำให้คำปรึกษาของอาหิเฟลสับสนเพื่อเรา

³⁵ ศาโดกับอาบียาธาร์พวกปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าไม่ใช่หรือ? ดังนั้นสิ่งใดก็ตามที่เจ้าได้ยินในพระราชวัง เจ้าจะต้องบอกให้ศาโดกับอาบียาธาร์พวกปุโรหิตทราบ ³⁶ ดูเถิด พวกเขามีบุตรชายสองคนของเขายู่ด้วย คืออาหิมาอัสบุตรชายของศาโด และโยนาธานบุตรชายของอาบียาธาร์ ท่านจงใช้ให้พวกเขามอบอกเราทุกเรื่องที่ท่านได้ยิน” ³⁷ ดังนั้นหุซัย สหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง พอดีกับอับซาโลมได้มาถึงและเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 16

¹ เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ศิบบาหาเด็กของเมฟีโบเชกได้เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาภหนึ่งผูกอันพร้อมกับบรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน ลูกเกดหนึ่งร้อยพวง และผลไม้เนื้อเทศอีกหนึ่งร้อยพวง กับเหล้าองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง ² กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า “เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม?” ศิบบากลับตอบว่า “ลาภนั้นเพื่อราชวงศ์ของกษัตริย์จะได้ทรงชดเชยขนมปังและผลไม้เนื้อเทศสำหรับพวกคนหนุ่มจะได้รับประทาน และเหล้าองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยในถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม” ³ กษัตริย์ตรัสว่า “หลานของเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” ศิบบากษัตริย์ว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงพำนักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘วันนี้พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรของพระราชบิดาของเราให้แก่เรา’”

⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า “นี่แน่ะ บัดนี้กรัณย์สมบัติของเมฟีโบเชกตกเป็นของเจ้า” ศิบบากลับว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอถวายบังคมด้วยใจถ่อม ขอให้ข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์” ⁵ เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาฮูรัม มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในตระกูลวงศ์วานซาอูล เขาออกมาที่นั่น ผู้ชายคนนี้มีชื่อว่า ชิเมออีบุตรชายของเกรา เขาเดินพลางสาปแช่งพลาง ⁶ เขาได้เอาหินขว้างดาวิด และได้ขว้างข้าราชการทั้งหมดของกษัตริย์ดาวิด ทหารทั้งหมดและนักกรทั้งหมดยังได้ยืนข้างขวาและข้างซ้ายของกษัตริย์

⁷ ชิเมออีได้สาปแช่งเสียงดังว่า “ไปให้พ้น ออกไปจากที่นี่ เจ้าวายร้าย เจ้าคนกระหายโลหิต” ⁸ พระยาห์เวห์ทรงตอบสนองพวกเขาทุกคนในเรื่องที่เจ้าทำให้โลหิตหลั่งในพงศ์พันธุ์ของซาอูล ผู้ซึ่งเจ้าปกครองแทนอยู่นั้น พระยาห์เวห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของอับซาโลมราชบุตรชายของเจ้า เจ้าได้มาถึงการพิงพินาศแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต” ⁹ แล้วอับซาโลมบุตรชายของนางเศรยาห์จึงทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาสาปแช่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์? ขอให้ข้าพระองค์ข้ามไปและตัดหัวของมัน”

¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า “พวกบุตรชายของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า? บางทีเขากำลังสาปแช่งเราเพราะพระยาห์เวห์ตรัสสั่งเขาว่า ‘จงสาปแช่งดาวิด’ แล้วใครจะสามารถพูดกับเขาว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกำลังสาปแช่งกษัตริย์?’” ¹¹ ดังนั้นดาวิดตรัสกับอับซาโลมและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า “ดูเถิด ลูกของเรา ผู้ที่ได้เกิดจากร่างของเรา ยังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมคนเบนยามินคนนี้จะไม่ปรารถนาให้เราพิณาศหรือ? ปล่อยเขาเถิด ให้เขาสาปแช่งไป เพราะพระยาห์เวห์ทรงสั่งให้เขาทำ” ¹² บางทีพระยาห์เวห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระยาห์เวห์จะทรงปลดปล่อยเราและชดเชยเราด้วยการตีแทนคำสาปแช่งของเขาในวันนี้”

¹³ ดังนั้นดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับคนของพระองค์ ขณะที่ชิมออีได้เดินข้างพระองค์ไปตามเนินเขา สาปแช่งและเอาฝุ่นขัดใส่และเอาหินขว้างพระองค์ขณะที่เดินไป ¹⁴ แล้วกษัตริย์กับทหารทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็เหนื่อยอ่อน และพระองค์ทรงพักผ่อนเมื่อพวกเขาหยุดพักในคืนนั้น ¹⁵ ขณะที่อับซาโลมและประชาชนอิสราเอลที่อยู่กับพระองค์ได้มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโอฟเลได้มากับพระองค์ด้วย

¹⁶ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดได้เข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยทูลอับซาโลมว่า “ขอกษัตริย์จงทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์จงทรงพระเจริญ” ¹⁷ และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า “นี่คือความจงรักภักดีต่อสหายของท่านหรือ? ทำไมท่านไม่ไปกับเขาเล่า?” ¹⁸ หุซัยทูลอับซาโลมว่า “ข้าพระองค์ไม่ไป ผู้ที่พระยาห์เวห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้เลือกตั้งใครไว้ ข้าพระองค์ก็จะอยู่กับผู้นั้น

¹⁹ ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติใคร? ข้าพระองค์ไม่ควรปรนนิบัติพระโอรสของพระองค์หรือ? ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติพระราชบิดาของพระองค์มาแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็จะปรนนิบัติพระองค์ฉันนั้น” ²⁰ แล้วอับซาโลมตรัสถามอาหิโอฟเลว่า “จงให้คำปรึกษาแก่เราว่าพวกเราจะทำอะไรดี” ²¹ อาหิโอฟเลทูลอับซาโลมว่า “จงกลับนอนกับพวกนางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง และคนอิสราเอลทั้งสิ้นจะยืนยันว่าพระองค์ได้ทำให้ตนเป็นที่เกลียดชังของพระราชบิดาของพระองค์แล้ว แล้วบรรดานิ้วของคนทั้งหมดที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น”

²² ดังนั้นพวกเขาจึงทางเดินให้อับซาโลมไ้บนดาดฟ้าหลังคาของพระราชวัง และอับซาโลมได้ทรงกลับนอนกับพวกนางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้น ²³ บัดนี้ คำปรึกษาของอาหิโอฟเลที่ได้ทูลถวายในสมัยนั้น เหมือนกับว่าเขาได้รับพระดำรัสของพระเจ้าด้วยตัวเขาเอง นั่นคือคำปรึกษาทั้งหมดของอาหิโอฟเลได้รับพิจารณาทั้งดาวิดและอับซาโลม

Chapter 17

¹ แล้วอาหิโรเฟลได้ทูลอับชาโลมว่า “บัดนี้ขอโปรดให้ข้าพระองค์เลือกอาหารหนึ่งหมื่นสองพันคน และข้าพระองค์จะยกทัพไล่ตามดาวิดในคืนนี้ ² ข้าพระองค์จะไปทันพระองค์ท่าน เมื่อพระองค์ยังเห็นเหนื่อยและอ่อนกำลัง และจะทำให้พระองค์ท่านประหลาดใจด้วยความกลัว ทหารทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์ก็จะฆ่าฟันกษัตริย์ท่านนั้น ³ ข้าพระองค์จะนำทหารทั้งปวงกลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เหมือนกับเจ้าสาวกำลังมาหาสามีของเธอ และ ประชาชนทั้งปวงก็จะสงบสุขภายใต้การปกครองของพระองค์”

⁴ สิ่งที่อาหิโรเฟลได้ทูลได้เป็นที่พอพระทัยอับชาโลม และเป็นที่พอใจแก่บรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล ⁵ แล้วอับชาโลมตรัสว่า “บัดนี้จงเรียกหุซัยคนอาร์คเข้ามา และให้เขาฟังว่าเขาจะพูดอย่างไร” ⁶ เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับชาโลมแล้ว อับชาโลมจึงทรงอธิบายให้เขาฟังถึงสิ่งที่อาหิโรเฟลได้กล่าวไว้ และตรัสถามหุซัยว่า “ควรที่เราจะทำตามคำแนะนำของอาหิโรเฟลหรือไม่? ถ้าไม่ ท่านจงบอกเราว่าท่านแนะนำอย่างไร”

⁷ ดังนั้นหุซัยจึงทูลอับชาโลมว่า “คำปรึกษาซึ่งอาหิโรเฟลแนะนำในครั้งนี้ไม่ดี” ⁸ หุซัยทูลต่อไปว่า “พระองค์เองทรงทราบแล้วว่า พระราชบิดาของพระองค์และพวกของพระองค์เป็นเหล่านักรบ และจิตใจของพวกเขากำลังโกรธและพวกเขาเป็นเหมือนหมึกที่ถูกถูกล้างเอาไปในทุก พระราชบิดาของพระองค์ทรงชำนาญศึก พระองค์จะไม่ทรงพักอยู่กับกองทัพในคืนนี้ ⁹ ถูกเถิด ถึงขณะนี้พระองค์ได้ทรงซ่อนอยู่ในหลุมบางแห่งหรือในอีกที่หนึ่ง แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อทหารของพระองค์ได้ล้มตายในการเริ่มสู้รบ ใครก็ตามที่ได้ยินเรื่องนี้ก็จะกล่าวว่า ‘พวกทหารที่ติดตามอับชาโลมได้ถูกฆ่าตาย’

¹⁰ จากนั้น แม้แต่ทหารที่กล้าหาญที่สุด ที่จิตใจเหมือนอย่างใจสิงห์ก็จะกลัว เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบทั่วกันว่า พระราชบิดาทรงเป็นทหารที่กล้าแกร่ง และเหล่าทหารที่อยู่กับพระองค์เข้มแข็งมาก ¹¹ ดังนั้น ข้าพระองค์ขอทูลให้คำปรึกษาว่าพระองค์ควรที่จะทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายดังทรายที่ทะเล และพระองค์ก็เสด็จไปรบด้วยพระองค์เอง ¹² แล้วพวกเราจะเข้ารบกับเขาในที่ที่พวกเราพบเขา และพวกเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกเหนือพื้นดิน เราจะไม่ให้มีใครเหลือรอดแม้แต่คนเดียว หรือแม้แต่ตัวดาวิดเอง

¹³ ถ้าเขากอยไปรวมกันในเมือง แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกเข้าไปในเมืองและเราจะลากมันลงไปในแม่น้ำ จนกระทั่งไม่มีใครหาถอนครวดสักก้อนหนึ่งจากที่นั่น” ¹⁴ แล้วอับชาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงได้กล่าวว่า “คำปรึกษาของหุซัยคนอาร์คดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโรเฟล” พระยาห์เวห์ทรงหนุนน้ำคำปฏิเสธรดคำปรึกษาอันดีของอาหิโรเฟล เพื่อจะทรงนำหายนะมายังอับชาโลม ¹⁵ แล้วหุซัยจึงกล่าวกับศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตทั้งสองว่า “อาหิโรเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับชาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล แต่ข้าพเจ้าให้คำปรึกษาอย่างอื่น

¹⁶ บัดนี้จงรีบส่งคนไปทูลดาวิดให้ทรงทราบทั่วว่า ‘คืนนี้อย่าทรงพักแรมในท่าข้ามของแม่น้ำอาราบาห์ แต่ให้เสด็จข้ามไปให้ได้ มิฉะนั้นกษัตริย์จะทรงถูกกลืนไปพร้อมกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์” ¹⁷ บัดนี้โยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปและบอกให้ทั้งสองทราบ เพราะเขากทั้งสองไม่สามารถจะเสี่ยงให้คนเห็นในเมือง เมื่อผู้สื่อสารมาถึง แล้วพวกเขาก็ไปและทูลกษัตริย์ดาวิดให้ทรงทราบ ¹⁸ แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาในคืนนี้ และไปทูลอับชาโลมให้ทรงทราบ ดังนั้นโยนาธานและอาหิมาอัสก็รีบไปอย่างรวดเร็ว และมาถึงบ้านของผู้ชายคนหนึ่งที่บ้านอูริม ที่มีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน ที่พวกเขาได้ลงไปอยู่ในบ่อนั้น

¹⁹ ภรรยาของผู้ชายคนนั้นได้เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ และได้เกลี่ยปลายข้าวตากอยู่บนนั้น ดังนั้นไม่มีใครทราบว่าโยนาธานและอาหิมาอัสอยู่ในบ่อน้ำ

²⁰ ทหารของอับชาโลมได้มาหาผู้หญิงเจ้าของบ้าน และกล่าวว่า “อาหิมาอัสและโยนาธานอยู่ที่ไหน?” ผู้หญิงนั้นก็บอกพวกเขาว่า “พวกเขาได้ข้ามลำธารไปแล้ว” ดังนั้นเมื่อพวกเขาหาดูรอบๆ และค้นหาไม่พบพวกเขา พวกเขาก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²¹ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้น หลังจากที่พวกเขาเหล่านั้นไปแล้ว โยนาธานและอาหิมาอัสได้ขึ้นมาจากบ่อ พวกเขาไปทูลกษัตริย์ดาวิดให้ทรงทราบ เขากทั้งสองทูลดาวิดว่า “ขอทรงลุกขึ้นและรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะว่าอาหิโรเฟลให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้เกี่ยวกับพระองค์”

²² แล้วดาวิดก็ทรงลุกขึ้น และทหารทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ และพวกเขาก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีใครเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ²³ เมื่ออาหิโรเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำปรึกษาของเขา เขาก็ผูกอาสนะและจากไปยังเมืองของเขา จัดการเรื่องครอบครัวของเขาเข้าที่เข้าทางและได้แขวนคอตัวเอง เขาก็ตายและฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของเขา ²⁴ แล้วดาวิดเสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม ส่วนอับชาโลมเองก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน พระองค์รวมทั้งคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ด้วย

²⁵ อับชาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรชายของเยเรอร์คนอิชมาเอลที่ได้หนีกับอาบีเกล ผู้ที่เป็นบุตรชายนานาหา น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ ²⁶ แล้วคนอิสราเอลและอับชาโลม ได้ตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ²⁷ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม ที่ซึ่งบุตรชายของนาหาซจากเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายของอัมมีเอลชาวไลดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม

²⁸ ได้ขันท่อน และฝ่าห่ม ขามและหม้อ และข้าวสาลี และแป้งบาร์เลย์ ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วแดง และเมล็ดถั่ว ²⁹ น้ำผึ้ง เนย เกษ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ดังนั้นดาวิด และให้พวกทหารที่อยู่กับพระองค์ได้รับประทาน พวกเขาพูดว่า “พวกทหารหิวและอ่อนเพลีย และกระหายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร”

Chapter 18

¹ ดาวิดตรวจนับเหล่าทหารที่ได้อยู่กับพระองค์ และทรงแต่งตั้งผู้บังคับบัญชาระดับนายพันและนายร้อยให้พวกเขา ² แล้วดาวิดทรงส่งกองทัพออกไป หนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของโยอาบ และอีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของอาบีชัย บุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบ และอีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของอีกทีกัยคนกัท กษัตริย์ตรัสกับกองทัพว่า “เราเองจะออกไปกับพวกท่านแน่นอนด้วยตัวเราเองเช่นกัน” ³ แต่พวกทหารเหล่านั้นกล่าวว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปในการต่อสู้เลย เพราะว่าถ้าพวกข้าพระองค์จะหนีไป พวกเขาก็ไม่สนใจพวกข้าพระองค์ หรือถ้าพวกข้าพระองค์ตายเสียสักครั้งหนึ่ง พวกเขาก็ไม่สนใจพวกข้าพระองค์ แต่พระองค์ทรงมีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงเตรียมพร้อมที่จะช่วยพวกข้าพระองค์จากในเบื้องจะดีกว่า”

⁴ ดังนั้นกษัตริย์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะทำอะไรก็ตามที่พวกท่านเห็นว่าดีที่สุด” กษัตริย์จึงทรงยืนที่ข้างประตูเมืองขณะที่ทหารทั้งหมดเดินออกไปเป็นกองร้อยและเป็นกองพัน ⁵ กษัตริย์ทรงบัญชาโยอาบ อาบีชัย และอีกทีกัยกล่าวว่า “จงเบามือกับชายหนุ่มนั้น กับอับซาโลม เพื่อเห็นแก่เราเถิด” เหล่าคนทั้งปวงได้ยินคำบัญชาซึ่งกษัตริย์ตรัสแก่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายด้วยเรื่องเกี่ยวกับอับซาโลม ⁶ ดังนั้น กองทัพจึงออกไปแถบชนบทเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นขยายเข้าไปในป่าเอเฟราอิม

⁷ กองทัพของอิสราเอลพ่ายแพ้แก่พวกทหารของดาวิดที่นั่น ได้มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ในวันนั้นมีทหารตายสองหมื่นคน ⁸ สงครามกระจายไปทั่วชนบท และมีคนที่ตายเพราะปามากกว่าตายเพราะดาบ ⁹ อับซาโลมไปพบพวกทหารของดาวิดเข้า อับซาโลมกำลังทรงล้ออยู่ และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งใหญ่ของต้นโอ๊กขนาดใหญ่ พระเศียรของพระองค์ก็ทรงติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น พระองค์ได้ถูกแขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ขณะที่ล่อที่พระองค์ทรงมานั้นวิ่งเลยไป

¹⁰ มีบางคนมาเห็นสิ่งนี้และไปแจ้งให้โยอาบทราบว่า “นี่แน่ ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก” ¹¹ โยอาบพูดกับผู้ชายที่แจ้งให้เขาเกี่ยวกับอับซาโลม “ดูเถิด เจ้าเห็นพระองค์แล้ว ทำไมเจ้าจึงไม่ได้ฟันพระองค์ให้ตกพื้นดินเล่า? เราจะได้เงินสิบเชเชลกับเข็มขัดหนึ่งเส้นแก่เจ้า” ¹² ผู้ชายคนนั้นตอบโยอาบว่า “ถึงแม้ว่าถ้าข้าพเจ้าได้รับเงินหนึ่งพันเชเชล ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายพระราชโอรสของกษัตริย์ เพราะว่าพวกเราได้ยินกษัตริย์ทรงบัญชาท่าน อาบีชัยและอีกทีกัยว่า ‘จะไม่มีใครแตะต้องอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’

¹³ ถ้าข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าโดยไม่ถูกต้อง (และไม่มียะโฮชามาให้ฟันกษัตริย์) ท่านเองก็จะทอดทิ้งข้าพเจ้า” ¹⁴ แล้วโยอาบจึงกล่าวว่า “เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้” ดังนั้นเขาได้จับหาวสามอันไว้ในมือแทงเข้าไปในหัวใจของอับซาโลมขณะที่พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่ และและกำลังแขวนติดอยู่บนต้นโอ๊ก ¹⁵ แล้วทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบได้ล้อมอับซาโลมไว้ ได้ดูเฝ้าพระองค์และได้ประหารพระองค์

¹⁶ แล้วโยอาบก็เป่าแตร และกองทัพได้กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบได้ยับยั้งกองทัพไว้ ¹⁷ พวกเขาได้นำอับซาโลมลงมาและโยนลงไปในบ่อใหญ่ในป่า พวกเขาฝังร่างของพระองค์ภายใต้หินกองใหญ่หมื่นห้า ขณะที่คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปที่อยู่ของตน ¹⁸ บัดนี้อับซาโลมในขณะที่ยังทรงมีชีวิตอยู่นั้น ได้ทรงตั้งเสาไว้สำหรับพระองค์เองที่หุบเขาของกษัตริย์ เพราะพระองค์ทรงกล่าวว่า “เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบความทรงจำของชื่อของเรา” ดังนั้นมีการเรียกเสานั้นตามชื่อของพระองค์ เขาเรียกกันว่า อนุสรณ์อับซาโลม จนทุกวันนี้

¹⁹ แล้วอาหิมาอัสบุตรชายของศาโดกกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวดีไปบอกกษัตริย์ ถึงการที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้พระองค์ให้พ้นจากมือศัตรูของพระองค์” ²⁰ โยอาบได้พูดกับเขาว่า “ท่านอย่าเป็นคนนำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าพระราชโอรสของกษัตริย์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว” ²¹ แล้วโยอาบก็สั่งชาวคูชคนหนึ่งว่า “จงไปบอกกษัตริย์ให้ทรงทราบ ตามสิ่งที่เจ้าได้เห็น” ชาวคูชคนนั้นได้ย่องตัวลงคำนับโยอาบ แล้วก็วิ่งไป

²² แล้วอาหิมาอัสบุตรชายของศาโดกจึงกล่าวกับโยอาบอีกว่า “ขออย่าได้คำนึงถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเลย ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามชาวคูชคนนั้นไปด้วย” โยอาบตอบว่า “ทำไมเจ้าจึงอยากรอวิ่ง บุตรชายของเราเอ๋ย เพราะว่าเจ้าจะไม่ได้รับรางวัลอะไรเลยจากการส่งข่าวนี้ไม่ใช่หรือ?” ²³ อาหิมาอัสตอบว่า “ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะขอวิ่งไป” ดังนั้นโยอาบจึงบอกเขาว่า “จงวิ่งไปเถิด” แล้วอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบและวิ่งขึ้นหน้าชาวคูชไป ²⁴ ขณะที่ดาวิดประทับอยู่ระหว่างข้างในและข้างนอกประตูเมือง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาประตูกำแพงเมือง เมื่อเขามองดู เขาก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังวิ่งใกล้เข้ามาตามลำพัง

²⁵ ทหารยามคนนั้นก็ร้องตะโกนและบอกกษัตริย์และกษัตริย์ตรัสว่า “ถ้าเขามาลำพัง ก็มีข่าวในปากของเขา” ผู้ชายก็เข้ามาใกล้และใกล้กับเมือง

²⁶ แล้วทหารยามสังเกตเห็นชายอีกคนหนึ่งกำลังวิ่งมา และทหารยามได้ร้องบอกไปที่นายประตูเมือง เขาพูดว่า “ดูสิ มีผู้ชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ลำพัง” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนนำข่าวมาด้วย” ²⁷ ดังนั้นทหารยามนั้นกล่าวว่า “ข้าพระองค์คิดว่าท่านที่วิ่งมาก่อน วิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรชายของศาโดก” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนดี เขากำลังมาพร้อมกับข่าวดี”

²⁸ แล้วอาหิมาอัสร้องเรียกและบอกกษัตริย์ว่า “ขอสวัสดิภาพแด่ทุกคน” เขาได้ย่องตัวลงเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ขบหน้าลงถึงพื้นและกล่าวว่า “สารการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของพวกเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว” ²⁹ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสถามว่า “อับซาโลม ชายหนุ่มคนนั้นสบายดีไหม?” อาหิมาอัสตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เมื่อโยอาบใช้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของกษัตริย์มา ข้าพระองค์เห็นการสับสอยอย่างยืดยาว แต่ข้าพระองค์ไม่ทราบเรื่องนั้นเลย” ³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า “จงหลีกมาข้างๆ และมายืนตรงนี้” ดังนั้นอาหิมาอัสจึงหลีกมา และยืนนิ่งอยู่

³¹ ทันใดนั้น ชาวคูชนั้นก็มาถึงและกล่าวว่า “มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นให้พระองค์ทรงพ้นจากมือของบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์” ³² แล้วกษัตริย์ตรัสถามชาวคูชนั้นว่า “อับซาโลม ชายหนุ่มนั้นสบายดีไหม?” ชาวคูชนั้นก็ตอบ

ว่า “ขอให้บรรดาศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และคนทั้งปวงที่ลุกขึ้นทำร้ายพระองค์ให้เป็นเหมือนชายหนุ่มคนนั้นเถิด” ³³ แล้ว
กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก และพระองค์เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และทรงกันแสง ขณะที่พระองค์เสด็จไปพระองค์ทรงเสวยพระทัยได้ตรัสว่า
“โอ อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ อับซาโลมลูกพ่อ พ่อเองอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ”

Chapter 19

¹ โยอาบได้รับการบอกกล่าวว่า “ดูเถิด กษัตริย์ทรงกันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม” ² เพราะฉะนั้น ชัยชนะในวันนั้นได้กลายเป็นการไว้ทุกข์ของทหารทั้งปวง เพราะในวันนั้นพวกทหารได้ยินว่า “กษัตริย์ทรงโศกเศร้าเพราะโอรสของพระองค์” ³ ในวันนั้นพวกทหารแอบเข้ามาในเมืองอย่างเงียบๆ เหมือนกับพวกทหารที่แอบหนีมาอย่างน่าละอาย เมื่อพวกเขาหนีศึกกลับมา

⁴ กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์และทรงกันแสงและทรงรำพันเสียงดังว่า “โอ อับซาโลมลูกเอ๋ย โอ อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกพ่อ” ⁵ แล้วโยอาบก็เข้ามาในวังเพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลว่า “วันนี้พระองค์ทรงทำให้ข้าราชการทหารทั้งสิ้นของพระองค์ได้รับความละอาย พวกเขาได้ช่วยชีวิตของพระองค์ในวันนี้ ทั้งชีวิตของบรรดาราชาโอรสและราชธิดาและชีวิตของบรรดามเหสีและชีวิตของบรรดาสนมของพระองค์” ⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงรักผู้ที่เกลียดชังพระองค์ และทรงเกลียดชังผู้ที่รักพระองค์ เพราะในวันนี้ พระองค์ทรงทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า บรรดานายทหารและทหารทั้งหลายไม่มีค่าสำหรับพระองค์ ในวันนี้นำพระองค์เชื่อว่า ถ้าอับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และพวกข้าพระองค์ทั้งหลายได้ตายสิ้น แล้วนั้นแหละที่พระองค์จะทรงพอพระทัย

⁷ บัดนี้ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นและขอเสด็จออกไปตรัสให้กำลังใจแก่เหล่าทหารของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ปฏิญาณในพระนามพระยาห์เวห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไป จะไม่มีชายสักคนหนึ่งค้างอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ นั่นก็ร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆ ทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์มาจนถึงบัดนี้” ⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงลุกขึ้น และประทับที่ประตูเมือง และประชาชนทั้งปวงได้รับการบอกกล่าวว่า “ดูสิ กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง” ประชาชนทั้งหลายได้มาเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ของกษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังที่อาศัยของตนหมดแล้ว ⁹ ประชาชนทั้งสิ้นก็ได้แย่งกันไปท้ออิสราเอลทุกเผ่า กล่าวว่า “กษัตริย์เคยทรงช่วยกู้เราให้พ้นจากมือบรรดาศัตรูของเรา และทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากมือพวกฟิลิสเตีย แต่บัดนี้พระองค์ทรงหนีออกจากแผ่นดินเพราะเหตุแห่งอับซาโลม

¹⁰ อับซาโลมผู้ที่เราได้เจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นได้สิ้นพระชนม์แล้วในสงคราม ดังนั้น ทำไมพวกเราไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะทูลเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับเล่า?” ¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงส่งคนไปหาซาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตทั้งสอง รับสั่งว่า “จงพูดกับพวกผู้อาวุโสของคนยูดาห์ว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะทูลเชิญกษัตริย์เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ ในเมื่อมีถ้อยคำมาจากอิสราเอลทั้งปวงขึ้นชมถึงกษัตริย์ ให้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์เล่า’” ¹² พวกท่านเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อของเรา ทำไมพวกท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะทูลเชิญกษัตริย์กลับ?”

¹³ แล้วจึงบอกอามาสาว่า ‘ท่านไม่ได้เป็นกระดูกและเนื้อของเราหรือ? ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และทรงเพิ่มโทษนั้น ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพต่อหน้าเราแทนโยอาบตั้งแต่บัดนี้ไป”’ ¹⁴ ดังนั้นพระองค์ทรงชนะใจของคนยูดาห์ทั้งปวงราวกับจิตใจของผู้ชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับข้าราชการทั้งหมด” ¹⁵ ดังนั้นกษัตริย์จึงเสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้คนยูดาห์ได้พากันมาที่กลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

¹⁶ ชิเมอี บุตรชายของเกรา คนเบนยามินผู้มาจากบาธูรัม ได้รับลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด ¹⁷ มีคนจากเผ่าเบนยามินพร้อมกับเขาหนึ่งพันคน และศิบาหาคตเล็กของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคน และคนใช้อีกยี่สิบคน พวกเขาได้รับข้ามแม่น้ำจอร์แดนเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ¹⁸ พวกเขาได้เข้ามาเพื่อนำราชวงศ์ของกษัตริย์และคอยทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ชิเมอีบุตรชายของเกรา ได้โน้มตัวลงเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ก่อนที่พระองค์จะเสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

¹⁹ ชิเมอีทูลกษัตริย์ว่า “ขออย่าทรงถือโทษการล่วงละเมิดของข้าพระองค์ และขออย่าทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทำอย่างดื้อรั้น ในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย” ²⁰ ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์กราบแล้วว่าข้าพระองค์เองได้ทำบาป ดูก่อน ข้าพเจ้าเห็นเหตุผลว่าทำไมในวันนี้นำพระองค์มาเป็นคนแรกในพงศ์พันธุ์โยเซฟทั้งหมด ที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” ²¹ แต่อาบียาบุตรชายของนางเศรยาห์ตอบว่า “ชิมเอีไม่สมควรตายเพราะสิ่งนี้ออกหรือ เพราะเขาได้แข่งต่ำผู้ที่รับการเจิมของพระยาห์เวห์?”

²² แล้วดาวิดตรัสว่า “บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะเป็นปฏิปักษ์กับเรา? ในวันนี้ควรที่จะให้ใครในอิสราเอลมีโทษถึงตายหรือ? เพราะเราจะไม่ทราบหรือว่าเราเองเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล?” ²³ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสกับชิมเอีว่า “เจ้าจะไม่ตาย” แล้วกษัตริย์ก็ทรงให้คำสัญญาด้วยคำปฏิญาณ ²⁴ แล้วเมฟีโบเชท พระราชโอรสของซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ พระองค์มิได้ทรงแต่งตั้งพระบาทหรือสลับครกของพระองค์ หรือทรงชักฉลากของพระองค์ของพระองค์ตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่พระองค์เสด็จกลับมาโดยสวัสดิภาพ

²⁵ ดังนั้นเมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จ กษัตริย์ตรัสถามว่า “เมฟีโบเชท ทำไมท่านไม่ได้ไปกับเรา?” ²⁶ พระองค์ทูลตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์ได้หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอานลาตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์พิการ’” ²⁷ เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนกุตสวรรค์ของพระเจ้า ดังนั้น ขอทรงทำในสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

²⁸ เพราะว่าเชื้อวงศ์ราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่คนที่สมควรตาย เฉพาะพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะสมควรหรือที่จะยังคงร้องทูลต่อกษัตริย์อีก?” ²⁹ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะพูดเรื่องราวของท่านต่อไปทำไม? เราได้ตัดสินใจแล้วว่าท่านกับศิบาจะแบ่งที่ดินกัน” ³⁰ ดังนั้นเมฟีโบเชททูลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จกลับสู่พระราชวังโดยสวัสดิภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบาไปกับหมดเถิด”

31 แล้วบารซิลลัย ชาวกิเลอาดได้ลงมาจากโรเกลิม เพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ และเขาส่งกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป **32** บัดนี้บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี เขาได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ขณะที่พระองค์ประทับที่มาหะนาอิมเพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก **33** กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลัยว่า “จงข้ามมาอยู่กับเรา และเราจะเลี้ยงดูเจ้าให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม”

34 บารซิลลัยทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม? **35** ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสามารถแยกอะไรดีอะไรชั่วได้หรือ? ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนิสัยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ? ข้าพระองค์จะฟังเสียงนักร้องชายและหญิงร้องเพลงได้อีกหรือ? ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นการเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า? **36** ผู้รับใช้ของพระองค์ประสงค์จะตามเสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดนกับกษัตริย์เท่านั้น โฉนกกษัตริย์จะทรงตอบแทนด้วยรางวัลเช่นนี้เล่า?

37 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กลับไปเพื่อจะตายในเมืองของข้าพระองค์ ใกล้ที่ฝังศพบิดามารดาของข้าพระองค์ แต่ของทรงทอดพระเนตรเห็น นี่คือนิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดให้เขาตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป ขอทรงทำตามเขาตามที่ทรงเห็นควร” **38** กษัตริย์ตรัสตอบว่า “นิมฮามจะข้ามไปกับเรา เราจะทำคุณแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร สิ่งใดก็ตามที่เจ้าปรารถนาจากเรา เรายินดีทำให้เจ้า” **39** แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ก็เสด็จข้ามไป กษัตริย์ทรงจูบบารซิลลัย และได้วยพรเขา แล้วบารซิลลัยก็กลับไปยังที่อยู่ของเขา

40 ดังนั้นกษัตริย์ได้เสด็จข้ามไปยังกิเลอาด และนิมฮามก็ข้ามตามพระองค์ กองทัพของยูดาห์ทั้งหมดก็นำกษัตริย์ข้ามมา และครึ่งหนึ่งของกองทัพอิสราเอลด้วย **41** ในไม่ช้าอิสราเอลทั้งหมดก็เริ่มมาเฝ้ากษัตริย์และทูลกษัตริย์ว่า “ไฉนพี่น้องของเราคนยูดาห์จึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย และนำกษัตริย์และราชวงศ์ของพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และพร้อมกับคนของดาวิดทั้งหมด?” **42** ดังนั้น คนยูดาห์ทั้งปวงจึงตอบคนอิสราเอลว่า “เพราะว่ากษัตริย์ทรงเป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า? พวกเราได้กินสิ่งใดที่กษัตริย์ต้องจ่ายให้หรือไม่? พระองค์ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ?” **43** คนอิสราเอลได้ตอบคนยูดาห์ว่า “เรามีสืบเผ่าที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับกษัตริย์ ดังนั้นเรามีสิทธิ์ในดาวิดมากกว่าพวกท่าน ทำไมพวกท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้? ไม่ใช่พวกเราที่เป็นพวกแรกหรือที่เสนอให้นำกษัตริย์ของพวกเขากลับมา?” แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์ก็รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

Chapter 20

- ¹ ที่เดียวกันนั้นมีคนก่อคนคนหนึ่งชื่อเซบาบุตรชายของบิครีคนเบนยามิน เขาเป่าแตรและกล่าวว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด เราก็ไม่ได้มีมรดกในบุตรชายของเจสซี อิสราเอลเอ๋ย ให้ทุกคนกลับบ้านของตนเอง” ² ดังนั้น คนอิสราเอลทั้งปวงก็ละจากดาวิดและติดตามเซบาบุตรชายของบิครี แต่คนยูดาห์ยังติดตามกษัตริย์ของพวกเขาอย่างใกล้ชิด จากแม่น้ำจอร์แดนตลอดทางไปถึงเยรูซาเล็ม ³ เมื่อดาวิดเสด็จกลับมาที่พระราชวังที่เยรูซาเล็ม พระองค์นำนางสนมทั้งสิบคน ที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปไว้ในบ้านหลังหนึ่งที่มียามเฝ้า พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูแต่พระองค์ไม่ได้ทรงหลับนอนกับพวกนางอีกต่อไป ดังนั้นพวกนางจึงถูกกักไว้ให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่เฒ่าจนถึงวันตาย
- ⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับอามาสว่า “จงระดมคนยูดาห์ให้พร้อมภายในสามวัน ตัวท่านจงมาที่นี่ด้วย” ⁵ ดังนั้นอามาสได้ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาได้ทำงานล่าช้าเกินเวลาที่กษัตริย์กำหนดให้เขาทำ ⁶ ดังนั้นดาวิดตรัสกับอาบิชัยว่า “บัดนี้เซบาบุตรชายของบิครีจะทำร้ายเรามากกว่าอับซาโลมได้ทำ ท่านจงนำบรรดาข้าราชการของเจ้านายของท่าน เหล่าทหารของเรา ไล่ตามเขาไป มิฉะนั้น เขาจะหาบรรดาเมืองที่มีป้อม และหนีพ้นสายตาเรา”
- ⁷ แล้วพวกของโยอาบออกไปไล่ตามเขา พร้อมกับคนเคเรีกับคนเปเลกกับนักรบทั้งหมด พวกเขาออกจากเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบาบุตรชายของบิครี ⁸ เมื่อพวกเขาได้มาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสก็มาพบพวกเขา โยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารอย่างที่เขาเคยสวม ซึ่งคาดเข็มขัดรอบเอวที่ติดดาบที่อยู่ในฝัก เมื่อเขาเดินไปดาบก็หลุดตกลง ⁹ ดังนั้นโยอาบจึงถามอามาสว่า “ญาติของข้า สมายดีหรือ?” โยอาบก็เอามือขวาจับเศราอามาสด้วยความรักและจูบเขา
- ¹⁰ อามาสไม่ได้สังเกตดาบที่อยู่ในมือซ้ายของโยอาบ โยอาบจึงแทงท้องอามาสไว้ทะลุถึงดิน โยอาบไม่แทงเขอีกครึ่ง และอามาสก็ตาย ดังนั้นโยอาบและอาบิชัยน้องชายของเขาก็ไล่ตามเซบาบุตรชายของบิครีไป ¹¹ แล้วทหารคนหนึ่งของโยอาบได้ยืนอยู่ใกล้อามาสพูดว่า “ใครเห็นด้วยกับโยอาบและใครอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป” ¹² อามาสก็นอนจมกองเลือดของตัวเองอยู่ที่ในถนน เมื่อชายคนนั้นเห็นพวกทหารทั้งสิบได้ยืนนิ่งอยู่ เขาก็ย้ายอามาสจากถนนไปทิ้งในทุ่งนา เขาได้โยนเสื้อผ้าปิดร่างเขาไว้ เพราะว่าเขาเห็นว่าทุกคนที่ผ่านมาก็ยืนนิ่งอยู่
- ¹³ หลังจากที่ศพของอามาสถูกนำออกจากถนนแล้ว ทหารทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อไล่ตามเซบาบุตรชายของบิครี ¹⁴ เขาได้ผ่านคนอิสราเอลทุกเผ่าไปจนถึงตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาห์ และผ่านทะเลสาบทุกดินแดนของคนเบรีทั้งหมด ที่ได้มารวมกันและไล่ติดตามเขาไป ¹⁵ พวกเขาได้ตามมากับเขาและได้ล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบล แขวงเมืองเบธมาอาคาห์ พวกเขาถือทางลาดเนินขึ้นตรงกำแพง ทหารทั้งหมดที่อยู่กับโยอาบก็เปล่งกำแพงเพื่อพังกำแพงลง
- ¹⁶ แล้วมีผู้หญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า “จงฟัง ขอฟังหน่อย โยอาบ เข้ามาใกล้ฉันหน่อย เพื่อฉันจะพูดกับท่าน” ¹⁷ ดังนั้นโยอาบก็เข้ามาใกล้นาง และผู้หญิงนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ?” เขาตอบว่า “ใช่แล้วเราคือโยอาบ” นางจึงกล่าวกับเขาว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย” เขาก็ตอบว่า “เรากำลังฟังอยู่แล้ว” ¹⁸ แล้วนางก็พูดว่า “สมัยโบราณพวกเขาได้พูดกันว่า ‘ให้ขอคำปรึกษาที่อาเบลให้แน่นอนเถิด’ และคำปรึกษานั้นจะทำให้เรื่องนั้นจบลง
- ¹⁹ พวกเราเป็นเมืองหนึ่งที่เต็มไปด้วยความสุขที่สุดและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านกำลังจะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ของอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระยาห์เวห์เสีย?” ²⁰ ดังนั้นโยอาบจึงตอบว่า “ขอให้อ้างโกล ขอให้อ้างโกลจากเราซึ่งเราจะกลืนหรือทำลายนั้น” ²¹ เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีผู้ชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเซบาบุตรชายของบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ ต่อสู์ดาวิด จมอมเขามากคนเดียว และเราจะถอนทัพจากเมืองนี้” ผู้หญิงนั้นจึงกล่าวกับโยอาบว่า “ศีรษะของเขาจะถูกโยนข้ามกำแพงมาให้ท่าน”
- ²² แล้วผู้หญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งหมดด้วยปัญญาของนาง พวกเขาได้ตัดศีรษะของเซบาบุตรชายของบิครี และโยนให้โยอาบ แล้วเขาก็เป่าแตรและทหารของโยอาบก็แยกกันไปจากเมือง ทุกคนก็กลับไปยังที่อยู่ของตน แล้วโยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม ²³ บัดนี้โยอาบได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพอันทั้งหมดของอิสราเอล และเบนยาหิบุตรชายของเยโฮยาดาได้เป็นผู้บังคับบัญชาของคนเคเรีและคนเปเลก ²⁴ อาโดรัมได้ดูแลคนงานโยธา และเยโฮชาฟัทบุตรชายของอาหิสุตได้เป็นพนักงานทะเบียน
- ²⁵ เขาได้เป็นอาลักษณ์ ศาโดกและอาบียาธาร์ได้เป็นปุโรหิต ²⁶ อีราตระกูลยาอีร์เป็นหัวหน้าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของดาวิดด้วย

Chapter 21

¹ มีการกัณดารอาหารในสมัยของดาวิดอยู่สามปีติดต่อกัน และดาวิดก็แสวงหาพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “การกัณดารอาหารที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้านี้ เพราะว่าชาอูลและพงศ์พันธุ์ของเขาได้เป็ดเปลี่ยนโลหิต พวกเขาได้ฆ่าคนกิเบโอน” ² บัดนี้คนกิเบโอนนั้นไม่ใช่พงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเขาเป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ถึงแม้ว่าประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณต่อพวกเขาว่าจะไม่ฆ่าพวกเขา แต่ชาอูลก็ทรงพยายามที่จะสังหารพวกเขาทั้งหมดเสีย เพราะความกระตือรือร้นเพื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ ³ ดังนั้น กษัตริย์ดาวิดทรงเรียกประชุมพวกกิเบโอนและตรัสถามพวกเขาว่า “เราจะทำอะไรให้แก่พวกท่านได้? เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสีย เพื่อพวกท่านจะได้ด้วยพรแก่ประชาชนของพระยาห์เวห์ ผู้ได้รับมรดกของความดีและพระสัญญาของพระองค์?”

⁴ คนกิเบโอนตอบพระองค์ว่า “มันไม่ใช่เรื่องเงินหรือทองระหว่างพวกข้าพระองค์กับชาอูลหรือพงศ์พันธุ์ของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน มันไม่ใช่เรื่องของพวกข้าพระองค์ที่จะประหารชีวิตใครในอิสราเอล” ดาวิดจึงตรัสว่า “พวกท่านพูดว่าอย่างไร ที่เราควรจะทำให้พวกท่าน?” ⁵ พวกเขาทูลกษัตริย์ว่า “สำหรับผู้ชายผู้ที่ได้พยายามฆ่าพวกข้าพระองค์ และวางแผนทำลายพวกข้าพระองค์ ดังนั้นพวกข้าพระองค์ได้ถูกทำลายและไม่มีที่อยู่ในเขตแดนของอิสราเอล ⁶ ขอให้มอบเจ็ดคนจากพงศ์พันธุ์ของเขาให้พวกข้าพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะได้แขวนคอพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ที่กิเบโอนของชาอูลผู้ที่ได้รับการเลือกสรรของพระยาห์เวห์ ดังนั้นกษัตริย์ตรัสว่า “เราจะมอบพวกเขาให้แก่เจ้า”

⁷ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชทบุตรชายของโยนาธานโอรสของชาอูล เพราะคำปฏิญาณของพระยาห์เวห์ที่ทั้งสองได้ทำ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานโอรสของชาอูล ⁸ แต่กษัตริย์ได้นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรธิดาของอัยยาห์ บุตรชายทั้งสองคนของนางที่เกิดกับชาอูล ชื่อของบุตรชายทั้งสองคนคือ อารโมนและเมฟีโบเชท และดาวิดก็นำบุตรชายทั้งห้าคนของเมราบราชธิดาของชาอูล ผู้ที่พระนางได้ให้กำเนิดกับอาดรีเอลบุตรชายของบารซิลัยชาวเมโหลห์ ⁹ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน พวกเขาจึงได้แขวนคอพวกเขาบนภูเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และพวกเขาก็เจ็ดคนก็ตายไปด้วยกัน พวกเขาถูกฆ่าตายในช่วงฤดูเกี่ยวข้าว ระหว่างวันแรกของวันเริ่มต้นเกี่ยวข้าวบารลีย์

¹⁰ แล้วนางริสปาห์บุตรธิดาของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง บนภูเขาข้างๆ ร่างทั้งหลายของคนตาย ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนถึงเวลาที่ฝนจากท้องฟ้าตกบนพวกเขา นางไม่ยอมให้เหล่าฝูงนกแห่งท้องฟ้ามารบกวนร่างทั้งหลายในเวลากลางวันหรือไม่ให้สัตว์ป่ามารบกวนในเวลากลางคืน ¹¹ เมื่อเขากูลดาวิดให้ทรงทราบในสิ่งที่นางริสปาห์บุตรธิดาของอัยยาห์นางสมมของชาอูลได้ทำแล้ว ¹² ดังนั้นดาวิดได้เสด็จไปนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานโอรสของพระองค์มาจากพวกคนของเมืองยาเบชกิเลอาดผู้ที่ได้ลักลอบเอาไปจากลานเมืองเบรชาน ที่พวกฟิลิสเตียได้แขวนทั้งสองพระองค์ไว้ หลังจากนั้นก็พวกฟิลิสเตียได้ประหารชาอูลในกิเลอาด

¹³ ดาวิดทรงนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานโอรสของพระองค์ขึ้นมาจากที่นั่น และพวกเขาได้รวบรวมกระดูกของคนทั้งเจ็ดคนที่ถูกแขวนคอตายด้วยเช่นกัน ¹⁴ พวกเขาได้ฝังอัฐิของชาอูลและของโยนาธานโอรสของพระองค์ไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลา ในอุโมงค์ของคิชบิดาของพระองค์พวกเขาได้ทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงบัญชาไว้ หลังจากนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงตอบคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น ¹⁵ แล้วพวกฟิลิสเตียลงมากำสงครามกับคนอิสราเอลอีกครั้ง ดังนั้นดาวิดก็เสด็จลงไปพร้อมกับกองทัพของพระองค์ และทรงสู้รบกับคนฟิลิสเตีย ดาวิดก็ทรงรับชัยชนะด้วยการเหนี่ยวล้าจากสงคราม

¹⁶ อิชบับโนบ คนหนึ่งในพงศ์พันธุ์ของคนยักษ์ ผู้ที่มีหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเชเชล และเป็นผู้ที่มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะฆ่าดาวิดเสีย ¹⁷ แต่อิชบับบุตรชายของนางเศรยาห์ได้เข้ามาช่วยดาวิดไว้ และสู้รบกับคนฟิลิสเตีย และฆ่าเขาเสีย แล้วเหล่าทหารของดาวิดได้ทูลปฏิญาณต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์อีกต่อไปเลย เพื่อพระองค์จะไม่ดับประทีปของอิสราเอล” ¹⁸ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นภายหลังที่มีการรบกับพวกฟิลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบบัคคีตระกูลหุซซาห์ได้ฆ่าสัฟผู้เป็นคนหนึ่งในพงศ์พันธุ์ของคนเรฟาอิม

¹⁹ เรื่องนี้เกิดขึ้นอีกครั้งในการรบกับพวกฟิลิสเตียที่เมืองโกบอีก ที่เอลฮานันบุตรชายของยาริ ชาเวเบเลเฮบได้ฆ่าโกลิอัทชาวกัทผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทองคำ ²⁰ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นมีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็ได้สืบเชื้อสายมาจากพวกเรฟาอิมด้วย ²¹ เมื่อเขาทำกายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิมมาห์เชษฐาของดาวิดได้ฆ่าเขาเสีย ²² คนเหล่านี้สืบเชื้อสายคนเรฟาอิมของเมืองกัท และพวกเขาถูกฆ่าตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของเหล่าทหารของพระองค์

Chapter 22

¹ ดาวิดทรงร้องบทเพลงนี้แด่พระยาห์เวห์ ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้พระองค์ให้พ้นจากมือเหล่าศัตรูทั้งสี่ของพระองค์ และจากเงื้อมพระหัตถ์ของซาอูล ² พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์ ³ พระเจ้าทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เข้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ ทรงเป็นพลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งของข้าพระองค์ และที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากความรุนแรง

⁴ ข้าพระองค์ร้องทูลพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์ได้รับการทรงช่วยให้พ้นจากบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ ⁵ เพราะเหล่าคลื่นแห่งความมรณะได้ล้อมรอบข้าพระองค์ กระแสแห่งความหายนะก็ได้ท่วมทับเหนือข้าพระองค์ ⁶ สายใยของแดนคนตายพันตัวข้าพระองค์ บ่วงแห่งความตายได้พันรอบข้าพระองค์อยู่

⁷ ในความทุกข์ลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงยินเสียงของข้าพระองค์จากพระนิเวศของพระองค์ และเสียงร้องทูลขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ได้ไปถึงพระกรรณของพระองค์ ⁸ แล้วแผ่นดินก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าก็หวั่นไหว และสั่นสะเทือน เพราะพระเจ้ากริ้ว ⁹ ค้อนไฟก็ขึ้นไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญได้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านเหล่านั้นก็ติดเปลวไฟ

¹⁰ พระองค์ทรงเปิดท้องฟ้าและเสด็จลงมา และความมืดก็อยู่ที่ใต้พระบาทของพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรงเครวทูตหนึ่ง แล้วทรงบินไป พระองค์ทรงปรากฏบนปีกของลม ¹² พระองค์ทรงทำให้ความมืดปกคลุมอยู่รอบพระองค์ รวบรวมเหล่าเมฆฝนหนาแน่นในท้องฟ้าทั้งหมด

¹³ จากความสว่างตรงหน้าพระพักตร์พระองค์ถ่านเพลิงได้ตกลงมา ¹⁴ พระยาห์เวห์ทรงส่งเสียงดังดุจฟ้าร้องจากท้องฟ้า องค์ผู้สูงสุดก็ทรงเปล่งพระสุรเสียง ¹⁵ พระองค์ทรงแผลงศร และทรงทำให้พวกศัตรูของพระองค์กระจัดกระจาย ทรงทำให้เกิดฟ้าแลบ และทรงทำให้พวกเขาแตกหนีไป

¹⁶ แล้วช่องน้ำทั้งหลายได้ปรากฏ รากฐานของโลกก็เผยโฉม ตามพระสิงหนาทของพระยาห์เวห์ ตามลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์

¹⁷ พระองค์ทรงเอื้อมลงมาจากเบื้องบน ทรงจับข้าพระองค์ พระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ออกมาจากน้ำที่ขจัดไปมา ¹⁸ พระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูอันแข็ง จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ เพราะพวกเขาแข็งแกร่งกว่าข้าพระองค์ยิ่งนัก

¹⁹ พวกเขามาต่อสู้กับข้าพระองค์ในวันที่ข้าพระองค์ประสบภัยพิบัติ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่พึ่งของข้าพระองค์ ²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาในที่กว้างใหญ่ พระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยข้าพระองค์ ²¹ พระยาห์เวห์ประทานรางวัลแก่ข้าพระองค์ ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยฟื้นฟูข้าพระองค์ตามความสะอาดของมือทั้งสองของข้าพระองค์

²² เพราะข้าพระองค์ได้รักษาทางของพระยาห์เวห์และไม่ได้อำพรางสิ่งที่ชั่วร้ายโดยการหันจากพระเจ้าของข้าพระองค์ ²³ เพราะกฎหมายแห่งความชอบธรรมทั้งสี่ของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้หันไปจากสิ่งเหล่านั้น ²⁴ ข้าพระองค์ไร้ตำหนิต่อพระองค์ และข้าพระองค์รักษาตัวไว้จากความบาป

²⁵ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ทรงตอบแทนข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ ตามอัตราความสะอาดของข้าพระองค์ในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁶ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงซื่อสัตย์ต่อผู้ที่ซื่อสัตย์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าทรงไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ ²⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ว่าบริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงสำแดงเป็นปฏิกิริยาต่อผู้ที่ได้คดโกง

²⁸ พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ทุกข์ยากลำบากให้รอด แต่พระเนตรของพระองค์ต่อสู้กับดวงตาที่หยิ่งยโส และพระองค์ทรงทำให้คนเหล่านั้นต่ำลง ²⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นประทับของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงทำให้เกิดความสว่างในความมืดของข้าพระองค์ ³⁰ เพราะโดยพระองค์ ข้าพระองค์สามารถทะลุฝ่าเครื่องกีดขวางได้ และโดยพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สามารถกระโดดข้ามกำแพงได้

³¹ สำหรับพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์สมบูรณ์ พระดำรัสของพระยาห์เวห์ไร้ตำหนิ พระองค์ทรงเป็นโล่ของทุกคนที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ ³² เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้าอีก นอกจากพระยาห์เวห์ และผู้ใดเล่าเป็นพระศิลาเว้นแต่พระเจ้าของเรา? ³³ พระเจ้าผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงนำบุคคลที่ไร้ตำหนิในทางของพระองค์

³⁴ พระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เป็นเหมือนอย่างตีนควางตัวเมียและทรงวางข้าพระองค์ไว้บนเนินเขาที่สูง ³⁵ พระองค์ทรงฝึกมือข้าพระองค์ให้ทำสงคราม แขนข้าพระองค์ให้โถมคั่นธนูของสัมฤทธิ์ได้ ³⁶ พระองค์ได้ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และความโปรดปรานของพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น

³⁷ พระองค์ได้ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ ดังนั้นเท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด ³⁸ ข้าพระองค์ได้ไล่ตามพวกศัตรูของข้าพระองค์และทำลายพวกเขาเสีย ข้าพระองค์ไม่ได้หันกลับจนกว่าพวกเขาได้ถูกพลาญเสียสิ้น ³⁹ ข้าพระองค์ทำลายพวกเขาและแทงพวกเขาจนพวกเขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีก พวกเขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์

- 40** พระองค์ได้ประทานกำลังแก่ข้าพระองค์เหมือนเข็มขัดเพื่อต่อสู้ในสงคราม พระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์สยบลง **41** พระองค์ทรงทำให้บรรดาศัตรูของข้าพระองค์หันหลังให้ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสียสิ้น **42** พวกเขาร้องหาความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ พวกได้เขาร้องทูลพระยาห์เวห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบพวกเขา
- 43** ข้าพระองค์จึงทูลเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลืน ข้าพระองค์ได้ขยี้พวกเขาเหมือนโคลนตามถนน **44** พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการทะเลาะวิวาทกับประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชนที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์ **45** พวกคนต่างด้าวจะถูกบังคับให้หมอบราบต่อข้าพระองค์ พอพวกเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ พวกเขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์
- 46** พวกคนต่างด้าวก็เสียขวัญตัวสั่นออกมาจากที่กำบังแข็งแกร่งของเขา **47** พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอให้พระศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ ขอให้พระเจ้าได้รับการยกย่อง พระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์ **48** นี่คือพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นให้ข้าพระองค์ พระองค์เป็นผู้ที่นำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์
- 49** ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ แท้ที่จริง พระองค์ทรงยกข้าพระองค์อยู่เหนือบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากคนโหดร้าย **50** เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จึงขอบพระคุณพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสดุดีพระนามของพระองค์ **51** พระเจ้าประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และพระองค์ทรงสำแดงพันธสัญญาอย่างซื่อสัตย์ต่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิม แก่ดาวิดและบรรดาลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์"

Chapter 23

- ¹ บัดนี้ นี่เป็นถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายของเจสซี ผู้ชายที่ได้รับเกียรติอย่างสูง ผู้ที่รับการเจิมโดยพระเจ้าของยาโคบ นักแต่งบทเพลงสดุดีที่ไพเราะของอิสราเอล ² “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ตรัสทางข้าพระองค์ และพระดำรัสของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพระองค์” ³ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงได้กล่าว พระศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า ‘เมื่อผู้หนึ่งปกครองมนุษย์โดยชอบธรรม ผู้ทรงปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
- ⁴ เขาจะเป็นเหมือนแสงอรุณเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ในเวลารุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ เมื่อหมอกจางออกจากดินเมื่อมีแสงจ้าของดวงอาทิตย์ภายหลังฝน ⁵ แม้ทีเดียว พงศพันธ์ของข้าพระองค์ไม่เป็นเช่นนั้นต่อพระพักตร์ของพระเจ้าหรือ? เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงทำพันธสัญญานี้กับข้าพระองค์ อันเป็นระเบียบและมั่นคงในทุกทางอย่างนั้นหรือ? พระองค์จะไม่ทรงเพิ่มพูนความรอดของข้าพระองค์และเติมเต็มความปรารถนาทุกอย่างของข้าพระองค์หรือ? ⁶ แต่คนอธรรมทั้งหมดก็เหมือนหมอกที่ถูกถอนทิ้งไป เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถถูกรวบรวมได้ด้วยมือของใคร
- ⁷ คนที่แต่งตั้งพวกเขา จะต้องถืออาวุธที่ทำด้วยเหล็กหรือดาบของหอก พวกเขาจะต้องถูกเผาจนหมดสิ้นในที่ที่พวกเขาอยู่นั้น” ⁸ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของนักรบผู้เก่งกล้าของดาวิด คือเยซอบาอัล ตระกูลกัทโมน เป็นผู้นำของเหล่านักรบผู้เก่งกล้า เขาได้ฆ่าคนแปดร้อยคนในครั้งเดียว ⁹ คนที่รองลงมาคือเอลาซาร์บุตรชายของโดโด ผู้เป็นบุตรชายของอาโหอาห์ ผู้ที่เป็นหนึ่งในสามของนักรบผู้เก่งกล้าของดาวิด เขาได้อยู่เมื่อพวกเขาพุดหยาบพวกฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อทำสงคราม และเมื่อคนอิสราเอลได้ถอยทัพ
- ¹⁰ เอลาซาร์ได้ลุกขึ้นและได้ต่อสู้พวกฟิลิสเตีย จนกระทั่งมือของเขาร้อนล้าและมือของเขาแข็งทื่อติดอยู่กับดาบของเขา พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวงในวันนั้น กองทัพจึงได้กลับไปกับเอลาซาร์ เพื่อปลดข้าของจากผู้ที่ถูกฆ่าตายเท่านั้น ¹¹ รองจากเขาลงมาคือซามาร์บุตรชายของอาเชาซาร์ พวกฟิลิสเตียได้มาชุมนุมกันอยู่ที่ทุ่งหญ้าเลอี เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด และกองทัพก็หนีไปจากพวกเขา ¹² แต่ซามาร์ได้ยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินนั้น และป้องกันพื้นดินนั้นไว้ เขาได้ฆ่าพวกฟิลิสเตีย และพระยาห์เวห์ทรงทำให้มีชัยชนะอย่างใหญ่หลวง
- ¹³ ทหารสามนายในพวกทหารสามสิบคนนั้น ได้ลงมาหาดาวิดในฤดูเกี่ยวข้าวที่ถ้ำอูลัม กองทัพของฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ¹⁴ ในคราวนั้นดาวิดได้ประทับในที่กำบังเข้มแข็งคือที่ถ้ำแห่งหนึ่ง ขณะที่พวกฟิลิสเตียก็ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่เบรเลเฮม ¹⁵ ดาวิดทรงกระหายน้ำและตรัสว่า “ถ้าเพียงบางคนจะให้น้ำแก่เราดื่มจากบ่อที่เบรเลเฮม บ่อที่อยู่ข้างประตูเมือง”
- ¹⁶ ดังนั้นวีรบุรุษสามคนที่ได้กล่าวถึงนั้นก็ได้แลกค่ายของกองทัพของฟิลิสเตียเข้าไป และได้ดื่มน้ำจากบ่อเบรเลเฮม บ่อที่อยู่ข้างประตูเมือง พวกเขาได้นำน้ำมาและได้มาถวายแก่ดาวิด แต่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธที่จะทรงดื่มน้ำนั้น แต่พระองค์ได้ทรงเทน้ำนั้นถวายแด่พระยาห์เวห์ ¹⁷ แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ซึ่งข้าพระองค์จะทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์ควรจะดื่มโลหิตของบรรดาผู้ได้ไปเสี่ยงชีวิตของพวกเขาหรือ?” ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงยอมดื่มนักรบทั้งสามได้ทำสิ่งเหล่านี้ ¹⁸ อามิชัยน้องชายของโยอาบและบุตรชายของนางเศรยาห์ ได้เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ครั้งหนึ่งเขาได้ต่อสู้ด้วยหอกต่อทหารสามร้อยคน และได้ฆ่าพวกเขา เขาก็ได้มีชื่อเสียงร่วมกับวีรบุรุษสามคนที่กล่าวถึงนั้น
- ¹⁹ เขาเป็นผู้ได้รับเกียรติมากกว่าสามคนนั้นไม่ใช่หรือ? เขาได้เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขา อย่างไรก็ตามชื่อเสียงของเขาไม่เท่ากับชื่อเสียงของทหารที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดสามคนนั้น ²⁰ เบนโยอาห์แห่งเมืองซิบเซเอลบุตรชายของเยโฮยาดา เขาเป็นผู้ชายแข็งแรง ที่ได้ทำความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่หลายอย่าง เขาได้ฆ่าบุตรทั้งสองของอารีเอลแห่งโมอับ เขาได้ลงไปฆ่าสิงโตในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย ²¹ แล้วเขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ในมือ แต่เบนโยอาห์ได้ต่อสู้กับเขาด้วยเพียงไม้เท้า เขาได้ยึดเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และได้ฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง
- ²² เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาทำกิจเหล่านี้จึงมีชื่อเสียงเหมือนนักรบสามคนนั้น ²³ เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าทหารสามสิบคนนั้นโดยทั่วไป แต่เขาไม่ได้รับการนับถือมากเช่นเดียวกับวีรบุรุษสามคนนั้น แม้กระนั้น ดาวิดก็ได้ทรงตั้งเขาให้เป็นทหารรักษาพระองค์ ²⁴ ในสามสิบคนนั้นรวมผู้ชายต่อไปนี้ คือ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลาฮันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม
- ²⁵ ซัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด ²⁶ เฮเลสตระกูลเปเลก อิราบุตรชายของอิกเชซชาวเมืองเทโคอา ²⁷ อามิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมนูนัยตระกูลหุซาร์
- ²⁸ ศัลโมนชาวอาโหอาห์ มาหะริยชาวเบโทฟาห์ ²⁹ เฮเลบุตรชายของบาอานาห์ชาวเบโทฟาห์ อิกทัยบุตรชายของชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ³⁰ เบนโยอาห์ชาวปาราน อิดดัยชาวหุบเขากาอัส
- ³¹ อามิอัลโบนชาวอารบาค อัสมาเวทชาวบาอูรัม ³² เอลียาบาชาวฮาอัลโบน บรรดาบุตรชายของยาเซน โยนาธาน ซัมมาห์ชาวฮาราร์ ³³ อาหิอัมบุตรชายของซาราริชาวฮาราร์
- ³⁴ เอลีเฟเลกบุตรชายของอาหิซัยชาวมาอาคห์ เอลีอัมบุตรชายของอาหิโรเฟลชาวกิโธ ³⁵ เฮสโรชาวคารเมล ปาริยชาวอารมี ³⁶ อิกาลบุตรของนาธันชาวโศมาห์ บานิคเนเฟาคาธ
- ³⁷ เสเลกคนอัมโมน มาหะริยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ ³⁸ อิราตระกูลอิกรี กาบเรตระกูลอิกรี ³⁹ อูร์ยาห์คนฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

Chapter 24

¹ อีกครั้งหนึ่งที่พระพิโรธของพระยาห์เวห์เกิดขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงทำให้ดาวิดต่อสู้พวกเขาโดยตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์” ² กษัตริย์จึงได้ทรงรับสั่งกับโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า “จงไปให้ทั่วอิสราเอลทุกเผ่า ตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชนเพื่อทำสงคราม” ³ โยอาบได้ทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ทรงเพิ่มประชาชนที่มีอยู่อีกร้อยเท่า ขอพระเนตรของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เหตุใดกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงทรงพระประสงค์สิ่งนี้?”

⁴ อย่างไรก็ตามพระดำรัสของกษัตริย์นั้นก็เดือดดาลต่อโยอาบและต่อบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ดังนั้นโยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงได้ออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์เพื่อบับประชาชนอิสราเอล ⁵ พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและได้ตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ทางทิศใต้ของเมืองในหุบเขา แล้วพวกเขาก็ได้เดินทางผ่านกาตไปจนถึงยาเซอร์ ⁶ พวกเขาได้มายังกิเลอาดและมาถึงในดินแดนของกาทิมฮอดซี แล้วต่อไปถึงเมืองดานยาอัน อ้อมไปถึงไซดอน

⁷ พวกเขาได้มาถึงป้อมของไทเร และเมืองทั้งหมดของคนฮีไวต์ และของคนคานาอัน แล้วพวกเขาก็ได้ออกไปยังเบเนเกบในยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา

⁸ เมื่อพวกเขาได้ไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขาจึงได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเมื่อสิ้นเก้าเดือนและยี่สิบวัน ⁹ แล้วโยอาบก็ได้ถวายจำนวนทหารที่นับได้ทั้งสิ้นแก่กษัตริย์ มีทหารหาญในอิสราเอลจำนวน 800,000 คน ผู้พร้อมทำศึก และคนยูดาห์มี 500,000 คน

¹⁰ แล้วพระทัยของดาวิดก็ได้องรงสำนึกผิดหลังจากที่พระองค์ได้ทรงนับจำนวนประชาชนเสร็จแล้ว ดังนั้นดาวิดจึงทูลต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่หลวงในการที่ทำการนี้ บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงลบความบาปชั่วของผู้รับใช้ของพระองค์ออกไป เพราะข้าพระองค์ทำอย่างโง่เขลาอย่างยิ่ง” ¹¹ เมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวอนะของพระยาห์เวห์จึงได้มายังผู้เผยพระวอนะกาต ผู้ทำนายของดาวิดว่า ¹² “จงไปบอกดาวิดว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “เราจะให้เจ้ามีทางเลือกสามอย่าง จงเลือกเอาหนึ่งอย่าง””

¹³ ดังนั้นกาตจึงได้เข้าเฝ้าดาวิดและทูลพระองค์ว่า “จะให้เกิดกันดารอาหารเป็นเวลาสามปีในแผ่นดินของพระองค์หรือไม่? หรือพระองค์จะยอมหนีต่อหน้าศัตรูของพระองค์เป็นเวลาสามเดือนขณะที่พวกเขาไล่ตามพระองค์หรือไม่? หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์เป็นเวลาสามวันหรือไม่? บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรองว่าจะให้ข้าพระองค์กลับไปทูลสิ่งใดต่อพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา” ¹⁴ แล้วดาวิดจึงตรัสกับกาตว่า “เราเป็นทุกข์มาก ขอให้พวกเราตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มากกว่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์ เพราะการกระทำอันเต็มไปด้วยพระกรุณาของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก” ¹⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล ตั้งแต่เวลาเช้านั้นเวลากำหนดและมีประชาชนตายจำนวนเจ็ดหมื่นคนนับตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา

¹⁶ เมื่อฤดูสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมืองนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงเปลี่ยนพระทัยเพราะเรื่องเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นนั้นและพระองค์ได้ทรงบัญชาทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า “พอแล้ว บัดนี้จงยังมีมือของเจ้า” ในเวลานั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยบูน ¹⁷ แล้วดาวิดได้ทูลต่อพระยาห์เวห์ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้ที่ได้ประหารประชาชนนั้น และทรงทูลว่า “ข้าพระองค์เองได้ทำบาป และข้าพระองค์ได้กระทำโดยเอาแต่ใจตนเอง แต่บรรดาแกะเหล่านี้ พวกเขาได้ทำอะไร? ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทำโทษข้าพระองค์และพงศ์พันธุ์บิดาของข้าพระองค์เถิด” ¹⁸ แล้วกาตก็ได้เข้ามาเฝ้าดาวิด และทูลพระองค์ว่า “ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์บนลานนวดข้าวของอาราวันาคคนเยบูนเถิด”

¹⁹ ดังนั้นดาวิดจึงได้เสด็จขึ้นไปตามคำของกาตตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา ²⁰ เมื่ออาราวันาคได้มองออกไปและเห็นกษัตริย์และบรรดาข้าราชการกำลังเข้ามาหาเขา ดังนั้นอาราวันาคจึงออกไปและย่อตัวลงชนหน้าถึงดินต่อกษัตริย์ ²¹ แล้วอาราวันาคได้ทูลว่า “เหตุใดกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์?” ดาวิดตรัสว่า “มาซื้อลานนวดข้าวของเจ้า เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ เพื่อที่โรคร้ายจะหมดสิ้นไปจากประชาชน”

²² อาราวันาคจึงได้ทูลดาวิดว่า “ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอร้องทำตามคำสั่งที่สายพระเนตรของพระองค์เห็นชอบเถิด ดูก่อน ที่นี้มีวัวสำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเลื้อนนวดข้าวกับแกะสำหรับวัวเป็นฟืน” ²³ ข้าแต่กษัตริย์ ของทั้งสิ้นนี้ ข้าพระองค์ อาราวันาคขอถวายแด่พระองค์” แล้วเขาได้ทูลกษัตริย์อีกว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ทรงโปรดปรานพระองค์” ²⁴ กษัตริย์ได้ตรัสกับอาราวันาคว่า “ไม่ได้เรายืนยันที่จะซื้อจากเจ้าตามราคานั้น เราจะไม่ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ โดยที่เราไม่เสียอะไรเลย” ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงซื้อลานนวดข้าวและวัวเป็นเงินห้าสิบบเชล ²⁵ ดาวิดก็ได้ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น และทรงได้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องสันติบูชา ดังนั้นพวกเขาได้ทูลอ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์ในนามของแผ่นดิน และพระองค์ก็ได้ทรงระงับโรคร้ายทั่วอิสราเอล

Book: 1 Kings

1 Kings

Chapter 1

- ¹ เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงชราภาพแล้ว ถึงแม้พวกเขาจะห่มผ้าหลายชั้นให้พระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงยังไม่อบอุ่น ² ฉะนั้นบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์จึงกราบทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดให้เราไปเที่ยวหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์ เจ้านายของพวกข้าพระองค์ และให้นางถวายการปรนนิบัติกษัตริย์และคอยดูแลพระองค์ และให้นางนอนในอ้อมกอดของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของพวกข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น”
- ³ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ตามหาหญิงงามทั่วเขตแดนของอิสราเอล พวกเขาได้พบอาบิซากหญิงชาวซูเนม และได้นำตัวนางมาเฝ้ากษัตริย์ ⁴ หญิงสาวคนนั้นงดงามมาก นางได้ถวายการรับใช้และคอยดูแลพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับนางไม่
- ⁵ ในเวลานั้น อาโดเนียสพระโอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเองขึ้น กล่าวว่า “เราจะเป็นกษัตริย์” ดังนั้นท่านจึงได้เตรียมบรรดารถม้าศึก และกองทหารม้าสำหรับท่านเองกับคนห้าสิบคนไว้วิ่งนำหน้าท่าน ⁶ พระบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดแย้ง หรือถามว่า “เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนี้หรือเช่นนั้น?” อาโดเนียสเป็นชายงามมากด้วย ท่านเกิดมาถนัดจากอับซาโลม
- ⁷ ท่านได้สมคบกับโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ และอาบิยาสาร์ปุโรหิต พวกเขาได้ติดตามอาโดเนียสและช่วยเหลือท่าน ⁸ แต่ศาโดก ปุโรหิตเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา นารันผู้เผยพระวจนะ ซิเมอี เรอี และพวกทหารกล้าของดาวิดไม่ได้ติดตามอาโดเนียส
- ⁹ อาโดเนียสได้ถวายสัตว์บูชาแกะ โค และลูกโคอ้วนพี ณ หินแห่งโสเฮเลก ซึ่งอยู่ด้านดำน เอนโรเกล ท่านได้เชิญพี่น้องทั้งหมดของท่าน คือบรรดาพระโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งหมดแห่งยูดาห์ ที่เป็นพวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์ ¹⁰ แต่ไม่ได้เชิญนารันผู้เผยพระวจนะเบนยาห์ พวกทหารกล้า หรือแม้แต่ซาโลมอนพระอนุชาของท่าน
- ¹¹ จากนั้นนารันก็ได้ทูลถามพระนางบัทเชบาพระมารดาของซาโลมอนว่า “พระนางไม่ทรงทราบหรือว่า อาโดเนียสโอรสของพระนางฮักกิททรงตั้งตนเป็นกษัตริย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของพวกข้าพระองค์ก็ไม่ทรงทราบเรื่องหรือ?” ¹² บัทชีโปรดให้ข้าพระองค์ถวายคำปรึกษาเพื่อพระนางจะได้ทรงช่วยชีวิตของพระนางเอง และชีวิตของซาโลมอนพระโอรสของพระนางด้วย
- ¹³ โปรดเสด็จเข้าพบกษัตริย์ดาวิด และทูลถามพระองค์ว่า ‘กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์มิใช่หรือว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเราแน่นอน และเขายังนั่งบนบัลลังก์ของเราไม่ใช่?” แล้วทำไมจึงให้อาโดเนียสปกครองเล่า?’ ¹⁴ ขณะที่พระนางกราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามไปเข้าพบ และเสริมพระเสาวนีย์ของพระนาง”
- ¹⁵ ดังนั้นพระนางบัทเชบาก็เข้าไปที่ห้องของกษัตริย์ กษัตริย์ทรงชราภาพ และอาบิซากชาวซูเนมก็กำลังถวายการรับใช้กษัตริย์อยู่ ¹⁶ พระนางบัทเชบาได้กราบทูลบังคมกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ก็ตรัสถามว่า “เจ้าประสงค์สิ่งใดหรือ?” ¹⁷ พระนางได้ทูลพระองค์ว่า “เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า ‘แน่นอน ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเรา และเขายังนั่งบัลลังก์ของเรา’
- ¹⁸ ดูก่อนวันนี้อาโดเนียสเป็นกษัตริย์แล้ว แต่พระองค์ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ก็ไม่รู้ ¹⁹ เขาได้ถวายสัตว์บูชาโค ลูกโคอ้วนพี และแกะจำนวนมาก และได้เชิญบรรดาพระโอรสของกษัตริย์ อาบิยาสาร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพบ แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์
- ²⁰ เพราะพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน สายตาของอิสราเอลทั้งหมดก็เพ่งดูพระองค์ รอพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบัลลังก์ของเจ้านายของหม่อมฉันต่อจากพระองค์ ²¹ แต่จะเหตุการณ์จะเกิดดังนี้ เมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรชายของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด”
- ²² ขณะที่พระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นารันผู้เผยพระวจนะก็ได้เข้ามา ²³ ข้าราชการบริพารทั้งหลายจึงทูลกษัตริย์ว่า “นารันผู้เผยพระวจนะอยู่ที่นั่นแล้ว” เมื่อนารันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ก้มหน้าลงถึงพื้น ถวายบังคมกษัตริย์
- ²⁴ นารันได้กราบทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรับสั่งไว้หรือว่า ‘อาโดเนียสจะปกครองต่อจากเรา และเขายังนั่งบัลลังก์ของเราหรือ?’ ²⁵ เพราะวันนี้ท่านได้ลงไปถวายบูชาโค ลูกโคอ้วนพีและแกะจำนวนมาก และได้เชิญบรรดาพระโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพบ และอาบิยาสาร์ปุโรหิต เขากำลังกำลังกินดื่มต่อหน้าท่าน และกล่าวว่า ‘ขอกษัตริย์อาโดเนียสทรงพระเจริญ’
- ²⁶ แต่ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ ศาโดกปุโรหิต เบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ ท่านหาได้เชิญพวกเราไป ²⁷ เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบัลลังก์ต่อจากพระองค์หรือ?”
- ²⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดได้ตรัสตอบว่า “จงเรียกบัทเชบากลับมาหาเรา” พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ และทรงประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²⁹ กษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงให้ชีวิตของเราจากความทุกข์ยาก ³⁰ วันนี้เราได้

ปฏิกฎานต่อเจ้าในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า “ชาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะปกครองต่อจากเราอย่างแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา” เราจะทำในวันนี้” ³¹ แล้วพระนางบัทเชบา ก็ได้ทรงก้มพระพักตร์ลงถึงพื้น ถวายบังคมกษัตริย์ และกล่าวว่า “ขอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันทรงพระเจริญตลอดไป”

³² กษัตริย์ดาวิดมีรับสั่งว่า “จงเรียกศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ กับเบโธยาห์บุตรชายของเยโฮยาดามาหาเรา” ดังนั้นเขาก็ตกลงจึงเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ ³³ กษัตริย์ตรัสสั่งเขาก็ตกลงว่า “จงพาข้าราชการบริพารของเจ้านายพวกเจ้าไปกับเจ้า ให้ชาโลมอนพระโอรสของเราขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปที่ศิโยน” ³⁴ ให้ศาโดกปุโรหิต และนารันผู้เผยพระวจนะเจิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วจงเป่าแตร และประกาศว่า ‘ขอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ’

³⁵ แล้วพวกเขาก็ติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะเขาจะเป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้ตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์” ³⁶ เบโธยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้ทรงยืนยันยืนยันตั้งนั้น” ³⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วอย่างไร ก็ขอให้สถิตกับชาโลมอนอย่างนั้น และขอทรงทำให้บัลลังก์ของชาโลมอนใหญ่มากกว่าบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์”

³⁸ ดังนั้นศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ และเบโธยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา และคนเคเรธกับคนเปเลก ได้ลงไปยังให้ชาโลมอนประทับบนล่อของกษัตริย์ดาวิด และพวกเขานำน้ำท่ามาถึงศิโยน ³⁹ ศาโดกปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากเต็นท์ และเจิมตั้งชาโลมอนไว้ แล้วเขาก็ตกลงก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า “ขอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ” “ขอกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ” ⁴⁰ แล้วประชาชนทั้งปวงก็ได้ตามเสด็จพระองค์ขึ้นไป ทั้งเป่าขลุ่ยและยืนด้นนัก จนแผ่นดินสะเทือนเพราะเสียงของพวกเขา

⁴¹ เมื่ออาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับพวกเขาได้รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วพวกเขาก็ได้ยืนเสียง และเมื่อโยอาบได้ยืนเสียงแตร เขาได้พูดว่า “ทำไมจึงมีเสียงอึกทึกครึกโครมในเมืองนั้น?” ⁴² ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ โยนารานบุตรชายของอาบียาธาร์ปุโรหิตก็ได้มาถึง และอาโดเนียห์ก็ได้กล่าวว่า “เข้ามาสิ เพราะเจ้าเป็นคนดี และคงนำข่าวดีมา”

⁴³ โยนารานได้ตอบอาโดเนียห์ว่า “กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของพวกเราได้ทรงทำให้ชาโลมอนเป็นกษัตริย์แล้ว” ⁴⁴ และกษัตริย์ทรงมีรับสั่งส่งศาโดกปุโรหิต นารันผู้เผยพระวจนะ เบโธยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา กับคนเคเรธและคนเปเลกไปกับท่าน เขาก็ตกลงก็จัดให้ชาโลมอนประทับบนล่อทรงของกษัตริย์ ⁴⁵ ศาโดกปุโรหิตกับนารันผู้เผยพระวจนะได้เจิมตั้งชาโลมอนเป็นกษัตริย์ที่ศิโยน และเขาก็ตกลงก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความยินดี เพราะฉะนั้นในเมืองจึงอึกทึกครึกโครม นี่เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน

⁴⁶ นอกจากนี้ชาโลมอนได้ประทับบนบัลลังก์ของราชอาณาจักรด้วย ⁴⁷ มากไปกว่านั้นอีก พวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์ก็ได้เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของพวกเราว่า ‘ขอพระเจ้าของพระองค์ทรงทำให้พระนามของชาโลมอนเลื่องลือไปมากกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงทำให้บัลลังก์ของชาโลมอนยิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของพระองค์’ แล้วกษัตริย์ก็ได้มอบพระกายลงที่แท่นบรรทม ⁴⁸ กษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า ‘สรรเสริญแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทานคนหนึ่งให้นั่งบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว”

⁴⁹ แล้วแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว พวกเขาได้ยืนขึ้นและต่างไปตามทางของตัวเอง ⁵⁰ ส่วนอาโดเนียห์ก็กลัวชาโลมอน จึงยืนขึ้น และได้ไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา ⁵¹ แล้วมีคนไปกราบทูลชาโลมอนว่า “ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ชาโลมอน เพราะท่านจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า ‘ขอกษัตริย์ชาโลมอนได้ปฏิกฎานแก่ข้าพเจ้าก่อนว่า จะไม่ทรงสังหารผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยดาบ”

⁵² ชาโลมอนได้ตรัสว่า “หากแม่เขาสั่งแต่งตั้งได้ว่าเป็นคนดี ผมสักเส้นเดียวของเขาคงจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่หากพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย” ⁵³ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงใช้คนไปนำอาโดเนียห์ลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ชาโลมอน และชาโลมอนตรัสกับท่านว่า “จงกลับวังของท่าน”

Chapter 2

¹ เมื่อใกล้เวลาที่ดาวิดจะสวรรคต พระองค์ได้ทรงกำชับซาโลมอนพระโอรสของพระองค์ว่า ² “เรากำลังจะตายแล้ว จงเถิดเถียว ดังนั้นจงสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย ³ จงรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่จะดำเนินในทางของพระองค์ ที่จะเชื่อฟังกฎเกณฑ์ พระบัญญัติ พระดำรัส และกฎแห่งพันธสัญญาของพระองค์ จงระมัดระวังที่จะถือปฏิบัติดังที่ได้จารึกไว้ในกฎหมายของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้ออกมาในทุกละแวกที่เจ้าทำ และในทุกแห่งที่เจ้าไป ⁴ เพื่อที่พระยาห์เวห์จะทำให้พระวอของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าบรรดานุตรชายของเจ้าระมัดระวังที่จะดำเนินในทางของเราต่อหน้าเรา ด้วยความเที่ยงธรรม ด้วยหมดทั้งใจของพวกเขาแล้ว กายาที่เจ้านั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลจะไม่ขาดเลย’

⁵ เจ้าเองก็รู้ว่า โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ทำอันใดกับเรา และเขาได้ทำอันใดกับผู้บัญชาการทั้งสองของกองทัพอิสราเอล คือทำแก้อับเนอร์บุตรชายของเนอร์ และอาสาบุตรชายของเยเรอร์ผู้ที่เขาได้สังหาร เขาได้ทำให้เลือดแห่งสงครามไหลในยามสงบสุข และทำให้เลือดแห่งสงครามตกลงบนเข็มขัดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าที่อยู่เท้าของเขา ⁶ จงจัดการกับโยอาบด้วยปัญญาของเจ้าที่ได้เรียนรู้มา แต่อย่าปล่อยให้ศีรษะของเขากองเขาตกลงไปสู่หลุมฝังศพอย่างเป็นสุข

⁷ อย่างไรก็ตามก็จงแสดงความปรานีแก่บุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยชาวกิเลอาด และจงให้พวกเขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอาหารที่โต๊ะของเจ้า เพราะเมื่อเรานั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล พวกเขาคงได้ช่วยเราไว้

⁸ ดาวิด ยังมีซิเมโอนบุตรชายของเกรา ชาวเบนยามิน จากบ้านบาฮูรัมก็อยู่ด้วยกับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ที่ดำเราด้วยถ้อยคำรุนแรงในวันที่เราได้เดินทางไปยังมาหะนาอิม ซิเมโอนได้ลงมารับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระยาห์เวห์ว่า ‘เราจะไม่สังหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ’ ⁹ บัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีโทษ เขาเป็นคนมีปัญญา และเจ้าจะรู้ว่าควรจะทำอะไรกับเขา เจ้าจงนำศีรษะของเขากองเขาลงสู่หลุมฝังศพทั้งเลือดเกิด”

¹⁰ แล้วดาวิดได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังพระศพไว้ในเมืองดาวิด ¹¹ เวลาที่ดาวิดได้ทรงครองอิสราเอลคือสี่สิบปี พระองค์ได้ทรงปกครองในเฮโบรนเจ็ดปี และในกรุงเยรูซาเล็มอีกสามสิบสามปี ¹² จากนั้นซาโลมอนจึงได้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิดพระบิดาของพระองค์ และการครองบัลลังก์ของพระองค์ก็ตั้งอย่างมั่นคง

¹³ แล้วอาโดเนียห์พระโอรสของพระนางฮักทัก ได้เข้าพบพระนางบัทเชบา พระมารดาของซาโลมอน พระนางได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ?” ท่านได้ทูลว่า “มาอย่างสันติ” ¹⁴ แล้วท่านได้ทูลว่า “กระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระนาง” พระนางได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “จงพูดเถิด”

¹⁵ อาโดเนียห์ได้ทูลว่า “พระนางทรงทราบแล้วว่าอาณาจักรเป็นของกระหม่อม และคนอิสราเอลทั้งหมดก็หมายความว่ากระหม่อมจะได้เป็นกษัตริย์ แต่กลายมาเป็นของพระอนุชากระหม่อม เพราะพระยาห์เวห์ประทานแก่พระองค์

¹⁶ ตอนนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว และขอพระนางอย่าได้ปฏิเสธเลย” พระนางบัทเชบาได้มีพระราชเสาวนีย์ต่อท่านว่า “จงพูดเถิด” ¹⁷ ท่านได้ทูลว่า “ขอพระนางทูลกษัตริย์ซาโลมอน เพราะกษัตริย์คงไม่ทรงปฏิเสธพระนาง เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ประทานอาบิชาทชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม” ¹⁸ พระนางบัทเชบาได้มีพระราชเสาวนีย์ว่า “ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์ให้เจ้า”

¹⁹ พระนางบัทเชบาจึงได้เข้าพบกษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์แทนอาโดเนียห์ กษัตริย์ได้ทรงยินยอมขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงถวายค่านับพระนาง แล้วพระองค์ก็ได้ประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และรับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระมารดา พระนางก็ได้ประทับที่เบื้องขวาของพระองค์

²⁰ แล้วพระนางได้ทูลว่า “แม่ของสิ่งเล็กน้อยสิ่งหนึ่ง จงอย่าปฏิเสธแม่” กษัตริย์ได้ทูลพระนางว่า “ขอมาเถิดเสด็จ แม่ กระหม่อมฉันจะไม่ปฏิเสธ”

²¹ พระนางได้ทูลว่า “ขอยกอาบิชาทชาวชูเนมให้เป็นชายาของอาโดเนียห์พระเชษฐาของลูกเกิด”

²² กษัตริย์ซาโลมอนได้ตรัสตอบพระมารดาของพระองค์ว่า “ทำไมเสด็จแม่จึงขออาบิชาทชาวชูเนมให้อาโดเนียห์? ทำไมพระองค์ไม่ขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วยเลย เพราะเขาเป็นพระเชษฐาของลูก อีกทั้งขออาบิชาทชาวชูเนมและขอโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ให้ด้วยเล่า?” ²³ แล้วกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าคำกล่าวนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์สิ้นชีวิต ก็ขอให้พระเจ้าทรงลงโทษเราและลงโทษให้หนักมากขึ้น

²⁴ ดังนั้น บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงพระชนมอยู่ ผู้ทรงแต่งตั้งและตั้งเราไว้บนบัลลังก์ของดาวิดพระบิดาของเรา และเป็นผู้ทรงให้เรา มีราชวงศ์ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างแน่นอนอันใด อาโดเนียห์จะถูกสังหารในวันนี้ฉับนั้น” ²⁵ ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงส่งเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา และเบนยาห์จึงได้ไปหาอาโดเนียห์และสังหารท่าน

²⁶ ส่วนอาบิชาทชาวชูเนมนั้น กษัตริย์ได้รับสั่งว่า “จงไปอยู่ที่อานาโทท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เหตุที่เจ้าสมควรตาย แต่ในเวลานี้เราจะไม่สังหารเจ้า เพราะว่าเจ้าได้ห้ามหับของพระยาห์เวห์องค์เจ้านายไปด้านหน้าดาวิดพระบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้ร่วมทุกข์ทั้งสิ้นกับของพระบิดาของเรา” ²⁷ ดังนั้นซาโลมอนได้จึงทรงขับไล่อาบิชาทเสียจากหน้าที่ปุโรหิตของพระยาห์เวห์ จึงทำให้สำเร็จตามพระวอของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับลูกหลานของเอลีที่เมืองชีโลห์

²⁸ เมื่อข่าวนี้ไปถึงโยอาบ แม้โยอาบไม่ได้เข้าด้านอับซาโลม แต่ท่านได้เข้าด้านอาโดเนียห์ ดังนั้นโยอาบจึงได้หนีไปที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์และจับเชิงนอนของแท่นบูชาไว้ ²⁹ มีคนได้ไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า โยอาบได้หนีไปยังเต็นท์ของพระยาห์เวห์ และตอนนี้เขาได้อยู่ด้านแท่นบูชา” แล้วซาโลมอนได้ทรงส่งเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาไป ได้ตรัสว่า “จงไปสังหารเขาเถิด”

30 ดังนั้นเบนยาห์ก็ได้มายังเต็นท์ของพระยาห์เวห์ และได้พูดกับเขาว่า “กษัตริย์มีรับสั่งว่า ‘จงออกมาเถิด’” โยอาบได้ตอบว่า “ไม่ออก ข้าพเจ้าจะตายที่นี่” แล้วเบนยาห์ก็ได้กลับเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลว่า “โยอาบได้พูดว่าเขาต้องการที่จะตายที่แท่นบูชา พระเยซัะ” **31** กษัตริย์ได้ตรัสตอบเขาว่า “จงทำตามที่เขาพูด สंहारเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้เจ้าจะได้เอาโทษของความผิด ซึ่งโยอาบได้สังหารคนที่ไม่มีความผิดนั้นไปเสียจากเรา และจากเชื้อสายพระบิดาของเรา

32 ขอพระยาห์เวห์ทรงนำเลือดของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้ทำร้ายชายสองคนที่เที่ยงธรรมกว่า ดีกว่าตัวเขาและได้สังหารพวกเขาด้วยดาบ คืออับเนอร์บุตรชายของเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพบกของอิสราเอล และอามาสาบุตรชายของเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพบกของยูดาห์ โดยที่ดาวิดพระบิดาของเราไม่ทรงทราบ **33** เหตุฉะนั้นขอให้เลือดของพวกเขาค้นเจอกระดูกของโยอาบและพงศ์พันธุ์ของเขาต้องรับผิดชอบตลอดไป แต่ดาวิดและพงศ์พันธุ์ของพระองค์และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสวัสดิภาพจากพระยาห์เวห์อยู่ตลอดไป”

34 แล้วเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้ถูกรุกเข้าไปทำร้ายและได้สังหารชีวิตโยอาบ เขาได้ฝังศพไว้ในบ้านของโยอาบเองซึ่งอยู่ในแถบกรุงกัธ **35** กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาให้บัญชาการกองทัพบกแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ได้ทรงแต่งตั้งศาโดกเป็นปุโรหิตแทนที่อาบียาสาร์

36 แล้วกษัตริย์ได้ทรงใช้คนไปและเรียกซิเมอีให้มาเข้าพบ และได้ตรัสกับเขาว่า “จงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น และอย่าออกจากที่นั่นไปทีใดๆ **37** เพราะในวันที่เจ้าออกไป และข้ามลำธารซิดโรนนั้น เจ้าจงรู้แน่เถิดว่า เจ้าจะต้องตาย แล้วเลือดของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง” **38** ดังนั้นซิเมอีจึงได้กราบทูลกษัตริย์ว่า “ที่พระองค์ตรัสนั้นดีแล้ว ผู้รับใช้จะทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น” ดังนั้นซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน

39 แต่เมื่อหมดปีที่สาม ทาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปหาอาศัยพระโอรสของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท ดังนั้นพวกเขาได้มาบอกซิเมอี และพูดว่า “ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท” **40** แล้วซิเมอีได้ยืมขึ้นผูกอาสน์ช้า และไปเฝ้าอาศัยที่เมืองกัท เพื่อตามหาทาสของเขา เขาได้ไปนำทาสของเขามาจากเมืองกัท

41 เมื่อมีผู้ใดกราบทูลซาโลมอนว่า ซิเมอีได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกัท และได้กลับมาแล้ว **42** กษัตริย์จึงได้ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีมาเฝ้าและได้ตรัสกับเขาว่า “เราได้ให้เจ้าสาบานในพระนามของพระยาห์เวห์ไม่ใช้หริ่อ และแจ้งแก่เจ้าแล้ว ว่า ‘จงรู้แน่ว่า ในวันที่เจ้าออกไป ไม่ว่าไปที่ไหน เจ้าจะต้องตายแน่’” และเจ้าก็ได้ตอบเราว่า ‘ที่พระองค์ตรัสนั้นดีแล้ว’

43 ทำไมเจ้าจึงไม่ได้รักษาคำสาบานที่ให้ไว้ต่อพระยาห์เวห์ และไม่รักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับเจ้า? **44** กษัตริย์ยังได้ตรัสกับซิเมอีว่า “ในใจของเจ้าเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งหมด ซึ่งเจ้าได้ทำต่อดาวิดพระบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของเจ้าเอง

45 แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และบัลลังก์ของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตลอดไป” **46** แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาเบนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา เขาก็ได้ออกไปสังหารชีวิตซิเมอีเสีย ดังนั้นการปกครองก็ได้จัดตั้งอย่างดีในพระหัตถ์ของซาโลมอน

Chapter 3

¹ ชาโลมอนได้ทรงทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พระองค์ได้ทรงรับพระธิดาของฟาโรห์ และได้ทรงนำพระนางมาไว้ในเมืองดาวิด จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ พระนิเวศของพระยาห์เวห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มเสร็จ ² ประชาชนได้ถวายสัตวบูชาที่สถานสูง เพราะยังไม่ได้สร้างพระนิเวศในพระนามของพระยาห์เวห์ ³ ชาโลมอนได้แสดงออกถึงความรักของพระองค์ต่อพระยาห์เวห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดพระบิดาของพระองค์ มากกว่านั้นพระองค์ยังได้ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่สถานสูง

⁴ กษัตริย์ได้เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นสถานสูงที่สำคัญยิ่ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชาจำนวนพันตัวบนแท่นบูชา ⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระองค์ได้ตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าขอ?”

⁶ ดังนั้นชาโลมอนได้กล่าวว่า “พระองค์ทรงแสดงความมั่นคงในพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าท่านได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความซื่อสัตย์ ความเที่ยงธรรม และด้วยจิตใจซื่อตรงต่อพระองค์ พระองค์ได้ทรงรักษาความมั่นคงในพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่ไว้เพื่อท่าน และได้ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่านให้นั่งบนบัลลังก์ของท่านในวันนี้

⁷ บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนที่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ แม้ข้าพระองค์เป็นเพียงเด็ก ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรได้ ⁸ ผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งไม่สามารถจะนับจำนวนหรือประมาณได้ ⁹ ดังนั้นขอพระองค์ประทานจิตใจที่เข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อจะแยกแยะความแตกต่างระหว่างความดีกับความชั่ว เพราะใครจะสามารถวินิจฉัยประชาชนมากมายนี้ของพระองค์ได้?”

¹⁰ ที่ชาโลมอนได้กล่าวนั้นนี้เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ตรัสกับพระองค์ว่า “เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และไม่ได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งให้ตัวเอง หรือขอชีวิตศัตรูของเจ้า แต่เจ้าเองได้ขอความสามารถแยกแยะเพื่อจะเข้าใจความยุติธรรม ¹² ดูเถิด บัดนี้เราจะทำตามคำที่เจ้าได้ขอเรา เราจะให้ใจที่ประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาหลังเจ้าเหมือนเจ้า

¹³ เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วยทั้งความร่ำรวยและลาภยศ เพื่อจะไม่มียกษัตริย์องค์ใดเปรียบเทียบกับเจ้าได้ตลอดวันเวลาทั้งหมดยของเจ้า

¹⁴ ถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎระเบียบและพระบัญญัติของเรา เหมือนดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เรา将使อายุของเจ้ายังยืนนาน”

¹⁵ แล้วชาโลมอนก็ได้ทรงตื่นจากบรรทม และถูกเถิด เป็นพระสุบิน พระองค์ก็ได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงได้ยืนด้านหน้าหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และได้ทรงจัดงานเลี้ยงแก่ข้าราชการบริพารทั้งหมดของพระองค์

¹⁶ แล้วหญิงโสเภณีสองคนได้มาเข้าพบกษัตริย์ และได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁷ หญิงคนหนึ่งได้กราบทูลว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ผู้หญิงคนนี้เป็นข้าพระองค์อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรชายของคนหนึ่งขณะที่นางอยู่ในบ้าน

¹⁸ เรื่องนี้เกิดขึ้นในวันที่สามเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรแล้วและหญิงคนนี้ก็ได้ออกคลอดบุตรด้วย ข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีใครอยู่กับพวกข้าพระองค์ในบ้านนั้นเลย ข้าพระองค์ทั้งสองเท่านั้นอยู่ในบ้านนั้น ¹⁹ แล้วบุตรชายของหญิงคนนี้ได้ตายในเวลากลางคืน เพราะนางนอนทับเขา ²⁰ ดังนั้นพอเที่ยงคืนนางได้ลุกขึ้น และได้เอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปจากด้านกายข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์ได้นอนหลับอยู่ และได้วางเขาไว้ในอกของนาง และนางได้เอาบุตรชายของนางที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์

²¹ เมื่อข้าพระองค์ได้ตื่นขึ้นในเวลาเช้า เพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม เขาได้ตายแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์ได้พินิจดูในเวลาเช้า เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายของข้าพระองค์ที่ได้คลอดออกมา” ²² แต่แล้วหญิงอีกคนหนึ่งได้พูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่มีชีวิตเป็นบุตรชายของข้า ส่วนเด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า” หญิงคนที่หนึ่งได้พูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่มีชีวิตเป็นบุตรชายของข้า” นี่เป็นวิธีที่พวกนางได้โต้เถียงกันต่อพระพักตร์กษัตริย์

²³ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสว่า “คนหนึ่งพูดว่า ‘เด็กที่มีชีวิตอยู่นี้เป็นบุตรชายของข้า ส่วนบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว’ และอีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ไม่ใช่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของข้ายังมีชีวิตอยู่’” ²⁴ กษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงเอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง” พวกเขาก็จึงได้นำดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²⁵ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้หญิงคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง”

²⁶ แล้วหญิงคนที่บุตรชายของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจเต็มไปด้วยความสงสารบุตรชายของนาง และนางจึงได้กราบทูลว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ โปรดมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้นางอีกคนไป และอย่าสังหารเขาเลย” แต่หญิงอีกคนหนึ่งได้กราบทูลว่า “อย่าให้เด็กนั้นเป็นของข้าหรือของเจ้า ขอทรงแบ่งเถิดเพคะ” ²⁷ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสตอบว่า “จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่หญิงคนแรก และอย่าสังหารเด็กเลย นางเป็นแม่ของเด็กนั้น” ²⁸ เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดได้ทราบเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงวินิจฉัยนั้น เขาก็ทลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาได้เห็นพระเจ้าพิพากษาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัยนั้น

Chapter 4

¹ กษัตริย์ชาโลมอนได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด ² ต่อไปนี้เป็นบรรดาข้าราชการบริพารของพระองค์ คือ อาชาริยาห์บุตรชายของศาโดกได้เป็นปุโรหิต ³ เอลีโฮเฟลและอาหิยาห์บรรดาบุตรชายของชีซาได้เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายของอาหิสุดได้เป็นเจ้ากรมสารบรรณ ⁴ เบนโยนาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอลและอาบียาธาห์ได้เป็นปุโรหิต

⁵ อาชาริยาห์บุตรชายของนาธันได้เป็นหัวหน้าข้าราชการบริพาร ศาครุดบุตรชายของนาธันได้เป็นปุโรหิตและได้เป็นพระสหายของกษัตริย์ ⁶ อาหิซาร์ได้เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีรับบุตรชายของอับดาได้เป็นผู้ดูแลคนงานผู้ซึ่งเป็นคนงานโยธา

⁷ ชาโลมอนได้ทรงมีข้าราชการบริพารสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งหมด ได้เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับพระราชสำนัก ข้าราชการบริพารแต่ละคนได้จัดหาเสบียงอาหารเพื่อช่วงเวลาเดือนหนึ่งในหนึ่งปี ⁸ ต่อไปนี้เป็นชื่อของพวกเขาคือ เบนเฮอร์ หน้าตาดูแลแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ⁹ เบนเดเคอร์ หน้าตาดูแลที่มามาสา ชาอัลบิม เบนเชเมช และเอโลนเบธานัน ¹⁰ เบนเฮเสด รักษาการที่อารุบโท (ที่ขึ้นกับเขามัสโคห์และแผ่นดินทั้งหมดของเฮเฟอร์)

¹¹ เบนอาบีนาตัม รักษาการที่เขตนาฟาทอดรทั้งหมด (ท่านได้พาทัพพระราชธิดาของชาโลมอนเป็นชายา) ¹² บาอานาบุตรชายของอาหิสุด รักษาการที่อาานาคและเมกิดโด และเบรชานทั้งหมดซึ่งอยู่ด้านศาเรานที่อยู่ใต้ลงไปจากเมืองยิสเรเอล จากเบรชานจนถึงอาเบลเมโฮลาห์จนถึงอีกด้านหนึ่งของเมืองโยกเมอัม ¹³ เบนเกเบอร์ รักษาการที่ราโมทกิเลอาด (ที่ขึ้นกับเขามีหมู่บ้านต่างๆ ของยาอีร์บุตรชายของมนัสเสห์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดและเขาได้มีก้องที่อารุบโทขึ้นกับเขา ซึ่งอยู่ในบาชาน คือเมืองใหญ่หกสิบเมืองซึ่งมีกำแพงเมือง และสลักกลอนประตูเมืองเป็นทองสัมฤทธิ์) ¹⁴ อาหินาดันบุตรชายของอิดโด รักษาการที่มัทนาอิม

¹⁵ อาหิมาอัส รักษาการที่นัฟทาลี (ท่านได้สมรสกับบาเสมัทพระราชธิดาของชาโลมอนเป็นชายา) ¹⁶ บาอานาบุตรชายของหุซัย รักษาการที่อาเซอร์และเบอาโลก ¹⁷ เยโฮซาฟัทบุตรชายของปารูอาห์ รักษาการที่อิสสาการ

¹⁸ ซิเมอีบุตรชายของเอลา รักษาการที่เบนยามิน ¹⁹ และเกเบอร์บุตรชายของอูร์ รักษาการที่แผ่นดินกิเลอาด เมืองของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน มีข้าราชการบริพารคนเดียวที่รักษาการที่แผ่นดินนั้น

²⁰ ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลนั้นได้มีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายชายทะเล เขาทิ้งหลายได้กินดื่มและมีจิตใจเปรมปรีดิ์ ²¹ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงปกครองเหนือทุกอาณาจักร จากแม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตีย และไปถึงพรหมแดนอียิปต์ เขาทิ้งหลายได้ถวายบรรณาการ และได้รับใช้ชาโลมอนจนตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ²² เสนียงอาหารสำหรับชาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือแป้งอย่างดี สามสิบโครและอาหารหกสิบโคร ²³ วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสัตว์ อีเก้ง และไก่อ้วน

²⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงปกครองเหนือท้องที่ทั้งหมดทางฟากนี้ของแม่น้ำ จากทิฟสาห์ไปจนถึงเมืองกาซา และได้ทรงปกครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากนี้ของแม่น้ำ และพระองค์ได้ทรงมีสันติสุขอยู่ล้อมรอบของพระองค์ ²⁵ ยูดาห์และอิสราเอลก็ได้้อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนนั่งอยู่ใต้ร่มเงา และใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดช่วงสมัยของชาโลมอน

²⁶ ชาโลมอนได้มีคอกม้าสี่หมื่นคอกสำหรับรถม้าศึกของพระองค์ และมีทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ²⁷ ข้าราชการบริพารเหล่านั้นก็ได้จัดเสปียงอาหารแด่กษัตริย์ชาโลมอน และทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ชาโลมอนก็ได้ถวายสิ่งของตามเดือน พวกเขาไม่ปล่อยให้สิ่งใดขาดไป ²⁸ พวกเขาได้นำทั้งข้าวบาร์เลย์ไปยังสถานที่ที่สมควร และฟางข้าวพันธุ์ดี สำหรับม้าศึกและม้าขี่ แต่ละคนได้นำมาตามที่เขาสามารถทำได้

²⁹ พระเจ้าได้ทรงประทานปัญญาและความเข้าใจแก่ชาโลมอนมาก อีกทั้งความรู้รอบดั่งทรายที่ชายฝั่งทะเล ³⁰ พระปัญญาของชาโลมอนก็เหนือกว่าปัญญากิ่งหมดยของชาวตะวันออกและปัญญากิ่งหมดยของอียิปต์ ³¹ พระองค์ได้ทรงมีพระปัญญามากกว่าทุกคน มากกว่าเอธานตระกูลเอศราเค เฮมาน คาลโคส และดาร์ดา บุตรชายทั้งหลายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วชนทุกชาติที่อยู่ล้อมรอบ

³² พระองค์ได้ตรัสสามพันข้อสุภาษิตและบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท ³³ พระองค์ได้ทรงบรรยายถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสิดาห์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบ ซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ได้ทรงอธิบายถึงสัตว์ต่างๆ ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลาน และปลา ³⁴ ประชาชนจากชนชาติทั้งหมดก็ได้มาเพื่อฟังพระปัญญาของกษัตริย์ชาโลมอน พวกเขามาจากบรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกคนที่เคยได้ยินถึงพระปัญญาของพระองค์

Chapter 5

¹ อีรามาษัตริย์เมืองไทรได้ทรงส่งข้าราชการบริหารของท่านมาเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าพวกเขาได้เจิมตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระบิดาของพระองค์ เพราะอีรามาได้เป็นสหายรักของดาวิดตลอดมา ² กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงส่งพระดำรัสไปยังกษัตริย์อีรามาว่า ³ “ท่านรู้ว่าดาวิดพระบิดาของท่านจะไม่อาจสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้ เพราะสงครามรายล้อมพระองค์อยู่ จนกว่าพระยาห์เวห์จะได้ทรงโปรดประทานสติรู้ให้อยู่ใต้ฝ่าพระบาทของพระองค์

⁴ แต่ตอนนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าได้พักในทุกด้าน ศัตรูหรือความหายนะใดๆ ก็ไม่มี ⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดพระบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘บุตรชายของเจ้า ผู้ที่เราจะตั้งไว้บนบัลลังก์ของเจ้าแทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา’

⁶ เหตุฉะนั้น ตอนนี้ขอท่านทรงสั่งให้ตัดไม้สนสิดาลจากเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า ข้าราชการบริหารของข้าพเจ้าจะร่วมกับข้าราชการบริหารของท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการบริหารของท่านแก่ท่านตามที่ท่านทรงเห็นดีด้วย เพราะอย่างที่ท่านรู้ว่า ในพวกเราไม่มีใครรู้จักการตัดไม้เหมือนชาวไซดอน”

⁷ เมื่อกษัตริย์อีรามาทรงได้ยินถ้อยคำทั้งหลายของชาโลมอน พระองค์ก็ได้ทรงขึ้นชมยินดีมากยิ่งขึ้นและว่า “ขอสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่มีปัญญาคนหนึ่งแก่ดาวิดให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่” ⁸ กษัตริย์อีรามาได้ทรงส่งคนไปยังกษัตริย์ชาโลมอนทูลว่า “ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวท่านทรงส่งมายังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจัดทำตามที่ท่านประสงค์ในเรื่องไม้สนสิดาล และไม้สนสามใบ

⁹ พวกข้าราชการบริหารของข้าพเจ้านำบรรดาไม้ลงมาจากเลบานอนไปถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกไม้เป็นแพมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ ข้าพเจ้าจะให้พวกเขาแกะแพที่นั่น และขอท่านจงมารับเอา และขอท่านที่จะทำตามความประสงค์ของข้าพเจ้า คือ ขอท่านทรงส่งเสบียงอาหารแก่วังของข้าพเจ้า”

¹⁰ ดังนั้นกษัตริย์อีรามาจึงได้ให้ไม้สนสิดาลและไม้สนสามใบให้แก่กษัตริย์ชาโลมอนตามพระประสงค์ทุกอย่าง ¹¹ แล้วกษัตริย์ชาโลมอนได้ประทานข้าวสาลีให้กษัตริย์อีรามาสองหมื่นโคเรเพื่อเป็นอาหารแก่วังของพระองค์ และน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคเร กษัตริย์ชาโลมอนทรงได้ประทานอย่างนี้แก่กษัตริย์อีรามาทุกปี ¹² พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานพระปัญญาแก่กษัตริย์ชาโลมอน ดังที่ได้ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างกษัตริย์อีรากับกษัตริย์ชาโลมอน และทั้งสองก็ทำสนธิสัญญากัน

¹³ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงระดมแรงงานจากทั่วอิสราเอล คนงานโยธามีสามหมื่นคน ¹⁴ พระองค์ได้ทรงส่งพวกเขาไปยังเลบานอนผลิตละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน หนึ่งเดือนพวกเขาจะอยู่ที่เลบานอนและสองเดือนอยู่บ้าน และอาโดนีรัมได้เป็นผู้ดูแลคนงานโยธา

¹⁵ กษัตริย์ชาโลมอนได้มีคนงานขนของเจ็ดหมื่นคน และคนตัดหินในภูเขาแปดหมื่นคน ¹⁶ นอกจากนี้ยังมีหัวหน้าข้าราชการบริหารของกษัตริย์ชาโลมอนอีก 3,300 คน เป็นผู้ดูแลการทำงาน และเป็นหัวหน้าดูแลประชาชนคนงาน

¹⁷ กษัตริย์ได้ทรงสั่งพวกเขาให้ตัดหินใหญ่มีมูลค่าออกมา เพื่อเป็นฐานรากของพระวิหาร ¹⁸ ดังนั้นคนงานก่อสร้างของกษัตริย์ชาโลมอน และคนงานก่อสร้างของกษัตริย์อีรามา และชาวเกบาลก็ได้ตัดและเตรียมต้นไม้และหินเพื่อสร้างพระวิหาร

Chapter 6

- ¹ ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ 480 หลังจาก que ประชาชนอิสราเอลได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ นับเป็นปีที่สี่ของการปกครองอิสราเอลของกษัตริย์ชาโลมอน ในเดือนศิว ซึ่งเป็นเดือนที่สอง ² พระวิหารซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างถวายพระยาห์เวห์นั้นยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสามสิบศอก
- ³ เลเสียงด้านหน้าห้องโถงของพระวิหารยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระวิหาร และลึกเข้าไปสิบศอกทางด้านหน้าของพระวิหาร ⁴ สำหรับพระวิหารพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างด้วยวงกบโดยได้ทำให้ข้างนอกแคบกว่าข้างใน
- ⁵ ติดผนังของห้องโถงพระองค์ทรงสร้างห้องรอบๆ ทั้งห้องด้านนอกและด้านในโดยรอบ พระองค์ทรงสร้างห้องล้อมรอบทุกด้าน ⁶ ห้องชั้นล่างสุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก สำหรับส่วนด้านนอก พระองค์ทรงสร้างขอบยื่นออกมาจากผนังของพระวิหารโดยรอบทั้งหมด เพื่อคานหมุนจะไม่ได้สอดเข้าไปในผนังของพระวิหาร
- ⁷ พระวิหารนั้นก็สร้างด้วยหิน ซึ่งเตรียมมาจากบ่อหิน ในระหว่างการก่อสร้างจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวาน หรือเครื่องมือเหล็กใดๆ ในพระวิหาร
- ⁸ ทางด้านทิศใต้ของพระวิหารคือ ทางเข้าที่พื้นชั้นล่างสุด แล้วคนได้ขึ้นโดยบันไดไปยังระดับกลางและจากระดับกลางไปยังระดับที่สาม
- ⁹ ดังนั้นชาโลมอนได้ทรงสร้างพระวิหารและสร้างจนเสร็จ พระองค์ทรงมุงพระวิหารด้วยไม้ก่อนและกระดานไม้สนสีดาร์ ¹⁰ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระวิหาร แต่ละด้านสูงห้าศอก โดยได้เชื่อมติดกับตัวพระวิหารโดยใช้คานไม้สนสีดาร์
- ¹¹ พระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงชาโลมอนว่า ¹² “ก็เยวเนื่องกับพระวิหารนี้ซึ่งเจ้ากำลังสร้างอยู่ ถ้าเจ้าปฏิบัติตามกฎหมายของเรา และเชื่อฟังกฎของเราและกระทำความยุติธรรม และรักษาพระบัญญัติทั้งหมดของเรา โดยปฏิบัติตาม แล้วเราก็นิยมนำคำสัญญาของเรากับเจ้าซึ่งเราได้ทำไว้กับดาวิดบิดาของเจ้า ¹³ เราจะอยู่ท่ามกลางประชาชนอิสราเอล และจะไม่ละทิ้งพวกเขาเลย”
- ¹⁴ ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงสร้างพระวิหารจนแล้วเสร็จ ¹⁵ แล้วพระองค์ทรงกรุพมั่งด้านในด้วยบรรดากระดานไม้สนสีดาร์ จากพื้นพระวิหารจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุด้านในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูกับพื้นพระวิหารด้วยบรรดาไม้สนสามใบ
- ¹⁶ พระองค์ทรงสร้างด้านหลังของพระวิหารตั้งแต่พื้นจนถึงไม้เพดานด้วยบรรดากระดานไม้สนสีดาร์สูงยี่สิบศอก พระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายในนี้เป็นห้องด้านในสุด คืออภิสุทธิสถาน ¹⁷ ห้องโถงหลักอยู่ด้านหน้าของอภิสุทธิสถาน ยาวสี่สิบศอก ¹⁸ ส่วนด้านในพระวิหารที่เป็นไม้สนสีดาร์นั้นแกะสลักเป็นรูปน้ำเต้า และดอกไม้บาน ด้านในทั้งหมดทำจากไม้สนสีดาร์ ไม่มีงานที่ใช้หินให้เห็นเลยทางด้านใน
- ¹⁹ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงจัดเตรียมห้องชั้นในสุดไว้ด้านในพระวิหาร เพื่อตั้งหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้ ²⁰ ห้องชั้นในสุดนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุผนังด้วยทองคำจากทองคำบริสุทธิ์และได้ทรงกรุแท่นบูชาด้วยไม้สนสีดาร์
- ²¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุด้านในพระวิหารด้วยทองคำจากทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงร้อยไข่ทำจากทองคำหน้าห้องชั้นในสุด และกรุด้านหน้าด้วยทองคำจากทองคำ ²² พระองค์ทรงกรุพระวิหารด้านในทั้งหลังด้วยทองคำจากทองคำ จนพระวิหารนั้นสำเร็จทั้งหมด พระองค์ทรงกรุแท่นบูชาทั้งแท่นที่เป็นของห้องชั้นในสุดด้วยทองคำจากทองคำ
- ²³ กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างเครูบสองตนด้วยไม้มะกอก แต่ละองค์สูงสิบศอกในห้องชั้นในสุด ²⁴ ปีกด้านหนึ่งของเครูบยาวห้าศอก และปีกอีกด้านหนึ่งของเครูบยาวห้าศอก จากปลายปีกด้านหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกด้านหนึ่งเป็นห่างกันสิบศอก ²⁵ เครูบอีกตนหนึ่งมีระยะช่วงปีกเป็นสิบศอก เครูบทั้งสองตนมีขนาดเท่ากัน และรูปร่างอย่างเดียวกัน ²⁶ ความสูงของเครูบตนหนึ่งเป็น สิบศอก และเครูบอีกตนหนึ่งก็เหมือนกัน
- ²⁷ กษัตริย์ชาโลมอนทรงวางเครูบไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระวิหาร ปีกของเครูบนั้นกางออกเพื่ออีกปีกหนึ่งจะจรดผนังด้านหนึ่ง และปีกของเครูบอีกตนหนึ่งจรดผนังอีกด้านหนึ่ง ปีกของเครูบทั้งสองตนต่างก็มาจรดกันตรงกลางของอภิสุทธิสถาน ²⁸ กษัตริย์ชาโลมอนทรงหุ้มเครูบด้วยทองคำจากทองคำ
- ²⁹ พระองค์ทรงแกะสลักผนังของพระวิหารนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานทั้งห้องด้านในและห้องด้านนอก ³⁰ กษัตริย์ชาโลมอนทรงกรุพื้นของพระวิหารนั้น ด้วยทองคำจากทองคำทั้งด้านนอกและด้านใน
- ³¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำบานประตูจากไม้มะกอกสำหรับทางเข้าสู่ห้องชั้นในสุด กับหลังและวงกบประตูได้ทำเป็นรูปห้ำเหลี่ยม ³² ดังนั้นพระองค์ได้ทรงทำประตูด้วยไม้มะกอก และพระองค์จึงทรงแกะสลักบานประตูทั้งคู่เป็นรูปเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน พระองค์ทรงกรุบานประตูด้วยทองคำจากทองคำ และพระองค์ทรงเผ้าทองคำติดเครูบและบรรดาต้นอินทผลัม
- ³³ ด้วยวิธีนี้กษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงทำวงกบประตูทางเข้าพระวิหารด้วยไม้มะกอกเป็นรูปสี่เหลี่ยม ³⁴ และทรงทำประตูสองประตูด้วยไม้สนสามใบ บานประตูสองบานของประตูหนึ่งพับหากันได้ และอีกสองบานของอีกประตูหนึ่งก็พับได้เช่นกัน ³⁵ พระองค์ทรงแกะสลักเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บานบนบานประตู และพระองค์ทรงกรุด้วยทองคำจากทองคำอย่างทั่วทั้งคานบนงานแกะสลักนั้น
- ³⁶ พระองค์ทรงสร้างลานชั้นในด้วยกำแพงหินตัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์หนึ่งชั้น

³⁷ ฐานรากของพระวิหารของพระยาหิเวศรทรงถูกวางในปีที่สี่ของเดือนศิว ³⁸ ในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระวิหารนั้นก็ได้อำเร็จหมดทุกส่วน และตามที่กำหนดไว้ทั้งสิ้น กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างพระวิหารนั้นเจ็ดปี

Chapter 7

- ¹ กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้เวลาสิบสามปีเพื่อสร้างพระราชวังของพระองค์ ² พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักชื่อ ป่าแห่งเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก พระตำหนักได้สร้างบนไม้สนสีดาร์สีชุด มีคานไม้สนสีดาร์บนเสา
- ³ พระตำหนักถูกมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนคาน คานเหล่านั้นได้พยุลงเสา มีคานสี่สิบห้าต้น แลละสิบห้าต้น ⁴ มีคานสามแถว และหน้าต่างแต่ละบานอยู่ตรงข้ามกันทั้งสามชุด ⁵ ประตูและเสาทั้งหมดเป็นรูปสี่เหลี่ยมพร้อมคาน และหน้าต่างอยู่ตรงข้ามกันทั้งสามชุด
- ⁶ มีระเบียงใหญ่ยาวห้าสิบศอก และกว้างสามสิบศอก มีมุขบันไดด้านหน้า พร้อมเสาและหลังคา
- ⁷ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างท้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงพิพากษา คือท้องพระโรงวินิจฉัย ซึ่งกรุด้วยไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงพื้น
- ⁸ พระราชวังของกษัตริย์ชาโลมอนที่ซึ่งพระองค์จะได้ประทับนั้น อยู่ที่ลานอีกแห่งหนึ่งหลังท้องพระโรง ก็เป็นการออกแบบที่คล้ายคลึงกัน พระองค์ยังทรงสร้างพระราชวังเหมือนท้องพระโรงนี้เพื่อพระธิดาของฟาโรห์ ผู้ซึ่งพระองค์รับมาเป็นเมเสี
- ⁹ อาคารเหล่านี้ได้สร้างด้วยหินอันมีค่าที่ตัดออกมาตามขนาด และตัดด้วยเลื่อยและขัดเรียบทั้งด้านในและด้านนอก หินเหล่านี้ใช้ตั้งแต่วานรากลึงด้านบนสุด และมีตั้งแต่ด้านนอกถึงลานใหญ่ ¹⁰ ฐานรากนั้นได้ทำด้วยหิน ขนาดใหญ่อันมีมูลค่า ยาวแปดศอกและสิบศอก
- ¹¹ ส่วนบนก็เป็นหินอันมีมูลค่าตัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์ ¹² โถงใหญ่รอบพระราชวังมีหินตัดสามชั้นและคานไม้สนสีดาร์หนึ่งชั้น อย่างโถงชั้นในพระวิหารของพระยาห์เวห์ และมุขบันไดของพระวิหาร
- ¹³ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงใช้คนไปตามอูรัม และนำเขามาจากเมืองโทะระ ¹⁴ อูรัมเป็นบุตรชายของหญิงม่ายเผ่าเนฟทาลี บิดาของเขาเป็นชาวเมืองโทะระ และเป็นช่างทองสัมฤทธิ์ อูรัมได้เต็มเปี่ยมด้วยปัญญา ความเข้าใจ และฝีมือเชี่ยวชาญที่จะทำงานกับทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น เขาได้มาเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานด้วยทองสัมฤทธิ์เพื่อกษัตริย์
- ¹⁵ อูรัมได้ตกแต่งเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูง สิบแปดศอก และสิบสองศอกในเส้นรอบวง ¹⁶ เขาได้ทำบัวหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวหัวเสาแต่ละอันสูงห้าศอก ¹⁷ รางตาข่ายเป็นตาหมากรุกและมาลัยใช้สำหรับตกแต่งบัวที่อยู่บนหัวเสา เชิดอันสำหรับเสาแต่ละอัน
- ¹⁸ ดังนั้นอูรัมจึงทำลูกกับทิมสองแถวล้อมบนยอดแต่ละเสาเพื่อตกแต่งเสาเหล่านั้น ¹⁹ ส่วนบัวซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขบันไดนั้นได้ตกแต่งด้วยดอกพลับพลึง สูงสี่ศอก
- ²⁰ บัวหัวบนเสาสองต้นนั้น อยู่รวมใกล้กับส่วนบนมาก มีลูกกับทิมสองร้อยลูกอยู่รายล้อม ²¹ เขาได้ตั้งเสาไว้ที่มุขบันไดพระวิหาร เสาด้านขวามีชื่อว่ายาซิน และเสาด้านซ้ายมีชื่อว่าโบอัส ²² บนยอดเสาเหล่านั้นตกแต่งคล้ายดอกพลับพลึง การตกแต่งเสาจึงทำเสร็จด้วยวิธีนี้
- ²³ อูรัมได้ทำอ่างทะเลกลมจากโลหะหล่อ วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดอ่างทะเลโดยรอบได้สามสิบศอก ²⁴ ด้านใต้ขอบรอบอ่างทะเลนั้นได้หล่อเป็นรูปน้ำเต้า สิบลูกทุกกระยะหนึ่งศอก ทำเป็นชิ้นเดียวกันกับอ่างทะเลเวลาเดียวกันกับหล่ออ่าง
- ²⁵ อ่างทะเลนั้นตั้งอยู่บนล้อสิบสองตัว โดยสามตัวหันหน้าไปทางเหนือ สามตัวหันหน้าไปทางตะวันตก สามตัวหันหน้าไปทางใต้ และสามตัวหันหน้าไปทางตะวันออก อ่างทะเลวางบนพวกวัว และโดยให้ส่วนหลังของวัวทุกตัวอยู่ด้านใน ²⁶ อ่างหนาเท่ากับหนึ่งฝ่ามือ และที่ขอบอ่างได้ทำคล้ายขอบถ้วย คล้ายดอกพลับพลึงกำลังบาน อ่างมีความจุสองพันบัท
- ²⁷ อูรัมได้ทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบแท่น แต่ละแท่นนั้นยาวแปดศอก และกว้างสี่ศอก และสูงสามศอก ²⁸ งานของแท่นได้เป็นอย่างนี้ แท่นได้มีแผงซึ่งตั้งระหว่างกรอบ ²⁹ และบนแผงและกรอบมีรูปสิงโต โค และพวกเครูบ เหนือกรอบที่อยู่ข้างบนและข้างล่างสิงโตและโคมีพวงมาลัยย้อยเป็นงานของช่างตี
- ³⁰ ทุกแท่นได้มีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อกับเพลทองสัมฤทธิ์ และที่มุมทั้งสี่มีที่รองรับอ่าง ที่รองรับนั้นได้หล่อโดยมีมาลัยห้อยแต่ละด้าน ³¹ ช่องเปิดเป็นทรงกลมอย่างที่เขาทำฐาน กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และช่องเปิดด้านในคล้ายมงกุฎตั้งขึ้นมาหนึ่งศอก ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผงนั้นเป็นสี่เหลี่ยมไม่กลม
- ³² ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง และเพลล้อนั้นติดกับล้อและแท่นล้อ ความสูงของล้อเป็นหนึ่งศอกครึ่ง ³³ บรรดาล้อนั้นได้ตีเหล็กเหมือนล้อรถม้าศึกทั้งเพล ขอบล้อ ซี่ล้อ และดุมล้อก็หล่อจากโลหะทั้งหมด
- ³⁴ แต่ละแท่นมีที่รองรับอยู่ที่มุมทั้งสี่ แท่นที่รองรับนั้นตีเหล็กรวมเป็นชิ้นเดียวกัน ³⁵ บนยอดแท่นมีแถบกลมสูงหนึ่งศอกครึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงเชื่อมเป็นอันเดียวกันกับแท่น
- ³⁶ ที่บนพื้นกรอบและบนแผง อูรัมได้สลักเป็นรูปเครูบ สิงโต และต้นอินทผลัมตามที่ว่าง และแต่ละสิ่งก็มีมาลัยล้อมรอบ ³⁷ เขาได้ทำแท่นทั้งสิบชิ้นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกชิ้น ขนาดเดียวกัน และรูปร่างเหมือนกัน

38 อูรามได้ทำอ่างด้วยทองสัมฤทธิ์สิบใบ อ่างหนึ่งใบสามารถน้ำได้สี่สิบบัก อ่างแต่ละใบขนาดสี่ศอก และมีอ่างหนึ่งใบอยู่บนแท่นทั้งสิบแท่น **39** เขาได้ทำแท่นห้าแท่นหันหน้าไปทางด้านใต้ของพระวิหาร และห้าแท่นหันหน้าไปทางด้านเหนือของพระวิหาร เขาได้วาง"อ่างทะเล"ไว้ที่มุมทางทิศตะวันออก หันหน้าไปทางทิศใต้ของพระวิหาร

40 อูรามได้ทำอ่าง กัฟฟ์ และชามด้วย แล้วเขาก็ได้เสร็จงานทั้งหมด ที่เขาได้ทำถวายกษัตริย์ชาโลมอน สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ **41** เขาสองต้น และคิ้วบัวได้อยู่บนทั้งสอง หัวเสา และฝ้าตาข่ายสองหลัง ซึ่งหุ้มคิ้วบัวทั้งสองที่อยู่บนหัวเสา

42 เขาได้ทำลูกกับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับฝ้าตาข่ายสองหลัง (ฝ้าตาข่ายหลังหนึ่งมีลูกกับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวซึ่งอยู่บนเสา) **43** แท่นทั้งสิบชิ้นและอ่างสิบใบซึ่งอยู่บนแท่นเหล่านั้น

44 เขาได้ทำอ่างใหญ่ที่เรียกว่า "ทะเล" ทั้งวิวสิบสองตัวที่อยู่ด้านใต้ **45** นอกจากนี้ยังมี หม้อ กัฟฟ์ อ่าง และภาชนะทั้งหมด อูรามได้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมันถวายกษัตริย์ชาโลมอน สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์

46 กษัตริย์ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่เป็นดินเหนียวกลางทางไปเมืองสุคคก และเมืองศาเรธาน **47** กษัตริย์ชาโลมอนไม่ได้ทรงวัดเครื่องใช้ทุกอย่างนี้ เพราะมีมากมาย จึงไม่ได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์

48 กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงทำเครื่องใช้ทั้งหมดซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ทำจากทองคำ คือแท่นบูชาทำจากทองคำ และโต๊ะทำจากทองคำที่ใช้วางขนมปังเฉพาะพระพักตร์ **49** คันประทีป ด้านขวาห้าอัน ด้านซ้ายห้าอัน อยู่หน้าห้องชั้นในสุด ทำจากทองคำบริสุทธิ์ และดอกไม้ตะเกียง และคัมทำทำจากทองคำ

50 ถ้วย กรรไกรตัดไล่ตะเกียง อ่าง ช้อน และกระถางรูปทั้งหมดล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ยังมีบานพับทำจากทองคำสำหรับประตูของส่วนชั้นใน ห้องซึ่งคืออภิสุทธสถานและสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร ทั้งหมดล้วนทำจากทองคำ

51 ด้วยวิธีนี้งานทั้งสิ้นที่กษัตริย์ชาโลมอนทรงทำเกี่ยวกับพระวิหารของพระยาห์เวห์ก็ได้สำเร็จลง ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงนำสิ่งของซึ่งดาวิดพระบิดาได้ทรงแยกไว้คือเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องใช้ต่างๆมา และทรงเก็บไว้ในคลังพระวิหารของพระยาห์เวห์

Chapter 8

- ¹ แล้วกษัตริย์ชาโลมอนทรงเรียกประชุมพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลและพวกหัวหน้าของเผ่าต่างๆ และหัวหน้าครอบครัวของคนอิสราเอลทั้งหมด ต่อพระพักตร์พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เมืองของดาวิดมานั้นคือศิโยน ² ผู้ชายทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาประชุมกันต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอนที่งานเลี้ยงในเดือนเอราธิมซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
- ³ พวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลได้มาและพวกปุโรหิตจึงได้ยกหีบมา ⁴ พวกเขาได้นำหีบของพระยาห์เวห์ เดินกันนัดพบ อีกทั้งข้าวของเครื่องใช้ที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในเต็นท์ขึ้นมา พวกปุโรหิตและพวกเลวีได้นำของเหล่านี้ขึ้นมา ⁵ กษัตริย์ชาโลมอนทรงมาประชุมที่บนบรรดาที่ชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลต่อหน้าหีบพันธสัญญา และได้ถวายแกะและวัวจนมากมายจนไม่อาจนับได้
- ⁶ ปุโรหิตได้ไปเอาหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มายังที่วางหีบ ในห้องชั้นในสุดของพระวิหาร คือในอภิสุทธิสถาน ภายใต้ปีกของเครูบ ⁷ เพราะเครูบนั้นกางปีกทั้งคู่ออกเหนือที่ตั้งของหีบ พวกเครูบจึงได้กางเหนือหีบ และไม้คานซึ่งใช้หามหีบ ⁸ ไม้คานหามนั้นยาวมาก จึงเห็นปลายคานหามได้จากวิสุทธิสถาน ซึ่งอยู่ด้านหน้าห้องชั้นในสุด แต่ไม่อาจมองเห็นจากภายนอก คานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนถึงวันนี้
- ⁹ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากหีบสองแผ่น ซึ่งโมเสสใส่ไว้ที่ภูเขาไซเน เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับประชาชนอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้ออกมาจากดินแดนอียิปต์ ¹⁰ ต่อมาเมื่อพวกปุโรหิตได้ออกมาจากวิสุทธิสถาน พระวิหารของพระยาห์เวห์ก็ได้เต็มไปด้วยเมฆ ¹¹ จนพวกปุโรหิตไม่อาจยืนปรนนิบัติอยู่ได้เพราะเมฆ เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหารของพระองค์
- ¹² แล้วกษัตริย์ชาโลมอนจึงตรัสว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดมิด ¹³ แต่ข้าพระองค์ได้สร้างที่ประทับที่สูงส่งสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะสถิตอยู่ตลอดไป”
- ¹⁴ แล้วกษัตริย์ทรงหันมา และทรงอวยพรที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งปวงขณะที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมดกำลังยืนอยู่ ¹⁵ พระองค์ได้ตรัสว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสัญญากับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์และทรงให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ตรัสว่า ¹⁶ ‘นับจากวันที่เราได้นำอิสราเอลประชาชนของเราออกจากอียิปต์ เราไม่ได้กำหนดเมืองใดจากทุกเผ่าในอิสราเอลเพื่อจะสร้างพระวิหาร เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น อย่างไรก็ดีตามเราได้เลือกดาวิดให้อยู่ปกครองอิสราเอลประชาชนของเรา’
- ¹⁷ บัดนี้ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์มีพระทัยแน่วแน่ที่จะสร้างพระวิหารสำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ¹⁸ แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ว่า ‘ตามที่เราได้ตั้งใจสร้างพระวิหารสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ได้ทำดีแล้ว ในเรื่องความแน่วแน่ของเจ้า ¹⁹ แม้กระนั้นเจ้าจะไม่สร้างพระวิหาร แต่บุตรชายผู้เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระวิหารสำหรับนามของเรา’
- ²⁰ พระยาห์เวห์ทรงให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จตามที่ได้อธิษฐานไว้ เพราะข้าพระองค์ได้ขึ้นมาแทนที่ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาไว้ ข้าพระองค์ได้สร้างพระวิหารสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ²¹ ข้าพระองค์ได้กำหนดสถานที่วางหีบที่นั่น ที่บรรพพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ไว้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำกับบรรพบุรุษของพวกเรา เมื่อครั้งพระองค์ทรงนำพวกเราออกจากดินแดนอียิปต์”
- ²² กษัตริย์ชาโลมอนทรงยืนอยู่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ต่อหน้าที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งปวงและได้ถวายพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ท้องฟ้า ²³ พระองค์ทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ในฟ้าเบื้องบน หรือที่ดินแดนเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษามิพันธสัญญา ด้วยความสัตย์ซื่อแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยหมัดจิตใจ ²⁴ พระองค์ได้ทรงรักษามิพันธสัญญาที่ทรงไว้กับดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ ไซ้แล้ว พระองค์ได้ตรัสด้วยด้วยพระโอษฐ์และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ในวันนี้
- ²⁵ บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้ดำเนินตามสิ่งที่พระองค์ได้ให้พระสัญญาไว้ไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ คือให้ดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ตรัสว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้ช่วยผู้หนึ่งต่อสายตาเราที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล ถ้าเพียงแต่ลูกหลานของเจ้าจะรักษาทางของเขาดำเนินไปต่อหน้าเราด้วยความระมัดระวัง เหมือนอย่างที่เราได้กระทำต่อหน้าเรานั้น’ ²⁶ บัดนี้ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพระองค์ขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดพระบิดาของข้าพระองค์ให้เป็นความจริง
- ²⁷ แต่พระเจ้าจะทรงประทับบนดินแดนโลกอย่างนั้นหรือ? ดูเถิด จักรวาลทั้งหมดและฟ้าเองยังไม่อาจจะรองรับพระองค์ได้ แล้วพระวิหารที่ข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นอันน้อยนิดจะรองรับพระองค์ได้มากสักเท่าใด ²⁸ แม้กระนั้น ขอพระองค์โปรดสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนของเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในวันนี้
- ²⁹ ขอพระเนตรของพระองค์จะทรงเฝ้าดูพระวิหารนี้ทั้งวันและคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘สร้างในนามของเราและเราจะอยู่ที่นั่น’ แล้วพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะอธิษฐานในสถานที่นี้ ³⁰ ดังนั้นขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานในสถานที่นี้ ไซ้แล้ว พระองค์เองทรงสดับจากสถานที่ประทับของพระองค์คือจากฟ้า และเมื่อทรงสดับก็จะโปรดทรงอภัยโทษบาป

- ³¹ ถ้าผู้ชายคนหนึ่งทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำการสาบาน และถ้าเขามาทำการสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระวิหารนี้ ³² ขอพระองค์ทรงสถิตในท้องฟ้าและโปรดทรงกระทำ โปรดทรงพิพากษาเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ โดยลงโทษผู้ทำผิด และให้การกระทำของเขาตกบนศีรษะของเขา และตัดสินว่าผู้ที่เกี่ยวข้องธรรมนั้นบริสุทธิ์ โดยประการรางวัลให้กับเขาตามความเกี่ยวข้องธรรมของเขา
- ³³ เมื่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ศัตรู เพราะได้ทำผิดบาปต่อพระองค์ แล้วถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ อธิษฐานและขอพระเมตตาต่อพระองค์ในพระวิหารนี้ ³⁴ แล้วขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้าและทรงอภัยบาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรดทรงนำพวกเขากลับมายังดินแดน ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา
- ³⁵ เมื่อฟ้าทั้งหลายปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะพวกเขาได้ทำผิดบาปต่อพระองค์ แล้วพวกเขาได้อธิษฐานในสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับจากบาปผิดของเขา เนื่องจากพระองค์ได้ทรงลงโทษพวกเขา ³⁶ แล้วก็โปรดทรงสถิตในฟ้า และทรงอภัยบาปผิดของอิสราเอลซึ่งเป็นผู้รับใช้และประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีซึ่งพวกเขาควรจะดำเนินไป ขอประทานฝนตกบนดินแดนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้เป็นมรดกแก่ประชาชนของพระองค์
- ³⁷ ถ้ามีการกีดกันอาหารในดินแดน ถ้ามีโรคระบาด ถ้ามีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วจากตึกแดนหรือหนอนฝัสดู หรือถ้าศัตรูโจมตีประตูเมืองใดๆ ของเขาในดินแดน หรือมีภัยพิบัติใด หรือเกิดความเจ็บไข้ใด ³⁸ และหากคำอธิษฐานหรือคำขอของคนหนึ่งคนใด หรืออิสราเอลประชาชนทั้งหมดของพระองค์ ได้สำนึกในใจของเขาเรื่องภัยพิบัติ โดยทางมือของเขาสู่พระวิหารนี้
- ³⁹ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และโปรดทรงอภัย และทรงกระทำและประการรางวัลแก่แต่ละคนตามการประพฤติทั้งหมดของเขา ซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจ เพราะพระองค์เท่านั้นทรงทราบจิตใจของมนุษย์ทุกคน ⁴⁰ ทรงกระทำการนี้เพื่อพวกเขาจะได้ยำเกรงพระองค์ ตลอดวันเวลาที่มิมีชีวิตบนดินแดน ซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขาข้าพระองค์
- ⁴¹ มากกว่านั้น เกี่ยวกับคนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ แต่มาจากแดนไกลเนื่องจากพระนามของพระองค์ ⁴² เพราะพวกเขาจะได้อยู่ถึงพระนามยิ่งใหญ่ และถึงพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานในพระวิหารนี้ ⁴³ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และโปรดทรงทำตามทุกสิ่งซึ่งคนต่างด้าวได้ทูลขอพระองค์ โปรดทรงทำเพื่อชนทุกชาติแห่งดินแดนโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนทรงทำต่ออิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรดทรงทำเพื่อพวกเขาจะทราบ ว่า พระวิหารนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้ด้วยพระนามของพระองค์
- ⁴⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปต่อสู้กับศัตรู โดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้พวกเขาออกไปก็ตาม และพวกเขาได้อธิษฐานต่อพระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงไปยังเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และทรงไปยังพระวิหารที่ข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ ⁴⁵ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐาน และคำวิงวอนของพวกเขาในฟ้า และขอความช่วยเหลือแก่พวกเขา
- ⁴⁶ ถ้าพวกเขาทำผิดบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดไม่ได้ทำผิดบาป และพระองค์ก็รู้พวกเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู แล้วพวกเขาก็ถูกจับเขาไปเป็นเชลยยังดินแดนของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้ ⁴⁷ แล้วถ้าเขาสำนึกผิดในดินแดนที่เขาถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจ แล้วขอความเมตตาต่อพระองค์ในดินแดนพวกเขาถูกจับเขาไปเป็นเชลยทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำความผิดรุนแรงและทำบาป ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย'
- ⁴⁸ ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตหมดจิตใจ ในดินแดนแห่งศัตรูผู้จับเขาไปเป็นเชลย และถ้าเขาอธิษฐานต่อพระองค์ทรงไปยังดินแดนซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา และไปยังเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และพระวิหารซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์แล้ว
- ⁴⁹ แล้วก็ขอพระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานและคำวิงวอนเพื่อขอความช่วยเหลือของพวกเขาในฟ้า อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอประทานความยุติธรรมแก่พวกเขา ⁵⁰ โปรดทรงอภัยประชาชนของพระองค์ผู้ทำบาปซึ่งฝ่าฝืนต่อพระบัญชาของพระองค์ และทรงอภัยต่อการทรยศที่พวกเขาได้ทำต่อพระองค์ และขอให้พระองค์ประทานความเมตตาต่อพวกเขาคนที่ศัตรูจับพวกเขาไปเป็นเชลย เพื่อศัตรูจะได้เมตตาประชาชนของพระองค์ด้วย
- ⁵¹ พวกเขาเป็นประชาชนของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือก ซึ่งพระองค์ทรงช่วยกู้ออกมาจากอียิปต์ ดึงออกมาจากท่ามกลางเตาซึ่งเหล็กถูกหลอม ⁵² ข้าพระองค์อธิษฐานขอให้ทรงลืมนะเนตรของพระองค์อยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ โปรดทรงฟังเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาร้องต่อพระองค์ ⁵³ เพราะพระองค์ทรงแยกพวกเขาจากท่ามกลางชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นสมบัติของพระองค์และรับพระสัญญาของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"
- ⁵⁴ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งหมดนี้ต่อพระยาห์เวห์แล้ว พระองค์ได้ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ จากที่ทรงคุกเข่าถึงทางพระหัตถ์สู่ฟ้า ⁵⁵ พระองค์ได้ทรงยืน และทรงอวยพรแก่ที่ชุมนุมอิสราเอลด้วยเสียงดังว่า ⁵⁶ "สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ประทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามที่ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งหมดของพระองค์ซึ่งทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว
- ⁵⁷ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับพวกเรา เหมือนอย่างที่เราได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขออย่าทรงละเราหรือละทิ้งพวกเราเลย ⁵⁸ แต่ขอพระองค์ทรงโน้มจิตใจของพวกเราให้มาหาพระองค์ เพื่อดำเนินในทางทั้งหมดของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎหมายของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเรา

59 ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ ที่ข้าพเจ้าได้วิงวอนต่อพระยาห์เวห์ อยู่ใกล้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และโปรดทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ และแก้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์ ตามความจำเป็นในแต่ละวัน ⁶⁰ เพื่อชนทุกชาติแห่งดินแดนโลกจะทราบว่า พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีพระอื่นเลย ⁶¹ เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายภักดีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราคือดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ดังในวันนี้”

62 ดังนั้นกษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์ ⁶³ กษัตริย์ซาโลมอนได้ถวายสัตวบูชาเป็นเครื่องถวายสันติบูชาซึ่งพระองค์ได้ทรงถวายแด่พระยาห์เวห์ คือวัว สองหมื่นสองพันตัว และแกะ 120,000 ตัว ดังนั้นกษัตริย์และประชาชนอิสราเอลทั้งหมด จึงอุทิศถวายพระวิหารของพระยาห์เวห์

64 ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงใช้ที่นั้นถวายเครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์นั้น เล็กเกินไปที่จะรับเครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และไขมันของสันติบูชาได้

65 ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงจัดฉลองงานเลี้ยงในเวลานั้น ทั้งอิสราเอลทั้งหมด เป็นการชุมนุมใหญ่ ตั้งแต่ทางเข้าเมืองเลโอบามาจนถึงลำธารอียิปต์ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทั้งเจ็ดวันและต่ออีกเจ็ดวัน รวมสิบสี่วัน ⁶⁶ พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ และพวกเขาจึงถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปยังบ้านของตนด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

Chapter 9

¹ หลังจากกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์และพระราชวังของกษัตริย์ รวมทั้งพระองค์ทรงสร้างสำเร็จทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงมีพระประสงค์นั้น ² พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่กษัตริย์ชาโลมอนเป็นครั้งที่สอง เหมือนอย่างที่เคยปรากฏแก่พระองค์ที่เมืองกิเบโอน

³ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับพระองค์ว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเจ้า ซึ่งเจ้าได้อ้อนวอนต่อเรานั้นแล้ว เราได้ชำระวิหารนี้ซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ให้บริสุทธิ์สำหรับเราเอง และใส่นามของเราไว้ที่นั่นตลอดไป ตามของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา

⁴ และส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราเหมือนอย่างดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน ด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม และทำทั้งสืบตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ อีกทั้งรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา ⁵ แล้วเราจะแต่งตั้งราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้าเหนืออิสราเอลตลอดไป ดังที่เราได้กล่าวกับดาวิดพระบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล’

⁶ แต่ถ้าเจ้าทำสิ่งหลายหรือลูกหลานหันไปจากการติดตามเรา และไม่ได้อธิษฐานพระบัญญัติและกฎหมายของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเจ้า แต่ไปนมัสการพระอื่นๆ และก้มกราบพระเหล่านั้น ⁷ แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากดินแดนซึ่งเราได้ให้แก่พวกเขา และเราจะขว้างวิหารซึ่งเราทำให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเราไปจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำเปรียบเปรยที่ถูกล้อเลียน และเป็นที่น่าเยาะเย้ยในหมู่ชนชาติทั้งหลาย

⁸ พระวิหารนี้จะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และจะเยาะเย้ยและพูดเขาจะกล่าวว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงทำเช่นนั้นแก่ดินแดนนี้และพระวิหารนี้?’ ⁹ แล้วทุกคนทั้งหลายก็จะตอบว่า ‘เพราะพวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ผู้ทรงนำบรรพบุรุษของพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ และได้ไปยึดถือพระอื่น อีกทั้งได้ก้มกราบและนมัสการพระอื่น ๆ เหล่านั้น เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ได้ทรงนำภัยพิบัติทั้งหมดนี้มาเหนือพวกเขา’”

¹⁰ ต่อมาเมื่อหมดฤดูปีที่ยี่สิบ ที่กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระวิหารของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของกษัตริย์ ¹¹ บัดนี้ฮิรามกษัตริย์แห่งไทรเจียงส่งไปสนสิดาร์ โม่สนสามใบและทำจากทองคำให้กษัตริย์ชาโลมอน ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนได้ใช้ตกแต่งตามพระประสงค์ แล้วกษัตริย์ชาโลมอนก็ประทานเมืองในดินแดนกาลิลีแก่ฮิรามยี่สิบเมือง

¹² ฮิรามได้เสด็จจากเมืองไทรเพื่อชมเมืองที่กษัตริย์ชาโลมอนประทานแก่พระองค์ แต่เมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ¹³ ดังนั้นฮิรามจึงได้ตรัสว่า “น้องชายเอ๋ย เมืองที่ท่านให้เรานั้นเป็นเมืองจะได้อย่างไร?” พระองค์จึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่า ดินแดนคาบูล ซึ่งพวกเขายังคงเรียกชื่อจนถึงทุกวันนี้ ¹⁴ ฮิรามได้ส่งทำจากทองคำหนัก 120 ตันให้แก่กษัตริย์

¹⁵ ต่อไปนี้เรื่องของการจัดหาแรงงาน ซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนให้มาสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของพระองค์เอง ป้อมมิลโล กำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และสร้างที่ป้องกันเมืองฮาโซร์ เมืองเมกิดโด และเมืองเกเซอร์ ¹⁶ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ทรงกรีธาทัพขึ้นมาและยึดครองเมืองเกเซอร์ พระองค์ได้จุดไฟเผา และฆ่าชาวคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น แล้วฟาโรห์ได้ประทานเมืองเหล่านี้ให้แก่พระธิดาของพระองค์ ซึ่งเป็นพระมเหสีของชาโลมอนเป็นสนมรส

¹⁷ แล้วชาโลมอนก็ได้ทรงสร้างเมืองเกเซอร์และสร้างเมืองเบธโฮโรนตอนล่างขึ้นมาใหม่ ¹⁸ เมืองบาอาลักและเมืองทามาร์ในแดนทรูกันดาร ในดินแดนของยูดาห์นั้น ¹⁹ และทั้งบรรดาเมืองคลังหลวงที่กษัตริย์ชาโลมอนได้ครอบครองอยู่ และเมืองทั้งหลายสำหรับรถม้าศึกของพระองค์ และเมืองทั้งหลายสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆ ซึ่งพระองค์พอพระทัยอยากจะทำสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และดินแดนทั้งหมดภายใต้การปกครองของพระองค์

²⁰ ประชาชนทั้งหมดผู้ที่เหลืออยู่ได้แก่ คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซ คนฮิไวต์ และคนเยนุส ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล ²¹ เชื้อสายของพวกเขาต่อจากพวกเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ กษัตริย์ชาโลมอนก็บังคับให้เป็นแรงงานอยู่ตราบนานเท่าทุกวันนี้

²² อย่างไรก็ตาม ชาโลมอนไม่ได้ทรงบังคับใช้แรงงานของประชาชนอิสราเอลนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นทหาร ข้าราชการ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ และผู้บัญชาการของรถม้าศึก และเป็นพลม้าของพระองค์

²³ เหล่านี้เป็นหัวหน้าข้าราชการจัดการราชกิจของกษัตริย์ชาโลมอน จำนวน 550 คน พวกเขาเป็นผู้ควบคุมประชาชนที่ทำงาน

²⁴ พระธิดาของฟาโรห์ได้ย้ายจากนครดาวิดมายังพระตำหนักของพระนางซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนาง หลังจากนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงได้สร้างป้อมมิลโล

²⁵ ปีละสามครั้งที่กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างสำหรับพระยาห์เวห์ และทรงเผาบรรดาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงสร้างพระวิหารจนสำเร็จและยังคงใช้มาจนถึงบัดนี้

²⁶ กษัตริย์ชาโลมอนได้ทรงสร้างกองเรือที่เมืองเอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเอโลกบนฝั่งของทะเลแดงในดินแดนเอโดม ²⁷ กษัตริย์ฮิรามได้ส่งข้าราชการไปกับกองเรือและพลเรือผู้รู้เรื่องทะเล พร้อมกับข้าราชการของกษัตริย์ชาโลมอน ²⁸ พวกเขาได้ไปถึงเมืองโอเฟอร์พร้อมกับข้าราชการของกษัตริย์ชาโลมอน จากที่นั่นพวกเขาได้นำทองคำกลับมากวายเป็นแก่กษัตริย์ชาโลมอนจำนวน 420 ตัน

Chapter 10

- ¹ เมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงได้ยินชื่อเสียงของกษัตริย์ซาโลมอน เนื่องจากพระนามของพระยาห์เวห์ พระนางก็ทรงมาทดสอบพระองค์ด้วยคำถามที่ยาก ² พระนางได้ทรงมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมด้วยกองขบวนตามเสด็จที่ยาวมาก ทั้งอุฐบรรทุกเครื่องเทศต่างๆ กองคำจำนวนมาก และอัญมณีอันมีค่ามากมาย เมื่อพระนางทรงมาถึง พระนางก็ได้ทูลถามกษัตริย์ซาโลมอนเรื่องทุกสิ่งที่อยู่ในใจของพระนาง
- ³ ซาโลมอนได้ตรัสตอบทุกคำถามของพระนาง ไม่มีคำตอบใดที่พระนางได้ทูลถามกษัตริย์แล้วกษัตริย์ไม่ได้ทรงตอบ ⁴ เมื่อพระราชินีแห่งเซบาได้ทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งหมดของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ⁵ และอาหารที่บนโต๊ะเสวย กับที่นั่งของบรรดาข้าราชการบริพาร และกิจการของพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ รวมถึงเครื่องแต่งกายของพวกเขารวมทั้งพนักงานเชิญถ้วยเสวยของพระองค์ อีกทั้งลักษณะที่พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเผ่าที่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระนางก็ทรงแทบหุดหายใจ
- ⁶ พระนางได้ทูลต่อกษัตริย์ว่า “เป็นความจริงเรื่องรายงานซึ่งหม่อมฉันได้ยินที่ในดินแดนของหม่อมฉัน เกี่ยวกับพระถ้อยคำและสติปัญญาของพระองค์ ⁷ หม่อมฉันไม่เชื่อสิ่งที่หม่อมฉันได้ยิน จนกว่าหม่อมฉันได้มาที่นี่ และบัดนี้หม่อมฉันได้เห็นด้วยตา ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของพระสติปัญญาและความรู้รอบของพระองค์ที่เขบอกแก่หม่อมฉัน คือพระองค์ทรงมีชื่อเสียงมากกว่าที่หม่อมฉันได้ยินมาอีก
- ⁸ บรรดาแม่สีทั้งหลายและข้าราชการบริพารของพระองค์ช่างมีความสุข เพราะพวกเขาได้รับใช้พระองค์อย่างสม่ำเสมอ ⁹ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้รับการสรรเสริญผู้ซึ่งทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงวางพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักอิสราเอลตลอดมา พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม”
- ¹⁰ พระนางก็ได้ถวายทองคำหนัก 120 ตันต์แด่กษัตริย์ รวมทั้งเครื่องเทศ และอัญมณีอันมีค่ามากมาย ไม่เคยมีใครถวายเครื่องเทศมากมายเท่าพระราชินีแห่งเซบาได้ถวายแก่กษัตริย์ซาโลมอนอีกเลย
- ¹¹ กองเรือของฮิธามก็ได้นำทองคำจากโอเฟอร์ และยังได้นำไม้จันทน์แดงและอัญมณีอันมีค่าจำนวนมากจากโอพัตด้วย ¹² กษัตริย์ได้ทรงเอาไม้จันทน์แดงมาทำเสาสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่สำหรับพวกนักร้อง ไม่มีไม้จันทน์แดงที่ปรากฏให้เห็นมากมายอย่างนี้อีกเลยจนถึงวันนี้
- ¹³ กษัตริย์ซาโลมอนทรงประทานแก่พระราชินีแห่งเซบาในทุกสิ่งที่พระนางทรงขอและทรงต้องการ ยิ่งกว่านั้นซาโลมอนทรงยังประทานแก่พระนางด้วยพระทัยกว้างขวางของพระองค์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังดินแดนของพระนาง พร้อมกับพวกข้าราชการบริพารของพระนาง
- ¹⁴ บัดนี้น้ำหนักของทองคำที่ได้เข้ามาถวายซาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหนักถึง 666 ตันต์ ¹⁵ นอกเหนือจากนี้ยังมีทองซึ่งพวกคนค้าขายและจากสินค้าของพวกพ่อค้านำมา บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบียทั้งปวงและจากบรรดาเจ้าเมืองต่างๆในประเทศก็ได้นำเครื่องทองและเครื่องเงินมาถวายแด่ซาโลมอน
- ¹⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงทำโล่ใหญ่สองร้อยอันจากทองคำ โล่แต่ละอันใช้ทองคำหกร้อยเชล ¹⁷ พระองค์ยังทรงทำโล่จากทองคำสามร้อยอัน โล่แต่ละอันใช้ทองคำสามมิน กษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระราชวัง ป่าแห่งเลบานอน
- ¹⁸ แล้วกษัตริย์ได้ทรงสร้างบัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่จากงาช้าง และทรงบุด้วยทองคำอย่างดีที่สุด ¹⁹ มีบันไดหกชั้นขึ้นไปยังบัลลังก์ และข้างหลังด้านบนของบันไดมีมณฑปทรงกลม และได้มีที่เท้าแขนแต่ละข้างของพระที่นั่ง มีรูปสิงโตสองตัวยืนข้างที่วางแขน ²⁰ มีรูปสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่บนชั้นบันได หนึ่งตัวอยู่แต่ละข้างของทั้งหกชั้น ไม่มีบัลลังก์ใดจะเหมือนบัลลังก์นี้ในอาณาจักรนี้เลย
- ²¹ ถ้วยเสวยทั้งหมดของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และถ้วยเครื่องดื่มทั้งหมดของพระราชวังป่าเลบานอนนั้นทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เพราะเงินนั้นถือว่าไม่มีค่าในสมัยของซาโลมอน ²² กษัตริย์ได้ทรงมีกองเรือเดินสมุทรพร้อมกับกองเรือของฮิธาม ทุกสามปี กองเรือได้นำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และสิงบาบู
- ²³ ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ในโลกทั้งปวง ในเรื่องความรู้รอบและความเฉลียวฉลาด ²⁴ ทั้งโลกก็อยากเข้าพบซาโลมอน เพื่อจะฟังพระปัญญาของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าได้ประทานใส่ไว้ในพระทัยของพระองค์ ²⁵ ทุกคนที่ได้มาเข้าเฝ้าก็ได้นำราชบรรณาการมาคือภาษาเข้และภาษาทอง เลื่อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ รวมทั้งม้าและล่อ ในทุกปี
- ²⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงรวบรวมรถม้าศึกและพลม้า พระองค์ทรงมีรถม้าศึก 1,400 คัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันนาย ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำที่เมืองรถม้าศึก และได้ประจำอยู่กับพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁷ กษัตริย์ทรงทำให้มีเงินในกรุงเยรูซาเล็มมากเหมือนก้อนหินบนพื้นดิน และพระองค์ทรงทำให้มีไม้สนสดารมีความอุดมสมบูรณ์มากเหมือนต้นมะเดื่อในที่ราบ
- ²⁸ กษัตริย์ซาโลมอนได้ครอบครองม้าที่ได้ซื้อมาจากอียิปต์ และเชลียะ และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์ก็ได้ซื้อฝูงม้ามาเป็นฝูงๆ คิดเงินแบบเป็นราคาตามฝูง ²⁹ รถม้าศึกซื้อจากอียิปต์คันหนึ่งมีราคาเป็นเงินหกร้อยเชล ม้าตัวหนึ่งมีราคาเป็นเงิน 150 เชลเป็น ม้าจำนวนมากเหล่านี้ก็ได้ขายไปให้แก่กษัตริย์ทั้งสิ้นของคนฮิตไทต์และคนอาราม

Chapter 11

¹ กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างชาติมากมาย ได้แก่พระธิดาของฟาโรห์ หญิงสาวชาวโมอับ หญิงสาวชาวอัมโมน หญิงสาวชาวเอโดม หญิงสาวชาวไซดอน และหญิงสาวชาวฮิตไทต์ ² ผู้ซึ่งเป็นชนชาติที่พระยาห์เวห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “พวกเจ้าจงห้ามแต่งงานกับพวกเขา หรือห้ามให้พวกเขาแต่งงานกับพวกเจ้า เพราะพวกเขาจะชักนำจิตใจของพวกเจ้าไปตามพระต่างๆ ของพวกเขาแน่” แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักผู้หญิงเหล่านี้

³ กษัตริย์ซาโลมอนทรงมีพระมเหสีตามตำแหน่งเจ็ดร้อยคน และนางสนมสามร้อยคน และพวกพระมเหสีของพระองค์จึงได้ทำพระทัยของพระองค์หันเหไป ⁴ เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระชราลง บรรดาพระมเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ไปตามพระอื่นๆ และพระทัยของพระองค์ไม่กลับตีสันเชิงต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ไม่เหมือนกับดาวิดพระบิดาของพระองค์

⁵ เพราะกษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงติดตามอัสโทเรทซึ่งเป็นพระเจ้าแม่ของชาวไซดอน และพระองค์ทรงติดตามพระโมเลค เทวรูปที่น่าเกลียดของชาวอัมโมน ⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และไม่ได้ทรงติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มเปี่ยม ไม่เหมือนอย่างดาวิดพระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁷ จากนั้นกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสถานสูงสำหรับเคโมชซึ่งเป็นพระของชาวโมอับที่น่าเกลียด บนภูเขาที่อยู่ทางตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม และอีกทั้งโมเลคซึ่งเป็นพระของชาวอัมโมนที่น่ารังเกียจด้วย ⁸ พระองค์ทรงสร้างสถานสูงสำหรับเหล่าต่างชาติทั้งหมดของพระองค์ ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของพวกนาง

⁹ พระยาห์เวห์ทรงมีพระพิโรธต่อกษัตริย์ซาโลมอน เพราะพระทัยของพระองค์ได้ไปจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทั้งที่พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พระองค์ถึงสองครั้ง ¹⁰ และได้ทรงสั่งพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าพระองค์ไม่ควรไปติดตามพระอื่นๆ แต่ซาโลมอนไม่ได้ทรงเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์

¹¹ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้าได้ทำสิ่งนี้ และเจ้าไม่ได้อธิษฐานและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้สั่งเจ้า เราจะแยกอาณาจักรเสียจากเจ้าอย่างแน่นอน และมอบให้ข้าราชการบริพารของเจ้า ¹² อย่างไรก็ตามก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดพระบิดาของเจ้า เราจะไม่ทำในช่วงชีวิตของเจ้า แต่เราจะแยกมันออกจากมือบุตรชายของเจ้า ¹³ แม้กระนั้น เราจะไม่แยกอาณาจักรเสียทั้งหมด แต่เราจะให้เผ่าหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้”

¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์ทรงให้ศัตรูได้เกิดขึ้นต่อสุกกษัตริย์ซาโลมอน คือฮาดัดคนเอโดม เขามาจากเชื้อพระวงศ์แห่งเอโดม ¹⁵ เมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม นั้น โยอาบผู้บัญชาการกองทัพลี้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า และได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมจนหมด ¹⁶ โยอาบและคนอิสราเอลทั้งหมดยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาจะได้อสังหารชีวิตผู้ชายทุกคนในเอโดมหมด ¹⁷ แต่ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ รวมทั้งคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการบริพารของพระบิดาของเขา เวลานั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆ อยู่

¹⁸ พวกเขาได้ออกจากอียิปต์และมาปาราน จากนั้นพวกเขาเข้าไปยังอียิปต์ เพื่อเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ได้ประทานบ้าน ที่ดิน และอาหารให้เขาด้วย ¹⁹ ฮาดัดเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงได้ประทานน้องสาวของพระมเหสีของพระองค์เอง คือน้องสาวของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาของเขา

²⁰ น้องสาวของทาเปเนสก็ให้บุตรชายแก่ฮาดัด พวกเขาได้ตั้งชื่อว่าเกนุบัท ทาเปเนสได้เลี้ยงเขาในพระราชวังของฟาโรห์ ดังนั้นเกนุบัทก็อาศัยอยู่ในพระราชวังของฟาโรห์ท่ามกลางบรรดาพระโอรสของฟาโรห์ ²¹ ขณะที่เขาอยู่ในอียิปต์ ฮาดัดได้ยืมว่า ดาวิดได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพลี้เสียชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงได้ทูลฟาโรห์ว่า “โปรดให้ข้าพระองค์จากไป และข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์” ²² แล้วฟาโรห์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าอยู่กับเรา เจ้าขาดอะไรหรือ? เจ้าจึงหาทางที่จะกลับไปประเทศของเจ้า” และฮาดัดได้ทูลพระองค์ว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลย แต่ขอให้ข้าพระองค์กลับไปเกิด”

²³ พระเจ้าได้ทรงให้ศัตรูอีกคนหนึ่งต่อสุกกษัตริย์ซาโลมอน คือเรโซนบุตรชายของเอสิยาดา ผู้ที่ได้หนีไปจากเจ้านายของเขาฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ ²⁴ เรโซนได้รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา และได้กลายเป็นกองกำลังเล็กๆ เมื่อดาวิดได้อาชนะชาวโศบาห์นั้น ผู้คนของเรโซนได้ไปในเมืองดามัสกัสและอาศัยอยู่ที่นั่น และเรโซนได้ครอบครองเมืองดามัสกัส ²⁵ เขาเป็นได้เป็นหนึ่งในกองทัพของอิสราเอลในสมัยของกษัตริย์ซาโลมอน ฮาดัดได้สร้างปัญหาไปพร้อมๆ กัน เรโซนได้เกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอารัมต่อมา

²⁶ แล้วเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท คนเอฟราอิม จากเมืองเศเรดาห์ ข้าราชการบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์ซาโลมอน ผู้ซึ่งมารดาของเขาเป็นหญิงม่ายชื่อเศรอาห์ ได้ยกตนขึ้นต่อสุกกษัตริย์ ²⁷ เหตุผลที่เขายกตนขึ้นต่อสุกกษัตริย์ เพราะกษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างป้อมมิลโล และจุดรอยแยกของกำแพงเมืองของดาวิดพระบิดาของพระองค์

²⁸ เยโรโบอัมเป็นนักรบผู้เข้มแข็ง เมื่อกษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนหมั่นเพียร ดังนั้นพระองค์ทรงตั้งให้เขาดูแลแรงงานทั้งหมดที่ถูกเกณฑ์มาจากวงศวานของโยเซฟ ²⁹ ในเวลานั้น เมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะชาวซีโลห์ได้พบเขาระหว่างทาง บัดนี้อหิยาห์ได้แต่งกายคลุมด้วยเสื้อคลุมตัวใหม่ และทั้งสองคนก็ได้อยู่ตามลำพังในทุ่งนา ³⁰ แล้วอหิยาห์ก็ได้จับเสื้อคลุมตัวใหม่ที่เขาใส่อยู่และแยกออกเป็นสิบสองชิ้น

31 เขาได้พูดกับเยโรโบอัมว่า “จงเอาไปสับขึ้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เรากำลังจะแยกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะแบ่งให้เจ้าสิบเผ่า’ **32** (แต่ซาโลมอนจะมีหนึ่งเผ่าเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพราะเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราได้เลือกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล) **33** เพราะพวกเขาได้ละทิ้งเราไปมีสักการะอิชโกลพระของชาวไซดอน เคโมชพระของชาวโมอับ และโมเลคพระของชาวอัมโมน และไม่ได้ติดตามทางของเราคือทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายตาของเรา อีกทั้งไม่ได้รักษาบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา ไม่เหมือนอย่างดาวิดบิดาของเขาได้กระทำ

34 กระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดไปจากมือของซาโลมอน แต่เราจะให้เขาเป็นผู้ปกครองตลอดชีวิตของเขา เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ที่เราเลือกเอาไว้ ผู้ได้รักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา **35** แต่เราจะเอาอาณาจักรออกไปจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบสิบเผ่าแก่เจ้า **36** เราจะให้เผ่าหนึ่งแก่พระโอรสของซาโลมอน เพราะดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเหลือตะเกียงดวงหนึ่งเบื้องหน้าเราเสมอในกรุงเยรูซาเล็ม เมืองซึ่งเราเลือกให้ตัวเราเองเพื่อจารึกชื่อของเราไว้

37 เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองทุกอย่างที่ใจของเจ้าปรารถนา และเจ้าจะเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล **38** หากเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า และทำตามทางทั้งหลายของเรา และปฏิบัติสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา เหมือนอย่างดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ จากนั้นเราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างราชวงศ์ที่เข้มแข็งให้แก่เจ้า เหมือนกับที่เราสร้างให้แก่ดาวิด และเราจะมอบอิสราเอลให้แก่เจ้า **39** เราจะลงโทษเชื้อสายของดาวิด แต่ไม่ตลอดกาลไป”

40 ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้ทรงพยายามที่จะสังหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ยืนขึ้นหนีไปอียิปต์ ไปยังซิชักกษัตริย์อียิปต์ และเขาอยู่ในอียิปต์จนกระทั่งซาโลมอนสวรรคต

41 ส่วนเรื่องอื่นๆ นอกนั้นของซาโลมอน และทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและพระสติปัญญาของพระองค์ เรื่องราวเหล่านั้นได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนแล้วไม่ใช่หรือ? **42** ซาโลมอนได้ทรงปกครองกรุงเยรูซาเล็มต่ออิสราเอลเป็นเวลาทั้งสิ้นสี่สิบปี **43** พระองค์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ถูกฝังไว้ในเมืองดาวิดพระบิดาของพระองค์ เรโฮโบอัมพระโอรสของพระองค์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 12

¹ เรโหโบอัมไปเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งหมดได้มายังเซเคม เพื่อจะแต่งตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์ ² เมื่อเยโรโบอัมโอรสของเนบัทรู้เรื่องนี้แล้ว (เขายังคงอยู่ในอียิปต์ เพราะเขาหนีจากพระพิวตริกษัตริย์ซาโลมอน) เยโรโบอัมได้ตั้งรกรากอยู่ในอียิปต์

³ ดังนั้นพวกเขาได้ใช้คนไปและเชิญเขา และเยโรโบอัม และชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นได้มาและทูลต่อเรโหโบอัมว่า ⁴ “พระบิดาของพระองค์ได้ทรงทำให้แอกของพวกข้าพระองค์หนักนัก บัดนี้ขอพระองค์ทรงลดงานหนักของพระบิดาของพระองค์ และทำให้แอกที่หนักของพระองค์ที่พระองค์วางบนพวกข้าพระองค์เบาลง แล้วพวกข้าพระองค์จะรับใช้พระองค์” ⁵ เรโหโบอัมได้ตรัสต่อพวกเขาว่า “จงกลับไปก่อน อีกสามวันค่อยมาหาเรา” ดังนั้นประชาชนจึงได้กลับไป

⁶ กษัตริย์เรโหโบอัมก็ได้ทรงหารือกับพวกผู้อาวุโส ผู้ได้รับใช้กษัตริย์ซาโลมอนพระบิดาของพระองค์ ตอนเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ได้ตรัสว่า “พวกท่านจะชี้แนะเราให้ตอบกับประชาชนนี้อย่างไรดี?” ⁷ พวกเขาได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนเหล่านี้ในวันนี้ และรับใช้พวกเขา และจงตรัสถ้อยคำดีๆ แก่พวกเขาเถิด แล้วพวกเขาจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เสมอไป”

⁸ แต่เรโหโบอัมได้ทรงเพิกเฉยต่อคำชี้แนะที่บรรดาผู้อาวุโสถวายนั้น และพระองค์ได้ไปหารือกับพวกคนหนุ่มที่โตมากับพระองค์ และได้อยู่ฝ่ายพระองค์ ⁹ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านจะชี้แนะอะไรแก่เรา เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ได้ขอเราว่า ‘ขอทรงทำให้แอกซึ่งพระบิดาของพระองค์ได้ทรงวางอยู่บนพวกข้าพระองค์เบาลงได้อย่างไร?’ ”

¹⁰ คนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้โตขึ้นกับเรโหโบอัม ได้ทูลพระองค์ว่า “ขอพระองค์ตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ผู้ได้ทูลพระองค์ว่า พระบิดาของพระองค์ กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงทำให้แอกของพวกข้าพระองค์หนัก แต่ขอพระองค์ทรงทำให้เบาลง นั้น ขอพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นิว้ ก้อยของเราก็น่ากว่าเราของพระบิดาเรา’” ¹¹ ดังนั้นตอนนั้นเมื่อพระบิดาของเราได้วางภาระหนักบนพวกเจ้าด้วยแอกหนัก ส่วนเราที่จะเพิ่มแอกบนพวกเจ้า พระบิดาของเราลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแล้ แต่เราจะลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแมงป่อง”

¹² ดังนั้นเยโรโบอัมกับประชาชนทั้งสิ้น จึงได้มาพบเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์ได้ทรงรับสั่งว่า “ในวันที่สามจงมาหาเรา” ¹³ กษัตริย์ได้ตรัสตอบประชาชนอย่างแข็งกร้าว และทรงเพิกเฉยต่อคำชี้แนะที่พวกผู้อาวุโสได้ถวายพระองค์นั้น ¹⁴ พระองค์ได้ตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำชี้แนะของพวกคนหนุ่มว่า “พระบิดาของเราได้วางภาระหนักบนท่านทั้งหลายด้วยแอกที่หนัก ส่วนเราที่จะเพิ่มแอกของท่านทั้งหลายอีก พระบิดาของเราลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแล้ แต่เราจะลงโทษพวกเจ้าด้วยบรรดาแมงป่อง”

¹⁵ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ไม่ได้ทรงฟังประชาชน เพราะการเปลี่ยนแปลงนี้มาจากพระยาห์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำให้ถ้อยคำของพระองค์จะเป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสโดยอาหิชาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท

¹⁶ เมื่ออิสราเอลทั้งหมดได้เห็นว่ากษัตริย์ไม่ได้ทรงฟังพวกเขา ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “พวกข้าพระองค์มีส่วนแบ่งอะไรในดาวิดหรือ? พวกข้าพระองค์ไม่มีส่วนร่วมมรดกในบุตรชายของเจสซี อิสราเอล จงกลับไปเต็นท์ของท่านเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูเลราของพระองค์เองเถิด” ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้กลับไปยังเต็นท์ของพวกเขา ¹⁷ แต่ประชาชนอิสราเอลก็ยังอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงทรงเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา

¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมได้ทรงใช้อาโดรัมดูแลแรงงานที่เกณฑ์มา แต่ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็เอาหินขว้างเขาตาย กษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถม้าศึกหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁹ ดังนั้นอิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดตั้งแต่นั้น

²⁰ ฝ่ายอิสราเอลทั้งสิ้นเมื่อได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว พวกเขาได้ส่งคนไปและเชิญพระองค์มายังที่ประชุม แล้วก็แต่งตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลทั้งสิ้น ไม่มีผู้ใดทำตามเชื้อพระวงศ์ของดาวิด นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น

²¹ เมื่อเรโหโบอัมได้ถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงระดมพลจากพงศ์พันธุ์ยูดาห์ทั้งหมดและเผ่าเบนยามิน เป็นผู้ขายที่คัดเลือกเพื่อมาเป็นทหาร 180,000 นาย เพื่อจะต่อสู้กับพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อจะกอบกู้ราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมพระโอรสของกษัตริย์ซาโลมอน

²² แต่พระคำของพระเจ้าได้มายังเซโหมยาค คนของพระเจ้าว่า ²³ “จงไปบอกเรโหโบอัมพระโอรสของกษัตริย์ซาโลมอนแห่งยูดาห์ และบอกกับเชื้อสายทั้งสิ้นของยูดาห์และเบนยามิน และประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ²⁴ ‘พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าห้ามขึ้นไปโจมตีหรือต่อสู้กับประชาชนอิสราเอลพี่น้องของเจ้าเลย แต่ละคนจงกลับบ้านของตนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” ดังนั้นพวกเขาจึงได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ และกลับไปตามทางของตน และพวกเขาได้เชื่อพระคำของพระองค์

²⁵ แล้วเยโรโบอัมได้ทรงสร้างเมืองเซเคมในดินแดนเทือกเขาเอฟราอิม และประทับในที่นั้น พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น และสร้างเมืองเปนูเอล

²⁶ เยโรโบอัมได้ดำริในพระทัยว่า “ตอนนี้อราชอาณาจักรจะกลับไปเป็นของราชวงศ์ของดาวิด” ²⁷ หากประชาชนเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นจิตใจของประชาชนนี้จะกลับไปยังเจ้านายของพวกเขา คือไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ พวกเขาจะสังหารเรา แล้วกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์”

²⁸ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโรโบอัมจึงได้ทรงหารือ และได้ทรงสร้างลูกวัวทองคำขึ้นสองตัว แล้วพระองค์ตรัสกับประชาชนว่า “พวกท่านขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มลำบากเกินไป โอ อิสราเอล จงดูพระเจ้าของท่านเถิด ผู้ได้ทรงนำท่านขึ้นมาจากอียิปต์” ²⁹ พระองค์ได้ทรงวางตัวหนึ่งไว้ที่เบธเอล และอีกตัวหนึ่งก็ทรงวางไว้ที่เมืองดาน ³⁰ ดังนั้นการกระทำนี้เป็นบาป เพราะประชาชนได้ไปหาตัวใดตัวหนึ่ง ตามทางที่จะไปเมืองดาน

³¹ เยโรโบอัมได้ทรงสร้างวิหารบนสถานสูง และพระองค์ได้ทรงตั้งปุโรหิตจากคนธรรมดาผู้ซึ่งไม่ใช่บรรดาบุตรชายของคนเลวี ³² เยโรโบอัมได้ทรงตั้งเทศกาลเลียง ในวันที่สิบห้าเดือนแปดเหมือนกับการเลียงในยูดาห์ และพระองค์ได้ไปที่แท่นบูชา พระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้นในเบธเอล ได้แก่ ตั้งเครื่องสัตวบูชาแก่รูปสลักวัวที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งปุโรหิตไว้ดูแลสถานสูงที่เบธเอล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างนั้น

³³ เยโรโบอัมได้ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชา ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นที่เบธเอล ในวันที่สิบห้าเดือนแปด ในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และได้ทรงจัดให้มีงานเลียงเพื่อคนอิสราเอล และได้ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม

Chapter 13

¹ คนของพระเจ้าคนหนึ่งออกยูดาห์ไปเบรเอลโดยพระคำของพระยาห์เวห์ เยโรโบอัมได้ทรงกำลังยืนอยู่ที่แท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม ² พระองค์ทรงร้องตำหนิแท่นบูชานั้นโดยพระคำของพระยาห์เวห์ว่า “แท่นบูชา แท่นบูชา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งนาม โยสิยาห์จะเกิดมาในวงศ์วานของดาวิด และ เขาจะบูชายิฮูโรหิตแห่งสถานสูงผู้จะเผาเครื่องหอมและเผากระดูกคนบนเจ้า คือ บนแท่นบูชานี้’” ³ จากนั้นคนของพระเจ้าได้ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่ “สิ่งนี้คือหมายสำคัญที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า ‘ดูเถิด แท่นบูชานั้นจะถูกแยกออกจากกันและชีเถากที่อยู่บนแท่นจะถูกเทออก’”

⁴ เมื่อกษัตริย์ได้ทรงสดับถ้อยคำของคนของพระเจ้า ซึ่งได้ตำหนิแท่นบูชาที่เบรเอลนั้น เยโรโบอัมก็ได้ทรงถอนพระหัตถ์ออกจากแท่น ตรัสว่า “จับเขาไว้” จากนั้นพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งกางไปหาชายนั้นก็ได้แห้งจนไม่ทรงสามารถดึงกลับมาตัวเองได้” ⁵ (แท่นบูชาก็ได้แยกออกจากกันและชีเถาก็ได้ถูกเท ดังที่ได้กล่าวตามหมายสำคัญที่คนของพระเจ้าโดยพระคำของพระยาห์เวห์)

⁶ กษัตริย์เยโรโบอัมได้ตรัสตอบคนของพระเจ้าว่า “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงพระกรุณา และขอท่านอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าเราจะถึงมือเข้าหาตัวได้” ดังนั้นคนของพระเจ้าก็ได้อธิษฐานขอพระกรุณาแห่งพระยาห์เวห์ และพระหัตถ์ของกษัตริย์ก็สามารถถึงเข้าหาพระองค์ได้อีก และกลับเป็นปกติเหมือนที่เคยเป็นมาก่อน ⁷ กษัตริย์ได้ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “เชิญมาวังกับเราเถิด และให้ท่านเองได้สดชื่น และเราจะมอบรางวัลแก่ท่าน”

⁸ คนของพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า “แม้พระองค์จะประทานราชสมบัติให้หนึ่ง ข้าพระองค์ก็จะไม่สามารถไปกับพระองค์ได้ และจะไม่อาจรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำจากสถานที่แห่งนี้” ⁹ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสั่งข้าพระองค์ โดยพระคำของพระองค์ว่า ‘ห้ามกินอาหาร หรือดื่มน้ำ หรือหันหลังกลับไปทางที่เจ้ามา’” ¹⁰ ดังนั้นคนของพระเจ้าจึงได้ไปอีกทางหนึ่ง และไม่ได้กลับไปบ้านของเขาตามทางที่เขาได้มาเบรเอล

¹¹ ตอนนี้มีผู้เผยพระวจนะชราคนหนึ่งอยู่ในเบรเอล หนึ่งในบุตรชายของเขาได้มาและเล่าให้ฟังถึงทุกอย่างในวันนั้นที่คนของพระเจ้าได้กระทำในเบรเอล บุตรชายของเขายังได้เล่าให้เขาฟังถึงคำพูดที่คนของพระเจ้าได้ทูลต่อกษัตริย์ ¹² บิดาของพวกเขาได้ถามพวกเขาว่า “เขาไปซึ่งทางใด?” ตอนนี้พวกบุตรชายได้เห็นทางที่คนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ไป ¹³ ฉะนั้นเขาจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” ดังนั้นพวกเขาจึงได้ผูกอานลาและเขาก็ได้ขึ้นขึ้นลา

¹⁴ ผู้เผยพระวจนะชราได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบเขากำลังนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กและเขาจึงพูดกับท่านว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ใช่ไหม ? ” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น” ¹⁵ แล้วผู้เผยพระวจนะชราได้พูดกับเขาว่า “ขอเชิญท่านไปบ้านกับข้าพเจ้า และรับประทานอาหาร”

¹⁶ คนของพระเจ้าได้พูดว่า “ข้าพเจ้าไม่อาจจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่าน ข้าพเจ้าจะไม่อาจรับประทานอาหาร หรือดื่มน้ำกับท่านในสถานที่นี้” ¹⁷ เพราะพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าห้ามรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำของที่นี่ หรือกลับไปทางที่เจ้ามา’”

¹⁸ ฉะนั้นผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับเขาว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับท่านด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้บอกข้าพเจ้าโดยพระวจนะของพระยาห์เวห์ว่า ‘จงพาเขากลับบ้านกับเจ้า เพื่อว่าเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ’” แต่เขาโคกของคนของพระเจ้า ¹⁹ ฉะนั้นคนของพระเจ้าจึงได้กลับไปกับผู้เผยพระวจนะชราและในบ้านของเขาเขาได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ

²⁰ ระหว่างที่พวกเขาได้นั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังผู้เผยพระวจนะผู้ได้นำท่านกลับมา ²¹ และเขาได้ตำหนิคนของพระเจ้าผู้ได้มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เหตุที่เจ้าไม่ได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ และไม่ได้รักษากฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงสั่งเจ้าไว้’” ²² แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหาร และได้ดื่มน้ำในสถานที่ซึ่งพระองค์ตรัสกับเจ้าว่า “จงห้ามรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ” มิฉะนั้นศพของเจ้าจะไม่ได้อยู่ฝังในอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า”

²³ หลังจากเขาได้รับประทานอาหารและเขาได้ดื่มน้ำแล้ว ผู้เผยพระวจนะได้ผูกอานลาให้กับคนของพระเจ้าผู้ที่เขาได้พากลับมาด้วยเขา ²⁴ เมื่อคนของพระเจ้าได้จากไป มีสิงโตได้มาพบเขาก่อนและได้ฆ่าเขา และศพของเขาก็ได้ถูกทิ้งไว้ที่ถนน แล้วลาได้ยืนอยู่ด้านข้างมันและสิงโตตัวนั้นก็ได้ยืนอยู่ข้างศพ ²⁵ เมื่อพวกผู้ชายได้ผ่านไปได้เห็นศพที่อยู่ที่ถนน และเห็นสิงโตที่ยืนอยู่ข้างศพนั้น พวกเขาจึงได้มาดูและได้ไปเล่ากันในเมืองที่ซึ่งผู้เผยพระวจนะชราได้อยู่

²⁶ ครั้นผู้เผยพระวจนะผู้ที่นำเขากลับมาได้ทราบข่าว เขาก็ได้พูดว่า “นี่คือคนของพระเจ้า ผู้ที่ไม่ได้เชื่อฟังพระคำของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบเขาไว้กับสิงโต ซึ่งได้กัดอีกเขาคือเป็นชิ้น ๆ และได้ฆ่าเขา ตามพระคำซึ่งพระยาห์เวห์ได้เตือนต่อเขา” ²⁷ ดังนั้น ผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้ข้า” แล้วพวกเขาก็ได้ผูกอาน ²⁸ เขาจึงได้ไปและได้พบศพนั้นที่อยู่ที่ถนน และลากับสิงโตที่กำลังยืนอยู่ข้างศพ สิงโตไม่ได้กินศพนั้นหรือได้ฆ่ามัน

²⁹ ผู้เผยพระวจนะก็ได้เอาศพของคนของพระเจ้าขึ้นวางบนลา แล้วได้นำกลับไปเขาได้นำกลับไปยังเมืองของตนเอง เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังเขา ³⁰ เขาได้วางศพนั้นในอุโมงค์ฝังศพของตนเอง และพวกเขาก็ได้ไว้ทุกข์ให้เขากล่าวว่า “หายนะแล้ว น้องชายของข้า”

³¹ พอหลังจากที่เขาได้ฝังเขา ผู้เผยพระวจนะชราจึงได้พูดกับพวกบุตรชายของเขาว่า “เมื่อพ่อตาย จงฝังพ่อไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่ฝังคนของพระเจ้านั้น จงวางกระดูกของพ่อไว้ข้างกระดูกของเขา” ³² เพราะว่าคำพูดที่เขาได้ประกาศโดยพระคำของพระยาห์เวห์ ตำหนิแท่นบูชาในเบรเอลและตำหนิพระวิหารทุกแห่งของสถานสูงซึ่งอยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรีย จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

³³ ภายหลังเหตุการณ์นี้ เยโรโบอัมไม่ได้ทรงกลับตัวจากทางชั่วของพระองค์ แต่ยังคงแต่งตั้งปุโรหิตจากผู้ใดก็ได้เป็นปุโรหิตประจำสถานสูงต่างๆ ในท่ามกลางประชาชนต่อไป ผู้ใดที่ประสงค์รับใช้พระองค์ก็ได้ทรงได้แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิต ³⁴ สิ่งนี้ได้กลายเป็นบาปต่อราชวงศ์เยโรโบอัม และเป็นเหตุให้ถูกทำลายและล้างผลาญราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

Chapter 14

¹ ในตอนนั้น อาบียาห์พระโอรสของเยโรโบอัมได้ป่วยหนัก ² เยโรโบอัมได้สั่งกับพระมหาลีของพระองค์ว่า “จงยืนขึ้นและอำพรางตัว เพื่อจะไม่ให้มีใครเจ้าได้ว่าเจ้าเป็นพระมหาลีของเรา และจงไปยังเมืองซีไลห์ เพราะอาบียาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่ที่นั่น เขาเป็นผู้กล่าวเรื่องราวว่า เราจะได้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนเหล่านี้” ³ เจ้าจึงเอาขนมปังสิบก้อน ขนมเค้กบางส่วน และน้ำผึ้งหนึ่งไห ไปหาอาบียาห์ เขาจะบอกเจ้าว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับลูก”

⁴ มหาลีของเยโรโบอัมก็ทำตามนั้น พระนางได้ออกไปและมายังเมืองซีไลห์ และมาถึงบ้านของอาบียาห์ ตอนนี้อาบียาห์มองไม่เห็น เพราะว่าเขาเสียชีวิตด้วยความชรามาก ⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอาบียาห์ว่า “ดูเถิด พระมหาลีของเยโรโบอัมกำลังมา เพื่อจะถามเจ้าเกี่ยวกับลูกของนาง เพราะว่าเขาป่วย เจ้าจงบอกนางอย่างนี้ เพราะว่าเมื่อพระนางมาถึง นางจะคิดว่าตัวเป็นเหมือนหญิงคนอื่น ๆ ”

⁶ เมื่ออาบียาห์ได้ยินเสียงฝีเท้าของพระนางเมื่อพระนางมาถึงประตู เขาได้พูดว่า “เสด็จเข้ามาข้างในเถิด พระมหาลีของเยโรโบอัม เหตุใดจึงทรงกระทำตัวเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่ตัวท่านเองเล่า? ข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้กล่าวร้ายแก่ท่าน” ⁷ ขอเสด็จไปรายงานต่อเยโรโบอัมว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้ชูเจ้าขึ้นจากท่ามกลางประชาชน และทำให้เจ้าเป็นผู้นำเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’ ⁸ เราได้แยกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดและได้มอบให้เจ้า แต่เจ้าก็ไม่เหมือนอย่างดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งได้รักษาพระบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยหมดทั้งใจของเขา ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา

⁹ แต่เจ้าได้ทำชั่วมากกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนเจ้า เจ้าไปทำพระอื่นและรูปหล่อโลหะและทำให้เราโกรธ และโยนเราทิ้งเบื้องหลังของเจ้า ¹⁰ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำภัยพิบัติมาเหนือราชวงศ์ของเจ้า เราจะตัดชายทุกคนในอิสราเอลทั้งทาสและเสรี และจะผลาญราชวงศ์ของเจ้าอย่างที่เราเคยทำกับดาวิดไม่ให้มีจนสิ้น

¹¹ ผู้ใดที่เป็นคนในราชวงศ์ของเจ้าที่ตายในเมือง สุบัยก็จะกิน และใครก็ตามที่ตายในทุ่งนา นอกในอากาศก็จะกิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้’ ¹² ดังนั้น มหาลีของเยโรโบอัมจึงยืนขึ้นกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อเท้าของพระนางย่างเข้าเมือง พระกุมารของอาบียาห์นั้นก็ตาย ¹³ จากนั้นอิสราเอลทั้งสิ้นจะโศกเศร้า และพระศพจะได้ฝังไว้ เพราะมีพระกุมารผู้เดียวเท่านั้นในวงศ์วานเยโรโบอัมที่จะไปถึงอุโมงค์ฝังศพ เพราะในตัวของพระกุมารซึ่งอยู่ในวงศ์วานของเยโรโบอัมนั้นไม่เห็นว่ามีอะไรดีในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

¹⁴ อีกทั้งพระยาห์เวห์จะทรงแต่งตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งของอิสราเอล ผู้ที่จะมากำจัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนั้น วันนั้นคือวันนี้ ตั้งแต่นี้ไป

¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงตั้งอิสราเอลดุจดั่งนกที่กำลังสั่นอยู่ในน้ำ และพระองค์จะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากดินแดนอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา พระองค์จะกระจัดกระจายกระจัดพวกเขาให้เลยพันแม่น้ำยูเฟรติสไป เพราะพวกเขาได้สร้างบรรดาเสาพระอาชราห์ ซึ่งได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว ¹⁶ พระองค์จะทรงไม่ใส่พระทัยต่ออิสราเอลไว้ เพราะบาปของเยโรโบอัม บาปซึ่งพระองค์ได้ทำและโดยทางพระองค์ที่ยังทรงนำให้อิสราเอลทำบาปด้วย”

¹⁷ ดังนั้นพระมหาลีของเยโรโบอัมทรงยืนขึ้น และทรงจากไป และเสด็จถึงเมืองทิร์ซาค์ เมื่อพระนางได้เสด็จถึงธรณีประตูพระตำหนักของพระนาง พระกุมารก็สวรรคต ¹⁸ แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดก็ฝังพระศพพระกุมารและไว้ทุกข์ให้ อย่างที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับพวกเขาโดยถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์คืออาบียาห์ผู้เผยพระวจนะ

¹⁹ ในเรื่องพระราชกิจต่างๆ ของเยโรโบอัม ในเรื่องพระองค์ได้ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไฉน ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของอิสราเอล ²⁰ เยโรโบอัมได้ทรงปกครองเป็นเวลาสี่สิบสองปี แล้วได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาบับพระโอรสของพระองค์ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่ของพระองค์

²¹ บัดนี้เรโหโบอัมพระราชโอรสของซาโลมอนได้ทรงครอบครองยูดาห์ ขณะที่เรโหโบอัมทรงมีพระชนมายุสี่สิบเจ็ดพรรษา พระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์ และพระองค์ทรงครองราชย์สิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล เพื่อพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า นาอามาห์ เป็นคนอัมโมน ²² ยูดาห์ได้ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ยั่วให้พระองค์ขัดพระทัยต่อความบาปที่พวกเขาได้กระทำ มากกว่าทุกสิ่งที่บรรพบุรุษได้ทำทุกอย่าง

²³ เพราะพวกเขาได้สร้างสิ่งเหล่านี้ให้ตัวพวกเขาเอง คือ สถานสูง เสาหิน และพวกเสาอาชราห์ ที่บนภูเขาสูงทุกลูก และได้ตั้งไม้สีเขียวยกต้น ²⁴ มีโสเทณในพิธีศาสนาในแผ่นดินนั้นด้วย พวกเขาได้ทำตามสิ่งที่น่าชังทั้งสิ้นของบรรดาชนชาติ ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงไล่พวกเขาออกไปให้จากหน้าประชาชนอิสราเอล

²⁵ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชัยกษัตริย์อียิปต์ได้เสด็จขึ้นมาสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม ²⁶ พระองค์ทรงเอาทรัพย์สมบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สมบัติแห่งพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงเอาไปทุกอย่าง พระองค์ยังทรงเอาไม้ทองคำทั้งหมดที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างไป

²⁷ กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำไม้ทองคำสัมฤทธิ์ขึ้นแทนที่ และมอบไว้ในการดูแลของพวกผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ผู้ได้เฝ้าดูแลประตูพระราชวังของกษัตริย์ ²⁸ เมื่อใดก็ตามที่กษัตริย์เสด็จไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทหารรักษาพระองค์ก็จะถือบรรดาไม้ทองคำออกมา แล้วพวกเขาจะนำกลับไปเก็บไว้ในป้อมของทหารรักษาพระองค์ตามเดิม

²⁹ ในเรื่องนอกจากนี้ ที่เกี่ยวข้องกับเรโอบอัม และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ไม่ใช่หรือ? ³⁰ มีสงครามดำเนินอย่างต่อเนื่องในรัชสมัยระหว่างเรโอบอัมกับเยโรโบอัม ³¹ ดังนั้นเรโอบอัมก็ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองดาวิด พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า นาอาม่าห์ เป็นคนอัมโมน อาบียาห์ พระโอรสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่ของพระองค์

Chapter 15

¹ ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโรโบอัมโอรสของเนบัท อาบียาห์ได้ทรงเริ่มปกครองเหนือยูดาห์ ² พระองค์ทรงครองราชย์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสามปี มีมารดาชื่อว่า มาอาคาห์ นางเป็นธิดาของอาบิชาโลม ³ พระองค์ทรงทำบาปทุกสิ่งเช่นเดียวกับที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำก่อนสมัยของพระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้อุทิศต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์เหมือนจิตใจของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ

⁴ แต่เพื่อเห็นแก่ดาวิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาได้โปรดประทานดวงประทีปดวงหนึ่งในเยรูซาเล็ม โดยให้พระโอรสองค์หนึ่งได้ขึ้นมาปกครองต่อและทำให้กรุงเยรูซาเล็มเข้มแข็ง ⁵ พระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพราะดาวิดได้ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ ยกเว้นเรื่องเกี่ยวกับอูรียาห์ชาวฮิตไทต์ ⁶ บัดนี้มีสงครามระหว่าง เรโฮโบอัมกับเยโรโบอัม ตลอดพระชนม์ชีพของอาบียาห์

⁷ เหตุการณ์อื่นๆ ในรัชกาลอาบียาห์และพระราชกิจทั้งปวงได้มีบันทึกไว้ในจดหมายเหตุกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? และมีสงครามช่วงเวลาของอาบียาห์กับเยโรโบอัม ⁸ อาบียาห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์และพวกเขาได้ฝังพระองค์ไว้ในเมืองดาวิด อาสาโอรสของพระองค์ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์แทน

⁹ ในปีที่ยี่สิบของรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาสาได้เริ่มปกครองเหนือยูดาห์ ¹⁰ พระองค์ได้ทรงปกครองอยู่ สี่สิบเอ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม สมเด็จพระอัยของพระองค์คือมาอาคาห์ บุตรหญิงของอาบิชาโลม ¹¹ อาสาได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เหมือนดาวิดบรรพบุรุษของเขาได้กระทำ

¹² อาสาทรงขับไล่โสเภณีประจำศาสนากลับจากดินแดน และทรงจัดรูปเคารพทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเขาสร้างขึ้น ¹³ พระองค์ทรงถอดนางมาอาคาห์ย่ำของพระองค์ออกจากตำแหน่งพระพันปีหลวง เพราะพระนางได้สร้างเสาเจ้าเมออาเซราห์อันน่ารังเกียจ อาสาทรงโค่นเสานั้นและเพาทั้งที่หุบเขาซิดโรน

¹⁴ แม้พระองค์ไม่ได้ทรงรื้อสถานบูชาบนที่สูงทั้งหลายทั้ง แต่พระทัยของอาสาก็อุทิศแด่พระยาห์เวห์ตลอดพระชนม์ชีพ ¹⁵ พระองค์ทรงนำเงินและทองคำกับภาชนะต่างๆ ซึ่งพระองค์กับพระบิดาได้ทรงถวายแด่พระเจ้ามาไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์

¹⁶ สงครามยังมีขึ้นช่วงของอาสากับบาอาซากษัตริย์ของอิสราเอลตลอดรัชกาล ¹⁷ บาอาซากษัตริย์ของอิสราเอลได้ทรงมาสู้รบอย่างหนักกับยูดาห์ และบาอาซาได้ทรงสร้างป้อมปราการที่เมืองรามัท เพื่อทรงปิดทางเข้าออกสู่เขตแดนของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์

¹⁸ แล้วอาสาจึงทรงนำเงินและทองคำที่เหลือทั้งสิ้นจากพระคลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และจากท้องพระคลังของพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ได้ทรงนำมามอบให้กับมือของข้าราชการและเพื่อนำไปถวายกษัตริย์เบนฮาดัดเป็นโอรสของทาบริมโมโอรสของเฮซีโอน กษัตริย์แห่งอารัม ซึ่งประทับอยู่ที่เมืองดามัสกัส พระองค์ตรัสว่า ¹⁹ “ขอให้เราทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า เหมือนอย่างที่เคยทำระหว่างพระบิดาของเราและพระบิดาของท่าน ดูก่อน ข้าพเจ้าส่งของกำนัลที่เป็นเงินและทองคำให้ท่าน ขอให้ท่านได้ทรงตัดสัมพันธ์กับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระองค์ทั้งข้าพเจ้าไว้เพียงลำพัง”

²⁰ เบนฮาดัดได้ทรงเห็นชอบกับกษัตริย์อาสา และได้ทรงส่งแม่ทัพและกองกำลังไปโจมตีเมืองต่างๆ ของอิสราเอล ได้ทรงพิชิตเมืองอียอน ดาน อาเบล เบรมาอาคาห์ คินเนเรททั้งสิ้น รวมทั้งนัฟทาลี ²¹ เมื่อบาอาซาทรงรู้ข่าวก็หยุดการสร้างเมืองรามัท แล้วได้ทรงยกทัพกลับไปยังเมืองที่รช ²² จากนั้นกษัตริย์อาสาทรงประกาศให้ทุกคนในยูดาห์ ไม่ละเว้นผู้ใดเลย ให้พวกเขาช่วยกันขนหินและไม่ขึ้นบาอาซาได้ทรงใช้อยู่ที่เมืองรามัท แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำไปสร้างเมืองเกบาในแดนเบนยามินและเมืองมิสปาห์

²³ ในเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลของอาสา ความสำเร็จทั้งปวง พระราชกิจทั้งหมด และเมืองต่างๆ ที่ได้ทรงสร้างขึ้นมีบันทึกในจดหมายเหตุกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? เมื่ออาสาทรงชราแล้วก็ทรงประชวรด้วยโรคที่พระบาท ²⁴ แล้วอาสาก็ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ด้วยกันในเมืองดาวิด และเยโฮชาฟัทพระโอรสของพระองค์ได้เป็นกษัตริย์แทน

²⁵ นาตัมพระโอรสของเยโรโบอัมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอล ตรงกับปีที่สองของรัชกาลอาซากษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลอยู่สองปี ²⁶ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ กระทำตามวิถีและบาปของพระบิดา ซึ่งชักนำอิสราเอลให้ทำบาปตาม

²⁷ ฝ่ายบาอาซาบุตรชายของอาหิยาห์เชื้อสายอิสสาการวางแผนและลงมือสังหารนาตัม ขณะที่ได้ทรงร่วมกับกองทัพอิสราเอลล้อมเมืองกับเบโรนของฟีลิสเตีย ²⁸ ในปีที่สามของรัชกาลอาซากษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาได้ปลงพระชนม์นาตัมแล้วขึ้นปกครองแทน

²⁹ กันที่ที่พระองค์เป็นกษัตริย์ บาอาซากษัตริย์ทรงสังหารวงศ์วานทั้งปวงของเยโรโบอัม ไม่ปล่อยให้ใครในเชื้อสายของเยโรโบอัมรอดชีวิต โดยวิธีนี้ พระองค์ได้ทำลายหน่อเนื้อเชื้อกษัตริย์ของเขา เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ผ่านทางอาหิยาห์ชาวซีไลห์ผู้รับใช้ของพระองค์ ³⁰ เพราะบาปที่เยโรโบอัมได้ทรงกระทำและชักนำอิสราเอลให้กระทำตาม และเพราะเขาได้ทรงชั่วความชั่วของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

³¹ ในเรื่องอื่นๆ ในรัชกาลของนาตัมและพระราชกิจทั้งปวงได้ทรงมีบันทึกไว้ในจดหมายเหตุกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ? ³² มีสงครามในช่วงเวลาของอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดช่วงเวลาของพวกเขา

³³ รัชกาลอัสมาษัตรีแห่งยูดาห์ในปีที่สามของ บอาซาพระโอรสของอาหิยาห์ได้ทรงปกครองเหนือดินแดนอิสราเอลถึงปวงที่เมืองทิรซาห์ ได้ทรงปกครองยี่สิบสี่ปี ³⁴ บอาซาได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำตามวิถีและบาปของเยโรโบอัม และพระองค์ได้ทรงชักนำให้อิสราเอลทำบาปตาม

Chapter 16

¹ พระวอแนะของพระยาห์เวห์ที่ได้มายังเยชูบุตรชายของฮานานี ได้ตำหนิบาอาชาว่า ² “ในเมื่อเราได้ยกย่องเจ้าขึ้นมาจากพงคลี และได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้นำปกครองอิสราเอลประชาชนของเรา เจ้าได้กระทำตามทางของเยโรโบอัม และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเรากระทำความบาปซึ่งช่วยให้เราโกรธด้วยบาปของพวกเขา

³ เกิดเราจะทำลายล้างบาอาชาและราชวงศ์ของเขาให้หมด และทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเป็นอย่างกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ⁴ สุนัขจะกินผู้ที่อยู่ในวงศ์บาอาชาที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินผู้ที่ตายในทุกๆนา”

⁵ เรื่องอื่นๆ ของบาอาชาและสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และพระราชอำนาจของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ? ⁶ บาอาชาได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ทรงฝังไว้ที่เมืองทิร์ซาห์ และเอลาห์โฮรสกีได้เป็นกษัตริย์แทนที่

⁷ ดังนั้นโดยผู้เผยพระวจนะเยชูบุตรชายของฮานานี พระคำของพระยาห์เวห์ได้มากล่าวตำหนิบาอาชาและเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วร้ายทุกสิ่งซึ่งได้ทรงกระทำในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ คือทำให้พระองค์มีพระพิโรธด้วยพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ที่เป็นเช่นเดียวกันกับวงศ์วานของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงสังหารราชวงศ์เยโรโบอัมทั้งหมดด้วย

⁸ ในปีที่ยี่สิบหกแห่งสมัยของอาสาษากษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โฮรสของบาอาชาได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิร์ซาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สองปี ⁹ คิมรีข้าราชการกองรถม้าศึกครั้งหนึ่งของพระองค์ ได้คิดกบฏต่อพระองค์ ขณะนั้นเอลาห์ได้ประทับที่เมืองทิร์ซาห์ พระองค์ได้เสวยน้ำจันทน์จอนเมาในบ้านของอารา ผู้ซึ่งดูแลทรัพย์สินของเมืองทิร์ซาห์ ¹⁰ คิมรีได้เข้ามาโจมตีและสังหารพระองค์ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษากษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ได้เป็นกษัตริย์แทนที่พระองค์

¹¹ เมื่อคิมรีได้เริ่มปกครองและประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาชาจนหมดพระองค์ไม่ได้ทรงเหลือผู้ชายสักคนเดียวทั้งที่เป็นญาติพี่น้อง หรือมิตรสหายของบาอาชา ¹² ดังนั้นคิมรีได้ทรงทำลายราชวงศ์ของบาอาชาจนหมด ตามพระวอแนะของพระยาห์เวห์ซึ่งได้ทรงกล่าวตำหนิบาอาชาโดยเยชูผู้เผยพระวจนะ ¹³ เพราะบาปทั้งหมดของบาอาชาและบาปของเอลาห์ พระโฮรสของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำ และได้ทรงทำให้อิสราเอลกระทำความบาปด้วย พวกเขาได้กระตุ้นให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลมีพระพิโรธเพราะบรรดาอุปการะของพวกเขา

¹⁴ ในเรื่องอื่นๆ ของเอลาห์และทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?

¹⁵ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษากษัตริย์แห่งยูดาห์ คิมรีได้ทรงปกครองได้เพียงเจ็ดวันในเมืองทิร์ซาห์ บัดนี้กองทัพได้ตั้งค่ายเพื่อสู้กับเมืองกิบเบโอนซึ่งเป็นของพวกคนฟีลิสเตีย ¹⁶ กองทัพนั้นที่ตั้งค่ายอยู่ได้รู้ข่าวว่า “คิมรีได้วางแผนร้ายและได้ปลงพระชนม์กษัตริย์” ในวันนี้ที่ในค่ายคนอิสราเอลทั้งหมดจึงต้องอมริผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ¹⁷ อมริและคนอิสราเอลทั้งหมดได้ขึ้นไปจากเมืองกิบเบโอน พวกเขาได้เข้าโอบล้อมเมืองทิร์ซาห์

¹⁸ ดังนั้น เมื่อคิมรีได้ทรงเห็นว่าเมืองนั้นยึดได้แล้ว พระองค์ก็ได้เข้าไปที่ป้อมที่ติดกับพระราชวังของกษัตริย์ และพระองค์ได้ทรงเผาไฟอาคารนั้นรวมกับพระองค์ และในวิธีนี้พระองค์ได้สวรรคตในกองไฟ ¹⁹ เพราะบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ คือได้ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ ได้ทรงกระทำแบบเดียวกับเยโรโบอัม และด้วยบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ดังนั้นจึงชักนำอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย ²⁰ แต่เรื่องอื่นของคิมรี และการกบฏซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ?

²¹ แล้วประชาชนอิสราเอลได้ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ประชาชนครึ่งหนึ่งได้ติดตามกิบนิบุตรชายของกัทนัท และได้แต่งตั้งท่านขึ้นเป็นกษัตริย์ และครึ่งหนึ่งได้ติดตามอมริ ²² แต่ประชาชนผู้ที่ได้ติดตามอมริได้มีความแข็งแกร่งกว่าประชาชนที่ได้ติดตามกิบนิบุตรชายของกัทนัท ดังนั้นกิบนิจึงได้ตาย และอมริก็ได้กลายเป็นกษัตริย์

²³ อมริได้เริ่มปกครองอิสราเอลในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษากษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สิบสองปี พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในเมืองทิร์ซาห์เป็นเวลาหกปี ²⁴ พระองค์ได้ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เป็นเงินสองตะลันต์ พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองบนเนินเขา นั้น และได้ทรงเรียกนามเมืองนั้นว่า สะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นอดีตเจ้าของเนินเขา

²⁵ อมริได้ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และได้ทรงกระทำชั่วมากกว่าบรรดากษัตริย์ผู้มาก่อน ²⁶ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำตามทางทุกอย่างของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และโดยบาปของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์ก็ได้้นำอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลถูกขี้ขลาดเพราะเหล่าอุปการะที่ไร้ค่าทั้งหลายของพวกเขา

²⁷ ในเรื่องอื่นๆ ของอมริซึ่งได้ทรงกระทำ และพระราชอำนาจซึ่งได้ทรงสำแดงไว้แล้ว ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ? ²⁸ ดังนั้นอมริได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพในกรุงสะมาเรีย และอาหับพระโฮรสของพระองค์ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์แทนที่พระองค์

²⁹ ในสมัยของอาสาหัตถ์ของยูดาห์ในปีที่สามสิบแปด อาหับพระโอรสของอมรีได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอล อาหับโอรสของอมรีได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในกรุงสะมาเรียสี่สิบสองปี ³⁰ อาหับโอรสของอมรีได้ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ มากกว่าบรรดาภักษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์

³¹ การที่อาหับได้ทรงดำเนินตามบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัทนั้นดูเหมือนว่าเป็นสิ่งไม่สำคัญสำหรับพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงรับเยเซเบลพระธิดาของเอ็กบาอัลภักษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และพระองค์ได้ไปนมัสการพระบาอัล และก้มกราบพระนั้น ³² พระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระวิหารของพระบาอัล ที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในกรุงสะมาเรีย ³³ อาหับได้ทรงสร้างเสาพระอาเซราห์ อาหับได้ทรงทำการที่ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงมีความกริ้วมากยิ่งขึ้นกว่าภักษัตริย์แห่งอิสราเอลทุกพระองค์ซึ่งมาก่อนพระองค์

³⁴ ระหว่างการปกครองของอาหับ อีเอลชาวเบรเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นมาใหม่ อีเอลได้วางฐานรากเมืองนั้นด้วยมูลค่าของชีวิตของอาบิรัมพระราชโอรสหัวปีของท่าน และเสกบัพเพโอรสคนสุดท้ายของท่านที่ต้องเสียชีวิตขณะที่พระองค์กำลังสร้างประตูเมือง ตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสผ่านทางโยชูวาบุตรชายของนูน

Chapter 17

¹ เอลียาห์ชาวทึบมีแห่งเมืองทึบมีในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งข้าพระองค์ได้รับใช้ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากข้าพระองค์จะทูลขอฉันนั้น”

² พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ว่า ³ “จงออกจากที่นี่และไปทางตะวันออกและซ่อนตัวข้างลำธารเครีก ที่อยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ⁴ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้ฝูงกาเลี้ยงดูเจ้าที่นั่น”

⁵ ดังนั้นเอลียาห์จึงได้ไปและกระทำตามพระวณะของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงบัญชา เขาได้ไปอาศัยอยู่ข้างลำธารเครีก ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ฝูงกาได้นำขนมปังและเนื้อมาให้เขาในตอนเช้า และได้นำขนมปังและเนื้อมาในตอนเย็น และเขาได้ดื่มน้ำจากลำธาร ⁷ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ลำธารก็แห้งเหือด เพราะไม่มีฝนตกในดินแดน

⁸ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ว่า ⁹ “จงยืนขึ้นไปในเมืองศาเรฟก ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของเมืองไซดอน และอยู่ที่นั่น ดูกูเกิด เราได้สั่งให้หญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้ให้อาหารสำหรับเจ้า” ¹⁰ ดังนั้นเขาจึงได้ยืนขึ้นและเดินทางไปยังเมืองศาเรฟก และเมื่อเขามาถึงประตูของเมือง ซึ่งหญิงม่ายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นกำลังรวบรวมไม้ฟืน ดังนั้นเขาจึงได้เรียกนางและพูดว่า “ขอเอาน้ำใส่เหยือกมาให้ข้าพเจ้าสักเล็กน้อย เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม”

¹¹ เมื่อในขณะที่นางจะไปเอาน้ำมาให้ เขาก็ได้เรียกนางแล้วบอกว่า “ขอนำขนมปังในมือเจ้ามาให้ข้าพเจ้าสักชิ้นหนึ่งเถิด” ¹² นางได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีขนมปังเลย นอกจากอาหารในกำมือเดียวในมือ และน้ำมันเล็กน้อยในเหยือก ดูกูเกิด ดิฉันกำลังรวบรวมไม้ฟืนสักสองอัน เพื่อว่าดิฉันจะเข้าไปปรุงอาหารสำหรับตัวเองและบุตรชายของดิฉัน เพื่อพวกเราจะกินและตาย” ¹³ เอลียาห์บอกนางว่า “จงอย่ากลัว จงไปและทำอย่างที่เราพูด แต่งทำขนมปังก่อนเล็กน้อยให้ข้าพเจ้าก่อน แล้วเราออกมาให้ข้าพเจ้า ต่อมาภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า

¹⁴ เหตุเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ‘อาหารในหม้อนั้นจะไม่หมด และน้ำมันในเหยือกนั้นจะไม่หมดจนกว่าในวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งฝนตกลงมายังโลก’ ¹⁵ ดังนั้นนางก็ไปทำตามคำของเอลียาห์ที่ได้บอกนาง นางและเอลียาห์พร้อมด้วยครอบครัวของนางก็ได้รับประทานอยู่หลายวัน ¹⁶ อาหารในหม้อก็ไม่ขาด และน้ำมันในเหยือกก็ไม่หมดจนกว่าตามพระวณะของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัสผ่านทางเอลียาห์

¹⁷ ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านได้ป่วย อาการป่วยของเขานั้นหนักมาก จนหายใจไม่ออก ¹⁸ ดังนั้นนางจึงได้กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “คนของพระเจ้า ดิฉันทำอะไรผิดต่อท่าน? ท่านจึงมาหาดิฉัน เพื่อเตือนความบาปของดิฉัน และเพื่อฆ่าบุตรชายของดิฉันเช่นนั้นหรือ?”

¹⁹ แล้วเอลียาห์พูดกับนางว่า “เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ข้าพเจ้าเถิด” เขาก็นำเด็กชายไปจากแขนของนาง และแบกเขาขึ้นไปหิ้งชั้นบนที่ท่านพัก และเขาวางเด็กชายบนที่นอนของเขาเอง ²⁰ เขาร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงนำหายนะมาสู่หญิงม่ายที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วย โดยได้ทรงสังหารบุตรชายของนางเช่นนั้นหรือ? ” ²¹ แล้วเอลียาห์ได้ยึดตัวลงบนเด็กนั้นสามครั้ง เขาได้ร้องต่อพระยาห์เวห์และพูดว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ได้โปรดประทานชีวิตของเด็กคนนี้นักกลับเข้ามาในตัวเขาด้วยเถิด”

²² พระยาห์เวห์ได้ทรงรับฟังเสียงเอลียาห์ ชีวิตของเด็กนั้นจึงกลับคืนมาหาเขา และเขาก็ได้ฟื้น ²³ เอลียาห์ก็ได้จับเด็กนั้น และได้พาเขาลงมาจากหิ้งชั้นบนเข้าไปในบ้าน เขาได้มอบเด็กชายให้แก่มารดาของเด็กและพูดว่า “ดูกูเกิด บุตรชายของเจ้ายังมีชีวิตอยู่” ²⁴ หญิงนั้นได้พูดกับเอลียาห์ว่า “บัดนี้ดิฉันทราบแล้วว่าท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวณะของพระยาห์เวห์ที่มาจากปากท่านนั้นเป็นความจริง”

Chapter 18

¹ หลังจากนั้นเป็นเวลาหลายต่อหลายวันพระคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ ในปีี่สามของความแห้งแล้งกล่าวว่า “จงไปแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนให้ตกลงมาในโลก” ² เอลียาห์จึงได้ไปแสดงตัวของเขาต่ออาหับ บัดนี้ความอดอยากในสะมาเรียรุนแรงมาก

³ อาหับทรงรับสั่งให้โอบาดีห์ผู้ดูแลราชวังมาพบ บัดนี้โอบาดีห์ได้ถวายเกียรติพระยาห์เวห์มาก ⁴ เพราะเมื่อครั้งเยเซเบลได้เช่นฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ โอบาดีห์ได้ช่วยเหลือพวกผู้เผยพระวจนะหนึ่งร้อยคนและได้ซ่อนตัวพวกเขาแห่งละห้าสิบคนในแต่ละถ้ำและเสียงอาหารกับน้ำ

⁵ อาหับจึงตรัสกับโอบาดีห์ว่า “จงไปยังตาน้ำและลำธารทุกแห่งทั่วดินแดน บางทีเราอาจจะพบหญ้าและช่วยชีวิตม้าและล่อของเราให้มีชีวิต เพื่อว่าเราจะได้ไม่สูญเสียชีวิตทั้งหมด” ⁶ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงแยกพื้นที่กันเพื่อจะได้เสาะหาให้ทั่วและค้นหา น้ำ อาหับได้เสด็จไปทางหนึ่งด้วยตัวพระองค์เองและโอบาดีห์ได้ไปอีกทางหนึ่ง

⁷ ขณะที่โอบาดีห์เดินไปตามถนน เอลียาห์ก็บังเอิญมาพบเขา โอบาดีห์นั้นจำเอลียาห์ได้ และได้หมอบคำนับลงกับพื้น เขาได้กล่าวว่า “เอลียาห์นายของข้าพเจ้าคือท่านใช่ไหม?” ⁸ เอลียาห์ตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเอง ไปกราบกูลเจ้านายของท่านเถิดว่า ‘ดูสิ เอลียาห์อยู่ที่นี่แล้ว’”

⁹ โอบาดีห์ได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำให้บาปผิดอะไรหรือ ท่านจึงใคร่จะให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเข้าไปในมือของอาหับ เพื่อให้พระองค์ประหารข้าพเจ้า?” ¹⁰ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงพระชนมอยู่เนิ่นนานใด ก็ไม่มีชาติใดหรืออาณาจักรใดที่นายของข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาตัวท่าน และเมื่อใดก็ตามที่มีชาติใดหรืออาณาจักรใดบอกว่า ‘เอลียาห์ไม่ได้อยู่ที่นั่น’ อาหับก็จะทรงให้พวกเขาสาบานว่าพวกเขาไม่พบท่าน ¹¹ มาตอนนี้ท่านบอกให้ ‘ไปกูลเจ้านายว่าเอลียาห์อยู่ที่นี่’

¹² แต่เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะมารับตัวท่านไปในที่ที่ข้าพเจ้าไม่รู้ แล้วเมื่อข้าพเจ้าไปและกูลแล้วอาหับเสด็จมาไม่พบท่าน พระองค์จะทรงสังหารข้าพเจ้า ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านได้นมัสการพระยาห์เวห์มาตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่ม นายของข้าพเจ้า ¹³ เจ้านายของข้าพเจ้า ไม่มีใครบอกท่านหรือว่า ข้าพเจ้าได้ทำอะไรเมื่อครั้งเยเซเบลเช่นฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์นั้น ข้าพเจ้าได้ซ่อนตัวผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ร้อยคนในถ้ำ โดยได้แบ่งห้าสิบคนในแต่ละถ้ำ และจัดส่งอาหารกับน้ำให้ได้อย่างไร?

¹⁴ บัดนี้ท่านบอกข้าพเจ้าให้กล่าวว่า ‘ไปและบอกนายของเจ้าว่าเอลียาห์อยู่ที่นี่’ ดังนั้นพระองค์จะสังหารชีวิตข้าพเจ้า” ¹⁵ แล้วเอลียาห์ได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายที่ข้าพเจ้าเคยยืนหยัดเพื่อพระองค์ทรงพระชนมอยู่เนิ่นนานใด ข้าพเจ้าก็จะแสดงตัวต่ออาหับในวันนี้อย่างแน่นอนอนั้น”

¹⁶ ดังนั้นโอบาดีห์จึงได้ไปเข้าเฝ้าอาหับและกราบทูลพระองค์ในสิ่งที่เอลียาห์ได้พูด แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จออกมาพบเอลียาห์ ¹⁷ เมื่ออาหับเห็นเอลียาห์ พระองค์ก็ได้ตรัสว่า “นี่เจ้าหรือ? เจ้าคือคนที่นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล”

¹⁸ เอลียาห์ได้ตอบว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้นำความเดือดร้อนมาสู่อิสราเอล แต่พระองค์และวงศานุวงศ์ของพระบิดาของพระองค์ต่างหากที่ได้นำความเดือดร้อนมา โดยพระองค์ได้ทรงละทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และโดยการติดตามพระบาอัล” ¹⁹ บัดนี้จงส่งข้าพเจ้าไปและรวมอิสราเอลทั้งหมดมาพบข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมล พร้อมทั้ง ผู้พยากรณ์ของพระบาอัล 450 คน และผู้เผยพระวจนะของเจ้าแม่อาเซราห์สี่ร้อยคน ซึ่งร่วมโต๊ะเสวยของเยเซเบล”

²⁰ เพราะฉะนั้นอาหับจึงได้ส่งข้าพเจ้าไปยังประชาชนทั้งสี่ของอิสราเอล และเรียกบรรดาผู้เผยพระวจนะให้มาประชุมบนภูเขาคารเมล ²¹ เอลียาห์เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งหมดและได้พูดว่า “พวกท่านจะเปลี่ยนใจไปมาอีกนานสักเท่าใด? หากพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า จงติดตามพระองค์ แต่หากพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามเขา” แต่ประชาชนไม่ได้ตอบอะไรกับท่านแม้คำเดียวเลย

²² จากนั้นเอลียาห์จึงกล่าวกับประชาชนว่า “เรา เราเพียงคนเดียวเป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่หลงเหลืออยู่ แต่ฝ่ายพระบาอัลมีผู้พยากรณ์ถึง 450 คน” ²³ ดังนั้นพวกท่านจงมอบโคผู้สามตัวให้พวกเรา ให้พวกเขาเลือกไปตัวหนึ่ง และตัดเป็นชิ้นๆ วางบนไม้ฟืน แต่ไม่ต้องจุดไฟข้างล่าง แล้วข้าพเจ้าจะเตรียมโคผู้ตัว และนำมาวางบนไม้ฟืนโดยไม่จุดไฟข้างล่าง ²⁴ จากนั้นพวกท่านจงร้องออกนามพระของพวกท่าน และเราจะร้องออกนามพระยาห์เวห์ และพระเจ้าองค์ที่ตอบโดยส่งไฟมานั้นแหละคือพระเจ้าที่แท้จริง” ดังนั้นประชาชนทั้งปวงจึงตอบ และได้กล่าวว่า “นี่เข้าทำดี”

²⁵ ดังนั้นเอลียาห์ได้กล่าวกับ ผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า “จงเลือกโคผู้ไปตัวหนึ่งสำหรับพวกท่านและจัดเตรียมก่อนเถิดเพราะพวกท่านมีกันหลายคน แล้วจงร้องเรียกพระนามของพระของพวกท่าน แต่อย่าจุดไฟข้างล่างโคผู้” ²⁶ พวกเขาจึงได้รับโคผู้ที่มีคนนำมามอบให้ไปและได้จัดเตรียม แล้วพวกเขาได้ร้องเรียกพระนามของพระบาอัลตั้งแต่ตอนเช้าจนในตอนเที่ยง ร้องตะโกนว่า “ข้าแต่พระบาอัล โปรดสดับพวกข้าพระองค์เถิด” แต่ไม่มีเสียงหรือผู้ใดตอบอะไรมาเลย พวกเขาไร้อำนาจไปรอบๆ แท่นที่พวกเขาได้สร้างขึ้น

²⁷ ตอนเที่ยงเอลียาห์จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ตะโกนดังขึ้นอีกหน่อย ก็พระบาอัลคือพระเจ้านี้ บางทีพระองค์อาจจะกำลังใจลอย หรือปลดทุกข้ออยู่หรือกำลังเดินทาง ไม่พระองค์อาจกำลังหลับอยู่ ต้องช่วยกันปลุกให้ตื่น” ²⁸ ฉะนั้นพวกเขายังร้องตะโกนดังขึ้น และพวกเขาก็ได้เอาดาบและหอกมาเข็นเนื้อตัวเองตามพิธีจนพวกเขาเลือดไหลทั่วตัวพวกเขาเอง ²⁹ เกือบวันผ่านไป และพวกเขายังคงทำสิ่งที่บ้าคลั่งต่อไปจนถึงเวลาถวายบูชาเครื่องบูชาเวลาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียงตอบรับหรือไม่มีใครตอบอะไรเลย ไม่มีใครสนใจคำทูลร้องขอของพวกเขา

³⁰ จากนั้นเอลียาห์จึงได้กล่าวแก่เหล่าประชาชนว่า “มาใกล้ๆเรา” และพวกเขาก็ทั้งหมดก็มาใกล้เขา แล้วเอลียาห์ได้ข้อมแขนแก่นบูชาของพระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ในสภาพปรักหักพัง ³¹ เอลียาห์ได้นำหินมาสิบสองก้อน หนึ่งก้อนแทนหนึ่งเผ่าของบรรดานุตรชายของยาโคบ เป็นยาโคบผู้ซึ่งพระ

ยาค็อบได้ตรัสไว้ว่า “อิสราเอลจะเป็นนามของเจ้า” ³² ด้วยเหตุนี้นี้ เขาได้ใช้ในการสร้างแท่นบูชาในพระนามพระยาค็อบและเขาได้ขุดร่องรอบแท่นบูชาขนาดใหญ่พอที่จะใส่เมล็ดพืชได้ถึงสองซ็อก

³³ เขาได้เรียงไม้ฟืนเพื่อจุดไฟ สับโคผู้เป็นชิ้นๆ วางชิ้นต่างๆ ของโคผู้บนไม้ฟืน เขาได้พูดว่า “จงตักน้ำให้เต็มสี่ถัง และเทลงบนเครื่องเผาบูชาและบนไม้ฟืน” ³⁴ แล้วเขาได้กล่าวว่า “จงทำอีกเป็นครั้งที่สอง” และพวกเขาก็ทำเป็นครั้งที่สอง ทำอีกครั้งหนึ่ง เขาจึงพูดว่า “จงทำเป็นครั้งที่สาม” และพวกเขาก็ทำตามเป็นครั้งที่สาม ³⁵ น้ำนั้นไหลรอบๆ แท่นบูชาและเต็มร่องที่ขุดไว้

³⁶ เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในตอนเย็นเวลาถวายบูชาเครื่องบูชา ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ได้เดินมาใกล้และกล่าวว่า “ข้าแต่พระยาค็อบพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ขอให้เป็นที่ทราบทั่วกันในวันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำทั้งหมดเหล่านี้ตามพระบัญชาของพระองค์” ³⁷ ขอโปรดสดับข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาค็อบ ขอโปรดสดับข้าพระองค์ เพื่อประชาชนเหล่านี้จะรู้ว่าคือพระองค์ พระยาค็อบเป็นพระเจ้าและขอพระองค์ทรงนำจิตใจของพวกเขากลับมาหาพระองค์เองอีกครั้ง”

³⁸ หลังจากนั้นเองไฟของพระยาค็อบก็ตกลงมาและเผาไหม้เครื่องเผาบูชา ขณะที่ไม้ฟืน หิน และพื้นดินตรงนั้น และแม้แต่ น้ำในร่องรอบๆ แท่นก็แห้งไปหมด ³⁹ เมื่อประชาชนได้เห็นดังนั้น พวกเขาได้ก้มหน้าลงที่พื้นดินและร้องว่า “พระยาค็อบ พระองค์คือพระเจ้า พระยาค็อบ พระองค์คือพระเจ้า” ⁴⁰ ดังนั้นเอลียาห์ก็ได้กล่าวกับพวกเขาว่า “จงจับกุมตัว ผู้พยากรณ์ของพระบาอัลไว้ อย่าให้พวกเขาหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว” ดังนั้นพวกเขาก็เข้าจับกุม และเอลียาห์ได้นำตัวบรรดาผู้พยากรณ์ของพระบาอัลที่ลงไปยังลำธารศิโชนและสังหารพวกเขาที่นั่น

⁴¹ เอลียาห์ได้ทราบทุกอาหับว่า “ขอทรงยื่นขึ้นเชิญเสวยและทรงดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนห่าใหญ่” ⁴² ดังนั้นอาหับจึงได้เสด็จไปเสวยและทรงดื่มแล้วเอลียาห์ได้ป้อนขึ้นไปบนยอดเขาคารเมล แล้วเขาได้โค้งตัวลงถึงพื้นดิน และก้มหน้าของเขาลงตรงกลางเข้าของเขา

⁴³ เขาได้สั่งคนรับใช้ของเขาว่า “จงไปและมองไปทางทะเล” คนรับใช้ของเขาได้ขึ้นไป และมองดู และพูดว่า “ไม่มีอะไรเลย” ดังนั้น เอลียาห์จึงได้พูดว่า “กลับไปดูอีกเจ็ดครั้ง” ⁴⁴ ในครั้งที่เจ็ด คนรับใช้ได้ออกไปและพูดว่า “ดูเถิด มีเมฆเล็กๆ ขนาดราวฝ่ามือของคนกำลังเคลื่อนขึ้นมาจากทะเล” เอลียาห์จึงได้กล่าวว่า “จงไปทูลต่ออาหับว่า ‘จงเตรียมรถม้าศึกของพระองค์แล้วลงจากภูเขา ก่อนพระองค์จะทรงติดฝน’”

⁴⁵ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นในไม่ช้าท้องฟ้าก็มืดกะมิดด้วยเมฆและลม มีฝนโหมกระหน่ำ อาหับได้รับเสด็จไปยังยิสเรเอล ⁴⁶ แต่พระหัตถ์ของพระยาค็อบได้ทรงลงมานบนเอลียาห์ เขาได้กระชกที่คาดเอวเสื้อคลุมของเขา และวิ่งแซงหน้าอาหับมาจนถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

Chapter 19

- ¹ อาหับได้ทรงกล่าวแก่เยเซเบลถึงทุกอย่างที่เอลียาห์ได้กระทำ และการที่เอลียาห์ได้ประหารผู้พยากรณ์ของพระบาอัลทั้งหมดด้วยดาบ ² จากนั้นเยเซเบลส่งคนมาแจ้งเอลียาห์ว่า “ขอให้พระทักทายกับเราและมากยิ่งขึ้น หากภายในพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้ เรายังไม่ปลิดชีวิตเจ้าเหมือนที่เจ้าทำปลิดชีวิตของผู้พยากรณ์เหล่านั้น” ³ เมื่อเอลียาห์ได้ยินดังนั้น เขาก็ยืนขึ้นและรับหนิเอาชีวิตรอด ไปยังเบเออร์เซบาซึ่งเป็นของอาณาจักรยูดาห์ และถึงคนรับใช้ของเขาไว้ที่แห่งนั้น
- ⁴ ส่วนเขาเองเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง รอนแรมตลอดวัน แล้วเขาจึงได้มาและนั่งลงใต้ต้นไม้พุทนต์หนึ่ง เขาได้อธิษฐานให้ตัวเองตายเสียและกล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทนมานานพอแล้ว ขอทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเถิด ข้าพระองค์ก็ไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์ที่ได้ตายไปแล้ว” ⁵ ฉะนั้นเขาก็นอนลงใต้ต้นไม้พุทนต์และหลับไป ทันใดนั้นมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาสัมผัสตัวเขาและบอกว่า “จงลุกขึ้นและรับประทานอาหาร” ⁶ เอลียาห์ได้มองไปรอบๆ และมีขนมปังปิ้งอยู่บนถาดร้อนๆ และมีน้ำเหยือกหนึ่งอยู่ใกล้ศีรษะของเขา ฉะนั้นเขาจึงรับประทานขนมปัง ดื่มน้ำ แล้วล้มตัวลงนอนอีกครั้ง
- ⁷ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ได้มาอีกครั้งหนึ่งเป็นครั้งที่สอง ได้สัมผัสตัวเขาและได้บอกว่า “จงลุกขึ้นและรับประทานอาหารเพราะการเดินทางครั้งนี้มากเกินไปสำหรับท่าน” ⁸ ดังนั้นเอลียาห์จึงได้ลุกขึ้นรับประทานและดื่มน้ำ และเขาได้เดินทางด้วยกำลังจากอาหารนั้นเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนจนมาถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า
- ⁹ เขาได้เข้าไปพักในถ้ำแห่งหนึ่งที่นั่น แล้วพระวอจนะของพระยาห์เวห์จึงมาถึงเขาและได้ตรัสแก่เขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?” ¹⁰ เอลียาห์ตอบว่า “ข้าพระองค์ได้ทรมานอย่างมากเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย เพราะประชาชนอิสราเอลได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และได้สังหารผู้เผยพระวอจนะของพระองค์ด้วยคมดาบ บัดนี้เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขาทำลายพยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ด้วย”
- ¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “จงออกไปยืนต่อหน้าเราบนภูเขา” แล้วเมื่อพระยาห์เวห์เสด็จผ่านไป ก็มีลมพายุกล้าพัดปะทะภูเขาอย่างรุนแรง ทำให้หินแตกเป็นชิ้นๆ ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในลม แล้วต่อจากลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในแผ่นดินไวนั้น ¹² จากนั้นแผ่นดินไหวก็เกิดไฟลุก แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้ประทับอยู่ในไฟนั้น หลังจากไฟมีเสียงกระซิบเบาๆ
- ¹³ ครั้นเมื่อเอลียาห์ได้ยินเสียง เขาก็ได้ยกเสื้อคลุมขึ้นคลุมหน้า และได้ออกไปยืนอยู่ตรงทางเข้าปากถ้ำ แล้วก็มีเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?” ¹⁴ เอลียาห์ได้ตอบว่า “ข้าพระองค์ได้ทรมานอย่างมากเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย เพราะประชาชนอิสราเอลได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ และได้สังหารผู้เผยพระวอจนะของพระองค์ด้วยคมดาบ บัดนี้เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขากำลังพยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ด้วย”
- ¹⁵ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขาว่า “จงกลับไปเส้นทางที่เจ้ามา แล้วไปยังแดนทุรกันดารแห่งดามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงที่นั่น จงเจิมตังอาซาเอลให้เป็นกษัตริย์เหนืออารัม” ¹⁶ และเจ้าจงเจิมเยชูบุตรชายของนิมิซีให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล แล้วเจ้าจงเจิมเอลีชาบุตรชายของซาฟากาอาเบลเมโหลลาห์ให้เป็นผู้เผยพระวอจนะสืบต่อจากเจ้า
- ¹⁷ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ผู้ใดหนีรอดจากคมดาบของอาซาเอลจะถูกเยชูฆ่า และผู้ใดหนีรอดจากคมดาบของเยชูจะถูกเอลีชาฆ่า ¹⁸ แต่เราจะเหลือประชาชนไว้เจ็ดพันคนในอิสราเอล ผู้ซึ่งเข้าของพวกเขาก็ไม่ได้ถูกลงกราบไหว้ และปากของพวกเขาไม่ได้จูบพระบาอัล”
- ¹⁹ ดังนั้นเอลียาห์จึงไปจากที่แห่งนั้น และพบเอลีชาบุตรชายของซาฟากาอาเบลกำลังไถนา โดยมีโคเทียมแอกสิบสองคู่อยู่ต่อหน้าเขา และตัวเขาเองนั้นกำลังไถนาอยู่กับแอกที่สิบสอง เอลียาห์จึงได้ตรงเข้าไปหาและสวมเสื้อคลุมให้เอลีชา ²⁰ แล้วเอลีชาได้ทิ้งโคเหล่านั้นไว้และวิ่งตามเอลียาห์ แล้วเขากล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าไปจูบลาบิดา มารดาเสียก่อน แล้วจะติดตามท่านไป” แล้วเอลียาห์ได้ตอบเขาว่า “กลับไปเถิด แต่อย่าลืมสิ่งที่เราได้ทำต่อเจ้า”
- ²¹ ดังนั้นเอลีชาได้ออกไปจากเอลียาห์ เอาแอกโคมาทำเป็นพืน ข่าสัตว์ และ เอาเนื้อมาปรุงอาหารด้วยไม้ของแอกโค แล้วเขาได้แจกจ่ายเนื้อให้ประชาชนและพวกเขาก็ได้รับประทาน จากนั้นเอลีชาลุกขึ้นติดตามเอลียาห์ไปและได้รับใช้เอลียาห์

Chapter 20

¹ เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มได้ทรงสั่งสมไพร่พลทั้งหมดของพระองค์ มีกษัตริย์ที่รองจากพระองค์สามสิบสององค์ทรงอยู่กับพระองค์ รวมทั้งน้าและรถม้าศึก และพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปล้อมสะมาเรีย และต่อสู้กับชาวเมืองนั้น ² พระองค์ได้ส่งผู้สื่อสารเข้าเมืองไปพบอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล และทูลพระองค์ว่า “เบนฮาดัดตรัสดังนี้ว่า ³ ‘เงินและทองของพระองค์เป็นของเรา บรรดาพระเมเสห์และพระโอรสที่ดีที่สุดของพระองค์บัดนี้ก็เป็นของเราด้วย’”

⁴ กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นดังที่พระองค์ตรัส ข้าพเจ้าและทุกสิ่งที่มีเป็นของพระองค์” ⁵ บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมามีอีกครั้งและกล่าวว่า “เบนฮาดัดตรัสตอบดังนี้ว่า ‘เราส่งถ้อยคำมายังพระองค์ว่า จงให้เงินและทองของพระองค์ บรรดาพระเมเสห์และพระโอรสทั้งหลายของพระองค์กับเรา ⁶ แต่เราจะส่งข้าราชการบริพารของเราไปหาพระองค์พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ และพวกเขาจะค้นวังของพระองค์ ค้นบ้านข้าราชการบริพารของพระองค์ แล้วพวกเขาจะหยิบสิ่งใดที่ต้องการของพวกเขาไป’”

⁷ จากนั้นกษัตริย์อิสราเอลได้เรียกประชุมพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของดินแดน ตรัสว่า “ขอใคร่ครวญดูและดูว่าชายผู้นี้หาเรื่องเดือดร้อนให้เราอย่างไร เขาได้ส่งถ้อยคำแก่เราเพื่อจะให้คนมาเอากรรมาและลูกของเรา ทั้งเงินและทองของเรา และเราก็คงไม่ได้ปฏิเสธเขา” ⁸ บรรดาผู้อาวุโสและประชาชนทั้งหมดได้ทูลอาหับว่า “ขออย่าทรงฟัง หรืออย่าทรงยอมตามคำสั่งของเขา”

⁹ ดังนั้นอาหับจึงได้รับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า “จงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของเราว่า ‘เราเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่พระองค์เรียกร้องจากผู้รับใช้ของพระองค์ในครั้งแรกนั้น แต่คำสั่งที่สองนี้เรายอมรับไม่ได้’” ดังนั้นผู้สื่อสารก็ได้จากไป และกลับไปรายงานต่อเบนฮาดัด ¹⁰ แล้วเบนฮาดัดได้ส่งข่าวกลับมาถึงอาหับและพูดว่า “ขอให้พวกพระทั้งหลายลงโทษเราและสาหัสยิ่งกว่า หากว่าเราเหลือผงขี้เถ้าแห่งสะมาเรียพอให้ประชาชนทั้งหมดที่ติดตามเรากินได้คนละหนึ่งกำมือ”

¹¹ กษัตริย์อิสราเอลได้ตรัสตอบว่า “จงทูลเบนฮาดัดว่า ‘ไม่มีใครที่สวมเกราะจะจ้องจ้องราวกับว่าเขาได้ถอดเกราะออกแล้ว’” ¹² เบนฮาดัดได้ทรงกราบขานนี้ เวลาที่พระองค์ทรงกำลังดื่มอยู่กับพวกกษัตริย์ที่อยู่ภายใต้พระองค์ ที่ในเต็นท์ เบนฮาดัดก็ได้ทรงรับสั่งคนของพระองค์ว่า “จงเข้าประจำการเพื่อพร้อมรบ” ฉะนั้นเขาก็ทั้งหลายก็ได้เตรียมตัวเองให้พร้อมรบเพื่อเข้าโจมตีเมืองนั้นแล้ว

¹³ ดูกูเล ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง ได้มาหาอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและได้ทูลว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ที่นี่หรือไม่? ดูลสิ เราจะให้ไว้กับมือของเจ้าในวันนี้ จากนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์” ¹⁴ อาหับได้ตรัสว่า “โดยใครหรือ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า “โดยมือของข้าราชการบริพารกลุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลาย” จากนั้นอาหับได้ตรัสว่า “ใครจะเริ่มเข้าสู่รบ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “เจ้าใจเล้า” ¹⁵ แล้วอาหับจึงทรงรวบรวมข้าราชการบริพารกลุ่ม ผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งมี 232 คน ภายหลังพระองค์ได้ทรงรวบรวมทหารทั้งหมด เป็นกองทัพของอิสราเอลทั้งหมด มีเจ็ดพันคน

¹⁶ พวกเขาได้ยกทัพออกไปในตอนเที่ยง ฝ่ายเบนฮาดัดทรงกำลังดื่มอย่างเมามายในเต็นท์ รวมทั้งพระองค์และกษัตริย์ที่รองจากพระองค์อีกสามสิบสององค์ที่ทรงช่วยพระองค์ ¹⁷ ข้าราชการบริพารกลุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลายได้ยกออกไปก่อน แล้วเบนฮาดัดได้รับรายงานจากผู้สอดแนมที่พระองค์ได้ทรงส่งออกไปว่า “มีคนกำลังออกมาจากสะมาเรีย”

¹⁸ เบนฮาดัดได้ตรัสว่า “ไม่ว่าพวกเขาออกมาด้วยสันติหรือทำสงคราม จงจับพวกเขามาทั้งที่ยังมีชีวิต ” ¹⁹ ดังนั้นข้าราชการบริพารกลุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองหัวเมืองทั้งหลาย และไพร่พลที่ได้ติดตามพวกเขาได้เดินทัพออกจากเมือง

²⁰ พวกเขาแต่ละคนก็ได้สังหารคู่ต่อสู้ของเขา คนอาร์มได้วิ่งหนี และคนอิสราเอลได้ไล่ติดตามพวกเขาไป เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอาร์มได้ทรงม้าหนีไปกับทหารม้า ²¹ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงออกไปและทรงโจมตีม้าและรถม้าศึก และทรงสังหารคนอาร์มเป็นอันมาก

²² ดังนั้นผู้เผยพระวจนะคนนั้นได้มาเข้าเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลและทูลพระองค์ว่า “จงไป ขอเสริมกำลังของพระองค์ และใคร่ครวญดูว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งใด เพราะในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า กษัตริย์แห่งอาร์มจะยกกองทัพมาต่อสู้กับพระองค์อีกครั้ง” ²³ ข้าราชการบริพารของกษัตริย์อาร์มได้กราบทูลพระองค์ว่า “บรรดาพระของเขาคือพระเจ้าแห่งภูเขา พวกเขาจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ขอให้เราต่อสู้กับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาอย่างแน่นอน

²⁴ ดังนั้นขอพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ ขอทรงถอดถอนกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่ง และทรงแต่งตั้งนายทหารแทน ²⁵ จงเพิ่มจำนวนพลของกองทัพเข้าแทนส่วนที่พระองค์ได้สูญเสียไป น้ำดื่ม รถม้าศึก ต่อกษัตริย์ แล้วเราทั้งหลายจะต่อสู้กับพวกเขาในที่ราบ พวกเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาอย่างแน่นอน” ดังนั้นเบนฮาดัดทรงฟังเสียงของพวกเขาก็ และทรงทำตามตามที่พวกเขาได้แนะนำ

²⁶ หลังจากเริ่มปีใหม่ เบนฮาดัดได้ทรงรวบรวมคนอาร์มและยกขึ้นไปในเมืองอาเฟกสู้รบกับคนอิสราเอล ²⁷ คนอิสราเอลก็ถูกรวบรวม และได้ออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย คนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าพวกเขาราวกับแพะสองฝูงที่เล็กน้อยแต่คนอาร์มได้เต็มพื้นดินไปทั่ว

²⁸ จากนั้นคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้ และกราบทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะคนอาร์มได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งเนินเขา พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งที่ราบ เราจะให้กองทัพใหญ่ทั้งสิ้นนี้ในมือของเจ้า และพวกเขาจะรู้ได้ว่า เราเป็นพระยาห์เวห์’”

29 ดังนั้นเขาก็กินหลายได้ตั้งค่ายทหารฝั่งตรงข้ามกันเป็นเวลาเจ็ดวัน จากนั้นในวันที่เจ็ดการสู้รบได้เริ่มต้นขึ้น คนอิสราเอลได้ฆ่าคนอาหรับ ซึ่งเป็นทหารราบ 100,000 คนในวันหนึ่งวัน³⁰ พวกที่รอดได้หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองได้ล้อมกับคนที่เหลือรอดสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดทรงหนีและได้เข้าไปในห้วงด้านในที่ในเมือง

31 ข้าราชการของเบนฮาดัดได้ทูลพระองค์ว่า “ บัดนี้ ดูกูเถิด เราได้ยินว่าบรรดาภคินีแห่งราชวงศ์อิสราเอลเป็นภคินีที่ทรงปราณี ขอให้เราได้เอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันรอบศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์อาจจะไว้ชีวิตพระองค์”³² ดังนั้นพวกเขาจึงได้เอาผ้ากระสอบคาดเอว ได้เอาเชือกพันศีรษะ ไปเฝ้ากษัตริย์อิสราเอล และทูลว่า “เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ขอกราบทูลว่า ‘ขอทรงโปรดไว้ชีวิตข้าพระองค์’” อาหับได้ตรัสว่า “พระองค์ยังทรงมีชีวิตอยู่หรือไม่? พระองค์ทรงเป็นพระอนุชาของเรา”

33 บัดนี้คนเหล่านั้นผู้ที่ได้ฟังเห็นสัญญาณดีจากอาหับ ดังนั้นพวกเขาก็รับตอบโดยเร็วว่า “เบนฮาดัดพระอนุชาของพระองค์ยังทรงมีพระชนม์อยู่” แล้วอาหับตรัสว่า “ไปนำพระองค์มาเถิด” แล้วเบนฮาดัดก็เสด็จออกมาหาพระองค์ แล้วอาหับก็ให้พระองค์ขึ้นไปบนรถม้าศึกของพระองค์

34 เบนฮาดัดได้กราบทูลอาหับว่า “เมืองต่างๆ ซึ่งพระบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากพระบิดาของพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ และพระองค์จะทรงสร้างที่ค้ำขายสำหรับพระองค์เองในเมืองดามัสกัส อย่างที่พระบิดาข้าพเจ้าได้ทรงกระทำในสะมาเรีย” แล้วอาหับตรัสว่า “เราจะยอมให้พระองค์ไป ตามพันธสัญญานี้” ดังนั้นอาหับจึงได้ทรงทำพันธสัญญากับพระองค์ และปล่อยพระองค์ไป

35 หนึ่งในกลุ่มบุตรชายของผู้เผยพระวจนะ ได้พูดกับหนึ่งในบรรดาเพื่อนของเขา ตามพระคำของพระยาห์เวห์ว่า “ได้โปรดตีข้าที” แต่ชายคนนั้นก็ไปปฏิเสธที่จะตีเขา³⁶ จากนั้นผู้เผยพระวจนะจึงพูดกับเพื่อนของเขาว่า “เพราะเจ้าไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ กันใดที่เจ้าจากข้าไป สิ่งใดตัวหนึ่งจะฆ่าเจ้า” กันก็ตีชายคนนั้นได้จากเขาไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็ได้มาพบเขาและได้ฆ่าเขา

37 จากนั้นผู้เผยพระวจนะได้ไปพบชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า “ได้โปรดตีข้า” ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านได้บาดเจ็บ³⁸ แล้วผู้เผยพระวจนะนั้นจึงได้จากไป และได้คอยพบกษัตริย์อยู่ที่ถนน เขาได้ปลอมตัวเขาเองด้วยผ้าพันที่ตาของเขา

39 พอภคินีทรงผ่านไป ผู้เผยพระวจนะได้ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และทหารคนหนึ่งได้หยุดและนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จงระวังชายคนนี้ไว้ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือท่านจะต้องสูญเสียเงินหนึ่งตะลันต์’⁴⁰ แต่เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่สะดวกที่จะมาที่นี่และที่นั่น ศัตรูทหารนั้นจึงได้หนีไป” แล้วภคินีแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเขาว่า “โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว”

41 จากนั้นผู้เผยพระวจนะจึงรับเอาผ้าซึ่งได้เอาพันตาของเขาออก และภคินีแห่งอิสราเอลทรงระลึกได้ว่าท่านเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะ

42 ผู้เผยพระวจนะจึงทูลกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ตาย ดังนั้นชีวิตของเจ้าจะต้องทดแทนชีวิตของเขา และประชาชนของเจ้าต้องทดแทนประชาชนของเขา’”⁴³ ดังนั้นภคินีแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปในพระราชวัง ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวและโกรธยิ่งนัก และได้เสด็จมาถึงสะมาเรีย

Chapter 21

¹ บัดนี้ ในเวลาต่อมา นาโบทชาวอิสราเอลมีส่วนอยู่บนอยู่ในอิสราเอล ใกล้วังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย ² อาหับได้ตรัสกับนาโบทว่า “จงมอบสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา เพื่อเราจะใช้เป็นสวนผัก เพราะอยู่ใกล้พระราชวังของเรา เพื่อแลกเปลี่ยนกัน เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกกับสวนนี้ หรือหากเจ้าไม่ขัดข้อง เราจะจ่ายเงินจำนวนสมกับราคาสวน”

³ นาโบทได้ทูลอาหับว่า “ขอพระยาห์เวห์ห้ามข้าพระองค์ไม่ให้ยกมรดกของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ให้แก่พระองค์” ⁴ ดังนั้นอาหับจึงได้เสด็จเข้าในวังด้วยความพิศหวังและโกรธจัดเพราะเหตุว่าคำตอบของนาโบทชาวอิสราเอลที่ได้ทูลตอบพระองค์ เมื่อเขาได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์” และพระองค์ก็ได้ทรงเอนพระกายลงบนพระแท่นของพระองค์ ได้ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์และได้ทรงปฏิเสธรที่จะเสวยพระกระยาหารใดๆ

⁵ เยเซเบลพระมเหสีของพระองค์ได้เข้าพบพระองค์ และได้ทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพระทัยของพระองค์จึงกลัดกลุ้มยิ่งนักจนกระทั่งพระองค์ไม่เสวยพระกระยาหาร?” ⁶ พระองค์ได้ตรัสตอบพระนางว่า “เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลและได้แจ้งว่า ‘จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือหากเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกที่หนึ่งแก่เจ้า’ แล้วเขาได้ตอบเราว่า ‘ข้าพระองค์จะไม่ถวายสวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์’” ⁷ ดังนั้นเยเซเบลพระมเหสีของพระองค์ได้ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ยังคงเป็นผู้ปกครองอาณาจักรอิสราเอลมิใช่หรือ? ขอร้องยืมขึ้นและเสวยพระกระยาหารเถิด ขอพระองค์ทำพระทัยให้สบาย หม่อมฉันจะนำสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลมาถวายแก่พระองค์เอง”

⁸ ดังนั้นเยเซเบลจึงได้เขียนและประทับตราจดหมายในพระนามของอาหับ และได้ส่งไปยังบรรดาผู้อาวูโส และผู้มั่งคั่งซึ่งนั่งกับพระองค์ในการชุมนุม และอาศัยอยู่ใกล้กับนาโบท ⁹ พระนางได้ทรงเขียนจดหมายว่า “จงประกาศให้ถอดอาหาร และให้นาโบทนั่งสูงเด่นท่ามกลางประชาชน ¹⁰ นอกจากนี้ให้คนไม่ซื่อสัตย์สองคนอยู่กับเขาด้วย และให้พวกเขาเป็นพยานเท็จต่อเขาว่า ‘เจ้าได้แข่งด่าพระเจ้าและกษัตริย์’” จากนั้นเขาได้ออกไปและเอาหินขว้างเขาให้ตาย

¹¹ ดังนั้นคนของเมืองของเขานั้น คือบรรดาผู้อาวูโสและผู้มั่งคั่งซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองของนาโบทนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลได้ทรงเขียนจดหมายสั่งไปถึงพวกเขา ดังปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางได้ส่งถึงพวกเขานั้น ¹² พวกเขาได้ประกาศให้ถอดอาหาร และได้ให้นาโบทนั่งในที่ซึ่งสูงเด่นท่ามกลางประชาชน ¹³ คนไม่ซื่อสัตย์สองคนนั้นก็ได้ออกมา และได้ยืนอยู่ตรงหน้านาโบท พวกเขาได้ปรักปรำนาโบทตรงหน้าประชาชนกล่าวว่า “นาโบทได้แข่งด่าทั้งพระเจ้าและกษัตริย์” พวกเขาจึงพานาโบทไปนอกเมือง และได้ขว้างเขาจนตาย ¹⁴ จากนั้นพวกผู้อาวูโสก็ได้ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า “นาโบทได้ถูกหินขว้างและตายแล้ว”

¹⁵ ดังนั้น เมื่อเยเซเบลได้ทรงได้ยินว่า นาโบทได้ถูกหินขว้างและตายแล้ว พระนางจึงได้ทูลอาหับว่า “ขอทรงลุกขึ้นและทรงไปรับเอาสวนของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาไม่ขายให้กับพระองค์ เพราะนาโบทไม่มีชีวิต แต่ตายแล้ว” ¹⁶ เมื่ออาหับได้ยินว่านาโบทได้ตายลง พระองค์ก็ได้ทรงยืมขึ้นลงไปที่สวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลเพื่อเอาสวนนั้น

¹⁷ จากนั้นพระวอของพระยาห์เวห์ได้มายังเอลียาห์ชาวทิชบีว่า ¹⁸ “จงยืมขึ้นและเข้าพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อาศัยในสะมาเรีย เขาอาศัยอยู่ในสวนของนาโบทที่เขาลงไปยึดมา

¹⁹ เจ้าต้องพูดกับเขาดังนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า “เจ้าได้ฆ่าและยังได้ยึดเอาสมบัติเขามาอีกหรือ?”’ และเจ้าจงบอกเขาว่า พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘ตรงที่สุนัขเสียเลือดของนาโบท สุนัขจะเสียเลือดของเจ้าเช่นกัน ไข่แล้วละ เลือดของเจ้า’” ²⁰ อาหับได้ทรงตอบกับเอลียาห์ว่า “เจ้ามาหาเราหรือ ศัตรูของเรา?” เอลียาห์ทูลตอบว่า “ข้าพระองค์หาพระองค์เจอแล้ว เพราะว่าพระองค์ได้ขายตัวพระองค์เองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

²¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสต่อพระองค์ว่า ‘ดูเถิด เราจะนำภัยพิบัติมาต่อเจ้า และจะกวาดล้างเจ้าออกไปเสียให้หมด และจะกำจัดผู้ชายทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นไทในอิสราเอลออกจากเจ้า ²² เราจะทำให้วงศวานของเจ้าเหมือนวงศวานของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และเหมือนวงศวานของบาอาซบุตรชายของอาหิยาห์ เพราะเจ้าทำให้เราโกรธและเจ้าทำให้อิสราเอลกระทำบาปด้วย

²³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าสวนเยเซเบล ‘สุนัขจะกินเยเซเบลที่ข้างกำแพงอิสราเอล’ ²⁴ สุนัขจะกินผู้ที่อยู่ในวงศวานของอาหับที่ตายในเมือง และนกในอากาศจะกินผู้ที่อยู่ในวงศวานของเขาก็ตายในทุกๆนา ”

²⁵ ไม่มีผู้ใดเหมือนเช่นอาหับ ผู้ซึ่งได้ขายตนเอง เพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ผู้ที่เยเซเบลพระมเหสีได้ส่งเสริมให้ทำบาป ²⁶ อาหับได้ทรงกระทำสิ่งที่น่าชังอย่างมาก คือพระองค์ได้ติดตามรูปเคารพ ตามธรรมเนียมทุกสิ่งของคานาไนไรต์ที่ได้กระทำ ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงโยนออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

²⁷ เมื่ออาหับได้ทรงได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ก็ได้ฉีกฉลองพระองค์และได้ทรงใส่เสื้อผ้ากระสอบ ได้ทรงอดอาหาร ได้ทรงเอนพระกายในผ้ากระสอบ และได้ทรงโศกเศร้ามาก ²⁸ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า ²⁹ “เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตนลงต่อเราไหม? เพราะเขาได้ถ่อมตนของเขาลงต่อเรา เราจะไม่นำภัยพิบัติมาในยุคของเขา แต่เราจะนำเหตุร้ายมายังวงศวานของเขาในสมัยบุตรชายของเขา”

Chapter 22

¹ สามปีผ่านไปโดยปราศจากสงครามระหว่างอารัมกับอิสราเอล ² แล้วเมื่อประมาณในปีที่สาม เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปพบกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³ บัดนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสถามพวกข้าราชการบริหารของพระองค์ว่า “พวกท่านรู้ไหมว่า ราโมกึเลอาดเป็นของพวกเรา แต่เรายังจะนั่ง เรา ยังไม่ได้ไปเอาจากกษัตริย์แห่งอารัมหรือ?” ⁴ ดังนั้นพระองค์ได้ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “ท่านจะยกทัพไปสู่รบที่ราโมกึเลอาดกับเราหรือไม่?” และเยโฮซาฟัทได้ตรัสตอบกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้ากับพระองค์เป็นดังคนเดียวกัน ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของพระองค์ และม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของพระองค์”

⁵ เยโฮซาฟัทได้ตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอแสวงหาการทรงนำจากพระทัยของพระยาห์เวห์ก่อนว่าเราควรทำประการใด” ⁶ จากนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ได้ทรงเรียกประชุมพวกผู้เผยพระวจนะสี่ร้อยคน และได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ควรที่เราจะไปทำสงครามโจมตีราโมกึเลอาดหรือไม่?” พวกเขาได้ทูลตอบว่า “ขอทรงโจมตีเถิด ด้วยเหตุว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้มอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

⁷ แต่เยโฮซาฟัทได้ตรัสว่า “ที่แห่งนี้ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์อีกหรือ ที่เราจะปรึกษาได้?” ⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “มีชายอีกคนหนึ่งซึ่งโดยที่เราจะได้รับคำแนะนำของพระยาห์เวห์ มีคายาห์บุตรชายของอิมลาห์ แต่เราเองก็ชิงเขา เพราะเขาเผยแต่เรื่องร้าย ไม่เคยเผยเรื่องดี ๆ แก่เราเลย” แต่เยโฮซาฟัทได้ตรัสว่า “ขอ กษัตริย์อย่าได้ตรัสเช่นนั้น” ⁹ จากนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่ง และได้ตรัสสั่งว่า “จงรีบไปนำคายาห์บุตรชายของอิมลาห์มาทันที”

¹⁰ บัดนี้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ต่างประทับบนพระที่นั่งและได้ทรงฉลองพระองค์เต็มยศ ตรงที่ลานนอกข้าว ที่ทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็เผยเฉพาะพระพักตร์ทั้งสองพระองค์ ¹¹ เศเดคียาห์บุตรชายของเคนาอะนาห์จึงได้ทำเขาสด็จจากเหล็ก แล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า ‘จากสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะดันคนอารัมไปจนพวกเขาสิ้นซาก’” ¹² แล้วผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็เผยพระวจนะเหมือนกันว่า “ขอไปโจมตีราโมกึเลอาดและมีชัยเพราะพระยาห์เวห์จะได้มอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

¹³ ผู้สื่อสารที่ไม่เรียกมีคายาห์ได้บอกท่านว่า “บัดนี้จงดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ได้เผยสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นเสียงเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และเผยแต่สิ่งที่ดี” ¹⁴ มีคายาห์ได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ สิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะพูด” ¹⁵ เมื่อท่านได้มาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ได้ตรัสถามท่านว่า “มีคายาห์ พวกเราควรจะไปรบกับราโมกึเลอาดดีหรือไม่?” และมีคายาห์ได้ทูลตอบพระองค์ว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปตี และมีชัย พระยาห์เวห์จะได้ทรงมอบเมืองไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

¹⁶ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสกับท่านว่า “ที่ครั้งแล้วที่เราได้ให้เจ้าปฏิญาณว่า เจ้าจะพูดความจริงกับเราในพระนามของพระยาห์เวห์?” ¹⁷ ดังนั้นมีคายาห์ได้ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายไปยังภูเขา เหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีผู้เลี้ยง ให้พวกเขาทุกคนกลับบ้านของพวกเขาเองด้วยสวัสดิภาพเถิด’”

¹⁸ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงได้ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “เราบอกท่านแล้วใช่หรือไม่ว่า เขาจะไม่เผยเรื่องดีเกี่ยวกับเราเลย แต่จะมีเรื่องร้ายเท่านั้น?” ¹⁹ แล้วมีคายาห์ได้ทูลว่า “ดังนั้น ขอได้ทรงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระยาห์เวห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และกองทัพลูกธนูทั้งหมดแห่งกองทัพฝ่ายขวา พระองค์ ทั้งทางข้างขวาและข้างซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์” ²⁰ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “ใครจะล่อลวงอาหับให้ขึ้นไป เพื่อที่เขาจะล้มลงที่ราโมกึเลอาด?” บางคนก็ทูลแบบนั้น อีกคนก็ทูลแบบนั้น

²¹ แล้วมีวิญญาณหนึ่งได้ออกมายืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และได้ทูลว่า ‘ข้าพระองค์เองจะล่อลวงเขา’ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับมันว่า ‘จะทำเช่นไร?’ ²² วิญญาณได้ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณนุสาอยู่ในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนของเขา’ พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เจ้าไปล่อลวงเขาได้ และเจ้าจะทำสำเร็จ จงไปและทำเถิด’” ²³ บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนของกษัตริย์ และพระยาห์เวห์ได้ตรัสเรื่องภัยพิบัติเกี่ยวกับกษัตริย์”

²⁴ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายของเคนาอะนาห์ได้เข้า และได้ตบแค้นมีคายาห์และได้พูดว่า “วิธีใดเล่าที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไปจากข้าแล้วพูดกับเจ้าได้?” ²⁵ มีคายาห์ได้ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปซ่อนตัว ภายในห้อง”

²⁶ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าราชการบริหารของพระองค์ว่า “จงจับมีคายาห์แล้วส่งเขาไปให้อาโมนเจ้าเมืองและโยอาชโอรสของเรา” ²⁷ บอกเขาว่า ‘กษัตริย์ได้ตรัสดังนี้ว่า “เอาคนนี้ไปขังไว้ ให้อาหารกับน้ำอย่างจำกัด จนกว่าเราจะกลับมาด้วยความปลอดภัย”’” ²⁸ แล้วมีคายาห์ได้ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาด้วยความปลอดภัยได้จริง พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ตรัสผ่านข้าพระองค์” แล้วท่านได้กล่าวอีกว่า “ประชาชนทั้งหมด จงฟังเถิด”

²⁹ ดังนั้นอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัท กษัตริย์แห่งยูดาห์จึงได้เสด็จไปยังราโมกึเลอาด ³⁰ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “เราจะปลอมตัวเข้าสนามรบ แต่ท่านจงใส่ฉลองพระองค์ของกษัตริย์ ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ได้ทรงปลอมพระองค์และได้เข้าสนามรบ

³¹ บัดนี้ กษัตริย์แห่งอารัมได้ทรงบัญชาพวกแม่ทัพรถม้าศึกของพระองค์ทั้งสามสิบสองคนว่า “ห้ามรบกับทหารที่ไม่สำคัญ แต่ให้โจมตีกษัตริย์แห่งอิสราเอลเท่านั้น” ³² ในเวลานั้นเมื่อพวกแม่ทัพรถม้าศึกได้เห็นเยโฮซาฟัท พวกเขาจึงได้พูดว่า “ใช่แล้วนี่เป็นกษัตริย์อิสราเอล” พวกเขาจึงกรู

กันไปสู่กับพระองค์ ดังนั้น เยโฮชาฟัทได้ทรงตะโกนออกไป ³³ ต่อมาเมื่อพวกแม่ทัพรถม้าศึกได้เห็นว่ามีไข้กษัตริย์อิสราเอล พวกเขาก็ได้เลี้ยวรถกลับจากการไล่ตามพระองค์

³⁴ แต่มีชายคนหนึ่งได้โถมวิ่งเข้าไปถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าช่องเกราะและแผ่นบังพระอุระ อาหับจึงรับสั่งคนขับรถม้าศึกว่า “เลี้ยวกลับเถะ พาเรออกจากสนามรบ เพราะเราบาดเจ็บมาก”

³⁵ สนามรบในวันนั้นก็ได้รับแรงขึ้น เขาก็ได้ประคองกษัตริย์ขึ้นในรถม้าศึกให้หันพระพักตร์ไปทางพวกอาหรับ จนในตอนเย็นพระองค์ก็ได้สวรรคต และพระโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกเจ็บบนท้องที่กองรถม้าศึก ³⁶ แล้วประมาณตอนพระอาทิตย์กำลังจะตก มีเสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน และภูมิลำเนาของตน”

³⁷ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์อาหับได้สวรรคตแล้ว เขาก็นำมายังสะมาเรีย และพวกเขาก็ฝังพระองค์ในสะมาเรีย ³⁸ พวกเขาได้ล้างรถม้าศึกที่สะมาเรีย และพวกสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ (ที่นี้พวกหญิงโสเภณีได้ลงอาบน้ำ) เป็นไปตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสไว้

³⁹ ในเรื่องบรรดาพระราชกิจอื่นๆ ของอาหับ และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และราชวังข้างซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ รวมทั้งเมืองทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้าง สิ่งทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอลมิใช่หรือ? ⁴⁰ ดังนั้นอาหับได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ แล้วอาหัสยาห์พระโอรสของพระองค์ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

⁴¹ แล้วเยโฮชาฟัทพระโอรสของอาสาได้ทรงปกครองเหนือยูดาห์ ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁴² เยโฮชาฟัททรงมีพระชนม์ได้สามสิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ได้ทรงเริ่มปกครองและพระองค์ได้ทรงปกครองกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าอาซูบาห์ บุตรหญิงของซิชี

⁴³ พระองค์ได้ทรงดำเนินตามทางที่ปวงของอาสาพระบิดาของพระองค์ และไม่ได้ทรงหันเหจากทางนั้น พระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่สถานสูงทั้งหลายนั้นยังไม่ได้ถอนลง ผู้คนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมอยู่บนสถานสูงเหล่านั้น

⁴⁴ เยโฮชาฟัทได้ทรงสงบศึกกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย

⁴⁵ ในเรื่องพระราชกิจอื่นๆ ของเยโฮชาฟัท และพระอำนาจที่พระองค์ได้ทรงสำแดง และสงครามที่ได้ทรงกระทำ สิ่งทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์มิใช่หรือ? ⁴⁶ พระองค์ก็ได้ทรงกวาดล้างจากแผ่นดินคือ โสเภณีในพิธีศาสนาที่เหลืออยู่ ซึ่งยังเหลือในสมัยของอาสาพระราชนัดดา ⁴⁷ ในเอโดมไม่มีกษัตริย์ แต่มีผู้สำเร็จราชการแผ่นดินปกครองแทน

⁴⁸ เยโฮชาฟัทได้ทรงสร้างเรือเดินมหาสมุทรหลายลำ สำหรับขนทองคำจากโอเฟอร์ แต่ไม่อาจไปถึงเพราะเรือล่มที่เอซีโอนเกเบอร์ ⁴⁹ จากนั้นอาหัสยาห์พระโอรสของอาหับได้ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “ขอให้ข้าราชการบริพารของข้าพระองค์นั่งเรือไปกับข้าราชการบริพารของพระองค์” แต่เยโฮชาฟัทไม่ทรงยอม ⁵⁰ เยโฮชาฟัทได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ได้ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองดาวิด และเยโฮรัมพระโอรสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

⁵¹ อาหัสยาห์พระโอรสของอาหับได้ทรงเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองอิสราเอลสองปี ⁵² พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และได้ทรงดำเนินในทางของพระบิดาของพระองค์ และในทางของพระมารดาของพระองค์ และในทางของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ในวิธีนี้พระองค์ได้ชักนำอิสราเอลให้กระทำบาปด้วย ⁵³ พระองค์ได้ทรงรับใช้พระบาอัลและไदनัมัสการพระนั้น ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงกริ้ว โดยทำตามทุกสิ่งที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น

Book: 2 Kings

2 Kings

Chapter 1

¹ โมอับก็ได้ก่อการกบฏต่ออิสราเอล หลังจากที่อาหับได้สวรรคต ² แล้วอาหัสยาห์ได้ทรงตกลงมาจากช่องไม้ระแนงหน้าต่างที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในสะมาเรีย และทรงบาดเจ็บ ดังนั้น พระองค์จึงได้ทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป และได้ทรงบอกกับพวกเขาว่า “จงไปสอบถามพระบาอัลเซบูบ พระของเอโครนว่าเราจะหายจากการบาดเจ็บนี้หรือไม่?”

³ แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พบกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า “จงขึ้นไปหาพวกผู้สื่อสารของกษัตริย์ของเมืองสะมาเรีย และพูดกับพวกเขาว่า ‘เหตุเพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ ท่านจึงไปขอการปรึกษาพระบาอัลเซบูบ พระของเอโครน?’ ⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงกล่าวดังนี้ว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ลุกจากที่นอนของเจ้า แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’” แล้วเอลียาห์ได้จากไป

⁵ เมื่อผู้สื่อสารนั้นได้กลับมาเฝ้าอาหัสยาห์พระองค์ได้ทรงกล่าวถามเขาทั้งหลายว่า “เหตุใดพวกเจ้าจึงพากันมา?” ⁶ เขาทันทีได้พูดต่อพระองค์ว่า “มีชายคนหนึ่งขึ้นมาหาพวกข้าพระองค์ และได้พูดกับพวกข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปเฝ้ากษัตริย์ผู้ทรงใช้ท่านมา และพูดต่อพระองค์ว่า องค์พระยาห์เวห์ทรงกล่าวดังนี้ว่า เหตุเพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ เจ้าจึงใช้คนไปขอการปรึกษาพระบาอัลเซบูบพระของเอโครน?’ ดังนั้น เจ้าจะไม่ได้ลุกจากที่นอนของเจ้า แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน”

⁷ อาหัสยาห์ได้ทรงกล่าวถามผู้สื่อสารของพระองค์ว่า “คนที่ขึ้นพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นมีลักษณะเช่นไร?” ⁸ พวกเขาได้ทูลพูดต่อพระองค์ว่า “เขาได้สวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์และมีสายหนังคาดเอวของเขา” ดังนั้น กษัตริย์ได้ทรงกล่าวว่า “นั่นคือ เอลียาห์ชาวทิชบี”

⁹ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงรับสั่งให้นายกองกับทหารห้าสิบนายไปหาเอลียาห์ นายกองได้ขึ้นไปหาเอลียาห์ที่ซึ่งเขากำลังนั่งอยู่บนยอดเขา นายกองได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่าน คนของพระเจ้า กษัตริย์ได้ทรงกล่าวดังนี้ว่า ‘จงลงมา’” ¹⁰ แต่เอลียาห์ได้ตอบนายกองและได้พูดว่า “หากเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากท้องฟ้าเผาไหม้ท่าน และคนทั้งห้าสิบของท่านเกิด” แล้วไฟก็ได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาไหม้เขากับคนทั้งห้าสิบของเขา

¹¹ แล้วกษัตริย์อาหัสยาห์ได้รับสั่งให้นายกองอีกคนหนึ่งกับทหารห้าสิบนายของเขาไปหาเอลียาห์ นายกองคนนี้ก็ได้อีกกล่าวแก่เอลียาห์ว่า “ท่าน คนของพระเจ้า กษัตริย์ทรงกล่าวดังนี้ว่า ‘จงลงมาเร็วๆ’” ¹² เอลียาห์ได้ตอบและได้พูดว่า “หากเราเป็นคนของพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากท้องฟ้าเผาไหม้ท่าน และคนทั้งห้าสิบของท่านเกิด” แล้วไฟของพระเจ้าได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาไหม้เขากับคนทั้งห้าสิบของเขามาก

¹³ อีกครั้ง กษัตริย์ยังได้รับสั่งให้นายกองกลุ่มที่สามกับนายกองห้าสิบนายของเขา นายกองคนนี้ก็ได้อีกขึ้นไป คูกเข้าต่อหน้าเอลียาห์ ได้วิงวอนและพูดกับเขาว่า “ท่าน คนของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ขอร้องท่าน ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านอีกห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งที่มีค่าในสายตาของท่าน” ¹⁴ แก้วจริงแล้วไฟได้ลงมาจากท้องฟ้า และได้เผาผลาญนายกองสองคนแรก พร้อมทั้งทหารของเขาที่มาก่อน แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่มีความหมายในสายตาของท่านด้วยเถิด”

¹⁵ แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย” ดังนั้น เอลียาห์ก็ได้ลุกขึ้นและลงไปกับเขาเพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์ ¹⁶ ต่อมา เอลียาห์ได้กราบทูลอาหัสยาห์ว่า “นี่คือเหตุที่พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปปรึกษาพระบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลให้ทูลถามอย่างนั้นหรือ? เพราะฉะนั้น บัดนี้เจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากที่นอน แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’”

¹⁷ เพราะเหตุนั้น กษัตริย์อาหัสยาห์ก็ได้สวรรคต เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งเอลียาห์ได้พูดไว้ และโยริบได้ทรงขึ้นปกครองแทน ในปีที่สองของรัชกาลเยโฮรัม โอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ เพราะอาหัสยาห์ไม่มีโอรส ¹⁸ ในส่วนพระราชกรณียกิจอื่นของอาหัสยาห์ ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของอิสราเอลหรือ?

Chapter 2

¹ ดังนั้น แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์จะทรงรับเอลียาห์ไปยังท้องฟ้าด้วยพายุหมุน ที่ซึ่งเอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากกิสิกา ² เอลียาห์ได้พูดกับเอลีชาว่า “พระยาห์เวห์ทรงใช้เราไปเบรเอล ดังนั้นจงคอยอยู่ที่นั่นเถิด” แล้วเอลีชาได้ตอบว่า “หากแม่พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้ลงไปเบรเอล

³ เหล่าผู้เผยพระวจนะผู้อยู่ในเบรเอลได้ออกมาหาเอลีชา และได้บอกเขาว่า “เจ้าทราบไหมว่า วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงรับเจ้านายของเจ้าไปจากเจ้า?” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่อย่าพูดถึงเรื่องนี้” ⁴ เอลียาห์ได้พูดกับเขาว่า “เอลีชา จงคอยอยู่ที่นั่นเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ส่งเราไปเมืองเยรีโค” แล้วเอลีชาได้ตอบว่า “หากแม่พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้มายังเมืองเยรีโค

⁵ แล้วเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้อยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและได้พูดกับท่านว่า “เจ้าทราบไหมว่า วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงรับเจ้านายของเจ้าไปจากเจ้า?” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่อย่าพูดถึงเรื่องนี้” ⁶ แล้วเอลียาห์ได้พูดกับเขาว่า “จงคอยอยู่ที่นั่นเถิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงใช้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน” เอลีชาได้ตอบว่า “หากแม่พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่านเหมือนกัน” ดังนั้น เขาก็ทั้งสองก็ได้เดินต่อไป

⁷ ต่อมาเมื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะห้าสิบคนได้ยืนฝั่งตรงข้ามกับพวกเขาที่อยู่ไกลออกไป ส่วนเขทั้งสองยืนอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดน ⁸ เอลียาห์ได้เอาเสื้อคลุมของท่าน ม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น แม่น้ำก็ได้แยกออกเป็นสองข้าง เพื่อว่าเขาทั้งสองจะได้เดินข้ามไปบนดินแห้ง

⁹ แล้วสิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้น หลังจากพวกเขาได้ข้ามไปแล้ว เอลียาห์ได้พูดกับเอลีชาว่า “จงขอเราเถิด เจ้าอยากให้เราทำอะไรให้แก่เจ้า ก่อนที่เราจะถูกรับไปจากเจ้า” เอลีชาได้ตอบว่า “โปรดให้วิญญาณของท่านสองท่านมาอยู่เหนือข้าพเจ้า” ¹⁰ เอลียาห์ได้ตอบว่า “เจ้าขอสิ่งที่ยากนัก อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าเห็นเราถูกรับไปจากเจ้า เจ้าก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าเจ้าไม่เห็น เจ้าก็จะไม่ได้”

¹¹ เมื่อพวกเขาจึงได้เดินสนทนากันต่อไป ดูสิ รถม้าศึกเพลิงคันหนึ่งและพวกม้าเพลิงได้แยกเขทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปท้องฟ้าโดยพายุหมุน ¹² เอลีชาได้เห็น และได้ร้องว่า “บิดาของข้า บิดาของข้า รถม้าศึกแห่งอิสราเอล และทหารม้าของพวกเขา” เขาก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วเอลีชาได้จับเสื้อผ้าของตนและได้ฉีกออกเป็นสองท่อน

¹³ เอลีชาก็ได้หยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และได้กลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ¹⁴ เขาก็ได้เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้น ฟาดลงไปที่น้ำและได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเอลียาห์สถิตที่ใด?” เมื่อเขาฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกเป็นสองข้าง และเอลีชาก็ได้เดินข้ามไป

¹⁵ เมื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะที่อยู่ในเมืองเยรีโคเห็นเขาอยู่แต่ไกล เขาก็หลายได้พูดว่า “วิญญาณของเอลียาห์อยู่กับเอลีชา” ดังนั้นเขาก็ตกหลายจึงมาพบเขา และได้ก้มลงถึงดินทำการเคารพต่อหน้าเขา ¹⁶ เขาก็ตกหลายได้พูดกับเขาว่า “ดูเถิดบัดนี้ มีชายฉกรรจ์ห้าสิบคนอยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่าน พวกเราจึงวอนขอให้พวกเขาไปและเสาะหาเจ้านายของท่าน เพื่อว่าพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้รับท่านไปแล้วและได้เหวี่ยงท่านลงมาที่ภูเขาสูงหนึ่งหรือหุบเขาแห่งหนึ่ง” เอลีชาได้ตอบว่า “อย่าใช้พวกเขาไปเลย”

¹⁷ แต่เมื่อพวกเขาได้รับเร้าเอลีชาจนเขาละอาย แล้วเขาก็ตกหลายได้พูดว่า “ใช้พวกเขาไปเถิด” แล้วพวกเขาจึงใช้ห้าสิบคนไป และพวกเขาได้เสาะหาเอลียาห์อยู่สามวันแต่ไม่พบท่าน ¹⁸ พวกเขาจึงได้กลับมาหาเอลีชา ขณะที่เขากำลังอยู่ที่เมืองเยรีโค และเอลีชาได้พูดกับพวกเขาว่า “เราบอกพวกเจ้าแล้ว ไม่ใช่หรือว่า ‘อย่าไปเลย?’”

¹⁹ ผู้คนในเมืองนั้นได้พูดกับเอลีชาว่า “ดูสิ พวกเราได้ขอเรื่องท่าน ทำเลเมืองนี้รุ่มร้อนดี เหมือนที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่น้ำไม่ดีและแผ่นดินก็ไม่เกิดผล” ²⁰ เอลีชาได้พูดว่า “จงเอาขามใหม่มาใบหนึ่งและใส่เกลือในนั้น” แล้วเขาก็ตกหลายก็ได้นำมาให้เขา

²¹ แล้วเอลีชาก็ได้ไปที่น้ำพุและโยนเกลือลงในนั้นและเขาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เรากำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการไม่เกิดผล’” ²² ดังนั้น น้ำนั้นจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ ตามถ้อยคำที่เอลีชาได้กล่าวนั้น

²³ แล้วเอลีชาได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบรเอล และขณะขึ้นไปตามทาง มีพวกเด็กหนุ่มได้ออกมาจากเมืองและล้อเลียนเขา โดยพูดกับเขาว่า “ไปให้พ้น เจ้าหัวล้าน ไปให้พ้น เจ้าหัวล้าน” ²⁴ เอลีชาจึงได้หันมาเห็นเขาและได้มองพวกเขา เอลีชาจึงได้แข่งพวกเขาในพระนามพระยาห์เวห์ แล้วมีหินมีตัวเมื่อยสองตัวได้ออกมาจากป่าและได้ทำให้เด็กชายเหล่านั้นสี่สิบสองคนได้รับบาดเจ็บ ²⁵ แล้วเอลีชาได้ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นเขาก็ได้กลับมาถึงกรุงสะมาเรีย

Chapter 3

¹ บัดนี้ ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ โยรัมพระราชโอรสของอาหับได้ทรงครองอิสราเอลในกรุงสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงปกครองอยู่สิบสองปี ² พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้ทรงเหมือนพระบิดาและพระมารดาของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงรู้เสาคันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาลัม ซึ่งพระบิดาของพระองค์ได้ทรงทำไว้ ³ อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังได้ทรงยึดติดอยู่กับบรรดาความบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาป พระองค์ไม่ได้ทรงหันจากบาปนั้น

⁴ บัดนี้ เมื่อกษัตริย์โมอับได้ทรงเป็นผู้เพาะพันธุ์แกะ พระองค์ต้องถวายลูกแกะ 100,000 ตัว และขนแกะตัวผู้ 100,000 ผืนแก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁵ แต่ต่อมาเมื่ออาหับได้สวรรคตแล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็ได้ยกกองทัพต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁶ ดังนั้น ในครั้งนั้นกษัตริย์โยรัมได้ทรงออกจากกรุงสะมาเรียเพื่อระดมพลคนอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อการสงคราม

⁷ พระองค์ได้ทรงส่งสาสน์ไปยังเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ กล่าวว่า “กษัตริย์โมอับได้ยกกองทัพต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับกับข้าพเจ้าหรือไม่?” เยโฮชาฟัทได้ตรัสตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนที่ท่านเป็น และประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนประชาชนของท่าน บรรดาข้าของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนบรรดาข้าของท่าน” ⁸ แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “พวกเราควรจะยกขึ้นไปโจมตีทางไหน?” เยโฮชาฟัทได้ตรัสตอบว่า “ไปทางถิ่นทุรกันดารเอโดม”

⁹ ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลจึงได้เสด็จไปกับกษัตริย์ยูดาห์ และกษัตริย์เอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้ว ก็หาน้ำให้กองทัพ หรือให้ม้าทั้งหลายของพวกเขาหรือเหล่าสัตว์ต่างๆ ที่มาด้วยไม่ได้ ¹⁰ ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลจึงได้ตรัสว่า “นี่คืออะไร? พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกสามกษัตริย์มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับหรือ?”

¹¹ แต่เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ เพื่อเราจะให้เขาถูกลบปรนึ่งพระยาห์เวห์หรือ?” แล้วข้าราชการบริพารคนหนึ่ง ในบรรดาข้าราชการบริพารของกษัตริย์อิสราเอลได้ทรงตอบและกล่าวว่า “เอลีซาบุตรชายของชาฟัทอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ได้เทน้ำลงบนมือของเอลีซาห์” ¹² เยโฮชาฟัทได้ตรัสว่า “พระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่กับเขา” ดังนั้น เยโฮชาฟัท กษัตริย์อิสราเอล และกษัตริย์เอโดมจึงได้เสด็จลงไปที่นั่น

¹³ เอลีซาได้ถูलगษัตริย์อิสราเอลว่า “ข้าพระองค์มีอะไรที่เกี่ยวข้องกับพระองค์หรือ? ขอเสด็จไปหาผู้เผยพระวจนะของพระราชบิดาและพระราชมารดาของพระองค์เถิด” ดังนั้น กษัตริย์อิสราเอลได้ตรัสกับท่านว่า “ไม่ไป เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกบรรดากษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบพวกเขาไว้ในมือของโมอับ” ¹⁴ เอลีซาได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นจอมทัพ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ได้อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์แนกทีเดียว ถ้าข้าพระองค์ไม่ได้เคารพนับถือเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่เอาใจจดจ่ออยู่กับพระองค์เลย

¹⁵ แต่บัดนี้ ขอได้ทรงนำนักดนตรีมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง” แล้วสิ่งนี้ก็เกิดขึ้นเมื่อนักเล่นพิณได้เล่นแล้ว พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ก็มาเหนือเอลีซา ¹⁶ ท่านได้กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงทำหุบเขานี้ให้เต็มไปด้วยร่องน้ำ’” ¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมหรือฝน แต่หุบเขานั้นจะเต็มไปด้วยน้ำ และเจ้าจะได้อิ่ม ทั้งเจ้าเองกับฝูงปศุสัตว์ของเจ้า และสัตว์ใช้งานทั้งหมดของเจ้า’

¹⁸ เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือคนโมอับให้แก่เจ้าด้วย ¹⁹ พวกเจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองหลักทุกเมือง โคนต้นไม้ดีทุกต้น อุดน้ำพุทุกที่ และทำไร่นาดีทุกแปลงให้เสียไปด้วยหิน”

²⁰ ดังนั้น ในเวลาตอนเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องบูชา มีน้ำไหลมาทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินเต็มไปด้วยน้ำ

²¹ บัดนี้ เมื่อคนโมอับทั้งหมดได้ยินว่าบรรดากษัตริย์ได้ยกขึ้นมารบกับพวกเขา พวกเขาก็รวบรวมทุกคนที่สวมเสื้อเกราะได้ และพวกเขาได้ไปตั้งรับที่พรมแดน ²² พวกเขาได้ตื่นขึ้นตอนเช้าตรู่ และพระอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ เมื่อคนโมอับได้เห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับพวกเขา สิ้นน้ำแดงเหมือนเลือด ²³ พวกเขาได้กล่าวว่า “นี่คือเลือด บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันแน่ๆ และพวกเขาได้ฆ่ากันเอง บัดนี้ โมอับเอ๋ย จงมารีบเอาข้าวของของพวกเราเถิด

²⁴ เมื่อพวกเขาได้มาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ได้ทำให้พวกเขาประหลาดใจและได้ต่อสู้กับพวกโมอับจนเขาก็ตกหลายหมื่นไปต่อหน้าพวกเขา กองทัพของอิสราเอลได้รุกไล่คนโมอับรุกรานเข้าไปในแผ่นดินและได้ฆ่าฟันพวกเขา ²⁵ พวกเขาได้ทำลายเมืองต่างๆ และทุกคนได้โยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลง พวกเขาได้อุดน้ำพุเสียทุกที่ และโคนต้นไม้ดีๆ เสียหมด เหลือแต่เมืองศิระเซกเท่านั้น แต่พวกกองทหารกับบรรดานักสlingได้ล้อมเมืองไว้และได้โจมตี

²⁶ เมื่อกษัตริย์เมซาโมอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์จึงทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยนายตีฝ่าออกไปทางกษัตริย์เอโดม แต่พวกเขากลับมาไม่ได้ ²⁷ แล้วพระองค์ได้ทรงนำพระราชโอรสหับบิของพระองค์ ผู้ควรจะขึ้นครองราชย์ต่อจากพระองค์ และได้ถวายพระโอรสเป็นเครื่องเผาบูชาที่บนกำแพง ดังนั้นจึงมีความโกรธแค้นอย่างใหญ่หลวงต่อพวกอิสราเอล และกองทัพอิสราเอลจึงได้ถอยไปจากกษัตริย์เมซาและได้ยกทัพกลับแผ่นดินของตน

Chapter 4

- ¹ บัดนี้ ภรรยาของคนหนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะได้ร้องทุกข์ต่อเอลีชา กล่าวว่า “คนรับใช้ของท่าน คือสามีของฉันได้เสียชีวิตแล้ว และท่านทราบอยู่แล้วว่าคนรับใช้ของท่านเกรงกลัวพระยาห์เวห์ บัดนี้ เจ้าหนีได้มาเพื่อจะเอาลูกสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา” ² ดังนั้น เอลีชาได้ตอบนางว่า “จะให้เรากำทำอะไรให้แก่เจ้า ? จงบอกเราซิว่าเจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง?” นางได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้าน นอกจากน้ำมันหนึ่งไห”
- ³ แล้วเอลีชาได้กล่าวว่า “จงออกไป ขอยืมเหยือกเปล่าจากเพื่อนบ้านทุกคน ขอยืมมามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้” ⁴ แล้วเธอก็เข้าบ้าน และปิดประตูข้างตัวเองและบุตรชายไว้ แล้วเทน้ำมันใส่เหยือกเหล่านั้นทั้งหมด ในที่เต็มแล้วให้แยกไว้ต่างหาก”
- ⁵ ดังนั้น นางก็ได้ไปจากเอลีชา และปิดประตูข้างตัวเองกับบุตรชายของนางไว้ พวกเขาได้นำเหยือกมาให้นาง และนางก็ได้เติมน้ำมันใส่เหยือกเหล่านั้น ⁶ เมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงได้บอกบุตรชายของนางว่า “เอาเหยือกอีกใบหนึ่งมาให้แม่” แต่เขาได้ตอบนางว่า “ไม่มีเหยือกเหลือแล้ว” แล้วน้ำมันก็หยุดไหล
- ⁷ แล้วนางก็ได้มาบอกให้คนของพระเจ้าทราบ เขาพูดว่า “จงไปขายน้ำมัน แล้วเอาเงินชำระหนี้ของเธอ และส่วนที่เหลือนั้นเธอกับลูกๆ จงใช้เลี้ยงชีวิต”
- ⁸ วันหนึ่งเอลีชาได้ผ่านไปยังเมืองชูเนม ที่ซึ่งหญิงผู้มั่งคั่งคนหนึ่งได้อาศัยอยู่ นางได้ชวนให้เขารับประทานอาหารกับนาง ฉะนั้นบ่อยครั้งเมื่อเอลีชาได้ผ่านไปทางนั้น เขาก็ได้แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น ⁹ หญิงคนนี้ได้บอกสามีของนางว่า “ดูสิ ฉันเห็นว่าชายคนหนึ่งที่เดินผ่านบ้านเราบ่อยๆ นั้นเป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า”
- ¹⁰ ขอให้เรากำห้องเล็กไว้บนดาดฟ้าสำหรับเอลีชา และให้พวกเราวางเตียงนอน โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะเข้าไปพักในห้องนั้น” ¹¹ ฉะนั้น เมื่อวันทีเอลีชาได้มาหยุดที่นั่นอีก เขาก็พักที่ในห้องนั้น และนอนพักอยู่ที่นั่น
- ¹² เอลีชาจึงได้บอกภรรยาคนรับใช้ของท่านว่า “ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา” เมื่อเขาเรียกนาง นางก็ได้มายืนอยู่ต่อหน้าเขา ¹³ เอลีชาจึงได้บอกแก่ภรรยาว่า “จงบอกนางว่า ‘นางลำบากมากมายอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เรากำอะไรเพื่อนางบ้าง? มีอะไรจะให้ลูกชัตรีย์เพื่อนางหรือไม่? หรือจะให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพบ?’” นางได้ตอบว่า “ฉันอยู่สบายดีในท่ามกลางคนของดิฉัน”
- ¹⁴ ดังนั้นเอลีชาได้กล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง?” ภรรยาได้ตอบว่า “แท้จริงนางไม่มีบุตรชายและสามีของนางก็ได้แก่แล้ว” ¹⁵ ดังนั้น เอลีชาจึงได้บอกว่า “ไปเรียกนางมา” และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็ได้มายืนอยู่ที่ประตู ¹⁶ เอลีชาได้กล่าวว่า “เมื่อถึงเวลานี้ในปีหน้า เจ้าจะได้บุตรชายคนหนึ่ง” นางได้ตอบว่า “อย่าเลย คนของพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน อย่าหลอกคนรับใช้ของท่านเลย”
- ¹⁷ แต่หญิงนั้นก็ได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นในปีต่อมาตามที่เอลีชาได้บอกนาง ¹⁸ เมื่อเด็กนั้นเติบโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี่ยวข้าว ¹⁹ เขาได้บอกบิดาว่า “ห้วงของฉัน ห้วงของฉัน” บิดาจึงได้สั่งคนใช้ว่า “จุ่มเขาไปหาแม่” ²⁰ เมื่อคนใช้ได้จุ่มและนำเขามาให้มารดา เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วเขาก็เสียชีวิต
- ²¹ ดังนั้น นางจึงลุกขึ้นและวางเขาไว้บนที่นอนของคนของพระเจ้า ปิดประตู แล้วออกไปข้างนอก ²² นางก็ได้ไปเรียกสามีของนางและกล่าวว่า “ขอโปรดส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะรีบไปหาคนของพระเจ้า แล้วกลับมาอีก”
- ²³ สามีของนางได้ถามว่า “วันนี้เจ้าจะไปหาท่านทำไหม? มันไม่ใช่วันข้างขึ้นหรือวันสะบาโต” นางได้ตอบว่า “ไม่เป็นไร” ²⁴ แล้วนางได้ผูกอานลา และได้สั่งคนใช้ว่า “จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าชะลอฝีเท้า นอกจากฉันสั่ง”
- ²⁵ ดังนั้น นางก็ได้ออกเดินทาง และมาถึงคนของพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล ดังนั้นเมื่อคนของพระเจ้าได้เห็นนางมา เขาก็ได้พูดกับภรรยาคนรับใช้ของท่านว่า “ดูสิ หญิงชาวชูเนมคนนี้นี่” ²⁶ จงรีบไปรับนางเถิด และถามนางว่า ‘เจ้ารวมทั้งสามีของเจ้าและเด็กสบายดีหรือไม่?’” นางได้ตอบว่า “สบายดีค่ะ”
- ²⁷ เมื่อนางได้มาพบคนของพระเจ้าที่ภูเขาแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของเขา ภรรยาจึงเข้ามาเพื่อจะจับนางออกไป แต่คนของพระเจ้าได้กล่าวว่า “ปล่อยนางเถอะ เพราะนางมีความระทมขมขื่นมาก และพระยาห์เวห์ได้ทรงปิดเรื่องนี้ไว้จากเรา ไม่ได้ทรงแจ้งให้เราทราบ”
- ²⁸ แล้วนางจึงได้บอกว่า “ฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือไม่? ดิฉันไม่ได้พูดหรือว่า ‘อย่าหลอกดิฉันเลย?’” ²⁹ แล้วเอลีชาจึงได้สั่งภรรยาว่า “คาดเอวของเจ้า แล้วถือไม้เท้าของเราไว้ในมือของเจ้า ไปที่บ้านของนางเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าทักทายเขา และถ้าใครทักทายเจ้า ก็อย่าได้ตอบ จงวางไม้เท้าของเรากับหน้าของเด็กนั้น”
- ³⁰ แต่มารดาของเด็กนั้นได้เรียนว่า “พระยาห์เวห์ได้ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด จันจะไม่ได้จากท่านฉันนั้น” ดังนั้น เอลีชาจึงได้ลุกขึ้นตามนางไป ³¹ ภรรยาได้ล่วงหน้าไปก่อน และได้วางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่เด็กนั้นไม่พูดหรือได้ยิน แล้วดังนั้นภรรยาจึงได้กลับมาพบเอลีชาและบอกเขาว่า “เด็กนั้นยังไม่ตื่นเลย”

32 เมื่อเอลีซามาถึงที่บ้านหลังนั้น เด็กนั้นก็ตายแล้วและยังอยู่บนที่นอน 33 ดังนั้น เอลีซาจึงเข้าไปข้างใน ปิดประตูอยู่กับเด็กนั้น และได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 34 เขาได้ขึ้นไปและได้นอนกับเด็กคนนั้น เขาเอาปากกับปาก ตากับตา และมือกับมือ เขาได้เหยียดตัวของเขากับเด็กชาย และร่างกายของเด็กชายนั้นก็เริ่มอุ่นขึ้นมา

35 แล้วเอลีซาก็ได้ลุกขึ้นและเดินไปรอบๆ ห้อง เขาขึ้นไปและเหยียดตัวของเขากับเด็กชายอีกครั้ง เด็กนั้นก็ได้จามเจ็ดครั้ง และได้ลืมตาของเขา 36 ดังนั้น เอลีซาจึงเรียกเกหะซิมมาและสั่งว่า “ไปเรียกหญิงชาวซูเนมมา” ดังนั้น เขาจึงไปเรียกนางเข้ามาข้างในห้อง เอลีซาได้กล่าวว่า “จงจุ่มบุตรชายของเจ้าขึ้นมาเถิด” 37 แล้วนางจึงได้เข้ามาถูตัวลงที่เท้าของเอลีซาและกราบลงถึงดิน แล้วก็จุ่มบุตรชายของนางขึ้นและพาออกไปข้างนอก

38 แล้วเอลีซาได้กลับมาที่กลกาลอีกครั้ง แผ่นดินเกิดก้นดาร์อาหาร และพวกผู้เผยพระวจนะกำลังนั่งอยู่ต่อหน้าเขา เขาก็ได้บอกคนใช้ของเขาว่า “จงตั้งหม้อใบใหญ่และต้มน้ำแกงให้แก่พวกผู้เผยพระวจนะ” 39 คนหนึ่งในพวกเขาได้ออกไปเก็บผักที่ทุ่งนา พวกเขาได้พบไม้เถาป่าเถาหนึ่งและเก็บน้ำเต้าป่าห่อไว้ในเสื้อคลุมของเขาจนเต็ม พวกเขาได้หั่นและใส่ในน้ำแกงโดยไม่รู้ว่ามันเป็นผลชนิดอะไร

40 ดังนั้น พวกเขาได้เทน้ำแกงออกให้คนเหล่านั้นกิน ต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังกินอยู่นั้น พวกเขาได้ร้องขึ้นและพูดว่า “คนของพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนั้น” ฉะนั้นพวกเขาก็ไม่อาจกินอีกต่อไปได้ 41 แต่เอลีซาได้สั่งว่า “จงเอาแป้งมา” เขาก็ได้ใส่แป้งลงในหม้อ และได้บอกว่า “จงเทออกให้คนเหล่านั้นกิน” แล้วไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้นอีกเลย

42 มีชายคนหนึ่งได้มาจากบาอัลชัลชาห์ มาหาคนของพระเจ้าและได้นำขนมอบบาร์เลย์ยีส่บก่อนจากการเก็บเกี่ยวพืชผลแรกใส่กระสอบของเขา มา และรวงข้าวใหม่ เอลีซาได้กล่าวว่า “จงให้แก่คนเหล่านั้นเพื่อพวกเขาจะกินได้” 43 คนรับใช้ของเขาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเพียงเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยคนกินกันได้อย่างไร?” แต่เอลีซาได้พูดว่า “จงให้สิ่งนี้แก่คนเหล่านั้นเพื่อว่าพวกเขาจะได้กิน เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เขาทั้งหลายจะได้กินและยังเหลืออีก’” 44 ดังนั้น คนรับใช้ของเขาจึงได้ตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย พวกเขาได้กิน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้

Chapter 5

- ¹ บัดนี้ นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์อารัม เป็นคนสำคัญมากและมีเกียรติในสายพระเนตรของเจ้านายของเขา เพราะพระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่อารัมโดยเขา นี่เขาเป็นคนแข็งแรงกล้าหาญ แต่เขาป่วยเป็นโรคเรื้อน ² มีกองโจรชาวอารัมได้ออกไป และได้จับเด็กหญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจากดินแดนอิสราเอล เธอได้มารับใช้ภรรยาของนาอามาน
- ³ เด็กหญิงได้พูดกับนายผู้หญิงว่า “ฉันปรารถนาให้นายผู้ชายได้ไปพบกับผู้เผยพระวจนะซึ่งอยู่ในสะมาเรีย แล้วเขาจะได้รับการรักษาเจ้านายของฉันให้หายจากโรคเรื้อนของท่าน” ⁴ ดังนั้น นาอามานจึงได้ไปและได้ทูลกษัตริย์อารัมว่า เด็กหญิงตัวเล็กจากดินแดนอิสราเอลพูดเช่นนั้น
- ⁵ ดังนั้น กษัตริย์อารัมได้ตรัสว่า “จงไปเถิดและเราจะส่งจดหมายไปยังกษัตริย์อิสราเอล” นาอามานก็ได้ไปและได้นำเงินสิบตะลันต์ ทองคำหกพันแผ่น และเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนอีกสิบชุดไปด้วย ⁶ เขาก็นำจดหมายไปยังกษัตริย์อิสราเอล มีใจความว่า “บัดนี้ เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ท่านจะทราบที่เราได้ส่งนาอามานข้าราชการบริพารของเรามายังท่าน เพื่อให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อนของเขา”
- ⁷ เมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงอ่านจดหมายนั้นแล้ว พระองค์ก็ได้ฉีกฉลองพระองค์และตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือผู้ชายคนนี้จะต้องการให้เรารักษาคคนหนึ่งให้หายจากโรคเรื้อน? ดูเหมือนเขากำลังเริ่มหาเรื่องทะเลาะกับเรา”
- ⁸ ดังนั้น เมื่อเอลีชาคนของพระเจ้าได้ยินว่า กษัตริย์อิสราเอลได้ฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์ เขาก็ได้ใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมพระองค์จึงได้ฉีกฉลองพระองค์? ให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด และเขาจะรู้ว่า มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล” ⁹ ดังนั้น นาอามานจึงได้มาพร้อมกับบรรดาน้ำและรถม้าศึกของเขา และยืนอยู่ที่ประตูบ้านของเอลีชา ¹⁰ เอลีชาก็ได้ส่งผู้สื่อสารมาบอกเขาว่า “จงไปและจุ่มตัวของท่านในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนอย่างเดิม และท่านจะสะอาด”
- ¹¹ แต่นาอามานก็โกรธและได้ไปเสีย และกล่าวว่า “ดูสิ ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าแน่ๆ และมายืนอยู่ และออกพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั่นและรักษาโรคเรื้อนของข้า” ¹² อาบนาห์และฟารพารแม่บ้านเมืองดามัสกัส ไม่คิดว่าบรรดาลำน้ำทั้งหมดของอิสราเอลหรือ? ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้น และจะสะอาดไม่ได้หรือ?” ดังนั้น เขาก็ได้หันหลังไปเสียด้วยความเดือดดาล
- ¹³ แล้วคนรับใช้ของนาอามาน ได้เข้ามาใกล้ และได้พูดกับเขาว่า “บิดาของข้าพเจ้า ถ้าผู้เผยพระวจนะจะสั่งให้ท่านทำอะไรอย่างหนึ่ง ท่านจะไม่ทำหรือ? ถ้าเช่นนั้นแล้วเมื่อผู้เผยพระวจนะสั่งท่านให้ทำอะไรอย่างว่า ‘จงไปจุ่มตัวของท่าน และสะอาดเถิด’” ท่านยังควรจะทำสักเท่าไร? ¹⁴ แล้วเขาจึงได้ลงไปและได้จุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนเพราะเชื่อฟังตามถ้อยคำของคนของพระเจ้า เนื้อของเขาก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อของเด็กเล็ก และเขาก็หายโรค
- ¹⁵ นาอามานก็ได้กลับมาหาคนของพระเจ้า ทั้งตัวเขาและพรรคพวกของเขา และได้มายืนอยู่ต่อหน้าเอลีชา เขาได้กล่าวว่า “ดูสิ ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด ไม่ว่าที่ไหนในโลก นอกจากในอิสราเอล เพราะฉะนั้น บัดนี้ โปรดรับของกำนัลจากคนรับใช้ของท่านเถิด” ¹⁶ แต่เอลีชาได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ซึ่งเราปรณับัติ ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่รับอะไรเลยฉันนั้น” นาอามานได้คะยั้นคะยอให้เอลีชารับของกำนัลไว้ แต่เขาได้ปฏิเสธ
- ¹⁷ ดังนั้น นาอามานจึงได้กล่าวว่า “หากท่านไม่รับ ก็โปรดให้คนรับใช้ของท่านเอาดินที่นี้กลับไปมากพอที่ล้อสองตัวจะบรรทุกได้เถิด เพราะตั้งแต่บัดนี้ คนรับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระยาห์เวห์เท่านั้น” ¹⁸ ในเรื่องนี้ ขอพระยาห์เวห์ทรงให้อภัยคนรับใช้ของพระองค์ คือเมื่อกษัตริย์นายของข้าพเจ้าได้เข้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น พระองค์ได้ทรงพ้องอยู่ที่มือของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าต้องก้มตัวลงทำความเคารพในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าก้มตัวลงทำความเคารพในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระยาห์เวห์ทรงให้อภัยคนรับใช้ของพระองค์ในเรื่องนี้เถิด” ¹⁹ เอลีชาจึงได้ตอบเขาว่า “จงไปโดยสวัสดิภาพเถิด” ดังนั้นนาอามานจึงได้จากไป
- ²⁰ เขาออกไปได้ไม่กี่วัน เมื่อเกหะซันใช้ของเอลีชาคนของพระเจ้าคิดในใจว่า “ดูสิ นายของข้าไม่ยอมรับของจากมือของนาอามานคนอารัมที่เขานำมา พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้างฉันนั้น” ²¹ ดังนั้น เกหะซันจึงได้ตามนาอามานไป เมื่อนาอามานได้เห็นคนวิ่งตามเขามา เขาก็ได้กระโดดลงจากรถม้าศึกต้อนรับเขาและได้พูดว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ?” ²² เกหะซันได้ตอบว่า “เรียบร้อยดี นายข้าได้ใช้ข้ามาบอกว่า ‘ดูเถิด บัดนี้ชายหนุ่มสองคนในกลุ่มผู้เผยพระวจนะจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาหาเรา โปรดให้เงินพวกเขาสักหนึ่งตะลันต์ และเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนสักสองชุด’”
- ²³ นาอามานได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายินดีที่จะให้สองตะลันต์” นาอามานก็ได้คะยั้นคะยอเกหะซัน และเอาเงินสองตะลันต์ใส่ในถุงสองใบพร้อมกับเสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนสองตัว แล้วให้คนใช้สองคนแบกถุงเงินนำหน้าเกหะซันไป ²⁴ เมื่อเกหะซันได้มาถึงภูเขา เขาก็ได้รับถุงใส่เงินมาจากมือของพวกเขา และเขาได้ซ่อนถุงเงินต่างๆ เก็บไว้ในบ้าน เขาได้ส่งคนเหล่านั้นกลับ และพวกเขาได้จากไป ²⁵ เมื่อเกหะซันได้เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของเขา เอลีชาได้ถามเขาว่า “เจ้าไปไหนมาเกหะซัน?” เขาได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน”
- ²⁶ เอลีชาได้กล่าวกับเกหะซันว่า “จิตใจของเราไม่ได้ไปกับเจ้าหรือ เมื่อชายคนนั้นเสี้ยวรถม้าศึกกลับมาพบเจ้า? นี่เป็นเวลาควรที่จะรับเงิน เสื้อผ้า สวนมะกอก และสวนองุ่น แกะ และโค และคนใช้ชายหญิงหรือ? ²⁷ ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่กับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไป” ดังนั้น เกหะซันก็ได้ไปจากหน้าเขา และเป็นโรคเรื้อนชาวอย่างพิมะ

Chapter 6

- ¹ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้กล่าวกับเอลีชาว่า “สถานที่ที่พวกเราอยู่กับท่านนั้นก็เล็กเกินไปสำหรับเราทุกคน” ² ขอให้พวกเราไปแม่น้ำจอร์แดน ให้ทุกคนตัดไม้ก่อนหนึ่งมาและสร้างเป็นที่อาศัยที่นั่น” และเอลีชาได้ตอบว่า “เจ้าจงไปเถิด” ³ คนหนึ่งในพวกเขาจึงกล่าวว่า “ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย” เอลีชาได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป”
- ⁴ ดังนั้น ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อพวกเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขา ก็ตัดต้นไม้ ⁵ แต่ขณะที่คนหนึ่งกำลังตัดต้นไม้อยู่ หวีขวานของเขาตกลงไปในน้ำ เขาจึงร้องขึ้นว่า “แย่แล้ว เจ้านาย ขวานนั้นข้าพเจ้าได้ยืมเขามา”
- ⁶ แล้วคนของพระเจ้าถามว่า “ขวานนั้นตกที่ไหน?” เมื่อคนนั้นชี้จุดที่ขวานตกให้เอลีชาแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปในน้ำ ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา ⁷ เอลีชาจึงบอกว่า “หยิบขึ้นมาซิ” เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา
- ⁸ บัดนี้ กษัตริย์อาร์มกำลังรบกับอิสราเอล พระองค์ได้ทรงปรึกษาข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า “เราจะตั้งค่ายของเรากี่วัน” ⁹ ดังนั้น คนของพระเจ้าจึงได้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์อิสราเอลว่า “ขอพระองค์ทรงระวัง อย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนอาร์มกำลังลงไปนั่น”
- ¹⁰ กษัตริย์อิสราเอลได้ทรงส่งข่าวไปยังสถานที่ซึ่งคนของพระเจ้าได้บอก และเคยเตือนพระองค์ไว้ เมื่อกษัตริย์เสด็จไปที่นั่นไม่ใช่เพียงครั้งสองครั้ง พระองค์ได้ทรงระวังตัว ¹¹ กษัตริย์แห่งอาร์มก็รู้เพราะเรื่องคำเตือนนี้ พระองค์จึงได้ทรงเรียกข้าราชการบริพารมา และได้ตรัสว่า “พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนไหนในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์อิสราเอล?”
- ¹² ดังนั้น ข้าราชการบริพารคนหนึ่งได้กล่าวว่า “ไม่มีใครเลย ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะเอลีชาผู้เผยพระวจนะในอิสราเอลบอกกษัตริย์อิสราเอลด้วยถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในหีบธรรมของพระองค์” ¹³ กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า “จงไปดูที่เอลีชาอยู่ เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา” มีบางคนได้ทูลพระองค์ว่า “ดูสิ เขาอยู่ในโดราน”
- ¹⁴ ดังนั้น กษัตริย์จึงได้ทรงส่งม้า รถม้าศึกทั้งหลาย และกองทัพลุยไปที่โดราน พวกเขาได้ไปกันในเวลากลางคืน และได้ล้อมเมืองนั้นไว้ ¹⁵ เมื่อผู้รับใช้ของคนของพระเจ้าตื่นขึ้นในเวลาตอนเช้า และออกไปข้างนอก นี่แน่ะ กองทัพพร้อมกับม้าและรถม้าศึกได้ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นได้บอกท่านว่า “แย่แล้ว เจ้านาย เราจะทำอย่างไร?” ¹⁶ เอลีชาได้ตอบว่า “อย่ากลัวเลย เพราะคนของเรามีมากกว่าคนของเขา”
- ¹⁷ เอลีชาก็ได้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น” และพระยาห์เวห์ได้ทรงเปิดตาของผู้รับใช้คนนั้น และเขาก็ได้มองเห็นภูเขาเต็มไปด้วยม้า และรถม้าศึกพร้อมไพร่พล ๆ เอลีชา ¹⁸ และเมื่อคนอาร์มได้ลงมาหาท่าน เอลีชาก็ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอรองให้คนเหล่านี้ตาบอด” พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งหลายตาบอดไปตามที่เอลีชาได้ขอ ¹⁹ แล้วเอลีชาได้บอกคนอาร์มเหล่านั้นว่า “ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปหาคนนั้นที่พวกท่านกำลังมองหาอยู่” และท่านก็ได้พาพวกเขาไปกรุงสะมาเรีย
- ²⁰ ต่อมาเมื่อพวกเขาได้เข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีชาได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองเปิดตาของคนเหล่านี้เพื่อเขาจะเห็นได้” พระยาห์เวห์จึงทรงเปิดตาของพวกเขาและเขาก็ได้เห็น และนี่แน่ะ พวกเขาได้มาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย ²¹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงได้ตรัสแก่เอลีชาเมื่อพระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรพวกเขาว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ เราควรฆ่าพวกมันดีไหม? เราควรฆ่าพวกมันเลยไหม?”
- ²² เอลีชาได้ทูลตอบว่า “ขอพระองค์อย่าทรงสังหารพวกเขาเลย คนพวกนี้ที่พระองค์จะทรงประหารนั้น พระองค์ทรงได้จับมาด้วยดาบและธนูก็หาไม่? ขอรองจัดอาหารและน้ำให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้พวกเขาไปหาเจ้านายของพวกเขาเถิด” ²³ ดังนั้น กษัตริย์จึงได้ทรงจัดอาหารมือใหญ่ให้พวกเขา และเมื่อพวกเขาได้กินและได้ดื่มแล้ว กษัตริย์ก็ได้ทรงปล่อยพวกเขาไป และพวกเขาก็พากันกลับไปหาเจ้านายของพวกเขา และพวกเขาก็ไม่ได้กลับมาในดินแดนอิสราเอลอีก
- ²⁴ อีกภายหลัง เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งอาร์มได้ทรงจัดกองทัพทั้งหมดของพระองค์ แล้วได้ไปโจมตีและได้ปิดล้อมสะมาเรียไว้ ²⁵ จึงได้เกิดการขาดแคลนอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย ดูเถิดขณะที่พวกเขาได้ล้อมเมืองไว้ แม้กระทั่งหว่าลาตัวหนึ่งยังมีราคาสูงเป็นเงินหนักถึงแปดสิบบเชเซล และเมล็ดถั่วป่านาขนาดจุดสี่กับมีราคาขายถึงห้าเชเซล ²⁶ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จผ่านใกล้กำแพงเมือง มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ร้องทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของหม่อมฉัน ขอรองช่วยด้วยเถิด”
- ²⁷ พระองค์ได้ตรัสว่า “หากพระยาห์เวห์ไม่ทรงช่วยเจ้า เราจะเอาความช่วยเหลือจากที่ไหนมาให้เจ้า? จากลานนวดข้าวหรือ จากบ่ออย่าจุ่นหรือ?”
- ²⁸ กษัตริย์จึงได้ตรัสถามนางต่อว่า “เจ้ามีเรื่องอะไร?” นางได้ทูลตอบว่า “หญิงคนนี้ออกหม่อมฉันว่า ‘เอาจูตรชายของเจ้ามาให้พวกเรากินวันนี้เถิด และพวกเราจะกินบุตรชายของวันนี้พรุ่งนี้’” ²⁹ ดังนั้น พวกเราจึงได้ตีบุตรชายของหม่อมฉันและได้กินเขา และรุ่งขึ้นหม่อมฉันก็ได้พุดกับนางว่า “เอาจูตรชายของเจ้ามา เพื่อพวกเราจะกินกัน แต่นางก็ได้ซ่อนบุตรชายของนางเสีย”
- ³⁰ เมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ได้ฉีกฉลองพระองค์ (ขณะที่พระองค์ได้เสด็จผ่านใกล้กำแพง) และประชาชนก็ได้มองเห็นพระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แบบนั้น ³¹ แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “ถ้าศีรษะของเอลีชาบุตรซาฟักยังอยู่บนบ่าของเขในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเราและยังหนักกว่า”
- ³² แต่เอลีชานั่งอยู่ในบ้านของเขา และพวกผู้อาวุโสก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนหนึ่งมาหาเขา แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึงเอลีชา เขาก็ได้พุดกับพวกผู้อาวุโสว่า “ท่านทั้งหลายได้เห็นหรือไม่ว่า ขาตรคนนี้ได้ส่งคนมาตัดศีรษะของเรามา ดูสิ เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่น

ป้องกันเขาไว้ นั่นไม่ใช่เสียงฝีเท้าของเจ้านายของเขามาหรือ?” ³³ ขณะที่ท่านกำลังพูดกับพวกเขาทั้งหลายอยู่ ดุเถิด ผู้สื่อสารได้มาหาท่าน กษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงดูเถิด ความเดือดร้อนนี้มาจากพระยาห์เวห์ ทำไมเรารอคอยพระยาห์เวห์อยู่อีก?”

Chapter 7

¹ เอลีซาได้กล่าวว่า “ขอทรงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ นี่คือการที่พระยาห์เวห์ตรัส ‘พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ แป้งอย่างดีถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงหนึ่งเซเชลที่ประตูเมืองสะมาเรีย’” ² แล้วผู้บังคับการทหารคนที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นพิงมือเขาอยู่ได้ตอบคนของพระเจ้า และได้พูดว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างหน้าต่างในท้องฟ้าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ?” เอลีซาได้บอกว่า “ดูเถิด ท่านจะเฝ้าดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นด้วยตาของท่านเอง แต่ท่านจะไม่ได้กินอะไรเลย”

³ บัดนี้ มีคนป่วยเป็นโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าด้านนอกประตูเมือง พวกเขาได้พูดกันว่า “พวกเราจะนั่งที่นอนตายทำไมเล่า? ⁴ ถ้าพวกเราพูดว่าให้พวกเราเข้าไปในเมือง การขาดแคลนอาหารก็อยู่ในเมืองนั้น และพวกเราที่จะตายที่นั่น แต่ถ้าพวกเราอยู่นิ่งอยู่ที่นี้พวกเราที่จะตายเหมือนกัน ฉะนั้นจงมาเถิด ให้พวกเราไปยังค่ายของคนอาร์ม ถ้าพวกเราไว้ชีวิตของพวกเรา พวกเราจะรอดตาย และถ้าพวกเราฆ่าพวกเรา พวกเราก็จะแค่ตายเท่านั้นเอง”

⁵ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ลุกขึ้นในเวลาพลบค่ำ เพื่อจะไปยังค่ายของคนอาร์ม เมื่อพวกเขาได้มาถึงด้านนอกค่ายของคนอาร์ม ไม่มีใครที่นั่นสักคน ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้กองทัพของคนอาร์มได้ยินเสียงของรถม้าศึก เสียงของม้า และเสียงของกองทัพใหญ่อื่นๆ อีก และพวกเขาก็ได้พูดกันว่า “ดูสิ กษัตริย์อิสราเอลได้จ้างบรรดาภคินีของกษัตริย์ของอัสซีเรีย และบรรดาภคินีของอัสซีเรียได้ให้มาสู้กับพวกเรา”

⁷ ดังนั้น พวกทหารจึงได้ลุกขึ้นและได้หนีไปในเวลาพลบค่ำ และได้ทิ้งบรรดาเต็นท์ ม้า และลาของพวกเขามา และได้ทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีเพื่อเอาชีวิตรอด ⁸ เมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านี้ได้มาถึงด้านนอกสุดของค่าย พวกเขา ก็ได้เข้าไปในเต็นท์หนึ่ง กินและดื่ม และขบเคี้ยว ทอดคำ และเสื่อผ้าจากที่นั่นเอาไปซ่อนไว้ พวกเขา ก็ได้กลับมาและได้เข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่ง ขนเอาข้าวของออกไปจากที่นั่น เอาไปซ่อนไว้ด้วย

⁹ แล้วพวกเขาได้พูดกันว่า “พวกเราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าพวกเรานิ่งอยู่ และคอยจนแสงอรุณขึ้น โทษจะตกอยู่กับพวกเรา บัดนี้แล้ว มาเถิด ให้พวกเราไปบอกสำนักพระราชวัง” ¹⁰ ดังนั้น พวกเขาจึงได้ไป และเรียกคนเฝ้าประตูเมือง และได้บอกแก่เขาทั้งหลาย “พวกเราได้ไปยังค่ายของคนอาร์ม แต่ไม่มีใครเลยที่นั่นและไม่มีเสียงใครเลย มีแต่ม้าถูกผูกไว้ และลาถูกผูกไว้ และเต็นท์ทั้งหลายก็ได้ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง” ¹¹ แล้วบรรดาคนเฝ้าประตูก็ได้ตะโกนแจ้งข่าวและได้บอกไปยังสำนักพระราชวัง

¹² แล้วกษัตริย์ได้ทรงตื่นบรรทมตอนกลางคืน และได้ตรัสกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า “เราจะแจ้งพวกเจ้าเดี๋ยวนี้ ถึงสิ่งที่คนอาร์มได้ทำกับเรา เขาทิ้งหลายรู้ว่าเราหัว พวกเขาคงได้ออกนอกค่ายไปซ่อนตัวที่กลางทุ่ง พวกเขาคงพูดกันว่า ‘เมื่ออิสราเอลออกจากเมือง เราจะจับเป็นพวกเขา แล้วจะเข้าไปในเมือง’” ¹³ ข้าราชการบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์ได้ตอบและกล่าวว่า “ขอรับสั่งให้บางคนเอาม้าห้าตัว ที่เหลืออยู่ในเมืองไป พวกเขาเป็นเหมือนที่คนอิสราเอลที่เหลือนอยู่ในเมือง หรือจะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ส่วนมากได้ตายไปแล้ว ให้เราส่งพวกเขาออกไปและดู”

¹⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงได้เอารถม้าศึกสองคันกับม้า และกษัตริย์ได้ทรงส่งพวกเขาให้ไปติดตามกองทัพของคนอาร์ม ตรัสว่า “จงไปและดู” ¹⁵ เขาทิ้งหลายจึงได้ติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ซึ่งคนอาร์มได้ทิ้งเพราะความรีบเร่งของพวกเขามา ดังนั้นผู้สื่อสารก็ได้กลับมาและได้บอกกษัตริย์

¹⁶ ประชาชนก็ได้ออกไปและรับข้าวของค่ายของคนอาร์ม ฉะนั้นแป้งอย่างดีจึงได้ขายกันถึงละเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงขายหนึ่งเซเชล ตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสไว้ ¹⁷ กษัตริย์ได้ทรงสั่งผู้บังคับการทหารคนที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นพิงมือให้ไปเฝ้าดูแลประตูเมือง และประชาชนก็ได้เหยียบไปบนเขาตรงประตู เขาก็ได้สิ้นชีวิตตามที่คนของพระเจ้าได้กล่าวไว้ เมื่อกษัตริย์ได้เสด็จลงมาหาเขา

¹⁸ ดังนั้น สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นตามที่คนของพระเจ้าได้บอกกษัตริย์ กล่าวว่า “ประมาณเวลานี้ที่ประตูเมืองสะมาเรีย ข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายหนึ่งเซเชล และแป้งอย่างดีหนึ่งถึงขายหนึ่งเซเชล” ¹⁹ ว่าผู้บังคับการทหารก็ได้ตอบคนของพระเจ้าและได้พูดว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างหน้าต่างในท้องฟ้าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ?” และเอลีซาได้ตอบว่า “ดูเถิด ท่านจะมองดูมันเกิดขึ้นด้วยตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กินอะไรเลย” ²⁰ สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นจริงกับตัวเขา เพราะประชาชนได้เหยียบเขาที่ประตูเมือง และเขาได้เสียชีวิต

Chapter 8

¹ บัดนี้ เอลีซาได้บอกหญิงคนหนึ่งที่เขาได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิต เขาได้พูดกับนางว่า “จงลุกขึ้นและไปกับครอบครัว และอยู่ในดินแดนอื่นที่เจ้าจะอยู่ได้ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้เกิดการขาดแคลนอาหาร และแผ่นดินนี้จะขาดแคลนอาหารอยู่เจ็ดปี” ² ดังนั้น หญิงคนนั้นก็ได้อุทิศขึ้นและนางได้เชื่อฟังถ้อยคำของคนของพระเจ้า นางได้เดินทางไปกับครอบครัวและอาศัยอยู่ในดินแดนฟีลิสเตียเจ็ดปี

³ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อสิ้นปีที่เจ็ดแล้ว หญิงคนนั้นก็ได้กลับมาจากดินแดนฟีลิสเตีย และนางได้ไปร้องทูลต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน ⁴ บัดนี้ กษัตริย์ได้ทรงกำลังกล่าวกับเทหะซิคบนรับใช้ของคนของพระเจ้าว่า “จงบอกเราถึงสิ่งยิ่งใหญ่ทุกอย่างที่เอลีซาได้ทำเกิด”

⁵ แล้วเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์เรื่องที่เอลีซาได้ชุบชีวิตเด็กที่ตายแล้ว ผู้หญิงคนที่ท่านได้ชุบชีวิตบุตรชายของนางได้มาได้มาร้องทูลต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน เทหะซิคได้ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นหญิงคนนั้นจริงๆ และนี่เป็นบุตรชายของนางที่เอลีซาได้ชุบชีวิต” ⁶ เมื่อกษัตริย์ได้ตรัสถามผู้หญิงนั้นเกี่ยวกับบุตรชายของนาง นางก็ได้ทูลพระองค์ ดังนั้นกษัตริย์จึงได้ทรงตั้งข้าราชการคนหนึ่งให้ช่วยนาง และรับสั่งว่า “จงจัดการคืนทุกอย่างที่เป็นของนาง พร้อมทั้งพืชผลทั้งหมดของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางได้ออกจากแผ่นดินมาจนถึงเวลานี้”

⁷ เอลีซาได้มายังดามัสกัส ที่ซึ่งเบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มีได้ทรงประชวรอยู่ และมีคนทูลกษัตริย์ว่า “คนของพระเจ้าได้มานี้” ⁸ กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า “จงนำของกำนัลไปพบคนของพระเจ้า และให้ทูลถามพระยาห์เวห์โดยผ่านเขา ถามว่า ‘เราจะหายจากการป่วยไหม?’” ⁹ ดังนั้นฮาซาเอลจึงไปพบเขา และได้นำของกำนัลติดมือไปด้วย คือของดีทุกอย่างจากดามัสกัส ซึ่งได้บรรทุกโดยอูฐสี่สิบตัว ดังนั้นฮาซาเอลได้มา ได้นอนอยู่ต่อหน้าเอลีซา และกล่าวว่า “บุตรชายของท่าน เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มีได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อถามว่า ‘เราจะหายจากการป่วยไหม?’”

¹⁰ เอลีซาได้ตอบเขาว่า “จงไปทูลเบนฮาดัดว่า ‘พระองค์จะหายจากพระอาการประชวรแน่’ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสวรรคตแน่” ¹¹ แล้วเอลีซาจึงได้ฟังดูฮาซาเอลจนเขาละอาย และคนของพระเจ้าก็ร้องไห้ ¹² ฮาซาเอลได้ถามว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้?” เขาจึงตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายที่ท่านจะทำต่อคนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขา จะฆ่าคนหนุ่มด้วยดาบจับเด็กเล็กฟาดจนแหลก และผ่าท้องหญิงมีครรภ์เสีย”

¹³ ฮาซาเอลได้ตอบว่า “คนรับใช้ของท่านเป็นใครเล่าที่จะทำสิ่งใหญ่นี้? เขาเป็นเพียงสุนัข” เอลีซาได้ตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ที่ทรงครอบครองอาร์มี” ¹⁴ จากนั้น ฮาซาเอลก็ไปจากเอลีซาและมายังเจ้านายของเขา ผู้ซึ่งถามเขาว่า “เอลีซาพูดอย่างไรกับเจ้าบ้าง?” และเขาก็ตอบว่า “ท่านได้บอกว่าจะทรงหายจากพระอาการประชวรแน่” ¹⁵ แล้วในวันรุ่งขึ้น ฮาซาเอลจึงได้เอาผ้าห่มจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์ของเบนฮาดัดจนกระทั่งพระองค์เสด็จสวรรคต แล้วฮาซาเอลก็ได้ขึ้นครองราชย์แทน

¹⁶ ในปีที่ห้าของรัชกาลโยรัม โอรสของอาหับกษัตริย์อิสราเอล เยโฮรัมได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์เป็นโอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ พระองค์ได้ทรงปกครองเมื่อเยโฮชาฟัทเป็นกษัตริย์ยูดาห์ ¹⁷ เยโฮรัมมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษาเมื่อได้เริ่มปกครองและพระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มแปดปี

¹⁸ เยโฮรัมได้ทรงดำเนินตามทางของบรรดากษัตริย์อิสราเอล ตามอย่างราชนิกวงศ์อาหับได้ทำ เพราะว่าธิดาของอาหับเป็นนมหลัสของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ¹⁹ อย่างไรก็ดี เพราะได้ทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงมีพระประสงค์ที่จะทำลายยูดาห์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า จะทรงประทานเชื้อสายให้แก่พระองค์ตลอดไป

²⁰ ในรัชกาลของเยโฮรัม เอดอมได้กบฏ ไม่ยอมอยู่ใต้ฉันทูมือของยูดาห์ และพวกเขาได้ตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือพวกเขาเอง ²¹ แล้วเยโฮรัมจึงได้ทรงเสด็จข้ามไปยังเมืองศาริธพร้อมกับรถม้าศึกทั้งสิบของพระองค์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ได้ลุกขึ้นในตอนกลางคืนและได้ทรงถูกโจมตีและถูกโอบล้อมจากพวกเอดอม ผู้ซึ่งได้มาล้อมพระองค์และบรรดาแม่ทัพรถม้าศึก แล้วกองทัพอของเยโฮรัมก็หนีกลับบ้านเมืองของพวกเขาได้

²² ดังนั้นเอดอมจึงได้กบฏ ไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์จนถึงปัจจุบัน แล้วลิบนาก็ได้กบฏในเวลาเดียวกัน ²³ ราชกิจต่างๆ ของเยโฮรัมและทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์แล้วมิใช่? ²⁴ เยโฮรัมจึงได้ทรงล่องกลับไปและพักสงบอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด แล้วอาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน

²⁵ ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ ²⁶ เมื่ออาหัสยาห์ได้ทรงเป็นกษัตริย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระราชมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาธาเลียห์ พระนางเป็นพระราชธิดาของอมรีกษัตริย์อิสราเอล ²⁷ อาหัสยาห์ได้ทรงดำเนินในทางของราชนิกวงศ์อาหับด้วย พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดังที่ราชนิกวงศ์ของอาหับได้ทรงกระทำ เพราะเป็นบุตรเขยในราชนิกวงศ์ของอาหับ

²⁸ อาหัสยาห์ได้เสด็จไปกับโยรัมโอรสของอาหับ เพื่อทรงทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีที่ราโมทกิเลอาด คนอาร์มีได้ทำให้โยรัมบาดเจ็บ ²⁹ กษัตริย์โยรัมได้ทรงกลับมารักษาการบาดเจ็บที่ยี่สิเรเอล ที่เกิดจากที่คนอาร์มีได้ทำแก่พระองค์ที่รามัท เมื่อพระองค์ได้ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์ ได้เสด็จลงไปที่โยรัมโอรสของอาหับในเมืองยี่สิเรเอล เพราะโยรัมทรงบาดเจ็บ

Chapter 9

¹ เอลีชาผู้เผยพระวจนะได้เรียกคนหนึ่งจากบุตรชายของผู้เผยพระวจนะ และได้พูดกับเขาว่า “จงสวมชุดเดินทาง แล้วถือน้ำมันขวดเล็กนี้ไว้ในมือของเจ้า และไปทราโมกห์เลอาด” ² เมื่อเจ้าถึงที่นั่นแล้ว จงมองหาเยชูบุตรชายของเยโฮชาฟัท บุตรชายของนิมิซี และจงเข้าไปข้างใน ให้เขาลุกขึ้นจากหมู่พรรคพวกของเขา และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน ³ แล้วจงเอาน้ำมันในขวดไปและเทลงบนศีรษะของเขา และพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล”’ แล้วจงเปิดประตูและวิ่งออกไป อย่ารอช้าอยู่”

⁴ ด้วยเหตุนี้ คนหนุ่มคนนั้น คือผู้เผยพระวจนะหนุ่ม จึงได้ไปยังราโมกห์เลอาด ⁵ เมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังนั่งอยู่ ดังนั้นผู้เผยพระวจนะหนุ่มได้พูดว่า “ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้านำข้าพเจ้ามาหาท่าน” เยชูได้พูดว่า “มาถึงใครในพวกเรา?” ผู้เผยพระวจนะหนุ่มได้ตอบว่า “มาถึงท่าน ท่านผู้บัญชาการ” ⁶ ดังนั้นเยชูก็ลุกขึ้นและได้เข้าไปในบ้าน และผู้เผยพระวจนะก็ได้เทน้ำมันลงบนศีรษะของเขาและได้พูดกับเยชูว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระยาห์เวห์ คือเหนือคนอิสราเอล’”

⁷ เจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะแก้แค้นให้เลือดของพวกผู้รับใช้ของเราคือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเลือดของพวกผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งถูกฆ่าโดยมือของเยเซเบล ⁸ เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะกำจัดบุตรชายทุกคนเสียจากอาหับ ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นทาสหรือไท

⁹ เราจะทำให้ราชวงศ์ของอาหับเป็นเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรชายของอาหิยาห์ ¹⁰ พวกสุนัขจะกินเยเซเบลในยิสเรเอล และจะไม่มีใครฝังศพนาง” แล้วผู้เผยพระวจนะก็ได้เปิดประตูและวิ่งหนีไป

¹¹ แล้วเมื่อเยชูได้ออกมาพบพวกข้าราชการของเจ้านายของเขา พวกเขาได้ถามเขาว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ? ทำไมคนบ้านคนนี้จึงมาหาท่าน?” เยชูได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “พวกท่านรู้จักชายคนนั้นและสิ่งที่เขาพูดแล้ว” ¹² แต่เขาก็ตกใจได้พูดว่า “นั่นไม่จริง จงบอกพวกเราว่ามาเถิด” เยชูได้ตอบว่า “เขาได้พูดอย่างนี้และอย่างนั้นกับข้าพเจ้า และเขาจึงได้พูดว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’” ¹³ แล้วพวกเขาแต่ละคนก็ได้รับเอาเครื่องแต่งกายที่สวมข้างนอกของเขาออกมาปูให้เยชูเหยียบที่บันไดขึ้นบนสุด พวกเขาได้เป่าเขาสัตว์ และพูดว่า “เยชูเป็นกษัตริย์”

¹⁴ ด้วยวิธีนี้ เยชูบุตรชายของเยโฮชาฟัท บุตรชายของนิมิซีได้ร่วมกับคนอื่นคิดกบฏต่อโยรัม ตอนนีโยรัมได้ทรงกำลังป้องกันเมืองราโมกห์เลอาด พระองค์กับอิสราเอลทั้งสิ้นไว้จากฮาซาเอลกษัตริย์อาร์ม ¹⁵ แต่กษัตริย์โยรัมได้ทรงกลับไปที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลที่คนอาร์มทำร้ายพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์อาร์ม เยชูจึงได้กล่าวกับพวกข้าราชการของโยรัมว่า “ถ้ามันเป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็อย่าให้คนคนหนึ่งใดเล็ดลอดออกจากเมืองเพื่อไปบอกข่าวนี้ในยิสเรเอลได้” ¹⁶ ดังนั้นเยชูได้ขึ้นรถม้าศึกไปยังยิสเรเอล เพราะโยรัมทรงพักนอนที่นั่น ตอนนี้อาหิสาห์กษัตริย์ยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม

¹⁷ ทหารยามกำลังยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล และเขาได้มองเห็นพวกของเยชูมา ขณะที่เขามาจากระยะไกล เขาได้พูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่งกำลังมา” โยรัมตรัสว่า “จงใช้พลม้าคนหนึ่งไปและพบพวกเขาและให้ถามเขาว่า ‘ท่านมาอย่างสันติหรือ?’” ¹⁸ ดังนั้นพระองค์จึงส่งชายคนหนึ่งซึ่งหลังม้าไปพบเขา เขาได้พูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ?’” ดังนั้นเยชูได้ตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ? จงเลี้ยวกลับตามเรามา” แล้วทหารยามก็ได้รายงานต่อกษัตริย์ว่า “ผู้สื่อสารได้ไปพบพวกเขาแล้ว แต่เขาไม่ได้กลับมา”

¹⁹ แล้วพระองค์จึงทรงใช้ชายคนที่สองซึ่งม้าออกไป ผู้ซึ่งได้มาถึงพวกเขา และได้พูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘ท่านมาอย่างสันติหรือ?’” เยชูได้ตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ? จงเลี้ยวกลับและตามเรามา” ²⁰ อีกครั้งหนึ่งทหารยามก็ได้รายงานว่า “เขาได้ไปพบคนเหล่านั้นแล้ว แต่ไม่กลับมา วิธีการขับรถม้านี้ก็เหมือนกับการขับรถม้าของเยชูบุตรชายของนิมิซี เพราะเขากำลังขับอย่างบ้าคลั่ง”

²¹ ดังนั้นโยรัมได้ตรัสว่า “จงเตรียมรถม้าศึกของเรา” พวกเขาได้จัดรถม้าศึกของพระองค์ และโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล และอาหิสาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์แต่ละพระองค์ก็ได้ทรงรถม้าศึกของตนเพื่อจะทรงพบกับเยชู พระองค์ทั้งสองได้พบเขาที่ที่ตีนของนาโบทชาฮิสเรเอล ²² เมื่อโยรัมได้ทอดพระเนตรเยชูแล้ว พระองค์จึงได้ตรัสว่า “เยชู เจ้ามาอย่างสันติหรือ?” เยชูได้ทูลตอบว่า “จะสันติได้อย่างไร เมื่อการนอกใจโดยการบุชารูปเคารพ และวิทยาคมของเยเซเบลมารดาของพระองค์ยังมีอยู่มากมายเช่นนี้?”

²³ ดังนั้น โยรัมได้ทรงชักบังเหียนรถม้าศึกหันกลับและได้หนีไป และได้ตรัสกับอาหิสาห์ว่า “อาหิสาห์ มีกบฏ” ²⁴ แล้วเยชูก็ได้โค้งธนูของเขาด้วยสุดกำลัง และได้ยิงถูกโยรัมระหว่างพระอังสาทั้งสอง ลูกธนูจึงได้แทงทะลุพระหทัย และพระองค์ก็ได้ทรงล้มลงในรถม้าศึกของพระองค์

²⁵ ต่อมาเยชูได้พูดกับบิดการ ผู้บัญชาการทหารว่า “จงยกเขาขึ้น และโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาฮิสเรเอล ขอให้คิดถึงเมื่อเรากับเจ้าได้ขี้มาเคียงกันมา ให้พระองค์ตามอาหับบิดาของพระองค์ไป พระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวโทษพระองค์ว่า” ²⁶ ‘พระยาห์เวห์ตรัสว่า เมื่อวานนี้เราได้เห็นเลือดของนาโบทและเลือดของบุตรชายของเขา และเราจะได้อตอบสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ พระยาห์เวห์ตรัสเวลานี้ว่า จงยกเขาขึ้นและโยนเขาทิ้งไว้บนที่ดินแปลงนี้ ตามพระวจนะของพระยาห์เวห์”

²⁷ เมื่ออาหิสาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทอดพระเนตรเห็นดังนี้ พระองค์ได้ทรงหนีไปตามถนนไปทางเมืองเบธฮักกัน แต่เยชูก็ได้ติดตามพระองค์ไป และได้พูดว่า “จงฆ่าเขาในรถม้าศึกด้วย” และเขาก็ตกใจได้ยิงพระองค์ตรงทางขึ้นไปตำบลกูร์ ซึ่งอยู่ใกล้ลิบเลอัม และอาหิสาห์ได้ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสวรรคตที่นั่น ²⁸ บรรดาข้าราชการของพระองค์ก็ได้บรรจุพระศพใส่รถม้าศึกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพกับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด

29 บัดนี้ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับ ที่อาหิยาห์ได้ทรงครองราชย์เหนือยูดาห์

30 เมื่อเยชูได้มาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบลทรงทราบเรื่อง และนางก็ได้ทรงเขียนตาของนาง ได้แต่งพระเกศา และทอดพระเนตรออกไปทางหน้าต่าง **31** เมื่อเยชูได้ผ่านเข้าประตูเข้ามา พระนางจึงตรัสว่า “เจ้ามาอย่างสันติหรือ เจ้าข่านายของเจ้าอย่างเจ้าศิมรีหรือ?” **32** เยชูได้แหงนหน้าไปที่หน้าต่างและกล่าวว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา? ใครบ้าง?” แล้วก็มิมีขันทีสองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดู

33 ดังนั้นเยชูจึงกล่าวว่า “โยนนางลงมา” ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงโยนเยเซเบลลงมา และเลือดของนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงกับพวกม้า และเยชูก็ได้เหยียบย่ำไปบนร่างของนาง **34** เมื่อเยชูได้เข้าไปในพระราชวัง เขาได้กินและดื่ม แล้วได้พูดว่า “ บัดนี้จึงดูหญิงที่ได้รับการแช่งสาปคนนี้เกิดจางนางไปฝังเสีย เพราะนางเป็นธิดาของกษัตริย์”

35 เมื่อพวกเขาได้ไปเพื่อจะฝังศพนาง แต่พวกเขาก็ไม่ได้พบอะไรมากไปกว่า กะโหลกศีรษะ เท้า และฝ่ามือของนาง **36** ดังนั้นพวกเขาได้กลับมา และได้บอกเยชู เขาได้กล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งได้พระองค์ได้ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิชบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘ในยิสเรเอลสุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบล’ **37** และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนที่ดินของแผ่นดินที่ยิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครสามารถพบได้ว่า “นี่คือ เยเซเบล””

Chapter 10

- ¹ ตอนนี้อาหับได้ทรงมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูได้เขียนจดหมายส่งไปสะมาเรีย ถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเรเอล รวมทั้งพวกผู้อาวูโส และบรรดาพี่เลี้ยงของโอรสของอาหับว่า ² “ในเมื่อบรรดาบุตรชายของนายของท่านอยู่กับท่าน ท่านมีรถม้าศึกกับม้า และเมืองที่มีป้อม และอาวุธ ดังนั้นแล้วกันก็จดหมายนี้มาถึงท่าน ³ จงคัดเลือกบุตรชายของนายของท่าน คนที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด แล้วตั้งคนนั้นไว้บนบัลลังก์ของบิดาของเขา และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของพวกท่าน”
- ⁴ แต่พวกเขากลับมาก และได้พูดว่า “ดูเถิด กษัตริย์สองพระองค์ยังทรงต้านทานเยชูไม่ได้ แล้วพวกเราจะต้านทานได้อย่างไร?” ⁵ แล้วผู้ดูแลพระราชวัง ผู้ดูแลเมือง พวกผู้อาวูโสและพวกพี่เลี้ยงเด็ก ได้ส่งสารกลับไปถึงเยชูว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน พวกเราจะทำทุกอย่างที่ท่านสั่ง พวกเราจะไม่ตั้งผู้ใดเป็นกษัตริย์ ขอทำตามที่คุณเห็นว่าดีเถิด”
- ⁶ แล้วเยชูได้เขียนจดหมายเป็นฉบับที่สองถึงพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านจะเชื่อฟังเรา ท่านต้องนำศีรษะของบรรดาบุตรชายของนายของท่าน และมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้” บัดนี้บรรดาบุตรชายเจ็ดสิบคนของกษัตริย์อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ได้ขบถกับพวกเขา ⁷ ดังนั้นเมื่อจดหมายได้มาถึงพวกเขา พวกเขาก็ได้จับบุตรชายของกษัตริย์ทั้งเจ็ดสิบคนและได้สังหารเสีย แล้วได้นำศีรษะใส่ตะกร้า และได้ส่งไปให้เยชูที่ยิสเรเอล
- ⁸ ผู้สื่อสารได้มาบอกเยชูว่า “พวกเขาได้นำศีรษะบุตรชายของกษัตริย์มาแล้ว” ดังนั้นเขาได้พูดว่า “จงกองบรรดาศีรษะไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงตอนเช้า” ⁹ พอตอนเช้า เยชูได้ออกไปและยืน และได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด เราได้ยกฆาตกรของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ใครเล่าที่ฆ่าคนเหล่านี้?”
- ¹⁰ บัดนี้ท่านจงทราบแน่เถิดว่า พระวอนะของพระยาห์เวห์ไม่ว่าส่วนใดก็ตาม ซึ่งพระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับจะไม่ตกดินแต่อย่างใดเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำตามที่ได้ตรัสผ่านทางเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์” ¹¹ ดังนั้นเยชูได้ประหารทุกคนที่เหลืออยู่ในราชวงศ์ของอาหับในเมืองยิสเรเอล อีกทั้งคนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ สหายสนิทของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ จนพวกเขาไม่เหลือรอดชีวิตสักคนเดียวเลย
- ¹² แล้วเยชูได้ลุกขึ้นและได้ออกไป เขาได้ไปยังสะมาเรีย ในระหว่างทางที่เขาถึงที่เบรเอเซดหมู่บ้านของผู้เลี้ยงแกะ ¹³ เขาได้พบญาติของอาหับ ยาคษัตริย์ยูดาห์ เยชูได้ถามว่า “พวกท่านเป็นใคร?” พวกเขาได้ตอบว่า “พวกเราเป็นญาติของอาหับ และพวกเรากำลังจะไปเยี่ยมบรรดาบุตรชายของกษัตริย์และของพระราชนิเษเบเบล” ¹⁴ เยชูได้พูดกับพวกคนของเขาว่า “จับเป็นพวกเขา” ดังนั้น เขาก็จับเป็นพวกเหล่านั้น และสังหารพวกเขาทั้งสี่สิบสองคนที่เบรเอเซด เขาไม่ได้ไว้ชีวิตของพวกเขาสักคนเดียว
- ¹⁵ เมื่อเยชูได้ออกจากที่นั่น เขาก็ได้พบเยโฮนาตันบุตรชายของเศบาผู้ซึ่งกำลังมาหาเขา เยชูได้ต้อนรับเขา และได้พูดกับเขาว่า “จิตใจของเจ้าชื่อตรงต่อจิตใจของเรา อย่างที่จิตใจของเราชื่อตรงต่อจิตใจของเจ้าหรือ?” เยโฮนาตันได้ตอบว่า “ชื่อตรงสิ” เยชูได้พูดว่า “ถ้าชื่อตรงก็ยื่นมือของเจ้ามาให้เรา” เยโฮนาตันจึงยื่นมือของเขาให้เยชู และเยชูก็ดึงเยโฮนาตันขึ้นมาบนรถม้าศึก ¹⁶ เยชูได้พูดว่า “มากับเราเถิด และดูความกระตือรือร้นของเราเพื่อพระยาห์เวห์” ดังนั้นเขาจึงให้เยโฮนาตันนั่งรถม้าศึกไปกับเขา ¹⁷ เมื่อเขาได้มาถึงสะมาเรีย เยชูได้ประหารทุกคนในราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียจนหมด เยชูได้ทำลายเชื้อพระวงศ์ทุกคนในราชวงศ์ของอาหับ ตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับเอลียาห์
- ¹⁸ แล้วเยชูได้เรียกประชุมประชาชนทั้งหมด และได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “อาหับปรนนิบัติพระบาอัลเล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มากกว่า” ¹⁹ ดังนั้นในเวลาหนึ่ง จงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาหาเราให้หมด ทั้งผู้นมัสการและนักบวชทั้งหมดของพระบาอัล อย่าให้ใครขาดไปเลย เพราะเราจะมีการถวายสัตวบูชาครั้งใหญ่แก่พระบาอัล ใครขาดก็จะไม่ให้มีชีวิตอยู่” แต่เยชูได้ทำอย่างมีเลศนัยเพื่อจะทำลายพวกที่มีสการพระบาอัล ²⁰ เยชูได้พูดว่า “จงจัดประชุมเพื่อนมีสการพระบาอัล” ดังนั้นพวกเขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมดังกล่าว
- ²¹ แล้วเยชูได้ส่งข่าวไปทั่วอิสราเอล และพวกผู้นมัสการพระบาอัลก็มาทั้งหมด จึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา เขาก็พากันเข้าไปในวิหารของพระบาอัล แล้ววิหารของพระบาอัลก็เต็มไปด้วยคนจากข้างหนึ่งถึงอีกข้างหนึ่ง ²² เยชูได้สั่งผู้ดูแลผู้เลี้ยงแกะว่า “จงเอาเสื้อสำหรับผู้นมัสการพระบาอัลออกมา” เขาก็เอาเสื้อออกมาให้เขากันหลาย
- ²³ ดังนั้นเยชูได้เข้าไปในวิหารของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาตันบุตรเศบา เขาได้พูดกับผู้นมัสการพระบาอัลว่า “จงคนดู ดูให้ดีว่าไม่มีผู้นมัสการพระยาห์เวห์อยู่กับพวกท่าน ให้มีแต่ผู้นมัสการพระบาอัลเท่านั้น” ²⁴ แล้วเขากันหลายได้เข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เขาบางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และได้พูดว่า “ถ้าคนไหนปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือพวกเจ้าหนีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน”
- ²⁵ ดังนั้นเมื่อเยชูได้เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูก็ได้สั่งทหารยามและพวกผู้บัญชาการว่า “จงเข้าไปฆ่าพวกเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว” เมื่อฆ่าเขากันหลายด้วยคมดาบแล้ว ทหารยามและพวกผู้บัญชาการก็โยนศพออกไปข้างนอก และก็เข้าไปที่ห้องข้างในของวิหารพระบาอัล ²⁶ พวกเขาได้นำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งวิหารของพระบาอัลออกมาเผาเสีย ²⁷ แล้วพวกเขาก็ทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของพระบาอัล และได้ทำลายวิหารของพระบาอัล แล้วทำให้เป็นส้วมจนทุกวันนี้ ²⁸ นี่คือการที่เยชูได้ทำลายผู้นมัสการพระบาอัลออกจากอิสราเอล
- ²⁹ แต่เยชูไม่ได้หันจากบาปของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ซึ่งเขาได้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย นั่นคือ การนมัสการลู่วัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน ³⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเยชูว่า “เพราะเจ้าได้ทำดีโดยทำสิ่งที่ชอบในสายตาของเรา และได้ทำต่อราชวงศ์อา

หับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา บุตรชายของเจ้าสี่ชั่วอายุคนจะได้นั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล” ³¹ แต่เยชูไม่ระมัดระวังที่จะดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสุดใจของเขา เขาไม่ได้หันจากบาปของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

³² ในสมัยนั้น พระยาห์เวห์ทรงเริ่มตัดดินแดนของอิสราเอลออก และฮาซาเอลก็ได้รับชนะทั่วดินแดนอิสราเอล ³³ ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบน และคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างหุบเขาของอารโนน ผ่านกิเลอาดไปจนถึงบาซัน

³⁴ ในส่วนราชกิจต่างๆ ของเยชู และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่? ³⁵ เยชูจึงได้เสด็จสวรรคตไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาก็ฝังพระองค์ไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสบุตรชายของพระองค์ก็ทรงเป็นกษัตริย์แทน ³⁶ เวลาที่เยชูได้ทรงปกครองอิสราเอลในสะมาเรียนั้นคือยี่สิบแปดปี

Chapter 11

¹ บัดนี้เมื่ออาราสิยาห์ มารดาของอาหัสยาห์ ได้เห็นว่าบุตรชายของนางได้เสียชีวิตแล้ว นางก็ได้ลุกขึ้นและสังหารเชื้อพระวงศ์ทั้งสิ้น ² แต่เยโฮเซบาริธาของกษัตริย์เยโฮรัมและน้องสาวของอาหัสยาห์ ได้แอบนำโยอาบุตรชายของอาหัสยาห์มาและได้ซ่อนเขาไว้จากท่ามกลางบรรดาลูกชายของกษัตริย์ ซึ่งต้องถูกประหาร รวมทั้งพี่เลี้ยงของเขา นางได้วางเขาไว้ในห้องนอน พวกเขาได้ซ่อนเขาเสียจากอาราสิยาห์ เพื่อที่ว่าเขาจะไม่ถูกประหารชีวิต ³ เขาได้อยู่กับเยโฮเซบาคปี่ ผู้ซึ่งซ่อนเขาไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในขณะที่อาราสิยาห์ได้ทรงปกครองเหนือแผ่นดิน

⁴ แต่ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดาได้ส่งสารและได้นำไปมอบให้บรรดาผู้บัญชาการของพวกคารี และของพวกทหารยามให้มาหาเขาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ เยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้พวกเขาสาบานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็ได้นำบุตรชายของกษัตริย์มาให้พวกเขาเห็น ⁵ เขาได้สั่งคนเหล่านั้นว่า “สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายต้องทำคือ กลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มของเจ้าผู้ซึ่งเข้าเวรวันสะบาโตจะต้องเฝ้าดูวังของกษัตริย์ ⁶ อีกกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มจะต้องอยู่ที่ประตูสุรุ และกลุ่มหนึ่งในสามกลุ่มให้ประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังบิอมยาม

⁷ ส่วนอีกสองกลุ่มซึ่งไม่ได้อยู่เวรในวันสะบาโต พวกเขาต้องเฝ้าระวังพระนิเวศของพระยาห์เวห์สำหรับกษัตริย์ ⁸ พวกเขาต้องล้อมกษัตริย์ไว้ ผู้ชายทุกคนพร้อมบรรดาอาวุธในมือของพวกเขา ผู้ใดก็ตามที่ได้เข้าไปใกล้ในแถวจะต้องถูกสังหาร เจ้าต้องอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออก และเมื่อพระองค์เสด็จเข้า”

⁹ ดังนั้นบรรดาผู้บัญชาการก็ได้เชื่อฟังทุกสิ่งตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งไว้ แต่ละคนต่างก็นำคนของตน ผู้ซึ่งจะเข้าเวรวันสะบาโต พร้อมกับผู้ที่ จะออกเวรวันสะบาโตนั้น และพวกเขาได้มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต ¹⁰ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็ได้มอบหอกและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์แก่บรรดาผู้บัญชาการ

¹¹ ดังนั้นพวกทหารยามแต่ละคนได้ยืนพร้อมบรรดาอาวุธในมือของพวกเขา จากด้านขวาของไปจนถึงด้านซ้ายของพระวิหาร ใกล้แท่นบูชาและพระวิหารล้อมรอบกษัตริย์ ¹² แล้วเยโฮยาดาก็ได้นำบุตรชายของกษัตริย์คือโยอาซออกมา ได้สวมมงกุฎให้เขา และได้มอบกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาให้เขา แล้วเขาก็ทั้งหลายได้ตั้งและเจิมเขาให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาก็ทั้งหลายจึงตบมือ และได้บอกว่ “ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ”

¹³ เมื่ออาราสิยาห์ได้ยินเสียงทหารยามและเสียงประชาชน นางก็ได้เข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹⁴ นางได้มอง และดูเกิดกษัตริย์ได้ทรงยืนอยู่ข้างเสา ตามธรรมเนียมที่เคยปฏิบัติ และมีบรรดาผู้บัญชาการและคนเป่าแตรได้อยู่ข้างกษัตริย์ ประชาชนทั้งสิ้นในแผ่นดินก็ได้ยินดีและเป่าแตร แล้วอาราสิยาห์ก็ได้ฉีกเสื้อผ้าของนางและได้ตะโกนว่ “กบฏ กบฏ”

¹⁵ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็ได้สั่งพวกผู้บัญชาการที่ได้รับการตั้งให้ควบคุมกองทัพอว่ “จงนำตัวนางออกมาระหว่างแถวทหาร ใครก็ตามที่ติดตามนางไปก็จงประหารเขาเสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตได้กล่าวว่ “อย่าประหารนางในพระนิเวศของพระยาห์เวห์” ¹⁶ ดังนั้นเขาก็ทั้งหลายจึงได้จับนางขณะที่นางได้ไปถึงทางที่นำเข้าลานพระราชวัง และนางได้ถูกสังหารที่นั่น

¹⁷ แล้วเยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับกษัตริย์และประชาชน ว่าพวกเขาควรจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์ และยังคงทำพันธสัญญาระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย ¹⁸ ดังนั้นประชาชนหมดทั้งแผ่นดินก็ได้เข้าไปในศาลาของพระบาอัล และพังศาลาลง พวกเขาได้ทำลายบรรดาแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลแตกเป็นชิ้นๆ และพวกเขาได้ประหารนักตาน นักบวชของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตได้แต่งตั้งพวกยามไว้เฝ้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁹ เยโฮยาดาได้พาพวกผู้บัญชาการ พวกคารี พวกทหารยาม และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินไปกับเขา และเขาก็ทั้งหลายได้เชิญกษัตริย์เสด็จลงมาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ร่วมกัน และพวกเขาได้เข้าไปในวังของกษัตริย์ที่ทางประตูทหารยาม โยอาซก็ได้ประทับบนบัลลังก์ของกษัตริย์

²⁰ ดังนั้นประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็ได้เปรมปรีดิ์ และบ้านเมืองก็สงบหลังจากได้ประหารอาราสิยาห์ด้วยดาบแล้วที่วังของกษัตริย์

²¹ โยอาซมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์

Chapter 12

¹ ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยชู โยอาชได้ทรงครองราชย์ พระองค์ได้ทรงครองราชย์สี่สิบปีในกรุงเยรูซาเล็ม มารดาของพระองค์คือ คีมียาห์ชาวเบเออร์เซบา ² โยอาชได้ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตลอดรัชกาล เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตได้แนะนำพระองค์ ³ แต่สถานสูงต่าง ๆ ยังไม่ได้รื้อลง ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในสถานสูงเหล่านั้น

⁴ โยอาชได้ตรัสกับพวกปุโรหิตว่า “เงินทั้งสิ้นอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ ซึ่งได้นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ได้แก่เงินที่เรียกจากแต่ละคน คือเงินที่ได้เก็บโดยการสำรวจสำมะโนประชากร หรือเงินที่ได้จากการปฏิญาณของบุคคล หรือเงินที่ประชาชนได้ถวายโดยการดลใจจากพระยาห์เวห์ด้วยสมัครใจของพวกเขา ⁵ ปุโรหิตควรรับเงินนั้นจากหนึ่งในพวกผู้เก็บเงินทั้งหลายและซ่อมแซมพระวิหารตรงที่ที่เห็นว่าชำรุด”

⁶ แต่ในปีที่ยี่สิบสามของรัชกาลของกษัตริย์โยอาช พวกปุโรหิตไม่ได้ซ่อมแซมสิ่งใดในพระวิหารเลย ⁷ แล้วกษัตริย์โยอาชจึงได้ทรงเรียกเยโฮยาดาปุโรหิต และบรรดาปุโรหิตอื่นๆ พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงไม่ซ่อมแซมสิ่งใด ๆ ในพระวิหาร? เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้อย่ารับเงินจากผู้บริจาคเลย แต่ให้เก็บเงินมาเฉพาะที่จะซ่อมพระวิหาร และจ่ายให้แก่พวกผู้ที่จะซ่อมแซมพระวิหารเท่านั้น” ⁸ ดังนั้นพวกปุโรหิตจึงได้ตกลงกันว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และจะไม่ซ่อมแซมพระวิหารด้วยตัวของพวกเขาเอง

⁹ แต่เยโฮยาดาปุโรหิตได้นำหีบมาใบหนึ่ง ได้เจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และได้ตั้งไว้ข้างแท่นบูชาด้านขวา ทางเข้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และปุโรหิตผู้เฝ้าอยู่ที่ทางเข้าพระวิหารก็ได้ใส่เงินทั้งหมดลงในหีบที่ได้เข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹⁰ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้เห็นว่ามีเงินในหีบมากพอแล้ว อาลักษณ์ของกษัตริย์และมหาปุโรหิตจะมา และเอาเงินใส่ถุง แล้วเอาเงินที่พบในพระวิหารของพระยาห์เวห์ไปนับ

¹¹ พวกเขาได้มอบเงินที่ชั่งแล้วให้แก่บรรดาคนที่ดูแลพระวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้จ่ายให้แก่พวกช่างไม้และพวกช่างก่อสร้าง ผู้ซึ่งได้บูรณะวิหารของพระยาห์เวห์ ¹² และให้แก่พวกช่างก่อ และพวกช่างสกัดหิน เพื่อซื้อไม้และหินสกัดที่ใช้ในการซ่อมแซมพระวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ทั้งหมดที่จำเป็นในการซ่อมแซม

¹³ แต่เงินที่ได้นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น ไม่ให้นำไปใช้ในการทำพวกถ้วยเงิน กระโถนตัดไล่ตะเกียง อ่าง แตร หรือภาชนะทองคำ หรือภาชนะเงินที่ใช้ในการตกแต่งใดๆ ¹⁴ พวกเขาได้จ่ายเงินให้แก่ทุกคนที่ได้ทำงานซ่อมพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁵ ยิ่งกว่านั้น พวกเขาไม่ต้องเขียนรายงานค่าใช้จ่ายในการซ่อมทั้งพวกผู้ที่ได้รับเงินและพวกผู้ที่ได้จ่ายเงินแก่พวกคนงาน เพราะเขาก็กินได้ ปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ ¹⁶ แต่เงินถวายบูชาเพื่อการลบความผิดและเงินถวายบูชาเพื่อการลบมลทินบาปจะไม่ได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพราะเงินนั้นให้เป็นของพวกปุโรหิต

¹⁷ แล้วฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีได้ทรงยกขึ้นไปรบกับเมืองกัท และยึดเมืองนั้นได้ แล้วฮาซาเอลก็ได้หันขึ้นไปโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁸ โยอาช กษัตริย์ยูดาห์ได้ทรงนำเอาสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮชาฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ ผู้เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ไว้ นั่น และสิ่งของศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่ได้พบในคลังของพระนิเวศพระยาห์เวห์และของพระราชวังมาแล้วพระองค์ได้ทรงส่งสิ่งเหล่านี้ไปให้ฮาซาเอลกษัตริย์แห่งอาร์มี แล้วฮาซาเอลก็ได้ทรงถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁹ ส่วนราชกิจต่างๆ ของโยอาช และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่? ²⁰ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้ลุกและได้ก่อกบฏ และได้ปลงพระชนม์โยอาชเสียในวัง เบธมิลโล ตามทางที่ลงไปยังซิลลา ²¹ โยซาบาธบุตรชิมเมอร์ และเยโฮชาบาธบุตรชิมเมอร์ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้สังหารพระองค์ พระองค์จึงได้สวรรคต พวกเขาได้ฝังโยอาชไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด และอามาซียาห์ผู้ซึ่งเป็นโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน ²¹ โยซาบาธบุตรชิมเมอร์ และเยโฮชาบาธบุตรชิมเมอร์ พวกข้าราชการบริพารของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงได้เสด็จสวรรคต พวกเขาได้ฝังโยอาชไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด และอามาซียาห์ผู้ซึ่งเป็นพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์แทน

Chapter 13

- ¹ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาซ โอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้ทรงครองราชย์เหนืออิสราเอลในกรุงสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์อยู่สิบเจ็ดปี ² พระองค์ได้กระทำการที่เลวร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และได้กระทำความบาปทั้งสิ้นตามเยโรโบอัมโอรสของเนบัท ผู้ได้ชักจูงอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย และเยโฮอาหาสไม่ได้ทรงหันพระองค์จากความบาปนั้น
- ³ ความกริ้วขององค์พระยาห์เวห์ได้ปะทุขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มี และในมือของเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลอย่างต่อเนื่อง ⁴ ดังนั้นเยโฮอาหาสได้ทรงวิงวอนพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงฟังพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเห็นการข่มเหงอิสราเอล คือที่กษัตริย์อาร์มีได้ทรงข่มเหงพวกเขา ⁵ เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงประทานผู้ช่วยกู้คนหนึ่งแก่อิสราเอล พวกเขาจึงได้หลุดพ้นจากมือคนอาร์มี และประชาชนอิสราเอลก็ได้อาศัยอยู่ในบ้านของพวกเขาอย่างที่เคยมีมาก่อน
- ⁶ ถึงกระนั้น พวกเขาก็หนีไม่พ้นจากบาปของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลได้กระทำความบาปด้วย และพวกเขายังคงได้ อยู่ในบาปเหล่านั้นต่อไป และเสาพระอาชราห์ก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียต่อไป ⁷ พวกคนอาร์มีได้เหลือเฟือเพียงกการนำห้าสิบคน รถม้าศึกสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคนให้แก่เยโฮอาหาส เพราะกษัตริย์แห่งอาร์มีได้ทรงทำลายพวกเขาเสีย และทำให้พวกเขาเป็นอย่างแกลบในเวลานวดข้าว
- ⁸ ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาหาส และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจของพระองค์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่? ⁹ ดังนั้นเยโฮอาหาสได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาได้ฝังพระองค์ไว้ในสะมาเรีย เยโฮอาซโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน
- ¹⁰ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาซโอรสของเยโฮอาหาสได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียสิบหกปี ¹¹ พระองค์ได้กระทำการที่เลวร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงหันหนีจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมโอรสของเนบัท ผู้ได้ชักจูงอิสราเอลให้กระทำความบาปด้วย แต่พระองค์ได้ทรงดำเนินในบาปนั้น
- ¹² ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาซ และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจซึ่งพระองค์ได้ทรงรับกับอามาสยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่? ¹³ เยโฮอาซได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมได้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ เยโฮอาซได้ทรงถูกฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
- ¹⁴ บัดนี้เอลีชาได้ล้มป่วยด้วยโรคที่เขาจะต้องตายในไม่ช้า ดังนั้นเยโฮอาซกษัตริย์อิสราเอลได้เสด็จลงไปหาเขา และได้ทรงก้มแสงต่อหน้าเขา พระองค์ได้ตรัสว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อของข้า รถม้าศึกแห่งอิสราเอล และทหารม้าประจำรถกำลังจะมารับท่านแล้ว” ¹⁵ เอลีชาได้ทูลพระองค์ว่า “ขอได้ทรงเอาคันธนูและลูกธนูมาจำนวนหนึ่งด้วย” ดังนั้นเยโฮอาซจึงได้ทรงเอาคันธนูและลูกธนูมาจำนวนหนึ่งด้วย ¹⁶ เอลีชาได้ทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “ขอได้ทรงจับคันธนูไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ดังนั้นพระองค์ได้ทรงจับคันธนูไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วเอลีชาได้วางมือของเขาบนพระหัตถ์ทั้งสองข้างของกษัตริย์
- ¹⁷ เอลีชาได้ทูลว่า “ขอได้ทรงเปิดหน้าต่างทางทิศตะวันออก” ดังนั้น พระองค์ได้ทรงเปิดแล้ว เอลีชาได้ทูลว่า “ขอทรงยิง” และพระองค์ก็ทรงยิงออกไป เอลีชาทูลว่า “นี่จะเป็นลูกธนูแห่งชัยชนะของพระยาห์เวห์ ลูกธนูแห่งชัยชนะเหนือพวกอาร์มี เพราะพระองค์จะได้ทรงทำลายคนอาร์มีได้อย่างราบคาบที่อาเฟก” ¹⁸ แล้วเอลีชาได้ทูลว่า “ขอทรงหยิบลูกธนูเหล่านั้นมา” ดังนั้นเยโฮอาซจึงทรงหยิบลูกธนูเหล่านั้น และเขาได้ทูลกษัตริย์อิสราเอลว่า “ทรงตีลูกธนูลงพื้นดินสิ” และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วจึงทรงหยุด ¹⁹ แต่คนของพระเจ้าได้โกรธพระองค์ และทูลว่า “พระองค์ควรจะตีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีอาร์มีจนกว่าจะได้ทรงทำให้พวกเขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีชนอาร์มีได้เพียงสามครั้งเท่านั้น”
- ²⁰ แล้วเอลีชาได้สิ้นชีวิต และพวกเขาก็ได้ฝังเอลีชาไว้ ปกติในเวลานี้กลุ่มชาวโมอับที่ได้เคยปล้นในดินแดนนั้นในตอนต้นปี ²¹ ขณะที่พวกเขากำลังฝังศพชายคนหนึ่งอยู่ พวกเขาก็เห็นกลุ่มชาวโมอับกลุ่มนั้น ดังนั้นพวกเขาก็ได้โยนศพชายคนนั้นลงไปในหลุมฝังของเอลีชา เมื่อศพผู้ชายคนนั้นได้โดนกระดูกของเอลีชา ผู้ชายคนนั้นก็ได้กลับมีชีวิตขึ้นและยืนขึ้นด้วยตัวเอง
- ²² ฮาซาเอล กษัตริย์อาร์มีได้ทรงข่มเหงชาวอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส ²³ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงพระกรุณาและได้ทรงพระเมตตาต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงห่วงใยพวกเขา เพราะพันธสัญญาของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงไม่ได้ทรงทำลายพวกเขา และพระองค์ยังไม่ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปให้พ้นพระพิภพของพระองค์เลย ²⁴ ฮาซาเอลกษัตริย์อาร์มีได้สวรรคต เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์แทน ²⁵ เยโฮอาซโอรสของเยโฮอาหาสได้ยึดบรรดาเมืองจากเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลกลับคืนมา ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์ได้ทรงยึดจากเยโฮอาหาสบิดาของเยโฮอาซได้เมื่อตอนทำสงครามกัน เยโฮอาซได้รับชนะพระองค์สามครั้งและได้บรรดาเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

Chapter 14

¹ ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหสภักดิ์ตียีแห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาซภักดิ์ตียียูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ ² เมื่อพระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์สิบเก้าปีในกรุงเยรูซาเล็ม พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยโฮัดดานชาวเยรูซาเล็ม ³ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งที่เที่ยงธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างซึ่งโยอาซบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁴ แต่สถานสูงเหล่านั้นก็ยังไม่ได้อื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมที่สถานสูงเหล่านั้น ⁵ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อราชอาณาจักรได้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงประหารพวกข้าราชการบริพารที่ได้ปลงพระชนม์พระราชบิดาของพระองค์

⁶ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสังหารลูกหลานของผู้ที่ได้ปลงพระชนม์นั้น แต่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติตามที่ได้อุทธรณ์ไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาว่า “อย่าสังหารบิดาเพราะการกระทำของลูกหลานพวกเขา หรืออย่าสังหารลูกหลานเพราะการกระทำของบิดามารดาของพวกเขา แต่ละคนต้องถูกสังหารเพราะบาปของตนเอง” ⁷ พระองค์ได้ทรงสังหารคนเอดอมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และพระองค์ได้ทรงยึดเมืองเสลาด้วยในการสงครามและได้ทรงเรียกเมืองนั้นว่า โยเกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

⁸ แล้วอามาซียาห์ได้ทรงส่งคนๆ ไปเผายุโฮอาช โอรสของเยโฮอาหสโอรสของเยชู ภักดิ์ตียีแห่งอิสราเอล ทูลว่า “มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากันในการต่อสู้” ⁹ แต่เยโฮอาซภักดิ์ตียีอิสราเอลได้ทรงส่งผู้สื่อสารไปยังอามาซียาห์ภักดิ์ตียียูดาห์ว่า “ต้นนามในเลบานอนได้ส่งข่าวไปหาต้นสนสีดาร์ในเลบานอนว่า ‘จงยกลูกสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาลูกชายของเรา’ แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในเลบานอนได้ผ่านมา และได้ย่ำต้นนามลงเสีย” ¹⁰ ท่านได้โหมตีเอดอม และจิตใจของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงภูมิใจในชัยชนะของท่านเถิด แต่จงอยู่กับบ้านของคุณ เพราะท่านทำมันจึงสร้างปัญหาให้ตัวเองและล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย?”

¹¹ แต่อามาซียาห์ไม่ได้ทรงฟัง ดังนั้นเยโฮอาซภักดิ์ตียีอิสราเอลจึงได้ทรงโหมตี และพระองค์กับอามาซียาห์ภักดิ์ตียียูดาห์ก็ได้ทรงเผชิญหน้ากันที่เมืองเบรเซเมซซึ่งเป็นของยูดาห์ ¹² ยูดาห์ได้พ่ายแพ้อิสราเอล และผู้ชายทุกคนจึงหนีกลับบ้าน

¹³ เยโฮอาซภักดิ์ตียีอิสราเอลก็ได้ทรงจับอามาซียาห์ ภักดิ์ตียียูดาห์โอรสของเยโฮอาช โอรสของอาหสยาห์ได้ที่เมืองเบรเซเมซ และได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และทรงพังกำแพงเยรูซาเล็มเป็นระยะทางสี่ร้อยศอกลง ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมจนถึงประตูมูม ¹⁴ พระองค์ได้ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และของใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และในคลังของราชวัง พร้อมทั้งจับตัวประกันด้วย และได้เสด็จกลับไปยังกรุงสะมาเรีย

¹⁵ ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโฮอาชที่ได้ทรงกระทำ ทั้งอำนาจของพระองค์ และการรบกับอามาซียาห์ ภักดิ์ตียีของยูดาห์นั้น ได้อุทธรณ์ไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่? ¹⁶ เยโฮอาชได้ทรงส่งพลกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ในสะมาเรียกับเหล่ากษัตริย์อิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน

¹⁷ อามาซียาห์โอรสของโยอาซภักดิ์ตียีของยูดาห์ได้ทรงมีพระชนม์อยู่อีกสิบห้าปี หลังจากเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหสภักดิ์ตียีอิสราเอลได้สวรรคต ¹⁸ ส่วนราชกิจต่างๆ ของอามาซียาห์ ได้อุทธรณ์ไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่? ¹⁹ พวกเขาได้ร่วมกันกบฏต่ออามาซียาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ได้ทรงหนีไปยังเมืองลาคิช แต่เขาก็ได้ส่งคนตามพระองค์ไปที่เมืองลาคิช และได้สังหารพระองค์ที่นั่น

²⁰ พวกเขาได้นำพระศพบรรจุรถม้ากลับมา และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิด ²¹ ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ก็ได้ตั้งอาชาริยาห์ ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์บิดาของพระองค์ ²² อาชาริยาห์ได้ทรงสร้างเมืองเลกซ์ขึ้นใหม่และบูรณะให้กลับมาขึ้นกับยูดาห์ หลังจากกษัตริย์อามาซียาห์ได้ทรงส่งพลกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ

²³ ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์ โอรสของโยอาซภักดิ์ตียียูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของเยโฮอาชแห่งอิสราเอลได้ทรงครองราชย์ในกรุงสะมาเรียอยู่สี่สิบเจ็ดปี ²⁴ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย ²⁵ พระองค์ได้ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมา ตั้งแต่ทางเข้าเมืองเลโบฮามัท โกลาปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์ ตามพระบัญชาตามพระวอนะของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์ คือโยนาห์ บุตรชายของอามิกัทยผู้เผยพระวอนะผู้มาจากกัธเฮเฟอร์

²⁶ เพราะพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ของอิสราเอลนั้นเข้มข้นนัก ไม่ว่าทาสหรือไท และไม่มีใครช่วยกู้อิสราเอล ²⁷ เหตุฉะนั้นพระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสว่า พระองค์จะไม่ทรงลบนามอิสราเอลจากใต้ท้องฟ้า แต่พระองค์กลับได้ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของเยโฮอาช

²⁸ ส่วนราชกิจต่างๆ ของเยโรโบอัม และทุกอย่างที่ได้ทรงกระทำ และอำนาจของพระองค์ การรบของพระองค์ และเรื่องที่ได้ทรงตีเอากรุงดามัสกัสและเมืองฮามัท ซึ่งเคยเป็นของยูดาห์คืนแก่อิสราเอล ได้อุทธรณ์ไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลแล้วมิใช่? ²⁹ เยโรโบอัมได้ทรงส่งพลกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ คือเหล่ากษัตริย์อิสราเอล แล้วเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นปกครองแทน

Chapter 15

¹ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัม กษัตริย์อิสราเอล อาชาเรียนห์ โอรสของอามาซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ ² อาชาเรียนห์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษาเมื่อได้ทรงขึ้นครองราชย์ และพระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี มารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยโคลียาห์ และนางได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม ³ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนทุกอย่างที่อามาซียาห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁴ อย่างไรก็ตามดี สถานสูงยังไม่ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนสถานสูงเหล่านั้น ⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษกษัตริย์พระองค์ได้ทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสวรรคต และพระองค์ประทับในวังต่างหาก โยธามโอรสของกษัตริย์ได้ทรงดูแลควบคุมสำนักพระราชวัง และได้ทรงปกครองประชาชนของแผ่นดิน

⁶ ส่วนราชกิจต่างๆ ของอาชาเรียนห์และทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ได้ทรงบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ของยูดาห์แล้วมิใช่? ⁷ ดังนั้นอาชาเรียนห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาได้ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด โยธามโอรสของพระองค์ได้ทรงเป็นกษัตริย์แทน

⁸ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาชาเรียนห์กษัตริย์ยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียได้หกเดือน ⁹ พระองค์ก็ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ที่ได้ทรงนำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

¹⁰ ชลูลมบุตรชายของยาเบซได้ก่อการกบฏต่อเศคาริยาห์ โค่นพระองค์ลงในโอเบลอัม และสังหารพระองค์เสีย และพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ¹¹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเศคาริยาห์ ได้ทรงถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล ¹² เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่เยชูว่า “เชื้อสายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลถึงสี่ชั่วอายุคน” และก็เป็นดังนั้น

¹³ ชลูลมบุตรชายของยาเบซได้ทรงขึ้นครองราชย์ในปีที่สามสิบเก้า แห่งรัชกาลอาชาเรียนห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงปกครองในสะมาเรียได้หนึ่งเดือน ¹⁴ เมนาเฮมบุตรชายของกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิสราห์ไปยังสะมาเรีย ที่นั่นเขาได้โค่นล้มชลูลมบุตรชายของยาเบซในสะมาเรีย และประหารพระองค์เสีย และได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

¹⁵ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของชลูลม และการกบฏที่พระองค์ได้ทรงทำ ได้ทรงถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล ¹⁶ ต่อมาเมนาเฮมได้โจมตีทิฟสาห์ และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นและชายแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิสราห์ไป เพราะพวกเขาไม่เปิดประตูเมืองให้เขา ดังนั้นเขาได้โจมตีเมืองนั้น และเขาได้ฆ่ากึ่งหญิงมีครรภ์ของหมู่บ้านนั้นทุกคน

¹⁷ ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาชาเรียนห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายของกาดีได้ทรงปกครองอิสราเอลในสะมาเรียสิบปี ¹⁸ พระองค์ก็ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตลอดรัชกาลของพระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้ที่ได้ทรงนำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย

¹⁹ ต่อมาปุลา กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมามีอำนาจต่อแผ่นดินแดนนั้น และเมนาเฮมได้ทรงถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปุลา เพื่อให้ปูลาทรงสนับสนุนพระองค์ และทำให้อาณาจักรอิสราเอลที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เข้มแข็งขึ้น ²⁰ เมนาเฮมได้ทรงริดเงินจากคนอิสราเอลคือ จากคนมั่งมีทุกคนคนละห้าสิบเชเชล เพื่อทรงถวายแก่กษัตริย์อัสซีเรีย ดังนั้นกษัตริย์อัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และไม่ได้ประทับอยู่ในดินแดนนั้น

²¹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเมนาเฮม และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ใช่หรือ? ²² ดังนั้นเมนาเฮมได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเปคาหิยาห์โอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

²³ ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลอาชาเรียนห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์สองปี ²⁴ พระองค์ก็ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย

²⁵ เปคาหิยาห์มีข้าราชการคนหนึ่งชื่อเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ ผู้ได้ก่อการกบฏต่อพระองค์ เปคาห์ร่วมกับคนก็เลอาดห้าสิบคนได้ประหารเปคาหิยาห์พร้อมกับอาร์โคบและอาร์เฮอร์ในป้อมของพระราชวังในสะมาเรีย เปคาห์ได้ประหารเปคาหิยาห์และได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ²⁶ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเปคาหิยาห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล

²⁷ ในปีที่ยี่สิบสองแห่งรัชกาลอาชาเรียนห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ได้ทรงปกครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย พระองค์ได้ทรงครองราชย์สี่ปี ²⁸ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ได้ทรงละทิ้งจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัท ผู้เป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย

²⁹ ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์อิสราเอล ทักลักปีเลเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกมายึดเมืองอโยน อาเบลเบรมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮาโซร์ ก็เลอาด กาลิลี และแผ่นดินนัฟทาลีทั้งหมด พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย ³⁰ ดังนั้นโฮเซยาบุตรชายของเอลาห์ได้ทรงร่วมคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ เขาได้โค่นพระองค์ลงและประหารพระองค์เสีย แล้วเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอุสซียาห์ ³¹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเปคาห์และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³² ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยรามโอรสของอาซารียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ได้ทรงขึ้นครองราชย์
³³ เมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์นั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี มารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซา นางเป็นบุตรหญิงของศาโตก

³⁴ โยรามได้ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างที่อาซารียาห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ ³⁵ อย่างไรก็ดี สถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนสถานสูงเหล่านั้น โยรามได้ทรงสร้างประตูปนของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์ ³⁶ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของโยราม และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ³⁷ ในเวลานั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้เรเชิน กษัตริย์แห่งอาร์มี และเปคาห์บุตรชายของเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์ ³⁸ โยรามได้ทรงสว่างกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ทรงถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด ผู้เป็นบรรพบุรุษของพระองค์ แล้วอาหัสโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 16

¹ ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปเลห์บุตรชายของเรมาลียาห์ อาหัสโฮรสของโยรามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ขึ้นครองราชย์ ² เมื่ออาหัสได้ทรงเป็นกษัตริย์นั้น มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งที่เกี่ยวข้องธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ เหมือนอย่างดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

³ แต่พระองค์ได้ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ถึงกับได้ทรงให้โฮรสของพระองค์ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าเกลียดน่าชังของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ⁴ พระองค์ได้ทรงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมที่สถานสูงบนยอดเขารวมทั้งได้ตั้งไม้เขียวสดทุกต้น

⁵ แล้วเรชนกษัตริย์อาร์มกับเปเลห์บุตรชายของเรมาลียาห์ กษัตริย์อิสราเอลได้ทรงยกขึ้นมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งสองพระองค์ทรงล้อมอาหัสไว้ แต่ทั้งสองไม่ได้ทรงสามารถเอาชนะพระองค์ได้ ⁶ เวลานั้นเรชนกษัตริย์อาร์มได้ตีเมืองเอลักคินให้คนอาร์ม และทรงขับไล่ประชาชนยูดาห์ออกจากเอลัก แล้วคนอาร์มมาก็เอลักและพวกเขาอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

⁷ ดังนั้นอาหัสจึงได้ทรงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้ากิลักปิลเสอร์กษัตริย์อัสซีเรีย ให้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนรับใช้ของท่าน และเป็นบุตรชายของท่าน ขอเสด็จขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์อาร์ม และจากมือของกษัตริย์อิสราเอล ผู้มาโจมตีข้าพเจ้าด้วยเถิด” ⁸ ดังนั้นอาหัสจึงทรงนำเงินและทองคำซึ่งพบในพระนิเวศพระยาห์เวห์ และในท้องพระคลังของพระราชวัง และพระองค์ทรงส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรีย ⁹ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียก็ได้ทรงฟังพระองค์ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงทรงยกทัพขึ้นไปยังกรุงดามัสกัสและยึดได้ ทั้งกวาดต้อนประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองศิร พระองค์ยังได้ทรงประหารเรชนกษัตริย์อาร์มด้วยเช่นกัน

¹⁰ เมื่อกษัตริย์อาหัสได้เสด็จไปกรุงดามัสกัสเพื่อพบกิลักปิลเสอร์กษัตริย์อัสซีเรีย พระองค์ทอดพระเนตรแท่นบูชาที่อยู่ในดามัสกัส และพระองค์ทรงส่งแบบจำลองแท่นบูชาไปยังอูรียาห์ปุโรหิต พร้อมทั้งแบบแปลนของแท่นนั้นและรูปแบบสำหรับงานก่อสร้างที่จำเป็น ¹¹ ดังนั้นอูรียาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นตามแบบทุกอย่างที่กษัตริย์อาหัสได้ทรงส่งมาจากดามัสกัส เขาจึงทำแท่นบูชาเสร็จก่อนที่กษัตริย์อาหัสเสด็จกลับมาจากดามัสกัส ¹² เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากดามัสกัส พระองค์ได้ทอดพระเนตรแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาและถวายเครื่องบูชาบนแท่นนั้น

¹³ พระองค์ได้ทรงเผาเครื่องเผาบูชาและธัญบูชา และได้ทรงเทเครื่องดื่มบูชา และทรงพรหมเลือดแห่งเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น

¹⁴ แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์นั้น พระองค์ทรงย้ายออกเสียจากข้างหน้าพระวิหาร บริเวณระหว่างแท่นบูชาของพระองค์กับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือของแท่นบูชาของพระองค์นั้น

¹⁵ แล้วกษัตริย์อาหัสได้ทรงบัญชาอูรียาห์ปุโรหิตว่า “บนแท่นใหญ่นี้ ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้า และธัญบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน รวมทั้งธัญบูชา และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย จงพรหมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาและเลือดของเครื่องสัตวบูชา แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ให้เป็นที่สำหรับเราที่เราจะทูลขอการทรงนำ” ¹⁶ อูรียาห์ปุโรหิตได้ทำทุกอย่างตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัส

¹⁷ แล้วกษัตริย์อาหัสได้ทรงเอาแผงของแท่นนั้นและทรงยกขึ้นออกไป และพระองค์ทรงเอาอ่างทะเลงมาจากโคทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้นและทรงตั้งไว้บนพื้นหิน ¹⁸ พระองค์ได้ทรงรื้อส่วนปิดทางเดินของศาลาวิโนสะบาโต ซึ่งพวกเขาสร้างไว้ในพระวิหารและทางเข้าชั้นนอกสำหรับกษัตริย์ที่มายังพระวิหารของพระยาห์เวห์ออก เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

¹⁹ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของอาหัสที่ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ²⁰ อาหัสได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด เฮเซคียาห์โฮรสของพระองค์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 17

¹ ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาหิสมาตีแห่งยูดาห์ โยเซยาโอรสของเอลาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ได้ทรงปกครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอลอยู่เก้าปี ² พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับบรรดาษัตริย์อิสราเอลที่อยู่ก่อนพระองค์ ³ เชลมาเนเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกทัพมารบกับพระองค์ และโยเซยาทรงยอมเป็นเมืองขึ้นของพระองค์และถวายเครื่องบรรณาการแก่พระองค์

⁴ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียได้ตระหนักว่าโยเซยาเป็นกบฏต่อพระองค์ เพราะโยเซยาได้ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโฮเซ กษัตริย์อียิปต์ด้วย พระองค์ไม่ได้ทรงถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียอย่างที่พระองค์ทรงเคยทำมาทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์อัสซีเรียจึงทรงขังโยเซยาไว้ และทรงจำพระองค์ไว้ในคุก ⁵ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียจึงได้ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดิน และขึ้นมายังกรุงสะมาเรีย และทรงล้อมเมืองไว้สามปี ⁶ ในปีเก้าแห่งรัชกาลโยเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงยึดสะมาเรียได้ พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย พระองค์ทรงให้พวกเขาอยู่ที่ฮาลาห์ ที่ข้างแม่น้ำฮาโบร์แห่งเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของคนมีเดีย

⁷ การตกเป็นเชลยในครั้งนี้ก็เพราะคนอิสราเอลได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากใต้พระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ เพราะประชาชนได้ไม่เคารพบรรดาพระอื่น ๆ ⁸ และได้ดำเนินตามธรรมเนียมปฏิบัติของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าคนอิสราเอล และตามปฏิบัติอย่างกับบรรดาษัตริย์แห่งอิสราเอลที่พวกเขาพระองค์ทรงกระทำ

⁹ ประชาชนอิสราเอลทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาอย่างลับๆ เขาทิ้งหลายได้สร้างสถานสูงสำหรับตนทั่วบ้านทั่วเมือง ตั้งแต่ที่มีหอสังเกตการณ์ จนถึงเมืองที่มีป้อม ¹⁰ พวกเขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสาอาเซ-ราห์บนเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

¹¹ ที่นั่นพวกเขาได้เผาเครื่องหอมบนสถานสูงทุกที่ ตามอย่างประชาชาติทั้งหลายได้กระทำ คนเหล่านั้นซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกวาดไปให้พ้นหน้าพวกเขา ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วต่างๆ ทำให้พระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธ ¹² เขาทิ้งหลายนมีสารรูปเคารพซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่พวกเขาแล้วว่า “เจ้าอย่าทำอย่างนี้”

¹³ พระยาห์เวห์ยังได้ทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์ ผ่านทางผู้เผยพระวจนะทุกคนและผู้ทำนายทุกคนว่า “จงหันจากทางชั่วทั้งหลายของเจ้า และรักษาพระบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้า ทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา”

¹⁴ แต่พวกเขาไม่ฟัง พวกเขาถือดีอย่างมากเหมือนอย่างบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ไม่เชื่อถือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ¹⁵ พวกเขาได้ปฏิเสธกฎเกณฑ์และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา รวมทั้งพระดำรัสเตือนซึ่งประทานแก่พวกเขา เขาทิ้งหลายได้ติดตามสิ่งไร้ค่าและพวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไป พวกเขาติดตามชนชาติที่อยู่รอบๆ พวกเขาที่ไม่ได้นับถือพระเจ้า ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงห้ามไม่ให้พวกเขาเลียนแบบคนเหล่านั้น

¹⁶ เขาทิ้งหลายได้เพิกเฉยพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้สร้างรูปเคารพหล่อเป็นลูกโคโลหะสองตัวเพื่อนมัสการ และพวกเขาได้ทำเสาอาเซ-ราห์ และพวกเขาได้นมัสการดวงดาวต่างๆ ในท้องฟ้าและพระบาอัล ¹⁷ เขาทิ้งหลายให้บุตรชายหญิงของเขา ลุยไฟ และเขากำนาชโซเคนดาและกำเเมนเตอร์ ทั้งได้ขายตัวเองเพื่อไปทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ได้ช่วยพระองค์ให้ทรงพระพิโรธ ¹⁸ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้พวกเขาออกไปพ้นพระพักตร์ของพระองค์ ไม่มีใครเหลืออยู่นอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น

¹⁹ แม้แต่เผ่ายูดาห์เองก็ไม่ได้รักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่ทำตามในสิ่งที่พวกอิสราเอลได้ทำ ²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงปฏิเสธเชื้อสายของอิสราเอลทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้เขากิ่งหลายทนต์ทุกขี และมอบพวกเขาไว้ในมือของผู้ปล้นชิง จนกว่าพระองค์จะทรงเหวี่ยงพวกเขาไปพ้นพระพักตร์ของพระองค์

²¹ พระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และพวกเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายของเนบัทให้เป็นกษัตริย์ เยโรโบอัมได้ทรงชักนำอิสราเอลไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ และทรงทำให้พวกเขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง ²² ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมที่ได้ทรงกระทำ เขาทิ้งหลายไม่ได้ละทิ้งจากบาปเหล่านั้นเลย ²³ ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงให้อิสราเอลออกไปพ้นพระพักตร์ของพระองค์ ตามที่ตรัสทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ ทั้งหมด ดังนั้นอิสราเอลจึงถูกกวาดจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลยในอัสซีเรียจนทุกวันนี้

²⁴ กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงนำประชาชนมาจากบาบิโลน คูราห์ อัฟวา ฮามัท เสฟราวาม และให้พวกเขาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล พวกเขาได้เข้าถือกรรมสิทธิ์ในสะมาเรีย และอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ²⁵ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นตั้งแต่แรกที่พวกเขามาอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาที่ไม่ได้ให้พระเกียรติพระยาห์เวห์ ฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงได้ทรงส่งให้พวกสิงโตมาฆ่าบางคนในท่ามกลางพวกเขา ²⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกล่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า “พวกประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาไปและให้อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรียล้วนไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระนั้นจึงให้สิงโตมาฆ่าท่ามกลางพวกเขา และดูสิ พวกสิงโตได้ฆ่าผู้คนที่อยู่ที่นี่ เพราะพวกเขาไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น”

²⁷ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียจึงบัญชาว่า “จงนำคนหนึ่งในพวกปุโรหิตที่พวกเขาได้กวาดต้อนมาจากสะมาเรียกลับไปอยู่ที่นั่น และให้พวกเขาสั่งสอนธรรมเนียมปฏิบัติของพระของแผ่นดินนั้น” ²⁸ ฉะนั้นคนหนึ่งในพวกปุโรหิตที่พวกเขาได้กวาดต้อนมาจากสะมาเรีย ได้มาอาศัยอยู่ในเมืองเบรเอล เขาสั่งสอนคนเหล่านั้นถึงวิธีการที่พวกเขาควรถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์

²⁹ ชนเผ่าทุกกลุ่มได้สร้างพวกรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในสถานสูงต่างๆ ซึ่งชาวสะมาเรียสร้างขึ้น ชนเผ่าทุกกลุ่มที่อยู่ในเมืองต่างๆที่พวกเขาอาศัยอยู่ ³⁰ ประชาชนชาวบาบิโลนได้สร้างพระสุคคกเบโนท ประชาชนชาวคูทได้สร้างพระเนอร์กัล ประชาชนชาวอามักได้สร้างพระอาซิม ³¹ คนอัฟวาได้สร้างพระนิบหัสและพระการกัก คนเศฟารวามได้เผานูตรของตนในไฟถวายพระอัธรมเมเลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเศฟารวาม

³² พวกเขายังได้ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วย และได้ตั้งนักบวชแห่งสถานสูงในท่ามกลางพวกเขา ให้ทำหน้าที่แทนพวกเขาในวิหารต่างๆ ที่บนสถานสูง ³³ พวกเขาได้ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และได้มีสการบรรดาพระของพวกเขาเองด้วย ตามธรรมเนียมของบรรดาประชาชาติในท่ามกลางผู้คนที่พวกเขาได้กวาดต้อนมา

³⁴ ทุกวันนี้พวกเขาก็ยังคงทำตามธรรมเนียมเดิมของพวกเขา เขาก็ตกหลายไม่ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ และไม่ติดตามกฎเกณฑ์ กฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ หรือพระบัญญัติต่างๆ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาแก่คนของยาโคบ ผู้ที่พระองค์ได้ประทานนามให้ว่าอิสราเอล ³⁵ และผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับเขาก็ตกหลายและบัญชาพวกเขาว่า “อย่ายำเกรงพระอื่นๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น

³⁶ แต่เจ้าจงยำเกรงพระยาห์เวห์ ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ และด้วยพระกรที่เหยียดออก คือผู้เดียวที่เจ้าต้องถวายพระเกียรติ เจ้าจะหมอบกราบต่อพระองค์ และจงถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ ³⁷ กฎเกณฑ์ กฎหมาย ธรรมเนียมปฏิบัติ และพระบัญญัติต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงจารึกสำหรับพวกเจ้า เจ้าจงระวังที่จะทำตามเสมอ ดังนั้นเจ้าต้องไม่ยำเกรงพระอื่นใดเลย ³⁸ และเจ้าอย่าลืมพันธสัญญาที่เราได้ทำไว้กับเจ้า เจ้าต้องไม่ลืม อย่าถวายเกียรติบรรดาพระอื่นเลย

³⁹ แต่เจ้าทั้งหลายจงถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า พระองค์จะทรงช่วยกู้พวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของศัตรูทั้งสี่ของพวกเจ้า” ⁴⁰ พวกเขาไม่ได้ฟัง เพราะว่าพวกเขายังคงทำสิ่งที่เคยกระทำในอดีตอยู่เรื่อยๆ ⁴¹ ดังนั้นประชาชาติเหล่านี้จึงได้ยำเกรงพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็นมัสการรูปเคารพแกะสลักของพวกเขาด้วย พวกบุตรของพวกเขาทำอย่างเดียวกัน หลานของพวกเขาทำอย่างเดียวกัน พวกเขาก็คงยังทำสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาทำจนถึงทุกวันนี้

Chapter 18

¹ บัดนี้ในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาโฮรสของเอลาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โฮรสของอาหัสกษัตริย์ยูดาห์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ ² เมื่อพระองค์ทรงครองราชย์นั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า อาบียาห์ นางเป็นบุตรหญิงของเศคาริยาห์ ³ พระองค์ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำตัวอย่างไว้มั่งสิ้น

⁴ พระองค์ทรงรื้อสถานสูงทิ้งไป ทรงทำลายเสาหินศักดิ์สิทธิ์ลง และทรงโค่นพวกเสาอาเซราห์ลงเสีย พระองค์ทรงทุบjugongสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเสียเป็นชิ้นๆ เพราะท่านอิสราเอลเผาเครื่องหอมให้แก่เจ้านันจนถึงวันเหล่านั้น จูนั้นเรียกว่า “เนหุชถาน” ⁵ เฮเซคียาห์ทรงวางพระทัยในพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์ยูดาห์ต่อจากพระองค์มา หรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์

⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงวางใจในพระยาห์เวห์อย่างมั่นคง พระองค์ไม่ทรงหยุดการติดตามพระองค์เลย แต่ได้ทรงรักษาพระบัญญัติซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส ⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงสถิตกับเฮเซคียาห์ และพระองค์ทรงประสบความสำเร็จไม่ว่าที่ได้ทรงกระทำ พระองค์ทรงยกภูตอกษัตริย์อัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติพระองค์ ⁸ พระองค์ทรงโจมตีคนฟิลิสเตียไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนโดยรอบ ตั้งแต่หอคอยจนถึงป้อมปราการ

⁹ ในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาโฮรสของเอลาห์ กษัตริย์อิสราเอล เชลมานเนเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกทัพขึ้นมารบกับสะมาเรีย และล้อมเมืองไว้ ¹⁰ สิ้นสามปีก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีนี้หกของรัชกาลเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าของรัชกาลโฮเซยา กษัตริย์อิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไปได้

¹¹ ดังนั้นกษัตริย์อัสซีเรียได้กวาดต้อนคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย และพาพวกเขาไปไว้ที่ฮาฮาห์ และที่แม่น้ำฮาโบร์แห่งเมืองโกซาน และในเมืองต่างๆ ของคนมีเดีย ¹² พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขาได้ทำผิดต่อข้อกำหนดของพันธสัญญาของพระองค์ คือทำผิดต่อทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ เขาทิ้งหลายปฏิเสธรที่จะฟังหรือทำตาม

¹³ แล้วในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสู่บรรดาเมืองที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดเมืองเหล่านั้น ¹⁴ ดังนั้นเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์จึงทรงใช้คนไปทูลกษัตริย์อัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า “ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อท่าน ขอท่านถอนทัพไปจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยอมเสียเครื่องบรรณาการตามที่ท่านเรียกร้อง” และกษัตริย์อัสซีเรียได้เรียกร้องเอาจากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เป็นเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ ¹⁵ ดังนั้นเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระคลังของพระราชวังของกษัตริย์

¹⁶ แล้วเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารของพระยาห์เวห์ และจากเสาประตูทั้งหลายซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงหุ้มไว้ พระองค์ทรงมอบแก่กษัตริย์อัสซีเรีย ¹⁷ แต่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงมีรับสั่งให้เคลื่อนกองทัพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยส่งการแทนและรับสารกับผู้บัญชาการใหญ่ออกจากเมืองลาคีซไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ขึ้นไปทางถนนและไปถึงด้านนอกของกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาเดินทัพมาใกล้ตรงทางระบายน้ำสระบน ซึ่งเป็นเส้นทางของการชักล้าง และหยุดทัพที่นั่น ¹⁸ เมื่อพวกเขาเรียกหา กษัตริย์เฮเซคียาห์ เอลียาคิมบุตรชายของอิสคิยาห์เจ้ากรมวัง เซบนาห์ราชอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟราชเลขาได้ออกมาพบพวกเขา

¹⁹ ดังนั้นผู้บัญชาการใหญ่พูดกับพวกเขาให้บอกกับเฮเซคียาห์ว่า กษัตริษาราชแห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า “อะไรคือแหล่งของความวางใจของพวกเจ้า? ²⁰ พวกเจ้าพูดแต่สิ่งที่ไร้สาระ กล่าวว่ามีพันธมิตรและแสนยานุภาพเพื่อการสงคราม บัดนี้พวกเจ้าวางใจในใครหรือ? ใครหรือที่มอบความกล้าหาญให้พวกเจ้าเพื่อแข็งข้อต่อเรา? ²¹ นี่แน่ะ เจ้าฟังไม้เท้าตันทกที่หักคือ อียิปต์ ซึ่งจะตำมือคนที่ใช้ไม้เท้านั้นด้วยความเจ็บปวด นั่นคือฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนี้ต่อทุกคนที่พึ่งเขา

²² แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะบอกข้าว่า ‘พวกเราพึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา’ ก็สถานสูงและแท่นบูชาของพระเจ้านั้นไม่ใช่หรือที่เฮเซคียาห์ รื้อทิ้งเสียและกล่าวกับยูดาห์ และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทั้งหลายจงมีสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในกรุงเยรูซาเล็มเกิด?’ ²³ ดังนั้นมาทำข้อต่อรองกับกษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของข้า แล้วข้าจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าเจ้าหาพวกคนขี่ม้าให้กับพวกเขาได้

²⁴ เจ้าจะต้านทานนายกองคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้อ่อนแอที่สุดของนายข้าได้อย่างไร? เพราะเจ้ายังพึ่งอียิปต์เรื่องรถม้าศึกและทหารม้า ²⁵ ข้าได้เดินทางมาที่นี่โดยที่ไม่มีการพาหุที่สถานที่นี่เพื่อต่อสู้และทำลายหรือ? พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย’”

²⁶ แล้วเอลียาคิมบุตรชายของอิสคิยาห์และเซบนาห์ และโยอาห์ได้พบกับผู้บัญชาการใหญ่ว่า “ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านด้วยภาษาอารามะเกิด เพราะเราเข้าใจภาษาท่าน อยู่อาศัยกับเราด้วยภาษายูดาห์ให้เข้าหุประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นเลย” ²⁷ แต่ผู้บัญชาการใหญ่ได้พูดกับเขาทั้งหลายว่า “นายของข้าใช้ให้มาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้า และแก่เจ้านั้นหรือ? ไม่ใช่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินอุจจาระและดื่มปัสสาวะของพวกเขาเองพร้อมกับเจ้าด้วยหรือ?”

²⁸ แล้วผู้บัญชาการใหญ่ยืนขึ้นตะโกนเสียงดังเป็นภาษายูดาห์ว่า “จงฟังดำรัสของกษัตริษาราชคือกษัตริย์อัสซีเรีย ²⁹ กษัตริย์ตรัสว่า ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงเจ้าทั้งหลาย เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยเจ้าจากอำนาจของข้า’ ³⁰ อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้เจ้าพึ่งพระยาห์เวห์โดยกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จะทรงช่วยพวกเราแน่ และจะไม่ได้ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์อัสซีเรีย’”

31 อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์อัสซีเรียได้ตรัสว่า ‘จงสวมมิกัดต่อเรา และออกมาหาเรา แล้วเจ้าแต่ละคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และจากต้นมะเดื่อของตน และจะได้ดื่มน้ำจากบ่อเก็บน้ำของตน **32** จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ เป็นแผ่นดินที่มีขนบปึงและพวกสวนองุ่น แผ่นดินที่มีพวกต้นมะกอกและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย’ อย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขาชักชวนเจ้าโดยกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้พวกเรา’

33 มีพระองค์ไหนของประชาชาติเคยช่วยกู้แผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์อัสซีเรียได้บ้าง? **34** พระของเมืองฮามักและเมืองอาร์ปัตอยู่ที่ไหน? พระของเมืองเซฟารวาม เฮนาและอิฟวาคอยู่ที่ไหน? พระเหล่านี้ได้ช่วยกู้สะมาเรียจากมือของเราหรือ? **35** พระองค์ไหนในบรรดาพระทั้งหมดของประเทศทั้งหลาย ได้ช่วยกู้ประเทศของตนจากมือของเราหรือ? พระยาห์เวห์จะช่วยกู้เยรูซาเล็มจากมือของเราได้หรือ?”

36 แต่ประชาชนได้แต่นิ่งไม่ตอบสนองแม้แต่คำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์ได้มีว่า “อย่าตอบเขา” **37** แล้วเอสยาคิมบุตรชายของฮิลคียาห์กรมง และเซบนาห์ราชอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรอาสาฟราชเลขา ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลพระองค์ถึงถ้อยคำของผู้บัญชาการใหญ่

Chapter 19

¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้สดับรายงานของพวกเขา พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ ทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ² พระองค์ได้ทรงใช้เอสียาคิมเจ้ากรมวัง และเซบนาหาราชอาลักษณ์ และพวกปุโรหิตอาวุโสคลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ได้ไปหาผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายของอามอส

³ เขาทักทายกษัตริย์ว่า “เฮเซคียาห์ได้ตรัสดังนี้ว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีเยียนและอดสู เพราะว่าเด็กก็ถึงกำหนดคลอดแต่พวกเขาไม่มีกำลังที่จะคลอดออกมา ⁴ อาจจะเป็นเพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทรงสดับถ้อยคำทั้งสี่ของผู้นำชาวยิวใหญ่ผู้ที่กษัตริย์อัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาเยาะเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และพระองค์จะทรงว่ากล่าวเขาด้วยเรื่องถ้อยคำซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สดับ บัดนี้ขอให้ท่านอธิษฐานเพื่อคนที่ยังคงเหลืออยู่ที่นี่’”

⁵ ดังนั้นเมื่อข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์ ⁶ และอิสยาห์จึงบอกเขาทักทายว่า “จงทูลนายของท่านเถิดว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ตรัสดังนี้ว่า อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการทั้งหลายของกษัตริย์อัสซีเรียได้ห่มประมาทเรา ⁷ ดูสิ เราจะสำแดงอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือและกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง’”

⁸ แล้วผู้นำชาวยิวจึงกลับไป และพบว่ากษัตริย์อัสซีเรียกำลังสู้รบกับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ได้เสด็จออกจากเมืองลาคีซแล้ว

⁹ แล้วเซบนาเคอริบได้สดับว่าที่ระหาคษัตริย์แห่งเอธิโอเปียและอียิปต์ได้ยกกองทัพออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว ดังนั้นพระองค์จึงส่งบรรดาผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์อีกครั้งด้วยข้อความว่า

¹⁰ “เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ดังนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นหลอกลวงท่านว่า “เยรูซาเล็มจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย” ¹¹ ดูสิ ท่านได้ยินแล้วว่าสิ่งที่บรรดากษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงทำกับแผ่นดินทั้งหมดโดยการทำลายจนหมดสิ้น ฉะนั้นแล้วท่านเองจะรอดพ้นหรือ?’

¹² บรรดาพระของเหล่าประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือชนชาติโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลฮัสซาร์ได้ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นหรือ? ¹³ กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์ปัด กษัตริย์ของเมืองเซฟารวาอิม เฮนาและอิฟวาค์อยู่ที่ไหน?’”

¹⁴ เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสารและได้ทรงอ่าน และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และเฮเซคียาห์ทรงคลั่งจดหมายนั้นออกเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ¹⁵ แล้วเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับเหนือเหล่าเครูบ พระองค์คือพระเจ้าองค์เดียวที่อยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก

¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องเจ้พระกรรมและสดับ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอเบิกพระเนตรมองดู และขอสดับถ้อยคำของเซบนาเคอริบซึ่งเขาส่งมาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทำให้ประชาชาติและแผ่นดินของพวกเขาร้างเปล่า ¹⁸ พวกเขาได้เหวี่ยงพระของพวกเขาลงในกองไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระเจ้า เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นชาวอัสซีเรียจึงทำลายสิ่งเหล่านั้นได้

¹⁹ ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นอำนาจของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่ พระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว”

²⁰ แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้คนส่งสารไปถึงเฮเซคียาห์ทูลว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเรื่องเซบนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรีย เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว ²¹ สิ่งนี้คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ได้ตรัสถึงเขา “ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน ถูกูกเจ้า และหัวเราะเยาะเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาของนางใส่เจ้า ²² เจ้าได้เย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใดหรือ? เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และได้เบี่ยงตาของเจ้าอย่างเยือกแข็งต่อผู้ใดหรือ? ก็ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลปะซิ

²³ โดยผู้สื่อสารของเจ้า เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้า และเจ้าได้ว่า ‘ด้วยรถม้าศึกมากมายของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขาต่างๆ ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาที่สูงสุดของบันลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดในบันลง ข้าจะเข้าไปยังที่ปกไกลลิบที่สุดของบัน ที่ป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของบัน ²⁴ ข้าได้ขุดบ่อ และตึมน้ำในดินแดนต่างดาว ข้าได้เอาผ้าเท้าของข้า ทำให้ธารน้ำทั้งสี่ของอียิปต์แห้งไป’

²⁵ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้ตัดสินใจไว้นานแล้ว และที่เราได้วางแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์อย่างไร? บัดนี้เรากำลังให้มันเกิดขึ้นแล้ว เจ้าอยู่ที่นี้เพื่อทำให้บรรดาเมืองที่แข็งแรงพังลงเหลือเป็นซากปรักหักพัง ²⁶ ส่วนชาวเมืองผู้อาศัยในเมืองนั้นซึ่งมีกำลังน้อย ได้ถูกทำให้เสื่อมเสียและอับอาย พวกเขาเป็นเหมือนต้นไม้ในทุ่งนา เหมือนหญ้าเขียวอ่อน เหมือนหญ้าบนหลังคาเรือนหรือในทุ่งนา ซึ่งถูกเผาไหม้ก่อนที่จะงอกงาม

²⁷ แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลง การที่เจ้าออกไปและการที่เจ้าเข้ามา และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา ²⁸ เพราะการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาตะขอของเราเกี่ยวข้อมุกเจ้า และเอาบังเหียนของเราใส่ปากเจ้า แล้วเราจะหันเจ้าให้กลับไปตามทางซึ่งเจ้านั้น”

²⁹ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้าคือ ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองกินสิ่งที่ผลิจากต้นเดิม แต่ในปีที่สามเจ้าต้องเพาะปลูกและเก็บเกี่ยว ต้องทำสวนองุ่นและกินผลของพวกเขา ³⁰ คนของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่และรอดชีวิตจะหยั่งรากลงและเกิดผลขึ้นอีกครั้ง ³¹ เพราะคนที่เหลืออยู่จะออกจากกรุงเยรูซาเล็ม และคนที่รอดอยู่จะออกจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทำการนี้

³² เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า “เขาจะไม่เข้าในเมืองนี้ หรือยิงลูกธนูมาที่นี่ หรือเขาจะไม่เข้ามาก่อนด้วยโล่ หรือสร้างบันไดบุกขึ้นมา ³³ ทางไหนที่เขาเข้ามา ก็จะเป็นทางเดียวกันที่เขาจะกลับไปทางนั้น เขาจะไม่เข้าเมืองนี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ”

³⁴ เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ไว้ให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา”

³⁵ อยู่มาในคืนนั้น กูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ออกไป และประหารทหารในค่ายอัสซีเรียเสีย 185,000 นาย และเมื่อคนลุกขึ้นในตอนเช้ามีด กูส พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นศพในทุกที่ ³⁶ ดังนั้นเซนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงจึงทรงยกทัพออกจากอิสราเอลและทรงเสด็จกลับวัง และทรงประทับในกรุงนีนะเวห์ ³⁷ ต่อมา เมื่อพระองค์มีสการในศาลาของพระนิสโรคพระของพระองค์ อัดรัมเมเลคและชาเรเซอร์ โอรสของพระองค์ ก็ได้ประหารพระองค์ด้วยดาบ แล้วเขาก็ตกลงไปยังแผ่นดินอารารัต แล้วเอซาร์ฮัดโดนโอรสของพระองค์ก็ได้ทรงเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 20

¹ ในเวลานั้น เฮเซคียาห์ได้ทรงพระประชวรใกล้จะสวรรคต ดังนั้นผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายของอามอสมาเข้าเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงจัดการบ้านเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตายและไม่มีชีวิตอยู่’” ² แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า ³ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรทูลว่า ข้าพระองค์ได้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์ และด้วยความเต็มใจ และทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์” แล้วเฮเซคียาห์จึงก่นสวดเสียงดัง

⁴ ก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลานกลาง พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงท่านว่า ⁵ “จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์ผู้นำประชาชนของเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สาม เจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์”’”

⁶ เราจะช่วยชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยกู้เจ้าและเมืองนี้จากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะป้องกันเมืองนี้ไว้เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” ⁷ ดังนั้นอิสยาห์จึงบอกท่านว่า “จงเอาขนมมเดื่อมาอันหนึ่ง” พวกเขาก็นำขนมมเดื่อมาวางไว้บนพระยอของพระองค์นั้น แล้วพระองค์ก็ทรงหายเป็นปกติ

⁸ เฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “อะไรเป็นหมายสำคัญที่แสดงว่าพระยาห์เวห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และที่แสดงว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในวันที่สาม?” ⁹ อิสยาห์ทูลว่า “นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระยาห์เวห์ ที่พระยาห์เวห์จะได้ทรงทำตามตามที่พระองค์ตรัสไว้ คือจะให้เขาคืบไปข้างหน้าสิบขึ้น หรือจะให้เขาย้อนกลับมาสิบขึ้น?”

¹⁰ เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เป็นเรื่องง่ายที่เขายาวออกไปอีกสิบขึ้น อย่าเลย ขอให้เขาย้อนกลับมาสิบขึ้นเถิด” ¹¹ ดังนั้นอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงนำเขาย้อนกลับมาสิบขึ้น จากที่ซึ่งมันย้อนกลับมาสิบขึ้นไปบนขั้นบันไดของอาหัส

¹² คราวนั้นเมโรดาคบาลาดัน พระราชโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ทรงส่งพระราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ได้สดับว่าเฮเซคียาห์ทรงพระประชวร ¹³ เฮเซคียาห์ทรงฟังพระราชสารเหล่านั้น และทรงพาพวกผู้สื่อข่าวมาคลั่งคลุ้มถึงหมดของพระองค์ ให้ขมขื่น ท้องคำ เครื่องเทศ น้ำมันอย่างดี และคลังพระแสงของพระองค์ และให้ทอดพระเนตรทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลังของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งเฮเซคียาห์ไม่ได้สำแดงแก่พวกพระองค์

¹⁴ แล้วอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลถามพระองค์ว่า “คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง? และเขามาเฝ้าพระองค์จากที่ไหน?” เฮเซคียาห์ได้ตรัสว่า “พวกเขามาจากเมืองไกลคือจากประเทศบาบิโลน” ¹⁵ อิสยาห์ทูลถามว่า “พวกเขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง?” เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราที่เราไม่ได้สำแดงแก่พวกเขา”

¹⁶ ดังนั้นอิสยาห์จึงทูลเฮเซคียาห์ว่า “จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ¹⁷ ‘นี่แน่ะ วันเวลาคำสั่งมาถึงเมื่อทุกสิ่งในวังของท่าน และสิ่งที่บรรพบุรุษของท่านได้สะสมมาจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน และไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ โอรสทั้งหลายซึ่งถือกำเนิดจากท่าน ผู้ซึ่งท่านได้เป็นบิดา คนเหล่านั้นจะเอาตัวพวกเขาไป และพวกเขาจะไปเป็นขันทีในพระราชวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน”’

¹⁹ แล้วเฮเซคียาห์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า “พระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นดีแล้ว” เพราะพระองค์ทรงคิดว่า “ก็ดีแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความปลอดภัยในสมัยของเรา?” ²⁰ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของเฮเซคียาห์ และพระราชอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ และการที่พระองค์ได้ทรงสร้างสระและรางระบายน้ำ และวิธีที่พระองค์ได้นำน้ำเข้ามาในกรุงได้อย่างไร ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ มิใช่หรือ? ²¹ เฮเซคียาห์ได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 21

¹ มนัสเสห์ทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อได้ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเซฟซิมาร์ ² พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามการกระทำที่น่าเกลียดน่าชังของประชาชนที่ทั้งหลายซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ³ พระองค์ทรงสร้างสถานสูงซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงทำลายนั้น และพระองค์ทรงตั้งแท่นบูชาต่างๆ แต่พระบาอัล และทรงสร้างเสาพระอาเซราห์ขึ้นใหม่เหมือนที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงกระทำ และทรงก้มกราบดวงดาวทั้งหลายของท้องฟ้า และนบถการสิ่งเหล่านั้น

⁴ มนัสเสห์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาของพระต่างชาติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “เราจะใส่ชื่อของเราไว้ในกรุงเยรูซาเล็มตลอดไป” ⁵ พระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาต่างๆ แต่ดวงดาวต่างๆ ทั้งหมดของท้องฟ้า ในลานทั้งสองแห่งของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁶ พระองค์ได้ทรงนำพระราชโอรสไปเผาไฟ และทรงดูฤกษ์ยาม ทรงทำเวทมนตร์ และทรงติดต่อกับคนที่ตายไปแล้ว และคนที่พูดกับภูติผีต่างๆ ได้ พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายมากมายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ยั่วยุให้พระเจ้าพิโรธ

⁷ ส่วนรูปแกะสลักของพระอาเซราห์ที่พระองค์ได้ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ ซึ่งพระนิเวศนี้พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนพระราชโอรสของพระองค์ว่า “ในนิเวศนี้ และในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล ที่เราจะใส่ชื่อของเราไว้เป็นนิตย์” ⁸ เราจะไม่เป็นที่เหตุให้เกี้ยวของอิสราเอลพเนจรออกจากแผ่นดินที่เราให้กับบรรพบุรุษของพวกเขาอีก ถ้าเพียงแต่พวกเขาจะมิดระวังที่จะทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาพวกเขา และทำตามธรรมบัญญัติทั้งสิ้นที่โมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาพวกเขาไว้” ⁹ แต่ประชาชนไม่ฟัง และมนัสเสห์ได้ทรงนำพวกเขาให้หลงทำชั่วยิ่งกว่าบรรดาประชาชนที่ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

¹⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสทางพวกผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ¹¹ “เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทำสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังเหล่านี้ และทำชั่วยิ่งกว่าคนอาโมไรต์ผู้มาก่อนเขาได้ทำทั้งหมด อีกทั้งยังทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยบรรดารูปเคารพของเขา” ¹² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนั้นว่า นี่แน่ะ เรากำลังนำเหตุร้ายมาเหนือกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ที่ใครก็ตามได้ยินแล้ว หูทั้งสองข้างของเขาจะอื้อไป

¹³ เราจะวัดกรุงเยรูซาเล็มโดยใช้เชือกเส้นเดียวกับที่เราวัดกรุงสะมาเรีย และใช้ลูกดิ่งอันเดียวกับที่วัดราชวงศ์อาหับ เราจะล้างกรุงเยรูซาเล็มให้สะอาดอย่างคนล้างจาน คือล้างแล้วก็คว่ำลง ¹⁴ เราจะทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเราเสีย และมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นเหยื่อและเป็นของริบของศัตรูทั้งหมดของพวกเขา ¹⁵ เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของเรา และยั่วยุให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของพวกเขาออกจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้”

¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก มนัสเสห์ได้ทรงทำให้โลหิตของผู้บริสุทธิ์ตกเป็นอันมาก จนพระองค์ทำให้ความตายเต็มกรุงเยรูซาเล็มจากด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่ได้ทรงทำให้ยูดาห์ทำผิดด้วย เมื่อพวกเขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ¹⁷ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของมนัสเสห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ¹⁸ มนัสเสห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และได้ทรงถูกฝังไว้ในพระราชอุทยานของพระราชวังของพระองค์เองในสวนอุสซา อาโมนพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

¹⁹ อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษาเมื่อพระองค์ได้ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เมซูลเลเมก นางเป็นบุตรหญิงของฮารูสชาวโยกบาห์ ²⁰ พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

²¹ อาโมนทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นที่พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงดำเนิน และนบถการรูปเคารพซึ่งพระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงนบถการและก้มกราบรูปเคารพเหล่านั้น ²² พระองค์ทรงละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และไม่ไดทรงดำเนินในบรรดาของพระยาห์เวห์ ²³ ข้าราชการบริพารของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏ และได้ปลงพระชนม์กษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เอง

²⁴ แต่ประชาชนในแผ่นดินได้ฆ่าทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน แล้วประชาชนในแผ่นดินตั้งโยสิยาห์พระราชโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทน ²⁵ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของอาโมนที่ได้ทรงกระทำ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ²⁶ ประชาชนได้ฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ในสวนอุสซา และโยสิยาห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

Chapter 22

¹ โยสิยาห์ทรงมีพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยดีดาห์ (นางเป็นบุตรหญิงของอาดายาห์ชาวโบสะก) ² พระองค์ทรงทำสิ่งที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงดำเนินตามทางทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงหันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย

³ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ พระองค์ได้ทรงใช้ชาฟานบุตรชายของอาซาลียาห์ บุตรชายของเมซูลามราชอาลักษณ์ ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตรัสว่า ⁴ “จงขึ้นไปหาอิสคียาห์มหาปุโรหิต และบอกท่านให้นับเงินที่ได้นำเข้ามานั้นในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ซึ่งผู้เฝ้าประตูเก็บจากประชาชน ⁵ ขอให้มอบไว้ในมือของผู้ทำหน้าที่ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และให้พวกเขาจ่ายแก่คนงานผู้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เพื่อซ่อมแซมพระวิหารสำหรับพวกเขา

⁶ ขอให้พวกเขาให้เงินแก่ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง และช่างปูน และที่จะซื้อไม้และหินสก็ดเพื่อซ่อมแซมพระวิหารด้วย” ⁷ แต่ไม่ต้องรายงานเกี่ยวกับเงินที่มอบไว้ในมือของพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำอย่างซื่อสัตย์

⁸ อิสคียาห์มหาปุโรหิตได้พูดกับชาฟานราชอาลักษณ์ว่า “ข้าพเจ้าพบหนังสือธรรมบัญญัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์” ดังนั้นอิสคียาห์จึงมอบหนังสือนั้นให้ชาฟานและเขาก็ได้อ่าน ⁹ ชาฟานได้จากไปและได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์และทูลรายงานต่อพระองค์ว่า “พวกข้าราชบริพารของพระองค์ได้จ่ายเงินที่พบในพระนิเวศ และพวกเขาได้นำเงินไปมอบไว้ในมือของคนงานผู้ทำหน้าที่ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์” ¹⁰ แล้วชาฟานราชอาลักษณ์ได้ทูลกษัตริย์ว่า “อิสคียาห์มหาปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง” แล้วชาฟานก็ได้อ่านถวายกษัตริย์

¹¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์ได้สดับถ้อยคำของหนังสือธรรมบัญญัตินั้น และพระองค์ก็ทรงอึกฉลองพระองค์ ¹² กษัตริย์ทรงบัญชาอิสคียาห์มหาปุโรหิต และอาหิเศบับบุตรชายของชาฟาน และอัคโบร์บุตรชายของมีคา야ห์และชาฟานราชอาลักษณ์ และอาสาหยาห์ของพระองค์เอง ตรัสว่า ¹³ “จงไปทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อเรา และเพื่อประชาชน และเพื่อยูดาห์ทั้งหมด เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ได้พบ เพราะว่าพระพิโรธของพระยาห์เวห์ซึ่งพุ่งขึ้นต่อพวกเรานั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ ที่จะทำให้ทุกสิ่งตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพวกเรา”

¹⁴ ดังนั้นอิสคียาห์มหาปุโรหิต อาหิเศบับ อัคโบร์ ชาฟาน และอาสาหยาห์ จึงได้ไปหาฮูลดาห์ผู้เผยพระวจนะหญิงผู้เป็นภรรยาของซัลลุม บุตรชายของทิกวาร์บุตรชายของฮารัสผู้ดูแลเสื้อผ้า (นางได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเขตสอง) และพวกเขาได้สนทนากับนาง ¹⁵ นางได้บอกพวกเขาว่า “นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสว่า ‘จงบอกคนที่ใช้พวกท่านมาหาฉันว่า ¹⁶ “นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส ‘นี่แน่ะ เราจะนำเหตุร้ายมายังสถานที่นี้ และมายังชาวเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น

¹⁷ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งเรา และเผาเครื่องหอมถวายพระอื่นๆ ซึ่งช่วยให้เราโกรธด้วยการกระทำทั้งหมดจากที่พวกเขาได้กระทำ ดังนั้นความโกรธของเราจะจุดขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับไม่ได้” ¹⁸ แต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ทรงใช้พวกท่านมาถามน้ำพระทัยของพระยาห์เวห์นั้น จงไปบอกพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสไว้ว่า ‘เรื่องบรรดาถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน ¹⁹ เพราะใจของเจ้าอ่อนน้อม และเจ้าถ่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำซึ่งเรากล่าวโทษสถานที่นี้และชาวเมืองนี้ ซึ่งจะกลายเป็นที่ร้างและที่ถูกเข่นฆ่า และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า และร้องไห้ต่อหน้าเรา เราเองก็ได้ยินเจ้าด้วย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁰ ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า และเจ้าจะถูกนำไปยังอุโมงค์ฝังศพของเจ้าอย่างสงบสุข ดวงตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายถึงสิ้นที่เรานำมายังสถานที่นี้”” ดังนั้นผู้ชายทั้งหลายก็ได้นำข่าวสารนี้กลับมากล่าวกษัตริย์

Chapter 23

¹ ดังนั้นกษัตริย์ได้ทรงใช้ผู้ส่งสารผู้ซึ่งรวบรวมผู้อาวุโสทั้งหมดของยูดาห์และของกรุงเยรูซาเล็มให้มาเข้าเฝ้าพระองค์ ² แล้วกษัตริย์ได้เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พร้อมกับคนยูดาห์ทั้งหมด และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ รวมทั้งพวกปุโรหิต พวกผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นผู้เล็กน้อยหรือผู้ใหญ่ แล้วพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาฟัง

³ กษัตริย์ได้ทรงยืนข้างเสา และทรงทำพันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ว่าจะดำเนินตามพระยาห์เวห์ และจะรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ด้วยสุดจิตสุดใจของพระองค์ จะยืนยันทูลถ้อยคำของพันธสัญญานี้ที่เขียนไว้ในหนังสือนี้ ดังนั้น ประชาชนทั้งหมดก็ได้เข้าร่วมในพันธสัญญานั้น

⁴ กษัตริย์ได้ทรงบัญชาอิสคียาห์มาปุโรหิต และพวกปุโรหิตที่รองลงมา และผู้เฝ้าประตูให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่ทำขึ้นสำหรับพระบาอัล สำหรับพระอาเซราห์ และสำหรับบรรดาดวงดาวของท้องฟ้าทั้งสิ้นออกมาจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุ่งนาแห่งหุบเขาซิดโรน และทรงขมมูลเสาของมันไปยังเบธเอล ⁵ พระองค์ทรงกำจัดพวกนักบวชของรูปเคารพ ผู้ที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงแต่งตั้งให้เผาเครื่องหอมในสถานสูง ที่เมืองต่างๆ ของยูดาห์ และที่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม รวมทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบาอัล ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ และหมู่ดาวทั้งสิ้นของท้องฟ้า

⁶ พระองค์ทรงนำพระอาเซราห์ออกจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ ไปยังหุบเขาซิดโรนภายนอกกรุงเยรูซาเล็ม และทรงเผาเสียที่นั่น พระองค์ทรงทุบให้เป็นผงคลีและทรงโยนผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของสามัญชน ⁷ พระองค์ทรงรื้อที่พักของโสเกนีในพิธีทางศาสนา ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ที่ผู้หญิงได้ทอเสื้อผ้าสำหรับพระอาเซราห์

⁸ โยสิยาห์ทรงให้นักบวชทั้งหมดออกจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทรงทำให้สถานสูงคือที่ซึ่งนักบวชได้เผาเครื่องหอมเสียความศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่เมืองเกบาสถึงเบธเอล และพระองค์ทรงทำลายสถานสูงของประตู ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูของโยชูวา (ผู้ว่าราชการเมือง) ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง ⁹ ถึงแม้ว่า บรรดานักบวชแห่งสถานสูงไม่ได้รับอนุญาตให้ปรนนิบัติที่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาก็ทั้งหลายได้กินขนมปังไร้เชื้อ ท่ามกลางพวกพี่น้องของพวกเขาเอง

¹⁰ โยสิยาห์ได้ทรงทำให้โทเฟทที่อยู่ในหุบเขาเบนอินโนมเป็นมลทิน เพื่อจะไม่มีการเผาบุตรชายหรือบุตรหญิงของเขาให้เป็นเครื่องบูชาต่อพระโมเลค ¹¹ พระองค์ทรงกำจัดพวกม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่อยู่ในบริเวณทางเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ ใกล้ห้องนารินเมเลคมหาดเล็ก โยสิยาห์ทรงเผาธนูของดวงอาทิตย์

¹² กษัตริย์โยสิยาห์ทรงทำลายแท่นบูชาบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหิซ ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงสร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมีสเสห์ได้ทรงสร้างไว้ในลานทั้งสองของพระวิหารของพระยาห์เวห์ โยสิยาห์ทรงทุบสิ่งเหล่านั้นเป็นชิ้นๆ และทรงโยนมันทิ้งไปในหุบเขาซิดโรน ¹³ กษัตริย์ทรงทำลายสถานสูงซึ่งอยู่ทางตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม และอยู่ทางใต้ของภูเขาแห่งความเสื่อมทรามนั้นเสียความศักดิ์สิทธิ์ ที่ซาโลมอน กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้สำหรับพระอัชโกเรท เป็นรูปเคารพสิ่งน่าขงของชาวไชดอน และสำหรับพระเคโมช เป็นรูปเคารพสิ่งน่าขงของชาวโมอับ และสำหรับพระโมเลค เป็นรูปเคารพสิ่งน่าขงของชาวอัมโมน ¹⁴ พระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสาอาเซราห์ลงเสีย แล้วเอาบรรดากระดูกมนุษย์มที่นั่น

¹⁵ โยสิยาห์ทรงทำลายแท่นบูชาที่เบธเอลกับสถานสูงซึ่งได้ทรงตั้งขึ้นโดยเฮโรอัมบุตรชายของเนบัท (ผู้นำอิสราเอลให้ทำบาปด้วย) พระองค์ทรงเผาแท่นบูชาที่สถานสูงนั้นลง และทรงเผาสถานสูงนั้น แล้วบดให้เป็นผง พระองค์ยังได้ทรงเผาเสาอาเซราห์ด้วย ¹⁶ ขณะที่โยสิยาห์ได้ทอดพระเนตรไปรอบบริเวณนั้น พระองค์ทรงสังเกตเห็นหลุมฝังศพซึ่งอยู่ข้างภูเขา พระองค์ทรงใช้คนให้ไปเอาบรรดากระดูกออกมาจากหลุมฝังศพ และพระองค์ทรงเผาเสียบนแท่นบูชา เพื่อทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ซึ่งคนของพระเจ้าได้พูดไว้ คนที่ได้พูดถึงสิ่งเหล่านี้ไว้ก่อนแล้ว

¹⁷ แล้วพระองค์ได้ตรัสว่า “อนุสาวรีย์อะไรที่เรามองเห็น?” พวกคนเมืองนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “เป็นหลุมฝังศพของคนของพระเจ้า ผู้มาจากยูดาห์และพูดถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ฟังได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล” ¹⁸ ดังนั้นโยสิยาห์จึงตรัสว่า “ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ใครย้ายกระดูกของเขา” เขาก็ทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้น พร้อมกับกระดูกของผู้เผยพระวจนะผู้ออกมาจากสะมาเรีย

¹⁹ แล้วโยสิยาห์ได้ทรงย้ายบรรดาศาลาทั้งสิ้นของสถานสูง ที่อยู่ในเมืองต่างๆ ของสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้ และเป็นการยั่วยุให้พระยาห์เวห์กริ้ว พระองค์ทรงทำต่อสิ่งเหล่านั้นเหมือนทุกอย่างที่ได้ทรงทำที่เบธเอล ²⁰ พระองค์ทรงประหารนักบวชแห่งสถานสูงทั้งหมดบนแท่นบูชา และทรงเผากระดูกบนแท่นเหล่านั้น แล้วพระองค์ก็ได้เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

²¹ แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งหมดว่า “จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญานี้” ²² เพราะว่าการฉลองเทศกาลปัสกาเช่นนี้ไม่เคยถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยซึ่งได้ปกครองอิสราเอล ไม่เคยมีในสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลและกษัตริย์แห่งยูดาห์ ²³ แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ มีการฉลองเทศกาลปัสกาของพระยาห์เวห์อย่างนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม

²⁴ โยสิยาห์ยังได้ทรงกำจัดบรรดาพวกที่คุยกับคนตายหรือภูติผี พระองค์ยังได้ทรงกำจัด บรรดาเครื่องราง รูปเคารพ และสิ่งน่าเกลียดน่าชังซึ่งเห็นกับอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อทรงยืนยันทูลถ้อยคำแห่งธรรมบัญญัติ ซึ่งได้เขียนอยู่ในหนังสือที่อิสคียาห์ปุโรหิตได้พบในพระ

นิเวศของพระยาห์เวห์ ²⁵ ก่อนโยสียาห์ก็ไม่มีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ ผู้ได้หันกลับมาหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดจิตสุดใจและด้วยสุดกำลังของพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงทำตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นของโมเสส หลังพระองค์ก็ไม่มีกษัตริย์องค์ใดขึ้นมาเหมือนพระองค์

²⁶ ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ ซึ่งได้ฟุ้งขึ้นต่อยูดาห์ เพราะการนับสการพระของของคนต่างชาติ ทั้งสิ้นที่มนัสเสห์ได้ทรงยั่วยุให้พระองค์กริ้ว ²⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราจะให้ยูดาห์ออกไปให้พ้นสายตาเราด้วย เหมือนที่เราได้ทำต่ออิสราเอล และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือกรุงเยรูซาเล็มกับพระนิเวศ ซึ่งเราได้บอกไว้ว่า ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’”

²⁸ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของโยสียาห์ และทุกสิ่งที่ได้ทรงกระทำ ได้บันทึกในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ²⁹ ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้ยกทัพสู้กับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่แม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสียาห์ได้ทรงไปพบกับเนโคในสนามรบ และเนโคก็ทรงประหารพระองค์ที่เมืองเมกิดโด ³⁰ ข้าราชการบริพารของโยสียาห์จึงได้นำพระศพใส่รถม้าศึกจากเมืองเมกิดโด นำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ฝังพระองค์ไว้ในหลุมฝังศพของพระองค์เอง แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็นำเยโฮอาหาสพระราชโอรสของโยสียาห์มา และได้เจิมพระองค์ แล้วได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์แทนพระราชบิดา

³¹ เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อทรงขึ้นครองราชย์ และทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาล พระนางเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ ³² เยโฮอาหาสทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามทุกอย่างซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ ³³ ฟาโรห์เนโคได้ทรงจับพระองค์ซึ่งไว้ที่รับลาห์ในแผ่นดินอามัก เพื่อไม่ให้พระองค์ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม แล้วเนโคได้ทรงปรับยูดาห์ด้วยเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

³⁴ ฟาโรห์เนโคได้ทรงตั้งเยโฮอาคิมพระราชโอรสของโยสียาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสียาห์พระราชบิดาของพระองค์ และทรงเปลี่ยนชื่อให้เป็นเยโฮยาคิม แต่พระองค์ทรงพาเยโฮอาหาสไปยังอียิปต์ และเยโฮอาหาสก็ได้เสด็จสวรรคตที่นั่น ³⁵ เยโฮยาคิมได้ทรงจ่ายเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ ตามพระบัญชาของฟาโรห์ เยโฮยาคิมทรงเก็บภาษีที่ดินและบังคับประชาชนแต่ละคนของแผ่นดินให้เอาเงินและทองคำมาถวายให้พระองค์ตามการประเมินของพวกเขา

³⁶ เยโฮยาคิมทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา เมื่อพระองค์ทรงขึ้นครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เซบิดาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของเปดาياهوชาวรูมาห์ ³⁷ เยโฮยาคิมทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามทุกอย่างซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

Chapter 24

- ¹ ในรัชกาลของเยโฮยาคิม เบนุดันเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตียูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นคนรับใช้ของพระองค์สามปี แล้วเยโฮยาคิมก็กลับเป็นกบฏต่อเบนุดันเนสซาร์ ² พระยาห์เวห์ทรงใช้คนเคลเดีย คนอารัม คนโมอับและคนอัมโมนมาต่อสู้กับเยโฮยาคิม พระองค์ทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ซึ่งได้ตรัสผ่านทางบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์
- ³ แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามคำตรัสของพระยาห์เวห์ เพื่อจะเอาพวกเขาออกไปให้พ้นสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบาปทั้งหลายของมนัสเสห์ ทุกอย่างที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ⁴ และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งพระองค์ได้ทำให้ไหลออกนั้นด้วย เพราะพระองค์ได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด พระยาห์เวห์ไม่ทรงประสงค์ที่จะทรงอภัย
- ⁵ ส่วนราชกิจอื่นๆ ของเยโฮยาคิม และทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ใช่หรือ? ⁶ เยโฮยาคิมทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเยโฮยาคิมพระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์แทน
- ⁷ กษัตริย์แห่งอียิปต์ไม่ได้ทรงยกทัพมาโจมตีจากแผ่นดินของพระองค์อีกเลย เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้พิชิตดินแดนทั้งสิ้น ซึ่งควบคุมโดยกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งแต่ลำห้วยของอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส
- ⁸ เยโฮยาคิมมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเหซุทา พระนางคือบุตรหญิงของเอลานันชาวเยรูซาเล็ม ⁹ พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างตามที่พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
- ¹⁰ ในเวลานั้นกองทัพของเบนุดันเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยกทัพขึ้นมาโจมตีกรุงเยรูซาเล็มและล้อมกรุงไว้ ¹¹ เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะที่พวกทหารของพระองค์ยังล้อมเมืองนั้นอยู่ ¹² และเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงออกไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน ทั้งตัวพระองค์เองพร้อมกับพระราชมารดา พวกข้าราชการบริพาร พวกเจ้าเมือง และพวกข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับพระองค์เป็นเชลยในปีที่แปดแห่งการครองราชย์ของพระองค์
- ¹³ เบนุดันเนสซาร์ทรงขนเอาสิ่งที่มีค่าในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ทั้งหมดและทรัพย์สินในพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงตัดเครื่องใช้ทองคำที่ซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกเป็นชิ้นๆ ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ก่อนแล้วว่าจะเกิดขึ้น
- ¹⁴ พระองค์ทรงกวาดต้อนชาวเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยทั้งหมด คือผู้นำทั้งหมด นักบวชทั้งหมด เชลยหนึ่งหมื่นคน รวมทั้งช่างฝีมือและช่างโลหะทั้งหมด ไม่เหลือผู้ใดไว้เลยนอกจากประชาชนของแผ่นดินที่ยากจนที่สุด
- ¹⁵ เบนุดันเนสซาร์ทรงนำเยโฮยาคิมไปเป็นเชลยที่บาบิโลน รวมทั้งพระมารดาของกษัตริย์ บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดินด้วย พระองค์ทรงนำพวกเขาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังบาบิโลนเพื่อเป็นเชลย ¹⁶ นักบวชทั้งหมดเจ็ดพันคน ช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพันคน และทุกคนที่เหมาะสมสำหรับการรบ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงนำคนเหล่านี้มายังบาบิโลนเพื่อไปเป็นเชลย ¹⁷ กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตั้งมักธานียาห์ พระปิตุลาของเยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามให้ว่า เศเดคียาห์
- ¹⁸ เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ทรงครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาส พระนางเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ ¹⁹ พระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงกระทำทุกอย่างตามที่เยโฮยาคิมได้ทรงกระทำ ²⁰ เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ สิ่งเหล่านี้ทั้งปวงจึงได้เกิดขึ้นต่อเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงขับไล่ทั้งสองไปให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ แล้วเศเดคียาก็ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

Chapter 25

¹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่เจ้าแห่งรัชกาลของเศเดคียาห์เมื่อเดือนสิบวันที่สิบ เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงยกกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์มาโจมตีกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงตั้งค่ายด้านตรงข้าม และเขาทั้งหลายสร้างกำแพงดินไว้ล้อมรอบ ² ดังนั้น กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์ ³ ในวันที่เก้าของเดือนที่สี่ของปีนั้น เกิดการขาดแคลนอาหารรุนแรงในกรุงนั้น ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดิน

⁴ แล้วกรุงนั้นก็แตก และทหารทั้งสิ้นได้นี้ออกไปในเวลากลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมอุทยานของกษัตริย์ ทั้งๆ ที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง กษัตริย์จึงเสด็จออกไปทางทะเลทรายอารบา ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์เศเดคียาห์ และมาถึงพระองค์ในที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์

⁶ พวกเขาจึงจับกษัตริย์ และนำพระองค์มายังกษัตริย์บาบิโลนที่เมืองริบลาค์ ที่ซึ่งพวกเขาได้ตัดสินลงโทษพระองค์ ⁷ สำหรับบรรดาพระราชโอรสของเศเดคียาห์ พวกเขาได้ประหารชีวิตต่อเบื้องพระเนตรของพระองค์ แล้วเขาได้ควักพระเนตรของเศเดคียาห์ออก ตีโซ่ตรวนสัมฤทธิ์พระองค์ และได้พาพระองค์ไปยังบาบิโลน

⁸ บัดนี้เมื่อวันที่เจ็ด ในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดาน ผู้เป็นข้าราชบริพารคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม ⁹ เขาได้เฝ้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระราชวังของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดของกรุงเยรูซาเล็ม เขาได้เฝ้าอาคารสำคัญทุกหลังในเมืองลงด้วย ¹⁰ สำหรับกำแพงทั้งหมดรอบเยรูซาเล็ม ทหารชาวบาบิโลนทั้งหมดผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายลง

¹¹ ประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนซึ่งหลบหนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย ¹² แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนที่สุดแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนอยู่และเป็นคนทำไร่ไถนา

¹³ สำหรับเสากองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และแท่นกับอ่างทะเลกองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และได้ขนเอากองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน ¹⁴ บรรดาหม้อ พลั่ว และกรรไกรตัดไม้ตะเกียง และช้อน และเครื่องใช้ของสัมฤทธิ์ทั้งหมดซึ่งบุโรหิตใช้ในงานของพระวิหาร พวกเขาขโมยเอาไปหมด ¹⁵ กระถางสำหรับต้กกิน้ำ กับขามที่ทำด้วยทองคำและด้วยเงิน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ได้ขนเอาไปหมดด้วย

¹⁶ เสาใหญ่สองต้น อ่างทะเล และพวกเขาตั้งซึ่งชาโลมอนได้ทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น กองสัมฤทธิ์ของภานะเหล่านี้ก็หนักเกินกว่าที่จะชั่งได้ ¹⁷ เสาใหญ่ต้นหนึ่งสูงประมาณสิบแปดศอก และมีบัวคว่ำกองสัมฤทธิ์บนเสา บัวคว่ำนั้นสูงประมาณสามศอกพร้อมตาข่ายและลูกกับทิมที่ล้อมรอบบัว ทั้งหมดล้วนทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เสาใหญ่อีกต้นและตาข่ายก็เหมือนกับเสาต้นแรก

¹⁸ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับเสารายาห์บุโรหิตใหญ่ และเศฟันยาห์บุโรหิตรอง กับผู้เฝ้าประตูสามคนไปด้วย ¹⁹ จากเมืองนั้นเขาได้จับข้าราชการสำนัก ซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ ที่ปรึกษาของกษัตริย์ห้าคนที่ยังคงอยู่ในเมืองนั้นไปเป็นนักโทษ เขายังได้จับข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งรับผิดชอบเกณฑ์คนไปเป็นทหาร พร้อมกับหกลสิบคนสำคัญของแผ่นดินซึ่งพบในเมืองไปเป็นนักโทษ

²⁰ แล้วเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับพวกเขาเหล่านี้พามาเฝ้ากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาค์ ²¹ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาค์ในแผ่นดินอาบัก ในวิธีนี้ยูดาห์จึงออกจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย

²² สำหรับประชาชนที่เหลือในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนซซาร์ กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้ พระองค์ทรงแต่งตั้งเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ บุตรชายของชาฟานให้เป็นผู้ควบคุมพวกเขา ²³ บัดนี้ เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมด ทั้งตัวเขาทั้งหลาย และคนของเขาได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงแต่งตั้งเกดาลียาห์ให้เป็นเจ้าเมือง พวกเขาได้มาหาเกดาลียาห์ที่มิสปาห์ คนเหล่านี้คืออิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ โยฮานันบุตรชายของคาธาห์ เสโรยาห์บุตรชายของกันหุเมทชาวเบนโกลาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายของคนตระกูลมาอาคาห์ ทั้งตัวพวกเขาและคนของเขา ²⁴ เกดาลียาห์ได้ทำสัตย์สาบานแก่พวกเขาและคนของเขาว่า “อย่ากลัวข้าราชบริพารเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน แล้วพวกเจ้าก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”

²⁵ แต่ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ บุตรชายของเอลีชามา ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีเกดาลียาห์ เกดาลียาห์ตายพร้อมกับคนยูดาห์กับคนบาบิโลนผู้อยู่กับเขามีสปาห์ ²⁶ แล้วประชาชนทั้งสิ้น ทั้งผู้น้อย และผู้ใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะพวกเขากลัวคนบาบิโลน

²⁷ ต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดที่เยโฮยาคินกษัตริย์ยูดาห์ถูกเนรเทศในเดือนที่สิบสอง เมื่อวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้นที่เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงปล่อยเยโฮยาคินกษัตริย์ยูดาห์พ้นจากเรือนจำ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่เอวิลเมโรดักได้ทรงขึ้นครองราชย์

²⁸ พระองค์ได้ตรัสอย่างเมตตาแก่เยโฮยาคิน และให้ที่นั้งที่มีเกียรติกว่าบรรดาที่นั่งของบรรดากษัตริย์ที่อยู่ในกรุงบาบิโลนกับพระองค์ ²⁹ เอวิลเมโรดักจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออกจากเยโฮยาคิน เยโฮยาคินได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นประจำทุกวันตลอดชีวิตของพระองค์ ³⁰ พระองค์ทรงได้รับค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงชีพทุกๆ วันไปจนตลอดชีวิตที่เหลือของพระองค์

Book: 1 Chronicles

1 Chronicles

Chapter 1

- ¹ อาดัม เสก เอน็อซ ² เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด ³ เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค ⁴ บุตรชายทั้งหลายของโนอาห์คือ เซม ฮาม ยาเฟท
- ⁵ บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทคือโกเมอร์ มาโคก มาดัย ยาวาน กูบัล เมเชค และทึราส ⁶ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์คืออัชเคนัส ร์ฟัท และโทการมาห์ ⁷ บุตรชายทั้งหลายของยาวานคือเอลีชาห์ ทารซิช คิกริม และโรดานิม
- ⁸ บุตรชายทั้งหลายของฮามคือคูช มีสรายิม พุด และคานาอัน ⁹ บุตรชายทั้งหลายของคูชคือเสบา ฮาวิลาค สับกา ราอามาห์ และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ คือเซบา และเดดาน ¹⁰ คูชเป็นบิดาของนิมโรดซึ่งเป็นผู้พิชิตคนแรกบนแผ่นดินโลก
- ¹¹ อียิปต์เป็นบรรพบุรุษของคนลูติม คนอานามิน คนเลหะบิม คนนัฟทูลิม ¹² คนปัทรุสิม คนคัสลูอิม(ต้นเผ่าคนฟีลิสเตีย) และคนคัฟไทร์
- ¹³ คานาอันเป็นบิดาของโซดอน บุตรหับบิของเขา และของเฮก ¹⁴ เขาเป็นบรรพบุรุษคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซ ¹⁵ คนฮิไวต์ คนอาร์คิคนสินี ¹⁶ คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท
- ¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของเซมคือเอลาม อัซซูร อาร์ปักชาด ลูด อาร์ม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเชค ¹⁸ อาร์ปักชาดเป็นบิดาของเชลาห์ และเชลาห์เป็นบิดาของเอเบอร์ ¹⁹ เอเบอร์มีบุตรชายสองคน ชื่อของคนหนึ่งคือเปเลก เพราะว่าในสมัยของเขามีการแบ่งดินแดนกันและน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
- ²⁰ โยกทานเป็นบิดาของอัลโมดัด เซเลฟ ฮาซารมาเวท ยีราห์ ²¹ อาโดรัม อุซาล และติคลาห์ ²² เอบาล อาบีมาเอล เซบา ²³ โอฟีร์ ฮาวิลาค และโยบับ คนทั้งหมดเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของโยกทาน
- ²⁴ เซม อาร์ปักชาด เชลาห์ ²⁵ เอเบอร์ เปเลก เรอู ²⁶ เสรุค นาโฮร์ เทราห์ ²⁷ อับรามผู้ซึ่งคืออับราฮัม
- ²⁸ บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมคืออิสอัค และอิซมาเอล ²⁹ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา บุตรหับบิของอิซมาเอลคือเนบาโยก และเคดาร์ อัดเบเอล มิบซัม ³⁰ มิชมา ดูมาห์ มีสสา ฮาดัด เทมา
- ³¹ เยกูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นพวกบุตรชายของอิซมาเอล ³² บุตรชายทั้งหลายของเคกูราห์ภรรยาน้องของอับราฮัม คือติมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย อิชบาก และชูอาห์ และบุตรชายทั้งหลายของโยกซานคือเซบา และเดดาน ³³ บุตรชายทั้งหลายของมีเดียคือเอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิดา และเอลดาอาห์ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเชื้อสายทั้งหลายของเคกูราห์
- ³⁴ อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค บุตรชายทั้งหลายของอิสอัคคือเอซาว และอิสราเอล ³⁵ บุตรชายทั้งหลายของเอซาวคือ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์ ³⁶ บุตรชายทั้งหลายของเอลีฟัสคือเทมาน โอมาร์ เสโฟฟ กาตาม เคนัส ทิมนาและอามาเลซ ³⁷ บุตรของชายทั้งหลายเรอูเอลคือนาหัท เศราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์
- ³⁸ บุตรชายทั้งหลายของเศอรัคือโลทาน โซบาล ศิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และดีซาน ³⁹ บุตรชายทั้งหลายของโลทานคือโฮร์ และโฮบับ และน้องสาวของโลทานคือทิมนา ⁴⁰ บุตรชายทั้งหลายของโซบาลคืออัลวาน มานาฮาก เอบาล เซฟี และโอนัน บุตรชายทั้งหลายของศิเบโอนคืออียาห์ และอานาห์
- ⁴¹ บุตรชายของอานาห์คือดีโชน บุตรชายทั้งหลายของดีโชนคือเฮมดาน เฮชบาน อีธรานและเคราน ⁴² บุตรชายทั้งหลายของเอเซอร์คือบิลฮาน ศาวาน และยาอาคาน บุตรชายทั้งหลายของดีซานคืออูส และอาร์ัน
- ⁴³ ต่อไปนี้คือกษัตริย์ทั้งหลายผู้ทรงครองราชย์อยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์องค์ใดๆ ครองราชย์เหนือคนอิสราเอลคือเบลาบุตรเบโอร์ เมืองของท่านชื่อดินอาบาห์ ⁴⁴ เมื่อเบลาได้สวรรคต โยบับบุตรชายเศราห์ของเมืองโบสราก็ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์
- ⁴⁵ เมื่อโยบับสวรรคตแล้ว หุซามของแผ่นดินคนเทมานได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ ⁴⁶ เมื่อหุซามสวรรคตแล้ว ฮาดัดบุตรเบดัดผู้รบชนะมีเดียในดินแดนโมอับได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ และเมืองของท่านชื่ออาวีท
- ⁴⁷ เมื่อฮาดัดสวรรคตแล้ว สัมลาห์แห่งเมืองมัสเรคาห์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ ⁴⁸ เมื่อสัมลาห์สวรรคตแล้ว ชาอูลแห่งเมืองเระโหโบทอันนาซาร์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ ⁴⁹ เมื่อชาอูลสวรรคตแล้ว บาอัลฮานันบุตรอัคโบร์ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์
- ⁵⁰ เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายของอัคโบร์สวรรคตแล้ว ฮาดัดได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ และเมืองของท่านชื่อปาอี มเหสีของพระองค์มีพระนามว่าเมเทกาเบล บุตรหญิงของมักเรด บุตรหญิงของเมซาหับ ⁵¹ ฮาดัดสวรรคต หัวหน้าที่ทั้งหลายของตระกูลต่างๆ ในเอโดมคือ ทิมนา อัลวาห์ เยเรท

⁵² โอไฮโอบามาห์ เอลาห์ ปีโนน ⁵³ เคนัส เทมาน มิบซาร์ ⁵⁴ มัคดีเอล อีราม คนเหล่านี้เป็นหัวหน้ากึ่งของตระกูลต่างๆ ในเอโดม

Chapter 2

- ¹ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของอิสราเอลคือ รูเบน สิมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ เศบูลุน ² ดาน โยเซฟ เบนยาเมน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์
- ³ บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์คือเอร์ โอนัน และเชลาห์ ผู้ซึ่งบุตรหญิงของชวาทหญิงชาวคานาอันได้ให้กำเนิดแก่ท่านคือ เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์ ซึ่งเป็นคนชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงได้ทรงประหารเขาเสีย ⁴ กามารบุตรสะไภ้ของท่านให้กำเนิดเปเรศ และเศราห์ให้ท่านยูดาห์มีบุตรชายทั้งหมดห้าคน
- ⁵ บุตรชายทั้งหลายของเปเรศคือเฮสโรน และฮามูล ⁶ บุตรชายทั้งหลายของเศราห์คือคิมรี เอราน เฮมาน คาลโคส และดาร์ดา รวมทั้งหมดห้าคน
- ⁷ บุตรชายของการมีคืออาคาร์ ผู้ได้ก่อความเดือดร้อนต่ออิสราเอล เมื่อเขาได้ขโมยสิ่งที่สงวนไว้สำหรับพระเจ้า ⁸ บุตรชายของเอรานคืออาซารียาห์
- ⁹ บุตรชายทั้งหลายของเฮสโรนคือเยราห์เมเอล ราม และเศลูบัย ¹⁰ รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ และอัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโฮน เป็นผู้นำคนหนึ่งท่ามกลางเชื้อสายของยูดาห์ ¹¹ นาโฮนเป็นบิดาของสัลมา สัลมาเป็นบิดาของโบอาส ¹² โบอาสเป็นบิดาของโอเบด และโอเบดเป็นบิดาของเยสซี
- ¹³ เยสซีเป็นบิดาของเอลีอัษบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาตคนที่สอง ซิมเอาคนที่สาม ¹⁴ นาธันเอลคนที่สี่ รัตดัยคนที่ห้า ¹⁵ โอเชมคนที่หก ดาวิดคนที่เจ็ด ¹⁶ พี่สาวของพวกเขาคือนางเศรยาร์ และนางอาบิกายิล บุตรชายทั้งหลายของนางเศรยาร์คืออาบิชัย โยอาบ และอาสาเอล รวมสามคน ¹⁷ นางอาบิกายิลได้ให้กำเนิดอามาสาซึ่งมีบิดาคือเยเรอร์ คนอิซมาเอล
- ¹⁸ คาเลบบุตรชายของเฮสโรนมีบุตรกับนางอาซูมาห์ภรรยาของเขา และกับนางเยรีโอก บุตรชายทั้งหลายของเขาคือเยเซอร์ โซบับ และอารโดน ¹⁹ เมื่ออาซูมาห์สวรรคต คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาผู้ให้กำเนิดเฮอร์แก่เขา ²⁰ เฮอร์เป็นบิดาของอูร์ และอูร์เป็นบิดาของเบซาเลล
- ²¹ ภายหลังเฮสโรน (เมื่อเขาอายุหกสิบปี) ได้แต่งงานกับบุตรหญิงของมาคีร์บิดาของกิเลอาด นางได้ให้กำเนิดเศกุน ²² เศกุนเป็นบิดาของยาอีร์ ผู้ควบคุมยี่สิบสามเมืองในแผ่นดินกิเลอาด ²³ เกชูร์กับอารัมยึดเมืองยาอีร์ และเมืองเคนาตรวมทั้งอีกหกสิบเมืองรอบๆ เมืองเหล่านั้น คนทั้งหมดเหล่านี้ที่อาศัยอยู่เป็นเชื้อสายของมาคีร์บิดาของกิเลอาด ²⁴ ภายหลังเฮสโรนตายแล้ว คาเลบได้กลับนอนกับเอฟราธา ภรรยาของเฮสโรนบิดาของเขา นางได้ให้กำเนิดอัชซัวร์แก่เขา ซึ่งเป็นบิดาของเทโคอา
- ²⁵ บุตรชายทั้งหลายของเยราห์เมเอล บุตรหัวปีของเฮสโรนคือราม บุตรหัวปีของท่าน บุนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์ ²⁶ เยราห์เมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อนางอาการาห์ นางเป็นมารดาของโอนัน ²⁷ บุตรชายทั้งหลายของรามบุตรหัวปีของเยราห์เมเอลคือมาอัส ยาหมิน และเอเคอร์ ²⁸ บุตรชายทั้งหลายของโอนันคือซัมมัย และยาตา บุตรชายทั้งหลายของซัมมัยชื่อนาตับ และอาบิชูร์ ²⁹ ภรรยาของอาบิชูร์ชื่ออาบิสาอิล และนางได้ให้กำเนิดอัครบาน และโมลิต
- ³⁰ บุตรชายทั้งหลายของนาตับคือเศเลด และอัปปาอิม แต่เศเลดตายโดยไม่มีบุตร ³¹ บุตรชายของอัปปาอิมคืออิซอี บุตรชายของอิซอีคือเซชัน บุตรชายของเซชันชื่ออัครลัย ³² บุตรชายทั้งหลายของยาตา น้องชายของซัมมัยคือ เยเรอร์ และโยนาธาน แต่เยเรอร์ตายโดยไม่มีบุตร ³³ บุตรชายทั้งหลายของโยนาธานชื่อเปเลธ และคาซา คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเยราห์เมเอล
- ³⁴ เซชันไม่มีบุตรชาย มีแต่พวกบุตรหญิง เซชันมีคนรับใช้ชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อยารธา ³⁵ เซชันจึงยกบุตรหญิงของเขาให้เป็นภรรยาของยารธาคนรับใช้ของเขา และนางได้ให้กำเนิดอัททัยแก่เขา ³⁶ อัททัยเป็นบิดาของนาธัน และนาธันเป็นบิดาของคาบาด ³⁷ คาบาดเป็นบิดาของเอฟาลล และเอฟาลลเป็นบิดาของโอเบด ³⁸ โอเบดเป็นบิดาของเยชู และเยชูเป็นบิดาของอาซารียาห์
- ³⁹ อาซารียาห์เป็นบิดาของเฮเลส และเฮเลสเป็นบิดาของเฮเลอาสาห์ ⁴⁰ เฮเลอาสาห์เป็นบิดาของสิสมัย และสิสมัยเป็นบิดาของซัลลุม ⁴¹ ซัลลุมเป็นบิดาของเยคาเมียห์ และเยคาเมียห์เป็นบิดาของเอลีชามา
- ⁴² บุตรชายทั้งหลายของคาเลบน้องชายของเยราห์เมเอลคือเมซา บุตรหัวปีของเขา ซึ่งเป็นบิดาของคีฟ บุตรชายคนที่สองของเขาคือมาเรชาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน ⁴³ บุตรชายทั้งหลายของเฮโบรนคือโคราห์ กัปปุวาร์ เรเคม และเซมา ⁴⁴ เซมาเป็นบิดาของราอัม ผู้เป็นบิดาของโยธเคอัม และเรเคมเป็นบิดาของซัมมัย
- ⁴⁵ บุตรของซัมมัยคือมาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบเรชัวร์ ⁴⁶ เอฟาห์ภรรยาน้อยของคาเลบได้ให้กำเนิดฮาราน โมซา และกาเชส ฮารานเป็นบิดาของกาเชส ⁴⁷ บุตรชายทั้งหลายของยาดียคือเรเกม โยรัม เกซาน เปเลก เอฟาห์ และฮาอ์ฟ ⁴⁸ มาอาคาห์ ภรรยาน้อยอีกคนหนึ่งของคาเลบได้ให้กำเนิดเชเบอร์ และทึรหะนาห์
- ⁴⁹ นางได้ให้กำเนิดฮาอ์ฟบิดาของมัดมันนาห์ เขวาบิดาของมัคเบนนาห์ และบิดาของกิเบอา บุตรหญิงของคาเลบคืออัครสาห์ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของคาเลบ ⁵⁰ คนเหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายของเฮอร์ ผู้เป็นบุตรหัวปีของเอฟราธาห์คือโซบาล บิดาของคีรียากเยอาริม
- ⁵¹ สัลมาบิดาของเบเรเลเฮม และฮาเรฟ บิดาของเบเรกาเดอร์ ⁵² โซบาลบิดาของคีรียากเยอาริรมีเชื้อสายทั้งหลายคือฮาโรห์ และครั้งหนึ่งของคนมานาฮาก ⁵³ และครั้งหนึ่งของตระกูลของคีรียากเยอาริรมีคือคนอิกไรต์ คนปุไก คนซุมัก คนมิชรา คนโคราห์ และคนเอชกาโอสืบเชื้อสายมาจากคนเหล่านี้

⁵⁴ ตระกูลของของลิลูมามีดังต่อไปนี้ คือเบรเลเฮม คนเบโทฟาห์ อักโรทเบรโยอาบ และครั้งหนึ่งของคนมานาฮาท และคนโศราห์ ⁵⁵ ทั้งบรรดาตระกูลของอาลักษณ์ซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบส คือคนทิลราไรต์ คนซีเมอี และคนสุคา คนเหล่านี้เป็นคนเคไนต์ผู้สืบเชื้อสายมาจากอัมมัท บรรพบุรุษของคนเรคาบ

Chapter 3

- ¹ คนเหล่านี้คือโอรสทั้งหลายของดาวิดที่ประสูติในเมืองเฮโบรน โอรสหัวปีคืออัมโนนโดยพระนางอาหิโนอัมจากยิสเรเอล องค์ที่สองคือดาเนียลโดยพระนางอาบิกายิลจากการเมล ² องค์ที่สามคืออับซาโลมผู้ซึ่งพระมารดาคือพระนางมาอาคาห์ราชธิดาของกัลมัยกษัตริย์แห่งเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักทิก ³ องค์ที่ห้าคือเซฟาทียาห์จากพระนางอาบิกัล องค์ที่หกคืออิกเรอัมจากพระนางเอกลาห์มเหสีของพระองค์
- ⁴ โอรสทั้งหกพระองค์ได้กำเนิดแก่ดาวิดในเมืองเฮโบรนที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงปกครองมานานเจ็ดปีกับหกเดือน จากนั้นพระองค์ได้ทรงปกครองสามสิบสามปีในเยรูซาเล็ม ⁵ โอรสสี่พระองค์เหล่านี้ พระนางบัทเชาบุตรหญิงของอัมมีเอลได้กำเนิดแก่พระองค์ในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โซบับ นารัน และซาโลมอน ⁶ โอรสอีกเก้าพระองค์ของดาวิดคือ อิบฮาร์ เอลีซูอา เอลเปเลก ⁷ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ⁸ เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลก ⁹ โอรสเหล่านี้ของดาวิดไม่นับรวมโอรสทั้งหลายโดยนางสนมทั้งหลายของพระองค์ ทามาร์เป็นน้องหญิงของพวกเขา
- ¹⁰ โอรสของซาโลมอนคือเรโหโบอัม โอรสของเรโหโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮชาฟัท ¹¹ โอรสของเยโฮชาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหัสยาห์ โอรสของอาหัสยาห์คือโยอาช ¹² โอรสของโยอาชคืออามาซียาห์ โอรสของอามาซียาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยราม
- ¹³ โอรสของโยรามคืออาหัส โอรสของอาหัสคือเฮเซคียาห์ โอรสของเฮเซคียาห์คือมนัสเสห์ ¹⁴ โอรสของมนัสเสห์คืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์
- ¹⁵ บรรดาโอรสของโยสิยาห์ โอรสหัวปีคือโยฮานัน องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือชัลลูม ¹⁶ โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโฮยาคิน และเศเดคียาห์
- ¹⁷ บรรดาโอรสของเยโฮยาคินผู้ตกเป็นเชลยนั้นคือเซอัลทิเอล ¹⁸ บัลคีรัม เปดายาห์ เซนาสซาร์ เยคามียาห์ โซฮามา และเนดาบียาห์
- ¹⁹ บรรดาบุตรชายของเปดายาห์คือ เศรบบาเบล และซีเมอี บุตรชายทั้งหลายของเศรบบาเบลคือ เมซูลลาม และฮานันยาห์ เซโลมิกเป็นน้องหญิงของพวกเขา ²⁰ บุตรชายอีกห้าคนของเขาคือฮาซูบาห์ โอเฮล เบเรคียาห์ ฮาสาดียาห์ และยูซับเฮเสด ²¹ บุตรชายทั้งหลายของฮานันยาห์คือ ปาลาติยาห์ และเยชายาห์ บุตรชายของเขาคือเรโอฟายาห์ และเชื้อสายทั้งหลายต่อไปคืออาร์นัน โอบาดีห์ และเซคานียาห์
- ²² บุตรชายของเซคานียาห์คือ เซโมอาห์ และบุตรชายทั้งหลายของเซโมอาห์คืออักธัธ อิกาล บาร์ยาห์ เนอารียาห์ และชาฟัท ²³ บุตรชายสามคนของเนอารียาห์คือเอลีโอนัย อิสคียาห์ และอัสรีคัม ²⁴ บุตรชายเจ็ดคนของเอลีโอนัยคือโฮดาเวียห์ เอลียาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮานัน เดโลยาห์ และอานานี

Chapter 4

¹ เชื้อสายทั้งหลายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล ² โซบาลเป็นบิดาของเรอายาห์ เรอายาห์เป็นบิดาของยาหาค ยาหาคเป็นบิดาของอาหุภัย และลาอาด คนเหล่านี้เป็นบรรพบุรุษของตระกูลทั้งหลายของคนอิสราห์

³ คนเหล่านี้เป็นบรรพบุรุษทั้งหลายของตระกูลต่างๆ ในเมืองเอรามคือ ยิสเรเอล อิษมา และอิดบาช น้องหญิงของพวกเขาคืออัสเซลโพนิ ⁴ เปนุเอลเป็นบรรพบุรุษของตระกูลทั้งหลายในเมืองเกโดร์ เอเซอร์เป็นผู้ตั้งต้นตระกูลทั้งหลายในหุซัค คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ผู้ก่อตั้งเมืองเบรเลเฮม

⁵ อิชูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือเฮลาห์และนาอาราห์ ⁶ นางนาอาราห์ได้ให้กำเนิดอาหุซาม เอเฟอร์ เทเมนิ และฮาอาห์ซการีแก่เขา คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของนางนาอาราห์ ⁷ บุตรชายทั้งหลายของนางเฮลาห์คือเศเรก อัสฮาร์ เอกนาน ⁸ และโซสเป็นบิดาของอาบูบ และโศแบบห์ และบรรดาตระกูลทั้งหลายที่สืบเชื้อสายมาจากอาหารเฮลบุตรชายของฮารุม

⁹ ยาเบสเป็นผู้ที่ได้รับการนับถือมากกว่าพวกพี่น้องของเขา มารดาของเขาได้เรียกเขาว่ายาเบส นางกล่าวว่า “เพราะฉันได้คลอดเขาด้วยความเจ็บปวด” ¹⁰ ยาเบสได้ร้องทูลต่อพระเจ้าของอิสราเอล และกล่าวว่า “ถ้าพระองค์จะทรงอวยพรแก่ข้าพระองค์จริงๆ ขอรบขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์จะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์จะทรงปกป้องรักษาข้าพระองค์จากการทำร้าย ดังนั้นข้าพระองค์จะไม่ได้รับความเจ็บปวด” และพระเจ้าได้ประทานตามที่เขาร้องขอ ¹¹ เศลูปพี่ชายของซูอาห์เป็นบิดาของเมิร์ ผู้เป็นบิดาของเอชโทน ¹² เอชโทนเป็นบิดาของ เบรราฟา ปาเสอาห์ และเทหินนาคห์ ผู้เป็นบิดาของอิธนาหะซ คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในเศคห์

¹³ บุตรชายทั้งหลายของเคนัสคือโอกนีเอล และเสโรอาห์ บุตรชายทั้งหลายของโอกนีเอลคือฮาราก และเมโอโนธัย ¹⁴ เมโอโนธัยเป็นบิดาของโอฟราห์ และเสโรอาห์เป็นบิดาของโยอาบ ผู้ตั้งต้นเกหะราษิม ผู้ซึ่งเป็นช่างฝีมือ

¹⁵ บุตรชายทั้งหลายของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์คือ อีรุ เอลาห์ และนาอัม บุตรชายของเอลาคือเคนัส ¹⁶ บุตรชายของเยฮาลเลเลคือ ศิฟ ศิพาห์ ทิริยา และอาสาเรล

¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของเศราคือเยเรอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน ภรรยาคนอียิปต์ของเมเรดได้ให้กำเนิดมิเรียม ชัมมัย และอิซบาคห์ผู้ซึ่งเป็นบิดาของเอชเทโมอา คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของบิเกียห์ พระราชธิดาของฟาโรห์ผู้ซึ่งเมเรดได้แต่งงานด้วย ¹⁸ ภรรยาคนยิวได้ให้กำเนิดเยเรดผู้เป็นบิดาของเกโดร์ ฮาเบอร์ผู้ซึ่งเป็นบิดาของโสโค และเยสุธเอลผู้เป็นบิดาของศาโนอาห์

¹⁹ บุตรชายทั้งสองคนของภรรยาของโฮดียาห์ น้องหญิงของนาอาม คนหนึ่งเป็นบิดาของเคอิลาคห์ คนเกเรม อีกคนหนึ่งคือเอชเทโมอา คนมาอาคห์ ²⁰ บุตรชายทั้งหลายของซีโมนคืออัมโนน รินนาคห์ เบนฮานัน และกิโลน บุตรชายทั้งหลายของอิธอคือโคเทก และเบนโซเฮก

²¹ เชื้อสายทั้งหลายของเฮลาห์บุตรชายของยูดาห์คือ เฮอร์บิดาของเลคาคห์ ลาอาดาห์บิดาของมาเรฮาห์และตระกูลทั้งหลายผู้ทำฟ้านแห่งเบรซซ์เบอา ²² โยคิมคนเมืองโคเซบา และโยอาชและสาราฟผู้ปกครองในโมอับและยาฮูบิเลเฮม (ข้อมูลนี้มาจากบันทึกโบราณ) ²³ คนเหล่านี้เป็นช่างปั้นหม้อผู้ซึ่งได้อาศัยในเมืองเนกาอิม และเกดาราห์ และได้ทำงานให้แก่กษัตริย์

²⁴ เชื้อสายทั้งหลายของสิเมโอนคือ เนบูเอล ยามิน ยารับ เศราห์ และชาอูล ²⁵ ชัลลุมเป็นบุตรชายของชาอูล มีบัสเป็นบุตรชายของชัลลุม และมีชมาเป็นบุตรชายของมีบัส ²⁶ เชื้อสายทั้งหลายของมิชมาคืออัมมูเอลผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของเขา ศักเกอร์หลานชายของเขา และซิมเมอีหลานชายของเขา ²⁷ ซิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรหญิงหกคน พี่น้องของเขามีบุตรไม่มาก ดังนั้นตระกูลทั้งหลายของพวกเขาก็ไม่ได้เพิ่มจำนวนอย่างมากมายเหมือนที่คนยูดาห์ได้ทำ

²⁸ พวกเขาทั้งหลายได้อาศัยในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาห์ และที่ฮาซารซูอาล ²⁹ พวกเขาอาศัยอยู่ที่บิลฮาร์ เอเชม ไกลด์ ³⁰ เบธูเอล โฮรมาคห์ ศิกลาห์ ³¹ เบธมารคาโบก ฮาซารสุลิม เบธบีร์ และ ฮาอาราอิม เหล่านี้คือเมืองทั้งหลายของพวกเขาจนถึงรัชสมัยของดาวิด

³² หมู่บ้านของพวกเขาห้าหมู่บ้านคือ เอตาม อิน รินโมน โทเคนและอาซัน ³³ รวมกับหมู่บ้านอื่นๆ ไกลไปถึงเมืองบาอัล หมู่บ้านเหล่านี้คือที่ตั้งถิ่นฐานของพวกเขา และพวกเขาได้รักษากันที่ลุ่มน้ำบวงสรวงไว้ ³⁴ ตระกูลผู้นำทั้งหลายคือ เมโซบับ ยัมเลค โยฮาห์บุตรชายของอามาซียาห์ ³⁵ โยเอล เยชู บุตรชายของโยซียาห์ บุตรชายของเสโรอาห์ บุตรชายของอาสิเอล ³⁶ เอลีโอนัย ยาอาโคบาคห์ เยโซฮายาห์ อาสาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบนโยนาห์ ³⁷ และศิชา บุตรชายของซิฟ บุตรชายของอาโลน บุตรชายของเยดาห์ บุตรชายของซิมรี บุตรชายของเซโมอาห์

³⁸ รายชื่อเหล่านี้ที่ได้กล่าวถึงคือผู้นำทั้งหลายในตระกูลทั้งหลายของพวกเขาและตระกูลของพวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ³⁹ พวกเขาได้ไปใกล้เมืองเกโดร์ ทางทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อแสวงหาทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์สำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ⁴⁰ พวกเขาพบทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่และดี แผ่นดินนั้นกว้างใหญ่ เยียบ และสงบ คนฮามเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน

⁴¹ ปีศร่ายชื่อของผู้ที่ได้เข้ามาในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และได้โจมตีคนฮามที่ตั้งถิ่นฐาน และคนเมอูอิมผู้ที่อยู่ที่นั่นด้วย พวกเขาได้ทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะพวกเขาพบทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวกเขา ⁴² ผู้ชายคนสิเมโอนห้าร้อยคนได้ไปยังภูเขาเออีร์ ด้วยผู้นำทั้งหลายของพวกเขา คือเปลาเกียห์ เนอาเรียห์ เรไฟยาห์ และอุสซึเอล บุตรชายทั้งหลายของอิธอ ⁴³ พวกเขาโจมตีคนลัทธิฮามเลชที่เหลืออยู่ และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

Chapter 5

- ¹ บุตรชายทั้งหลายของรูเบน บุตรหัวปีของอิสราเอล รูเบนเป็นบุตรชายหัวปีของอิสราเอล แต่สิทธีบุตรหัวปีของเขาถูกมอบให้บุตรชายทั้งหลายของโยเซฟบุตรชายของอิสราเอลเพราะรูเบนได้กระทำให้ที่นอนของบิดาเป็นมลทิน ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ถูกบันทึกว่าเป็นบุตรชายคนโต ² ยูดาห์ได้เป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในหมู่พี่น้องของเขา และผู้นำจะมาจากเขา แต่สิทธีบุตรหัวปีเป็นของบุตรชายทั้งหลายของโยเซฟ
- ³ บุตรชายทั้งหลายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอลคือฮาโนค ปิลู เฮสโรน และคารมี ⁴ บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของโยเอลคือคนเหล่านี้ บุตรชายของโยเอลคือเซโมอาห์ บุตรชายของเซโมอาห์คือโกล บุตรชายของโกลคือชิมเออี
- ⁵ บุตรชายของชิมเออีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล ⁶ บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ผู้ซึ่งทักลักปีเลเซอร์ กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงกวาดต้อนไปเป็นเชลย เบเอราห์ได้เป็นผู้นำคนหนึ่งในเผ่ารูเบน
- ⁷ พวกญาติของเบเอราห์ตามตระกูลทั้งหลายของพวกเขาได้ทำบัญชีรายชื่อวงศ์วานของพวกเขาไว้คือ เยอีเอลคนโต เศคาริยาห์ และ ⁸ เบลาค บุตรชายของอาซาส บุตรชายของเขมา บุตรชายของโยเอล พวกเขาได้อาศัยในอาโรเธอร์ ไกลไปถึงเมืองเนโบ และบาอัลเมโอน
- ⁹ และทางทิศตะวันออกไปเริ่มต้นที่นครกันดารและขยายไปถึงแม่น้ำยูเฟรติส เพราะว่าพวกเขามีฝูงสัตว์เลี้ยวมามากมายในแผ่นดินกิเลอาด ¹⁰ ในรัชสมัยของซาอูล เผ่ารูเบนได้โจมตีคนฮาการ์และชนพวกเขา พวกเขาได้อาศัยในเต็นท์ของคนฮาการ์ในแถบตะวันออกทั้งหมดของกิเลอาด
- ¹¹ คนเผ่ากาตจำนวนมากได้อาศัยอยู่ใกล้พวกเขา ในแผ่นดินบาซันไกลไปจนถึงสาเลคาห์ ¹² ผู้นำทั้งหลายของพวกเขาคือโยเอลผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าตระกูล และซาฟามเป็นที่สอง และยานีและซาฟักในบาซัน
- ¹³ พวกญาติทางฝ่ายครอบครัวบิดาทั้งหลายของพวกเขา มีทั้งหมดเจ็ดคนคือ มีคาเอล เมซูลาม เซบา โยรัย ยาคาน คีอา และเอเบอร์ รวมทั้งหมด 7 คน ¹⁴ คนเหล่านี้ที่มีรายชื่อข้างต้นเป็นเชื้อสายของอาบีอาฮิล อาบีอาฮิลเป็นบุตรชายของหุรี หุรีเป็นบุตรชายของยาโรอาห์ ยาโรอาห์เป็นบุตรชายของกิเลอาด กิเลอาดเป็นบุตรชายของมีคาเอล มีคาเอลเป็นบุตรชายของเยซิชัย เยซิชัยเป็นบุตรชายของยาโด ยาโดเป็นบุตรชายของนุส
- ¹⁵ อาหิเป็นบุตรชายของอับดีเอล ผู้เป็นบุตรกุนี ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวบิดาของพวกเขา ¹⁶ พวกเขาได้อาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซัน ในเมืองทั้งหลายและในทุกแห่งเลี้ยงสัตว์ทั้งหมดของซาโรน ไปไกลถึงเขตแดนทั้งหลาย ¹⁷ ทั้งหมดนี้ได้ถูกบันทึกตามรายชื่อวงศ์วานในรัชสมัยของโยรามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และรัชสมัยของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล
- ¹⁸ คนรูเบน คนกาต และครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์มีทหารจำนวน 44,760 คนที่ได้รับการฝึกสำหรับการทำสงครามผู้ซึ่งถือโล่ และดาบ และพร้อมพลธนู ¹⁹ พวกเขาได้โจมตีคนฮาการ์ คนเยกูร คนนาฟิซ และคนโนดับ
- ²⁰ พวกเขาได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าในการต่อสู้กับคนเหล่านั้น ด้วยวิธีนี้คนฮาการ์ และทั้งหมดผู้ซึ่งอยู่กับพวกเขาได้พ่ายแพ้ นี่เป็นเพราะคนอิสราเอลได้ร้องเรียกพระเจ้าในสงครามนั้น และพระองค์ได้ตอบสนองต่อพวกเขา เพราะพวกเขามอบความไว้วางใจไว้กับพระองค์ ²¹ พวกเขาได้จับยัดสัตว์ทั้งหลายของคนฮาการ์ รวมทั้งอูฐห้าหมื่นตัว แกะ 250,000 ตัว ลาสองพันตัว ผู้ชาย 100,000 คน ²² เพราะพระเจ้าได้ทรงต่อสู้เพื่อพวกเขา พวกเขาได้ฆ่าศัตรูจำนวนมาก พวกเขาได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาจนถึงสมัยตกเป็นเชลย
- ²³ ครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้อาศัยในแผ่นดินบาซันไกลไปถึงบาอัลเฮอร์มอน และเสนิร์ (นั่นคือภูเขาเฮอร์มอน) ²⁴ คนเหล่านี้คือหัวหน้าทั้งหลายของครอบครัวบิดาทั้งหลายของพวกเขาคือ เอเฟอร์ อิชอี เอลีเอล อัซรีเอล เยรมีย์ โฮดาเวียห์ และยาดีเอล พวกเขาทั้งหลายเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง กล้าหาญ และมีชื่อเสียง เป็นเหล่าผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา
- ²⁵ แต่พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาได้มีสการพระทั้งหลายของประชาชนทั้งหลายของแผ่นดินนั้น ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำลายไปต่อหน้าพวกเขา ²⁶ พระเจ้าของอิสราเอลจึงทรงปลุกเร้าพระทัยของปูล กษัตริย์อัสซีเรีย (เรียกอีกชื่อว่า ทักลักปีเลเซอร์ กษัตริย์อัสซีเรีย) พระองค์ได้ทรงกวาดต้อนคนรูเบน คนกาต และครึ่งหนึ่งของคนมนัสเสห์ พระองค์นำพวกเขาไปยังฮาฮาห์ อาโบร์ ฮารา และแม่น้ำโกซาน ที่ซึ่งพวกเขายังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้

Chapter 6

- ¹ บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือเกอร์โซม โคฮาท และเมรารี ² บุตรชายทั้งหลายของโคฮาทคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบน และอุสซีเอล
- ³ บุตรทั้งหลายของอัมรามคืออาโรน โมเสส และนาถมิเรียน บุตรชายทั้งหลายของอาโรนคือนาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ⁴ เอเลอาซาร์เป็นบิดาของฟิเนหัส และฟิเนหัสเป็นบิดาของอาบิฮูวา
- ⁵ อาบิฮูวาเป็นบิดาของบุคคี บุคคีเป็นบิดาของอุสซี ⁶ อุสซีเป็นบิดาของเศราหิยาห์ เศราหิยาห์เป็นบิดาของเมราโยท ⁷ เมราโยทเป็นบิดาของอามาริยาห์ และอามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิกูบ
- ⁸ อาหิกูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาหิมาอัส ⁹ อาหิมาอัสเป็นบิดาของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบิดาของโยฮานัน ¹⁰ โยฮานันเป็นบิดาของอาซาริยาห์ ผู้ได้รับใช้ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างขึ้นในเยรูซาเล็ม
- ¹¹ อาซาริยาห์เป็นบิดาของอามาริยาห์ และอามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิกูบ ¹² อาหิกูบเป็นบิดาของศาโดก และศาโดกเป็นบิดาของซัลลูม ¹³ ซัลลูมเป็นบิดาของฮิลคิยาห์ และฮิลคิยาห์เป็นบิดาของอาซาริยาห์ ¹⁴ อาซาริยาห์เป็นบิดาของเศโรอาห์ และเศโรอาห์เป็นบิดาของเยโฮชาดัก ¹⁵ เยโฮชาดักถูกจับไปเป็นเชลย เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงมอบยูดาห์ และเยรูซาเล็มไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนซซาร์
- ¹⁶ บุตรชายทั้งหลายของเลวีคือเกอร์โซม โคฮาท และเมรารี ¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซมคือลิบนี และชิมเอี ¹⁸ บุตรชายทั้งหลายของโคฮาทคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบน และอุสซีเอล ¹⁹ บุตรชายทั้งหลายของเมรารีคือมาห์ลี และบูชี่ เหล่านี้เป็นบรรดาตระกูลของคนเลวีตามบัญชีบิดาทั้งหลายของพวกเขา ²⁰ เชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซม บุตรชายของเขาคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหาก บุตรชายของเขาคือคิมมาห์
- ²¹ บุตรชายของเขาคือโยอาห์ บุตรชายของเขาคืออิดโด บุตรชายของเขาคือเศราห์ บุตรชายของเขาคือเยอาเธรี ²² เชื้อสายทั้งหลายของโคฮาท บุตรชายของเขาคืออัมมีนาถัน บุตรชายของเขาคือโคราห์ บุตรชายของเขาคือฮัสสึร์ ²³ บุตรชายของเขาคือเอลคานาห์ บุตรชายของเขาคือเอเบียสาฟ บุตรชายของเขาคือฮัสสึร์ ²⁴ บุตรชายของเขาคือกาหัก บุตรชายของเขาคืออูรีเอล บุตรชายของเขาคืออุสซียาห์ บุตรชายของเขาคือฮาอุล
- ²⁵ บุตรชายทั้งหลายของเอลคานาห์คืออามาสัย อาหิโมท ²⁶ และบุตรชายชื่อเอลคานาห์คือ โศฟัยคือบุตรชายของเขา นาหักคือบุตรชายของเขา ²⁷ เอลีอับคือบุตรชายของเขา เยโรอัมคือบุตรชายของเขา และเอลคานาห์คือบุตรชายของเขา ²⁸ บุตรชายทั้งหลายของฮาโมเอลคือโยเอล บุตรหัวปีของเขา คนที่สองคืออาบิยาห์ ²⁹ บุตรชายของเมรารีคือมาห์ลี บุตรชายของเขาคือลิบนี บุตรชายของเขาคือชิมเอี บุตรชายของเขาคืออุสซาร์ ³⁰ บุตรชายของเขาคือชิมเออา บุตรชายของเขาคือฮักคิยาห์ บุตรชายของเขาคืออาสายาห์
- ³¹ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกผู้ชายผู้ที่ดำรงตงตั้งให้ดูแลเรื่องดนตรีในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญาได้มาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว ³² เขาทันหลายได้ปรนนิบัติด้วยการร้องเพลง ข้างหน้าพลับพลา เต้นกัณฑ์ดนตรี จนกระทั่งซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ปฏิบัติตามที่กำหนด ตามคู่มือที่ให้ไว้กับพวกเขา
- ³³ คนเหล่านี้เป็นคนที่ปฏิบัติงานกับบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา จากตระกูลของคนโคฮาทที่มาจากเฮมาน นักดนตรี นี่คือนักดนตรีบรรพบุรุษของเขาที่กำลังกลับมาในเวลานั้นคือ เฮมานบุตรชายของโยเอล โยเอลเป็นบุตรชายของฮาโมเอล ³⁴ ฮาโมเอลเป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของเยโรอัม เยโรอัมผู้เป็นบุตรชายของเอลีเอล เอลีเอลผู้เป็นบุตรชายของโทอาห์ ³⁵ โทอาห์ผู้เป็นบุตรชายของสุฟ สุฟผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของมาฮา มาฮาผู้เป็นบุตรชายของอามาสัย อามาสัยผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ ³⁶ อามาสัยผู้เป็นบุตรชายของเอลคานาห์ เอลคานาห์ผู้เป็นบุตรชายของโยเอล โยเอลผู้เป็นบุตรชายของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์ผู้เป็นบุตรชายของเศฟันยาห์ ³⁷ เศฟันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของกาหัก กาหักผู้เป็นบุตรชายของฮัสสึร์ ฮัสสึร์ผู้เป็นบุตรชายของเอเบียสาฟ เอเบียสาฟผู้เป็นบุตรชายของโคราห์ ³⁸ โคราห์ผู้เป็นบุตรชายของอิสฮาร์ อิสฮาร์ผู้เป็นบุตรชายของโคฮาท โคฮาทผู้เป็นบุตรชายของเลวี เลวีผู้เป็นบุตรชายของอิสราเอล
- ³⁹ เฮมานเป็นเพื่อนร่วมงานกับอาสาฟผู้ยืนอยู่ข้างขวาของเขา อาสาฟเป็นบุตรชายของเบเรคิยาห์ เบเรคิยาห์ผู้เป็นบุตรชายของชิมเออา ⁴⁰ ชิมเออาผู้เป็นบุตรชายของมีคาเอล มีคาเอลผู้เป็นบุตรชายของบาอาเสยาห์ บาอาเสยาห์ผู้เป็นบุตรชายของมัคคิยาห์ ⁴¹ มัคคิยาห์ผู้เป็นบุตรชายของเอกนี เอกนีผู้เป็นบุตรชายของเศราห์ เศราห์ผู้เป็นบุตรชายของอาดายาห์ ⁴² อาดายาห์ผู้เป็นบุตรชายของเอราน เอรานผู้เป็นบุตรชายของคิมมาห์ คิมมาห์ผู้เป็นบุตรชายของชิมเอี ⁴³ ชิมเอีผู้เป็นบุตรชายของยาหาก ยาหากผู้เป็นบุตรชายของเกอร์โซม เกอร์โซมผู้เป็นบุตรชายของเลวี
- ⁴⁴ ที่ข้างซ้ายมือของเฮมานมีพวกเพื่อนร่วมงานของเขา คือบุตรชายทั้งหลายของเมรารี พวกเขา รวมทั้งเอรานผู้เป็นบุตรชายของคัซ คัซผู้เป็นบุตรชายของอับดี อับดีผู้เป็นบุตรชายของมัลลูค ⁴⁵ มัลลูคผู้เป็นบุตรชายของฮาซาบิยาห์ ฮาซาบิยาห์ผู้เป็นบุตรชายของอามาซียาห์ อามาซียาห์ผู้เป็นบุตรชายของฮิลคิยาห์ ⁴⁶ ฮิลคิยาห์ผู้เป็นบุตรชายของอัมชั อัมชัผู้เป็นบุตรชายของบานี บานีผู้เป็นบุตรชายของเซเมอร์ ⁴⁷ เซเมอร์ผู้เป็นบุตรชายของมาห์ลี มาห์ลีผู้เป็นบุตรชายของบูชี่ บูชี่ผู้เป็นบุตรชายของเมรารี เมรารีผู้เป็นบุตรชายของเลวี
- ⁴⁸ บรรดาญาติพี่น้องของคนเลวี ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลา ซึ่งก็คือพระนิเวศของพระเจ้า ⁴⁹ อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา และบนแท่นเครื่องหอม เพื่อปฏิบัติงานทุกอย่างในอถิสถาน การทำการบบาปเพื่ออิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้ ⁵⁰ ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของอาโรนที่ได้ถูกนับไว้ บุตรชายของอาโรนคือเอเลอาซาร์ บุตรชายของเอเลอาซาร์คือฟิเนหัส บุตรชายของฟิเนหัสคืออาบิฮูวา ⁵¹ บุตรชายของอาบิฮูวาคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออุสซี

บุตรชายของอุสซีคือเศราหิยาห์⁵² บุตรชายของเศราหิยาห์คือเมราโยก บุตรชายของเมราโยกคืออามาริยาห์ บุตรชายของอามาริยาห์คืออาหิภูบ⁵³ บุตรชายของอาหิภูบคือศาโดก บุตรชายของศาโดกคืออาหิมาอัส

⁵⁴ ต่อไปนี่เป็นที่ตั้งถิ่นฐานสำหรับเชื้อสายของอาโรนผู้ซึ่งมาจากตระกูลคนโคซาก (ฉลากแรกตกเป็นของพวกเขา)⁵⁵ พวกเขาได้เมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายของมัน⁵⁶ แต่บรรดาทุ่งนาของเมือง และหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น พวกเขาได้ยกให้แก่คาเลบ บุตรชายของเยฟุนเนห์

⁵⁷ แก่เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรน (เมืองลี้ภัยเมืองหนึ่ง) และเมืองลิบนานห์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองยาकर् เมืองเอชเทโมอา กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁵⁸ เมืองฮิเลนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเดบิรพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁵⁹ พวกเขาได้ให้เชื้อสายของอาโรนคือ เมืองอาซานพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเบรเซเมฆพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁰ และจากเผ่าเบนยามินพวกเขาได้ให้เมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองอาเลเมกพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอานาโทพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเหล่านี้ทั้งสี่นับได้สิบสามเมือง เมืองเหล่านี้ได้ถูกแบ่งท่ามกลางตระกูลของโคซาก ทั้งหมดสิบสามเมือง

⁶¹ ส่วนที่เหลือของตระกูลทั้งหลายของโคซากได้รับเมืองสิบเมืองจากการจับฉลากจากเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า⁶² ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมตามตระกูลต่างๆ สิบสามเมืองจากเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล เผ่าอาเชอร์ เผ่านิฟทาลี และจากเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่าในบาซัน⁶³ ให้กับเชื้อสายของของเมราธตามตระกูลของพวกเขาและตระกูล สิบสองเมืองจากเผ่ารูเบน เผ่ากาต และเผ่าเศบูลุน⁶⁴ ดังนั้นประชาชนอิสราเอลได้มอบเมืองต่างๆ เหล่านี้ กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมันให้แก่คนเลวี⁶⁵ พวกเขาได้รับเมืองต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จากเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอน และเผ่าเบนยามิน

⁶⁶ บางส่วนของตระกูลของคนโคซากบางตระกูลได้รับเมืองต่างๆ จากดินแดนของพวกเขาเผ่าเอฟราอิม⁶⁷ พวกเขาได้ให้ เมืองเซเคม (เมืองลี้ภัยเมืองหนึ่ง) กับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมันในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁸ เมืองโยกเมอธพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเบรโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁶⁹ เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองกักริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁰ จากเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้ให้กับคนโคซากคือ เมืองอาเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองบีเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองเหล่านี้ได้ให้แก่ตระกูลทั้งหลายของคนโคซากที่เหลืออยู่

⁷¹ ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมรับจากตระกูลเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่าดังนี้ พวกเขาได้ให้โกลานในเมืองบาซันพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอัสกาโรกพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷² เผ่าอิสราเอลได้ให้กับเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์โซมคือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองดาเบรคพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷³ เมืองราโมกพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองอาเนมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

⁷⁴ อิสราเอลได้รับจากเผ่าอาเชอร์คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองฮับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁵ เมืองหุกอกพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเรโหบพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁶ พวกเขาได้รับจากเผ่านิฟทาลีคือเมืองเคเดชในกาลิสิพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองคีริยาธอิมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

⁷⁷ ส่วนเชื้อสายทั้งหลายของเมราธที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากเผ่าเศบูลุนคือ เมืองโยกเนอธ เมืองคาร์กาห์และเมืองริมโมโนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองกาโบรพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁷⁸ และจากเผ่ารูเบนตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน ด้านตะวันออกเมืองเยรีโค พวกเขาได้รับเมืองเบเซอร์ในทะเลทราย เมืองยาซาห์⁷⁹ เมืองเคเดโมกพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองเมฟาอาคพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁸⁰ คนเลวีได้รับจากเผ่ากาตคือเมืองราโมกในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน เมืองมาหะนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน⁸¹ เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน และเมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ของมัน

Chapter 7

¹ บุตรชายสี่คนของอิสราเอล คือ โกลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน ² บุตรชายทั้งหลายของโกลาคือ อูซซี เรโฝยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบซัม และเชมูเอล เขาทิ้งหลายเป็นพวกหัวหน้าในเรือนของพวกบิดาของพวกเขา จากเชื้อสายทั้งหลายของโกลา และพวกเขาได้ถูกขึ้นบัญชีเป็นกบฏอาหารท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของพวกเขา และนับจำนวนได้ 22,600 คนในรัชสมัยของดาวิด

³ บุตรชายของอูซซีคือ อิสราหิยาห์ บุตรชายทั้งหลายของเขาคือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซืออาห์ ทั้งหมดห้าคน พวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลทั้งหลาย ⁴ พร้อมกับคนเหล่านี้ พวกเขาบิภรรยาสามหมื่นหกพันคนสำหรับการทำสงครามตามบัญชีรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา เพราะพวกเขามีภรรยาและบุตรชายหลายคน ⁵ พวกญาติพี่น้องของพวกเขาเป็นกบฏจากคนในเผ่าอิสราเอล และพวกเขานับจำนวนได้ทั้งหมดแปดหมื่นเจ็ดพันคน ตามบัญชีรายชื่อที่เป็นของตระกูลทั้งหลายของพวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขา

⁶ บุตรชายสามคนของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล ⁷ บุตรชายห้าคนของเบลาคือ เอสโบน อูซซี อูซซีเอล เยรีโมก และอีร์ พวกเขาเป็นทหาร และต้นตระกูลทั้งหลาย พวกเขานับจำนวนได้ 22,034 คนที่เป็นกบฏอาหาร ตามบัญชีทะเบียนสามะโนครีวที่เป็นของตระกูลบรรพบุรุษของพวกเขา ⁸ บุตรชายทั้งหลายของเบเคอร์คือ เชมิราห์ โยอาช เอลียาเซร์ เอลีโอนัย อมรี เยเร โมก อาบิยาห์ อานาโท และอาเลเมก คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายทั้งหลายของเขา ⁹ บัญชีของตระกูลทั้งหลายของพวกเขา นับจำนวนได้ 20,200 คน เป็นผู้นำครอบครัวทั้งหลาย และเป็นกบฏอาหาร

¹⁰ บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน บุตรชายทั้งหลายของบิลฮานคือ เยอูช เบนยามิน เอฮุด เคนาอะนาห์ เศราน การิช และอาหิชาธา ¹¹ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเยดียาเอล ตามบัญชีตระกูลของพวกเขา 17,200 คน เป็นผู้นำทั้งหลาย เป็นกบฏอาหารพร้อมที่จะทำศึกสงคราม ¹² (คนซุปีม และคนซุปีม เป็นบุตรชายทั้งหลายของอิระ และคนซุซิมเป็นบุตรชายของอาเออร์)

¹³ บุตรชายทั้งหลายของนัฟทาลีคือ ยาซึเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของนางบิลฮาห์ ¹⁴ บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอลผู้ซึ่งภรรยาได้อำนาจของเขาได้ให้กำเนิดแก่เขา นางได้ให้กำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาดด้วย ¹⁵ มาคีร์ได้รับคนซุปีมและคนซุปีมมาเป็นภรรยา พี่สาวชื่อมาคาห์ เชื้อสายอีกคนหนึ่งของมนัสเสห์คือเศเลเฟห์ผู้ซึ่งมีเฉพาะบุตรหญิงทั้งหลายเท่านั้น ¹⁶ มาคาห์ภรรยาของมาคีร์ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง นางได้เรียกชื่อเขาว่า เปเรช น้องชายของเขาชื่อเชเรช และบุตรชายทั้งหลายของเขาชื่อ อุลาม และราเคม

¹⁷ บุตรชายของอุลามคือเบดาน คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ ¹⁸ น้องสาวของกิเลอาดคืออัมโมเลเกกได้ให้กำเนิดอิชโฮด อาบิเยเซอร์ และมาฮาลาห์ ¹⁹ บุตรชายทั้งหลายของเซมิดาคือ อาหิยัน เชเคม ลิคชี และอานิยัม

²⁰ เชื้อสายทั้งหลายของเอฟราอิมมีดังต่อไปนี้ บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเรลาห์ บุตรชายของชูเรลาห์คือเบเรด บุตรชายของเบเรดคือกาหัท บุตรชายของกาหัทคือเอลอาดาห์ บุตรชายของเอลอาดาห์คือกาหัท ²¹ บุตรชายของกาหัทคือคาบาด บุตรชายของคาบาดคือชูเรลาห์ (เอเซอร์และเอลเอ็ดซึ่งถูกฆ่าโดยผู้ชายทั้งหลายของเมืองกัทคนท้องถิ่นของแผ่นดินนั้น เมื่อเขาทิ้งหลายได้ลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ²² เอฟราอิมบิดาของพวกเขาไว้ทุกข์ให้พวกเขาเป็นหลายวัน และพี่น้องทั้งหลายของเขาก็ได้มาปลอบใจเขา ²³ เอฟราอิมจึงเข้าไปหาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง เอฟราอิมได้เรียกชื่อเขาว่า เบรียาห์ เพราะเหตุชั่วร้ายได้ตกอยู่กับครอบครัวของเขา

²⁴ บุตรหญิงของเขาชื่อเชเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและบน และเมืองอุสเซนเชเอราห์ ²⁵ บุตรชายของเขาชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเกลลาห์ บุตรชายของเกลลาห์คือกาหาน ²⁶ บุตรชายของกาหาคือลาตาน บุตรชายของลาตานคืออัมมูต บุตรชายของอัมมูตคือเอลิชามา ²⁷ บุตรชายของเอลิชามาคือบูน บุตรชายของบูนคือโยชูวา

²⁸ ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาชื่อ เบรเอลพร้อมกับหมู่บ้านต่างๆ รอบๆ พวกเขาได้ขยายตัวไปทางด้านตะวันออกถึงเมืองนาอารัน และด้านตะวันตกถึงเมืองเกเซอร์ พร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย และไปถึงเชเคมพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย ไปถึงเมืองอัยยาพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย ²⁹ ตามพรมแดนของมนัสเสห์ มีเมืองเบรชานพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย เมืองกาอานาคพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย เมืองเมกิดโดพร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย และเมืองโดร์พร้อมกับบรรดาหมู่บ้านทั้งหลาย ในเมืองทั้งหลายเหล่านี้บรรดาเชื้อสายทั้งหลายของโยเซฟบุตรชายของอิสราเอลได้อาศัยอยู่

³⁰ บุตรชายทั้งหลายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาร์ อิซวี เบรียาห์ และเสราห์น้องหญิงของพวกเขา ³¹ บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของบิธชาวริ ³² เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลิก โซเมอร์ โฮราม ชูวาเป็นน้องหญิงของพวกเขา ³³ บุตรทั้งหลายของยาเฟลิกคือ ปาสัค บิมฮาล และอิซวาก คนเหล่านี้เป็นบุตรทั้งหลายของยาเฟลิก

³⁴ เซเมอร์ เป็นน้องชายของยาเฟลิก มีบุตรชายทั้งหลายเหล่านี้คือ โรกาห์ เยซุบบาห์ และอาร์ม ³⁵ น้องชายของเซเมอร์คือเฮเลม มีบุตรชายทั้งหลายของเขาชื่อ โศฟาห์ อิมนา เซเลช และอาบี ³⁶ บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ชูอัล เบรี อิมราห์ ³⁷ เบเซอร์ โอด ชัมมา ซิลฮาห์ อิธราน และเบไร ³⁸ บุตรชายทั้งหลายของเยเรอร์คือ เยฟุนเนห์ ปัสปา และอารา ³⁹ บุตรชายทั้งหลายของอุลาคคือ อาราค อันนิเอล และรีเซย ⁴⁰ คนทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นเชื้อสายของอาเซอร์ พวกเขาเป็นบรรพบุรุษทั้งหลายของตระกูลทั้งหลาย ผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา เป็นผู้ชายที่โดดเด่น กบฏอาหาร และเป็นหัวหน้าท่ามกลางพวกผู้นำ จำนวนทั้งสิ้นสองหมื่นหกพันคน ผู้ซึ่งเหมาะสมสำหรับการสงคราม ตามจำนวนบัญชีรายชื่อของพวกเขา

Chapter 8

¹ บุตรชายห้าคนของเบนยามินคือ เบลบุตรชายหัวปีของเขา อัชเบล อาหะราห์ ² โนฮาร์ และราฟา ³ บุตรของเบลาคือ อัดดาร์ เกรา อาบิซูด

⁴ อาบิซูด นามาน อาโหอาห์ ⁵ เกรา เซฟูฟาน และหุรัม ⁶ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเอซูด ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าบรรดาเหล่าตระกูลที่อาศัยในเมืองเกบา ผู้ซึ่งถูกบังคับให้ย้ายไปยังเมืองมานาฮา

⁷ คือนามาน อาหิยาห์ และเกรา ผู้ได้พาพวกเขาไปในการย้ายของพวกเขา เขาเป็นบิดาของอุสซา และอาหิซูด ⁸ ซาหะราอิมมีบุตรหลายคนในดินแดนโมอับ ภายหลังที่เขาได้หย่าภรรยาทั้งหลายของเขาคือนางหุซิมและนางบาอารา ⁹ โดยนางโฮเดชภรรยาของเขา ซาหะราอิมเป็นบิดาของโยบับ คิเบีย เมซา มัลคาม ¹⁰ เยอูส สาเคีย และมิรมาร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของเขา เป็นพวกผู้นำในตระกูลต่างๆ ของพวกเขา

¹¹ เขาได้มีบุตรกับนางหุซิมคืออาบิฏบและเอลปาอัล ¹² บุตรชายทั้งหลายของเอลปาอัลคือเอเบอร์ มีซอัม และเซเมด (ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหมู่บ้านทั้งหลายโดยรอบ) ¹³ ยังมีเบรียห์ และเซมาด้วย เขาก็คือเป็นหัวหน้าของตระกูลทั้งหลายที่อาศัยในเมืองอัยยาโลน ผู้ที่ได้ขับไล่ชาวเมืองกัทไป

¹⁴ เบรียห์ มีบุตรชายทั้งหลายคืออาหิโย ซาซัค และเยเรโมก ¹⁵ เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ ¹⁶ มีคาเอล อิชปาห์ และโยฮา ¹⁷⁻¹⁸ เอลปาอัลมีบุตรชายทั้งหลายคือเศบาดียาห์ เมซูลาม อิสคี เฮเบอร์ อิชเมรีย อิสลียาห์ และโยบับ

¹⁹⁻²⁰ บุตรชายทั้งหลายของชิมออี คือยาคิม คิครี คับดี เอลิเยนัย คิลเลรีย เอลีเอล อาดาياهو เบโรอาห์ ²¹ และชิมราก

²²⁻²³ บุตรชายทั้งหลายของซาซัคคือ ²⁴ อิชปาน ²⁵ เอเบอร์ ²⁶ เอลีเอล ²⁷ อับโดน คิครี ฮานาน ฮานันยาห์ เอลาม อันธริยาห์ อีฟไธยาห์ และเปนูเอล ²⁸ คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของพวกตระกูล และพวกผู้นำที่อาศัยในเยรูซาเล็ม

²⁹ บิดาของกิเบโอนคือ เยอูเอลผู้ซึ่งมีภรรยาชื่อมาอาคห์ ได้อาศัยในเมืองกิเบโอน ³⁰ บุตรหัวปีของท่านคืออับโดน แล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล นาดับ ³¹ เกโดร์ อาหิโย และเศเคอร์ ³² บุตรชายทั้งหลายของเยอูเอลอีกคนหนึ่งคือมิกโลก ผู้เป็นบิดาของชิมเออาห์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ใกล้กับญาติทั้งหลายของพวกเขาในเยรูซาเล็ม

³³ เนอร์เป็นบิดาของคิช คิชเป็นบิดาของซาลู ซาลูเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคีชูวา อาบินาดับ และเอชบาอัล ³⁴ บุตรชายของโยนาธานคือเมรินบาอัล เมรินบาอัลเป็นบิดาของมีคาห์ ³⁵ บุตรชายทั้งหลายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส ³⁶ อาห์สเป็นบิดาของเยโฮอัดดาร์ เยโฮอัดดาร์เป็นบิดาของอาเลเมก อัสมาเวก และคิมรี คิมรีเป็นบิดาของโมซา

³⁷ โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของราฟาห์ ราฟาห์เป็นบิดาของเอลาสาห์ เอลาสาห์เป็นบิดาของอาเซล ³⁸ อาเซลมีบุตรชายหกคน คืออัสรีคัม โบเคร อิชมาเอล เซอารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของอาเซล ³⁹ บุตรชายทั้งหลายของเอเชก น้องชายของเขา คือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยอูซคนที่สอง และเอลีเฟเลกคนที่สาม ⁴⁰ บุตรชายทั้งหลายของอุลามเป็นเหล่านักรบกล้าหาญ เป็นพวกนักรบ พวกเขา มีบุตรชายหลายคนและหลานมากมายจำนวนทั้งสิ้น 150 คน คนทั้งหมดนี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของเบนยามิน

Chapter 9

¹ ดังนั้นรายชื่อคนอิสราเอลทั้งหมดได้ถูกบันทึกไว้ในลำดับพงศ์ พวกเขาถูกบันทึกไว้ในสมุดของกษัตริย์อิสราเอล เหมือนยูดาห์ที่พวกเขาได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะความบาปของพวกเขา ² คนกลุ่มแรกที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอีกครั้งในเมืองทั้งหลายของพวกเขาคือบางส่วนของคนอิสราเอล พวกปุโรหิต พวกเลวี และคนรับใช้ทั้งหลายของพระวิหาร ³ เชื้อสายบางส่วนของยูดาห์ เบนยามิน เอฟราอิม และมนัสเสห์ที่ได้อาศัยในเยรูซาเล็ม ⁴ บรรดาผู้ตั้งถิ่นฐานรวมทั้งบุตรชายของอัมมีสูด บุตรชายของอมรีบุตรชายของอัมรีบุตรชายของบานี หนึ่งในเชื้อสายทั้งหลายของเปเรศบุตรชายของยูดาห์

⁵ ท่ามกลางคนซีโหลห์คืออาสาหยาห์บุตรชายห้วยปีและบุตรชายทั้งหลายของเขา ⁶ ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเศราห์คือเยอูเอล เชื้อสายทั้งหลายของพวกเขา นับจำนวนได้ 690 คน ⁷ ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเบนยามินคือสัลลูบุตรชายของเมซูลามบุตรชายของโฮดาเวียห์ บุตรชายของหัสเสนูอาห์ ⁸ ยังมีเบนยาห์บุตรชายของเยโรอัมด้วย คือเอลาห์บุตรชายของอูสซิบบุตรชายของมิกร์ และเมซูลามบุตรชายของเซฟาียาห์บุตรชายของเรอูเอลบุตรชายของอับนียาห์ ⁹ ญาติทั้งหลายของพวกเขาได้ถูกเขียนไว้ในบัญชีรายชื่อลำดับพงศ์นับจำนวนได้ 956 คน ผู้ชายเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพวกผู้นำในตระกูลทั้งหลายของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา

¹⁰ พวกปุโรหิตคือเยดาเยห์ เยโฮยารับ และยาคีน ¹¹ มีอาซารียาห์บุตรชายของอิสคียาห์ด้วย บุตรชายของเมซูลามบุตรชายของศาโดกบุตรชายของเมราโยกบุตรชายของอาหิฏอบ ผู้รับผิดชอบพระนิเวศของพระเจ้า ¹² มีอาดาเยห์บุตรชายของเยโรอัมบุตรชายของปาซเออร์บุตรชายของมัลคียาห์ ยังมีอามาสียบุตรชายของอาดีเอลด้วย บุตรชายของยาเซราห์บุตรชายของเมซูลามบุตรชายของเมซิลเลมิกบุตรชายของอิมเมอร์ ¹³ ญาติทั้งหลายของพวกเขาผู้ซึ่งเป็นพวกผู้นำในพวกตระกูลบรรพบุรุษของพวกเขา นับจำนวนคนได้ 1,760 คน พวกเขาเป็นผู้ที่มีความสามารถในการทำงานในพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁴ ท่ามกลางคนเลวี มีเฮโมอาห์ผู้เป็นบุตรชายของหัสซุบบุตรชายของอัสรีคัมบุตรชายของอาซาบียาห์ ท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเมารี ¹⁵ ยังมีบักบัคครา เฮเรส กาลาล และมัธธาเนียห์บุตรชายของมีคาบุตรชายของศิกร์บุตรชายของอาสาฟ ¹⁶ ยังมีโอบาดีห์บุตรชายของเฮโมอาห์ด้วย บุตรชายของกาลาลบุตรชายของเยดูธุน และเบเรคยาห์บุตรชายของอาสาบุตรชายของเอลคานาห์ผู้ที่ได้อาศัยในหมู่บ้านทั้งหลายของคนเนโทฟาห์

¹⁷ บรรดาผู้ดูแลประตูทั้งหลายคือ ชัลลุม อักซูป กัลโมน อาหิมาน และเชื้อสายทั้งหลายของพวกเขา ชัลลุมเป็นผู้นำของพวกเขา ¹⁸ ก่อนหน้านี้พวกเขาได้ยืนรักษาการอยู่ที่ประตูกษัตริย์ทางด้านทิศตะวันออก สำหรับค่ายของเชื้อสายทั้งหลายของคนเลวี ¹⁹ ชัลลุมบุตรชายของโคเรบุตรชายของเอบียาสาฟ ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของโคราห์ และญาติทั้งหลายของเขาจากครั้วเรือนของบิดาของเขา คนโคราห์ได้รับผิดชอบงานบริการ พวกเขาได้รักษาประตูเข้าเต็นท์เหมือนพวกบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้รักษาค่ายของพระยาห์เวห์และพวกเขาได้รักษาทางเข้านั้นด้วย ²⁰ ฟินหัสบุตรชายของเอลาซาร์ได้รับผิดชอบงานนี้ในอดีต และพระยาห์เวห์ได้ทรงอยู่ด้วยกับเขา ²¹ เศคาริยาห์บุตรชายของเมเซเลมียาห์คือผู้รักษาทางเข้าพระวิหารคือ "เต็นท์นัดพบ"

²² คนทั้งหลายเหล่านี้ผู้ซึ่งถูกเลือกเป็นเหล่าคนเฝ้าประตู ที่ทางเข้าทั้งหลายนับจำนวนได้ 212 คน ชื่อของพวกเขาได้ถูกบันทึกในบันทึกของประชาชนในหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา ดาวิดและซาบูเอลผู้ดูแลได้ตั้งพวกเขาในตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ ²³ ดังนั้นพวกเขาและบุตรทั้งหลายของพวกเขาได้รักษาประตูทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์คือพลับ ²⁴ ผู้รักษาประตูทั้งหลายได้ถูกตั้งทั้งสี่ด้าน ทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ ²⁵ พวกพี่น้องของพวกเขาผู้ที่ได้อาศัยในหมู่บ้านทั้งหลายของพวกเขา ได้หมั่นเวียนเข้ามาทำงานทุกวัน ²⁶ แต่พวกผู้นำสี่คนที่รักษาประตูทั้งหลายได้แก่ คนเลวีได้รับมอบหมายให้รักษาห้องทั้งหลายและห้องพัสดุทั้งหลายในพระนิเวศของพระเจ้า ²⁷ พวกเขาจะอยู่ทั้งคืนในตำแหน่งทั้งหมดรอบๆ พระนิเวศของพระเจ้า เพราะพวกเขาได้รับผิดชอบการรักษาพระนิเวศ พวกเขาจะเปิดพระนิเวศทุกเช้า

²⁸ ส่วนหนึ่งของพวกเขาได้ดูแลอุปกรณ์ของพระวิหารคือ พวกเขาได้นำสิ่งต่างๆ เมื่อสิ่งเหล่านั้นได้ถูกนำเข้ามาหรือเอาออกไป ²⁹ ส่วนหนึ่งของพวกเขาได้ถูกกำหนดให้ดูแลสิ่งต่างๆ ที่บริสุทธิ์ อุปกรณ์ และเครื่องใช้ รวมทั้งแป้งอย่างดี เหล้าองุ่น น้ำมัน เครื่องหอม และเครื่องเทศ ³⁰ พวกบุตรชายของปุโรหิตบางส่วนได้ผสมเครื่องเทศ ³¹ มักทียาห์ คนเลวีคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นบุตรห้วยปีของชัลลุม คนโคราห์ได้รับผิดชอบเตรียมขนมปังสำหรับการถวาย ³² พี่น้องบางส่วนของพวกเขา เชื้อสายทั้งหลายของคนโคราห์ได้รับผิดชอบการตั้งขนมปัง และจัดเตรียมขนมปังทุกวันสะบาโต

³³ บรรดานักร้อง และผู้นำทั้งหลายของครอบครัวคนเลวีได้อาศัยในห้องทั้งหลายที่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เมื่อพวกเขาว่างจากการทำงานเพราะพวกเขาต้องทำงานตามที่ได้รับมอบหมายในเวลากลางวันและกลางคืน ³⁴ คนเหล่านี้คือครอบครัวผู้นำทั้งหลายท่ามกลางคนเลวี ตามบัญชีที่ได้ถูกบันทึกไว้ในบันทึกพงศ์ของพวกเขา พวกเขาได้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

³⁵ บิดาของกิเบโอนคือ เยอูเอล ผู้ซึ่งภรรยาของเขาชื่อมาอาคาห์ที่ได้อาศัยในกิเบโอน ³⁶ บุตรชายคนห้วยปีของเขาคือ อับโดน และบุตรชายทั้งหลายของเขาคือ สุร์ คิช บาอัล เนอร์ นาตบ ³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลก ³⁸ มิกโลกเป็นบิดาของชิมอัม พวกเขาได้อาศัยอยู่ใกล้พวกพี่น้องของพวกเขาในเยรูซาเล็ม

³⁹ เนอร์เป็นบิดาของคิช คิชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลเป็นบิดาของโยนาธาน มัลคิซัว อาบีนาดับ และเอซบาอัล ⁴⁰ บุตรชายของโยนาธานคือเมริบอาอัล เมริบอาอัลเป็นบิดาของมีคาห์ ⁴¹ บุตรชายทั้งหลายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส ⁴² อาหัสเป็นบิดาของยาราคห์ ยาราคห์เป็นบิดาของอาเลเมก อัสมาเวก และคิมร์ คิมร์เป็นบิดาของโมซา ⁴³ โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของเรไฟยาห์ เรไฟยาห์เป็นบิดาของ

เอเลอาส่าห์ เอเลอาส่าห์เป็นบิดาของอาเซล ⁴⁴ อาเซลมีบุตรชายหกคนคือ อัสรักัม โบเครู อิชมาเอล เซอารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของอาเซล

Chapter 10

¹ บัดนี้คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามต่อผู้คนอิสราเอล ผู้ชายอิสราเอลทุกคนได้แตกหนีไปต่อหน้าคนฟีลิสเตียและล้มลงเสียชีวิตบนภูเขากิลโบอา ² พวกคนฟีลิสเตียได้ยกเข้ามาใกล้จะตามทันซาอูลและพระโอรสของพระองค์ พวกคนฟีลิสเตียได้ฆ่าพระโอรสทั้งหลายของพระองค์คือ โยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีซูอา

³ การสู้รบหนักได้เข้ามาประชิดซาอูล พวกพลรบได้ยิงพระองค์ ทำให้พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บ ⁴ ซาอูลได้ตรัสกับผู้ถืออาวุธประจำพระองค์ว่า “จงตีสดาบของเจ้าออกมา และแทงเราให้ทะลุ มิฉะนั้นพวกคนที่มิได้เข้าสู่หมัตเหล่านี้จะเข้ามาและทำร้ายเรา” แต่ผู้ถืออาวุธประจำพระองค์ไม่กล้า เพราะเขากลัวมาก ดังนั้นซาอูลจึงได้ชักดาบของพระองค์ออกและล้มกับดาบนั้น ⁵ เมื่อผู้ถืออาวุธประจำพระองค์ได้เห็นซาอูลได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ได้ทำอย่างเดียวกันคือล้มกับดาบของตนและเสียชีวิตด้วย ⁶ ดังนั้นซาอูลได้ทรงสิ้นพระชนม์พร้อมกับพระโอรสทั้งสามพระองค์ พระราชวงศ์ทั้งหมดของพระองค์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยกัน

⁷ เมื่อพวกผู้ชายอิสราเอลทุกคนในหุบเขาได้เห็นการที่ซาอูลและพวกพระโอรสของพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ พวกเขาก็ได้แตกหนี พวกเขาได้ละทิ้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาและหนีไป จากนั้นพวกฟีลิสเตียได้เข้ามาและได้อาศัยอยู่แทน ⁸ ในวันต่อมาเมื่อพวกฟีลิสเตียได้เข้ามาปลดเสื้อผ้าของผู้ที่เสียชีวิต พวกเขาได้พบพระศพของซาอูลกับพวกพระโอรสของพระองค์บนภูเขากิลโบอา ⁹ พวกเขาได้ถอดเครื่องทรงพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป พวกเขาได้ให้คนส่งข่าวไปทั่วฟีลิสเตีย ส่งข่าวไปยังพวกกรูเปเลฟและพวกประชาชนทั้งหลายของพวกเขา

¹⁰ พวกเขาได้นำเอาอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารเทพเจ้าทั้งหลายของพวกเขา และมัดพระเศียรของพระองค์ไว้ในวิหารของพระดาโกน ¹¹ เมื่อคนยาเบซกิเลอาดทั้งหมดได้ยินทุกสิ่งที่คนฟีลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล ¹² พวกผู้ชายนักรบทั้งหมดได้ออกไป และชิงเอาพระศพของซาอูลและพวกพระโอรสของพระองค์ และนำไปไว้ที่ยาเบซ พวกเขาได้ฝังกระดูกของพวกเขาใต้ต้นโอ๊กในเยเบซและได้อุดอาหารเป็นเวลาเจ็ดวัน

¹³ ดังนั้นซาอูลทรงสิ้นพระชนม์เพราะพระองค์ไม่ทรงสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ไม่ทรงเชื่อฟังพระบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ แต่ได้ตรัสถามหาคำแนะนำจากบางคนผู้ซึ่งได้พูดกับคนตาย ¹⁴ พระองค์ไม่ได้ทรงแสวงหาการทรงนำจากพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ทรงประหารพระองค์และมอบราชอาณาจักรแก่ดาวิดบุตรชายของเจสซี

Chapter 11

¹ จากนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดได้มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรน และกล่าวว่า "ดูเถิด พวกข้าพระองค์เป็นเนื้อและกระดูกของพระองค์ ² ในอดีตที่ผ่านมาเมื่อซาอูลได้ทรงเป็นกษัตริย์ปกครองพวกข้าพระองค์ เป็นพระองค์ผู้ที่ได้ทรงนำกองทัพอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ได้ตรัสกับพระองค์ 'เจ้าจะดูแลคนอิสราเอลประชาชนของเราและเจ้าจะเป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'" ³ ดังนั้นผู้อาวุธทั้งหลายของคนอิสราเอลได้เข้ามาหาที่เมืองเฮโบรน และดาวิดได้ทำพันธสัญญากับพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พวกเขาได้เจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล โดยการนี้ พระวอนะของพระยาห์เวห์ที่ประกาศโดยซาอูลจึงเป็นความจริง

⁴ ดาวิดและคนอิสราเอลทุกคนได้ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม (นั่นคือคนเยบซ) ขณะนั้นคนเยบซคือผู้อาศัยของแผ่นดินอยู่ที่นั่น ⁵ คนเยบซทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่นั่นพูดกับดาวิดว่า "ท่านจะเข้ามาที่นี่ไม่ได้" แต่ดาวิดได้ยึดป้อมศิโยน นั่นคือเมืองดาวิด ⁶ ดาวิดตรัสว่า "คนแรกที่โจมตีคนเยบซจะได้เป็นผู้บังคับบัญชา" ดังนั้นโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์โจมตีได้เป็นคนแรก และเขาจึงได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บังคับบัญชา ⁷ จากนั้นดาวิดได้ประทับอยู่ที่ป้อมนั้น ดังนั้นพวกเขาก็เรียกมันว่านครดาวิด ⁸ พระองค์ได้ทรงเสริมเมืองโดยรอบให้แข็งแรงมากขึ้น ตั้งแต่ป้อมมิสโล และเสริมกำแพงล้อมรอบ โยอาบก็เสริมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น ⁹ ดาวิดได้ทรงยิ่งใหญ่มากขึ้น และมากขึ้นเพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายสถิตกับพระองค์

¹⁰ คนเหล่านี้คือพวกผู้นำภายใต้ดาวิด ผู้ที่ได้แสดงว่าพวกเขาเป็นคนที่เข้มแข็งอยู่กับพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ร่วมกับคนอิสราเอล ทั้งหมดที่สนับสนุนพระองค์เป็นกษัตริย์ การเชื้อถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับอิสราเอล ¹¹ นี่คือนิยายชื่อยอดกทหารทั้งหลายของดาวิดคือยาไซเบอัมบุตรชายของคนอัคโมนี เป็นผู้บังคับบัญชาทหารสามสิบนาย เขาได้ฆ่าผู้ชายสามร้อยคนด้วยหอกของเขาในครั้งเดียว

¹² ถัดจากเขาคือเอลาซาร์บุตรชายของโดโด คนอาโหอาห์ ผู้ซึ่งเป็นหนึ่งในสามของยอดกทหารนั้น ¹³ เขาได้อยู่กับดาวิดที่ปัสดัมมิม และที่นั่นคนฟิลิสเตียได้ชุมนุมกันเพื่อทำสงคราม มีข้าวบาร์เลย์แปลงหนึ่งและกองทัพได้แตกหนีพวกฟิลิสเตีย ¹⁴ พวกเขาได้ยืนอยู่กลางทุ่งนา พวกเขาได้เอาชนะและฆ่าพวกคนฟิลิสเตีย และพระยาห์เวห์ทรงช่วยพวกเขาด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่

¹⁵ จากนั้นสามยอดกทหารของพวกผู้นำสามสิบคนได้ลงมาหาดาวิดที่ศิลาโนน ที่ถ้ำดูลลิม กองทัพฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายในหุบเขาเฟอาอิม ¹⁶ ในเวลานั้นดาวิดได้อยู่ในที่มั่นของพระองค์ ในถ้ำ ในขณะที่พวกฟิลิสเตียได้ตั้งค่ายของพวกเขาที่เบรเลเฮม ¹⁷ ดาวิดกระหายน้ำและตรัสว่า "ถ้ามีใครสักคนจะไปเอาน้ำจากบ่อน้ำที่อยู่ข้างประตูเมืองเบรเลเฮมมาให้เรามากกว่าดี" ¹⁸ ดังนั้นยอดกทหารทั้งสามได้บุกฝ่ากองทัพพวกฟิลิสเตียเข้าไปและตักน้ำจากบ่อน้ำที่ข้างประตูเมืองเบรเลเฮม พวกเขาได้นำน้ำนั้นกลับมาถวายดาวิด พระองค์ได้ทรงปฏิเสธที่จะดื่ม แต่ได้ทรงเทน้ำนั้นออกถวายแก่พระยาห์เวห์ ¹⁹ และพระองค์ได้ตรัสว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากข้าพระองค์เถิด ควรหรือที่ข้าพระองค์จะดื่มน้ำนี้ ควรหรือที่ข้าพระองค์จะดื่มน้ำที่ดื่มน้ำของพวกผู้ชายผู้ที่เสี่ยงชีวิตของพวกเขา?" เพราะว่าพวกเขาได้เสี่ยงชีวิตของพวกเขา พระองค์ได้ปฏิเสธที่จะดื่มน้ำนั้น สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ยอดกทหารทั้งสามคนได้ทำ

²⁰ อามิฮัยน้องชายของโยอาบได้เป็นผู้บังคับบัญชายอดกทหารทั้งสามนาย ครั้งหนึ่งเขาเคยใช้หอกของเขาสู้กับคนสามร้อยคนและฆ่าพวกเขาทั้งหลาย เขาได้ถูกกล่าวถึงร่วมกับยอดกทหารทั้งสาม ²¹ เขาได้รับเกียรติเป็นสองเท่าของยอดกทหารทั้งสามและได้เป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเขาถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่นายในทหารสามนายนั้น

²² เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาเป็นผู้ชายแข็งแรงผู้ซึ่งได้ทำการอย่างกล้าหาญหลายอย่าง เขาได้ฆ่าบุตรชายสองคนของอารีเอลคนโมอับ เขาได้ลงไปในบ่อและฆ่าสิงโตตัวหนึ่งในขณะที่หิมะกำลังตก ²³ เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง ผู้ชายที่สูงห้าศอก ผู้ชายอียิปต์ที่มีหอกเหมือนไม้กระพ่นแต่เขาได้ลงไปหาผู้ชายคนนี้ด้วยไม้เท้าอันเดียว เขาได้ดึงหอกออกจากมือของคนอียิปต์และได้ฆ่าเขาด้วยหอกของเขาเอง ²⁴ เบนโยอาห์บุตรชายของเยโฮยาดาได้ทำการกล้าหาญเหล่านี้ และเขาได้ถูกกล่าวชื่อไปพร้อมกับยอดกทหารทั้งสามนาย ²⁵ เขาได้รับการยกย่องมากกว่าทหารสามสิบนายในด้านทั่วๆ ไป แต่เขาไม่ได้รับการยกย่องมากมายเท่ากับยอดกทหารทั้งสามนาย ดาวิดได้ตั้งเขาเป็นราชวงศ์ของพระองค์

²⁶ พวกกแล้วทหารคืออาสาเอล น้องชายของโยอาบ เอลฮันันบุตรชายของโดโดคนเบรเลเฮม ²⁷ ชัมโมคนอาโรด เฮเลสนคนเปโลน ²⁸ อีราบุตรชายของอิกเชคนเทโคอา อามิเยเซอร์คนอานาโธ ²⁹ สิบเบศัยคนหุซาร์ อิลัย คนอาโหอาห์ ³⁰ มาหะริยคนเนโทฟาห์ เฮเลด บุตรชายของบาอานาห์คนเนโทฟาห์

³¹ อีธัยบุตรชายของริบัย แห่งเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน เบนโยอาห์คนปัสโรน ³² หุริยคนหุบเขาเกอซ อามิเอล คนอารบาส ³³ อัสมาวกคนบาอูรัม เอลียาบาคนชาอัลโมน ³⁴ บุตรชายทั้งหลายของฮาเซมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายของซาคีคนฮาราส ³⁵ อาหิอัมบุตรชายของสาคาร์คนฮาราส เอลีฟัลบุตรชายของอูระ

³⁶ เฮเฟอร์คนเมเคราไรต์ อาหิยาห์คนเปโลน ³⁷ เฮสโรคนคาร์เมล นาอารัยบุตรชายของเฮสบัย ³⁸ โยเอลน้องชายของนารัน มีบฮาร์บุตรชายของฮากรี ³⁹ เซเลคนอัมโมน นาหะริยคนเบเอโรท (ผู้ที่อาวุธประจำตัวของโยอาบ บุตรชายของนางเศรยาห์) ⁴⁰ อีรา คนอิกไรต์ กาเรบคนอิกไรต์

⁴¹ จูริยาห์คนอิตไทด์ ศาบาด บุตรชายของอัสลัย ⁴² อาตินาบุตรชายของซิชยา คนรูเบน (หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน) และกทหารสามสิบนายด้วยกันกับเขา ⁴³ อานันบุตรชายของมาอาคาส และโยซาฟัทคนมิทเน ⁴⁴ อูสซียาคนอัสทาโรท ซามาและเยอีเอล บุตรชายทั้งหลายของโฮธามคนอาโรเออร์ ⁴⁵ เยธียาเอล บุตรชายของซิมรี โยฮา (น้องชายของเขา คนกิมโซ)

⁴⁶ เอลีเอล คนมาหะไวต์ เฮอร์บัย และโยชาวิยาห์ บุตรชายของเอลนาอัม อิทธิมาห์คนโมอับ ⁴⁷ เอลีเอล โอบเนด และยาอาซียเอล คนเมโซบัย

Chapter 12

¹ ผู้ชายเหล่านี้ได้มาหาดาวิดที่ทีกาลัก ขณะที่เขาถูกขับออกไปให้พ้นจากพระพักตร์ของซาอูล บุตรชายของคิซ เขาทิ้งหลายอยู่ในท่ามกลางพวกทหาร พวกผู้ช่วยของเขาในการรบ ² พวกเขาติดอาวุธคือธนูและสามารถใช้ได้ทั้งมือซ้ายมือขวาในการเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนู พวกเขาเป็นคนเบนยามิน คนเผ่าเดียวกับซาอูล

³ อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซทั้งสองเป็นบุตรชายของเซมาอาห์คนเมืองกิเบอาห์ มีเยชีเอลกับเปเลกบุตรชายของอัสมาเวก มีเบราคาห์ เยชูคนอานาโธดด้วย ⁴ อิชบัยยาห์คนกิเบโอน ทหารคนหนึ่งในพวกทหารสามสิบคนนั้น (และอยู่ในบังคับบัญชาของทหารสามสิบคนนั้น) เยเรมีย ยาชีเอล โยฮานัน โยซาบาด คนเกเดราห์ ⁵ เอลูชัย เยรีโมก เบอัสยาห์ เซมารียาห์ เซฟากียาห์คนฮารุฟ ⁶ คนโคราห์คือเอลคานาห์ อิสซอห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาโฮเนธัม และ ⁷ โยเอลาห์และเศบาดียาห์ บุตรชายของเยโรธัมแห่งเกโดร์

⁸ คนกาดบางส่วนได้มาร่วมกับดาวิด ณ ที่มั่นอันแข็งแรงในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเป็นผู้ชายที่ชำนาญในการสู้รบผู้ซึ่งถูกฝึกมาเพื่อการสู้รบ พวกเขาสามารถถือโล่และหอก หน้าของพวกเขาดูร้ายเหมือนหน้าพวกสิงโต พวกเขารวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา ⁹ มีเอเซอร์เป็นผู้นำ โอบาดีห์ลำดับที่สอง เอลีอับลำดับที่สาม ¹⁰ มีซบับนาห์ลำดับที่สี่ เยเรมียลำดับที่ห้า ¹¹ อักทียลำดับที่หก เอลีเอลลำดับที่เจ็ด ¹² โยฮานันลำดับที่แปด เอลซาบาดลำดับที่เก้า ¹³ เยเรมียลำดับที่สิบ มัคบันนัยลำดับที่สิบเอ็ด

¹⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาดซึ่งเป็นผู้นำของกองทัพ เป็นผู้นำทหารอย่างน้อยหนึ่งร้อยนาย และมากที่สุดเป็นผู้นำทหารหนึ่งพันนาย ¹⁵ พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนที่หนึ่งเมื่อน้ำท่วมฝั่งแม่น้ำ และขับไล่สิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายในหุบเขาทั้งหลายไปทางฝั่งตะวันออกและไปทางฝั่งตะวันตก

¹⁶ พวกผู้ชายเบนยามินและยูดาห์ส่วนหนึ่งได้มาหาดาวิด ณ ที่มั่นที่แข็งแรง ¹⁷ ดาวิดได้ออกไปพบพวกเขา และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมาอย่างสันติ มาเพื่อช่วยข้าพเจ้า ก็ขอเชิญมาร่วมกับข้าพเจ้า แต่ถ้าพวกท่านมาเพื่อที่จะขายข้าพเจ้าให้แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเราทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษพวกท่านทั้งหลายเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใดๆ”

¹⁸ จากนั้นพระวิญญาณได้มาเหนืออามาสิย หัวหน้าของทั้งสามสิบคนนั้น อามาสิยได้พูดว่า “ดาวิด บุตรชายของเยสซัย เราทั้งหลายเป็นของท่าน พวกเราอยู่ข้างท่าน สืบสืบ ขอให้สันติสุขอยู่กับคนทั้งหลายที่สนับสนุนท่าน เพราะพระเจ้าของท่านช่วยท่าน” จากนั้นดาวิดได้รับพวกเขาไว้และได้ตั้งให้พวกเขาเป็นพวกผู้บังคับบัญชาผู้ชายทั้งหลายของเขา

¹⁹ คนบางส่วนจากมนัสเสห์ด้วยที่ถูกกอดทิ้งให้ดาวิด เมื่อเขาได้มากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกเขาไม่ได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะพวกเจ้านายคนฟีลิสเตียได้หาหรือกันและและส่งดาวิดจากไป พวกเขาได้พูดว่า “เขาจะหลบหนีไปหาซาอูลเจ้านายของเขา เป็นการเสี่ยงชีวิตของพวกเขา” ²⁰ เมื่อเขาไปยังทีกาลัก พวกผู้ชายมนัสเสห์ผู้ซึ่งมาร่วมกับเขาคืออัดนาห์ โยซาบาด เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีชูและคิลเลรีย ผู้บังคับบัญชาทหารหนึ่งพันนายของมนัสเสห์ ²¹ เขาทิ้งหลายได้ช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกพลัน เพราะเขาทิ้งหลายเป็นผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งสิ้น และภายหลังได้เป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ ²² ทุกๆ วันมีพวกผู้ชายได้เข้าหาดาวิดเพื่อจะช่วยเหลือเขา จนกระทั่งกลายเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

²³ นี่เป็นบันทึกของพวกทหารติดอาวุธสำหรับสงคราม ผู้ได้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรน เพื่อจะเปลี่ยนราชอาณาจักรของซาอูลให้เป็นของเขา ตามที่พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวไว้ ²⁴ จากคนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมี 6,800 คนเป็นผู้ที่ติดอาวุธ สำหรับสงคราม ²⁵ จากคนสิเมโอน มีผู้ชายที่ชำนาญศึก 7,100 คน ²⁶ จากคนเลวีมีผู้ชายที่ชำนาญศึก 4,600 คน

²⁷ เยโฮยาดาเป็นผู้นำพวกเชื้อสายของอาโรน มีคนมากับเขา 3,700 คน ²⁸ กับศาโดก ชายหนุ่มที่แข็งแรง และกระตือรือร้น มีผู้นำยี่สิบสองคนจากครอบครัวของบิดาของเขา ²⁹ จากคนเบนยามิน เผ่าของซาอูลมีสามพันคน เกือบทั้งหมดของพวกเขายังคงจงรักภักดีต่อซาอูลจนกระทั่งถึงเวลานี้ ³⁰ จากคนเอฟราอิมมีผู้ชายที่ชำนาญศึก 20,800 คน เป็นผู้ชายมีชื่อเสียงในครอบครัวทั้งหลายของพวกบิดาของพวกเขา ³¹ จากคนมนัสเสห์ทั้งเผ่ามีผู้ชายที่มีชื่อเสียง หนึ่งในนั้นแปดพันคน ผู้ซึ่งได้มาเพื่อทำให้ดาวิดเป็นกษัตริย์

³² จากคนอิสสาการ์ มีผู้นำสองร้อยคนผู้ที่เข้าใจในเรื่องจังหวะเวลาและได้รู้ว่าคุณอิสราเอลควรทำอะไร พวกญาติทั้งหมดของพวกเขาอยู่ใต้การบังคับบัญชาของพวกเขา ³³ จากคนเศบูลุน มีผู้ชายที่ชำนาญศึกห้าหมื่นคนที่ถูกเตรียมมาพร้อมสำหรับการสู้รบ พร้อมด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม และมีความจงรักภักดีเดียว ³⁴ จากคนนัฟทาลี มีข้าราชการทั้งหลายหนึ่งพันคน และพร้อมกับพวกเขามีผู้ชายที่ติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน

³⁵ จากคนดาน มีผู้ชายที่เตรียมพร้อมทำสงคราม 28,600 คน ³⁶ จากคนอาเซอร์ มีผู้ชายที่เตรียมพร้อมทำสงครามสี่หมื่นคน ³⁷ จากอิชฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จากคนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ทั้งเผ่า มี 120,000 คน ที่ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม

³⁸ ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำการ ได้มายังเมืองเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น คนอิสราเอลทั้งหมดที่เหลืออยู่ได้ตกลงกันที่จะให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ด้วย ³⁹ เขาทิ้งหลายได้อยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวัน กินและดื่ม เพราะว่าญาติของพวกเขาได้ส่งพวกเขามาด้วยการเตรียมการไว้ ⁴⁰ ยิ่งกว่านั้น คนเหล่านี้ผู้ที่อยู่ใกล้เขาทิ้งหลาย ที่ไกลออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกพวกเขา อูฐ ล่อ และวัวกับขมม มะเดื่อ ซ่อจุ่นแห้ง เหล้าจุ่น น้ำมัน ไข่ และแกะ เพราะว่าคนอิสราเอลได้มีการฉลอง

Chapter 13

¹ ดาวิดได้หารือกับพวกผู้บังคับบัญชาทหารกองพันและกองร้อย และผู้นำทุกคน ² ดาวิดพูดกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วยและถ้านี้มาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราก็กองทัพคนส่งพวกคนสื่อสารไปทุกหนแห่ง ไปหาพวกพี่น้องของพวกเรา ผู้ที่ยังคงอยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังพวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่งอยู่ในเมืองต่างๆ ของพวกเขา จงบอกเขาก็กองทัพให้มาร่วมกับพวกเรา ³ ให้เราก็กองทัพนำหีบของพระเจ้าของพวกเรา กลับมายังพวกเรา เพราะในรัชสมัยของซาอูลเราก็กองทัพมิได้แสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์” ⁴ ที่ชุมนุมชนทั้งสิ้นนั้นจึงได้ตกลงที่จะกระทำการเหล่านี้ เพราะในสายตาของประชาชนทั้งหลาย พวกเขาเห็นชอบด้วย

⁵ ดังนั้นดาวิดจึงได้ประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้น จากแม่น้ำซีโรรในอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮาหมัท เพื่อจะเชิญหีบพระเจ้าจากคีรียาทเยอาริม ⁶ ดาวิดและอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นไปยังบาอาลาห์ คือคีรียาทเยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจะเชิญหีบของพระเจ้าจากที่นั่น ซึ่งได้ถูกเรียกโดยพระนามของพระยาห์เวห์ผู้ประทับเหนือพวกเรูบ ⁷ ดังนั้นเขาก็กองทัพได้บรรทุกหีบของพระเจ้าบนเกวียนเล่มใหม่ พวกเขาได้นำออกจากเรือนของอาบีนาดับ อูซซาห์กับอาหิโยได้เป็นคนนำเกวียนนั้น ⁸ ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงได้ฉลองต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย พวกเขาร้องเพลงด้วยเครื่องสาย รำมะนา ฉาบ และแตง

⁹ เมื่อเขาก็กองทัพได้เข้ามาถึงลานบดข้าวของกิโธน อูซซาห์ได้ยื่นมือออกจับหีบไว้เพราะโศสะดุ ¹⁰ ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่ออูซซาห์ และพระยาห์เวห์ทรงประหารเขา เพราะอูซซาห์ได้ยื่นมือออกจับหีบนั้น เขาจึงสิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้านั้น ¹¹ ดาวิดโกรธเพราะพระยาห์เวห์ทรงประหารอูซซาห์ ที่นั่นถูกเรียกว่าเปเรศอูซซาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ¹² ในวันนั้นดาวิดจึงได้เกรงกลัวต่อพระเจ้า เขาพูดว่า “เราจะนำหีบของพระเจ้ากลับบ้านเพื่อเราได้อย่างไร?” ¹³ ดังนั้นดาวิดจึงมิได้ย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่นำหีบไปไว้ที่ข้างบ้านโฮเบดเอโดมคนกัท ¹⁴ หีบของพระเจ้ายังคงอยู่กับครวเรือนของโฮเบดเอโดมในบ้านของเขาสามเดือน ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงอภัยพระพรแก่ครวเรือนของโฮเบดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขาได้อยู่

Chapter 14

¹ จากนั้นฮิรามกษัตริย์เมืองไทรโระ ได้ทรงส่งเหล่าทูตมาเฝ้าดาวิด พร้อมทั้งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และช่างก่อสร้าง พวกเขาได้สร้างวังสำหรับพระองค์ ² ดาวิดทรงทราบว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และอาณาจักรของพระองค์เป็นที่ยกย่องสูงส่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์

³ ในเยรูซาเล็ม ดาวิดทรงมีพระสนมเพิ่มมากขึ้น และพระองค์ได้ทรงเป็นพระบิดาของพวกโอรสและราชธิดา ⁴ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อบรรดาโอรสซึ่งได้ประสูติให้กับพระองค์ในเยรูซาเล็มคือชัมมูวา โซบับ นารัน ซาโลมอน ⁵ อิบฮาร์ เอลีชูวา เอลเปเลก ⁶ โนคาห์ เนเฟก ยาเฟีย ⁷ เอลีชามา เบเอลยาดา และเอลีเฟเลก

⁸ บัดนี้เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว พวกเขาจึงออกไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงทราบเรื่องนี้และได้เสด็จออกไปต่อสู้ออกเขา ⁹ ขณะนั้นคนฟีลิสเตียได้เข้ามาและปล้นในหุบเขาเฟอาอิม ¹⁰ จากนั้นดาวิดได้ทรงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะโจมตีพวกฟีลิสเตียหรือ? พระองค์จะทรงมอบชัยชนะเหนือพวกเขาหรือ?” พระยาห์เวห์ได้ตรัสตอบพระองค์ว่า “จงโจมตีเถิด เพราะเราจะมอบพวกเขาให้เจ้า” ¹¹ ดังนั้นพวกเขาได้ขึ้นไปยังบาอัลเปราซิม และที่นั่นดาวิดได้ทรงรบชนะเขาทั้งหลายที่นั่น พระองค์ได้ตรัสว่า “พระเจ้าทรงเป็นเหมือนน้ำท่วม ที่ได้ทรงพลุ่งไล่เหล่าข้าศึกของข้าพระองค์โดยมือของข้าพระองค์” ดังนั้นชื่อของสถานที่นั้นจึงกลายเป็น บาอัลเปราซิม ¹² พวกคนฟีลิสเตียได้ละทิ้งบรรดารูปเคารพของพวกเขาเสียที่นั่น และดาวิดได้ทรงมีพระบัญชาให้เผาบรรดารูปเคารพเหล่านั้น

¹³ จากนั้นคนฟีลิสเตียได้มาปล้นหุบเขานั้นอีกครั้ง ¹⁴ ดังนั้นดาวิดจึงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าอีก พระเจ้าตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าต้องไม่โจมตีพวกเขาซึ่งหน้า แต่จงล้อมพวกเขาจากด้านหลัง และโจมตีพวกเขาผ่านหมู่ตึนยาง” ¹⁵ เมื่อเจ้าได้ยิงเสียงกระบวนทัพในสายลมที่กำลังพัดผ่านบนยอดหมู่ตึนยางแล้ว จากนั้นจงโจมตีด้วยกองกำลัง จงกระทำอย่างนี้เพราะว่าพระเจ้าจะเสด็จออกไปข้างหน้าเจ้าเพื่อทรงโจมตีกองทัพลูกคนฟีลิสเตีย” ¹⁶ ดังนั้นดาวิดได้ทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ พระองค์จึงทรงชนะทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนไปจนถึงเมืองเกเซอร์ ¹⁷ จากนั้นกิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปทั่วทั้งแผ่นดิน และพระยาห์เวห์ทรงทำให้ประชากรที่ทั้งปวงเกรงกลัวดาวิด

Chapter 15

¹ ดาวิดทรงสร้างพระราชวังต่างๆ เพื่อพระองค์เองในนครดาวิด พระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ ² แล้วดาวิดตรัสว่า “คนเลวีเท่านั้นที่จะหามหีบของพระเจ้าได้ เพราะว่าพวกเขาได้ถูกเลือกโดยพระยาห์เวห์ให้หามหีบของพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์”

³ แล้วดาวิดทรงประชุมคนอิสราเอลทั้งหมดที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระยาห์เวห์มาสู่สถานที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ ⁴ ดาวิดทรงรวบรวมเชื้อสายทั้งหลายของอาโรนและคนเลวี ⁵ จากเชื้อสายทั้งหลายของโคฮาต มีอูรีเอลเป็นผู้นำพร้อมกับพวกญาติผู้ชายของเขา 120 คน

⁶ จากเชื้อสายทั้งหลายของเมารีย์ มีอาสยาห์เป็นผู้นำพร้อมกับพวกญาติผู้ชายของเขา 220 คน ⁷ จากเชื้อสายทั้งหลายของเกอร์ซอม มีโยเอลเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 130 คน ⁸ จากเชื้อสายทั้งหลายของเอสิซาฟาน มีเซโมยาห์เป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 200 คน ⁹ จากเชื้อสายทั้งหลายของเฮโบรน มีเอสิเอลเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขาแปดสิบคน ¹⁰ จากเชื้อสายทั้งหลายของอัสซัเอล มีอัมมินาเดบเป็นผู้นำกับพวกญาติผู้ชายของเขา 112 คน

¹¹ ดาวิดทรงเรียกปุโรหิตคือ คาโดกและอาบียาธาร์ และคนเลวีคืออูรีเอล อาสยาห์ โยเอล เซโมอาห์ เอสิเอลและอัมมินาเดบ ¹² พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้นำทั้งหลายของพวกครอบครัวคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ ทั้งตัวพวกเจ้าและพวกพี่น้องของเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจะได้นำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ ¹³ ในตอนแรกพวกเจ้าไม่ได้ไปหามหีบนั้น นั่นคือสาเหตุที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทรงพิโรธพลุ่งไฟพวกเรา เพราะพวกเราไม่ได้แสวงหาพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ ¹⁴ ดังนั้นเหล่าปุโรหิตและคนเลวีจึงชำระตัวของพวกเราให้บริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเราจะสามารถนำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา ¹⁵ ดังนั้นคนเลวีจึงหามหีบของพระเจ้าบนบ่าของพวกเราด้วยคานหามทั้งหลาย ดังที่โมเสสได้สั่งไว้ตามกฎทั้งหลายที่ถูกมอบไว้โดยพระดำรัสของพระยาห์เวห์

¹⁶ ดาวิดตรัสแก่บรรดาผู้นำของคนเลวีทั้งหลายเพื่อบอกหมายให้พวกพี่น้องของพวกเขาเป็นพวกนักดนตรีพร้อมกับเครื่องดนตรีทั้งหลาย เครื่องสายทั้งหลายคือ พิณใหญ่และฉาบเพื่อร้องเพลงด้วยเสียงดัง และด้วยความชื่นบาน ¹⁷ ดังนั้นคนเลวีจึงแต่งตั้งเฮมานบุตรชายของโยเอล และพวกพี่น้องคนหนึ่งของเขาด้วยคือ อาสาฟบุตรชายของเบเรคียาห์ พวกเขาได้แต่งตั้งพวกญาติผู้ชายจากเชื้อสายทั้งหลายของเมารีย์ และเอธาน บุตรชายของคูยาห์ ¹⁸ พร้อมกับพวกเขามีพวกญาติผู้ชายของพวกเขาในอันดับสองคือเศคาริยาห์ ยาอาซียเอล เซมิราโมท เยอีเอล อุนนี เอสิอับ เบโนยาห์ มาอาเสยาห์ มักทีรียาห์ เอสิเฟเลซ มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม และเยอีเอลให้เป็นพวกคนเฝ้าประตู

¹⁹ เหล่านักดนตรีคือเฮมาน อาสาฟ และเอธานได้รับแต่งตั้งเป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์เสียงดัง ²⁰ เศคาริยาห์ อาซียเอล เซมิราโมท เยอีเอล อุนนี เอสิอับ มาอาเสยาห์ และเบโนยาห์ เป็นผู้เล่นเครื่องสายทั้งหลายตามทำนองอาลาโมท ²¹ มักทีรียาห์ เอสิเฟเลซ มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม เยอีเอล และอาซาซียาห์เป็นผู้นำด้วยพิณใหญ่ตามทำนองเซมินิก ²² เคนานิยาห์ผู้นำของคนเลวี เป็นผู้อำนวยการของการร้องเพลง เพราะเขาเป็นครูสอนดนตรี ²³ เบเรคียาห์และเอลคานาห์ เป็นผู้รักษาหีบ ²⁴ เซบานิยาห์ โยซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบโนยาห์ และเอสิเอเซอร์พวกปุโรหิตเป็นผู้เฝ้าเตรนหน้าหีบของพระเจ้า โอเบดเอโดมและเยอีห์เป็นผู้รักษาหีบ

²⁵ ดังนั้นดาวิด บรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอล และผู้บัญชากองพันจึงไปนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ออกมาจากบ้านของโอเบดเอโดมด้วยความเปรมปรีดิ์ ²⁶ ในขณะที่พระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้ซึ่งได้หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์นั้น เขาก็กวียเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว ²⁷ ดาวิดทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดเหมือนคนเลวีทั้งปวงผู้ซึ่งได้หามหีบ บรรดานักร้องและเคนานิยาห์ผู้นำการร้องเพลงพร้อมกับพวกนักร้อง ดาวิดได้ทรงสวมเอฟอโดผ้าป่าน ²⁸ ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องยินดี และด้วยเสียงของเขาสัตว์ทั้งหลาย ด้วยฉาบ และด้วยเครื่องสายทั้งหลาย และพิณใหญ่

²⁹ แต่เมื่อหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาราธาธิดาของซาอูลทรงมองดูทางช่องหน้าต่าง พระนางทรงเห็นกษัตริย์ดาวิดกำลังทรงเต้นรำและทรงเฉลิมฉลองร่าเริงอยู่ พระนางจึงได้ทรงดูหมิ่นพระองค์ในใจ

Chapter 16

¹ เขาทิ้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา และได้วางไว้กลางเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ และเขาทิ้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสาคติบูชาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ² เมื่อดาวิดได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสาคติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ได้ทรงถวายพรแก่ประชาชนในพระนามพระยาห์เวห์ ³ พระองค์ได้ทรงแจกขนมปังคนละก้อน และเนื้อหนึ่งชิ้น และขนมลูกเกดหนึ่งอันแก่คนอิสราเอลทุกคนทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง

⁴ ดาวิดได้ทรงตั้งคนเลวีโดยเฉพาะบางคนเพื่อปรนนิบัติอยู่หน้าหีบของพระยาห์เวห์ และเพื่อฉลอง ขอบพระคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ⁵ คนเลวีเหล่านี้คืออาสาฟเป็นผู้นำ และรองจากเขาคือเศคาริยาห์ ยาชีเอล เซมิราโมท เยชีเอล บักกิธยาห์ เอสีอัป เบนโยนาห์ โอเบดโอดม และเยชีเอล พวกเขาจะเล่นเครื่องสายต่าง ๆ และด้วยพิณใหญ่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบเสียงดัง ⁶ เบนโยนาห์และยาฮาซียเอล ปุโรหิตจะเป่าพวกเขาสัตว์เป็นประจำต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

⁷ แล้วในวันนั้นดาวิดได้ทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้อาสาฟ และพวกพี่น้องของเขาให้ร้องเพลงขอบพระคุณถวายแด่พระยาห์เวห์ ⁸ จงขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ จงร้องออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ⁹ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ จงกล่าวถึงพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁰ จงโอ้อวดในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ยินดี ¹¹ จงแสวงหาพระยาห์เวห์ และพระกำลังของพระองค์ จงแสวงหาการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์อย่างสม่ำเสมอ

¹² จงระลึกถึงสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ การอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์และพระบัญชาทั้งหลายจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹³ โอ เชื้อสายทั้งหลายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ คนทั้งหลายของยาโคบ บรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ ¹⁴ พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระบัญชาทั้งหลายของพระองค์อยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก

¹⁵ จงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ในจิตใจตลอดไปเป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้เพื่อหนึ่งพันชั่วอายุคน ¹⁶ พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับอับราฮัมและคำปฏิญาณของพระองค์ต่ออิสอัค ¹⁷ นี่คือน้ำที่พระองค์ได้ทรงยืนยันกับยาโคบให้เป็นกฎเกณฑ์ และแก่คนอิสราเอลเป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹⁸ พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่พวกเจ้าเป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย”

¹⁹ เราได้กล่าวสิ่งนี้เมื่อพวกเจ้ายังเป็นแต่คนจำนวนน้อย น้อยมากจริงๆ และเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินนั้น ²⁰ พวกเจ้าได้พเนจรไปจากประชาชาติถึงประชาชาติ จากราชอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง ²¹ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ใครมาบีบบังคับพวกเจ้า พระองค์ได้ทรงลงโทษบรรดาฆาตกรเพราะเห็นแก่พวกเจ้า ²² พระองค์ได้ตรัสว่า “อย่าแตะต้องผู้ที่ได้ถูกเจิมไว้ของเรา อย่าทำอันตรายผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา”

²³ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ จงประกาศความรอดของพระองค์วันต่อวัน ²⁴ จงประกาศถึงพระสิริของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พระราชกิจทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ²⁵ เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ และทรงสมควรรับการสรรเสริญอย่างใหญ่ยิ่ง และพระองค์ได้ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง ²⁶ เพราะพระทั้งปวงของประชาชาติทั้งหลายเป็นพวกรูปเคารพ แต่พระยาห์เวห์ได้เป็นผู้ทรงสร้างท้องฟ้า ²⁷ พระสิริและความสง่างามอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พระกำลังและความซึ้นบานมีอยู่ในสถานที่ของพระองค์

²⁸ จงพรรณนาแก่พระยาห์เวห์ พวกตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงพรรณนาถึงพระสิริและพระกำลังของพระยาห์เวห์ ²⁹ จงพรรณนาถึงพระเกียรติของพระยาห์เวห์ซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระองค์ จงโค้งคำนับต่อพระยาห์เวห์ในความบริสุทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ³⁰ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์พระองค์ โลกได้ถูกสถาปนาไว้ด้วย มันจะไม่ถูกสั่นคลอนเลย

³¹ จงให้ท้องฟ้ายินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ จงให้พวกเขาพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า “พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง” ³² จงให้ท้องทะเลคำราม และสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในนั้นตะโกนด้วยความยินดี จงให้ทุ่งนาทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนานั้นยินดี ³³ แล้วจงให้ต้นไม้ทั้งสิ้นในป่านั้นตะโกนด้วยความยินดีเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เพราะพระองค์กำลังเสด็จมาพิพากษาแผ่นดินโลก ³⁴ จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ดีประเสริฐ เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์

³⁵ จากนั้นจงกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าแห่งการช่วยให้รอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด ขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติ ดังนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายสมควรจะขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์และพระสิริในการสรรเสริญพระองค์” ³⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลสมควรได้รับการสรรเสริญตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล ประชาชนทั้งสิ้นได้กล่าวว่า “อาเมน” และได้สรรเสริญพระยาห์เวห์

³⁷ ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงมอบหมายให้อาสาฟและพวกพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าหีบนั้นเรื่อยไป เป็นงานประจำวันที่ต้องทำ ³⁸ โอเบดโอดมและเหล่าญาติทาสีบแปดคนได้ถูกรวมอยู่ด้วย โอเบดโอดมบุตรชายเยชูธกับโฮสาห์เป็นคนเฝ้าประตูทั้งหลาย ³⁹ ศาโดกปุโรหิตและพี่น้องปุโรหิตทั้งหลายของเขาให้ปรนนิบัติรับใช้อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระยาห์เวห์ที่ปูชนียสถานสูงในเมืองกิเบโอน

⁴⁰ พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์บนแท่นสำหรับเผาเครื่องบูชาอย่างต่อเนื่องในเวลาเช้าและเวลาเย็น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่อิสราเอล ⁴¹ เฮมานและเยดูธุนได้อยู่กับเขากันหลาย รวมกับผู้ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งถูกเลือกสรรโดยชื่อ ให้ขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ⁴² เฮมานและเยดูธุนรับพิตชอบกับคนเหล่านั้นที่เล่นแตร ฉาบและอุปกรณ์อื่นๆ เพื่อดนตรีศักดิ์สิทธิ์นั้น บุตรชายทั้งหลายของเยดูธุนได้เฝ้าประตู ⁴³ จากนั้นประชาชนทั้งปวงต่างก็ได้อกลับไปยังบ้านของพวกเขา และดาวิดได้เสด็จกลับไปเพื่อทรงอวยพรแด่เชื้อพระวงศ์ของพระองค์

Chapter 17

¹ มันได้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์ได้ประทับในพระราชวังของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสกับนารันผู้เผยพระวจนะว่า "ดูเถิด เราอาศัยในพระราชวังไม่สนสิดาร์ แต่กับพันธสัญญาของพระยาห์เวห์อยู่ในเต็นท์" ² แล้วนารันได้ทูลดาวิดว่า "ขอทรงเสด็จไป และทำในสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพระองค์"

³ แต่ในคืนเดียวกันนั้น พระวจนะของพระเจ้าได้มาถึงนารันว่า ⁴ "จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเรา 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศให้เรายู้อาศัย' ⁵ เพราะเราไม่อาศัยในพระนิเวศตั้งแต่เวลาที่เรานำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ แทนที่เราจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ พลับพลาในที่สถานที่ต่างๆ ⁶ ในทุกสถานที่เราได้เคลื่อนไหวกว้ามกลางคนอิสราเอลทั้งหมด เราได้พูดอะไรกับพวกผู้นำอิสราเอลคนใดผู้ที่เราได้แต่งตั้งให้เสียงดูประชาชนของเรา ว่า 'ทำไมพวกเจ้าไม่สร้างพระนิเวศไม่สนสิดาร์ให้เรา?'""

⁷ "บัดนี้ จงบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้นำเจ้าจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการติดตามฝูงแกะ ดังนั้นเจ้าจึงได้เป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁸ เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปไหนและได้ทำลายบรรดาศัตรูของเจ้าจากหน้าของเจ้า และเราจะทำให้เจ้ามีชื่อ เหมือนชื่อของผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งผู้ซึ่งอยู่บนโลกนี้ ⁹ เราจะกำหนดสถานที่สำหรับอิสราเอลประชาชนของเรา และจะปลูกพวกเขาที่นั่น ดังนั้นพวกเขาจะอาศัยในสถานที่ของพวกเขาเอง และจะไม่มีปัญหาอีกต่อไป คนชั่วร้ายทั้งหลายจะไม่ข่มเหงพวกเขาเหมือนที่พวกเขาได้ทำมาก่อนอีกต่อไป ¹⁰ เหมือนที่พวกเขาได้ทำลัทธิกระทำจากวันทั้งหลายที่เราได้บัญชาให้มีการพิพากษาเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา แล้วเราจะปราบบรรดาศัตรูทั้งหมดของเจ้า ยิ่งกว่านั้นเรบอกเจ้าว่าเรา พระยาห์เวห์จะสร้างบ้านให้เจ้า

¹¹ แล้วมันจะมาถึงเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้วเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า เราจะยกเชื้อสายคนหนึ่งของเจ้าขึ้นหลังจากเจ้า และสำหรับคนหนึ่งเชื้อสายทั้งหลายของเจ้า เราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ¹² เขาจะสร้างพระนิเวศของเรา และเราจะสถาปนาพระราชบัลลังก์ของเขาตลอดไปเป็นนิตย์ ¹³ เราจะบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำพันธสัญญาสัตย์ชื่อของเราไปจากเขา เหมือนดังที่เราได้นำไปจากซาอูล ผู้ซึ่งปกครองอยู่ก่อนเจ้า ¹⁴ เราจะตั้งเขาเหนือพระนิเวศของเราและในราชอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ และราชบัลลังก์ของเขาจะถูกสถาปนาเป็นนิตย์"" ¹⁵ นารันได้ทูลดาวิดและได้ถวายรายงานพระองค์ถึงพระวจนะทั้งหมดเหล่านี้ และเขาได้ทูลพระองค์ถึงนิมิตทั้งหมด

¹⁶ แล้วกษัตริย์ดาวิดได้เข้าไปข้างในและประทับต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ข้าพระองค์คือใคร และครอบครัวของข้าพระองค์เป็นใคร ที่พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์มาถึงจุดนี้? ¹⁷ เพราะนี่เป็นสิ่งที่เล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ โอพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสถึงครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์สำหรับความยิ่งใหญ่ในเวลาที่จะเข้ามาและสำแดงถึงคนรุ่นอายุถัดมาทั้งหลายแก่ข้าพระองค์ โอ พระเจ้าพระยาห์เวห์ ¹⁸ ข้าพระองค์คือดาวิดจะพูดอะไรถึงพระองค์มากไปกว่านี้ได้เล่า? พระองค์ได้ทรงให้เกียรติผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ประทานการยอมรับอย่างพิเศษแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเปิดเผยพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์ ²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ไม่มีเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ เท่าที่เราเคยได้ยิน ²¹ จะมีใครบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเหมือนชนชาติอิสราเอลของพระองค์เล่า ผู้ซึ่งพระองค์ พระเจ้าได้ช่วยชีวิตออกจากอียิปต์เหมือนประชาชนสำหรับพระองค์เอง เพื่อทำให้พระนามเป็นที่ประจักษ์สำหรับพระองค์เองโดยพระราชกิจอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม? พระองค์ได้ขับไล่บรรดาประชาชาติไปจากหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ช่วยชีวิตจากอียิปต์ ²² พระองค์ได้ทำให้อิสราเอลเป็นประชาชนของพระองค์เองตลอดไปเป็นนิตย์ และพระองค์ พระยาห์เวห์ได้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

²³ ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้คำสัญญาที่พระองค์ได้ทรงให้เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และครอบครัวของเขาตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิตย์ ขอพระองค์ทรงกระทำดังที่พระองค์ได้ตรัส ²⁴ ขอให้พระนามของพระองค์ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิตย์และยิ่งใหญ่ ดังที่ประชาชนจะกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมโยธา คือพระเจ้าของอิสราเอล' ขณะที่บ้านของข้าพระองค์คือดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ²⁵ เพราะพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ได้เปิดเผยแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ที่พระองค์จะสร้างบ้านให้เขา นั่นคือทำให้ข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้มีกำลังใจที่จะอธิษฐานต่อพระองค์

²⁶ บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และได้ให้สัญญาที่ดีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁷ บัดนี้ขอพระองค์ได้โปรดทรงอวยพระพรแก่พงศ์พันธุ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงอวยพระพรสิ่งใด และสิ่งนั้นจะได้รับพระพรตลอดไปเป็นนิตย์

Chapter 18

¹ ต่อมาเมื่อดาวิดได้ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงชนะพวกเขา พระองค์ทรงยึดเมืองกัทและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้นจากการควบคุมของคนฟีลิสเตีย ² จากนั้นพระองค์ได้ทรงชนะโมอับและคนโมอับก็ได้กลายเป็นพวกคนรับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวายพระองค์

³ จากนั้นดาวิดได้ทรงชนะอาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบะห์ที่เมืองฮามัท ขณะที่อาดัดเอเซอร์ได้กำลังเสด็จไปตั้งอาณาเขตของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส ⁴ ดาวิดได้ทรงยึดรถม้าศึกจากเขานึ่งพันคน พลม้าเจ็ดพันคน และทหารราบสองหมื่นคน ดาวิดได้ทรงตัดเอ็นโคนขาม้ารถม้าศึกเสียสิ้น แต่ได้ทรงเหลือไว้ให้พอแก่รถม้าศึกหนึ่งร้อยคัน ⁵ และเมื่อคนซีเรียเมืองดามัสกัสได้มาช่วยอาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบะห์ ดาวิดได้ทรงฆ่าคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน ⁶ แล้วดาวิดได้ทรงตั้งกองทหารรักษาการณ์ในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียได้กลายเป็นคนรับใช้ของพระองค์ และได้นำบรรณาการมาถวายพระองค์ พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป ⁷ ดาวิดได้ทรงนำโล่ทองคำจากผู้รับใช้ของอาดัดเอเซอร์ และนำไปยังเยรูซาเล็ม ⁸ ดาวิดได้ทรงนำทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากทิบหากและคูนซึ่งเป็นเมืองของอาดัดเอเซอร์ ที่ภายหลังซาโลมอนได้ทรงใช้ทองสัมฤทธิ์นี้สร้างอ่างที่เรียกว่า "ทะเล" ทองสัมฤทธิ์ พวกเสาหาม และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์

⁹ เมื่อโทอูกษัตริย์เมืองฮามัทได้ทรงได้ยินว่า ดาวิดได้ทรงชนะกองทัพทั้งสิ้นของอาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบะห์แล้ว ¹⁰ และดังนั้นโทอูได้ทรงใช้ฮาโดรัมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อคำนับพระองค์ และถวายพระพรพระองค์ ที่พระองค์ทรงได้ทรงกระทำอย่างนี้เพราะดาวิดได้ทรงรบกับอาดัดเอเซอร์และได้ทรงชนะพระองค์ และเพราะว่าอาดัดเอเซอร์ได้ทำสงครามต่อสุ้โทอู ฮาโดรัมได้นำสิ่งของทั้งหลายที่ทำด้วยเงินทองคำ และทองสัมฤทธิ์มากับพระองค์ด้วย ¹¹ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแยกถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์พร้อมกับเงิน และทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวงคือเอโดม โมอับ ประชาชนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ

¹² อาบิษัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ฆ่าคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนในหุบเขาเคสิล ¹³ เขาได้ตั้งกองทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงได้กลายเป็นคนรับใช้ของดาวิด พระยาห์เวห์ได้ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่พระองค์ได้เสด็จไป

¹⁴ ดาวิดได้ทรงครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ได้ทรงบริหารอย่างยุติธรรมและชอบธรรมแก่ประชาชนทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁵ โยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายของอาหิสุดเป็นผู้จดบันทึก ¹⁶ ศาโดกบุตรชายอาหิภูบและอาหิเมเลกบุตรชายของอาบียาธาร์เป็นพวกปุโรหิต และชาวเซบาเป็นอาลักษณ์ ¹⁷ เบไนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเกรธรีและคนเปเลธ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นผู้ที่ปรึกษาทั้งหลายของกษัตริย์

Chapter 19

¹ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นต่อมา นาหซกษัตริย์ของคนอัมโมนได้สิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์แทน ² ดาวิดได้ตรัสว่า “เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหซ เพราะว่าบิดาของพระองค์ได้แสดงความเมตตาต่อเรา” ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงส่งคณะทูตไปลอบโยนพระองค์เกี่ยวกับพระบิดาของพระองค์ พวกเขาข้าราชการของดาวิดได้เข้าไปในแผ่นดินของคนอัมโมนและได้ไปเข้าเฝ้าฮานูน เพื่อจะลอบโยนพระองค์ ³ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนได้ทูลฮานูนว่า “ฝ่าพระบาททรงคิดหรือว่า ดาวิดทรงให้เกียรติพระราชบิดาของฝ่าพระบาท เพราะพระองค์ได้ส่งพวกผู้ชายมาลอบโยนฝ่าพระบาทเช่นนั้นหรือ? เหล่าข้าราชการของพระองค์มาหาฝ่าพระบาทเพื่อสำรวจและตรวจสอบแผ่นดินเพื่อจะลบล้างมันไม่ใช่หรือ?” ⁴ ดังนั้นฮานูนจึงได้จับเหล่าข้าราชการของดาวิดและได้ทรงโกนเคราของพวกเขาเสีย และได้ทรงตัดเครื่องแต่งกายเสียที่ตรงกลางจนถึงสะโพก และได้ทรงปล่อยพวกเขากลับไป ⁵ เมื่อพวกเขาได้กราบทูลเรื่องนี้ต่อดาวิดพระองค์ได้ทรงใช้คนไปหาพวกเขา เพราะผู้ชายเหล่านั้นอายมาก กษัตริย์ได้ตรัสว่า “จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วค่อยกลับมา”

⁶ เมื่อคนอัมโมนได้เห็นว่า พวกเขาได้กลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงได้ส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถม้าศึก และทหารม้าคนอารัมจากเมืองนาฮาราม เมืองมาอาคาห์ และเมืองโคบาห์ ⁷ พวกเขาได้จ้างรถม้าศึกสามหมื่นสองพันคันพร้อมด้วยกษัตริย์เมืองมาอาคาห์กับประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งได้มาและได้ตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา คนอัมโมนก็ได้รวบรวมพวกตนเองจากเมืองต่างๆ ของเขาทั้งหลาย และได้ออกมาเพื่อทำสงคราม ⁸ เมื่อดาวิดได้ทรงทราบเรื่อง พระองค์ได้ทรงส่งโยอาบ และกองทัพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ทั้งสิ้นไปพบพวกเขา ⁹ คนอัมโมนได้ออกมาจัดทัพเพื่อทำสงครามที่ประตูเมือง ขณะที่บรรดากษัตริย์ผู้ซึ่งได้มาก็อยู่ตามลำพังในท้องทุ่ง

¹⁰ เมื่อโยอาบได้เห็นว่ายาวรบนั้นประชิดหน้าท่านอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านได้คิดเอาคนอิสราเอลที่มีฝีมือในการต่อสู้ที่ดีที่สุดและจัดเตรียมพวกเขาไปต่อสู้คนอารัม ¹¹ ส่วนกองทัพลีโอน ท่านได้มอบไว้ในบัญชาการของอาบิซัยน้องชายของท่าน และท่านได้นำพวกเขาเข้าสู่แนวรบต่อสู้กองทัพอัมโมน ¹² และโยอาบได้พูดว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งแกร่งเหลือกำลังของเรา แล้วอาบิซัย เจ้าต้องมาช่วยเรา แต่ถ้ากองทัพอัมโมนแข็งแกร่งเกินกำลังของเรา แล้วเราจะมาและช่วยเจ้า ¹³ จงเข้มแข็ง และให้เราแสดงว่าพวกเราเองเข้มแข็งเพื่อประชาชนของเรา และเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเรา เพราะพระยาห์เวห์จะทรงกระทำสิ่งที่ดีสำหรับพระประสงค์ของพระองค์” ¹⁴ ดังนั้นโยอาบและพวกทหารของกองทัพอันยิ่งใหญ่ของท่านได้บุกเข้าไปทำสงครามกับคนซีเรียผู้ซึ่งถูกผลักดันให้แตกหนีไปต่อหน้ากองทัพอิสราเอล ¹⁵ เมื่อกองทัพอัมโมนได้เห็นว่ายาวรบซีเรียได้หนีไปแล้ว พวกเขาก็ได้หนีไปจากอาบิซัยน้องชายของโยอาบด้วย และได้กลับเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบได้กลับไปจากประชาชนอัมโมนและได้กลับไปยังเยรูซาเล็ม

¹⁶ เมื่อคนซีเรียได้เห็นว่ายาวรบของพวกเขาได้ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยอิสราเอล พวกเขาได้ขอกำลังเสริมจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติสมา พร้อมกับโซฟคผู้บังคับบัญชากองทัพอันยิ่งใหญ่ของฮาดัดเอเซอร์ ¹⁷ เมื่อดาวิดได้ทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์ได้ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และได้มาหาพวกเขา พระองค์ได้จัดกองทัพอันยิ่งใหญ่เพื่อทำสงครามต่อฮาดัดเอเซอร์ และพวกเขาได้ต่อสู้กับพระองค์ ¹⁸ คนอารัมได้แตกหนีไปจากอิสราเอล และดาวิดได้ทรงฆ่าทหารรถม้าศึกคนอารัมเจ็ดพันคน และทหารราบสี่หมื่นคน พระองค์ได้ทรงฆ่าโซฟคผู้บัญชาการกองทัพนั่นด้วย ¹⁹ เมื่อเหล่ากษัตริย์ผู้ซึ่งเป็นคนรับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ได้เห็นว่ายาวรบของพวกเขาได้ถูกทำให้พ่ายแพ้โดยอิสราเอล พวกเขาได้ยอมสงบศึกกับดาวิด และรับใช้พวกเขา ดังนั้นคนอารัมจึงไม่ยินยอมที่จะช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

Chapter 20

¹ ครั้นถึงฤดูใบไม้ผลิ ในเวลาปกติเมื่อบรรดาภักษัตริย์ยกกองทัพออกไปเพื่อทำสงคราม โยอาบก็ได้นำกองทัพไปในการรบและได้ทำลายแผ่นดินของคนอัมโมน เขาได้ไปและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ ดาวิดได้ยังคงประทับอยู่ในเยรูซาเล็ม โยอาบได้โจมตีเมืองรับบาห์ และได้ชัยชนะ ² ดาวิดได้ทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของภักษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และพระองค์ได้ทรงพบว่า มงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยประดับ มงกุฎนั้นได้ถูกสวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ได้ทรงนำออกจากของที่รับจากเมืองนั้นมากมาย ³ พระองค์ได้ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา บังคับพวกเขาให้ทำงานอยู่กับเลื่อย และพวกเหล็กชุดและพวกขวาน ดาวิดได้ทรงบังคับเมืองทั้งหลายของคนอัมโมนให้ทำงานกรรมกรนี้ แล้วดาวิดกับกองทัพทั้งปวงก็ได้กลับสู่เยรูซาเล็ม

⁴ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์นี้ ได้เกิดสงครามขึ้นกับคนฟีลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ สิบเบศัยคนหุซาก็ได้ฆ่าสิบปิยคนหนึ่งในเชื้อสายทั้งหลายของคนเรฟาอิมเสย และคนฟีลิสเตียก็ได้ถูกปราบ ⁵ แล้วมีสงครามกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ ที่เอลฮานันบุตรชายของยาอีร์คนเบรเลเฮมได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทชาวักกีผู้มีหอกดำมโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า ⁶ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ผู้ซึ่งมีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว เขาได้สืบเชื้อสายมาจากคนเรฟาอิมด้วย ⁷ เมื่อเขาได้ทำกายกองทัพอิสราเอล เยโฮนาตันบุตรชายของชีเมอี พระเชษฐาของดาวิดได้ฆ่าเขาเสีย ⁸ คนเหล่านี้เป็นบรรดาเชื้อสายทั้งหลายของคนเรฟาอิมเมืองกัท และพวกเขาได้ถูกฆ่าด้วยพระหัตถ์ของดาวิดและด้วยมือพวกทหารของพระองค์

Chapter 21

¹ ชาตานได้ลุกขึ้นต่อสู้อิสราเอล และเร้าใจให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล ² ดาวิดตรัสกับโยอาบและบรรดาผู้บัญชาการของกองทัพว่า “จงไปและนับคนอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เรา เพื่อที่เราจะได้ทราบจำนวนของเขาทั้งหลาย” ³ โยอาบกล่าวว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงเพิ่มกองทัพของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พวกเขาทั้งหมดไม่ได้รับใช้เจ้านายของข้าพระองค์หรือ? ทำไมเจ้านายของข้าพระองค์ทรงต้องการเช่นนี้? ทำไมพระองค์จึงทรงนำความพิณมาสู่อิสราเอล?” ⁴ แต่พระบัญชาของกษัตริย์เป็นที่สิ้นสุดโยอาบขัดรับสั่งไม่ได้ ดังนั้นโยอาบจึงออกไปทูลอิสราเอลทั้งสิ้น และเขากลับมายังเยรูซาเล็ม ⁵ แล้วโยอาบได้ถวายรายงานจำนวนพวกผู้ชายที่เป็นนักรบเพื่อดาวิด ในอิสราเอลมีทั้งสิ้น 1,100,000 คนที่เป็นนักรบ เฉพาะยูดาห์มี 470,000 คนที่เป็นทหาร ⁶ แต่ไม่ได้นับรวมคนเลวีและคนเบนยามิน เนื่องจากพระบัญชาของกษัตริย์นั้นทำให้โยอาบไม่พอใจ

⁷ โดยการกระทำนี้พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย ดังนั้นพระองค์จึงทรงโจมตีอิสราเอล ⁸ ดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งโดยการกระทำนี้ บัดนี้ขอทรงนำเอาความพิณของผู้รับใช้ของพระองค์ไป เพราะข้าพระองค์ทำการอย่างโง่เขลามาก” ⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับกาดผู้เผยพระวจนะของดาวิดว่า

¹⁰ “จงไปบอกดาวิดว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสคือว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง’” ¹¹ ดังนั้นกาดจึงได้เข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงเลือกหนึ่งในสิ่งเหล่านี้’ ¹² ว่าจะเป็นการอดอาหารสามปี หรือการกวาดล้างสามเดือนโดยศัตรูของเจ้า และดาบของศัตรูจะไล่กันเจ้า หรือโดนดาบของพระยาห์เวห์สามวันนั้นคือโรคระบาดบนแผ่นดิน และด้วยทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ทำลายตลอดทั่วทั้งแผ่นดินทั้งสิ้นของอิสราเอล’ บัดนี้ขอทรงตัดสินพระทัยว่าจะให้ข้าพระบาทกลับไปทูลพระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพระบาทมาว่าประการใด” ¹³ แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า “เรามีความทุกข์ใจมาก ขอให้เรากลับเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ดีกว่าที่จะตกอยู่ในมือของมนุษย์ เพราะพระกรุณาของพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก”

¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงส่งโรคระบาดไปบนอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายไปเจ็ดหมื่นคน ¹⁵ พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลายนั้น พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูและพระองค์ทรงกลับพระทัยในการที่จะทำให้เกิดความเสียหายนั้น พระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ที่กำลังจะทำลายนั้นว่า “พอแล้ว จงยับยั้งมือของเจ้า” ในเวลานั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน ¹⁶ และดาวิดจึงแหงนพระพักตร์ขึ้น และทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ กำลังยืนอยู่ระหว่างแผ่นดินโลกและท้องฟ้า และกำลังชักดาบในมือของเขายกขึ้นเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ได้สวมผ้ากระสอบบนหน้าลงบนพื้น ¹⁷ ดาวิดทูลกับพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เองไม่ใช่หรือที่บัญชาให้นับกองทัพ? ข้าพระองค์ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายนี้ แต่บรรดาแกะเหล่านี้พวกเขาได้ทำอะไร? ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระหัตถ์ของพระองค์โจมตีข้าพระองค์ และครอบครัวของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นคงอยู่บนประชากรของพระองค์”

¹⁸ ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงบัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ดาวิดควรเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน ¹⁹ ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาดที่ได้สั่งให้พระองค์เพื่อที่จะทรงกระทำในพระนามของพระยาห์เวห์ ²⁰ ในขณะที่โอรันกำลังนวดข้าวสาละ เขาหันมาเห็นทูตสวรรค์ เขาและบุตรชายสี่คนของเขากำลังยืนอยู่ด้วยกันได้ซ่อนตัวพวกเขาเอง ²¹ เมื่อดาวิดเสด็จเข้ามายังโอรัน โอรันได้มองเห็นดาวิด เขาจึงละลานนวดข้าวและถวายบังคมต่อดาวิดด้วยการชนหน้าลงถึงดิน

²² แล้วดาวิดตรัสกับโอรันว่า “จงชายที่ลานนวดข้าวแต่เรา เพื่อเราจะได้สร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ เราจะทำตามราคา เพื่อว่าภัยพิบัตินี้จะได้หมดไปจากประชาชน” ²³ โอรันทูลดาวิดว่า “ขอทรงรับที่ดินนี้เป็นของพระองค์เถิด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรพระองค์เถิด ดูก่อนข้าพระองค์จะถวายโคให้พระองค์เพื่อสำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา และถวายเลื้อนบดข้าวให้เป็นฟืน และข้าวสาละเป็นธัญบูชา ข้าพระองค์จะขอถวายทั้งหมดแด่พระองค์” ²⁴ กษัตริย์ดาวิดตรัสกับโอรันว่า “ไม่ได้ เรายืนยันที่จะซื้อที่ดินนี้เต็มตามราคา เราจะไม่เอาของของเจ้าและถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์หากสิ่งนั้นเราได้มาเปล่าๆ” ²⁵ ดังนั้นดาวิดจึงทรงจ่ายให้โอรันเป็นทองคำหกร้อยเชเชลเพื่อสถานที่นั้น ²⁶ ดาวิดได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องคานติบูชาบนนั้น พระองค์ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ผู้ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากท้องฟ้าบนแท่นบูชาเพื่อการถวายเครื่องเผาบูชา ²⁷ แล้วพระยาห์เวห์ทรงบัญชาแก่ทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์นั้นได้เอาดาบของเขากลับใส่ฝักของมันเสีย

²⁸ เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาที่นั่นในเวลาเดียวกัน ²⁹ บัดนี้ในเวลานั้น พลัสพลของพระยาห์เวห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเผาบูชาเครื่องเผาบูชา อยู่ที่สถานที่สูงที่กิเบโอน ³⁰ อย่างไรก็ตาม ดาวิดไม่ทรงสามารถเสด็จไปที่นั่นเพื่อทูลถามการทรงนำของพระเจ้าได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์

Chapter 22

¹ แล้วดาวิดได้ตรัสว่า “นี่คือสถานที่สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่จะอยู่ พร้อมกับแท่นเผาเครื่องบูชาของอิสราเอล” ² ดังนั้นดาวิดได้ทรงบัญชาแก่คนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ให้รวบรวมพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล พระองค์ได้ทรงมอบหมายให้พวกเขาเป็นคนสกัดหินเพื่อสกัดหินเป็นก้อนๆ เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ³ ดาวิดยังได้ทรงเตรียมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูสำหรับประตูทั้งหลายที่จะเข้าไปสู่ประตูทางเข้าและเป็นเหล็กหมับ พระองค์ได้ประทานทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้ ⁴ และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน (ชาวไซดอน และชาวไทระ ได้นำไม้สนสีดาร์จำนวนมากมาถวายให้ดาวิดนับ) ⁵ ดาวิดตรัสว่า “ชาโลมอนบุตรชายของเรายังหนุ่มและอ่อนประสบการณ์ และพระนิเวศซึ่งจะถูกสร้างขึ้นสำหรับพระยาห์เวห์นั้นต้องงดงามอย่างยิ่ง เพื่อที่จะมีชื่อเสียงและสง่าราศีในแผ่นดินทั้งหมด เพราะฉะนั้นเราจึงจะจัดเตรียมการก่อสร้างไว้” ดังนั้นดาวิดจึงได้ทรงจัดเตรียมไว้มากมายก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

⁶ จากนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกชาโลมอนโอรสของพระองค์ และมีพระบัญชาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁷ ดาวิดตรัสกับชาโลมอน ว่า “ลูกชายของเราเอ๋ย มันเป็นความตั้งใจของเราที่จะสร้างพระนิเวศด้วยตัวเรา สำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ⁸ แต่พระยาห์เวห์ได้เสด็จมาหาเราและตรัสว่า ‘เจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมาก และได้ทำสงครามมากมาย เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากบนพื้นแผ่นดินในสายตาของเรา

⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่งผู้ซึ่งจะเป็นสันติบุรุษ เราจะให้เขาพักสงบจากศัตรูทั้งสี่ของเขาโดยรอบด้าน เพราะชื่อของเขาคือชาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในรัชสมัยของเขา ¹⁰ เขาจะสร้างนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา เราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาเหนืออิสราเอลตลอดไปเป็นนิตย์’ ¹¹ บัดนี้ บุตรชายของเราเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า และสามารถทำให้เจ้าประสบความสำเร็จ ขอให้เจ้าสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ตามที่พระองค์ได้ตรัสว่าเจ้าจะทำ

¹² ขอเพียงพระยาห์เวห์ประทานให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาด และความเข้าใจ เพื่อที่เจ้าจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ตั้งเจ้าให้อยู่เหนืออิสราเอล ¹³ แล้วเจ้าจะประสบความสำเร็จ ถ้าเจ้าเชื่อฟังบทบัญญัติทั้งหลายและพระบัญชาทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานแก่โมเสสเกี่ยวกับอิสราเอลอย่างระมัดระวัง จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างล้นและอย่างหวาดหวั่นเลย ¹⁴ บัดนี้จงดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระยาห์เวห์ด้วยความเหนื่อยยาก เป็นทองคำ 100,000 ตะลันต์ เงินหนึ่งล้านตะลันต์ และทองสัมฤทธิ์และเหล็กจำนวนมากมาย เราได้เตรียมไม้และหินด้วย เจ้าต้องเพิ่มเติมอีกมากเพื่อทั้งหมดนี้ ¹⁵ เจ้ามีคนทำงานมากมายอยู่กับเจ้าคือ ช่างสกัดหิน ช่างก่อช่างไม้ และช่างผู้ชำนาญในงานทุกชนิด ¹⁶ ที่เกี่ยวกับทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก ดังนั้นจงเริ่มต้นทำงานเถอะ และขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า”

¹⁷ ดาวิดได้ทรงบัญชาผู้นำทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วย ตรัสว่า ¹⁸ “พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่กับพวกท่าน และได้ประทานสันติภาพในทุกๆ ด้าน พระองค์ได้ประทานชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา แผ่นดินนั้นก็ราบคาบเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และต่อหน้าประชากรของพระองค์ ¹⁹ บัดนี้จงแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านด้วยจิตใจและจิตวิญญาณทั้งหมดของพวกท่าน จงลุกขึ้นและสร้างบริสุทธิ์สถานของพระยาห์เวห์พระเจ้า จากนั้นพวกเจ้าจึงจะสามารถนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และบรรดาสิ่งที่เป็นของพระเจ้า เข้ามาในพระนิเวศที่สร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์”

Chapter 23

¹ เมื่อดาวิดทรงชราและใกล้จะถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต พระองค์ได้ทรงตั้งซาโลมอน พระราชโอรสของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ² พระองค์ทรงเรียกประชุมผู้นำทั้งสิบของอิสราเอล พร้อมทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ³ คนเลวีที่มีอายุสามสิบปีและมากกว่านั้นก็ได้นับไว้ พวกเขาได้สามหมื่นแปดพันคน ดาวิดตรัสว่า ⁴ “จากพวกนี้สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลกิจการงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และหกพันคนเป็นพวกเจ้าหน้าที่และพวกผู้วินิจฉัย ⁵ สี่พันคนเป็นพวกนายประตู และอีกสี่พันคนได้ให้ถวายสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ ซึ่งเราทำไว้ให้ใช้สรรเสริญ”

⁶ พระองค์ได้ทรงจัดแบ่งพวกเขาเป็นกองๆ ตามพวกบุตรชายของคนเลวีคือเกอร์โซม โคฮาก และเมราลี ⁷ จากพวกตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากเกอร์โซมคือลาดาน และชิมอี ⁸ บุตรชายของลาดานสามคนคือ เยอีเอลเป็นผู้นำ เศราม และโยเอล ⁹ บุตรชายชิมอีสามคนคือ เซโลโมท ฮาซีเอล และฮาราน คนเหล่านี้เป็นผู้นำของตระกูลลาดาน ¹⁰ บุตรชายสี่คนของชิมอีคือ ยาหาก คินา เยอูซ และเบรียห์ ¹¹ ยาหากเป็นบุตรชายคนโต และศิซาร์เป็นคนที่สอง แต่เยอูซและเบรียห์ ไม่มีบุตรชายหลายคน เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงถูกนับเป็นตระกูลเดียวมีหน้าที่ทั้งหลายอย่างเดียวกัน

¹² บุตรชายสี่คนของโคฮากคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรม และอุสซีเอล ¹³ บุตรชายทั้งหลายของอัมรามคืออาโรน และโมเสส อาโรนได้ถูกเลือกแยกออกจากพวก พวกเขาซึ่งบริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งเขาและพวกเชื้อสายของเขาจะเผาเครื่องหอมเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และถวายพรในพระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁴ ส่วนโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายทั้งหลายของเขาถูกจัดเป็นคนเผ่าเลวี ¹⁵ พวกบุตรชายของโมเสสคือเกอร์โซมและเอลีเซอร

¹⁶ เชื้อสายของเกอร์โซมคือเซบูเอล บุตรชายคนโต ¹⁷ เชื้อสายของเอลีเซอรคือเรห์บยาห์ เอลีเซอรไม่มีบุตรอีก แต่เรห์บยาห์มีเชื้อสายมากมาย ¹⁸ บุตรชายของอิสฮาร์คือเฮโลมิกเป็นผู้นำ ¹⁹ เชื้อสายทั้งหลายของเฮโบรมคือเยเรียห์บุตรชายคนโต อามาริยาห์เป็นคนที่สอง ยาฮาซีเอลเป็นคนสาม และเยคาเมอัมเป็นคนสี่ ²⁰ บุตรชายทั้งหลายของอุสซีเอลคือมีคาห์ เป็นบุตรชายคนโต และอิสซียาห์เป็นคนที่สอง

²¹ บุตรชายทั้งหลายของเมราลีคือมาห์ลี และบูซี บุตรชายทั้งหลายของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ และคิซ ²² เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตโดยไม่มีบุตรชาย เขามีแต่บุตรหญิงหลายคน บุตรชายทั้งหลายของคิซได้แต่งงานกับพวกเขา ²³ บุตรชายสามคนของบูซีคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยเรโมท

²⁴ คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายทั้งหลายของคนเลวีตามตระกูลของพวกเขา พวกเขาเป็นพวกผู้นำ ได้นับและขึ้นบัญชีโดยชื่อของตระกูลทั้งหลายที่ได้ทำงานในงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ²⁵ เพราะดาวิดได้ตรัสว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประทานการหยุดพักสงบแก่ประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นพระนิเวศของพระองค์ตลอดเป็นนิตย์ ²⁶ คนเลวีจะต้องห้ามพลับพลา และเครื่องใช้ทั้งหมดที่ใช้ในงานปรนนิบัติอีก” ²⁷ เพราะโดยพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีได้นับนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป

²⁸ หน้าที่ของพวกเขาคือเพื่อช่วยพวกเขาเชื้อสายของอาโรนในงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์ พวกเขาปฏิบัติงานดูแลลานและพวกห้องและพิธีชำระของทุกอย่างที่เป็นของพระยาห์เวห์ และงานอื่นๆ ในการปรนนิบัติของพระนิเวศของพระเจ้า ²⁹ พวกเขาได้ดูแลเกี่ยวกับขนมปังที่ตั้งถวายเฉพาะพระพักตร์ แบ่งอย่างดีสำหรับธัญบูชา ขนมปังไร้เชื้อ ของบึงบูชา ของบูชาเคล้าน้ำมัน และการชั่งตวงวัดทุกอย่างและขนาดของสิ่งต่างๆ ³⁰ และทุกๆ เช้า เขาจะต้องยื่นเพื่อขอบพระคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ทำสิ่งนี้ในเวลาเย็นด้วย ³¹ และทุกครั้งเมื่อมีการถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันสะบาโต และในเทศกาลวันขึ้นหนึ่งค่ำและวันเทศกาลเลี้ยงทั้งหลาย จำนวนที่กำหนด ได้ถูกมอบหมายโดยคำสั่ง ให้ต้องถวายบูชาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เรื่อยไป ³² พวกเขาได้ดูแลเต็นท์นัดพบ วิสุทธาน และได้ช่วยเพื่อนร่วมงานของพวกเขาเชื้อสายทั้งหลายของอาโรน เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์

Chapter 24

¹ พวกกลุ่มทำงานจากบรรดาเชื้อสายอาโรนคือคนเหล่านี้ นาตัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ² นาตันและอาบิฮูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของพวกเขาสิ้นชีวิต พวกเขาไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้รับใช้เหมือนพวกปุโรหิต ³ ดาวิดร่วมกับศาโดกเชื้อสายคนหนึ่งของเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคเชื้อสายคนหนึ่งของอิธามาร์ ได้แบ่งพวกเขาเป็นกลุ่มต่างๆ เพราะงานของพวกเขาเหมือนพวกปุโรหิต ⁴ ยังมีพวกผู้นำผู้ชายมากกว่านี้อีกในท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของเอเลอาซาร์มากกว่าท่ามกลางเชื้อสายทั้งหลายของอิธามาร์ ดังนั้นพวกเขาจึงได้แบ่งเชื้อสายทั้งหลายของเอเลอาซาร์เป็นสิบหกกลุ่ม พวกเขาได้กระทำสิ่งนี้โดยหัวหน้าทั้งหลายของพวกเขาตระกูล และโดยพวกเชื้อสายของอิธามาร์ การแบ่งเหล่านี้มีจำนวนแปดกลุ่มตามตระกูลของพวกเขา ⁵ พวกเขาได้แบ่งพวกเขาอย่างยุติธรรมโดยฉลาก เพราะมีพวกเจ้าหน้าที่สำหรับบริสุทธิ์สถาน และพวกเจ้าหน้าที่ของพระเจ้า จากทั้งพวกเชื้อสายของเอเลอาซาร์และพวกเชื้อสายของอิธามาร์ ⁶ เซโมอาห์ บุตรชายของนาธันเอลอาลักษณ์ คนเลวี ที่ได้เขียนชื่อพวกเขาไว้เฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าพวกข้าราชการ ปุโรหิตศาโดก อาหิเมเลคบุตรชายของอาบิฮู และบรรดาผู้นำของพวกเขาครบถ้วน ปุโรหิตและของคนเลวี ตระกูลหนึ่งถูกเลือกโดยฉลากจากพวกเชื้อสายของเอเลอาซาร์ และจากนั้นต่อไปจะจับฉลากจากพวกเชื้อสายของอิธามาร์

⁷ ฉลากใบแรกตกกับเยโฮยารับ ใบที่สองตกแก่เยดาเยห์ ⁸ ใบที่สามแก่ฮาริม ใบที่สี่แก่เฮโรม ⁹ ใบที่ห้าแก่บัลคิยาห์ ใบที่หกแก่มียาบิน ¹⁰ ใบที่เจ็ดแก่ฮักโซส ใบที่แปดแก่อาบิยาห์ ¹¹ ใบที่เก้าแก่เยชูอา ใบที่สิบแก่เซคานิยาห์

¹² ใบที่สิบเอ็ดแก่เอสิยาซิบ ใบที่สิบสองแก่ยาคิม ¹³ ใบที่สิบสามแก่หุปปาห์ ใบที่สิบสี่แก่เยเชเบอับ ¹⁴ ใบที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ใบที่สิบหกแก่เอมเมอร์ ¹⁵ ใบที่สิบเจ็ดแก่เฮซัยร์ ใบที่สิบแปดแก่อัปปีสเชส ¹⁶ ใบที่สิบเก้าแก่เปราหิยาห์ ใบที่ยี่สิบแก่เยเฮเซเค

¹⁷ ใบที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ใบที่ยี่สิบสองแก่กาบูล ¹⁸ ใบที่ยี่สิบสามแก่เดโลยาห์ ใบที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซียาห์ ¹⁹ นี่คือการเรียงของการปรนนิบัติรับใช้ของพวกเขา เมื่อพวกเขาได้เข้ามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตามขั้นตอนที่ได้กำหนดแก่พวกเขาโดยอาโรน บรรพบุรุษของพวกเขา ดังที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขา

²⁰ คนเหล่านี้คือส่วนที่เหลือของเลวีคือของพวกบุตรชายของอัมราม ชูบาเอล ของพวกบุตรชายของชูบาเอล เยเดยาห์ ²¹ พวกบุตรชายของเรหับยาห์ ของพวกบุตรชายของเรหับยาห์ อิสฮาร์เป็นผู้นำ ²² ของอิสฮาร์ เซโลโมท ของพวกบุตรชายของเซโลโมท ยาหาก ²³ พวกบุตรชายของเฮโบรนคือเยริยาห์เป็นผู้นำ อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซึเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่

²⁴ บุตรชายของเชื้อสายของอุสซึเอลรวมทั้งมีคาห์ เชื้อสายของมีคาห์รวมทั้งชามีร์ ²⁵ น้องชายของมีคาห์คืออิสซียาห์ พวกบุตรชายของอิสซียาห์รวมทั้งเศคาริยาห์ ²⁶ พวกบุตรชายเมราลีคือมาห์ลีและบูซึ บุตรชายของยาอาซียาห์คือเบโน ²⁷ พวกบุตรชายของเมราลีคือยาอาซียาห์ เบโนโซฮัม คักเกอร์ และอิบรี ²⁸ พวกบุตรชายของมาห์ลีคือเอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย

²⁹ พวกบุตรชายของคิช บุตรชายทั้งหลายของคิชคือ เสราเมเอล ³⁰ บุตรชายทั้งหลายของบูซึคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้คือคนเลวี ลำดับตามพวกครอบครัวของพวกเขา ³¹ ผู้ชายเหล่านี้ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าของครัวเรือนของบิดาของแต่ละคน และพวกน้องของพวกเขาแต่ละคนก็ได้จับฉลากต่อพระพักตร์กษัตริย์ดาวิดและศาโดก และอาหิเมเลค พร้อมกับผู้นำทั้งหลายของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขาครบถ้วน ปุโรหิตและเลวี พวกเขาได้จับฉลากเหมือนที่เหล่าเชื้อสายทั้งหลายของอาโรนได้กระทำ

Chapter 25

¹ ดาวิดและบรรดาผู้นำงานพลับพลาได้เลือกงานเพื่อพวกบุตรชายของอาสาฟ ของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ชายเหล่านี้ได้เผยพระวจนะด้วยพิณใหญ่ ด้วยเครื่องสายทั้งหลาย ด้วยพวกฉาบ นี่คือการร้องขอพวกผู้ชายผู้ที่ได้ทำงานนี้ ² จากพวกบุตรชายของอาสาฟคือศักเกอร์ โยเซฟ เนธานียาห์ และอาซาเรล พวกบุตรชายของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้ได้เผยพระวจนะภายใต้การทรงควบคุมดูแลของกษัตริย์ ³ จากพวกบุตรชายของเยดูธุนคือเกดาลียาห์ เศร์ เยซายาห์ ซิเมอี อาซาบียาห์ และมักทีธียาห์ รวมหกคนภายใต้การนำของบิดาของพวกเขาชื่อเยดูธุน ผู้เล่นพิณใหญ่เพื่อการขอบพระคุณและการสรรเสริญพระยาห์เวห์ ⁴ จากพวกบุตรชายของเฮมานคือบุดคียาห์ มักธานียาห์ อัสซึเอล เซบูเอล และเยรีโมก ฮานานียาห์ ฮานานี เอลียาธาห์ กิดดาลที โรมัมทีเอเซอร์ โยเซบคาซาร์ มัลโลธ ฮอร์ธ และมาหะชิโอก ⁵ คนทั้งหมดนี้เป็นพวกบุตรชายของเฮมานผู้เผยพระวจนะของกษัตริย์ พระเจ้าได้ประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรหญิงสามคนแก่เฮมานเพื่อเป็นยักชูเขาของเขาคือ

⁶ คนทั้งหมดเหล่านี้อยู่ภายใต้การนำของบิดาของพวกเขา พวกเขาเป็นนักดนตรีในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ด้วยฉาบ และเครื่องสายทั้งหลาย เมื่อพวกเขาได้ปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมานได้อยู่ภายใต้การทรงควบคุมดูแลของกษัตริย์ ⁷ พวกเขาและพี่น้องของพวกเขาผู้ซึ่งมีความชำนาญ และรับการฝึกในเรื่องดนตรีถวายพระยาห์เวห์มีจำนวน 288 คน ⁸ เขาทิ้งหลายจับฉลากเพื่อหน้าที่ของพวกเขาทั้งหมดเหมือนกันสำหรับคนหนุ่มหรือคนแก่ ครุกับศิษย์ก็เหมือนกัน

⁹ บัดนี้เกี่ยวกับพวกบุตรชายของอาสาฟ ฉลากใบแรกตกเป็นของครอบครัวของโยเซฟ ฉลากใบที่สองตกเป็นของครอบครัวของเกดาลียาห์ พวกบุตรชายของเขาสิบสองคน ¹⁰ ฉลากใบที่สามตกเป็นของศักเกอร์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹¹ ฉลากใบที่สี่ตกเป็นของฮอร์ธ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹² ฉลากใบที่ห้าตกเป็นของเนธานียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹³ ฉลากใบที่หกตกเป็นของบุดคียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

¹⁴ ฉลากใบที่เจ็ดตกเป็นของเยซาเรล พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹⁵ ฉลากใบที่แปดตกเป็นของเยซายาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹⁶ ฉลากใบที่เก้าตกเป็นของมักทีธียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹⁷ ฉลากใบที่สิบตกเป็นของซิเมอี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ¹⁸ ฉลากใบที่สิบเอ็ดตกเป็นของอาซาเรล พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

¹⁹ ฉลากใบที่สิบสองตกเป็นของอาซาบียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²⁰ ฉลากใบที่สิบสามตกเป็นของเซบูเอล พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²¹ ฉลากใบที่สิบสี่ตกเป็นของมักทีธียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²² ฉลากใบที่สิบห้าตกเป็นของเยเรโมก พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²³ ฉลากใบที่สิบหกตกเป็นของฮานานียาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

²⁴ ฉลากใบที่สิบเจ็ดตกเป็นของโยเซบคาซาร์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²⁵ ฉลากใบที่สิบแปดตกเป็นของฮานานี พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²⁶ ฉลากใบที่สิบเก้าตกเป็นของมัลโลธ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²⁷ ฉลากใบที่ยี่สิบตกเป็นของเอลียาธาห์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ²⁸ ฉลากใบที่ยี่สิบเอ็ดตกเป็นของฮอร์ธ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

²⁹ ฉลากใบที่ยี่สิบสองตกเป็นของกิดดาลที พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ³⁰ ฉลากใบที่ยี่สิบสามตกเป็นของมาหะชิโอก พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน ³¹ ฉลากใบที่ยี่สิบสี่ตกเป็นของโรมัมทีเอเซอร์ พวกบุตรชายของเขา และพวกญาติพี่น้องของเขาจำนวนสิบสองคน

Chapter 26

¹ นี่คือการแบ่งกันหลายของพวกคนเฝ้าประตู จากคนโคราห์ มีเมเชเลมียาห์บุตรชายของโคเร เชื้อสายคนหนึ่งของอาสาฟ ² เมเชเลมียาห์มีบุตรชายทั้งหลายคือเศคาริยาห์บุตรหับปี เยธียาเอลคนที่สอง เศบาดียาห์คนที่สาม ยากนีเอลคนที่สี่ ³ เอลามคนที่ห้า เยโฮชานันคนที่หก เอลีโฮเนนยคนที่เจ็ด ⁴ และโอเบดเอโดมมีบุตรชายทั้งหลายคือ เซโมอาห์บุตรหับปี เยโฮซาบาดคนที่สอง โยอาห์คนที่สาม สาการคนที่สี่ เนธันเอลคนที่ห้า ⁵ อัมมีเอลคนที่หก อิสสาการคนที่เจ็ด เปอูลเลเรียนคนที่แปด เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมออบีเอโดม

⁶ แกะโซโมอาห์บุตรชายของเขา ผู้มีบุตรชายหลายคนเกิดกับเขา ผู้ได้ปกครองเหนือครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา เขาก็หลายเป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถหลายอย่าง ⁷ บุตรชายทั้งหลายของเขาคือโอกันนี เรฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด พวกญาติพี่น้องของเขาคือเอลีฮู และเศมาคียาห์ก็เป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถหลายอย่างด้วย ⁸ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพวกเชื้อสายของโอเบดเอโดม พวกเขากับพวกบุตรชายของพวกเขา และพวกญาติพี่น้องของพวกเขาก็เป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ในการปรนนิบัติที่แท่นถ้ำในพวกเขามีจำนวนหกสิบสองคนที่มีความสัมพันธ์กับโอเบดเอโดม ⁹ เมเชเลมียาห์มีบุตรชายหลายคน และพวกญาติพี่น้องเป็นพวกผู้ชายที่มีความสามารถมีทั้งหมดสิบแปดคน ¹⁰ โยสาห์ เชื้อสายคนหนึ่งของเมราอี มีบุตรชายหลายคน มีชิมรีเป็นผู้นำ (ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่บุตรหับปี บิดาของเขาได้ตั้งให้เขาเป็นผู้นำ) ¹¹ อิลคียาคนที่สอง เทบาลียาห์คนที่สาม เศคาริยาห์คนที่สี่ พวกบุตรชายทั้งหมด และพวกพี่น้องทั้งสิ้นมีสิบสามคน

¹² แผนกทั้งหลายของพวกคนเฝ้าประตู สอดคล้องตามบรรดาผู้นำของพวกเขา มีหน้าที่ต่างๆ เช่นเดียวกับพวกญาติพี่น้องของพวกเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹³ พวกเขาได้จับฉลากกันทั้งคนหนุ่มและคนแก่ เป็นไปตามครอบครัวทั้งหลายของพวกเขาสำหรับทุกประตู ¹⁴ เมื่อฉลากนั้นถูกจับสำหรับประตูด้านตะวันออก ฉลากนั้นได้ตกแก่เมเชเลมียาห์ จากนั้นพวกเขาก็ได้จับฉลากสำหรับเศคาริยาห์บุตรชายของเขา ที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และฉลากของเขากลับมาสำหรับประตูด้านเหนือ ¹⁵ สำหรับโอเบดเอโดมได้ถูกมอบหมายสำหรับประตูด้านใต้ และพวกบุตรชายของเขาได้รับมอบหมายให้ดูแลคลังพัสดุ

¹⁶ ซุปปิมและโยสาห์ได้ถูกมอบหมายให้ดูแลประตูด้านตะวันตกพร้อมกับประตูซัลเลเคก ตามถนนด้านบน การเฝ้ายามได้ตั้งขึ้นสำหรับแต่ละครอบครัว ¹⁷ ด้านตะวันออกมีคนเลวีหกคน ด้านเหนือวันละสี่คน ด้านใต้วันละสี่คน และสองคู่ที่คลังพัสดุ ¹⁸ สำหรับลานทางตะวันตกนั้นมีสี่คนสี่คนที่ถนนและสองคนที่ลานนั้น ¹⁹ เหล่านี้เป็นแผนกเฝ้าประตูทั้งหลาย พวกเขามาจากเชื้อสายทั้งหลายของโคราห์ และเมราอี

²⁰ ท่ามกลางคนเลวี อาหิยาห์ได้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของที่เป็นของพระยาห์เวห์ ²¹ พวกเชื้อสายของลาดาน ได้สืบเชื้อสายมาจากเกอร์โซน ผ่านทางเขาและผู้ซึ่งเป็นพวกผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของลาดานคนเกอร์โซน คือเยฮีเอล ²² พวกบุตรชายของเยฮีเอลสี่คน และโยเอลน้องชายของเขา ได้ดูแลคลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²³ มีพวกรักษาความปลอดภัยจากพวกตระกูลของคนอัมราม คนอิสฮาร์ คนเฮโบรน และคนอัสซิม ²⁴ เซบูเอลบุตรชายเกอร์โซน บุตรชายของโมเสส เป็นผู้ดูแลคลังทั้งหลาย

²⁵ พวกญาติพี่น้องของเขาจากตระกูลของเอลีเอเซอร์คือบุตรชายของเขาเรห์บยาห์ บุตรชายของเรห์บยาห์คือเยชยาห์ บุตรชายของเยชยาห์คือโยรัม บุตรชายของโยรัมคือคิครี และบุตรชายของคิครีคือเฮโลโมก ²⁶ เฮโลโมกและพวกญาติพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังที่เก็บสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาผู้นำครอบครัวทั้งหลาย เหล่าผู้บังคับบัญชานายพันและนายร้อย และเหล่าผู้บัญชาการกองทัพบกที่แยกไว้ต่างหาก ²⁷ พวกเขาได้แยกสิ่งที่ยึดมาจากสงครามทั้งหลาย เพื่อการดูแลรักษาพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²⁸ พวกเขาได้รับผิดชอบทุกสิ่งที่ยึดไว้ต่างหากเพื่อพระยาห์เวห์ โดยซาบูเอลผู้เผยพระวจนะ ซาอูลบุตรชายของคิซ อับเนอร์บุตรชายของเนอร์และโยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์ของทุกสิ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหากเพื่อพระยาห์เวห์อยู่ภายใต้การรักษาความปลอดภัยของเฮโลโมกและพวกญาติพี่น้องของเขา

²⁹ พวกเชื้อสายของอิสฮาร์คือเคนาเนียห์ และพวกบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้ดูแลงานด้านพลเรือนของอิสราเอล พวกเขาเป็นพวกเจ้าหน้าที่และพวกผู้พิพากษา ³⁰ ของพวกเชื้อสายคนเฮโบรนคืออาซาบียาห์ และพวกพี่น้องของเขา 1,700 คน ที่เป็นผู้ชายที่มีความสามารถเป็นผู้ดูแลงานของพระยาห์เวห์ และงานของกษัตริย์ พวกเขาอยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ³¹ จากพวกเชื้อสายของคนเฮโบรนคือ เยรียาห์เป็นผู้นำของพวกเชื้อสายของเขา ได้นับจากบัญชีรายชื่อของครอบครัวทั้งหลายของพวกเขา ในปีที่ยึดของรัชกาลดาวิด พวกเขาได้สำรวจบันทึกต่างๆ และพบว่าท่ามกลางพวกเขามีพวกผู้ชายที่มีความสามารถในยาเซอร์แห่งกิเลอาด ³² เยรียาห์มีญาติพี่น้องจำนวน 2,700 คน ผู้ซึ่งเป็นพวกครอบครัวผู้นำ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งพวกเขาให้ดูแลพวกเฝ้าทั้งหลายคือรูเบน และกาด และเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่า สำหรับเรื่องทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และสำหรับพระราชกิจต่างๆ ของกษัตริย์

Chapter 27

¹ นี่เป็นบัญชีรายชื่อพวกผู้นำครอบครัวอิสราเอล พวกผู้บัญชาการนายพัน พวกผู้บัญชาการนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่กองทัพบกผู้ซึ่งรับใช้ กษัตริย์ในราชการต่างๆ กองทหารแต่ละส่วนรับใช้เดือนต่อเดือนตลอดทั้งปี แต่ละส่วนมีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ² ส่วนที่รับผิดชอบ สำหรับเดือนแรกคือยาโฮเบอัมบุตรชายของศับดีเอล ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ³ เขาเป็นพวกเชื้อสายของเปเรศ และเป็น ผู้บัญชาการเหนือพวกเจ้าหน้าที่กองทัพบกทั้งสิ้นสำหรับเดือนแรก ⁴ เหนือส่วนสำหรับเดือนที่สองคือโดดัยจากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนอา โหอาห์ มีกโลกเป็นที่สอง ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน

⁵ ผู้บัญชาการกองทัพบกสำหรับเดือนที่สามคือเบโนยาห์บุตรชายของเยโฮยาดา บุโรหิตคนหนึ่ง และเป็นผู้นำ ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่น สี่พันคน ⁶ นี่คือนายเบโนยาห์ที่เป็นผู้นำนักรบผู้กล้าหาญสามสิบคน และอยู่เหนือสามสิบคนนั้น อัมมีซาบาดบุตรชายของเขาได้อยู่ในส่วนของเขา ⁷ ผู้ บัญชาการสำหรับเดือนที่สี่คืออาสาเอลน้องชายของโยอาบ เศบาดียาห์บุตรชายของเขาได้เป็นผู้บัญชาการต่อจากเขา ในส่วนของเขามีผู้ชาย จำนวนสองหมื่นสี่พันคน ⁸ ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่ห้าคือซัมหุก เชื้อสายของอิสราห์ ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ⁹ ผู้ บัญชาการสำหรับเดือนที่หกคืออิราบุตรชายของอิกเชซ จากเมืองเทโคอา ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน

¹⁰ ผู้บัญชาการสำหรับเดือนที่เจ็ดคือเฮเลศ คนเปโลน จากพงศ์พันธุ์เอฟราอิม ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ¹¹ ผู้บัญชาการ สำหรับเดือนที่แปดคือสับเบคัย คนซุซา จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนเศราห์ ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ¹² ผู้ บัญชาการสำหรับเดือนที่เก้าคืออาบีเอเซอร์ คนอานาโท จากเผ่าเบนยามิน ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ¹³ ผู้บัญชาการ สำหรับเดือนที่สิบคือมาหะรัย จากเมืองเบโทฟาห์ จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายจากคนเศราห์ ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ¹⁴ ผู้ บัญชาการสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือเบโนยาห์ จากเมืองปาราน จากเผ่าเอฟราอิม ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ¹⁵ ผู้บัญชาการ สำหรับเดือนที่สิบสองคือเฮลดัย จากเมืองเบโทฟาห์ จากตระกูลที่ได้สืบเชื้อสายมาจากคนโอกนี่เอล ในส่วนของเขามีผู้ชายจำนวนสองหมื่นสี่พัน คน

¹⁶ คนเหล่านี้คือพวกผู้นำของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลคือ สำหรับเผ่ารูเบนมีเอลีเอเซอร์บุตรชายของศิศรีได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าสิเมโอนมี เซฟาเกียห์บุตรชายมาอาคาห์ได้เป็นผู้นำ ¹⁷ สำหรับเผ่าเลวีมีอาซาบิยาห์บุตรชายเคคูเอลได้เป็นผู้นำ ศาโดกได้เป็นผู้นำเหล่าเชื้อสายของอาโรน ¹⁸ สำหรับเผ่ายูดาห์มีเอลีชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิดได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าอิสสาการมีอมริบุตรชายมีคาเอลได้เป็นผู้นำ ¹⁹ สำหรับเผ่า เศบูลุนมีอิซบัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าเนฟทาลีมีเยโรโบกบุตรชายอัสรีเอลได้เป็นผู้นำ ²⁰ สำหรับเผ่าเอฟราอิมมีโยเซยาบุตร ชายอาซายาห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่ามนัสเศห์ครึ่งเผ่ามีโยเอลบุตรเปดายาห์ได้เป็นผู้นำ ²¹ สำหรับมนัสเศห์ครึ่งเผ่าในกิเลอาดมีอดโดบุตรชาย เศคาริยาห์ได้เป็นผู้นำ สำหรับเผ่าเบนยามินมีอาอาซเอลลบุตรชายอับเนอร์ได้เป็นผู้นำ ²² สำหรับเผ่าดานมีอาซาเรล บุตรชายเยโรอัมได้เป็นผู้นำ คนเหล่านี้ได้เป็นพวกผู้นำเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล

²³ ดาวิดไม่ได้ทรงนับคนเหล่านั้นที่มีอายุยี่สิบปี หรือต่ำกว่า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสัญญาที่จะเพิ่มคนอิสราเอลมากขึ้นเหมือนพวกดาวในท้อง ฟ้า ²⁴ โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้เริ่มต้นที่จะนับพวกผู้ชาย แต่ไม่สำเร็จ ถึงกระนั้นพระพิโรธก็ได้มาเหนืออิสราเอลเพราะเรื่องนี้ และจำนวนนี้ก็ ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

²⁵ อัสมาเวกบุตรชายอาดีเอลได้เป็นผู้ดูแลพระคลังของกษัตริย์ โยนาธานบุตรชายของอุสซียาห์ได้เป็นผู้ดูแลคลังทั้งหลายในบรรดาท้องทุ่ง ใน เมืองต่างๆ และในหมู่บ้านต่างๆ และในป้อมที่แข็งแรงทั้งหลาย ²⁶ เอสรีบุตรชายเคลูบได้เป็นผู้ดูแลพวกชาวนา บรรดาคนเหล่านั้นผู้ไถแผ่นดิน นั้น ²⁷ ซิเมอิจจากเมืองรามาห์ได้ดูแลบรรดาสวนองุ่น และศับดีจากเมืองเซฟามได้ดูแลผลิตผลของสวนองุ่นและห้องเก็บเหล้าองุ่น ²⁸ บา อัลฮานัน จากเมืองเกเดอร์เป็นผู้ดูแลพวกต้นมะกอก และพวกต้นมะเดื่อที่อยู่ในที่ส่วนทั้งหลาย โยอาซได้ดูแลห้องเก็บน้ำมัน ²⁹ ซัตริยาจากเมืองซา โรนได้ดูแลฝูงโคซึ่งถูกเลี้ยงในซาโรน ซาฟักบุตรชายอัสลัยได้ดูแลฝูงโคในหุบเขา ³⁰ และโอบิลคนอิชมาเอลได้ดูแลพวกอูฐ เยดาเยห์จากเมืองเม โรโนได้ดูแลพวกกลาตัวเมีย ยาซัสคนฮาการ์ได้ดูแลฝูงแพะแกะ ³¹ คนทั้งหมดเหล่านี้ได้เป็นพวกผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด

³² โยนาธานลูกของดาวิดได้เป็นที่ปรึกษา เพราะเขาเป็นคนฉลาดและเป็นอาลักษณ์ เยฮีเอลบุตรชายอัคโมนี่เป็นผู้ดูแลบรรดาโอรสของกษัตริย์

³³ อาหิโรเฟลได้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยจากคนอารคีเป็นที่ปรึกษาส่วนตัวของกษัตริย์ ³⁴ ตำแหน่งของอาหิโรเฟลได้ถูกรับช่วงต่อ โดยเยโฮยาดาบุตรชายเบโนยาห์ และโดยอาบียาธาห์ โยอาบได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพบกของกษัตริย์

Chapter 28

¹ ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาข้าราชการทั้งสิ้นของอิสราเอลที่เยรูซาเล็มคือพวกผู้นำของเผ่าทั้งหลาย ผู้บัญชาการส่วนต่างๆ ที่รับใช้กษัตริย์ในจานที่ได้อำหนดไว้แล้ว พวกผู้บัญชาการนายพันและนายร้อย พวกเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ทั้งหมด และบรรดาโอรสของพระองค์ และพวกข้าราชการสำนัก และพวกนักรบ รวมทั้งผู้ที่มีความเชี่ยวชาญที่สุดของพวกเขา ² แล้วกษัตริย์ดาวิดได้ทรงลุกขึ้นยืนและตรัสว่า “บรรดาพี่น้อง และประชาชนทั้งหลายของข้าพเจ้า จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะสร้างพระวิหารสำหรับหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์คือที่รองพระบาทสำหรับพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้แล้ว ³ แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและทำให้เลือดไหลนองมากมาย’ ⁴ ถึงกระนั้นก็ดีพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทรงเลือกข้าพเจ้าจากครอบครัวทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลตลอดไป พระองค์ทรงเลือกเผ่ายูดาห์ให้เป็นผู้นำ ในเผ่ายูดาห์และในครัวเรือนของข้าพเจ้า และจากบรรดานุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงเลือกให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอลทั้งปวง ⁵ และจากบุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้า ให้นั่งบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระยาห์เวห์เหนืออิสราเอล

⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา ⁷ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเขาจะแบ่งแบ่งที่จะเชื่อฟังบรรดาบัญญัติและกฎหมายของเราอย่างที่เราทำอยู่ในวันนี้’ ⁸ เพราะฉะนั้นในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง ที่ประชุมนี้สำหรับพระยาห์เวห์ และในการประทับอยู่ของพระเจ้าของเรา พวกเจ้าทั้งหลายจงรักษาและพยายามปฏิบัติตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้เพื่อพวกเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้า ตลอดนิรันดร์

⁹ ส่วนเจ้า ซาโลมอนลูกชายของเรา จงเชื่อฟังพระเจ้าของพ่อของเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความเต็มใจและด้วยใจยินดี จงกระทำอย่างนี้ เพราะพระยาห์เวห์ทรงตรวจสอบจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจแรงจูงใจของความคิดทั้งปวงของทุกคน ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทิ้งเจ้าตลอดไป ¹⁰ จงตระหนักว่าที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระวิหารนี้เพื่อเป็นสถานที่บริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและจงทำงานนี้”

¹¹ แล้วดาวิดจึงทรงมอบแบบแปลนบุชของพระวิหาร และอาคารต่างๆ ของพระวิหารนั้น พวกคลัง พวกห้องชั้นบน พวกห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งทรงบำเพ็ญกิจกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ¹² พระองค์ทรงมอบพวกแบบแปลนซึ่งพระองค์ได้ทรงวาดสำหรับลานทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกห้องระเบียงโดยรอบทั้งหมด พวกคลังในพระนิเวศของพระเจ้า และพวกคลังสำหรับบรรดาของที่เป็นของพระยาห์เวห์ ¹³ พระองค์ทรงมอบกฎระเบียบต่างๆ สำหรับส่วนของบรรดาปุโรหิต และของคนเลวี เพื่อมอบหมายความรับผิดชอบสำหรับงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และสำหรับเครื่องใช้ทั้งหมดในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁴ พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของภาษาชนเผ่าต่างๆ สำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง และน้ำหนักเงินของภาษาชนเผ่าต่างๆ สำหรับอุปกรณ์ทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่าง ¹⁵ รายละเอียดต่อไปนี้ได้ถูกกำหนดโดยน้ำหนัก รวมทั้งรายละเอียดของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ รายละเอียดโดยน้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง สำหรับพวกเชิงประทับเงินและรายละเอียดสำหรับการใช้เชิงประทับแต่ละอันอย่างเหมาะสม ¹⁶ พระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังตั้งถวายแต่ละโต๊ะ น้ำหนักของเงินสำหรับโต๊ะเงิน ¹⁷ พระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักทองคำบริสุทธิ์สำหรับพวกล้อมแท่นธนู พวกอ่าง และพวกถ้วย พระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักขามทองคำแต่ละใบ และน้ำหนักของขามเงินแต่ละใบ ¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักทองคำของทองคำเนื้อละเอียดสำหรับแท่นเครื่องหอม และน้ำหนักทองคำสำหรับการออกแบบของพวกครุพนั่นที่กางปีกของพวกเขาออกและคลุมหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ¹⁹ ดาวิดตรัสว่า “เราได้เขียนทั้งหมดเหล่านี้ตามที่พระยาห์เวห์ทรงสั่งเรา และประทานความเข้าใจแก่เราเกี่ยวกับการออกแบบนั้น”

²⁰ ดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ จงทำงานนั้น อย่างลวิหรือ กัซเวลเพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าคือพระเจ้าของข้าสภิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงละจากเจ้าหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระวิหารของพระยาห์เวห์จะสำเร็จ ²¹ ดูสิ นี่มีส่วนต่างๆ ของปุโรหิตและคนเลวี สำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างในพระวิหารของพระเจ้า พวกเขาจะอยู่กับเจ้า ร่วมกับคนทั้งหมดผู้ที่มีความชำนาญและเต็มใจที่จะช่วยเจ้าในการทำงานและทำงานปรนนิบัตินั้น พวกเจ้าหน้าที่ และประชาชนทั้งปวงก็พร้อมที่จะทำตามคำบัญชาทั้งหลายของเจ้า”

Chapter 29

¹ กษัตริย์ดาวิดได้ตรัสกับที่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “ซาโลมอนบุตรของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้น ยังเป็นคนหนุ่มและไม่มีประสบการณ์ และการงานนั้นก็ยังใหญ่ เพราะว่าพระวิหารนั้นไม่ใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเจ้าพระยาห์เวห์ ² เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้จัดเตรียมสิ่งต่างๆ ไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าเต็มความสามารถของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ทองคำสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยทองคำ เงินสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยเงิน ทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เหล็กสำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่จะต้องถูกทำด้วยไม้ ข้าพเจ้าให้หินโอnix หินต่างๆ ที่ถูกจัดเป็นชุด หินสีต่างๆ สำหรับการฝังอัญมณีที่มีค่าทุกชนิด และหินอ่อนมากมาย ³ บัดนี้ เพราะความปิติยินดีของข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ทรัพย์ส่วนตัวของข้าพเจ้าคือทองคำและเงินเพื่อการก่อสร้างนี้ ข้าพเจ้าทำเช่นนี้เพิ่มเติมเข้าไปในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระวิหารบริสุทธิ์นี้คือ ⁴ ทองคำสามพันตะลันต์จากโอเฟอร์ และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อที่จะบุพผกนัของอาคารต่างๆ ⁵ ข้าพเจ้าได้ถวายทองคำสำหรับสิ่งต่างๆ ที่จะต้องทำด้วยทอง และเงินสำหรับสิ่งต่างๆ ที่จะต้องถูกทำด้วยเงินและสิ่งต่างๆ สำหรับงานทุกประเภทที่จะต้องทำโดยช่างผู้ชำนาญ มีใครบ้างที่เต็มใจจะถวายแด่พระยาห์เวห์ในวันนี้ และถวายตัวเขาเองให้พระองค์?”

⁶ แล้วพวกผู้นำของครอบครัวบรรพบุรุษของพวกเขา พวกผู้นำของเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล ทั้งผู้บัญชาการนายพัน และนายร้อย และโดยข้าราชการบริพารของกษัตริย์ก็ได้ถวายด้วยความเต็มใจ ⁷ เขาทิ้งหลายได้ถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้าห้าพันตะลันต์ และทองคำหนึ่งหมื่นดาร์ริค เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ เงินหนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็ก 100,000 ตะลันต์ ⁸ ใครที่มีอัญมณีก็ได้ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในความดูแลของเยชีเอล เชื้อสายคนหนึ่งของเกอร์โซน ⁹ ประชาชนได้เปรมปรีดี เพราะการถวายสิ่งเหล่านี้ด้วยความสมัครใจ เพราะพวกเขาได้ถวายด้วยความเต็มใจแด่พระยาห์เวห์ กษัตริย์ดาวิดได้ทรงเปรมปรีดีเป็นอย่างยิ่งด้วย

¹⁰ ดาวิดได้ทรงสรรเสริญพระยาห์เวห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง พระองค์ได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญตลอดไปเป็นนิตย์ ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อ่าตระการเป็นของพระองค์ เพราะทุกสิ่งที่มีอยู่ในท้องฟ้า และบนแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องปกครองทุกสิ่ง ¹² ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือประชาชนทุกคน ฤทธิอำนาจและฤทธานุภาพอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงครอบครองกำลังและฤทธานุภาพที่จะทำให้ประชาชนยิ่งใหญ่และที่จะให้กำลังแก่คนใดคนหนึ่ง ¹³ บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

¹⁴ “แต่ข้าพระองค์เป็นใคร? และชนชาติของข้าพระองค์เป็นใคร ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้? ที่จริงแล้วสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายกลับให้พระองค์ในสิ่งที่ เป็นของพระองค์ ¹⁵ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนแปลกหน้าและนักเดินทางทั้งหลายเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ดังเช่นบรรพบุรุษทั้งหมดของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็น วันทั้งหลายของพวกข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเขา และไม่มีความหวังของการคงเหลืออยู่บนแผ่นดินโลก ¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ความมั่งคั่งทั้งหมดนี้ที่พวกข้าพระองค์ได้สะสมเพื่อสร้างพระวิหารเพื่อถวายเกียรติพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ล้วนมาจากพระองค์และเป็นของพระองค์ ¹⁷ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กราบว่า พระองค์ทรงตรวจดูจิตใจ และทรงพอพระทัยในความซื่อตรงส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ถวายของเหล่านี้ทั้งสิ้น ด้วยความเต็มใจตามความซื่อตรงแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์มองดูด้วยความยินดีเมื่อประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้เต็มใจถวายของทั้งหลายต่อพระองค์ ¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล อิสราเอลและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงรักษาสิ่งนี้ตลอดไปในความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ และขอทรงบังการจิตใจของเขากันหลายให้มุ่งตรงสู่พระองค์ ¹⁹ ขอประทานความเต็มใจให้ซาโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ ที่จะปรารภความรักานุภาพพระบัญชาปฏิบัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้ทำตามแบบแปลนเหล่านี้เพื่อสร้างพระราชวังสำหรับสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้แล้วนั้น”

²⁰ ดาวิดได้ตรัสกับที่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “บัดนี้จึงถวายสาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” ชุมชนชนทั้งปวงได้สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และได้กัมศรีษะของพวกเขาและได้นมัสการพระยาห์เวห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์ ²¹ ในวันต่อมาเขากันหลายถวายสัตวบูชา และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว และลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาและถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง ²² ในวันนั้นเขากันหลายได้กินและดื่มเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ด้วยการฉลองที่ยิ่งใหญ่ เขากันหลายได้กระทำให้ซาโลมอน โอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์ครั้งที่สอง และได้เจิมพระองค์ด้วยอำนาจของพระยาห์เวห์เป็นผู้ครอบครอง พวกเขาได้เจิมศาโดกให้เป็นปุโรหิต ²³ แล้วซาโลมอนได้ประทับบนพระที่นั่งของพระยาห์เวห์ เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงเจริญขึ้นและอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์ ²⁴ ผู้นำทั้งหมด พวกทหาร และบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้สาบานตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน ²⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงยกซาโลมอนให้ยิ่งใหญ่ต่อหน้าของอิสราเอลทั้งปวง และได้ประทานอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พระองค์ได้เคยประทานให้กับกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มีมาก่อนพระองค์

²⁶ ดาวิดบุตรชายเยสซีครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง ²⁷ ดาวิดได้ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลสี่สิบปี พระองค์ได้ทรงครองราชย์เจ็ดปีในเฮโบรน และสามสิบสามปีในเยรูซาเล็ม ²⁸ พระองค์ได้ทรงสืบพระชนม์เมื่อทรงชรา หลังจากการทรงพระชนม์ชีพมายาวนาน ทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ ซาโลมอนโอรสของพระองค์ได้ทรงครองราชย์แทนพระองค์ ²⁹ พระราชกิจของกษัตริย์ดาวิดตั้งแต่ต้นจนที่สุด ได้รับการจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของซาโมเอลผู้เผยพระวจนะ และในประวัติศาสตร์ของนารันผู้เผยพระวจนะ และในประวัติศาสตร์ของกาดผู้เผยพระวจนะ ³⁰ ได้มีการบันทึกพระกรณียกิจเรื่องการครอบครองของพระองค์ และความสำเร็จของพระองค์ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อพระองค์อิสราเอล และบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของดินแดนต่างๆ

Book: 2 Chronicles

2 Chronicles

Chapter 1

¹ ชาโลมอนพระราชโอรสของดาวิดทรงทำให้การปกครองของพระองค์เข้มแข็ง และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ และทรงทำให้พระองค์มีอำนาจมาก

² ชาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งหมด กับบรรดานายพัน และนายร้อย และผู้วินิจฉัยทั้งกับเจ้านายทุกคนในของอิสราเอลทั้งหมด ผู้เป็นพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆ ³ แล้วชาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปสู่สถานที่สูง ซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะที่นั่นมีเต็นท์นัดพบของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร ⁴ แต่ดาวิดทรงนำหีบของพระเจ้ามาจากศิรียากเยอาริมถึงสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้แล้ว เพราะพระองค์ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในเยรูซาเล็ม ⁵ ยิ่งกว่านั้นแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่ทำโดยเบซาเลลบุตรอูรีผู้เป็นบุตรเฮอรไธอยู่ที่นี่ต่อหน้าพลับพลาของพระยาห์เวห์ ชาโลมอนกับชุมนุมชนก็ไต่ไปยังที่นั่น ⁶ ชาโลมอนได้ไต่ไปยังที่นั่น ที่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ซึ่งอยู่ที่เต็นท์นัดพบ และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบนแท่นนั้น

⁷ ในคืนนั้นพระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่ชาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า "จงขอเถาว่าเจ้าต้องการให้เราประทานอะไรแก่เจ้า?" ⁸ ชาโลมอนทูลต่อพระเจ้าว่า "พระองค์ได้สำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อยิ่งใหญ่ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระองค์" ⁹ บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าพระยาห์เวห์ ขอโปรดให้คำสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ดำเนินต่อไป เพราะพระองค์แต่งตั้งข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนจำนวนมากมายเหมือนผงคลีของแผ่นดินโลก ¹⁰ บัดนี้ขอโปรดประทานสติปัญญาและความรู้ เพื่อข้าพระองค์จะสามารถนำชนชาตินี้ เพราะใครจะสามารถตัดสินประชาชนของพระองค์ที่มีจำนวนมากมายนี้ได้?"

¹¹ พระเจ้าตรัสแก่ชาโลมอนว่า "เพราะนี่คือสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า และเจ้าไม่ได้ขอเพื่อความร่ำรวย ความมั่งคั่ง หรือเกียรติยศชื่อเสียง หรือเพื่อชีวิตของผู้ที่เกลียดเจ้า หรือชีวิตที่ยืนยาวสำหรับตนเอง แต่กลับได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวของเจ้าเอง เพื่อที่เจ้าจะสามารถปกครองประชาชนของเรา เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา และนี่คือสิ่งที่เราจะกระทำ" ¹² บัดนี้เราจะประทานสติปัญญา และความรู้แก่เจ้า เราจะประทานความร่ำรวย ความมั่งคั่ง และเกียรติยศชื่อเสียงอย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ใดก่อนเจ้ามี และไม่มียกษัตริย์องค์ใดที่มากายหลังเจ้าจะมี" ¹³ ดังนั้นชาโลมอนจึงเข้ามายังเยรูซาเล็ม จากสถานที่สูงที่กิเบโอน จากหน้าเต็นท์นัดพบ พระองค์ทรงปกครองเหนืออิสราเอล

¹⁴ ชาโลมอนทรงสะสมรถม้าศึก และทหารม้า และพระองค์ทรงมีรถม้าศึก 1,400 คัน และทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่บรรดาเมืองรถม้าศึก และอยู่กับพระองค์ กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม ¹⁵ กษัตริย์ทรงทำให้เงินและทองคำเป็นสิ่งของทั่วๆ ไปในเยรูซาเล็ม เป็นเหมือนพวกก้อนหิน และพระองค์ทรงทำให้ไม้สนสีดาร์เป็นต้นไม้ทั่วๆ ไปเหมือนกับซิคโคมอร์ที่ขึ้นในที่ลุ่ม ¹⁶ มีการนำม้าทั้งหลายเข้ามาจากอียิปต์และเมืองคูเอเพื่อชาโลมอน พวกพ่อค้าของพระองค์ได้นำมาจากเมืองคูเอตามราคา ¹⁷ พวกเขานำรถม้าศึกเข้ามาจากอียิปต์ราคาเป็นเงินคันละหกหรือเจ็ดเชเชล และนำตัวละ 150 เชเชล พวกเขาทั้งสองออกพวกมันไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของคนอารัม

Chapter 2

¹ บัดนี้ชาโลมอนมีพระบัญชาที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์ และสร้างพระราชวังเพื่ออาณาจักรของพระองค์ ² ชาโลมอนทรงกำหนดให้ พวกผู้ชายเจ็ดหมื่นคนเป็นแรงงานชนของ และให้พวกผู้ชายแปดหมื่นคนเป็นคนตัดไม้ที่บริเวณเทือกเขา และให้พวกผู้ชาย 3,600 คนเป็นผู้ควบคุมเขาทั้งหลาย ³ ชาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังฮิรามกษัตริย์เมืองไทรเฆว่า “ท่านได้ทำกิจการกับดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าคือการส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์เพื่อสร้างพระราชวังที่ประทับอย่างไร ก่อนท่านทำกับข้าพเจ้าอย่างนั้นด้วย

⁴ ดูก่อน ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศ เพื่อพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อมอบถวายแด่พระองค์ต่างหากเพื่อเผาเครื่องหอมเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพื่อตั้งชนมปิงที่ถวายเป็นประจำ และเพื่อถวายเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและตอนเย็นในวันสะบาโต และวันข้างขึ้น และในวันเทศกาลเลี้ยงที่กำหนดไว้เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎสำหรับอิสราเอลตลอดไป ⁵ พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โตมาก เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นยิ่งใหญ่กว่าพระอื่นๆ ทั้งหมด ⁶ แต่ใครเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้าได้ ในเมื่อจักรวาลทั้งหมดหรือแม้แต่ฟ้าสวรรค์เองก็ยังรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้? ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากจะเผาเครื่องบูชาถวายเฉพาะพระพักตร์พระองค์เท่านั้น?

⁷ ดังนั้นขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญงานในเรื่องทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง ผ้าสีแดงเข้ม และขนสัตว์สีฟ้า ผู้ชายคนหนึ่งผู้รู้เรื่องในการแกะสลักไม้ทั้งสิ้น เขาจะอยู่กับบรรดาช่างฝีมือที่อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้ ⁸ ขอให้ท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบ และไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าเข้าใจว่าข้าราชการของท่านเชี่ยวชาญการตัดไม้ในเลบานอน ดูก่อน ข้าราชการทั้งหลายของข้าพเจ้าจะทำงานกับข้าราชการทั้งหลายของท่าน ⁹ เพื่อจัดเตรียมไม้ให้ข้าพเจ้ามากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและวิจิตรตระการตามาก ¹⁰ ดูก่อน ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีนวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวบาร์เลย์สองหมื่นโคระ เหล้าองุ่นสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่พวกข้าราชการของท่านที่จะตัดไม้เหล่านั้น”

¹¹ แล้วฮิรามกษัตริย์เมืองไทรเฆทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงส่งไปถึงชาโลมอนว่า “เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงรักประชากรของพระองค์ พระองค์จึงประทานตัวท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย” ¹² ฮิรามตรัสเพิ่มเติมอีกว่า “สารุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ประทานโอโรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่กษัตริย์ดาวิด ที่ครอบด้วยเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระยาห์เวห์ และจะสร้างพระราชวังเพื่ออาณาจักรของท่านเอง

¹³ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง คือฮูรามอับบี ผู้ที่ครอบด้วยเฉลียวฉลาด ¹⁴ เขาเป็นบุตรชายของผู้หญิงคนหนึ่งเป็นบรรดาบุตรหญิงของคนเผ่าดาน บิดาของเขาเป็นผู้ชายจากเมืองไทรเฆ เขาเชี่ยวชาญในงานทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และงานผ้าสีม่วง ผ้าสีฟ้า และขนสัตว์สีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี เขายังเป็นผู้เชี่ยวชาญทำงานแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆ ที่กำหนด ขอให้เขาทำงานกับพวกช่างฝีมือของท่าน และกับช่างฝีมือของดาวิดพระราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ¹⁵ เพราะฉะนั้น เรื่องข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และเหล้าองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอให้ท่านได้ส่งสิ่งเหล่านี้ไปให้คนรับใช้ทั้งหลายของเขา ¹⁶ เราจะตัดไม้ตามที่ท่านต้องการจากเลบานอน เรานำมาให้น้ำท่านด้วยแพในทางทะเลถึงเมืองยัฟฟาและท่านจะได้นำขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม”

¹⁷ ชาโลมอนทรงนับคนต่างด้าวทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ตามวิธีการที่ดาวิด พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงนับพวกเขา พวกเขา นับได้ว่ามีจำนวน 153,600 คน ¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนของพวกเขาเป็นแรงงานชนของ แปดหมื่นคนเป็นคนตัดไม้ในบริเวณเทือกเขาทั้งหลาย และ 3,600 คนเป็นผู้ควบคุมให้ประชาชนทำงาน

Chapter 3

¹ แล้วชาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่เยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ พระองค์จัดเตรียมสถานที่ซึ่งดาวิดทรงวางแผนไว้คือที่ลานนวดข้าวของโฮرنันคนเยบรูส ² พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์ ³ และนี่เป็นขนาดฐานรากซึ่งชาโลมอนทรงวางเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยการใช้มาตรวัดแบบศอกโบราณคือยาวหกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก

⁴ มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นมีความยาวยี่สิบศอกคู่กับความกว้างของพระนิเวศ และมีความสูงยี่สิบศอกด้วย และชาโลมอนได้ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์ ⁵ พระองค์ทรงบุเพดานห้องโถงใหญ่ด้วยไม้สนสามใบ ซึ่งพระองค์ได้บุกับด้วยทองคำเนื้อดี และซึ่งพระองค์ทรงแกะสลักต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับทั้งหลาย ⁶ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยเพชรพลอย ทองคำนั้นเป็นทองคำจากเมืองพาราอิม ⁷ พระองค์ทรงบุพวกคาน ธรณีประตู ผนัง และประตูด้วยทองคำด้วย พระองค์ทรงสลักรูปเครือบทั้งหลายไว้บนผนังทั้งหลาย

⁸ พระองค์ทรงสร้างอภิสุทธิสถาน มีความยาวเท่าความกว้างของพระนิเวศ คือยี่สิบศอก และความกว้างเท่ากันคือยี่สิบศอกด้วย พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์ ⁹ ตะปูทองคำหนักห้าสิบเซเชล พระองค์ทรงบุผิวชั้นบนด้วยทองคำ

¹⁰ พระองค์ทรงสร้างเครือบัวสองตนสำหรับอภิสุทธิสถาน ช่างบุเครือบทั้งสองตนด้วยทองคำ ¹¹ พวกปีกของพวกเครือบนั้นกางออกยาวรวมกันยี่สิบศอก ปีกของเครือบตนหนึ่งยาวห้าศอก จดผนังห้อง และปีกอีกข้างหนึ่งยาวเท่ากันคือห้าศอก จดปีกของเครือบอีกตนหนึ่ง ¹² ปีกของเครือบอีกตนหนึ่งก็ยาวห้าศอก จดผนังห้อง ปีกอีกข้างหนึ่งก็ยาวห้าศอกด้วย จดปีกของเครือบตนแรก ¹³ ปีกของเหล่าเครือบนี้กางออกยาวรวมกันยี่สิบศอก พวกเครือบยืนบนเท้าของพวกตนเอง และหันหน้าไปทางห้องโถงใหญ่ ¹⁴ พระองค์ทรงกำม่านด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และขนสัตว์สีแดงเข้ม และผ้าปานอย่างดี และพระองค์ปิกรูปพวกเครือบไว้บนนั้น

¹⁵ โซโลมอนทรงสร้างเสาสองต้น แต่ละต้นสูงสามสิบห้าศอก สำหรับข้างหน้าพระนิเวศด้วย หัวเสาแต่ละต้นสูงห้าศอก ¹⁶ พระองค์ทรงทำโซ่สำหรับพวกเสาและติดไว้ที่ยอดเสา พระองค์ได้ทรงทำกับทิมหนึ่งร้อยลูกและแขวนไว้ที่โซ่ ¹⁷ พระองค์ทรงตั้งพวกเสาไว้หน้าพระวิหารข้างขวาต้นหนึ่ง และข้างซ้ายอีกต้นหนึ่ง พระองค์ทรงตั้งชื่อต้นข้างขวานั้นว่ายาซีน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

Chapter 4

¹ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอกและกว้างยี่สิบศอก สูงสิบศอก ² พระองค์ทรงหล่ออ่างกะเลทรงกลมด้วยโลหะหล่อ วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอกสูงห้าศอก และวัดโดยรอบอ่างได้สามสิบศอก ³ ได้อ่างกะเลนี้มีรูปพวกวัวอยู่รอบ โดยมีจำนวนสิบตัวทุกระยะหนึ่งศอกรอบอ่าง วัวเหล่านี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับอ่าง ⁴ อ่างใหญ่นี้เป็นที่รู้จักในชื่อ "อ่างกะเล" ตั้งอยู่บนวัวสิบสองตัว สามตัวหันหน้าไปทางทิศเหนือ สามตัวหันหน้าไปทางทิศตะวันตก สามตัวหันหน้าไปทางทิศใต้ และสามตัวหันหน้าไปทางทิศตะวันออก อ่างนี้ตั้งอยู่บนวัวเหล่านี้ และส่วนหลังของวัวทุกตัวอยู่ด้านใน ⁵ "อ่างกะเลหนึ่งฝ่ามือ ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย และเหมือนดอกิลีลส์ที่กำลังบาน อ่างนี้บรรจุน้ำได้สามพันบัก ⁶ พระองค์ยังทรงทำอ่างอีกสิบใบ เพื่อใช้ล้างสิ่งของต่างๆ วางอยู่ด้านขวาห้าใบ และด้านซ้ายห้าใบ คือจะล้างของที่ใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในอ่างเหล่านี้ ส่วนอ่างกะเลนั้นให้พวกปุโรหิตใช้ล้างตัวในนั้น

⁷ พระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดแบบไว้ พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร ด้านขวาห้าคันและด้านซ้ายห้าคัน ⁸ พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัว และตั้งไว้ในพระวิหาร ด้านขวาห้าตัว และด้านซ้ายห้าตัว พระองค์ทรงทำขามทองคำหนึ่งร้อยใบ ⁹ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงสร้างลานของปุโรหิต และลานใหญ่และประตูทั้งหลายสำหรับลานนั้น และทรงบุประตูละลานนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ ¹⁰ พระองค์ทรงตั้งอ่างกะเลไว้ด้านขวาของพระนิเวศ ในทางทิศตะวันออกหันหน้าไปทางทิศใต้

¹¹ อูรามสร้างพวกหม้อ กัฟฟ์ และขามที่ใช้ในการประพรม ดังนั้นอูรามเสร็จงานที่เขาทำให้กษัตริย์ซาโลมอนในพระนิเวศของพระเจ้าคือ ¹² เสาสองต้น มีบัวห้วเสาชิงอยู่บนยอดเสาทิ้งสอง และตาข่ายสองผืนที่คลุมคิ้วทั้งสองของบัวห้วเสา ซึ่งอยู่บนยอดเสา ¹³ เขาได้ทำลูกกับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน แต่ละผืนมีลูกกับทิมสองแถว เพื่อคลุมทั้งสองของบัวห้วเสา ซึ่งอยู่บนยอดเสา

¹⁴ เขากำหนดต่างๆ และทำพวกอ่างไว้บนแท่นเหล่านั้น ¹⁵ ทั้งยังทำอ่างกะเลใบหนึ่ง ซึ่งมีรูปวัวสิบสองตัวรองรับอยู่ได้อ่าง ¹⁶ มีพวกหม้อ กัฟฟ์ และสามง่ามที่ใช้แทงเนื้อ และเครื่องมือใช้สอยอื่นๆ ด้วย อูรามอาบิผู้ชำนาญได้ทำเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดเงาสำหรับกษัตริย์ซาโลมอน สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹⁷ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ณ ที่ดินเหนียวระหว่างสุคคกับเศเรธาน ¹⁸ ดังนั้นซาโลมอนได้ทรงสร้างภาชนะเหล่านี้เป็นจำนวนมาก จนไม่สามารถรู้ได้ว่าได้ใช้ทองสัมฤทธิ์ไปน้ำหนักเท่าไร

¹⁹ ซาโลมอนทรงทำเครื่องใช้ทั้งหมดที่อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าคือ แท่นบูชาทองคำด้วย และโต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ที่จะตั้งอยู่ ²⁰ พวกคันประทีปและตะเกียงทั้งหลายที่ถูกออกแบบเพื่อที่จะใช้จุดเบื้องหน้าห้องชั้นใน สิ่งเหล่านี้ได้ถูกทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ²¹ และพวกดอกไม้ พวกตะเกียง และพวกคีมทำด้วยทองคำคือทองคำบริสุทธิ์ ²² พวกกรรไกรตัดไล่ตะเกียง ขามอ่าง ช้อน และกระถางไฟทั้งหมดนี้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าไปสู่พระนิเวศนั้น ประตูชั้นในทั้งหลายเข้าไปยังอภิสุทธิสถานและประตูทั้งหลายของพระนิเวศ นั่นคือพระวิหารที่ทำด้วยทองคำ

Chapter 5

- ¹ เมื่อบรรดาจิกรทั้งหมดยกซึ่งชาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์สำเร็จ ชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งของที่ดาวิดพระราชบิดาทรงแยกไว้ต่างหากเพื่อวัตถุประสงค์นี้เข้ามา รวมทั้งเครื่องเงิน เครื่องทอง และเครื่องใช้ทั้งหมด พระองค์ทรงเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า
- ² แล้วชาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าเผ่าต่างๆ และพวกผู้นำของครอบครัวทั้งหลายของคนอิสราเอลในเยรูซาเลม เพื่อจะนำสืบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากนครดาวิดคือเมืองศิโยนมา ³ ผู้ชายทั้งหมดของคนอิสราเอลได้ประชุมกันต่อหน้ากษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือบที่เจ็ด ⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิบของอิสราเอลได้มา และคนเลวีได้ยกหีบ ⁵ เขาทิ้งหลายน้ำหีบ เต็นท์นัดพบ และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งหมดซึ่งอยู่ในเต็นท์นั้นมา บรรดาปุโรหิตผู้ซึ่งเป็นคนเผ่าเลวีได้นำสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา
- ⁶ กษัตริย์ชาโลมอนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดมาอยู่รวมกันต่อหน้าหีบ มีการถวายแกะและวัวมากมายจนไม่สามารถนับจำนวนได้ ⁷ พวกปุโรหิตนำสืบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มายังที่ตั้งของหีบ ซึ่งอยู่ในห้องชั้นในของพระนิเวศ มายังอภิสุทธิสถานใต้ปีกทั้งหลายของพวกเขม ⁸ เพราะว่าพวกเขมนั้นกางปีกทั้งคู่ออกเหนือที่ตั้งของหีบ และพวกเขาคูมอยู่เหนือหีบและพวกไม้คานที่ใช้ในการยกหีบ ⁹ พวกคานหามนั้นยาวมาก จนมองเห็นปลายคานหามที่ยาวเลียดจากหีบได้จากด้านหน้าของห้องชั้นในสุด แต่ไม่อาจมองเห็นได้จากภายนอก คานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ ¹⁰ ภายในหีบไม่มีอะไรนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ที่นั่น ณ ภูเขาไซเน เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับคนอิสราเอลเมื่อเขาทิ้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
- ¹¹ เมื่อบรรดาปุโรหิตออกมาจากอภิสุทธิสถาน ปุโรหิตทั้งหมดผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ต่อพระยาห์เวห์ ไม่เรียงลำดับตามส่วนของพวกเขา
- ¹² พวกเลวีผู้ที่เป็นพวกนักร้องด้วย พวกเขาทั้งหมด รวมทั้งอาสาฟ เฮมาน เยดูธุน และพวกบุตรชายและพวกพี่น้องของพวกเขา ต่างได้แต่งกายด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และเล่นฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับพวกเขาทิ้งหลายมีปุโรหิต 120 คนที่เป่าแตร
- ¹³ และเมื่อพวกคนเป่าแตรและคณะนักร้องบรรเลงร่วมกัน เพื่อที่จะได้ยินเป็นเสียงเดียวกัน สำหรับสรรเสริญและขอบพระคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องขึ้น พร้อมกับเสียงแตรและฉาบและเครื่องดนตรีอื่นๆ และพวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องว่า "เพราะพระองค์ดีประเสริฐ เพราะพันธสัญญาที่ข้อสัตย์ดำรงเป็นนิรันดร์" แล้วพระนิเวศนั้น คือพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็เต็มไปด้วยเมฆ ¹⁴ พวกปุโรหิตไม่สามารถยืนปรนนิบัติได้เพราะเหตุแห่งเมฆนั้น เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศของพระองค์

Chapter 6

¹ แล้วซาโลมอนตรัสว่า “พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าพระองค์จะประทับในความมืดบน ² แต่ข้าพระองค์เองได้สร้างพระนิเวศที่โอ้อวดตระการตา สถานที่เพื่อพระองค์จะประทับอยู่ชั่วนิรันดร์”

³ แล้วกษัตริย์ทรงหันไปรอบๆ และทรงอวยพรชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกำลังยืนอยู่ ⁴ พระองค์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ตรัสแก่ดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ตรัสว่า ⁵ ‘ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เลือกเมืองไหนจากเผ่าใดในอิสราเอลที่จะสร้างนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราไม่ได้เลือกชายคนไหนให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁶ อย่างไรก็ตาม เราเลือกเยรูซาเล็มเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราเลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’

⁷ นี่เป็นสิ่งที่อยู่ในพระทัยของดาวิดพระราชบิดาของเรา ที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ⁸ แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดพระราชบิดาของเราว่า ‘เป็นสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้าที่จะสร้างนิเวศสำหรับนามของเรา เจ้าทำดีอยู่แล้วสำหรับเรื่องที่อยู่ในใจของเจ้า ⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าไม่ได้สร้างนิเวศนั้น แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะเกิดจากเจ้าจะสร้างนิเวศนั้นสำหรับนามของเรา’ ¹⁰ พระยาห์เวห์ทรงให้ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะเราได้ขึ้นมาแทนดาวิดพระราชบิดาของเรา และเรานับบนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระยาห์เวห์ทรงสัญญาไว้ เราสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹¹ เราได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งในนั้นคือพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ทรงทำกับประชาชนอิสราเอล”

¹² ซาโลมอนทรงยืนอยู่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก ¹³ เพราะพระองค์ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก และสูงสามศอก พระองค์ทรงตั้งไว้กลางลาน พระองค์ทรงยืนอยู่บนแท่นนั้น และทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และกางพระหัตถ์ของพระองค์ไปสู่ท้องฟ้า ¹⁴ พระองค์กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ไหนเหมือนพระองค์ ทั้งในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยใจทั้งหมดของพวกเขา ¹⁵ พระองค์ผู้ทรงรักษาสิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ ดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ ใช่แล้ว พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ในวันนี้

¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล บัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์คือดาวิดพระราชบิดาของข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ขาดผู้ชายในสายตาของเราที่จะนับบนบัลลังก์ของอิสราเอล ถ้าหากพวกเจ้าเชื่อสาบของพวกเจ้าจะดำเนินชีวิตในกฎหมายของเราอย่างระมัดระวัง เหมือนพวกเจ้าได้ดำเนินชีวิตต่อหน้าเรา’ ¹⁷ พระเจ้าของอิสราเอล บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระสัญญาที่พระองค์ได้กระทำกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะเป็นความจริง

¹⁸ แต่แท้จริงแล้วพระเจ้าจะประทับกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกหรือ? ดูสิ จักรวาลทั้งหมด และท้องฟ้าเองยังรองรับพระองค์ไว้ไม่ได้ แล้วพระวิหารนี้ซึ่งข้าพระองค์สร้างขึ้น จะรองรับพระองค์ได้อย่างไร ¹⁹ แต่ขอพระองค์พิจารณาคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ ²⁰ ขอให้พระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้าดูพระวิหารนี้ทั้งวันและคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาว่าจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ที่อธิษฐานต่อสถานที่นี้ ²¹ และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของประชาชนอิสราเอลของพระองค์ เมื่อเขาทั้งหลายอธิษฐานต่อสถานที่นี้ ใช่แล้ว ขอพระองค์เองทรงสดับจากที่ประทับของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้ว ก็ขอทรงให้อภัย

²² ถ้ามีผู้ชายคนใดที่บาปต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้สัตยาบัน และถ้าเขามาและให้สัตยาบันต่อหน้าแท่นบูชาในพระนิเวศนี้ ²³ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงดำเนินการ และขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ โดยลงโทษผู้ทำผิด และให้การกระทำของเขาตกบนศีรษะของเขาเอง และประกาศว่าผู้ชอบธรรมนั้นบริสุทธิ์ เพื่อให้รางวัลกับเขาสำหรับความชอบธรรมของเขา

²⁴ เมื่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์ฟ่ายแพ้ต่อศัตรู เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และยอมรับพระนามของพระองค์ อธิษฐานและวิงวอนขอการอภัยต่อพระองค์ในพระวิหารนี้ ²⁵ ก็ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ และทรงอภัยบาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คือ ขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ประทานแก่พวกเขาและแก่พวกบรรพบุรุษของเขากันหลาย

²⁶ เมื่อท้องฟ้าถูกปิด และไม่มีฝน เพราะประชาชนได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขากันหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ ยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับจากบาปของพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงลงโทษพวกเขา ²⁷ ขอทรงสดับในฟ้าสวรรค์และทรงอภัยบาปของพวกเขาผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำพวกเขาไปในทางที่ดีซึ่งพวกเขาควรจะไป ขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงประทานให้เป็นมรดกแก่ประชาชนของพระองค์

²⁸ ถ้ามีการกีดกันอาหารในแผ่นดิน หรือถ้ามีโรคระบาด ถ้ามีข้าวสาลีหรือข้าวขึ้นรา มีตึกแทนปาทังก้า หรือตึกแทนตัวอ่อน หรือถ้าศัตรูโจมตีประตูเมืองทั้งหลายในแผ่นดินของพวกเขา หรือมีภัยพิบัติใดๆ หรือความเจ็บไข้ใดๆ ²⁹ และถ้ามีการอธิษฐานและวิงวอนโดยคนหนึ่งคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งหมดที่ตระหนักในภัยพิบัติและความทุกข์ในจิตใจของเขาเอง เมื่อเขากางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ ³⁰ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ สถานที่ที่พระองค์ประทับอยู่ ขอทรงอภัย และประทานรางวัลแก่แต่ละคน ตามการประพฤติทั้งสิบของเขา พระองค์ทรงทราบจิตใจของเขา เพราะพระองค์และพระองค์เท่านั้นทรงทราบจิตใจของมนุษย์ ³¹ จงกระทำอย่างนี้เพื่อเขากันหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และพวกเขาจะดำเนินในพระมรรคาของพระองค์ตลอดวันเวลาที่มีชีวิตบนแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่พวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

³² สำหรับพวกคนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ แต่เนื่องจากพระนามยิ่งใหญ่ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เข้ามาและอธิษฐานต่อพระนิเวศนี้ ³³ ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอร้องทำตามทุกสิ่งซึ่งคนต่างด้าวทูลขอต่อพระองค์ เพื่อชนทุกชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนอย่างอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และเพื่อเขาทั้งหลายจะกราบว่าพระนิเวศนี้ ข้าพระองค์ได้สร้างไว้ ถูกเรียกด้วยพระนามของพระองค์

³⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปต่อสู้กับพวกศัตรูของพวกเขา โดยทางใดๆ ที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไป และถ้าเขาทั้งหลายอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศที่ข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ ³⁵ แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐาน และคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และขอร้องช่วยเหลือกิจการของพวกเขา

³⁶ ถ้าเขาทั้งหลายทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีใครคนใดผู้ซึ่งไม่ได้ทำบาป และถ้าพระองค์รู้พวกเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู ดังนั้นศัตรูจะจับพวกเขาไป และนำไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของพวกเขา ไม่ว่าไกลหรือใกล้ ³⁷ แต่ถ้าเขาตระหนัก พวกเขาอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย และถ้าพวกเขาได้กลับใจ และแสวงหาความชอบจากพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ถ้าพวกเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติชั่วร้าย และทำบาป พวกเราได้ทำการอธรรม’ ³⁸ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งพวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย และถ้าพวกเขาอธิษฐานตรงต่อแผ่นดินของพวกเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และตรงต่อเมืองที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ ³⁹ ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์และขอร้องช่วยเหลือกิจการของพวกเขา และขอร้องอภัยให้ประชาชนของพระองค์ผู้ทำบาปต่อพระองค์ ⁴⁰ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้าดูและขอพระกรรณของพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานที่ได้กระทำในสถานที่แห่งนี้

⁴¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอร้องลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ พระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอให้พวกปุโรหิตของพระองค์ สวมใส่ความรอด และให้พวกธรรมิกชนของพระองค์เปรมปรีดีในความดีเลิศของพระองค์ ⁴² ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้า ขออย่าเป็นพระพิศตรจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่น ขอร้องระลึกถึงการกระทำของพระองค์ของพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อสำหรับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

Chapter 7

¹ เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์ ไฟได้ลงมาจากท้องฟ้าและไหม้เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา และสง่าราศีของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศ ² พวกปุโรหิตไม่สามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระองค์เต็มพระนิเวศของพระองค์ ³ เมื่อบรรดาชนอิสราเอลเห็นไฟที่ลงมาและสง่าราศีของพระยาห์เวห์อยู่บนพระนิเวศ เขาก็หลายกักราบซบหน้าลงถึงพื้น บนแผ่นดินทางเดินนมัสการและสรรเสริญขอบพระคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาพูดว่า "เพราะพระองค์ดีประเสริฐ เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์"

⁴ แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายพวกเครื่องสัตวบูชาต่อพระยาห์เวห์ ⁵ กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวันสองหมื่นสองพันตัวและแกะ 120,000 ตัวและแพะทั้งหลาย ดังนั้นกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศของพระเจ้า

⁶ บรรดาปุโรหิตได้ยืน แต่ละคนยืนในที่ที่พวกเขาปรนนิบัติ พร้อมด้วยพวกคนเลวกับพวกเครื่องดนตรีของพระยาห์เวห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดทรงสร้างขึ้นเพื่อสรรเสริญขอบพระคุณพระยาห์เวห์ในเพลงนั้น "เพราะพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์" พวกปุโรหิตทั้งหมดเป่าแตรต่อนำพวกเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนขึ้น ⁷ ซาโลมอนทรงแยกจุดกลางลาน ซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่นั่นพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชา เพราะว่าแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่พระองค์ทรงสร้างไว้ นั้น ไม่สามารถวางเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาหารและไขมันนั้น

⁸ ดังนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลในเวลานั้นอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก จากทางเข้าเมืองเลโธฮามักจนถึงแม่น้ำอีปต์ ⁹ และในวันที่แปดเขาก็กินและดื่มและพักผ่อนในวันนั้น เพราะเขาก็กินและดื่มและพักผ่อนในวันนั้น และถือเทศกาลเลี้ยงเจ็ดวัน ¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงส่งให้ประชาชนกลับไปยังบ้านทั้งหลายของพวกเขาด้วยความยินดีและจิตใจชื่นบานเพราะความดีที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ดาวิด ซาโลมอน และอิสราเอลประชาชนของพระองค์

¹¹ ดังนั้นแหละซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์และพระราชวังของพระองค์เองเสร็จ ทุกอย่างซึ่งเข้ามาในพระทัยของซาโลมอน ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระราชวังของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำสำเร็จทั้งสิ้น

¹² พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนในเวลากลางคืนและตรัสกับพระองค์ว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และเราได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราเองให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา ¹³ ถ้าเราปิดท้องฟ้า ดังนั้นจึงไม่มีฝนตก หรือถ้าเราบัญชาให้ตึกแดนมาหลายแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา ¹⁴ ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งได้เรียกร้องโดยนามของเรา จะถ่อมตัวพวกเขาลง อธิษฐาน แสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของพวกเขา เราก็จะฟังจากฟ้าสวรรค์ให้อภัยความบาปของพวกเขา และจะรักษาแผ่นดินของพวกเขา

¹⁵ บัดนี้ตาของเราจะลี้มอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาก็กินหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ ¹⁶ เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและแยกนิเวศนี้ต่างหาก เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นี่เป็นนิตย์ ตาของเราและจิตใจของเราจะอยู่ที่นี่ทุกวัน ¹⁷ ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้ากระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราบัญชาแก่เจ้า และรักษากฎบัญญัติทั้งหลายของเราและคำบัญชาทั้งหลายของเรา ¹⁸ แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กล่าวในพันธสัญญาที่ทำไว้กับดาวิดบิดาของเจ้า เมื่อเราได้กล่าวว่า 'เชื้อสายคนหนึ่งของพวกเขาจะไม่ขาดที่จะเป็นผู้ครอบครองในอิสราเอล'

¹⁹ แต่ถ้าเจ้าหันจากไปและทอดทิ้งกฏบัญญัติทั้งหลายของเราและคำบัญชาทั้งหลายของเราซึ่งเราวางไว้ต่อหน้าเจ้า และถ้าเจ้าไปปรนนิบัติพระอื่นและก้มลงนมัสการพระเหล่านั้น ²⁰ แล้วเราจะถอนรากเขาก็กินหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราให้แก่เขา นิเวศนี้ซึ่งเราได้แยกไว้ต่างหากเพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากหน้าของเรา และเราจะทำให้เป็นคำสาปแช่งและคำตลกท่ามกลางประชาชนทั้งปวง ²¹ ถึงแม้ว่าวิหารนี้โอ้อวดระการตา ทุกคนที่ผ่านไปจะตกใจ และส่งเสียงไม่พอใจว่า 'โธพระเจ้าห์เวห์จึงทรงกระทำเช่นนี้ แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้?' ²² คนอื่นๆ จะตอบว่า 'เพราะเขาก็กินและดื่มที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้ทรงนำพวกเขามอบบุรุษของพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาได้ยึดถือพวกพระอื่นๆ และได้ก้มลงต่อพระเหล่านั้น และได้นมัสการพระเหล่านั้น นั่นคือทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงนำเขาทั้งหลายทั้งหมดนี้มาซึ่งเขาก็กินหลาย'"

Chapter 8

¹ เมื่อสิ้นปีที่ยี่สิบ ระหว่างที่ซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระราชวังของพระองค์เอง ² ซาโลมอนทรงเสริมสร้างพวกหัวเมืองที่อิสราเอลถวายแด่พระองค์ และให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ³ ซาโลมอนทรงโจมตีเมืองฮามัทโคบมาห์ และยึดเมืองนั้นได้

⁴ พระองค์ทรงสร้างเมืองกัทโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และพวกหัวเมืองคลังหลวงทั้งสี่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท ⁵ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่างด้วย เป็นบรรดาเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และดาน ⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองนาอาลิกและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับรถม้าศึกทั้งหลายของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับรถม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างเพื่อความพึงพอใจของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์

⁷ ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่คือ คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์ซีย คนอีไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล ⁸ บรรดาเชื้อสายของชนเหล่านี้ซึ่งยังเหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนทรงกระทำให้พวกเขาเป็นทาสแรงงานและเขาก็กินอยู่จนทุกวันนี้ ⁹ แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาก็กินอยู่เป็นพวกทหารของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นข้าราชการของพระองค์ และเป็นผู้บังคับบัญชาการม้าศึกของพระองค์ และรถม้าของพระองค์ ¹⁰ คนเหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นบริหารจัดการซึ่งเป็นของกษัตริย์ซาโลมอน มี 250 คน ผู้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมปกครองประชาชนผู้ที่ทำงาน

¹¹ ซาโลมอนทรงนำโรดดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า "มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่เป็นที่บริสุทธิ์"

¹² แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข ¹³ พระองค์ถวายเครื่องสัตวบูชาทุกวันตามเวลาที่กำหนด พระองค์ถวายตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และในวันเทศกาลตามกำหนดประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง

¹⁴ รักษาตามพระบัญชาของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ ซาโลมอนทรงแต่งตั้งแผนกต่างๆ ของปุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีในตำแหน่งต่างๆ เพื่อที่จะสรรเสริญพระเจ้า และที่จะปรนนิบัติต่อหน้าพวกปุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ พระองค์แต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตูโดยเป็นแผนกต่างๆ เฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุตรของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น ¹⁵ ประชาชนทั้งหลายมิได้หันเหไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ทรงบัญชาพวกปุโรหิตและพวกคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลังต่างๆ ¹⁶ บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุ่ล่งไปตั้งแต่วันที่วางฐานรากพระนิเวศของพระยาห์เวห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็ได้สำเร็จครบถ้วน

¹⁷ แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเมืองเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอลีก บนชายทะเลในแผ่นดินเอโดม ¹⁸ ฮีรามส่งเรือมาถวายพระองค์ ซึ่งบัญชาการโดยข้าราชการที่คุ้นเคยกับการเดินเรือ เขาก็กินอยู่เดินเรือไปกับข้าราชการของซาโลมอนไปถึงเมืองโอเฟอร์ พวกเขานำเอาทองคำจากที่นั่นหนัก 450 ตะลันต์ ซึ่งพวกเขานำมาถวายให้กษัตริย์ซาโลมอน

Chapter 9

¹ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินถึงชื่อเสียงของซาโลมอน พระนางมาที่เยรูซาเล็มเพื่อทดสอบพระองค์ด้วยปัญหาที่ยากต่างๆ พระนางเสด็จมาพร้อมกับขบวนมากมาย มีพวกอูฐที่บรรทุกพวกเครื่องเทศ ทองคำจำนวนมาก และอัญมณีจำนวนมาก เมื่อพระนางเสด็จมาเข้าเฝ้าซาโลมอน พระนางกราบทูลพระองค์ทุกสิ่งที่อยู่ในพระทัยของพระนาง ² ซาโลมอนทรงตอบปัญหาทุกข้อของพระนาง ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับซาโลมอน ไม่มีคำถามใดที่พระองค์ไม่ได้ทรงตอบ ³ เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง ⁴ อาหารที่โต๊ะเสวยของพระองค์ ที่นั่งของบรรดาข้าราชการของพระองค์ การทำงานและเครื่องแต่งกายของบรรดาข้าราชการของพระองค์ ทั้งพนักงานเชียวด้วยเสวยของพระองค์ ตลอดจนเครื่องแต่งกายของพวกเขา และลักษณะท่าทางการที่พระองค์ได้ถวายเครื่องเผบูชาที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระนางทรงประหลาดพระทัย

⁵ พระนางทรงกราบทูลต่อกษัตริย์ว่า “เรื่องราวที่หม่อมฉันได้ยินในแผ่นดินของหม่อมฉัน เกี่ยวกับพระดำรัสทั้งหลายและพระสติปัญญาของฝ่าพระบาทนั้นเป็นความจริง ⁶ แต่หม่อมฉันไม่เชื่อในสิ่งที่หม่อมฉันได้ยิน จนกระทั่งหม่อมฉันได้มาที่นี่ และบัดนี้ตาของหม่อมฉันเห็นแล้ว ดูสิ ที่เขากล่าวกับหม่อมฉันก็ไปถึงครึ่งหนึ่งของพระสติปัญญาและความมั่งคั่งของฝ่าพระบาท ฝ่าพระบาทมีชื่อเสียงเลิศล้ำยิ่งกว่าที่หม่อมฉันได้ยินเสียอีก ⁷ บรรดาประชาชนของฝ่าพระบาทก็มีความสุข บรรดาข้าราชการของฝ่าพระบาทก็มีความสุข คือผู้ที่คอยปรนนิบัติเฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาทเป็นประจำเพราะพวกเขาฟังพระสติปัญญาของฝ่าพระบาท ⁸ สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท ผู้ได้พอพระทัยในฝ่าพระบาท ผู้ทรงแต่งตั้งฝ่าพระบาทไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท เพราะพระเจ้าของฝ่าพระบาททรงรักอิสราเอล เพื่อที่จะสถาปนาพวกเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ฝ่าพระบาทเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อฝ่าพระบาทจะทรงอำนาวยความยุติธรรมและความชอบธรรม” ⁹ พระนางทรงถวายทองคำ 120 ตะลันต์ และเครื่องเทศอีกเป็นจำนวนมาก และอัญมณีล้ำค่าแด่กษัตริย์ ไม่เคยมีเครื่องเทศจำนวนมากมาที่ถวายให้กษัตริย์ซาโลมอนอย่างนี้อีกเหมือนอย่างกษัตริย์ที่พระราชินีแห่งเชบาได้ถวายแด่พระองค์

¹⁰ พวกข้าราชการของอิชราเอลและพวกข้าราชการของซาโลมอน ผู้ซึ่งนำทองคำมาจากไอฟีร์ ได้นำไม้ประดู่และอัญมณีล้ำค่ามาด้วย ¹¹ ด้วยไม้ประดู่ที่กษัตริย์ทรงใช้ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระยาห์เวห์และพระราชวังของพระองค์ ทั้งทำพิณใหญ่และพิณตั้งสำหรับพวกนักดนตรี ไม่เคยเห็นมีไม้อย่างนี้มาก่อนในแผ่นดินยูดาห์

¹² กษัตริย์ซาโลมอนทรงประทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามความประสงค์ของพระนางที่ทรงทูลขอ ยิ่งกว่าสิ่งที่พระนางทรงนำมาถวาย กษัตริย์ ดังนั้นพระนางเสด็จจากไป และกลับไปยังแผ่นดินของพระนางพร้อมกับพวกข้าราชการของพระนาง

¹³ บัดนี้ น้ำหนักของทองคำที่นำมาถวายซาโลมอนในปีคือ 666 ตะลันต์ ¹⁴ นอกเหนือจากทองคำที่พวกนักธุรกิจและพวกพ่อค้านำมา กษัตริย์ทั้งหมดแห่งอาระเบียและบรรดาผู้ปกครองทั้งหลายในแผ่นดินก็นำทองคำและเงินมาถวายซาโลมอน ¹⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงทำโลหะขนาดใหญ่สองร้อยอันจากทองคำบุ ไลอันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเชเชล ¹⁶ พระองค์ทรงทำโลหะสามร้อยอันจากทองคำบุ ไลอันหนึ่งใช้ทองคำสามมินิส กษัตริย์ทรงเก็บใส่ไว้ในพระราชวังแห่งป่าเลบานอน

¹⁷ แล้วกษัตริย์ทรงทำพระที่นั่งข้างขนาดใหญ่ และทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีที่สุด ¹⁸ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น และยอดของพระที่นั่งอยู่ข้างหลังรอบๆ สองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และมีรูปสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆ ที่วางพระหัตถ์ ¹⁹ และมีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่บนชั้นบันได บันไดหกชั้นขึ้นละสองตัว ไม่มีพระที่นั่งอย่างนี้ในราชอาณาจักรใดๆ ถ้วยทั้งหมดของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ ²⁰ และจอกดื่มทั้งหมดของพระราชซาโลมอนทำด้วยทองคำและเครื่องใช้ไม้สอยทั้งหมดในตำหนักแห่งป่าเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ของพระราชซาโลมอนทำด้วยทองคำไม่มีสิ่งใดที่ทำด้วยเงินเพราะว่าเงินถือว่าเป็นของไม่มีค่าในสมัยของซาโลมอน ²¹ กษัตริย์มีกองเรือทางทะเล พร้อมกับกองเรือของอิชราเอล กองเรือนั้นได้นำทองคำ เงิน และงาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง

²² ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนทรงยิ่งใหญ่ยิ่งกว่ากษัตริย์อื่นๆ ในโลกในเรื่องความร่ำรวยและสติปัญญา ²³ และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็ได้แสวงหาโอกาสที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาของพระองค์ซึ่งพระเจ้าทรงประทานไว้ในใจของพระองค์ ²⁴ คนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้มาเข้าเฝ้า นำเครื่องบรรณาการภษาเงินและทอง เสื้อผ้า อาวุธ และเครื่องเทศ รวมทั้งพวกม้า และพวกล่อ มามากๆ ปี ²⁵ ซาโลมอนทรงมีคอกสำหรับม้าและรถม้าศึกสี่พันชั่ง และมีทหารม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำในเมืองรถม้าศึกทั้งหลายและอยู่กับพระองค์เองในเยรูซาเล็ม

²⁶ พระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์ ²⁷ กษัตริย์มีเงินในเยรูซาเล็มมากมายเหมือนพวกก้อนหินบนพื้นดิน พระองค์ทรงทำให้ไม้สนสีดาร์มีมากมายเหมือนต้นมะเดื่อที่มีในที่ลุ่ม ²⁸ พวกเขา นำพวกม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากดินแดนทุกแห่ง

²⁹ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ เกี่ยวกับซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนจบได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของนาธันผู้เผยพระวจนะ ในคำเผยพระวจนะของอาหิยาห์ชาวไซห์ และในนิมิตของอิดโดผู้ทำนาย (เกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทแล้วไม่ใช่หรือ)? ³⁰ ซาโลมอนทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นสี่สิบปี ³¹ พระองค์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกประชาชนฝังพระองค์ในนครของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ เรโหโบอัมพระราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 10

- ¹ เรโหโบอัมไปยังเมืองเซเคม เพราะคนอิสราเอลทั้งปวงมายังเมืองเซเคมเพื่อจะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนี้ (เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านได้หนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน แล้วเยโรโบอัมก็ได้กลับมาจากอียิปต์) ³ เขาทิ้งหลายใช้คนไปเรียกท่านมา และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มา พวกเขากราบทูลเรโหโบอัม และกล่าวว่า ⁴ "พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำให้อาณานิคมของพวกข้าพระองค์หนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนงานหนักของพระราชบิดาของพระองค์ให้เบาลง และทำให้อาณานิคมที่พระองค์วางบนพวกข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาขึ้น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์" ⁵ เรโหโบอัมตรัสกับพวกเขาว่า "อีกสามวันจงกลับมาหาเรา" ดังนั้นพวกประชาชนจึงจากไป
- ⁶ กษัตริย์เรโหโบอัมทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ที่เคยยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ชาโลมอนพระราชบิดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำให้เราตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไร" ⁷ เขาทิ้งหลายกราบทูลพระองค์ และกล่าวว่า "ถ้าพระองค์ทรงดีต่อประชาชนนี้และให้พวกเขาพอใจ และตรัสคำที่ดีแก่เขาทิ้งหลาย แล้วพวกเขาจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไป"
- ⁸ แต่เรโหโบอัมไม่ได้ทรงสนพระทัยคำแนะนำของพวกผู้เฒ่าที่พวกเขาได้กราบทูลถวายนั้นเลย และไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มซึ่งได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ผู้ซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ⁹ พระองค์ตรัสกับเขาทิ้งหลายว่า "พวกท่านจะแนะนำให้เราอย่างไร เพื่อเราจะตอบประชาชนผู้ที่กราบทูลต่อเรา และกล่าวว่า 'ขอทรงทำให้อาณานิคมของพระราชบิดาของพระองค์ที่วางอยู่บนข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาขึ้นได้ไหม?'" ¹⁰ คนหนุ่มเหล่านั้นผู้เติบโตมาพร้อมกับเรโหโบอัมกราบทูลพระองค์ กล่าวว่า "เป็นอย่างนี้ที่พระองค์ควรตรัสกับพวกประชาชนผู้ทูลพระองค์ว่าชาโลมอนพระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำให้อาณานิคมของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่พระองค์ต้องทรงทำให้มันเบาขึ้น นี่คือน้ำที่พระองค์ควรตรัสกับพวกเขา 'นิ้วก้อยของเราดีกว่าเท้าแห่งพระราชบิดาของเรา' ¹¹ ดังนั้น บัดนี้ถึงแม้พระราชบิดาของเราวางอาณานิคมบนเจ้าทั้งหลาย เราจะเพิ่มให้กับอาณานิคมของเจ้าทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยแล้ว แต่เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยพวกแมงป่อง"
- ¹² ดังนั้นเยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงได้เข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์ได้ตรัสว่า "อีกสามวันจงกลับมาหาเรา" ¹³ เรโหโบอัมตรัสกับเขาทิ้งหลายอย่างหยาบคาย ไม่ทรงสนพระทัยคำแนะนำของพวกผู้เฒ่า ¹⁴ พระองค์ตรัสกับเขาทิ้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่ม ตรัสว่า "พระราชบิดาของเราทำให้อาณานิคมของเจ้าทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่นั่นอีก พระราชบิดาของเราลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยแล้ว แต่เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายด้วยพวกแมงป่อง" ¹⁵ ดังนั้นกษัตริย์มิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า ที่พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้พระวจนะของพระองค์สำเร็จ ตามที่อาหิยาห์คนซีโลห์ได้พูดกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท
- ¹⁶ เมื่อคนอิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทิ้งหลาย ประชาชนทูลตอบพระองค์ และกล่าวว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรกับดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนในมรดกในบุตรชายเจสซี อิสราเอลเอ๋ย เจ้าแต่ละคนจงกลับไปยังถิ่นของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด บัดนี้จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด" ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งปวงจึงได้กลับไปยังถิ่นของตนเขาทิ้งหลาย ¹⁷ แต่ประชาชนอิสราเอลผู้ที่อาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ ของยูดาห์นั้น เรโหโบอัมยังทรงปกครองเหนือเขาทิ้งหลาย ¹⁸ กษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดนิรัม เป็นผู้ที่ควบคุมแรงงานเกณฑ์ทั้งหลายไป แต่ประชาชนอิสราเอลได้เอาหินขว้างเขาตาย กษัตริย์เรโหโบอัมทรงรับหนีขึ้นรถม้าศึกของพระองค์ไปเยรูซาเล็ม ¹⁹ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงได้ยกภูตธำราฐของดาวิดมาจนถึงทุกวันนี้

Chapter 11

¹ เมื่อเรโหโบอัมเสด็จมาถึงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน ที่เป็นนักรบ 180,000 คน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาสู่เรโหโบอัม ² แต่พระวอนะของพระยาห์เวห์มายังเซโอมอาห์คนของพระเจ้า ตรัสว่า ³ "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน กษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า ⁴ 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าอย่าขึ้นไปโจมตี หรือทำสงครามกับพวกพี่น้องของพวกเจ้า ทุกคนต้องกลับไปบ้านของตนเอง เพราะเราเป็นสาเหตุให้สิ่งนี้เกิดขึ้น"' ดังนั้นเขาก็ตกลงได้เชื่อฟังพระวอนะทั้งหลายของพระยาห์เวห์ และกลับไปจากการโจมตีเยโรโบอัม

⁵ เรโหโบอัมประทับในเยรูซาเล็ม และทรงสร้างหัวเมืองต่างๆ ในยูดาห์เพื่อป้องกัน ⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบรเลเฮม เอตาม เทโคอา ⁷ เบธซูไร โซโด อดุลลัม ⁸ กัท มาเรซาร์ ศิฟ ⁹ อาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาค ¹⁰ โคราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองป้อมปราการในยูดาห์และเบนยามิน

¹¹ พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และเหล้าองุ่น ¹² พระองค์ทรงเก็บใส่และห่อไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก ดังนั้นยูดาห์และเบนยามินจึงได้เป็นของพระองค์

¹³ พวกปุโรหิตและคนเลวีซึ่งได้อยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นเข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนของพวกเขา

¹⁴ เพราะพวกคนเลวีจะทั้งท่งท่งและทรัพย์สินของพวกเขาเพื่อที่จะมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสทั้งหลายของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลาย ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตสำหรับพระยาห์เวห์ต่อไปได้ ¹⁵ เยโรโบอัมทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์เองสำหรับสถานสูงทั้งหลาย และรูปเคารพแพะและลูกวัวซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น ¹⁶ บรรดาประชาชนจากทุกเผ่าของอิสราเอลผู้ที่ปิกใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พวกเขามายังเยรูซาเล็มเพื่อถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา ¹⁷ ดังนั้นเขาก็ตกลงได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรยูดาห์ และกระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งในระหว่างสามปี และเขาก็ตกลงดำเนินอยู่ในทางของดาวิดและซาโลมอนสามปี

¹⁸ เรโหโบอัมทรงรับมาหะลักธิดาของเยรีโมท โอรสของดาวิดและอาบิฮาอิลบุตรหญิงของเอลีอับบุตรชายเจสซีเป็นมเหสี ¹⁹ พระนางได้ประสูติโอรสทั้งหลายให้พระองค์คือ เยอูซ เขมาริยาห์ และศากัน ²⁰ นอกจากมาหะลักแล้วเรโหโบอัมทรงรับมาอาคาคธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อักทัย ศิศา และเซโลมิคให้พระองค์ ²¹ เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาคธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์ทรงมีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหลายคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์) ²² เรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาอาคาคเป็นประมุข เป็นหัวหน้าคนหนึ่งท่ามกลางพี่น้องของเขา พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะให้เขาเป็นกษัตริย์ ²³ เรโหโบอัมทรงปกครองอย่างชาญฉลาด พระองค์ทรงกระจายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และเบนยามิน ไปยังหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น พระองค์ทรงประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดมแก่พวกเขา และแสวงหามเหสีมากมายสำหรับพวกเขา

Chapter 12

¹ เมื่อราชอาณาจักรของเรโโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติพร้อมกับพระองค์ด้วย ² อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโโบอัม ชิชกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม เพราะประชาชนไม่เชื่อตรงต่อพระยาห์เวห์ ³ พระองค์เสด็จมาพร้อมรถม้าศึกหนึ่งพันสองร้อยคันและทหารม้าหกหมื่นคน และพวกทหารอีกนับไม่ถ้วนที่มากับพระองค์จากอียิปต์ คนลึเบีย คนสุคิม และคนคูช ⁴ พระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมทั้งหลายที่เป็นของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม

⁵ บัดนี้เซโมอาห์ผู้เผยพระวจนะมาเฝ้าเรโโบอัมและบรรดาผู้นำแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องชิชก เซโมอาห์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงให้พวกเจ้าอยู่ในมือของชิชก" ⁶ แล้วเจ้านายทั้งหลายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตนลงและกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม" ⁷ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงเห็นว่า เขาทิ้งหลายล้อมตนลง พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเซโมอาห์ ตรัสว่า "เขาทิ้งหลายได้ล้อมตนเองลงแล้ว เราจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะช่วยกู้พวกเขาในระดับหนึ่ง และพระพิโรธของเราจะไม่ตกลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของชิชก ⁸ อย่างไรก็ตามเขาทิ้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อเขาทิ้งหลายจะได้เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้พวกผู้ปกครองของบรรดาประเทศอื่นๆ"

⁹ ดังนั้นชิชกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเสด็จขึ้นมาต่อสู่เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงนำเอากรัฟฟิสนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และกรัฟฟิสมบัติในพระราชวังไป พระองค์ทรงยึดเอาทุกสิ่งทุกอย่างไป พระองค์ทรงยึดเอาบรรดาโล่ทองคำซึ่งชาโลมอนทรงสร้างไว้ในปีด้วย ¹⁰ กษัตริย์เรโโบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมากดแทน และทรงมอบไว้ในมือของพวกผู้บัญชาการทหารรักษาความปลอดภัย ผู้เฝ้าประตูพระราชวังทั้งหลาย ¹¹ สิ่งที่เกิดขึ้นคือว่าเมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เมื่อไร พวกทหารรักษาพระองค์ก็จะถือโล่พวกนั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาความปลอดภัยตามเดิม ¹² เมื่อเรโโบอัมทรงล้อมพระองค์เองลง พระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็ได้หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นยังมีบางสิ่งที่ดีที่ถูกรับใช้ในยูดาห์

¹³ ดังนั้นกษัตริย์เรโโบอัมจึงทรงทำให้ความเป็นกษัตริย์พระองค์เข้มแข็งขึ้นในเยรูซาเล็ม และจึงได้ปกครอง เรโโบอัมทรงมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์สิบเจ็ดปีในเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือกสรรไว้จากเผ่าต่างๆ ทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระนามของพระมารดาของพระองค์คือนาอามาห์ผู้หญิงชาวอัมโมน ¹⁴ และพระองค์ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์

¹⁵ ส่วนพระราชกิจของเรโโบอัมตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซโมอาห์ผู้เผยพระวจนะและของอิดโดผู้ทำนายซึ่งได้บันทึกตามแบบพงศาวดารทั้งมวลและสงครามต่อเนื่องทั้งหลายระหว่างเรโโบอัมและเยโรโบอัมหรือ? ¹⁶ เรโโบอัมได้ล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และถูกฝังไว้ในนครดาวิด อาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ครองราชย์แทนพระองค์

Chapter 13

¹ ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเยโรโบอัม อาบียาห์เริ่มครองราชย์เหนือยูดาห์ ² พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามปี พระราชชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามาคาयाห์ บุตรหญิงของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ ได้มีสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม ³ อาบียาห์เสด็จออกทำสงครามกับกองทัพทหารที่กล่าหาญ ชำนาญศึก ที่ถูกคัดเลือกแล้ว 400,000 คน เยโรโบอัมทรงวางแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยทหารที่กล่าหาญ ชำนาญศึก ที่ถูกคัดเลือกแล้ว 800,000 คน

⁴ อาบียาห์ทรงยืนบนภูเขาเศมาราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า “จงฟังเรา เยโรโบอัม และคนอิสราเอลทั้งปวง ⁵ พวกเจ้าทั้งหลายไม่รู้หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ประทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตยภัตแด่ดาวิด แก่พระองค์และโอรสทั้งหลายของพระองค์โดยพันธสัญญาอย่างเป็นทางการ? ⁶ แต่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของชาโลมอนโอรสของดาวิดได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน ⁷ มีพวกผู้ชายที่เป็นอันธพาล คนเลวทรามบางคนได้มีวุ่นวายกับเขา พวกเขาได้มาต่อสู้กับเรโหโบอัมโอรสของชาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กและขาดประสบการณ์ และไม่สามารถต้านทานพวกเขาได้

⁸ บัดนี้พวกเจ้ากล่าวกันว่าพวกเจ้าสามารถต่อต้านฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์ในมือของเชื้อสายทั้งหลายของดาวิด เจ้าทั้งหลายเป็นกองทัพใหญ่ และมีลูกโคทองคำซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงสร้างเป็นพระไรสำหรับพวกเจ้า ⁹ เจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน และพวกคนเลวออกไปหรือ? พวกเจ้ามิได้ตั้งปุโรหิตทั้งหลายสำหรับตนเองอย่างประชาชนของอาณาจักรอื่นๆ หรือ? ใครก็ตามที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ก็จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า ¹⁰ แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ พวกเรามีพวกปุโรหิตซึ่งเป็นเชื้อสายของอาโรนเป็นผู้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ และพวกคนเลวผู้ซึ่งทำงานตามหน้าที่ของเขาทั้งหลาย ¹¹ พวกเขากวายนครเมืองเขาบูซาแต่พระยาห์เวห์ทรงเข้าทุกเย็น และเครื่องหอม พวกเขาเตรียมขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียงทั้งหลาย เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น พวกเราได้รักษาพระบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่พวกเจ้าได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย ¹² และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับพวกเรา อยู่ข้างหน้าพวกเรา และพวกปุโรหิตของพระองค์อยู่ที่นี้พร้อมกับแท่นศักดิ์สิทธิ์พร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้พวกเจ้า ประชาชนของอิสราเอลเอ๋ย อย่าต่อสู้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าจะไม่ชนะ”

¹³ แต่เยโรโบอัมจัดผู้คนไว้เพื่อจะล้อมมาหาพวกเขาจากเบื้องหลัง กองทหารของพระองค์จึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองข่มก็อยู่ข้างหลังพวกเขา

¹⁴ และเมื่อยูดาห์มองกลับไป ดูเถิด การศึกก็อยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลังพวกเขา เขาก็กังวลต่อพระยาห์เวห์ และบรรดาปุโรหิตได้เป่าแตรทั้งหลาย แล้วคนยูดาห์ทั้งหลายตะเบ็งเสียงร้อง ¹⁵ เมื่อพวกเขาตะโกน และต่อมาพระเจ้าทรงรู้ใจเยโรโบอัมและคนอิสราเอลทั้งปวงต่อหน้าอาบียาห์และคนยูดาห์

¹⁶ ประชาชนอิสราเอลหนีไปต่อหน้าคนยูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของคนยูดาห์ ¹⁷ อาบียาห์และกองทัพของพระองค์ฆ่าพวกเขาเสียมากมายคือ คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วได้ล้มตาย 500,000 คน ¹⁸ นี่แหละประชาชนอิสราเอลถูกปราบปรามในครั้งนั้น และประชาชนยูดาห์ชนะ เพราะเขาก็กังวลในพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา ¹⁹ อาบียาห์ไล่ติดตามเยโรโบอัม พระองค์ทรงยึดเอาหัวเมืองทั้งหลายจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น เมืองเยซานาห์กับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น และเมืองเอโฟรนกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น

²⁰ เยโรโบอัมมิได้ทรงฟื้นฟูอำนาจอีกในรัชสมัยของอาบียาห์ พระยาห์เวห์ทรงรู้ใจพระองค์ และพระองค์ทรงสรรคต ²¹ แต่อาบียาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น พระองค์ทรงมีมเหสีสิบสององค์สำหรับพระองค์เอง และมีโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์ ²² พระราชกิจนอกนั้นของอาบียาห์ พระอุปนิสัยของพระองค์ และพระดำรัสต่างๆ ของพระองค์ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์ของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์

Chapter 14

¹ อามิยาห์ได้ล่องกลับไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ตกหลายได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด อาสาพระราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน ในรัชกาลของพระองค์แผ่นดินสงบอยู่สิบปี ² อาสาทรงทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ³ เพราะพระองค์ทรงรู้พวกแท่นบูชาต่างด้าวและสถานสูงทั้งหลาย พึงเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย และโค่นบรรดาเสาอาเซราห์ ⁴ พระองค์ทรงบัญชาให้คนยูดาห์แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกบรรพบุรุษของเขาก็ตกหลายและให้รักษารัฐธรรมนูญและพระบัญชาทั้งหลาย

⁵ พระองค์ทรงรู้สถานสูงและแท่นบูชาเครื่องหอมจากเมืองทั้งหมดของยูดาห์ อาณาจักรได้มีความสงบสุขภายใต้พระองค์ ⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองป้อมทั้งหลายในยูดาห์ เพราะแผ่นดินมีความสงบสุข และพระองค์ไม่ต้องทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระยาห์เวห์ประทานการหยุดพักแก่พระองค์ ⁷ เพราะอาสาตรัสกับยูดาห์ว่า “ให้พวกเราสร้างเมืองเหล่านี้ และล้อมด้วยกำแพง หอคอยประตูและดาดประตู แผ่นดินนั้นยังเป็นของพวกเรา เพราะพวกเราแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พวกเราแสวงหาพระองค์ และพระองค์ทรงประทานสันติสุขแก่เราทุกด้าน” ดังนั้นเขาก็ตกหลายจึงสร้างและประสบความสำเร็จ ⁸ อาสาทรงมีกองทหารที่ถือพลั่วใหญ่และหอกจากยูดาห์ 300,000 คน และจากเบนยามินที่มีโล่และธนู 280,000 คน ทุกคนเหล่านี้ล้วนเป็นนักรบผู้กล้าหาญที่แข็งแรง

⁹ เศราห์คนคูชออกมาต่อสู้กับพวกเขาด้วยกองทัพทหารหนึ่งล้านคน และรถม้าศึกสามร้อยคันและพระองค์ได้มาถึงเมืองมาเรซาห์ ¹⁰ และอาสาทรงออกไปปะทะกับเขา และเขาก็ตกหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟารัทที่มาเรซาห์ ¹¹ อาสาร้องทูลต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ และตรัสว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่ช่วยผู้ซึ่งไม่มีกำลังเมื่อเขากำลังพจญหน้ากับคนเป็นอันมาก ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงโปรดช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ พวกข้าพระองค์ได้มาต่อสู้กับชนหมู่ใหญ่ในพระนามของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงให้มนุษย์ชนะพระองค์”

¹² ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงโจมตีคนคูชต่อหน้าอาสาและคนยูดาห์ แล้วคนคูชได้แตกหนีไป ¹³ อาสาและพวกทหารที่อยู่กับพระองค์ได้ไล่ตามพวกเขาไปถึงเมืองเกราร์ และคนคูชล้มตายเป็นจำนวนมากพวกเขาไม่สามารถจะฟื้นฟู่ได้ เพราะพวกเขาแตกพ่ายยับเยินเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์และกองทัพของพระองค์ กองทัพเก็บของริบได้มากมาย ¹⁴ และกองทัพได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหมดรอบๆ เมืองเกราร์ เพราะว่าความหวาดกลัวพระยาห์เวห์นั้นมีขึ้นกับชาวเมืองทั้งหลาย กองทัพได้ยึดหมู่บ้านทั้งหมด เพราะมีของที่จะริบได้มากมายในเมืองเหล่านั้น ¹⁵ กองทัพยังได้ทำลายเต็นท์ของพวกที่เลี้ยงสัตว์เร่ร่อน พวกเขายึดแกะและอูฐไปเป็นจำนวนมาก และจากนั้นพวกเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

Chapter 15

¹ พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาบนอาซาริยาห์บุตรชายของโฮเดด ² ท่านออกไปเฝ้าอาสาและกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่อาสาและคนยูดาห์ กับคนเบนยามินทั้งหมด จงฟังข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ขณะเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าพวกท่านแสวงหาพระองค์ พวกท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะทรงละทิ้งพวกท่าน ³ บัดนี้เป็นเวลานานแล้วที่อิสราเอลปราศจากพระเจ้า เกียวกัณฑ์ ปราศจากปุโรหิตผู้สั่งสอน และปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ

⁴ แต่เมื่อพวกเขาทุกข์ยาก พวกเขาทั้งหลายได้หันมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ เขาก็ได้พบพระองค์ ⁵ ในสมัยนั้นไม่มีสันติสุขสำหรับเขาผู้ที่เดินทางออกไปหรือผู้ที่เดินทางเข้ามาที่นี่ เพราะเกิดความวุ่นวายมากมายกับคนที่อาศัยบนแผ่นดินนั้น ⁶ เขาทั้งหลายแตกแยกกันเป็นเสี่ยงๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงทำให้เกิดปัญหาให้กับพวกเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง ⁷ แต่ท่านทั้งหลายจงเข้มแข็ง และอย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของพวกท่านจะได้รับบำเหน็จ”

⁸ เมื่ออาสารองสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำเผยพระวจนะของผู้เผยพระวจนะโฮเดด พระองค์ทรงมีพระทัยล้าหลวมขึ้น พระองค์ทรงขจัดสิ่งนำสะอิดสะเอียนทั้งหลายจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด และจากเมืองต่างๆ ที่พระองค์ทรงยึดมาในบริเวณเทือกเขาเอฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่อยู่หน้า मुखพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁹ พระองค์ทรงรวบรวมคนยูดาห์และคนเบนยามินทั้งหมด รวมทั้งคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่กับพวกเขา ประชาชนจากเอฟราอิม และมนัสเซห์ และจากสิเมโอน เพราะพวกเขาหนีมาจากอิสราเอลมาหาพระองค์จำนวนมาก เมื่อพวกเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ ¹⁰ ดังนั้นเขาทั้งหลายได้มารวมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา

¹¹ ในวันนั้น เขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์จากข้าวของที่พวกเขาได้รับมาได้ คือวัวผู้เจ็ดร้อยตัว และแกะและแพะเจ็ดพันตัว ¹² เขาทั้งหลายทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งพวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา ¹³ พวกเขาตกลงว่าหากใครปฏิเสธที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นผู้น้อยหรือผู้ใหญ่ ผู้ชายหรือผู้หญิง ¹⁴ เขาทั้งหลายได้สาบานตนต่อพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดัง ด้วยการโห่ร้อง และด้วยบรรดาเสียงแตรและเขาสัตว์ ¹⁵ คนยูดาห์ทั้งหมดเปรมปรีดีเพราะคำสาบานนั้น เพราะเขาทั้งหลายสาบานด้วยสุดใจของพวกเขา และเขาทั้งหลายแสวงหาพระองค์ด้วยความปรารถนาทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายได้พบพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงประทานสันติสุขให้พวกเขาในทุกด้าน

¹⁶ กษัตริย์อาสารองทอดมาอาคาค์ พระอัยยิกของพระองค์เสียจากตำแหน่งราชินี เพราะพระนางทรงทำรูปเคารพนำเกลียดน่าชังเพื่อพระอาเซราห์ อาสารองฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง ทรงบดเป็นผง และเผาเสียที่ลัธราซิดไรน ¹⁷ แต่สถานสูงต่างๆ ยังไม่ได้ถูกรื้อออกหมดจากอิสราเอล ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาก็ชื่อตรงตลอดรัชสมัยของพระองค์ ¹⁸ พระองค์ทรงนำบรรดาลีงของที่เป็นของพระราชบิดาของพระองค์ และของต่างๆ ของพระองค์ที่เป็นของพระยาห์เวห์ ได้แก่วัตุเงิน และทองคำทั้งหลายเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁹ ไม่มีสงครามอีกจนถึงปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

Chapter 16

¹ ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซากษัตริย์ของอิสราเอลทรงปฏิบัติอย่างก้าวร้าวโดยขึ้นมายุทธกับยูดาห์ และทรงสร้างเมืองรามัท เพื่อไม่ให้ใครผ่านเข้าออกยังแผ่นดินของอาสาษัตริย์ยูดาห์ ² และอาสาทรงนำเงินและทองคำจากคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และจากพระราชวังของกษัตริย์ และทรงส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มี ผู้ได้ประทับในดามัสกัส พระองค์ตรัสว่า ³ “ขอให้มีสนธิสัญญาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน เหมือนดังที่มีอยู่ระหว่างพระราชบิดาของข้าพเจ้าและพระราชบิดาของท่าน นี่แน่ะ ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอให้ท่านจงยกเลิกสนธิสัญญาของท่านที่มีกับบาอาซากษัตริย์อิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า”

⁴ เบนฮาดัดทรงฟังกษัตริย์อาสา และทรงส่งบรรดาผู้บัญชาการกองทัพของพระองค์ไปสู่กับเมืองต่างๆ ของอิสราเอล เขาทิ้งหลายโจมตีเมืองฮิโยน เมืองดาน เมืองอาเบลมาอิม และเมืองคลังหลวงทั้งหมดของนัฟทาลี ⁵ และเมื่อบาอาซากษัตริย์ทรงทราบเรื่อง พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และทรงยุติงานของพระองค์ ⁶ แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำคนยูดาห์ทั้งหมดไปกับพระองค์ เขาทิ้งหลายชนหินและไม้ของเมืองรามัทซึ่งบาอาซากษัตริย์ใช้สร้างเมืองนั้น แล้วกษัตริย์อาสาทรงใช้สิ่งก่อสร้างนั้นมาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

⁷ เวลานั้นฮานานีผู้ทำนายมาเฝ้าอาสาษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า “เพราะฝ่าพระบาททรงฟังกษัตริย์อาร์มี และไม่ทรงฟังพระยาห์เวห์ พระเจ้าของฝ่าพระบาท กองทัพของกษัตริย์อาร์มีจึงหลุดจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาทไป ⁸ คนคูชและชาวลิเบียเป็นกองทัพมหาทั้งมีรถม้าศึก และทหารม้ามากมายไม่ใช่หรือ? แต่เพราะฝ่าพระบาททรงฟังพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงมอบชัยชนะเหนือเขาทิ้งหลายให้ฝ่าพระบาท ⁹ เพราะว่าพระเนตรของพระยาห์เวห์สอดส่องอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งหมด เพื่อพระองค์จะสำแดงถึงความแข็งแกร่งของพระองค์ในฐานะของคนเหล่านั้นที่จริงใจต่อพระองค์ แต่ฝ่าพระบาททรงกระทำอย่างโง่เขลาในเรื่องนี้ เพราะตั้งแต่นี้ไปฝ่าพระบาทจะทรงมีศึกสงคราม” ¹⁰ และอาสาทูลผู้ทำนายนั้น และพระองค์ทรงจับเขาขังคุก เพราะพระองค์ทรงเกรี้ยวกราดกับเขาในเรื่องนี้ และในเวลาเดียวกัน อาสายังทรงข่มเหงพวกประชาชนด้วย

¹¹ และนี่แน่ะ พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนจบได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ¹² ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาท โรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้ทรงประชวรเป็นโรคอยู่พระองค์ก็ไม่ทรงแสวงหาความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ แต่แสวงหาการช่วยเหลือจากแพทย์ ¹³ อาสาทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ ¹⁴ เขาทิ้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ ที่พระองค์ทรงสกัดไว้ให้พระองค์เองในนครดาวิด พวกเขาได้วางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมชนิดต่างๆ ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทิ้งหลายได้ถวายเพลิงพระศพใหญ่โตแด่พระองค์

Chapter 17

¹ เยโฮซาฟัทพระราชโอรสของอาสาซขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เยโฮซาฟัททรงเสริมกำลังพระองค์เองต่อสู้กับคนอิสราเอล ² พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในเมืองป้อมทั้งหมดของยูดาห์ และทรงตั้งทหารรักษาการในแผ่นดินยูดาห์และในเมืองต่างๆ ของเยรูซาเล็ม ที่อาสาพระราชบิดาของพระองค์ทรงยึดไว้ ³ พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในวิถีทางช่วงต้นๆ ของดาวิดพระราชบิดาของพระองค์ และไม่ทรงแสวงหาพระบาอัล ⁴ แต่พระองค์ทรงไว้วางใจในพระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และทรงดำเนินตามพระบัญชาทั้งหลายของพระเจ้า ไม่ทรงดำเนินตามการกระทำของคนอิสราเอล ⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทุกคนในยูดาห์ต่างนำบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท พระองค์ทรงมีทรัพย์สมบัติและเกียรติยศมากมาย ⁶ พระทัยของพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงรื้อบรรดาสถานสูงและบรรดาเสาอาชราห์เสียจากยูดาห์

⁷ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้พวกข้าราชการของพระองค์ คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ⁸ และมีคนเลวีไปกับพวกเขาด้วย คือ เซโมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโกอาโดเนียห์ ทั้งยังมีพวกปุโรหิตที่ไปพร้อมกับพวกเขาคือ เอลีชามาและเยโฮรัม ⁹ เขาทิ้งหลายสั่งสอนในยูดาห์ โดยมีหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาเดินทางไปที่หัวเมืองทั้งหมดของยูดาห์และสั่งสอนท่ามกลางประชาชน

¹⁰ ความเกรงกลัวพระยาห์เวห์ได้เกิดขึ้นกับบรรดาราชอาณาจักรที่อยู่รอบๆ ยูดาห์ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท ¹¹ คนฟีลิสเตียบางส่วนได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮซาฟัท และเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขาก็ได้รับได้นำแกะผู้ 7,700 ตัว และแพะผู้ 7,700 ตัวมาถวายพระองค์ด้วย ¹² เยโฮซาฟัททรงมีอำนาจมากยิ่งขึ้น พระองค์ทรงสร้างเมืองป้อมและเมืองคลังหลวงต่างๆ ไว้ในยูดาห์ ¹³ พระองค์ทรงสะสมเสบียงไว้มากมายในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทรงมีทหารที่แข็งแรง เป็นนักรบกล้าหาญอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹⁴ ต่อไปนี้เป็นบัญชีรายชื่อของพวกเขา ตามชื่อตระกูลของบิดาของพวกเขา จากเผ่ายูดาห์ บรรดาผู้บังคับกองพันนั้นได้แก่ ผู้บัญชาการอัดนาห์พร้อมกับนักรบ 300,000 คน ¹⁵ ถัดจากเขา คือ ผู้บัญชาการเยโฮซานัน พร้อมกับผู้ชาย 280,000 คน ¹⁶ ถัดจากเขา คือ อาบัสยาห์บุตรชายศิครีผู้ซึ่งอาสาสมัครเพื่อปรนนิบัติพระยาห์เวห์ พร้อมกับนักรบ 200,000 คน ¹⁷ จากเผ่าเบนยามิน คือ เอลียาดา ผู้ชายที่มีอำนาจที่กล้าหาญ พร้อมกับทหาร 200,000 คนที่มีธนูและโล่ ¹⁸ และถัดจากเขา คือ เยโฮซาบาด พร้อมกับทหารที่พร้อมรบ 180,000 คน

¹⁹ คนเหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากพวกที่กษัตริย์ทรงจัดวางไว้ในเมืองป้อมต่างๆ ทั่วยูดาห์

Chapter 18

¹ บัดนี้เยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง พระองค์ทรงกระทำให้พระองค์เองเป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ ด้วยการให้ราชโอรสองค์หนึ่งของพระองค์คือเยชามอสกับราชธิดาของอาหับ ² ครั้นล่วงมาหลายปี พระองค์เสด็จไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และไพร่พลที่มากับพระองค์ อาหับทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปโจมตีราโมทกิเลอาดกับพระองค์ ³ อาหับก็ตรัสอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ว่า "ท่านจะไปราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าไหม?" เยโฮชาฟัททูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ท่านเป็น และไพร่พลของข้าพเจ้าก็เป็นอย่างไพร่พลของท่าน เราจะถูกท่านในการสงคราม"

⁴ เยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์อิสราเอลว่า "ขอทูลถามคำตอบของพระองค์จากพระดำรัสของพระยาห์เวห์เสียก่อน" ⁵ แล้วกษัตริย์อิสราเอลก็ได้ทรงเรียกประชุมพวกผู้เผยพระวจนะสี่ร้อยคน และตรัสกับพวกเขาว่า "ควรที่เราจะไปทำสงครามกับราโมทกิเลอาดหรือไม่ควรไป?" เขาทักทายทูลตอบว่า "โจมตีเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์" ⁶ แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้?" ⁷ กษัตริย์อิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระยาห์เวห์ได้ คือมีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินสิ่งที่ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย ส่วนใหญ่มักจะเป็นสิ่งที่เลวร้าย" แต่เยโฮชาฟัททูลว่า "ขอ กษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย"

⁸ แล้วกษัตริย์อิสราเอลจึงเรียกข้าราชการคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า "จงไปพามิคายาห์บุตรชายอิมลาห์มาโดยเร็ว" ⁹ บัดนี้อาหับกษัตริย์อิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ ต่างกำลังประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคลุมเต็มยศของทั้งสองพระองค์ ในที่โล่งแจ้ง ที่ทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้เผยพระวจนะทั้งปวงกำลังเผยพระวจนะถวายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁰ เศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ทำพวกเขาสัตว์เล็กด้วยตนเอง และได้พูดว่า "พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะปล้นคนอารัมไปจนเขาทิ้งหลายลูกทำลาย" ¹¹ บรรดาผู้เผยพระวจนะก็เผยพระวจนะอย่างเดียวกัน ทูลว่า "โจมตีราโมทกิเลอาดเถิด และมีชัยชนะ เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"

¹² ผู้สื่อสารผู้ได้ไปเรียกมีคายาห์บอกท่านว่า "บัดนี้จงดู ถ้อยคำทั้งหลายของบรรดาผู้เผยพระวจนะก็พูดสิ่งต่างๆ ที่ดีเป็นเสียงเดียวกันแก่กษัตริย์ ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดสิ่งต่างๆ ที่ดี" ¹³ มีคายาห์ตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าตรัสอะไรข้าพเจ้าจะพูดสิ่งนั้น" ¹⁴ เมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคายาห์ ควรที่เราจะไปยังราโมทกิเลอาดเพื่อทำสงครามหรือไม่?" มีคายาห์ทูลตอบพระองค์ว่า "จงโจมตีเถิด และมีชัยชนะ เพราะมันจะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่" ¹⁵ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "ก็ครั้งแล้วที่เราต้องบอกให้เจ้าจะไม่บอกเรานอกจากความจริงในพระนามพระยาห์เวห์?" ¹⁶ ดังนั้นมีคายาห์จึงทูลว่า "ข้าพเจ้าเห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระยาห์เวห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีผู้เลี้ยง ให้ทุกคนกลับยังเรือนของตนโดยสวัสดิภาพเถิด'"

¹⁷ ดังนั้นกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่เผยสิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย มีแต่สิ่งชั่วร้ายเท่านั้น" ¹⁸ และมีคายาห์ทูลว่า "ฉะนั้นขอให้ท่านทั้งหลายสดับพระวจนะของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเห็นพระยาห์เวห์กำลังประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ได้ยืนข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้ายของพระองค์" ¹⁹ และพระยาห์เวห์ตรัสว่า "ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์อิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด?" คนหนึ่งได้ทูลอย่างนั้น อีกคนทูลอย่างนั้น ²⁰ แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าและยืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และทูลว่า 'ข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล่อมเขา' พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า 'อย่างไร?' ²¹ วิญญาณนั้นทูลว่า 'ข้าพเจ้าจะออกไปและข้าพเจ้าจะกลายเป็นวิญญาณนุสาในปากของผู้เผยพระวจนะทุกคน' พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า 'เจ้าจงไปเกลี้ยกล่อมเขา และเจ้าจะทำได้สำเร็จด้วย จงไปเถิดนี่และทำตามนั้น' ²² บัดนี้ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของผู้เผยพระวจนะของฝ่าพระบาท และพระยาห์เวห์ทรงสิ้นพระอาจะเป็นความร้ายเกี่ยวกับฝ่าพระบาท"

²³ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์เข้ามาตบแค้นมีคายาห์ และพูดว่า "พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ออกจากข้าไปพูดกับเจ้าได้อย่างไร?"

²⁴ มีคายาห์พูดว่า "ดูเถิด เจ้าจะรู้ในวันนั้น เมื่อเจ้าวิ่งเข้าไปในหีบซ่อนตัว" ²⁵ กษัตริย์อิสราเอลตรัสกับข้าราชการบางคนของพระองค์ว่า "พวกเจ้าจงจับมีคายาห์ พาเขาไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองนั้น และแก้ไขอาชราชโอรส" ²⁶ พวกเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'กษัตริย์ตรัสดังนั้นว่า จงเอาคนนี้จำคุกเสีย เลี้ยงเขาด้วยอาหารเล็กน้อยกับน้ำนิดหน่อยเท่านั้น จนกว่าเราจะกลับมาโดยสวัสดิภาพ'" ²⁷ และมีคายาห์ทูลว่า "ถ้าฝ่าพระบาทเสด็จกลับมาโดยสวัสดิภาพ พระเจ้าก็มีได้ตรัสโดยฝ่าพระบาท" และท่านกล่าวว่า "บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงฟังเถิด"

²⁸ ดังนั้นอาหับกษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ ได้เสด็จไปโจมตีราโมทกิเลอาด ²⁹ และกษัตริย์อิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" ดังนั้นกษัตริย์อิสราเอลก็ได้ทรงปลอมพระองค์ และพวกเขาได้เข้าทำสงคราม

³⁰ ฝ่ายกษัตริย์อารัมทรงบัญชาพวกแม่ทัพรบนำศึกของพระองค์ ตรัสว่า "อย่าโจมตีพวกทหารที่ไม่สำคัญ หรือพวกทหารที่สำคัญ แต่จงมุ่งโจมตีเฉพาะกษัตริย์อิสราเอลเท่านั้น"

³¹ เมื่อพวกผู้บัญชาการรบนำศึกได้เห็นเยโฮชาฟัท เขาทักทายทูลว่า "นั่นคือกษัตริย์อิสราเอล" พวกเขาจึงหันเข้าไปล้อมเพื่อที่จะโจมตีพระองค์ แต่เยโฮชาฟัทร้องขึ้น และพระยาห์เวห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้เขาทิ้งหลายออกไปเสียจากพระองค์ ³² เมื่อพวกผู้บัญชาการรบนำศึกเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล พวกเขาหันกลับจากการไล่ตามพระองค์ ³³ แต่มีทหารนายหนึ่งโง่งนยิงสุ่มไป ถูกกษัตริย์อิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะ แล้วอาหับตรัสรับสั่งกับคนขับรถนำศึกของพระองค์ว่า "หันกลับเถิด และพาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บสาหัส" ³⁴ วันนั้นการรบดุเดือดมากขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลพยุพระองค์เองขึ้นไปในรถนำศึกของพระองค์ หันพระพักตร์เข้าสู่คนอารัมจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

Chapter 19

¹ เยโฮชาฟัทภักษัตริย์ยูดาห์เสด็จกลับไปถึงพระราชวังของพระองค์ในเยรูซาเล็มโดยสวัสดิภาพ ² แล้วเยชูบุตรฮานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ และภักษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า "ควรที่ฝ่าพระบาทจะทรงช่วยคนชั่วร้ายหรือ? ควรหรือที่ฝ่าพระบาทจะทรงรักคนเหล่านั้นผู้ที่เกลียดชังพระยาห์เวห์หรือ? เพราะเรื่องนี้พระพิโรธจากพระยาห์เวห์จะมาถึงฝ่าพระบาท ³ อย่างไรก็ตามก็ยังมีความดีบางส่วนที่พบได้ในพระองค์ คือที่ฝ่าพระบาททรงทำลายบรรดาเสาอาเซราห์เสียจากแผ่นดิน และทรงมีพระทัยมุ่งแสวงหาพระเจ้า"

⁴ เยโฮชาฟัทประทับในเยรูซาเล็มและพระองค์ทรงออกไปเยี่ยมเยียนประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และทรงนำเขากลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา ⁵ พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยทั้งหลายในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองทั้งหลายที่มีป้อมทั้งสิ้นของยูดาห์ที่ละหัวเมือง ⁶ พระองค์ตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะพวกท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสถิตกับพวกท่านในการพิพากษา ⁷ บัดนี้จงให้ความยำเกรงพระยาห์เวห์อยู่เหนือพวกท่าน จงระมัดระวังเมื่อท่านตัดสินพิพากษา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราไม่มีความอยุติธรรม หรือไม่มีความลำเอียง และไม่มีการรับสินบน"

⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งพวกคนเลวีและปุโรหิตบ้าง กับหัวหน้าตระกูลอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระยาห์เวห์และวินิจฉัยคดีที่ได้แย้งกัน เขากลับมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ⁹ พระองค์ทรงกำชับเขากลับหลาย ตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ ด้วยความสัตย์ซื่อและด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ¹⁰ เมื่อมีข้อพิพาทจากพี่น้องของพวกท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขากลับมาถึงพวกท่าน เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน เกี่ยวกับกฎหมายทั้งหลาย และพระบัญญัติทั้งหลาย บทบัญญัติทั้งหลาย หรือ กฎเกณฑ์ทั้งหลาย ท่านทั้งหลายต้องตัดสินพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่กระทำผิดต่อพระพิภคพระยาห์เวห์ หรือพระพิโรธจะมาถึงพวกท่านและพวกพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านจงกระทำเช่นนี้ และพวกท่านจะไม่มีผิด ¹¹ ดูเถิด อามาริยาห์มหาปุโรหิตก็อยู่เหนือท่านในทุกเรื่องของพระยาห์เวห์ เสดาติยาห์บุตรชายอิชมาเอล ผู้นำของเขื่อนขัณฑ์ก็อยู่เหนือท่านในทุกเรื่องของภักษัตริย์ คนเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติพวกท่านด้วย จงเข้มแข็ง และเชื่อฟังคำสั่งสอนทั้งหลายของท่าน และขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับคนเหล่านั้นผู้ซึ่งเป็นคนดี"

Chapter 20

¹ ภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และคนเมอูนีบางส่วนร่วมกับเขากิ่งหลาย เขามาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ² มีบางคนมาทูลเยโฮชาฟัท กล่าวว่า "มีคนหมู่ใหญ่จากทะเลตายฟากข้างโน้น จากเอโดมกำลังมาต่อสู้กับพระองค์ และดูเถิด เขากิ่งหลายอยู่ในอาซาไซนทามาร" คือเอนกาดี ³ เยโฮชาฟัทเกิดความกลัว และตั้งพระทัยด้วยพระองค์เองมุ่งแสวงหาพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงประกาศให้ถอดอาหารที่บูดาห์ ⁴ คนยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาพระยาห์เวห์ พวกเขาพากันมาจากหัวเมืองทั้งสี่ของยูดาห์เพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์

⁵ เยโฮชาฟัททรงยืนอยู่ในที่ชุมนุมของคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ข้างหน้าลานใหม่ ⁶ พระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ? พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของบรรดาประชาชาติหรือ? ฤทธิและอำนาจมิในพระหัตถ์ของพระองค์ ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านพระองค์ได้ ⁷ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์มิได้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พื้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบให้แก่บรรดาเชื้อสายของอับราฮัมเป็นนิதியหรือ? ⁸ เขากิ่งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และสร้างสถานที่บริสุทธิ์ในที่นั้นเพื่อพระนามของพระองค์ พวกเขาทูลว่า ⁹ 'ถ้าเหตุร้ายเกิดขึ้นเหนือข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคภัยร้ายแรง หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้และต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ยากลำบากของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงได้ยินข้าพระองค์และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด'

¹⁰ ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมน คนโมอับ และคนภูเขาสีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลกวาดล้าง เมื่อพวกเขาได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้เลียงไปจากคนเหล่านั้นและมีได้ทำลายเสีย ¹¹ ดูเถิด เขากิ่งหลายได้ให้รางวัลแก่เราอย่างไร ด้วยการมาขับไล่พวกเราออกเสียจากแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก ¹² ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาพวกเขาหรือ? เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีอำนาจที่จะต่อสู้กองทัพที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายจับจ้องอยู่ที่พระองค์"

¹³ คนยูดาห์ทั้งปวงได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ พร้อมกับพวกผู้คนเล็กน้อยของพวกเขา คือ บรรดาภรรยาและบรรดานุตรของพวกเขา

¹⁴ ในกลางที่ชุมนุมนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จลงมาสถิตบนยาฮาซียาห์บุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเยอียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมัธธานิยาห์ เป็นคนเลวีหนึ่งในบรรดานุตรชายของอาสาฟ ¹⁵ ยาฮาซียาห์พูดว่า "คนยูดาห์ทั้งปวงและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งหลาย และกษัตริย์เยโฮชาฟัท ของฟิง พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า 'อย่ากลัวเลย อย่าถือถอย ด้วยกองทัพที่ยิ่งใหญ่นี้เลย เพราะว่าสงครามนั้นไม่ใช่ของพวกท่าน แต่เป็นของพระเจ้า ¹⁶ พรุ่งนี้เช้าพวกเจ้าจงลงไปต่อสู้กับพวกเขา ดูเถิด พวกเขากำลังขึ้นมาจากผ่านของตำบลคิส ท่านทั้งหลายจะพบพวกเขาที่ปลายหุบเขา ก่อนถึงถิ่นทุรกันดารเยรูเอล ¹⁷ ไม่จำเป็นที่พวกท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ คนยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งไว้และดูการช่วยกู้ของพระยาห์เวห์เพื่อท่าน อย่ากลัว หรืออย่าถือถอยเลย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับพวกเขาเพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน'"

¹⁸ เยโฮชาฟัทได้มอบพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงพื้น คนยูดาห์ทั้งปวงกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งหลายได้กราบลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพื่อนมัสการพระองค์ ¹⁹ บรรดาคนเลวี คนเหล่านั้นซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของคนโคอาคและคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดัง

²⁰ เขากิ่งหลายลุกขึ้นแต่เช้าและออกไปยังถิ่นทุรกันดารเทโคอา เมื่อพวกเขาได้ออกไป เยโฮชาฟัทได้ทรงยืนและตรัสว่า "คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน และท่านจะได้รับการช่วยเหลือ จงเชื่อในบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ และท่านจะประสบความสำเร็จ" ²¹ เมื่อพระองค์ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ทรงแต่งตั้งคนเหล่านั้นผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ และถวายสรรเสริญพระองค์เพราะความรุ่งโรจน์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ เมื่อพวกเขาออกไปหน้าศัตรู และพูดว่า "จงถวายโมกนาแด่พระยาห์เวห์ เพราะพันธสัญญาที่ข้อสัตย์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิย" ²² เมื่อเขากิ่งหลายเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญ พระยาห์เวห์ทรงจัดกองชุมนุมคอยต่อสู้กับคนอัมโมน คนโมอับ และคนภูเขาสีร์ ผู้กำลังเข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ เขากิ่งหลายจึงแตกพ่ายไป ²³ เพราะว่าคนอัมโมนและคนโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับผู้ที่ยืนอยู่บนภูเขาสีร์ เพื่อที่จะฆ่าพวกเขาและทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง เมื่อเขากิ่งหลายกวาดล้างผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขาสีร์แล้ว พวกเขากิ่งสี่ก็ช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน

²⁴ เมื่อคนยูดาห์เข้ามาถึงสถานที่สำหรับมอดูในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาบงตรงไปที่กองทัพนั้น ดูเถิด พวกเขาตายแล้ว นอนอยู่บนพื้นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้ ²⁵ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์เข้ามาเก็บของจากเขากิ่งหลาย พวกเขาพบสิ่งของจำนวนมาก เสื้อผ้า และของมีค่าต่างๆ ซึ่งพวกเขาเก็บมาเพื่อพวกเขาเอง มีมากเกินกว่าพวกเขาจะสามารถขนไปได้ พวกเขาต้องใช้เวลาสามวันในการเก็บของที่รับได้เหล่านั้น เพราะมีจำนวนมากเหลือเกิน

²⁶ ในวันที่สี่เขากิ่งหลายชุมนุมกันในหุบเขาเบราคาห์ ที่นั้นพวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ ดังนั้นเขาจึงเรียกที่นั้นว่า "หุบเขาเบราคาห์" จนถึงทุกวันนี้ ²⁷ แล้วเขากิ่งหลายได้กลับไปคือ คนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัทเป็นผู้นำของพวกเขา กลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำให้พวกเขาเปรมปรีดิ์เหนือพวกศัตรูของพวกเขา ²⁸ เขากิ่งหลายมายังเยรูซาเล็ม และพระนิเวศของพระยาห์เวห์ด้วยพินใหญ่ และพินเขาสุ และแตร ²⁹ ความเกรงกลัวพระเจ้ามีอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของชนชาติทั้งปวง เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้บรรดาศัตรูของอิสราเอล ³⁰ ดังนั้นอาณาจักรของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีความสงบสุข

³¹ เยโฮซาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ พระองค์มีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าอาซูบาห์ บุตรหญิงของซิชี ³² พระองค์ทรงดำเนินตามวิธีการของอัสราหับิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเหไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ³³ อย่างไรก็ตาม สถานที่สูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนนั้นยังมีได้ปึกใจในพระเจ้าแห่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา

³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูก่อนได้มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของเยชู บุตรชายของฮานานี ซึ่งถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

³⁵ หลังจากนั้นเยโฮซาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ พระองค์เองทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์อิสราเอลผู้ทรงกระทำการชั่วร้ายมาก ³⁶ พระองค์เองทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองการซิช เขาทิ้งหลายได้สร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์ ³⁷ แล้วเอลีเอเซอร์บุตรชายโดดาวาหุแห่งเมืองมาเรซาห์ ได้เผยพระวจนะต่อต้านเยโฮซาฟัทเขากล่าวว่า "เพราะว่าพระองค์เองทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระยาห์เวห์จะทรงทำลายบรรดาโครงการของพระองค์" เรือทั้งหลายถูกทำให้อับปางไม่สามารถแล่นได้

Chapter 21

¹ เยโฮชาฟัททรงล่องหลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์ทรงถูกฝังไว้กับพวกเขาในนครดาวิด เยโฮรัมพระราชโอรสของพระองค์ครองราชย์แทน ² เยโฮรัมทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นพระราชโอรสของเยโฮชาฟัท คือ อาชาเรียนห์ เยชีเอล เศคาริยาห์ อาชาเรียนห์ มีคาเอล และเซฟาเทียห์ ทั้งหมดเป็นพระราชโอรสของเยโฮชาฟัทผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ³ พระราชมิดาได้ประทาน เงิน ทองคำ และของมีค่ามากมาย พร้อมกับเมืองป้อมปราการในยูดาห์แก่พวกเขา แต่พระองค์ได้ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม

⁴ บัดนี้เมื่อเยโฮรัมทรงขึ้นครองราชอาณาจักรของพระราชบิดาของพระองค์และทำให้ตนเองเป็นกษัตริย์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงฆ่าพระอนุชาทั้งหมดของพระองค์ด้วยดาบ รวมทั้งผู้นำบางคนของชาวอิสราเอลด้วย ⁵ เยโฮรัมมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษาเมื่อทรงเป็นกษัตริย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มแปดปี ⁶ พระองค์ทรงดำเนินตามทางทั้งหลายของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างของราชวงศ์อาหับ เพราะว่าพระราชบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ ⁷ อย่างไรก็ตามพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงปรารถนาที่จะทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะทรงเห็นแก่พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับดาวิด พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงประทานชีวิตแก่ดาวิดและแก่บรรดาเชื้อสายของท่านตลอดไป

⁸ ในรัชกาลของเยโฮรัม เอโดมกบฏไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์ และพวกเขาตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตนเอง ⁹ แล้วเยโฮรัมเสด็จข้ามไปพร้อมกับบรรดาแม่ทัพ และรณภพศึกทั้งหมด ในเวลากลางคืนเมื่อพระองค์ลุกขึ้นและต่อสู้กับคนเอโดมผู้ซึ่งได้ล้อมพระองค์และบรรดาแม่ทัพรณภพศึกของพระองค์ ¹⁰ ดังนั้นเอโดมจึงกบฏ และไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกันลิบบานห์ก็ได้กบฏ และไม่ยอมอยู่ใต้การปกครองของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์

¹¹ นอกจากนั้น เยโฮรัมทรงสร้างสถานสูงในบริเวณเทือกเขาของยูดาห์ ทั้งทรงนำคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมีชีวิตเหมือนโสเภณี และพระองค์ทรงทำให้ยูดาห์หลงไป ¹² มีจดหมายฉบับหนึ่งจากเอลิยาห์ผู้เผยพระวจนะมาถึงเยโฮรัม กล่าวว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าไม่ได้ดำเนินในบรรดาทางของเยโฮชาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดาทางของอาสาเกษัตริย์ยูดาห์ ¹³ แต่ได้ดำเนินในบรรดาทางของกษัตริย์อิสราเอล และนำคนยูดาห์กับผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มไปกระทำเช่นโสเภณี เหมือนอย่างราชวงศ์อาหับที่ทรงกระทำ เพราะเจ้ายังได้ฆ่าบรรดาน้องชายของเจ้าในครอบครัวของบิดาเจ้าซึ่งดีกว่าเจ้า ¹⁴ นี่แน่ะ พระยาห์เวห์จะทรงนำภัยพิบัติยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า บุตรทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลายและความมั่งคั่งทั้งหมดของเจ้า ¹⁵ ตัวเจ้าเองจะเจ็บป่วยหนักด้วยโรคลำไส้ร้ายแรง จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะหลุดออกมาเพราะโรคนั้นวันแล้ววันเล่า"

¹⁶ พระยาห์เวห์ทรงกระตุ้นคนฟีลิสเตียและคนอาหรับ ผู้อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปียให้โกรธเยโฮรัม ¹⁷ พวกเขาได้โจมตียูดาห์ และกวาดล้างมัน และยึดเอาข้าวของทั้งหมดที่พบในพระราชวังไป พวกเขาจึงได้จับตัวบรรดาพระราชโอรสและมเหสีทั้งหลายของพระองค์ไป จึงไม่มีพระราชโอรสเหลือไว้ให้พระองค์ นอกจากเยโฮอาหาสพระราชโอรสองค์สุดท้าย

¹⁸ ภายหลังเหตุการณ์นี้ พระยาห์เวห์ทรงทำให้พระองค์เป็นโรคเกี่ยวกับลำไส้ที่รักษาไม่ได้ ¹⁹ แล้วเวลาผ่านไปจนสิ้นสองปี ลำไส้ของพระองค์ได้หลุดออกมาเพราะอาการประชวรของพระองค์ และพระองค์ก็เสด็จสวรรคตด้วยโรคร้ายแรง ประชาชนของพระองค์ไม่ได้ถวายเพลิงพระศพเป็นเกียรติแด่พระองค์ เหมือนอย่างที่เราได้เห็นแก่บรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ ²⁰ พระองค์ทรงเริ่มปกครองเมื่อพระองค์มีพระชนมายุได้สามสิบสองพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ทรงสวรรคตโดยไม่มีการไว้อาลัย พวกเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในบรรดาอุโมงค์ฝังศพของกษัตริย์

Chapter 22

¹ พวกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตั้งอาหฺสยาห์พระราชโอรสองค์สุดท้ายของเยโฮรัม เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะกลุ่มผู้ชายที่มาจับพวกคนอาหฺรับได้เข้ามาที่ค่ายข่าบรรดาพระราชโอรสผู้พี่ของพระองค์ทั้งหมด ดังนั้นอาหฺสยาห์ พระราชโอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์จึงได้ทรงเป็นกษัตริย์ ² อาหฺสยาห์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระราชมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาราเลียห์ พระนางเป็นพระราชธิดาของอมรี ³ พระองค์ทรงดำเนินในทางของราชวงศ์อาหฺรับด้วย เพราะว่าพระราชมารดาของพระองค์ทรงเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ในการทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ ⁴ อาหฺสยาห์ทรงทำความชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์เหมือนกับราชวงศ์อาหฺรับกำลังกระทำ เพราะว่าพวกเขาเป็นที่ปรึกษาของพระองค์หลังจากการสวรรคตของพระราชบิดาของพระองค์ ที่นำไปสู่ความหายนะของพระองค์ ⁵ พระองค์ยังทรงทำตามคำแนะนำของเขาทั้งหลาย พระองค์เสด็จไปกับโยรัมพระราชโอรสของอาหฺรับ กษัตริย์อิสราเอลเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรีย ที่ราโมทกิเลอาด คนซีเรียทำให้โยรัมบาดเจ็บ ⁶ โยรัมทรงกลับมาที่เมืองยิสเรเอล เพื่อรักษาบาดแผลซึ่งได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรีย ดังนั้นอาหฺสยาห์พระราชโอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์ได้เสด็จลงไปยังเมืองยิสเรเอลเพื่อพบโยรัม พระราชโอรสของอาหฺรับเพราะเยโฮรัมได้รับบาดเจ็บ

⁷ บัดนี้การกวาดล้างอาหฺสยาห์ถูกนำมาโดยพระเจ้าผ่านการที่อาหฺสยาห์เสด็จไปเยี่ยมโยรัม เมื่อพระองค์เสด็จไปถึง พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อโจมตีเยซอบูดราชชายของนิบซี ผู้ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้ให้ทำลายราชวงศ์ของอาหฺรับ ⁸ และเมื่อเยซูกำลังนำการพิพากษาโทษมาเหนือราชวงศ์ของอาหฺรับ ท่านได้พบพวกผู้นำยูดาห์ และบรรดาพระราชโอรสของพระเชษฐาของอาหฺสยาห์ซึ่งมาปรนนิบัติอาหฺสยาห์ เยซุได้ประหารพวกเขา ⁹ เยซุมองหาอาหฺสยาห์ พวกเขาจับพระองค์ขณะที่ซ่อนพระองค์อยู่ในสระมาเรีย แล้วนำพระองค์มาหาเยซุ และประหารชีวิตพระองค์ เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ เพราะพวกเขากลัวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรสของเยโฮซาฟัท ผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดพระทัยของพระองค์" ดังนั้นราชวงศ์ของอาหฺสยาห์ก็ไม่ได้มีอำนาจในการปกครองอาณาจักรอีก

¹⁰ บัดนี้เมื่ออาราเลียห์พระราชมารดาของอาหฺสยาห์ทรงเห็นว่าพระราชโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางทรงลุกขึ้นและประหารเชื้อสายของราชวงศ์แห่งยูดาห์ทั้งหมด ¹¹ แต่เยโฮซาเบบาก พระราชธิดาของกษัตริย์ทรงนำเอาโยอาชพระราชโอรสของอาหฺสยาห์ไปอย่างกล้าหาญจากท่ามกลางบรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งถูกสังหาร พระนางทรงเก็บพระราชโอรสและพระพี่เลี้ยงไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นเยโฮซาเบบาก พระราชธิดากษัตริย์เยโฮรัม ภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระขนิษฐาของอาหฺสยาห์) ได้ซ่อนพระองค์เสียจากอาราเลียห์ ดังนั้นอาราเลียห์จึงไม่ได้สังหารพระองค์ ¹² พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขา ซ่อนพระองค์ในพระนิเวศของพระเจ้าเป็นเวลาหกปี ขณะที่อาราเลียห์ได้ครองแผ่นดิน

Chapter 23

¹ ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาแสดงความกล้าหาญของท่าน และได้ทำพันธสัญญากับพวกผู้บังคับบัญชาการกองร้อยคือ อาซารียาห์บุตรชายเยโรฮัม อิชมาเอลบุตรชายเยโฮธาน อาซารียาห์บุตรชายโอบेด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดาياهو และเฮลีซาฟบุตรชายศิกรี ² เขาทิ้งหลายออกไปทั่วยูดาห์ และรวบรวมคนเลวีจากทุกเมืองของยูดาห์ พร้อมทั้งพวกหัวหน้าที่ระกูลของอิสราเอล และพวกเขาได้มายังเยรูซาเล็ม

³ ชุมชนชนทั้งหมดได้ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า เยโฮยาดากล่าวกับเขาทิ้งหลายว่า "ดูสิ พระราชโอรสของกษัตริย์จะทรงครองราชย์ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเชื้อสายทั้งหลายของดาวิด ⁴ นี่คือนี่ที่ท่านทั้งหลายต้องทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่านคือ พวกปุโรหิตและคนเลวีผู้ซึ่งมาเข้าเฝ้าในวันสะบาโต จะเป็นคนเฝ้าประตูทั้งหลาย ⁵ อีกหนึ่งในสามจะอยู่ที่พระราชวัง และอีกหนึ่งในสามจะอยู่ที่ประตูฐานราก ประชาชนทั้งหมดจะอยู่ในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁶ อย่าให้ใครเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ นอกจากพวกปุโรหิตและคนเลวีที่กำลังเข้าเฝ้าอยู่ พวกเขาเข้าไปได้เพราะพวกเขาบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทุกคนต้องเชื่อฟังคำบัญชาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ ⁷ พวกเลวีต้องล้อมกษัตริย์ไว้โดยรอบ แต่ละคนมีบรรดาอาวุธของเขาในมือของเขา ใครที่เข้าไปในพระนิเวศจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาและเมื่อพระองค์เสด็จออกไป"

⁸ ดังนั้นคนเลวีและคนยูดาห์ทั้งหมดได้ทำทุกสิ่งตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งไว้ พวกเขาต่างนำคนของตนที่มาเข้าเฝ้าวันสะบาโต และคนที่จะออกเฝ้าวันสะบาโตมา เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาออกเฝ้า ⁹ และเยโฮยาดาปุโรหิตได้นำพวกหอกและพวกไล่เล็กและไล่ใหญ่ที่เป็นของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้านั้นออกมาให้แก่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลาย ¹⁰ เยโฮยาดาได้วางกำลังทหารทั้งหมด แต่ละคนพร้อมกับอาวุธของเขาในมือของเขา จากทางด้านขวาของพระวิหารไปทางด้านซ้ายของพระวิหาร ไปยังแท่นบูชาและพระวิหาร ล้อมรอบกษัตริย์ ¹¹ จากนั้นพวกเขาได้นำพระราชโอรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้พระองค์ และมอบพระบัญชาแห่งพันธสัญญาให้พระองค์ และเขาทิ้งหลายตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ และเยโฮยาดากับบรรดาบุตรชายของท่านได้เจิมพระองค์ แล้วเขาทิ้งหลายร้องว่า "ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

¹² เมื่ออาซารียาห์ได้ยินเสียงประชาชนกำลังร้องและกำลังสรรเสริญกษัตริย์ พระนางได้เสด็จเข้ามาหาประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹³ และพระนางได้ทอดพระเนตร และดูสิ กษัตริย์ทรงกำลังยืนอยู่ข้างเสาของพระองค์ตรงทางเข้า และบรรดาผู้บังคับบัญชาและพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินเปรมปรีดีและเป่าแตร และบรรดานักร้องกำลังเล่นเครื่องดนตรีต่างๆ และนำการร้องเพลงสรรเสริญ พระนางอาซารียาห์ก็ถว้ลงพระองค์และทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ" ¹⁴ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิต นำพวกผู้บังคับบัญชาการกองร้อยที่ได้รับการแต่งตั้งให้ควบคุมกองทัพออกมา และสั่งพวกเขาว่า "จงคุมนางออกมาระหว่างแถวทหาร ใครติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระยาห์เวห์" ¹⁵ ดังนั้นเขาทิ้งหลายจึงหลีกทางให้พระนาง แล้วพระนางเสด็จไปทางประตูน้ำ ไปยังพระราชวังและเขาทิ้งหลายได้ประหารพระนางที่นั่น

¹⁶ เยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญาระหว่างตัวท่านเอง ประชาชนทั้งหมด และกษัตริย์ว่า พวกเขาจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์ ¹⁷ ดังนั้นประชาชนทั้งหมดก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย พวกเขาทำลายแท่นบูชาพระบาอัลและรูปเคารพทั้งหลายของเขาคือเป็นชิ้นๆ และพวกเขาฆ่ามักรานปุโรหิตของพระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น ¹⁸ เยโฮยาดาได้แต่งตั้งพวกเจ้าหน้าที่สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ภายใต้การควบคุมของพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ตามที่เขียนไว้ในธรรมนูญของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง เหมือนที่ดาวิดได้ชี้แนะไว้ ¹⁹ เยโฮยาดาได้ตั้งคนเฝ้าประตูไว้ที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อไม่ให้ผู้ที่มีมลทินใดๆ เข้าไป ²⁰ เยโฮยาดาได้นำผู้บังคับบัญชาการกองร้อย พวกขุนนาง พวกผู้ปกครองประชาชน และประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน ท่านอัยเยอูกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ประชาชนเข้ามาผ่านทางประตูบน ไปยังพระราชวังและอัยเยอูกษัตริย์ประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร ²¹ ดังนั้นประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินก็เปรมปรีดี และเมืองนั้นก็มีความสงบ และสำหรับพระนางอาซารียาห์ เขาทิ้งหลายได้ประหารพระนางด้วยดาบ

Chapter 24

¹ โยอาหามีพระชนมายุเจ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าคีมียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา ² โยอาหกรททำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาปุโรหิต ³ เยโฮยาดาได้จัดหาเหลืสองพระองค์ให้กับพระองค์ และพระองค์ได้ทรงเป็นพระราชบิดาของพระราชโอรสและพระราชธิดาหลายองค์

⁴ ต่อมาภายหลัง โยอาหกรทตัดสินใจพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁵ พระองค์ทรงประชุมบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวี แล้วพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงออกไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งหมด เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าทุกปี จงแน่ใจว่าพวกเจ้าเริ่มงานนี้ทันที" คนเลวีไม่ได้ทำอะไรในตอนแรก ⁶ ดังนั้นกษัตริย์ทรงเรียกหาเยโฮยาดา มหาปุโรหิต และตรัสกับท่านว่า "ทำไมท่านไม่ได้เรียกร้องพวกคนเลวีให้จัดเก็บเงินบำรุงที่กำหนดโดยโมเสส ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ และโดยชุมนุมชนอิสราเอลสำหรับเติมน้ำแห่งสักขียานจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม?" ⁷ เพราะพระราชโอรสทั้งหลายของพระนางอาราเลียห์ หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และมอมสิ่งของที่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พระบาอัล

⁸ ดังนั้นกษัตริย์ทรงบัญชา และเขาก็กักหลายได้กำหับในหนึ่งวาทังข้างนอก ที่ประตูทางเข้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁹ แล้วพวกเขาก็จัดทำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม สำหรับประชาชนให้นำค่าบำรุงซ่อมโมเสสผู้รับใช้พระเจ้ากำหนดแก่อิสราเอลที่ในถิ่นทุรกันดารนั้นมาถวายพระยาห์เวห์ ¹⁰ ผู้นำทั้งหมดและประชาชนทั้งสิ้นก็เปรมปรีดิ์ และนำเงินมาหย่อนลงในหีบจนเต็ม ¹¹ เมื่อไรก็ตามที่หีบถูกนำไปมอบให้ข้าราชการของกษัตริย์โดยมือของพวกคนเลวี และเมื่อไรก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเงินมากในหีบ ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทเงินในหีบออก แล้วนำหีบกลับไปไว้ที่เดิม เขาก็กักหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า จนเก็บเงินได้เป็นจำนวนมาก

¹² กษัตริย์และเยโฮยาดาได้มอบเงินให้กับบรรดาผู้ทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ คนเหล่านี้ได้จ้างช่างก่อสร้างและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และคนเหล่านี้เป็นผู้ซึ่งทำงานเหล็กและทองสัมฤทธิ์ ¹³ ดังนั้นพวกคนงานที่รับจ้างก็ได้ทำงาน และงานบูรณะฟื้นฟูก็ก้าวหน้าในมือของพวกเข เขาทั้งหลายซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามแบบดั้งเดิม และเสริมให้แข็งแรงขึ้น ¹⁴ เมื่อพวกเขาทำเสร็จแล้ว พวกเขาก็นำเงินส่วนที่เหลือมาให้กษัตริย์และเยโฮยาดา เงินนี้ถูกใช้ทำเครื่องตกแต่งสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติและทำพวกช้อนสำหรับเครื่องเผาบูชารวม และเครื่องใช้ภาชนะทองคำและเงินต่างๆ เขาก็กักหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์อยู่เสมอ ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

¹⁵ เยโฮยาดาขราลงและแก่ห่อมาแล้วท่านได้สิ้นชีวิต ท่านมีอายุ 130 ปี เมื่อท่านสิ้นชีวิต ¹⁶ เขาก็กักหลายฝังศพท่านไว้ในนครดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านทำการดีในอิสราเอลเพื่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁷ บัดนี้หลังจากความตายของเยโฮยาดา บรรดาผู้นำยูดาห์เข้ามาและถวายบังคมตอ่กษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของพวกเข ¹⁸ เขาก็กักหลายทอดทิ้งพระนิเวศพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเข และนมัสการบรรดาพระอาเซราห์และพวกรูปเคารพ พระพิโรธของพระเจ้าลงมาเหนือยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม เพราะการกระทำผิดนี้ของพวกเข ¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงใช้บรรดาผู้เผยพระวจนะมาหาพวกเข อีก เพื่อนำพวกเขากลับมายังพระยาห์เวห์อีกครั้ง ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ได้เป็นพยานกล่าวโทษประชาชนนั้น แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะรับฟัง

²⁰ พระวิญญาณของพระเจ้าได้เสด็จมาบนเศคาริยาห์ บุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต เศคาริยาห์ยืนอยู่เหนือประชาชน และกล่าวกับเขาก็กักหลายว่า "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ทำไมพวกเจ้าจึงละเมิดบรรดาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเจ้าจึงไม่เจริญ? เนื่องจากเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงละทิ้งพวกเจ้าด้วย" ²¹ แต่พวกเขาวางแผนปองร้ายเขา โดยพระบัญชาของกษัตริย์ พวกเขาเอาก้อนหินขว้างเขาในลานพระนิเวศพระยาห์เวห์ ²² โยอาห กษัตริย์ทรงละเลยความกรุณาที่เยโฮยาดา บิดาของเศคาริยาห์ได้กระทำกับพระองค์ เขาย่ำบุตรชายเยโฮยาดา เมื่อเศคาริยาห์กำลังจะตาย เขากล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรสิ่งนี้และแก้แค้น"

²³ ในปลายปีนั้นเอง ที่กองทัพของคนอาร์มีมาต่อสู้กับโยอาห พวกเขามาถึงยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าผู้นำของประชาชนทั้งหมด และส่งของริบที่ไดทั้งหมดจากพวกเขไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส ²⁴ กองทัพอาร์มีที่ได้มานั้นมีจำนวนน้อย แต่พระยาห์เวห์ทรงมอบชัยชนะอันยิ่งใหญ่เหนือกองทัพใหญ่ให้พวกเขา เพราะว่ายูดาห์ได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเข ดังนั้นแหละ คนอาร์มีก็ได้นำการลงโทษมายังโยอาห

²⁵ ในเวลานั้น เมื่อคนอาร์มีได้จากไป โยอาหกรทบาดเจ็บสาหัส พวกข้าราชการของพระองค์เองวางแผนปองร้ายพระองค์ เพราะการฆาตกรรมบุตรชายทั้งหลายของเยโฮยาดาปุโรหิต พวกเขาปลงพระชนม์พระองค์บนแท่นบรรทมของพระองค์ และพระองค์ก็ได้เสด็จสวรรคตสิ้นพระชนม์ พวกเขาฝังพระองค์ไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ได้ฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของบรรดากษัตริย์ ²⁶ คนเหล่านี้เป็นพวกบุคคลผู้ทวางแผนปองร้ายพระองค์ คือศบาตบุตรชายนางชีเมอิกคนอัมโมน และเยโฮศบาตบุตรชายนางชิมริกคนโมอับ ²⁷ บัดนี้เรื่องราวของบรรดาพระราชโอรสของพระองค์ คำพยากรณ์ต่างๆ ที่สำคัญ ที่ได้กล่าวโทษพระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูสิ พวกเขาได้บันทึกไว้ในหนังสืออรรถาธิบายเกี่ยวกับพงศ์กษัตริย์ อามาซียาห์พระราชโอรสของพระองค์ได้ทรงครองราชย์แทนพระองค์

Chapter 25

¹ อามาซียาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮอัถดาน คนเยรูซาเล็ม ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้กระทำด้วยสุดพระทัย ³ ในเวลาต่อมาทันทีที่อำนาจการปกครองของพระองค์ตั้งมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงสังหารพวกข้าราชการผู้ปลงพระชนม์กษัตริย์ พระราชบิดาของพระองค์ ⁴ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงสังหารลูกหลานของเหล่าฆาตกร แต่ทรงกระทำตามที่บันทึกไว้ในธรรมบัญญัติ ในหนังสือของโมเสส ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ว่า "บิดาทั้งหลายไม่ต้องตายเพราะการกระทำของบุตรทั้งหลาย หรือพวกบุตรไม่ต้องตายเพราะการกระทำของพวกบิดา เพราะแต่ละคนจะต้องตายเพราะบาปของตนเอง"

⁵ มากไปกว่านั้นอามาซียาห์ได้รวบรวมพวกยูดาห์เข้าด้วยกัน และทรงลงทะเบียนเขาทั้งหลายตามครอบครัวบรรพบุรุษ ภายใต้พวกผู้บังคับกองพันและกองร้อย คือยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด พระองค์ทรงนับพวกเขาที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป และทรงพบว่า มีพวกผู้ชายที่คัดเลือกแล้ว 300,000 คน ผู้ที่สามารถออกไปรบได้ ผู้ซึ่งสามารถถือหอกและโล่ ⁶ พระองค์ทรงจ่ามนักรบจากอิสราเอล 100,000 คนด้วยเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ⁷ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ และกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ โปรดอย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตกับอิสราเอล คือคนเอเฟราอิมทั้งหมด" ⁸ แต่ถึงแม้ว่าพระองค์จะไปและกล่าวหาญและเข้มแข็งในสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรูนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยเหลือ และมีอำนาจที่จะเหวี่ยงลงก็ได้"

⁹ อามาซียาห์ตรัสถามคนของพระเจ้าว่า "แต่เราจะอย่างไรกับเงินร้อยตะลันต์ ที่เราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้ว?" คนของพระเจ้าทูลตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงสามารถประทานแก่พระองค์มากยิ่งขึ้นอีก" ¹⁰ ดังนั้นอามาซียาห์จึงทรงแยกกองทัพที่มาจากเอเฟราอิมออก พระองค์ทรงส่งพวกเขาให้กลับบ้านไป ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงโกรธแค้นอย่างยิ่งและพวกเขาก็กลับบ้านไปด้วยความโกรธยิ่งนัก ¹¹ อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำไพร่พลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลอซ ที่นั่นพระองค์ทรงรบชนะชาวเศอีร์หนึ่งหมื่นคน ¹² กองทัพยูดาห์จับเป็นอีกหนึ่งหมื่นคน เขาทั้งหลายพาพวกเขาไปที่ยอดหน้าผา และโยนพวกเขาลงมาจากยอดหน้าผานั้น ดังนั้นพวกเขาก็ได้ตกลงมาแหลกเหลว ¹³ แต่พวกคนจากกองทัพที่อามาซียาห์ทรงส่งกลับไป และไม่ได้ไปรบด้วยกับพระองค์นั้น ได้เข้าโจมตีเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ตั้งแต่มาเรียถึงเมืองเบรโฮโรน พวกเขาฆ่าฟันประชาชนสามพันคน และรับข้าวของไปเป็นอันมาก

¹⁴ ต่อมาหลังจากนั้น เมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำพระทั้งหลายของคนเศอีร์ และเอามาตั้งไว้เป็นพระทั้งหลายของพระองค์เอง พระองค์ทรงไถ่ค่านับต่อหน้าพระเหล่านั้น และทรงเผาเครื่องหอมถวายพระเหล่านั้น ¹⁵ ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ทรงถูกกระตุ้นขึ้นมาต่อสู้อามาซียาห์ พระองค์ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งไปหาอามาซียาห์ ผู้ซึ่งกล่าวว่า "ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติผู้ซึ่งที่ไม่สามารถแม้แต่จะช่วยเหลือชาติของตนเองจากมือของเจ้าได้?" ¹⁶ ขณะที่ผู้เผยพระวจนะนั้นกำลังทูลกับพระองค์อยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้ให้เจ้าเป็นที่ปรึกษาแก่กษัตริย์หรือ? จงหยุดพูดเดี๋ยวนี้ ทำไมเจ้าจะต้องถูกฆ่าเล่า?" ผู้เผยพระวจนะนั้นจึงหยุดและกล่าวว่า "ข้าพระบาทกราบว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะทำลายฝ่าพระบาท เพราะฝ่าพระบาททรงกระทำเช่นนี้และไม่ได้ทรงฟังคำแนะนำของข้าพระบาท"

¹⁷ แล้วอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงหารี้อกับบรรดาที่ปรึกษา และทรงส่งพวกผู้สื่อสารไปเฝ้าเยโฮอาซ พระราชโอรสของเยโฮอาหาส พระราชโอรสของเยชู กษัตริย์อิสราเอลและกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้าในสงคราม" ¹⁸ แต่เยโฮอาซกษัตริย์อิสราเอลทรงส่งพวกผู้สื่อสารกลับไปทูลอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ว่า "ดินหนามที่มีในเลบานอนส่งข่าวมาให้ดินสนสิดาร์ในเลบานอน กล่าวว่า 'จงยกบุตรหญิงของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนเดินผ่านมาและย่ำดินหนามนั้นลงเสีย" ¹⁹ ท่านกล่าวว่า 'ดูสิ ข้าพเจ้าโจมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้น ภูมิใจในชัยชนะของท่าน แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะทำไมท่านจึงจะทำให้ตัวท่านเองมีปัญหาลงและล้มลง คือทั้งท่านและยูดาห์ที่อยู่กับท่าน?"

²⁰ แต่อามาซียาห์ไม่ทรงฟังเพราะเหตุการณ์นี้ได้มาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบประชาชนยูดาห์ไว้ในมือศัตรูทั้งหลายของพวกเขา เพราะเขาทั้งหลายได้แสวงหาคำแนะนำจากพวกพระแห่งเอโดม ²¹ ดังนั้นเยโฮอาซกษัตริย์อิสราเอลจึงได้ทรงโจมตี พระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงเผชิญหน้ากันที่เมืองเบรเซเมซซึ่งเป็นของยูดาห์ ²² คนยูดาห์พ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอล และแต่ละคนได้หนีกลับบ้าน ²³ เยโฮอาซกษัตริย์อิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ซึ่งพระราชโอรสของโยอาซ ผู้เป็นพระราชโอรสของอาหัสยาห์ที่เมืองเบรเซเมซ ทรงนำพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม และทรงฝังกำแพงเยรูซาเล็มลงระยะทางสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมถึงประตูมูนา ²⁴ พระองค์ทรงรับเอาทองคำเงิน และของใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งอยู่กับโอเบดเอโดม และสิ่งที่มีค่าทั้งหลายที่พบในพระราชวัง พร้อมกับจับตัวประกันด้วย และเสด็จกลับไปยังสะมาเรีย

²⁵ อามาซียาห์พระราชโอรสของโยอาซกษัตริย์ยูดาห์ทรงพระชนมายุอีกสิบห้าปี หลังจากที่เยโฮอาซ พระราชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์อิสราเอลทรงสิ้นพระชนม์ ²⁶ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนจบนั้น ดูเถิด ไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ? ²⁷ บัดนี้บัดนี้เวลาที่อามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ พวกเขาได้เริ่มกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงหนีไปยังเมืองลาคีซ แต่เขาทั้งหลายได้ส่งคนติดตามพระองค์ไปที่เมืองลาคีซ และฆ่าพระองค์ที่นั่น ²⁸ พวกเขานำพระศพบรรจุศพพวกพวกเขากลับมา และฝังพระองค์ไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ในในเมืองของยูดาห์

Chapter 26

- ¹ ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ได้ตั้งอุสซียาห์ ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์
- ² พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลกขึ้นอีกครั้งและให้กลับมาขึ้นกับยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์กรลงกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ ³ อุสซียาห์มีพระชนมายุสิบหกพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าเยโคลียาห์ พระนางมาจากเยรูซาเล็ม ⁴ พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในทุกสิ่งตามตัวอย่างของอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ ⁵ พระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้า ในช่วงชีวิตของเศคาริยาห์ผู้ซึ่งได้นำพระองค์ในการเชื่อฟังพระเจ้า และตราบนกัที่พระองค์ทรงแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เจริญขึ้น
- ⁶ อุสซียาห์เสด็จออกไปและต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย พระองค์ทรงพิชิตกำแพงทั้งหลายของเมืองกัท เมืองยิบเนห์ และเมืองอัสโดด พระองค์ทรงสร้างเมืองต่างๆ ในเขตแดนอัสโดด และท่ามกลางคนฟีลิสเตีย ⁷ พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย ต่อสู้คนอาหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนี ⁸ คนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็ได้เลื่องลือไปถึงอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งมากขึ้นเป็นอย่างยิ่ง ⁹ ยิ่งกว่านั้นอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมทั้งหลายในเยรูซาเล็ม ที่ประตูมูม ที่ประตูหุบเขา และที่หัวเลี้ยวของกำแพง และป้องกันป้อมเหล่านั้น
- ¹⁰ พระองค์ทรงสร้างป้อมต่างๆ ในถิ่นทุรกันดาร และทรงขุดที่ขังน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงปศุสัตว์มากมาย ในบริเวณที่ล้อมทั้งหลาย เช่นเดียวกับในที่ราบต่างๆ พระองค์ทรงมีพวกชาวนาและพวกคนปลูกต้นองุ่นในแถบเนินเขา และในท้องทุ่งที่อุดมสมบูรณ์ เพราะพระองค์ทรงรักการเกษตร ¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทัพนักรบที่สามารถออกศึกได้ ซึ่งออกไปทำสงครามเป็นกลุ่มต่างๆ ซึ่งได้รวบรวมตามจำนวนของพวกเขาที่นับโดยเยโฮเอลราชเลขาและมาอาเสอาห์ เจ้าน้ำที่ภายใต้การควบคุมของอาณานิยาห์ ผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งของกษัตริย์ ¹² จำนวนทั้งหมดของบรรดาหัวหน้านักรบ พวกนักรบมีจำนวนทั้งหมด 2,600 คน ¹³ ภายใต้การบังคับบัญชาของเหล่านี้ มีกองทัพ 307,500 คน ที่ทำศึกได้อย่างเข้มแข็ง เพื่อช่วยกษัตริย์ต่อสู้ศัตรู ¹⁴ อุสซียาห์ทรงจัดเตรียมเพื่อพวกเขา คือ พวกโล่ หอก หมวก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงให้ทั้งกองทัพทั้งหมด ¹⁵ ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงทำเครื่องกลไกโดยพวกช่างประดิษฐ์ไว้บนพวกป้อมและตามมุมต่างๆ เพื่อใช้ยิงลูกธนูและโยนพวกก้อนหินใหญ่ๆ พระนามของพระองค์ก็ได้เลื่องลือไปยังบรรดาแผ่นดินไกล เพราะพระองค์ทรงได้รับความช่วยเหลืออย่างอัศจรรย์จนกระทั่งพระองค์มีอำนาจมาก
- ¹⁶ แต่เมื่ออุสซียาห์ทรงมีอำนาจเข้มแข็งแล้ว พระทัยของพระองค์ก็ได้พองขึ้น ดังนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เสื่อมลง พระองค์ทรงกบฏต่อพระยาห์เวห์เจ้าของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาเครื่องหอม ¹⁷ อาซาริยาห์ปุโรหิตเข้าไปตามหลังพระองค์ พร้อมกับปุโรหิตของพระยาห์เวห์ที่กล้าหาญอีกแปดสิบคน ¹⁸ เขาทิ้งหลายขัดขวางกษัตริย์อุสซียาห์แลดู พระองค์ว่า "ข้าแต่อุสซียาห์นี้ไม่ใช่หน้าที่ของฝ่าพระบาทที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระยาห์เวห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตซึ่งเป็นบรรดาสกุลหลานของอาโรน ผู้ซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ไว้เพื่อเผาเครื่องหอม ขอฝ่าพระบาทเสด็จออกไปจากสถานที่บริสุทธิ์นี้ เพราะฝ่าพระบาทไม่ได้ทรงซื้อสัตย์ และฝ่าพระบาทจะไม่ได้รับเกียรติจากพระยาห์เวห์พระเจ้า"
- ¹⁹ แล้วอุสซียาก็ก็กริ้ว พระองค์ทรงถือกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอม ขณะเมื่อพระองค์รู้ต่อพวกปุโรหิต โธเรียนก็เกิดขึ้นที่หน้าผากต่อหน้าพวกปุโรหิตในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ข้างแท่นเผาเครื่องหอม ²⁰ อาซาริยาห์ห้ามพวกปุโรหิต และปุโรหิตทั้งหลายได้มองดูพระองค์ และดูสิ พระองค์ทรงเป็นโธเรียนที่หน้าผาก พวกเขาเร่งรีบพระองค์ให้ออกจากที่นั่น จริงๆแล้วพระองค์เองที่เสด็จออกไป เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงลงโทษพระองค์ ²¹ กษัตริย์อุสซียาห์ทรงเป็นโธเรียนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และประทับในวังที่แยกไว้ต่างหาก ตั้งแต่พระองค์ทรงเป็นโธเรียน เนื่องจากพระองค์ทรงถูกตัดออกจากพระนิเวศพระยาห์เวห์ โยรัมพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นผู้ดูแลพระราชสำนักและปกครองประชาชนของแผ่นดิน
- ²² ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของอุสซียาห์ตั้งแต่ต้นจนจบนั้น ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายอามอสได้บันทึกไว้ ²³ ดังนั้นอุสซียาห์ทรงลงกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ พวกเขาฝังพระองค์ไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ในสุสานที่เป็นของบรรดากษัตริย์ เพราะพวกเขา กล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นโธเรียน" โยรัมพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 27

¹ โยธามทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าเยรูซาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของศาโดก ² พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ในทุกอย่างตามตัวอย่างของอุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงละเว้นจากการเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์ แต่ประชาชนนั้นยังประพฤติปฏิบัติในบรรดาทางชั่วร้าย

³ พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงก่อสร้างมากมายบนเนินเขาโอเฟล ⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ได้ทรงสร้างเมืองต่างๆ ในถิ่นเทือกเขายูดาห์ และพระองค์ทรงสร้างบรรดาป้อมกับหอคอยในป่าทั้งหลาย

⁵ พระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะพวกเขา ในปีเดียวกันนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินหนึ่งร้อยตะลันต์แด่พระองค์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์ หนึ่งหมื่นโคระ คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม ⁶ ดังนั้นโยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงดำเนินอย่างมั่นคงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์

⁷ ส่วนพระราชนัดดาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโยธาม การสงครามทั้งหมดของพระองค์ และพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ ดูลิ ล้วนได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ ⁸ พระองค์ทรงมีพระชนมายุ ยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี ⁹ โยธามทรงสว่างกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาฝังพระองค์ไว้ในนครดาวิด อาหิสพระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 28

¹ อาหฺสกรงมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระองค์ไม่ได้ทรงทำสิ่งที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เหมือนอย่างกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ ² แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์อิสราเอล คือ พระองค์ทรงหล่อรูปเคารพโลหะสำหรับพวกพระบาอัล ³ นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาเบนอินโนม และทรงเผาบรรดาพระราชโอรสของพระองค์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ตามการกระทำอันน่าเกลียดน่าชังของประชาชนซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงขับไล่ออกไปจากแผ่นดินของพวกเขาดังหน้าคนอิสราเอล ⁴ พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่สถานสูงทั้งหลาย และบนเนินเขาทั้งหลาย และได้ตั้งไม้เซยวทุกต้น

⁵ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของอาหฺส จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอาร์มี คนอาร์มีชนะพระองค์และจับประชาชนจำนวนมากไปเป็นเชลยที่กรุงดามัสกัส อาหฺสยังทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์อิสราเอล ซึ่งได้ทรงชนะพระองค์ในการฆ่าฟันอย่างมาก ⁶ เพราะเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าทหารในยูดาห์ 120,000 นายภายในวันเดียว ทุกคนเป็นพวกผู้ชายที่กล้าหาญ เพราะว่าเขาก็กองทัพได้ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ⁷ ศัตรูคือผู้ชายที่มีอำนาจคนหนึ่งจากเอเฟราอิมได้เข้ามาหาเสอาห์พระราชโอรสของกษัตริย์ อิสรีคัมเจ้าหน้าที่ดูแลพระราชวังและเสาคานาห์ผู้ซึ่งเป็นรองจากกษัตริย์

⁸ กองทัพอิสราเอลได้จับเชลย 200,000 คน จากพวกพี่น้องของพวกเขา คือ บรรดาภรรยา บรรดานุตรชายและบุตรหญิง พวกเขาได้ของริบจำนวนมากซึ่งพวกเขาได้นำกลับไปยังสะมาเรีย ⁹ แต่ผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์คนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขามีชื่อว่าโฮเดด เขาได้ออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย เขาพูดกับพวกเขาว่า "เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงพระพิโรธยูดาห์ พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้ฆ่าพวกเขาด้วยความโกรธแค้นที่ตั้งใจไปถึงฟ้าสวรรค์ ¹⁰ บัดนี้พวกท่านคิดจะเก็บพวกผู้ชายและผู้หญิงยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มไว้ให้เป็นทาสทั้งหลายของพวกเขา แต่พวกท่านเองจะไม่มีบาปทั้งหลายต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านหรือ?"

¹¹ บัดนี้ถ้าเช่นนั้น ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ส่งพวกเขาย้อนกลับไป คนเหล่านั้นที่พวกท่านจับมาจากพวกพี่น้องของพวกเขาเอง เพราะว่าพระพิโรธที่รุนแรงของพระยาห์เวห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย" ¹² และผู้นำของเอเฟราอิมบางคนคือ อาซารียาห์บุตรชายโยฮานัน เเบเรคียาห์บุตรชายเมซิลเลโมกเยฮิสคียาห์บุตรชายซัลลุม และอามาสานบุตรชายหัดลัย์ ได้ยืนขึ้นคัดค้านพวกที่กลับจากการสู้รบ ¹³ พวกเขาพูดกับเขาทั้งหลายว่า "พวกท่านอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะพวกท่านมุ่งหมายบางอย่างที่จะนำความบาปต่อต้านพระยาห์เวห์มายังเรา เพื่อเพิ่มความบาปทั้งหลายของพวกเราและความชั่ว เพราะความชั่วของเราก็มียาวอยู่แล้ว และยังมีพระพิโรธที่รุนแรงต่ออิสราเอลด้วย" ¹⁴ ดังนั้น พวกผู้ชายที่ถืออาวุธจึงได้ละทิ้งพวกเชลยและของที่รับมาเพื่อนำพวกผู้นำและชุมนุมชนทั้งหมด ¹⁵ บรรดาผู้ชายซึ่งถูกระบูนี้นั้นก็มายังพวกเชลย และได้สวมเสื้อผ้าที่เอามาจากของที่รับนั้นให้กับเชลยทุกคนที่เปลือยกาย เขาก็กองทัพใส่เสื้อผ้าให้และยังให้รองเท้ากับพวกเขายด้วย เขาก็กองทัพให้อาหารที่จะกินและน้ำดื่มแก่พวกเชลย เขาก็กองทัพดูแลบาดแผลของพวกเชลย และนำบรรดาคนที่อ่อนเปลี้ยขึ้นลา เขาก็กองทัพนำพวกเชลยกลับไปยังบรรดาครอบครัวของพวกเขาที่เมืองเยรีโค (ถูกเรียกว่าเมืองต้นอินทผลัม) แล้วเขาก็กองทัพก็ได้กลับไปยังสะมาเรีย

¹⁶ ในเวลานั้นกษัตริย์อาหฺสกรงใช้พวกคนสื่อสารไปเฝ้ากษัตริย์อัสซีเรียเพื่อขอให้พวกเขาช่วยเหลือพระองค์ ¹⁷ เพราะคนเอโดมบุกรุกเข้ามา และโชมิตยูดาห์ กัซซิบคนไปเป็นเชลย ¹⁸ คนฟีลิสเตียเข้าปล้นเมืองต่างๆ ในบริเวณที่ลุ่มทั้งหลายและในเนเกบของยูดาห์ด้วย พวกเขาได้ยึดเมืองเบรเซเมซ เมืองอัยยาโลน เมืองเกดโรก เมืองโสโคกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น ทิมนาห์กับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้นและกิมโซกับหมู่บ้านทั้งหลายของเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปอาศัยอยู่ในที่เหล่านั้น ¹⁹ เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำให้ยูดาห์ตกต่ำลงเนื่องด้วยอาหฺสกษัตริย์อิสราเอล เพราะพระองค์ทรงกระทำชั่วร้ายในยูดาห์และทรงทำบาปต่อต้านพระยาห์เวห์อย่างหนัก ²⁰ ทึกลักปีเลเซอร์กษัตริย์อัสซีเรียมาหาพระองค์ และทำให้พระองค์มีปัญหาลำบากแทนที่จะช่วยให้พระองค์เข้มแข็ง ²¹ เพราะอาหฺสกรงยึดทรัพย์สินจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์จากพระราชวังและจากบรรดาผู้นำเพื่อถวายสิ่งต่างๆ ที่มีค่าแก่กษัตริย์อัสซีเรีย แต่การกระทำนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อพระองค์เลย

²² ในเวลาทุกข์ยากของพระองค์ กษัตริย์อาหฺสพระองค์เดียวกันนี้ได้ทรงกระทำบาปต่อต้านพระยาห์เวห์มากยิ่งขึ้น ²³ เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระทั้งหลายของกรุงดามัสกัส พระทั้งหลายซึ่งทำให้พระองค์ฟ่ายแพ้ พระองค์ตรัสว่า "เพราะว่าพระทั้งหลายของบรรดากษัตริย์อาร์มีได้ช่วยพวกเขา เราจะถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น ดังนั้นพระเหล่านั้นน่าจะช่วยเหลือเรา" แต่พระเหล่านั้นกลับทำลายพระองค์และอิสราเอลทั้งหมด ²⁴ อาหฺสกรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศของพระเจ้า และทรงตัดออกเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงปิดบรรดาประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์เองในทุกมุมเมืองของเยรูซาเล็ม ²⁵ ในทุกเมืองของยูดาห์พระองค์ทรงสร้างบรรดาสถานสูง เพื่อเผาเครื่องบูชาถวายบรรดาพระอื่นๆ พระองค์ทรงกระทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

²⁶ ส่วนพระราชกิจอื่นๆ และเรื่องราวทั้งหมดของพระองค์ตั้งแต่ต้นจนจบล้วนถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของยูดาห์และอิสราเอล ²⁷ อาหฺสกรงลี้ภัยกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็กองทัพฝังพระศพไว้ในเมืองคือในเยรูซาเล็ม แต่พวกเขาไม่ได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ทั้งหลายของบรรดากษัตริย์อิสราเอล เฮเซคียาห์พระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 29

¹ เฮเซคียาห์ทรงเริ่มครองราชย์เมื่อพระองค์ทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงมีพระนามว่าอาบียาห์ พระนางเป็นบุตรหญิงของเศคาริยาห์ ² พระองค์ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ เหมือนอย่างดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์โดยทรงกระทำ

³ ในปีแรกของการครองราชย์ของพระองค์ ในเดือนแรก เฮเซคียาห์ทรงเปิดบรรดาประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงซ่อมแซมประตูเหล่านั้น ⁴ พระองค์ทรงนำบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวีเข้ามา และทรงรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกันที่ลานด้านตะวันออก ⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังเรา คนเลวีทั้งหลาย จงชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านให้บริสุทธิ์ และเอาสิ่งที่เป็นมลทินออกจากสถานบริสุทธิ์ ⁶ เพราะบรรพบุรุษของพวกเราไม่ได้ซื่อสัตย์ และได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พวกเราได้ละทิ้งพระองค์ หันหน้าของพวกเราไปจากที่ประทับของพระยาห์เวห์ และได้หันหลังให้ ⁷ เขาก็หลายยังได้ปิดบรรดาประตูหน้าพระนิเวศและดับดวงประทีปทั้งหลายด้วย พวกเขาไม่ได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้ตกมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นเหมือนสิ่งที่น่ากลัว สิ่งที่น่าสยดสยอง และสิ่งที่น่าเยาะเย้ยดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นกับตาของพวกท่านแล้ว ⁹ นี่คือเหตุผลว่าทำไมบรรพบุรุษของพวกเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบรรดาบุตรชาย บุตรหญิงและภรรยาของพวกเราได้ตกเป็นเชลยก็เพราะเหตุนี้ ¹⁰ บัดนี้มันอยู่ในใจของเราที่จะทำพันธสัญญากับพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธที่รุนแรงจะหันไปจากพวกเรา ¹¹ บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้า บัดนี้จงอย่าเกียจคร้าน เพราะพระยาห์เวห์ทรงเลือกพวกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อนมัสการพระองค์ และพวกท่านควรจะเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์และเพื่อเผาเครื่องหอม"

¹² แล้วบรรดาคนเลวีก็ได้ลุกขึ้นคือ มาอาทบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้มาจากพงศ์พันธุ์ของโคอาท และที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเมรารีคือ คิซบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์ บุตรชายเยฮาลเลล ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเกอร์โซนคือ โยอาห์บุตรชายคิมมาห์และเอเดนบุตรชายโยอาห์ ¹³ ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเลวีชาฟาน คือ ซิมรีและเยอูเอล ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของอาสาฟคือเศคาริยาห์และมักธานิยาห์ ¹⁴ ที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเฮมานคือเยอูเอลและซิมอี และที่มาจากพงศ์พันธุ์ของเยธูนคือเซโมอาห์และอุสซิชเอล ¹⁵ เขาก็หลายรวบรวมบรรดาพี่น้องของพวกเขา พวกเขาได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และพวกเขาก็เข้าไปตามที่กษัตริย์มีพระบัญชา ตามถ้อยคำทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เพื่อชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹⁶ บรรดาปุโรหิตได้เข้าไปยังด้านในของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ พวกเขา นำสิ่งที่เปื้อนมลทินซึ่งพวกเขาพบในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกมาที่ลานพระนิเวศ พวกคนเลวีก็มาเพื่อขนออกไปยังลำห้วยซิดโรน

¹⁷ บัดนี้เขาก็ก่อตั้งการชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นพวกเขามายังหน้าพระยาห์เวห์ เขาก็ก่อตั้งชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกเขาก็ก่อตั้งชำระ ¹⁸ แล้วเขาก็ก่อตั้งไปเข้าฝักษัตริย์เฮเซคียาห์ในพระราชวังและกล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าได้ชำระพระนิเวศของพระยาห์เวห์ทั้งหมดเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น และโต๊ะตั้งขนมปังถวายเฉพาะพระพักตร์ พร้อมเครื่องใช้ทั้งหมดของโต๊ะนั้น ¹⁹ ดังนั้นพวกข้าพเจ้าจัดเตรียม และพวกข้าพเจ้าได้ชำระเครื่องใช้ทั้งหมดที่กษัตริย์อาหัสย้ายไปเมื่อพระองค์ทรงกระทำอย่างไม่ซื่อสัตย์ในระหว่างรัชสมัยของพระองค์ ดูสิ ของเหล่านั้นอยู่ที่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์"

²⁰ แล้วในตอนเช้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมบรรดาผู้นำของเมือง พระองค์เสด็จไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²¹ เขาก็ก่อตั้งนำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัว มาเป็นเครื่องบูชาลงสำหรับอานาจักร สำหรับสถานมัสการและสำหรับยูดาห์ พระองค์ทรงบัญชาบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรน ให้ถวายสัตว์เหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ²² ดังนั้นเขาก็ก่อตั้งจึงนำวัวผู้ และปุโรหิตก็รับเลือดและประพรมเลือดบนแท่นบูชา เขาก็ก่อตั้งยังนำแกะผู้และประพรมเลือดบนแท่นบูชา และพวกเขาก็ฆ่าลูกแกะและเอาเลือดประพรมบนแท่นบูชา ²³ พวกเขานำเอาแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาลงมาต่อพระพักตร์กษัตริย์และชุมนุมชน เขาก็ก่อตั้งวางมือของพวกเขาบนแพะเหล่านั้น ²⁴ บรรดาปุโรหิตก็ได้ฆ่าพวกมัน และทำเครื่องบูชาลงด้วยเลือดของพวกมันบนแท่นบูชา เพื่อลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งหมด เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาลงควรทำสำหรับอิสราเอลทั้งหมด

²⁵ เฮเซคียาห์ทรงตั้งให้คนเลวีอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ โดยถือฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ จัดเตรียมตามพระบัญชาของดาวิด ของกาดผู้นำนายของกษัตริย์ และของนารันผู้เผยพระวจนะ เพราะพระบัญชาที่มาจากพระยาห์เวห์ผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ²⁶ พวกคนเลวีได้ยืนอยู่พร้อมด้วยบรรดาเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตพร้อมกับแตร ²⁷ เฮเซคียาห์ทรงบัญชาให้เขาก็ก่อตั้งถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา เมื่อการเผาเครื่องบูชาเริ่มขึ้นเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ก็ได้เริ่มด้วย พร้อมกับแตรร่วมกับเครื่องดนตรีต่างๆ ของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล ²⁸ ชุมนุมชนทั้งหมดก็นมัสการ บรรดานักร้องก็ร้องเพลง และบรรดานักเป่าแตรก็เป่าแตร ทุกอย่างนี้ดำเนินอยู่จนการถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ²⁹ เมื่อเขาก็ก่อตั้งถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และทุกคนที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงและก็นมัสการ ³⁰ ยิ่งไปกว่านั้น เฮเซคียาห์กษัตริย์และบรรดาผู้นำก็บัญชาพวกคนเลวีให้ร้องเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยถ้อยคำทั้งหลายของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย เขาก็ก่อตั้งร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และพวกเขาก็กราบลงและก็นมัสการ

³¹ และเฮเซคียาห์ตรัสว่า "บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ต่อพระยาห์เวห์แล้ว จงเข้ามานี้และนำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาขอบพระคุณมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์" ชุมนุมชนได้นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาขอบพระคุณมา และทุกคนที่มีความสมัครใจก็ได้นำเครื่องเผาบูชามา ³² จำนวนเครื่องเผาบูชาที่ชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้หนึ่งร้อยตัวและลูกแกะสองร้อยตัว ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ³³ การถวายบูชาชำระนั้นมีวัวผู้หนึ่งตัว และแกะสามพันตัว ³⁴ แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไปที่จะกลมหันของเครื่องเผาบูชาได้ทั้งหมด ดังนั้นบรรดาพี่น้องของพวกเขา พวกคนเลวี ได้ช่วยพวกเขาจนกระทั่งงานเสร็จ และจนกระทั่งพวกปุโรหิตอื่นๆ สามารถชำระตัวพวกเขา

เองเสร็จ เพราะพวกคนเลวเฝ้าระวังในการชำระตัวพวกเขาเองมากกว่าพวกปุโรหิต³⁵ นอกจากเครื่องเผาบูชาจำนวนมากมายแล้ว พวกเขายัง
กระทำกับไขมันของเครื่องสถานบูชา และยังมีเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ก็
ถูกจัดเป็นระเบียบ³⁶ เฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดี และประชาชนทั้งหมดก็เปรมปรีดีด้วย เพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสำหรับประชาชนนั้น เพราะ
งานนี้ทำเสร็จสิ้นอย่างรวดเร็ว

Chapter 30

¹ เฮเซคียาห์ทรงส่งพวกคนสื่อสารไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งหมด และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วย ว่าเขาก็งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ² เพราะว่ากษัตริย์ พวกผู้นำของพระองค์และชุมนุมชนทั้งหมดในเยรูซาเล็มได้ปรึกษาร่วมกัน ตัดสินใจที่จะฉลองเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง ³ เขาก็งหลายไม่สามารถฉลองปัสกาได้ทันที เพราะไม่มีพวกปุโรหิตเพียงพอ ผู้ซึ่งยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และประชาชนก็ไม่ได้มาชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม

⁴ แผนงานนี้ดูเหมือนถูกต้องในสายพระเนตรของกษัตริย์และชุมนุมชนทั้งหมด ⁵ ดังนั้นเขาก็งหลายจึงตกลงจัดทำคำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงดาน ว่าประชาชนควรมาฉลองปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาไม่ได้ปฏิบัติกันด้วยจำนวนประชาชนคนมากมาย ตามที่เขียนไว้ ⁶ ดังนั้นพวกคนเดินหนังสือพร้อมกับบรรดาหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาผู้นำของพระองค์จึงได้ออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์ หนังสือเหล่านั้นได้เขียนว่า "โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะทรงหันกลับมายังคนที่เหลืออยู่ของพวกท่าน ผู้ซึ่งได้หนีรอดจากพระหัตถ์ของบรรดากษัตริย์อัสซีเรีย ⁷ อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษหรือพวกพี่น้องของพวกท่านผู้ซึ่งไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา ดังนั้นพระองค์จึงทรงมอบพวกเขาให้ถูกทำลายตามที่พวกท่านเห็นอยู่ ⁸ บัดนี้อย่าหวั่นไหวเหมือนอย่างที่เคยบรรพบุรุษของท่านก็งหลายเป็น แต่จงมอบตัวพวกท่านเองแด่พระยาห์เวห์ และจงเข้ามายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และจงนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์จะหันไปเสียจากท่านก็งหลาย ⁹ เพราะถ้าท่านก็งหลายกลับมาหาพระยาห์เวห์ พวกพี่น้องและบุตรก็งหลายของพวกท่านจะได้รับความกรุณาต่อหน้าคนเหล่านั้นที่ได้จับพวกเขาไปเป็นเชลย และพวกเขาจะได้อลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงมีพระกรุณาและพระเมตตา ถ้าพวกท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากพวกท่าน"

¹⁰ ดังนั้นพวกคนเดินหนังสือจึงได้ไปตามเมืองต่างๆ ทั่วเขตเอฟราอิม และมนัสเสห์ ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่ประชาชนก็งหลายต่างก็หัวเราะเยาะพวกเขาและเย้ยหยันพวกเขา ¹¹ อย่างไรก็ตามก็ยังมีบางคนจากเผ่าอาเชอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนที่ได้ล้อมตัวพวกเขาและมายังเยรูซาเล็ม ¹² พระหัตถ์ของพระเจ้าก็ทรงอยู่เหนือยูดาห์ด้วย เพื่อทรงทำให้พวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่จะทำตามพระบัญชาของกษัตริย์และพวกผู้นำ ตามพระวอนของพระยาห์เวห์

¹³ ประชาชนจำนวนมาก ที่ชุมนุมที่ยิ่งใหญ่ ได้รวมตัวกันในเยรูซาเล็ม เพื่อฉลองเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง ¹⁴ เขาก็งหลายลุกขึ้นและลงมือกำจัดแท่นบูชาก็งหลายที่อยู่ในเยรูซาเล็ม รวมทั้งแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งหมด เขาก็งหลายได้ทิ้งของเหล่านั้นลงในห้วยซิดโรน ¹⁵ และเขาก็งหลายฆ่าลูกแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บรรดาปุโรหิตและคนเลวีรู้สึกเลื่อมใสใจ ดังนั้นพวกเขาก็ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁶ เขาก็งหลายยืนประจำตำแหน่งส่วนต่างๆ ของพวกเขา ตามการกำหนดที่ให้ไว้ในบทบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า พวกปุโรหิตได้อาเลียดซึ่งพวกเขาได้รับจากมือของคนเลวีมาประพรม ¹⁷ เพราะคนจำนวนมากในที่ชุมนุมชนนั้นยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ ดังนั้นคนเลวีจึงฆ่าลูกแกะปัสกาสำหรับทุกคนที่ไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และไม่สามารถชำระเครื่องเผาบูชาของพวกเขาให้บริสุทธิ์เพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ได้ ¹⁸ เพราะจำนวนมากมายนั้น มีคนจำนวนมากซึ่งมาจากเอฟราอิม และมนัสเสห์ อิสสาการ์ และเศบูลุนที่ยังไม่ได้ชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็ได้รับประทานปัสกาแม้ขัดต่อข้อบัญญัติที่เขียนไว้ เฮเซคียาห์ทรงจัดธรรมาสน์เพื่อพวกเขาว่า "ขอพระยาห์เวห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆ คน

¹⁹ ผู้ตั้งใจแสวงหาพระเจ้า คือพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาก็ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รับการชำระตามมาตรฐานของสถานที่บริสุทธิ์นี้" ²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน ²¹ ประชาชนอิสราเอลที่อยู่ในเยรูซาเล็มถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความยินดีอย่างยิ่ง พวกคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ทุกๆ วัน ร้องเพลงด้วยเครื่องดนตรีก็งหลายที่ให้เสียงดังถวายแด่พระยาห์เวห์ ²² เฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีทุกคนผู้ซึ่งเข้าใจการปรนนิบัติพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขารับประทานอาหารตลอดเทศกาลเสียงนั้นเป็นเวลาเจ็ดวัน ถวายเครื่องบูชาเป็นเครื่องสาคัญบูชา ทั้งสารภาพผิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเข

²³ แล้วที่ชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ตกลงกันที่จะฉลองเทศกาลเสียงต่ออีกเจ็ดวัน พวกเขากระทำดังนั้นด้วยความยินดี ²⁴ เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ทรงปรนนิบัติผู้หนึ่งพันตัว และแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชนให้เป็นเครื่องเผาบูชา และพวกผู้นำก็ได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัว แกะและแพะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน พวกปุโรหิตจำนวนมากมายกิชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ ²⁵ ชุมชนทั้งหมดของยูดาห์กับบรรดาปุโรหิตทั้งคนเลวี และประชาชนทั้งหมดผู้ซึ่งได้มาร่วมกันจากอิสราเอล รวมทั้งพวกคนต่างด้าวผู้ซึ่งได้มาจากแผ่นดินอิสราเอลและคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ เขาก็งหลายต่างเปรมปรีดี ²⁶ ดังนั้นจึงได้มีความยินดีอย่างยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนพระราชโอรสของดาวิดกษัตริย์อิสราเอล ยังไม่เคยมีอย่างนี้ในเยรูซาเล็มเลย ²⁷ แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นและอวยพรประชาชน เสียงของพวกเขาก็ไปถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานได้ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ สถานที่บริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าทรงประทับอยู่

Chapter 31

¹ บัดนี้เมื่อทั้งหมดเสร็จแล้ว ประชาชนอิสราเอลทั้งสิ้นซึ่งอยู่ที่นั่นก็ได้ออกไปยังเมืองต่างๆ ของยูดาห์ และทำลายเสาหินศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเป็นชิ้นๆ และพวกเขาได้โค่นบรรดาเสาอาเซราห์ลง และรื้อบรรดาสถานสูง และบรรดาแท่นบูชาทั่วยูดาห์และเบนยามิน และในเอฟราอิมและมนัสเสห์ จนกระทั่งพวกเขาทำลายพวกมันจนหมด แล้วคนอิสราเอลทั้งหมดต่างก็ได้กลับไป ทุกคนกลับไปยังทรัพย์สินของเขา และเมืองของเขา

² เฮเซคียาห์ทรงแบ่งส่วนต่างๆ ของพวกปุโรหิตและคนเลวีโดยจัดเป็นส่วนๆ ผู้ชายแต่ละคนถูกมอบหมายงานของเขาทั้งบรรดาปุโรหิตและพวกคนเลวี พระองค์ทรงกำหนดให้พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสาคติบูชา ให้ปรนนิบัติ ให้ถวายการขอบพระคุณและให้สรรเสริญที่บรรดาประตูวิหารของพระยาห์เวห์ ³ พระองค์ทรงกำหนดส่วนของถวายจากทรัพย์สินส่วนพระองค์ของกษัตริย์นั้นให้เป็นเครื่องเผาบูชา คือเครื่องเผาบูชาสำหรับเวลาเช้าและเวลาเย็น เครื่องเผาบูชา และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและบรรดาเทศกาลเสียงตามที่กำหนด ดังที่บันทึกไว้ในธรรมนูญของพระยาห์เวห์ ⁴ ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงบัญชาให้ประชาชนผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มให้ถวายส่วนที่เป็นของพวกปุโรหิตและของพวกคนเลวี เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อภิสิทธิ์ในการเชื้อเพลิงธรรมนูญของพระยาห์เวห์ ⁵ กันที่ที่พระบัญชาแพร่ออกไป ประชาชนอิสราเอลมากมายได้ถวายผลรุ่นแรกของข้าว เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน น้ำผึ้ง และจากผลผลิตทุกอย่างจากการเก็บเกี่ยวจากท้องทุ่งไร่นาด้วยใจกว้างขวาง พวกเขานำทศกาศของสิ่งของทุกชนิดมาอย่างมากมาย

⁶ ประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ก็ได้นำทศกาศของวัวของแกะ และทศกาศของบรรดาสิ่งที่บริสุทธิ์ที่แยกไว้ต่างหาก เพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาได้วางสุมไว้เป็นกองๆ ⁷ พวกเขาเริ่มต้นกองสุมบรรดาของถวายของพวกเขาไว้ในเดือนที่สามและพวกเขาทำเสร็จในเดือนที่เจ็ด ⁸ เมื่อเฮเซคียาห์และพวกผู้นำมาและเห็นกองของถวายเหล่านั้น พวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์และอวยพรคนอิสราเอลของพระองค์ ⁹ แล้วเฮเซคียาห์ทรงไต่ถามบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเกี่ยวกับกองของถวายเหล่านั้น ¹⁰ อาซารียาห์มหาปุโรหิต ซึ่งเป็นเชื้อสายของศาโดกทูลตอบพระองค์ และทูลว่า "ตั้งแต่ประชาชนเริ่มนำเครื่องถวายเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมืออย่างพอเพียงและมีเหลืออีกมากมาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ จึงมีสิ่งที่เหลืออยู่มากมายที่นี้"

¹¹ แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาพวกเขาให้จัดห้องเก็บของในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹² และเขาก็ก็นำเครื่องถวายบูชา ทศกาศ และสิ่งที่บริสุทธิ์ที่เป็นของพระยาห์เวห์เข้ามาอย่างซื่อสัตย์ โคนานียาห์คนเลวีเป็นผู้จัดการดูแลพวกเขา และซิมเอโอน้องชายของเขาเป็นรองเขา ¹³ เยฮีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาซาก และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมภายใต้โคนานียาห์ และซิมเอโอน้องชายของเขา โดยการทรงแต่งตั้งของเฮเซคียาห์กษัตริย์ และอาซารียาห์หัวหน้าดูแลพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁴ โครเน บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายแด่พระเจ้าด้วยความสมัครใจ ดูแลการแจกเครื่องถวายบูชาที่ถวายแด่พระยาห์เวห์ และเครื่องถวายบูชาบริสุทธิ์ที่สุด

¹⁵ ภายใต้เขาคือ เอดเน มินยามิน เยชูอา เซโมอาห์ อามาริยาห์ เซคานียาห์ในเมืองต่างๆ ของพวกปุโรหิต พวกเขาทำหน้าที่ต่างๆ ที่น่าไว้วางใจเป็นระเบียบในการแจกเครื่องถวายบูชาเหล่านี้ให้กับพวกพี่น้องของพวกเขาตามส่วนต่างๆ โดยให้ทั้งผู้ที่สำคัญและไม่สำคัญ ¹⁶ พวกเขาได้ให้พวกผู้ชายที่มีอายุสามขวบขึ้นไป ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามบันทึกของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ที่ได้เข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ตามที่กำหนดไว้ตามหน้าที่ประจำวัน เพื่อทำงานในหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขาและในส่วนต่างๆ ของพวกเขา ¹⁷ พวกเขาได้แจกจ่ายให้แก่บรรดาปุโรหิตตามบันทึกทั้งหลายของบรรพบุรุษของพวกเขา และเหมือนกันกับคนเลวีที่มีอายุสี่สิบขึ้นไป ตามหน้าที่ทั้งหลายของพวกเขา และส่วนต่างๆ ของพวกเขา ¹⁸ พวกเขาได้รวมไปถึงลูกเล็กๆ ของพวกเขากันหมด บรรดาภรรยาของพวกเขา บรรดาบุตรชาย และบรรดาบุตรหญิงของพวกเขา คือทั้งชุมชน เพราะพวกเขาได้ซื่อสัตย์ในการรักษาตัวเขาทั้งหลายเองให้บริสุทธิ์ ¹⁹ สำหรับบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรนผู้ซึ่งได้อยู่ในทุ่งนาห์ปูบ้านทั้งหลายที่เป็นของเมืองต่างๆ ของพวกเขา หรือในทุกๆ เมืองจะมีพวกผู้ชายที่ถูกระบุชื่อไว้ เพื่อแจกจ่ายส่วนแบ่งต่างๆ แก่ผู้ชายทุกคนท่ามกลางพวกปุโรหิต และแก่ทุกคนผู้ซึ่งได้อยู่ในบัญชีในบันทึกทั้งหลายของบรรพบุรุษของพวกเขาที่มีท่ามกลางพวกเขาแล้ว

²⁰ เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ที่ยูดาห์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดี ที่ถูกต้องและที่ซื่อสัตย์เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ²¹ ในงานทุกอย่างที่พระองค์ทรงเริ่มต้นในการปรนนิบัติพระนิเวศของพระเจ้า ธรรมนูญและพระบัญชาเพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และพระองค์ทรงประสบความสำเร็จ

Chapter 32

¹ ภายหลังสิ่งทั้งหลายเหล่านี้และบรรดาการกระทำที่ชั่วร้าย เช่นนาเคอริบภักตร์ยัสซีเรียยกทัพมาและบุกรุกยูดาห์ พระองค์ทรงตั้งค่ายเพื่อโจมตีเมืองป้อมต่างๆ และทรงตั้งใจจะยึดเอาไว้สำหรับพระองค์เอง ² เมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนาเคอริบยกทัพมาด้วยเจตนาจะสู้รบกับเยรูซาเล็ม ³ พระองค์ทรงปรึกษากับบรรดาผู้นำและนายทหารของพระองค์ เพื่อที่จะจุดน้ำตามน้ำพุต่างๆ ที่อยู่นอกเมือง พวกเขาได้ช่วยเหลือพระองค์ทำอย่างนั้น

⁴ ประชาชนจำนวนมากมารวมกัน และได้จุดน้ำพุและปิดกั้นลำธารทั้งหมดที่ไหลผ่านตอนกลางของแผ่นดิน พวกเขากล่าวว่า “จะปล่อยให้พวกภักตร์ยัสซีเรียมาและพบบ้านมากมายทำไม?” ⁵ เฮเซคียาห์ทรงกล่าวและทรงสร้างกำแพงทั้งหมดที่พังลงนั้นขึ้นใหม่ พระองค์ทรงสร้างบรรดาหอคอยสูงขึ้น และ กำแพงชั้นนอกอีกชั้นหนึ่ง พระองค์ยังได้ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลโลที่นครดาวิด และพระองค์ทรงสร้างอาวูรและโล่จำนวนมาก ⁶ พระองค์ทรงตั้งผู้บัญชาการบนเหนือประชาชน พระองค์ทรงรวบรวมพวกเขาเข้ามาด้วยกัน ณ ลานที่ประตูนคร และตรัสหนุนใจเขาทั้งหลายว่า ⁷ “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือก็อแก่เพราะภักตร์ยัสซีเรียเลย และกองทัพทั้งหมดที่อยู่กับเขา เพราะว่าผู้ที่อยู่กับพวกเรานั้นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่กับเขา ⁸ ฝ่ายเรามีแต่กำลังของเนื้อหนัง แต่พวกเรามีพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราที่จะทรงช่วยเราและผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา” ประชาชนก็ได้ให้กำลังใจพวกเขาเองด้วยพระดำรัสของเฮเซคียาห์ภักตร์ยัสซีเรียแห่งยูดาห์

⁹ หลังจากนั้น เซนาเคอริบภักตร์ยัสซีเรีย ได้ส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม (บัดนี้พระองค์อยู่ที่หน้าเมืองลาคีซ และกองทัพทั้งหมดของพระองค์อยู่กับพระองค์) ไปยังเฮเซคียาห์ภักตร์ยัสซีเรียแห่งยูดาห์ และประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า ¹⁰ “เซนาเคอริบภักตร์ยัสซีเรียแห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายกำลังพึ่งอะไร เพื่อจะยืนหยัดต่อสู้การล้อมโจมตีอยู่ในเยรูซาเล็ม? ¹¹ เฮเซคียาห์ชักจูงพวกเจ้าให้หลงเพื่อพระองค์จะให้พวกเจ้าตายด้วยความอดอยากและกระหาย เมื่อพระองค์บอกพวกเจ้าว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา จะทรงช่วยกู้เราจากมือของภักตร์ยัสซีเรียหรือ?’ ¹² เฮเซคียาห์คนนี้ไม่ใช่หรือที่ได้จัดบรรดาสถานสูงของพระองค์ และแก่นบูชาทั้งหลายของพระองค์ และบัญชายูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า ‘บนแก่นบูชาเดียวที่พวกเจ้าต้องมีสการ และบนแก่นบูชานั้นพวกเจ้าต้องเผาเครื่องบูชาของพวกเจ้า?’ ¹³ เจ้าทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้ทำอะไรกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินอื่นๆ? พระทั้งหลายของประชาชาติแห่งแผ่นดินเหล่านี้สามารถช่วยกู้แผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากมือของอำนาจเราหรือ?”

¹⁴ ในท่ามกลางพวกพระทั้งหลายของประชาชาติเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของเราทำลายอย่างราบคาบนั้น มีพระใดที่สามารถช่วยกู้ประชากรของตนจากมือของเราได้? แล้วทำไมพระเจ้าของพวกเจ้าจะสามารถช่วยกู้เจ้าจากอำนาจของเราหรือ? ¹⁵ ในเวลานี้ อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า หรือชักจูงพวกเจ้าไปในทางนี้ อย่าเชื่อเขา ไม่มีพระของประชาชาติ หรืออาณาจักรใดที่สามารถช่วยกู้ประชากรของตนจากมือของเรา หรือจากมือของบรรพบุรุษของเรา จะน้อยยิ่งกว่านั้นสักเพียงไรที่พระเจ้าของพวกเจ้าจะช่วยกู้พวกเจ้าจากมือของเราได้?”

¹⁶ พวกข้าราชการของเซนาเคอริบได้กล่าวกับกษัตริย์เฮเซคียาห์และเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้นว่า ¹⁷ เซนาเคอริบยังทรงพระอักษรเพื่อเยาะเย้ยพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล และทรงกล่าวกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่า “พระทั้งหลายของบรรดาประชาชาติของแผ่นดินทั้งหลาย ไม่ได้ช่วยกู้ประชากรของพวกเขาจากมือของเรา ดังนั้นพระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็ไม่อาจช่วยกู้ประชากรของพระองค์จากมือของเราอย่างนั้น” ¹⁸ เขาทิ้งหลายร่องตะไกรเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงได้ยิน เพื่อให้พวกเขาตกใจและหวาดหวั่น เพื่อพวกเขาจะได้ยึดเมืองนั้น ¹⁹ พวกเขาพูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มเหมือนกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายอื่นๆ แห่งแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นเพียงผลงานของมือมนุษย์

²⁰ ภักตร์ยัสซีเรียและผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายอามอส ได้อธิษฐานเพื่อเรื่องนี้และร้องทูลต่อฟ้าสวรรค์ ²¹ พระยาห์เวห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งผู้ได้เข้าบรรดานักบวช บรรดาผู้บังคับบัญชาและเจ้านายของภักตร์ยัสซีเรียในค่ายนั้น ดังนั้นเซนาเคอริบจึงได้เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในวิหารของพระองค์ พระราชโอรสขององค์ของพระองค์ทรงสังหารพระองค์ตรงนั้นด้วยดาบ ²² ด้วยวิธีนี้พระยาห์เวห์ทรงช่วยเฮเซคียาห์ และชาวเยรูซาเล็มจากพระหัตถ์ของเซนาเคอริบภักตร์ยัสซีเรีย และจากมือของบรรดาศัตรูทั้งหมด และทรงประทานที่พักพิงให้เขากันหลายในทุกด้าน ²³ คนมากมายนำบรรดาของถวายบูชามาถวายพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม และนำของมีค่าต่างๆ มากมายเฮเซคียาห์ภักตร์ยัสซีเรียแห่งยูดาห์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของประชาชาติต่างๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

²⁴ ครั้นนั้นเฮเซคียาห์ประจวบกับจะสิ้นพระชนม์ เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งตรัสต่อพระองค์และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่เฮเซคียาห์ที่พระองค์จะได้รับการรักษาให้หาย ²⁵ แต่เฮเซคียาห์ไม่ได้ทรงตอบแทนพระคุณพระยาห์เวห์สำหรับความช่วยเหลือที่พระองค์ทรงประทานแก่พระองค์ เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น ดังนั้นพระพิโรธจึงได้มาเหนือพระองค์ และเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม ²⁶ ภายหลังเฮเซคียาห์ล้มพระทัยที่ยิ่งผยองนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงไม่ได้มาเหนือเขากันหลายในรัชสมัยของเฮเซคียาห์

²⁷ เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติยศมากยิ่งนัก พระองค์ทรงสร้างคลังสำหรับพระองค์เองเพื่อเก็บเงิน ทองคำ ญวน ไม้ เครื่องเทศ ไม้ และของมีค่าทุกชนิด ²⁸ พระองค์ทรงมีทั้งช้างเผือกเพื่อเก็บข้าว เหล้าขุ่นใหม่ และน้ำมันที่ผลิตมาทั้งหมด ทั้งคอกสัตว์สำหรับสัตว์เลี้ยงทุกชนิด พระองค์ยังมีฝูงสัตว์ต่างๆ ในคอกต่างๆ ²⁹ พระองค์ทรงจัดหาเมืองต่างๆ สำหรับพระองค์เอง รวมทั้งฝูงปศุสัตว์และฝูงวัวมากมาย เพราะพระเจ้าประทานทรัพย์สมบัติให้พระองค์มากอย่างยิ่ง ³⁰ เฮเซคียาห์องค์นี้ที่ทรงปิดกั้นทางน้ำออกด้านบนของน้ำพุศิโอน แล้วบังคับให้ไหลลงไปยังด้านตะวันตกของนครดาวิด เฮเซคียาห์ทรงเจริญรุ่งเรืองในพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ ³¹ อย่างไรก็ตามในเรื่องราวพวกทูตที่พวกเขานำมาบาบิโลน ผู้ได้ส่งมาเฝ้าพระองค์เพื่อไต่ถามถึงผู้ซึ่งได้รู้เหล่านั้นเกี่ยวกับหมายสำคัญที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าทรงปล่อยพระองค์ไว้ตามอำเภอใจเพื่อทดสอบพระองค์ และเพื่อจะรู้พระดำริทุกอย่างที่อยู่ในพระทัยของพระองค์

³² ส่วนพระราชกิจอื่นๆ เกี่ยวข้องกับเฮเซคียาห์ รวมทั้งบรรดากิจการของพระองค์ของความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญานั้น ดูลึ ก็ได้มีบันทึกไว้ในนิมิตของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์บุตรชายามอส และในหนังสือพงศกษัตริย์ของยูดาห์และอิสราเอล ³³ เฮเซคียาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรดาบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ทั้งหลายได้ฝังพระศพไว้บนเนินเขาของบรรดาอุโมงค์ของบรรดาเชื้อสายของดาวิด คนยูดาห์และผู้ที่อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มทั้งหมดได้ถวายพระเกียรติพระองค์ในการสวรรคตของพระองค์ มนัสเสห์พระราชโอรสของพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แทนพระองค์

Chapter 33

1 เมื่อมนัสเสห์ทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ คือสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเขาชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขจัดออกไปก่อนหน้าประชาชนอิสราเอล ³ เพราะพระองค์สร้างสถานสูงขึ้นมาอีก ซึ่ง เฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงรื้อถอนลงมา และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาทั้งหลายสำหรับพระบาอัล พระองค์ทรงสร้างบรรดาเสาอาเซราห์ และพระองค์ก็มกรบลงและมีสการต่อบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า ⁴ มนัสเสห์สร้างแท่นบูชาของพวกเขาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แม้ว่าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาไว้ว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์" ⁵ พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาต่างๆ แท่นบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้าในลานสองแห่งของพระนิเวศของพระยาห์เวห์

๖ ในหุบเขาเบเนฮินโนน พระองค์ทรงให้บุตรชายของพระองค์ลุยไฟเพื่อการทำนายและทำเวทอาคม พระองค์ถือคำทำนายและพระองค์จะสื่อสารกับคนที่ดีต่อกับคนตายและคนเหล่านั้นที่คุยกับพวกวิญญาณ พระองค์ทรงทำสิ่งที่ย่ำแย่อย่างมากในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และพระองค์ทรงข่มขู่พระเจ้าทรงพิโรธ⁷ รูปเคารพสลักอาเซราห์ที่พระองค์ทรงทำขึ้นมา พระองค์ทรงเอาไปวางไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเหตุแห่งพระนิเวศนี้เองที่พระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนพระโอรสของพระองค์ว่า "ในพระนิเวศแห่งนี้และในเยรูซาเล็ม ที่ซึ่งเราเลือกสรรไว้จากเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล ที่เราจะให้นามของเราอยู่เป็นนิรันดร์⁸ เราจะไม่นำคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอีกต่อไป ซึ่งเราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเขา เพียงให้พวกเขาจะรักษากุศลสิ่งซึ่งเราบัญชาพวกเขาไว้ ทำตามกฎหมายต่างๆ บรรดาข้อกฎหมายทั้งหลายและบัญญัติต่างๆ ที่เราให้ไว้กับโมเสส"

9 มนัสเสห์ทรงพายูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทำสิ่งที่ไม่ชอบยิ่งกว่าชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำลายพวกเขาออกก่อนคนอิสราเอล **10** พระยาห์เวห์ตรัสกับมนัสเสห์และแก่ประชาชนของพระองค์ แต่พวกเขาไม่เชื่อฟัง **11** พระยาห์เวห์จึงทรงนำพวกผู้บังคับกองทหารในกองทัพของกษัตริย์ของคนอัสซีเรีย ผู้ล่ามโซ่มนัสเสห์ มัดพระองค์ไว้กับเครื่องจองจำ และนำพระองค์ไปไว้ยังบาบิโลน **12** เมื่อมนัสเสห์เริ่มทนทุกข์ พระองค์ทรงระลึกถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพระองค์และทรงทอมน้ำพระทัยมากต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ **13** พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์ทรงขอร้องต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงสดับคำขอร้องของพระองค์และนำพระองค์กลับไปยังเยรูซาเล็มสู่อาณาจักรของพระองค์ แล้วมนัสเสห์ก็ทรงกราบว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

14 หลังจากนั้น มนัสเสห์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกจนถึงเมืองของดาวิด อยู่ทางทิศตะวันตกของศิโยน ในหุบเขาไปจนถึงประตูปลา พระองค์ทรงสร้างล้อมรอบเนินเขาของโอเฟลและยกกำแพงขึ้นสูงอย่างมาก พระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชาไว้ตามหัวเมืองต่างๆ ของยูดาห์ทั้งสิ้น **15** พระองค์ทรงเอาพระทักทายนาง รูบิเณห์มาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์และบรรดาแท่นบูชาที่พระองค์ทรงสร้างบนภูเขาของพระนิเวศของพระยาห์เวห์และในเยรูซาเล็มทิ้ง และโยนพวกมันออกไปจากเมืองเสีย **16** พระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์และถวายเครื่องสัตวบูชาและถวายเครื่องบูชาขอบพระคุณ พระองค์ทรงบัญชายูดาห์ให้รับใช้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล **17** ถึงกระนั้นก็ดี ผู้คนยังคงมีสการที่สถานสูงแต่เพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น **18** ส่วนพระราชกิจอื่นๆ ของมนัสเสห์ คำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนายที่ได้ถูกเล่าต่อพระองค์ในพระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็บันทึกไว้ในพระราชกรณียกิจต่างๆ ของกษัตริย์ของอิสราเอล

19 ในบันทึกเรื่องราวคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับฟังคำวิงวอน และเรื่องของความบาปและการละเมิดทั้งสิ้นของพระองค์ และสถานที่ที่พระองค์ทรงสร้างไว้ที่สถานสูงและตั้งเสาอาเสราห์ทั้งหลายและบรรดารูปสลักต่างๆ ก่อนที่พระองค์จะทรงต่อมพระองค์ลง สิ่งเหล่านี้ก็เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารผู้ทำนาย **20** แล้วนัสเสห์จึงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และพวกเขาได้ฝังพระองค์ไว้ในพระราชวังของพระองค์ อาโมนราชโอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรของพระองค์

21 อาโมนทรงมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสองปี 22 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ เช่นเดียวกับมัสเสห์ พระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ อาโมนถวายเครื่องเผาบูชาแก่รูปสลักทั้งหลายที่มัสเสห์พระบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ และพระองค์ทรงนมัสการพระเหล่านั้น 23 พระองค์ไม่ทรงท่อมพระองค์ลงต่อพระยาห์เวห์เหมือนดังที่มัสเสห์พระบิดาของพระองค์ทรงกระทำ แต่อาโมนผู้นี้แหละทรงทำการละเมิดมากขึ้นยิ่งกว่า 24 ผู้รับใช้ของพระองค์คิดกบฏต่ออาโมน พระองค์แล้วฆ่าพระองค์จนถึงแก่ความตายในวังของพระองค์เอง 25 แต่ประชาชนในแผ่นดินนั้นได้ฆ่าคนทั้งหลายที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และพวกเขาตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากพระองค์

Chapter 34

¹ โยสิยาห์ทรงพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามสิบเอ็ดปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และดำเนินในบรรดาทางของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์และมิได้ทรงหันไปทางซ้ายหรือขวาเลย

³ เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ในปีที่สอง พระองค์ทรงเริ่มชำระล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มจากสถานสูง ทั้งบรรดาเสาอาเซราห์และพวกรูปเคารพแกะสลักและพวกรูปเคารพหล่อ

⁴ ประชาชนพึงแก่นบูชาพระบาอัลต่อหน้าพระองค์ และพระองค์ทรงตัดแท่นเครื่องหอมที่ตั้งอยู่บนนั้น พระองค์ทรงหักเสาอาเซราห์และรูปเคารพแกะสลัก และรูปเคารพหล่อลงเป็นชิ้นๆ จนกลายเป็นผุยผง พระองค์ทรงโยยผองบนหลุมศพของบรรดาคนที่ได้ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น

⁵ พระองค์ทรงเผากระดูกของปุโรหิตทั้งหลายของพวกเขabenแท่นเผาบูชาของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงทำการชำระล้างทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็ม ⁶ และพระองค์ทรงทำเช่นเดียวกันกับหัวเมืองของนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน ตลอดไปจนถึงนัฟทาลี และในที่ปรักหักพังโดยรอบ

⁷ พระองค์ทรงทำลายแท่นเผาบูชา และทูลเสาอาเซราห์และรูปแกะสลักจนกลายเป็นผงและได้ตัดแท่นเครื่องหอมบูชาทั้งสิ้นจนทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอล แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็ม

⁸ ในปีที่สองแห่งรัชกาลของพระองค์ หลังจากโยสิยาห์ได้ชำระล้างแผ่นดินและพระนิเวศ พระองค์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายของอาซาลียาห์ และมาเสอาห์ผู้ว่าราชการเมือง และโยอาห์บุตรชายของโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ไปซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ ⁹ แล้วพวกเขาก็ไปหาอิสคียาห์ มหาปุโรหิตและให้เงินไว้กับเขาซึ่งได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเจ้าที่พวกคนเลวีผู้เป็นพวกเฟ้าประตูพระนิเวศได้รวบรวมมาจากนัสเสห์และเอฟราอิม จากคนทั้งหลายทั่วทั้งอิสราเอล จากทั่วทั้งยูดาห์และเบนยามิน และจากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹⁰ พวกเขามอบเงินนั้นไว้กับคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกเขาเหล่านี้ได้จ่ายเงินให้แก่คนงานผู้ที่ซ่อมแซมพระนิเวศ ¹¹ พวกเขาจ่ายเงินนั้นแก่พวกช่างไม้และพวกก่อสร้างเพื่อซื้อหินตัดและไม้สำหรับประกับและทำคานสำหรับโครงสร้างที่กษัตริย์ยูดาห์บางคนได้ปล่อยกรุดไทรมาเอาไว้ ¹² พวกเขาทำงานอย่างสัตย์ซื่อ หัวหน้าที่นของพวกเขาคือยาหากและโอบาดีห์คนเลวีบุตรชายของเมรารีและเศคาริยาห์และเมซูลิม จากลูกหลานของคนโคฮาน ส่วนคนเลวี่ทั้งหลายก็เชี่ยวชาญด้านดนตรีเป็นผู้ดูแลคนงานอย่างใกล้ชิด

¹³ พวกคนเลวี่เหล่านี้ดูแลคนงานแบกหามอุปกรณ์ก่อสร้างและคนงานทั้งหลายที่ทำงานด้านอื่น และยังมีพวกเลวี่ที่ทำหน้าที่เป็นอาลักษณ์ คนจัดการและคนเฝ้ายามที่ประตู ¹⁴ เมื่อพวกเขานำเงินออกมาซึ่งเป็นเงินที่ถวายให้แก่พระนิเวศ อิสคียาห์ปุโรหิตก็ได้พบหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ที่ได้ทรงประทานไว้แก่โมเสส ¹⁵ อิสคียาห์บอกกับซาฟานอาลักษณ์ว่า "เราได้พบหนังสือธรรมบัญญัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์" แล้วอิสคียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้แก่ซาฟาน

¹⁶ ซาฟานก็นำหนังสือนั้นไปถวายแด่กษัตริย์แล้วกล่าวยานแก่พระองค์ว่า "คนงานรับใช้ของพระองค์ได้ทำหน้าที่ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาไว้ทุกประการ ¹⁷ พวกเขาเจอเงินทั้งหมดออกมาซึ่งได้ถวายเข้ามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพวกเขามอบเงินเหล่านั้นไว้แก่พวกผู้คุมงานและคนงานทั้งหลาย" ¹⁸ ซาฟานราชเลขาถูกลกษัตริย์ว่า "อิสคียาห์มหาปุโรหิตได้มอบหนังสือนี้แก่ข้าพเจ้า" แล้วซาฟานก็ได้อ่านถวายแก่กษัตริย์ ¹⁹ เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของธรรมบัญญัตินั้น แล้วพระองค์ก็ฉีกเสื้อของพระองค์ออก

²⁰ แล้วกษัตริย์ก็ทรงบัญชาให้อิสคียาห์ อาหิคันบุตรชายของซาฟาน อับโดนบุตรชายของมีคาห์ ซาฟานอาลักษณ์ และอาสาพยาห์ ผู้รับใช้ของพระองค์ตรัสว่า ²¹ "จงไปทูลถามพระประสงค์ของพระยาห์เวห์สำหรับเราและแก่คนทั้งหลายที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและที่จอร์แดน ด้วยเรื่องถ้อยคำที่พบในหนังสือ เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ที่ทรงเฝ้าเห็นพวกเรานั้นใหญ่หลวงยิ่งนัก เพราะบรรพบุรุษของเราไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือนี้และรักษาทุกสิ่งที่ได้ถูกเขียนเอาไว้"

²² ดังนั้นอิสคียาห์และพวกคนที่กษัตริย์ทรงบัญชาไว้ก็ไปหาฮูลดาห์ผู้เผยพระวจนะหญิง ภรรยาของชัลลุมบุตรชายของกหากซึ่งเป็นบุตรชายของหัสราห์ผู้ดูแลของพระองค์ (นางอาศัยอยู่ในแขวงที่สองในเยรูซาเล็ม) และพวกเขาก็พูดกับนางอย่างนั้น ²³ นางบอกกับพวกเขาว่า "นี่คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกผู้ที่ส่งท่านมาหาเรา ²⁴ 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะนำความพิณาศมาเหนือสถานที่แห่งนี้และเหนือชาวเมืองนี้ ทั้งคำสาปแช่งทั้งหลายที่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือที่พวกเขาได้อ่านต่อพระพักตร์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์

²⁵ เพราะพวกเขาทอดทิ้งเราและหันไปเผาเครื่องหอมบูชาแก่พระอื่น เพื่อที่พวกเขาจะยั่วให้เราโกรธด้วยการกระทำแห่งน้ำมือของพวกเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะถูกเทออกมาเหนือสถานที่แห่งนี้ และจะไม่ดับเลย ²⁶ แต่กษัตริย์ของยูดาห์ ที่ได้ส่งพวกท่านมาทูลถามพระยาห์เวห์ว่า พระองค์จะทรงกระทำเช่นไร นี่คือสิ่งที่พวกท่านจะต้องไปทูลแก่พระองค์ว่า 'พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องถ้อยคำซึ่งเราได้ยินนั้น

²⁷ เพราะว่าหัวใจของท่านอ่อนโยนลงและท่านถ่อมตัวของท่านลงต่อพระเจ้า เมื่อท่านได้ยินคำตรัสของพระองค์ที่ต่อต้านสถานที่แห่งนี้และชาวเมืองทั้งหลายและเพราะว่าท่านถ่อมตัวของท่านลงต่อหน้าเราและได้ฉีกเสื้อของท่านและร้องไห้ต่อเรา เราได้สดับคำร้องทูลของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ²⁸ ดูก่อน เราจะรวบรวมเจ้าไว้กับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้า เจ้าจะถูกรวบรวมไว้ที่หลุมฝังศพของเจ้าอย่างสาบสูญ และสายตาของเจ้าจะไม่ได้เห็นการทำลายที่เราจะนำมาเหนือสถานที่แห่งนี้และชาวเมืองนี้" แล้วพวกเขาก็นำคำนี้กลับไปทูลแก่กษัตริย์

²⁹ แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งพวกผู้ส่งสารไปและรวบรวมบรรดาพวกผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ³⁰ แล้วกษัตริย์ก็เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และคนทั้งหลายของยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิต คนเลวีและคนทั้งปวงตั้งแต่ผู้อาวุโสถึงผู้น้อยมารวมกัน แล้วพระองค์ได้ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาฟัง

- ³¹ แล้วกษัตริย์ก็ทรงขึ้นขึ้นในที่ของพระองค์และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่จะดำเนินตามพระยาห์เวห์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์และพระโอวาทของพระองค์ด้วยสิ้นสุดจิตสุดใจของพระองค์ จะเชื่อฟังพระคำของพันธสัญญาที่ได้เขียนเอาไว้ในหนังสือนี้
- ³² แล้วพระองค์ก็ทรงสั่งให้ทุกคนที่อยู่ในเยรูซาเล็มและเบนยามินให้ยืนรอฟพันธสัญญาของพระเจ้า และผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มก็ทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ³³ แล้วโยสียาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินทั้งหลายซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล พระองค์ทรงให้ทุกคนในอิสราเอลนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาไม่ได้หันไปจากการติดตามพระยาห์พระเจ้าของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาตลอดวันทั้งหลายของพระองค์
-

Chapter 35

¹ โยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาแด่พระยาเวห์ในเยรูซาเล็ม และพวกเขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง ² พระองค์ทรงแต่งตั้งบรรดาปุโรหิตในตำแหน่งของพวกเขาและทรงสนับสนุนให้พวกเขาปฏิบัติในพระนิเวศของพระยาเวห์ ³ พระองค์ตรัสกับพวกเลวีซึ่งแยกตัวให้บริสุทธิ์เฉพาะพระพักตร์พระยาเวห์และเป็นผู้สั่งสอนแก่พวกอิสราเอลว่า "จงวางหีบบริสุทธิ์ในพระนิเวศที่ซาโลมอนพระโอรสของดาวิด กษัตริย์อิสราเอลได้สร้างเอาไว้ อย่าได้แบกหามไปมาบนไหล่ของพวกเจ้าอีกเลย บัดนี้ จงนมัสการพระยาเวห์พระเจ้าของพวกเจ้า และรับใช้อิสราเอลประชาชนของพระองค์"

⁴ จงจัดเตรียมพวกเจ้าเองตามข้อครอบครัวแห่งบรรพบุรุษ และกองของพวกเจ้า ตามพระบัญชาที่ดาวิด กษัตริย์อิสราเอลได้เขียนเอาไว้และตามพระบัญชาเหล่านั้นของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ ⁵ จงยืนในสถานบริสุทธิ์ ตามตำแหน่งของพวกเจ้า พร้อมด้วยกองต่างๆ ตามข้อแห่งบรรพบุรุษของบรรดาพี่น้องของพวกเจ้า บรรดาเชื้อสายของประชาชน และปฏิบัติตามกองของพวกเจ้าที่ได้แบ่งออกไว้ตามตระกูลของบรรพบุรุษของคนเลวี ⁶ จงฆ่าแกะปัสกาและชำระตัวของพวกเจ้าเองให้บริสุทธิ์ และเตรียมแกะเหล่านั้นแก่พี่น้องของพวกเจ้า เพื่อที่จะได้กระทำตามพระวจนะของพระยาเวห์ซึ่งทรงประกาศไว้กับโมเสส"

⁷ โยสิยาห์ทรงประกาศลูกแกะและลูกแพะจากฝูงทั้งหลาย สามหมื่นตัวเพื่อใช้เป็นเครื่องปัสกาบูชาแก่ทุกคนที่อยู่ที่นี่ พระองค์ยังทรงประกาศวัวอีกสามพันตัว สัตว์เหล่านี้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์ ⁸ และบรรดาเจ้านายของพระองค์ถวายเครื่องบูชาด้วยใจสมัครแก่ประชาชน พวกเขาปุโรหิตและคนเลวี อิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยอีเอล เจ้าน้ำที่ผู้รับผิดชอบในพระนิเวศของพระเจ้า ได้มอบเครื่องปัสกาบูชาแก่พวกเขาปุโรหิต คือลูกวัว 2,600 ตัวและวัวผู้อีกสามร้อยตัว ⁹ ส่วนโคนันิยาห์และเซโมอาห์ และธันเอล น้องชายของพวกเขา และอาซาบิยาห์ เยอีเอลและโยชาบาด พวกเขาหัวหน้าของคนเลวีได้ให้เครื่องปัสกาบูชาแก่คนเลวีคือลูกวัวห้าพันตัวกับวัวผู้อีกห้าร้อยตัว

¹⁰ เมื่องานได้เตรียมพร้อมไว้แล้วและพวกเขาปุโรหิตยืนประจำตำแหน่งของพวกเขา พร้อมกับคนเลวีที่แบ่งเป็นกองๆ ตามพระบัญชาของกษัตริย์

¹¹ พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกา และพวกเขาปุโรหิตก็พรหมเลือดที่พวกเขาได้รับมาจากมือของคนเลวี และคนเลวีก็ได้กลกกษัตริย์ ¹² พวกเขาย้ายเครื่องเผาบูชาออก เพื่อที่มอบเครื่องเผาบูชาให้แก่กองต่างๆ ตามครอบครัวแห่งบรรพบุรุษของประชาชน เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาเวห์ ตามที่ได้อธิษฐานไว้ในหนังสือของโมเสส พวกเขาทำเช่นเดียวกันกับวัวผู้ทั้งหมด ¹³ พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกาด้วยไฟตามพระบัญชา เพื่อเป็นเครื่องบูชาบริสุทธิ์ พวกเขาต้มเครื่องบูชาในหม้อ เป็นหม้อที่มีขนาดใหญ่และในกะทะ และพวกเขารับนำไปแจกจ่ายให้แก่ประชาชนทั้งหมด

¹⁴ หลังจากนั้นพวกเขาเตรียมเครื่องบูชาสำหรับตนเองและแก่บรรดาปุโรหิต เพราะบรรดาปุโรหิต เชื้อสายทั้งหลายของอาโรนต้องถวายเตรียมการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนของไขมันจนถึงเวลาค่ำ ดังนั้นพวกเขาเลวีเตรียมเครื่องบูชาสำหรับพวกเขาเองและแก่บรรดาปุโรหิตเชื้อสายทั้งหลายของอาโรน พวกนักร้องลูกหลานของอาสาฟก็อยู่ที่ของพวกเขา ตามที่บัญชาไว้โดยดาวิด อาสาฟ เอมานและเยธูณผู้ทำนายนของกษัตริย์ และพวกเขายามก็ประจำอยู่ทุกประตู พวกเขาไม่จำเป็นต้องเคลื่อนย้ายจากตำแหน่งของพวกเขา เพราะพวกเขาเลวีพี่น้องของพวกเขาได้เตรียมไว้ให้พวกเขาแล้ว

¹⁶ ในเวลานั้น พิธีการทั้งหลายของพระยาเวห์ก็ได้ถือปฏิบัติเพื่อการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาและการเผาเครื่องสัตวบูชาบนแท่นเผาบูชาของพระยาเวห์ ตามที่กษัตริย์โยสิยาห์ทรงบัญชาไว้ ¹⁷ ประชาชนอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้ถือเทศกาลปัสกาในเวลานั้น และเทศกาลการกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน ¹⁸ ตั้งแต่วันของผู้เผยพระวจนะชาบูเอล ก็ไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาในอิสราเอลอีกเลย ไม่มีกษัตริย์องค์ใดที่เฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างกษัตริย์โยสิยาห์ ร่วมกับพวกเขาปุโรหิต คนเลวีและประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ และอิสราเอลที่อยู่ในเวลานั้นกับชาวเยรูซาเล็ม ¹⁹ เทศกาลปัสกาที่ถือรักษาในปีที่สิบแปดแห่งการปกครองของโยสิยาห์

²⁰ ภายหลังจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อโยสิยาห์ทรงจัดเตรียมพระนิเวศให้เรียบร้อยแล้ว เนโคกษัตริย์อียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู่รบที่คารเคมีชที่แม่น้ำยูเฟรติส แล้วโยสิยาห์ก็เสด็จขึ้นไปสู่รบกับพระองค์ ²¹ แต่เนโคส่งทูตไปทูลถามพระองค์ว่า "กษัตริย์ยูดาห์ เรามีเรื่องใดต่อกันหรือ? วันนี้ เราไม่ได้มาเพื่อต่อสู้กับท่าน แต่มาสู่รบกับชนชาติที่เราจะทำสงครามด้วย พระเจ้าทรงบัญชาให้เราเข้าไป ดังนั้นขอทรงละเว้นจากการขัดขวางพระเจ้า ผู้ทรงสถิตกับเรา หรือมิเช่นนั้นพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย"

²² อย่างไรก็ตาม โยสิยาห์ปฏิเสธที่จะหันไปจากเนโค พระองค์ทรงปลอมพระองค์เพื่อที่จะได้สู้รบกับเนโค พระองค์ไม่ได้เชื่อฟังคำของเนโคที่มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปสู่รบในหุบเขาเมกิดโด ²³ นักบุญได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ว่า "จงพาเราไป เพราะเราบาดเจ็บสาหัสยิ่งนัก" ²⁴ พวกผู้รับใช้ของพระองค์ก็ได้พาพระองค์ออกจากรถม้าศึก และให้ประทับในรถม้าศึกอีกครั้งที่เตรียมเอาไว้ พวกเขาพาพระองค์ไปยังเยรูซาเล็ม ที่ซึ่งพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ของบรรดาบรรพบุรุษทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็มก็ไว้ทุกข์แก่โยสิยาห์

²⁵ เยเรมีย์ทำให้คร่ำครวญแก่โยสิยาห์ นักร้องทั้งชายและหญิงก็ได้ขับร้องไว้อาลัยแก่โยสิยาห์จนถึงทุกวันนี้ บทเพลงเหล่านี้ได้กลายมาเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ดุเถิด บทเพลงเหล่านี้บันทึกไว้ในหนังสือบทเพลงคร่ำครวญ ²⁶ พระราชกิจทั้งสิ้นของโยสิยาห์นั้น และการดีต่างๆ ที่พระองค์ทรงเชื่อฟัง ก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือธรรมเนียมบัญญัติของพระยาเวห์ ²⁷ และการทำงานของพระองค์ตั้งแต่ต้นจนจบก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

Chapter 36

¹ แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็นำเยโฮอาหาสพระราชโอรสของโยสียาห์มาและตั้งพระองค์ให้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพระราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม ² เยโฮอาหาสทรงมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามเดือน ³ กษัตริย์อียิปต์ทรงถอดถอนพระองค์ที่เยรูซาเล็ม และทรงให้เสียค่าปรับเป็นเงินหนักหนึ่งร้อยตะลันต์และทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ ⁴ กษัตริย์อียิปต์ทรงตั้งเอลียาคิม น้องชายของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์เป็นเยโฮยาคิม แล้วพระองค์ก็ทรงนำพี่ชายของเอลียาคิม คือเยโฮอาหาสและทรงนำเขาไปยังอียิปต์ ⁵ เยโฮยาคิมทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าปี เมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเจ็ดปี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเจ้าของพระองค์

⁶ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เสด็จมาต่อสู้กับพระองค์และทรงล่่ามพระองค์ไว้เพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน ⁷ เนบูคัดเนสซาร์เองก็ทรงเอาเครื่องใช้บางอย่างในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไปยังบาบิโลน และวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในพระราชวังของพระองค์ที่บาบิโลน ⁸ ส่วนในเรื่องพระราชกรณียกิจอื่นๆ ของพระองค์ สิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำและสิ่งไม่ดีทั้งหลายซึ่งพบในตัวพระองค์นั้น ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และเยรูซาเล็ม แล้วเยโฮยาคิมพระราชโอรสของพระองค์ ก็ได้กลายเป็นกษัตริย์ในอาณาจักรของพระองค์ ⁹ เยโฮยาคิมทรงมีพระชนมายุได้แปดพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองราชย์ พระองค์ทรงครองราชย์เป็นเวลาสามเดือนกับสิบวันในเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

¹⁰ ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงส่งคนไปและนำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมด้วยของมีค่าทั้งหลายจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรงตั้งให้เศเดคียาห์พระญาติของพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม ¹¹ เศเดคียาห์เริ่มครองราชย์เมื่อพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบเจ็ดพรรษา พระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเจ็ดปี ¹² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงท่อมพระองค์ลงต่อหน้าผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ ผู้ได้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์

¹³ เศเดคียาห์ทรงกบฏต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ทรงให้พระองค์สาบานต่อพระเจ้าที่จะจงรักภักดีต่อพระองค์ แต่เศเดคียาห์ทรงดื้อรั้นและพระทัยของพระองค์แข็งกระด้างหันเสียจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ¹⁴ ยิ่งไปกว่านั้น บรรดาพวกผู้นำและพวกปุโรหิตกลับไม่สัตย์ซื่ออย่างยิ่ง และพวกเขาได้ติดตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของบรรดาประชาชาติ และพวกเขาทำให้พระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็มซึ่งทรงชำระให้บริสุทธิ์แปดเปื้อน ¹⁵ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ทรงส่งพระวจนะของพระองค์ทางบรรดาผู้ส่งสารของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพระองค์ทรงมีเมตตาต่อประชาชนของพระองค์และที่ประทับที่พระองค์ประทับอยู่

¹⁶ แต่พวกเขาได้เยาะเย้ยบรรดาผู้ส่งข่าวของพระเจ้าแลดูหมิ่นบรรดาพระวจนะของพระองค์ และเย้ยหยันเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ จนพระพิโรธของพระยาห์เวห์ได้พุ่งขึ้นต่อคนของพระองค์ จนช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ¹⁷ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงนำกษัตริย์ของคนเคลเดียมาหาพวกเขา ผู้ได้ฆ่าชายหนุ่มด้วยดาบในพระวิหารและไม่มีความกรุณาใดต่อชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนผมหงอก พระเจ้าทรงมอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์นั้น

¹⁸ เครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทรัพย์สมบัติทั้งใหญ่และเล็กของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สมบัติของกษัตริย์และพวกเขาน้ำที่ ทั้งหมดนี้พระองค์ได้นำไปยังบาบิโลน ¹⁹ พวกเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า รื้อทำลายกำแพงของเยรูซาเล็มลง เผาบรรดาราชวังทั้งสิ้นและทำลายสิ่งสวยงามทุกอย่างที่อยู่ที่นั่น ²⁰ กษัตริย์ได้พาคนเหล่านั้นที่รอดจากคมดาบไปยังบาบิโลน พวกเขากลายเป็นทาสของพระองค์และบรรดาพระราชโอรสของพระองค์จนกระทั่งถึงสมัยการปกครองของอาณาจักรเปอร์เซีย ²¹ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่กล่าวโดยปากของเยเรมีย์ จนกว่าที่แผ่นดินจะได้พักในปัสสาบาโต จะถือเป็นปัสสาบาโตไปตลอดช่วงที่แผ่นดินถูกปล่อยทิ้งร้าง เพื่อให้ผ่านไประยะเวลาเจ็ดสิบปีด้วยวิธีนี้

²² บัดนี้ ในปีแรกของกษัตริย์ไซรัสเปอร์เซีย เพื่อที่จะได้เป็นไปตามพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ออกมาจากปากของเยเรมีย์ พระยาห์เวห์ได้กระตุ้นจิตใจของไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระองค์จึงประกาศไปทั่วทั้งราชอาณาจักรของพระองค์และทำการอดบั้นทักไว้ด้วย พระองค์ตรัสว่า ²³ "นี่คือไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทรงประทานอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินโลกแก่เรา พระองค์ทรงบัญชาว่าให้เราสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ในเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ผู้ใดก็ตามในพวกเราที่เป็นประชากรของพระองค์ ขอพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา ทรงสถิตอยู่กับท่านและให้เขากลับไปยังแผ่นดินเกิด"

Book: Ezra

Ezra

Chapter 1

¹ ในปีแรกของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พระวจนะของพระองค์ที่ออกจากปากเยเรมีย์สำเร็จ และได้ทรงเร้าจิตใจของไซรัส ไซรัสจึงได้ทรงประกาศออกไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ นี่เป็นสิ่งที่ทรงเขียนไว้ และได้ตรัสว่า ² "ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียตรัสว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งท้องฟ้าได้ประทานราชอาณาจักรทั้งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงตั้งเราให้สร้างพระนิเวศแด่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ในยูเดีย

³ ใครก็ตามที่มาจากประชากรของพระองค์ (ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา) ขอให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและสร้างพระนิเวศแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระเจ้าผู้สถิตในกรุงเยรูซาเล็ม ⁴ ประชาชนของราชอาณาจักรที่ใดก็ตาม ซึ่งมีผู้ที่เหลืออยู่ของแผ่นดินนั้นอาศัยอยู่ ควรจะให้เป็นเงินและทองคำ ทรัพย์สิน และสัตว์ต่าง ๆ พร้อมกับเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มแก่พวกเขา"

⁵ จากนั้น พวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของยูดาห์และเบนยามิน บรรดาปุโรหิตและคนเลวีและทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของพวกเขาให้ลุกขึ้นไปและสร้างพระนิเวศของพระองค์ ⁶ คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียงกับพวกเขาก็ได้ช่วยการทำงานของพวกเขากับสิ่งของที่เป็นเงินและทองคำ ทรัพย์สิน สัตว์ต่าง ๆ ของมีค่า และเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจ ⁷ กษัตริย์ไซรัสทรงนำสิ่งของที่เป็นของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ออกมา ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงนำมาจากกรุงเยรูซาเล็มและทรงนำไปไว้ในวิหารของบรรดาพระของพระองค์เอง

⁸ ไซรัสได้ทรงมอบสิ่งของเหล่านี้ให้อยู่ในการดูแลของมิกเรดากสมุหพระคลัง ผู้ที่นับสิ่งของเหล่านี้ให้แก่เชชบัสซาร์ผู้นำของยูเดีย ⁹ นี่เป็นจำนวนของสิ่งของเหล่านั้น คือ อ่างทองคำสามสิบใบ อ่างเงินหนึ่งพันใบ อ่างอื่น ๆ อีกยี่สิบเก้าใบ ¹⁰ ชามทองคำสามสิบใบ ชามเงินเล็ก 410 ใบ และภาชนะอย่างอื่นอีกหนึ่งพันใบ ¹¹ มีสิ่งของที่เป็นทองคำและเงินรวมจำนวนทั้งหมด 5,400 ใบ เชชบัสซาร์ได้นำสิ่งของทั้งหมดไป เมื่อพวกเขาเลยได้ออกจากบาบิโลนไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 2

¹ เหล่านี้เป็นประชาชนในมณฑลที่ได้กลับจากการเป็นเชลยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ที่ได้ทรงกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ประชาชนเหล่านี้ก็ได้กลับมายังแต่ละเมืองของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็มและในยูเดีย ² พวกเขาได้มาพร้อมกับเศรุบบาเบล โยชูวา เนหะมีย์ เสรา ยาร์ เรเอไลยาห์ โมรเดคัย บิลชาน มีสปาร์ บิกวัย เรอูม และบาอานาห์ นี่เป็นบันทึกของคนเหล่านั้นของประชาชนอิสราเอล

³ พงศ์พันธุ์ปาโรธ 2,172 คน ⁴ พงศ์พันธุ์เซฟาทียาห์ 372 คน ⁵ พงศ์พันธุ์อาร์ค 775 คน ⁶ พงศ์พันธุ์ปาห์กโมอับ โดยทางเยชูวาและโยอาบ 2,812 คน ⁷ พงศ์พันธุ์เอลาม 1,254 คน

⁸ พงศ์พันธุ์ศัทธู 945 คน ⁹ พงศ์พันธุ์ศัคคัย 760 คน ¹⁰ พงศ์พันธุ์บาบิโลนี 642 คน ¹¹ พงศ์พันธุ์เบบัย 623 คน ¹² พงศ์พันธุ์อัสดาด 1,222 คน

¹³ พงศ์พันธุ์อาโดนิคัม 666 คน ¹⁴ พงศ์พันธุ์บิกวัย 2,056 คน ¹⁵ พงศ์พันธุ์อาดัน 454 คน ¹⁶ ชาวอาเทอรโดยทางเฮเซคียาห์เก้าสิบแปด คน ¹⁷ พงศ์พันธุ์เซ 323 คน

¹⁸ พงศ์พันธุ์ยิสราห์ 112 คน ¹⁹ ชาวฮาซุม 223 คน ²⁰ ชาวทิบบาร์เก้าสิบห้าคน ²¹ ชาวเบเรเลเฮม 123 คน ²² ชาวเนโกฟาห์ห้าสิบหกคน

²³ ชาวอานาโท 128 คน ²⁴ ชาวอัสมาเวกสี่สิบสองคน ²⁵ ชาวคิริยาทอาริม ชาวเคฟีราห์และชาวเบเอโรท 743 คน ²⁶ ชาวรามาห์และชาวเกบา 621 คน ²⁷ ชาวมิชมาส 122 คน

²⁸ ชาวเบเรเอลและชาวอัย 223 คน ²⁹ ชาวเนโบห้าสิบสองคน ³⁰ ชาวมักบิช 156 คน ³¹ ชาวเอลามอีกพวกหนึ่ง 1,254 คน ³² ชาวฮาริม 320 คน

³³ ชาวโลด ชาวฮาดิดและชาวโอโน 725 คน ³⁴ ชาวเยรีโค 345 คน ³⁵ ชาวเสนาอาห์ 3,630 คน ³⁶ บรรดาปุโรหิตคือพงศ์พันธุ์ของเยดาเยห์ วงศ์วานของเยชูอา 973 คน ³⁷ พงศ์พันธุ์อิมเมอร์ 1,052 คน

³⁸ พงศ์พันธุ์ปาซเออร์ 1,247 คน ³⁹ พงศ์พันธุ์ฮาริม 1,017 คน ⁴⁰ คนเลวี คือพงศ์พันธุ์เยชูวา และพงศ์พันธุ์ซัดมีเอล พงศ์พันธุ์โฮดาเวียห์ เจ็ดสิบสี่คน ⁴¹ พวกนักร้องประจำพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์อาสาฟ 128 คน ⁴² พงศ์พันธุ์คนเฝ้าประตู พงศ์พันธุ์ซัลลูม อาเทอร กัลโมน อักซุบ ฮาทรา และโซบัย รวมกัน 139 คน

⁴³ คนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหาร คือพงศ์พันธุ์หะ ฮาสุฟา กับอาโบท ⁴⁴ เคโรส สืออาฮา พาโดน ⁴⁵ เลบานาห์ ฮากา บาร์ อักซุบ ⁴⁶ ฮากาบ ซัลมัย และฮานัน ⁴⁷ พงศ์พันธุ์กิดเดล คือกาฮาร์ เรอาเยห์

⁴⁸ เรซัน เนโคดา กัสซาม ⁴⁹ อูสซา ปาเสอาห์ เบสัย ⁵⁰ อัสนาห์ เมอูนิม และเนฟัสิม ⁵¹ พงศ์พันธุ์บักบูค คือฮาคุฟา ฮาร์ฮูร์ ⁵² บัสลุก เมหิดา ฮาร์ชา

⁵³ บารโซส ลีเสรา เทมาห์ ⁵⁴ เนฮียาห์ ฮากิฟา ⁵⁵ พงศ์พันธุ์ข้าราชการชาโลมอน คือพงศ์พันธุ์โสเกัย หัสโสเฟเรก เปรุดา ⁵⁶ ยาลาลาห์ ดารโคน กิดเดล ⁵⁷ เซฟาทียาห์ อักทิล โปเครกหัสซาบาอิม และอาบี

⁵⁸ พงศ์พันธุ์ของบรรดาคนที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหารรวมทั้งหมด 392 คน และพงศ์พันธุ์ข้าราชการของชาโลมอน ⁵⁹ คนเหล่านั้นที่มาจากเทลเมลาห์ เทลคาร์ซา เศรูป อัดดาน และอิมเมอร์ แต่ไม่สามารถพิสูจน์ว่าเป็นบรรพบุรุษของพวกเขาจากอิสราเอลได้ ⁶⁰ พงศ์พันธุ์ของเดลาเยห์ โกบีอาห์ และเนโคดา รวม 652 คน

⁶¹ ยิ่งกว่านั้น จากพงศ์พันธุ์ของปุโรหิต คือพงศ์พันธุ์ของฮาบายาห์ อักโซส และบารซัลลัย (ผู้ที่ได้ภรรยาของเขาจากบรรดาบุตรหญิงของบารซัลลัยชาวกลีอาด และได้เรียกตามชื่อของพวกเขา) ⁶² พวกเขาได้ค้นหาบันทึกของลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขา แต่ก็ไม่พบรายชื่อเหล่านั้น ดังนั้น พวกเขาจึงได้ถูกตัดออกจากการเป็นปุโรหิตเพราะเป็นมลทิน ⁶³ ดังนั้น ผู้ว่าราชการเมืองจึงได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาต้องไม่กินเครื่องบูชาบริสุทธิ์ใดๆ จนกว่าปุโรหิตจะพิสูจน์ด้วยอุรัมและภูมิมิเสียก่อน

⁶⁴ คนกลุ่มนี้รวมทั้งหมด 42,360 คน ⁶⁵ ไม่รวมพวกคนรับใช้และพวกคนรับใช้ผู้หญิงของพวกเขา (คนเหล่านี้มีอยู่ 7,337 คน) และพวกนักร้องประจำพระวิหารผู้ชายและผู้หญิงของพวกเขา (สองร้อยคน) ⁶⁶ ม้าของพวกเขา 736 ตัว ล่อของพวกเขา 245 ตัว ⁶⁷ อูฐของพวกเขา 435 ตัว ลาของพวกเขา 6,720 ตัว

⁶⁸ เมื่อพวกเขาได้ไปถึงพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้าของครอบครัวก็ได้ถวายของถวายด้วยความสมัครใจเพื่อสร้างพระนิเวศ ⁶⁹ พวกเขาได้ถวายตามกำลังของพวกเขาให้เป็นกองทุนเพื่องานนี้เป็นทองคำหกก้อนหนึ่งพันดาร์ริค เงินห้าพันมินา และชุดปุโรหิตหนึ่งร้อยชุด ⁷⁰ ดังนั้น บรรดาปุโรหิตและคนเลวี พวกนักร้องประจำพระวิหาร และพวกคนเฝ้าประตู และพวกคนที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในพระวิหารต่างก็อาศัยอยู่ในเมืองของพวกเขา ประชาชนทุกคนในอิสราเอลต่างก็อาศัยอยู่ในเมืองของพวกเขา

Chapter 3

¹ ในเดือนที่เจ็ด หลังจากประชาชนอิสราเอลได้กลับมายังบ้านเมืองของพวกเขา เมื่อพวกเขามาชุมนุมพร้อมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ² เยชูอาบุตรชายของโยชาดักและพวกพี่น้องปุโรหิตของเขา และเศรบบาเบลบุตรชายของเซอัลทิเอลและพี่น้องของเขาได้ลุกขึ้นไปและสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ได้ทรงบัญชาไว้ในธรรมนูญของโมเสสคนของพระเจ้า ³ แล้วพวกเขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐานของมัน เพราะพวกเขาตกอยู่ในความกลัว เนื่องจากชนชาติในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในตอนเช้าและตอนเย็น

⁴ พวกเขาได้ถือเทศกาลอยู่เพิง ตามที่มีเขียนบันทึกไว้ด้วย และถวายเครื่องเผาบูชาวันต่อวันตามพระบัญญัติ ตามวันที่ได้กำหนดไว้ของแต่ละวัน ⁵ ซึ่งมีดังต่อไปนี้ เครื่องเผาบูชาประจำวันและเดือนละครั้ง และเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลงานเลี้ยงตามกำหนดทั้งหมดของพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจทั้งหมด ⁶ พวกเขาเริ่มถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ด ถึงแม้ว่าจะยังไม่ไดวางรากฐานของพระวิหาร ⁷ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้ให้เงินแก่ช่างสกัดหินและช่างฝีมือ และพวกเขาได้ให้อาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนโซดอนและคนไทระ เพื่อให้พวกเขาได้นำบรรดาต้นสนสีดาร์มาจากเลบานอนมายังเมืองยัฟฟาทางทะเล ตามที่พวกเขาได้รับอนุญาตจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

⁸ จากนั้น ในเดือนที่สองปีที่สอง หลังจากที่พวกเขาได้มายังพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม เศรบบาเบล เยชูอาบุตรชายของโยชาดัก พวกปุโรหิตคนอื่น ๆ คนเลวีและพวกคนที่กลับมาจากการเป็นเชลยมายังกรุงเยรูซาเล็มก็ได้เริ่มงาน พวกเขาได้มอบหมายให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปให้ดูแลงานเกี่ยวกับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁹ เยชูอาได้ตั้งพวกบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ชัดมีเอลและพวกบุตรชายของเขา และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ดูแลประชาชนให้ทำงานที่พระนิเวศของพระเจ้า คือ พงศ์พันธุ์เฮนาดัต พงศ์พันธุ์ของพวกเขเอง และพวกพี่น้องที่เป็นคนเลวีด้วยกันที่ได้ทำงานร่วมกับพวกเขา ¹⁰ ช่างก่อสร้างได้วางฐานรากสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ นี่ทำให้พวกปุโรหิตได้แต่งเครื่องยศของพวกเขามายืนพร้อมกับแทธ และคนเลวีที่เป็นบรรดาบุตรชายของอาสาฟก็สรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยฉาบ เหมือนกับการดูแลของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงกำหนดไว้

¹¹ พวกเขาได้ร้องเพลงด้วยการสรรเสริญและขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ "พระองค์ทรงประเสริฐ พันธสัญญาสัตย์ซื่อของพระองค์ต่ออิสราเอลดำรงเป็นนิรันดร์" ประชาชนทั้งปวงก็ได้ให้ร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดังด้วยความยินดี เพราะฐานรากของพระวิหารได้วางลงแล้ว ¹² แต่มีหลายคนที่เป็นพวกปุโรหิต คนเลวี พวกหัวหน้าตระกูล และพวกคนชราที่ได้เคยเห็นพระนิเวศหลังก่อน เมื่อฐานรากพระนิเวศได้วางต่อหน้าต่อตาพวกเขา ก็ร้องไห้เสียงดัง แต่หลายคนก็ได้ให้ร้องด้วยความยินดีและด้วยความชื่นบาน และด้วยเสียงที่ตื่นเต้น ¹³ ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงแยกไม่ออกระหว่างเสียงแห่งความชื่นชมยินดีและความชื่นบานกับเสียงของประชาชนที่กำลังร้องไห้ เพราะประชาชนกำลังให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่งและเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

Chapter 4

¹ ในขณะนั้น พวกศัตรูของยูดาห์และเบนยามินบางคนได้ยืนยันว่า ประชาชนที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยกำลังสร้างพระวิหารแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่ตอนนี้ ² ดังนั้น พวกเขายิ่งได้เข้ามาหาเศรบบาเบลและพวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกเขา คนเหล่านั้นได้พูดกับพวกเขาว่า "ให้เราสร้างด้วยกันกับพวกท่าน เพราะเราก็แสวงหาพระเจ้าของพวกท่านเช่นเดียวกับพวกท่าน และได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ ตั้งแต่วันที่เอซารฮัดโดนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาถึงสถานที่แห่งนี้" ³ แต่เศรบบาเบล เยชูอา และพวกหัวหน้าของตระกูลของบรรพบุรุษของพวกเขาได้กล่าวว่า "ไม่ใช่พวกท่าน แต่เราเป็นผู้ที่ต้องสร้างพระนิเวศแด่พระเจ้าของเรา เพราะเป็นพวกเราที่แหละ ที่จะสร้างแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตามที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียได้ทรงบัญชาไว้"

⁴ ด้วยเหตุนี้ ประชาชนของแผ่นดินนั้นก็ทำให้มือของคนยูดาห์อ่อนกำลังลง พวกเขาทำให้คนยูดาห์กลัวที่จะสร้าง ⁵ พวกเขาได้ติดสินบนที่ปรึกษาเพื่อขัดขวางแผนงานของพวกเขาด้วย พวกเขาได้ทำเช่นนี้ตลอดรัชกาลของไซรัส และจนถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ⁶ จากนั้น ตอนต้นรัชกาลของอาหสุเอรัส พวกเขาได้เขียนคำฟ้องร้องต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม ⁷ ในรัชกาลของอาหสุเอรัส บิชลาม มีทรตาค ทาเบเอลและผู้ร่วมงานของพวกเขาได้เขียนไปถึงอาหสุเอรัส จดหมายนั้นได้เขียนเป็นภาษาอาราเมคและได้แปล

⁸ เรซูมผู้บังคับบัญชาและซิมชัยอัครราชทูตได้เขียนเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มในลักษณะนี้ไปยังอารากาเซอร์ซีส ⁹ แล้วเรซูม ซิมชัย และผู้ร่วมงานของพวกเขาที่เป็นผู้พิพากษา และข้าราชการคนอื่นๆ ในรัฐบาลนั้น จากเอเรค บาบิโลน และสุสาในเอลาม พวกเขาได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ¹⁰ และพวกเขาได้ร่วมมือกับพวกเจ้านายใหญ่และพวกขุนนางซึ่งอัสเซอร์บาเนปาลได้บังคับให้มาตั้งถิ่นฐานในสะมาเรีย พร้อมกับคนที่เหลือในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำนั้น

¹¹ นี่เป็นสำเนาของจดหมายที่พวกเขาได้ส่งไปถึงอารากาเซอร์ซีสว่า "บรรดาข้าราชการของพระองค์ ชาวมณฑลอีกฟากของแม่น้ำนั้น เขียนดังนี้ว่า ¹² ขออภัยที่ทรงทราบว่า พวกเขายกได้ไปจากพระองค์ได้มาหาพวกข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มที่จะสร้างเมืองกบฏ พวกเขาได้สร้างกำแพงเหล่านั้นเสร็จแล้ว และได้ซ่อมแซมฐานรากแล้ว ¹³ บัดนี้ ขออภัยที่ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้และกำแพงได้สร้างเสร็จแล้ว พวกเขาคงไม่ถวายเครื่องบรรณาการหรือภาษีใดๆ แต่พวกเขาจะทำความเสียหายแก่บรรดาอัครราชทูต"

¹⁴ เพราะเป็นที่แน่นอนว่าพวกข้าพระองค์ได้รับประทานเกลือของพระราชวัง จึงไม่เหมาะที่พวกข้าพระองค์จะมองดูการไม่ให้เกียรติใดๆ เกิดขึ้นต่ออัครราชทูตได้ เพราะเหตุนี้ที่พวกข้าพระองค์จึงทูลพระองค์ให้ทรงทราบ ¹⁵ เพื่อพระองค์จะทรงค้นหานักโทษของพระราชบิดาของพระองค์ และตรวจสอบว่านี่เป็นเมืองกบฏ ที่จะทำให้บรรดาอัครราชทูตและมณฑลต่างๆ เสียหาย ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหามากมายต่อบรรดาอัครราชทูตและมณฑลต่างๆ เมืองนี้ได้เป็นศูนย์กลางของการกบฏมานานแล้ว ซึ่งเป็นเพราะเหตุผลนี้เองที่เมืองนี้จึงได้ถูกทำลาย ¹⁶ พวกข้าพระองค์ขอกราบทูลให้อัครราชทูตทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้และกำแพงได้สร้างเสร็จ แล้วก็จะไม่เหลืออะไรในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำนั้นสำหรับพระองค์เลย"

¹⁷ ดังนั้น อัครราชทูตจึงทรงส่งพระราชสาส์นตอบเรซูมและซิมชัยและผู้ร่วมงานของพวกเขาในสะมาเรีย และคนที่เหลืออยู่ในมณฑลอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำว่า "ขอสันติสุขดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด ¹⁸ จดหมายที่พวกท่านได้ส่งมายังเราได้ถูกแปลและอ่านให้เราฟังแล้ว ¹⁹ ดังนั้น เราจึงได้สั่งให้สอบสวน และพบว่าแต่ก่อนพวกเขาได้กบฏและกระด้างกระเดื่องต่ออัครราชทูตทั้งหลาย ²⁰ อัครราชทูตผู้ทรงอำนาจได้ปกครองเหนือกรุงเยรูซาเล็มและมีอำนาจเหนือทุกสิ่งในมณฑลที่อยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ ซึ่งต้องจ่ายเครื่องบรรณาการและภาษีต่างๆ ให้กับพวกเขา

²¹ บัดนี้ จงออกคำสั่งให้คนเหล่านี้หยุดสร้างเมืองนี้จนกว่าเราจะออกพระราชกฤษฎีกา ²² จงระวังอย่าละเลยเรื่องนี้ ทำไม่จึงปล่อยให้มีการคุกคามเช่นนี้ขึ้น และทำให้เกิดการสูญเสียผลประโยชน์ของหลวงมากขึ้น? ²³ เมื่อได้อ่านพระราชกฤษฎีกาของอัครราชทูตอารากาเซอร์ซีสต่อหน้าเรซูม ซิมชัยและผู้ร่วมงานของพวกเขา พวกเขาได้รับออกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อบังคับให้พวกเขายกหยุดการสร้าง ²⁴ ดังนั้น งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มจึงหยุดลงจนถึงปีที่สองของรัชกาลดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

Chapter 5

¹ แล้วอัครทูตผู้เผยพระวจนะ และเศคาริยาห์บุตรชายของฮิดโดผู้เผยพระวจนะได้เผยพระวจนะในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอลต่อพวกยิวในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม ² เศรุบบาเบลบุตรชายของเชอัลทิเอลและเยชูบุตรชายของโยชาดัคได้ลุกขึ้นและได้เริ่มสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มกับพวกผู้เผยพระวจนะที่คอยหนุนใจพวกเขา ³ แล้วกัทเทเนียผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ เซธาร์โบเซนัย และผู้ร่วมงานของเขาได้มาและได้ถามพวกเขาว่า "ใครที่ให้พระราชกฤษฎีกาแก่พวกท่านให้สร้างพระนิเวศหลังนี้และกำแพงเหล่านี้จนเสร็จ? ⁴ พวกเขายังถามอีกว่า "พวกคนที่สร้างอาคารหลังนี้มีชื่อใครบ้าง?"

⁵ แต่พระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือพวกผู้อาวูโสชาวยิว และศัตรูของพวกเขาหยุดยั้งพวกเขาไม่ได้ พวกเขากำลังคอยจดหมายที่ได้ส่งไปยังกษัตริย์ และคอยพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับเรื่องนี้ส่งกลับมายังพวกเขา ⁶ นี่เป็นสำเนาของจดหมายของกัทเทเนียผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ และเซธาร์โบเซนัยและผู้ร่วมงานของเขาในมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำที่พวกเขาได้ส่งไปยังกษัตริย์ดาร์ริอัสว่า ⁷ "ขอสันติสุขทั้งมวลเป็นของพระองค์ ⁸ ขออุลลกษัตริย์ให้ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์ได้ไปที่ยูดาห์ยังพระนิเวศของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังสร้างด้วยก้อนหินขนาดใหญ่และได้วางไม้บนในกำแพงเหล่านั้น งานนี้กำลังจะเสร็จสมบูรณ์และกำลังดำเนินไปได้ดีในมือของพวกเขา

⁹ พวกข้าพระองค์ได้ถามพวกผู้อาวูโสว่า 'ใครให้พระราชกฤษฎีกาแก่พวกท่านให้สร้างพระนิเวศหลังนี้และกำแพงเหล่านี้?' ¹⁰ พวกข้าพระองค์ยังได้ถามพวกเขาลงรายชื่อของคนเหล่านั้นด้วย เพื่อที่พระองค์จะทรงทราบชื่อของแต่ละคนที่ได้นำพวกเขา ¹¹ พวกเขาได้ตอบและกล่าวว่า 'พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งท้องฟ้าและแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศหลังนี้ขึ้นมาใหม่ที่ได้เคยสร้างหลายปีมาแล้ว เมื่อกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างพระนิเวศหลังนี้และสร้างจนเสร็จ

¹² แต่เมื่อบรรพบุรุษของพวกเราได้ทำให้พระเจ้าแห่งท้องฟ้ากริ้ว พระองค์จึงได้ทรงมอบพวกเราไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ที่ได้ทรงทำลายพระนิเวศหลังนี้และได้ทรงกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยในบาบิโลน ¹³ แต่อย่างไรก็ตาม ในปีแรกเมื่อไซรัสได้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน ไซรัสได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้สร้างพระวิหารหลังนี้ขึ้นใหม่ ¹⁴ กษัตริย์ไซรัสได้ทรงคืนสิ่งของที่เปิกทองคำและเงินที่เป็นของพระนิเวศของพระเจ้าที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงนำมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมายังวิหารในบาบิโลน พระองค์ได้ทรงคืนสิ่งเหล่านั้นให้กับเชซบัสซาร์ ผู้ที่พระองค์ทรงได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ

¹⁵ พระองค์ได้ตรัสกับเขาว่า "จงนำสิ่งของเหล่านี้ไป จงไปและเก็บสิ่งของเหล่านี้ไว้ในพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ให้สร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ที่นี่" ¹⁶ แล้วเชซบัสซาร์ได้มาและวางฐานรากของพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังก่อสร้างอยู่ แต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์' ¹⁷ บัดนี้ ถ้าหากเรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดตรวจสอบในคลังสารบรรณในบาบิโลน ถ้าหากการตัดสินใจจากกษัตริย์ไซรัสในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มยังอยู่ที่นั่น แล้วขอกษัตริย์ทรงโปรดส่งการตัดสินใจของพระองค์มายังพวกข้าพระองค์"

Chapter 6

¹ ดังนั้น กษัตริย์ดาร์อิอัสจึงทรงบัญชาให้ตรวจค้นดูในหอสารบรรณในบาบิโลน ² ในเอบาภานาเมืองป้อมปราการในแคว้นมีเดีย ซึ่งได้พบหนังสือม้วนหนึ่ง นี่เป็นบันทึกของหนังสือ ³ "ในปีหนึ่งของรัชกาลกษัตริย์ไซรัส ไซรัสได้ออกพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ให้เป็นสถานที่สำหรับถวายเครื่องบูชา ให้วางฐานรากของสถานที่นั้น ให้ความสูงของพระนิเวศนั้นหกสิบศอก และความกว้างหกสิบศอก ⁴ ที่ทำด้วยก้อนหินขนาดใหญ่สามชั้นและชั้นที่ทำด้วยไม้ใหม่หนึ่งชั้น และให้จ่ายค่าใช้จ่ายจากคลังหลวง ⁵ บัดนี้จงนำเครื่องใช้ทองคำและเงินที่เป็นของพระนิเวศของพระเจ้า ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงนำมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มไปยังบาบิโลน และส่งสิ่งเหล่านั้นกลับไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านจงเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า"

⁶ บัดนี้ ทักเทเนียผู้ว่าราชการมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ เซธาร์โบเซเนียและพวกผู้ร่วมงานที่อยู่ในมณฑลที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ จงออกไปให้ห่างเถิด ⁷ จงปล่อยให้งานของพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเอง ผู้ว่าราชการและพวกผู้อาวุโสชาวยิวจะสร้างพระนิเวศของพระเจ้าแห่งนี้ที่สถานที่นั้น ⁸ เราสั่งท่านว่า ท่านต้องทำดังนี้กับพวกผู้อาวุโสชาวยิวเหล่านี้ที่สร้างพระนิเวศของพระเจ้าว่า เงินทุนจากเครื่องบรรณาการของกษัตริย์ที่อยู่อีกฟากแม่น้ำจะใช้เพื่อจ่ายให้กับคนเหล่านี้ เพื่อที่พวกเขาไม่ต้องหยุดทำงานของพวกเขา

⁹ สิ่งใดที่ต้องการไม่ว่าจะเป็น บรรดาโคหุ่ม แกะตัวผู้ หรือลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งท้องฟ้าข้าว เกลือ เหล้าองุ่น หรือน้ำมันตามคำสั่งของพวกปุโรหิตในกรุงเยรูซาเล็ม จงให้สิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาทุกวันไม่ให้ขาด ¹⁰ จงทำดังนี้ เพื่อที่พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าแห่งท้องฟ้าและอธิษฐานเพื่อเรา กษัตริย์และบรรดาโอรสของเรา ¹¹ เราสั่งว่าถ้าใครไม่ทำตามพระราชกฤษฎีกานี้ ต้องถูกดึงคานออกจากบ้านของเขา และเขาต้องถูกเสียบไว้บนไม้ไผ่ บ้านของเขาจะกลายเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้

¹² ขอพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ที่นี่ ได้ทรงล้มล้างไม่ว่ากษัตริย์องค์ใดหรือชนชาติใดที่ยกมือขึ้นเปลี่ยนแปลงพระราชกฤษฎีกานี้ หรือทำลายพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มแห่งนี้ เรา ดาร์อิอัส ได้สั่งไว้ดังนี้ ขอให้ยืนยันแข็งขันที่จะทำให้เสร็จ" ¹³ จากนั้น เพราะพระราชกฤษฎีกานี้ได้ส่งมาจากกษัตริย์ดาร์อิอัส ทักเทเนียผู้ว่าราชการของมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำ และเซธาร์โบเซเนียและพวกผู้ร่วมงานของเขา ก็ได้ทำทุกสิ่งที่กษัตริย์ดาร์อิอัสได้ทรงบัญชา ¹⁴ ดังนั้น พวกผู้อาวุโสชาวยิวจึงได้สร้างตามที่ยกภัยและเศคาริยาห์ได้สั่งตามคำเผยพระวจนะ พวกเขาได้สร้างตามพระบัญชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล และไซรัส ดาร์อิอัส และอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

¹⁵ พระนิเวศได้สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกของรัชกาลกษัตริย์ดาร์อิอัส ¹⁶ บรรดาคนอิสราเอล ปุโรหิต คนเลวี และพวกเชลยที่เหลืออยู่ก็ได้ฉลองการถวายพระนิเวศของพระเจ้าแห่งนี้ด้วยความชื่นชมยินดี ¹⁷ พวกเขาถวายโคหุ่มหนึ่งร้อยตัว แกะตัวผู้หนึ่งร้อยตัว และลูกแกะสี่ร้อยตัวสำหรับการถวายพระนิเวศของพระเจ้า และได้ถวายแพะตัวผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาลงบาปให้กับคนอิสราเอลด้วย ตัวหนึ่งสำหรับแต่ละเผ่าในอิสราเอล

¹⁸ พวกเขาได้มอบหมายพวกปุโรหิตและคนเลวีให้ทำงานฝ่ายต่าง ๆ ในการปรนนิบัติพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มด้วย ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของโมเสส ¹⁹ ดังนั้น คนเหล่านั้นที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยก็ได้ฉลองเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง ²⁰ พวกปุโรหิตและคนเลวีทุกคนก็ได้ชำระตนเองให้บริสุทธิ์และฆ่าแกะปัสกาเป็นเครื่องบูชาสำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่เคยถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย รวมทั้งตัวพวกเขาเองด้วย

²¹ คนอิสราเอลที่ได้กินเนื้อของแกะปัสกาเป็นคนที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยและได้แยกตัวเองจากการเป็นมลทินของชนชาติในแผ่นดินนั้นและได้แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ²² พวกเขาได้ฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อด้วยความชื่นชมยินดีเป็นเวลาเจ็ดวัน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้พวกเขามีความชื่นชมยินดี และได้ทรงหันพระทัยของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาเสริมกำลังใจมือของพวกเขาในการทำงานของพระนิเวศของพระองค์ พระนิเวศของพระเจ้าแห่งอิสราเอล

Chapter 7

¹ หลังจากนั้น ในรัชกาลของอารากเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราก็ได้ขึ้นมาจากบาบิโลน บรรพบุรุษของเอสราคือ เสโรอาห์ อาซารียาห์ อิลคียาห์ ² ชัลลุม ศาโดก อาหิอุบ ³ อามารียาห์ อาซารียาห์ เมราโยท ⁴ เศราหิยาห์ อูซซี บุคคี ⁵ อาบีชูวา ฟิเนหัส เอลเออาซาร์ผู้เป็นบุตรชายของอาโรนมหาปุโรหิต

⁶ เอสราได้ขึ้นมาจากบาบิโลน และเขาเป็นธรรมาจารย์ที่มีความชำนาญในธรรมบัญญัติของโมเสสที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ประทานให้ กษัตริย์ได้ประทานสิ่งที่เขาทูลขอแก่เขา เพราะว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้อยู่กับเขา ⁷ ในปีที่เจ็ดของกษัตริย์อารากเซอร์ซีส มีพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลบางคนและบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้องประจำพระวิหาร คนเฝ้าประตู และคนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปรนนิบัติในพระวิหารก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁸ เขาได้มากรุงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้าของปีเดียวกันนั้น ⁹ เขาได้ออกจากบาบิโลนในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่ง วันที่เขาได้มาถึงกรุงเยรูซาเล็มคือวันที่หนึ่งเดือนที่ห้า เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าได้อยู่กับเขา

¹⁰ เอสราได้ตั้งใจของเขาที่จะศึกษา ถือนักปฏิบัติ และสอนกฎเกณฑ์และกฎข้อบังคับของพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ ¹¹ นี่เป็นพระราชกฤษฎีกาที่กษัตริย์อารากเซอร์ซีสทรงมอบให้กับเอสราปุโรหิตและธรรมาจารย์แห่งพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์สำหรับอิสราเอล ¹² "อารากเซอร์ซีสกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสราปุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระบัญญัติของพระเจ้าแห่งท้องฟ้า ¹³ เราสั่งว่า คนใดที่มาจากอิสราเอลในราชอาณาจักรของเราพร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีของพวกเขา ผู้ที่ปรารถนาจะไปที่กรุงเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้

¹⁴ เรา กษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดคนของเรา ส่งพวกเจ้าทั้งหมดออกไปเพื่อสอบถามเกี่ยวกับยูดาสและกรุงเยรูซาเล็มตามพระบัญญัติของพระเจ้าที่อยู่ในมือของเจ้า ¹⁵ เจ้าต้องนำเงินและทองคำซึ่งพวกเจ้าได้สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสถิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ เงินและทองคำทั้งหมดที่ด้วยความสมัครใจที่ทุกคนในบาบิโลนได้มอบให้พร้อมกับสิ่งที่ได้สมัครใจถวายจากคนเหล่านั้นและพวกปุโรหิตแด่พระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁷ ดังนั้น จงซื้อบรรดาโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ และเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาไปอย่างเต็มที่ จงถวายสิ่งเหล่านั้นบนแท่นบูชาที่อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าของพวกเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁸ จงใช้เงินและทองคำที่เหลือตามแต่ที่เจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นชอบ เพื่อทำให้พระเจ้าของพวกเจ้าทรงพอพระทัย ¹⁹ จงวางเครื่องใช้เหล่านี้ที่มอบให้กับเจ้าด้วยความสมัครใจต่อพระพักตร์พระองค์สำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁰ สิ่งอื่นใดที่ยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าที่เจ้าต้องจัดหา จงเอาค่าใช้จ่ายจากพระคลังของเรา

²¹ เรา กษัตริย์อารากเซอร์ซีส ได้ออกพระราชกฤษฎีกาต่อนายคลังในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำว่า สิ่งใดๆ ที่เอสราขอจากท่าน ก็จงให้อย่างเต็มที่ ²² ถึงเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ข้าวหนึ่งร้อยคอร์ เหล้าองุ่นหนึ่งร้อยบัท และน้ำมันหนึ่งร้อยบัท พร้อมกับเกลือไม่จำกัดจำนวน ²³ สิ่งใดที่มาจากพระบัญชาของพระเจ้าแห่งสวรรค์ จงทำด้วยความทุ่มเทเพื่อพระนิเวศของพระองค์ เพราะทำไมจึงจะทำให้พระพิโรธของพระองค์ลงมาเหนือราชอาณาจักรของเราและบรรดาไพร่พลของเรา?

²⁴ เราแจ้งพวกเจ้าให้ทราบเกี่ยวกับเจ้าที่ไม่ให้เรียกเก็บเครื่องบรรณาการหรือภาษีใดๆ จากบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักดนตรี คนเฝ้าประตู หรือคนที่ได้มอบหมายให้ทำหน้าที่ในพระวิหารและคนรับใช้ของพระนิเวศของพระเจ้าองค์นี้ ²⁵ เอสรา ด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้แก่เจ้า เจ้าต้องแต่งตั้งผู้พิพากษาและคนที่มีความเข้าใจให้ทำหน้าที่ต่อประชาชนทั้งหมดในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำ และปรนนิบัติคนที่รู้พระบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องสอนคนเหล่านั้นที่ไม่รู้พระบัญญัติ ²⁶ จงลงโทษคนใดก็ตามที่ไม่ทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าหรือพระบัญญัติของกษัตริย์อย่างสุดใจ ไม่ว่าจะเป็นโทษถึงตาย การเนรเทศ หรือการริบทรัพย์ของพวกเขา หรือจำคุก"

²⁷ สาธุการแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ผู้ที่วางทั้งหมดนี้ในพระทัยของกษัตริย์เพื่อถวายพระเกียรติพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁸ และผู้ทรงขยายพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อต่อข้าพเจ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ พวกที่ปรึกษาของพระองค์ และพวกข้าราชการที่มีอำนาจทั้งหมดของพระองค์ ข้าพเจ้าได้รับการเสริมกำลังจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และได้รวบรวมพวกผู้นำจากอิสราเอลไปกับข้าพเจ้า

Chapter 8

¹ คนเหล่านี้เป็นพวกผู้นำของครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขาที่ได้ออกไปจากบาบิโลนกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ² คือจากพงศ์พันธุ์เฟเนหัส คือเกอร์โซม จากพงศ์พันธุ์ธามาร์ คือดาเนียล จากพงศ์พันธุ์ดาวิด คืออัททัย ³ ผู้ที่เป็นพงศ์พันธุ์เซคานีอาห์ ผู้ที่มาจากพงศ์พันธุ์ปาโรซ และเศคาริยาห์ และมีพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ในบันทึกลำดับพงศ์พันธุ์ของเขา 150 คน

⁴ จากพงศ์พันธุ์ปาห์โมอับ คือเอลีโฮเนย์บุตรชายของเศราหิยาห์ กับพวกผู้ชายสองร้อยคนที่มากับเขา ⁵ จากพงศ์พันธุ์เซคานีอาห์ คือเบนยาฮาซเอล กับพวกผู้ชายสามร้อยคนที่มากับเขา ⁶ จากพงศ์พันธุ์อาดัน คือเอเบตบุตรชายของโยนาธาน กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ห้าสิบคน ⁷ จากพงศ์พันธุ์เอลาม คือเยชยาห์บุตรชายของอาราเลียห์กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้เจ็ดสิบคน ⁸ จากพงศ์พันธุ์เซฟาทิยาห์ คือเศบาดียาห์บุตรชายของมีคาเอลกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้แปดสิบคน

⁹ จากพงศ์พันธุ์โยอาบ คือโอบาดีห์บุตรชายของเยชีเอลกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ 218 คน ¹⁰ จากพงศ์พันธุ์เซโลมิท บุตรชายของโยสิฟิยาห์กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ 160 คน ¹¹ จากพงศ์พันธุ์เบบัย คือเศคาริยาห์บุตรชายของเบบัย กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ยี่สิบแปดคน ¹² จากพงศ์พันธุ์อัสกาต คือโยฮานันบุตรชายของฮัคคากานกับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้ 110 คน

¹³ คนเหล่านั้นจากพงศ์พันธุ์อาดอนีคัมได้มาภายหลัง ต่อไปนี้คือรายชื่อของพวกเขา คือ เอลีเฟเลท เยอูเอล และเซโมยาห์ กับพวกผู้ชายที่มากับพวกเขาหกสิบคน ¹⁴ จากพงศ์พันธุ์บิกรัย คือ อูรีย และศักเคอร์กับพวกผู้ชายที่มากับเขาที่จดทะเบียนไว้เจ็ดสิบคน ¹⁵ ข้าพเจ้าได้รวบรวมพวกที่เดินทางที่คลองซึ่งไหลไปสู่อาหะวา และเราได้ตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบดูประชาชนและพวกปุโรหิต แต่ไม่พบพงศ์พันธุ์ของเลวีที่นั่นเลย ¹⁶ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปหาเอลีเอเซอร์ อารีเอล เซโมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ และเอลนาธัน และนาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลาม ผู้ที่เป็นพวกผู้นำ และไปหาโยยาริบและเอลนาธันผู้ที่เป็นอาจารย์

¹⁷ ต่อมา ข้าพเจ้าได้ส่งพวกเขาไปหาอิดโด ผู้นำในคาสีเฟีย ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่าจะพูดอย่างไรกับอิดโดและญาติพี่น้องของเขา พวกคนรับใช้ประจำพระวิหารอาศัยอยู่ในคาสีเฟีย นั่นคือ ขอให้ส่งพวกคนรับใช้สำหรับพระนิเวศมาให้เรา ¹⁸ ดังนั้น โดยพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้า พวกเขาจึงได้ส่งผู้ชายคนหนึ่งชื่อเซเรบิยาห์ที่เป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดมาให้เรา เขาเป็นพงศ์พันธุ์มาหะสิบุตรชายของเลวีผู้เป็นบุตรชายของอิสราเอล เขาได้มาพร้อมกับบรรดาบุตรชายและพี่น้องสิบแปดคน ¹⁹ อาซาบิยาห์ก็ได้มากับเขา แล้วก็มีเยชยาห์ ซึ่งผู้เป็นคนหนึ่งเป็นบรรดาบุตรชายของเมราธ ที่มากับพวกพี่น้องและพวกบุตรชายของเขา รวมทั้งหมดยี่สิบคน ²⁰ จากคนเหล่านั้นที่ได้รับมอบหมายให้ปรนนิบัติในพระวิหาร ผู้ที่ดาวิดและบรรดาข้าราชการของพระองค์ได้มอบให้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี 220 คน แต่ละคนของพวกเขาได้รับมอบหมายตามชื่อ

²¹ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ประกาศให้ถอดอาหารที่คลองอาหะวาเพื่อถ่อมใจของพวกเราเองลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อที่จะแสวงหาทางจากพระองค์ให้กับเรา ลูกเล็กๆ ของเรา และทรัพย์สินทั้งหมดของเรา ²² ข้าพเจ้าได้เลาะอายที่จะถูกละเมิดเพื่อขอคำสั่งการหรือพยานาเพื่อปกป้องเราต่อศัตรูตามทาง เนื่องจากเราได้ถูกละเมิดโดยที่ 'พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่เหนือทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เพื่อให้เกิดผลดี แต่ถูกรบกวนภาพและพระพิโรธของพระองค์อยู่บนทุกคนที่ลืมพระองค์' ²³ ดังนั้น เราจึงได้อุดอาหารและแสวงหาพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเราได้วิงวอนต่อพระองค์

²⁴ ต่อมา ข้าพเจ้าได้เลือกชายสิบสองคนจากพวกที่มีตำแหน่งปุโรหิต คือ เซเรบิยาห์ อาซาบิยาห์ และพี่น้องของพวกเขาอีกสิบคน ²⁵ ข้าพเจ้าได้ชั่งน้ำหนักเงิน ทองคำและเครื่องใช้ และเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าที่กษัตริย์ พวกที่ปรึกษาของพระองค์ และพวกข้าราชการ และคนอิสราเอลทุกคนที่ได้ถวายด้วยความสมัครใจมอบให้กับพวกเขา ²⁶ ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ชั่งน้ำหนักเงิน 650 ตะลันต์ เครื่องใช้เงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ²⁷ และทองคำหนึ่งร้อยตะลันต์ ขามทองคำยี่สิบใบที่มีมูลค่ารวมกันหนึ่งพันดาร์ริก และภาชนะทองสัมฤทธิ์ขัดมันอย่างดีสองใบที่มีค่าเท่ากับทองคำ

²⁸ แล้วข้าพเจ้าได้กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านได้อุทิศตนแด่พระยาห์เวห์แล้ว และเครื่องใช้เหล่านี้ก็เช่นกัน และเงินและทองคำที่เป็นของถวายด้วยความสมัครใจแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่าน ²⁹ จงเฝ้าดูแลและรักษาสิ่งของเหล่านี้ จนกว่าพวกท่านจะชั่งน้ำหนักสิ่งของเหล่านี้ต่อหน้าพวกที่มีตำแหน่งปุโรหิต คนเลวี และพวกผู้นำของตระกูลบรรพบุรุษของอิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็มภายในห้องของพระนิเวศของพระเจ้า" ³⁰ พวกปุโรหิตและคนเลวีจึงได้รับเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ได้ชั่งน้ำหนักแล้ว เพื่อที่จะนำสิ่งของเหล่านี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

³¹ เราได้ออกไปจากคลองอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนที่หนึ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่เหนือเรา พระองค์ได้ทรงปกป้องเราจากมือของศัตรูและบรรดาผู้ที่ได้ปรารถนาที่จะข่มขอยเราอยู่ตามทาง ดังนั้น ³² เราได้เข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มและได้พักอยู่ที่นั่นสามวัน ³³ แล้ววันที่สี่ ก็ได้มีการชั่งน้ำหนักเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ในพระนิเวศของพระเจ้าในการดูแลของเมโรโมบุตรชายของอูรีอาห์ปุโรหิต และกับคนที่อยู่กับเขา คือเอเลอาซาร์บุตรของเฟเนหัส โยซาบาดบุตรชายของเยชูอา และโนอาดียาห์บุตรชายของบิณยูคนเลวี

³⁴ จำนวนและน้ำหนักของทุกอย่างได้ตรวจสอบแล้ว น้ำหนักของสิ่งของทั้งหมดได้บันทึกไว้ในตอนนั้น ³⁵ ประชาชนที่ได้ถูกกวาดต้อนไปไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอล คือโคตัวผู้สิบสองตัวสำหรับคนอิสราเอลทั้งหมด แกะตัวผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว แพะตัวผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาแล้งบาลา ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ³⁶ แล้วพวกเขาได้มอบพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ให้แก่พวกขุนนางของกษัตริย์ และพวกผู้ว่าราชการในมณฑลที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำ และพวกเขาได้ช่วยประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

Chapter 9

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พวกหัวหน้าก็ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และได้กล่าวว่า "ชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวไม่ได้แยกตัวเองจากชนชาติของแผ่นดินอื่น ๆ และสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขา คือจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยบุส คนอัมโมน คนโมบับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์ ² เพราะพวกเขาได้รับบรรดาบุตรหญิงและบุตรชายของคนเหล่านั้นมา และได้ปะปนชนชาติบริสุทธิ์กับชนชาติของแผ่นดินอื่น ๆ และพวกหัวหน้าและพวกผู้นำก็ได้เป็นพวกเริ่มก่อนในความไม่สัตย์ซื่อนี้"

³ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ฉีกเสื้อผ้าและเสื้อคลุมและทิ้งผมออกจากศีรษะและทิ้งเคราของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้รุดตัวลงด้วยความเสียใจ ⁴ คนเหล่านั้นทั้งหมดที่ตัวสั่นต่อพระวอนะของพระเจ้าของอิสราเอลเกี่ยวกับความไม่สัตย์ซื่อนี้ก็ได้มารวมตัวกันกับข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ด้วยความละอายใจ จนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ⁵ แต่ตอนที่ถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ข้าพเจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากสภาพที่นำละอายในเสื้อผ้าและเสื้อคลุมที่ฉีกขาด และคุกเข่าลงและชูมือต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า

⁶ ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอายและขายหน้าที่จะเจยหน้าของข้าพระองค์ต่อพระองค์ เพราะความบาปชั่วของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทวีขึ้นท่วมเหนือศีรษะของพวกข้าพระองค์ และความผิดของพวกข้าพระองค์ก็ขึ้นไปถึงท้องฟ้า ⁷ ตั้งแต่สมัยบรรดาบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์จนถึงบัดนี้ พวกข้าพระองค์ได้อยู่ในความผิดอันใหญ่หลวง ในความบาปชั่วของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์บรรดากษัตริย์ของพวกข้าพระองค์ และพวกปุโรหิตของพวกข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์ของโลกนี้ ให้แก่ดาบ การเป็นเชลย และการปล้น และการขายหน้าอย่างที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้ ⁸ แต่บัดนี้ พระเมตตาจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ได้ลงมาในช่วงเวลาสั้น ๆ และทรงปล่อยพวกข้าพระองค์ให้เป็นผู้รอดชีวิตอยู่เพียงไม่กี่คน และทรงมอบที่มั่นในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่พวกข้าพระองค์ นี่เป็นเพราะพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงทำให้ตาของพวกข้าพระองค์กระจ่างขึ้นและประทานความบรรเทาจากการเป็นทาสของพวกข้าพระองค์ลงบ้าง

⁹ เพราะพวกข้าพระองค์เป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ทรงลืมพวกข้าพระองค์ แต่ได้ทรงขยายพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อต่อพวกข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำดังนี้ในสายพระเนตรของกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อที่จะประทานคำสั่งใหม่แก่พวกข้าพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พวกข้าพระองค์จึงสามารถสร้างพระนิเวศของพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ขึ้นใหม่ได้และฟื้นฟูส่วนที่ปรักหักพังขึ้น พระองค์ได้ทรงทำเช่นนี้ เพื่อที่พระองค์จะทรงให้ค่าแพงที่ปลอดภัยแก่พวกข้าพระองค์ในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁰ แต่บัดนี้ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ พวกข้าพระองค์จะถูกละทิ้งได้? พวกข้าพระองค์ได้ลืมพระบัญญัติของพระองค์

¹¹ พระบัญชาของพระองค์ที่พระองค์ประทานแก่บรรดาผู้รับใช้และผู้เผยพระวอนะของพระองค์ เมื่อพระองค์ตรัสว่า "แผ่นดินนี้ที่พวกเจ้ากำลังเข้ามาครอบครองเป็นแผ่นดินที่เป็นมลทิน แผ่นดินที่เปื้อนเปื้อนจากชนชาติของแผ่นดินนั้นด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจของพวกเขา พวกเจ้าทำให้แผ่นดินเต็มด้วยความมลทินของพวกเขาตั้งแต่สุดปลายด้านหนึ่งไปยังสุดปลายอีกด้านหนึ่ง ¹² ด้วยเหตุนี้ อย่ายกพวกบุตรหญิงของพวกเจ้าให้แก่พวกบุตรชายของพวกเขา อย่ารับพวกบุตรหญิงของพวกเขามาให้กับพวกบุตรชายของพวกเจ้า และอย่าแสวงหาสันติสุขและสวัสดิภาพจากพวกเขาเป็นนิตย์ เพื่อที่พวกเจ้าจะเข้มแข็งและกินสิ่งดีของแผ่นดินนั้น เพราะเหตุนี้ พวกเจ้าจะทำให้บุตรหลานของพวกเจ้าได้ครอบครองแผ่นดินนั้นตลอดไป"

¹³ แต่หลังจากทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกข้าพระองค์ เพราะการประทุษร้ายของพวกข้าพระองค์ และความผิดอันใหญ่หลวงของพวกข้าพระองค์ เนื่องจากพระองค์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ได้ทรงถอดถอนพระทัยต่อความบาปชั่วของพวกข้าพระองค์ที่สมควรได้รับ และได้ทรงเหลือพวกข้าพระองค์ให้เป็นผู้รอดชีวิต ¹⁴ เราควรจะละเมิดพระบัญญัติของพระองค์อีก และปะปนกับชนชาติที่น่ารังเกียจเหล่านี้ด้วยการแต่งงานหรือ? พระองค์จะไม่กริ้วและทำลายพวกข้าพระองค์ จนไม่มีใครเหลืออยู่สักคนเดียว ไม่มีใครรอดเลยหรือ? ¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ทรงชอบธรรม เพราะพวกข้าพระองค์ยังคงเหลือรอดชีวิตอยู่น้อยคนในทุกวันนี้ ดูก่อน พวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ต่อพระพักตร์พระองค์ในความผิดของพวกข้าพระองค์ เพราะไม่มีใครสักคนเดียวที่สามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ได้เพราะเหตุนี้

Chapter 10

¹ ขณะที่เอซราได้อธิษฐานและสารภาพบาป เขาได้ร้องไห้และก้มตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีการชุมนุมครั้งใหญ่ของอิสราเอลทั้งพวกผู้ชาย พวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ก็ได้มาร่วมชุมนุมกับเขา เพราะประชาชนได้พากันร้องไห้อย่างมาก ² เซคานียาห์บุตรชายของเยชีเอลพงศ์พันธุ์เอลามจึงได้กล่าวกับเอซราว่า "พวกเราไม่ได้สัถย์ซื่อต่อพระเจ้าของเรา และได้แต่งงานกับพวกผู้หญิงต่างชาติจากชนชาติของแผ่นดินอื่น ๆ แต่ถึงจะมีเรื่องเช่นนี้ ก็ยังมีความหวังสำหรับอิสราเอล" ³ ดังนั้น บัดนี้ ให้เราทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งพวกผู้หญิงและบุตรทั้งหลายของพวกเขาไป ตามพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคำสั่งของคนเหล่านั้นผู้ที่ยำเกรงต่อพระบัญญัติของพระเจ้าของเรา และขอให้เป็นไปตามกฎหมายนั้น

⁴ จงลุกขึ้นเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ท่านต้องทำให้สำเร็จ และเราจะอยู่กับท่าน จงเข้มแข็งและทำสิ่งนี้เถิด" ⁵ ดังนั้นเอซราจึงได้ลุกขึ้น และได้ให้พวกหัวหน้าปุโรหิต คนเลวี และอิสราเอลทั้งหมดสัญญาว่าจะกระทำตามนี้ ดังนั้น พวกเขากุณคนจึงได้ให้คำปฏิญาณอย่างหนักแน่น ⁶ แล้วเอซราก็ได้ลุกขึ้นไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้าและได้ไปที่ห้องของเยโฮธานบุตรชายของเอลียาซิบ เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำเลย เนื่องจากเขาโศกเศร้าเกี่ยวกับความไม่สัถย์ซื่อของคนเหล่านั้นที่ได้เคยตกเป็นเชลย

⁷ ดังนั้น พวกเขายังได้ส่งข่าวไปในยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มถึงประชาชนทั้งหมดที่กลับมาจากความเป็นเชลยให้มาชุมนุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ⁸ คนใดที่ไม่ได้มาภายในสามวันตามคำสั่งจากพวกหัวหน้าและพวกผู้อาวุโสก็จะถูกริบทรัพย์สมบัติของเขาทั้งหมด และถูกตัดออกจากการชุมนุมครั้งใหญ่ของประชาชนที่กลับมาจากความเป็นเชลย ⁹ ดังนั้น ผู้ชายทุกคนของเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามินก็ได้มาชุมนุมกันในเยรูซาเล็มภายในสามวันในเดือนที่เก้า วันที่ยี่สิบของเดือนนั้น ประชาชนทุกคนก็ยืนอยู่ที่นั่นข้างหน้าพระนิเวศของพระเจ้าและตัวสันเพราะพระวอนจะและฝนตกหนัก

¹⁰ เอซราปุโรหิตได้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "พวกท่านเองได้ทำการละเมิด พวกท่านได้อยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติที่เป็นการทวิความผิดของอิสราเอลมากขึ้น ¹¹ แต่บัดนี้ จงถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน และทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวออกจากประชาชนของแผ่นดินนี้ และจากพวกผู้หญิงต่างชาติ" ¹² ชุมชนคนทั้งหมดก็ได้ตอบด้วยเสียงดังว่า "เราทำตามที่ท่านได้พูด" ¹³ แต่มีประชาชนมากมาย และตอนนี้เป็นฤดูฝน พวกเราไม่มีกำลังที่จะยืนอยู่ข้างนอก และนี่ไม่ใช่งานแค่วันสองวัน เพราะเราได้ละเมิดอย่างร้ายแรงในเรื่องนี้

¹⁴ ดังนั้น ขอให้พวกหัวหน้าของเราเป็นตัวแทนของชุมชนทั้งหมด ขอให้ทุกคนที่ยอมให้พวกผู้หญิงต่างชาติอาศัยอยู่ในเมืองของพวกเราเราในเวลาที่จะกำหนดนั้น พร้อมกับพวกผู้อาวุโสของเมืองและผู้พิพากษาของเมือง จนกว่าพระพิโรธอันรุนแรงของพระเจ้าของเราจะไปจากเรา" ¹⁵ โยนาธานบุตรชายของอาสาเอลและยารห์เซยาห์บุตรชายของทิกวาห์ได้ต่อต้านเรื่องนี้ และเมซูลลามและซาอับเบรียคนเลวีได้สนับสนุนพวกเขา ¹⁶ ดังนั้น ประชาชนที่ได้กลับมาจากความเป็นเชลยก็ได้ทำดังนี้ เอซราปุโรหิตได้เลือกพวกผู้ชาย ที่เป็นพวกผู้นำในตระกูลและวงศวานของบรรพบุรุษพวกเขาทุกคนที่ได้รับเชื้อไว้ และพวกเขาได้สืบค้นในเรื่องนี้ ในวันทีหนึ่งของเดือนที่สิบ

¹⁷ พอถึงวันที่หนึ่งในเดือนที่หนึ่ง พวกเขาได้เสร็จสิ้นการค้นหาเรื่องที่พวกผู้ชายได้อาศัยอยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติ ¹⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์พวกปุโรหิต ได้มีคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่กับพวกผู้หญิงต่างชาติ ในพวกพงศ์พันธุ์เยชูอาบุตรชายของโยชาดักและพวกพี่น้องของเขามี มาอาเสยาห์ เอลีเอเซอร์ ยาริบบและเกดาลียาห์ ¹⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงได้ตัดสินใจถึงบรรดาภรรยาของพวกเขา เนื่องจากพวกเขาทำผิด พวกเขาจึงได้ถวายแกะตัวผู้ตัวหนึ่งจากฝูงสัตว์สำหรับความผิดของพวกเขา

²⁰ ในพวกพงศ์พันธุ์อิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาดียาห์ ²¹ ในพวกพงศ์พันธุ์ฮาริม มี มาอาเสยาห์ เอลียาห์ เซโมยาห์ เยชีเอลและอุสซียาห์ ²² ในพวกพงศ์พันธุ์ปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสยาห์ อิซมาเอล เบนันเอล โยซาบาดและเอลาสาห์ ²³ ในพวกพงศ์พันธุ์เลวี มี โยซาบับ ชิเมอี เกลาياهو นั่นก็คือ เคลิกา เปราหิยาห์ ยูดาห์ ²⁴ ในพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ ในพวกคนเฝ้าประตู มี ชัลลุม เทเลม และอุรี

²⁵ ในพวกคนอิสราเอลที่เหลือ ในพวกพงศ์พันธุ์ปาโรซ มี รามิยาห์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ มียามิน เอลาอาซาร์ มัลคียาห์ และเบโนยาห์ ²⁶ ในพวกพงศ์พันธุ์เอลาม มี มันทานียาห์ เศคาริยาห์ เยชีเอล อับดัล เยเรโมก และเอลียาห์ ²⁷ ในพวกพงศ์พันธุ์ศักกู คือ เอลีโอนัย เอลียาซิบ มัททานียาห์ เยเรโมก ศาบาด และอาซัชา ²⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์เบบัย มี เยโฮธาน ฮานันยาห์ คับบัย และอากัลย ²⁹ ในพวกพงศ์พันธุ์บานิ มี เมซูลลาม มัลลัค อาดาياهو ยาซุบ และเชอัลเยเรโมก

³⁰ ในพวกพงศ์พันธุ์ปาห์โมอับ มี อัฒนา เคลาล เบโนยาห์ มาอาเสยาห์ มัททานียาห์ เบซาเลล บินนุย และมนัสเสห์ ³¹ ในพวกพงศ์พันธุ์ฮาริม มี เอลีเอเซอร์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ เซโมยาห์ ชิเมออน ³² เบนยามิน มัลลัค และเชมาริยาห์ ³³ ในพวกพงศ์พันธุ์อาซิม มี มัทเทเนีย มัททักทาร์ ศาบาด เอลีเฟเลก เยเรมัย มนัสเสห์ และชิมอี ³⁴ ในพวกพงศ์พันธุ์บานิ มี มาอาดัย อัมราน อุเอล

³⁵ เบโนยาห์ เบเดยาห์ เคลออี ³⁶ วานิยาห์ เมเรโมก เอลียาซิบ ³⁷ มัททานียาห์ มัทเทเนียและยาอาสุ ³⁸ ในพวกพงศ์พันธุ์บิณนุย มี ชิเมอี ³⁹ เซเลมียาห์ นารัน อาดาياهو

⁴⁰ มัคนาเดบัย ซาซัย ซารัย ⁴¹ อาซาเอล เซเลมียาห์ เชมาริยาห์ ⁴² ชัลลุม อามาริยาห์และโยเซฟ ⁴³ ในพวกพงศ์พันธุ์เนโบ มี เยชีเอล มัททิกิริยาห์ ศาบาด เศบินา อิดโด โยเอล และเบโนยาห์ ⁴⁴ คนเหล่านี้ทั้งหมดได้รับพวกผู้หญิงต่างชาติเป็นภรรยาและมีพวกบุตรกับพวกนางบางคน

Book: Nehemiah

Nehemiah

Chapter 1

¹ ถ้อยคำของเนหะมีย์บุตรของฮาคาเลียห์ เกิดขึ้นในเดือนคิสเลฟปีที่ยี่สิบ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในป้อมสุสา ² มีพี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้าคือฮานานี มาจากบางคนจากยูดาห์ ข้าพเจ้าได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับพวกยิวที่หนีรอด พวกยิวที่เหลืออยู่ที่นั่น และถามเรื่องเมืองเยรูซาเล็ม

³ พวกเขาบอกข้าพเจ้าว่า "คนที่อยู่ในเมืองนั้นที่รอดชีวิตจากการตกเป็นเชลยมีความทุกข์และความละอายมาก เพราะกำแพงกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกทำลาย และประตูต่างๆก็ถูกไฟเผา"

⁴ ทันทีที่ข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้านั่งลงร้องไห้ และข้าพเจ้ายังคงโศกเศร้า อดอาหารต่อไป และอธิษฐานเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งท้องฟ้าอยู่อีกหลายวัน ⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ข้าแต่พระยาเวห์ พระเจ้าแห่งท้องฟ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเคารพ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และมีความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และทรงรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์

⁶ ขอพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และทอดพระเนตร ขอร้องฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ขณะนี้ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ทั้งกลางวันและเวลากลางคืน เพื่อประชากรชาวอิสราเอลผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์สารภาพบาปทั้งหลายของประชากรชาวอิสราเอล ซึ่งพวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับวงศ์วานของข้าพระองค์ที่ได้ทำบาปด้วย ⁷ พวกข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติก่อชั่วร้ายมากต่อพระองค์ และไม่ได้อธิษฐานระลึกถึงพระนามของพระองค์ที่ได้ทรงตรัสแก่โมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ไว้

⁸ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระบัญญัติ ซึ่งได้ทรงบัญชาแก่โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "ถ้าพวกเขาไม่เชื่อตรงต่อเรา เราจะกระจัดกระจายพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ⁹ ถ้าพวกเขาย้อนกลับมาหาเรา รักษาและประพฤติตามพระบัญญัติของเรา ถึงแม้ว่าพวกเขาถูกทำให้แตกกระจายไปไกลสุดปลายฟ้า เราจะรวมพวกเขามาจากที่นั่นและนำพวกเขามาอยู่ที่เราได้เลือกไว้ เพื่อทำให้นามของเราดำรงที่นั่น"

¹⁰ บัดนี้พวกเขาก็คงหลายเป็นผู้รับใช้และเป็นประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันมหัศจรรย์ของพระองค์ ¹¹ ข้าแต่พระยาเวห์ ข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงโปรดฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ยินดีที่จะถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ในวันนี้ขอทรงทรงมอบความสำเร็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงทรงมอบพระเมตตาไว้ในสายตาชายผู้นี้" ข้าพเจ้าได้รับใช้เป็นผู้เชิญถ้วยเสวยแต่กษัตริย์

Chapter 2

¹ ในเดือนนิสาน ปีที่ยี่สิบแห่งรัชสมัยของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส พระองค์ได้ทรงเลือกเหล่าอุน และข้าพเจ้าได้นำเหล่าอุนนั้นมาถวายกษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่เคยแสดงความโศกเศร้าต่อพระพักตร์ของพระองค์มาก่อน ² แต่กษัตริย์จึงตรัสถามข้าพเจ้าว่า "ทำไมใบหน้าของเจ้าจึงดูโศกเศร้ายิ่งนัก? เจ้าไม่ได้เจ็บป่วยอันใด นี่ต้องเป็นความเศร้าใจ" ในขณะนั้นข้าพเจ้ามีความหวาดกลัวยิ่งนัก

³ ข้าพเจ้าทูลต่อกษัตริย์ว่า "ขอกษัตริย์จะมีพระชนมายุยืนนาน! เหตุใดในใบหน้าของข้าพเจ้าจึงไม่ควรโศกเศร้าเล่า? เป็นเพราะเมืองอันเป็นที่ฝังศพของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพเจ้าถูกทำลาย และประตูเมืองก็ถูกไฟเผาจนวอด"

⁴ แล้วกษัตริย์จึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้าต้องการให้เราทำสิ่งใดหรือ?" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ⁵ ข้าพเจ้าทูลตอบกษัตริย์ว่า "ถ้าหากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหากผู้รับใช้ของฝ่าพระบาทได้กระทำการที่ชอบในสายพระเนตรของฝ่าพระบาท ขอรบส่งข้าพเจ้าไปยังยูดาห์ คือเมืองอันเป็นสถานที่ฝังศพของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะสร้างมันขึ้นมาใหม่" ⁶ กษัตริย์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า (และพระราชินีทรงประทับเคียงข้างพระองค์อยู่ด้วย) "เจ้าจะไปนานสักเท่าใดและเมื่อใดที่เจ้าจะกลับมา?" กษัตริย์ทรงยินดียิ่งที่จะส่งข้าพเจ้าไปเมื่อข้าพเจ้าได้กำหนดวันที่แก่พระองค์

⁷ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลต่อกษัตริย์ว่า "ถ้าหากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยของฝ่าพระบาท ขอรบประทานพระราชสาส์นแก่ข้าพเจ้าเพื่อนำไปมอบให้กับบรรดาผู้ว่าการมณฑลที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ เพื่อพวกเขาจะอนุญาตให้ข้าพเจ้าผ่านเขตแดนของพวกเขาไปยังยูดาห์ได้" ⁸ ขอรบประทานพระราชสาส์นไปยังอาสาฟผู้ดูแลป่าไม้หลวงด้วย เพื่อเขาจะมอบไม้ให้แก่ข้าพเจ้าในการซ่อมแซมประตูป้อมใกล้พระวิหาร ซ่อมกำแพงเมือง และสร้างบ้านที่ข้าพระองค์จะอาศัยอยู่นั้น" เพราะพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า ดังนั้นกษัตริย์จึงยินยอมทำตามคำร้องขอต่าง ๆ ของข้าพเจ้า

⁹ ข้าพเจ้ามาพบกับผู้ว่าการมณฑลที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ และข้าพเจ้าได้มอบบรรดาพระราชสาส์นของกษัตริย์แก่พวกเขา ครั้นนี้กษัตริย์ได้ส่งบรรดาเหล่าทัพและทหารนำมากับข้าพเจ้าด้วย ¹⁰ เมื่อสันบาลลัทธิชาวไฮโรนาอิมและโทบียาสข้าราชการชาวอัสซีเรียได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาไม่พอใจอย่างมากที่มีใครบางคนพยายามช่วยเหลือประชากรชาวอิสราเอล

¹¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเดินทางมาถึงกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน ¹² ข้าพเจ้าลุกขึ้นในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าและชายสองสามคนที่มากับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงเร้าใจของข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่ได้นำสัตว์แม่สัตว์เดียวมากับข้าพเจ้า ยกเว้นสัตว์ตัวที่ข้าพเจ้ากำลังซื้ออยู่นั้น

¹³ ในเวลากลางคืน ข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ไปจนถึงบ่อน้ำสุนัขจึงออก ไปถึงประตูกองมูลสัตว์ และตรวจสอบกำแพงเมืองเยรูซาเล็มที่ปรักหักพัง และตรวจประตูไม้ที่ถูกไฟเผาจนวอด ¹⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงไปที่ประตูน้ำพุ ไปจนถึงสระหลวง สถานที่แห่งนั้นแคบเกินกว่าที่สัตว์ตัวที่ข้าพเจ้ากำลังซื้ออยู่จะผ่านไปได้

¹⁵ ในคืนนั้นข้าพเจ้าจึงขึ้นไปบนหุบเขาและตรวจดูกำแพงเมือง และข้าพเจ้าจึงย้อนกลับเข้ามาทางประตูหุบเขาเหมือนเดิม ¹⁶ พวกผู้ปกครองไม่รู้ข้าพเจ้าไปที่ไหนหรือทำอะไร และข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ชายยิวทั้งหลาย ไม่ได้บอกแก่พวกปุโรหิต ไม่ได้บอกแก่พวกขุนนาง พวกผู้ปกครอง และไม่ได้บอกแก่คนที่เหลืออยู่ที่จะทำงาน

¹⁷ ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นความทุกข์ใจที่อยู่ภายในพวกเราแล้ว คือเรื่องที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและประตูเมืองก็ถูกไฟเผาจนวอด มาเถิด ให้พวกเราสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ เพื่อพวกเราไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป" ¹⁸ ข้าพเจ้าบอกแก่พวกเขาว่าพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้านั้นอยู่เหนือข้าพเจ้า และบอกถึงถ้อยคำของกษัตริย์ที่ตรัสแก่ข้าพเจ้า พวกเขาพูดว่า "ให้เราลุกขึ้นและสร้างเถิด" ดังนั้นพวกเขาก็ร่วมมือกันเพื่อการดีนั้น

¹⁹ แต่เมื่อสันบาลลัทธิชาวไฮโรนาอิมกับโทบียาสข้าราชการชาวอัสซีเรียได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาได้เยาะเย้ยและสบประมาทพวกเรา และพวกเขาพูดว่า "พวกเจ้ากำลังทำอะไรหรือ? พวกเจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์ใช่ไหม?" ²⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า "พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะประทานความสำเร็จให้แก่พวกเรา พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเราจะไม่ลุกขึ้นและสร้าง แต่พวกเราจะไม่มีส่วน ไม่มีสิทธิ และไม่มีข้อเรียกร้องใดที่น่าจดจำในกรุงเยรูซาเล็ม"

Chapter 3

- ¹ แล้วเอลียาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับเหล่าพี่น้องปุโรหิตของท่าน และพวกเขาได้สร้างประตูและ พวกเขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และตั้งประตูให้เข้าที่ พวกเขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์ไปไกลถึงหอคอยพลหนึ่งร้อย และไกลไปถึงหอคอยอาบันเอล ² ถัดเขาไปก็เป็นคนเยรีโคได้ทำงานให้ และถัดเขาไปก็เป็นศักเกอร์บุตรของอิมรีได้ทำงานให้
- ³ บุตรทั้งหลายของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา พวกเขาได้ทำทงกบ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และดาลประตู ⁴ เมเรโมกได้ซ่อมแซมส่วนถัดไป เขาเป็นบุตรของอูร์ยาห์ผู้เป็นบุตรของอิกไซส ถัดพวกเขาไป เมซูลามได้ซ่อมแซม เขาเป็นบุตรของเบเรคียาห์ผู้เป็นบุตรของเมเซซาเบล ถัดพวกเขาไปศาโดกได้ซ่อมแซม เขาเป็นบุตรของบาอานา ⁵ ถัดพวกเขามา ชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่ผู้นำของพวกเขาปฏิเสธไม่ยอมทำงานภายใต้ผู้ควบคุมของพวกเขา
- ⁶ โยธาตานุตรของปาเสอาห์และเมซูลามบุตรของเบโสโดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า พวกเขาได้ทำทงกบ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และดาลประตู ⁷ ถัดพวกเขามาเมลาติยาห์ชาวกิเบโอนและยาโดนชาวเมโรไนท ผู้เป็นคนมาจากเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมส่วนที่เป็นที่อยู่อาศัยของเจ้าเมืองเหนือแม่น้ำขึ้นไป
- ⁸ ถัดเขามา อูสซีเอลบุตรของฮารายาห์ คนหนึ่งในช่างทองได้ซ่อมแซม และถัดเขามาเป็นอาบันยาห์เป็นผู้ปรุบน้ำหอม พวกเขาได้บูรณะซ่อมแซมเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ไกลไปจนถึงกำแพงกว้าง ⁹ ถัดพวกเขามา เรโฝยาห์บุตรของเฮอร์ได้ซ่อมแซม เขาเป็นผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม ¹⁰ ถัดพวกเขามา เยดาเยห์บุตรของฮารุมฟได้ซ่อมแซมถัดจากบ้านของเขา ถัดไปจากเขา อักษบุตรของฮาซันเบยาห์ได้ซ่อมแซม
- ¹¹ มัลคียาห์บุตรของฮาริม และหัสซุบบุตรของปาหักโมอับได้ซ่อมแซมอีกส่วนพร้อมกับหอคอยเตาอบ ¹² ถัดพวกเขามา ซัลลุมบุตรของฮัลโลเฮซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซมพร้อมกับบุตรหญิงทั้งหลายของท่าน
- ¹³ ฮานูนและผู้อาศัยในเมืองศานาอาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา พวกเขาได้สร้างขึ้นใหม่ และติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู พวกเขาได้ซ่อมแซมไปไกลถึงหนึ่งพันคอกจนถึงประตูกองขะ
- ¹⁴ มัลคียาห์บุตรของเรคาบ ผู้ปกครองแขวงเบธอักเคเรม ได้ซ่อมแซมประตูกองขะ เขาได้สร้างขึ้นและติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู ¹⁵ ซัลลุมบุตรของคลโฮเซห์ ผู้ปกครองแขวงมิสปาห์ ได้สร้างประตูน้ำขึ้นใหม่ เขาสร้างมันขึ้น ติดตั้งประตู ใส่สลักยึด และใส่ดาลประตู เขายังสร้างกำแพงของสระสิโลอัมที่ติดกับราชอุทยานขึ้นมาใหม่ด้วย ไปไกลจนถึงบันไดซึ่งพาดลงมาจากนครดาวิด
- ¹⁶ เนหะมียบุตรของอัสบูก ผู้ปกครองแขวงเบธซूरครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ไปจนถึงสระที่คนขุดขึ้นมาและยาวไปจนถึงค่ายของนักรบ ¹⁷ ต่อจากเขาไป คนเลวีได้ซ่อมแซม รวมไปถึงเรฮูมบุตรของบานี และถัดจากเขา ฮาซานียาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอิลาคครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมในแขวงของตนเอง
- ¹⁸ ต่อจากเขาไป ชาวเมืองของเขาได้ซ่อมแซม รวมถึงบิณนุบุตรของเฮนาดัต ผู้ปกครองแขวงเคอิลาคครึ่งหนึ่ง ¹⁹ ถัดเขาไป เอเซอร์บุตรของเยชูอา ผู้ปกครองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงด้านหน้าทางขึ้นไปคลังอาวุธตรงหัวมุมกำแพง
- ²⁰ ต่อจากเขาไป บารุกบุตรของคัมบัยได้ทุ่มเทในการซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากหัวมุมของกำแพงไปจนถึงประตูบ้านของเอลียาซิมมหาปุโรหิต ²¹ ต่อจากเขาไป เมเรโมกบุตรของอูร์ยาห์ ผู้เป็นบุตรของอิกไซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากประตูบ้านของเอลียาซิมไปจนถึงท้ายบ้านของเอลียาซิม
- ²² ถัดจากเขา บรรดาปุโรหิตทั้งหลาย คนที่มาจากพื้นที่รอบๆ เยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ²³ ต่อจากพวกเขาไป เบนยามินและหัสซุบได้ซ่อมแซมตรงกันข้ามกับบ้านของพวกเขา ต่อจากพวกเขาอาซารียาห์บุตรของมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรของอานาเนียห์ได้ซ่อมแซมข้างบ้านของเขาเอง ²⁴ ต่อจากเขาไป บิณนุบุตรของเฮนาดัตได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง จากบ้านของอาซารียาห์ไปจนถึงหัวมุมกำแพง
- ²⁵ ปาลาลบุตรของอูซัยได้ซ่อมแซมบนส่วนที่ตรงกันข้ามกับหัวมุมกำแพงและหอคอยที่ยื่นขึ้นมาจากพระราชวังขึ้นบนตรงลานทหารรักษาพระองค์ ต่อจากเขาไป เปดาเยาห์บุตรของปาโรซได้ซ่อมแซม ²⁶ บัดนี้ผู้รับใช้ในพระวิหารที่อาศัยอยู่ในโอเฟลได้ซ่อมแซมไปจนถึงจุดที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางทิศตะวันออกและหอคอยที่ยื่นออกมา ²⁷ ต่อจากเขาไป ชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกมาไปไกลจนถึงกำแพงโอเฟล
- ²⁸ บรรดาปุโรหิตทั้งหลายได้ซ่อมแซมเหนือประตูน้ำขึ้นไป แต่ละคนก็ซ่อมแซมที่ตรงข้ามบ้านของตนเอง ²⁹ ต่อจากพวกเขาไป ศาโดกบุตรของอิมเมอร์ได้ซ่อมแซมส่วนที่ตรงข้ามบ้านของเขาเอง แล้วต่อจากเขาเซโมอาห์บุตรของเซคานียาห์ ซึ่งเป็นผู้เฝ้าประตูตะวันออกได้ทำการซ่อมแซม ³⁰ ต่อจากเขาไป อาบันยาห์บุตรของเซเลมียาห์ และฮานูนบุตรคนที่หกของศาลาฟได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ต่อจากเขาไปเมซูลามบุตรของเบเรคียาห์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับที่พักของเขา
- ³¹ ต่อจากเขาไป มัลคียาห์ช่างทองคนหนึ่ง ได้ซ่อมแซมไปจนถึงบ้านของผู้รับใช้ในพระวิหารและของพวกพ่อค้า ที่ตรงข้ามประตูตรวจพลและที่พักขึ้นบนตรงหัวมุม ³² บรรดาช่างทองและพวกพ่อค้าได้ซ่อมแซมระหว่างห้องขึ้นบนตรงหัวมุมกับประตูและ

Chapter 4

¹ เมื่อสันบาลลักได้ยืมว่า เรากำลังก่อสร้างกำแพง เรื่องนี้ทำให้เขาร้อนใจ และเขาก็โกรธเกรี้ยวอย่างมาก และเขาก็เยาะเย้ยพวกยิว ² เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกพี่น้องของเขาและกองทัพของสะมาเรีย เขากล่าวว่า "พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้กำลังทำอะไรกัน? พวกเขาจะซ่อมแซมเมืองนั้นเพื่อตัวเองหรือ? พวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหรือ? พวกเขาจะทำงานให้เสร็จภายในวันเดียวหรือ? พวกเขาจะเอาก้อนหินที่ถูกเผาไฟจากกองขยะมาใช้หรือ?" ³ โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่กับเขา และเขابอกว่า "ถ้ามีสุนัขจิ้งจอกสักตัวหนึ่งขึ้นไปบนสิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น มันก็จะพังกำแพงหินของพวกเขาลงมา!"

⁴ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงฟัง เพราะเราถูกดูหมิ่น ขอให้คำเยาะเย้ยของพวกเขาแลกลับไปที่ศีรษะของพวกเขาเอง และขอทรงมอบพวกเขาไว้ให้ถูกปล้นในแผ่นดินที่พวกเขาเป็นนักโทษอยู่นั้น ⁵ ขออย่าทรงปิดกั้นความผิดบาปของพวกเขาไว้ ขออย่าทรงลบเลือนความบาปของพวกเขาจากพระพิศมัยพระองค์ เพราะพวกเขาได้ยั่วยุพวกคนก่อสร้างให้โกรธ ⁶ ดังนั้น เราจึงสร้างกำแพง และกำแพงทั้งสี่ก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งของความสูงของกำแพงแล้ว เพราะประชาชนมีความปรารถนาที่จะทำงาน

⁷ แต่เมื่อสันบาลลัก โทบิอาห์ คนอาหรับ คนอัมโมน และคนอัคคอด ได้ยืมว่าการซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มกำลังคืบหน้าไป และมีการอดที่มีรอยแตกของกำแพงแล้ว พวกเขาก็โกรธยิ่งนัก ⁸ พวกเขาทุกคนจึงร่วมกันวางแผนร้าย และพวกเขาก็เข้ามาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และทำให้เกิดความวุ่นวายในเมืองนั้น ⁹ แต่เราได้อธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และวางยามเพื่อป้องกันพวกเขาทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะภัยคุกคามของพวกเขา

¹⁰ แล้วคนยูดาห์กล่าวว่า "กำลังเรี่ยวแรงของคนที่ยืนของก็กำลังลดน้อยถอยลง มีเศษหินอยู่มากมายเหลือเกิน และเราไม่สามารถก่อสร้างกำแพงได้" ¹¹ พวกศัตรูของเราก็บอกว่า "พวกเขาจะไม่รู้และไม่เห็น จนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางพวกเขาและฆ่าพวกเขา และยับยั้งงานนั้น"

¹² ในเวลานั้นพวกยิวที่อาศัยอยู่ใกล้พวกเขาก็มาจากทุกทิศทุกทาง และได้บอกกับเราเป็นสิบครั้ง เตือนเราเกี่ยวกับแผนการที่พวกเขากำลังทำกับเราอยู่ ¹³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กำหนดให้ประชาชนอยู่ในส่วนที่ต่ำที่สุดของกำแพงในบริเวณที่ยังเปิดอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้กำหนดให้แต่ละครอบครัวมีดาบ หอก และคันธนู ¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและยืนขึ้น และข้าพเจ้าพูดกับพวกขุนนาง ผู้ปกครองทั้งหลาย และคนที่เหลือนอกนั้นว่า "อย่ากลัวพวกเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงยิ่งใหญ่และน่ายำเกรง จงต่อสู้เพื่อครอบครัวของท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ภรรยาของท่าน และบ้านของท่าน"

¹⁵ มันเกิดขึ้นเมื่อศัตรูของเราได้ยืมว่า เราได้ล่วงรู้แผนงานของพวกเขาแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของพวกเขา เราทุกคนก็กลับมายังกำแพงนั้น แต่ละคนต่างก็มาทำงานของตน ¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา คนรับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำเฉพาะงานก่อสร้างกำแพง และคนรับใช้อีกครั้งหนึ่งถือหอก ไล่ คัณธนู และสวมยุทธภัณฑ์ ในขณะที่พวกผู้นำยืนอยู่ข้างหลังคนยูดาห์ทุกคน

¹⁷ คนงานพวกเดียวกันนี้กำลังสร้างกำแพงและขนของ แล้วยังต้องรับหน้าที่เฝ้ายามด้วย ทุกคนทำงานด้วยมือข้างหนึ่ง และมีมืออีกข้างหนึ่งก็ถืออาวุธของตน ¹⁸ คนก่อสร้างทุกคนสะพายดาบของตนไว้ข้างตัวและนั่นเป็นวิธีการที่เขากำหนด คนเฝ้าแต่ละคนหนึ่งอยู่ข้างข้าพเจ้า

¹⁹ ข้าพเจ้าบอกกับพวกขุนนางและพวกเจ้าหน้าที่ และคนที่เหลือนอกนั้นว่า "งานนี้ใหญ่โตและกว้างขวางมาก และเราแยกกันไปอยู่บนกำแพงที่ห่างจากกัน" ²⁰ เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงแตรเป่าที่ใด พวกท่านต้องรีบวิ่งไปยังสถานที่นั้นและรวมตัวกันที่นั่น พระเจ้าของเราจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา

²¹ ดังนั้น ในขณะที่เรากำลังทำงานกัน พวกเขารุ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งดวงขึ้น ²² ข้าพเจ้าบอกกับประชาชนในเวลานั้นอีกว่า "ขอให้ผู้ชายทุกคนและคนรับใช้ของเขาค้างคืนอยู่ที่ตรงกลางของเยรูซาเล็ม เพื่อให้พวกเขาเป็นยามเฝ้าในช่วงเวลากลางคืน และเป็นคนทำงานในตอนกลางวัน" ²³ เพราะฉะนั้น ไม่ว่าข้าพเจ้า หรือพี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนรับใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามที่ติดตามข้าพเจ้า ไม่มีใครในพวกเราที่เปลี่ยนเสื้อผ้าของเราออก และเราแต่ละคนต่างก็ถืออาวุธของตน แม้ว่าตอนที่เขาจะไปอาบน้ำ

Chapter 5

¹ พวกผู้ชายและภรรยาของพวกเขาได้ร้องโวยวายขึ้นต่อต้านพี่น้องคนยิวของเขากันหลาย ² เพราะมีบางคนพูดว่า "พวกเรามีบุตรชาย และบุตรหญิงมากมาย ขอให้เรามีข้าวที่จะรับประทาน และมีชีวิตอยู่ได้" ³ บางคนพูดว่า "ในช่วงเวลาการกีดกันอาหาร เรานำน้ำทิ้งหลายของเรา ส่วนองุ่นทั้งหลายของเรา และบ้านเรือนทั้งหลายของเราเพื่อที่จะได้ข้าว"

⁴ บางคนพูดว่า "เราได้ยืมเงินเพื่อจ่ายภาษีให้กษัตริย์ ในการจำนำไร่นาและสวนองุ่นทั้งหลายของเรา" ⁵ ส่วนเนื้อและเลือดของเราที่เป็นเหมือนพี่น้องของเรา และลูก ๆ ของเราก็เป็นเหมือนลูก ๆ ของพวกเขา เราถูกบังคับให้ขายบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของเราให้เป็นทาส บุตรหญิงของเราบางคนได้เป็นทาสไปแล้ว แต่มันไม่อยู่ในกำลังของเราที่จะช่วยเพราะว่าเดี๋ยวนี้พวกผู้ชายคนอื่น ๆ ได้เป็นเจ้าของที่นา และสวนองุ่นของเรา

⁶ ข้าพเจ้าโกรธมากเมื่อได้ยินเสียงเรียกร้องและคำพูดเหล่านี้ของพวกเขา ⁷ จากนั้นข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงเรื่องนี้ และนำไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังต่างคนต่างเรียกดอกเบี้ยจากพี่น้องของท่าน" ข้าพเจ้าได้เรียกประชุมใหญ่เพื่อต่อสู้กับพวกเขา ⁸ และพูดกับพวกเขาว่า "เราได้นำพี่น้องคนยิวของเราที่ถูกขายให้กับบรรดาประชาชาติทั้งหลาย กลับมาจากการเป็นทาสมากเท่าที่เราสามารถทำได้ แต่พวกท่านกลับขายพวกพี่น้องชายหญิงของพวกท่านเพื่อที่พวกเขาจะถูกขายกลับมาให้เรา!" เขากันหลายนิ่งเงียบ พูดไม่ออก

⁹ ข้าพเจ้าพูดอีกว่า "สิ่งที่พวกท่านกำลังทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรหรือที่พวกท่านได้ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าของพวกเรา เพื่อป้องกันการเยาะเย้ยของบรรดาประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูของพวกเรา?" ¹⁰ ข้าพเจ้า และพวกพี่น้องของข้าพเจ้า และคนใช้ทั้งหลายของข้าพเจ้ากำลังให้พวกเขา ยืมเงินและข้าว แต่เราต้องหยุดการเรียกเก็บดอกเบี้ยในการให้ยืมเงินเหล่านี้ ¹¹ จงคืนที่นาของพวกเรา สวนองุ่นของพวกเรา สวนมะกอกเทศของพวกเรา และบ้านเรือนของพวกเราและกำไรของเงินยืมนั้น ข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันซึ่งพวกท่านมีบังคับเอามาจากพวกเรา"

¹² จากนั้นพวกเขาก็พูดว่า "เราจะคืนอะไรก็ตามที่เราเอามาจากพวกเขา และจะไม่เรียกร้องอะไรเลยจากพวกเขา เราจะทำตามที่ท่านพูด" แล้วข้าพเจ้าจึงเรียกบรรดาปุโรหิต และให้พวกเขาสาบานว่าจะทำตามที่ได้สัญญาไว้ ¹³ ข้าพเจ้าได้สลัดเสื้อคลุมที่พับไว้ของข้าพเจ้าออก และพูดว่า "ขอให้พระเจ้าสลัดทุกคนที่ไม่รักษาสัญญาออกจากบ้านเรือนของเขา และทรัพย์สินของเขา ขอให้เขาถูกสลัดออกและไม่มื่ออะไร" ทุกคนในที่ประชุมกล่าวว่า "เอเมน" และพวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ และประชาชนได้กระทำดังที่พวกเขาได้สัญญาไว้

¹⁴ ตั้งแต่นั้นเมื่อข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการของพวกเราในแผ่นดินยูดาห์ จากปีที่ยี่สิบจนถึงปีที่สามสิบสองของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสเป็นเวลาสิบสองปี ทั้งข้าพเจ้าและพี่น้องของข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับประทานอาหารที่ได้จัดเตรียมไว้สำหรับผู้ว่าราชการ ¹⁵ แต่ผู้ว่าราชการคนก่อนหลายคนก่อนหน้าข้าพเจ้าได้วางภาระหนักลงบนประชาชน และเก็บเงินสี่สิบเชเชลจากพวกเขาเพื่อเป็นค่าอาหารและเหล้าองุ่นของเขาทั้งหลายในแต่ละวัน แม้กระทั่งคนใช้ของเขาทั้งหลายก็ได้กดขี่ข่มเหงประชาชน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะความเกรงกลัวในพระเจ้า

¹⁶ ข้าพเจ้ายังคงทำงานสร้างกำแพงอยู่ และพวกเราไม่ได้ซื้อที่ดิน และคนใช้ทั้งหมดของข้าพเจ้ารวมกันอยู่ที่นั่นเพื่อทำงาน ¹⁷ ที่โต๊ะของข้าพเจ้ามีคนยิวและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย 150 คน ไม่นับคนเหล่านั้นที่มาหาพวกเรา มาจากบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบ ๆ เรา

¹⁸ เดียวนี้สิ่งที่ได้จัดเตรียมในแต่ละวันคือ วัวหนึ่งตัว แกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว และมินกด้วย และทุก ๆ สิบวันมีเหล้าองุ่นชนิดต่าง ๆ มากมาย แต่ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าไม่ได้เรียกร้องเอาอาหารสำหรับผู้ว่าราชการ เพราะว่าการเรียกร้องนั้นเป็นการระหับเกรงไปสำหรับประชาชน ¹⁹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องระลึกถึงข้าพระองค์ ขอให้เกิดผลดี เพราะข้าพระองค์ได้กระทำทุกสิ่งเพื่อประชาชนเหล่านี้

Chapter 6

- ¹ บัดนี้เมื่อสันบาลลัก โกบิอาห์ และเกเซมชาวอาหรับกับศัตรูที่เหลือของเราได้ยินว่าข้าพเจ้าได้ก่อคำแพ่งอีกครั้งและไม่มีส่วนไหนถูกทิ้งให้เป็นรอยแตกเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมืองทั้งหลาย ² สันบาลลักและเกเซมได้ส่งข่าวมาหาข้าพเจ้าว่า "จงมาเถิด ให้เรามาพบกันในที่บางแห่งในที่ราบของโอโน" แต่พวกเขาตั้งใจที่จะทำร้ายข้าพเจ้า
- ³ ข้าพเจ้าได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหาพวกเขา กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่ และข้าพเจ้าไม่สามารถลงมาได้ ทำไมควรจะให้งานหยุดชงักในขณะที่ข้าพเจ้าจะทำงานและลงมาหาพวกท่านหรือ?" ⁴ แล้วพวกเขาก็ส่งข้อความเหมือนกันมาให้ข้าพเจ้าสี่ครั้ง และข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกันทุกครั้ง
- ⁵ สันบาลลักได้ส่งคนรับใช้มาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า พร้อมด้วยจดหมายเปิดผนึกในมือของเขา ⁶ ในนั้นถูกเขียนว่า "มีรายงานท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกเซมก็ได้พูดด้วยว่า ท่านและพวกยิวกำลังวางแผนก่อกบฏ เพราะนั่นเป็นเหตุผลที่ท่านจึงก่อคำแพ่งขึ้นอีกจากที่รายงานเหล่านี้ได้กล่าวไว้ ท่านกำลังจะกลายเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
- ⁷ ท่านได้แต่งตั้งพวกผู้เผยพระวจนะด้วยเพื่อป่าวประกาศเกี่ยวกับท่านในกรุงเยรูซาเล็มว่า "มีกษัตริย์ในยูดาห์! " ท่านสามารถแน่ใจว่ากษัตริย์จะได้ยินรายงานเหล่านี้ ดังนั้นจงมาเถิด ให้เรามาหารือด้วยกัน"
- ⁸ แล้วข้าพเจ้าก็ส่งถ้อยคำไปหาเขากล่าวว่า "ไม่มีสิ่งนั้นได้เกิดขึ้นตามที่ท่านกล่าวมาเลย เพราะในใจของท่านปั่นแต่งมันขึ้นมาเอง" ⁹ เพราะพวกเขาก็หมดต้องการทำให้พวกเรากลัว และคิดว่า "พวกเขาจะละมือจากการทำงาน และงานจะไม่สำเร็จ" แต่บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเสริมกำลังมือของข้าพระองค์
- ¹⁰ ข้าพเจ้าได้ไปที่บ้านของเฮโมอาห์บุตรของเดโลยาห์ผู้เป็นบุตรของเมเหคาเบล ผู้ซึ่งเก็บตัวอยู่ในบ้านของเขา เขาพูดว่า "ให้เรามาพบกันในพระนิเวศของพระเจ้า ในพระวิหาร และให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะว่าพวกเขากำลังมาฆ่าท่าน ในเวลากลางคืนพวกเขามาฆ่าท่าน" ¹¹ ข้าพเจ้าตอบว่า "คนอย่างข้าพเจ้าจะวิ่งหนีหรือ? คนอย่างข้าพเจ้าเข้าไปในพระวิหารเพียงเพื่อจะรักษาชีวิตของตนหรือ? ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไปข้างใน"
- ¹² ข้าพเจ้าตระหนักว่าพระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้เผยพระวจนะใส่ร้ายข้าพเจ้า โกบิอาห์และสันบาลลักได้จ้างเขา ¹³ พวกเขาได้จ้างเขามาเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลัว เพื่อที่ข้าพเจ้าอาจทำสิ่งที่เขาได้พูดและทำบาป เช่นนั้นพวกเขากระทำให้ข้าพเจ้ามีชื่อเสียงไม่ดีเพื่อที่จะทำให้ข้าพเจ้าอับอายขายหน้า ¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดระลึกถึงโกบิอาห์และสันบาลลัก และสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำ โปรดทรงระลึกถึงผู้เผยพระวจนะหญิงโนอัดยาห์และผู้เผยพระวจนะคนอื่นๆ ผู้ที่พยายามทำให้ข้าพเจ้ากลัวด้วยเถิด
- ¹⁵ ดังนั้นคำแพ่งได้สำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนแห่งเอลูล หลังจากห้าสิบสองวัน ¹⁶ เมื่อศัตรูทั้งสี่ของเราทั้งหลายได้ยินเรื่องนี้ ประชาชาติทั้งปวงรอบเรา พวกเขาก็ก้าวและพวกเขาก็ประจักษ์แก่ตาของพวกเขาเอง เพราะเขาทั้งหลายรู้ว่าการสำเร็จก็ด้วยการทรงช่วยเหลือของพระเจ้าของเรา
- ¹⁷ ในเวลานี้ขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโกบิอาห์ และจดหมายทั้งหลายของโกบิอาห์ก็มาถึงเขา ¹⁸ เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาด้วยคำสาบานต่อเขา เพราะว่าเขาเป็นบุตรเขยของเศคานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอาราห์ บุตรชายของเขาชื่อเยโฮฮานันได้รับบุตรธิดาของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายของเบเรคิยาห์มาเป็นภรรยาของตน ¹⁹ พวกเขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับการกระทำของเขาและรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา จดหมายจากโกบิอาห์ถูกส่งมาให้ข้าพเจ้าเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลัว

Chapter 7

¹ เมื่อกำแพงเมืองถูกสร้างเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจึงติดตั้งประตูเข้าไป และได้แต่งตั้งบรรดายามเฝ้าประตู คณะนักร้อง และบรรดาคณเลวี่ทั้งหลาย ² ข้าพเจ้าได้มอบหมายให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้าร่วมกับฮานันยาห์ผู้ตรวจการป้อมเพื่อดูแลเหนือเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นชายที่สัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่นอีกหลายคน

³ ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่าเปิดประตูของเยรูซาเล็มจนกว่าแดดจะร้อน ขณะที่ยามเฝ้าประตูทั้งหลายประจำการอยู่นั้น ขอให้พวกท่านปิดประตูและลงกลอนประตูเหล่านั้น และแต่งตั้งคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มให้เป็นยามรักษาการณ์ โดยให้บางคนประจำอยู่ที่สถานีเฝ้าระวัง และบางคนประจำอยู่ที่หน้าบ้านของพวกเขาเอง ⁴ เวลานี้เมืองกว้างและใหญ่โตมาก แต่มีผู้อยู่อาศัยอยู่เพียงจำนวนน้อย และยังไม่มีย่านเรือนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่

⁵ พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงเร้าใจให้ข้าพเจ้ารวบรวมบรรดาขุนนาง เจ้านาย และประชาชนทั้งหลายให้ลงทะเบียนตามครอบครัวของพวกเขา ข้าพเจ้าค้นพบหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของบรรดาคคนที่กลับมาเป็นพวกแรก และได้พบสิ่งที่ถูกบันทึกเอาไว้ในหนังสือดังต่อไปนี้

⁶ "เหล่านี้คือประชาชนที่อยู่ในอาณาเขตซึ่งขึ้นมาจากการถูกเนรเทศเป็นเชลยนั้น เมื่อครั้งที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เนรเทศพวกเขาไป พวกเขาได้กลับมาถึงเมืองของตนในเยรูซาเล็มและยูดาห์ ⁷ พวกเขามาพร้อมกับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมเรดคัย บิลชาน มิสเปเรก บิกวัย เนซุม และบาอานาห์ จำนวนคนของชาวอิสราเอลมีดังต่อไปนี้

⁸ วงศ์วานของปาโรธ 2,172 คน ⁹ วงศ์วานของเซฟาทิยาห์ 372 คน ¹⁰ วงศ์วานของอาราห์ 652 คน

¹¹ วงศ์วานของปาหักโมอับ โดยผ่านทางวงศ์วานของเยชูอาและโยอาบ 2,818 คน ¹² วงศ์วานของเอลาม 1,254 คน ¹³ วงศ์วานของศักธุ 845 คน ¹⁴ วงศ์วานของศักคัย 760 คน

¹⁵ วงศ์วานของบิณนุย 648 คน ¹⁶ วงศ์วานของเบบัย 628 คน ¹⁷ วงศ์วานของอัสกาต 2,322 คน ¹⁸ วงศ์วานของอาโดนิคัม 667 คน

¹⁹ วงศ์วานของบิกวัย 2,067 คน ²⁰ วงศ์วานของอาดิน 655 คน ²¹ วงศ์วานของอาเทอร์ โดยทางวงศ์วานของเฮเซคียาห์ 98 คน ²² วงศ์วานของฮาซุม 328 คน

²³ วงศ์วานของเมไซ 324 คน ²⁴ วงศ์วานฮาริฟ 112 คน ²⁵ วงศ์วานของกิเบโอน 95 คน ²⁶ ชาวเบธเลเฮม และชาวเนโทฟาห์ 188 คน

²⁷ ชาวอานาโทท 128 คน ²⁸ ชาวเบธอัสมาวะท 42 คน ²⁹ ชาวคิริยาทเยอาริม ชาวเคฟีราห์ และชาวเบเอโรท 743 คน ³⁰ ชาวรามาห์และชาวเกบา 621 คน

³¹ ชาวบิคมาช 122 คน ³² ชาวเบธเอลและชาวอัย 123 คน ³³ ชาวเนโบอิกพวกหนึ่ง 52 คน ³⁴ ชาวเอลามอิกพวกหนึ่ง 1,254 คน

³⁵ ชาวฮาริม 320 คน ³⁶ ชาวเยรีโค 345 คน ³⁷ ชาวโลด ชาวฮาดีด และชาวโอโน 721 คน ³⁸ ชาวเสนาอาห์ 3,930 คน

³⁹ บรรดาปุโรหิตได้แก่ วงศ์วานของเยดายาห์ (โดยทางเชื้อสายครอบครัวของเยชูอา) 973 คน ⁴⁰ วงศ์วานของอิมเมอร์ 1,052 คน ⁴¹ วงศ์วานของปาซเออร์ 1,247 คน ⁴² วงศ์วานของฮาริม 1,017 คน

⁴³ บรรดาคณเลวี่ได้แก่ วงศ์วานของเยชูอาคือ ของซัดมีเอล ของบิณนุย และของโฮดาวิยาห์ 74 คน ⁴⁴ คณะนักร้องได้แก่ วงศ์วานของอาสาฟ 148 คน ⁴⁵ บรรดายามเฝ้าประตูได้แก่ วงศ์วานของซัลลุม วงศ์วานของอาเทอร์ วงศ์วานของกัลโมน วงศ์วานของอิกซุม วงศ์วานของฮากัททา และวงศ์วานของโซบัย รวม 138 คน

⁴⁶ บรรดาคณรับใช้ในพระวิหารได้แก่ วงศ์วานของศิหะ วงศ์วานของฮาสุฟา วงศ์วานของกับบาโอก ⁴⁷ วงศ์วานของเคโรส วงศ์วานของสือา วงศ์วานของฟาโดน ⁴⁸ วงศ์วานของเลบานาห์ วงศ์วานของฮากาบาคห์ วงศ์วานของซัลมัย ⁴⁹ วงศ์วานของฮานัน วงศ์วานของกิดเดล วงศ์วานของกาฮาร์

⁵⁰ วงศ์วานของเรอายาห์ วงศ์วานของเรซัน วงศ์วานของเนโคดา ⁵¹ วงศ์วานของกัซซาม วงศ์วานของอุสซา วงศ์วานของปาเสอาห์ ⁵² วงศ์วานของเบสัย วงศ์วานของเมอูนัน วงศ์วานของเนฟสิชิม

⁵³ วงศ์วานของบัคบุก วงศ์วานของฮาคุฟา วงศ์วานของฮารูร์ ⁵⁴ วงศ์วานของบัลลุก วงศ์วานของเมหิดา วงศ์วานของฮารซา ⁵⁵ วงศ์วานของบารโซส วงศ์วานของสิสรา วงศ์วานของเทมาห์ ⁵⁶ วงศ์วานของเนซียาห์ วงศ์วานของฮากิฟา

⁵⁷ วงศ์วานของบรรดาคณรับใช้ของโซโลมอนได้แก่ วงศ์วานของโสทัย วงศ์วานของโสเฟเรท วงศ์วานของเปรีดา ⁵⁸ วงศ์วานของยาอาลา วงศ์วานของดาร์โคน วงศ์วานของกิดเดล ⁵⁹ วงศ์วานของเซฟาทิยาห์ วงศ์วานของอิกทิล วงศ์วานของโปเครทส์เซบาอิม วงศ์วานของอาโมน

⁶⁰ บรรดาคณรับใช้ในพระวิหารและวงศ์วานของบรรดาคณรับใช้ของโซโลมอนมีจำนวน 392 คน

⁶¹ เหล่านี้คือคนที่เดินทางมาจากเมืองเทลเมลัค เทลคาร์ซา เศรูบ อัดโดน และอิมเมอร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพวกเขาหรือครอบครัวของบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นวงศ์วานที่มาจากอิสราเอล คือ ⁶² วงศ์วานของเดไลยาห์ วงศ์วานของโทบียาห์ และวงศ์วานของเนโคดา รวม 642 คน ⁶³ บรรดาคนเหล่านั้นที่มาจากพวกปุโรหิต ได้แก่ วงศ์วานของฮาบายาห์ อักโซส และบารซิลลัย (ซึ่งภรรยาของเขามาจากบรรดานุตรสาวของบารซิลลัยชาวกิเลอาดและได้ถูกเรียกตามชื่อของพวกเขา)

⁶⁴ คนเหล่านี้ได้ค้นหาหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขา แต่พวกเขาไม่สามารถพบชื่อของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ถูกนับเข้ากับบรรดาปุโรหิตเนื่องจากเป็นมลทิน ⁶⁵ ดังนั้นผู้ว่าการจึงพูดกับพวกเขาว่า พวกเขาไม่สมควรได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารที่มาจากแท่นบูชาร่วมกับบรรดาปุโรหิตจนกว่าปุโรหิตคนหนึ่งจะยกเรื่องนี้ขึ้นโดยทางอุริมและกุมมิม

⁶⁶ รวมคนกลุ่มนี้ทั้งหมดมีจำนวน 42,360 คน ⁶⁷ ไม่รวมบรรดาคนรับใช้ชายและหญิงของพวกเขาจำนวน 7,337 คน คณะนักร้องชายและหญิงของพวกเขา มีจำนวน 245 คน

⁶⁸ ม้าของพวกเขา มีจำนวน 736 ตัว ล่อของพวกเขา มีจำนวน 245 ตัว ⁶⁹ อูฐของพวกเขา มีจำนวน 435 ตัว และลาของพวกเขา มีจำนวน 6,720 ตัว

⁷⁰ บางคนในท่ามกลางบรรดาหัวหน้าครอบครัวของบรรพบุรุษได้มอบเป็นของถวายเพื่องานนี้ ผู้ว่าการได้มอบทองคำหนักหนึ่งพันดาร์ริค ชามอ่าง 50 ใบ และเครื่องแต่งกายสำหรับปุโรหิตจำนวน 530 ชุด เพื่อใช้ในคลังทรัพย์ ⁷¹ หัวหน้าครอบครัวของเหล่าบรรพบุรุษบางคนได้มอบทองคำหนักสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันสองร้อยมาเน เพื่อใช้ในคลังทรัพย์สำหรับงานนี้ ⁷² ส่วนประชาชนที่เหลือได้มอบทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันมาเน และเครื่องแต่งกายทั้งหลายของปุโรหิตจำนวน 67 ชุด

⁷³ ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี ยามเฝ้าประตู คณะนักร้อง ประชาชนบางคน บรรดาคนรับใช้ในพระวิหารบางคนและชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างก็อาศัยอยู่ในเมืองของพวกเขา เป็นเวลาเจ็ดเดือนที่ชาวอิสราเอลได้ตั้งถิ่นฐานในเมืองของพวกเขา

Chapter 8

¹ ประชาชนทั้งหมดมาชุมนุมกันเหมือนกับเป็นคนคนเดียวในพื้นที่โล่งซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ พวกเขาขอให้เอสราผู้เป็นธรรมาจารย์นำหนังสือแห่งพระบัญญัติของโมสสซึ่งพระยาห์เวห์ได้บัญชาอิสราเอลไว้ออกมา ² ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เอสราผู้เป็นปุโรหิตได้นำพระบัญญัติมาต่อหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และทุกคนที่สามารถฟังและเข้าใจได้ ³ ท่านได้หันหน้าไปทางพื้นที่โล่งซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และท่านอ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าชายและหญิง และผู้ที่สามารถเข้าใจได้ และประชาชนทั้งปวงต่างตั้งใจฟังหนังสือแห่งพระบัญญัติ

⁴ แล้วเอสราผู้เป็นธรรมาจารย์ได้ยืนอยู่บนแท่นไม้ยกสูงที่ประชาชนได้ทำขึ้นเพื่องานนี้ ข้างๆท่านมีมักทีรียาห์ เซมา อานายาห์ อูรียาห์ อิสคียาห์ และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ขวามือของท่าน และมีเปดายาห์ มีซาเอล บัสคียาห์ ฮาซุม ฮัซบัดดานาห์ เศคาริยาห์ และเมซูลลามยืนอยู่ซ้ายมือของท่าน ⁵ เอสราได้เปิดหนังสือนั้นต่อสายตาประชาชนทั้งปวง เพราะท่านยืนอยู่สูงกว่าประชาชน เมื่อท่านเปิดหนังสือนั้นพวกประชาชนทั้งปวงก็ยืนขึ้น

⁶ เอสราขอบพระคุณพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ และประชาชนทั้งปวงได้ยกมือของพวกเขาขึ้นและตอบว่า "อาเมน! อาเมน!" แล้วพวกเขาก็ก้มศีรษะลงและกราบนมัสการพระยาห์เวห์จนหน้าของพวกเขาแนบพื้น ⁷ นอกจากนี้ยังมีเยชูอา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซูน ชับบะธัย โอติยาห์ มาอาเสอาห์ เคลิกา อาซาริยาห์ โยซาบาด อาบัน เปโลยาห์ พวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระบัญญัติ ในขณะที่ประชาชนยังยืนอยู่กับที่ของเขา ⁸ พวกเขาได้อ่านหนังสือนั้น ซึ่งเป็นพระบัญญัติของพระเจ้า ทำให้ชัดเจนโดยการแปลและตีความหมาย ดังนั้นประชาชนจึงได้เข้าใจสิ่งที่กำลังอ่าน

⁹ เนหะมีย์ผู้เป็นหัวหน้าราชการ และเอสราผู้เป็นปุโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้ที่ได้แปลความหมายให้กับประชาชนได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า "วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน จงอย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้" เพราะประชาชนทั้งปวงต่างร้องไห้เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระบัญญัตินั้น ¹⁰ แล้วเนหะมีย์กล่าวกับพวกเขาว่า "ไปเถิด ไปรับประทานไขมันและดื่มน้ำหวาน และส่งอาหารบางส่วนให้แก่คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความซื่อสัตย์ของพระยาห์เวห์เป็นกำลังของพวกท่าน"

¹¹ ดังนั้นคนเลวีจึงทำให้ประชาชนอยู่ในความเงียบ บอกว่า "จงเงียบเถิด! เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย" ¹² แล้วประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและแบ่งปันอาหาร และเฉลิมฉลองด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมากเพราะพวกเขาเข้าใจถ้อยคำซึ่งทำให้พวกเขาเข้าใจนั้น

¹³ ในวันที่สองพวกเขานำของพวงศัพัตของบรรพบุรุษที่มาจากประชาชนทั้งปวง พวกเขาพกปุโรหิต และคนเลวี ได้พร้อมกันมาหาเอสราผู้เป็นธรรมาจารย์ เพื่อจะรับความเข้าใจในถ้อยคำของพระบัญญัติเพิ่มเติม ¹⁴ พวกเขาพบข้อเขียนในพระบัญญัติถึงเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้บัญชาผ่านทางโมเสสนั้นว่าประชาชนอิสราเอลควรอยู่เพียงช่วงเวลาเทศกาลอยู่เพิงในเดือนที่เจ็ด ¹⁵ พวกเขาควรออกไปประกาศข่าวร้องในทุกเมืองของพวกเขาและในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่เนินเขา และนำกิ่งเหล่านั้นจากต้นมะกอกและต้นมะกอกป่า และจากต้นน้ำมันเขียว ต้นปาล์ม และต้นที่มีใบดกทั้งหลาย กลับมาทำเพิง ตามที่ถูกระบุไว้"

¹⁶ ดังนั้นประชาชนก็ออกไปนำกิ่งไม้ต่างๆ กลับมา และทำเพิงด้วยตัวพวกเขาเอง ตามแต่ละหลังคาบ้านของตน ตามลานบ้านของตน ตามลานพระนิเวศของพระเจ้า ตามพื้นที่โล่งตรงหน้าประตูน้ำ และในลานจตุรัสที่ประตูเอฟราอิม ¹⁷ ชุมชนทั้งหมดของบรรดาคนที่ได้กลับมาจากความเป็นเชลย ได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิงนั้น เพราะตั้งแต่สมัยของโยชูวาบุตรนูนจนถึงวันนั้น ประชาชนอิสราเอลไม่ได้เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ และดังนั้นพวกเขาจึงมีความชื่นชมยินดียิ่งนัก

¹⁸ เช่นเดียวกันในแต่ละวันจากวันแรกจนถึงวันสุดท้าย เอสราได้อ่านจากหนังสือแห่งพระบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาได้ถือเทศกาลนั้นเป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดได้มีการประชุมตามพิธีการ จากการเชื้อฟังต่อคำสั่ง

Chapter 9

- ¹ ในวันที่สี่สิบสี่เดือนเดียวกันนี้ ประชากรชาวอิสราเอลได้ชุมนุมกันที่ออกดูอาหาร และห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ ² บรรดาพงศ์พันธุ์อิสราเอลได้แยกพวกของตนออกจากชนต่างชาติทั้งหมด พวกเขาได้ยื่นขึ้นสารภาพบาปของตนและการกระทำอันชั่วร้ายของบรรพบุรุษของพวกเขา
- ³ พวกเขาต่างยืนขึ้นในสถานที่ของตน และหนึ่งในสี่ของวันพวกเขาอ่านจากหนังสือแห่งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา อีกหนึ่งในสี่ของวันพวกเขาสารภาพและโน้มตัวลงต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทั้งหลาย ⁴ คนเลวี เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ บุณนี เซเรบียาห์ บานีและเคนานี ได้ยื่นขึ้นที่บันไดและพวกเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
- ⁵ บรรดาคนเลวี เยชูอา และชัดมีเอล บานี อาซับเนยาห์ เซเรบียาห์ โฮดียาห์ เซบานียาห์ และเปราหียาห์ ได้กล่าวว่า “จงยื่นขึ้นและยกย่องพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเจ้าตลอดไป” “สารการพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และขอให้พระนามของพระองค์ได้รับการยกย่องและเป็นที่ยกย่องเหนือทุกสิ่ง ⁶ พระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระองค์เพียงผู้เดียวที่ได้ทรงสร้างท้องฟ้า ท้องฟ้าสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของท้องฟ้าชั้นแผ่นดินโลกและบรรดาทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้และบรรดาชาวท้องฟ้าก็ได้นมัสการพระองค์
- ⁷ พระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำเขาออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงมอบนามแก่เขาว่าอับราฮัม ⁸ พระองค์ทรงพบว่าใจของเขาซื่อตรงต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาที่จะทรงมอบแผ่นดินของชาวคานาอันชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปอร์ซีย ชาวเยนุส และชาวเกอร์กาซแก่เชื้อสายของเขา พระองค์ผู้ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เพราะพระองค์ทรงเที่ยงธรรม
- ⁹ พระองค์นั้นได้ทอดพระเนตรความทุกข์ระทมใจของบรรดาบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทุกข์ของพวกเขาที่ทะเลแดง ¹⁰ พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและความน่าอัศจรรย์ต่อฟาโรห์และข้าราชการบริวาร และต่อประชากรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าชาวอียิปต์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างเหี้ยมหยิ่งต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ แต่พระองค์ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์ยังคงอยู่ไปจนถึงทุกวันนี้
- ¹¹ พระองค์ได้ทรงแบ่งทะเลต่อหน้าพวกเขา เพื่อพวกเขาได้เดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ทรงโยนพวกที่ไล่ตามพวกเขาลงไปในทะเลลึกเหมือนกับก้อนหินที่จมลงไป
- ¹² พระองค์ทรงนำพวกเขาให้พวกเขาเดินไปในกลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิงเพื่อให้แสงส่องทางในที่ที่พวกเขาไป ¹³ พระองค์เสด็จลงมานบนภูเขาซีนายและตรัสกับพวกเขาจากท้องฟ้าและทรงมอบกฎหมายอันเที่ยงธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติที่แท้จริง ทรงมอบกฎเกณฑ์และคำบัญชาที่ดีแก่พวกเขา
- ¹⁴ พระองค์ทรงให้พวกเขารู้ถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงทรงมอบพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ และข้อบังคับหนึ่งให้แก่พวกเขาโดยผ่านทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ทรงมอบอาหารแก่พวกเขาจากท้องฟ้าเพื่อบรรเทาความหิว และทรงมอบน้ำที่ออกมาจากศิลาเพื่อดับความกระหายของพวกเขา และพระองค์ทรงตรัสต่อพวกเขาให้เข้าไปทำราบแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงมอบให้พวกเขา
- ¹⁶ แต่พวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาข้าพระองค์ได้กระทำความผิดที่ชั่วร้าย พวกเขาดื้อดึง และไม่ฟังคำบัญชาทั้งหลายของพระองค์ ¹⁷ พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังและไม่ใส่ใจการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำขึ้นท่ามกลางพวกเขา กระนั้นพวกเขากลายเป็นคนดื้อดึง และในการก่ออบnoxious พวกเขานั้นพวกเขาได้แต่งตั้งหัวหน้าคนหนึ่งเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาส แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเต็มไปด้วยการอภัยโทษ พระกรุณาและพระคุณ ทรงพระพิโรธซ้ำ และทรงเต็มไปด้วยความรักมั่นคง พระองค์มิได้ทรงถึงพวกเขา
- ¹⁸ หากแม้ว่าพวกเขาได้หลอ่ล่อตัวหนึ่งจากโลหะหลอมละลายและพูดว่า ‘นี่คือพระเจ้าของพวกเขาผู้นำพวกเขาออกมาจากอียิปต์’ และได้ทำการดูหมิ่นอย่างมากยิ่ง ¹⁹ ด้วยพระเมตตากรุณาของพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงถึงพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำพวกเขาในตอนกลางวันมิได้พรางจากพวกเขาไป หรือเสาเพลิงซึ่งเป็นแสงส่องทางให้พวกเขาเดินไป
- ²⁰ พระองค์ทรงมอบพระวิญญาณอันประเสริฐเพื่อสั่งสอนพวกเขา และมิได้ทรงหยุดยั้งมานาของพระองค์เสียจากปากของพวกเขาและทรงมอบน้ำเพื่อดับกระหายให้แก่พวกเขา ²¹ เป็นเวลากว่าสี่สิบปีที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาไม่ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของพวกเขาไม่ขาด และเท้าของพวกเขาไม่บวม
- ²² พระองค์ทรงมอบอาณาจักรและบรรดาประชาชาติแก่พวกเขา ทรงกำหนดทุกดินแดนให้แก่พวกเขา แล้วพวกเขาจึงได้ทำราบแผ่นดินของกษัตริย์ซีโหนแห่งเมืองเฮซบอนและแผ่นดินของกษัตริย์โอกแห่งเมืองบาซาน
- ²³ พระองค์ทรงเพิ่มบุตรหลานของพวกเขาอย่างมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และพระองค์ทรงพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ตรัสแก่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาให้เข้าไปครอบครองนั้น ²⁴ ผู้คนเหล่านั้นจึงเข้าไปและครอบครองแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงทำราบผู้ที่อยู่อาศัยในเมืองนั้น คือชาวคานาอันต่อหน้าต่อตาพวกเขาและทรงมอบคนเหล่านั้นไว้ในมือของพวกเขา พร้อมกับกษัตริย์และประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้นเพื่อชาวอิสราเอลจะทำการสิ่งใดตามใจชอบกับคนเหล่านั้นได้

25 พวกเขาจึงเข้าทำราบเมืองที่มีป้อมและแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ และพวกเขาทำราบเอาบ้านเรือนซึ่งเต็มไปด้วยของดีทุกอย่าง รวมทั้งบ่อน้ำที่สกปรกไว้ สวนองุ่น สวนมะกอก และต้นไม้ที่มีผลมากมาย เพื่อที่พวกเขาได้กินอิ่มสมบูรณ์และชื่นชมในความดีเลิศของพระองค์

26 ถึงกระนั้นพวกเขายังไม่เชื่อฟังและกบฏต่อพระองค์ พวกเขาขว้างพระบัญญัติของพระองค์ไว้ข้างหลัง และได้สังหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ผู้ได้เตือนพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลับมาหาพระองค์ และพวกเขาก็ทำการดูหมิ่นประมาททางศาสนายิ่งนัก 27 ดังนั้นพระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขา ผู้ทำให้พวกเขาทุกข์ทรมาน ในเวลาแห่งการทรมานของพวกเขา พวกเขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังพวกเขาจากท้องฟ้า พระองค์ทรงทรงมอบบรรดาผู้ช่วยผู้แก่พวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของบรรดาศัตรูทั้งหลายของพวกเขา

28 แต่เมื่อพวกเขาพัก พวกเขาก็ทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงทิ้งพวกเขาไว้ในมือศัตรู ดังนั้นศัตรูทั้งหลายจึงได้ปกครองเหนือพวกเขา ถึงกระนั้นเมื่อพวกเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังพวกเขาจากท้องฟ้าและพระองค์ทรงช่วยผู้พวกเขาไว้หลายครั้ง หลายหนตามพระกรุณาของพระองค์ 29 พระองค์ได้ทรงเตือนพวกเขาเพื่อพวกเขาจะทรงหันกลับมาหาพระธรรมบัญญัติของพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังประพฤติดังเคยหยังจวนดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ แต่ได้ทำผิดต่อกฎหมายของพระองค์ซึ่งให้ชีวิตแก่ทุกคนที่กระทำตาม พวกเขาเช็ดไหล่ ดื่อดัง คอแข็ง และปฏิเสธที่จะฟัง

30 เพราะพระองค์ทรงจดทนต่อพวกเขาเป็นเวลาหลายปีและทรงตักเตือนพวกเขาผ่านทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พวกเขาจึงยังไม่เชื่อฟัง ดังนั้นพระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือของประชาชาติเพื่อนบ้านทั้งหลาย 31 แต่ด้วยพระเมตตากรุณาอันมากยิ่งนักของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำให้เขาเย้ยหยันหรือทรงทอดทิ้งพวกเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระเมตตา

32 ดังนั้นตอนนี้ พระเจ้าของพวกเรา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์เดชและน่าเคารพ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคง ฉะนั้นขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่า ความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นลัษณะเป็นสิ่งเล็กน้อยๆซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดาภักษัตริย์ของข้าพระองค์กับบรรดาเจ้าเมือง บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษและประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยภักษัตริย์อัสซีเรียจนถึงตอนนี้ 33 พระองค์ทรงความยุติธรรมในทุกสิ่งซึ่งบังเกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย สำหรับพระองค์ทรงปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรม แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย 34 บรรดาภักษัตริย์ เจ้าเมือง ปุโรหิตและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ไม่ได้รักษาพระธรรมบัญญัติหรือใส่ใจต่อพระบัญชาของพระองค์ หรือต่อกฎเกณฑ์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงได้เตือนพวกเขา

35 แม้แต่ในอาณาจักรของตนเอง ขณะที่พวกเขามีความสุขกับความดีอันแสนประเสริฐของพระองค์ที่ทรงมีต่อพวกเขา ในแผ่นดินอันกว้างใหญ่และอุดมสมบูรณ์ที่พระองค์ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาที่ไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์หรือหันกลับจากวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเขา

36 บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อให้เปรมปรีดีในพืชผลกับของประทานอันดีของมัน แต่ดูเถิดพวกข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสอยู่ในนั้น! 37 ผลผลิตที่อุดมสมบูรณ์จากแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายไปถึงภักษัตริย์ที่พระองค์ตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกเขามีอำนาจเหนือร่างกายและเหนือฝูงสัตว์เลี้ยงของข้าพระองค์ทั้งหลายตามความพอใจของพวกเขา ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ในความทุกข์ยิ่งนัก

38 ด้วยเหตุนี้พวกข้าพระองค์จึงได้ทำพันธสัญญามั่นคงไว้เป็นลายลักษณ์อักษร บนเอกสารที่ประทับตราไว้เป็นชื่อของเจ้าเมือง คนเลวีและปุโรหิตของข้าพระองค์ทั้งหลาย"

Chapter 10

¹ บรรดาผู้ที่ประทับตราในหนังสือนี้คือ เนหะมีย์ ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรของฮาคาลิยาห์และเศเดคียาห์ ² เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์ ³ ปาซเฮอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์

⁴ อัทธัซ เซบานิยาห์ มัลลัค ⁵ ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์ ⁶ ดาเนียล กิเนเฮอร์ บารุค ⁷ เมซุลลาม อาบิยาห์ มียามิน ⁸ มาอาซิยาห์ บิลกัย และ เซโมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต

⁹ พวกคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรอาซันยาห์ บินนุยแห่งพงศ์พันธุ์เฮนาดัด ชัดมีเอล ¹⁰ และพวกพ้องคนเลวีของพวกเขา เซบานิยาห์ โฮดียาห์ เค ลีกา เปเลยาห์ ฮานัน ¹¹ มีคา เรโอบ อาซาบิยาห์ ¹² ศักเกอร์ เซเรมียาห์ เซบานิยาห์ ¹³ โฮดียาห์ บานี และเบเนนุ ¹⁴ บรรดาผู้นำของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์กโมอับ เอลาม ศักกู บานี

¹⁵ บุณิ อัศกาต เบนย ¹⁶ อาโดเนียห์ บิกวัย อาดีน ¹⁷ อาเทอร์ เฮเซคียาห์ อัซซูร์ ¹⁸ โฮดียาห์ ฮาซุม เบไซ ¹⁹ ฮาริฟ อานาโทก เบนย ²⁰ มักปีอา ช เมซุลลาม เฮซร์ ²¹ เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา

²² เปลาท็อว ฮานัน อานาชาห์ ²³ โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสชูบ ²⁴ อัลโลเฮซ ปิลหา โซเบก ²⁵ เรอูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ ²⁶ อาหิอาห์ ฮานัน อา นัน ²⁷ มัลลัค ฮาริม และบาอานาห์

²⁸ ส่วนพวกคนที่เหลืออยู่ที่เป็นพวกปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู คนขับร้อง คนรับใช้ของพระวิหาร และทุกคนที่ได้แยกตัวเองออกจากชนชาติ ในแผ่นดินที่อยู่ใกล้เคียงนั้น และได้ปฎิญาณตนต่อพระบัญญัติของพระเจ้า รวมทั้งบรรดาภรรยา บุตรชายบุตรสาวของพวกเขา และคนทั้งปวง ผู้มีความรู้และความเข้าใจ ²⁹ พวกเขาได้มารวมตัวกันกับพี่น้องและขุนนางของพวกเขา เข้ารับการสาบานตนและปฎิญาณที่จะดำเนินในพระ บัญญัติของพระเจ้าที่ได้รับไว้โดยโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะรักษาและกระทำตามพระบัญญัติของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามกฎหมายและกฎเกณฑ์ของพระองค์

³⁰ พวกเราสัญญาว่าจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่คนในแผ่นดินนั้น หรือไม่รับบุตรสาวของพวกเขามาให้กับบุตรชายของเรา ³¹ พวกเราสัญญา ด้วยว่า ถ้าคนของแผ่นดินนั้นนำสินคำหรือข้าวใดๆ มาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากพวกเขาในวันสะบาโตหรือวันบริสุทธิ์อื่นๆ เราจะให้ทุ่งนาได้ หยดพักทุกปีที่เจ็ด และเราจะยกหนี้สินทั้งหมดที่พวกเขายืมบางคนได้ทำสัญญาไว้

³² พวกเรายอมรับพระบัญชาทั้งหลาย ในการถวายหนึ่งส่วนสามเซเชลในแต่ละปี เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า ³³ เพื่อจัดให้มีขนมปังหน้าพระพักตร์ สำหรับธัญบูชาเป็นประจำ เครื่องเผาบูชาในวันสะบาโต เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลงานเลี้ยงต่างๆที่กำหนดไว้ เพื่อเครื่องบูชา บริสุทธ์ และเพื่อเครื่องบูชาลบบาป เพื่อทำการลบล้างมลทินบาปให้กับอิสราเอล เช่นเดียวกันกับงานทั้งหมดในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

³⁴ พวกปุโรหิต คนเลวีและประชาชนได้จับฉลากเพื่อถวายพื้น เพื่อที่จะเลือกว่าเฝ้าใดในพงศ์พันธุ์ของเรานำพื้นเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้า ตามเวลาที่กำหนดไว้ในแต่ละปี เพื่อเผาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่ถูกเขียนไว้ในธรรมนูญ ³⁵ พวกเราสัญญาว่าจะนำ ผลแรกที่เกิดจากพื้นดินของเรา และผลแรกของต้นไม้ทุกต้นในแต่ละปี มายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ³⁶ ตามที่มีเขียนไว้ในธรรมนูญ พวก เราสัญญาว่าจะนำบุตรชายหัวปี และลูกหัวปีของฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้า และมายังปุโรหิตผู้ที่ปรนนิบัติอยู่ที่นั่น

³⁷ พวกเรานำส่วนแรกของขนมปังธัญบูชา ผลจากต้นไม้ทุกต้น เหล้าจุ่นใหม่และน้ำมัน มายังปุโรหิต มายังคลังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา พวกเราจะนำทศจากพื้นดินของเราให้แก่พวกคนเลวี เพราะคนเลวีเก็บทศจากไร่ทุกเมืองที่เราทำงาน ³⁸ ปุโรหิตที่เป็นเชื้อสายของอาโรน ต้องอยู่กับคนเลวี เมื่อพวกเขารับทศจากไร่ คนเลวีต้องนำสิบลดของทศจากไร่มาไว้ที่พระนิเวศของพระเจ้าเพื่อเก็บไว้ในห้องคลังสมบัติ

³⁹ เพราะคนอิสราเอลและลูกหลานของคนเลวีจะนำส่วนถวายที่เป็นเหล้าจุ่นใหม่และน้ำมันมาเก็บไว้ในห้องคลังที่เก็บเครื่องใช้ของสถานนมัสการ และที่อยู่ของปุโรหิตที่ปรนนิบัติ คนเฝ้าประตู และคนขับร้องอยู่ พวกเราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

Chapter 11

¹ บรรดาผู้นำของประชาชนได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และประชาชนส่วนที่เหลือได้จับฉลากกัน เพื่อที่จะเลือกคนหนึ่งส่วนในสิบส่วนให้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม นครศักดิ์สิทธิ์ และที่เหลืออีกเก้าส่วนให้ไปอาศัยในเมืองอื่น ๆ ² จากนั้นประชาชนก็ได้ช่วยพรรคคนทั้งหมดที่เต็มใจเสนอตัวที่จะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

³ ต่อไปนี้คือเจ้าหน้าที่มณฑลทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม อย่างไรก็ดี ในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ทุกคนก็ได้อาศัยอยู่ในที่ดินของตน อิสราเอลบางส่วน ปุโรหิต คนเลวี คนรับใช้ในพระวิหาร และเชื้อสายข้าราชการของซาโลมอน ⁴ เชื้อสายบางส่วนของยูดาห์ และเบนยามินอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เชื้อสายของยูดาห์มี อาธายาห์บุตรชายของอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาหะลาเลล เชื้อสายของเปเรส

⁵ มีมาอาเสอาห์บุตรชายของบารุก ผู้เป็นบุตรชายของคลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายของฮาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอาดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคณซีโลห์ ⁶ บุตรชายทั้งหมดของเปเรสผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม มีทั้งหมด 468 คน พวกเขาล้วนเป็นคนดีเลิศ

⁷ ต่อไปนี้คือเชื้อสายของเบนยามิน สลลูลบุตรชายของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายของโยเอด ผู้เป็นบุตรชายของเปดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของโคลาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิธเเอล ผู้เป็นบุตรชายของเยชายาห์ ⁸ และผู้ที่ติดตามเขา กับบัยและสัลลัย มี 928 คน ⁹ โยเอลบุตรชายของศิครีเป็นหัวหน้าของพวกเขา และยูดาห์บุตรชายของเศนูอาห์เป็นรองหัวหน้าในการสังหารเหนือเมืองนั้น

¹⁰ จากพวกปุโรหิตคือ เยดาชาห์บุตรชายของโยยาริบ ยาคิน ¹¹ เสโรยาห์บุตรชายของอิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายของคาโดก ผู้เป็นบุตรชายของเมราโยก ผู้เป็นบุตรชายของอาหิทุน เป็นผู้ควบคุมดูแลพระนิเวศของพระเจ้า ¹² และพวกพี่น้องของเขาที่ทำงานในพระนิเวศ จำนวน 822 คน พร้อมด้วยอาดาชาห์บุตรชายของเยโรธัน ผู้เป็นบุตรชายของเปโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอัมซี ผู้เป็นบุตรชายของเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของปาซเฮอร์ ผู้เป็นบุตรชายของมัลคิยาห์

¹³ พวกพี่น้องของเขาเป็นหัวหน้าของตระกูล มี 242 คน และอามาซัสบุตรชายของอาซาเรล ผู้เป็นบุตรชายของอัครชัย ผู้เป็นบุตรชายของเมชีลเลโมก ผู้เป็นบุตรชายของอิมเมอร์ ¹⁴ และพี่น้องของเขาจำนวน 128 คน เป็นผู้ชายที่กล้าหาญในการต่อสู้ หัวหน้าของเขาคือ ศับดีเอลบุตรชายของอัครเกโดลิบ

¹⁵ จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตรชายของหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายของอัสรัคัม ผู้เป็นบุตรชายของฮาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของบุนนีย์ ¹⁶ และซบเบรียกับโยซาบาดผู้ซึ่งมาจากพวกผู้นำของคนเลวีและเป็นผู้ควบคุมงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า

¹⁷ มีมัธานิยาห์บุตรชายของมิกาคห์ ผู้เป็นบุตรชายของศับดี ผู้เป็นเชื้อสายของอาสาฟเป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการขอบพระคุณในการอธิษฐาน และบัคบูคิยาห์เป็นรองหัวหน้าท่ามกลางพี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายของซิมมูวา ผู้เป็นบุตรของกาลาล ผู้เป็นบุตรชายของเยดูธัน ¹⁸ คนเลวี่ทั้งหมดในนครศักดิ์สิทธิ์มีจำนวน 284 คน

¹⁹ คนเผ่าประตูกคือ อัครูบ ตัลโมน และพี่น้องของเขา ผู้เผ่าประตูกต่างๆ จำนวน 172 คน ²⁰ คนอิสราเอลที่เหลือ เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี่อยู่ในเมืองต่างๆของยูดาห์ ทุกคนอาศัยอยู่ในที่ดินมรดกของเขา ²¹ คนงานของพระวิหารอาศัยอยู่ในโอเฟล และศึหะกับกิชบาเป็นคนคอยดูแลของพวกเขา

²² หัวหน้าคนดูแลคนเลวี่ในกรุงเยรูซาเล็มคืออุสซียบุตรชายของบานี ผู้เป็นบุตรชายของฮาชาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมัธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมิกาคห์เชื้อสายของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลงานในพระนิเวศของพระเจ้า ²³ พวกเขาอยู่ภายใต้ข้อกำหนดต่างๆ ที่มาจากกษัตริย์ และระเบียบต่างๆ อย่างเข้มงวดได้ถูกประทานให้กับพวกนักร้องทุกวันตามกำหนด ²⁴ ส่วนเปราหิยาห์บุตรชายของเมเซาเบล เชื้อสายคนหนึ่งของเศราห์ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ เป็นมหาเดเล็กอยู่ข้าง ๆ กษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน

²⁵ ส่วนหมู่บ้านและไร่นาของหมู่บ้านเหล่านั้น ประชาชนบางส่วนของยูดาห์อาศัยในศิรียากอาธบา รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ในดีโอบรวม ทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ในเยซับเซเอลรวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ²⁶ และในเยซุอา ในโมลาตห์ ในเบรเปเลต ²⁷ ในฮาซารูซาล และในเบเออร์เซบารวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น

²⁸ ประชาชนบางส่วนของยูดาห์อาศัยอยู่ในสิกลาก ในเมโคนาห์ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ²⁹ ในเอนริมโมน ในโคราห์ ในยารบูก ³⁰ ในคาโนอาห์ ในอูดลัน รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น และในลาซิม รวมทั้งไร่นาต่างๆ ของเมืองนั้น และอาเซคาห์รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ดังนั้นพวกเขาก็อาศัยอยู่ตั้งแต่เบเออร์เซบาจนถึงหุบเขาอินโมน ³¹ ประชาชนของพวกเบนยามินได้อาศัยต่อจากเคบาด้วย ที่มีคมาซ และอัยยา ที่เบรเอลและหมู่บ้านต่างๆ ของเมืองนั้น ³² ที่อานาโรท นบ อานานิยาห์ ³³ อาโฮร์ รามา กิกกาอิม ³⁴ อาติด เสโอบิม เนบัลลัท ³⁵ ลด และโอโน หุบเขาของพวกเขาข้างฝมือ ³⁶ บางส่วนของคนเลวี่ซึ่งอาศัยในยูดาห์ ถูกมอบหมายให้อยู่กับประชาชนของเบนยามิน

Chapter 12

¹ ต่อไปนี้เป็นพวกปุโรหิตและพวกเลวีที่ขึ้นมาพร้อมกับเศรบบาเบล บุตรของเฮอัลกิเอลและกันเยชูอา คือ เสโรยาร์ เยเรมีย์ เอสรา ² อามาริยาห์ มัลลุก อักธัธ ³ เซคานิยาห์ เรอูม และ เมเรโมท

⁴ ยังมีอดโด กินเนรอน อาบิยาห์ ⁵ มียามิน โมอาดียา บิลกาห์ ⁶ เซโมยาห์ และโยยาริม เยดาเยห์ ⁷ สัลลู อาโมค ฮิลคิยาห์ เยดาเยห์ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าของบรรดาปุโรหิตและพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา

⁸ คนเลวี คือ เยชูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัธธาเนียห์ ผู้ซึ่งดูแลบทเพลงขอบพระคุณพร้อมกับคณะของเขา ⁹ บัคบูคิยาห์ กับจูนนี่ คณะของเขา ได้ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาระหว่างการปรนนิบัติ

¹⁰ เยชูอาเป็นบิดาของโยยาคิม โยยาคิมเป็นบิดาของเอลียาซิบ เอลียาซิบเป็นบิดาของโยยาดา ¹¹ โยยาดาเป็นบิดาของโยนาธาน และโยนาธานเป็นบิดาของยาดูวา

¹² ในสมัยของโยยาคิม พวกปุโรหิตที่ เป็นผู้นำของตระกูลต่างๆ ได้แก่ เมรายาห์เป็นผู้นำของตระกูลเสโรยาร์ ฮานานิยาห์เป็นผู้นำของตระกูลเยเรมีย์ ¹³ เมซูลามเป็นผู้นำของตระกูลเอสรา เยโฮฮันันเป็นผู้นำของตระกูลอามาริยาห์ ¹⁴ โยนาธานเป็นผู้นำของตระกูลมัลลุก และโยเซฟเป็นผู้นำของตระกูลเซคานิยาห์

¹⁵ อดนาเป็นผู้นำของตระกูลฮาริม เฮลคายาเป็นผู้นำของตระกูลเมรายาห์ ¹⁶ เศคาริยาห์เป็นผู้นำของตระกูลอดโด เมซูลามเป็นผู้นำของตระกูลกินเนรอน และ ¹⁷ ศิครีเป็นผู้นำของตระกูลอาบิยาห์... ของมียามิน บิลกัยเป็นผู้นำของตระกูลโมอัดยาห์ ¹⁸ ชัมบูวาเป็นผู้นำของตระกูลบิลกาห์ เยโฮนาธานเป็นผู้นำของตระกูลเซโมยาห์ ¹⁹ มัทเธเนียเป็นผู้นำของตระกูลโยยาริม อุสซึเป็นผู้นำของตระกูลเยดาเยห์ ²⁰ คาลสียเป็นผู้นำของตระกูลคัลลัส เอเบอร์เป็นผู้นำของตระกูลอาโมค ²¹ ฮาซาบิยาห์เป็นผู้นำของตระกูลฮิลคิยาห์ และเนธัลเอลเป็นผู้นำของตระกูลเยดาเยห์

²² ในสมัยของเอลียาซิบ คนเลวีตระกูลเอลียาซิบ โยยาดา เยโฮฮันัน และ ยาดูวา ถูกบันทึกไว้ว่าเป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆ และบรรดาปุโรหิตก็ถูกบันทึกไว้ระหว่างรัชสมัยของดาร์ริอุสชาวเปอร์เซีย ²³ พงศพินธุของคนเลวี บรรดาผู้นำตระกูลของพวกเขาได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารจนถึงสมัยของโยฮันันบุตรของเอลียาซิบ

²⁴ บรรดาผู้นำของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เรเซบิยาห์ และเยชูอาบุตรชัดมีเอล กับคณะของพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงข้ามกับพวกเขาเพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณ เป็นการตอบสนองทุกส่วนที่ละส่วน ในการเชื้อฟิงคำสั่งของดาวิดคนของพระเจ้า ²⁵ มัทธาเนียห์ บัคบูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลาม กัลโมน และอักซอบ เป็นคนเฝ้าประตูยืนเฝ้าอยู่ที่ประตูห้องคลังต่างๆ ²⁶ คนเหล่านี้ได้รับใช้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรเยชูอา ผู้เป็นบุตรโยซาบับ และในสมัยของเนหะมีย์เป็นผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราเป็นปุโรหิตและธรรมาจารย์

²⁷ ในการทำพิธีมอบถวายกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม พวกประชาชนได้เสาะหาคนเลวีตามที่พวกเขาอาศัยอยู่ เพื่อจะนำพวกเขามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อฉลองการมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการขอบพระคุณ และการร้องเพลง พร้อมด้วยฉาบ พิณ และพิณเขาคู่ ²⁸ พวกพ้องของคณะนักร้องได้รวมตัวกันมาจากอาณานิเวศรอบกรุงเยรูซาเล็มและมาจากหมู่บ้านต่างๆ ของชาวเนโอฟาห์

²⁹ พวกเขามาจากเมืองเบธกิลกาล และจากเซตเคบา และจากอัสมาเวท เพราะว่าพวกนักร้องได้สร้างหมู่บ้านของพวกเขาเองรอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม ³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนเองให้บริสุทธิ์ และพวกเขาได้ชำระประชาชน ประตูเมือง และกำแพงให้บริสุทธิ์

³¹ แล้วข้าพเจ้าได้ให้ผู้นำของยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพง และได้แต่งตั้งนักร้องคณะใหญ่สองคณะเป็นผู้กล่าวขอบพระคุณ คณะหนึ่งได้เดินไปด้านขวาบนกำแพงมุ่งไปยังประตูมูลสัตว์

³² โฮซายาห์และผู้นำยูดาห์ครึ่งหนึ่งตามไป ³³ หลังจากพวกเขาคือ ฮาซาบิยาห์ เอสรา เมซูลาม ³⁴ ยูดาห์ เบนยามิน เซโมยาห์ เยเรมีย์ ³⁵ และบุตรของปุโรหิตบางคนที่มีแทม และเศคาริยาห์บุตรของโยนาธาน ผู้เป็นบุตรของเซโมยาห์ ผู้เป็นบุตรของมัธธาเนียห์ ผู้เป็นบุตรของมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรของศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรของอาสาฟ

³⁶ ยังมีญาติของเศคาริยาห์ด้วย คือ เซโมยาห์ อาซาเรล มีลาสิห์ กิลลัสัย มาอัส เนธันเอล ยูดาห์ ฮานานี ที่ใช้เครื่องดนตรีต่างๆ ของดาวิดคนของพระเจ้า เอสราธรรมาจารย์เดินนำหน้าพวกเขา ³⁷ ที่ประตูน้ำพุพวกเขาได้เดินตรงไปขึ้นบันไดของเมืองแห่งดาวิด ที่ทางบันไดไปยังกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิด ไปยังประตูน้ำด้านทิศตะวันออก

³⁸ นักร้องอีกคณะหนึ่งที่เป็นผู้กล่าวคำขอบพระคุณได้เดินไปอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าตามพวกเขาไปบนกำแพงพร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่งเหนือหอคอยเตาไฟ ไปถึงกำแพงกว้าง ³⁹ เหนือประตูเอเฟราอิม และโดยทางประตูเกา ทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล หอคอยศตพลไปจนถึงประตูแกะ และพวกเขาหยุดที่ประตูยาม

⁴⁰ นักร้องทั้งสองคณะที่กล่าวขอบพระคุณได้เข้าประจำที่ในพระนิเวศของพระเจ้า และข้าพเจ้ากับเจ้าหน้าที่อีกครึ่งหนึ่งก็เข้าประจำที่ด้วยเช่นกัน

⁴¹ ปุโรหิตที่ถือแทมก็ได้เข้าประจำที่ของเขา ได้แก่ เอลียาคิม มาอาเสยาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ และฮานันยาห์ ⁴² และมาอาเสยาห์ เซโมยาห์ เอลาซาร์ อุสซึ เยโฮฮันัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และคณะนักร้องได้ร้องเพลงโดยมีฮิสรายาห์เป็นหัวหน้าพวกเขา

⁴³ พวกเขาได้ถวายสัตวบูชาอย่างยิ่งใหญ่ในวันนั้นและเปรมปรีดิ์ เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้พวกเขาเปรมปรีดิ์ด้วยความเบิกบานใจยิ่งนัก พวกเขาผู้หญิงและเด็กๆ ก็เปรมปรีดิ์ด้วย ดังนั้น ความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล

⁴⁴ ในวันนั้น เขาแต่งตั้งพวกผู้ชายให้ดูแลห้องเก็บของ สำหรับของถวายต่างๆ ผลแรกต่างๆ และทศางค์ทั้งหลาย รวบรวมให้เป็นไปตามสัดส่วน กำหนดไว้ในบัญญัติสำหรับพวกปุโรหิตและพวกเลวี แต่ละคนได้ถูกกำหนดให้ทำงานในทุ่งนาใกล้เมืองต่างๆ ส่วนยูดาห์เปรมปรีดิ์ต่อบรรดาปุโรหิตและคนเลวีที่ยืนต้อนรับพวกเขาทั้งหลาย ⁴⁵ พวกเขาได้ปรนนิบัติพระเจ้าของเขา และเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ และคนเณรและพวกคนเฝ้าประตูก็กระทำเช่นเดียวกันในการปฏิบัติตามบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนโอรสของพระองค์

⁴⁶ เพราะเมื่อนานมาแล้ว ในสมัยของดาวิดและอาสาฟ มีหัวหน้าคนเณร มีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงขอบพระคุณพระเจ้า ⁴⁷ ในสมัยของเศรุบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ อิสราเอลทั้งปวงได้ปันส่วนแก่คนเณรและพวกคนเฝ้าประตูทุกวัน และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนสำหรับพงศ์พันธุ์ของอาโรนไว้ต่างหาก

Chapter 13

¹ ในวันนั้นที่พวกเขาได้อ่านหนังสือของโมเสสให้พวกอิสราเอลได้ฟัง มีการพบว่าหนังสือนั้นได้เขียนไว้ว่าไม่ควรให้คนโมอับ และคนอัมโมนเข้ามาในชุมชนของพระเจ้าเป็นนิตย์ ² เพราะพวกเขาไม่ได้เอาอาหารและน้ำมาให้คนอิสราเอล แต่พวกเขาได้จ้างบาลาอันให้มาแข่งสาปคนอิสราเอล อย่างไรก็ตามพระเจ้าของเราได้เปลี่ยนคำแข่งสาปให้กลายเป็นคำอวยพร ³ ก้นที่ที่พวกเขาได้ยินธรรมบัญญัติ พวกเขาได้แยกคนอิสราเอลออกจากคนต่างชาติทุกคน

⁴ ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบปุโรหิตได้ถูกแต่งตั้งให้ดูแลห้องเก็บของทั้งหลายในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา เขามีความเกี่ยวข้องกับโกบิอาห์ ⁵ เอลียาซิบได้จัดห้องขนาดใหญ่ให้กับโกบิอาห์ ซึ่งก่อนหน้านี้นั้นห้องดังกล่าวได้ถูกใช้เป็นที่เก็บธัญญาหาร ค่ายาน เครื่องใช้ต่าง ๆ และค่าของของธัญญาหาร เหล้าจุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งถูกจัดไว้ให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู และของถวายสำหรับพวกปุโรหิต

⁶ แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในขณะที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งอารากาเซอร์ซัส กษัตริย์ของบาบิโลน ข้าพเจ้าได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ขออนุญาตจากกษัตริย์ ⁷ ข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอลียาซิบได้กระทำ คือจัดห้องให้โกบิอาห์ภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้า

⁸ ข้าพเจ้าโกรธมากและโยนข้าวของทั้งหมดของโกบิอาห์ออกจากห้องนั้น ⁹ ข้าพเจ้าสั่งให้พวกเขาชำระห้องเก็บของนั้น และข้าพเจ้านำเครื่องใช้ต่าง ๆ ของพระนิเวศของพระเจ้า เครื่องธัญญาหาร และค่ายานกลับไปไว้ในห้องนั้นอีก

¹⁰ ข้าพเจ้ายังทราบด้วยว่าคนเลวีไม่ได้รับส่วนที่เป็นของพวกเขา พวกเลวีและพวกนักร้องซึ่งกระทำการงานได้หนีกลับไปยังทุ่งนาของตนเอง ¹¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ต่อว่าพวกเขาหน้าตา และพูดว่า "ทำไมพระนิเวศของพระเจ้าถูกทอดทิ้ง?" ข้าพเจ้าได้รวบรวมพวกเขาและตั้งพวกเขาตามตำแหน่งของพวกเขาอีก

¹² จากนั้นพวกยูดาห์ทั้งหมดได้นำค่าของของธัญญาหาร เหล้าจุ่นใหม่ และน้ำมันมาไว้ในห้องเก็บของ ¹³ ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งผู้ดูแลคลังเก็บของคือ เซเลมียาห์ปุโรหิต และศาโดกธรรมาจารย์ และจากคนเลวีคือเปเลาห์ ถัดจากพวกเขาคือฮานันบุตรชายของศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรของมัธานียาห์ เพราะว่าพวกเขานับว่าเป็นคนน่าเชื่อถือ หน้าตาของพวกเขาคือการแจกจ่ายสิ่งของต่าง ๆ แก่พวกพี่น้องของพวกเขา ¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ และขออย่าทรงลบเลือนการดีทั้งหลายที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์และการปรนนิบัติรับใช้ในที่นั้น

¹⁵ ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นประชาชนย่ำอู่นในวันสะบาโต และนำกองข้าวบรรทุกบนหลังลา พร้อมด้วยเหล้าจุ่น ผลอู่น ผลมะเดื่อ และสัมภาระหนักทุกชนิด ซึ่งพวกเขานำเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ทักท้วงพวกเขาที่กำลังซื้อขายอาหารในวันนั้น

¹⁶ พวกผู้ชายจากโทรที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มนำปลา และสินค้าทุกชนิด พวกเขาขายสินค้าเหล่านี้ให้กับประชาชนของยูดาห์และกับประชาชนในเมืองนั้นในวันสะบาโต! ¹⁷ จากนั้นข้าพเจ้าได้ต่อว่าผู้นำของยูดาห์ "พวกเจ้ากำลังทำสิ่งชั่วร้ายอะไรกันนี้ กำลังดูหมิ่นวันสะบาโตหรือ? ¹⁸ บรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเจ้าไม่ได้ทำเช่นนี้หรือ? พระเจ้าของเราได้ทรงนำสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งหมดนี้มาให้พวกเราและเมืองนี้หรือ? บัดนี้พวกเจ้ากำลังนำพระพิโรธที่มากยิ่งขึ้นมาให้คนอิสราเอลโดยการดูหมิ่นวันสะบาโต"

¹⁹ ก้นที่ที่มิดลงที่ประตูเมืองกรุงเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าสั่งให้ปิดประตูทั้งหลาย และไม่ให้อีกจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว ข้าพเจ้าได้ตั้งคนใช้บางคนของข้าพเจ้าที่ประตูเมือง ดังนั้นจึงไม่มีสัมภาระสิ่งของใดๆ สามารถนำเข้ามาในเมืองได้ในวันสะบาโต ²⁰ พ่อค้าทั้งหลายและพวกขายสินค้าทุกชนิดต้องนอนพักนอกกรุงเยรูซาเล็มครั้งหรือสองครั้ง

²¹ แต่ข้าพเจ้าได้เตือนพวกเขา "ทำไมพวกเจ้านอนพักนอกกำแพงเมือง? ถ้าพวกเจ้าทำอีก ข้าพเจ้าจะจับพวกท่าน!" ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเขา ก็ไม่มาในวันสะบาโตอีก ²² จากนั้นข้าพเจ้าได้สั่งพวกเลวีให้ชำระตัวเขาเอง และมาเฝ้าประตูเมืองไว้ เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์สำหรับเรื่องนี้ด้วย และขอทรงเมตตาต่อข้าพระองค์เพราะพันธสัญญาที่มั่นคงที่พระองค์มีต่อข้าพระองค์

²³ ในเวลานั้นข้าพเจ้าได้เห็นคนยิวที่ได้แต่งงานกับหญิงคนอัสซัด คนอัมโมน และคนโมอับ ²⁴ เด็กของพวกเขารึ่งหนึ่งพูดภาษาอัสซัด ไม่มีใครสักคนพูดภาษายูดาห์ได้ แต่พูดได้เพียงภาษาของพวกเขาแต่ละพวกเท่านั้น

²⁵ ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับพวกเขา ได้แข่งเขา ได้ตีพวกเขาบางคน และได้ตั้งผมของพวกเขามา ให้พวกเขาสาบานในพระนามของพระเจ้าว่า "เจ้าทั้งหลายจะไม่ยกลูกสาวของเจ้าให้กับบุตรชายของเขา หรือรับลูกสาวของพวกเขามาให้บุตรชายของเจ้า หรือเพื่อตัวเจ้าเอง ²⁶ ชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่ได้ทำบาปด้วยเรื่องผู้หญิงเหล่านี้หรือ? ท่ามกลางบรรดาประชาชนชาติไม่มีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม บรรดาบางชนต่างชาติทั้งหลายของพระองค์ก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป ²⁷ ควรหรือที่เราจะฟังคำเจ้าและทำสิ่งที่ชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้ และกระทำการทรยศต่อพระเจ้าของเราโดยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ?"

²⁸ บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรของเอลียาซิบมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลักคนโฮโรนาอิม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้จับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า ²⁹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้ความเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของความ เป็นปุโรหิตและของคนเลวีเป็นมลทิน

30 ดังนี้แหละ ข้าพเจ้าจึงได้ชำระพวกเขาจากทุกสิ่งที่เป็นของคนต่างชาติและและข้าพเจ้าได้กำหนดหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ต่างก็
ปฏิบัติงานของตน **31** ข้าพเจ้าได้จัดหาพินฉวยตามเวลาที่กำหนด และสำหรับผลแรก ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์
เพื่อผลดีเกิด

Book: Esther

Esther

Chapter 1

¹ ในรัชสมัยของกษัตริย์อาหสุเอรัส (นี่คือกษัตริย์อาหสุเอรัสผู้ปกครองกว่า 127 มณฑลจากอินเดียไปไกลจนถึงเอธิโอเปีย) ² ในเวลานั้น กษัตริย์อาหสุเอรัสได้ประทับบนราชบัลลังก์ที่ป้อมของเมืองสุสา ³ ในปีที่สามแห่งการครองราชย์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปรานีงานเลี้ยงฉลองแก่เจ้านายและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ กองทัพของเปอร์เซียและมิเดีย บรรดาขุนนางและผู้ว่าราชการของมณฑลต่างๆ ได้เฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

⁴ พระองค์ได้ทรงสำแดงความมั่งคั่งรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระองค์และเกียรติยศสง่าราศีแห่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นเวลาหลายวัน ถึง 180 วัน ⁵ จนกระทั่งวันเหล่านั้นสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงปรานีงานเลี้ยงฉลองต่อไปอีกเจ็ดวันแก่ประชาชนทุกคนในป้อมของเมืองสุสา ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดถึงผู้ที่สำคัญที่สุด งานเลี้ยงจัดขึ้นที่ลานในส่วนที่พระราชวังของกษัตริย์

⁶ ที่ลานในส่วนนั้นได้ถูกตกแต่งด้วยม่านผ้าฝ้ายสีขาวและสีม่วง โยงด้วยผ้าลินินอย่างดีและผ้าลินินสีม่วง แขนงอยู่บนห่วงเงินจากเสาหินอ่อน อีกทั้งยังมีนางที่ทำงานจากเงินและทองบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน ไข่มุกและปูด้วยหินสีต่างๆ ⁷ เครื่องดื่มก็ใส่ในถ้วยทองคำ แต่ละถ้วยมีความหลากหลายและรินด้วยเหล้าองุ่นของราชสำนักอย่างอันทรงเกียรติด้วยพระทัยอันกว้างขวางของกษัตริย์

⁸ การดื่มก็เป็นการไปตามคำบัญชาของกษัตริย์ "จักต้องไม่มีการบังคับ" กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งแก่ข้าราชการสำนักทุกคนให้จัดหาสิ่งใดก็ตามที่เขปรารถนา ⁹ ส่วนพระราชินีวักก็ได้อำนาจงานเลี้ยงแก่เหล่าสตรีซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วยเช่นกัน

¹⁰ ในวันที่เจ็ด เมื่อพระทัยของกษัตริย์ได้ทรงอิ่มเอมด้วยเหล้าองุ่นแล้ว พระองค์ได้ทรงบัญชาเมหุมาน บิสร่า ฮาร์โบนา บิกร่า อาบิกร่า เสราร์และคาราคาส (ชนที่ทั้งเจ็ดผู้ที่ได้ปรนนิบัติพระองค์) ¹¹ ให้ไปทูลเชิญพระราชินีวักที่มากพบพระองค์พร้อมด้วยมวงกุญขนาง พระองค์ได้ทรงปรารถนาให้ประชาชนและบรรดาขุนนางทั้งหลายได้ชื่นชมในความงามของพระนาง เพราะพระนางทรงงดงามยิ่งนัก

¹² แต่พระราชินีวักก็ได้อำนาจปฏิเสธคำเชิญของกษัตริย์ซึ่งได้ทรงรับสั่งไปกับชนที่ถึงพระนาง กษัตริย์ก็ทรงกริ้วมาก พระพิโรธได้พุ่งขึ้นภายในพระองค์ ¹³ แล้วพระองค์จึงได้ทรงไปปรึกษากับผู้ปรารถนาในเรื่องของกาละเทศะ (เพราะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของกษัตริย์ที่มีต่อบรรดานักปราชญ์ด้านกฎหมายและการพิพากษา)

¹⁴ ในขณะนั้น เหล่าที่ปรึกษาที่อยู่ใกล้กับพระองค์คือการเซนา เซราร์ อัธมาธา การซิช เมเรส มารเสนาและเมมูคาน เจ้านายทั้งเจ็ดแห่งเปอร์เซียและมีเดีย ผู้สามารถเข้าเฝ้ากษัตริย์และพวกเขามีตำแหน่งสูงสุดในราชสำนักของราชอาณาจักร ¹⁵ "ตามกฎหมายแล้วต้องทำอย่างไรต่อการกระทำของพระราชินีวักที่เพราะพระนางไม่ได้ทรงเชื่อฟังคำบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งได้ทรงรับสั่งผ่านเหล่าชนที่ถึงพระนาง?"

¹⁶ เมมูคานจึงได้ทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเหล่าชนที่ถึงหลายว่า "การกระทำของพระราชินีวักนั้นไม่เพียงแต่ผิดต่อกษัตริย์เท่านั้นแต่ผิดต่อชนที่ถึงหลายและคนทั้งปวงซึ่งอยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย ¹⁷ และเพราะการกระทำของพระราชินีวักนี้จะไต่ไปถึงสตรีทุกคน นี่จะเป็นเหตุให้พวกนางปฏิบัติต่อสามีของพวกนางอย่างดูถูก พวกเขางจะกล่าวว่า 'กษัตริย์อาหสุเอรัสรับสั่งให้พระราชินีวักเข้าเฝ้าพระองค์ แต่พระนางทรงปฏิเสธ'

¹⁸ ก่อนที่วันนี้จะสิ้นสุดลงและก่อนที่สตรีชั้นสูงในมณฑลต่างๆ แห่งเปอร์เซียและมีเดียได้ยินเรื่องนี้เหมือนอย่างกับบรรดาข้าราชการไต่ขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดการดูหมิ่นและความโกรธอย่างมากมาย ¹⁹ ฉะนั้นหากเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงส่งพระราชกฤษฎีกาออกไปและให้เขียนในกฎหมายของเปอร์เซียและมีเดีย ซึ่งไม่สามารถเพิกถอนได้ว่า พระนางวักที่จะทรงไม่ได้เข้าพบพระองค์อีก ขอให้กษัตริย์ได้ทรงมอบตำแหน่งของพระราชินีแก่ผู้อื่นที่เหมาะสมกว่านาง

²⁰ เมื่อกษัตริย์ได้ทรงประกาศพระราชกฤษฎีกาออกไปทั่วราชอาณาจักรที่กว้างใหญ่ของพระองค์ ภรรยาทั้งปวงจะต้องให้เกียรติแก่สามีของตน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดถึงผู้ที่สำคัญที่สุด ²¹ กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์เห็นชอบกับคำแนะนำนี้ และกษัตริย์ได้ทรงทำตามคำแนะนำของเมมูคาน ²² พระองค์ได้ทรงส่งพระราชสาส์ไปยังมณฑลต่างๆ และได้ทรงเขียนถึงแต่ละมณฑลตามแต่ละในภาษาของที่นั้น และได้ทรงเขียนถึงแต่ละคนตามภาษาของเขา พระองค์ได้ทรงมีบัญชาว่าให้ชายทุกคนเป็นนายในครัวเรือนของเขา พระราชกฤษฎีกานี้ได้ถูกส่งไปตามแต่ละภาษาทั่วทั้งราชอาณาจักร

Chapter 2

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้น เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหุเสรัสได้สงบลง พระองค์ได้ทรงระลึกถึงพระนางรัชทิและสิ่งที่นางได้กระทำ พระองค์ยังได้ทรงระลึกถึงพระราชกฤษฎีกาที่พระองค์ประกาศออกไปด้วยเรื่องของพระนาง ² ขณะนั้นพวกชายหนุ่มของกษัตริย์ที่ปรนนิบัติพระองค์อยู่ได้ทูลว่า "ขอทรงตั้งผู้แทนพระองค์เพื่อเสาะหาหญิงพรหมจารีที่งดงามทั้งหมดเข้ามาในอาณานิคม"

³ ขอให้กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในทั่วทุกมณฑลของอาณาจักรนี้ เพื่อรวบรวมหญิงสาวพรหมจารีที่งดงามทั้งหมดเข้ามาในอาณานิคมในป้อมแห่งเมืองสุสา ให้มาอยู่ภายใต้การดูแลของเฮกัย ชนที่ของกษัตริย์ ผู้มีหน้าที่ในการดูแลพวกผู้หญิง และให้เขาจัดเตรียมเครื่องประทีปไฟสำหรับหญิงเหล่านั้น ⁴ ให้หญิงสาวที่เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ได้ขึ้นเป็นพระราชินีแทนพระนางรัชทิ" คำแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ยิ่งนัก และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น

⁵ ในเวลานั้นมีชายชาวฮิวคนหนึ่งในป้อมแห่งเมืองสุสาชื่อโมเรเดคัย ผู้เป็นบุตรชายยาอีร์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอี ผู้เป็นบุตรชายคิช คนเบนยามิน ⁶ เขาได้ถูกกวาดต้อนออกจากกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพวกเชลยซึ่งได้กวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคเนียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งถูกกษัตริย์เบบูคัสเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้กวาดต้อนไป

⁷ เขาห่วงใยต่ออาดาซาร์ คือเอสเธอร์ บุตรสาวสูงของกาน เพราะเธอไม่มีทั้งพ่อและแม่ หญิงสาวคนนี้มีรูปร่างงดงามและน่าดู โมเรเดคัยได้รับเธอเป็นเหมือนบุตรสาวของเธอเอง ⁸ เมื่อคำสั่งพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ถูกประกาศออกไป มีหญิงสาวมากมายถูกนำมาที่ป้อมของเมืองสุสา ให้อยู่ภายใต้การดูแลของชนที่เฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกพาเข้าไปยังพระราชวังของกษัตริย์และรับการดูแลจากเฮกัย ผู้ดูแลผู้หญิงทั้งหมด

⁹ หญิงสาวนั้นเป็นที่พอใจของเขาและได้รับความกรุณาจากเขา เขาได้จัดเตรียมเครื่องประทีปไฟและอาหารให้แก่เธอทันที เขายังได้จัดตั้งสาวใช้เจ็ดคนให้แก่เธอจากราชสำนักและย้ายเธอพร้อมทั้งสาวใช้ไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในบ้านพักของพวกหญิงสาว ¹⁰ เอสเธอร์ไม่ได้บอกเล่าให้ใครฟังทั้งสิ้นว่าเธอเป็นชนชาติใดหรือเป็นญาติกับใคร เพราะโมเรเดคัยได้กำชับเธอเอาไว้ว่าไม่ให้บอกใคร

¹¹ ทุกๆ วัน โมเรเดคัยจะเดินไปมาอยู่ตรงหน้าประตูที่ลานข้างนอกของบ้านพักของพวกหญิงสาว เพื่อรับฟังถึงความเป็นอยู่ของเอสเธอร์ และว่ามิอะไรเกิดขึ้นกับเธอบ้าง ¹² เมื่อถึงเวลาที่หญิงสาวแต่ละคนจะต้องเข้าไปหาภักษัตริย์อาหุเสรัส ตามข้อบังคับสำหรับหญิงสาวที่ต้องปฏิบัติคือแต่ละคนต้องผ่านการดูแลเป็นเวลาสิบสองเดือน คือการขลิบกายด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และเครื่องเทศและเครื่องประทีปไฟอีกหกเดือน ¹³ เมื่อหญิงสาวแต่ละคนเข้าเฝ้าภักษัตริย์ สิ่งใดที่เธอปรารถนาจะได้รับจากบ้านพักของพวกหญิงสาว และเธอสามารถนำเข้ายังพระราชวังได้

¹⁴ ในช่วงเวลาเย็นหญิงนั้นจะเข้าไปข้างในและจะกลับออกมาในตอนเช้า ไปยังบ้านบ้านพักของพวกหญิงสาวหลังที่สองในการอารักขาของชาวอัสซาส ชนที่ของกษัตริย์ ผู้ดูแลนางสนมทั้งหลาย หญิงนั้นจะไม่ได้กลับไปเข้าเฝ้าภักษัตริย์อีกครั้ง นอกจากพระองค์ทรงพอพระทัยในตัวเธอและให้เธอกลับเข้าไปปรนนิบัติอีกครั้ง ¹⁵ เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ (บุตรสาวของอาบิฮายิล ลูกของโมเรเดคัย ผู้ที่ได้รับเธอไปเป็นบุตรสาวของตน) เข้าไปปรนนิบัติภักษัตริย์ เธอไม่ได้ขอสิ่งใดเลย เว้นแต่สิ่งที่เฮกัยชนที่ของกษัตริย์ได้แนะนำแก่เธอ ตอนนั้นเอสเธอร์ได้เป็นที่โปรดปรานของทุกคนผู้ได้พบเห็นเธอ

¹⁶ เอสเธอร์ถูกพาเข้าไปในพระราชสำนักของกษัตริย์อาหุเสรัส ในเดือนที่สิบซึ่งเป็นเดือนของเทเบท ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของรัชกาลของพระองค์ ¹⁷ ภักษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์มากกว่าหญิงสาวอื่นๆ และเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานและพระกรุณาจากพระองค์มากกว่าหญิงสาวพรหมจารีอื่นๆ พระองค์จึงได้ทรงเอามงกุฎสวมศรีษะของเธอและแต่งตั้งให้เธอเป็นพระราชินีแทนพระราชินีรัชทิ ¹⁸ ภักษัตริย์ได้ทรงประทานงานเลี้ยงฉลองแก่เจ้านายและข้าราชการทั้งหมดของพระองค์ "งานเลี้ยงฉลองของเอสเธอร์" และพระองค์ทรงได้ลดหย่อนภาษีจากมณฑลทั้งปวง อีกทั้งพระองค์ยังได้ทรงมอบของกำนัลด้วยพระทัยอันกว้างขวาง

¹⁹ ในครั้งที่สองเมื่อมีการรวบรวมหญิงสาวพรหมจารีมาอีก โมเรเดคัยกำลังนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ ²⁰ เอสเธอร์ยังไม่ได้บอกใครด้วยเรื่องของเธอหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง เพราะโมเรเดคัยได้กำชับเธอเอาไว้ เธอยังคงเชื่อฟังและทำตามคำแนะนำของโมเรเดคัย เหมือนเช่นที่เธอเคยเชื่อฟังตอนที่เขาเลี้ยงดูเธอมา ²¹ ในครั้งนั้น ในขณะที่โมเรเดคัยกำลังนั่งอยู่ที่ประตูหน้าวังของกษัตริย์ นายทหารยามสองคนของกษัตริย์คือบิกธานและเทเรซ ผู้ที่เฝ้ายามที่ประตูเกิดความโกรธและหาทางประทุษร้ายภักษัตริย์อาหุเสรัส

²² เมื่อเรื่องนี้ได้เปิดเผยแก่โมเรเดคัย ท่านได้นำเรื่องนี้ไปบอกแก่พระราชินีเอสเธอร์ และเอสเธอร์จึงได้นำไปกราบทูลกษัตริย์ในนามของโมเรเดคัย

²³ เมื่อเรื่องนี้ได้รับการสอบสวนและยืนยัน ทหารทั้งสองจึงถูกจับไปประหารโดยการแขวนบนตะแลงแกง เหตุการณ์นี้ได้ถูกเขียนบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์ของกษัตริย์

Chapter 3

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ กษัตริย์อาหสุเอรัสได้เลื่อนยศให้แก่อามานบุตรชายของอัมเมดาราคนอากัก และยกเขาขึ้นให้นั่งในตำแหน่งที่มีอำนาจเหนือบรรดาข้าราชการที่รับใช้พระองค์ ² มหาดเล็กทุกคนของกษัตริย์ที่อยู่ประจำประตูของกษัตริย์จะคุกเข่าลงและหมอบกราบอามาน ตามที่กษัตริย์ได้บัญชาให้พวกเขาทำ แต่ไม่มีใครเคยไม่ยอมคุกเข่าหรือทำความเคารพ

³ แล้วพวกมหาดเล็กของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์พูดกับโมรเดคัยว่า "ทำไมท่านถึงขัดขืนต่อพระบัญชาของกษัตริย์?" ⁴ พวกเขาได้บอกท่านวันแล้ววันเล่าแต่ท่านก็ยังปฏิเสธที่จะทำตามความต้องการของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงนำเรื่องนี้ไปบอกกับอามานเพื่อดูว่าโมรเดคัยยังขัดขืนเช่นนั้นหรือไม่ เพราะท่านได้บอกพวกเขาว่าท่านเป็นคนยิว

⁵ เมื่ออามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่ได้คุกเข่าและหมอบกราบเขา อามานก็เต็มไปด้วยความเดือดดาล ⁶ เขารู้สึกเป็นการเสียเกียรติต่อความคิดที่จะฆ่าโมรเดคัยแต่ผู้เดียว เพราะพวกมหาดเล็กของกษัตริย์ได้บอกเขาว่าโมรเดคัยมาจากชนชาติไหน อามานต้องการที่จะทำลายชนชาติยิวทั้งหมด คนของโมรเดคัยที่อยู่ทั่วทั้งอาณาจักรของอาหสุเอรัส

⁷ ในเดือนที่หนึ่ง (ซึ่งเป็นเดือนนิसान) ในปีที่สองแห่งรัชกาลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปอร์หรือสลากต่อหน้าอามานเพื่อหาวันและเดือน พวกเขาทอดสลากไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสลากได้ตกที่เดือนสิบสอง (ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์) ⁸ แล้วอามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า "ในอาณาจักรของพระองค์มีชนชาติหนึ่งที่กระจัดกระจายทั่วทุกมณฑล กฎหมายของพวกเขาแตกต่างจากกฎหมายของคนอื่น อีกทั้งพวกเขาไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์ หากปล่อยพวกเขาไว้ ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดต่อกษัตริย์

⁹ หากเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระองค์ได้ทรงบัญชาให้ฆ่าพวกเขาเสีย และข้าพระองค์จะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งหมื่นตะลันต์แก่ผู้ที่ได้รับผิดชอบพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อให้เขาเอาไปใส่ไว้ในพระคลังของกษัตริย์" ¹⁰ แล้วกษัตริย์จึงได้ทอดแหวนตราจากพระหัตถ์ของพระองค์และมอบให้แก่อามานบุตรชายของอัมเมดารา คนอากัก ศัตรูของคนยิว ¹¹ แล้วกษัตริย์ได้ตรัสกับอามานว่า "เราจะจัดการให้นำเงินนั้นกลับคืนมายังเจ้าและคนของเจ้า จงไปทำตามที่เราปรารถนาเถิด"

¹² แล้วในวันที่สิบสาม ของเดือนที่หนึ่ง ราชอาลักษณ์ก็ถูกเรียกเข้าไปและเขียนพระราชกฤษฎีกาตามคำสั่งของอามานทุกอย่าง ถึงสมุหนายกบาลของกษัตริย์ คือคนเหล่านั้นที่อยู่ทั่วทุกมณฑล ถึงเจ้านายของแต่ละมณฑลและคนทั้งปวงในมณฑลต่างๆ และถึงข้าราชการของประชาชนทุกคน ถึงมณฑลทั้งปวงในภาษาของพวกเขา และถึงทุกคนในภาษาของพวกเขาเอง สารนี้ได้เขียนโดยพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราด้วยแหวนของพระองค์

¹³ ผู้ส่งสารได้มอบสารเหล่านั้นด้วยมือไปยังมณฑลทั้งหมดของกษัตริย์ เพื่อสังหาร ฆ่าและทำลายคนยิวทั้งหมดตั้งแต่คนหนุ่มจนถึงคนแก่ เด็กและผู้หญิง ภายในวันเดียวนั้น คือวันที่สิบสามของเดือนที่สิบสอง (ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์) และริบเอาทรัพย์สินของพวกเขา ¹⁴ สำเนาของสารนั้นถูกตั้งเป็นกฎหมายทั่วทุกมณฑล และประกาศให้ทราบกันโดยทั่วไปแก่ทุกคนในมณฑลนั้น เพื่อให้พวกเขาเตรียมตัวสำหรับวันนั้น ¹⁵ ผู้ส่งสารรีบออกไปและทำตามรับสั่งของกษัตริย์ พระราชกฤษฎีกายังได้ประกาศไปยังป้อมแห่งเมืองสุสาด้วย กษัตริย์ได้ประทับลงและทรงดื่มกับอามาน แต่ผู้คนในป้อมแห่งเมืองสุสากำลังเกิดความโกลาหลวุ่นวาย

Chapter 4

- ¹ เมื่อโมรเดคัยได้ทราบทุกอย่างที่เกิดขึ้นแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่านออกและสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า ท่านออกไปกลางเมืองร้องไห้ คร่ำครวญเสียงดังด้วยความขมขื่น ² ท่านขึ้นไปถึงได้แค่ประตูของกษัตริย์เท่านั้น เพราะใครก็ตามที่สวมผ้ากระสอบจะไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไป ³ ในทุกมณฑลที่พระราชกฤษฎีกาและคำบัญชาของกษัตริย์ได้ไปถึง ก็เกิดความโศกเศร้าเสียใจอย่างใหญ่หลวงท่ามกลางคนยิว มีการอดอาหาร การร้องไห้และคร่ำครวญ มีคนมากมายสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า
- ⁴ เมื่อพวกสาวใช้และพวกนางกำนัลของพระนางเอสเธอร์ได้ทูลเรื่องนี้กับพระนาง พระราชินีก็ทรงกังวลใจยิ่งนัก นางจึงส่งเลื้อคลุมไปให้กับโมรเดคัย (เพื่อที่ท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบออก) แต่ท่านปฏิเสธไม่รับเลื้อคลุมที่นางส่งมาให้ ⁵ ดังนั้นพระนางเอสเธอร์จึงเรียกฮาธาค ชนิกของพระนาง ผู้ที่กษัตริย์ได้แต่งตั้งให้มาปรนนิบัติพระนาง พระนางได้ส่งเขาไปหาโมรเดคัยเพื่อถามว่าเกิดอะไรขึ้นและทำเช่นนั้นทำไม
- ⁶ ฮาธาคจึงออกไปหาโมรเดคัยที่ลานจตุรัสของเมือง ด้านหน้าประตูของกษัตริย์ ⁷ โมรเดคัยได้รายงานเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา และเรื่องจำนวนเงินที่อาฮามาสัญญาถวายให้แก่กษัตริย์เพื่อเอาไปใส่ในท้องพระคลังของพระองค์เพื่อสังหารชนชาติยิวทั้งหมด ⁸ และท่านได้มอบสำเนาของพระราชกฤษฎีกาเรื่องการทำลายชนชาติยิวที่ส่งไปทั่วสุสาให้กับชนิก ท่านทำเช่นนี้เพื่อที่ฮาธาคจะได้นำไปมอบให้พระนางเอสเธอร์ และท่านต้องการให้พระนางรับผิดชอบเรื่องการเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่ออ้อนวอนกษัตริย์ขอความโปรดปรานและขอร้องแทนชนชาติของพระนาง ⁹ ฮาธาคจึงกลับไปหาพระนางเอสเธอร์และทูลเรื่องที่โมรเดคัยได้บอกมานั้น
- ¹⁰ แล้วพระนางเอสเธอร์ตรัสกับฮาธาคและให้เขากลับไปบอกโมรเดคัย ¹¹ พระนางตรัสว่า "ข้าราชการและประชาชนทั่วทุกมณฑลรู้ดีว่า ไม่ว่าชายหรือหญิงใดที่เข้าไปในลานชั้นในของกษัตริย์โดยไม่มีการรับสั่ง มีกฎเพียงข้อเดียวเท่านั้นคือ ผู้นั้นจะต้องถูกประหารชีวิต เว้นแต่ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงยื่นคากองคำเพื่อไว้ชีวิตผู้นั้น และฉันก็ไม่ได้ถูกเรียกให้เข้าพบกษัตริย์เป็นเวลาสามสิบวันแล้ว" ¹² ฮาธาคจึงรายงานถ้อยคำทั้งหลายของพระนางเอสเธอร์แก่โมรเดคัย
- ¹³ โมรเดคัยจึงฝากข้อความกลับไประบุว่า "เธอคงไม่คิดว่าเธอจะรอดพ้นจากการทำลายชนชาติยิวเพราะเธออยู่ในพระราชวังของกษัตริย์หรอคะ" ¹⁴ หากเธอยังนั่งเฉยเช่นนี้ต่อไป การช่วยเหลือและการช่วยกู้ของชนชาติยิวคงมาจากที่อื่น แต่เธอและครอบครัวของเธอเองก็ต้องพินาศด้วยเช่นเดียวกัน บางทีการที่เธอได้รับตำแหน่งราชินีก็เพื่อการนี้ก็เป็นได้ ใครจะไปรู้?" ¹⁵ แล้วพระนางเอสเธอร์จึงส่งข้อความกลับไปหาโมรเดคัยว่า
- ¹⁶ "ถ้าเช่นนั้น ท่านจงไปรวบรวมชาวยิวทุกคนที่อยู่ในสุสาอดอาหารเพื่อฉัน อย่ากินหรือดื่มเป็นเวลาสามวันสามคืน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารด้วยเช่นกัน แล้วฉันจะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ถึงแม้ว่าจะเป็นการผิดกฎหมายก็ตาม และแม้ว่าฉันจะต้องพินาศ ฉันก็จะพินาศ" ¹⁷ แล้วโมรเดคัยจึงไปทำตามคำที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งให้ทำ

Chapter 5

¹ หลังจากนั้นสามวัน พระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ด้วยชุดของพระราชินีและได้เสด็จเข้าไปในลานชั้นในของกษัตริย์ ด้านหน้าพระราชวังของกษัตริย์ กษัตริย์ทรงประทับบนบัลลังก์ในพระราชสำนัก ทรงหันพระพักตร์ไปตรงทางเข้าของพระราชวัง ² เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ตรงลานด้านหน้า พระนางได้รับความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงยื่นคทาทองคำในพระหัตถ์ของพระองค์ออก พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและแตะที่ยอดคทาของพระองค์ ³ พระองค์จึงตรัสถามพระนางว่า "เจ้าปรารถนาสิ่งใด พระราชินีเอสเธอร์? เจ้าประสงค์สิ่งใด? หากถึงครั้งอาณาจักรของเรา เราก็จะให้กับเจ้า" ⁴ พระนางเอสเธอร์จึงทูลพระองค์ว่า "หากหม่อมฉันทรงเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์เสด็จมาพร้อมอามานในวันนี้ที่งานเลี้ยงฉลองที่หม่อมฉันได้จัดเตรียมไว้ให้กับเขา" ⁵ กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไปนำอามานมาโดยเร็ว และทำตามที่พระนางเอสเธอร์ได้พูด" แล้วกษัตริย์กับอามานก็ไปงานเลี้ยงฉลองที่พระนางเอสเธอร์ได้ทรงจัดเตรียมไว้

⁶ ในขณะที่กำลังรินเหล้าอยู่ในงานเลี้ยงฉลองอยู่นั้น กษัตริย์ก็ได้ตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่า "ความปรารถนาของเจ้าคือสิ่งใด? เราจะประทานให้ เจ้าประสงค์สิ่งใด? ถึงครั้งอาณาจักร เราก็จะยกให้" ⁷ พระนางเอสเธอร์จึงทูลตอบว่า "ความปรารถนาและคำร้องขอของหม่อมฉันนั้นคือ ⁸ หากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์และเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ที่จะมอบตามความปรารถนาของหม่อมฉันและให้เกียรติแก่คำร้องขอของหม่อมฉัน ขอเชิญพระองค์และอามานทรงมาร่วมงานเลี้ยงที่หม่อมฉันจะจัดเตรียมไว้สำหรับพระองค์ในวันพรุ่งนี้ และหม่อมฉันจะตอบคำถามของพระองค์"

⁹ อามานกลับไปวันนั้นด้วยความอึ้งอัมและยินดี แต่เมื่ออามานเห็นโมรเดคัยที่หน้าประตูของกษัตริย์ ก็เห็นว่าโมรเดคัยไม่ได้ยืนขึ้นหรือตัวสั่นสะท้านด้วยความกลัวต่อหน้าเขา ความโกรธต่อโมรเดคัยก็เดือดดาลอยู่ในเขา ¹⁰ ถึงกระนั้นก็ดี อามานได้ควบคุมอารมณ์ตนเองและกลับไปยังบ้านของเขา แล้วอามานก็ส่งคนไปเชิญสหายของเขามาและรวมตัวกันพร้อมทั้งเสเรกธรรยาของเขา ¹¹ แล้วอามานก็เล่าให้พวกเขาฟังถึงความมั่งคั่งของเขา จำนวนบุตรชายมากมายของเขา และที่กษัตริย์ได้ให้เกียรติยศแก่เขาโดยการเลื่อนตำแหน่ง และอำนาจที่เขาได้รับเหนือข้าราชการและข้าราชการทั้งปวงของกษัตริย์

¹² อามานบอกว่า "พระราชินีเอสเธอร์มิได้ทรงเชิญผู้ใดนอกจากตัวข้าเพื่อไปร่วมฉลองกับกษัตริย์ ในงานเลี้ยงที่พระนางได้จัดเตรียมไว้ วันพรุ่งนี้ข้าก็ยังได้รับเชิญให้ไปอีกครั้งด้วย ¹³ แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่มีค่าอะไรกับตัวข้าตราดใดที่ข้ายังเห็นโมรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูพระราชวัง" ¹⁴ แล้วเสเรกธรรยาของอามานก็เสนออามานกับสหายของเขาว่า "ให้พวกเขาสร้างทะเลาะแถงสูงห้าสิบศอก และในตอนเช้าจงทูลกษัตริย์เพื่อให้พวกเขา นำโมรเดคัยไปแขวนเสียที่นั่น เพื่อที่ท่านจะได้ไปงานเลี้ยงฉลองกับกษัตริย์อย่างเพลิดเพลิน" คำเสนอนี้เป็นที่พอใจแก่อามานและเขาจึงได้ส่งคนไปทำทะเลาะแถงเตรียมไว้

Chapter 6

¹ ในคืนนั้นกษัตริย์ไม่สามารถบรรทมได้ พระองค์จึงได้ทรงสั่งให้มหาดเล็กนำบันทึกพระราชกรณียกิจในรัชกาลของพระองค์มา และมหาดเล็กก็ได้อ่านออกเสียงดังให้กษัตริย์ฟัง ² ในบันทึกนั้นพบว่ามิเหตุการณ์ที่โมรเดคัยได้ทูลเรื่องนิกรานาและเกรซันท์ของพระองค์สองคนที่ได้เฝ้ายามตรงประตูของกษัตริย์ ซึ่งได้พยายามวางแผนลอบปลงพระชนม์กษัตริย์อาหสุเอรัส

³ กษัตริย์ได้ตรัสถามว่า "ได้ให้เกียรติและกล่าวขวัญแก่โมรเดคัยสำหรับการกระทำนี้อย่างไรบ้าง?" แล้วมหาดเล็กก็ได้ปรนนิบัติพระองค์อยู่ทูลตอบว่า "ยังไม่ได้ทำอะไรให้เขาเลยพะย่ะค่ะ" ⁴ กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า "ใครอยู่ในลานด้านหน้า?" ขณะนั้นฮามานได้เข้ามาในลานชั้นในของกษัตริย์เพื่อทูลพระองค์เรื่องที่จะนำโมรเดคัยไปแขวนเสียที่ตะแลงแกงที่เขาได้จัดเตรียมเอาไว้ ⁵ มหาดเล็กได้ทูลตอบพระองค์ว่า "ฮามานกำลังอยู่ที่ลานด้านหน้าพะย่ะค่ะ" กษัตริย์จึงได้กล่าวว่า "ให้เขาเข้ามา"

⁶ เมื่อฮามานได้เข้ามาแล้ว กษัตริย์ได้ตรัสกับเขาว่า "ชายที่ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ควรได้รับสิ่งใดเพื่อให้เกียรติตอบแทนการกระทำของเขา?" แล้วฮามานก็ได้นึกคิดในใจของเขาว่า "มีใครอีกที่ได้รับความโปรดปรานและเกียรติยศจากกษัตริย์มากไปกว่าตัวข้า?" ⁷ ฮามานจึงได้ทูลกษัตริย์ว่า "สำหรับชายผู้นั้นซึ่งกษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานและให้เกียรติแก่เขา ⁸ ขอให้นำฉลองพระองค์ที่กษัตริย์ทรงเคยสวมและม้าที่พระองค์เคยทรงขี่และราชมงกุฎบนพระเศียรนั้นมา

⁹ แล้วให้เขาแต่งตัวด้วยฉลองพระองค์และประทานม้าแก่ข้าราชการสูงสุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ให้พวกเขาแต่งกายชายคนนั้น คือผู้ที่กษัตริย์ทรงโปรดปรานและให้เกียรติแก่เขา ให้พวกเขาพาชายคนนั้นนั่งบนม้าและเดินไปตามถนนในเมือง ให้มีประกาศนำหน้าเขาว่า 'ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานเขาก็เป็นเช่นนี้แหละ!' " ¹⁰ แล้วกษัตริย์ก็ได้ตรัสกับฮามานว่า "จงรีบไป และนำเสื้อคลุมของเราและม้ามา เหมือนที่ท่านได้กล่าวมานั้น จงทำสิ่งนั้นแก่โมรเดคัย ชายชาวยิวที่นั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ อย่าให้ขาดไปแม้สักสิ่งเดียว ตามที่ท่านได้กล่าวมานั้น"

¹¹ ฮามานจึงได้นำฉลองพระองค์และม้ามา และได้สวมให้กับโมรเดคัยและพาท่านนั่งบนม้าและเดินไปที่กลางเมือง เขาได้ร้องประกาศนำหน้าเขาว่า "ผู้ที่กษัตริย์ได้ทรงโปรดปรานเขาก็เป็นเช่นนี้แหละ!" ¹² โมรเดคัยก็ได้กลับไปประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานได้รับรถกลับไปยังบ้านของเขา เอาผ้าคลุมศีรษะของตนและร้องคร่ำครวญ

¹³ ฮามานได้บอกทุกอย่างที่เกิดขึ้นแก่เศเรซรรยาของเขาและพวกเพื่อนของเขา แล้วผู้ที่เป็นที่รู้จักดีมีสติปัญญาของเขากับเศเรซรรยาของเขาก็ได้พูดกับเขาว่า "หากโมรเดคัยคือชาวยิวผู้ที่ท่านได้เริ่มถอยหนีตั้งแต่ต้น ท่านจะไม่มีวันชนะเขา แต่ท่านจะล้มลงก่อนเขาเป็นแน่" ¹⁴ ในขณะที่พวกเขากำลังได้คุยกันอยู่นั้น ขันทีของกษัตริย์ก็ได้มาถึง พวกเขาได้รับรับฮามานเพื่อพาไปยังงานเลี้ยงฉลองที่พระนางเอสเธอร์ได้ทรงจัดเตรียมไว้

Chapter 7

¹ แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จไปกับฮามานยังงานเลี้ยงฉลองของพระราชินีเอสเธอร์ ² ในวันที่สองนั้น ขณะที่พวกเขาได้กำลังดื่มเหล้าองุ่นอยู่นั้น กษัตริย์ก็ได้ตรัสถามพระนางเอสเธอร์ว่า "คำร้องขอของเจ้าคือสิ่งใดหรือ พระราชินีเอสเธอร์? เราจะให้แก่เจ้า เจ้าปรารถนาสิ่งใดหรือ? ถึงกระนั้น อาณาจักรของเรา เราก็จะมอบให้"

³ แล้วพระราชินีเอสเธอร์จึงได้ทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์ หากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และหากเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ขอทรงไว้ชีวิตของหม่อมฉันด้วยเถิดเพคะ นี่คือการขอของหม่อมฉัน หม่อมฉันทูลขอชีวิตของหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันด้วย ⁴ เพราะพวกเราได้ถูกขาย ทั้งหม่อมฉันและประชาชนของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ถูกฆ่าและถูกล้างผลาญ หากแต่เพียงพวกเราถูกขายเพื่อไปเป็นทาสไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง หม่อมฉันคงเก็บเจียบเอาไว้และไม่ทุกข์ร้อนแต่อย่างใด เพราะเช่นนี้จึงรบกวนฝ่าพระบาท" ⁵ แล้วกษัตริย์อาหสุเอรัสจึงได้ตรัสถามพระราชินีเอสเธอร์ว่า "เขาเป็นใคร? จะพบคนนี้ได้ที่ไหน ผู้ที่หัวใจของเขาอยากจะทำเช่นนั้น?" ⁶ พระราชินีเอสเธอร์จึงได้ทูลตอบว่า "ชายคนที่มุ่งร้ายและเป็นศัตรูคนนั้นคือฮามานผู้ชั่วร้ายคนนี่เพคะ!" แล้วฮามานก็เกิดความกลัวต่อพระพักตร์ของกษัตริย์และพระราชินี

⁷ กษัตริย์ก็ได้ทรงลุกขึ้นด้วยความโกรธจากการดื่มเหล้าองุ่นที่งานเลี้ยงฉลองและได้เสด็จออกไปที่สวนของพระราชวัง แต่ฮามานนั้นได้คุกเข่าร้องขอชีวิตของเขาจากพระราชินีเอสเธอร์ เขารู้แล้วว่ากษัตริย์ทรงตัดสินใจโทษเขาแล้ว ⁸ เมื่อกษัตริย์ได้เสด็จกลับมาจากสวนในพระราชวังเข้ามาในห้องที่กำลังดื่มเหล้าองุ่นนั้น ฮามานนั้นล้มลงอยู่ตรงที่ประทับที่พระนางเอสเธอร์ได้ประทับอยู่ กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เขาจะทำร้ายพระราชินีต่อหน้าเราในบ้านของเราหรือ?" ทันทีที่กษัตริย์ได้ตรัสเช่นนั้นจากพระโอษฐ์ของพระองค์ มหาดเล็กก็ได้เข้ามาปิดหน้าของฮามาน

⁹ แล้วฮารโบนา มหาดเล็กคนหนึ่งที่เป็นมิตรของพระองค์ได้ทูลว่า "มีตะแสงแสงสูงห้าสิบศอกที่ข้างบ้านของฮามาน เขาได้สั่งให้เตรียมเอาไว้สำหรับโมรเดคัยผู้ที่ได้กล่าวปกป้องชีวิตของพระองค์" กษัตริย์จึงได้ตรัสว่า "เขวณเขาเสียทีนั้น" ¹⁰ ดังนั้นพวกเขาก็เขวณฮามานที่ตะแสงแสงนั้นที่เขาได้เตรียมเอาไว้ให้โมรเดคัย แล้วความโกรธของกษัตริย์ก็ได้สงบลง

Chapter 8

- ¹ ในวันนั้น กษัตริย์อาหฺสุเอรฺสได้มอบทรัพย์สินสมบัติของอามานศัตรูของพวกเขาให้แก่พระราชินีเอสเธอร์ และโมรเดคัยก็ได้เริ่มปรนนิบัติรับใช้ กษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ถูกลกษัตริย์ว่าโมรเดคัยเกี่ยวข้องกับนางอย่างไร ² กษัตริย์ได้เอาแหวนตราของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงยัด คั้นมาจากอามานมอบให้กับโมรเดคัย แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ได้แต่งตั้งโมรเดคัยให้เป็นผู้ดูแลเหนือทรัพย์สินสมบัติต่างๆ ของอามาน
- ³ แล้วพระนางเอสเธอร์ก็ได้ถูกลกษัตริย์อีกครั้ง พระนางได้ทรงชบหน้าลงถึงพื้นและกระแสงในขณะที่พระนางได้ทรงอ่อนวอนต่อพระองค์ให้ยุติ แผนการอันชั่วร้ายของอามานคนอากั๊ก ซึ่งเป็นอุบายชั่วร้ายที่เขาได้วางแผนเพื่อต่อต้านคนยิว ⁴ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงยื่นคทาทองคำของ พระองค์ออกแก่พระนางเอสเธอร์ แล้วพระนางก็ได้ทรงลุกขึ้นยืนต่อพระพักตร์ของกษัตริย์
- ⁵ พระนางได้กล่าวว่า "หากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และหากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ หากทรงเห็นว่าสิ่งนี้เป็น สิ่งที่ต้องต่อกษัตริย์ และหากหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอได้ทรงให้มีการเขียนพระราชกฤษฎีกาเพื่อยกเลิกสาร ที่เขียนโดยอามานบุตรชายของฮัมเมดราคนอากั๊ก จดหมายที่เขาได้เขียนเพื่อทำลายคนยิวที่อาศัยอยู่ทั่วทุกมุมของกษัตริย์ ⁶ เพราะ หม่อมฉันจะสามารถทนทุกข์พิบัติที่จะเกิดแก่คนของหม่อมฉันได้อย่างไร? หม่อมฉันจะทนเห็นพยานาติพี่น้องของหม่อมฉันถูกทำลายได้ อย่างไร?"
- ⁷ กษัตริย์อาหฺสุเอรฺสจึงได้ตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และโมรเดคัยคนยิวว่า "ดูเถิด เราได้มอบบ้านเรือนของอามานไว้แก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเราได้แหวนอามานบนตะแสงแกงเพราะเขาคิดที่จะโจมตีพวกเขา ⁸ จงเขียนกฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่งสำหรับคนยิวในนามของกษัตริย์และประทับ ตราด้วยแหวนของกษัตริย์ เพราะกฤษฎีกาที่ได้เขียนไปแล้วนั้นในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์ไม่สามารถเพิกถอนได้"
- ⁹ แล้วราชอาลักษณ์ก็ได้ถูกเรียกเข้ามาในเวลานั้น ในเดือนที่สามคือเดือนสิวัน ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนนั้น พระราชกฤษฎีกาก็ได้เขียนขึ้นตามที่ โมรเดคัยได้บัญชาเกี่ยวกับพวกเขายิว ถึงบรรดาสานุเสนาบดีถึงผู้ว่าราชการและข้าราชการในมณฑลต่างๆ ที่อยู่ในอินเดียไปจนถึงเอธิโอเปีย ทั้งสิ้นจำนวน 127 มณฑล ถึงมณฑลทุกแห่งในภาษาเขียนของเขาและถึงทุกคนในภาษาของเขาและถึงคนยิวทุกคนในการเขียนและภาษาของ พวกเขา ¹⁰ โมรเดคัยได้เขียนในนามของกษัตริย์อาหฺสุเอรฺส และประทับตราด้วยแหวนตราของกษัตริย์ เขาได้ส่งสารออกไปโดยผู้ส่งสารม้าเร็วซึ่ง ใช้สำหรับราชการของกษัตริย์ เป็นพันธู์ม้าของราชวงศ์
- ¹¹ กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งอนุญาตให้คนยิวในทุกมณฑลรวมตัวกัน เข้าประจำที่เพื่อปกป้องชีวิตของพวกเขาคือ ให้ทำลาย ฆ่าและให้สังหาร กองทัพใดก็ตามหรือใครก็ตาม หรือมณฑลใดก็ตามที่อาจจะโจมตีพวกเขา รวมทั้งเด็กและผู้หญิง และที่จะมาปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา
- ¹² นี่จะต้องมีผลบังคับในทุกมณฑลของกษัตริย์อาหฺสุเอรฺส คือวันที่ยี่สิบสามของเดือนสิบสอง คือเดือนอาดาร์ ¹³ สำเนาของพระราชกฤษฎีกานี้ จะใช้เป็นกฎหมายและแสดงต่อสาธารณะไปถึงประชาชนทั้งปวง พวกเขาจะต้องพร้อมในวันนั้นเพื่อล้างแค้นแก่ศัตรูของพวกเขา
- ¹⁴ แล้วผู้ส่งสารก็ได้ขี่ม้าซึ่งใช้ในพระราชกิจ พวกเขาได้รับไป พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ได้ออกไปจากพระราชวังในสุสา ¹⁵ แล้วโมรเดคัยก็ได้ ออกมาจากพระพักตร์ของกษัตริย์ สวมฉลองพระองค์ของกษัตริย์สีฟ้าและสีขาว และได้สวมมงกุฎทองคำและเลือกคลุมผ้าป่านสีม่วง แล้วคนใน เบื่อสุสาต่างก็ได้พากันโห่ร้องยินดี ¹⁶ พวกเขาที่มีความร่าเริงและความปิติยินดี มีความสุขและแสดงความเคารพ ¹⁷ ในทุกๆ มณฑลและเมือง ต่างๆ และที่ไหนก็ตามที่พระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไปถึงมีความปิติยินดีและมีความสุขท่ามกลางพวกเขาคนยิว มีการเลี้ยงฉลองและวันหยุด คน เป็นอันมากจากหลากหลายเมืองได้เปลี่ยนเป็นคนยิว เพราะว่าความกลัวพวกเขาคนยิวได้ตกอยู่เหนือพวกเขา

Chapter 9

¹ ในเดือนที่สิบสอง คือเดือนอาดาร์ ในวันที่สิบสาม เมื่อกฎหมายและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จะปฏิบัติกันในวันนั้น ในวันที่ศัตรูของพวกเขาได้หวังว่าจะมีอำนาจเหนือพวกเขา แต่กลับกลายเป็นพวกเขาที่ได้มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา ² พวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันในเมืองต่างๆ ของพวกเขาตลอดจนทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุเสร์ส เพื่อฆ่าคนเหล่านั้นที่พยายามนำหายนะมาเหนือพวกเขา ไม่มีใครยืนหยัดต่อสู้ พวกเขาได้ เพราะความกลัวที่มีต่อพวกเขาก็ได้ตกเหนือคนทั้งปวง ³ บรรดาข้าราชการในมณฑลต่างๆ พวกสมุหนายก พวกข้าหลวงและเจ้าหน้าที่ปกครองของกษัตริย์ได้ช่วยพวกเขาก็เพราะความกลัวต่อโมรเดคัยได้ตกเหนือพวกเขา

⁴ เพราะโมรเดคัยได้เป็นคนสำคัญในพระราชวังของกษัตริย์และชื่อเสียงของเขาก็ได้เลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล ในเรื่องโมรเดคัยผู้นี้ได้กำลังกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ⁵ พวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันด้วยดาบ ข่าและทำลายพวกเขาและทำตามที่พวกเขาขอใจต่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขา ⁶ ที่ป้อมในเมืองสุสาน พวกเขาก็ก็นำข่าและทำลายเสียห้ำร่อยคน ⁷ พวกเขาก็ก็นำปารชันดารา ดาลโฟน อัสปารา ⁸ โปราธา อาดัลยา อาร์ดธา ⁹ ปารมิธา อาร์สีย อาร์ดัยและโอซารา ¹⁰ และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานบุตรชายอัมเมดธา ศัตรูของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ได้เหยียบด้วยสมบัติใดๆ เลย ¹¹ ในวันนั้น จำนวนคนที่ถูกฆ่าในป้อมแห่งเมืองสุสานถูกรายงานแก่กษัตริย์

¹² กษัตริย์ก็ได้ทรงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า "พวกเขาก็ก็นำคนไปห้ำร่อยคนในป้อมแห่งเมืองสุสานรวมทั้งบุตรชายสิบคนของฮามาน พวกเขาได้ทำสิ่งใดอีกในมณฑลที่เหลือของกษัตริย์? บัดนี้ยังมีอะไรอีกที่เจ้าปรารถนา? เราจะให้แก่เจ้า คำร้องขอของเจ้าคืออะไร? เราจะให้แก่เจ้า" ¹³ แล้วพระราชินีเอสเธอร์ก็ได้ทรงทูลว่า "หากสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ ให้พวกเขาก็ก็นำข่าได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาในวันนี้และวันพรุ่งนี้ด้วย และเอาศพบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานไปแขวนเสียที่ตะแลงแกง"

¹⁴ แล้วกษัตริย์ก็ได้มีรับสั่งถึงสิ่งที่จะต้องทำนี้ มีการออกพระราชกฤษฎีกาในสุสาน และพวกเขาก็ก็นำบุตรชายสิบคนของฮามานเสีย ¹⁵ พวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันในวันที่ยี่สิบสี่ในเดือนอาดาร์และฆ่าคนในเมืองสุสานอีกสามร้อยคน แต่พวกเขาไม่ได้เหยียบด้วยสมบัติใดๆ เลย

¹⁶ ส่วนพวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันเพื่อปกป้องชีวิตของพวกเขาและพวกเขาก็ก็นำข่าใส่ใจจากศัตรูของพวกเขาและได้ฆ่าคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกเขาก็ก็นำข่าห้ำหั่นคน แต่พวกเขาไม่ได้เหยียบด้วยของมีค่าใดๆ ของคนเหล่านั้นที่พวกเขาก็ก็นำข่าทิ้งเลย

¹⁷ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสาม คือเดือนอาดาร์ ในวันที่สิบสี่พวกเขาก็ก็นำข่าและมีการเล็งจอลงและยิงตีในวันนั้น ¹⁸ แต่พวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันในวันที่สิบสามและวันที่ยี่สิบสี่ พวกเขาก็ก็นำข่าและในวันนั้นเป็นวันแห่งการเล็งจอลงและยิงตี ¹⁹ เหตุนี้เองพวกเขาก็ก็นำมารวมตัวกันที่อาศัยอยู่แถบรอบนอก ได้ถือปฏิบัติให้วันที่ยี่สิบสี่ในเดือนอาดาร์เป็นวันที่มีความสุขและเล็งจอลงกัน เป็นวันสำหรับการให้อาหารเป็นของฝากแก่กันและกัน

²⁰ แล้วโมรเดคัยก็ได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ และเขาส่งจดหมายไปยังพวกเขาก็ก็นำข่าที่ป้อมที่อยู่ในมณฑลทั้งหมดของกษัตริย์อาหุเสร์ส ทั้งใกล้และไกล ²¹ พวกเขาก็ก็นำปฏิบัติและคงรักษาไว้ซึ่งวันที่ยี่สิบสี่และวันที่ยี่สิบห้าในเดือนอาดาร์ของทุกๆ ปี ²² เหล่านี้เป็นวันที่พวกเขาก็ก็นำข่าจากศัตรูของพวกเขาและเป็นวันที่ความโศกเศร้าของพวกเขาได้เปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี และเปลี่ยนการคร่ำครวญเป็นวันแห่งการเฉลิมฉลอง เขาเขียนถึงบรรดาคนทั้งปวงเพื่อถือปฏิบัติให้เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองและชื่นชมยินดี และมีการให้อาหารเป็นของฝากแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่พวกคนยากจน

²³ ดังนั้นพวกเขาก็ก็นำการฉลองต่อจากที่ได้เริ่มไปแล้ว เพื่อปฏิบัติตามที่โมรเดคัยได้เขียนไว้แก่พวกเขา ²⁴ ในเวลานั้นฮามานบุตรชายอัมเมดธาคนอาชัฏ ศัตรูของพวกเขาทั้งปวง ได้วางอุบายต่อต้านพวกเขาก็ก็นำข่าทำลายพวกเขาและเขาได้ทอดเปอร์ (คือที่เขาได้ทอดฉลาก) เพื่อหาวันที่จะบดขยี้และทำลายพวกเขา ²⁵ แต่เมื่อเรื่องราวมาถึงกษัตริย์ พระองค์ก็ได้มีรับสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการอันชั่วร้ายของฮามานที่กระทำขึ้นเพื่อต่อต้านพวกเขาก็ก็นำมาตกลงบนศีรษะของเขาเอง และนั่นทำให้เขาและบรรดาบุตรชายของเขาถูกลงแขวนบนตะแลงแกง ²⁶ ดังนั้นพวกเขาก็ก็นำเรียกวินันว่า ปูริม ตามชื่อของการทอดเปอร์ เพราะว่าทุกสิ่งได้ถูกเขียนเอาไว้ในจดหมาย ทุกสิ่งที่ได้เห็นและทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขา

²⁷ พวกเขาก็ก็นำยอมรับเอาธรรมเนียมใหม่และหน้าที่ของพวกเขา ธรรมเนียมนี้มีไว้สำหรับพวกเขาเอง ตลอดจนลูกหลานของพวกเขาและทุกคนที่ร่วมกับพวกเขา เพื่อให้พวกเขาก็ก็นำเฉลิมฉลองในสองวันนี้อย่างทุกๆ ปี ที่พวกเขาก็ก็นำเฉลิมฉลองในแบบที่พวกเขาทำและในช่วงเวลานี้เท่านั้นของทุกๆ ปี ²⁸ ให้วันเหล่านี้เป็นวันเฉลิมฉลองและให้ถือปฏิบัติกันในทุกชั่วอายุคน ทุกครอบครัว ทุกมณฑลและทุกเมือง ให้พวกเขาก็ก็นำและลูกหลานของพวกเขาจะไม่หยุดและถือปฏิบัติวันปูริมนี้อย่างสัตย์ซื่อ เพื่อไม่ให้พวกเขาก็ก็นำวันเหล่านี้ ²⁹ พระราชินีเอสเธอร์บุตรหญิงของอาบิฮายิลและโมรเดคัยคนยิวได้เขียนจดหมายฉบับที่สองนี้ด้วยอำนาจอย่างเต็มที่เพื่อยืนยันเรื่องของการเทศกาลปูริม

³⁰ จดหมายเหล่านี้ก็ได้ถูกส่งไปถึงพวกเขาก็ก็นำข่าทั้งปวงในมณฑลทั้ง 127 แห่งทั่วอาณาจักรของกษัตริย์อาหุเสร์ส อวยพรให้พวกเขาก็ก็นำปลอดภัยรวมทั้งสัตย์ซื่อ ³¹ จดหมายเหล่านี้ยืนยันให้ถือรักษาวันต่างๆ ของปูริมตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ ตามที่โมรเดคัยชาวยิวและพระราชินีเอสเธอร์ได้ให้พวกเขาก็ก็นำถือปฏิบัติ พวกเขาก็ก็นำยอมรับข้อควรปฏิบัตินี้เพื่อตัวพวกเขาเองและลูกหลานของพวกเขา เหมือนเช่นเดียวกับที่พวกเขาก็ก็นำยอมรับการถืออดอาหารและการคร่ำครวญ ³² พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ได้ยืนยันถึงข้อบังคับเหล่านี้เกี่ยวกับเทศกาลปูริมและมันถูกบันทึกไว้ในหนังสือ

Chapter 10

¹ แล้วกษัตริย์อาหสุเอรัสก็ได้มีรับสั่งให้จัดเก็บภาษีทั่วทั้งแผ่นดินและตามชายฝั่งทะเล ² ความสำเร็จทั้งสิ้น พระราชอำนาจและอาณาพของพระองค์พร้อมด้วยความยิ่งใหญ่ของโมรเดคัยผู้ซึ่งกษัตริย์ได้ทรงยกเขาขึ้น สิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย ³ โมรเดคัยชาวยิวมีตำแหน่งรองเป็นอันดับสองถัดจากกษัตริย์อาหสุเอรัส ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกยิวและเป็นที่ชื่นชอบของพี่น้องชาวยิวมากมาย เพราะท่านได้แสวงหาสวัสดิภาพแก่คนของท่านและท่านได้พูดให้เกิดสันติสุขแก่ชนชาติของท่าน

Book: Job

Job

Chapter 1

¹ มีชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนอุส ชื่อของเขาคือโยบ โยบเป็นคนเที่ยงตรงและไม่มีที่ติ เขาเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว ² เขามีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรหญิงสามคนที่ถือกำเนิดจากเขา ³ เขาได้ครอบครองฝูงแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และฝูงลาห้าร้อยตัว และเขามีทาสอยู่ภายใต้จำนวนมากมาย เขาเป็นผู้ชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในท่ามกลางบรรดาชาวตะวันออก

⁴ ในวันกำหนดของบุตรชายแต่ละคน เขาจะจัดงานเลี้ยงในบ้านของเขา พวกเขาได้เชิญและเรียกน้องสาวทั้งสามคนของพวกเขามาเพื่อกินและดื่มร่วมกับพวกเขา ⁵ เมื่อวันงานเลี้ยงเหล่านั้นผ่านไป โยบจะเชิญพวกเขามาและชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ โยบจะลุกขึ้นแต่เช้าและถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อบุตรของเขาแต่ละคน เพราะเขาได้พูดว่า "พวกบุตรของข้าพเจ้าอาจทำบาปและแช่งด่าพระเจ้าในใจของพวกเขา" โยบได้ทำสิ่งนี้เสมอ

⁶ แล้วมาถึงวันหนึ่งเมื่อบรรดาบุตรชายของพระเจ้าได้มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ชาตานก็ได้เข้ามาพร้อมกับพวกเขาด้วย ⁷ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาตานว่า "เจ้ามาจากที่ไหนหรือ?" แล้วชาตานทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "พเนจรไปบนแผ่นดินโลก จากไปๆ บนแผ่นดินโลก" ⁸ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาตานว่า "เจ้าเห็นโยบผู้รับใช้ของเราไหม? เพราะไม่มีใครบนแผ่นดินโลกที่เป็นเหมือนเขา เขาเป็นคนเที่ยงตรงและไม่มีที่ติ เป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว"

⁹ แล้วชาตานทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าโดยปราศจากเหตุผลอย่างนั้นหรือ? ¹⁰ ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงกั้นอาณาเขตล้อมรอบเขา บ้านของเขา และล้อมรอบเขาทุกด้านอย่างนั้นหรือ? พระองค์ทรงอวยพรการงานแห่งน้ำมือของเขา ฝูงสัตว์ของเขา ให้ความเจริญขึ้นในดินแดนนั้น ¹¹ แต่เวลานี้ขอพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์และแตะต้องทุกสิ่งที่เขามี และดูว่าเขาจะแช่งด่าพระองค์ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์หรือไม่"

¹² พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาตานว่า "ดูเถิดทุกสิ่งที่เขามีก็อยู่ในมือของเจ้า จงเพียงแค่ต่อสู้เขาและห้ามยืมือของเจ้าแตะต้องเขา" แล้วชาตานจึงไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ ¹³ แล้วมาถึงวันหนึ่ง บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของโยบกำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านพี่ชายคนโตของพวกเขา ¹⁴ มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาหาโยบและพูดว่า "วัวทั้งหลายที่กำลังไถนาและฝูงลาที่กำลังกินอาหารอยู่ข้างๆ ฝูงวัวนั้น ¹⁵ คนเสมาได้มาโจมตีและเอาพวกมันไป ส่วนพวกทาสทั้งหลาย คนเสมาได้ฆ่าพวกเขาด้วยคมดาบ มีข้าพเจ้าคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่านได้"

¹⁶ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "ไฟของพระเจ้าลงมาจากท้องฟ้าและเผาไหม้ฝูงแกะและบรรดาทาสทั้งหลาย มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน" ¹⁷ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "คนเคลเดียได้ตั้งเป็นสามกลุ่มเข้าโจมตีฝูงอูฐ และเอาพวกมันไป สำหรับพวกทาสทั้งหลาย คนเคลเดียได้ฆ่าพวกเขาด้วยคมดาบ มีข้าพเจ้าเพียงคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน" ¹⁸ ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น ก็มีอีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของท่านที่กำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านของพี่ชายคนโตของท่านนั้น ¹⁹ มีลมแรงกล้าพัดมาจากถิ่นทุรกันดารและปะทะบ้านหลังนั้นทั้งสี่ด้าน จนบ้านพังล้มกับคนหนุ่มสาวทั้งหลาย มีเพียงข้าพเจ้าคนเดียวที่หนีรอดพ้นมาบอกท่าน"

²⁰ แล้วโยบจึงลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของเขา โกนศีรษะ ชมน้ำลงบนดิน และบิสการพระเจ้า ²¹ เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนตัวเปล่าเมื่อข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะเป็นคนตัวเปล่าเมื่อข้าพเจ้ากลับไปนั่น คือพระยาห์เวห์ผู้ประทานให้ และคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงเอาคืนไป ขอสารการพระนามของพระยาห์เวห์" ²² ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่ได้ทำบาป หรือไม่ได้กล่าวโทษพระเจ้าว่าทรงกระทำผิดเลย

Chapter 2

¹ แล้วก็ถึงวันที่บรรดาบุตรชายของพระเจ้าได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ ชาตาก็ได้มาปรากฏตัวพร้อมกับพวกเขาต่อหน้าพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วย ² พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาตานว่า "เจ้ามาจากที่ไหนหรือ?" แล้วชาตาก็ทูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "พเนจรไปบนแผ่นดินโลก จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก" ³ พระยาห์เวห์จึงตรัสแก่ชาตานว่า "เจ้าเห็นโยบผู้รับใช้ของเราไหม? ไม่มีใครเป็นเหมือนเขาที่บนแผ่นดินโลก เขาเป็นคนเที่ยงตรงและไร้ที่ติ เขายำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว เขายังคงยึดมั่นต่อความซื่อสัตย์ของเขา ถึงแม้ว่าเจ้าชวนเราให้ต่อสู้เขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีสาเหตุ"

⁴ ชาตาคูลตอบพระยาห์เวห์และพูดว่า "หนังแทนหนังโดยแท้ คนหนึ่งคนจะยอมมอบทุกสิ่งที่เขา มีเพื่อทดแทนชีวิตของเขา ⁵ แต่เวลานี้ ขอกองยืมพระหัตถ์ของพระองค์และแต่งตั้งกระดูกกับเนื้อของเขา และดูว่าเขาจะแข่งด่าพระองค์ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์หรือไม่" ⁶ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ชาตานว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า มีเพียงชีวิตของเขาเท่านั้นที่เจ้าต้องละเว้น" ⁷ แล้วชาตาก็ได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ มันได้โถมตีโยบให้เป็นฝัวยาวตั้งแต่ฝ่าเท้าไปจนถึงศีรษะของเขา

⁸ โยบจึงเอาเศษชิ้นของหม้อแตกมาขูดตัวของเขา และเขานั่งอยู่กลางกองขี้เถ้า ⁹ แล้วภรรยาของเขาได้พูดกับเขาว่า "ท่านจะยังคงยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอยู่อีกหรือ? จงแข่งด่าพระเจ้าและตายเถิด" ¹⁰ แต่เขาพูดกับเธอว่า "เจ้าพูดเหมือนหญิงโง่เขลา เราได้รับสิ่งดีจากพระเจ้า และเราไม่ควรได้รับสิ่งที่ไม่ดีบ้างหรือ?" ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ โยบไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเลย

¹¹ เวลานี้เมื่อเพื่อนทั้งสามคนของโยบได้ยินเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับโยบ พวกเขาแต่ละคนจึงมาจากสถานที่ของพวกเขา คือ เอลิฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวซูอาร์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ พวกเขานัดเวลาเพื่อมาคร่ำครวญร่วมกับโยบและเพื่อปลอบใจโยบ ¹² เมื่อพวกเขามองเห็นจากที่ไกล พวกเขาจำโยบไม่ได้ พวกเขาจึงแผดเสียงดังและร้องไห้ พวกเขาแต่ละคนฉีกเสื้อคลุมของตนและขีดผงคลีดินขึ้นไปในอากาศและเหนือศีรษะของพวกเขา ¹³ แล้วพวกเขาก็นั่งลงบนพื้นดินร่วมกับโยบเป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีใครพูดถ้อยคำใดๆ กับเขา เพราะพวกเขาเห็นว่าความโศกเศร้าของโยบนั้นก็รุนแรงยิ่งนัก

Chapter 3

¹ หลังจากนั้น โยบได้เปิดปากของเขาและแช่งสาปวันที่เขาได้ถือกำเนิดมา ² เขาพูดว่า ³ "ขอให้นั่นที่ข้าพเจ้าได้เกิดมาจงพินาศ คื่นที่ได้กล่าวว่า 'เด็กชายคนหนึ่งได้รับการปฏิสนธิ' ⁴ ขอให้นั่นจงมิดมิด ขอให้พระเจ้าจากเบื้องบนไม่ทรงระลึกถึงมัน หรือดวงอาทิตย์ก็ไม่ฉายแสงเหนือมัน ⁵ ขอให้ความมิดมิดและเงาแห่งความตายเรียกร้องสิกร้องเหมือนมัน ขอให้เมฆปกคลุมเหนือมัน ขอให้ทุกสิ่งที่ทำให้นั่นดำมืดเป็นความน่ากลัวอย่างแท้จริง

⁶ ในคำคั้นนั้น ขอให้ความมิดมิดกับเขายึดครองมัน ขอให้มันไม่มีความชื่นชมยินดีในท่ามบรรดากลางวันของปีนั้น ขอให้มันไม่ได้เข้าสู่การนับจำนวนเดือนทั้งหลาย ⁷ ดูก่อน ขอให้คั้นนั้นเป็นหมัน ไม่มีเสียงแห่งความยินดีเข้ามาภายในมัน ⁸ ขอให้พวกเขาแช่งสาปวันนั้น คนเหล่านั้นที่รู้วิธีปลูกเลวี่อาธานให้ตื่นขึ้น ⁹ ขอให้ดวงดาวทั้งหลายของรุ่งอรุณในวันนั้นมิดมิด ขอให้นั่นมองหาแสงสว่าง แต่หาไม่พบ หรือไม่เห็นเปลือกตาของรุ่งอรุณ ¹⁰ เพราะมันไม่ได้ปิดประตูกรรมารดาของข้าพเจ้า และเพราะมันไม่ได้ซ่อนความทุกข์ลำบากให้พ้นสายตาของข้าพเจ้า

¹¹ ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ตายเสียเมื่อข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์นั้น? ทำไมวิญญาณของข้าพเจ้าไม่ออกจากร่างกายเมื่อมารดาของข้าพเจ้าให้กำเนิดข้าพเจ้า? ¹² ทำไมหัวเข่าของเธอจึงต้องต้อนรับข้าพเจ้า? ทำไมทรงงอกของเธอจึงโอบรับข้าพเจ้าเพื่อให้ข้าพเจ้าได้ดูดนม? ¹³ เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าจะได้นอนลงอย่างสงบ ข้าพเจ้าจะนอนหลับและหยุดพัก ¹⁴ พร้อมกับบรรดาฆัตริย์และผู้ให้คำปรึกษาทั้งหลายบนแผ่นดินโลกนี้ ผู้ที่สร้างหลุมฝังศพสำหรับพวกเขาเองที่บัดนี้อยู่ในการทำลาย ¹⁵ หรือข้าพเจ้าจะได้นอนลงพร้อมกับบรรดาเจ้าชายที่เคยมีทองคำ ผู้ที่บ้านของพวกเขาถูกทำให้เต็มไปด้วยเงิน

¹⁶ หรือว่าข้าพเจ้าน่าจะตายตอนคลอด เป็นเหมือนทารกที่ไม่มีวันได้เห็นแสงสว่าง ¹⁷ ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดจากความทุกข์ยาก ที่นั่นคนที่อ่อนล้าได้หยุดพัก ¹⁸ ที่นั่นคนที่ถูกคุมขังได้สุขสบายด้วยกัน พวกเขาไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่ทาส ¹⁹ ทั้งผู้เล็กน้อยและผู้ยิ่งใหญ่ล้วนอยู่ที่นั่น ทาสก็เป็นอิสระจากเจ้านายของพวกเขา ²⁰ ทำไมแสงสว่างจึงถูกประทานมาให้แก่เขา คือผู้ที่อยู่ในความล้าเคีย? ทำไมชีวิตจึงถูกประทานมาให้แก่คนหนึ่ง ที่จมขึ้นในจิตใจ ²¹ แก่คนหนึ่ง ที่รอคอยความตายโดยที่มันยังไม่มา แก่คนหนึ่ง ที่ขุดหาความตายมากกว่าขุดหาทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้หรือ?

²² ทำไมแสงสว่างจึงส่องมาให้แก่คนหนึ่ง ที่ชื่นชมยินดีอย่างมากและเปรมปรีดิ์เมื่อเขาพบอุโมงค์ฝังศพ? ²³ ทำไมแสงสว่างจึงส่องมาให้แก่ชายคนหนึ่ง ที่วิธิตถูกปิดซ่อนเอาไว้ ชายคนหนึ่ง ที่พระเจ้าได้กินเอาไว้? ²⁴ เพราะข้าพเจ้าถอนหายใจแทนการกินอาหาร การคร่ำครวญของข้าพเจ้าก็เทออกมาเหมือนน้ำไหล ²⁵ เพราะสิ่งนั้นที่ข้าพเจ้ากลัวก็ได้มาเหนือข้าพเจ้าแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้าหวาดกลัวก็ได้มาถึงข้าพเจ้าแล้ว ²⁶ ข้าพเจ้าไม่ได้สุขสบาย ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่อย่างสงบ และข้าพเจ้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทุกข์ลำบากกลับมาแทนที่"

Chapter 4

¹ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานได้ตอบและพูดว่า ² ถ้าหากมีคนพยายามพูดกับท่าน ท่านจะอดทนได้ไหม? แต่ใครล่ะที่สามารถหยุดการพูดของเขาได้? ³ ดูลี ท่านสั่งสอนมานานมากมาย ท่านได้เสริมกำลังบรรดาผู้ที่อ่อนแอ ⁴ ถ้อยคำของท่านพยุคนคนที่กำลังจะล้ม ท่านทำให้บรรดาหัวเข่าที่อ่อนเปลี้ยกลับเข้มแข็งขึ้น

⁵ แต่เวลานี้ ความทุกข์ยากได้มาถึงท่าน และท่านอ่อนแอไป มันจะต้องท่านและท่านก็ทุกข์ทรมาน ⁶ ไม่ใช่ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน และความซื่อสัตย์ของท่านที่เป็นความหวังของท่านหรือ? ⁷ ขอให้ท่านคิดถึงสิ่งนี้ มีใครที่เคยถูกลงโทษเมื่อเขาไร้ผิดหรือ? หรือมีเวลาใดที่คนเที่ยงตรงถูกตัดออก? ⁸ ตามสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมา คนเหล่านั้นที่โศกความชั่วช้าและหว่านความเดือดร้อนก็ต้องเก็บเกี่ยวสิ่งเหล่านั้น

⁹ โดยลมปรานของพระเจ้าพวกเขาจึงพินาศ โดยการระบายลมแห่งพระพิโรธของพระองค์ พวกเขาก็ถูกเผาผลาญ ¹⁰ เสียงคำรามของสิงโตเสียงของสิงห์ร้าย ฟันของบรรดาสิงห์หนุ่ม พวกมันถูกทำลาย ¹¹ สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ บรรดาลูกของนางสิงห์ถูกทำให้กระจัดกระจายไปทุกที่ ¹² บัดนี้ไม่มีเรื่องหนึ่งที่มาถึงข้าพเจ้าอย่างเป็นความลับ และหูของข้าพเจ้าได้ยินเสียงกระซิบเกี่ยวกับสิ่งนั้น

¹³ แล้วจึงมีความคิดจากนิมิตในเวลากลางคืน เมื่อผู้คนต่างนอนหลับสนิท ¹⁴ ในยามคำคืนเมื่อความกลัวและการสิ้นเสท้านมาเหนือข้าพเจ้า และกระดุกทุกชิ้นของข้าพเจ้าก็ถูกเขย่า ¹⁵ เมื่อมีวิญญาณดวงหนึ่งได้ผ่านหน้าข้าพเจ้าไป และขนตามร่างกายของข้าพเจ้าก็ตั้งชัน ¹⁶ วิญญาณดวงนั้นยืนนิ่ง แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถสังเกตลักษณะของวิญญาณนั้นได้ มีรูปร่างหนึ่งอยู่ต่อหน้าต่อตาของข้าพเจ้า มีความเจียมกริบ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งพูดว่า ¹⁷ "มนุษย์ที่ต้องตายสามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้มากกว่าพระเจ้าอย่างนั้นหรือ? มนุษย์คนหนึ่งสามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้มากกว่าพระเจ้าผู้สร้างของเขาอย่างนั้นหรือ?"

¹⁸ ดูลี ถ้าพระเจ้าไม่ได้มอบความไว้วางใจแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระองค์กล่าวโทษเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ว่าโง่เขลา ¹⁹ แล้วมันจะยิ่งเป็นจริงมากสักเท่าใดหรือสำหรับคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเรือนดิน คนที่ฐานรากของเขาอยู่ในธุลี คนที่ถูกบดยีเหมือนตัวมอด? ²⁰ ในช่วงระหว่างเวลาเช้าและเวลาเย็น พวกเขาถูกทำลาย พวกเขาพินาศเป็นนิมิตโดยปราศจากคนใดสังเกตเห็นพวกเขา ²¹ สายตันทักทั้งหลายของพวกเขาไม่ได้ถูกแก้ออกจากท่ามกลางพวกเขาหรืออย่างไร? พวกเขาตาย พวกเขาตายโดยปราศจากปัญญา

Chapter 5

¹ "เรื่องเรียมคนเดียวนี้ มีผู้ใดจะตอบท่านหรือ? วิสุทธิชนคนใดที่ท่านจะหันไปหา? ² เพราะความโกรธฆ่าคนโง่เขลา ความอิจฉาฆ่าคนไร้สำนึก ³ ข้าพเจ้าเคยเห็นคนโง่หยิ่งราก แต่ท่านใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้แข่งสาปบ้านของเขา ⁴ บรรดาบุตรของเขาอยู่ห่างไกลจากความปลอดภัย พวกเขาถูกลบขยี้ที่ในประตูเมือง ไม่มีใครช่วยกู้พวกเขาได้ ⁵ คนที่หิวก็กินผลแห่งการเก็บเกี่ยวของพวกเขา พวกเขาเก็บผลแม้แต่ในท่ามกลางพวงหาม คนที่กระหายก็ปรารถนาความมั่งคั่งของพวกเขา

⁶ เพราะความยากลำบากทั้งหลายไม่ได้ออกมาจากพงศลี หรือความทุกข์ยากไม่ได้งอกออกมาจากพื้นดิน ⁷ แต่มวลมนุษย์เกิดมาเพื่อความทุกข์ยาก เหมือนกับประกายไฟที่ปลิวขึ้นไปด้านบน ⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะหันไปหาพระเจ้า ต่อพระองค์ข้าพเจ้าจะมอบเรื่องราวของข้าพเจ้า ⁹ พระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่และยากที่จะเข้าใจ สิ่งต่างๆ ที่อัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน ¹⁰ พระองค์ประทานฝนมาบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำฝนรดบนทุ่งนาทั้งหลาย

¹¹ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อตั้งคนที่ต่ำต้อยให้สูงขึ้น เพื่อยกชูคนเหล่านั้นที่ไว้ทุกข์ให้อยู่อย่างปลอดภัย ¹² พระองค์ทำลายแผนการต่างๆ ของคนเจ้าเล่ห์ เพื่อว่ามือของพวกเขาจะไม่สามารถกระทำการได้สำเร็จ ¹³ พระองค์ทรงวางกับดักคนที่ฉลาดด้วยการกระทำอันเจ้าเล่ห์ของพวกเขาเอง แผนการต่างๆ ของคนที่บิดเบือนก็เร่งนำพวกเขาไปสู่จุดจบ ¹⁴ พวกเขาเผชิญหน้ากับความมืดในช่วงเวลากลางวัน และคล้าไปในช่วงเวลาเที่ยงเหมือนกับมันเป็นเวลากลางคืน ¹⁵ แต่พระองค์ทรงช่วยกู้คนยากจนจากดาบในปากของพวกเขา และคนขัดสนจากมือของคนที่มีกำลัง

¹⁶ ดังนั้นคนยากจนจึงมีความหวัง และความยุติธรรมปิดปากของเธอเอง ¹⁷ ดูเถิด พระพรเป็นของคนที่พระเจ้าทรงทดสอบ ด้วยเหตุนี้ ขออย่าได้ดูหมิ่นการเขียนดุษฎีขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ ¹⁸ เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ และจากนั้นทรงพินแผล พระองค์ทรงให้บาดเจ็บ และจากนั้นพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา ¹⁹ พระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านจากความทุกข์ยากทุกอย่าง แท้จริงแล้ว ความทุกข์ยากเจ็ดอย่าง ไม่มีความชั่วใดที่จะแตะต้องท่านได้ ²⁰ ในการกินอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านจากความตาย และในสงครามจากมือดาบทั้งหลาย

²¹ ท่านจะถูกซ่อนเอาไว้จากลิ้นที่ประณาม และท่านจะไม่ต้องกลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง ²² ท่านจะหวั่นไหวให้กับการทำลายและการกินอาหาร และท่านจะไม่กลัวสัตว์ร้ายทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ²³ เพราะท่านจะมีพันธสัญญากับบรรดาก่อนหินในทุ่งนา และบรรดาสัตว์ร้ายจะผูกมิตรกับท่าน ²⁴ ท่านจะรู้ว่าเติบของท่านอยู่ในความปลอดภัย ท่านจะเยี่ยมเยียนฝูงแกะของท่าน และท่านจะไม่สูญเสียสิ่งใดๆ เลย

²⁵ ท่านจะรู้ด้วยว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะยิ่งใหญ่ เชื้อสายของท่านจะเป็นเหมือนต้นหลิวบนพื้นดิน ²⁶ ท่านจะมาที่อุโมงค์ฝังศพเมื่อท่านแก่หง่อม เหมือนกับฟ่อนข้าวที่ถูกนำขึ้นมาตามเวลาของมัน ²⁷ ดูเถิด เราได้ตรวจสอบสิ่งนี้แล้ว มันเป็นอย่างนี้ จงฟังให้ดี และรู้สิ่งนี้เพื่อตัวของท่านเองเถิด"

Chapter 6

¹ แล้วโยบจึงตอบและพูดว่า ² "โอ ถ้าเพียงความทุกข์ใจของข้าพเจ้าได้รับการชั่งน้ำหนัก ถ้าเพียงเอาเหตุการณ์ที่เลวร้ายของข้าพเจ้ามาวางลงบนตาชั่ง ³ บัดนี้มันคงจะหนักมากยิ่งขึ้นกว่าเบ็ดทรายในท้องทะเลทั้งหลาย นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ถ้อยคำของข้าพเจ้าขาดการยั้งคิด ⁴ เพราะลูกศรทั้งหลายขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ปักอยู่ในข้าพเจ้า วิทยานของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยพิษ ความน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้าได้เรียงแถวเข้ามาต่อสู้อข้าพเจ้า ⁵ ลาป่าจะร้องอย่างสิ้นหวังเมื่อมันมีหญ้ากินอย่างนั้นหรือ? หรือวัวผู้อ่อนเพลียด้วยความหิวเมื่อมันมีฟางให้กินไหม?

⁶ จะกินของจิตโดยไม่ใส่เกลือได้อย่างนั้นหรือ? หรือในไข่ขาวมีรสชาติไหม? ⁷ ข้าพเจ้าปฏิเสธที่จะแตะต้องสิ่งเหล่านั้น อาหารเหล่านั้นเป็นที่น่ารังเกียจสำหรับข้าพเจ้า ⁸ โอ ที่ข้าพเจ้าอาจมีคำร้องขอ โอ ที่พระเจ้าจะประทานสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้แก่ข้าพเจ้า ⁹ มันคงทำให้พระเจ้าพอพระทัยที่จะบดขยี้ข้าพเจ้า ที่พระองค์จะปล่อยพระหัตถ์ของพระองค์และตัดข้าพเจ้าออกไปจากชีวิตนี้ ¹⁰ ขอให้สิ่งนี้เป็นการปลอบใจของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสโดยไม่บรรเทาเลย ข้าพเจ้าก็มีความหวัง คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิเสธถ้อยคำขององค์บริสุทธิ์

¹¹ อะไรคือกำลังใจของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าสมควรรอคอยหรือ? จุดจบของข้าพเจ้าคืออะไร ที่ข้าพเจ้าสมควรยึดชีวิตของข้าพเจ้าออกไป? ¹² กำลังใจของข้าพเจ้าเป็นกำลังใจของบรรดาท่อนหินหรือ? หรือเนื้อของข้าพเจ้าทำจากทองแดงหรืออย่างไร? ¹³ มันไม่เป็นความจริงหรือที่ข้าพเจ้าไม่มีความช่วยเหลืออันใดในตัวของตัวเอง และสติปัญญาที่ถูกทำให้พรางไปจากข้าพเจ้าแล้ว? ¹⁴ ต่อคนที่กำลังใจล้ม เพื่อนๆ ของเขาสมควรแสดงความสัตย์ซื่อต่อเขา แม้ต่อเขาผู้ที่ละทิ้งความยำเกรงขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ก็ตาม ¹⁵ แต่พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ได้ให้ความสัตย์ซื่อแก่ข้าพเจ้าที่เป็นเหมือนสำราญแห่งเลือด เป็นเหมือนสำน้ำที่เหือดหายไปสู่ความว่างเปล่า

¹⁶ ซึ่งถูกทำให้มืดมิดเพราะน้ำแข็งปกคลุมพวกมัน และเพราะมีหิมะที่ซ่อนอยู่ภายในพวกมัน ¹⁷ เมื่อพวกมันละลาย พวกมันก็อันตรธานหายไปเมื่ออากาศร้อน พวกมันละลายไหลออกไปจากที่ของพวกมัน ¹⁸ กองคาราวานที่เดินทางไปตามทางของพวกเขามองหาน้ำ พวกเขาพาเนจรเข้าไปในดินแดนที่แห้งแล้งและจึงเหี่ยวแห้งไป ¹⁹ กองคาราวานจากเกมามองไปที่นั่น ในขณะที่สหายทั้งหลายแห่งเซบาก็หวังในสิ่งเหล่านั้น ²⁰ พวกเขาต้องผิดหวังเพราะพวกเขามั่นใจว่าจะได้พบน้ำ พวกเขาไปที่นั่น แต่พวกเขาถูกละทิ้ง

²¹ เพราะเวลานี้พวกท่านคือเพื่อนทั้งหลายกลับเป็นความว่างเปล่าสำหรับข้าพเจ้า พวกท่านมองดูสถานการณ์อันเลวร้ายของข้าพเจ้าและหวาดกลัว ²² ข้าพเจ้าได้พูดกับพวกท่านหรือว่า 'ขอให้บางสิ่งแก่ข้าพเจ้า?' หรือ 'ขอมอบของขวัญจากความมั่งคั่งของพวกท่านแก่ข้าพเจ้าเถิด?' ²³ หรือ 'ขอช่วยกู้ข้าพเจ้าจากมือของศัตรูของข้าพเจ้า?' หรือ 'ขอให้ข้าพเจ้าจากมือของพวกผู้กดขี่เถิด?' ²⁴ สอนข้าพเจ้าสิ และข้าพเจ้าจะยึดมั่นในสันติสุขของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเถิดว่าข้าพเจ้าได้ทำผิดในเรื่องใด ²⁵ ถ้อยคำความจริงนี้ช่างทำให้เจ็บปวดจริงนะ แต่การโต้แย้งต่างๆ ของพวกท่าน แท้จริงแล้วเป็นการตำหนิข้าพเจ้าไหม?

²⁶ พวกท่านวางแผนที่จะเบียดเบียนถ้อยคำของข้าพเจ้าไหม ปฏิบัติต่อถ้อยคำทั้งสิ้นของชายคนหนึ่งซึ่งสิ้นหวังเหมือนกับว่าพวกท่านเป็นเพียงสายลมไหม? ²⁷ แท้จริงแล้ว พวกท่านจับจลาจลเพื่อเอาลูกกำพร้าพ่อ และต่อรองราคาเพื่อนของพวกท่านเหมือนกับเขาเป็นสินค้า ²⁸ ดังนั้นบัดนี้ ขอมองดูที่ข้าพเจ้า เพราะแน่นอนที่ข้าพเจ้าจะไม่โทษต่อหน้าของพวกท่าน ²⁹ ขอฟ่อนปรนบ้างเถิด ข้าพเจ้าขอร้อง อย่าปล่อยให้ความไม่เป็นธรรมอยู่กับพวกท่านเลย จริงทีเดียว ขอฟ่อนปรน เพราะเรื่องราวของข้าพเจ้าก็ถูกต้อง ³⁰ ลิ่นของข้าพเจ้ามีความชั่วร้ายไหม? ปากของข้าพเจ้าไม่สามารถสืบทาสสิ่งต่างๆ ที่ปองร้ายได้ใช่ไหม?

Chapter 7

¹ มนุษย์ไม่ได้ตรากตรำทำงานหนักบนโลกนี้หรือ? วันทั้งหลายของเขาไม่ได้เป็นเหมือนกับวันทั้งหลายของคนที่เป็นลูกจ้างคนหนึ่งหรือ? ² เหมือนกับการสคนหนึ่งที่ไหยหาร่มเงาของเวลาเย็น เหมือนกับลูกจ้างคนหนึ่งที่อยู่คอยค่าแรงของเขา ³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถูกทำให้อดทนต่อเดือนทั้งหลายแห่งความทุกข์ยากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับมอบคืนทั้งหลายที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก ⁴ เมื่อข้าพเจ้านอนลง ข้าพเจ้าพูดกับตัวเองว่า 'เมื่อใดที่ข้าพเจ้าจะตื่นขึ้นมาและเมื่อใดที่คืนนั้นจะผ่านไปหรือ?' ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายจวบจนรุ่งอรุณของวัน

⁵ เนื้อของข้าพเจ้าถูกปกคลุมไปด้วยหนอนมากมายและเต็มไปด้วยฝุ่น แผลในผิวหนังของข้าพเจ้าก็แข็งและปรแตกกับกิลัดหนอง ⁶ วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็รวดเร็วยิ่งกว่ากระสวยของช่างทอ พวกมันผ่านไปโดยปราศจากความหวัง ⁷ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงระลึกว่าชีวิตของข้าพระองค์เป็นเพียงลมหายใจ ดวงตาของข้าพระองค์จะไม่ได้เห็นสิ่งดีอีกต่อไป ⁸ พระเนตรของพระเจ้า ผู้ทรงมองเห็นข้าพระองค์ จะไม่ทรงมองดูข้าพระองค์อีก พระเนตรของพระเจ้าจะอยู่เหนือข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว

⁹ เหมือนกับก้อนเมฆที่ถูกทำให้สลายและจางหายไป เช่นนั้น เขาผู้ที่ลงไปยังแดนมรณะจะไม่ขึ้นมาอีกเลย ¹⁰ เขาจะไม่กลับมาถึงบ้านของเขาอีก หรือสถานที่ของเขาจะไม่รู้จักเขาอีกต่อไป ¹¹ ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์จะไม่ยังปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความทุกข์ระทมในวิญญาณของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นในจิตใจของข้าพระองค์ ¹² ข้าพระองค์เป็นทะเลหรือเป็นสัตว์ร้ายแห่งทะเลที่พระองค์ทรงวางยามไว้เพื่อปกป้องอย่างนั้นหรือ?

¹³ เมื่อข้าพระองค์พูดว่า "เตียงของข้าพเจ้าจะให้ความสบายแก่ข้าพเจ้า และเก้าอี้ยาวของข้าพเจ้าจะบรรเทาการพริ้วบ่นของข้าพเจ้า" ¹⁴ แล้วพระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัวด้วยความฝันทั้งหลายและทรงขู่ข้าพระองค์โดยผ่านทางบรรดานิมิต ¹⁵ ดังนั้นข้าพระองค์จึงเลือกการบีบคอและความตายซึ่งดีกว่าการมีชีวิตอยู่อยู่กับกระดูกเหล่านี้ของข้าพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์รังเกียจชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ปรารถนามีชีวิตอยู่เสมอไป ขอทรงปล่อยข้าพระองค์ไว้เพราะวันทั้งหลายของข้าพระองค์ก็เปล่าประโยชน์ ¹⁷ มนุษย์คือสิ่งใดที่พระองค์ทรงสมควรสนพระทัยเขาที่พระองค์ทรงสมควรใส่ใจต่อจ้อกับเขา

¹⁸ ที่พระองค์ทรงสมควรเฝ้าดูเขาทุกเช้าและทดสอบเขาทุกขณะหรือ? ¹⁹ นานแค่ไหนก่อนที่จะพระพักตร์ของพระองค์จะทรงเบือนหนีข้าพระองค์ ก่อนที่พระองค์จะทรงทิ้งข้าพระองค์ไว้ตามลำพังเพื่อข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายลงคอได้? ²⁰ ถึงแม้ข้าพระองค์ได้ทำบาป แล้วสิ่งนั้นจะทำอะไรต่อพระองค์ พระองค์ผู้ทรงเฝ้าดูมนุษย์ทั้งหลายได้หรือ? ทำไมพระองค์จึงทำให้ข้าพระองค์ตกเป็นเป้าของพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จึงเป็นการสำหรับพระองค์? ²¹ ทำไมพระองค์ไม่ให้ภัยการตำหนิของข้าพระองค์และเอาความชั่วของข้าพระองค์ออกไป? เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในฝุ่น พระองค์จะแสวงหาข้าพระองค์อย่างถี่ถ้วน แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่ที่นั่น"

Chapter 8

¹ แล้วบิลัดัดชาวซูอาจึงตอบและพูดว่า ² "ท่านจะพูดสิ่งเหล่านี้อีกนานแค่ไหน? ถ้อยคำจากปากของท่านจะเป็นลมพายุอีกนานแค่ไหน? ³ พระเจ้าทรงบิดเบือนความยุติธรรมหรือ? องค์ผู้ทรงฤทธิ์บิดเบือนความชอบธรรมหรือ? ⁴ บุตรทั้งหลายของท่านได้ทำบาปต่อพระเจ้า เรารู้เรื่องนี้ เพราะพระองค์มอบพวกเขาไว้ในมือของความบาปทั้งหลายของพวกเขา ⁵ แต่ท่านควรจะหมั่นเพียรแสวงหาพระเจ้าและนำการร้องขอของท่านมายังองค์ผู้ทรงฤทธิ์

⁶ ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงตรง แล้วพระองค์จะทรงปลุกพระองค์ขึ้นเพื่อท่านแน่นอนและทรงรื้อฟื้นท่านคืนสู่สถานที่อันชอบธรรมของท่าน ⁷ ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านเล็กน้อย แต่สถานะนั้นปลายของท่านจะยังคงยิ่งใหญ่กว่า ⁸ ขอจงถามคนรุ่นเก่าก่อน และเอาใจใส่ต่อสิ่งที่บรรพบุรุษทั้งหลายของเราได้เรียนรู้ ⁹ (เราเป็นแค่คนที่เกิดมาเมื่อวานและไม่รู้สิ่งใดเลย เพราะวันทั้งหลายของเราบนแผ่นดินโลกนี้เป็นเพียงเงา) ¹⁰ พวกเขาจะไม่สอนท่านและบอกท่านหรือ? พวกเขาจะไม่พูดถ้อยคำต่าง ๆ จากหัวใจของพวกเขาหรือ?

¹¹ ไม่สามารถเติบโตได้โดยปราศจากบึงหรือ? ต้นกกสามารถเติบโตได้โดยปราศจากน้ำหรือ? ¹² ในขณะที่พวกมันยังคงเขียวสดและไม่ถูกตัด พวกมันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ ¹³ ดังนั้นแล้ว วิชาของทุกคนที่หลงลืมพระเจ้า ความหวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะพังทลาย ¹⁴ ความมั่นใจของเขาจะสลายไป และความไว้วางใจของเขาก็อบบางเหมือนกับใยแมงมุม ¹⁵ เขาพิงบ้านของเขา แต่มันจะไม่พญงรับเขา เขายึดมั่นไว้ แต่มันจะไม่ตั้งอยู่

¹⁶ ภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาเขียวสด และหน่อของเขางอกออกมาเหนือสวนทั้งหมดของเขา ¹⁷ รากของเขาถูกห่อหุ้มด้วยกองหิน พวกเขามองหาสถานที่ที่ดีในท่ามกลางก้อนหินนั้น ¹⁸ แต่ถ้าบุคคลนี้ถูกทำลายไปจากสถานที่ของเขา แล้วสถานที่นั้นจะปฏิเสธเขาและพูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่าน' ¹⁹ ดูเถิด นี่คือ "ความยินดี" ของพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง ต้นไม้อื่นๆ จะงอกจากดินเดียวกันในสถานที่ของเขา

²⁰ ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ละทิ้งคนไร้ความผิด หรือพระองค์จะไม่ยื่นมือจากคนที่ทำชั่ว ²¹ แต่พระองค์จะเติมปากของท่านด้วยเสียงหัวเราะ ริมฝีปากของท่านด้วยการให้ร้อง ²² คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะสวมความละอาย เต็มทรวงของคนชั่วจะไม่มีอีกเลย"

Chapter 9

¹ แล้วโยบจึงตอบและกล่าวว่า ² "ข้าพเจ้ารู้เรื่องนี้ดี แต่คนหนึ่งคนจะสามารถเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร? ³ ถ้าเขาต้องการโต้แย้งกับพระเจ้า ในพินครั้งเขาไม่สามารถตอบพระองค์ได้เลยแม้แต่ครั้งเดียว ⁴ พระทัยของพระเจ้าเต็มไปด้วยพระปัญญา คำสั่งของพระองค์ก็เข้มแข็ง มีใครที่ได้เคยแข็งข้อต่อพระองค์และทำได้สำเร็จหรือ? ⁵ พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขาทั้งหลายทรงคว่ำพวกเขาลงด้วยพระพิโรธโดยมิได้เตือนก่อน

⁶ พระองค์ผู้ทรงเขย่าแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมันและทรงทำให้คนค้าของมันสิ้นคลอน ⁷ เช่นเดียวกับพระเจ้าผู้ทรงสั่งดวงอาทิตย์ไม่ให้ขึ้นมา และมันก็ไม่ขึ้นมา และผู้ทรงปกคลุมดวงดาวทั้งหลายเอาไว้ ⁸ ผู้ทรงกางท้องฟ้าออกและทรงย้ายเส้นทั้งหลายในทะเล ⁹ ผู้ทรงสร้างดาวหมีใหญ่และดาวโล ดาวลูกไก่และกลุ่มดาวแห่งกิศใต้ ¹⁰ เช่นเดียวกับพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลาย สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ก็เดียว สิ่งอัศจรรย์มากมายอย่างนับไม่ถ้วน

¹¹ ดูสิ พระองค์ทรงผ่านข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้ามองไม่เห็นพระองค์ พระองค์ทรงผ่านไป แต่ข้าพเจ้ากลับไม่รับรู้ถึงพระองค์ ¹² ถ้าหากพระองค์ทรงเอาบางสิ่งไป ใครสามารถหยุดยั้งพระองค์ได้หรือ? ใครสามารถพูดกับพระองค์ได้ว่า 'พระองค์ทรงทำอะไร?' ¹³ พระเจ้าจะไม่ทรงดูดิ่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ช่วยทั้งหลายของราหับกัมกราบที่เบื้องล่างของพระองค์ ¹⁴ ข้าพเจ้าจะตอบพระองค์ได้น้อยเพียงใด ข้าพเจ้าจะสามารถเลือกถ้อยคำใด ๆ มาให้เหตุผลกับพระองค์ได้หรือ? ¹⁵ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม ข้าพเจ้าไม่สามารถตอบพระองค์ได้ ข้าพเจ้าทำได้เพียงแต่ร้องขอความเมตตาด้วยความยุติธรรมของข้าพเจ้าเท่านั้น

¹⁶ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ร้องเรียกและพระองค์ทรงตอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงกำลังฟังเสียงของข้าพเจ้า ¹⁷ เพราะพระองค์ทรงทำลายข้าพเจ้าด้วยความปั่นป่วนและทรงทวีคูณบาดแผลของข้าพเจ้าโดยไม่มีสาเหตุ ¹⁸ พระองค์ไม่ทรงแม้แต่อนุญาตให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักหายใจ แต่พระองค์กลับทรงเติมข้าให้เต็มด้วยความขมขื่น ¹⁹ ถ้าหากเป็นเรื่องกำลังแล้ว ดูเถิด พระองค์ทรงเข้มแข็ง ถ้าหากเป็นเรื่องความยุติธรรม ใครเล่าสามารถออกหมายเรียกพระองค์ได้? ²⁰ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยู่ในความทุกข์ต้อง ปากของข้าพเจ้าก็ตำหนิตัวข้าพเจ้าเอง และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไร้ที่ติ ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าก็จะพิสูจน์ให้เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิดเอง

²¹ ข้าพเจ้าไร้ที่ติ แต่ข้าพเจ้าไม่หวังตัวข้าพเจ้าเองอีกต่อไป ข้าพเจ้าดูหมิ่นชีวิตของข้าพเจ้าเอง ²² มันไม่แตกต่างกันเลย ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงพูดว่าพระองค์ทรงทำลายทั้งคนไร้ที่ติและคนที่ชั่วร้ายด้วยกัน ²³ ถ้าโรคระบาดทำให้ตายโดยทันทีแล้ว พระองค์ก็จะทรงหิวเราให้กับความเจ็บปวดของคนไร้ที่ติความผิด ²⁴ แผ่นดินโลกถูกมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระเจ้าทรงปกคลุมหน้าของบรรดาผู้ตัดสินความของแผ่นดินโลก ถ้าหากไม่ใช่พระองค์ที่ทรงกระทำสิ่งนี้ แล้วใครเล่าที่จะกระทำ? ²⁵ วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็รวดเร็วยิ่งกว่าผู้วิ่งส่งสารคนหนึ่ง วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็วิ่งหนีไป โดยไม่เห็นสิ่งดีในที่แห่งใดเลย

²⁶ พวกมันเร็วเหมือนกับเรือไม้ฉ้อ และเร็วเหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาจับเหยื่อ ²⁷ ถ้าข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้าจะสืบคำบ่นทั้งหลายของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะเอาใบหน้าเศร้าสลดออกไปและมีความสุข ²⁸ ข้าพเจ้าคงถูกทำให้หวาดกลัวต่อความโศกเศร้าทั้งหมดของข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพเจ้าไร้ความผิด ²⁹ ข้าพเจ้าจะถูกลงโทษ แล้วทำไมข้าพเจ้าจึงต้องพยายามโดยเปล่าประโยชน์เล่า? ³⁰ ถ้าหากข้าพเจ้าได้ชำระตัวเองด้วยหิมะที่ละลายเป็นน้ำและทำให้มือของข้าพเจ้าสะอาด

³¹ พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงข้าพเจ้าลงไปในบ่อโคลน และเสื้อผ້ของข้าพเจ้าก็เป็นที่น่ารังเกียจพร้อมกับตัวข้าพเจ้า ³² เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเป็นมนุษย์เหมือนข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะสามารถตอบพระองค์ ที่พวกเราจะสามารถเข้ามาในศาลด้วยกันได้ ³³ ไม่มีผู้ตัดสินความระหว่างพวกเราคือผู้ที่สามารถวางมือของเขาเหนือพวกเราทั้งสองฝ่าย ³⁴ ไม่มีผู้ตัดสินคดีความคนอื่นที่สามารถเอาไม้เรียวของพระเจ้าออกไปจากข้าพเจ้าได้ ผู้ที่สามารถเก็บการข่มขู่ของพระองค์ที่ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัวไว้ได้ ³⁵ แล้วข้าพเจ้าจะพุดขึ้นมาและไม่เกรงกลัวพระองค์ แต่เหมือนกับสิ่งต่าง ๆ ในเวลานี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

Chapter 10

¹ ข้าพเจ้าเมื่อนำชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้เสรีภาพแก่การบ่นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดด้วยความขมขื่นในใจของข้าพเจ้า ² ข้าพเจ้าจะพูดต่อพระเจ้าว่า 'ขอทรงอย่าเพียงแต่ลงโทษข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นว่าทำไมพระองค์จึงทรงกล่าวหาข้าพระองค์' ³ เป็นสิ่งดีต่อพระองค์ที่พระองค์ทรงสมควรกดขี่ข้าพระองค์ ทรงเหยียดหยามผีพระหัตถ์ของพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงข่มขู่ให้ข้าพเจ้าทำงานต่างๆ ของคนชั่วใช่ไหม? ⁴ พระองค์ทรงมีดวงตาของมนุษย์หรือ? พระองค์ทรงมองเห็นเหมือนกับมนุษย์คนหนึ่งหรือ?

⁵ วันทั้งหลายของพระองค์เป็นเหมือนวันทั้งหลายของมวลมนุษย์ หรือปีทั้งหลายของพระองค์เป็นเหมือนกับปีทั้งหลายของมนุษย์ ⁶ ที่พระองค์ทรงตรวจหาความชั่วของข้าพระองค์และทรงค้นหาความบาปของข้าพระองค์ ⁷ ถึงแม้พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์ไม่ได้ทำผิด และไม่มีใครสักคนที่สามารถช่วยข้าพระองค์จากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ออย่างนั้นหรือ? ⁸ พระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงสร้างและปั้นแต่งข้าพระองค์เข้าด้วยกัน แต่พระองค์ก็ทรงทำลายข้าพระองค์เสีย ⁹ ขอทรงระลึกถึงเถิด ข้าพระองค์ร้องทูลขอ ที่พระองค์ได้ทรงปั้นข้าพระองค์เหมือนกับปั้นดินเหนียว นั้น พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับไปเป็นผงคลีอีกครั้งอย่างนั้นหรือ?

¹⁰ พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกเหมือนเทน้ำมันและทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเหมือนเนยแข็งหรือ? ¹¹ พระองค์ทรงสวมข้าพระองค์ด้วยผิวหนังและเนื้อ และทรงร้อยข้าพระองค์เข้าด้วยกันด้วยกระดูกและเส้นเอ็นทั้งหลาย ¹² พระองค์ทรงประทานชีวิตให้แก่ข้าพระองค์กับพันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ ความช่วยเหลือของพระองค์ทรงปกป้องวิญญาณของข้าพระองค์ ¹³ แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์รู้อย่างนี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงกำลังคิด ¹⁴ ว่าถ้าข้าพระองค์ได้ทำบาป พระองค์ก็จะสังเกตเห็น พระองค์จะไม่ปล่อยข้าพระองค์ไปในความชั่วร้ายของข้าพระองค์

¹⁵ ถ้าหากข้าพระองค์เป็นคนชั่วร้าย วิชาจึงเกิดกับข้าพระองค์เถิด แม้ว่าถ้าข้าพระองค์เป็นคนชอบธรรม ข้าพระองค์ก็จะไม่สามารถยกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นได้ เนื่องจากข้าพระองค์ถูกทำให้เต็มไปด้วยการถูกลงโทษและข้าพระองค์กำลังมองดูที่ความทุกข์ทรมานของข้าพระองค์เอง ¹⁶ ถ้าศีรษะของข้าพระองค์ยกขึ้นเองได้ พระองค์ก็ทรงล่าข้าพระองค์เหมือนล่าสิงโตตัวหนึ่ง อีกครั้งที่พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์เองต่อข้าพระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรงนำพยานคนใหม่ทั้งหลายมาต่อสู้อยู่ข้าพระองค์และทรงเพิ่มพระพิโรธของพระองค์ต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงโจมตีข้าพระองค์ด้วยบรรดากองทัพที่สดใหม่ทั้งหลาย ¹⁸ แล้วทำไมพระองค์จึงได้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ของมารดาเล่า? ข้าพระองค์อยากให้อาณัติของข้าพระองค์ถูกทำให้ตายไปและไม่ต้องมีดวงตาดวงใดเคยเห็นข้าพระองค์

¹⁹ ข้าพระองค์จะได้เป็นเหมือนกับข้าพระองค์ไม่เคยมีชีวิตอยู่มาก่อน ข้าพระองค์จะได้ถูกจับออกมาจากครรภ์เพื่อไปยังหลุมฝังศพ ²⁰ วันทั้งหลายของข้าพระองค์ไม่ได้มีเพียงเล็กน้อยหรือ? ขอทรงหยุดเถิด ขอทรงปล่อยข้าพระองค์ไว้ตามลำพัง เพื่อว่าข้าพระองค์อาจได้หยุดพักบ้าง ²¹ ก่อนข้าพระองค์ไปจากสถานที่ที่ข้าพระองค์จะไม่หันกลับมาอีก ไปยังดินแดนแห่งความมืดและดินแดนที่เป็นร่มเงาแห่งความตาย ²² ดินแดนที่มีมืดเหมือนเวลาเที่ยงคืน ดินแดนที่เป็นร่มเงาแห่งความตาย คือที่ที่ปราศจากระเบียบ ที่แสงสว่างเหมือนเวลาเที่ยงคืน"

Chapter 11

¹ แล้วโศฟาร์ขวานาอามาห์จึงได้ตอบและพูดว่า ² "ถ้อยคำมากมายเช่นนี้สมควรที่จะไม่ได้รับคำตอบหรือ? สมควรที่ชายคนนี้ ผู้ที่พูดไม่หยุด จะได้รับความเชื่อถือหรือ? ³ สมควรที่การโอ้อวดของท่านจะทำให้คนอื่น ๆ เจ็บเสียหรือ? เมื่อท่านเยาะเย้ยคำสอนของพวกเขา จะไม่มีคนใดที่ทำให้ท่านรู้สึกละอายเสียหรือ? ⁴ เพราะท่านพูดต่อพระเจ้าว่า 'ความเชื่อของข้าพระองค์บริสุทธิ์ ข้าพระองค์ไว้ที่ในสายพระเนตรของพระองค์' ⁵ แต่ขอที่พระเจ้าจะตรัสและทรงเปิดพระโอษฐ์ของพระองค์ต่อผู้ท่าน

⁶ ที่พระองค์จะทรงสำแดงให้ท่านเห็นถึงความลึกลับของสติปัญญา เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ในความเข้าใจ ขอจงรู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเครื่องจากท่านน้อยกว่าความหลอกลวงอันชั่วร้ายของท่านอีก ⁷ ท่านสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ด้วยการเสาะหาพระองค์อย่างนั้นหรือ? ท่านสามารถเข้าใจองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้อย่างครบถ้วนอย่างนั้นหรือ? ⁸ เรื่องราวนี้ก็สูงเหมือนท้องฟ้า ท่านสามารถทำสิ่งใดได้หรือ? มันลึกยิ่งกว่าแดนคนตาย ท่านสามารถรู้อะไรหรือ? ⁹ ขนาดของมันก็กว้างยิ่งกว่าแผ่นดินโลก และมันกว้างยิ่งกว่าท้องทะเล ¹⁰ ถ้าพระองค์ทรงผ่านไปและทรงปิดปากใครคนใด ถ้าพระองค์ทรงเรียกคนใดเพื่อการพิพากษา แล้วใครล่ะที่สามารถหยุดยั้งพระองค์ได้?

¹¹ เพราะพระองค์ทรงรู้จักคนเท็จ เมื่อพระองค์ทรงมองเห็นความชั่วร้าย พระองค์ไม่ทรงสังเกตอย่างนั้นหรือ? ¹² แต่คนโง่ย่อมไม่มีความเข้าใจ พวกเขาจะได้รับมันก็ต่อเมื่อมีลาป่าตัวหนึ่งคลอเคลียออกมาเป็นมนุษย์ ¹³ แต่สมมติว่าท่านได้ทำให้หัวใจของท่านเที่ยงตรงและยื่นมือของท่านออกไปหาพระเจ้า ¹⁴ สมมติว่าความชั่วร้ายอยู่ในมือของท่าน แต่ว่าท่านได้วางมันไว้ห่างไกลจากตัวท่าน และไม่ไฉนยอมให้ความอธรรมอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของท่าน ¹⁵ แล้วท่านจะถูกทำให้เหนยหน้าขึ้นโดยปราศจากสัญญาณของความอับอายอย่างแน่นอน แท้จริงแล้ว ท่านจะถูกทำให้มั่นคงและไม่กลัวต่อสิ่งใด

¹⁶ ท่านจะสัมผัสความทุกข์ของท่าน ท่านจะจดจำมันเพียงแค่ว่าเหมือนสายน้ำที่ไหลผ่านไป ¹⁷ ชีวิตของท่านจะส่องสว่างยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ถึงแม้ว่ามีความมืดมิด แต่มันจะเป็นเหมือนเวลาเช้า ¹⁸ ท่านจะได้รับการทำให้มั่นคงปลอดภัยเพราะมีความหวัง อันที่จริงแล้ว ท่านจะพบกับความปลอดภัยเกี่ยวกับตัวท่านและจะได้พักผ่อนในความปลอดภัย ¹⁹ ท่านจะนอนลงในการพักผ่อนด้วย และไม่มีใครจะทำให้ท่านหวาดกลัวได้ ความจริงคือ คนมากมายจะแสวงหาความพึงพอใจจากท่าน ²⁰ แต่ดวงตาทั้งหลายของคนชั่วจะผิดหวัง พวกเขาจะไม่มีการหนีพ้นได้ ความหวังเดียวของพวกเขาก็เป็นเหมือนลมหายใจเอือกสุดท้ายของชีวิตเท่านั้น"

Chapter 12

¹ แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า ² "ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านเป็นคนที่ดีสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน ³ แต่ข้าพเจ้าก็มีความเข้าใจเหมือนกับท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ดีกว่าท่านในเรื่องสิ่งต่างๆ เหล่านี้มีใช่หรือ? ⁴ ข้าพเจ้าเป็นบางสิ่งที่มีไว้เพื่อให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ข้าพเจ้าคือคนที่ร้องเรียกหาพระเจ้าและได้รับคำตอบจากพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบธรรมและไร้ที่ติคนหนึ่ง บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นคนที่ถูกหัวเราะเยาะ ⁵ ในความคิดของบางคน ที่สุขสบายก็มีค่าสับประมากสำหรับคนที่เคราะห์ร้าย เขาคิดในสิ่งที่นำเคราะห์ร้ายมาให้แก่คนเหล่านั้นที่เพิกเฉยต่อสิ่งเหล่านั้นยิ่งขึ้น

⁶ เติบโตทั้งหลายของพวกโจรก็เจริญขึ้น และคนเหล่านั้นที่ยั่วพระเจ้าก็รู้สึกมั่นคง มือทั้งหลายของพวกเขาก็เป็นพระของพวกเขาคือ ⁷ แต่เวลานี้ ขอลาสัตว์ร้ายทั้งหลาย และพวกมันจะสอนท่าน ถามบรรดานกในท้องฟ้า และพวกมันจะบอกท่าน ⁸ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน ปลาในทะเลจะประกาศแก่ท่าน ⁹ สัตว์ตัวใดในท่ามกลางสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ที่ไม่รู้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งนี้หรือ? ¹⁰ ในพระหัตถ์ของพระองค์คือชีวิตของทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่และคือลมหายใจของมวลมนุษย์ทั้งหมด

¹¹ หูไม่ได้ลิ้มรสถ้อยคำต่าง ๆ เหมือนกับเพดานปากลิ้มรสอาหารหรือ? ¹² ผู้คนที่มียาญก็มาพร้อมกับสติปัญญา วันทั้งหลายก็คือความเข้าใจ ¹³ พระปัญญาและฤทธิ์อำนาจมาพร้อมกับพระเจ้า พระองค์มีค่าปรึกษาและความเข้าใจ ¹⁴ ดูก่อน พระองค์ทรงทำลาย และมันไม่สามารถสร้างขึ้นได้อีกครั้ง ถ้าพระองค์ทรงหักขังใครบางคน ก็ไม่มีใครสามารถถูกปล่อยตัวได้ ¹⁵ ดูก่อน ถ้าพระองค์ทรงหักขังน้ำเอาไว้ พวกมันก็จะแห้งเหือด และถ้าพระองค์ทรงส่งพวกมันออกไป พวกมันก็จะท่วมแผ่นดิน

¹⁶ พระองค์เสด็จมาพร้อมกับฤทธิ์อำนาจและพระปัญญา ทั้งคนที่ถูกหลอกและคนที่หลอกลวงก็อยู่ในอำนาจของพระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรงนำผู้ที่ปรึกษาสิ้นท่าในความเศร้าโศก พระองค์ทรงหันผู้พิพากษาไปสู่การเป็นคนโง่เขลา ¹⁸ พระองค์ทรงปลดโซ่แห่งสิทธิอำนาจจากกษัตริย์ทั้งหลาย พระองค์ทรงเอาผ้าผูกเอวของพวกเขาคือ ¹⁹ พระองค์ทรงนำให้พวกปุโรหิตสิ้นท่าในความเศร้าโศกและทรงเหวี่ยงพวกคนที่มีกำลัง ²⁰ พระองค์ทรงกำจัดคำพูดของคนเหล่านั้นที่ได้รับความไว้วางใจและเอาความเข้าใจออกไปจากพวกผู้ใหญ่

²¹ พระองค์ทรงเทการเหยียดหยามลงมาเหนือบรรดาเจ้าชายและทรงปลดเข็มขัดของคนเข้มแข็ง ²² พระองค์ทรงสำแดงสิ่งล้ำลึกต่าง ๆ จากความมืดและทรงนำเอาเงามืดออกมาสู่ความสว่าง ²³ พระองค์ทรงทำให้ชนชาติทั้งหลายเข้มแข็ง และพระองค์ทรงทำลายพวกเขา พระองค์ทรงขยายชนชาติต่างๆ ให้ใหญ่ขึ้น และพระองค์ทรงนำพวกเขามาเหมือนกับนักโทษด้วย ²⁴ พระองค์ทรงเอาความเข้าใจออกไปจากบรรดาผู้นำของประชาชนบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงทำให้พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารในที่ที่ไม่มีทาง ²⁵ พวกเขาคลำหาในความมืดโดยปราศจากแสงสว่าง พระองค์ทำให้พวกเขาโง่เขลามากเหมือนคนเมา

Chapter 13

¹ ดูสิ ดวงตาของข้าพเจ้าได้มองเห็นสิ่งทั้งหมดนี้ หูของข้าพเจ้าได้ยินและเข้าใจมัน ² สิ่งที่ท่านรู้ ข้าพเจ้าก็รู้เหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยไปกว่าท่านเลย ³ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ควรทูลต่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ข้าพเจ้าปรารถนาให้เหตุผลต่อพระเจ้า ⁴ แต่ท่านป้ายสีความจริงด้วยคำโกหก พวกท่านทั้งหมดเป็นหมอกที่ไร้คุณค่า ⁵ โอ การที่พวกท่านจะยึดมั่นในสันติของพวกท่าน นั่นก็นับว่าเป็นสติปัญญาของพวกท่าน

⁶ เวลาที่ข้อพิพาทของข้าพเจ้าเองบ้าง ฟังคำให้การจากริมฝีปากของข้าพเจ้าเอง ⁷ พวกท่านจะพูดอย่างธรรมดาเพื่อพระเจ้า และพวกท่านจะพูดหลอกลวงเพื่อพระองค์อย่างนั้นหรือ? ⁸ พวกท่านได้แสดงความกรุณาต่อพระองค์จริงๆ หรือ? พวกท่านจะได้เถียงในศาลในฐานะทนายความเพื่อพระเจ้าจริงๆ หรือ? ⁹ เมื่อพระองค์ทรงตรวจสอบพวกท่าน มันจะเป็นผลดีแก่พวกท่านจริงๆ หรือ? พวกท่านสามารถหลอกลวงพระองค์เหมือนกับที่พวกท่านหลอกลวงมนุษย์ได้อย่างนั้นหรือ? ¹⁰ พระองค์จะตำหนิพวกท่านอย่างแน่นอนถ้าหากพวกท่านแสดงความลำเอียงในที่ลับ

¹¹ สงครามของพระองค์ไม่ได้ทำให้พวกท่านเกรงกลัวเลยหรือ? และความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์จะไม่ตกลงมาเหนือพวกท่านเลยหรือ? ¹² คำกล่าวทั้งหลายที่โดดเด่นของพวกท่านเป็นเพียงภาพิตที่ท่าจากขี้เถา ปรากฏของพวกท่านเป็นปรากฏที่ท่ามาจากดิน ¹³ ขอบเขตมั่นสันติของพวกท่านเอาไว้ ปลอ่ยข้าพเจ้าไว้ตามลำพังเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะพูด ปลอ่ยให้อะไรมันเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเถิด ¹⁴ ข้าพเจ้าจะกัดกินเนื้อของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะเอาชีวิตฝากไว้ในมือของข้าพเจ้า ¹⁵ ดูเถิด ถ้าพระองค์ทรงฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่มีความหวังหลงเหลืออีก ข้าพเจ้าจะปกป้องวิถีของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระองค์ก็ไม่ได้

¹⁶ นี่จะเป็นเหตุผลสำหรับการพินิจของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่ได้มาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เหมือนกับคนชอบธรรม ¹⁷ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องฟังคำกล่าวของข้าพระองค์ด้วยความเอาใจใส่ ขอให้คำประกาศของข้าพระองค์มาถึงพระกรรณของพระองค์ ¹⁸ เวลาที่ขอกอดพระเนตรเถิด ข้าพระองค์ได้ตั้งปรากฏของข้าพระองค์ขึ้น ข้าพระองค์รู้ว่าข้าพระองค์ไร้ความผิด ¹⁹ ใครคือคนที่ควรได้เถียงกับข้าพระองค์ในศาลหรือ? ถ้าหากพระองค์เสด็จมาเพื่อทำสิ่งนี้ และถ้าข้าพระองค์ได้รับการพิสูจน์ว่าผิดจริง แล้วข้าพระองค์จะเจียบและยอมมอบชีวิตของข้าพระองค์ ²⁰ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องทำเพียงสองสิ่งเพื่อข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวเองจากพระพักตร์ของพระองค์

²¹ ขอร้องถอนมือแห่งการกดขี่ของพระองค์จากข้าพระองค์ และขอร้องอย่าปลอ่ยให้การคุกคามของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์หวาดกลัว ²² แล้วขอร้องเรียกข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะตอบ หรือปลอ่ยให้ข้าพระองค์ทูลต่อพระองค์ และพระองค์ตอบข้าพระองค์ ²³ ความชั่วช้าและความบาปของข้าพระองค์มีมากสักเท่าใดหรือ? ขอให้ข้าพระองค์รู้ถึงการกระทำผิดและความบาปของข้าพระองค์เถิด ²⁴ ทำไมพระองค์จึงทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์และทรงปฏิบัติต่อข้าพระองค์เหมือนศัตรูของพระองค์?

²⁵ พระองค์จะข่มเหงข้าพระองค์ที่เป็นเหมือนใบไม้ที่ถูกทำให้ปลิวนี้หรือ? พระองค์จะตามล่าข้าพระองค์ที่เป็นเหมือนโคนไม้แห้งนี้หรือ? ²⁶ เพราะพระองค์ทรงบันทึกสิ่งที่ยั่งยืนต่างๆ เพื่อโอบอุ้มข้าพระองค์ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์รับมรดกความชั่วร้ายของวัยหนุ่มของข้าพระองค์ ²⁷ พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ในข้อเท้าทั้งหลาย พระองค์เฝ้าดูทางทั้งหลายของข้าพระองค์อย่างใกล้ชิด พระองค์ทรงตรวจผืนดินที่เท้าของข้าพระองค์ได้เดิน ²⁸ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นเหมือนสิ่งเฝ้าเปื่อยที่ต้องทิ้ง เป็นเหมือนผ้าที่ถูกลมอดกัดกินก็ตาม

Chapter 14

¹ มนุษย์ที่เกิดมาจากผู้หญิง ย่อมมีชีวิตอยู่เพียงแค่ไม่กี่วันและเต็มไปด้วยความยากลำบาก ² เขางอกออกมาจากดินเหมือนกับดอกไม้ดอกหนึ่ง และก็ถูกตัดเสีย เขาหนีไปเหมือนกับเงาและไม่คงอยู่ตลอด ³ พระองค์ทรงทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ไหม? พระองค์ทรงนำข้าพระองค์เข้าสู่การพิพากษาของพระองค์ด้วยหรือ? ⁴ ใครสามารถนำบางสิ่งที่สะอาดออกมาจากบางสิ่งที่ไม่สะอาดได้อย่างนั้นหรือ? ไม่มีใครทำได้เลย ⁵ วันทั้งหลายของมนุษย์ก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว จำนวนเดือนทั้งหลายของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ได้ทรงจำกัดเขตแดนของเขาและเขาไม่สามารถผ่านไปได้

⁶ ขอร้องหันออกไปจากเขาเพื่อเขาจะได้หยุดพัก เพื่อเขาจะชื่นชมวันของเขาเหมือนกับลูกจ้างคนหนึ่งถ้าหากเขาทำได้เช่นนั้น ⁷ สิ่งนั้นสามารถเป็นความหวังให้กับต้นไม้ต้นหนึ่ง ถ้าหากมันถูกโค่นลง มันก็จะงอกขึ้นมาอีก เพื่อต้นอ่อนของมันจะไม่หายไป ⁸ ถึงแม้ว่ารากของมันในพื้นดินจะแก่ลงและตอของมันตายในดิน ⁹ แต่ถ้ามันได้น้ำเพียงสักเล็กน้อย มันก็จะแตกหน่อและออกกิ่งเหมือนกับต้นอ่อนต้นหนึ่ง ¹⁰ แต่มนุษย์ที่ตาย เขาก็กลายเป็นคนอ่อนแอ แท้จริงแล้ว มนุษย์หยุดหายใจ และเขาอยู่ที่ไหน?

¹¹ เหมือนกับน้ำในทะเลสาบที่แห้งไป และเหมือนกับลำธารที่ไม่มีน้ำและเหือดแห้ง ¹² ผู้คนก็ล้มตัวลงและไม่ลุกขึ้นมาอีก จนกว่าท้องฟ้าทั้งหลายไม่มีอีกต่อไป พวกเขาจะไม่ตื่นหรือถูกปลุกจากการนอนหลับของพวกเขา ¹³ โอ ที่พระองค์จะทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากแดนคนตาย จากความยากลำบากต่างๆ และที่พระองค์จะทรงรักษาข้าพระองค์ในในส่วนตัวจนกว่าพระพิโรธของพระองค์ผ่านพ้นไป ที่พระองค์จะตั้งเวลาแน่นอนให้ข้าพระองค์อยู่ที่นั่นและจากนั้นจึงทรงระลึกถึงข้าพระองค์อีก ¹⁴ ถ้าหากมนุษย์คนหนึ่งตาย เขาจะมีชีวิตได้อีกหรือ? ถ้าหากมีได้ ข้าพระองค์ก็ปรารถนาที่จะรอคอยที่นั่นในช่วงเวลาอันอ่อนแอของข้าพระองค์จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง ¹⁵ พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะตอบ พระองค์จะทรงมีความปรารถนาสำหรับงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁶ พระองค์จะทรงนับจำนวนและดูแลอย่างเท่าเทียมทั้งหลายของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงไม่สะกดยตามความบาปของข้าพระองค์

¹⁷ การกระทำผิดของข้าพระองค์จะถูกปิดผนึกเอาไว้ในถุง พระองค์จะปกปิดความชั่วช้าของข้าพระองค์ ¹⁸ แต่แม้ว่าเขาทั้งหลายล้มลงและสลายไป แม้ก้อนหินทั้งหลายถูกย้ายออกไปจากที่ของพวกเขา ¹⁹ น้ำทั้งหลายก็เหือดแห้งพวกเขาจะก่อกองหิน น้ำที่เอ่อท่วมจะล้างเอาฝุ่นออกไปจากแผ่นดินโลก เช่นเดียวกันกับสิ่งนี้ พระองค์ทรงทำลายความหวังทั้งหลายของมนุษย์ ²⁰ พระองค์ทรงปราบเขาให้พ่ายแพ้เสมอ และพระองค์ก็ผ่านไป พระองค์ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์และส่งเขาออกไปสู่การตาย ²¹ ถ้าหากบุตรทั้งหลายของเขาได้รับเกียรติ เขาก็ไม่รู้ และถ้าหากพวกเขาถูกทำให้ตกต่ำลง เขาก็มองไม่เห็น ²² เขารู้สึกได้เพียงแค่ความเจ็บปวดของร่างกายของเขา และเขาได้แต่คร่ำครวญกับตัวเองเท่านั้น

Chapter 15

¹ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานได้ตอบและพูดว่า ² "ควรที่คนฉลาดคนหนึ่งจะตอบด้วยความรู้ที่ไร้ประโยชน์และเติมตัวเองด้วยลมตะวันตกหรือ? ³ ควรหรือที่เขาจะให้เหตุผลด้วยการเจรจาที่ไม่เกิดประโยชน์หรือด้วยถ้อยคำที่เขาไม่สามารถทำให้สิ่งใด ๆ เกิดขึ้นได้? ⁴ อันที่จริง ท่านเคารพพระเจ้าน้อยลง ท่านคัดค้านการอุทิศตัวต่อพระองค์ ⁵ เพราะความชั่วช้าของท่านสอนปากของท่าน ท่านเลือกการมีสินของคนเจ้าเล่ห์ ⁶ ปากของท่านเองที่ตำหนิตาน ไม่ใช่ว่าปากของข้าพเจ้า แท้จริง ริมฝีปากของท่านเองต่างหากที่เป็นพยานต่อต้านท่าน

⁷ ท่านเป็นคนแรกที่เกิดมาหรือ? ท่านได้ถูกนำเข้ามาเพื่อให้ดำรงอยู่ก่อนภูเขาทั้งหลายหรือ? ⁸ ท่านเคยได้ยินความรู้อันลึกซึ้งของพระเจ้าไหม? ท่านจำกัดสติปัญญาให้กับตัวท่านเองหรือ? ⁹ ท่านรู้อะไรที่เราไม่รู้หรือ? อะไรคือสิ่งที่ท่านเข้าใจที่พวกเราไม่เข้าใจหรือ? ¹⁰ พวกเราทั้งสองต่างก็ผงอกและอายุก็มากโขยิ่งกว่าบิดาของท่านเสียอีก ¹¹ การปลอมประโลมของพระเจ้า คือ ถ้อยคำต่างๆ ที่สุภาพต่อท่านนั้นมันเล็กน้อยเกินไปสำหรับท่านหรือ? ¹² ทำไมหัวใจของท่านจึงนำท่านออกห่างไปเล่า? ทำไมดวงตาของท่านจึงกระพริบ

¹³ ดังนั้นท่านจึงหันวิญญานของท่านมาต่อต้านพระเจ้าและกล่าวถ้อยคำเช่นนั้นออกมาจากปากของท่าน? ¹⁴ คนแบบไหนที่เขาสมควรได้รับการชำระให้สะอาดหรือ? คนแบบไหนที่เกิดมาจากผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาสมควรเป็นคนชอบธรรมหรือ? ¹⁵ ดูเถิด พระเจ้าไม่ได้ทรงไว้วางใจแม้แต่ในวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ แท้จริงแล้ว ก้องฟ้าทั้งหลายไม่ได้สะอาดในสายพระเนตรของพระองค์เลย ¹⁶ แล้วคนหนึ่งที่ต่ำช้าและเสื่อมทรามจะยิ่งสะอาดน้อยกว่าสักเท่าใด คนที่ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ¹⁷ ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็น จงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประกาศสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นแก่ท่าน ¹⁸ สิ่งต่างๆ ที่บรรดาคนฉลาดที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากเหล่าบิดาของพวกเขา สิ่งต่างๆ ที่บรรพบุรุษของพวกเขาไม่เคยปิดซ่อนไว้

¹⁹ ทั้งหมดนี้คือบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้เดียวที่ได้รับมรดกดินแดน และที่ไม่มีคนแปลกลหน้าผ่านไปท่ามกลางพวกเขา ²⁰ คนชั่วร้ายเจ็บปวดตลอดวันเวลาของพวกเขา จำนวนปีทั้งหลายที่ถูกเก็บไว้เพื่อให้ผู้คนที่ทุกข์ทรมาน ²¹ เสียงแห่งความหวาดกลัวก็อยู่ในหูของเขา ในขณะที่เขามีความรุ่งเรือง ผู้ทำลายจะมาเหนือเขา ²² เขาไม่คิดว่าเขาจะหันออกไปจากความมืด ดาบก็รอคอยเขาอยู่ ²³ เขาไปสถานที่หลากหลายเพื่อหาอาหาร เขาพูดว่า 'มันอยู่ที่ไหน?' เขารู้ว่าวันแห่งความมืดมืดนั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อม ²⁴ ความลำบากและความทุกข์ทำให้เขาหวาดกลัว พวกเขามีอำนาจโจมตีเขา เหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่งที่พร้อมสำหรับการทำสงคราม

²⁵ เพราะเขาได้ยื่นมือออกเพื่อต่อสู้พระเจ้าและได้ประพฤติอย่างหยิ่งผยองต่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ²⁶ คนที่ชั่วร้ายนี้วิ่งตรงเข้าหาพระเจ้าด้วยคอที่ตั้งชัน ด้วยโล่ที่หนา ²⁷ นี่คือความจริง ถึงแม้ว่าเขาได้ปกคลุมใบหน้าของเขาด้วยไขมันและได้รวบรวมไขมันเอาไว้ที่บนเเววของเขา ²⁸ และได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองรกร้าง ในบ้านทั้งหลายที่ไม่มีคนอาศัยอยู่ตอนนี้ และพร้อมที่จะเป็นกองซากปรักหักพังแล้ว ²⁹ เขาจะไม่มั่งคั่ง ความมั่งคั่งของเขาจะไม่อยู่ตลอดไป แม้แต่เขาเองเขาก็จะไม่อยู่ตลอดไปบนแผ่นดินโลกนี้ ³⁰ เขาจะไม่แยกออกจากความมืดมืด เปลวไฟจะทำให้ลำต้นของเขาแห้ง โดยลมปรานจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะทำให้เขาถูกพัดปลิวไป

³¹ อย่าปล่อยให้เขาไว้วางใจในสิ่งต่าง ๆ ที่สูญเปล่า การหลอกตัวเอง เพราะการสูญเปล่าจะเป็นรางวัลของเขา ³² มันจะเกิดขึ้นก่อนเวลาตายของเขา เขาจะมาถึง กังหันของเขาจะไม่เหยียวด ³³ เขาจะร่วงหล่นเหมือนกับผลงุ่นที่ไม่สุก เขาจะทิ้งดอกไม้ทั้งหลายของเขาเหมือนต้นมะกอก ³⁴ เพราะเพื่อนของคนอธรรมจะเป็นหมัน ไฟจะเผาผลาญเต็นท์ที่ติดสินบนของพวกเขา ³⁵ พวกเขาตั้งครรภ์ความชั่วร้ายและให้กำเนิดความอยุติธรรม ครรภ์ของพวกเขาปฏิสนธิความหลอกลวง"

Chapter 16

¹ แล้วโยบได้ตอบและพูดว่า ² "ข้าพเจ้าได้ยินสิ่งต่างๆ เช่นนี้มากมาย พวกท่านทั้งหมดเป็นผู้ปลอมโยบที่น่าสังเวชยิ่งนัก ³ ถ้อยคำไร้ค่าทั้งหลายจะมีที่สิ้นสุดไหม? มีสิ่งใดผิดปกติกัยพวกท่านที่ทำให้ตอบแบบนี้ไหม? ⁴ ข้าพเจ้าสามารถพูดเหมือนกับพวกท่านได้ ถ้าหากพวกท่านอยู่ในที่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถสะสมและรวมถ้อยคำต่างๆ มาเพื่อโจมตีพวกท่าน และสาธยายเยาะเย้ยพวกท่านก็ได้

⁵ ข้าพเจ้าจะหลุนใจพวกท่านด้วยปากของข้าพเจ้าได้อย่างไร การปลอมโยบจากริมฝีปากของข้าพเจ้าจะบรรเทาความทุกข์ของพวกท่านอย่างไร ⁶ ถ้าหากข้าพเจ้าพูด ความทุกข์ของข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยลงไปเลย ถ้าหากข้าพเจ้าเก็บคำพูดเอาไว้ ข้าพเจ้าจะได้รับความช่วยเหลืออะไรหรือ? ⁷ แต่เวลานี้ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทำให้ข้าพระองค์อ่อนแรงไป พระองค์ทำให้ครอบครัวของข้าพระองค์โสโครา ⁸ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์แห้งเหี่ยวไป ซึ่งมันเป็นพยานต่อต้านข้าพระองค์เอง ร่างกายที่ชุ่มพอมของข้าพระองค์ก็ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์ และมันเป็นพยานต่อต้านใบหน้าของข้าพระองค์ ⁹ พระเจ้าทรงแทงข้าพระองค์ด้วยหนามแห่งพระพิโรธและทรงข่มเหงข้าพระองค์ พระองค์ทรงบดขยี้ข้าพระองค์ด้วยฟันของพระองค์ ศัตรูของข้าพระองค์ก็จ้องมองมายังข้าพระองค์ในขณะที่เขาฉีกข้าพระองค์เป็นชิ้น

¹⁰ ผู้คนอำพาท้างใส่ข้าพระองค์ พวกเขาดบแค้นของข้าพระองค์อย่างเสื่อมเสีย พวกเขารวมตัวกันมาโจมตีข้าพระองค์ ¹¹ พระเจ้าทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของคนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ให้อยู่ในมือของคนชั่วร้าย ¹² ข้าพระองค์เคยสุขสบาย แต่พระองค์ทรงทำลายข้าพระองค์เสีย แท้จริงแล้วพระองค์ทรงดึงคอของข้าพระองค์และทรงทุบข้าพระองค์ให้แหลกเป็นชิ้น พระองค์ทรงตั้งข้าพระองค์ให้เป็นเป้าของพระองค์ด้วย ¹³ เหล่านักยิงธนูของพระองค์ก็ล้อมรอบข้าพระองค์ พระเจ้าทรงแทงโตของข้าพระองค์และไม่ทรงสงวนข้าพระองค์ พระองค์ทรงเทน้ำตของข้าพระองค์ลงบนพื้น

¹⁴ พระองค์ทรงฟุ้งซันคำแพงของข้าพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า พระองค์ทรงวิ่งเหยียบข้าพระองค์เหมือนนักรบคนหนึ่ง ¹⁵ ศีรษะของข้าพระองค์ก็ถูกเหยียบเหมือนกระสอบ ข้าพระองค์ถูกดันเขาลงไปถึงพื้นดิน ¹⁶ ใบหน้าของข้าพระองค์เป็นสีแดงเพราะการร่ำไห้ เปลือกตาของข้าพระองค์เป็นเงาแห่งความตาย ¹⁷ ถึงแม้ว่าไม่มีความรุนแรงในมือของข้าพระองค์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์ก็บริสุทธิ์ ¹⁸ แผ่นดินโลกเอ๋ยอย่ากลบโลศของข้าพเจ้าเลย จงปล่อยให้การร้องไห้ของข้าพเจ้าไม่มีที่หยุดพักเกิด

¹⁹ ดูก่อน แม้บัดนี้ พยานของข้าพเจ้าก็อยู่ในฟ้าสวรรค์ ท่านผู้รับประกันข้าพเจ้าก็อยู่บนที่สูง ²⁰ เพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า แต่ดวงตาของข้าพเจ้าหลังน้ำตาต่อพระเจ้า ²¹ ข้าพเจ้าร้องขอให้ผู้เป็นพยานในฟ้าสวรรค์นั้นโต้เถียงกับพระเจ้าแทนชายคนนี้เหมือนกับมนุษย์คนหนึ่งทำให้กับเพื่อนบ้านของเขา ²² เพราะเมื่อหลายปีได้ผ่านไป ข้าพเจ้าจะไปยังสถานที่ที่ข้าพเจ้าจะไม่กลับมาอีก

Chapter 17

¹ วิญญาณของข้าพเจ้าถูกเผาผลาญ และวันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ผ่านไป หลุมฝังศพก็เตรียมพร้อมสำหรับข้าพเจ้า ² แน่แน่นอนเลยว่าจะต้องมีคนที่เยาะเย้ยข้าพเจ้า ดวงตาของข้าพเจ้าต้องมองเห็นการย่ำยีของพวกเขาสเสมอ ³ บัดนี้ขอร้องสัญญา ขอร้องเป็นผู้ค้ำประกันเพื่อข้าพเจ้าด้วยตัวของพระองค์เองเถิด ใครอีกเล่าที่อยู่ที่นี่ที่จะช่วยข้าพเจ้าได้หรือ? ⁴ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงปิดใจของพวกเขาจากความเข้าใจ ดังนั้น พระองค์จึงจะไม่ทรงยกย่องพวกเขาเหนือข้าพระองค์

⁵ เขาผู้ประณามพวกเพื่อนของเขาเพื่อเห็นแก่รางวัล ดวงตาของพวกเขาบุตรของเขาจะมีดไป ⁶ แต่พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นคำกล่าวขานของผู้คน พวกเขาถ่มน้ำลายรดหน้าข้าพเจ้า ⁷ ดวงตาของข้าพเจ้ามัวไปเพราะความเศร้าโศก อวัยวะในร่างกายของข้าพเจ้าทั้งหมดก็พอมบางเหมือนกับเขา ⁸ คนที่เที่ยงตรงจะสิ้นสติไปเพราะสิ่งนี้ คนที่ไร้ความผิดจะเร้าตัวเองให้ลุกขึ้นต่อสู้คนที่ไม่นับถือพระเจ้า

⁹ คนชอบธรรมจะรักษาทางของเขาเอาไว้ เขาผู้มีมือที่สะอาดจะเข้มแข็งมากขึ้นและมากขึ้น ¹⁰ แต่สำหรับพวกท่านทุกคน จงมาเถียนี้ ข้าพเจ้าจะไม่พบคนฉลาดสักคนหนึ่งเลยในท่ามกลางพวกท่าน ¹¹ วันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ผ่านไป แผนงานทั้งหลายของข้าพเจ้าก็กระจัดกระจายไป และทั้งความปรารถนาแห่งหัวใจของข้าพเจ้าด้วย ¹² ผู้คนเหล่านี้ ผู้เยาะเย้ยเหล่านี้ เปลี่ยนคำคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างอยู่ใกล้ความมืดมิด

¹³ ถ้าข้าพเจ้ามองแดนคนตายว่าเป็นเหมือนบ้านของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าได้กางที่นอนของข้าพเจ้าในความมืด ¹⁴ และถ้าข้าพเจ้าได้กล่าวต่อหลุมลึกว่า 'เจ้าเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และต่อตัวหนอนว่า 'เจ้าเป็นมารดาและน้องสาวของข้าพเจ้า' ¹⁵ ความหวังของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า? ใครที่สามารถมองเห็น เพื่อเป็นความหวังให้แก่ข้าพเจ้าได้บ้าง? ¹⁶ ความหวังจะลงไปยังประตูแดนคนตายกับข้าพเจ้าเมื่อเรากลายไปเป็นฝุ่นไหม?"

Chapter 18

¹ แล้วบิลัดัดชาวซูอาห์ได้ตอบและพูดว่า ² "เมื่อไรที่ท่านจะหยุดพูด? พินิจดูเถิด และหลังจากนั้นเราจึงจะพูด ³ ทำไมพวกเราจึงถูกมองว่าเป็นเหมือนสัตว์ร้าย ทำไมพวกเรากลายเป็นคนโง่ในสายตาของท่าน? ⁴ ท่านผู้ที่ฉีกตัวเองด้วยความโกรธ แผ่นดินโลกสมควรถูกทอดทิ้งเพราะท่านหรือก่อนหันทิ้งหลายสมควรถูกย้ายออกจากสถานที่ของพวกมันหรือ? ⁵ แท้จริง แสงสว่างของคนชั่วร้ายจะถูกนำออกไป ประกายไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก

⁶ แสงสว่างจะถูกทำให้มืดไปในเต็นท์ของเขา ตะเกียงของเขาที่ตั้งเหนือเขาจะดับไป ⁷ อย่างก้าวทิ้งหลายแห่งกำลังของเขาจะอยู่ไม่นาน แผนการทั้งหลายของเขาจะทำให้เขาล้มลง ⁸ เพราะเขาจะถูกเหวี่ยงเข้าไปในตาข่ายโดยเท้าของเขาเอง เขาจะเดินเข้าไปในหลุมพราง ⁹ สันเท้าของเขาจะถูกจับด้วยกับดัก บ่วงจะมัดเขาไว้แน่น ¹⁰ มีบ่วงแร้วที่ซ่อนเขาอยู่บนพื้นดิน และกับดักเพื่อจับเขาตามทางของเขา ¹¹ ความหวาดกลัวจะทำให้เขากลับทุกด้าน พวกมันจะไล่ตามสันเท้าของเขา

¹² ความมั่งคั่งของเขาจะหันไปสู่ความหิวโหย และภัยพิบัติจะพร้อมที่ด้านข้างของเขา ¹³ อวัยวะต่างๆ ของร่างกายของเขาจะถูกกัดกิน แท้จริงแล้ว บุตรหิวปีของความตายจะกัดกินอวัยวะทั้งหลายของเขา ¹⁴ เขาถูกฉีกขาดจากความปลอดภัยแห่งเต็นท์ของเขาและเดินขบวนไปสู่กษัตริย์แห่งความสยดสยอง ¹⁵ ผู้คนที่เขาไม่ปรารถนาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาหลังจากที่พวกเขาได้เห็นว่ามีกำมะถันกระจัดกระจายไปทั่วเต็นท์ของเขา ¹⁶ รากต่างๆ ของเขาจะขาดน้ำ กิ่งของเขาคืออยู่เหนือขึ้นไปจะถูกตัดทิ้ง

¹⁷ ความทรงจำของเขาจะหายไปจากแผ่นดินโลก เขาจะไม่มีชื่ออยู่บนถนน ¹⁸ เขาจะถูกขับออกจากแสงสว่างเข้าสู่ความมืด และถูกไล่ออกไปจากโลกนี้ ¹⁹ เขาจะไม่มีบุตรชายหรือหลานชายท่ามกลางคนของเขา หรือไม่มีญาติมิตรคงเหลืออยู่ในที่ที่เขาอยู่ ²⁰ คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ทางตะวันออกจะถูกทำให้สะพรึงกลัวโดยสิ่งนั้น คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกจะถูกทำให้สยองขวัญกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเขา ²¹ แน่ใจว่านั่นคือบ้านทั้งหลายของคนที่ไม่ชอบธรรม สถานที่ทั้งหลายของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า"

Chapter 19

¹ แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า ² "ท่านจะทำให้ข้าพเจ้าคนทุกข์และทำลายข้าพเจ้าให้เป็นเสียง ๆ ด้วยคำพูดของท่านอีกนานเท่าใด? ³ ท่านได้กล่าวโทษข้าพเจ้าอย่างนี้สิบครั้งแล้ว ท่านไม่ละอายเลยหรือที่ท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างหยาบคายนี้ ⁴ ถ้าหากเป็นความจริงที่ข้าพเจ้าได้ทำผิด ความผิดของข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นความกังวลของข้าพเจ้าเอง ⁵ ถ้าหากเป็นความจริงที่ท่านจะยกตัวเองขึ้นเหนือข้าพเจ้าและใช้ความอดสูของข้าพเจ้าโจมตีข้าพเจ้า ⁶ แล้วท่านสมควรรู้ว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งที่ผิดต่อข้าพเจ้าและทรงจับข้าพเจ้าไว้ในตาข่ายของพระองค์

⁷ ดูเถิด ข้าพเจ้าร้องว่า "รุนแรง" แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำตอบ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีความยุติธรรมเกิดขึ้น ⁸ พระองค์ทรงปิดล้อมทางของข้าพเจ้าเพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่สามารถผ่านไปได้ และพระองค์ทรงตั้งความมืดในวิถีของข้าพเจ้า ⁹ พระองค์ทรงปลดเปลื้องศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงถอดมงกุฎออกจากศีรษะของข้าพเจ้า ¹⁰ พระองค์ทรงทำลายข้าพเจ้าในทุกด้าน และข้าพเจ้าได้จากไป พระองค์ทรงถอนความหวังของข้าพเจ้าเหมือนกับถอนต้นไม้ต้นหนึ่ง ¹¹ พระองค์ทรงจุดพระพิโรธเพื่อโจมตีข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นเหมือนหนึ่งในบรรดาศัตรูของพระองค์ ¹² กองทหารของพระองค์มาร่วมกัน พวกเขาหลุมกองดินเพื่อโจมตีข้าพเจ้าและตั้งค่ายล้อมรอบเต็นท์ของข้าพเจ้า

¹³ พระองค์ทรงทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าห่างไกลจากข้าพเจ้า บรรดาคนรู้จักของข้าพเจ้าก็หมางเมินข้าพเจ้าเสีย ¹⁴ พวกญาติของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง เหล่าเพื่อนสนิทได้หลอกล้มข้าพเจ้า ¹⁵ คนเหล่านั้นที่ครั้งหนึ่งเคยอาศัยเป็นแขกในบ้านของข้าพเจ้าและทาสหญิงทั้งหลายของข้าพเจ้าก็มองดูข้าพเจ้าเป็นคนแปลกหน้า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวในสายตาของพวกเขา ¹⁶ ข้าพเจ้าเรียกทาสของข้าพเจ้า แต่เขาไม่ตอบข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอ่อนน้อมเขาด้วยคำพูดของข้าพเจ้าก็ตาม ¹⁷ อมหยาใจของข้าพเจ้าเป็นที่น่ารังเกียจต่อภรรยาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นที่สะอิดสะเอียนแม้แต่กับคนเหล่านั้นที่เกิดมาจากครรภ์ของมารดาของข้าพเจ้า ¹⁸ แม้แต่เด็กหนุ่มทั้งหลายก็ยังดูหมิ่นข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าลุกขึ้นพูดพวกเขาก็พูดโจมตีข้าพเจ้า

¹⁹ เพื่อนของข้าพเจ้าทั้งหมดที่คุ้นเคยกันก็เกลียดชังข้าพเจ้า คนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้ารักได้หันมาโจมตีข้าพเจ้า ²⁰ กระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้าก็ติดกับหนังและเนื้อของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีชีวิตรอดเพียงหนังหุ้มกระดูกของข้าพเจ้าเท่านั้น ²¹ ของสงสารข้าพเจ้าเถอะ ของสงสารข้าพเจ้า เพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้า เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าทรงแตะต้องข้าพเจ้าแล้ว ²² ทำไมท่านจึงข่มเหงข้าพเจ้าเหมือนกับว่าท่านเป็นพระเจ้าล่ะ? ทำไมท่านไม่พึงพอใจกับการเผาผลาญเนื้อหนังของข้าพเจ้า? ²³ โอ ที่ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าได้ถูกบันทึกเอาไว้ โอ ที่พวกมันได้ถูกจารึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง ²⁴ โอ ด้วยส้อมเหล็กและตะกั่ว พวกมันได้ถูกสลักในก้อนหินชั่วนิรันดร์

²⁵ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าพเจ้าทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์จะทรงยืนอยู่บนแผ่นดินโลกในที่สุด ²⁶ หลังจากที่ผิวหนังของข้าพเจ้า คือร่างกายนี้ได้ถูกทำลายไป แล้วในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองเห็นพระเจ้า ²⁷ ข้าพเจ้าจะมองเห็นพระองค์ด้วยดวงตาของข้าพเจ้าเอง คือข้าพเจ้า ไม่ใช่คนอื่น หัวใจของข้าพเจ้าแตกสลายภายในข้าพเจ้า ²⁸ ถ้าหากท่านพูดว่า 'เราจะข่มเหงเขาได้อย่างไร รากแห่งความทุกข์ทั้งหลายของเขาฝังอยู่ในตัวเขาต่างหาก' ²⁹ อย่างนั้นแล้วจงกลัวดาบเถิด เพราะพระพิโรธนำมาซึ่งการลงโทษด้วยดาบ เพื่อว่าท่านจะรู้ว่ามีเทพพิพากษา"

Chapter 20

¹ แล้วโสฟาร์ชาวนาอามาห์ได้ตอบและพูดว่า ² "ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าตอบอย่างรวดเร็วเพราะความวิตกกังวลที่อยู่ภายในข้าพเจ้า ³ ข้าพเจ้าได้ยินคำตำหนิที่ไม่ให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า แต่วิญญาณหนึ่งจากความเข้าใจของข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้า ⁴ ท่านไม่รู้ความจริงนี้จากยุคโบราณ เมื่อพระเจ้าทรงวางมนุษย์ไว้บนแผ่นดินโลก ⁵ ที่ชัยชนะของคนชั่วก็สิ้น และความยินดีของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าก็อยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งหรือ?"

⁶ ถึงแม้ว่าความสูงของเขาไปถึงท้องฟ้าทั้งหลาย และศีรษะของเขาไปถึงก้อนเมฆทั้งหลาย ⁷ แต่คนเช่นนี้จะพินาศไปอย่างถาวรเหมือนกับหน้าของเขาเอง คนเหล่านั้นที่ได้มองเห็นเขาจะพูดว่า 'เขาอยู่ที่ไหนหรือ?' ⁸ เขาจะบินไปเหมือนกับความฝันและจะไม่ถูกค้นพบ อันที่จริง เขาจะถูกไล่ออกไปเหมือนกับนิมิตยามค่ำคืน ⁹ ดวงตาที่ได้มองเห็นเขาจะไม่มองดูเขาอีกต่อไป สถานที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกต่อไป ¹⁰ บุตรทั้งหลายของเขาจะขอโทษต่อคนยากจน มือทั้งสองของเขาจะต้องมอบความมั่งคั่งของเขาคืนให้ ¹¹ กระดูกทั้งหลายของเขาจะเต็มไปด้วยกำลังของคนหนุ่ม แต่มันจะนอนลงไปพร้อมกับเขาในผงคลี

¹² ถึงแม้ว่าความชั่วร้ายมีรสหวานในปากของเขา ถึงแม้ว่าเขาซ่อนมันไว้ใต้ลิ้นของเขา ¹³ ถึงแม้ว่าเขายึดมันไว้ที่นั่นและไม่ยอมปล่อยมันไปแต่เก็บมันไว้ในปากของเขา ¹⁴ อาหารในลำไส้ของเขาจะกลายเป็นรสขม มันกลายเป็นพิษเหมือนพิษงูอยู่ภายในเขา ¹⁵ เขากลิ่นความมั่งคั่งลงไป แต่เขาจะอาเจียนพวกมันออกมาอีก พระเจ้าจะจับพวกมันออกมาจากท้องของเขา ¹⁶ เขาจะดูดพิษของงู ลิ้นของงูที่มีพิษจะฆ่าเขา ¹⁷ เขาจะไม่มีความสุขกับสำราญต่าง ๆ กระแสน้ำเชี่ยวแห่งน้ำผึ้งและเนยเหลว

¹⁸ เขาจะมอบคืนผลไม่จากการทำงานหนักของเขาและจะไม่สามารถกินมันได้ เขาจะมีความสุขกับความมั่งคั่งที่หามาได้จากการค้าของเขา ¹⁹ เพราะเขาได้กดขี่และไม่ใส่ใจคนยากจน เขาได้ใช้ความรุนแรงเพื่อยึดบ้านทั้งหลายที่เขาไม่ได้สร้าง ²⁰ เพราะเขาไม่รู้จักพึงพอใจกับตัวเอง เขาจะไม่สามารถเก็บรักษาสิ่งใดที่เขาพอใจเอาไว้ได้ ²¹ ไม่มีสิ่งใดหลงเหลือที่เขาไม่ได้ทำลาย ดังนั้นความรุ่งเรืองของเขาจะไม่คงอยู่อย่างถาวร ²² ในความอุดมสมบูรณ์แห่งความมั่งคั่งของเขา เขาจะล้มลงในความทุกข์ยาก มือของทุกคนที่อยู่ในความยากจนจะมาโอบตักเขา ²³ เมื่อเขาจะเติมท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะพริ้วความอหังการแห่งพระพิโรธของพระองค์มาเหนือเขา พระเจ้าจะเทฝนแห่งพระพิโรธลงมาเหนือเขาในขณะที่เขากำลังกินอาหาร

²⁴ ถึงแม้ว่าชายคนนั้นจะหนีไปจากอาวูรเหล็ก ระบุทองแดงจะยิงเขา ²⁵ ลูกศรจะแทงหลังของเขาและจะทะลุออกมา อันที่จริง จุดที่คมกริบจะออกมาจากตับของเขา ความหวาดกลัวจะมาเหนือเขา ²⁶ ความมืดสนิทเตรียมไว้สำหรับทรัพย์สินสมบัติของเขา ไฟที่ไม่ถูกพัดจะเผาผลาญเขา มันจะเผาผลาญสิ่งที่หลงเหลืออยู่ในเต็นท์ของเขา ²⁷ ฟ้าสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นโจมตีเขาในฐานะพยานผู้หนึ่ง ²⁸ ความมั่งคั่งแห่งบ้านของเขาจะอันตรธานไป สินค้าของเขาจะไหลออกไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ²⁹ นี่คือการลงโทษของคนชั่วร้ายจากพระเจ้า มรดกที่สำรองไว้สำหรับเขาโดยพระเจ้า"

Chapter 21

¹ แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า ² "ขอจงฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าให้ดี และขอให้สิ่งนี้เป็นการเล่นที่ท่านมอบให้แก่ข้าพเจ้าเถิด ³ ต่อกรกับข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะพูดด้วยเช่นกัน หลังจากที่ข้าพเจ้าได้พูดแล้ว ก็จงเยาะเย้ยต่อไป ⁴ สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าได้บ่นว่าบุคคลหนึ่งหรือ? ถ้าไม่ข้าพเจ้าจึงไม่สมควรที่จะอดทน? ⁵ มองที่ข้าพเจ้าสิ และจงประหลาดใจ และเอามือของท่านปิดปากของท่านไว้

⁶ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงการทนทุกข์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หวาดกลัว และร่างกายของข้าพเจ้าก็สั่นไปหมด ⁷ ถ้าไม่คนชั่วจึงยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป จนแก่ชรา และมีพลังเข้มแข็งขึ้น? ⁸ เชื้อสายทั้งหลายของพวกเขาได้รับการสถาปนาพร้อมกับพวกเขาในสายตาของพวกเขา และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาได้รับการก่อตั้งต่อหน้าต่อตาของพวกเขา ⁹ บ้านทั้งหลายของพวกเขาปลอดภัยจากความกลัว ไม่มีไม้เรียวของพระเจ้าเหนือพวกเขา ¹⁰ วัฏตัวของเขาผสมพันธุ์ได้ มันทำได้สำเร็จ แม้วัฏของพวกเขาจะคลอเคลียและไม่คลอเคลียก่อนกำหนด

¹¹ พวกเขาส่งพวกเด็กเล็กๆ ของพวกเขาออกไปเหมือนกับฝูงแกะ และบรรดาบุตรของพวกเขาเดินร่ำ ¹² พวกเขาร้องเพลงพร้อมด้วยเสียงร่ำมะนาและเสียงพิณ และชื่นชมยินดีด้วยเสียงดนตรีจากเครื่องเป่า ¹³ พวกเขาใช้เวลาในวันทั้งหลายของพวกเขาด้วยความรุ่งเรือง และพวกเขาออกไปที่แดนคนตายอย่างสงบ ¹⁴ พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า 'ขอทรงแยกไปจากเรา เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ใดๆ ในวิถีของพระองค์' ¹⁵ สิ่งใดคือผู้ทรงฤทธิ์ ที่เราสมควรนมัสการพระองค์หรือ? เราจะได้ผลประโยชน์อะไรถ้าหากเราอธิษฐานต่อพระองค์เล่า?

¹⁶ ดูเถิด ไม่ใช่ความรุ่งเรืองของพวกเขาที่อยู่ในมือของพวกเขาหรือ? ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดที่จะต้องทำกับคำแนะนำของคนชั่ว ¹⁷ บ่อยแค่ไหนที่ตะเกียงของคนชั่วถูกดับ หรือที่ภัยพิบัติมาเหนือพวกเขา? บ่อยแค่ไหนที่มันเกิดขึ้นที่พระเจ้าทำให้พวกเขาเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์? ¹⁸ บ่อยแค่ไหนที่พวกเขาต้องกลายเป็นเหมือนกับตอข้าวท่ามกลางสายลมหรือเหมือนกับเปลือกข้าวที่ถูกพายุพัดไป? ¹⁹ ท่านพูดว่า 'พระเจ้าทรงยกความผิดของคนหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้บรรดาบุตรของพระองค์ชดใช้' ให้เขาชดใช้ด้วยตัวเองเถิด เพื่อว่าเขาจะรู้ถึงความผิดของเขา ²⁰ ให้ดวงตาของเขามองเห็นหายนะของเขาเอง และให้เขาตีพระพิโรธขององค์ผู้ทรงฤทธิ์เถิด

²¹ เพราะสิ่งใดจะเป็นการเอาใจใส่ครอบครัวของเขาเมื่อจำนวนเดือนทั้งหลายของเขาถูกตัดออกหรือ? ²² ใครเล่าสามารถสอนความรู้ให้กับพระเจ้าเนื่องจากพระองค์ทรงพิพากษาแม้แต่คนเหล่านั้นที่อยู่สูง? ²³ ชายคนหนึ่งตายในขณะที่กำลังของเขาเข้มแข็งเต็มที่ เขียบบงและสุขสบายอย่างเต็มที่ ²⁴ ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และไขในกระดูกของเขาก็ชุ่มและมีสุขภาพดี ²⁵ ชายอีกคนหนึ่งตายด้วยจิตวิญญาณที่ขมขื่น คือคนหนึ่งที่ไม่เคยมีประสบการณ์กับสิ่งใดๆ

²⁶ พวกเขาหลับตัวนอนในพงคสึเหมือนกัน บรรดาหนอนก็ปกคลุมพวกเขาทั้งสอง ²⁷ ดูเถิด ข้าพเจ้ารู้ความคิดทั้งหลายของท่าน และวิถีทั้งหลายที่ท่านปรารถนาทำผิดต่อข้าพเจ้า ²⁸ เพราะท่านพูดว่า 'ตอนนี้บ้านของเจ้ายายอยู่ที่ไหนเล่า? เต็นท์ที่คนชั่วเคยอาศัยอยู่ที่ไหนหรือ?' ²⁹ ท่านไม่เคยถามคนที่สัญญาหรือ? ท่านไม่รู้ถึงหลักฐานที่พวกเขาสามารถบอกได้ว่า ³⁰ คนชั่วนั้นถูกป้องกันเอาไว้จากวันแห่งหายนะ และที่เขาได้ถูกนำออกไปจากวันแห่งพระพิโรธหรือ?

³¹ ใครจะกล่าวโทษวิถีของคนชั่วต่อหน้าเขา? ใครจะตอบแทนเขาสำหรับสิ่งที่เขาได้ทำ? ³² แม้เขาจะถูกหามไปที่หลุมฝังศพ บรรดาผู้ชายจะเฝ้ายามเหนืออุโมงค์ฝังศพของเขา ³³ ดินแห่งหุบเขาจะเป็นของหวานสำหรับเขา ทุกคนจะตามเขาไป อย่างที่มิคนจำนวนมากมายังได้ไปก่อนเขาแล้วที่นั่น ³⁴ แล้วท่านปลอบโยนข้าพเจ้าด้วยสิ่งที่ไร้สาระ เพราะในคำตอบทั้งหลายของพวกท่านไม่มีสิ่งใดเลยนอกเสียจากการพูดเท็จใช่ไหม?"

Chapter 22

¹ แล้วเอลีฟัสชาวเทมานได้ตอบและพูดว่า ² "คนๆ หนึ่งสามารถเป็นประโยชน์ต่อพระเจ้าได้หรือ? คนฉลาดคนหนึ่งสามารถเป็นประโยชน์ต่อพระองค์ได้หรือ? ³ การที่ท่านเป็นคนชอบธรรมนั้นสร้างความพอพระทัยอะไรให้กับองค์ผู้ทรงฤทธิ์หรือ? การที่ท่านทำให้วิถีของท่านไว้ที่ตื้นนั้นทำให้พระองค์ได้รับอะไรหรือ? ⁴ เป็นเพราะความยำเกรงของท่านต่อพระองค์ที่ทำให้พระองค์ทรงตำหนิต่านและนำท่านเข้าสู่การพิพากษาอย่างนั้นหรือ? ⁵ ไม่ใช่เพราะความชั่วอันยิ่งใหญ่ของท่านหรือ? ไม่ใช่เพราะความอธรรมที่ไม่สิ้นสุดของท่านหรือ? ⁶ เพราะท่านได้เรียกร้องการคำประกันหนีจากพี่น้องของท่านโดยไม่มีเหตุผล และท่านได้เปลี่ยนเสื้อผ้าจากคนที่เปลือยกาย

⁷ ท่านไม่ได้ให้น้ำแก่คนที่อ่อนแรงดื่ม ท่านได้ยื้ออาหารไว้จากคนที่หิวโหย ⁸ ถึงแม้ว่าท่านผู้เป็นคนที่กำลังที่ครอบครองแผ่นดินโลก ถึงแม้ว่าท่านเป็นคนที่มียศฐาที่อาศัยอยู่ในนั้น ⁹ ท่านได้ส่งหญิงม่ายไปด้วยความว่างเปล่า แทนทั้งหลายของคนที่กำพร้าพ่อได้ถูกทำให้หิวก ¹⁰ ด้วยเหตุนี้บ่วงแร้วจึงอยู่รอบตัวท่าน และความกลัวอย่างจับพลันก็ทำให้ท่านลำบาก ¹¹ มีความมืด เพื่อว่าท่านจะไม่สามารถมองเห็น น้ำมากมายท่วมท่าน ¹² พระเจ้ามิได้ทรงอยู่ในที่สูงที่สุดของท้องฟ้าหรือ? จงมองดูดวงดาวทั้งหลายที่อยู่ในที่สูง พวกมันอยู่สูงสักเพียงใด

¹³ ท่านพูดว่า 'พระเจ้าทรงรู้เรื่องอะไรหรือ? พระองค์ทรงสามารถตัดสินใจผ่านความมืดมิดได้หรือ? ¹⁴ เมฆหนาปกคลุมพระองค์ไว้ เพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงสามารถมองเห็นเรา พระองค์ทรงดำเนินบนหลังคาของท้องฟ้า' ¹⁵ ท่านจะรักชาววิถีเดิมที่คนชั่วได้ดำเนิน ¹⁶ คือคนเหล่านั้นที่ถูกคร่ำไปก่อนเวลาของพวกเขาคือคนเหล่านั้นที่รากฐานได้ถูกขัดไปเหมือนแม่น้ำสายหนึ่ง ¹⁷ คนเหล่านั้นที่ได้ทูลต่อพระเจ้าว่า 'ขอทรงแยกไปจากพวกเราเถิด' คนเหล่านั้นที่ได้พูดว่า 'องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทรงสามารถกระทำสิ่งใดต่อพวกเราหรือ?' ¹⁸ แต่พระองค์ได้ทรงเติมบ้านของพวกเขาให้เต็มไปด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่ดี แผนการทั้งหลายของคนชั่วก็ห่างไกลจากข้าพเจ้า

¹⁹ คนชอบธรรมมองเห็นโชคชะตาของพวกเขาและยินดี คนไร้ความผิดหัวเราะเยาะเย้ยพวกเขา ²⁰ พวกเขาพูดว่า 'แน่นอนเลยว่าคนเหล่านั้นผู้ได้ลุกขึ้นโจมตีพวกเราจะถูกตัดออกไป ไฟได้เผาผลาญทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของพวกเขา' ²¹ บัดนี้จึงเห็นด้วยกับพระเจ้าและจะยอมสยบต่อพระองค์ ด้วยการกระทำเช่นนี้ สิ่งดีก็จะเกิดขึ้นกับท่าน ²² ข้าพเจ้าขอร้องท่านละ จงยอมรับคำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงบรรจุก้อยคำทั้งหลายของพระองค์ไว้ในหัวใจของท่าน ²³ ถ้าหากท่านหันกลับมาถึงองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ท่านจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ ถ้าหากท่านเอาความอธรรมไว้ห่างไกลจากเต็นท์ของท่าน ²⁴ วางทรัพย์สินสมบัติของท่านลงในพงคลี ทองคำแห่งโอฬารท่ามกลางบรรดาก้อนหินในลำธารทั้งหลาย

²⁵ และองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะเป็นทรัพย์สินสมบัติของท่าน เป็นเงินอันล้ำค่าแก่ท่าน ²⁶ เพราะท่านจะมีความพึงพอใจในองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ท่านจะเพยหน้าขึ้นต่อพระเจ้า ²⁷ ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน ท่านจะใส่คำปฏิญาณต่อพระองค์ ²⁸ ท่านจะตัดสินใจสิ่งใด ๆ และสิ่งนั้นจะได้รับการยืนยันสำหรับท่าน แสงสว่างจะส่องมาเหนือวิถีของท่าน ²⁹ พระเจ้าทรงทำให้คนหยิ่งต้องถ่อมตัวลง และพระองค์ทรงช่วยคนที่มิดวงตาอ่อนโยนให้รอด ³⁰ พระองค์จะช่วยผู้แบ่แต่คนที่มีความผิด คือคนที่ได้รับการช่วยผู้ผ่านทางมือที่สะอาดของท่าน"

Chapter 23

¹ แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า ² "ถึงแม้ทุกวันนี้คำบ่นของข้าพเจ้าเป็นความขมขื่น มือของข้าพเจ้านักเพราะการครวญครางของข้าพเจ้า ³ โอ ข้าพเจ้าได้รู้ว่าข้าพเจ้าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน โอ ข้าพเจ้าอาจได้มายังสถานที่ของพระองค์ ⁴ ข้าพเจ้าจะวางเรื่องของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระองค์ และเติมปากของข้าพเจ้าด้วยการคำโต้แย้งทั้งหลาย ⁵ ข้าพเจ้าจะเรียนรู้ถ้อยคำต่าง ๆ ที่พระองค์จะทรงตอบข้าพเจ้า และจะเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้า

⁶ พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าพเจ้าในความยิ่งใหญ่แห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์หรือไม่เลย พระองค์จะใส่พระทัยข้าพเจ้า ⁷ ที่นั่นคนเที่ยงตรงอาจโต้แย้งกับพระองค์ ด้วยวิธีการนี้ ข้าพเจ้าจะได้รับการประกาศว่าไม่มีความผิดชั่วฉิรินด์โดยความยุติธรรมของข้าพเจ้า ⁸ ดูเถิด ข้าพเจ้าไปทางทิศตะวันออก แต่พระองค์ไม่ทรงอยู่ที่นั่น และไปทางทิศตะวันตก แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นพระองค์ ⁹ ไปทางทิศเหนือที่ซึ่งพระองค์ทรงทำงานอยู่ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถพบพระองค์ และไปทางทิศใต้ที่ซึ่งพระองค์ซ่อนพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้าจะไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้ ¹⁰ แต่พระองค์ทรงรู้จักหนทางที่ข้าพเจ้าไป เมื่อพระองค์ได้ทรงทดสอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะออกมาเป็นเหมือนกับทองคำ ¹¹ แท้ของข้าพเจ้าได้ยึดมั่นในอย่างก้าวทั้งหลายของพระองค์ ข้าพเจ้าได้รักษาวินัยของพระองค์และไม่หันเหไป

¹² ข้าพเจ้าไม่ได้ไปจากพระบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าได้ให้คุณค่าต่อบรรดาถ้อยคำแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าส่วนแบ่งอาหารของข้าพเจ้า ¹³ แต่พระองค์คือผู้ที่ทรงเมตตา ใครสามารถทำให้พระองค์หันกลับได้หรือ? สิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนา พระองค์ทรงกระทำ ¹⁴ เพราะพระองค์ทรงทำให้กฎบัญญัติของพระองค์ที่ต่อต้านข้าพเจ้านั้นสมบูรณ์ มีอีกมากมายที่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านั้น ¹⁵ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงหวาดกลัวอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงพระองค์ ข้าพเจ้ากลัวพระองค์ ¹⁶ เพราะพระเจ้าทรงทำให้ใจของข้าพเจ้าอ่อนแรง องค์ผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว ¹⁷ ข้าพเจ้าไม่ได้ถูกนำไปยังจุดจบโดยความมืด เพราะความมืดที่ปกคลุมใบหน้าอันสิ้นหวังของข้าพเจ้า

Chapter 24

¹ ทำไมเวลาทั้งหลายเพื่อการตัดสินคนชั่วร้ายจึงไม่ตั้งโดยองค์ผู้ทรงฤทธิ์หรือ? ทำไมคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าจึงไม่ได้มองเห็นวันแห่งการพิพากษาทั้งหลายของเขามาถึงหรือ? ² มีคนชั่วร้ายผู้ที่ย้ายหลักเขตต่าง ๆ มีคนชั่วผู้ที่ใช้กำลังบังคับเอาฝูงแพะแกะและเก็บพวกมันไว้ในทุ่งเลี้ยงสัตว์ของตัวเอง ³ พวกเขาขับไล่หลายของคนเหล่านั้นที่กำลังทำพร้าพ่อ พวกเขาเอาวัวของหญิงม่ายเป็นของประกัน ⁴ พวกเขาบีบบังคับคนขัดสนให้ออกไปจากทางของพวกเขา คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกทั้งหมดล้วนซ่อนตัวจากพวกเขา ⁵ ดูกิจิต คนยากจนเหล่านี้ออกไปทำงานของพวกเขานะ เหมือนกับพวกปลาในถิ่นทุรกันดาร มองหาอาหารอย่างถ้อยที บางทีอาหารบาห้จะเตรียมอาหารให้กับพวกเขาเพื่อบรรดาบุตรของพวกเขา

⁶ คนยากจนเก็บเกี่ยวในเวลากลางคืนในทุ่งหญ้าของคนอื่น พวกเขารวบรวมผลงุ่นทั้งหลายจากการเก็บเกี่ยวของคนเหล่านั้นที่ชั่วร้าย ⁷ พวกเขาถอนเปลือยกายทั้งคืนโดยไม่มีผ้าปกปิด พวกเขาไม่มีผ้าห่มในความหนาว ⁸ พวกเขาเปียกชุ่มไปด้วยหิมะปรอยๆ จากภูเขาทั้งหลาย พวกเขานอนลงข้างๆ ก้อนหินใหญ่เพราะพวกเขาไม่มีที่กำบัง ⁹ มีคนชั่วร้ายที่พราดเด็กกำพร้าไปจากอ้อมอกของมารดา และคนชั่วร้ายที่จับเด็กเป็นประกันจากคนยากจน ¹⁰ แต่คนยากจนไปตัวเปล่าโดยไม่มีเสื้อผ้า ทั้งๆ ที่พวกเขาหิว พวกเขาก็ต้องแบกบรรดาฟ่อนข้าวของคนอื่น

¹¹ คนยากจนทำน้ามันภายในกำแพงทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่ชั่วร้าย พวกเขาซ่อนน้ามันในบ่อของคนชั่วร้าย แต่พวกเขาเองกลับทนทุกข์ในความหิวกระหาย ¹² ในเมืองนั้น ผู้คนต่างครวญคราง และคนที่บาดเจ็บร้องเสียงดังเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยคำอธิษฐานทั้งหลายของพวกเขา ¹³ คนชั่วร้ายเหล่านี้บางคนกบฏต่อความสว่าง พวกเขาไม่รู้ทางของมัน หรือพวกเขาไม่อยู่ในวิถีของมัน ¹⁴ ก่อนฟ้าสางชาติภรก็ลุกขึ้นและเขาฆ่าคนยากจนกับคนขัดสน ในยามค่ำคืนเขาเป็นเหมือนขโมย ¹⁵ เช่นเดียวกัน ดวงตาของคนล่องประเวณีก็รอเวลาสายัณห์ เขาพูดว่า 'ไม่มีดวงตาผู้ไหนจะมองเห็นข้าพเจ้า' เขาอำพรางใบหน้าของเขา

¹⁶ ในความมืด คนชั่วร้ายขุดเข้าบ้านต่างๆ แต่พวกเขาเก็บตัวเองเงียบในเวลากลางวัน พวกเขาไม่สนใจความสว่าง ¹⁷ สำหรับพวกเขาทั้งหมด ความมืดก็เหมือนเวลาเช้า เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนกับความน่ากลัวแห่งความมืดมิด ¹⁸ พวกเขาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็เหมือนกับการพองที่ยุบตัว น้ำ ส่วนแบ่งดินแดนของพวกเขาถูกแย่งชิงไป ไม่มีใครไปทำงานในส่วนของเขาได้ ¹⁹ เมื่อความแห้งแล้งและความร้อนทำให้หิมะละลายกลายเป็นน้ำ ดังนั้นแดนคนตายจึงได้ยึดเอาคนเหล่านั้นที่ได้ทำบาป ²⁰ ครรภ์ที่ได้จุ่มเขามาจะลืมหยา เขาจะกินตัวเขาอย่างเอร็ดอร่อย เขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกต่อไป ในทางนี้ ความชั่วร้ายจะถูกทำลายเหมือนกับดินไม้ต้นหนึ่ง

²¹ คนชั่วร้ายที่ล้างผลาญหญิงหมั้นที่ไม่ได้ให้กำเนิดบุตร เขาไม่ได้ทำสิ่งดีแก่หญิงม่าย ²² แต่พระเจ้ายังทรงลากคนมีกำลังออกไปโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงลุกขึ้นและไม่ทรงเสริมกำลังในชีวิตของพวกเขา ²³ พระเจ้าทรงยอมให้พวกเขาคิดว่าพวกเขาปลอดภัย และพวกเขามีความสุขเกี่ยวกับสิ่งนั้น แต่พระเนตรของพระองค์อยู่เหนือทางทั้งหลายของพวกเขา ²⁴ คนเหล่านี้ได้รับการยกย่อง แต่ก็เพียงช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น พวกเขาจะต้องจากไป อันที่จริง พวกเขาจะถูกนำลงไปที่ต่ำ พวกเขาจะถูกรวบรวมเหมือนกับคนอื่น ๆ ทั้งหมด พวกเขาจะถูกตัดออกไปเหมือนกับรวงข้าว ²⁵ ถ้าหากมันไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ใครเล่าที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนโกหก ใครสามารถทำให้คำพูดของข้าพเจ้าไร้ค่าหรือ?"

Chapter 25

¹ แล้วบิลัดชาวซูอาห์ได้ตอบและพูดว่า ² "พระองค์ผู้ทรงครอบครองและนำยำเกรง พระองค์ทรงบัญชาในสถานสูงแห่งฟ้าสวรรค์ของพระองค์ ³ กองทัพทั้งหลายของพระองค์มีจำนวนที่สิ้นสุดหรือ? มีใครหรือที่พระองค์ไม่ได้ส่องแสงสว่างเหนือเขา? ⁴ แล้วมนุษย์จะสามารถเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้าได้อย่างไร? เขาผู้ที่เกิดจากผู้หญิงคนหนึ่งจะสะอาด เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ได้อย่างไร? ⁵ ดูเถิด แม้แต่ดวงจันทร์ก็ไม่สว่างจำต่อพระองค์ ดวงดาวทั้งหลายก็ไม่บริสุทธ์ในสายพระเนตรของพระองค์ ⁶ มนุษย์จะยิ่งน้อยกว่านั้นสักเท่าใด ผู้ที่เป็นเพียงตัวหนอน บุตรของมนุษย์ ผู้ที่เป็นหนอนตัวหนึ่ง"

Chapter 26

¹ แล้วโยบจึงได้ตอบและพูดว่า ² "ท่านช่างได้ช่วยเหลือคนที่ไม่มีกำลังจริงๆ เลยนะ ท่านช่างได้ช่วยผู้แขนที่ไม่มีกำลัง ³ ท่านได้ให้คำแนะนำแก่คนที่ไม่มีความรอบรู้และประกาศแก่เขาด้วยความรู้ที่ดีเหลือเกิน ⁴ การที่ท่านพูดถ้อยคำเหล่านี้มันช่วยใครได้บ้างหรือ? วิญญาณของใครที่ออกมาจากท่านกันแน่? ⁵ ความตายก็ถูกสร้างมาเพื่อความสยดสยอง ทั้งคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้น้ำทั้งหลายและทุกสิ่งที่มีอาศัยอยู่ในน้ำนั้น

⁶ แดนคนตายถูกทำให้เปลือยเปล่าต่อพระพักตร์พระเจ้า การทำลายก็ไม่มีสิ่งปิดต่อพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงกางท้องฟ้าทางทิศเหนือบนพื้นกว้างเปล่า และพระองค์ทรงแขวนแผ่นดินโลกไว้เหนือที่ว่าง ⁸ พระองค์ทรงลุ่มน้ำไว้ในเมฆหนาของพระองค์ แต่เมฆทั้งหลายไม่แตกกระจายภายใต้หน้านั้น ⁹ พระองค์ทรงปกคลุมผิวดวงจันทร์และแผ่เมฆทั้งหลายของพระองค์บนดวงจันทร์นั้น ¹⁰ พระองค์ได้ทรงขีดขอบเขตเป็นวงกลมบนผิวน้ำเพื่อเป็นเส้นแบ่งระหว่างความสว่างกับความมืด

¹¹ เสาทั้งหลายของท้องฟ้าก็สั่นไหวและประหลาดใจต่อการว่ากล่าวของพระองค์ ¹² พระองค์ได้ทรงทำให้ทะเลสงบด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ โดยความเข้าใจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้เราหับป่น ¹³ โดยลมหายใจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ท้องฟ้าสั่นไหว พระหัตถ์ของพระองค์ได้กั้นแก่งที่กำลัลงหนึ่ไป ¹⁴ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเส้นขอบแห่งวิถีทั้งหลายของพระองค์ เสียงกระซิบที่เราได้ยินจากพระองค์นั้นช่างแผ่วเบาเหลือเกิน ใครสามารถเข้าใจเสียงฟ้าร้องแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้หรือ?

Chapter 27

¹ โยบได้พูดต่อไปและเขาพูดว่า ² "ตราบที่พระเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่แน่นอน ผู้ทรงเอาความยุติธรรมของข้าพเจ้าออกไป องค์ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้ได้ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าขมขื่น ³ ในขณะที่ชีวิตของข้าพเจ้ายังอยู่ในข้าพเจ้า และลมหายใจจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าพเจ้า นี่คือนั่นที่ข้าพเจ้าจะทำ ⁴ ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่พูดความชั่ว หรือลิ้นของข้าพเจ้าจะไม่พูดหลอกลวง ⁵ ข้าพเจ้าไม่ยอมรับว่าพวกท่านทั้งสามเป็นฝ่ายถูกต้อง จนกว่าข้าพเจ้าตาย ข้าพเจ้าจะไม่มีวันปฏิเสธความซื่อสัตย์ของข้าพเจ้า ⁶ ข้าพเจ้าได้ยึดมั่นต่อความชอบธรรมของข้าพเจ้าและจะไม่ยอมปล่อยมันไป ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าจะไม่กล่าวโทษข้าพเจ้านานตราบที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่

⁷ ปล่อยให้ศัตรูของข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนชั่วร้าย ปล่อยให้เขาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนอธรรม ⁸ เพราะอะไรคือความหวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าเมื่อพระเจ้าทรงตัดเขาออกไป เมื่อพระเจ้าได้เอาชีวิตของเขาไปหรือ? ⁹ พระเจ้าจะได้ยินเสียงร้องไห้ของเขาเมื่อความทุกข์ลำบากมาเหนือเขาหรือ? ¹⁰ เขาจะยืนติดกับตัวเองในองค์ผู้ทรงฤทธิ์และเรียกหาพระเจ้าทุกเวลาหรือ? ¹¹ ข้าพเจ้าจะสอนพวกท่านเกี่ยวกับพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ปกปิดความคิดต่าง ๆ ขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ ¹² ดูเถิด พวกท่านทุกคนได้เห็นตัวของพวกท่านเองนี้ แล้วทำไมพวกท่านจึงได้พูดสิ่งทั้งหมดที่ไร้สาระนี้หรือ?

¹³ นี่คือการหมายปลายทางของคนชั่วร้ายต่อพระเจ้า มรดกของผู้กดขี่ทั้งหลายที่เขารับจากองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ¹⁴ ถ้าหากลูกของเขากวีเพิ่มขึ้น มันก็เพื่อดาบ เขื่อสายของเขาจะไม่มีความอาหารเพียงพอ ¹⁵ คนเหล่านั้นที่ช่วยชีวิตของเขาให้รอดจะถูกฝังโดยโรคระบาดรุนแรง และหญิงม่ายทั้งหลายของพวกเขาก็ไม่รำไรรวญเพื่อพวกเขา ¹⁶ ถึงแม้ว่าคนชั่วร้ายสะสมเงินไว้เหมือนกับสะสมฝุ่น และสะสมเสื้อผ้าเหมือนกับสะสมดิน ¹⁷ เขาจะสะสมเสื้อผ้า แต่คนชอบธรรมจะเอามันไปใส่ และคนที่ไร้ความผิดจะเอาเงินมาแบ่งกันท่ามกลางพวกเขาเอง

¹⁸ เขาสร้างบ้านของเขาเหมือนกับแมนูสร้างวัง เหมือนกับกระโจมที่คนยามสร้าง ¹⁹ เขาถอนลงบนเตียงของคนรวย แต่เขาจะกระทำต่อไปไม่ได้ เขาเปิดตาของเขา และทุกสิ่งก็หายไป ²⁰ ความสยดสยองจะท่วมเขาเหมือนกับน้ำท่วม พายุก็พัดเขาไปในเวลากลางคืน ²¹ ลมทิศตะวันออกจะหอบเอาเขาไป และเขาได้จากไป มันกวาดเขาออกไปจากที่ของเขา ²² มันเหวี่ยงตัวมันเองใส่เขาและไม่หยุดยั้ง เขาพยายามหนีออกไปจากมือของมัน ²³ มันตบมือของมันใส่เขาด้วยการเยาะเย้ย มันขู่เขาให้ออกไปจากสถานที่ของเขา

Chapter 28

¹ แผลแล้ว มีเหมืองแร่สำหรับเงิน มีสถานที่ที่พวกเขาถลุงทองคำ ² แร่เหล็กถูกเอาออกมาจากแผ่นดิน แร่ทองแดงถูกหลอมละลายจากก้อนหิน ³ มนุษย์คนหนึ่งกำหนดจุดสิ้นสุดให้กับความมืดและค้นหา ขอบเขตที่ห่างไกลที่สุด ก้อนหินต่างๆ ในที่ลับและในความมืดมิด ⁴ เขาเปิดอุโมงค์ที่อยู่ห่างไกลจากที่ผู้คนอาศัยอยู่ สถานที่ต่างๆ ที่เท้าของผู้คนหลงลืม เขาแขวนเอาไว้ไกลจากผู้คน เขาแคว้งไปมา ⁵ สำหรับแผ่นดินโลก อาหารก็ออกมา เบื้องล่างกลับเป็นเหมือนไฟ ⁶ ก้อนหินทั้งหลายของมันเป็นสถานที่ที่มรดกถูกค้นพบ และฝุ่นของมันบรรจุกองคำ

⁷ ไม่มีคนตัวใดที่เป็นเหยื่อรู้หนทางของมัน ไม่มีดวงตาของนกเหยี่ยวตัวใดที่ได้มองเห็นมัน ⁸ สัตว์ที่ยังผยองไม่ได้เดินบนหนทางนั้น หรือสิงโตดุร้ายก็ไม่ได้ผ่านที่นั่น ⁹ มนุษย์คนหนึ่งวางมือของเขาบนหินเหล็กไฟ เขาทำให้ภูเขาต่าง ๆ พลิกคว่ำโดยรากทั้งหลายของมัน ¹⁰ เขาตัดช่องทางต่างๆ ในท่ามกลางก้อนหินทั้งหลาย ดวงตาของเขามองเห็นสิ่งที่มีค่าทุกอย่างที่นั่น ¹¹ เขาปิดลำธารต่าง ๆ เพื่อน้ำจะไม่ไหล สิ่งที่ถูกซ่อนไว้ที่นั่น เขาก็นำออกมาสู่ความสว่าง ¹² สติปัญญาจะถูกค้นพบได้ที่ไหนหรือ? สถานที่แห่งความเข้าใจอยู่ที่ไหนหรือ?

¹³ มนุษย์ไม่รู้ราคาของมัน หรือไม่ได้พบมันในแผ่นดินของคนเป็น ¹⁴ น้ำลึกภายใต้แผ่นดินโลกพูดว่า 'มันไม่ได้อยู่ในข้า' ก้องทะเลพูดว่า 'มันไม่ได้อยู่กับข้า' ¹⁵ มันไม่สามารถได้มาด้วยทองคำ หรือไม่สามารถได้รับการตีราคาด้วยเงิน ¹⁶ มันไม่สามารถได้รับการวัดคุณค่าด้วยทองคำแห่งไอฟีร์ ด้วยหินโมราหรือมรกต ¹⁷ ทองคำและคริสตัลไม่สามารถมีค่าเทียบเท่ามันได้ หรือไม่สามารถแลกกับอัญมณีที่ทำจากทองคำเนื้อดี ¹⁸ ไม่ต้องเอ่ยถึงคุณค่าของหินปะการังหรือแอสเฟลอร์ แท้จริงแล้ว ราคาของสติปัญญานั้นมีมากกว่าบรรดาทับทิม

¹⁹ บุราคัมแห่งคูเซียบไม่ได้กับมัน มันไม่สามารถวัดค่าได้ด้วยทองคำบริสุทธิ์ ²⁰ แล้วสติปัญญามาจากที่ไหนหรือ? สถานที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหนหรือ? ²¹ สติปัญญานั้นถูกซ่อนจากดวงตาทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดและถูกเก็บซ่อนไว้จากบรรดานกแห่งท้องฟ้าทั้งหลาย ²² การทำลายและความตายพูดว่า 'เราได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับมันด้วยหูของเรา' ²³ พระเจ้าทรงเข้าใจทางไปถึงมัน พระองค์ทรงรู้จักสถานที่ของมัน ²⁴ เพราะพระองค์ทรงมองที่จุดจบของแผ่นดินโลกและทรงมองเห็นภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด

²⁵ พระองค์ได้ทรงกำหนดแรงลมและแบ่งน้ำทั้งหลายออกด้วยการตวง ²⁶ พระองค์ทรงกำหนดกฎสำหรับฝนและหนทางสำหรับฟ้าแลบฟ้าร้อง ²⁷ แล้วพระองค์ทรงมองเห็นสติปัญญาและได้ประกาศมันออกมา พระองค์ทรงสถาปนามัน แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงตรวจสอบมัน ²⁸ ต่อผู้คนพระองค์ตรัสว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงพระเจ้า นั่นคือสติปัญญา การออกห่างจากความชั่วก็เป็นความเข้าใจ'"

Chapter 29

¹ โยบจึงพูดต่อไปและได้กล่าวว่า ² "โอ หากข้าพเจ้าจะเป็นอย่างที่ยาฟเอ็ได้เป็นเมื่อหลายเดือนก่อนที่พระเจ้าได้ทรงหว่านไยข้าพเจ้า ³ เมื่อตะเกียงของพระองค์ส่องสว่างเหนือศีรษะของข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าได้เดินผ่านความมืดโดยความสว่างของพระองค์ ⁴ โอ หากข้าพเจ้าจะเป็นอย่างที่ยาฟเอ็ได้เป็นในความสมบูรณ์แห่งวันทั้งหลายของข้าพเจ้าเมื่อสัมพันธ์กับพระเจ้าได้อยู่ในเต็นท์ของข้าพเจ้า ⁵ เมื่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์ยังได้ทรงอยู่กับข้าพเจ้า และบรรดานุตรของข้าพเจ้าได้อยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า

⁶ เมื่อหนทางของข้าพเจ้าได้ถูกปกคลุมไว้ด้วยส่วนที่ดีที่สุด และก้อนหินนั้นได้หลั่งสำราญแห่งน้ำมันออกมาให้แก่ข้าพเจ้า ⁷ เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปที่ประตูเมือง เมื่อข้าพเจ้าได้นั่งในสถานที่ของข้าพเจ้าที่ลานเมือง ⁸ ชายหนุ่มทั้งหลายได้มองเห็นข้าพเจ้าและอยู่ห่างจากข้าพเจ้าด้วยความเคารพ และผู้คนที่มียาได้ลุกขึ้นและยืนต้อนรับข้าพเจ้า ⁹ บรรดาเจ้านายทั้งหลายได้หยุดการพูดคุยเมื่อข้าพเจ้ามาถึง พวกเขาได้เอามือปิดปากของพวกเขาไว้ ¹⁰ เสียงของบรรดาขุนนางทั้งหลายก็ถูกทำให้เงียบลง และสิ้นของพวกเขาก็ติดอยู่กับเพดานปากของพวกเขา

¹¹ เพราะหลังจากหูของพวกเขาได้ยินข้าพเจ้า แล้วพวกเขาก็อวยพรข้าพเจ้า หลังจากดวงตาของพวกเขาได้มองเห็นข้าพเจ้า แล้วพวกเขาก็ให้คำพยานต่อข้าพเจ้าและยอมรับข้าพเจ้า ¹² เพราะข้าพเจ้าได้ช่วยผู้ที่ยากจนเมื่อเขาร้องขอ และช่วยคนที่กำพร้าพ่อเมื่อไม่มีใครช่วยเขา ¹³ การอวยพรของเขาผู้ที่จะต้องตายก็ได้มาถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดี ¹⁴ ข้าพเจ้าได้สวมใส่ความชอบธรรม และมันได้ห่อหุ้มข้าพเจ้า ความยุติธรรมของข้าพเจ้าได้เป็นเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ ¹⁵ ข้าพเจ้าได้เป็นดวงตาให้กับคนตาบอด ข้าพเจ้าได้เป็นเท้าให้กับคนง่อย

¹⁶ ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาให้กับคนขัดสน ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบคดีแม่แต่ของคนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ¹⁷ ข้าพเจ้าได้หักขากระดูกของคนอธรรม ข้าพเจ้าได้ช่วยผู้ตกเป็นเหยื่อออกมาจากระหว่างฟันของเขา ¹⁸ แล้วข้าพเจ้าได้พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะตายในวังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกวักวันทั้งหลายของข้าพเจ้าเหมือนกับเมื่อดรากทั้งหลาย ¹⁹ รากทั้งหลายของข้าพเจ้าแผ่ขยายออกไปในน้ำ และน้ำค้างหยาดลงบนกิ่งก้านของข้าพเจ้าตลอดทั้งคืน ²⁰ เกียรติที่มีในข้าพเจ้านั้นสดใหม่เสมอ และธนูแห่งกำลังของข้าพเจ้าก็ใหม่ในมือของข้าพเจ้าเสมอ'

²¹ คนทั้งหลายได้ฟังข้าพเจ้า พวกเขาได้รอคอยข้าพเจ้า พวกเขาได้นั่งเงียบเพื่อฟังคำแนะนำของข้าพเจ้า ²² หลังจากถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าถูกกล่าวแล้ว พวกเขาก็ไม่พูดอีก คำพูดของข้าพเจ้าถูกหยดลงไปเหมือนกับน้ำที่รดบนพวกเขา ²³ พวกเขาได้รอคอยข้าพเจ้าเสมอเหมือนกับรอคอยสายฝน พวกเขาได้เปิดปากของพวกเขากว้างเพื่อดื่มถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า เหมือนกับพวกเขาจะดื่มฝุ่นชุกปายฤดู ²⁴ ข้าพเจ้าได้ยื่นให้กับพวกเขาเมื่อพวกเขาไม่ได้คาดหวังสิ่งนั้น พวกเขาไม่ปฏิเสธแสงสว่างแห่งหน้าของข้าพเจ้า ²⁵ ข้าพเจ้าได้กำหนดทางของพวกเขาและนั่งเหมือนกับหัวหน้าของพวกเขา ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่เหมือนกับษัตริย์ที่อยู่ในกองทัพบกของเขา เหมือนกับผู้ที่ปลอมโยนบรรดาคนไว้ทุกข์

Chapter 30

¹ เวลาที่คนเหล่านั้นที่อายุน้อยกว่าข้าพเจ้ากลับไม่ได้ทำสิ่งใดนอกจากเยาะเย้ยข้าพเจ้า คนหนุ่มเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าน่าจะได้ปฏิเสธเหล่าบิดาของพวกเขา ไม่ให้ทำงานเคียงข้างพวกสุนัขเฝ้าประตูของข้าพเจ้า ² อันที่จริงแล้ว กำลังแห่งมือทั้งหลายของบิดาของพวกเขา พวกผู้ชายที่กำลังในวัยผู้ใหญ่ของพวกเขาได้สาปสูญไป สามารถช่วยข้าพเจ้าได้มากแค่ไหนหรือ? ³ พวกเขาฝ่ายพอมเพราะความยากจนและหิวโหย พวกเขาได้ทนกรรมมาที่พื้นดินแห่งแล้งในถิ่นทุรกันดารและที่เลิคร้างอันมืดมิด ⁴ พวกเขาได้ถอนต้นชอลต์วอร์ดและเด็ดใบของพุ่มไม้ต่างๆ เก็บรากทั้งหลายของต้นชากมาเป็นอาหาร ⁵ พวกเขาได้ถูกขับไล่ออกจากท่ามกลางประชาชนผู้ที่ได้ตะโกนตามหลังพวกเขาเหมือนกับคนที่ตะโกนตามหลังขโมย ⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงได้อาศัยอยู่ตามหุบเขาแม่น้ำต่างๆ ในหลุมต่างๆ บนแผ่นดินโลกและตามชอกหินต่างๆ

⁷ ท่ามกลางพุ่มไม้ทั้งหลาย พวกเขาส่งเสียงร้องเหมือนกับพวกปลา และพวกเขาได้รวมตัวกันภายใต้พุ่มไม้ทั้งหลาย ⁸ พวกเขาได้เป็นบุตรชายของพวกคนโง่ ความเป็นจริงคือ เป็นบุตรชายของพวกคนที่ไม่มีชื่อเสียง พวกเขาได้ถูกขับไล่ออกจากดินแดนด้วยแล้ง ⁹ แต่เวลานี้ข้าพเจ้าได้กลายเป็นประเด็นต่อบุตรชายทั้งหลายของพวกเขา สำหรับเพลงแห่งการเยาะเย้ยของพวกเขา ความเป็นจริงคือ ตอนนี้อย่างข้าพเจ้าเป็นตัวละครสำหรับพวกเขา ¹⁰ พวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าและยืนอยู่ห่างจากข้าพเจ้า พวกเขาไม่ได้ยับยั้งจากการถ่มน้ำลายรดหน้าของข้าพเจ้า ¹¹ เพราะพระเจ้าได้ทรงพ่นสายธนูของข้าพเจ้าและทรงทำให้ข้าพเจ้าเจ็บป่วย และบรรดาคนเหล่านั้นที่พุดเสียดสีข้าพเจ้าก็ได้เหวี่ยงสิ่งที่ยึดเหนี่ยวทิ้งไปต่อหน้าของข้าพเจ้า ¹² ทางมือขวาของข้าพเจ้านั้นผู้งุนงงก็ลุกฮือ พวกเขาขับไล่ข้าพเจ้าออกไปและสุมกองดินรวมกันต่อสู้ข้าพเจ้า

¹³ พวกเขาทำลายวิถีของข้าพเจ้า พวกเขาพลักหายไปข้างหน้าข้าพเจ้า พวกคนที่ไม่มีใครดูรังพวกเขา ¹⁴ พวกเขามาต่อสู้ข้าพเจ้าเหมือนกับกองทัพวิ่งผ่านช่องกว้างของกำแพงเมือง ในท่ามกลางการกลายนั้น พวกเขาเกลี้ยตัวบนข้าพเจ้า ¹⁵ ความสยดสยองตมมาเหนือข้าพเจ้า เกียรติของข้าพเจ้าถูกกำจัดออกไปเหมือนกับมันเป็นเพียงแค่น้ำลาย ความรุ่งเรืองของข้าพเจ้าผ่านไปเหมือนกับก้อนเมฆ ¹⁶ บัดนี้ชีวิตของข้าพเจ้ากำลังเทออกจากภายในข้าพเจ้า วันแห่งความทุกข์รุมมาทั้งหลายของข้าพเจ้าได้จับข้าพเจ้าไว้จนมั่น ¹⁷ ในยามกลางคืน กระดูกทั้งหลายภายในข้าพเจ้าถูกทิ่มแทง ความเจ็บปวดที่กัดกินข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าไม่ได้พัก ¹⁸ กำลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเอาเสื้อผ้าของข้าพเจ้า มันห่อหุ้มข้าพเจ้าเหมือนกับคอเสื้อคลุมข้าพเจ้า

¹⁹ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงข้าพเจ้าลงไปในโคลน ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนฝุ่นและขี้เถ้า ²⁰ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์ก็เพียงแต่ทรงมองดูข้าพระองค์เท่านั้น ²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนไปและทรงใจร้ายต่อข้าพระองค์ ด้วยกำลังแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงข่มเหงข้าพระองค์ ²² พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นต่อสายลมและทรงทำให้ลมนั้นพัดข้าพระองค์ พระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปมาในพายุ ²³ เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ไปถึงความตาย ไปถึงบ้านที่เป็นจุดหมายปลายทางสำหรับทุกสิ่งที่มีชีวิต ²⁴ แต่จะไม่มีใครที่ยื่นมือขอความช่วยเหลือเมื่อเขาล้มลงอย่างนั้นหรือ? ไม่มีใครที่มีความทุกข์จะร้องขอความช่วยเหลือหรือ?

²⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้รำไรรำไห้เพราะเขาที่ตกอยู่ในความทุกข์หรือ? ข้าพระองค์ไม่ได้โศกเศร้าเพราะคนที่ขัดสนหรือ? ²⁶ เมื่อข้าพระองค์ได้มองหาสิ่งดีแล้วความชั่วได้เข้ามา เมื่อข้าพระองค์ได้รอคอยแสงสว่าง ความมืดก็ได้เข้ามาแทนที่ ²⁷ จิตใจของข้าพระองค์ถูกทำให้ทุกข์ยากและไม่ได้หยุดพัก วันทั้งหลายแห่งความเจ็บป่วยได้มาเหนือข้าพระองค์ ²⁸ ข้าพระองค์ได้ไปเหมือนกับคนที่กำลังอาศัยอยู่ในความมืด แต่ไม่ใช่เพราะดวงอาทิตย์ ข้าพระองค์ยืนขึ้นในที่ประชุมและร้องขอความช่วยเหลือ ²⁹ ข้าพระองค์เป็นพี่ชายของพวกเขาใน เป็นเพื่อนของพวกเขาจนกระทั่งออกเทศ ³⁰ ศพหนึ่ง of ข้าพระองค์เป็นสีดำและร่วงหล่น กระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ถูกเผาด้วยความร้อน ³¹ ด้วยเหตุนี้พิษของข้าพระองค์จึงหันไปสู่เพลงไวทุกข์ เครื่องเฝ้าของข้าพระองค์ก็บรรเลงบทเพลงสำหรับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้คร่ำครวญ

Chapter 31

¹ ข้าพเจ้าได้ทำสัญญากับดวงตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าควรจะมองดูหญิงบริสุทธิ์ด้วยใจปรารถนาอย่างนั้นหรือ? ² เพราะสิ่งใดที่เป็นส่วนแบ่งจากพระเจ้าเบื้องบน เป็นมรดกจากองค์ผู้ทรงฤทธิ์บนที่สูงหรือ? ³ ข้าพเจ้าเคยคิดว่าเหตุการณ์เลวร้ายมีไว้สำหรับคนอธรรม และความพิวาศมีไว้สำหรับคนทำชั่ว ⁴ พระเจ้าไม่ได้ทรงมองเห็นหนทางทั้งหลายของข้าพเจ้าและนับย่างก้าวทั้งสิ้นของข้าพเจ้าหรือ? ⁵ ถ้าหากข้าพเจ้าได้ดำเนินกับความเมตตา ถ้าหากเท้าของข้าพเจ้าได้เร่งรีบไปสู่การหลอกลวง

⁶ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับการตวงวัดอย่างสมดุลเพื่อพระเจ้าจะทรงรู้ถึงความซื่อสัตย์ของข้าพเจ้า ⁷ ถ้าหากย่างเท้าของข้าพเจ้าหันออกไปจากทางที่ถูกต้อง ถ้าหากจิตใจของข้าพเจ้าได้ติดตามดวงตาของข้าพเจ้า ถ้าหากจุดใด ๆ ได้ทำให้มือของข้าพเจ้ามีมลทิน ⁸ แล้วขอให้ข้าพเจ้าหวนและมีอีกคนมากินเสีย อันที่จริงขอให้การเก็บเกี่ยวถูกถอนออกไปจากทุ่งนาของข้าพเจ้า ⁹ ถ้าหากจิตใจของข้าพเจ้าได้ถูกยั่วยวนโดยผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าหากข้าพเจ้าได้ตั้งขุมอยู่ที่ประตูของเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า ¹⁰ แล้วขอให้ภรรยาของข้าพเจ้าให้บริการคนอื่น และให้คนอื่น ๆ คร่อมกับเธอ

¹¹ เพราะนั่นจะเป็นอาชญากรรมอันน่ากลัว แท้จริงแล้ว มันจะเป็นอาชญากรรมที่ถูกลงโทษโดยผู้พิพากษาทั้งหลาย ¹² เพราะนั่นเป็นไฟที่เผาผลาญทุกสิ่งเพื่อแด่นคนตายและที่จะเผาไหม้การเก็บเกี่ยวทุกอย่างของข้าพเจ้า ¹³ ถ้าหากข้าพเจ้าได้เพิกเฉยต่อคำร้องขอความยุติธรรมจากทาสชายและทาสหญิงของข้าพเจ้าเมื่อพวกเขาได้โต้เถียงกับข้าพเจ้า ¹⁴ แล้วสิ่งใดที่ข้าพเจ้าจะทำเมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นกล่าวโทษข้าพเจ้าหรือ? เมื่อพระองค์มาตัดสินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบพระองค์ว่าอย่างไร? ¹⁵ คนที่ได้สร้างข้าพเจ้าในครรภ์ก็ไม่ได้ปั้นพวกเขาด้วยหรือ? ไม่ใช่ผู้เดียวกันนี้หรือที่ได้ปั้นพวกเราทุกคนในครรภ์นั้น?

¹⁶ ถ้าหากข้าพเจ้าได้ระงับคนยากจนจากความปรารถนาของพวกเขา หรือถ้าข้าพเจ้าได้เป็นเหตุให้ดวงตาทั้งหลายของหญิงม่ายมัวลงไปจากการร้องไห้ ¹⁷ หรือถ้าข้าพเจ้าได้กินอาหารของข้าพเจ้าตามลำพังและไม่ยอมให้คนเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าพ่อมากินด้วย ¹⁸ เพราะจากวัยหนุ่มของข้าพเจ้า ลูกข้าพเจ้าได้เติบโตขึ้นพร้อมกับข้าพเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้าเป็นบิดาคนหนึ่ง และข้าพเจ้าได้ชื่อนามารดาของเขา คือหญิงม่ายคนหนึ่ง จากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าเอง ¹⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้มองเห็นคนใดตายเพราะขาดเสื้อผ้า หรือถ้าข้าพเจ้าได้มองเห็นคนขัดสนไม่มีเสื้อผ้าใส่ ²⁰ ถ้าจิตใจของข้าพเจ้าไม่ได้ช่วยพระข้าพเจ้าเพราะเขาไม่ได้รับการทำให้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้าพเจ้า

²¹ ถ้าข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อสู้คนที่ข้าพเจ้าพ่อเพราะข้าพเจ้าได้มองเห็นผู้สนับสนุนของข้าพเจ้าที่ประตูเมือง ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้า ²² ถ้าข้าพเจ้าได้ทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ดังนั้นขอให้ไล่ของข้าพเจ้าหลุดจากสะบัก และขอให้แขนของข้าพเจ้าหักจากข้อต่อของมัน ²³ เพราะข้าพเจ้าได้กล่าวการทำลายจากพระเจ้าอย่างมาก เพราะพระบารมีของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ ²⁴ ถ้าข้าพเจ้าได้ทำให้ทองคำเป็นความหวังของข้าพเจ้า และถ้าข้าพเจ้าได้พูดต่อทองคำเนื้อดีว่า 'เจ้าเป็นความมั่นใจของข้า' ²⁵ ถ้าข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีเพราะความมั่งคั่งของข้าพเจ้านั้นยิ่งใหญ่ เพราะมือของข้าพเจ้าได้รับทรัพย์สมบัติมากมาย ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด

²⁶ ถ้าหากข้าพเจ้าได้มองเห็นดวงอาทิตย์เมื่อมันส่องแสง หรือดวงจันทร์ดำเนินในความสว่างของมัน ²⁷ และถ้าจิตใจของข้าพเจ้าได้ถูกดึงดูดอย่างลึกลับ เพื่อว่าปากของข้าพเจ้าได้จับมือของข้าพเจ้าในการมีสารสิ่งเหล่านั้น ²⁸ นี่ก็จะเป็นความผิดร้ายแรงที่ต้องได้รับการลงโทษโดยผู้พิพากษาทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าจะปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงอยู่เบื้องบน ²⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีต่อหายนะที่เกิดขึ้นกับคนที่เกลียดชังข้าพเจ้า หรือแสดงความยินดีกับตัวเองเมื่อความพิวาศตามทันพวกเขา ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด ³⁰ อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่แม้แต่อนุญาตให้ปากของข้าพเจ้าทำบาปโดยการขอสัตว์ของเขาพร้อมกับคำแช่งสาป

³¹ ถ้าหากมนุษย์ทั้งหลายที่อยู่ในเต็นท์ของข้าพเจ้าไม่เคยพูดว่า 'ใครสามารถพบคนหนึ่งที่ไม่ได้อิ่มหนำด้วยอาหารของโยบหรือ?' ³² (แม้แต่คนต่างชาติก็ไม่เคยต้องพักอยู่ที่ลานเมือง เพราะข้าพเจ้าได้เปิดประตูของข้าพเจ้าให้กับนักเดินทางเสมอ) และถ้าไม่เป็นอย่างนั้นแล้ว ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด ³³ เหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าได้ปิดซ่อนความบาปของข้าพเจ้าโดยการซ่อนความผิดของข้าพเจ้าภายในเสื้อคลุมของข้าพเจ้า ³⁴ (เพราะข้าพเจ้าได้กลัวฝูงชนใหญ่ เพราะการถูกรบกวนรอบคร่ำทั้งหลายทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว เพื่อข้าพเจ้าจะได้นิ่งเงียบและจะไม่ออกไปด้านนอก) ก็จงกล่าวหาข้าพเจ้าเถิด ³⁵ โอ ถ้าเพียงแต่ข้าพเจ้าได้มีใครบางคนฟังเสียงของข้าพเจ้า ดูเถิด นี่คือการละเมิดของข้าพเจ้า ขอให้องค์ผู้ทรงฤทธิ์ตอบข้าพเจ้าเถิด ถ้าข้าพเจ้าเพียงแต่มีข้อกล่าวหาที่ประณามของข้าพเจ้าได้บันทึกเอาไว้

³⁶ แน่่อนที่ข้าพเจ้าจะแบกมันบนบ่าของข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย ข้าพเจ้าจะไม่ไว้มือเหมือนกับเป็นมงกุฎ ³⁷ ข้าพเจ้าจะประกาศต่อพระองค์เสมือนรายงานถึงย่างเท้าทั้งหลายของข้าพเจ้า เป็นเหมือนเจ้าของที่ดินที่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปหาพระองค์ ³⁸ ถ้าหากที่ดินของข้าพเจ้าเคยร้องต่อสู้อข้าพเจ้า และร้องดินทั้งหลายของมันร้องไห้ด้วยกัน ³⁹ ถ้าข้าพเจ้าได้กินการเก็บเกี่ยวของมันโดยไม่จ่ายราคา หรือได้เป็นเหตุให้พวกเขาเจ้าของของมันสูญเสียชีวิตของพวกเขา ⁴⁰ แล้วขอให้หนามทั้งหลายเติบโตแทนที่ข้าวสาลีและวัชพืชแทนที่ข้าวบาร์เลย์" ถ้อยคำทั้งหลายของโยบก็จบลง

Chapter 32

¹ ดังนั้นชายทั้งสามคนจึงได้หยุดตอบโยบเพราะเขาเป็นคนชอบธรรมในสายตาของเขาเอง ² แล้วเอลีชูบุตรชายของบาราเคลชาวบูนี ครอบครัวของรามก็ร้อนรุ่มไปด้วยความโกรธ เขาโกรธโยบเพราะโยบอ้างว่าตัวเองถูกต้องแทนที่จะเป็นพระเจ้า ³ เอลีชูมีความโกรธต่อเพื่อนทั้งสามคนด้วยเพราะพวกเขาไม่มีคำตอบให้กับโยบ และพวกเขาก็ยังคงได้ตำหนิโยบ ⁴ เวลานี้เอลีชูได้รอที่จะพูดกับโยบเพราะผู้ชายคนอื่นนั้นมีอายุมากกว่าเขา ⁵ แต่เมื่อเอลีชูได้เห็นว่าไม่มีคำตอบใดในปากของชายทั้งสามคนเหล่านี้แล้ว ความโกรธของเขาก็พลุ่งขึ้น ⁶ แล้วเอลีชูบุตรชายของบาราเคลชาวบูนีได้พูดและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่ม และพวกท่านเป็นผู้อาวุโส ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้เจ็บและไม่กล้าบอกพวกท่านถึงความคิดเห็นของข้าพเจ้า

⁷ ข้าพเจ้าได้พูดว่า "วันทั้งหลายที่ยาวนานสมควรพูด ปีที่เพิ่มพูนทั้งหลายสมควรสอนสติปัญญา ⁸ แต่มีวิญญาณดวงหนึ่งในมนุษย์คนหนึ่งลมหายใจขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ทรงประทานความเข้าใจให้แก่เขา ⁹ ไม่ใช่เพียงแค่ว่าคนที่ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่ฉลาด หรือไม่ใช่เพียงแค่ว่าคนที่มีอายุมากเท่านั้นที่เข้าใจความยุติธรรม ¹⁰ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงพูดกับพวกท่านว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกพวกท่านถึงความรู้ของข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน' ¹¹ ดูก่อน ข้าพเจ้าได้รอคอยถ้อยคำทั้งหลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าได้ฟังคำได้เถียงทั้งหลายของพวกท่านในขณะที่พวกท่านกำลังคิดถึงสิ่งที่จะพูด ¹² แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฟังพวกท่าน แต่ดูสิ ไม่มีใครในพวกท่านที่สามารถทำให้โยบสำนึกหรือไม่มีใครที่ตอบสนองถ้อยคำทั้งหลายของเขาได้

¹³ จงระวังที่จะไม่พูดว่า 'เราได้พบสติปัญญา' พระเจ้าจะทรงต้องปราบโยบให้พ่ายแพ้ ในเมื่อมนุษย์ไม่สามารถทำมันได้ ¹⁴ เพราะโยบไม่ได้กล่าวถ้อยคำทั้งหลายของเขาต่อสู้อาพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ตอบเขาด้วยถ้อยคำทั้งหลายของพวกท่าน ¹⁵ ชายทั้งสามคนเหล่านี้ถูกทำให้เป็นใบ้แล้ว พวกเขาไม่สามารถตอบโยบได้อีกต่อไป พวกเขาไม่มีถ้อยคำแม้แต่คำเดียวที่จะพูด ¹⁶ ข้าพเจ้าสมควรรอเพราะพวกเขาไม่พูด เพราะพวกเขายืนนิ่งเจ็บและไม่ตอบอีกแล้วอย่างนั้นหรือ? ¹⁷ ไม่เลย ข้าพเจ้าจะตอบในส่วนของข้าพเจ้าด้วยเช่นกัน ข้าพเจ้าจะบอกพวกเขาถึงความรู้ของข้าพเจ้า

¹⁸ เพราะข้าพเจ้าเต็มไปด้วยถ้อยคำต่าง ๆ วิญญาณภายในข้าพเจ้าปลุกดันข้าพเจ้า ¹⁹ ดูก่อน หน้าอกของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกับเหล่านุ่นหมักที่ไม่มีช่องระบายอากาศ เหมือนกับถุงหนังจุ่นใหม่ มันพร้อมจะแตกพลุ่งออกมาแล้ว ²⁰ ข้าพเจ้าจะพูดเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้มีความสดชื่น ข้าพเจ้าจะเปิดริมฝีปากของข้าพเจ้าและตอบ ²¹ ข้าพเจ้าจะไม่แสดงความลำเอียง หรือข้าพเจ้าจะไม่ประจบสอพลอผู้ใด ²² เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าอะไรจะประจบสอพลออย่างไร ถ้าหากข้าพเจ้าทำอย่างนั้น ไม่เช่นนั้นพระเจ้าผู้สร้างของข้าพเจ้าก็จะทรงเอาข้าพเจ้าไป

Chapter 33

¹ ดังนั้นเวลานี้ ท่านโยบ ข้าพเจ้าขอร้องทูล ขอให้ฟังคำพูดของข้าพเจ้า ฟังทุกถ้อยคำของข้าพเจ้า ² ดูก่อนบัดนี้ ข้าพเจ้าได้เปิดปากของข้าพเจ้า ลิ้นของข้าพเจ้าได้กล่าวในปากของข้าพเจ้า ³ ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้ามาจากความเที่ยงตรงในจิตใจของข้าพเจ้า ริมฝีปากของข้าพเจ้ากล่าวความรู้ที่แท้จริง ⁴ พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า ลมหายใจขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงประทานชีวิตให้แก่ข้าพเจ้า ⁵ ขอตอบ ข้าพเจ้าเถิด ถ้าหากท่านสามารถตั้งถ้อยคำทั้งหลายของท่านต่อหน้าข้าพเจ้าและยืนขึ้น ⁶ ดูก่อน ข้าพเจ้าเป็นเหมือนอย่างที่ท่านเป็นในสายพระเนตรของพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ถูกก่อร่างจากดินเหมือนกัน

⁷ ดูก่อน ความน่ากลัวของข้าพเจ้าจะไม่ทำให้ท่านกลัว หรือความกดดันของข้าพเจ้าก็จะไม่ทำให้ท่านหนักหน่วง ⁸ ท่านได้พูดให้ข้าพเจ้าได้ยิน ข้าพเจ้าได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำกล่าวทั้งหลายของท่านว่า ⁹ 'ข้าพเจ้าเป็นคนสะอาดและปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าเป็นคนบริสุทธิ์ และไม่มีบาปในข้าพเจ้า' ¹⁰ ดูก่อน พระเจ้าทรงหาโอกาสโจมตีข้าพเจ้า พระองค์ทรงมองข้าพเจ้าว่าเป็นเหมือนศัตรูของพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพเจ้าในข้อคา พระองค์ทรงเฝ้าดูวิถีทั้งสิ้นของข้าพเจ้า' ¹² ดูก่อน ในเรื่องนี้ท่านไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าจะตอบท่าน เพราะพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์

¹³ ทำไมท่านต้องลำบากในการต่อสู้กับพระองค์หรือ? พระองค์มิได้ทรงรายงานสิ่งใดๆ ที่พระองค์กระทำ ¹⁴ เพราะพระเจ้าทรงตรัสหนึ่งครั้ง ไข่สองครั้ง โดยผ่านทางมนุษย์ที่ไม่รับรู้ ¹⁵ ในความฝันหนึ่ง ในนิมิตหนึ่งเมื่อยามคำนึก เมื่อมนุษย์หลับสนิท สงบนิ่งอยู่บนที่นอนนั้น ¹⁶ แล้วพระเจ้าทรงเปิดหูของมนุษย์ และเขย่าขวัญพวกเขาด้วยความหวาดกลัว ¹⁷ เพื่อดึงมนุษย์กลับมาจากความประสงค์ที่เป็นความบาปของเขาและรังความหยิ่งเอาจำเขา ¹⁸ พระเจ้าทรงสงวนชีวิตของมนุษย์ไว้จากหลุมนั้น สงวนชีวิตของเขาจากการข้ามไปสู่ความตาย

¹⁹ มนุษย์ถูกลงโทษด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขา ความกรมานในกระดูกของเขาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ²⁰ เพื่อว่าชีวิตของเขาจะรังเกียจอาหาร และจิตใจของเขาจะรังเกียจอาหารอร่อย ²¹ เนื้อหนังของเขาถูกทำลายไปเพื่อมันจะไม่สามารถถูกมองเห็นได้ กระดูกทั้งหลายของเขา ที่ไม่เคยมองเห็น บัดนี้ก็ยื่นออกมา ²² อันที่จริง จิตวิญญาณของเขาเข้าใกล้หลุมนั้น ชีวิตของเขาใกล้คนเหล่านั้นที่ปรารถนาจะทำลายมัน ²³ แต่ถ้ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่งผู้สามารถเป็นคนกลางสำหรับเขา คนกลางคนหนึ่งผู้มาจากท่ามกลางทูตสวรรค์นับพันๆ เพื่อแสดงให้เห็นสิ่งถูกต้องที่จะกระทำ ²⁴ และถ้าทูตสวรรค์นั้นกรุณาต่อเขาและทูลต่อพระเจ้าว่า 'ขอทรงช่วยคนนี้ให้รอดพ้นจากการลงไปยังหลุมนั้นเถิด ข้าพเจ้าได้พบค่าไถ่สำหรับเขา'

²⁵ แล้วเนื้อหนังของเขาจะสดชื่นขึ้นยิ่งกว่าเนื้อของเด็กเล็ก เขาจะหันไปสู่วันต่าง ๆ แห่งกำลังในวัยหนุ่มของเขา ²⁶ เขาจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงกรุณาเขา เพื่อว่าเขาจะมองเห็นพระพักตร์ของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี พระเจ้าจะประทานชัยชนะของพระองค์ให้แก่คนนั้น ²⁷ แล้วคนนั้นจะร้องเพลงต่อหน้าคนอื่นและพูดว่า 'ข้าพเจ้าได้ทำบาปและหลงผิดว่าสิ่งนั้นถูกต้อง แต่ความบาปของข้าพเจ้าไม่ได้รับการลงโทษ' ²⁸ พระเจ้าได้ทรงช่วยชีวิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากการลงไปในหลุมนั้น ชีวิตของข้าพเจ้ายังคงมองเห็นแสงสว่าง'

²⁹ ดูก่อน พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งเหล่านี้กับคนหนึ่ง สองครั้ง ไข่ แม้ถึงสามครั้ง ³⁰ เพื่อนำจิตวิญญาณของเขาคืนกลับมาจากหลุมนั้น เพื่อว่าเขาจะได้รับความเข้าใจด้วยความสว่างแห่งชีวิต ³¹ ขอเอาใจใส่เถิด ท่านโยบ และขอฟังข้าพเจ้า ขอจงสงบนิ่งและข้าพเจ้าจะพูด ขอตอบข้าพเจ้าเถิด ³² ถ้าหากท่านมีสิ่งใดจะพูด จงพูด เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพิสูจน์ว่าท่านอยู่ในความถูกต้อง ³³ ถ้าหากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ขอฟังข้าพเจ้าขอเชิญไว้ และข้าพเจ้าจะสอนสติปัญญาให้แก่ท่าน"

Chapter 34

¹ ยิ่งกว่านั้น เอลิอุได้พูดต่อไปว่า ² "ขอฟังถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านผู้เป็นคนฉลาด ขอฟังข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ³ เพราะหุซิมถ้อยคำต่างๆ เหมือนกับลิ้นลิ้มรสอาหาร ⁴ ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูกต้องสำหรับตัวเราเอง ขอให้เราค้นพบสิ่งที่ดีท่ามกลางพวกเรา ⁵ เพราะโยบได้กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม แต่พระเจ้าได้เอาความชอบธรรมของข้าพเจ้าไป ⁶ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยความถูกต้องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกมองว่าเป็นคนโง่กบ บาดแผลของข้าพเจ้าก็ไม่สามารถรักษาได้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีบาป' ⁷ คนแบบไหนกันที่เป็นเหมือนโยบ ที่ดื่มการเยาะเย้ยเหมือนกับดื่มน้ำ

⁸ ผู้ที่คบค้ากับคนเหล่านั้นที่ทำชั่ว และผู้ที่ได้เดินไปกับคนชั่วร้ายหรือ? ⁹ เพราะเขาได้พูดว่า 'ไม่ได้ประโยชน์อะไรกับการที่คนหนึ่งพึงพอใจในการทำสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ' ¹⁰ ขอฟังข้าพเจ้าเถิด ท่านผู้เป็นคนที่มีความเข้าใจ การที่พระเจ้าทรงทำความชั่วร้ายนั้นก็เป็นสิ่งที่ห่างไกลจากพระองค์ การที่องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทรงกระทำความบาปนั้นก็เป็นเรื่องที่อยู่ห่างจากพระองค์ ¹¹ เพราะพระองค์ทรงตอบสนองตามการงานของคน พระองค์ทรงทำให้ทุกคนได้รับรางวัลแห่งวิถีทั้งหลายของเขาเอง ¹² แท้จริง พระเจ้าไม่กระทำสิ่งชั่วร้ายใดๆ หรือองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ทรงบิดเบือนความยุติธรรม ¹³ ใครที่วางพระองค์ไว้ในตำแหน่งเหนือแผ่นดินโลกนี้หรือ? ใครที่วางโลกทั้งใบภายใต้พระองค์หรือ? ¹⁴ ถ้าพระองค์ทรงตั้งพระประสงค์สำหรับพระองค์เองเท่านั้น และถ้าพระองค์ได้ทรงรวบรวมพระวิญญาณของพระองค์กับลมหายใจของพระองค์กลับคืนสู่พระองค์เอง

¹⁵ แล้วเนื้อหนังทั้งสี่จะพินาศไปด้วยกัน มวลมนุษย์จะกลับไปเป็นฝุ่นอีกครั้ง ¹⁶ ถ้าบัดนี้ท่านมีความเข้าใจ ขอจงฟังสิ่งนี้ ฟังเสียงแห่งถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้า ¹⁷ คนที่เกลียดความยุติธรรมสามารถปกครองได้หรือ? ท่านจะตำหนิพระเจ้า ผู้ทรงชอบธรรมและทรงฤทธิ์หรือ? ¹⁸ พระเจ้า ผู้ตรัสแก่ฆาตกรยี่สิบคนว่า 'เจ้าเลวทราม' หรือตรัสแก่พวกขุนนางว่า 'พวกเจ้าชั่วร้าย' หรือ? ¹⁹ พระเจ้าผู้ไม่ทรงสำแดงความสำเียงแก่พวกผู้นำและไม่ยอมรับคนมั่งมีมากกว่าคนจน เพราะพวกเขาล้วนเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ²⁰ ในช่วงขณะหนึ่งพวกเขาจะตาย ในยามเที่ยงคืนผู้คนจะถูกเขย่าและจะตายไป คนที่มีกำลังจะถูกพรากไป แต่ไม่ใช่โดยมือของมนุษย์ ²¹ เพราะพระเนตรของพระเจ้าอยู่เหนือวิถีทั้งหลายของคน พระองค์ทรงมองเห็นทุกอย่างก้าวของเข

²² ไม่มีความมืดมิด ไม่มีความหนาทึบที่คนทำความชั่วจะซ่อนตัวพวกเขาได้ ²³ เพราะพระเจ้าไม่จำเป็นต้องพิสูจน์คนเพิ่มขึ้น ไม่จำเป็นที่ใครคนใดต้องไปต่อพระพิภพพระองค์ในการพิพากษา ²⁴ พระองค์ทรงทำลายคนทั้งหลายที่มีกำลังให้แหลกเป็นชิ้นเพราะวิถีทั้งหลายของพวกเขาไม่จำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบเพิ่มเติม พระองค์ทรงวางคนอื่นไว้ในที่ของพวกเขา ²⁵ ด้วยวิธีนี้พระองค์ทรงรู้ถึงการกระทำทั้งหลายของพวกเขา พระองค์ทรงโค่นคนเหล่านี้ในเวลากลางคืน พวกเขาถูกทำลาย ²⁶ ต่อหน้าต่อตาของคนอื่นๆ พระองค์ทรงฆ่าพวกเขาเพราะการกระทำชั่วเดกเช่นอาชญากรรม ²⁷ เพราะพวกเขาหันออกจากการติดตามพระองค์และปฏิเสธที่จะยอมรับวิถีทั้งหลายของพระองค์ ²⁸ ด้วยวิธีนี้ พวกเขาได้ทำให้การร้องไห้ของคนยากจนมาถึงพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของคนที่ย่ำแย่

²⁹ เมื่อพระองค์ทรงนิ่งเงียบ ใครสามารถตำหนิพระองค์ได้หรือ? ถ้าพระองค์ทรงซ่อนพระพิภพของพระองค์ ใครสามารถเข้าใจพระองค์ได้หรือ? พระองค์ทรงปกครองเหนือชนชาติและส่วนบุคคลเช่นกัน ³⁰ เพื่อว่าคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะไม่ได้ปกครอง เพื่อว่าจะไม่มีความใคร่ที่ให้ผู้คนติดกับดัก ³¹ สมมติว่ามีบางคนพูดกับพระเจ้าว่า 'แต่ทีเดียวที่ข้าพระองค์เป็นคนผิด แต่ข้าพระองค์จะไม่ทำบาปอีกต่อไป' ³² ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่สามารถมองเห็น ข้าพระองค์ได้ทำบาป แต่ข้าพระองค์จะไม่ทำมันอีกต่อไป' ³³ ท่านคิดว่าพระเจ้าจะลงโทษความบาปของคนนั้นไหมในเมื่อท่านไม่ชอบสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ? ท่านต้องเลือก ไม่ใช่ข้าพเจ้าเลือก ดังนั้นจงพูดสิ่งที่ท่านรู้เถิด

³⁴ คนทั้งหลายผู้มีความเข้าใจจะพูดกับข้าพเจ้า อันที่จริง คนที่มีปัญญาทุกคนผู้ที่ได้ยินข้าพเจ้าจะพูดว่า ³⁵ 'โยบพูดโดยปราศจากความรู้ ถ้อยคำทั้งหลายของเขาปราศจากสติปัญญา' ³⁶ ถ้าเพียงโยบถูกวางบนการทดลองด้วยรายละเอียดเล็กน้อยที่สุดในเรื่องของเขาเพราะการพูดของเขาที่เหมือนกับคนชั่วร้าย ³⁷ เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้าในความบาปของเขา เขาปรบมือของเขาด้วยการเยาะเย้ยในท่ามกลางพวกเรา เขาสะสมถ้อยคำทั้งหลายของเขาเพื่อต่อสู้กับพระเจ้า"

Chapter 35

¹ จากนั้นเอลีอูจึงกล่าวต่อไป พูดว่า ² "เมื่อท่านพูดว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเจ้า' ท่านคิดว่าสิ่งนี้ยุติธรรมหรือ? ³ เพราะท่านถามว่า 'มันจะเป็นประโยชน์อะไรสำหรับข้าพเจ้าหรือ?' และ 'ข้าพเจ้าจะดีกว่านี้ไหมถ้าหากข้าพเจ้าได้ทำบาป?' ⁴ ข้าพเจ้าจะตอบท่าน ทั้งท่านและเพื่อนทั้งหลายของท่าน ⁵ จงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า และดูมัน จงดูท้องฟ้าที่สูงกว่าท่าน

⁶ ถ้าหากท่านทำบาป ท่านจะทำอันตรายอันใดแก่พระเจ้าได้หรือ? ถ้าหากการละเมิดของท่านเพิ่มพูนขึ้นถึงที่สูง ท่านจะทำการใดต่อพระองค์หรือ? ⁷ ถ้าหากท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านจะให้อะไรแก่พระองค์ได้หรือ? พระองค์จะทรงรับสิ่งใดจากมือของท่านได้บ้างหรือ? ⁸ ความชั่วของท่านอาจทำร้ายมนุษย์คนหนึ่ง เพราะท่านเป็นมนุษย์คนหนึ่ง และความชอบธรรมของท่านอาจให้ผลประโยชน์แก่บุตรชายของมนุษย์ ⁹ เพราะการกระทำแห่งการกดขี่มากมาย ผู้คนจึงร้องไห้ พวกเขาเรียกขอความช่วยเหลือจากแขนทั้งหลายของมนุษย์ที่เข้มแข็ง ¹⁰ แต่ไม่มีใครสักคนพูดว่า 'พระเจ้า พระผู้สร้างของข้าพเจ้า ผู้ประทานบทเพลงในยามค่ำคืน ¹¹ ผู้ทรงสอนเรามากกว่าทรงสอนเหล่าสัตว์ร้ายบนแผ่นดินโลกนี้ และผู้สร้างเราให้ฉลาดกว่าบรรดานกในท้องฟ้า ทรงอยู่ที่ไหนหรือ?'

¹² ที่นั่นพวกเขาร้องไห้ แต่พระเจ้าไม่ประทานคำตอบเพราะความหยิ่งของมนุษย์ที่ชั่วร้าย ¹³ พระเจ้าจะไม่ทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของคนโง่เขลา องค์ผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ทรงสนพระทัยเลย ¹⁴ พระองค์จะทรงตอบท่านน้อยแค่นั้นถ้าหากท่านพูดว่าท่านมองไม่เห็นพระองค์ ซึ่งเรื่องราวของท่านอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ และซึ่งท่านกำลังรอคอยพระองค์ ¹⁵ พระองค์จะทรงตอบท่านน้อยแค่นั้นถ้าหากท่านพูดว่าพระองค์ไม่เคยลงโทษคนใดด้วยพระพิโรธ และที่พระองค์ไม่ทรงใส่พระทัยต่อความหยิ่งของผู้คนมากนัก ¹⁶ ดังนั้นโยบจึงเปิดปากของเขาเพียงเพื่อพูดอย่างคนโง่เท่านั้น เขาเพิ่มพูนถ้อยคำทั้งหลายโดยปราศจากความรู้"

Chapter 36

¹ เอลีซูยังคงกล่าวต่อไปและพูดว่า ² "อนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดยาวสักหน่อย และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นบางสิ่งเพราะข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะพูดอีกสักนิดเพื่อปกป้องพระเจ้า ³ ข้าพเจ้าจะได้รับความรู้ของข้าพเจ้ามาจากที่ไกล ข้าพเจ้าจะยอมรับว่าความชอบธรรมนั้นเป็นของพระเจ้าผู้สร้างของข้าพเจ้า ⁴ เพราะอันที่จริง ถ้อยคำทั้งหลายของข้าพเจ้าจะไม่ผิดไป บางคนที่เป็นผู้ใหญ่ในด้านความรู้อยู่กับท่าน ⁵ ดูก่อน พระเจ้าทรงฤทธิ์ และไม่ทรงดูหมิ่นคนใด พระองค์ทรงฤทธิ์ในพลังแห่งความเข้าใจ ⁶ พระองค์ไม่ทรงสงวนชีวิตของคนชั่วแต่ทรงทำสิ่งที่ถูกต้องสำหรับคนเหล่านั้นที่ทนทุกข์แทน ⁷ พระองค์ไม่ทรงถอนสายตาของพระองค์จากคนชอบธรรมแต่ทรงตั้งพวกเขาบนบัลลังก์เหมือนกษัตริย์ทั้งหลายตลอดไป และพวกเขาได้รับการยกขึ้น

⁸ ถ้าพวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่และติดกับดักแห่งความทุกข์กรรม ⁹ แล้วพระองค์ทรงเปิดเผยต่อพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ และการละเมิดของพวกเขาเกี่ยวกับความหยิ่งของพวกเขา ¹⁰ พระองค์ทรงเปิดหูของพวกเขาคำสอนของพระองค์ด้วยเช่นกัน และทรงบัญชาพวกเขาให้หันกลับจากความชั่วร้าย ¹¹ ถ้าหากพวกเขาฟังพระองค์และนบัสการพระองค์ พวกเขาจะใช้วันทั้งหลายของพวกเขาในความรุ่งเรือง ปีทั้งหลายของพวกเขาในความพึงพอใจ ¹² แต่ถ้าพวกเขาไม่ฟัง พวกเขาจะพิพากษด้วยดาบ พวกเขาจะตายเพราะพวกเขาขาดความรู้ ¹³ คนเหล่านั้นที่ไม่นับถือพระเจ้าในจิตใจก็สะสมความโกรธของพวกเขา พวกเขาไม่ร้องขอความช่วยเหลือแม้เมื่อพระเจ้าทรงมัดพวกเขา ¹⁴ พวกเขาตายตอนวัยหนุ่ม ชีวิตของพวกเขาสิ้นสุดลงท่ามกลางโศกในวิหารทั้งหลาย

¹⁵ พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่เดือดร้อนโดยผ่านความลำบากของพวกเขา พระองค์ทรงเปิดหูของพวกเขาโดยผ่านการกดขี่ของพวกเขา ¹⁶ แท้จริงพระองค์จะทรงดึงท่านออกจากความเจ็บปวดเพื่อเข้าไปในสถานที่กว้างที่ไม่มีความทุกข์ลำบากและที่โต๊ะของท่านจะเต็มไปด้วยอาหารที่เต็มไปด้วยไขมัน ¹⁷ แต่ท่านกลับเต็มไปด้วยการพิพากษาที่ควรแก่คนชั่วร้าย คำพิพากษาและความยุติธรรมได้จับท่านเอาไว้ ¹⁸ อย่าปล่อยให้ความโกรธของท่านชักนำท่านสู่การเยาะเย้ย หรือความยิ่งใหญ่แห่งคำใส่ร้ายท่านลง ¹⁹ ความมั่งคั่งของท่านสามารถให้ผลประโยชน์แก่ท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่ตกอยู่ในความลำบาก หรือกำลังทั้งหมดของท่านสามารถช่วยท่านได้หรือ? ²⁰ อย่าปราศนาเวลากลางคืน เพื่อทำบาปต่อผู้อื่น เมื่อผู้คนถูกตัดออกจากสถานที่ของพวกเขา ²¹ จงระวังที่ท่านจะไม่หันไปหาความบาปเพราะท่านกำลังถูกทดสอบโดยความทุกข์กรรมเพื่อท่านจะคงอยู่ห่างไกลจากความบาป

²² ดูก่อน พระเจ้าทรงได้รับการยกย่องในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ใครที่เป็นผู้สอนได้เหมือนกับพระองค์หรือ? ²³ ใครที่เคยสั่งสอนพระองค์เกี่ยวกับวิถีของพระองค์หรือ? ใครสามารถพูดกับพระองค์ว่า 'พระองค์ได้ทำสิ่งที่ไม่ชอบธรรม' หรือ? ²⁴ จงระลึกถึงการสรรเสริญพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ ตามที่ประชาชนได้ร้องสรรเสริญ ²⁵ ประชาชนทั้งหมดได้มองเหนือพระราชกิจเหล่านั้น แต่พวกเขามองเห็นพระราชกิจเหล่านั้นจากที่ไกลเท่านั้น ²⁶ ดูก่อน พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ แต่เราไม่เข้าใจพระองค์นัก จำนวนปีทั้งหลายของพระองค์ก็ไม่สามารถนับได้ ²⁷ เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำทั้งหลายที่พระองค์ทรงกลั่นให้เป็นน้ำฝนจากไอน้ำของพระองค์

²⁸ ที่ก้อนเมฆทั้งหลายตกลงมาและหยดอย่างบริบูรณ์เหมือนมวลมนุษย์ ²⁹ อันที่จริง ใครสามารถเข้าใจการแผ่ออกอย่างกว้างขวางของก้อนเมฆทั้งหลายและเสียงฟ้าร้องจากกระท่อมของพระองค์ได้หรือ? ³⁰ ดูก่อน พระองค์ทรงแผ่ฟ้าแลบของพระองค์ล้อมรอบพระองค์และทรงปกคลุมรากทั้งหลายของทะเล ³¹ ด้วยวิธีการนี้ พระองค์ทรงตัดสินประชาชนทั้งหลายและประทานอาหารอย่างบริบูรณ์ ³² พระองค์ทรงเติมพระหัตถ์ของพระองค์ด้วยฟ้าแลบจนกว่าพระองค์ทรงบัญชาฝนให้ฟาลงตรงจุดที่หมายเอาไว้ ³³ เสียงฟ้าร้องของมันเตือนถึงพายุ ผู้สังเกตสามารถได้ยินเสียงมันกำลังมาด้วย

Chapter 37

¹ อันที่จริง จิตใจของข้าพเจ้าสั่นไหวด้วยเรื่องนี้ มันถูกเคลื่อนออกจากที่ของมัน ² ของงได๋ยีนเกิด โอ ได๋ยีนเสียงอันดังของพระองค์ เสียงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ³ พระองค์ทรงส่งมันออกไปภายใต้ท้องฟ้าทั้งหมด และพระองค์ทรงส่งฟ้าแลบของพระองค์ไปยังสุดขอบแผ่นดินโลก ⁴ เสียงหนึ่งคำรามหลังจากมัน พระองค์ทรงทำให้ฟ้าร้องด้วยพระสุรเสียงแห่งพระบารมีของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงยับยั้งฟ้าแลบที่วิ่งอย่างรวดเร็วเมื่อพระสุรเสียงของพระองค์เป็นที่ได้ยิน ⁵ พระเจ้าทรงทำให้ฟ้าร้องอย่างน่าเกรงขามด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่เราไม่สามารถเข้าใจได้ ⁶ เพราะพระองค์ตรัสต่อหิมะว่า 'จงตกลงบนแผ่นดินโลก' เช่นเดียวกันกับสายฝนที่ตกลงมาว่า 'จงกลายเป็นฝนห่าใหญ่ที่ตกลงมา'

⁷ พระองค์ทรงหยุดมือของมนุษย์ทุกคนจากการทำงาน เพื่อว่ามนุษย์ทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสร้างจะมองเห็นพระราชกิจต่าง ๆ ของพระองค์ ⁸ แล้วสัตว์ร้ายทั้งหลายก็เข้าไปซ่อนตัวและอยู่ในถ้ำของพวกเขา ⁹ พายุมาจากช่องว่างทางทิศใต้และความเย็นจากลมกล้าทางทิศเหนือ ¹⁰ โดยลมหายใจของพระเจ้า ความเย็นก็ถูกประทานมา ห้วงน้ำทั้งหลายเกาะตัวแข็งเหมือนกับโลหะ ¹¹ อันที่จริง พระองค์ทรงทำให้เมฆหนาที่หนักไปด้วยความชื้น พระองค์ทรงพองฟ้าแลบของพระองค์ผ่านก้อนเมฆทั้งหลาย ¹² พระองค์ทรงหมุนก้อนเมฆทั้งหลายโดยการนำของพระองค์ เพื่อว่าพวกมันจะทำได้ตามที่พระองค์ทรงบัญชาพวกมันเหนือพื้นผิวของโลกทั้งหมดนี้

¹³ พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งนี้เกิดขึ้น บางครั้งมันเกิดขึ้นเพื่อการตรวจแก้ บางครั้งเพื่อดินแดนของพระองค์ และบางครั้งเป็นดังการกระทำแห่งพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อ ¹⁴ ขอฟังสิ่งนี้ ท่านโยบ จงหยุดและคิดถึงพระราชกิจทั้งหลายที่น่าเกรงขามของพระเจ้า ¹⁵ ท่านรู้ไหมว่าพระเจ้าทรงฟันพระทัยของพระองค์เหนือก้อนเมฆทั้งหลายและทำให้ฟ้าแลบพองอยู่ในพวกมันสักเพียงใด? ¹⁶ ท่านเข้าใจถึงก้อนเมฆทั้งหลายที่ลอยอยู่ พระราชกิจอันอัศจรรย์ทั้งหลายของพระเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์แบบในความรู้หรือ? ¹⁷ ท่านเข้าใจเกี่ยวกับการที่เสื้อผ้าทั้งหลายของท่านร้อนเมื่อดินแดนนั้นสงบนิ่งเพราะลมนั้นมาจากทิศใต้หรือ? ¹⁸ ท่านสามารถทางท้องฟ้าได้เหมือนกับพระองค์ ท้องฟ้าที่แข็งแรงเหมือนกับกระจกที่ทำจากโลหะหลอมอย่างนั้นหรือ?

¹⁹ ขอร้องสอนเราถึงสิ่งที่เราสมควรทูลต่อพระองค์ เพราะเราไม่สามารถเผยคำโต้แย้งทั้งหลายของเราได้เพราะความมืดแห่งจิตใจของเรา ²⁰ พระองค์ทรงสมควรได้รับการบอกหรือว่าข้าพเจ้าปราศณาพูดกับพระองค์? มันเป็นการที่คนหนึ่งปราศณาถูกกลืนไหม? ²¹ บัดนี้ ผู้คนไม่สามารถมองที่ดวงอาทิตย์เมื่อมันฉายแสงในท้องฟ้าหลังจากลมได้พัดผ่านและได้เอาก้อนเมฆทั้งหลายออกไป ²² รัศมีสีทองเปล่งออกมาจากทางทิศเหนือ พระเจ้าทรงพระบารมีอันน่ายำเกรง ²³ สำหรับองค์ผู้ทรงฤทธิ์ เราไม่สามารถค้นพบพระองค์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ด้วยฤทธิ์อำนาจ พระองค์ไม่ทรงกดขี่ความยุติธรรมและความชอบธรรมอันอุดม ²⁴ ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงสนพระทัยคนเหล่านั้นที่มีปัญญาในความคิดของพวกเขาเอง"

Chapter 38

¹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกโยบให้ออกจากพายุร้ายและตรัสว่า ² "ผู้ใดคือใครที่นำความมิดมาสู่แผนงานต่างๆ โดยบรรดากล้อยคำที่ปราศจากความรู้หรือ? ³ บัดนี้จึงคาดเอวของเจ้าเหมือนกับชายคนหนึ่งเพราะเราจะถามคำถามเจ้า และเจ้าต้องตอบเรา ⁴ เจ้าอยู่ที่ไหนหรือ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้? บอกเราสิ ถ้าหากเจ้ามีความเข้าใจอย่างมาก ⁵ ใครกำหนดขอบเขตทั้งหลายให้กับมันหรือ? บอกเราสิ ถ้าหากเจ้ารู้ ใครคือผู้ที่วางเส้นเขตแดนเหนือมันหรือ? ⁶ รากฐานของมันวางอยู่บนสิ่งใดหรือ? ใครวางศิลาบุ่มเอกลงให้กับมันหรือ? ⁷ เมื่อใดที่ดาวประจักษ์รุ่งได้ร้องเพลงด้วยกันและบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ายะโกนร้องด้วยความยินดีหรือ?

⁸ ใครปิดทะเลด้วยประตูทั้งหลายเมื่อมันพลุ่งออกมา เหมือนกับมันได้ออกมาจากครรภ์นั้น ⁹ เราได้สร้างก้อนเมฆทั้งหลายให้เป็นเสื้อผ้าของมันและความมิดก็ขึ้นเป็นผ้าห่อตัวของมันเมื่อใดหรือ? ¹⁰ นั่นคือเมื่อเราได้กำหนดเครื่องหมายไว้เป็นเขตกันสำหรับทะเล และเมื่อเราได้วางข้อและประตูทั้งหลายของมัน ¹¹ และเมื่อเราได้พูดต่อมันว่า 'เจ้ามาได้ไกลเท่านี้ แต่ไม่ไกลไปกว่านี้' นี่คือการที่เราได้ให้กับความหยิ่งแก่่งก้องทั้งหลายของเจ้า' ¹² เจ้าเคยออกคำสั่งให้ยามเข้าเริ่มต้น หรือทำให้ยามรุ่งอรุณรู้สถานที่ของมันในแผนการของสิ่งต่างๆ ¹³ เพื่อว่ามันจะจับด้านต่างๆของแผ่นดินโลกซึ่งคนชั่วร้ายจะถูกเขย่าเพราะมันไหม? ¹⁴ แผ่นดินโลกถูกทำให้เปลี่ยนแปลงในสภาพเหมือนดินเหนียวที่เปลี่ยนไปภายใต้ตราประทับอันหนึ่ง ทุกสิ่งบนนั้นเย็นเด่นเหมือนกับผ้าชิ้นหนึ่ง

¹⁵ 'แสงสว่าง' ของคนชั่วร้ายนั้นถูกพรากไปจากพวกเขา แขนที่ยกขึ้นของพวกเขาหัก ¹⁶ เจ้าเคยไปยังแหล่งน้ำของห้วงทะเลไหม? เจ้าเคยเดินในส่วนที่ต่ำที่สุดของที่ลึกไหม? ¹⁷ ประตูแห่งความตายได้ถูกสำแดงแก่เจ้าไหม? เจ้าเคยเห็นประตูแห่งเงาความตายไหม? ¹⁸ เจ้าเข้าใจแผ่นดินโลกในเรื่องการขยายของมันไหม? บอกเราสิ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดเกี่ยวกับมัน ¹⁹ ที่ไหนคือหนทางไปสู่สถานที่ที่พิกแห่งความสว่าง เช่นกันสำหรับความมิด สถานที่ของมันอยู่ที่ไหนหรือ? ²⁰ เจ้าสามารถนำความสว่างและความมิดมายังสถานที่แห่งการทำงานของพวกมันได้หรือ? เจ้าสามารถค้นพบทางกลับไปสู่บ้านทั้งหลายของพวกมันได้ไหม?

²¹ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้ารู้ เพราะเจ้าได้เกิดมาแล้ว จำนวนวันทั้งหลายของเจ้านั้นใหญ่ยิ่งนัก ²² เจ้าเคยเข้าไปในคลังสำหรับเก็บหิมะ หรือเจ้าเคยเห็นคลังเก็บลูกเห็บ ²³ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราได้เก็บไว้สำหรับเวลาภายหลังสำหรับวันทั้งหลายในสงครามและการรบไหม? ²⁴ อะไรคือเส้นทางไปยังสถานที่ที่ฟ้าแลบถูกปล่อยหรือไปยังสถานที่ที่ลมทั้งหลายกระจ่ายออกไปจากทิศตะวันออกเหนือแผ่นดินโลกนี้หรือ? ²⁵ ใครที่ได้สร้างช่องสำหรับน้ำฝนมากมาย หรือใครที่ได้สร้างเส้นทางให้กับฟ้าร้องดังสนั่น ²⁶ เพื่อทำให้มันเป็นฝนรดลงมาบนแผ่นดินทั้งหลายที่ไม่มีคนดำรงอยู่และเหนือถิ่นทุรกันดาร ที่ไม่มีใครอยู่ ²⁷ เพื่อช่วยเหลือบริเวณต่างๆ ที่เป็นหมันและโดดเดี่ยว และเพื่อทำให้หญ้าที่นุ่มงอกงามขึ้นมาหรือ?

²⁸ ฝนนั้นมีบิดาด้วยหรือ? ใครที่ทำให้น้ำค้างเกิดขึ้น? ²⁹ น้ำแข็งนั้นออกมาจากครรภ์ของผู้ใดหรือ? ใครทำให้เกล็ดน้ำแข็งสีขาวออกมาจากท้องฟ้าหรือ? ³⁰ น้ำทั้งหลายได้ซ่อนตัวเองและกลายเป็นเหมือนหิน ผิวของที่ลึกกลายเป็นน้ำแข็ง ³¹ เจ้าสามารถมัดดาวลูกไก่ หรือคลายเชือกให้กับดาวใดได้หรือ? ³² เจ้าสามารถนำให้กลุ่มดาวต่างๆ ปรากฏขึ้นในเวลาที่เหมาะสมของพวกมันหรือ? เจ้าสามารถนำทางให้หมีกับลูกๆ ของมันได้หรือ? ³³ เจ้ารู้ถึงกิจวัตรต่างๆ ของท้องฟ้าอย่างนั้นหรือ? เจ้าสามารถตั้งกฎของท้องฟ้าเหนือแผ่นดินโลกได้หรือ? ³⁴ เจ้าสามารถยกเสียงของเจ้าขึ้นต่อก้อนเมฆทั้งหลาย เพื่อว่ามันฝนอันอุดมจะเทมาปกคลุมเจ้าอย่างนั้นหรือ?

³⁵ เจ้าสามารถส่งสายฟ้าแลบออกไป ที่พวกมันอาจออกไป ที่พวกมันพูดกับเจ้าว่า 'พวกเราอยู่ที่นี้' อย่างนั้นหรือ? ³⁶ ใครได้ใส่สติปัญญาไว้ในก้อนเมฆทั้งหลายหรือได้ให้ความเข้าใจแก่หมอกทั้งหลายหรือ? ³⁷ ใครสามารถนับจำนวนก้อนเมฆด้วยทักษะของเขาได้หรือ? ใครสามารถเทน้ำจากผิวของท้องฟ้าได้หรือ? ³⁸ เมื่อใดที่ฝนวังเข้าเกาะกันจนเป็นก้อน และดินทั้งหลายของแผ่นดินโลกรวมตัวกันจนแน่นหรือ? ³⁹ เจ้าสามารถล่าเหยื่อให้กับนางสิงห์หรือทำให้ลูกวัยหนุ่มของมันอิ่มได้ ⁴⁰ เมื่อใดที่พวกมันหมอบลงในถ้ำของพวกมันและซ่อนตัวรอคอยอย่างนั้นหรือ? ⁴¹ ใครที่จัดเตรียมเหยื่อให้กับอีกาเมื่อลูกน้อยของพวกมันร้องต่อพระเจ้ายะโกนเพราะขาดอาหารหรือ?

Chapter 39

¹ เจ้ารู้ไหมว่าเวลาใดที่แพะป่าตามซอกผาต่างๆ คลอดลูกน้อยของพวกมัน? เจ้าสามารถเฝ้าดูเมื่อควางนั้นกำลังให้กำเนิดลูกของพวกมันหรือ? ² เจ้าสามารถนับเดือนต่างๆ ที่พวกมันตั้งท้องได้ไหม? เจ้ารู้เวลาเมื่อพวกมันคลอดลูกน้อยของพวกมันไหม? ³ พวกมันหมอบลงและให้กำเนิดลูกน้อยของพวกมัน และจากนั้นความเจ็บปวดของพวกมันก็หยุดลง ⁴ ลูกน้อยทั้งหลายของพวกมันได้เติบโตแข็งแรงในทุกสิ่ง พวกมันออกไปและไม่กลับมาอีก ⁵ ใครปล่อยให้ลาป่าไปอย่างอิสระหรือ? ใครได้แก้มัดเชือกให้กับลาที่คล่องแคล่วนั้น ⁶ บ้านของใครที่เราได้สร้างไว้ในอาราบาห์ คือบ้านของเขาในแผ่นดินเกลื่อนนั้นหรือ?

⁷ มันหัวเราะเยาะเสียงรบกวนทั้งหลายในเมืองนั้น มันไม่ได้ยินเสียงตะโกนของคนขับไล่ ⁸ มันร่อนเร่ไปตามภูเขาต่างๆ เหมือนกับเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์ของมัน ที่นั่นมันมองหาพืชพันธุ์เขียวสดเพื่อจะกิน ⁹ วัวป่าจะมีความสุขที่ได้ปรนนิบัติเจ้าอย่างนั้นหรือ? มันพอใจที่จะอยู่ในโรงวัวของเจ้าหรือ? ¹⁰ เจ้าสามารถควบคุมวัวป่าให้ไถพรวนดินด้วยไม้เท้าอันหนึ่งหรือ? มันจะไถคราดลำห้วยต่างๆ ให้กับเจ้าไหม? ¹¹ เจ้าไว้ใจมันเพราะมันมีกำลังเข้มแข็งอย่างนั้นหรือ? เจ้าจะปล่อยให้แรงงานของเจ้าไว้ให้มันทำอย่างนั้นหรือ? ¹² เจ้าจะพึงอาศัยให้มันนำรวงข้าวกลับไปยังบ้านของเจ้า ให้มันรวบรวมรวงข้าวที่ลานนวดข้าวของเจ้าอย่างนั้นหรือ?

¹³ ปีกทั้งหลายของนกกระจอกเทศกระพืออย่างผยอง แต่พวกมันใช้ปีกและขนที่ให้ความรักไหม? ¹⁴ เพราะมันออกไปทั้งหลายของมันบนแผ่นดินโลก และมันทิ้งไข่เหล่านั้นอบอุ่นอยู่ในฝุ่น ¹⁵ มันลืมว่าเก้านึงอาจบดยีไข่เหล่านั้นหรือสัตว์ป่าอาจเหยียบย่ำพวกมันได้ ¹⁶ มันทำการอย่างรุนแรงกับลูกเล็กทั้งหลายของมันเหมือนกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน มันไม่กลัวว่าแรงของมันอาจสูญเปล่า ¹⁷ เพราะพระเจ้าได้ทรงถอนสติปัญญาออกจากมันและไม่ประทานความเข้าใจใดๆ ให้กับมัน ¹⁸ เมื่อมันวิ่งอย่างรวดเร็ว มันหัวเราะเยาะม้าและผู้ขี่มัน

¹⁹ เจ้าได้มอบกำลังให้กับม้าไหม? เจ้าสวมคอของมันด้วยแพลงขนพริ้วหรือไม่? ²⁰ เจ้าได้ทำให้มันกระโดดเหมือนตึกเตนไหม? ความยิ่งใหญ่ของเสียงที่ออกมาจากจมูกของมันก็น่ากลัว ²¹ มันตะคุบเก้าด้วยกำลังและขึ้นชมยินดีในกำลังของมัน มันรีบออกไปเพื่อเข้าหาอาวุธ ²² มันเยาะเย้ยความกลัวและไม่ขวัญหนีดีฝ่อ มันไม่หันกลับจากดาบ ²³ จูฬหูกกระตึงสั้นเร็วเพื่อต่อสู้ที่ด้านข้างของมัน พร้อมกับหอกแหลมกับทวน ²⁴ มันกลืนพื้นดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล ด้วยเสียงของแตร มันไม่สามารถยืนอยู่ในที่แห่งเดียวได้

²⁵ เมื่อใดก็ตามที่เสียงแตรดังขึ้น มันพูดว่า 'ยินดี' มันได้กลืนสงครามจากที่ไกล เสียงโห่ร้องดังสนั่นของผู้บัญชาการทั้งหลายและเสียงของมวลชน ²⁶ ไซโดยสติปัญญาของเจ้าไหมที่ทำให้นกเหยี่ยวบินได้ ที่มันกางปีกของมันออกสำหรับทิศใต้? ²⁷ ไซคำสั่งของเจ้าไหมที่ทำให้นกอินทรีขึ้นไปที่สูงและสร้างรังของมันที่นั่น? ²⁸ มันอาศัยอยู่บนหน้าผาและสร้างบ้านของมันบนจุดสูงสุดของหน้าผา เป็นป้อมปราการหนึ่ง ²⁹ จากที่นั่นมันมองหาเหยื่อ สายตาของมันมองเห็นเหยื่อเหล่านั้นจากที่ไกล ³⁰ ลูกน้อยของมันดื่มเลือดด้วยเช่นกัน มีผู้คนที่ถูกฆ่าอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่นั่น"

Chapter 40

¹ พระยาหวิหตรัสกับโยบต่อไป พระองค์ได้ตรัสว่า ² "สมควรหรือที่ผู้ปรารถนาการตัดสินจะพยายามแก้ไขของคัมภีร์ทรงฤทธิ์ให้ถูกต้อง? เขาผู้ที่โต้เถียงกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบเถิด" ³ แล้วโยบได้ตอบพระยาหวิหตรัสและพูดว่า ⁴ "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่มีสำคัญอันใด ข้าพเจ้าจะสามารถทูลตอบพระองค์อย่างไรได้? ข้าพเจ้าวางมือของข้าพเจ้าเหนือปากของข้าพเจ้า ⁵ ข้าพเจ้าได้พูดแล้วครั้งหนึ่ง และข้าพเจ้าจะไม่ตอบ แท้จริงสองครั้ง แต่ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกต่อไป" ⁶ แล้วพระยาหวิหตรัสได้ตอบโยบออกมาจากพายุกล้าและตรัสว่า

⁷ "บัดนี้ จงคาดเอวของเจ้าเหมือนกับชายคนหนึ่ง เพราะเราจะถามคำถามเจ้า และเจ้าต้องตอบเรา ⁸ เจ้าจะพูดจริงๆ หรือว่าเราไม่ยุติธรรม? เจ้าจะตำหนิเราเพื่อเจ้าจะเรียกร้องว่าเจ้าถูกต้องอย่างนั้นหรือ? ⁹ เจ้ามีแขนหนึ่งเหมือนกับแขนของพระเจ้าหรือ? เจ้าสามารถทำให้ฟ้าร้องด้วยเสียงเหมือนกับพระองค์หรือ? ¹⁰ บัดนี้ จงสวมตัวเองด้วยสง่าราศีและความมีเกียรติ จงแต่งกายของเจ้าด้วยเกียรติยศและบารมี ¹¹ จงกระจายความโกรธอันเกินควรของเจ้า มองดูที่ทุกคนที่ยิ่งและนำเขาให้ต่ำลง ¹² มองดูที่ทุกคนที่ยิ่งและนำเขาให้ตกต่ำ โคนคนชั่วร้ายลงเมื่อพวกเขาขึ้นขึ้น

¹³ ฝูงพวกเขาในแผ่นดินนี้ด้วยกัน กักขังใบหน้าของพวกเขาในสถานที่ซ่อนตัว ¹⁴ แล้วเราจะยอมรับเกี่ยวกับเจ้าว่ามือขวาของเจ้าสามารถช่วยตัวเจ้าเองให้รอดพ้นได้ ¹⁵ บัดนี้จงมองดูที่สัตว์ใหญ่หมีมา ที่เราได้สร้างเหมือนกับสร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว ¹⁶ บัดนี้ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอวของมัน อำนาจของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง ¹⁷ มันทำให้หางของมันเหมือนสนสิดาร์ เส้นเอ็นทั้งหลายที่ต้นขาของมันก็ประสานเข้าด้วยกัน ¹⁸ กระดูกทั้งหลายของมันเป็นเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์ ขาทั้งหลายของมันเป็นเหมือนกับแท่งเหล็ก

¹⁹ มันเป็นหัวหน้าของสัตว์ทรงสร้างทั้งหลายของพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้น ผู้ที่ได้สร้างมันขึ้นมา ที่สามารถปราบมันให้พ่ายแพ้ ²⁰ เพราะเป็นเขาก็กินหลายจัดเตรียมอาหารให้กับมัน สัตว์ร้ายทั้งหลายแห่งทุ่งหญ้าเล่นอยู่ใกล้ ²¹ มันนอนลงภายใต้คอบัวในร่มเงาของต้นจ้อที่อยู่ข้าง ²² กอบัวปกคลุมมันด้วยร่มเงา ต้นระหงแห่งลำห้วยก็อยู่ล้อมรอบมัน ²³ ดูเถิด ถ้าหากแม่น้ำสายหนึ่งท่วมล้นตลิ่ง มันก็ไม่หวั่นไหว มันมั่นคง ถึงแม่น้ำแม่น้ำจอร์แดนก็ยังพล่านอยู่ที่ปากของมัน ²⁴ คนใดสามารถจับมันได้ด้วยตะขอ หรือแกงมูกของมันผ่านทางกับดักได้หรือ?

Chapter 41

¹ เจ้าสามารถลากเลวีอาธานออกมาได้ด้วยตะขอจับปลาไหม? หรือมัดขากระดูกของมันด้วยเชือกหรือไม่? ² เจ้าสามารถคล้องเชือกเข้าไปในจมูกของมัน หรือแทงขากระดูกของมันให้ทะลุด้วยตะขอหรือไม่? ³ มันจะอ่อนวอนเจ้าอย่างมากไหม? มันจะพูดถ้อยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือไม่? ⁴ มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะเอามันไปเป็นทาสตลอดไปอย่างนั้นหรือไม่? ⁵ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกได้หรือไม่? เจ้าจะมัดมันด้วยเชือกสำหรับทาสหญิงทั้งหลายของเจ้าได้หรือไม่? ⁶ กลุ่มชาวประมงทั้งหลายจะต่อรองกับมันได้หรือไม่? พวกเขาจะแบ่งมันเพื่อแลกเปลี่ยนในท่ามกลางพ่อค้าได้หรือไม่? ⁷ เจ้าสามารถปิกหนังของมันด้วยฉมวก หรือปิกหัวของมันด้วยหอกจับปลาอย่างนั้นหรือไม่?

⁸ วางมือของเจ้าบนมันเพียงครั้งหนึ่ง และเจ้าจะระลึกถึงสงครามและไม่ทำมันอีก ⁹ ดูก่อน ความหวังของคนใดที่ทำงานนั้นย่อมเป็นการโกหก จะไม่มีคนใดถูกเหวี่ยงลงไปในพื้นด้วยการมองเห็นของมันดอกหรือไม่? ¹⁰ ไม่มีใครที่ดูร้ายพอที่จะปลุกเลวีอาธานให้ลุกขึ้น แล้วใคร คือมันหรือที่สามารถยืนต่อหน้าเราได้? ¹¹ ใครได้มอบสิ่งใดให้กับเราก่อนเพื่อเราจะสมควรตอบแทนมันหรือไม่? สิ่งใดก็ตามที่อยู่ภายใต้ท้องฟ้าล้วนเป็นของเรา ¹² เราจะไม่นิ่งเฉยเนื่องจากขาทั้งหลายของเลวีอาธาน หรือไม่นิ่งเฉยเกี่ยวกับกำลังของมัน หรือไม่นิ่งเฉยเกี่ยวกับรูปร่างอันสง่างามของมัน ¹³ ใครสามารถกลืนหนังคลุมด้านนอกของมันได้หรือไม่? ใครสามารถทะลวงเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้หรือไม่? ¹⁴ ใครหรือที่สามารถเปิดประตูทั้งหลายแห่งหน้าของมัน คล้องห่วงพินของมัน ซึ่งนำกลัวยิ่งนัก?

¹⁵ หลังของมันถูกสร้างให้เป็นแนวของไล่ทั้งหลาย ติดกันแน่นเหมือนกับพนักเก้าอี้ด้วยกัน ¹⁶ อันหนึ่งติดกันกับอีกอันซึ่งอากาศไม่สามารถทะลุผ่านพวกมันได้ ¹⁷ พวกมันยึดติดกัน พวกมันเกาะติดกันแน่น เพื่อว่าพวกมันจะไม่สามารถถูกดึงให้ขาดจากกัน ¹⁸ มีประกายไฟแลบออกมาจากเสียงหายใจของมัน ดวงตาของมันเป็นเหมือนกับหนังตาของรุ้งอรุณ ¹⁹ คบเพลิงพลุ่งออกมาจากปากของมัน ประกายไฟก็พลุ่งออกมา ²⁰ มีควันออกมาจากจมูกของมันเหมือนกับหม้อต้มน้ำที่กำลังเดือดตั้งอยู่บนไฟที่ถูกพัดให้ร้อนอย่างมาก ²¹ ลมหายใจของมันจุดถ่านให้ลุกเป็นไฟ เปลวไฟออกจากปากของมัน

²² ในคอของมันคือกำลัง และความสยดสยองเด่นต่อหน้ามัน ²³ รอยย่นของเนื้อของมันเกาะติดกัน พวกมันเกาะแน่นอยู่บนตัวของมัน พวกมันไม่สามารถถูกทำให้เคลื่อนไปไหนได้ ²⁴ หัวใจของมันแข็งเหมือนกับก้อนหิน อันที่จริง แข็งเหมือนกับหินไม่ที่จมลง ²⁵ เมื่อมันยกตัวของมันเองขึ้น แม้แต่พระทั้งหลายก็ต้องหวาดกลัว เพราะความกลัว พวกมันจึงถอยหลัง ²⁶ ถ้าดาบเล่มหนึ่งต่อสู้มัน ดาบนั่นทำอะไรมันไม่ได้ และแม้แต่หอกอันหนึ่ง ลูกศร หรืออาวุธใด ๆ ก็ตาม ²⁷ มันคิดถึงเหล็กว่าเป็นเหมือนฟางข้าว และกองสับถูกรู้ว่าเป็นเหมือนไม้ฟุพัง ²⁸ ลูกศรดอกหนึ่งไม่สามารถทำให้มันหนีไปได้ สำหรับมันแล้ว ห่วงเชือกเหวี่ยงก้อนหินก็กลายเป็นแสลง

²⁹ ไม่ตะบองถูกมองว่าเป็นเหมือนฟางข้าว มันหัวเราะให้กับการต่อสู้ด้วยหอก ³⁰ ส่วนด้านล่างของมันเป็นเหมือนหม้อแตกที่แหลมคม มันทิ้งหางที่แผ่ออกลงในโคลนตมเหมือนกับว่ามันเป็นเส้นขนาดข้าว ³¹ มันทำให้ฟองจากที่ลึกลอยขึ้นมาเหมือนกับหม้อต้มน้ำเดือด มันทำให้ทะเลเหมือนกับหม้อต้มน้ำ ³² มันปลุกให้ตื่นด้วยแสงด้านหลังมัน คนจะคิดว่าที่ลึกมีพมสีเทา ³³ บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเทียบมันได้ คือผู้ที่มีชีวิตอยู่โดยปราศจากความกลัว ³⁴ มันมองดูทุกสิ่งที่หยิ่งผยอง มันคือราชาเหนือบุตรชายทั้งหลายของความหยิ่ง"

Chapter 42

¹ แล้วโยบจึงได้ทูลตอบพระยาห์เวห์และกล่าวว่า ² "ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงสามารถทำทุกสิ่ง ไม่มีพระประสงค์ใดของพระองค์ที่สามารถถูกหยุดยั้งได้ ³ 'ใครคือผู้ที่ซ่อนแผนการทั้งหลายโดยปราศจากความรู้?' แท้จริงแล้ว ข้าพระองค์ได้กล่าวสิ่งต่างๆ ที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งต่างๆ ที่ยากเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะเข้าใจได้ สิ่งต่างๆ ซึ่งข้าพระองค์ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเลย ⁴ พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'บัดนี้ จงฟัง และเราจะพูด เราจะถามถึงสิ่งต่างๆ ให้แก่เจ้า และเจ้าจะบอกเรา' ⁵ ข้าพระองค์ได้ยินเกี่ยวกับพระองค์ด้วยการได้ยินจากหูของข้าพระองค์ แต่บัดนี้ดวงตาของข้าพระองค์มองเห็นพระองค์ ⁶ ดังนั้นข้าพระองค์จึงถูกลงโทษ ข้าพระองค์กลับใจในฝุ่นและขี้เถ้า"

⁷ หลังจากที่พระองค์ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่โยบ พระยาห์เวห์ได้ตรัสต่อเอลีฟัส ชาวเทมานว่า "ความโกรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้าและต่อเพื่อนทั้งสองคนของเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเราอย่างถูกต้อง เหมือนกับที่ผู้รับใช้ของเราคือโยบได้กล่าว ⁸ ดังนั้นบัดนี้ จงเอาวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวของเจ้า ไปหาผู้รับใช้ของเราคือโยบ และจงถวายเครื่องเผาบูชาเพื่อตัวของเจ้าเอง ผู้รับใช้ของเราคือโยบจะอธิษฐานเพื่อเจ้า และเราจะยอมรับคำอธิษฐานของเขา เพื่อที่เราจะไม่จัดการกับเจ้าตามความโง่เขลาของเจ้านั้น เจ้าไม่ได้กล่าวสิ่งที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรา เหมือนกับที่ผู้รับใช้ของเราคือโยบได้กล่าว" ⁹ ดังนั้นเอลีฟัส ชาวเทมาน บิลดัด ชาวซูอาร์ และโซฟาร์ ชาวนามาอาห์ จึงได้ไปและกระทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขา และพระยาห์เวห์ทรงยอมรับโยบ ¹⁰ เมื่อโยบได้อธิษฐานเพื่อเพื่อนทั้งหลายของเขา พระยาห์เวห์ทรงรื้อฟื้นความรุ่งเรืองคืนให้แก่โยบ พระยาห์เวห์ทรงมอบให้แก่เขามากเป็นสองเท่าจากที่เขาเคยมีมาก่อน ¹¹ แล้วบรรดาพี่ชายน้องชายทั้งหมดของโยบ อีกทั้งพี่สาวและน้องสาว และทุกคนที่เคยเป็นคนรู้จักของเขาก่อนหน้านี้ พวกเขาได้มาหาโยบที่นั่นและกินอาหารร่วมกับเขาในบ้านของเขา พวกเขาได้โศกเศร้าร่วมกับโยบและปลอบโยนเขาเกี่ยวกับภัยพิบัติต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ทรงนำมาเหนือเขา ทุกคนแต่ละคนได้มอบแผ่นเงินหนึ่งแผ่นและแหวนทองคำหนึ่งวงแก่โยบ

¹² พระยาห์เวห์ได้ทรงอวยพรโยบในช่วงบั้นปลายของชีวิตให้มียากยิ่งกว่าตอนต้น เขามีแกะหนึ่งหมื่นสี่พันตัว อูฐหกพันตัว วัวเทียมแอกหนึ่งพันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพันตัว ¹³ เขามีบุตรชายเจ็ดคนและบุตรหญิงสามคน ¹⁴ เขาตั้งชื่อบุตรหญิงคนแรกว่าเยมีมาห์ คนที่สองชื่อว่าเคสิยาห์ และคนที่สามชื่อว่าเคเรนหับปุก ¹⁵ ในแผ่นดินทั้งหมดไม่มีผู้หญิงคนใดที่ถูกพบว่างดงามเท่ากับบรรดาบุตรหญิงของโยบ บิดาของพวกเธอได้มอบมรดกให้แก่พวกเธอพร้อมกับมอบให้แก่บรรดาพี่ชายน้องชายของพวกเธอ ¹⁶ หลังจากนั้น โยบมีชีวิตอยู่อีก 140 ปี เขาได้เห็นบรรดาบุตรชายและหลานชายทั้งหลายจนถึงสี่ชั่วอายุคน ¹⁷ แล้วโยบจึงสิ้นชีวิต ขณะที่แก่หง่อมและมีชีวิตจนเต็มอายุขัย

Book: Psalms

Psalms

Chapter 1

¹ ความสุขเป็นของคนที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว หรือยืนในทางของคนบาปทั้งหลาย หรือนั่งในที่ชุมนุมของพวกคนชอบเยาะเย้ย ² แต่ความปิติยินดีของเขาอยู่ในพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และเขาใคร่ครวญพระบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน

³ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำทั้งหลายซึ่งออกผลตามฤดูกาลของมัน ใบก็ไม่เหี่ยวแห้ง ไม่ว่าเขาจะทำอะไรก็จะเจริญรุ่งเรือง

⁴ คนชั่วหาเป็นเช่นนั้นไม่ แต่กลับเป็นเหมือนแกลบที่ลมพัดไป ⁵ ดังนั้นคนชั่วจะไม่ได้ยืนในการพิพากษา และไม่มีคนบาปทั้งหลายในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม

⁶ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นชอบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนชั่วจะพินาศไป

Chapter 2

¹ ทำไมบรรดาประชาติจึงตออยูในความโกลาหล และทำไมเหล่าประชารจึงคิดแผนการที่จะล้มเหลว ² บรรดาภษัตริย์ของแผ่นดินโลกรวมหัวกัน และบรรดาผู้ปกครองก็สมหัวกันกบฏต่อพระยาห์เวห์และต่อพระเมสสิยาห์ของพระองค์ กล่าวกันว่า ³ "ให้เราหักเครื่องจ้ององที่พวกเขาใส่ให้เรา และสัดโซ่ตรวนของพวกเขาออกไปเสีย"

⁴ พระองค์ผู้ทรงประทับในสวรรค์จะทรงยืมเยาะพวกเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเยาะเย้ยพวกเขา ⁵ แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกเขาด้วยความกริ้วของพระองค์ และทำให้พวกเขากลัวด้วยความเดือดดาลของพระองค์ ตรัสว่า

⁶ "เราเองได้เจิมตั้งภษัตริย์ของเราบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา" ⁷ ข้าพเจ้าจะประกาศถึงกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา ในวันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้า"

⁸ จงขอจากเรา และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า และดินแดนที่ไกลไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า ⁹ เจ้าจะกุมพวกเขาด้วยคทาเหล็ก เจ้าจะฟาดพวกเขาให้แหลกเป็นชิ้นๆ เหมือนไผ่ของช่างปั้น"

¹⁰ ดังนั้น บัดนี้พวกเจ้าผู้เป็นภษัตริย์ทั้งหลายจงฟังคำเตือน จงปรับปรุงตัว พวกเจ้าผู้เป็นผู้ปกครองทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก ¹¹ จงนมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรงและจงเปรมปรีดจนตัวสั่น

¹² จงจุมพิตพระบุตร มิฉะนั้นพระองค์จะกริ้วเจ้า และเจ้าจะตายเมื่อความกริ้วของพระองค์ลุกลามภายในทันที แต่บรรดาคนทั้งปวงที่ลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข

Chapter 3

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ศัตรูของข้าพระองค์ช่างมากมายเหลือเกิน คนมากมายได้ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์ ² หลายคนกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า "ไม่มี ความช่วยเหลือจากพระเจ้าสำหรับเขา" เสลาห์

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบข้าพระองค์ ทรงเป็นศักดิ์ศรีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ที่ชูศีรษะของข้าพระองค์ขึ้น ⁴ ข้า พระองค์ยกเสียงของข้าพระองค์ทูลต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์จากภูเขามิสสุกข์ของพระองค์ เสลาห์

⁵ ข้าพเจ้าเอนกายลงและหลับไป ข้าพเจ้าตื่นขึ้น เพราะพระยาห์เวห์ทรงปกป้องข้าพเจ้า ⁶ ข้าพเจ้าจะไม่กลัวฝูงชนมากมายที่ตั้งตนขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า รอบด้าน

⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงขัดกรามของศัตรูทั้งปวง ของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงเลาะพินของคนชั่วเสีย ⁸ ความรอดมาจากพระยาห์เวห์ ขอพระพรของพระองค์อยู่เหนือประชากรของพระองค์ ด้วยเถิด เสลาห์

Chapter 4

- ¹ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องทูล ขอทรงประทานช่องทางเมื่อข้าพระองค์จวนตรอก ขอทรงเมตตาข้าพระองค์และทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์
- ² ประชากรทั้งหลายเอ๋ย พวกท่านจะเปลี่ยนเกียรติของข้าพเจ้าให้กลายเป็นความอับอายอีกนานสักเท่าใด? พวกท่านจะรักสิ่งไร้ค่าและแสวงหาคำสาอีกนานสักเท่าใด? เสลาห์ ³ แต่จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงแยกธรรมิกชนไว้สำหรับพระองค์เอง พระยาห์เวห์จะทรงฟังเมื่อข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์
- ⁴ จงตัวสั่นด้วยความกลัว แต่อย่าทำบาป จงตรึงตรองในใจบนที่นั่งนอนของท่านและจงสงบอยู่ เสลาห์ ⁵ จงถวายบรรดาเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรมและไว้วางใจในพระยาห์เวห์
- ⁶ หลายคนกล่าวว่า "ใครจะสำแดงสิ่งดีๆ ให้เราได้เห็น?" ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงส่องแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือพวกเรา ⁷ พระองค์ทรงประทานให้ใจข้าพระองค์ยินดีมากกว่าเมื่อเวลาที่คนอื่นมีข้าวและเหล้าอุ่นใหม่อย่างอุดมสมบูรณ์ ⁸ ข้าพระองค์จะเอนกายลงและนอนหลับอย่างมีความสุข ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทำให้ข้าพระองค์อยู่รอดปลอดภัย
-

Chapter 5

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์ ² ข้าแต่กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร่ำร้องของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ในยามเช้า ข้าพระองค์จะทูลวิงวอนต่อพระองค์ในยามเช้าและรอคอยด้วยความหวัง

⁴ แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเห็นชอบกับความชั่ว บรรดาคนชั่วจะเข้าเฝ้าพระองค์ไม่ได้ ⁵ คนหยิ่งผยองจะไม่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้ประพฤติชั่วทั้งปวง ⁶ พระองค์จะทรงทำลายบรรดาผู้มั่วสุม พระยาห์เวห์ทรงดูหมิ่นบรรดาผู้ที่ก่อความรุนแรงและหลอกลวง

⁷ แต่สำหรับข้าพระองค์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะก้มกราบลงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ด้วยความยำเกรง ⁸ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในความชอบธรรมของพระองค์ เหตุเพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงทำทางของพระองค์ให้ราบรื่นต่อหน้าข้าพระองค์

⁹ เพราะไม่มีความจริงในปากของพวกเขาเลย ภายในชีวิตของพวกเขาฉันชั่วร้าย ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของพวกเขา ¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงประกาศว่าพวกเขามีความผิด ขอให้พวกเขาล้มลงด้วยแผ่นร้ายของพวกเขาเอง ขอทรงขับไล่พวกเขาออกไปเพราะการละเมิดอันมากมายของพวกเขา เพราะพวกเขาได้กบฏต่อพระองค์

¹¹ แต่ขอให้คนทั้งปวงที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์เปรมปรีดิ์ ให้พวกเขาเปล่งเสียงร้องด้วยความยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันพวกเขา ให้บรรดาคนที่รักพระนามของพระองค์ได้ชื่นชมยินดีในพระองค์ ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์จะทรงอวยพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงโอบล้อมพวกเขาด้วยความโปรดปรานดุจดั่งโล่กำบัง

Chapter 6

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ ² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์หมดแรง ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ก็สิ้นอยู่

³ จิตใจของข้าพระองค์ก็เป็นทุกข์หนัก แต่พระองค์เจ้าข้า โอ พระยาห์เวห์ จะเป็นแบบนี้ไปอีกนานสักเท่าใด? ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงหันกลับมา ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ ⁵ เพราะในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ แล้วในแดนมรณา ใครจะขอบพระคุณพระองค์เล่า?

⁶ ข้าพระองค์อ่อนแรงด้วยการคร่ำครวญ ข้าพระองค์ทำให้ที่นอนของข้าพระองค์เปียกโชกด้วยน้ำตาตลอดทั้งคืน ข้าพระองค์ล้างที่นอนของข้าพระองค์ด้วยน้ำตาของข้าพระองค์ ⁷ ตาของข้าพระองค์พร่ำไห้ด้วยความเศร้า มันอ่อนแรงเพราะบรรดาศัตรูทั้งหมดของข้าพระองค์

⁸ พวกเจ้าทั้งหมดผู้ทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นจากข้าพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงร้องไห้ของข้าพระองค์แล้ว ⁹ พระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงร้องขอความกรุณาของข้าพระองค์แล้ว พระยาห์เวห์ได้ทรงรับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ¹⁰ บรรดาศัตรูทั้งปวงของข้าพระองค์จะอับอายและประสบทุกข์หนัก พวกเขาจะหันกลับและอับอายตลอดไปในทันที

Chapter 7

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทั้งปวงที่ไล่ตามข้าพระองค์ และขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ² มิฉะนั้นแล้ว พวกเขาจะฉีกข้าพระองค์เสียอย่างสิงห์ ฉีกข้าพระองค์ออกเป็นชิ้นๆ จนไม่มีใครอื่นสามารถพาข้าพระองค์ไปสู่ความปลอดภัยได้
- ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ได้ทำสิ่งนี้ และมีความผิดอยู่ที่มือของข้าพระองค์ ⁴ ถ้าข้าพระองค์ทำสิ่งชั่วร้ายต่อคนที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ หรือทำร้ายศัตรูข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ ก็ขอให้ฟังคำของข้าพระองค์
- ⁵ ขอให้ศัตรูของข้าพระองค์ตามล่าชีวิตของข้าพระองค์และไล่ทัน ขอให้เขาเหยียบย่ำร่างกายที่มีชีวิตอยู่ของข้าพระองค์จนติดดินและปล่อยให้ข้าพระองค์นอนคลุมุ่นอย่างไร้เกียรติ เสดลาห์
- ⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้นด้วยความกริ้วของพระองค์ ขอทรงยืนขึ้นต่อต้านความโกรธของพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่ข้าพระองค์และทรงพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้สำหรับพวกเขา ⁷ บรรดาประเทศต่างๆ ได้มาชุมนุมล้อมรอบพระองค์ ขอทรงกลับไปอยู่ในฐานะอันชอบธรรมเหนือพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง
- ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพิพากษาชนชาติต่างๆ ขอทรงแก้ต่างแทนข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้สูงสุด เพราะข้าพระองค์ชอบธรรมและไม่มีความผิด ⁹ ขอให้การกระทำชั่วของคนอธรรมมาถึงจุดสิ้นสุด แต่ขอทรงตั้งคนชอบธรรมขึ้น ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรม ผู้ทรงสำรวจจิตใจและความคิดทั้งหลาย
- ¹⁰ ไส้ของข้าพเจ้ามาจากพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนที่มิใช่เที่ยงตรงให้รอด ¹¹ พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินที่ชอบธรรม ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเจ็บร้อนแทนในแต่ละวัน
- ¹² ถ้าคนนั้นไม่ได้กลับใจใหม่ พระเจ้าจะทรงลบมรดกของพระองค์และจะทรงเตรียมคัมภีร์ของพระองค์เพื่อทำสงคราม ¹³ พระองค์ทรงเตรียมอาวุธต่อต้านเขา พระองค์จะทำให้ลูกศรของพระองค์เป็นลูกศรเพลิง
- ¹⁴ ให้ลองคิดถึงคนที่ตั้งครรภ์กับความชั่ว คนที่ก่อกบฏกับแผนการแห่งการทำลาย คนที่คลอดการนุสาคี่อันตราย ¹⁵ เขาขุดหลุมและพรางไว้แล้ว เขาก็ตกลงในหลุมที่เขาได้ขุดไว้ ¹⁶ แผนแห่งความวิบัติของตัวเขาได้กลับมามากบนศีรษะของเขาเอง เพราะความการุณของพวกเขาก็ได้ตกบนศีรษะของเขาเอง
- ¹⁷ ข้าพเจ้าจะถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์เพราะความยุติธรรมของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ผู้สูงสุด

Chapter 8

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์เหนือบรรดาฟ้าเบื้องบน ² เป็นเพราะเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างคำสรรเสริญให้ออกจากปากของบรรดาเด็กอ่อนและการก้มกราบ เพื่อจะได้ปิดปากทั้งศัตรูและผู้ทำการแก้แค้นนั้นเสีย

³ เมื่อข้าพระองค์มองดูบรรดาท้องฟ้าของพระองค์ซึ่งเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้

⁴ เชื้อสายของมนุษย์สำคัญอะไรเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงพวกเขา หรือมนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงสนพระทัยพวกเขา? ⁵ พระองค์ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าชาวสวรรค์เพียงนิดเดียวและทรงสวมศัสดิศรีและเกียรติให้แก่พวกเขา

⁶ พระองค์ทรงให้เขารอบครองเหนือเหล่าพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ได้ให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา ⁷ คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งหมด แม้กระทั่งบรรดาสัตว์ต่างๆ แห่งท้องทุ่ง ⁸ เหล่านกในท้องฟ้าทั้งปวง และปลาในท้องทะเล รวมถึงทุกสิ่งที่ไม่ไปตามกระแสแห่งทะเลทั้งหลาย

⁹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

Chapter 9

¹ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเล่าถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ² ข้าพระองค์จะยินดีและเปรมปรีดีในพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์ผู้สูงสุด

³ เมื่อเหล่าศัตรูของข้าพระองค์หันหลังกลับ พวกเขาก็สะดุดและพินาศไปต่อพระพักตร์ของพระองค์ ⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงปกป้องความยุติธรรมให้แก่ข้าพระองค์ พระองค์ทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ ทรงตัดสินอย่างชอบธรรม

⁵ พระองค์ได้ทรงขนานชนชาติต่างๆ พระองค์ได้ทรงทำลายคนชั่ว พระองค์ได้ทรงลบชื่อของพวกเขาออกไปเป็นนิรันดร์ ⁶ ศัตรูก็ถูกบดขยี้ให้พินาศไปเมื่อพระองค์ทรงคว่ำเมืองต่างๆ ของพวกเขาเสีย อนุสรณ์ทั้งหมดของพวกเขา ก็สูญสิ้นไป

⁷ แต่พระยาห์เวห์ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ได้ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้เพื่อความยุติธรรม ⁸ พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และพระองค์จะทรงตัดสินชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงธรรม

⁹ พระยาห์เวห์จะทรงเป็นที่กำบังอันเข้มแข็งแก่คนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่กำบังอันเข้มแข็งในยามลำบาก ¹⁰ บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็ไว้วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ไม่ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์

¹¹ จงร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงครอบครองในศิโยน จงบอกชนชาติทั้งหลายถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ¹² เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นแทนการหลั่งเลือดทรงจดจำ พระองค์ไม่ทรงลืมเสียงร่ำไห้ของผู้ถูกข่มเหง

¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงโปรดเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรดูการที่ข้าพระองค์ถูกข่มเหงจากผู้ที่ยึดชังข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สามารถดูดข้าพระองค์ออกจากประตูแห่งความตายได้ ¹⁴ เพื่อข้าพระองค์จะป่าวร้องคำสรรเสริญถึงปวงของพระองค์ ในประตูแห่งธิดาสิโยน ข้าพระองค์จะชื่นชมยินดีในความรอดของพระองค์

¹⁵ ชนชาติทั้งหลายได้จมลงไปในหลุมที่พวกเขาได้ขุดไว้ เท้าของพวกเขาติดตายเป็นที่พวกเขาได้พรางเอาไว้ ¹⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองให้เป็นที่รู้จัก พระองค์ได้ทรงพิพากษา คนชั่วได้ติดกับดักด้วยการกระทำของตนเอง เสลาห์

¹⁷ บรรดาคนชั่วต่างก็หันกลับและถูกส่งไปยังแดนคนตาย นี่คือปลายทางของประชาชาติทั้งหมดที่ลืมพระเจ้า ¹⁸ เพราะคนชั่วจะไม่ถูกลืมอยู่เสมอไป และความหวังของคนที่ถูกข่มเหงจะไม่สูญสิ้นไปเป็นนิรันดร์

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยเหนือพระองค์ได้ ขอให้ชนชาติต่างๆ ถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงทำให้พวกเขาเกรงกลัว ให้ชนชาติทั้งหลายได้รู้ว่าเขาเป็นเพียงแค่มนุษย์เท่านั้น เสลาห์

Chapter 10

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล? ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก? ² เพราะความหยิ่งยโสของพวกเขา พวกเขาคนชั่วได้ไล่ตามคนที่ถูกข่มเหง แต่ขอทรงโปรดให้คนชั่วติดกับดักแผนร้ายที่พวกเขาได้วางไว้ ³ เพราะคนชั่วโอ้อวดความปราชญ์สักๆ ในใจของเขา เขาให้พรแก่คนโลกและดูหมิ่นพระยาห์เวห์

⁴ คนชั่วก็เชิดหน้า เขาไม่ได้แสวงหาพระเจ้า เขาไม่เคยคิดถึงพระเจ้าเพราะเขาไม่สนใจเกี่ยวกับพระองค์เลย ⁵ เขาก็มั่นคงอยู่ตลอดเวลา แต่กฎเกณฑ์อันชอบธรรมของพระองค์ก็สูงเกินไปสำหรับเขา เขาพ้นความร้ายใส่ศัตรูทั้งหมดของเขา

⁶ เขาคิดในใจว่า "ข้าจะไม่มีทางล้มเหลว ข้าจะไม่พบภัยพิบัติในตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์" ⁷ ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำหลอกลวง คำให้ร้าย ลิ่นของเขาทำร้ายและทำลาย

⁸ เขาดักขุมรออยู่ใกล้หมู่บ้านทั้งหลาย เขาแอบฆ่าคนบริสุทธิ์ในที่ลับ ตาของเขามองหาเหยื่อไร้ที่พึ่ง ⁹ เขาชุ่มในที่ลับเหมือนสิงห์แอบในที่กำบัง เขานอนรอเพื่อคอยจับคนที่ถูกข่มเหง เขาจับคนที่ถูกข่มเหงเมื่อเขาถูกดึงเข้ามาติดตาข่ายของเขา ¹⁰ เหยื่อของเขาถูกลบดขยี้และถูกทุบตี พวกเขาล้มลงในตาข่ายที่เหนียวแน่นของเขา

¹¹ เขาคิดในใจของเขาว่า "พระเจ้าได้ทรงลี้มไปแล้ว พระองค์ทรงปิดพระพักตร์ของพระองค์เสีย พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยที่จะมองเลย" ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น ขอทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงอย่าลืมคนที่ถูกข่มเหง

¹³ ไฉนคนชั่วปฏิเสธพระเจ้าและคิดในใจของเขาว่า "พระองค์จะไม่ทรงถือโทษข้าพระองค์หรือ"? ¹⁴ พระองค์ได้ทรงเห็นแล้ว เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรผู้ที่เดือดร้อนและทนทุกข์อยู่เสมอ คนไร้ที่พึ่งมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงช่วยกู้ลูกกำพร้า

¹⁵ ขอทรงหักแขนของคนชั่วและคนเลวทราม ทรงให้เขาได้รับผลกระทบชั่วของเขา ซึ่งเขาคิดว่าพระองค์ไม่มีทางรู้ ¹⁶ พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เป็นนิรันดร์ ชนชาติต่างๆ ถูกขับออกจากแผ่นดินของพระองค์

¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยื่นความต้องการของคนที่ถูกข่มเหง พระองค์ทรงประทานกำลังใจแก่พวกเขา พระองค์ทรงฟังคำทูลวิงวอนของพวกเขา ¹⁸ พระองค์ทรงป้องกันลูกกำพร้าและคนที่ถูกข่มเหง เพื่อที่มนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลกจะไม่ทำให้เขาหวาดกลัวได้อีกต่อไป

Chapter 11

¹ แผ่นดินโลกทั้งสี่เอย จงโห่ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่พระยาห์เวห์ ² จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ด้วยการร้องเพลงชื่นบาน

³ จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างเราทั้งหลาย และเราก็เป็นของพระองค์ เราเป็นประชากรของพระองค์และเป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์

⁴ จงเข้าสู่ประตูทั้งหลายของพระองค์ด้วยการขอบพระคุณและเข้าบรรดาบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงขอบพระคุณพระองค์และจงถวายสารการแด่พระนามของพระองค์ ⁵ เพราะพระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และความสัตย์จริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์

Chapter 12

¹ ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความยุติธรรม ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องบรรดาเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์

² ข้าพระองค์จะดำเนินในทางแห่งความซื่อสัตย์สุจริต เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์? ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตภายในเรือนของข้าพระองค์ ³ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งการกระทำผิดไว้ต่อหน้าต่อตาข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดความชั่วอันไร้ค่า มันจะไม่เกาะติดข้าพระองค์

⁴ พวกคนใจคดจะไปจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ภักดีกับความชั่วร้าย ⁵ ข้าพระองค์จะทำลายผู้ที่ใส่ร้ายเพื่อนบ้านอย่างลับ ๆ ข้าพระองค์จะไม่ทนต่อคนที่ทำตัวโอ้อวดและมีท่าทียิ่งยโส ⁶ ข้าพระองค์จะมองหาคนซื่อสัตย์แห่งแผ่นดินเพื่อให้คนที่ด้านข้างข้าพระองค์ บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในทางซื่อสัตย์สุจริตจะปรนนิบัติข้าพระองค์

⁷ พวกคนหลอกลวงจะไม่เหลืออยู่ในเรือนของข้าพระองค์ พวกคนนุสาจะไม่ได้รับการต้อนรับต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ⁸ ทุก ๆ เช้า ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นจากแผ่นดิน ข้าพระองค์จะย้ายบรรดาคนทำชั่วทั้งสิ้นออกไปจากนครของพระยาห์เวห์

Chapter 13

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ² ขอยำเกรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ในยามแห่งความยากลำบาก ขอทรงฟังข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็ว
- ³ เพราะวันเวลาของข้าพระองค์ผ่านไปเหมือนอย่างควัน และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้ไปเหมือนอย่างไฟ ⁴ ใจของข้าพระองค์ถูกบดขยี้ และข้าพระองค์เป็นเหมือนหญ้าที่เหี่ยวไป ข้าพระองค์ลืมนที่จะรับประทานอาหารใดๆ
- ⁵ ด้วยเสียงร้องครางไม่หยุดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้ฟ่ายพอมลงอย่างมาก ⁶ ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงแห่งถิ่นทุรกันดาร ข้าพระองค์กลายเป็นเหมือนนกเค้าแมวในซากปรักหักพัง
- ⁷ ข้าพระองค์นอนไม่หลับเหมือนนกโดดเดี่ยวบนหลังคาบ้าน ⁸ พวกศัตรูของข้าพระองค์ก็เยาะหยันข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ ผู้ที่เย้ยหยันข้าพระองค์ใช้ชื่อของข้าพระองค์แข่งด่า
- ⁹ ข้าพระองค์กินขี้เถาเหมือนอาหารและเชื้อเครื่องดื่มของข้าพระองค์ด้วยน้ำตา ¹⁰ เพราะความกริ้วอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเพื่อทรงโยนข้าพระองค์ลง
- ¹¹ วันเวลาของข้าพระองค์เป็นเหมือนเงาที่จางหายไป และข้าพระองค์ได้เหี่ยวไปเหมือนหญ้า ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และพระกิตติศัพท์ของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์
- ¹³ พระองค์จะทรงลุกขึ้นและทรงพระเมตตาศิโยน บัดนี้คือเวลาที่ทรงพระกรุณาเธอ เพราะเวลาที่กำหนดนั้นมาถึงแล้ว ¹⁴ เพราะบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ปรารถนาบรรดาท่อนหินของเธอด้วยรักยั้งและรู้ลึกสงสารพงศลีดินแห่งซากปรักหักพังของเธอ ¹⁵ บรรดาประชาชาติจะยำเกรงพระนามของพระองค์ คือพระยาห์เวห์ และบรรดาภคัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะถวายเกียรติแด่พระสิริของพระองค์ ¹⁶ พระยาห์เวห์จะทรงสร้างศิโยนขึ้นอีกและจะทรงปรากฏด้วยพระสิริของพระองค์
- ¹⁷ ในเวลานั้น พระองค์จะทรงตอบสนองต่อคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว พระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของพวกเขา ¹⁸ เรื่องนี้จะถูกบันทึกไว้ให้คนรุ่นหลัง และเพื่อประชาชนที่ยังไม่เกิดมาจะสรรเสริญพระยาห์เวห์
- ¹⁹ เพราะพระองค์ได้ทอดพระเนตรจากที่สูงอันบริสุทธิ์ พระยาห์เวห์ได้ทอดพระเนตรแผ่นดินโลกลงมาจากฟ้าสวรรค์ ²⁰ เพื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลย เพื่อทรงปล่อยบรรดาคนที่ได้รับโทษถึงตายให้เป็นอิสระ
- ²¹ แล้วมนุษย์ทั้งหลายจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ในศิโยนและกล่าวคำสรรเสริญของพระองค์ในเยรูซาเล็ม ²² เมื่อชนชาติและอาณาจักรทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อปรนนิบัติพระยาห์เวห์
- ²³ พระองค์ได้ทรงเอากำลังของข้าพเจ้าไปเสียในช่วงกึ่งกลางของชีวิต พระองค์ได้ทรงย่นวันเวลาของข้าพเจ้า ²⁴ ข้าพเจ้าได้ทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอยำเกรงนำข้าพระองค์ไปเสียในช่วงกึ่งกลางของชีวิต พระองค์ทรงประทับอยู่ที่นั่นตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์"
- ²⁵ ในสมัยโบราณ พระองค์ทรงวางโลกในกำของมือน ฟาสวรรค์ก็เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ ²⁶ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงถอดสิ่งเหล่านี้่ออกเสีย และสิ่งเหล่านี้ก็จะสูญสิ้นไป ²⁷ แต่พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีที่สิ้นสุด
- ²⁸ ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ต่อไป และพงศ์พันธุ์ของพวกเขาจะมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์"

Chapter 14

¹ ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า และด้วยทุกสิ่งที่มืออยู่ภายในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระนามบริสุทธ์ของพระองค์ ² ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าระลึกถึงพระราชกิจอันประเสริฐของพระองค์ทั้งสิ้น

³ พระองค์ทรงอภัยโทษบรรดาความบาปทั้งสิ้นของท่าน พระองค์ทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บทั้งสิ้นของท่าน ⁴ พระองค์ทรงไล่ชีวิตของท่านจากความพินาศ พระองค์ทรงสวมมงกุฎท่านด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและบรรดาพระราชกิจแห่งพระเมตตาอันอ่อนโยน ⁵ พระองค์ทรงให้ชีวิตของท่านอ้อมด้วยของดีทั้งหลายเพื่อให้วัยหนุ่มของท่านกลับคืนมาใหม่อย่างนกอินทรี

⁶ พระยาห์เวห์ทรงกระทำการเที่ยงธรรมและทรงกระทำการยุติธรรมแก่ทุกคนที่ถูกบีบบังคับ ⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้โมเสสได้ทราบ คือบรรดาพระราชกิจของพระองค์แก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล ⁸ พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและทรงมีพระคุณ พระองค์ทรงอดกลั้นพระองค์ทรงซื่อสัตย์อย่างยิ่งใหญ่ตามพันธสัญญา

⁹ พระองค์จะไม่ทรงติสอนอยู่เสมอ พระองค์ไม่กริ้วอยู่เสมอ ¹⁰ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อเราตามที่สมควรแก่บรรดาบาปของเรา หรือตอบสนองเราตามขนาดความชั่วของเรา

¹¹ เพราะฟ้าสูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่ยกย่องพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ¹² ตะวันออกไปไกลจากตะวันตกเท่าใด นี่ก็คือระยะที่พระองค์ได้ทรงปลดการกำพิذابของเราไปไกลจากเราเท่านั้น ¹³ บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของตบั่นได้พระยาห์เวห์ก็ทรงสงสารคนที่ยกย่องพระองค์ฉันนั้น

¹⁴ เพราะพระองค์ทรงรู้ว่าเราได้ถูกบีบบังคับมาอย่างไร พระองค์ทรงทราบว่าเราเป็นแต่ผงธุลี ¹⁵ ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเป็นเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา ¹⁶ ลมก็พัดพาผ่านไป และมันก็หายไป และไม่มีใครบอกได้ถึงที่ซึ่งมันเคยงอกขึ้นมาก่อน

¹⁷ แต่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยกย่องพระองค์ ความชอบธรรมของพระองค์ยืนยาวไปถึงพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของพวกเขา ¹⁸ พวกเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์และระลึกถึงการทำตามบรรดาข้อบังคับของพระองค์ ¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครอบครองเหนือทุกคน

²⁰ ท่านทั้งหลายผู้เป็นบุตรสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ซึ่งเป็นผู้ที่เข้มแข็งและทำตามพระวอนะของพระองค์ และเชื้อฟังพระสุรเสียงแห่งพระวอนะของพระองค์ กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย ²¹ จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ คือพวกท่านผู้เป็นบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่ทำตามพระทัยของพระองค์ สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างเอ๋ย ²² จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ ข้าพเจ้าถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า

Chapter 15

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงสวมความสง่างามและความยิ่งใหญ่ ² พระองค์ทรงคลุมพระองค์เองด้วยแสงสว่างดุจดั่งอาภรณ์ พระองค์ทรงขึงฟ้าสวรรค์ออกดุจดั่งผ้าม่านเต็นท์ ³ พระองค์ทรงวางบรรดาคนที่ประทับของพระองค์ไว้บนเมฆทั้งหลาย พระองค์ทรงให้เมฆทั้งหลายเป็นราชรถของพระองค์ พระองค์ทรงดำเนินไปบนปีกของลม
- ⁴ พระองค์ทรงให้ลมเป็นทูตสื่อสารของพระองค์ ทรงให้เปลวไฟทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ⁵ พระองค์ได้ทรงวางบรรดาราษฎรบนแผ่นดินโลก และมันจะไม่สั่นคลอนเลย
- ⁶ พระองค์ได้ทรงคลุมแผ่นดินโลกด้วยน้ำดุจดั่งเครื่องนุ่งห่ม น้ำก็ได้คลุมภูเขาทั้งหลาย ⁷ การขนานของพระองค์ทำให้น้ำนั้นล่าถอยไป โดยพระสุรเสียงดุจดั่งฟ้าร้องของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกำราบ น้ำนั้นก็หนีไป
- ⁸ บรรดาภูเขาจึงได้ผุดขึ้น และบรรดาหุบเขาก็ได้ขยายออกเข้าสู่ที่ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้สำหรับพวกมัน ⁹ พระองค์ได้ทรงวางขอบเขตไว้ให้พวกมันที่พวกมันจะข้ามไปไม่ได้ พวกมันจะไม่ได้ปกคลุมแผ่นดินอีก
- ¹⁰ พระองค์ได้ทรงให้น้ำพุต่าง ๆ ไหลลงไปสู่หุบเขาทั้งหลาย ลำธารเหล่านั้นก็ไหลไประหว่างภูเขาต่าง ๆ ¹¹ ลำธารเหล่านั้นได้ส่งน้ำให้แก่บรรดาสัตว์ทั้งสี่แห่งท้องทุ่ง ให้พวกปลาได้ดับความกระหายของพวกมัน ¹² ที่ริมฝั่งแม่น้ำนั้น บรรดานกในอากาศจึงได้สร้างรังทั้งหลายของพวกมัน พวกนกต่างก็ร้องเพลงในท่ามกลางกิ่งไม้เหล่านั้น
- ¹³ พระองค์ทรงรดภูเขาด้วยน้ำจากบรรดาลังน้ำของพระองค์ในท้องฟ้า แผ่นดินโลกก็ได้อิ่มด้วยผลแห่งพระราชกิจของพระองค์ ¹⁴ พระองค์ทรงให้หญ้างอกขึ้นมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และทรงให้ผักทั้งหลายเพื่อมนุษย์ได้เพาะปลูก เพื่อมนุษย์จะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดินโลก ¹⁵ พระองค์ทรงทำเล้าจั่นเพื่อทำให้มนุษย์มีความสุข ทรงประทานน้ำมันเพื่อทำให้น้ำของเขาสดใส และทรงประทานอาหารเพื่อประคองชีวิตของเขา
- ¹⁶ บรรดาต้นไม้ของพระยาห์เวห์ได้รับผลอย่างมากมาย คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ ¹⁷ นกทั้งหลายสร้างรังของพวกมันอยู่ในนั้น นกยางมีต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน ¹⁸ บรรดาเสียงผาอยู่บนภูเขาสูงทั้งหลาย บรรดาที่สูงของภูเขาเป็นที่ลี้ภัยของตัวกระเจียว
- ¹⁹ พระองค์ได้ทรงตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดูกาลทั้งหลาย ดวงอาทิตย์ให้รู้จักเวลาตกของมัน ²⁰ พระองค์ทรงสร้างความมืดของกลางคืนให้เป็นเวลาที่บรรดาสัตว์ป่าทั้งสี่ของป่าจะได้ออกมา
- ²¹ บรรดาสิงโตห่มคำรามหาเหยื่อของพวกมันและเสาะหาอาหารของมันจากพระเจ้า ²² เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็พักผ่อนและนอนหลับในถ้ำทั้งหลายของพวกมัน
- ²³ ในขณะที่เดียวกัน มนุษย์ทั้งหลายก็ออกไปทำงานของพวกเขาและออกแรงไปจนถึงเวลาเย็น ²⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ช่างมากมายและหลากหลายจริง ๆ พระองค์ได้ทรงสร้างทุกสิ่งเหล่านั้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์
- ²⁵ ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งลึกและกว้าง คับคั่งไปด้วยสิ่งที่มีชีวิตจนนับไม่ถ้วน ทั้งเล็กและใหญ่ ²⁶ กำปັນทั้งหลายก็เล่นไปที่นั้น และเลวีอาธานก็อยู่ที่นั่น ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ให้เล่นในทะเล
- ²⁷ สิ่งทั้งหมดนี้มองหาพระองค์เพื่อให้พระองค์ทรงประทานอาหารแก่พวกมันตามเวลา ²⁸ เมื่อพระองค์ทรงประทานให้แก่พวกมัน พวกมันก็มารวมกัน เมื่อพระองค์ทรงกางพระหัตถ์ออก พวกมันก็ได้อิ่มหนำ
- ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย พวกมันก็ลำบาก ถ้าพระองค์ทรงเอาลมหายใจพวกมันไปเสีย พวกมันก็ตายและกลับเป็นผงคลีดิน ³⁰ เมื่อพระองค์ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์ออกไป พวกมันก็ถูกสร้างขึ้น และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของชนบทนั้นเสียใหม่
- ³¹ ขอพระสิริของพระยาห์เวห์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอพระยาห์เวห์ทรงปิติยินดีในการทรงสร้างของพระองค์ ³² พระองค์ทอดพระเนตรลงมายังแผ่นดินโลก และมันก็สิ้นสะก้าน พระองค์ทรงแต่งตั้งบรรดาภูเขา และพวกมันก็มีคว้นขึ้นมา
- ³³ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายแด่พระเจ้าของข้าพเจ้าตราบนานเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ³⁴ ขอให้ความคิดทั้งหลายของข้าพเจ้าเป็นที่พอพระทัยพระองค์ ข้าพเจ้าจะยินดีในพระยาห์เวห์
- ³⁵ ขอให้บรรดาคนบาปสูญสิ้นไปเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย ข้าพเจ้าขอถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 16

- ¹ จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ จงร้องเรียกพระนามของพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์ได้เป็นที่ประจักษ์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ² จงร้องเพลงถวายแด่พระองค์ จงร้องบรรดาเพลงสรรเสริญถวายแด่พระองค์ จงเล่าถึงบรรดาพระราชกิจอันอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ³ จงจดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้ใจของบรรดาผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ชื่นบาน
- ⁴ จงแสวงหาพระยาห์เวห์และพระกำลังของพระองค์ จงแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์อยู่เสมอ ⁵ จงระลึกถึงบรรดาสิ่งที่น่าพิศวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ บรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์และบรรดาคำพิพากษาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ⁶ ท่านผู้เป็นพงศ์พันธุ์ทั้งหลายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์เอ๋ย ท่านผู้เป็นประชากรของยาโคบ บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกสรร
- ⁷ พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา บรรดาคำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วทั้งแผ่นดินโลก ⁸ พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวอนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้หนึ่งพันชั่วอายุคน
- ⁹ พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม และคำปฏิญาณของพระองค์กับอิสอัค ¹⁰ นี่คือนี่สิ่งที่พระองค์ได้ทรงยืนยันกับยาโคบให้เป็นกฎเกณฑ์ และกับอิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹¹ พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้าให้เป็นส่วนแบ่งแห่งมรดกของเจ้าทั้งหลาย”
- ¹² พระองค์ได้ตรัสเรื่องนี้เมื่อพวกเขายังมีเพียงจำนวนน้อย เพียงเล็กน้อย และยังเป็นพวกคนแปลกหน้าในแผ่นดินนั้น ¹³ พวกเขาได้พเนจรจากชนชาติหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง และจากราชอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกราชอาณาจักรหนึ่ง
- ¹⁴ พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับพวกเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่พวกเขา ¹⁵ พระองค์ได้ตรัสว่า “อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ และอย่าทำอันตรายบรรดาผู้เผยพระวจนะของเรา”
- ¹⁶ พระองค์ได้ทรงเรียกการกีดกันอาหารให้เกิดขึ้นบนแผ่นดิน พระองค์ทรงทำลายแหล่งเสบียงอาหารทั้งหมด ¹⁷ พระองค์ได้ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าพวกเขา โยเซฟได้ถูกขายไปเป็นทาสรับใช้
- ¹⁸ เก้าทีงคู่ของเขากลับด้วยโซ่ตรวน คอของเขากลับปลอกเหล็ก ¹⁹ จนกว่าจะถึงเวลาที่ถ้อยคำของเขาได้กลายเป็นจริง และพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้ทรงทดสอบเขา
- ²⁰ พระราชาทรงให้บรรดาผู้รับใช้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของประชาชนก็ปล่อยเขาเป็นอิสระ ²¹ พระราชาได้ทรงตั้งเขาให้ดูแลพระราชวังของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองดูแลบรรดาทรัพย์สินของพระองค์ทั้งสิ้น ²² ให้สั่งสอนบรรดาเจ้านายของพระองค์ตามที่กษัตริย์ทรงประสงค์ และสอนปัญญาให้แก่บรรดาผู้อาวุโสของพระองค์ ²³ แล้วอิสราเอลได้เข้ามาสู่อียิปต์ และยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอามัวระยะหนึ่ง
- ²⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ประชากรของพระองค์มีลูกดก และได้ทรงทำให้พวกเขาแข็งแรงกว่าบรรดาศัตรูของพวกเขา ²⁵ พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาศัตรูของพวกเขาเกลียดชังประชากรของพระองค์ เพื่อข่มเหงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁶ พระองค์ได้ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ²⁷ เขาทิ้งสองได้แสดงบรรดาหมายสำคัญของพระองค์ท่ามกลางคนอียิปต์ แสดงบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในแผ่นดินของอามัว
- ²⁸ พระองค์ได้ทรงใช้ความมืดมาและได้ทรงทำให้แผ่นดินมืด แต่ประชากรของแผ่นดินนั้นไม่ได้เชื่อฟังบรรดาพระบัญชาของพระองค์ ²⁹ พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และได้ทรงฆ่าปลาของพวกเขា ³⁰ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยกบมากมาย แม้กระทั่งในห้องต่างๆ ของบรรดาผู้ปกครองของพวกเขา
- ³¹ พระองค์ได้ตรัส แล้วฝูงเห็บก็มาและฝูงริ้นได้เข้ามาเต็มไปทั่วเขตแดนของพวกเขา ³² พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนฝนให้กลายเป็นลูกเห็บแก่พวกเขา ด้วยเปลวไฟบนแผ่นดินของพวกเขา ³³ พระองค์ได้ทรงทำลายเถาพุ่มและต้นมะเดื่อของพวกเขา พระองค์ได้ทรงโค่นต้นไม้ทั้งหลายในเขตแดนของพวกเขา
- ³⁴ พระองค์ได้ตรัส และตึกแทนทั้งหลายก็มา มีตึกแทนมากมาย ³⁵ พวกตึกแทนได้มากินพืชผักในแผ่นดินของพวกเขาจนสิ้น พวกมันได้กินพืชผลทั้งหลายแห่งดินของพวกเขาจนสิ้น ³⁶ พระองค์ได้ทรงสังหารบรรดาบุตรหัวปีในแผ่นดินของพวกเขา คือบรรดาผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของพวกเขา
- ³⁷ แล้วพระองค์ได้ทรงนำคนอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ ไม่มีสักคนหนึ่งในเผ่าของพระองค์สะดุดตามทาง ³⁸ อียิปต์ได้ยินดีเมื่อเขาทิ้งหลายจากไป เพราะคนอียิปต์ต่างหวาดกลัวพวกเขา ³⁹ พระองค์ได้ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และได้ทรงให้ไฟส่องสว่างเวลากลางคืน
- ⁴⁰ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลได้ร้องขออาหาร และพระองค์ได้ทรงนำนกคุ่มมาและได้ทรงให้พวกเขากินด้วยอาหารจากฟ้า ⁴¹ พระองค์ทรงแยกคิลาและน้ำทั้งหลายก็ได้ไหลออกมาจากคิลา น้ำนั้นได้ไหลไปในถิ่นทุรกันดารดุจดั่งแม่น้ำ ⁴² เพราะพระองค์ได้ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์

⁴³ พระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ได้ทรงนำผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ด้วยเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะ ⁴⁴ พระองค์ได้ทรงประทานแผ่นดินทั้งหลายของบรรดาประชาชาติให้แก่พวกเขา พวกเขาได้ถือกรรมสิทธิ์แห่งความมั่งคั่งของชนชาติทั้งหลาย ⁴⁵ เพื่อพวกเขาจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และเชื่อฟังทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 17

¹ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์ ² ผู้ใดสามารถพรรณนาถึงบรรดากิจการอันทรงอานุภาพของพระยาห์เวห์ หรือประกาศถึงบรรดาพระราชกิจที่สมควรได้รับการสรรเสริญของพระองค์ได้ครบถ้วน?

³ ผู้ที่กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และการกระทำของเขาเที่ยงธรรมอยู่เสมอก็เป็นสุข ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสำแดงความโปรดปรานแก่ประชากรของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์เมื่อพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้รอด ⁵ แล้วข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของผู้ที่ได้รับการทรงเลือกสรรของพระองค์ และจะชื่นบานในความยินดีแห่งชนชาติของพระองค์ และมีเกียรติร่วมกับมรดกของพระองค์

⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปเหมือนอย่างพวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปผิด และข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำชั่ว ⁷ พวกบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ขึ้นชมบรรดาพระราชกิจอันน่าพิศวงของพระองค์ในอียิปต์ พวกเขาไม่ได้สนใจต่อบรรดาภิการมากมายแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ พวกเขาได้กบฏที่ทะเล ที่ทะเลแดง

⁸ ถึงแม้กระนั้นก็ตาม พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้สำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ ⁹ พระองค์ได้ทรงชนบททะเลแดง และมันก็แห้งไป แล้วพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาข้ามผ่านที่ลึก เหมือนอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร

¹⁰ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาจากมือของบรรดาคนที่เกลียดชังพวกเขา และพระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาจากมือของศัตรู ¹¹ และน้ำทั้งหลายได้ท่วมพวกคู่อริของพวกเขา ไม่มีพวกคนเหล่านั้นสักคนเดียวได้รอดชีวิตเลย ¹² แล้วพวกเขาได้เชื่อบรรดาพระวจนะของพระองค์ และพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

¹³ แต่พวกเขาได้ลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้อย่างรวดเร็ว พวกเขาไม่ได้รอคอยคำสั่งทั้งหลายของพระองค์ ¹⁴ พวกเขาได้เกิดความอยากร่างรุนแรงในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาได้ทำกายพระเจ้าของเขาในที่แห่งแสง ¹⁵ พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาตามคำขอของพวกเขา แต่ได้ทรงส่งโรคภัยที่กัดกินร่างกายทั้งหลายของพวกเขา

¹⁶ เมื่ออยู่ในค่าย พวกเขาได้โอดอาโมเสสและอาโรน ผู้เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์ ¹⁷ แผ่นดินก็ได้เปิดออกและได้กลืนดานาอัน และได้กลบพวกผู้ติดตามอาบิริมเสย ¹⁸ ไฟได้ลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขา ไฟได้เผาผลาญคนชั่วเสีย

¹⁹ พวกเขาได้สร้างรูปโคที่โฮเรบและได้นมัสการรูปโลหะที่ใดห์ล่อขึ้น ²⁰ พวกเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าไปแลกกับรูปปั้นของวัวที่กินหญ้า ²¹ พวกเขาได้ลืมพระเจ้าผู้ทรงช่วยพวกเขาให้รอด ผู้ได้ทรงทำพระราชกิจใหญ่ยิ่งในอียิปต์

²² พระองค์ได้ทรงทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในแผ่นดินของอาม และบรรดาภิการอันทรงอานุภาพที่ทะเลแดง ²³ ดังนั้นพระองค์ตรัสว่า พระองค์เกือบจะทำลายพวกเขา ถ้าไม่ใช่เพราะโมเสส ผู้ได้รับการเลือกสรรของพระองค์ ได้มายืนแทรกกระหว่างพระองค์กับความพิदनนั้นเพื่อหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากการทำลายพวกเขา

²⁴ ต่อมาพวกเขาได้ถูกแค้นดินที่เต็มไปด้วยพืชผล พวกเขาไม่ได้เชื่อพระสัญญาของพระองค์ ²⁵ แต่ได้พัวพันอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของพวกเขาและไม่ฟังเชื่อฟังทำตามพระยาห์เวห์

²⁶ เพราะฉะนั้น พระองค์ได้ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้นและได้ทรงปฏิญาณต่อพวกเขาว่า พระองค์จะปล่อยให้พวกเขาตายในที่แห่งแสง ²⁷ ให้พงศ์พันธุ์ของพวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และให้พวกเขากระจัดกระจายไปในแผ่นดินของคนต่างด้าว

²⁸ พวกเขาได้นมัสการพระบาอัลแห่งเมืองเปโลร์ และได้รับประทานบรรดาเครื่องสัตวบูชาที่ได้ถวายให้แก่คนตาย ²⁹ พวกเขาได้ยั่วเย้าพระองค์ให้กริ้วด้วยการกระทำทั้งหลายของพวกเขา และโรคระบาดก็ได้เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขา

³⁰ แล้วฟิเนหัสได้ยืนขึ้นขวาง และโรคระบาดนั้นก็หยุด ³¹ ซึ่งได้ถือว่าเป็นการกระทำชอบธรรมของเขาต่อทุกชั่วชาติพันธุ์เป็นนิรันดร์

³² พวกเขาได้ทำให้พระยาห์เวห์กริ้วที่น้ำทั้งหลายแห่งเมรีบาห์ด้วย และโมเสสได้ทนทุกข์ทรมานเพราะพวกเขา ³³ พวกเขาได้ทำให้โมเสสขมขื่น และโมเสสจึงได้พูดถ้อยคำเหล่านี้ ³⁴ พวกเขาไม่ได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพวกเขาไว้ ³⁵ แต่พวกเขาได้คลุกคลีกับชนชาติต่าง ๆ และได้เรียนรู้วิถีทางของคนเหล่านั้น ³⁶ และได้นมัสการบรรดารูปเคารพของพวกคนเหล่านั้น ซึ่งได้กลายเป็นบ่วงแร้วสำหรับพวกเขา

³⁷ พวกเขาได้เอาบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาไปถวายบูชายัญให้แก่พวกปิศาจ ³⁸ พวกเขาได้หลั่งเลือดของคนที่ไม่มีความผิด คือเลือดของบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา ผู้ซึ่งพวกเขาได้ถวายบูชายัญให้แก่บรรดารูปเคารพแห่งคานาอัน ทำให้แผ่นดินเป็นมลทินไปด้วยเลือด ³⁹ พวกเขาได้เป็นมลทินโดยการกระทำทั้งหลายของพวกเขา ในการกระทำทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาเป็นเหมือนพวกหญิงโสเภณี

⁴⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้รู้ประชากรของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงดูหมิ่นประชากรของพระองค์เอง ⁴¹ พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือบรรดาประชาชาติ และบรรดาผู้ที่เกลียดพวกเขาได้ปกครองเหนือพวกเขา

⁴² บรรดาศัตรูของพวกเขาได้บีบบังคับพวกเขา และพวกเขาได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ที่มีอำนาจเหนือพวกเขา ⁴³ พระองค์ได้เสด็จมาช่วยพวกเขาหลายครั้ง แต่พวกเขายังคงกบฏและได้ถูกนำให้ตกต่ำโดยความบาปของพวกเขาเอง

⁴⁴ ถึงอย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ทรงสนพระทัยต่อความทุกข์ใจของพวกเขาเมื่อพระองค์ทรงสดับเสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขา ⁴⁵ พระองค์ได้ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ที่มีกับพวกเขา และได้ทรงผ่อนปรนเพราะความรักมั่นคงของพระองค์ ⁴⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาผู้ที่มีชัยชนะเหนือพวกเขาได้สงสารพวกเขา

⁴⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้ถวายขอบพระคุณแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และถวายพระสิริในบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ⁴⁸ ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้รับการสรรเสริญจากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล ขอให้ประชาชนทั้งสิ้นกล่าวว่า “อาเมน” จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 18

- ¹ จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ และความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ² ให้ผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระยาห์เวห์กล่าวออกมา คือผู้ที่ได้รับการช่วยกู้จากมือของศัตรู ³ พระองค์ได้ทรงรวบรวมพวกเขาออกมาจากบรรดาแผ่นดินของคนต่างด้าว จากตะวันออกและจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้
- ⁴ พวกเขาได้พาเนอโรไปขึ้นทูลกระหม่อมบนหนทางในที่แห้งแล้ง และหาไม่พบเมืองที่อาศัย ⁵ เพราะพวกเขาได้หิวโหยและกระหาย พวกเขาได้หมดแรงจากความอ่อนล้า ⁶ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์ยากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้เขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของพวกเขา ⁷ พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปในทางตรงเพื่อพวกเขาจะได้ไปถึงเมืองที่จะเข้าอาศัยได้
- ⁸ โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย ⁹ เพราะพระองค์ทรงให้ความปรารถนาของผู้ที่กระหายได้อิ่ม และความปรารถนาของผู้ที่หิว พระองค์ได้ทรงเต็มให้เต็มด้วยสิ่งดี ¹⁰ บ้างก็ได้นั่งอยู่ในความมืดและเศร้าโศก คือพวกนักโทษที่อยู่ในความทุกข์ยากและโชครวนทั้งหลาย
- ¹¹ นี่เป็นเพราะพวกเขาได้กบฏต่อพระวอนะของพระเจ้าและปฏิเสธคำสั่งสอนขององค์ผู้สูงสุด ¹² พระองค์ได้ทรงทำให้ใจของเขาทั้งหลายถ่มลงด้วยความทุกข์ยากลำบาก พวกเขาได้สะดุดและไม่มีใครช่วยให้พวกเขาลุกขึ้น ¹³ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ในยามยากลำบาก และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากความทุกข์ใจของพวกเขา
- ¹⁴ พระองค์ได้ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากความมืดและความเศร้าโศก และได้ทรงหักโชครวนที่ล่ามพวกเขาให้ขาด ¹⁵ โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย ¹⁶ เพราะพระองค์ได้ทรงพิชิตบรรดาประตูของสัมฤทธิ์ และได้ทรงตัดโซ่ผูกของเหล็กเสีย
- ¹⁷ พวกเขาได้เป็นคนใจในบรรดาทางแห่งการกบฏของพวกเขา และได้ทุกข์ยากเพราะบรรดาความบาปของพวกเขา ¹⁸ พวกเขาได้สูญเสียความปรารถนาที่จะรับประทานอาหารใด ๆ และพวกเขาได้เข้ามาใกล้บรรดาประตูแห่งความตาย ¹⁹ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ในความยากลำบากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของพวกเขา
- ²⁰ พระองค์ได้ทรงใช้พระวอนะของพระองค์ไปและได้รักษาพวกเขาทั้งหลาย และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้เขาจากความพินาศของพวกเขา ²¹ โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย ²² ให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณและประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ด้วยการร้องเพลง
- ²³ บ้างก็ลงเรือข้ามไปเดินทางไปในทะเลและทำอาชีพพื้ทะเล ²⁴ คนเหล่านี้ได้เห็นบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์และบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ในทะเล
- ²⁵ เพราะพระองค์ได้ทรงบัญชาและได้ให้เกิดลมพายุซึ่งทำให้ทะเลกำเริบ ²⁶ ทะเลนั้นได้ถูกขัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และพวกมันได้ลงไปสู่ที่ลึกทั้งหลาย ชีวิตของพวกเขาได้ละลายไปในความทุกข์ใจ ²⁷ พวกเขาได้กลาและโซเซไปอย่างพวกคนเมา และหมดปัญญา
- ²⁸ แล้วพวกเขาได้ร้องทูลพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์ลำบากของพวกเขา และพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากความทุกข์ใจของพวกเขา
- ²⁹ พระองค์ได้ทรงทำให้พายุสงบลง และคลื่นทะเลก็ได้นิ่งเงียบ ³⁰ แล้วพวกเขาก็ได้ยินดีเพราะทะเลได้สงบลง และพระองค์ได้ทรงนำพวกเขามาถึงเมืองท่าที่เขาปรารถนา
- ³¹ โอ ประชากรเหล่านั้นควรสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ และเพราะสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย ³² ให้พวกเขายกย่องพระองค์ในที่ชุมนุมของประชาชนและสรรเสริญพระองค์ในสภาของบรรดาผู้อาวุโส
- ³³ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทูลกระหม่อม บ้างก็ให้แผ่นดินแห้งผาก ³⁴ และแผ่นดินที่มีผลดกให้เป็นที่ร้างเปล่าเพราะความชั่วร้ายของชาวแผ่นดินนั้น ³⁵ พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทูลกระหม่อมให้เป็นสระน้ำ และแผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุทั้งหลาย
- ³⁶ และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น และพวกเขาสรางเมืองที่จะอาศัยได้ ³⁷ พวกเขาสร้างเมืองหนึ่งขึ้นมาเพื่อหว่านนา เพื่อปลูกบรรดาสวนองุ่น และเพื่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวอย่างอุดมสมบูรณ์ ³⁸ พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาเพื่อพวกเขาจะได้มีจำนวนมหาศาล พระองค์ไม่ได้ทรงให้ฝูงสัตว์ของพวกเขาลดจำนวนลงเลย
- ³⁹ พวกเขาได้ถูกลดทอนจำนวนลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยความทุกข์ใจที่เจ็บปวดและการทนทุกข์ ⁴⁰ พระองค์ทรงทดสอบความอดทนของพวกเขานาน และทำให้พวกเขาพาเนอโรไปขึ้นทูลกระหม่อม ที่ซึ่งไม่มีหนทาง
- ⁴¹ แต่พระองค์ทรงปกป้องคนขัดสนจากความทุกข์ยากและทรงดูแลบรรดาครัวเรือนของเขาเหมือนดูแลฝูงแพะแกะ ⁴² คนเที่ยงธรรมจะเห็นสิ่งนี้และชื่นบาน และความชั่วทั้งหลายก็ปิดปากของมัน ⁴³ ผู้ใดมีปัญหาก็ควรสังเกตสิ่งเหล่านี้และตรัสร้องถึงบรรดาการแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์

Chapter 19

¹ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคง ข้าพระองค์จะร้องเพลง ใช่ว่าพระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตที่ยกย่องของข้าพระองค์ ² พินใหญ่และพินเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ท่ามกลางประชากรทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ⁴ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือบรรดาฟ้าสวรรค์ ความสัตย์จริงของพระองค์สูงไปถึงบรรดาท้องฟ้า

⁵ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องได้รับการยกย่องเหนือบรรดาฟ้าสวรรค์ และขอพระสิริของพระองค์ได้รับการยกย่องทั่วทั้งแผ่นดินโลก ⁶ เพื่อให้บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยกู้ ขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และขอร้องตอบข้าพระองค์

⁷ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคทอก ⁸ ก็เลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมก็เป็นหมวกเหล็กของเรา ยูดาห์เป็นคทาของเรา

⁹ ไม้อับเป็นอ่างล่างขีรของเรา เราจะเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราจะให้ร้องด้วยชัยชนะเพราะฟิสิเตีย ¹⁰ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองที่แข็งแกร่ง? ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม?"

¹¹ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ? พระองค์ไม่ทรงออกไปรบกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹² ขอร้องประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในการต่อต้านศัตรู เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ประโยชน์ ¹³ เราจะมีชัยชนะด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบพวกศัตรูของเราลง

Chapter 20

- ¹ ข้าแต่พระเจ้าผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย ² เพราะคนชั่วและคนหลอกลวงโอบตื้อข้าพระองค์ พวกเขาพุดนุสาใส่ข้าพระองค์ ³ พวกเขาเกลียดชังข้าพระองค์และพุดบรรดาสิ่งที่น่าเกลียดชัง และพวกเขาโอบตื้อข้าพระองค์โดยไร้สาเหตุ
- ⁴ พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพระองค์โดยใส่ร้ายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ⁵ พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว และพวกเขาเกลียดชังความรักของข้าพระองค์
- ⁶ ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือศัตรูดังเช่นพวกคนเหล่านี้ ขอทรงตั้งผู้กล่าวโทษให้ยืนที่ขวามือของเขา ⁷ เมื่อเขาถูกตัดสินความ ก็ขอให้พบว่าเขาผิด ขอให้คำอธิษฐานของเขาถูกถือว่าเป็นบาป
- ⁸ ขอให้วันเวลาของเขาเหลือน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา ⁹ ขอให้ลูก ๆ ของเขากำพร้าพ่อ และขอให้ภรรยาของเขาเป็นม่าย ¹⁰ ขอให้ลูก ๆ ของเขาเร่ร่อนไปและขอทาน เทียวขอความช่วยเหลือเมื่อพวกเขาออกจากบ้านที่ปรักหักพังของพวกเขา
- ¹¹ ขอให้เจ้านี่มายึดของทั้งสินที่เขาได้อยู่ ขอพวกคนต่างถิ่นมาปล้นสิ่งที่เขาหามาได้ ¹² ขออย่าให้ผู้ใดยื่นความกรุณาใด ๆ ให้แก่เขา ขออย่าให้ผู้ใดสงสารลูก ๆ ที่กำพร้าของเขา ¹³ ขอให้ลูกหลานของเขาถูกทำลาย ขอให้ชื่อของพวกเขาถูกลบออกจากคนในรุ่นต่อมา
- ¹⁴ ขอให้ความบาปทั้งหลายของบรรพบุรุษของเขาถูกขุดคุ้ยขึ้นต่อพระยาห์เวห์ และขอให้บาปของมารดาของเขาไม่ถูกลืมเลือน ¹⁵ ขอให้ความผิดของพวกเขาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์เสมอ ขอให้พระยาห์เวห์ทำลายความจดจำของพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก ¹⁶ ขอให้พระยาห์เวห์ทรงกระทำเช่นนี้เพราะชายคนนี้ไม่เคยสนใจที่จะแสดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญา แต่กลับข่มขู่ผู้ที่ถูกบีบบังคับ คนขัดสน และท้อใจจนตาย
- ¹⁷ เขาได้รักที่จะแข่ง ขอให้คำแช่งนั้นกลับไปตกบนเขา เขาได้เกลียดชังคำอวยพร ขอให้พรไม่มาถึงเขา ¹⁸ เขาได้สวมการแข่งสาปอย่างกับสวมเสื้อผ้า และคำแช่งสาปของเขาได้เข้าไปในร่างกายของเขาเหมือนอย่างน้ำ เข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน
- ¹⁹ ขอให้คำแช่งทั้งหลายของเขานั้นเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่เพื่อปกปิดตัวเอง เหมือนเข็มขัดที่เขาคาดไว้เสมอ ²⁰ ขอให้สิ่งนี้เป็นบำเหน็จจากพระยาห์เวห์แก่บรรดาผู้ที่กล่าวหาต่อข้าพระองค์ แก่บรรดาผู้ที่กล่าวสิ่งชั่วเกี่ยวกับข้าพระองค์
- ²¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงกระทำกับข้าพระองค์ด้วยพระกรุณาเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ²² เพราะข้าพระองค์ถูกกดขี่และขัดสน และใจข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ในข้าพระองค์ ²³ ข้าพระองค์กำลังจากไปอย่างเงาในตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตึกเก่า
- ²⁴ ภูเขาของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยจากการอดอาหาร ข้าพระองค์กำลังกลายเป็นคนที่มีหังหุ้มกระดูก ²⁵ ข้าพระองค์กลายเป็นที่เยาะเย้ยของพวกเขาที่กล่าวหาข้าพระองค์ เมื่อพวกเขาทั้งหลายเห็นข้าพระองค์ พวกเขาหัวเราะเยาะ
- ²⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ ²⁷ ขอให้พวกเขาทราบว่านี่เป็นฝีมือของพระองค์ นั่นคือพระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำการนี้
- ²⁸ แม้ว่าพวกเขาแข่งข้าพระองค์ ขอทรงโปรดอวยพรข้าพระองค์ เมื่อพวกเขาโอบตื้อ ก็ขอให้พวกเขาได้อับอาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี
- ²⁹ ขอให้พวกคู่อริของข้าพระองค์ได้ห่มความขายหน้า ขอให้พวกเขาได้สวมความอับอายอย่างเสื้อคลุม
- ³⁰ ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายขอบพระคุณอย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางฝูงชน ³¹ เพราะพระองค์ทรงยืนที่ขวามือของคนขัดสน เพื่อช่วยเขาให้รอดจากบรรดาผู้ที่พิพากษาเขา

Chapter 21

¹ ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระยาห์เวห์ แล้วท่านจะมาพูดกับข้าพเจ้าได้อย่างไรว่า "จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก"? ² เพราะดูเถิด คนชั่วเตรียมคันธนูของพวกเขา พวกเขาเอาลูกธนูพาดไว้ที่สายแล้ว พร้อมทั้งจะยิงไปในความมืดให้ผู้ที่ใจคนเที่ยงธรรม

³ เพราะถ้ารากฐานถูกทำลายลงแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้? ⁴ พระยาห์เวห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ทรงเฝ้ามอง พระเนตรของพระองค์ทรงทดสอบลูกหลานของมนุษย์

⁵ พระยาห์เวห์ทรงทดสอบทั้งคนชอบธรรมและคนชั่ว แต่พระองค์ทรงเกลียดชังผู้ที่รักการกระทำรุนแรง ⁶ พระองค์ทรงเท่าน้ำที่ลุกไหม้และไฟ กำมะถันลงบนคนชั่ว ลมร้อนที่แผดเผาจะเป็นส่วนแบ่งจากถ้วยของพระองค์ให้แก่พวกเขา ⁷ เพราะพระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม และพระองค์ทรงรักความชอบธรรม คนเที่ยงตรงจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์

Chapter 22

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับเจ้านายของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"

² พระยาห์เวห์จะทรงยื่นคทาแห่งพระกำลังของท่านจากศิโยน ให้ครอบครองท่ามกลางพวกศัตรูของท่าน ³ ประชาชนของท่านจะติดตามท่านไป โดยสวมบรรดาเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ด้วยสมัคใจในวันแห่งอำนาจของท่าน จากครรภ์ของเวลารุ่งอรุณ วยหุ้มของท่านจะเป็นของท่านเหมือนอย่างน้ำค้าง

⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงว่า "เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ ตามอย่างเมลคีเซเดค"

⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับที่ขวามือของท่าน พระองค์จะทรงประหารบรรดาพระราชาในวันแห่งความกริ้วของพระองค์ ⁶ พระองค์จะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงให้สนามรบเต็มไปด้วยบรรดาซากศพ พระองค์จะทรงประหารพวกผู้นำประชาชาติทั้งหลาย

⁷ กษัตริย์จะทรงตื่นจากล้าราธำรงทาง แล้วท่านจะทรงยกพระเศียรของท่านขึ้นสูงหลังจากชัยชนะ

Chapter 23

¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ที่ชุมนุมของคนเที่ยงธรรมในการชุมนุมของพวกเขา ² บรรดากิจการของพระยาห์เวห์นั้นมากมายเป็นที่รอคอยอย่างกระหายของทุกคนที่ประสงค์สิ่งเหล่านั้น ³ กิจการของพระองค์นั้นเกรียงไกรและรุ่งโรจน์ และความเที่ยงธรรมของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป

⁴ พระองค์ทรงกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่น่าแปลกใจซึ่งจะเป็นที่คิดถึง พระยาห์เวห์ทรงมีพระกรุณาและพระเมตตา ⁵ พระองค์ทรงให้อาหารแก่บรรดาผู้ที่ติดตามที่สัตย์ซื่อทั้งหลายของพระองค์ พระองค์จะทรงคิดถึงพันธสัญญาของพระองค์เสมอ ⁶ พระองค์ได้ทรงแสดงให้เห็นประชากรของพระองค์เห็นว่าพระองค์นั้นทรงมีฤทธิ์อำนาจมากมาย โดยทรงมอบให้แก่คนเหล่านั้นจากมรดกของบรรดาชนชาติทั้งหลาย

⁷ บรรดาผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์นั้นคือความน่าเชื่อถือและความชอบธรรม บรรดาคำสั่งสอนทั้งมวลของพระองค์เชื่อถือได้ ⁸ บรรดาคำสั่งสอนเหล่านั้นที่ตั้งไว้จะคงอยู่ตลอดไปโดยการรักษามันไว้อย่างซื่อตรงและอย่างสมควร ⁹ พระองค์ได้ทรงมอบชัยชนะแก่ประชาชนของพระองค์ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไปนิรันดร์ พระนามของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่าเคารพ

¹⁰ การถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาคนที่ปฏิบัติ ตามคำสั่งสอนก็ได้ความเข้าใจ การยกย่องของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป

Chapter 24

¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ คนที่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ก็มีเกียรติ ผู้นั้นมีสุขอย่างยิ่งในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ² เชื้อสายของเขจะมีอำนาจในแผ่นดินโลก เชื้อสายของคนเที่ยงธรรมจะได้รับพระพร

³ ทรัพย์สมบัติและความมั่งมืออยู่ในพระนิเวศของพระองค์ ความเที่ยงธรรมของพระองค์จะคงยังคงอยู่ตลอดไป ⁴ แสงสว่างส่องเข้าไปในความมืดสำหรับคนเที่ยงธรรม พระองค์ทรงมีพระกรุณา ทรงพระเมตตา และทรงชอบธรรม ⁵ เป็นเรื่องที่ดีสำหรับคนที่แสดงความกรุณาและให้ยืมเงิน คือผู้ดำเนินกิจการของเขาด้วยความซื่อตรงสุจริต

⁶ เพราะเขาจะไม่ล้มลง คนที่เที่ยงธรรมจะมีคนคิดถึงยังคงอยู่ตลอดไป ⁷ เขาจะไม่หวาดกลัวข่าวร้าย เขามั่นคงในการไว้พึ่งพาพระยาห์เวห์

⁸ จิตใจของเขาสงบโดยปราศจากความกลัวจนกว่าเขามองเห็นชัยชนะเหนือศัตรูของเขา ⁹ เขาแจกจ่ายให้แก่คนยากจนด้วยใจเมตตา ความเที่ยงธรรมของเขาคงยังคงอยู่ตลอดไป เขาจะได้รับการยกย่องด้วยเกียรติ

¹⁰ คนชั่วร้ายจะเห็นสิ่งนี้และโกรธ เขาจะกัดฟันและละลายไป ความประสงค์ของพวกเขาคือชั่วร้ายจะพินาศ

Chapter 25

¹ บรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระองค์ จงยกย่องพระนามพระยาห์เวห์เถิด ² โปรดให้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นที่ยกย่องทั้งบัดนี้และตลอดไป

³ พระนามของพระยาห์เวห์ควรได้รับการยกย่อง ตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก ⁴ พระยาห์เวห์เป็นที่ยกย่องเชิดชูเหนือประชาชาติทั้งมวล และพระสิริของพระองค์นั้นอยู่สูงเหนือบรรดาก้องฟ้า

⁵ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งที่ประทับของพระองค์อยู่บนที่สูง ⁶ ผู้ทอดพระเนตรลงมาจากท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก?

⁷ พระองค์ทรงยกคนจนขึ้นมาจากดินและทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า ⁸ เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้าเมือง กับบรรดาเจ้าเมืองของประชาชนของพระองค์

⁹ พระองค์ทรงมอบบ้านให้แก่ผู้หญิงที่เป็นหมัน พระองค์ทรงให้เธอเป็นมารดาแห่งความชื่นบานของบุตรทั้งหลาย จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 26

¹ เมื่ออิสราเอลได้ออกไปจากอียิปต์ คือวงศ์วานของยาโคบออกจากประชาชนซึ่งพูดภาษาต่างชาติ ² ยูดาห์ได้กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลจึงเป็นอาณาจักรของพระองค์

³ ทะเลได้เห็นและได้ร้องไห้ จอร์แดนได้หันหลังไป ⁴ บรรดาภูเขาได้กระโดดเหมือนฝูงแกะตัวผู้ บรรดาเนินเขาได้กระโดดเหมือนฝูงลูกแกะ

⁵ ทำไมทะเล เจ้าจึงได้หนี? แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย ทำไมเจ้าได้หันหลังกลับ? ⁶ บรรดาภูเขาเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงได้กระโดดเหมือนฝูงแกะตัวผู้? บรรดาเนินเขาเล็ก ๆ เอ๋ย ทำไมเจ้าจึงได้กระโดดเหมือนฝูงลูกแกะ? ⁷ แผ่นดินจงตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด คือเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ

⁸ พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนหิมให้เป็นสระน้ำ คือทรงเปลี่ยนแข็งให้เป็นน้ำพุธรรมชาติ

Chapter 27

¹ เกียรตินี้ไม่ใช่เพื่อเหล่าข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เกียรตินี้ไม่ใช่เพื่อเหล่าข้าพระองค์ แต่มีเพื่อพระนามของพระองค์ เนื่องจากความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาและความเชื่อถือได้ของพระองค์ ² ทำไมบรรดาประชาชนจึงควรกล่าวว่า "พระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่ที่ไหนหรือ?"

³ พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในบรรดาท้องฟ้า พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งใดๆ ก็ได้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย ⁴ บรรดารูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเพียงเงินและทองคำ เป็นผลงานของมือทั้งหลายของมนุษย์

⁵ บรรดารูปเคารพนั้นมีปากทั้งหลาย แต่พวกมันไม่พูด มีตาทั้งหลาย แต่พวกมันไม่เห็น ⁶ มีหูทั้งหลาย แต่พวกมันไม่ได้ยิน มีจมูกทั้งหลาย แต่พวกมันไม่ได้กลิ่น

⁷ มีมือทั้งหลาย แต่ไม่ได้ รู้สึกพวกมันมีเท้า แต่พวกมันไม่ได้ เดินรูปเคารพเหล่านั้นพูดจากปากไม่ได้ ⁸ ผู้ที่ทำรูปเคารพเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเคารพเหล่านั้น ทุกคนที่พึ่งพาในรูปเคารพเหล่านั้นก็เป็นเหมือนกัน

⁹ จงพึ่งพาในพระยาห์เวห์เถิด อิสราเอลเอ๋ย พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นไต่ของเจ้า ¹⁰ จงพึ่งพาในพระยาห์เวห์เถิด ลูกหลานของอาโรนเอ๋ย พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นไต่ของเจ้า ¹¹ บรรดาผู้ที่ถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์เอ๋ย จงพึ่งพาในพระองค์เถิด พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยและเป็นไต่ของเจ้า

¹² พระยาห์เวห์ทรงคิดถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงอวยพระพร พระองค์จะทรงอวยพระพร ลูกหลานของอิสราเอล พระองค์จะทรงอวยพระพร ลูกหลานของอาโรน ¹³ พระองค์จะทรงอวยพระพรบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติของพระยาห์เวห์ ทั้งคนหนุ่มสาวและคนสูงวัย ¹⁴ ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกท่านมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งท่านและลูกหลานทั้งหลายของท่าน

¹⁵ โปรดให้พวกท่านรับพระพรจากพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างบรรดาท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ¹⁶ บรรดาท้องฟ้าเป็นของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงมอบแผ่นดินโลกแก่บรรดามนุษย์

¹⁷ คนตายยกย่องพระยาห์เวห์ไม่ได้ และทุกคนที่ลงไปสู่ที่เขียบสงบก็ด้วย ¹⁸ แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายการยกย่องแด่พระยาห์เวห์ ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 28

¹ ข้าพระองค์รักพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงฟังเสียงและคำอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์ ² เพราะพระองค์ได้ทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องขอทูลพระองค์ขณะที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่

³ เชือกแห่งความตายทั้งหลายได้มัดข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้ติดในบ่วงแห่งแดนมรณา ข้าพระองค์รู้สึกเจ็บปวดและเสียใจ ⁴ แล้วข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์ว่า " โปรดทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ "

⁵ พระยาห์เวห์ทรงมีพระกรุณาและทรงชอบธรรม พระเจ้าของเราทรงหลายทรงพระเมตตา ⁶ พระยาห์เวห์ทรงปกป้องคนอ่อนต่อโลก เมื่อข้าพระองค์หมดหนทาง และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ไว้

⁷ จิตวิญญาณของข้าพระองค์เอ๋ยจงกลับไปสู่การพัก เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำดีต่อข้าพระองค์แล้ว ⁸ เพราะพระองค์ทรงช่วยกู้ชีวิตข้าพระองค์ให้พ้นจากความตาย ช่วยตาข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำตา และช่วยเท้าข้าพระองค์ให้พ้นจากการล้มลง

⁹ ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระยาห์เวห์ในดินแดนของคนเป็น ¹⁰ ข้าพระองค์ได้เชื่อในพระองค์ แม้เมื่อข้าพระองค์พูดว่า "ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบากยิ่งนัก" ¹¹ ข้าพระองค์พูดอย่างกลุ่มใจว่า "พวกมนุษย์ทุกคนล้วนเป็นคนหลอกลวง"

¹² ข้าพระองค์จะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไร สำหรับพระเมตตาทั้งหมดของพระองค์ที่มีต่อข้าพระองค์? ¹³ ข้าพระองค์จะถวายถวายแห่งความรอด และกล่าวพระนามพระยาห์เวห์ ¹⁴ ข้าพระองค์จะเก็บทั้งหลายแด่พระยาห์เวห์ ต่อหน้าคนทั้งหลายของพระองค์ ¹⁵ ความตายของบรรดาธรรมิกชนต่อพระองค์มีค่ามากยิ่งขึ้นในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์

¹⁶ แท้จริงแล้ว ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ที่เป็นบุตรชายของสาวใช้คนหนึ่งของพระองค์ พระองค์ได้ทรงปลดปล่อยข้าพระองค์จากพันธนาการทั้งหลาย ¹⁷ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ด้วยเครื่องบูชาต่อพระองค์ และกล่าวพระนามพระยาห์เวห์

¹⁸ ข้าพระองค์จะเก็บทั้งหลายแด่พระยาห์เวห์ ต่อหน้าคนทั้งหมดของพระองค์ ¹⁹ ในลานต่าง ๆ แห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ที่อยู่กลางใจเมืองกรุงเยรูซาเล็ม จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 29

¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด ชนชาติทั้งปวงเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เกิด คนทั้งปวงเอ๋ย ² เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่อพวกเรานั้นยิ่งใหญ่ และความน่าเชื่อถือของพระยาห์เวห์จะคงยังคงอยู่ตลอดไป จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 30

- ¹ จึงให้การถวายขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ² ให้อิสราเอลพูดว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป"
- ³ ให้ลูกหลานอาโรนกล่าวว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป" ⁴ ให้บรรดาผู้ที่ติดตามอย่างสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พูดว่า "ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป"
- ⁵ ข้าพระองค์ร้องต่อพระยาห์เวห์จากความกลัดกลุ้มใจ พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบข้าพระองค์และทรงมอบอิสระให้แก่ข้าพระองค์ ⁶ พระยาห์เวห์สถิตกับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้? ⁷ พระยาห์เวห์สถิตกับข้าพระองค์เปรียบเหมือนผู้ช่วยเหลือของข้าพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จะมองเห็นชัยชนะต่อผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์
- ⁸ เข้าสิ่งกำบังอยู่ในพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่าพึ่งพาในมนุษย์ ⁹ เข้าลี้ภัยอยู่ในพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่าพึ่งพาในบรรดาเจ้าเมือง
- ¹⁰ คนชาติทั้งหมดเคยล้อมข้าพระองค์ แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด ¹¹ สมควรแล้ว คนเหล่านั้นนั้นได้ล้อมข้าพระองค์ คนเหล่านั้นได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด ¹² คนเหล่านั้นนั้นได้ล้อมข้าพระองค์เหมือนฝูงผึ้ง แต่คนเหล่านั้นได้สูญสิ้นไปอย่างรวดเร็วเหมือนไฟไหม้กลางพงหนาม แต่ในพระนามพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ขับไล่พวกมันไปหมด
- ¹³ คนเหล่านั้นได้โจมตีข้าพระองค์เพื่อกระแทกให้ข้าพระองค์ล้มลง แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ ¹⁴ พระยาห์เวห์นั้นทรงเป็นกำลัง และเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งช่วยกู้ข้าพระองค์
- ¹⁵ มีเสียงโห่ร้องชื่นชมอยู่ในเทือกต่างๆ ของผู้เที่ยงธรรมว่า พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงมีชัย ¹⁶ พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์ทรงมีชัย
- ¹⁷ ข้าพระองค์จะไม่ตาย แต่ข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำ ¹⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงลงโทษข้าพระองค์อย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบความตายแก่ข้าพระองค์
- ¹⁹ โปรดเปิดประตูความสมควรให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเข้าไป และข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ ²⁰ นี่แหละคือประตูของพระยาห์เวห์ คนที่เที่ยงธรรมเท่านั้นจะสามารถเข้าไปได้ ²¹ ข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์
- ²² ก้อนหินที่พวกช่างก่อสร้างได้โยนทิ้งไป บัดนี้ได้เป็นหินหัวมุมแล้ว ²³ สิ่งนี้เป็นมาจากพระยาห์เวห์ เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ในสายตาของพวกเรา
- ²⁴ วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้น ให้พวกเราชื่นชมยินดีในวันนี้เถิด ²⁵ โปรดเถิดพระเจ้า ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทรงมอบชัยชนะแก่พวกข้าพระองค์ โปรดเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทรงมอบความสำเร็จแก่พวกข้าพระองค์เถิด
- ²⁶ ขอผู้เข้ามาในพระนามของพระยาห์เวห์ได้รับการอวยพร พวกเราจะอวยพรพวกท่านจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²⁷ พระยาห์เวห์คือพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงให้ความสว่างแก่พวกเรา จงมัดเครื่องถวายบูชาด้วยเชือกกับเชิงนอนของแท่นบูชา ²⁸ พระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะถวายการขอบพระคุณพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์
- ²⁹ โอ จงถวายการขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดี เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

Chapter 31

- ¹ คนเหล่านั้นที่ทางของเขาทั้งหลายที่ไร้ตำหนินั้นก็เป็สุข คือผู้ที่ทำตามทางแห่งคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์ ² คนเหล่านั้นที่รักษากฎเกณฑ์ต่างๆ อันเคร่งครัดของพระองค์ก็เป็สุข คือผู้ที่คั่นหาพระองค์ด้วยสุดหัวใจของคนเหล่านั้น
- ³ เขาทิ้งหลายไม่ทำผิด คนเหล่านั้นเดินตามทางทั้งหลายของพระองค์ ⁴ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้พวกข้าพระองค์ทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เพื่อว่าพวกข้าพระองค์ควรทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายอย่างระมัดระวัง
- ⁵ โอ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตั้งอยู่อย่างมั่นคงในการทำตามกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์จะไม่ละอาย เมื่อข้าพระองค์ครุ่นคิดอยู่ที่กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์
- ⁷ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยใจที่ซื่อตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้กฎบัญญัติอันชอบธรรมทั้งหลายของพระองค์ ⁸ ข้าพระองค์จะทำตามกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ไว้เดียวดาย เบน
- ⁹ คนหนุ่มคนหนึ่งจะรักษาทางเดินของชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร? ก็โดยเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ ¹⁰ ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ข้าพระองค์คั่นหาพระองค์ ขออย่าปล่อยให้ข้าพระองค์พลัดหลงออกไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์
- ¹¹ ข้าพระองค์ได้รวบรวมถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจ เพื่อว่าข้าพระองค์นั้นจะไม่ได้กระทำบาปผิดต่อพระองค์ ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ได้รับการยกย่อง โปรดสอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์กับข้าพระองค์
- ¹³ ข้าพระองค์ได้ประกาศด้วยปากของข้าพระองค์ถึงบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงสำแดงไว้ ¹⁴ ข้าพระองค์มีความชื่นบานในทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์มากกว่าความบังมีทั้งปวง
- ¹⁵ ข้าพระองค์จะใคร่ครวญบรรดาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ และให้ความสนใจบรรดาทางทั้งหลายของพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมถ้อยคำของพระองค์ ก็เมิล
- ¹⁷ โปรดเมตตาต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และทำตามถ้อยคำของพระองค์ ¹⁸ โปรดเปิดตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นบรรดาสิ่งมหัศจรรย์ในคำสั่งสอนของพระองค์
- ¹⁹ ข้าพระองค์คือคนต่างชาตินบนแผ่นดิน โปรดอย่าได้ทรงซ่อนกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์จากข้าพระองค์เลย ²⁰ ความประสงค์ของข้าพระองค์กระหายที่จะเรียนรู้กฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ตลอดเวลา
- ²¹ พระองค์ทรงตำหนิคนหย่อหยิ่ง คนที่ถูกสาปแช่ง คือคนเหล่านั้นที่หลงไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ²² โปรดเอาความละอายและอับอายไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เชื่อฟังกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์
- ²³ แม้คนเหล่านั้นปกครองนั้งปรึกษากันและใส่ร้ายข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์จะใคร่ครวญกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ ²⁴ กฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นเป็นบรรดาคำแนะนำของข้าพระองค์ ดาลิส
- ²⁵ ชีวิตของข้าพระองค์เป็อนุ่น โปรดทรงมอบชีวิตแก่ข้าพระองค์โดยถ้อยคำของพระองค์ ²⁶ ข้าพระองค์ได้เล่าถึงชีวิตของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ โปรดสั่งสอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
- ²⁷ โปรดช่วยทำให้ข้าพระองค์เข้าใจบรรดาทางแห่งคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เพื่อว่าข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงคำสอนอันมหัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ ²⁸ ข้าพระองค์จมอยู่ในความโศกเศร้าอย่างยิ่ง โปรดเสริมกำลังข้าพระองค์โดยถ้อยคำของพระองค์เถิด
- ²⁹ โปรดหันข้าพระองค์ไปเสียจากทางหลอกลวง โปรดพระกรุณาสอนคำสั่งสอนของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ³⁰ ข้าพระองค์ได้เลือกหนทางแห่งความสัตย์ซื่อ ข้าพระองค์รักษากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ
- ³¹ ข้าพระองค์ยึดมั่นอยู่กับกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องละอาย ³² ข้าพระองค์จะวิ่งในหนทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงขยายหัวใจของข้าพระองค์ให้กว้างที่จะกระทำเช่นนั้น เช
- ³³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสอนข้าพระองค์ถึงทางแห่งกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาไว้จนถึงที่สุด ³⁴ โปรดให้ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และเพื่อข้าพระองค์จะรักษาคำสั่งสอนของพระองค์ไว้ และข้าพระองค์จะทำตามด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์
- ³⁵ โปรดนำข้าพระองค์ไปในทางแห่งกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ชื่นชมที่จะเดินในทางนั้น ³⁶ โปรดทรงหันใจข้าพระองค์เข้าหากฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ และออกห่างจากการได้มาซึ่งไม่เที่ยงธรรม
- ³⁷ โปรดทรงหันสายตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งที่ไร้ค่า โปรดรู้พื้นข้าพระองค์ไว้ในบรรดาทางของพระองค์ ³⁸ โปรดทำตามพระสัญญาของพระองค์ต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ที่พระองค์มีไว้สำหรับผู้ที่ถวายพระเกียรติของพระองค์

- 39 โปรดเอาการเหยียดหยามซึ่งข้าพระองค์ลัวนั้นออกไปเสีย เพราะบรรดาคำตัดสินอันเที่ยงธรรมของพระองค์นั้นดีเลิศ ⁴⁰ ขอดูเถิด ข้าพระองค์ได้เฝ้าคอยคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ยิ่ง โปรดรู้พินข้าพระองค์ในความเที่ยงธรรมของพระองค์เถิด วา
- 41 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงมอบความรักมั่นคงของพระองค์แก่ข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ ⁴² แล้วข้าพระองค์จะได้ตอบให้ผู้ที่เย้ยหยันข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์พึ่งพาในถ้อยคำของพระองค์
- 43 โปรดอย่าทรงนำถ้อยคำแห่งความจริงไปจากปากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รอคอยบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมของพระองค์ ⁴⁴ ข้าพระองค์จะทำตามคำสั่งสอนของพระองค์เสมอตลอดไป
- 45 ข้าพระองค์จะเดินอย่างมั่นคง เพราะข้าพระองค์ได้ตามหาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ⁴⁶ ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทอันเคร่งครัดของพระองค์เฉพาะพระพักตร์บรรดาภคินทรีย์ และจะไม่ถูกทำให้ละอาย
- 47 ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ที่ข้าพระองค์รักยิ่ง ⁴⁸ ข้าพระองค์จะยกมือของข้าพระองค์ขึ้นต่อกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก ข้าพระองค์จะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ โซอิน
- 49 โปรดทรงคิดถึงบรรดาพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงมอบความหวังแก่ข้าพระองค์ ⁵⁰ สิ่งนี้คือการปลอบประโลมในยามทุกข์ยากของข้าพระองค์ ว่าพระสัญญาของพระองค์นั้นได้รักษาชีวิตของข้าพระองค์ไว้
- 51 คนหยิ่งยโสเย้ยหยันข้าพระองค์ แม้กระนั้นข้าพระองค์ไม่ได้หันออกจากคำสั่งสอนของพระองค์ ⁵² ข้าพระองค์ได้คิดถึงกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ที่มีมาแต่กาลก่อน ข้าแต่พระยาห์เวห์ และข้าพระองค์ก็ปลอบประโลมตัวเอง
- 53 ข้าพระองค์โกรธจัด เนื่องจากคนชั่วปฏิเสธคำสั่งสอนของพระองค์ ⁵⁴ บรรดากฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นเพลงทั้งหลายของข้าพระองค์ ในบ้านที่ข้าพระองค์อยู่ชั่วครา
- 55 ข้าพระองค์คิดถึงพระนามของพระองค์ในเวลากลางคืน ข้าแต่พระยาห์เวห์ และข้าพระองค์ทำตามกฎบัญญัติของพระองค์ ⁵⁶ สิ่งนี้แหละที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิบัติคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ เฮอร์
- 57 พระยาห์เวห์ทรงเป็นส่วนแบ่งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ตั้งใจที่จะทำตามถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์ ⁵⁸ ข้าพระองค์ขอความโปรดปรานของพระองค์อย่างร้อนรนด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ โปรดพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามถ้อยคำที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้
- 59 ข้าพระองค์ได้ทดสอบบรรดาทางของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้หันเหของข้าพระองค์ไปยังบรรดากฎบัญญัติแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ⁶⁰ ข้าพระองค์รีบเร่งและไม่ได้ออช้าที่จะทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์
- 61 แม้เชือกทั้งหลายของคนชั่วได้ดักข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ก็ไม่ลืมกฎบัญญัติของพระองค์ ⁶² ในตอนเที่ยงคืน ข้าพระองค์ตื่นขึ้นเพื่อขอบพระคุณพระองค์ สำหรับกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์
- 63 ข้าพระองค์เป็นมิตรกับทุกคนที่ถวายพระเกียรติพระองค์ กับคนทั้งมวลที่ทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ⁶⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ โปรดสอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เทิร์
- 65 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ตามถ้อยคำของพระองค์ ⁶⁶ โปรดสอนความหยิ่งรู้และความเข้าใจแก่ข้าพระองค์อย่างถ่องแท้ เพราะข้าพระองค์ได้เชื่อในกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์
- 67 เมื่อก่อนนั้นข้าพระองค์ได้ทนทุกข์มานาน ข้าพระองค์ได้หลงทางไป แต่บัดนี้ข้าพระองค์เชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ ⁶⁸ พระองค์ทรงดีเลิศ และพระองค์คือผู้หนึ่งที่ทรงกระทำการดี โปรดสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
- 69 คนหยิ่งยโสได้ใส่ความเท็จข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์รักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ ⁷⁰ หัวใจของคนเหล่านั้นแข็งกระด้าง แต่ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในกฎบัญญัติของพระองค์
- 71 เป็นสิ่งที่ดีแล้วที่ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์ เพราะมันทำให้ข้าพระองค์จะได้เรียนรู้กฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ ⁷² คำสั่งสอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์สำหรับข้าพระองค์แล้วก็มีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงินเป็นหลายพันชิ้น โยด
- 73 พระหัตถ์ของพระองค์ได้ได้ทรงตกแต่งข้าพระองค์และทรงสร้าง โปรดให้ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ⁷⁴ บรรดาผู้ที่ถวายพระเกียรติพระองค์จะชื่นบานเมื่อคนเหล่านั้นเห็นข้าพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์พบความหวังในถ้อยคำของพระองค์
- 75 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์กราบว่าบรรดากฎบัญญัติของพระองค์นั้นชอบธรรมแล้ว และในความซื่อตรงนั้นที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์นั้นทุกขียาก ⁷⁶ ขอความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ปลอบประโลมข้าพระองค์
- 77 โปรดสำแดงพระกรุณาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตต่อไป เพราะคำสั่งสอนของพระองค์เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ ⁷⁸ โปรดให้คนหยิ่งยโสละอาย เพราะคนเหล่านั้นได้ใส่ร้ายข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์จะใคร่ครวญคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์

- 79** โปรดให้คนเหล่านั้นที่ถวายพระเกียรติพระองค์หันกลับมาหาข้าพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่รู้จักกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้น **80** โปรดให้ใจของข้าพระองค์ไร้ตำหนิด้วยการเคารพนับถือกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์จะไม่ต้องถูกทำให้ละอาย คัฟ
- 81** ข้าพระองค์หมดแรงกับการรอคอยที่พระองค์อาจจะมาช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้หวังในถ้อยคำของพระองค์ **82** สายตาของข้าพระองค์คอยที่จะเห็นพระสัญญาของพระองค์ เมื่อไรที่พระองค์จะทรงปลอบประโลมข้าพระองค์เล่า?
- 83** เพราะข้าพระองค์ได้เป็นเหมือนลูกหมักเหล้าที่ถูกรมควัน ข้าพระองค์ไม่ลืมบรรดากฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ **84** ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องรออีกนานสักเท่าใด เมื่อไรที่พระองค์จะทรงทำการตัดสินบรรดาผู้กดขี่รังแกข้าพระองค์?
- 85** คนหยิ่งยโสได้ขุดหลุมพรางดักข้าพระองค์ คือคนเหล่านั้นที่ฝ่าฝืนต่อคำสั่งสอนของพระองค์ **86** บรรดากฎบัญญัติทั้งมวลของพระองค์ก็เชื่อถือได้ คนเหล่านั้นรังแกข้าพระองค์อย่างไม่ชอบธรรม โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด
- 87** คนเหล่านั้นเกือบทำให้ข้าพระองค์ตายไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ปฏิเสธคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ **88** ด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ โปรดรักษาชีวิตของข้าพระองค์ เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้เชื่อฟังบรรดาพระบัญชาของพระองค์ ลาเมิธ
- 89** ข้าแต่พระยาห์เวห์ ถ้อยคำของพระองค์ทรงคงยังคงอยู่ตลอดไป ถ้อยคำของพระองค์ได้ตั้งมั่นคงในบรรดาท้องฟ้า **90** ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชนชาติพระองค์ได้ทรงตั้งแผ่นดินโลกและมันก็ยังคงอยู่
- 91** ทุกสิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ ดังที่พระองค์ได้ตรัสในกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ เพราะทุกสิ่งเป็นของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ **92** ถ้าคำสั่งสอนของพระองค์ไม่เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงได้พินาศไปในความทุกข์ยากแล้ว
- 93** ข้าพระองค์จะไม่มีการลืมคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์เลย เพราะโดยคำสั่งสอนทั้งหลายเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้
- 94** ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ โปรดช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ค้นหาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์
- 95** คนชั่วเตรียมทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะค้นหาความเข้าใจในกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ **96** ข้าพระองค์ได้เคยเห็นมาแล้วว่าทุกสิ่งมีข้อจำกัดของมัน แต่กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์กว้างขวางไร้ขีดจำกัด เนิม
- 97** โอ ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนของพระองค์จริง ๆ เป็นคำอธิษฐานของข้าพระองค์ตลอดทั้งวัน **98** กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ เพราะกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์นั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ
- 99** ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าครูทั้งหมดของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ใคร่ครวญกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์
- 100** ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าผู้ที่อาวุโสกว่าข้าพระองค์ นี่เป็นเพราะข้าพระองค์ได้รักษาคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์
- 101** ข้าพระองค์หยุดยั้งเท่าไรจากทางชั่วทุกอย่าง เพื่อว่าข้าพระองค์จะทำตามถ้อยคำของพระองค์ **102** ข้าพระองค์ไม่ได้หันไปจากบรรดากฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์
- 103** บรรดาถ้อยคำของพระองค์นั้นช่างมีรสชาติหวานแก่ข้าพระองค์ แน่ทีเดียว หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากของข้าพระองค์ **104** โดยทางคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์สามารถเข้าใจได้ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังทางที่ผิดทั้งหลาย นุน
- 105** ถ้อยคำของพระองค์เป็นตะเกียงแห่งเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแห่งทางของข้าพระองค์ **106** ข้าพระองค์ได้สาบานและได้ยืนยันว่า ข้าพระองค์จะทำตามกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์
- 107** ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทุกข์ยากยิ่งนัก โปรดรักษาชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามที่พระองค์ได้สัญญาด้วยถ้อยคำของพระองค์ **108** ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรับเครื่องบูชาถวายด้วยความสมัครใจจากปากของข้าพระองค์ และโปรดสอนกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์
- 109** ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่กระนั้นข้าพระองค์ไม่ลืมคำสั่งสอนของพระองค์ **110** คนชั่วได้วางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหจากคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์
- 111** ข้าพระองค์รับกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ไว้เป็นมรดกของข้าพระองค์ตลอดไป เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความชื่นบานแก่จิตใจข้าพระองค์ **112** จิตใจของข้าพระองค์เชื่อมั่นในกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ตลอดไปจนถึงกาลอวสาน ชามะค
- 113** ข้าพระองค์เกลียดคนโลเล แต่ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนของพระองค์ **114** พระองค์ทรงเป็นสิ่งกำบังและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอคอยถ้อยคำของพระองค์
- 115** จงไปเสียจากข้า เจ้าคนทำชั่ว เพื่อที่ข้าพระองค์จะได้ทำตามกฎบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าของข้าพระองค์ **116** โปรดคำขูข้าพระองค์ไว้ตามถ้อยคำของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ และไม่ละอายในความหวังของข้าพระองค์
- 117** โปรดคำขูข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรอด และข้าพระองค์จะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์เสมอ **118** พระองค์ทรงปฏิเสธทุกคนที่หันเหจากกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ เพราะคนเหล่านั้นได้หลอกลวงและเชื่อถือไม่ได้

- 119** พระองค์ทรงตั้งคนชั่วทั้งมวลของแผ่นดินโลกเป็นเหมือนขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระโอวาทอันเคร่งครัดทั้งหลายของพระองค์ **120** ร่างกายข้าพระองค์สิ้นสະท้านในความเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์เคารพกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ โอเยน
- 121** ข้าพระองค์ทำสิ่งที่ชอบธรรมและสมควร ขอยำทรงลงถึงข้าพระองค์ไว้กับผู้กดขี่รังแกข้าพระองค์ **122** โปรดปรานการช่วยดูแลผู้รับใช้ของพระองค์ ขอยำทรงให้คนหยิ่งโสกดขี่รังแกข้าพระองค์
- 123** นัยน์ตาของข้าพระองค์เมื่อยล้า ขณะที่ข้าพระองค์คอยความรอดของพระองค์ และคอยถ้อยคำอันเที่ยงธรรมของพระองค์ **124** โปรดสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และโปรดสอนบรรดากฎระเบียบของพระองค์แก่ข้าพระองค์
- 125** ข้าพระองค์นั้นเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดทรงมอบความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้กฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ **126** ได้เวลาทีพระยาห์เวห์จะทรงจัดการ เพราะประชาชนได้ละเมิดคำสั่งสอนของพระองค์
- 127** แน่นอน ข้าพระองค์รักกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์ **128** เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะติดตามคำสั่งสอนทั้งมวลของพระองค์อย่างเคร่งครัด และข้าพระองค์เกลียดชังทางแห่งความหลอกลวงทุกทาง เพ
- 129** บรรดากฎระเบียบของพระองค์น่าแปลกใจนั้นคือเหตุผลว่าทำไมข้าพระองค์จึงเชื่อมั่นในบรรดากฎระเบียบเหล่านั้น **130** การเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนที่ขาดประสบการณ์
- 131** ข้าพระองค์อำปอกและเหนื่อยหอบ เพราะข้าพระองค์ประสงค์กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ **132** โปรดหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเคยทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์เสมอ
- 133** โปรดนำย่างเท้าของข้าพระองค์ตามถ้อยคำของพระองค์ ขอยำทรงให้ความบาปใดๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์ **134** โปรดไล่ข้าพระองค์ให้พ้นการกดขี่รังแกของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะทำตามคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์
- 135** โปรดให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงมายังผู้รับใช้ของพระองค์ และโปรดสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์ **136** บรรดาสายธารแห่งน้ำตาไหลลงมาจากนัยน์ตาของข้าพระองค์ เพราะประชาชนไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ซาเด
- 137** พระองค์เที่ยงธรรม และกฎบัญญัติของพระองค์ก็เที่ยงธรรม **138** บรรดากฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงมอบนั้นเที่ยงธรรม และสัตย์ซื่อ
- 139** ความโกรธจัดได้ทำลายข้าพระองค์ เพราะพวกคู่อริของข้าพระองค์ลืมห้อยคำทั้งหลายของพระองค์ **140** ถ้อยคำของพระองค์ได้ถูกทดสอบเป็นอย่างมากแล้ว และผู้รับใช้ของพระองค์รักถ้อยคำนั้น
- 141** ข้าพระองค์ต้อยต่ำและถูกดูถูก แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมห้อยคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ **142** ความเที่ยงธรรมของพระองค์เที่ยงธรรมสมควรยังคงอยู่ตลอดไป และคำสั่งสอนของพระองค์ก็เชื่อถือได้
- 143** แม้ว่าการทุกข์ยากและความตรอมใจได้มาสู่ข้าพระองค์ กฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ยังคงเป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ **144** กฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์เที่ยงธรรมตลอดไป โปรดทรงมอบความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตอยู่ โคพ
- 145** ข้าพระองค์ได้ขอด้วยสุดหัวใจ "ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพระองค์เถิด ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ **146** ข้าพระองค์ขอพระองค์ว่า ขอพระองค์ช่วยให้ข้าพระองค์รอด และข้าพระองค์จะทำตามกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์"
- 147** ข้าพระองค์ตื่นขึ้นเวลารุ่งเช้าและทูลขอความอุปถัมภ์ ข้าพระองค์หวังในถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์ **148** นัยน์ตาของข้าพระองค์ลืมห้อยอยู่ทุกเวลาเวลากลางคืน เพื่อว่าข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงถ้อยคำของพระองค์
- 149** โปรดฟังเสียงข้าพระองค์ ตามความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาในกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ **150** ผู้ที่รังแกข้าพระองค์กำลังมาใกล้ข้าพระองค์แล้ว แต่ว่าคนเหล่านั้นอยู่ห่างจากคำสั่งสอนของพระองค์
- 151** ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงอยู่ใกล้ข้าพระองค์ และกฎบัญญัติทั้งมวลของพระองค์ก็เชื่อถือได้ **152** นานมาแล้วข้าพระองค์ได้เรียนรู้จากกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ว่าพระองค์ได้ทรงตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้ในสถานที่ตลอดไป เรข
- 153** โปรดทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ได้ลืมห้อยคำสั่งสอนของพระองค์ **154** โปรดปกป้องข้าพระองค์และโปรดไล่ข้าพระองค์ โปรดพิทักษ์ข้าพระองค์ตามที่ได้อธิษฐานในถ้อยคำของพระองค์
- 155** ความรอนั้นอยู่ห่างจากคนชั่วร้าย เพราะคนเหล่านั้นไม่รักกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์ **156** ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระกรุณาของพระองค์มากมายนัก โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์อย่างทีพระองค์ทรงกระทำเสมอ
- 157** บรรดาผู้ที่รังแกและบรรดาศัตรูของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่ได้หันเหไปจากกฎบัญญัติทั้งหลายแห่งพันธสัญญาของพระองค์ **158** ข้าพระองค์มองดูคนทรยศด้วยความขบะแหยง เพราะคนเหล่านั้นไม่ทำตามถ้อยคำของพระองค์

- 159 โปรดทอดพระเนตรถึงวิธีที่ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาด้วยความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ 160 เนื้อหาสำคัญแห่งถ้อยคำของพระองค์ คือความจริง และกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ทุกข้อคงยังคงอยู่ตลอดไป ดิน
- 161 พวกเจ้าเมืองรังแกข้าพระองค์โดยไร้เหตุผล จิตใจของข้าพระองค์สั่นคลอนการไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ 162 ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในถ้อยคำของพระองค์อย่างผู้ที่ได้พบของที่ปลื้มรับมาเป็นอันมาก
- 163 ข้าพระองค์เกลียดและชังความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักคำสั่งสอนของพระองค์ 164 ข้าพระองค์ยกย่องพระองค์วันละเจ็ดครั้งหยุดหยั่ง เพราะกฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์
- 165 บรรดาผู้ที่รักคำสั่งสอนของพระองค์ คนเหล่านั้นมีสันติสุขอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดทำให้คนเหล่านั้นสั่นคลอนได้ 166 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์เชื่อฟังกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์
- 167 ข้าพระองค์ทำตามพระโอวาทอันเคร่งครัดของพระองค์ และข้าพระองค์รักพระโอวาทอันเคร่งครัดนั้นยิ่งนัก 168 ข้าพระองค์ทำตามบรรดาคำสั่งสอนและพระโอวาทอันเคร่งครัดของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำ ทาฟ
- 169 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสดับเสียงขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ โปรดทรงมอบความเข้าใจในถ้อยคำของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 170 โปรดสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ต่อหน้าพระองค์ โปรดโปรดช่วยเหลือข้าพระองค์อย่าง التيพระองค์ได้ทรงสัญญาในถ้อยคำของพระองค์
- 171 โปรดให้ริมฝีปากของข้าพระองค์พรั่งพรูคำยกย่องออกมา เพราะพระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ทั้งหลายของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 172 โปรดให้ลิ้นของข้าพระองค์ร้องเพลงเกี่ยวกับถ้อยคำของพระองค์ เพราะบรรดากฎบัญญัติทั้งมวลของพระองค์ก็เที่ยงธรรม
- 173 โปรดให้พระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกคำสั่งสอนทั้งหลายของพระองค์ 174 ข้าพระองค์แสวงหาการช่วยกู้ของพระองค์ และคำสั่งสอนของพระองค์ก็เป็นความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์
- 175 โปรดให้ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่และยกย่องพระองค์ และให้กฎบัญญัติอันเที่ยงธรรมทั้งหลายของพระองค์ช่วยเหลือข้าพระองค์ 176 ข้าพระองค์ได้ระหกระเหินเหมือนดังแกะที่หลงหายไป โปรดตามหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมกฎบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

Chapter 32

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร่งโปรดช่วยด้วยเถิด เพราะคนสุจริตได้หายไปหมด คนที่ซื่อสัตย์ได้สูญสิ้นไป

² ทุกคนพูดคำไร้สาระกับเพื่อนบ้าน ทุกคนพูดด้วยล้นประจบสอพลอและด้วยสองใจ ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร่งตัดริมฝีปากที่ประจบสอพลอ ออกเสียให้สิ้น และทุกลิ้นที่โอ้อวดในเรื่องใหญ่โตด้วย ⁴ คนพวกนี้คือบรรดาคนที่พากันพูดว่า "เราจะชนะได้ด้วยลิ้นของเรา เมื่อริมฝีปากของเราพูด ใครจะเป็นนายเหนือพวกเราได้?"

⁵ พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า "เพราะคนยากจนถูกระทำอย่างรุนแรง เพราะเสียงคร่ำครวญของคนขัดสน เราจึงจะลุกขึ้น เราจะจัดที่ปลอดภัยไว้ให้ตามที่พวกเขาปรารถนา"

⁶ พระดำรัสของพระยาห์เวห์เป็นพระดำรัสบริสุทธิ เป็นดังเช่นเงินบริสุทธิ์ในเตาหลอมแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งถูกถลุงถึงเจ็ดครั้ง ⁷ พระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระองค์ทรงป้องกันพวกเขาไว้ พระองค์ทรงรักษาคนสุจริตไว้เป็นนิตยาคงพิณรุติชั่วร้ายนี้ ⁸ คนชั่วก็เดินพลุกพล่านอยู่ล้อมรอบในขณะที่ความชั่วช้าได้รับการยกย่องในท่ามกลางบรรดาลูกหลานของมนุษย์

Chapter 33

¹ ในความระทมใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ขอพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ ² ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากพวกคนที่โกหกด้วยริมฝีปากมุสาของคนเหล่านั้น และการหลอกลวงด้วยลิ้นของคนเหล่านั้น

³ พระองค์จะลงโทษแก่พวกเขา และพระองค์จะทรงทำสิ่งใดแก่พวกเขาอีกเล่า พวกเจ้าผู้ซึ่งมีลิ้นที่หลอกลวง? ⁴ พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา ด้วยบรรดาลูกธนูของนักรบซึ่งได้ลับให้แหลมคมโดยการเผาด้วยถ่านของต้นซาก

⁵ พิณแล้วแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อาศัยชั่วคราวกับคนเมเชค ข้าพระองค์ได้พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์มาก่อนหน้านี้ ⁶ ข้าพระองค์พักอยู่นานเกินไปแล้วกับผู้เกลียดสันติสุข ⁷ ข้าพระองค์รักสันติสุข แต่เมื่อข้าพระองค์พูด คนเหล่านั้นจะเอาแต่ทำสงคราม

Chapter 34

- ¹ ข้าพระองค์จะเขยหน้ามองขึ้นไปยังภูเข ความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์จะมาจากไหน? ² ความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์มาจากพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก
- ³ พระองค์จะไม่ทรงทำให้เท้าของท่านลื่นไถล พระองค์ผู้ทรงปกป้องท่านจะไม่ทรงเคล็ดกลับไป ⁴ ดูก่อน พระองค์ผู้ทรงพิทักษ์อิสราเอลจะไม่ทรงเคล็ดกลับหรือทรงกลับสนิทไป
- ⁵ พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิทักษ์ท่าน พระยาห์เวห์ทรงเป็นเงาที่ขวามือของท่าน ⁶ พระอาทิตย์จะไม่ทำอันตรายท่านในเวลากลางวัน หรือพระจันทร์ในเวลากลางคืน
- ⁷ พระยาห์เวห์จะทรงปกป้องท่านให้พ้นอันตรายทั้งมวล และพระองค์จะทรงปกป้องชีวิตของท่าน ⁸ พระยาห์เวห์จะทรงปกป้องในทุกสิ่งที่ท่านกระทำตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป
-

Chapter 35

¹ ข้าพเจ้าได้มีความชื่นบาน เมื่อคนเหล่านั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โปรดให้พวกเราไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์กันเถิด" ² กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เก้าทั้งหลายของพวกเรากำลังยืนอยู่ภายในประตูของเจ้า ³ กรุงเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างไว้อย่างเมืองที่วางแผนไว้อย่างรอบคอบ

⁴ บรรดาเผ่าต่าง ๆ ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม คือบรรดาเผ่าของพระยาห์เวห์ ดังเป็นสักขีพยานสำหรับอิสราเอล เพื่อขอบพระคุณพระนามของพระยาห์เวห์ ⁵ พระที่นั่งแห่งการตัดสินตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของราชวงศ์ดาวิด

⁶ จงอธิษฐานขอสันติสุขให้กรุงเยรูซาเล็มว่า "ขอบรรดาผู้ที่รักเจ้าจงมีสันติสุข" ⁷ ขอสันติสุขจงมีอยู่ภายในกำแพงทั้งหลายที่ป้องกันเจ้า และโปรดให้มีสันติสุขอยู่ภายในป้อมของเจ้า"

⁸ เพื่อเห็นแก่พี่น้องชายและมิตรสหายทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดว่า "โปรดให้สันติสุขจงมีอยู่ภายในเจ้า" ⁹ เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะค้นหาความดีสำหรับเจ้า

Chapter 36

¹ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในบรรดาท้องฟ้าข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์ ² ดูเถิด สายตาของบรรดาคนรับใช้มองดูมือนายของคนเหล่านั้น
สายตาของบรรดาหญิงรับใช้มองดูมือนายหญิงของพวกนางเช่นไร ดังนั้นสายตาทั้งหลายของพวกเรามองดูพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา จน
กว่าพระองค์จะมีเมตตาต่อพวกเราเช่นนั้น

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาต่อพวกข้าพระองค์ โปรดเมตตาต่อพวกข้าพระองค์เถิด เพราะพวกข้าพระองค์ทนต่อการหมิ่นประมาทมาก
แล้ว ⁴ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเย้ยหยันของคนอวดดีและการดูถูกของคนหยิ่งยโสมากเกินไปแล้ว

Chapter 37

¹ "ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา" บัดนี้โปรดให้อิสราเอลกล่าวว่า ² "ถ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา เมื่อคนทั้งหลายได้
ตื่นขึ้นต่อต้านพวกเรา ³ เมื่อความโกรธของคนเหล่านั้นได้ที่คุกรุ่นขึ้นต่อพวกเรา คนเหล่านั้นก็จะกลืนพวกเราเสียทั้งเป็น

⁴ สายน้ำไหลท่วมทับพวกเรา แล้วน้ำนั้นก็คงกวาดพวกเราไป ⁵ แล้วน้ำที่เชี่ยวกรากจะได้ทำให้พวกเราจมน้ำตาย"

⁶ จงยกย่องแด่พระยาห์เวห์ ผู้ไม่ได้ทรงยอมให้พวกเราถูกฉีกด้วยฟันของคนเหล่านั้น ⁷ พวกเราได้หนีรอดไปได้เหมือนอย่างนกพ้นจากกับดัก
ของบรรดาพรานนก กับดักนั้นก็ไร้ผล และพวกเราได้หนีรอดไปได้

⁸ ความอุปถัมภ์ของพวกเราอยู่ในพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน

Chapter 38

¹ พวกผู้ที่พึ่งพาในพระยาห์เวห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ยืนยงยังคงอยู่ตลอดไป ² ภูเขาล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มเช่นไร พระยาห์เวห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่บัดนี้ตลอดไปเช่นนั้น ³ คทาของความชั่วร้ายต้องไม่ปกครองในแผ่นดินของคนเที่ยงธรรม มีฉะนั้นแล้ว คนเที่ยงธรรมอาจจะทำสิ่งที่ผิด

⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทำการดีต่อคนดี และต่อคนที่ดวงใจของคนเหล่านั้นมีความเที่ยงตรง ⁵ แต่สำหรับผู้ที่ยื่นเข้าหาทางคดโกงของคนเหล่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงพาดคนเหล่านั้นไปพร้อมกับผู้ทำความชั่วทั้งหลาย ขอสันติสุขจงมีอยู่ในอิสราเอล

Chapter 39

- ¹ เมื่อพระยาห์เวห์ได้ทรงรื้อฟื้นศิโยนกลับสู่สภาพดี พวกเราก็เป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ฝันไป
- ² แล้วปากทั้งหลายของพวกเราก็ได้หวั่นไหวเต็มที่ และลิ้นทั้งหลายของพวกเราได้ร้องเพลง แล้วคนเหล่านั้นได้พูดกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งหลายว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่ให้คนเหล่านั้น" ³ พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่ให้พวกเรา พวกเราช่างมีความชื่นบานเหลือเกิน
- ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรื้อฟื้นให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับสู่สภาพดี อย่างธารน้ำไหลในเนเกบ ⁵ บรรดาคนเหล่านั้นที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เก็บเกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นบาน ⁶ ผู้ที่ร้องไห้ออกไป โดยหอบเมล็ดพืชเพื่อจะหว่าน จะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความชื่นบาน โดยหอบบรรดาฟ่อนข้าวมาพร้อมกับเขาด้วย
-

Chapter 40

¹ ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงสร้างบ้าน พวกคนที่สร้างก็เปล่าประโยชน์ ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงพิทักษ์เมือง คนยามที่เฝ้ายามก็เปล่าประโยชน์ ² เป็นการเปล่าประโยชน์ ที่กำนตื้นขึ้นแต่เช้า แล้วกลับบ้านจนดึกดื่น หรือกินอาหารที่ได้จากทำงานหนัก เพราะพระยาห์เวห์จะทรงมอบแก่ผู้ที่พระองค์ทรงรักขณะที่คนเหล่านั้นหลับ

³ บุตรทั้งหลายเป็นสมบัติจากพระยาห์เวห์ และผลิตผลของครรภ์ก็เป็นรางวัลจากพระองค์ ⁴ บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อบิดายังหนุ่ม ก็เหมือนบรรดาลูกธูในมือนักรบ ⁵ ชายใดมีลูกธูเต็มแล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอายเมื่อเขาเผชิญหน้ากับบรรดาศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

Chapter 41

¹ ทุกคนที่ถวายพระเกียรติพระยาห์เวห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่เดินในทางของพระองค์ ² สิ่งที่มีมือของท่านได้หามา ท่านก็จะปิติชื่นบาน และท่านจะเป็นสุขและเจริญ

³ ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างจุ่นที่มีบุตรมากมายอยู่ภายในบ้านของท่าน บุตรทั้งหลายของท่านจะเป็นเหมือนบรรดาต้นมะกอกทั้งหลาย ขณะที่เขาทั้งหลายนั่งรอบโต๊ะของท่าน ⁴ ใช่แล้ว แน่แน่นอนคนที่ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์จะได้รับพระพร ⁵ ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านจากศิโยน โปรดให้ท่านเห็นความรุ่งเรืองของกรุงเยรูซาเล็ม ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่าน ⁶ โปรดให้ท่านได้มีชีวิตที่จะเห็นลูกหลานของท่าน โปรดให้สันติสุขมีอยู่ในอิสราเอล

Chapter 42

¹ "นับตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้า คนเหล่านั้นก็ได้รังแกข้าพเจ้า" ให้อิสราเอลกล่าวว่า ² "นับตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้า คนเหล่านั้นก็ได้รังแกข้าพเจ้า แต่คนเหล่านั้นก็ยังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ ³ คนที่โลกิได้โอบนหลังข้าพเจ้า คนเหล่านั้นได้ฝากรอยไถของคนเหล่านั้นไว้ยาว

⁴ พระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรม พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเชือกมัดของคนชั่วออก" ⁵ โปรดให้ทุกคนที่เกลียดศิโยนต้องได้รับความละอายและได้ถอยกลับไป

⁶ โปรดให้คนเหล่านั้นเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคา ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนที่มันโตขึ้น ⁷ ซึ่งคนเก็บเกี่ยวได้ไม่ถึงกำมือ หรือไม่พอที่จะรวบมัดเป็นฟ่อนไว้ที่อกของผู้เกี่ยว ⁸ โปรดให้คนที่ผ่านไปไม่กล่าวว่า "ขอพระพรของพระยาห์เวห์ทรงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกเราขอให้พรในพระนามของพระยาห์เวห์แก่พวกท่าน"

Chapter 43

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานเท่าใดที่พระองค์จะทรงเอาแต่ลืมน้ำพระองค์? อิกนานเท่าใดที่พระองค์จะซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์? ² อิกนานเท่าใดที่ข้าพระองค์ต้องกังวลและมีความเศร้าโศกในใจตลอดทั้งวัน? อิกนานเท่าใดที่ศัตรูของข้าพระองค์มีชัยเหนือข้าพระองค์

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ โปรดประทานแสงสว่างแก่ดวงตาของข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะหลับไหลอยู่ในความตาย ⁴ ขออย่าปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าได้ชนะเขาแล้ว" เพื่อศัตรูของข้าพระองค์จะไม่พูดว่า "ข้าได้มีชัยเหนือศัตรูของข้าแล้ว" มิฉะนั้น ศัตรูของข้าพระองค์จะสิงโลดเมื่อข้าพระองค์ลืมนาง

⁵ แต่ข้าพระองค์ได้ไว้วางใจในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในความรอดของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์จะร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงดูแลข้าพระองค์ด้วยพระทัยกว้างขวาง

Chapter 44

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ จากที่ลึก ข้าพระองค์ขอพระองค์ ² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟังเสียงของข้าพระองค์ ขอเจียพระกรรมของพระองค์ ฟังเสียงอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์
- ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ถ้าพระองค์จะทรงจดความชั่วไว้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครจะยืนอยู่ได้? ⁴ แต่พระองค์ทรงมีการอภัยโทษบาป เพื่อคนจะเคารพพระองค์
- ⁵ ข้าพระองค์รอคอยพระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพระองค์รอคอยอยู่ และข้าพระองค์หวังในพระวอนะของพระองค์ ⁶ จิตใจของข้าพระองค์รอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่าคนยามรอคอยเวลารุ่งเช้า
- ⁷ อิสราเอลเอ๋ย จงมีความหวังในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณาและพระองค์ทรงเต็มใจอย่างยิ่งที่จะยกโทษให้ ⁸ พระองค์คือผู้ที่ทรงไล่อิสราเอลออกจากบาปทั้งหมดของเขา
-

Chapter 45

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพระองค์ไม่ได้อดตัว และตาของข้าพระองค์ไม่ได้ยโส ข้าพระองค์ไม่ได้มีความหวังที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวเองหรือกังวลในสิ่งต่างๆ ที่เกินตัวของข้าพระองค์

² แท้จริงข้าพระองค์ได้ทำให้จิตวิญญาณของข้าพระองค์สงบและนิ่ง เหมือนเด็กหย่านมจากแม่ของเขา จิตวิญญาณของข้าพระองค์ภายในตัวข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว ³ อิสราเอลเอ๋ย จงมีความหวังในพระยาห์เวห์เถิด ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

Chapter 46

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคิดถึงดาวิด และความลำบากทั้งมวลของพระองค์เกิด ² โปรดคิดถึงที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ไว้ ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ
- ³ พระองค์ทรงปฏิญาณว่า "ข้าพระองค์จะไม่เข้าไปในบ้าน หรือเข้าไปในที่นอนของข้าพเจ้า ⁴ ข้าพระองค์จะไม่ให้สายตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้เปลือกตาของข้าพระองค์ได้พัก ⁵ จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระยาห์เวห์ได้ คือพลับพลาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ"
- ⁶ ดูเถิด พวกข้าพระองค์ได้ยืนเรื่องนี้ในเมืองเอเฟราธา พวกข้าพระองค์ได้พบสิ่งนี้ในบรรดาที่ทุ่งนาของยาอาร์ ⁷ พวกข้าพระองค์จะไปยังพลับพลาของพระเจ้า พวกข้าพระองค์จะได้มีสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตื่นขึ้นเสด็จไปยังที่ประทับของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์
- ⁹ โปรดให้ปุโรหิตของพระองค์สวมความสัตย์ซื่อ และให้ผู้จงรักภักดีของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน ¹⁰ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าเบือนพระพักตร์หนีจากกษัตริย์ที่ได้รับการทรงเจิมของพระองค์
- ¹¹ พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณกับดาวิด อันเป็นความจริงซึ่งพระองค์จะไม่ทรงคืนคำว่า "เราจะตั้งคนหนึ่งขึ้นในเชื้อสายของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า ¹² ถ้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าทำตามพันธสัญญา และพระโอวาทซึ่งเราสอนคนเหล่านั้นแล้วบุตรทั้งหลายของคนเหล่านั้น จะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าตลอดไป"
- ¹³ แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกศิโยน พระองค์ได้มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ¹⁴ "นี่เป็นที่พักของเราตลอดไป เราจะอยู่ที่นี่ เพราะเราประสงค์เช่นนั้น
- ¹⁵ เราจะอวยพรแก่เสบียของเมืองนี้อย่างอุดมสมบูรณ์ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มหนำอาหาร ¹⁶ เราจะสวมความรอดแก่ปุโรหิตของเมืองนี้ ผู้จงรักภักดีของเมืองนี้จะร้องเสียงดังด้วยความชื่นบาน
- ¹⁷ ที่นั่นเราจะทำเขาอันหนึ่งงอกขึ้นมาสำหรับดาวิด และตั้งตะเกียงดวงหนึ่งสำหรับผู้ที่เราได้เจิมไว้ของเรา ¹⁸ เราจะสวมความอายแก่ศัตรูของเขา แต่เราจะสวมพระองค์ด้วยมงกุฎซึ่งจะเปล่งประกาย"

Chapter 47

¹ ดูเถิด เป็นสิ่งดีและน่าพึงพอใจมากเพียงใดที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกัน

² ดูดั่งน้ำมันอย่างดีอยู่บนศีรษะไหลลงมาบนหนวดเครา คือบนหนวดเคราของอาโรน และแล้วก็ไหลลงมาบนคอเสื้อคลุมของท่าน ³ ดูดั่งน้ำค้างแห่งภูเขาเฮอโมน ซึ่งตกลงมาบนเทือกเขาคีโยน เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาพระพร คือชีวิตยืนยาวตลอดไป

Chapter 48

¹ มาเถิด มาถวายสดุดีแด่พระยาห์เวห์ ท่านผู้รับใช้ทั้งหมดของพระยาห์เวห์ ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งรับใช้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในเวลากลางคืน ²
จงยกมือของพวกท่านขึ้นไปยังสถานบริสุทธิ์ และถวายสดุดีแด่พระยาห์เวห์

³ ขอพระยาห์เวห์ได้ทรงอวยพระพรท่านจากศิโยน พระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก

Chapter 49

- ¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระองค์เกิด ท่านบรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เอ๋ย ² ท่านทั้งหลายผู้ที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในลานแห่งพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
- ³ จงยกย่องพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดีเลิศ จงร้องเพลงยกย่องพระนามของพระองค์ เพราะเป็นเรื่องที่น่าชื่นบานที่จะทำเช่นนั้น ⁴ พระยาห์เวห์นั้นได้ทรงเลือกยาโคบไว้เพื่อพระองค์เอง และทรงเลือกอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
- ⁵ ข้าพระองค์เองกราบว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่ รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเหนือกว่าบรรดาพระทั้งมวล ⁶ พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงทำสิ่งนั้น ในท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่ลึกของมหาสมุทรทั้งมวล
- ⁷ พระองค์ทรงทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่ไกลๆ ทรงทำให้ฟ้าแลบพุดเข้ามาพร้อมกับฝนและน้ำลมออกจากคลังของพระองค์
- ⁸ พระองค์ทรงสังหารลูกหัวปิงของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ ⁹ พระองค์ทรงส่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ มาท่ามกลางเจ้า อียิปต์เอ๋ย เพื่อต่อต้านฟาโรห์และข้าราชการบริวารทั้งมวลของเขา
- ¹⁰ พระองค์ได้ทรงโจมตีบรรดาประชาชาติเป็นอันมาก และทรงสังหารบรรดาภักษัตริย์ผู้มีอำนาจ ¹¹ คือสิโหน ภักษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกภักษัตริย์แห่งบาซัน อีกทั้งราชอาณาจักรทั้งมวลแห่งคานาอัน
- ¹² พระองค์ได้ทรงมอบแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดกของพวกเรา เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระนามของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเกียรติคุณของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
- ¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปกป้องประชาชนของพระองค์และทรงเมตตาต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁵ บรรดาอุปการะพของประชาชาติเป็นเงินและทองคำเป็นผลงานของฝีมือมนุษย์ทั้งหลาย ¹⁶ รูปเคารพเหล่านั้นมีปาก แต่พวกมันพูดไม่ได้ พวกมันมีตา แต่พวกมันดูไม่ได้ ¹⁷ พวกมันมีหู แต่พวกมันฟังไม่ได้ ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปเคารพเหล่านั้น ¹⁸ ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เช่นเดียวกับทุกคนที่พึ่งพาในรูปเหล่านั้น
- ¹⁹ ลูกหลานอิสราเอลเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ ลูกหลานอาโรนเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ ²⁰ ลูกหลานเลวีเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ เจ้าผู้ถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์เอ๋ย จงยกย่องแด่พระยาห์เวห์ ²¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ในศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด

Chapter 50

- ¹ โอ จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดีเลิศ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ² โอ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือพระทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ³ จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือบรรดาเจ้านาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ⁴ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ทั้งหลายแต่ผู้เดียว เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ⁵ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างท้องฟ้า ด้วยความเข้าใจ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ⁶ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงคลี่แผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ⁷ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างบรรดาดวงสว่างขนาดใหญ่ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ⁸ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างพระอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ⁹ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสร้างพระจันทร์และดวงดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ¹⁰ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงสังหารบรรดาลูกหัวปีของอียิปต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹¹ และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางคนอียิปต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹² ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่ยกชูขึ้น เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ¹³ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ได้ทรงแยกทะเลแห่งต้นกก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹⁴ และทรงทำให้อิสราเอลข้ามไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹⁵ แต่ทรงล้มฟาโรห์และกองทัพของพระองค์ลงในทะเลแห่งต้นกก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ¹⁶ จงขอบพระคุณพระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ข้ามถิ่นทุรกันดาร เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹⁷ ผู้ทรงสังหารกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ¹⁸ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงประหารบรรดาพระกษัตริย์ผู้เลื่องชื่อ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ¹⁹ สิโล โน กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ²⁰ และโฮก กษัตริย์แห่งบาซาน เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ²¹ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงมอบแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้เป็นมรดก เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ²² ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ²³ พระองค์ทรงคิดถึงและช่วยเราผู้อยู่ในฐานะต้อยต่ำ เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป
- ²⁴ จงขอบพระคุณพระองค์ผู้ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากศัตรูทั้งหลาย เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ²⁵ พระองค์ทรงมอบอาหารแก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ²⁶ โอ จงขอบพระคุณพระเจ้าแห่งท้องฟ้า เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป

Chapter 51

¹ ไกลริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนพวกเราได้นั่งลงและร้องไห้เมื่อพวกเราคิดถึงศิโยน ² ที่นั่นหลิวทั้งหลาย ที่นั่นพวกเราได้แขวนพิณเขาคู่ของพวกเรา

³ ที่นั่นผู้ที่จับพวกเราเป็นเชลยได้เรียกให้พวกเราร้องเพลง และผู้ที่ได้เย้ยหยันพวกเรา ต้องการให้พวกเราสนุกสนาน กล่าวว่า "จงร้องเพลงศิโยน สักบทหนึ่งให้พวกเราฟัง" ⁴ พวกเราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์ที่ในแผ่นดินคนต่างชาติได้อย่างไร?

⁵ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าจะเลยความทรงจำของเจ้า ก็โปรดให้มือขวาของข้าสัมผัสฝีมือของเจ้า ⁶ โปรดให้ลิ้นของข้าเกาะติดเพดานปากของข้า ถ้าข้าไม่คิดถึงเจ้าอีกต่อไป ถ้าข้าไม่ได้รักกรุงเยรูซาเล็มไปมากกว่าความชื่นบานสูงสุดของข้า

⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคิดถึงสิ่งที่พวกคนเอโดมทำในวันที่กรุงเยรูซาเล็มแตก คนเหล่านั้นได้พูดว่า "จงกลายมันลง จงกลายมันลง จนถึงฐานรากของมันเลย"

⁸ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกทำลายในเร็ววัน ให้ผู้นั้นเป็นสุข คือผู้ซึ่งได้ตอบแทนเจ้าให้สมควรกับสิ่งที่เจ้าได้ทำกับข้า ⁹ ให้ผู้นั้นเป็นสุข คือผู้ที่เอาและเหวี่ยงลูกเล็กของเจ้ากระแทกลงกับก้อนหิน

Chapter 52

¹ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยสุดหัวใจของข้าพระองค์ ต่อหน้าพระทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องเพลงยกย่องพระองค์ ² ข้าพระองค์จะกราบลงยังพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ และจะขอบพระคุณพระนามของพระองค์เพราะความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์และ ความน่าไว้วางใจของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเชิดชูถ้อยคำและพระนามของพระองค์สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดๆ

³ ในวันที่ข้าพระองค์ได้ขอพระองค์ พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้จิตวิญญาณของข้าพระองค์กล้าหาญและเข้มแข็ง ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ กษัตริย์ทั้งมวลแห่งแผ่นดินโลกจะทรงขอบพระคุณพระองค์ เพราะบรรดากษัตริย์เหล่านั้นจะได้ยินถ้อยคำจากพระโอษฐ์ของพระองค์

⁵ แท้จริงแล้ว ท่านเหล่านั้นจะทรงร้องเพลงถึงบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์นั้นใหญ่ยิ่ง ⁶ เพราะพระยาห์เวห์ แม้สูงส่ง พระองค์ก็ยังทรงดูแลคนต่ำ แต่คนหยิ่งโสพระองค์ทรงรู้จักจากที่ไกลๆ

⁷ แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางอันตราย พระองค์จะทรงรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะยื่นพระหัตถ์ออกต่อต้าน ความโกรธของศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็จะทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ ⁸ พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์จนถึงที่สุด ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ยังคงอยู่ตลอดไป ขออย่าทรงทิ้งผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์นั้นเลย

Chapter 53

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทดสอบข้าพระองค์ และพระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ ² พระองค์ทรงทราบเมื่อข้าพระองค์นั่งลงและเมื่อข้าพระองค์ลุกขึ้น พระองค์ทรงเข้าใจความคิดของข้าพระองค์ได้ทีละละ

³ พระองค์ทรงสังเกตทางเดินของข้าพระองค์ และการนอนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคุ้นเคยกับทางทั้งหมดของข้าพระองค์ ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะก่อนที่จะมีคำพูดออกมา พระองค์ก็ได้ทรงรู้หมดแล้ว ⁵ พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนข้าพระองค์ ⁶ ความรอบรู้อย่างนี้มากเกินไปสำหรับข้าพระองค์ สูงเกินไปและข้าพระองค์ไม่อาจเข้าถึง

⁷ ข้าพระองค์จะหนีจากพระวิญญาณของพระองค์ไปไหน? ที่ไหนที่ข้าพระองค์จะหนีจากพระพักตร์ของพระองค์ได้เล่า? ⁸ ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังท้องฟ้า พระองค์ก็สถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะนอนในแดนมรณา ดูก่อน พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น

⁹ ถ้าข้าพระองค์จะบินหนีด้วยปีกของรุ้งอรุณและไปอาศัยอยู่ในส่วนของสุดขอบของฟ้าทะเลโพ้น ¹⁰ แม้ที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะทรงจูงข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้

¹¹ ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า "แน่ทีเดียวความมืดจะบังข้าไว้ และความสว่างรอบข้าจะเป็นกลางคืน" ¹² แม้ความมืดก็ไม่มืดสำหรับพระองค์ กลางคืนก็สว่างอย่างกลางวัน เพราะทั้งความมืดและความสว่างเป็นเหมือนกันสำหรับพระองค์

¹³ พระองค์ได้ทรงสร้างอวัยวะภายในข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปั้นข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ¹⁴ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างข้าพระองค์อย่างอัศจรรย์ จิตวิญญาณของข้าพระองค์ทรงราบเรียบเรื่องนี้ดี

¹⁵ กระดูกของข้าพระองค์ไม่ได้ถูกหลบล่อนไว้จากพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ได้ถูกสร้างอยู่ในที่รโหฐาน เมื่อข้าพระองค์ได้ถูกประติษฐานขึ้นมากภายในที่ลึกแห่งโลก ¹⁶ พระองค์ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ตั้งแต่วินาทีแรก วันทั้งมวลที่กำหนดให้ข้าพระองค์นั้นถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ก่อนที่จะมีคนแรกได้เกิดขึ้น

¹⁷ ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์สำหรับข้าพระองค์นั้นล้ำค่ายิ่ง รวมกันเข้าก็มากมาย ¹⁸ ถ้าข้าพระองค์จะพยายามนับสิ่งนั้น พวกมันก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังคงอยู่กับพระองค์

¹⁹ ข้าแต่พระเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์จะทรงสังหารคนชั่วร้ายเสีย เจ้าคนโหดร้ายทั้งหลาย จงไปให้พ้นจากข้า ²⁰ คนเหล่านั้นกบฏต่อพระองค์และกระทำโดยการหลอกลวง พวกศัตรูของพระองค์พูดโกหก

²¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ไม่ได้เกลียดคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์หรือ? ข้าพระองค์ไม่ได้อาฆาตแค้นคนเหล่านั้นที่ตื่นขึ้นต่อต้านพระองค์หรือ? ²² ข้าพระองค์เกลียดคนเหล่านั้นอย่างสุดขีด คนเหล่านั้นกลายเป็นศัตรูของข้าพระองค์

²³ ข้าแต่พระเจ้า โปรดตรวจค้นข้าพระองค์และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์เถิด โปรดทดสอบข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์เถิด ²⁴ ดูว่ามีทางชั่วใดๆ ในข้าพระองค์และที่จะนำข้าพระองค์ไปในทางนิรันดร์

Chapter 54

¹ คนโง่รำพึงในใจของเขาว่า "ไม่มีพระเจ้า" พวกเขา ก็เสื่อมทราม และได้ทำความผิดที่น่าเกลียดน่าชัง ไม่มีใครทำดีเลย

² พระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ดูบรรดาบุตรของมนุษย์ทั้งหลาย เพื่อดูว่ามีใครที่เข้าใจบ้าง มีใครที่แสวงหาพระองค์บ้าง ³ พวกเขาถึงปวงต่างหันหนีไปกันหมด พวกเขา ก็เสื่อมทรามลงพร้อมกัน ไม่มีใครทำดี ไม่มีเลย แม้สักคนเดียว

⁴ พวกเขาไม่รู้จะไรกันบ้างหรือ บรรดาคนที่ทำความผิดบาป บรรดาคนที่เขมือบประชากรของเราดังพวกเขา กินอาหาร แต่พวกเขาไม่ได้ร้องทูลพระยาห์เวห์?

⁵ พวกเขาตัวสั่นด้วยความกลัว เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับที่ชุมนุมของคนชอบธรรม ⁶ พวกเขาต้องการทำให้คนยากจนขายหน้าแม้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา

⁷ โอ ความรอดของอิสราเอลจะมาจากศิโยน เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำประชากรของพระองค์กลับจากการเป็นเชลย แล้วยาโคบก็จะเปรมปรีดีและอิสราเอลจะยินดี

Chapter 55

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยชีวิตข้าพระองค์จากคนชั่วร้าย โปรดปกป้องข้าพระองค์ไว้จากคนชั่ว ² คนเหล่านั้นวางแผนร้ายอยู่ในใจ คนเหล่านั้นทำให้เกิดสงครามทุกวัน ³ ลื่นของคนเหล่านั้นทำให้บาดเจ็บได้เหมือนงู พิษของงูพิษอยู่ในริมฝีปากของคนเหล่านั้น เสลาห์
- ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดคุ้มครองข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนชั่วร้าย โปรดปกป้องข้าพระองค์ไว้จากคนชั่ว ผู้คิดแผนการจะให้ข้าพระองค์ล้มลง ⁵ คนหยิ่งยโสได้วางกับดักสำหรับข้าพระองค์ คนเหล่านั้นได้คลี่ตาข่าย คนเหล่านั้นได้วางป่วงแล้วดักข้าพระองค์ เสลาห์
- ⁶ ข้าพระองค์ได้ทูลพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดสดับฟังเสียงอธิษฐานขอความเมตตาของข้าพระองค์" ⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมีอำนาจสามารถช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้ พระองค์ได้ทรงเป็นโล่กำบังศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามสงคราม
- ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงให้คนชั่วร้ายสมประสงค์ ขออย่าทรงให้แผนร้ายของคนเหล่านั้นสำเร็จ เสลาห์
- ⁹ ผู้ที่ล้อมข้าพระองค์นั้นได้ยกศีรษะของคนเหล่านั้นขึ้น ขอปล่อยให้ความชั่วร้ายของริมฝีปากของคนเหล่านั้นเองปกคลุมคนเหล่านั้น ¹⁰ โปรดให้ถ่านที่ลุกโพล่งตกบนคนเหล่านั้น จงโยนคนเหล่านั้นลงในไฟ ลงในบ่อลึกจนขึ้นมาไม่ได้อีกเลย ¹¹ ขออย่าให้ลิ้นของคนที่ไม่ซื่อสัตย์อย่างมั่นคงในแผ่นดิน โปรดให้ความเลวร้ายไล่ล่าคนชั่วเพื่อทำให้คนเหล่านั้นได้ตายไปเสีย
- ¹² ข้าพระองค์กราบว่า พระยาห์เวห์จะทรงตัดสินด้วยความโปรดปรานแก่คนซื่อสัตย์และพระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมแก่คนขัดสน ¹³ แม้แต่ยิวที่คนเที่ยงธรรมจะขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนซื่อตรงจะคงอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์
-

Chapter 56

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ขอต่อพระองค์ โปรดรับเข้ามาหาข้าพระองค์ด้วยเถิด โปรดฟังเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ขอต่อพระองค์ ² โปรดให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นเหมือนเครื่องหอม เฉพาะพระพักตร์พระองค์ โปรดให้มือที่ยกชูขึ้นของข้าพระองค์เป็นเสมือนเครื่องถวายบูชาเวลาเย็น

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ โปรดเฝ้าระวังประตูริมฝีปากของข้าพระองค์ ⁴ อย่าให้ใจของข้าพระองค์ประสงค์สิ่งชั่วใดๆ หรือร่วมในกิจกรรมแห่งความบาปกับคนผู้ซึ่งกระทำความชั่วร้าย และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะใดๆ ของคนเหล่านั้น

⁵ โปรดให้คนเที่ยงธรรมดีข้าพระองค์ และเมตตาต่อข้าพระองค์ โปรดให้เขาปรับปรุงข้าพระองค์ เหมือนน้ำมันบนศีรษะของข้าพระองค์ ขออย่าให้ศีรษะของข้าพระองค์ปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งนั้น แต่โปรดให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์ต่อต้านการกระทำชั่วต่างๆ ของคนเหล่านั้นเสมอ ⁶ บรรดาผู้นำของคนเหล่านั้นจะถูกโยนลงมาจากยอดหน้าผาสูง คนเหล่านั้นจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ว่าเป็นถ้อยคำน่ารื่นรมย์ ⁷ คนเหล่านั้นจะต้องพูดว่า "เหมือนกับเมื่อคนไถและทำให้ดินแตกเช่นไร ดังนั้นกระดูกของพวกเราก็ได้กระจายที่ปากแดนมรณาเช่นนั้น"

⁸ แม้ทีเดียวย สายตาของข้าพระองค์เพิ่งไปยังพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขออย่าทรงให้ดวงวิญญาณของข้าพระองค์ปราศจากเครื่องป้องกัน ⁹ โปรดปกป้องข้าพระองค์จากบ่วงแร้วที่คนเหล่านั้นวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากกับดักของผู้ทำความชั่ว ¹⁰ โปรดให้คนชั่วร้ายตกไปในตาข่ายของคนเหล่านั้นเอง ขณะที่ข้าพระองค์หนีไปได้

Chapter 57

¹ ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอความอุปถัมภ์จากพระยาห์เวห์ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานขอพระกรุณาจากพระยาห์เวห์ ² ข้าพระองค์ระบายความทุกข์ของข้าพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าพระองค์ทูลเรื่องความลำบากของข้าพระองค์ต่อพระองค์

³ เมื่อวิญญาณภายในของข้าพระองค์อ่อนล้า พระองค์ทรงรู้จักทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไป คนเหล่านั้นได้ซ่อนกับดักสำหรับข้าพระองค์ไว้ ⁴ ข้าพระองค์มองไปทางขวาของข้าพระองค์และเห็นว่าไม่มีใครสนใจข้าพระองค์ ไม่มีทางหนีสำหรับข้าพระองค์ ไม่มีใครสนใจเกี่ยวกับชีวิตของข้าพระองค์ ⁵ ข้าพระองค์ขอพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ทูลว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนหนึ่งของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น

⁶ โปรดฟังเสียงขอของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์มีฐานะตกต่ำยิ่งนัก โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากคนเหล่านั้นรังแก เพราะคนเหล่านั้นแข็งแรงแทนที่กำลังใจข้าพระองค์ ⁷ โปรดนำดวงวิญญาณของข้าพระองค์ออกจากที่คุมขัง เพื่อข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้ เพราะพระองค์จะทรงทำแก่ข้าพระองค์อย่างดี"

Chapter 58

- ¹ โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม โปรดตอบข้าพระองค์เถิด ² ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะในสายพระเนตรของพระองค์ไม่มีใครเที่ยงธรรมเลย
- ³ ศัตรูได้ไล่ล่าดวงวิญญาณของข้าพระองค์ เขาได้กดขี่ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน เขาได้ทำให้ข้าพระองค์อยู่ในที่มืด เหมือนคนที่ได้ตายนานแล้ว
- ⁴ วิญญาณของข้าพระองค์ได้ถูกรวบงำอยู่ในข้าพระองค์ ใจข้าพระองค์ก็สิ้นหวัง
- ⁵ ข้าพระองค์คิดถึงสมัยเก่า ข้าพระองค์ใคร่ครวญถึงพระราชกิจทั้งมวลของพระองค์ ข้าพระองค์ตรัสถึงผลสัมฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์
- ⁶ ข้าพระองค์ยกมือขึ้นไปยังพระองค์ ดวงวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เสลาห์
- ⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพระองค์โดยเร็วเถิด เพราะวิญญาณของข้าพระองค์ฟ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ มิฉะนั้นข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุมลึก ⁸ โปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ในเวลารุ่งอรุณ เพราะข้าพระองค์พึงพาในพระองค์ โปรดสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรเดิน เพราะข้าพระองค์ยกดวงวิญญาณของข้าพระองค์ต่อพระองค์
- ⁹ โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้หนีมาซ่อนตัวอยู่ในพระองค์ ¹⁰ โปรดสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระวิญญาณดีเลิศของพระองค์ ทรงนำข้าพระองค์ไปในดินแดนแห่งความเที่ยงธรรม
- ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ โปรดรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้ โดยความเที่ยงธรรมของพระองค์โปรดนำดวงวิญญาณของข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบาก ¹² ในความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ โปรดทำลายศัตรูของข้าพระองค์ และโปรดกำจัดศัตรูทั้งมวลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
-

Chapter 59

- ¹ สดุดีแด่พระยาห์เวห์ ศิลาของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกฝนมือทั้งหลายของข้าพระองค์ให้ออกกรบ และฝึกนิ้วมือทั้งหลายของข้าพระองค์ให้ทำศึก ² พระองค์ทรงเป็นความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาและทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ทรงเป็นหอคอยสูง และทรงเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์ ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์หลบภัย ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายให้อยู่ใต้ข้าพระองค์
- ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บุตรของมนุษย์เป็นใครล่ะ ซึ่งพระองค์เอาพระทัยเฝ้าดูแลเขา หรือบุตรของบุตรของมนุษย์เป็นใครล่ะที่พระองค์ทรงคิดถึงเขา? ⁴ มนุษย์เป็นเหมือนลมหายใจ วันเวลาทั้งหลายของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป
- ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดโน้มท่อนฟ้าลงและเสด็จลงมา โปรดแตะต้องภูเขากันหลายและทำให้มันควันขึ้น ⁶ โปรดส่งให้สายฟ้าแลบทั้งหลายออกไป และทำให้พวกศัตรูของข้าพระองค์แตกกระจาย โปรดยิงศรของพระองค์ และขับไล่ให้พวกมันสับสนอลหม่าน
- ⁷ ขอเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาน้ำ ให้พ้นจากพวกมือคนต่างชาติ ⁸ ปากของคนเหล่านั้นพูดมุสา และมือขวาของคนเหล่านั้นไม่ซื่อตรง
- ⁹ ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะดีดพิณสืบลายยักย่องแด่พระองค์ ¹⁰ ผู้ทรงมอบความรอดแก่บรรดาชีวิต และผู้ทรงช่วยกู้ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบชั่วร้าย ¹¹ โปรดช่วยกู้ข้าพระองค์และปลดปล่อยข้าพระองค์ให้เป็นอิสระจากมือพวกคนต่างชาติ ปากของคนเหล่านั้นพูดมุสา และมือขวาของคนเหล่านั้นไม่ซื่อตรง
- ¹² โปรดให้บรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาดเมื่อคนเหล่านั้นยังหนุ่มๆ อยู่ และโปรดให้บรรดาบุตรหญิงของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนเสานุมเอาก็ได้สลักตามแบบราชวัง ¹³ โปรดให้อยู่ว่างของข้าพระองค์ทั้งหลายเต็มไปด้วยผลผลิตทุกชนิด และโปรดให้ฝูงแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายผลิตออกมาเป็นพันเป็นหมื่นในที่กองทุ่งของข้าพระองค์ทั้งหลาย
- ¹⁴ แล้วโปรดให้ฝูงวัวของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกเล็กมากมาย ไม่มีใครพึงเข้ามาในกำแพงของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มีเขเลและเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางทั้งหลายของข้าพระองค์ ¹⁵ คนที่รับพรเช่นนั้นเป็นสุข ความสุขคือคนที่พระเจ้าของเขาชื่อพระยาห์เวห์

Chapter 60

- ¹ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ฤทธิ์เดชของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องแด่พระนามของพระองค์ตลอดไปตลอดไป ² ทุกๆ วัน ข้าพระองค์จะยกย่องแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระนามของพระองค์ตลอดไปตลอดไป ³ พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะได้รับ การยกย่องอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นไม่อาจจะทราบได้ล่วงหน้า
- ⁴ คนรุ่นหนึ่งจะยกย่องพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ ให้คนอีกรุ่นหนึ่งฟัง และจะประกาศบรรดาพระราชกิจอันทรงฤทธิ์อำนาจทั้งหลายของ พระองค์ ⁵ ข้าพระองค์จะตรึงตรองถึงความยิ่งใหญ่ในพระสิริอันรุ่งเรืองของพระองค์ และในพระราชกิจต่างๆ อันมหัศจรรย์ของพระองค์
- ⁶ คนเหล่านั้นจะกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ⁷ เขาทั้งหลาย จะประกาศออกมาถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ และคนเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์
- ⁸ พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณา และทรงพระคุณ ทรงกริ้วข้าและทรงมีความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาอย่างอุดม ⁹ พระยาห์เวห์ทรงดีต่อคนทุกคน พระกรุณาของพระองค์เป็นพระราชกิจของพระองค์ทั้งหมด
- ¹⁰ พระราชกิจทั้งหมดของพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้จงรักภักดีทั้งหลายของพระองค์จะยกย่องแด่พระองค์ ¹¹ ผู้ จงรักภักดีทั้งหลายของพระองค์จะกล่าวถึงพระสิริแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และคนเหล่านั้นจะเล่าถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ¹² คนเหล่านั้น จะทำให้บรรดามนุษยชาติทราบถึงพระราชกิจอันทรงฤทธิ์อำนาจ และศักดิ์ศรีอันยอดเยี่ยมแห่งราชอาณาจักรของพระองค์
- ¹³ พระราชอาณาจักรของพระองค์เป็นพระราชอาณาจักรนิรันดร์ และการครอบครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชนชาติ
- ¹⁴ พระยาห์เวห์ทรงช่วยเหลือทุกคนที่กำลังจะล้ม และทรงพยุงทุกคนที่โน้มตัวลงให้ดีขึ้น ¹⁵ สายตาทุกดวงเฝ้าคอยพระองค์ พระองค์ทรงมอบ อาหารให้คนเหล่านั้นตรงตามเวลา ¹⁶ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกและทรงให้สรรพสิ่งที่มีชีวิตอิมตามความประสงค์
- ¹⁷ พระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรมในพระมรรคาทั้งหมดของพระองค์ และทรงพระคุณในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ¹⁸ พระยาห์เวห์สถิตใกล้ทุกคน ที่ขอพระองค์ คือทุกคนที่ขอพระองค์ด้วยใจจริง ¹⁹ พระองค์ทรงมอบตามความประสงค์ของบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติพระองค์ พระองค์ทรงฟัง เสียงขอของคนเหล่านั้นด้วย และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้รอด
- ²⁰ พระยาห์เวห์ทรงเฝ้าดูแลทุกคนที่รักพระองค์ แต่พระองค์จะทรงทำลายคนชั่วทุกคน ²¹ ปากของข้าพระองค์จะกล่าวยกย่องพระยาห์เวห์ ขอ มนุษยชาติทั้งหมดจงยกย่องแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ตลอดไปตลอดไปเถิด

Chapter 61

¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ ยกย่องพระยาห์เวห์เถิด จิตใจของข้าเอ๋ย ² ข้าพระองค์จะยกย่องพระยาห์เวห์ ตรีนาเท่าที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์จะร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของข้าพระองค์ ขณะที่ข้าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่

³ อย่าพึ่งพาในเจ้าเมืองทั้งหลายหรือในมนุษยชาติเพราะในคนเหล่านั้นนั้นไม่มีความรอด ⁴ เมื่อลมหายใจของเขาหมดไป เขาก็กลับเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นแผนงานของเขาทั้งหมดไป

⁵ ผู้ที่เป็นสุขคือคนที่มีพระเจ้าของยาโคบเป็นผู้ช่วย คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ⁶ พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งทั้งหมดซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น พระองค์ทรงรักษาความจริงไว้ตลอดไป

⁷ พระองค์ทรงกระทำความชอบธรรมเพื่อคนที่ถูกบีบบังคับ และทรงมอบอาหารแก่คนที่หิว พระยาห์เวห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ ⁸ พระยาห์เวห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระยาห์เวห์ทรงพยุหผู้ถูกกดขี่ให้ตื่นขึ้น พระยาห์เวห์ทรงรักพวกคนที่เที่ยงธรรม

⁹ พระยาห์เวห์ทรงปกป้องคนต่างชาติในแผ่นดิน พระองค์ทรงค้าชูเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงขัดขวางทางของคนชั่ว ¹⁰ พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองตลอดไป ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าจะทรงครอบครองทุกชนชาติจงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 62

- ¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ เพราะเป็นการดีที่จะร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของพวกเรา เป็นการนำชื่นรมย์และสมควรที่จะยกย่องพระองค์
- ² พระยาห์เวห์ทรงสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่กระจัดกระจายไป ³ พระองค์ทรงรักษาคนที่ใจแตกสลาย และทรงฟื้นแผลให้คนเหล่านั้น
- ⁴ พระองค์ทรงนับจำนวนดาวทั้งหลาย พระองค์ทรงตั้งซ้อมันทุกดวง ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่ง และทรงฤทธานุภาพนัก ความเข้าใจของพระองค์นั้นสุดจะวัดได้
- ⁶ พระยาห์เวห์ทรงค้าชูผู้ถูกรังแก พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน ⁷ จงร้องเพลงยกย่องแด่พระยาห์เวห์ด้วยการขอบพระคุณ จงร้องเพลงยกย่องพระเจ้าของพวกเราด้วยพิณ
- ⁸ พระองค์ทรงคลุมท้องฟ้าด้วยเมฆ และทรงเตรียมฝนให้แผ่นดินโลก พระองค์ทรงทำให้หญิงอกบนภูเขากิ่งหลาย ⁹ พระองค์ทรงมอบอาหารแก่สัตว์ และแก่พวกลูกนกกาเมื่อพวกมันร้อง
- ¹⁰ พระองค์ไม่ได้พ้อพระทัยในกำลังของน้ำ พระองค์ไม่ได้ทรงปรีดีในขาอันแข็งแรงของมนุษย์ ¹¹ พระยาห์เวห์ทรงปรีดีในคนที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ในคนที่หวังในความซื่อตรงแห่งพันธสัญญาของพระองค์
- ¹² จงยกย่องพระยาห์เวห์ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงยกย่องพระเจ้าของเจ้าเถิด ศิโยนเอ๋ย ¹³ เพราะพระองค์ทรงทำให้สลักประตูของเจ้าแข็งแกร่ง พระองค์ทรงอวยพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ท่ามกลางเจ้า ¹⁴ พระองค์ทรงมอบความมั่งคั่งในเขตแดนของเจ้า ทรงให้เจ้าอิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด
- ¹⁵ พระองค์ทรงใช้กฎบัญญัติของพระองค์ไปยังแผ่นดินโลก พระบัญชาของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว ¹⁶ พระองค์ทรงมอบหิมะอย่างปุยนุ่น และ พระองค์ทรงโปรยน้ำค้างแข็งอย่างโปรยขี้เถ้า
- ¹⁷ พระองค์ทรงโยนลูกเห็บของพระองค์เหมือนโยนเศษขนมปัง ใครจะอดทนต่อความหนาวของพระองค์ได้? ¹⁸ พระองค์ทรงส่งพระบัญชาของพระองค์ออกไปและละลายพวกมัน พระองค์ทรงให้ลมของพระองค์พัดและน้ำก็ไหล
- ¹⁹ พระองค์ได้ทรงสำแดงพระวอนะของพระองค์แก่ยาโคบ บรรดากฎเกณฑ์และกฎหมายแห่งความเที่ยงธรรมของพระองค์แก่อิสราเอล ²⁰ พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนี้แก่ประชาชาติอื่นใด และคนเหล่านั้นไม่รู้จักบรรดากฎหมายของพระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด

Chapter 63

- ¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด จงยกย่องพระยาห์เวห์ในท้องฟ้า จงยกย่องพระองค์ในที่สูง ² จงยกย่องพระองค์ บรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์บรรดาองค์พิภพทั้งมวลของพระองค์
- ³ จงยกย่องพระองค์เกิด พระอาทิตย์และพระจันทร์ จงยกย่องพระองค์เกิด บรรดาดาวทั้งมวลที่ส่องแสง ⁴ จงยกย่องพระองค์เกิด ท้องฟ้าที่สูง สุด และน้ำทั้งหลายซึ่งอยู่เหนือท้องฟ้าด้วย
- ⁵ จงให้สิ่งเหล่านั้นยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ได้ถูกสร้างขึ้นมา ⁶ พระองค์ได้ทรงตั้งสิ่งเหล่านั้นไว้ตลอดไปตลอดไป พระองค์ได้ทรงมอบกฎเกณฑ์ซึ่งจะไม่เปลี่ยนแปลง
- ⁷ จงยกย่องพระยาห์เวห์จากแผ่นดินโลกเกิด เจ้าสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ทั้งหลายและที่มหาสมุทรลึกทั้งปวง ⁸ ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับเหล่าเมฆ ลมพายุทำตามพระบัญชาของพระองค์
- ⁹ จงยกย่องพระองค์เกิด บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งมวล บรรดาต้นไม้มีผลและไม่สนสิดาร์ทั้งมวล ¹⁰ บรรดาสัตว์ป่าและบรรดาสัตว์ใช้งานทั้งมวล บรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานและบรรดานก
- ¹¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด บรรดาภคินทรีย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งมวล เจ้าเมืองทั้งหลายและผู้ครอบครองทั้งมวลของแผ่นดินโลก ¹² ทั้งบรรดาชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลาย ผู้อาวุโสและเด็ก ๆ
- ¹³ จงให้คนทั้งหมดนี้ยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ควรได้รับการยกย่อง และพระสิริของพระองค์ทรงแผ่ออกไปทั่วแผ่นดินโลกและบรรดาท้องฟ้า ¹⁴ พระองค์ได้ทรงยกเขาของประชาชนขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยกย่องของผู้จงรักภักดีต่อพระองค์ คือคนอิสราเอลผู้ซึ่งอยู่ใกล้พระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด
-

Chapter 64

- ¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาห์เวห์ ร้องเพลงยกย่องพระองค์ในที่ชุมนุมของผู้จงรักภักดี
- ² จงให้อิสราเอลขึ้นบานในผู้สร้างของคนเหล่านั้น ให้ประชาชนของศิโยนเปรมปรีดีในกษัตริย์ของคนเหล่านั้น ³ จงให้คนเหล่านั้นยกย่องพระนามของพระองค์ด้วยการเต้นรำ จงให้คนเหล่านั้นร้องเพลงยกย่องพระองค์ด้วยรำมะนาและพิณ
- ⁴ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์ยกย่องคนที่ถ่อมใจด้วยความรอด ⁵ จงให้ผู้เที่ยงธรรมขึ้นบานในชัยชนะนี้ จงให้คนเหล่านั้นร้องเพลงด้วยความชื่นบานบนที่นั่งนอนของคนเหล่านั้น
- ⁶ จงให้การยกย่องพระเจ้าอยู่ในปากของคนเหล่านั้น และให้ดาบสองคม อยู่ในมือของคนเหล่านั้น ⁷ เพื่อทำการตอบสนองต่อบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย
- ⁸ คนเหล่านั้นจะเอาพวกโซ่ล่ามบรรดา กษัตริย์ของคนเหล่านั้น และเอาพวกตรวนเหล็กสวมบรรดาขุนนางของคนเหล่านั้น ⁹ คนเหล่านั้นจะทำแก่เขาทั้งหลายตามคำตัดสินที่บันทึกไว้แล้ว นี่จะเป็นเกียรติแก่ผู้จงรักภักดีทั้งมวลของพระองค์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เถิด
-

Chapter 65

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ใดเล่าจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ได้? ผู้ใดเล่าจะอาศัยอยู่บนเนินเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้? ² คือผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างไม่เป็นที่ติ ทำสิ่งที่ถูกต้องและพูดความจริงจากใจของเขา

³ เขาไม่ใส่ร้ายคนอื่นด้วยลิ้นของเขา เขาไม่ทำร้ายคนอื่น และเขาไม่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของเขา

⁴ คนที่ไร้ค่าเป็นที่ดูหมิ่นในสายตาของเขา แต่เขาให้เกียรติแก่บรรดาคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ เขาสาบานโดยยอมให้ตนเองเสียเปรียบและไม่กลับคำสัญญาทั้งหลายของเขา ⁵ เขาไม่คิดดอกเบี๋ยเมื่อเขาให้ยืมเงิน เขาไม่รับสินบนเพื่อเป็นพยานใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่ทำความเลวนี้จะไม่มีทางหวนไหวได้เลย

Chapter 66

- ¹ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด จงยกย่องพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ในท้องฟ้าทั้งหลายอันฤทธิ์อำนาจของพระองค์
- ² จงยกย่องพระองค์ เกิด เพราะกิจการอันทรงฤทธิ์อำนาจทั้งหลายของพระองค์ จงยกย่องพระองค์เกิด ตามความยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์
- ³ จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงแตร จงยกย่องพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู้ ⁴ จงยกย่องพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงยกย่องพระองค์ด้วยเครื่องสายทั้งหลายและเครื่องเป่าทั้งหลาย ⁵ จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงฉิ่งทั้งหลาย จงยกย่องพระองค์ด้วยเสียงฉาบทั้งหลาย
- ⁶ จงให้ทุกสิ่งที่หายใจยกย่องพระยาห์เวห์ จงยกย่องพระยาห์เวห์เกิด
-

Chapter 67

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องคุ้มครองข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ² ข้าพระองค์ทูลพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์นอกจากพระองค์แล้วข้าพระองค์ไม่มีความดีประการใดเลย" ³ ส่วนบรรดาวิสุทธิชนผู้อยู่บนแผ่นดินโลก พวกเขาเป็นคนที่มียุธรรม ข้าพระองค์ปิติยินดีอย่างยิ่งในพวกเขา

⁴ บรรดาผู้ที่แสวงหาพระอื่น ๆ ความทุกข์ยากของพวกเขาจะเพิ่มขึ้น ข้าพระองค์จะไม่เกร็งตัวด้วยเลือดให้แก่บรรดาพระของพวกเขา หรือยกย่องนามพระเหล่านั้นด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์

⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นมรดกส่วนที่แบ่งไว้ของข้าพระองค์และทรงเป็นจอกของข้าพระองค์ พระองค์ทรงถือปลายทางของข้าพระองค์ไว้ ⁶ เชือกมัดได้ถูกวางไว้แล้วในดินแดนที่รุ่มร่ามนั้น แม้แต่เดียวมรดกที่รุ่มร่ามนั้นเป็นของข้าพระองค์

⁷ ข้าพระองค์จะถวายสารการแด่พระยาห์เวห์ ผู้ทรงประทานคำปรึกษาให้แก่ข้าพระองค์ แม้ในยามคำคืนพระองค์ก็ทรงสั่งสอนในความคิดของข้าพเจ้า ⁸ ข้าพระองค์ตั้งพระยาห์เวห์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ เพื่อข้าพระองค์จะไม่หันไหวไปจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์

⁹ ฉะนั้นใจของข้าพระองค์จึงยินดี ศักดิ์ศรีของข้าพระองค์ก็สิงโลด แม้แต่เดียวข้าพระองค์จะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ¹⁰ เพราะพระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้อาณัติของข้าพระองค์ถูกทิ้งไว้ในแดนมรณา พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้คนชั่วร้ายของพระองค์ได้เห็นหลุมนั้น

¹¹ พระองค์ทรงสอนเส้นทางแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์ของพระองค์มีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความปรีดีอยู่เป็นนิรันดร์"

Chapter 68

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำร้องขอความยุติธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงสนพระทัยต่อคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ ขอทรงเยี่ยพระกรรมพึงคำอธิษฐานจากริมฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์ ² ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งที่ถูกต้อง
- ³ ถ้าพระองค์ทรงทดสอบจิตใจของข้าพระองค์ ถ้าพระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์ในเวลากลางคืน พระองค์จะทรงชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์และจะไม่พบแผนการชั่วใดๆ เลย ปากของข้าพระองค์จะไม่กล่าวละเมิด
- ⁴ ส่วนการกระทำทั้งหลายของมนุษย์นั้น เป็นเพราะพระวจนะจากริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ที่รักษาข้าพระองค์ไว้จากทางของคนอื่น ⁵ อย่างเท่าของข้าพระองค์จะยึดมั่นในทางของพระองค์ เก้าของข้าพระองค์ไม่ลื่นไถล
- ⁶ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องเรียกต่อพระองค์ เพื่อขอพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์ ขอทรงหันพระกรรมของพระองค์มาฟังข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กราบทูล ⁷ ขอทรงสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อย่างมหัศจรรย์ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงช่วยบรรดาผู้สืบทอดในพระองค์ให้รอดพ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขาโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
- ⁸ ขอทรงปกป้องข้าพระองค์ดังแก้วตาของพระองค์ ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁹ ให้พ้นจากหน้าของคนชั่วผู้มาทำร้ายข้าพระองค์ พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ผู้ร้ายล้อมข้าพระองค์ ¹⁰ พวกเขาไร้ความเมตตาต่อทุกคน ปากของพวกเขาพูดจาใส่ร้าย
- ¹¹ พวกเขาได้ร้ายล้อมอย่างเท่าของข้าพระองค์ พวกเขาได้จับตาคอยเหวี่ยงข้าพระองค์ลงถึงพื้น ¹² พวกเขาเป็นเหมือนสิงห์ที่กระหายหาเหยื่อเป็นเหมือนสิงห์หิวแสบซ่อนอยู่ในที่ลับ
- ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น ขอทรงโถมตีพวกเขา ขอทรงเหวี่ยงพวกเขาให้หน้าคว่ำ ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากคนชั่วด้วยพระแสงของพระองค์ ¹⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากคนเหล่านั้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ จากพวกมนุษย์ของโลกนี้ที่ความมั่งคั่งของเขาอยู่แต่ในชีวิตนี้เท่านั้น พระองค์จะทรงให้ท้องของคนที่พระองค์ทรงรักอ้อมด้วยความมั่งคั่ง พวกเขาจะมีลูกหลานมากมายและจะทิ้งความมั่งคั่งของพวกเขาไว้ให้แก่ลูกหลานของพวกเขา
- ¹⁵ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม ข้าพระองค์จะได้อิ่มใจเมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นมาด้วยพระลักษณะของพระองค์

Chapter 69

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รักพระองค์ ผู้ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์
- ² พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ไปสู่ความปลอดภัย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ เป็นเขาสัตว์แห่งความรอดของข้าพระองค์ และทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ ³ ข้าพระองค์จะร้องเรียกพระยาห์เวห์ผู้ทรงสมควรรับการสรรเสริญ และข้าพระองค์จะรอดพ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
- ⁴ สายใยแห่งความตายก็ร่ายล้อมข้าพระองค์ และสายน้ำเชี่ยวแห่งความหายนะท่วมทับข้าพระองค์ ⁵ สายใยแห่งแดนมรณารายล้อมข้าพระองค์ บรรดาปวงแห่งความตายได้ดักข้าพระองค์ไว้
- ⁶ ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ร้องเรียกหาพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์จากพระวิหารของพระองค์ เสียงร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์ได้ไปถึงพระพักตร์ของพระองค์ เสียงร้องนั้นได้ไปถึงพระภรณ์ของพระองค์
- ⁷ แล้วแผ่นดินโลกก็ถูกเขย่าและสั่นสะท้าน รากฐานของภูเขาก็ตกหลายก็สั่นสะท้านและถูกเขย่าเพราะพระเจ้าทรงพระพิโรธ ⁸ คว้นได้พุ่งขึ้นจากพระนาสิกของพระองค์ และไฟได้พุ่งออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟไหม้
- ⁹ พระองค์ได้ทรงเปิดฟ้าสวรรค์และเสด็จลงมา ความมืดก็ได้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ¹⁰ พระองค์ได้ทรงขี่เครูบและเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปบนปีกของลม
- ¹¹ พระองค์ทรงให้ความมืดและเมฆฝนหนาทึบในท้องฟ้าเป็นเพิงล้อมรอบพระองค์ ¹² ลุกเห็บและถ่านเพลิงตกลงออกมาจากฟ้าแลบต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
- ¹³ พระยาห์เวห์ทรงส่งเสียงดังสนั่นในฟ้าสวรรค์ พระสุรเสียงขององค์ผู้สูงสุดได้ดังลั่นออกมา ¹⁴ พระองค์ทรงไถ่ลูกศิษย์ของพระองค์และทรงทำให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจายไป ฟ้าแลบมากมายได้ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป
- ¹⁵ แล้วน้ำก็เปิดออกเป็นช่องให้เห็น พื้นของโลกถูกเปิดออกด้วยเสียงร้องเข้าสู่สงครามของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ด้วยลมปรานที่พวยพุ่งออกมาจากพระนาสิกของพระองค์
- ¹⁶ พระองค์ได้ทรงเอื้อมลงมาจากเบื้องบน พระองค์ได้ทรงจับข้าพระองค์ไว้ พระองค์ได้ทรงดึงข้าพระองค์ออกมาจากน้ำเชี่ยวกราก ¹⁷ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากศัตรูที่แข็งแกร่งของข้าพระองค์ จากบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาเข้มแข็งเกินไปสำหรับข้าพระองค์
- ¹⁸ พวกเขาได้ปะทะกับข้าพระองค์ในวันแห่งภัยพิบัติของข้าพระองค์ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้คำจูนข้าพระองค์ ¹⁹ พระองค์ทรงปล่อยให้ข้าพระองค์เป็นอิสระในที่โล่งกว้าง พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดปรานข้าพระองค์
- ²⁰ พระยาห์เวห์ได้ทรงประทานบำเหน็จรางวัลแก่ข้าพระองค์เพราะความชอบธรรมของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ให้กลับคืน เพราะมือของข้าพระองค์สะอาด ²¹ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาทางของพระยาห์เวห์ไว้ และไม่หันจากพระเจ้าของข้าพระองค์ไปอย่างชั่วร้าย
- ²² เพราะคำตัดสินอันชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ได้อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ส่วนกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่โต้แย้งหนีไปจากข้อเหล่านั้นเลย ²³ ข้าพระองค์เป็นผู้ไม่มีความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ และข้าพระองค์ได้รักษาตัวเองให้ไกลจากความบาป ²⁴ เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยให้ข้าพระองค์ให้กลับคืนเพราะความชอบธรรมของข้าพระองค์ เพราะมือของข้าพระองค์สะอาดในสายพระเนตรของพระองค์
- ²⁵ สำหรับผู้ที่ซื่อสัตย์นั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงซื่อสัตย์ สำหรับผู้ที่ไร้ยั้งนั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงไร้ยั้ง ²⁶ สำหรับผู้ที่บริสุทธินั้นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าทรงบริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงฉลาดรู้ทันต่อผู้ที่คดโกง
- ²⁷ เพราะพระองค์ทรงช่วยบรรดาคนที่ทุกข์ใจ แต่พระองค์ทรงถึงบรรดาคนที่โอ้อวดและตาค้างที่ยิ่งเยโสให้ต่ำลงมา ²⁸ เพราะพระองค์ประทานแสงสว่างแก่ตะเกียงของข้าพระองค์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงทำให้ความมืดของข้าพระองค์สว่างขึ้น ²⁹ เพราะโดยพระองค์ข้าพระองค์จึงสามารถวิ่งข้ามสิ่งกีดขวางได้ โดยพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้
- ³⁰ สำหรับพระเจ้าแล้ว ทางของพระองค์นั้นสมบูรณ์ พระวอนะของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่ให้แก่ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์ ³¹ เพราะใครจะเป็นพระเจ้าได้เล่านอกจากพระยาห์เวห์? ใครจะเป็นพระศิลาได้เล่านอกจากพระเจ้าของเรา? ³² เป็นเพราะพระเจ้าผู้ทรงคดกำลึงให้แก่ข้าพระองค์ดุจดั่งคดเข็มขัด ผู้ทรงวางคนไร้ยั้งบนเส้นทางของพระองค์
- ³³ พระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เร็วดุจดั่งกวางและวางข้าพระองค์ไว้บนที่สูง ³⁴ พระองค์ทรงฝึกฝนมือของข้าพระองค์ทำสงครามและให้แขนของข้าพระองค์โค้งงอของสันทุกิติ

35 พระองค์ได้ประทานไล่แห่งความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ มือขวาของพระองค์ได้ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ไว้ และความโปรดปรานของพระองค์ได้ทำให้ข้าพระองค์ยิ่งใหญ่ขึ้น 36 พระองค์ได้ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้บนที่กว้างเพื่อเท้าของข้าพระองค์จะไม่ลื่นไถล

37 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์และจับพวกเขาไว้ได้ ข้าพระองค์ไม่ได้หวั่นกลัวจนกว่าพวกเขาจะถูกทำลาย 38 ข้าพระองค์ได้ทูลพวกเขาให้แหลกจนพวกเขาไม่สามารถลุกขึ้นได้ พวกเขาได้ล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์ 39 เพราะพระองค์ทรงคาดกำลังแก่ข้าพระองค์เหมือนคาดเข็มขัดสำหรับสงคราม พระองค์ทรงให้บรรดาคนที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์สยบอยู่ใต้ข้าพระองค์

40 พระองค์ทรงให้ศัตรูของข้าพระองค์หันหลังหนีข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ทำลายล้างบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ 41 พวกเขาได้ร้องเรียกหาความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ พวกเขาได้ร้องเรียกพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ทรงตอบพวกเขา 42 ข้าพระองค์ก่อกวนพวกเขาให้แหลกละเอียดเหมือนฝุ่นที่ถูกลมพัด ข้าพระองค์โยนพวกเขาทิ้งเหมือนโคลนตามถนน

43 พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากการโต้แย้งของประชาชน พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าเหนือชนชาติต่างๆ ประชาชนที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักได้มารับใช้ข้าพระองค์ 44 กันทีเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงข้าพระองค์ พวกเขาได้ทำตามข้าพระองค์ พวกเขาต่างตัวก็ถูกบังคับให้ล้มลงต่อข้าพระองค์ 45 พวกเขาต่างตัวต่างตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของพวกเขา

46 พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่ ขอให้พระศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ ขอพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง 47 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ ผู้ทรงปราบชนชาติต่างๆ ให้อยู่ใต้ข้าพระองค์

48 ข้าพระองค์เป็นอิสระจากศัตรูของข้าพระองค์ แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ไว้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้านข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากพวกคนโหดร้าย 49 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ

50 พระเจ้าประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความรักมั่นคงแห่งพันธสัญญาของพระองค์ให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ คือแก่ดาวิดและพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์

Chapter 70

- ¹ บรรดาท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และบรรดาพื้นฟ้าทำให้พระหัตถกิจของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ ² วันแล้ววันเล่าถ้อยคำก็ถูกเทออกมา คั้นแล้วคั้นเล่าความรู้ก็ปรากฏแจ่มออกมา ³ ถ้าไม่มีคำพูดหรือการพูดถ้อยคำออกมา ก็ไม่มีใครได้ยินเสียงพวกเขาเหล่านั้น
- ⁴ แต่ถ้อยคำของพวกเขาได้ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และคำพูดของพวกเขาได้ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ดวงอาทิตย์ในท่ามกลางถ้อยคำเหล่านั้น ⁵ ดวงอาทิตย์เป็นเหมือนเจ้าบ่าวที่กำลังออกมาจากห้องโถงของเขา และเป็นเหมือนคนแข็งแรงที่ปีติยินดี เมื่อเขารุ่งแสง ⁶ ดวงอาทิตย์ขึ้นจากฟากฟ้าหนึ่งและข้ามท้องฟ้าไปยังอีกฟากฟ้าหนึ่ง ไม่มีอะไรที่จะรุดพ้นความร้อนของมันได้
- ⁷ พระบัญญัติของพระยาห์เวห์นั้นดีพร้อมและฟื้นฟูจิตใจ พระโอวาทของพระยาห์เวห์นั้นเชื่อถือได้ ทำให้คนรู้น้อยมีปัญหา ⁸ คำสั่งสอนของพระยาห์เวห์นั้นถูกต้อง ทำให้ใจปีติยินดี พระบัญชาของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์ทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง
- ⁹ ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์และดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ กฎเกณฑ์อันชอบธรรมของพระยาห์เวห์นั้นเป็นจริงและถูกต้องทั้งหมด ¹⁰ มีค่ามากกว่าทองคำอย่างดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและน้ำผึ้งที่หยดจากรวงผึ้ง
- ¹¹ ใช่แล้วพระเจ้าข้า ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับคำตักเตือนจากถ้อยคำเหล่านี้ การเชื่อฟังทำตามถ้อยคำเหล่านี้ก็มีบำเหน็จรางวัลที่ยิ่งใหญ่ ¹² ใครเล่าสามารถมองเห็นความผิดพลาดของตนเองได้ทั้งหมด? ขอทรงชำระข้าพระองค์จากความผิดพลาดที่ซ่อนเร้นอยู่
- ¹³ ขอทรงปกป้องผู้รับใช้ของพระองค์จากบาปแห่งการเยอหยิ่งจองหอง ขออย่าให้มันครอบงำเหนือข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์ก็จะดีพร้อม และข้าพระองค์จะไม่มี ความผิดอันเนื่องมาจากการละเมิดมากมาย ¹⁴ ขอให้บรรดาถ้อยคำที่ออกจากปากของข้าพระองค์และความคิดทั้งหลายในใจของข้าพระองค์ เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นพระศิลาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์
-

Chapter 71

¹ ขอพระยาหวัหฺรทงช่วยท่านในวันยากลำบาก ขอพระนามพระเจ้าของยาโคบทรงคุ้มครองท่าน ² และทรงส่งความช่วยเหลือจากสถานที่บริสุทธิ์ เพื่อคำจูนท่านจากศิโยน

³ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงเครื่องบูชาทั้งสิ้นของท่านและขอทรงโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่านด้วยเลือด เสาห์ ⁴ ขอพระองค์ทรงประทานตามใจปรารถนาของท่าน และทำให้แผนการทั้งปวงของท่านสำเร็จ

⁵ แล้วเราจะชื่นชมยินดีในชัยชนะของท่าน และในพระนามแห่งพระเจ้าของเรา เราจะยกธงขึ้น ขอพระยาหวัหฺรทงประทานให้ตามคำร้องวิงวอนของท่าน ⁶ บัดนี้ข้าพเจ้ากราบว่าพระยาหวัหฺรทงช่วยผู้ที่ได้รับการทรงเจิมของพระองค์ พระองค์จะทรงตอบเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ พร้อมด้วยพระกำลังแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ที่สามารถช่วยเขาได้

⁷ บางคนก็วางใจในบรรดารถรบ และคนอื่นๆ ก็วางใจในบรรดาม้าศึก แต่เราร้องเรียกหาพระยาหวัหฺรทงพระเจ้าของเรา ⁸ พวกเขาจะถูกทำลายและล้มลง แต่เราจะลุกขึ้นและยืนขึ้นตรง

⁹ ข้าแต่พระยาหวัหฺร ขอทรงช่วยผู้พระราช ขอทรงช่วยเราเมื่อเราร้องทูลด้วยเลือด

Chapter 72

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์กษัตริย์ชั้นชั้นมียินดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะเปรมปรีดิ์มากแค่ไหนในความรอดที่พระองค์ประทานให้ ² พระองค์ได้ประทานตามใจปรารถนาของท่าน และไม่ได้ปฏิเสธสิ่งที่ริมฝีปากของท่านทูลขอ เสดลาห์
- ³ เพราะพระองค์ทรงนำพระพรอันมั่งคั่งมาให้ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธ์บนศีรษะของท่าน ⁴ ท่านได้ทูลขอชีวิตต่อพระองค์ พระองค์ก็ประทานชีวิตนั้นให้แก่ท่าน พระองค์ทรงให้ท่านมีชีวิตยืนนานตลอดไป
- ⁵ เกียรติของท่านยิ่งใหญ่มากเป็นเพราะชัยชนะของพระองค์ พระองค์ได้ประทานความสง่างามและบารมีให้แก่ท่าน ⁶ เพราะพระองค์ประทานพระพรนิรันดร์ให้แก่ท่าน พระองค์ทรงทำให้ท่านยินดีด้วยความเปรมปรีดิ์แห่งพระพักตร์ของพระองค์
- ⁷ เพราะกษัตริย์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ โดยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาขององค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย ⁸ พระหัตถ์ของพระองค์จะไล่ตามศัตรูทั้งปวงของพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์จะไล่ตามบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์
- ⁹ เมื่อพระพิโรธของพระองค์มาถึง พระองค์จะเผาผลาญพวกเขาเหมือนดังเตาหลอมที่มีไฟลุกอยู่ พระยาห์เวห์จะเผาผลาญพวกเขาในพระพิโรธของพระองค์ และไฟนั้นจะกลืนกินพวกเขาเสีย ¹⁰ พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของพวกเขาให้หมดไปจากแผ่นดินโลก และทำลายพงศ์พันธุ์ของพวกเขาไปจากท่ามกลางเชื้อสายของมนุษย์
- ¹¹ เพราะพวกเขาได้เจตนาชั่วร้ายต่อพระองค์ พวกเขาได้วางแผนชั่วซึ่งพวกเขาจะทำได้ไม่สำเร็จ ¹² เพราะพระองค์จะให้พวกเขาหันหนีกลับไป พระเจ้าจะทรงเสด็จไปตรงหน้าพวกเขา
- ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงและสรรเสริญพระอำนาจของพระองค์
-

Chapter 73

- ¹ พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย? ทำไมพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และทรงเมินเฉยต่อถ้อยคำแห่งความปวดร้าวของข้าพระองค์? ² ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร่ำร้องออกมาในเวลากลางวันแต่พระองค์ไม่ทรงตอบ และในยามค่ำคืนข้าพระองค์ก็ไม่เขียวนะ
- ³ ถึงแม้ว่าพระองค์ก็ยังทรงบริสุทธิ พระองค์ประทับตั้งกษัตริย์ท่ามกลางบรรดาคำสรรเสริญของอิสราเอล ⁴ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ไว้วางใจในพระองค์ พวกเขาได้ไว้วางใจในพระองค์ และพระองค์ได้ทรงช่วยกู้พวกเขา ⁵ พวกเขาได้ร้องเรียกหาพระองค์และพวกเขาได้รับการช่วยกู้ พวกเขาได้ไว้วางใจในพระองค์และไม่ผิดหวัง
- ⁶ แต่ข้าพระองค์เป็นเพียงคนคนหนึ่งไม่ใช่มนุษย์ ผู้คนที่พากันถากถางและประชาชนก็ดูหมิ่น ⁷ ทุกคนที่เห็นข้าพระองค์ก็เหยียดหยันข้าพระองค์ พวกเขาเยาะเย้ยข้าพระองค์ พวกเขาสาบสูญใส่ข้าพระองค์ ⁸ พวกเขาพูดว่า "เขาไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ให้พระยาห์เวห์ช่วยเขาเถิด ให้พระองค์ช่วยกู้เขาเถิด เพราะเขาปิตินดีในพระองค์"
- ⁹ เพราะพระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ไว้วางใจในพระองค์เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ที่อ้อมอกของมารดา ¹⁰ ข้าพระองค์ถูกทิ้งไว้กับพระองค์ตั้งแต่ออกจากครรภ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์อยู่ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์
- ¹¹ ขอย่างทรงห่างจากข้าพระองค์ เพราะความลำบากอยู่ใกล้ และไม่มีใครที่จะช่วยได้เลย ¹² พวกโคตัวผู้ก็ล้อมรอบข้าพระองค์ โคมานานที่บีบบีบก็รายล้อมข้าพระองค์ไว้ ¹³ พวกเขาอำพรางไว้ใส่ข้าพระองค์เหมือนสิงห์ที่คำรามคำลึงฉีกเหยื่อของมัน
- ¹⁴ ข้าพระองค์กำลังถูกเทออกเหมือนน้ำ และกระดูกทั้งชิ้นของข้าพระองค์ก็หลุดออกจากที่ ไชของข้าพระองค์ก็ละลายอยู่ภายในข้าพระองค์เหมือนขี้ผึ้ง ¹⁵ กำลังของข้าพระองค์ก็เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน ชิ้นของข้าพระองค์ก็ติดอยู่ที่เพดานปาก พระองค์ได้ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพงศสิทธิ์แห่งความตาย
- ¹⁶ เพราะพวกสุนัขได้รุมล้อมข้าพระองค์ เหล่าพวกคนทำชั่วก็รายล้อมข้าพระองค์ พวกเขาได้แกงมือแกงเท้าของข้าพระองค์ ¹⁷ ข้าพระองค์สามารถนับกระดูกทั้งหมดของข้าพระองค์ได้ พวกเขาจึงมองดูที่ข้าพระองค์
- ¹⁸ พวกเขาได้แบ่งเสื้อคลุมของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาได้จับฉลากเสื้อผ้าของข้าพระองค์ ¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอย่างทรงห่างไกล ขอรองโปรดรับมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด พระผู้ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์
- ²⁰ ขอรองช่วยกู้จิตใจข้าพระองค์จากคนดาบ ขอรองช่วยชีวิตที่เหลือของข้าพระองค์จากเงื้อมมือของพวกสุนัขป่า ²¹ ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากปากสิงห์ ขอรองช่วยข้าพระองค์จากบรรดาเขี้ยวของพวกกระต๊ากป่า
- ²² ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์ให้แก่พวกพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน ²³ ท่านผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์เถิด บรรดาเชื้อสายทั้งสิ้นของยาโคบเอ๋ย จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์เถิด บรรดาท่านที่เป็นเชื้อสายของอิสราเอลเอ๋ย จงยืนขึ้นในความน่าเกรงขามของพระองค์เถิด
- ²⁴ เพราะพระองค์ไม่ทรงดูหมิ่นหรือสะอิดสะเอียนต่อความลำบากของคนที่ถูกข่มขู่ พระยาห์เวห์ไม่ได้ซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเขา เมื่อคนที่ถูกข่มขู่ได้ร้องต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟัง ²⁵ เป็นเพราะพระองค์ข้าพระองค์จึงจะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณทั้งหลายของข้าพระองค์ต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์
- ²⁶ ผู้ที่ถูกข่มเหงจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะสรรเสริญพระองค์ ขอให้ใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ตลอดไป ²⁷ บรรดาประชากรทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะระลึกได้และหันไปหาพระยาห์เวห์ พงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะก้มกราบลงต่อพระองค์
- ²⁸ เพราะราชอาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงครอบครองเหนือชนชาติต่างๆ ²⁹ บรรดาผู้บังคับทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะเฉลิมฉลองและจะมีสาร บรรดาผู้ที่ลงไปสู่พงศสิทธิ์จะก้มกราบพระองค์ คือบรรดาผู้ที่ไม่สามารถรักษาชีวิตของตนเองไว้ได้
- ³⁰ คนชั่วอายุหนึ่งจะมารับใช้พระองค์ พวกเขาจะบอกชั่วอายุต่อไปถึงเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้า ³¹ พวกเขาจะมาบอกถึงความชอบธรรมของพระองค์ พวกเขาจะบอกประชาชนในรุ่นต่อไปถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้

Chapter 74

¹ พระยาหวัหรงเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดๆ ² พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ

³ ทรงนำชีวิตของข้าพเจ้ากลับคืนมา พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปตามทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

⁴ แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเขามืดมืด ข้าพระองค์จะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์สถิตกับข้าพระองค์ คทาและธำมรงค์ของพระองค์ทรงปกป้องข้าพระองค์

⁵ พระองค์ทรงจัดเตรียมโต๊ะอาหารให้แก่ข้าพระองค์ต่อหน้าศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงเจิมศีรษะของข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ถ้วยของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่

⁶ แม้แต่เดียวความดีและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดชั่วชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระยาหวัหรงตลอดชั่วกาลนาน

Chapter 75

¹ แผ่นดินโลกและทุกสิ่งมีอยู่ในนั้นทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์ ทั้งโลกและบรรดาทุกสิ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในนั้น ² เพราะพระองค์ได้ทรงก่อตั้งแผ่นดินไว้บนมหาสมุทรและทรงสถาปนาแผ่นดินไว้บนแม่น้ำทั้งปวง

³ ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ได้? ผู้ใดจะยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ได้? ⁴ คือผู้ที่มีมือสะอาดและมีใจบริสุทธิ์ คือผู้ที่ไม่ไถ่ยกย่องความเท็จ และไม่สาบานอย่างหลอกลวง

⁵ เขาจะรับพระพรจากพระยาห์เวห์และรับความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา ⁶ เช่นนี้แหละเป็นยุคของคนที่ไม่แสวงหาพระองค์ คือบรรดาผู้ที่แสวงหาพระพิภพพระเจ้าของยาโคบ เสดาห์

⁷ ประตูกว้างหลายเอว จงยกศีรษะของเจ้าขึ้น บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้น เพื่อองศ์กษัตริย์แห่งพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา ⁸ องศ์กษัตริย์แห่งพระสิรินั้นคือผู้ใด? คือพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเข้มแข็งและทรงอำนาจ พระยาห์เวห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม

⁹ ประตูกว้างหลายเอว จงยกศีรษะของเจ้าขึ้น บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้น เพื่อองศ์กษัตริย์แห่งพระสิริจะได้เสด็จเข้ามา ¹⁰ องศ์กษัตริย์แห่งพระสิรินั้นคือผู้ใด? คือพระยาห์เวห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงพระสิริ เสดาห์

Chapter 76

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ยกชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นต่อพระองค์ ² ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อับอาย ขออย่าทรงปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ดีใจเหนือข้าพระองค์อย่างผู้มีชัยชนะ ³ ขออย่าให้ผู้ที่หวังใจในพระองค์ต้องขายหน้า ขอให้บรรดาคนที่ทำการทรยศโดยไม่มีเหตุได้อับอาย
- ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องให้ข้าพระองค์ได้รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอร้องสอนวิถีทางของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ ⁵ ขอร้องนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์และขอร้องสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์มายาวนาน
- ⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องระลึกถึงพระกรุณาและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพราะสิ่งเหล่านั้นได้มีอยู่ตลอดมา ⁷ ขออย่าทรงระลึกถึงบรรดาความบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์หรือการกบฏของข้าพระองค์ ขอร้องระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาอันเนื่องมาจากความดีของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์
- ⁸ พระยาห์เวห์ทรงประเสริฐและทรงเที่ยงตรง เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงสอนพระมรรคาแก่บรรดาคนบาป ⁹ พระองค์ทรงนำคนถ่อมใจไปในสิ่งที่ถูก และพระองค์ทรงสอนพระมรรคาของพระองค์ให้แก่พวกเขา
- ¹⁰ พระมรรคากทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์เป็นความรักที่มั่นคงและความซื่อสัตย์ต่อบรรดาคนที่รักษาพันธสัญญาและพระบัญชาของพระองค์ ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอร้องอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะบาปนั้นใหญ่โตยิ่งนัก
- ¹² ผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์? องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสอนเขาถึงเส้นทางที่เขาควรเลือก ¹³ ชีวิตของเขาดำเนินไปในความดี และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์
- ¹⁴ มิตรภาพของพระยาห์เวห์มีให้แก่บรรดาคนที่ให้เกียรติแด่พระองค์ และพระองค์ทรงให้พวกเขารู้จักพันธสัญญาของพระองค์ ¹⁵ ดวงตาของข้าพเจ้าจ้องมองที่พระยาห์เวห์อยู่เสมอ เพราะพระองค์จะทรงกลอนเท้าของข้าพเจ้าให้หลุดออกจากตาข่าย ¹⁶ ขอร้องหันมาหาข้าพระองค์และทรงมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์โดดเดี่ยวและทุกข์ใจ
- ¹⁷ ความทุกข์ในใจของข้าพระองค์ก็เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้น ขอร้องนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ¹⁸ ขอร้องทอดพระเนตรดูความทุกข์ยากของข้าพระองค์และความลำเค็ญของข้าพระองค์ ขอร้องอภัยความบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ¹⁹ ขอร้องทอดพระเนตรพวกศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพวกเขามีกันมากมาย พวกเขาเกลียดชังข้าพระองค์อย่างเคียดแค้นยิ่งนัก
- ²⁰ ขอร้องคุ้มครองชีวิตของข้าพระองค์และขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์ต้องอับอาย เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ²¹ ขอความสุจริตและความเที่ยงตรงปกป้องข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์หวังใจในพระองค์
- ²² ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องช่วยกู้อิสราเอลให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

Chapter 77

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตัดสินข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ดำเนินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ข้าพระองค์ได้วางใจในพระยาห์เวห์โดยไม่หวั่นไหว ² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตรวจดูข้าพระองค์ และทรงทดสอบข้าพระองค์ ขอทรงทดสอบความบริสุทธิ์ในตัวข้าพระองค์และในใจของข้าพระองค์ ³ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อยู่ต่อตาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความซื่อสัตย์ของพระองค์
- ⁴ ข้าพระองค์ไม่คบหาสมาคมกับพวกคนหลอกลวง และข้าพระองค์ไม่คลุกคลีกับพวกคนที่ไม่จริงใจ ⁵ ข้าพระองค์เกลียดที่ชุมนุมของพวกคนทำชั่ว และข้าพระองค์ไม่อยู่กับพวกคนอธรรม
- ⁶ ข้าพระองค์ล้างมือของข้าพระองค์เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์เดินรอบแท่นบูชาของพระองค์ ⁷ เพื่อเปล่งเสียงร้องเพลงสรรเสริญและเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศน์ที่พระองค์พำนัก ที่ซึ่งพระสิริของพระองค์ประทับอยู่
- ⁹ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับพวกคนบาป หรือกวาดชีวิตข้าพระองค์ไปพร้อมกับพวกคนกระหายเลือด ¹⁰ ซึ่งเป็นพวกที่มีแผนชั่ว อยู่ในมือของเขา และมือขวาของเขาก็เต็มไปด้วยสีนบน
- ¹¹ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความซื่อสัตย์สุจริต ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ¹² เก้าของข้าพระองค์ยืนติดพื้นดิน ข้าพระองค์จะถวายสารบูชาแด่พระยาห์เวห์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน
-

Chapter 78

- ¹ พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า? พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกรงกลัวผู้ใดเล่า?
- ² เมื่อพวกคนทำชั่วเข้ามาใกล้เพื่อกีดกันเนื้อข้าพเจ้า พวกคู่อริและพวกศัตรูของข้าพเจ้าก็ได้สะกดและล้มลง ³ แม้กองทัพตั้งค่ายต่อสู้ข้าพเจ้า แม้สงครามลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้าก็ไม่กลัว แม้กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าจะยังมีความมั่นใจ
- ⁴ สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ทูลขอจากพระยาห์เวห์ และข้าพเจ้าจะแสวงหาสิ่งนั้น นั่นคือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะได้ดูความงามของพระยาห์เวห์และจะเฝ้าภาวนาในพระวิหารของพระองค์
- ⁵ เพราะในวันแห่งความยากลำบาก พระองค์จะซ่อนข้าพเจ้าไว้ในที่กำบังของพระองค์ พระองค์จะเก็บข้าพเจ้าไว้ในเต็นท์ของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา ⁶ แล้วศิระษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือพวกศัตรูที่อยู่ล้อมรอบข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาแห่งความชื่นชมยินดีในเต็นท์ของพระองค์ ข้าพเจ้าร้องเพลงและถวายบทเพลงแด่พระยาห์เวห์
- ⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องฟังเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ และขอทรงตอบข้าพระองค์ ⁸ ใจของข้าพระองค์พุดถึงพระองค์ว่า "จงแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์" ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์
- ⁹ ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอย่ำขบไล่ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ข้าพระองค์ ขอย่าทรงลืมห้ามหรือทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ¹⁰ แม้บิดามารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระยาห์เวห์ทรงรับข้าพระองค์ไว้
- ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ขอทรงสอนทางของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปบนทางราบเหตุนั้นเพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์ ¹² ขอย่าทรงมอบข้าพระองค์ให้เป็นไปตามใจชอบของพวกศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพวกพยานเท็จได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และพวกเขาย่ำยีเอาความการุณออกมา
- ¹³ จะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าจะได้เห็นความดีของพระยาห์เวห์ในแผ่นดินของคนเป็น? ¹⁴ จงรอคอยพระยาห์เวห์ จงเข้มแข็ง และจงให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด จงรอคอยพระยาห์เวห์

Chapter 79

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าแต่พระศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเป็นเฉยข้าพระองค์ ถ้าพระองค์ไม่ทรงตอบสนองต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็คงจะไปพร้อมกับบรรดาคนที่ลงไปยังหลุมมรณา ² ขอทรงฟังเสียงร้องวิงวอนของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ชูมือไปยังอภิสุทธิสถานของพระองค์

³ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว คือบรรดาคนที่ทำความผิดบาป ผู้ที่พูดกับเพื่อนบ้านของพวกเขาอย่างสันติแต่มีความชั่วอยู่ในใจของพวกเขา ⁴ ขอทรงให้พวกเขาได้รับอย่างสาสมกับกระทำของพวกเขา และขอทรงตอบสนองพวกเขาตามขนาดความชั่วของพวกเขา ขอทรงตอบสนองพวกเขาตามผลแห่งน้ำมือของพวกเขาและขอทรงตอบแทนพวกเขาให้สาสม ⁵ เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระราชกิจของพระยาห์เวห์หรือผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์จะทรงพิงพวกเขาลงและไม่ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาอีก

⁶ สารการแด่พระยาห์เวห์เพราะพระองค์ทรงฟังเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า ⁷ พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้าและเป็นโล่ของข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับความช่วยเหลือ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจะปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง และข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยการร้องเพลง ⁸ พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังของประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยแห่งความรอดของผู้ที่พระองค์ทรงเจิม

⁹ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และขอทรงอวยพรมรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูพวกเขาและอุ้มชูพวกเขาตลอดไป

Chapter 80

¹ บรรดานุตรของพระเจ้าเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์เถิด จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์เพราะพระสิริและพระกำลังเป็นของพระองค์ ² จงถวายพระสิริซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระยาห์เวห์ จงก้มกราบพระยาห์เวห์ในความสง่างามแห่งความบริสุทธิ์

³ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ได้ยืนอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย พระเจ้าแห่งพระสิริทรงเปล่งเสียงดังฟ้าร้อง พระยาห์เวห์ทรงแผดเสียงฟ้าร้องเหนือน้ำมากมาย ⁴ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ทรงพลาญภาพ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ทรงอำนาจามมี ⁵ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์โค่นต้นสนสดิ์ดาร์ พระยาห์เวห์ทรงโค่นต้นสนสดิ์ดาร์แห่งเลบานอนลงเป็นชิ้นๆ

⁶ พระองค์ทรงทำให้เลบานอนกระโดดเหมือนลูกวัวและสิริออนเหมือนวัวหนุ่ม ⁷ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ฟ่นเปลวไฟออกมา ⁸ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์เขย่าที่ทูลกระดาน พระยาห์เวห์ทรงเขย่าถิ่นทูลกระดานคาเดช

⁹ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ทำให้ต้นโอ๊กหมุนคว้าง และทรงทำให้ป่าโล่งเตียน ทุกคนในพระวิหารของพระองค์กล่าวว่า "พระสิริ" ¹⁰ พระยาห์เวห์ทรงประทับดุจดั่งกษัตริย์เหนือน้ำท่วม พระยาห์เวห์ทรงประทับดังเช่นกษัตริย์ตลอดไปเป็นนิตย์

¹¹ พระยาห์เวห์ประทานกำลังให้แก่ประชาชนของพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ด้วยความสงบสุข

Chapter 81

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นและไม่ทรงปล่อยให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้เปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ ² ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระองค์ได้ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ออกจากแดนมรณา พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ยังคงมีชีวิตจากการลงไปยังหลุมมรณา

⁴ พวกท่านผู้เป็นประชากรที่ซื่อสัตย์ของพระองค์เอ๋ย จงร้องเพลงสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ จงถวายขอบพระคุณเมื่อพวกท่านระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁵ เพราะความกริ้วของพระองค์คงอยู่เพียงชั่วครู่เท่านั้น แต่ความโปรดปรานของพระองค์คงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ การร้องไห้คงอยู่เพียงชั่วคืน แต่ความชื่นชมยินดีมาถึงในยามเช้า

⁶ ข้าพระองค์จึงกล่าวด้วยความมั่นใจว่า "ข้าพเจ้าจะไม่มีการหว่นไหวเลย" ⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ได้สถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างมั่นคงดังภูเขา แต่เมื่อพระองค์ได้ทรงซ่อนพระพักตร์ ข้าพระองค์ก็ลำบากยิ่งนัก ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และแสวงหาความโปรดปรานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ ถ้าข้าพระองค์ลงไปยังหลุมมรณา จะมีประโยชน์อะไรในความตายของข้าพระองค์? ผงคลีดินนั้นจะสรรเสริญพระองค์หรือ? มันจะประกาศถึงความสัตย์จริงของพระองค์หรือ? ¹⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงสดับและทรงมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์

¹¹ พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนความเศร้าโศกของข้าพระองค์ให้กลายเป็นการเต้นรำ พระองค์ได้ทรงถอดเสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออกและทรงสวมข้าพระองค์ด้วยความยินดี ¹² ดังนั้น ตอนนี้ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์อย่างมีความสุขและไม่นิ่งเงียบ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

Chapter 82

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อับอาย ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์
- ² ขอทรงสดับฟังข้าพระองค์ ขอทรงรับช่วยกู้ข้าพระองค์ ขอทรงเป็นพระศิลาที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
- ³ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระศิลาและป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงนำและพาข้าพระองค์ไป เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ⁴ ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากตาข่ายที่พวกเขาได้วางซ่อนไว้ตักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์
- ⁵ ข้าพระองค์ขอบอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์จะทรงไถ่ข้าพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์เกลียดชังผู้ที่ปรนนิบัติบรรดารูปเคารพที่ไร้ค่า แต่ข้าพระองค์วางใจในพระยาห์เวห์ ⁷ ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบถึงความทุกข์ใจของข้าพระองค์
- ⁸ พระองค์ไม่ได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ได้วางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่โล่งกว้าง ⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์ใจ ดวงตาของข้าพระองค์ก็ร่ำไห้ด้วยความเศร้าพร้อมทั้งจิตใจและร่างกายของข้าพระองค์
- ¹⁰ เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่ำไห้ไปด้วยความโศกเศร้าและเดือนปีของข้าพระองค์ก็ร่ำไห้ไปด้วยการคร่ำครวญ กำลังของข้าพระองค์ก็หมดไปเพราะความบาปของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร่ำไห้ไป ¹¹ เพราะศัตรูทั้งปวงของข้าพระองค์ ทำให้ผู้คนเหยียดหยามข้าพระองค์ เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ก็ตกล้อต่อความเป็นไปของข้าพระองค์ และบรรดาคนที่รู้จักข้าพระองค์ต่างก็ครั่นคร้าม บรรดาคนที่เห็นข้าพระองค์ตามถนนก็วิ่งหนีข้าพระองค์
- ¹² ข้าพระองค์ถูกลืมหืมเหมือนคนตายแล้วที่ไม่มีใครสนใจ ข้าพระองค์เป็นเหมือนหม้อที่แตกแล้ว ¹³ เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเรื่องราวที่น่ากลัวมากมายจากทุกด้านในขณะที่พวกเขาปรึกษากันวางแผนต่อสู่ข้าพระองค์ พวกเขาหมายที่จะเอาชีวิตของข้าพระองค์
- ¹⁴ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์" ¹⁵ ปลายทางของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากเขมือบศัตรูของข้าพระองค์และจากบรรดาคนที่ไล่ล่าข้าพระองค์ ¹⁶ ขอทรงให้พระพิภพของพระองค์ทรงส่องแสงมาเหนือผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์
- ¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงปล่อยให้ข้าพระองค์อับอาย เพราะข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อับอาย ขอให้พวกเขานั่งเฉยในแดนมรณา ¹⁸ ขอให้ริมฝีปากมุสาที่พูดดูหมิ่นเหยียดหยามคนชอบธรรมอย่างจืดจางกลายเป็นไป
- ¹⁹ ความดีของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่นัก ที่พระองค์ได้ทรงสะสมบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไว้ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ต่อหน้าบรรดาลูกหลานทั้งสิ้นของมนุษย์ ²⁰ พระองค์ได้ทรงซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังเฉพาะพระพิภพพระองค์จากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท
- ²¹ สาธุการแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นถึงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาอันมหัศจรรย์ของพระองค์เมื่อข้าพระองค์อยู่ในเมืองที่ถูกล้อมไว้ ²² แม้ว่าข้าพระองค์พลั้งปากพูดว่า "ข้าพระองค์คงถูกตัดขาดไปจากสายพระเนตรของพระองค์แล้ว" แต่พระองค์ทรงได้ยินคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์รำร้องต่อพระองค์
- ²³ โอ ธรรมิกชนที่ซื่อสัตย์เอ๋ย จงรักพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองผู้ที่ซื่อสัตย์ แต่พระองค์ทรงตอบแทนผู้หยิ่งยะโสอย่างเต็มขนาด ²⁴ จงเข้มแข็งและเชื่อมั่นเถิด บรรดาท่านที่วางใจในความอุปถัมภ์ของพระยาห์เวห์

Chapter 83

¹ บุคคลผู้ที่การละเมิดของเขาได้รับการอภัยก็เป็นสุข คือผู้ซึ่งความบาปของเขาได้รับการกลบเกลื่อนแล้ว ² บุคคลที่พระยาห์เวห์ไม่ทรงถือโทษ และผู้ที่จิตวิญญาณของเขาไม่มีการหลอกลวงก็เป็นสุข

³ เมื่อข้าพระองค์ยังนั่งเย็บอยู่ กระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปในขณะที่ข้าพระองค์ได้คร่ำครวญตลอดทั้งวัน ⁴ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงหนักอยู่บนข้าพระองค์ตลอดทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็ร่อยหลอไปดังความแห้งแล้งในฤดูร้อน เสดลาห์

⁵ แล้วข้าพระองค์ก็ยอมสารภาพความบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์ไม่ซ่อนความผิดบาปของข้าพระองค์อีกต่อไป ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระยาห์เวห์" และพระองค์ได้ทรงอภัยความผิดบาปของข้าพระองค์ เสดลาห์ ⁶ เพราะเหตุนี้ บรรดาผู้ชอบธรรมทั้งปวงควรอธิษฐานต่อพระองค์ในยามมีความทุกข์ยากใหญ่หลวง แล้วเมื่อน้ำเซียวกรากไหลท่วม น้ำนั้นก็จะไม่ไปถึงคนเหล่านั้น

⁷ พระองค์ทรงเป็นที่กำบังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงปกป้องข้าพระองค์จากความยากลำบาก พระองค์จะทรงรายล้อมข้าพระองค์ด้วยบทเพลงแห่งชัยชนะ เสดลาห์ ⁸ เราจะแนะนำเจ้าและสอนเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป เราจะแนะนำเจ้าและจับตาดูเจ้าอยู่

⁹ อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ไม่มีความเข้าใจ ซึ่งต้องใส่สายฟ่าปากและบังเหียนเท่านั้นเพื่อควบคุมพวกมันที่จะให้พวกมันไปที่ใดๆ ตามที่เจ้าต้องการได้ ¹⁰ คนชั่วก็มีความทุกข์โศกมากมาย แต่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จะล้อมรอบผู้ที่วางใจในพระองค์

¹¹ จงยินดีและเปรมปรีดิ์ในพระยาห์เวห์เถิด ทุกท่านที่มีใจเที่ยงตรงเอ๋ย จงให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีเถิด

Chapter 84

- ¹ ท่านผู้ชอบธรรม จงชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ เป็นการสมควรที่คนเที่ยงธรรมจะสรรเสริญพระองค์ ² จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิณ ด้วยการร้องเพลงสรรเสริญแด่พระองค์พร้อมกับพิณสิบสาย ³ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ จงเล่นอย่างคล่องแคล่ว และร้องเพลงด้วยความเปรมปรีดี
- ⁴ เพราะพระวอนะของพระยาห์เวห์นั้นเที่ยงตรง และทุกสิ่งที่พระองค์กระทำนั้นดีงาม ⁵ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ⁶ ด้วยพระวอนะของพระยาห์เวห์ บรรดาท้องฟ้าก็ได้ออกสร้างขึ้น และดวงดาวทั้งปวงได้ถูกสร้างขึ้นโดยลมจากพระโอษฐ์ของพระองค์
- ⁷ พระองค์ทรงรวบรวมน้ำในทะเลเข้าด้วยกันเหมือนอย่างกำบับ พระองค์ทรงเก็บมหาสมุทรไว้ในคลัง ⁸ ให้ทั้งแผ่นดินโลกยำเกรงพระยาห์เวห์เกิด ให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกยินตะลึงในความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ⁹ เพราะเมื่อพระองค์ตรัส มันก็เป็นไปตามนั้น พอพระองค์ทรงบัญชา มันก็ได้เกิดขึ้นมา
- ¹⁰ พระยาห์เวห์ทรงหมดความอดทนกับพันธมิตรแห่งประชาชาติทั้งหลาย พระองค์ทรงรื้อแผนการต่างๆ ของประชาชนทั้งหลาย ¹¹ บรรดาแผนการของพระยาห์เวห์นั้นยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ คือแผนการในพระทัยของพระองค์สำหรับทุกชั่วชาติพันธุ์ ¹² ชนชาติที่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าก็เป็นสุข คือชนชาติที่พระองค์ได้ทรงเลือกให้เป็นมรดกของพระองค์เอง
- ¹³ พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงเห็นประชากรทั้งสิ้น ¹⁴ จากสถานที่พระองค์ประทับ พระองค์ทอดพระเนตรเหนือบรรดาผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกทั้งหมด ¹⁵ พระองค์ผู้ทรงสร้างจิตใจของพวกเขาทั้งปวงและทรงเฝ้าดูการกระทำทั้งสิ้นของพวกเขา
- ¹⁶ ไม่มีภคิตรีย์ใดที่รอดชีวิตได้ด้วยกองทัพบากมาย นักรบก็ไม่รอดได้ด้วยกำลังที่แข็งแกร่งของเขาเอง ¹⁷ ม้าศึกก็เป็นความมั่นใจที่จอมปลอมสำหรับชัยชนะ กำลังแข็งแกร่งของเขาก็ไม่สามารถช่วยเขาได้เลย
- ¹⁸ ดูเถิด พระเนตรของพระยาห์เวห์ทรงอยู่เหนือบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือบรรดาผู้ที่เชื่อมั่นในความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ ¹⁹ เพื่อนำชีวิตของพวกเขาออกจากความตายและรักษาพวกเขาให้มีชีวิตอยู่ในยามกันดารอาหาร
- ²⁰ เราทั้งหลายรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และทรงเป็นโล่ของเราทั้งหลาย ²¹ จิตใจของเราทั้งหลายเปรมปรีดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธ์ของพระองค์
- ²² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายมีความหวังใจในพระองค์

Chapter 85

- ¹ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ตลอดเวลา คำสรรเสริญของพระองค์จะอยู่ที่ปากของข้าพเจ้าเสมอ
- ² ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ ขอให้ผู้ที่ถูกกดขี่ได้ยืนและเปรมปรีดิ์ ³ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์กับข้าพเจ้าเถิด ให้เรายกย่องพระนามของพระองค์ด้วยกัน
- ⁴ ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระยาห์เวห์และพระองค์ได้ทรงตอบข้าพเจ้า และพระองค์ได้ประทานชัยชนะเหนือความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ⁵ บรรดาผู้ที่เพ่งมองพระองค์จะเบิกบาน และใบหน้าของพวกเขาจะไม่อับอาย ⁶ ผู้ที่ถูกกดขี่คนนี้ได้ร้องและพระยาห์เวห์ได้ทรงสดับเขา และได้ทรงช่วยให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา
- ⁷ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์และช่วยกู้พวกเขา ⁸ จงชิมและจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ บรรดาผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ก็เป็นสุข ⁹ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงยำเกรงพระยาห์เวห์ บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน
- ¹⁰ บางครั้งสิ่งห่อหุ้มก็ขาดแคลนอาหารและกันหิว แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะไม่ขาดสิ่งดีใดๆ เลย ¹¹ มาเถิด ลูกชายเอ๋ย จงฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความยำเกรงพระยาห์เวห์
- ¹² มีมนุษย์คนใดบ้างที่ปรารถนาชีวิตและรักที่จะมีอายุยืนยาวเพื่อเขาจะได้เห็นสิ่งดี? ¹³ ก็จงรักษาสันของเจ้าจากความชั่วและรักษาริมฝีปากของเจ้าจากการพูดมุสา ¹⁴ จงหันหนีจากความชั่วและจงทำดี จงแสวงหาสันติภาพและติดตามมัน
- ¹⁵ พระเนตรของพระยาห์เวห์ทรงอยู่เหนือคนชอบธรรมและพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังเสียงร้องทูลของพวกเขา ¹⁶ พระพิภพของพระยาห์เวห์ต่อสู้บรรดาผู้ทำชั่ว เพื่อจะตัดความทรงจำของพวกเขาไปจากแผ่นดินโลก ¹⁷ คนชอบธรรมร้องทูลและพระยาห์เวห์ทรงสดับเขาและพระองค์ทรงช่วยกู้พวกเขาจากความยากลำบากทั้งสิ้นของพวกเขา
- ¹⁸ พระยาห์เวห์ทรงใกล้ชิดผู้ที่ใจแตกสลาย และทรงช่วยบรรดาผู้ที่วิญญาณแหลกสลายให้รอด ¹⁹ คนชอบธรรมมีความยากลำบากหลายอย่าง แต่พระยาห์เวห์ทรงช่วยนำพวกเขาให้พ้นออกมาทั้งหมด ²⁰ พระองค์ทรงปกป้องกระดูกชิ้นของเขา ไม่มีกระดูกชิ้นใดที่จะหักได้เลย
- ²¹ ความชั่วจะฆ่าคนชั่ว บรรดาผู้ที่เกลียดความชอบธรรมจะถูกลงโทษ ²² พระยาห์เวห์ทรงช่วยกู้ชีวิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ บรรดาผู้ที่ลี้ภัยในพระองค์ไม่มีใครที่จะถูกลงโทษ

Chapter 86

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องต่อท่านบรรดาผู้ที่ต่อต้านข้าพระองค์ ขอร้องต่อผู้บรรดาผู้ที่ต่อสู้ข้าพระองค์ ² ขอร้องคว้าโล่เล็กและโล่ใหญ่ของพระองค์ ขอร้องยกขึ้นและช่วยข้าพระองค์ ³ ขอร้องใช้หอกและขวานศึกต่อสู้บรรดาผู้ที่ไล่ตามข้าพระองค์ ขอร้องตรัสแก้จิตใจของข้าพระองค์ว่า "เราเป็นความรอดของเจ้า"
- ⁴ ขอให้บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้อภัยและอภัยศ ขอให้บรรดาผู้วางแผนทำร้ายข้าพระองค์ได้หันกลับไปและพ่ายแพ้ ⁵ ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนเกลบต่อหน้าลม เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ขับไล่พวกเขาไป ⁶ ขอให้ทางของพวกเขามืดมิดและสั้น เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ขับไล่พวกเขาไป
- ⁷ พวกเขาได้วางตาข่ายดักข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ พวกเขาได้ขุดหลุมดักชีวิตข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ ⁸ ขอให้หายนะตามทันพวกเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว ขอให้พวกเขาติดตาข่ายที่วางไว้เอง ขอให้พวกเขาตกลงลงในหายนะของพวกเขาเอง
- ⁹ แต่ข้าพระองค์จะขึ้นชมยินดีในพระยาห์เวห์และเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์ ¹⁰ กระดูกทุกชิ้นของข้าพระองค์จะพูดว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ใดเป็นเหมือนพระองค์ ผู้ทรงช่วยผู้ที่ถูกข่มเหงจากพวกที่แข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเขา และทรงช่วยผู้คนยากจนและขัดสนจากผู้ที่หากางปล้นพวกเขา?"
- ¹¹ พวกพยานอธรรมก็ลุกขึ้น พวกเขาพูดเท็จใส่ร้ายข้าพระองค์ ¹² พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว ข้าพระองค์เศร้าใจ
- ¹³ แต่เมื่อยามที่พวกเขาเจ็บป่วย ข้าพระองค์ได้สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ได้ถืออดอาหารเพื่อพวกเขาด้วยกัมมัสการถึงงอกของข้าพระองค์ ¹⁴ ข้าพระองค์ทุกข์โศกกับว่าเป็นพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก้มตัวลงด้วยความโศกเศร้ากับว่าเป็นมารดาของข้าพระองค์
- ¹⁵ แต่เมื่อข้าพระองค์สะดุดล้ม พวกเขากลับดีใจและสุขหัวกัน พวกเขาสุขหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ โดยที่ข้าพระองค์ไม่ทันรู้ตัว พวกเขาไม่หยุดที่จะฉีกทั้งข้าพระองค์ ¹⁶ พวกเขาเยาะเย้ยข้าพระองค์อย่างไม่เกรงใจ พวกเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาใส่ข้าพระองค์ด้วยโกสะ
- ¹⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทอดพระเนตรอีกนานสักเท่าใด? ขอร้องช่วยกู้จิตวิญญาณของข้าพระองค์จากการจุ่มน้ำตายของพวกเขา ขอร้องช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฝูงสิงโต ¹⁸ แล้วข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ในที่ประชุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางประชาชนมากมาย
- ¹⁹ ขออย่าให้ศัตรูเจ้าเล่ห์ของข้าพระองค์ได้ดีใจเหนือข้าพระองค์ ขออย่าให้พวกเขาได้ทำตามแผนชั่วของพวกเขา ²⁰ เพราะพวกเขาไม่ได้พูดจาด้วยสันติภาพ แต่พวกเขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อต้านบรรดาผู้ที่อยู่อย่างสงบในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย
- ²¹ พวกเขาอ้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ พวกเขาได้พูดว่า "นี่ไง นี่ไงพวกเราได้เห็นกับตาแล้ว" ²² ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงเจียน ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ ²³ ขอร้องลุกขึ้นและทรงตื่นเพื่อความเป็นธรรมของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด
- ²⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพระองค์เพราะความชอบธรรมของพระองค์ ขออย่าให้พวกเขาได้ดีใจเหนือข้าพระองค์ ²⁵ ขออย่าให้พวกเขาคิดในใจว่า "นี่ไง เราได้สิ่งที่เราต้องการแล้ว" ขออย่าให้พวกเขาพูดว่า "เราได้กลืนกินเขาแล้ว" ²⁶ ขอร้องให้บรรดาคนที่อยากทำร้ายข้าพระองค์ได้อภัยและพ่ายแพ้ ขอให้บรรดาผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ได้คลุมตัวด้วยความอายและความอับยศ
- ²⁷ ขอให้บรรดาผู้ที่ปรารถนาเห็นข้าพระองค์มีชัยได้ให้ร้องด้วยความยินดีและเปรมปรีดี ขอให้พวกเขาพูดตลอดไปว่า "จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ทรงพอพระทัยในสวัสดิภาพของผู้รับใช้ของพระองค์" ²⁸ แล้วข้าพระองค์จะกล่าวถึงความยุติธรรมของพระองค์และสรรเสริญพระองค์ตลอดทั้งวัน

Chapter 87

¹ คนชั่วพูดถึงการละเมิดของเขาจากส่วนลึกในใจของเขา ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าอยู่ในสายตาของเขา ² เพราะเขาปลอบใจตัวเอง คิดว่าบาปของเขาจะไม่ถูกค้นพบและไม่เป็นที่รังเกียจ

³ คำพูดของเขาก็เต็มไปด้วยบาปและการหลอกลวง เขาไม่ต้องการเป็นคนฉลาดและทำดี ⁴ ในขณะที่เขานอนในที่นอน เขาวางแผนที่จะทำบาปไว้หลายวิธี เขามุ่งไปทางชั่ว เขาไม่ปฏิเสธความชั่วเลย

⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปถึงฟ้าสวรรค์ ความเสมอต้นเสมอปลายของพระองค์ไปถึงหมู่เมฆ ⁶ ความชอบธรรมของพระองค์เป็นเหมือนบรรดาภูเขาของพระเจ้า การพิพากษาของพระองค์เป็นเหมือนที่ลึก ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงปกป้องทั้งบรรดามนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย

⁷ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นมีค่ายิ่งนัก ข้าแต่พระเจ้า มนุษย์ทั้งหลายเข้าสู่ภัยภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁸ พวกเขาจะอึ้งอัมอย่างอุดมสมบูรณ์ได้ด้วยอาหารแห่งพระนิเวศของพระองค์ พระองค์จะทรงให้พวกเขาดื่มจากแม่น้ำแห่งพระพรอันมีค่าของพระองค์ ⁹ เพราะน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราเห็นความสว่างในแสงสว่างของพระองค์

¹⁰ ขอทรงขยายความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปยังบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์อย่างเต็มขนาด และการปกป้องของพระองค์แก่ผู้ที่มีใจเที่ยงธรรม ¹¹ ขอย้ำให้เท้าของคนจองหองมาใกล้ข้าพระองค์ ขอย้ำให้มือของคนชั่วจับใส่ข้าพระองค์ไปเสีย ¹² บรรดาคนที่ทำชั่วก็ได้ล้มลงที่นั่น พวกเขาถูกขัดลงและไม่สามารถลุกขึ้นได้

Chapter 88

- ¹ อย่าเคืองใจเพราะพวกคนทำชั่ว อย่าอิจฉาบรรดาผู้ประพฤติธรรม ² เพราะอีกไม่นานพวกเขาจะแห้งไปเหมือนหญ้าและเหี่ยวไปเหมือนพืชสีเขียว
- ³ จงวางใจในพระยาห์เวห์และทำสิ่งที่ดี จงอยู่อาศัยในแผ่นดินและได้รับการเลี้ยงดูอย่างคงเส้นคงวา ⁴ แล้วจงปิติยินดีในพระยาห์เวห์ และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน
- ⁵ จงมอบทางของท่านให้แก่พระยาห์เวห์ จงวางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำแทนท่าน ⁶ พระองค์จะทรงสำแดงความชอบธรรมของท่านให้เป็นเหมือนแสงสว่างกลางวันและความเป็นผู้ไม่มีความผิดของท่านเป็นเหมือนอย่างเที่ยงวัน
- ⁷ จงสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และรอคอยพระองค์ด้วยความเพียร อย่าโกรธถ้าบางคนประสบความสำเร็จในสิ่งที่เขากำ หรือเมื่อเขาวางแผนชั่ว
- ⁸ อย่าโกรธและจุ่นจ่านเลย อย่าวิตกกังวล นี่สร้างแต่ปัญหาเท่านั้น ⁹ พวกคนทำชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย แต่บรรดาผู้ที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก ¹⁰ อีกสักหน่อยคนชั่วก็จะสูญสิ้นไป ท่านจะมองดูสถานที่ของเขา แต่ว่าเขาจะจากไปแล้ว
- ¹¹ แต่คนที่มีใจอ่อนสุภาพจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดกและจะเบิกร่องในความเจริญรุ่งเรืองอย่างมากมาย ¹² คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรมและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหัวเราะเยาะเขา เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าวันเวลาของเขาใกล้เข้ามาแล้ว
- ¹⁴ พวกคนชั่วได้ชักดาบของพวกเขามากและโง่งมคัมภีร์เพื่อยังไปยังคนที่ถูกข่มเหงและคนที่ขัดสน เพื่อเช่นฆ่าคนที่เที่ยงธรรม ¹⁵ ใจของพวกคนชั่วจะถูกแทงด้วยดาบของพวกเขาเอง และคัมภีร์ของพวกเขาก็หัก
- ¹⁶ เล็กๆ น้อยๆ ที่คนชอบธรรมมีดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วจำนวนมาก ¹⁷ เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระยาห์เวห์ทรงอุปถัมภ์คนชอบธรรม
- ¹⁸ พระยาห์เวห์ทรงเผ่าดูแลคนที่ไร้ตำหนิตัววันต่อวัน และมรดกของพวกเขาจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์ ¹⁹ พวกเขาจะไม่อับอายเมื่อถึงยามเลวร้าย เมื่อการกีดกันมาถึง พวกเขาจะมีรับประทานอย่างเพียงพอ
- ²⁰ แต่คนชั่วจะพินาศไป พวกศัตรูของพระยาห์เวห์จะเป็นเหมือนความสง่างามของทุ่งหญ้า พวกเขาจะถูกเผาผลาญและอันตรธานไปในควัน ²¹ คนชั่วขี้ขลาดและไม่จำคืน แต่คนชอบธรรมนั้นใจกว้างและแจ่มจ่าง
- ²² บรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพระพรจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสาปแช่งจะถูกตัดออกไปเสีย ²³ อย่างเก่าของมนุษย์ตั้งมั่นคงอยู่ได้โดยพระยาห์เวห์ คือคนที่ทางของเขาเป็นที่ยกย่องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ²⁴ แม้ว่าเขาจะสะดุด เขาจะไม่ล้มลง เพราะพระยาห์เวห์ทรงประคองเขาไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
- ²⁵ ข้าพเจ้าเคยหนุ่มและเด็ยนี้ก็แก่แล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้งหรือลูกหลานของเขาขอกานเพื่อจะได้อาหาร ²⁶ เขามีเมตตาและให้ยืมมายาวนาน และลูกหลานของเขาก็กลายเป็นพร ²⁷ จงหันหนีจากความชั่วและทำสิ่งที่ถูกต้อง แล้วท่านจะอยู่อย่างปลอดภัยตลอดไป
- ²⁸ เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักความยุติธรรมและไม่ทอดทิ้งผู้ที่ติดตามอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาจะได้รับการสงวนไว้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ แต่บรรดาลูกหลานของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ²⁹ คนชอบธรรมจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดกและอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์ ³⁰ ปากของคนชอบธรรมพูดถึงปัญญาและเพิ่มพูนความยุติธรรม
- ³¹ พระบัญญัติของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจของเขา เก้าของเขาคือไม่สิ้นไกล ³² คนชั่วคอยดูคนชอบธรรมและหาทางฆ่าเขาเสีย ³³ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในเงื้อมมือของคนชั่วหรือทรงลงโทษเขาเมื่อพระองค์ทรงพิพากษา
- ³⁴ จงรอคอยพระยาห์เวห์และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นให้ครอบครองแผ่นดิน ท่านจะมองเห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไป
- ³⁵ ข้าพเจ้าเคยเห็นคนชั่วและคนที่น่ากลัวแพร่ขยายออกไปเหมือนต้นไม้เขียวที่ปลูกในดินที่เหมาะสมกับมัน ³⁶ แต่เมื่อข้าพเจ้าผ่านไปอีกครั้งหนึ่งเขาก็ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้ามองหาเขา แต่ก็ไม่มีพบเลย
- ³⁷ จงเผ่าดูคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริต และจงหมายคนเที่ยงตรงไว้ เพราะมีอนาคตที่ดีสำหรับคนสงบสุข ³⁸ คนบาปจะถูกทำลายไปอย่างราบคาบอนาคตของคนชั่วก็ถูกตัดออกไปเสีย
- ³⁹ ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงปกป้องพวกเขาในยามยากลำบาก ⁴⁰ พระยาห์เวห์ทรงอุปถัมภ์พวกเขาและทรงช่วยกู้พวกเขา พระองค์ทรงช่วยกู้พวกเขาจากพวกคนชั่วและช่วยพวกเขาให้รอดเพราะพวกเขาได้สืบทอดในพระองค์

Chapter 89

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงขนานข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ ขออย่าทรงลงโทษข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ ² เพราะอุกรณูของพระองค์ปักเข้าไปในตัวข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ได้กดข้าพระองค์ลง
- ³ กักร่างกายของข้าพระองค์ก็เจ็บป่วยเนื่องด้วยความกริ้วของพระองค์ เป็นเพราะความบาปของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์จึงไม่มีสภาพดีเลย ⁴ เพราะความผิดบาปของข้าพระองค์ท่วมทับข้าพระองค์ มันเป็นการที่หนักเกินไปสำหรับข้าพระองค์
- ⁵ บาดแผลทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ติดเชื้อและเหม็นเน่าก็เพราะบาปอันโง่เขลาของข้าพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์นอนตัวลงและอับอายอยู่ทุกวัน ข้าพระองค์ใช้ชีวิตอย่างทุกข์โศกตลอดวันยังค่ำ
- ⁷ เพราะข้าพระองค์เต็มไปด้วยรอยไหม้ภายในข้าพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์ไม่มีสภาพดีเลย ⁸ ข้าพระองค์หมดแรงและถูกบดขยี้อย่างรุนแรง ข้าพระองค์ครวญครางเพราะความปวดร้าวในใจของข้าพระองค์
- ⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเข้าใจความปรารถนาจากก้นบึ้งในใจของข้าพระองค์ และการคร่ำครวญของข้าพระองค์ก็ไม่ได้ซ่อนไว้จากพระองค์ ¹⁰ ใจของข้าพระองค์ก็เต้นอย่างรุนแรง กำลังของข้าพระองค์ก็ร่อยหลอ และสายตาของข้าพระองค์ก็ริบหรี่
- ¹¹ มิตรสหายและเพื่อนฝูงของข้าพระองค์ก็พากันหลบหลีกข้าพระองค์เพราะสภาพของข้าพระองค์ เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ก็ยืนอยู่แต่ห่างๆ
- ¹² บรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ก็วิงป่วนดักข้าพระองค์ พวกที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์ก็พุดถ้อยคำหาญนะ และกล่าวคำหลอกลวงตลอดวันยังค่ำ
- ¹³ แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนหูหนวกและไม่ได้ยินอะไร ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนใบ้ที่พูดไม่ได้ ¹⁴ ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนที่ไม่ได้ยินและเหมือนคนที่ตอบไม่ได้
- ¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แน่ทีเดียวข้าพระองค์รอคอยพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงตอบ ¹⁶ ข้าพระองค์พุดแบบนี้เพื่อที่ศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์จะได้ไม่เหยียดหยันข้าพระองค์ ถ้าเท้าของข้าพระองค์ลื่นไถล พวกเขาจะทำการที่น่ากลัวแก่ข้าพระองค์
- ¹⁷ เพราะข้าพระองค์จวนจะสะดุดล้มลงแล้ว และข้าพระองค์เจ็บปวดอยู่ตลอดเวลา ¹⁸ ข้าพระองค์สารภาพความผิดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทุกข์ใจในเรื่องบาปของข้าพระองค์
- ¹⁹ แต่ศัตรูของข้าพระองค์มีจำนวนมากมาย บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างผิดๆ ก็มีมากมาย ²⁰ พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพระองค์ด้วยความชั่ว พวกเขาเริ่มกล่าวโทษข้าพระองค์แม้ว่าข้าพระองค์ติดตามแต่สิ่งที่ดี
- ²¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ขออย่าสถิตห่างไกลจากข้าพระองค์ ²² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์โดยเร็วเถิด

Chapter 90

¹ ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่า "ข้าพเจ้าจะเฝ้าระวังสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปิดปากของข้าพเจ้าไว้ในขณะที่อยู่ต่อหน้าคนชั่ว"

² ข้าพเจ้านิ่งเงียบเสีย ข้าพเจ้าเก็บคำพูดของข้าพเจ้าไว้แม้จะพูดอะไรที่ดีก็ตาม และความเจ็บปวดของข้าพเจ้าก็ยังแผ่ลง ³ ใจของข้าพเจ้าก็ร้อนรนอยู่ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องเหล่านี้ มันไหม้ดังเช่นไฟ แล้วในที่สุดข้าพเจ้าก็พูดว่า

⁴ "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรจงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบว่าเมื่อไรจะถึงวันปลายชีวิตของข้าพระองค์และเวลาของข้าพระองค์เหลืออยู่เท่าใด ขอรจงสำแดงให้รู้ว่าชีวิตของข้าพระองค์นั้นสั้นขนาดไหน ⁵ ดูลิ พระองค์ได้ทรงให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวเพียงแค่ฝ่ามือของข้าพระองค์ และตลอดชีวิตของข้าพระองค์ก็ไร้ค่าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แม้แต่เดิวนมนุษย์ทุกคนอยู่ได้เพียงแค่ลมหายใจเดียว เสดहां

⁶ แม้แต่เดียว มนุษย์ทุกคนเดินไปมาดังเช่นเงา แม้แต่เดียวทุกคนเร่งรีบในการสะสมความร่ำรวยแม้พวกเขาไม่รู้ว่าใครจะมารับความร่ำรวยนั้นต่อไป

⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ ข้าพระองค์รอคอยอะไรเล่า? พระองค์ทรงเป็นความหวังเดียวของข้าพระองค์

⁸ ขอรจงช่วยกู้ข้าพระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ถูกคนใจเขลาเหยียดหยัน ⁹ ข้าพระองค์นั่งเงียบอยู่และไม่สามารถเปิดปากของข้าพระองค์ออกได้ เพราะว่าพระองค์เองได้ทรงเป็นผู้กระทำความผิดเช่นนั้น

¹⁰ ขออย่าทรงทำให้ข้าพระองค์บาดเจ็บเลย ข้าพระองค์จมอยู่ในภัยพิบัติแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ ¹¹ เมื่อพระองค์ทรงเตือนบรรดาประชากรเพราะความบาป พระองค์ทรงกลืนกินสิ่งที่พวกเขาปรารถนาไปเหมือนมอด แม้แต่เดียวประชากรทั้งสิ้นนั้นไร้ค่าเป็นแต่เพียงไอน้ำ เสดहां

¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรจงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และทรงสดับฟังข้าพระองค์ ขอรจงสดับเสียงร่ำไห้ของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเมินเฉยต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นเหมือนคนต่างดาวสำหรับพระองค์ เป็นผู้ลี้ภัยเหมือนเช่นบรรดาบรรพบุรุษทั้งปวงของข้าพระองค์เคยเป็น ¹³ ขออย่าทรงจ้องมองข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะได้ยิ้มอีกครั้งก่อนที่จะข้าพระองค์จะสิ้นชีวิต"

Chapter 91

¹ ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสถิตฟังข้าพเจ้าและทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า ² พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมที่น้ำกล้ว ออกจากเลนตม และทรงวางเท้าของข้าพเจ้าไว้บนศิลาและทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง

³ พระองค์ได้ทรงบรรจบทเพลงบทใหม่ไว้ในปากของข้าพเจ้า สรรเสริญแด่พระเจ้าของเราทั้งหลาย คนเป็นอันมากจะเห็นและถวายเกียรติแด่พระองค์ และจะไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ⁴ ความสุขเป็นของผู้ที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์และไม่ยกย่องคนหยิ่งจองหองหรือบรรดาผู้ที่หันหนีจากพระองค์ไปหาความเท็จ

⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระราชกิจอันมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำมีอย่างมากมาย และพระดำริของพระองค์ซึ่งเกินกว่าที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะนับได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้น ก็คงมีมากเกินกว่าที่จะนับได้ ⁶ พระองค์ไม่ทรงยินดีในสัตว์บูชาหรือเครื่องบูชา แต่พระองค์ได้ทรงเปิดหูของข้าพระองค์ พระองค์ไม่ทรงประสงค์เครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาล้นล้น

⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า มีข้อเขียนเกี่ยวกับข้าพระองค์ในหนังสือม้วน" ⁸ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิตินดีที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ พระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์" ⁹ ข้าพระองค์ได้ประกาศข่าวดีแห่งความชอบธรรมของพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบว่าริมฝีปากของข้าพระองค์ไม่ได้ยบยั้งที่จะประกาศเลย

¹⁰ ข้าพระองค์ไม่ได้ปิดความชอบธรรมของพระองค์ไว้เพียงแต่ในใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ประกาศความชอบธรรมของพระองค์และความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้ปิดความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์หรือความสัตย์จริงของพระองค์ไว้จากที่ชุมนุมชนใหญ่เลย ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงเหนี่ยวรั้งพระกรุณาคุณของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ขอให้ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์และความสัตย์จริงของพระองค์คุ้มครองรักษาข้าพระองค์อยู่เสมอ

¹² ความยากลำบากอันนับไม่ถ้วนได้ร่ายล้อมข้าพระองค์ ความบาปผิดของข้าพระองค์ได้ตามทันข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ มันมีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะของข้าพระองค์ และใจของข้าพระองค์ก็หดหู่ ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงโปรด ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์

¹⁴ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอให้พวกเขาได้รับความอับอาย และขอให้ผู้ที่ใส่ล่าเพื่อเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้สิ้นหวัง ขอให้บรรดาผู้ที่ยินดีในการทำร้ายข้าพระองค์ได้หันกลับไปและได้รับความอับอาย ¹⁵ ขอให้บรรดาผู้ที่พูดแก่ข้าพระองค์ว่า "นี่โง่ นี่โง่" ได้ตกตะลึงเพราะความอายของพวกเขา

¹⁶ แต่ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ปิตินดีและเปรมปรีดีในพระองค์ ให้ทุกคนที่รักความรอดของพระองค์กล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระยาห์เวห์เป็นที่สรรเสริญ" ¹⁷ ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงระลึกถึงข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความความช่วยเหลือของข้าพระองค์และพระองค์เสด็จมาเพื่อเป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า

Chapter 92

¹ ผู้ใดที่เอาใจใส่คนอ่อนแอในยามยากลำบากก็เป็นสุข พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้เขา ² พระยาห์เวห์จะทรงสงวนเขาไว้และทรงรักษาชีวิตของเขา และเขาจะได้รับพระพรบนแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์จะไม่ทรงมอบเขาให้เป็นไปตามใจชอบของพวกศัตรูของเขา ³ พระยาห์เวห์จะทรงอุปถัมภ์เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งการทรมานทุกข์ พระองค์จะทรงทำให้ที่นอนแห่งความเจ็บป่วยกลายเป็นที่นอนแห่งการรักษา

⁴ ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพระกรุณาข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์" ⁵ พวกศัตรูของข้าพระองค์พูดไม่ดีใส่ข้าพเจ้าว่า 'เมื่อไรเขาจะตายและชื่อของเขาจะพินาศไป?' ⁶ ถ้าศัตรูของข้าพระองค์มาเห็นข้าพระองค์ เขาพูดสิ่งไร้สาระ ใจของเขาเก็บเรื่องความหายนะของข้าพระองค์ไว้ พอเมื่อเขาไปจากข้าพระองค์ เขาก็เล่าเรื่องนั้นให้คนอื่นฟัง

⁷ ผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหมดก็ซบซิบกันเรื่องข้าพระองค์ พวกเขาต่อต้านข้าพระองค์เพื่อหวังให้ข้าพระองค์เจ็บปวด ⁸ พวกเขากล่าวว่า "เชื้อแห่งความชั่วได้ฝังแน่นอยู่ในเขา บัดนี้เขากำลังนอนลง แล้วเขาจะไม่ได้ลุกขึ้นอีกต่อไป" ⁹ แม้เพื่อนสนิทของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารของข้าพระองค์ ก็ได้ยกส้นเท้าของเขาใส่ข้าพระองค์จริงๆ

¹⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์และทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะได้ตอบโต้พวกเขา ¹¹ เพราะนี่ทำให้ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงชอบพระทัยในข้าพระองค์ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้มีชัยชนะเหนือข้าพระองค์ ¹² สำหรับข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงอุปถัมภ์ข้าพระองค์เพราะความซื่อสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และจะทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

¹³ ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้รับการสรรเสริญจากนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล อาเมนและอาเมน

Chapter 93

¹ ตั้งกางกระเสือกกระสนหาธารน้ำจืด ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ก็กระหายหาพระองค์ฉันนั้น ² ข้าพระองค์ก็กระหายหาพระเจ้า กระหายหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อไรที่ข้าพระองค์จะได้มาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า?

³ น้ำตาของข้าพระองค์ไหลท่วมกันทั้งวันทั้งคืน ในขณะที่พวกศัตรูของข้าพระองค์พากันพูดว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน?" ⁴ ข้าพระองค์ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เมื่อข้าพระองค์ระบายความในใจออกมา ตอนที่ข้าพระองค์ไปกับฝูงชนมากมายและนำพวกเขาไปยังพระนิเวศของพระเจ้าด้วยเสียงแห่งความยินดีและเสียงสรรเสริญ ฝูงชนพากันเฉลิมฉลองเทศกาล

⁵ จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงหดหู่? ทำไมเจ้าจึงไม่พอใจอยู่ในข้า? จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดของข้าอีกครั้ง ⁶ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็หดหู่อยู่ในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงระลึกถึงพระองค์จากดินแดนแห่งแม่น้ำจอร์แดน จากยอดเขาทั้งสามแห่งภูเขาเฮอร์โมน และจากเนินเขามิชาร์

⁷ ที่ลี้ภัยที่ลี้ภัยที่ลี้ภัยด้วยเสียงของน้ำตกของพระองค์ คลื่นและระลอกคลื่นของพระองค์ได้ท่วมกันข้าพระองค์แล้ว ⁸ แต่พระยาห์เวห์ยังจะทรงบัญชาความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ในยามกลางวัน บทเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้าในยามกลางคืน เป็นคำอธิษฐานแด่พระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

⁹ ข้าพเจ้าจะทูลต่อพระเจ้า พระศิลาของข้าพเจ้าว่า "โอ้นพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย? โอ้นข้าพระองค์จึงทุกข์โศกเพราะการข่มเหงของศัตรู?"

¹⁰ พวกอริของข้าพระองค์ก็กับถมข้าพระองค์ดุจดั่งดาบที่อยู่ในกระดุกของข้าพระองค์ เมื่อพวกเขาพูดกับข้าพระองค์เสมอว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน?"

¹¹ จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงหดหู่? ทำไมเจ้าไม่พอใจอยู่ในข้า? จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดและทรงเป็นพระเจ้าของข้าอีกครั้ง

Chapter 94

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ และขอทรงสู้คดีของข้าพระองค์กับพวกชนชาติอธรรม ² เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงปฏิเสธข้าพระองค์เสีย? โฉนข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์โศกเพราะการข่มเหงของศัตรู?

³ ขอทรงส่งความสว่างและความจริงของพระองค์มา ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์ไปสู่ภูเขบริสุทธิ์ของพระองค์และไปถึงที่ประทับของพระองค์ ⁴ แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ไปยังพระเจ้าผู้ทรงเป็นความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้นของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่

⁵ จิตใจของข้าเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงหดหู่? ทำไมเจ้าไม่พอใจอยู่ข้างในข้า? จงหวังในพระเจ้า ข้าจะสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเป็นความรอดและทรงเป็นพระเจ้าของข้าอีกครั้ง

Chapter 95

- ¹ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับหู บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้บอกเล่าถึงพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในสมัยของพวกเรา ในสมัยโบราณนั้น ² พระองค์ได้ทรงขับชนชาติต่างๆ ออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ แต่พระองค์ได้ทรงปลุกประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ พระองค์ได้ทรงทำให้ประชาชนนั้นทุกข์ใจ แต่พระองค์ทรงกระจายประชาชนของข้าพระองค์ทั้งหลายออกไปในแผ่นดิน
- ³ เพราะพวกเขาไม่ได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนได้โดยดาบของพวกเขาเอง และแขนของพวกเขาช่วยพวกเขาไว้ไม่ได้ แต่โดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงขอบพระทัยในพวกเขา ⁴ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอทรงมอบชัยชนะให้แก่ยาโคบด้วยเถิด
- ⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะปลุกศัตรูล้มลงได้โดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเหยียบบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ได้โดยพระนามของพระองค์ ⁶ เพราะข้าพระองค์จะไม่วางใจในคัมภีร์ของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ก็ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้
- ⁷ แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากพวกศัตรูของข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงทำให้คนที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหลายได้อับอาย ⁸ ในพระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อวดถึงพระเจ้าตลอดวันยังค่ำ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะสรรเสริญแต่พระนามของพระองค์ตลอดไป เป็นนิรันดร์ เสดสาห์
- ⁹ แต่บัดนี้ พระองค์ได้ทรงตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและนำความอับอายมาสู่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์ไม่ได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁰ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหันหนีจากศัตรู และบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ยึดของริบไป ¹¹ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่ถูกใช้เพื่อเป็นอาหาร และทรงกระจัดกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ
- ¹² พระองค์ทรงขายประชากรของพระองค์โดยเปล่าๆ พระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มความมั่งคั่งของพระองค์ขึ้นในการกระทำเช่นนี้ ¹³ พระองค์ทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่เยาะเย้ยของเพื่อนบ้าน เป็นที่หัวเราะเยาะและเย้ยหยันจากบรรดาคนที่อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁴ พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลายเป็นที่ดูหมิ่นในท่ามกลางชนชาติต่างๆ ประชาชนทั้งหลายก็พากันส่ายหัวใส่
- ¹⁵ ความอับอายของข้าพระองค์อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ และความอับอายขายหน้าก็ปกคลุมข้าพระองค์ไว้ ¹⁶ เนื่องด้วยเสียงของคนที่เป็นเนื้อมันและดูหมิ่น เนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้น ¹⁷ ทั้งหมดนี้จึงได้ตกมายังข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายก็ไม่ลืมพระองค์ หรือทำผิดต่อพันธสัญญาของพระองค์
- ¹⁸ ใจของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้หันกลับ อย่างเก่าของข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ไปจากพระมรรดาของพระองค์ ¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงกอบกู้พวกข้าพระองค์ทั้งหลายให้แตกในที่ของพวกหมาป่าและปกคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเงาแห่งความตาย ²⁰ ถ้าหากข้าพระองค์ทั้งหลายได้ลืมพระนามของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายหรือยื่นมือขึ้นต่อพระอื่น ²¹ พระเจ้าจะไม่ทรงทราบหรือ? เพราะพระองค์ทรงทราบความลับของจิตใจ ²² เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกข่มขู่วันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเหมือนแกะสำหรับนำไปฆ่า
- ²³ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด โอพระองค์บรรทมอยู่? ขอทรงลุกขึ้น ขออย่าทรงตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไปเป็นนิรันดร์ ²⁴ โอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียและทรงลี้ภัยความทุกข์ยากและการถูกกดขี่ของพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย?
- ²⁵ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายละลายไปสู่พงศลีดิน ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน ²⁶ ขอทรงลุกขึ้นเพื่อช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงไถ่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์

Chapter 96

- ¹ ไขข้าพเจ้าเต็มล้นไปด้วยเรื่องที่ดี ข้าพเจ้าจะอ่านถ้อยคำที่ข้าพเจ้าได้ประพันธ์เกี่ยวกับกษัตริย์ด้วยเสียงดัง ลิ้นของข้าพเจ้าเป็นปากกาของผู้ประพันธ์ที่พร้อมแล้ว ² พระองค์ทรงงามสง่ายิ่งกว่าบรรดานุตรของมนุษย์คนใด พระคุณถูกเกมายังริมฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพระพรพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์
- ³ ข้าแต่ผู้ทรงอำนาจ ขอร้องคาดดาบของพระองค์ไว้ข้างพระกายด้วยพระสิริและพระบารมีของพระองค์ ⁴ ขอพระองค์ทรงบำออย่างมีชัยเนื่องด้วยความสัตย์จริง ความสุภาพอ่อนโยน และความชอบธรรม พระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงสอนถึงสิ่งที่น่าครั่นคร้ามแก่พระองค์
- ⁵ ลูกธนูของพระองค์นั้นคม ประชาชนก็ล้มลงใต้พระองค์ ลูกธนูของพระองค์ก็อยู่ในหัวใจของพวกศัตรูของกษัตริย์ ⁶ พระที่นั่งและพระเจ้าของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ทภาแห่งความยุติธรรมเป็นคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ ⁷ พระองค์ได้ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดชังความชั่ว เพราะฉะนั้นพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าบรรดาพระสหายของพระองค์
- ⁸ ฉลองพระองค์ทั้งหมดของพระองค์ก็หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และอบเชย จากพระราชวังงาช้าง เครื่องสายทำให้พระองค์ยินดี ⁹ บรรดาราชธิดาของกษัตริย์ต่างๆ ประทับท่ามกลางสตรีสูงศักดิ์ของพระองค์ พระราชินีประดับด้วยทองคำแห่งเมืองไอฟร์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์
- ¹⁰ ราชนิดาเอ๋ย จงฟังเถิด จงพิเคราะห์และเอียงหูของพระนางมา จงลืมนประชาชนของพระนางและบ้านพระราชบิดาของพระนางเสีย ¹¹ ด้วยวิธีนี้ กษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของพระนาง พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของพระนาง จงเคารพพระองค์เถิด
- ¹² ราชนิดาแห่งเมืองไทรจะประทับที่นั่นพร้อมกับของกำนัล เศรษฐีในท่ามกลางประชาชนจะขอความโปรดปรานจากพระนาง ¹³ ราชนิดาของกษัตริย์ในพระราชวังทรงสง่าราศีทั้งสิ้น ผำทรงของพระนางทำด้วยทองคำ
- ¹⁴ พระนางถูกนำไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ด้วยเครื่องทรงลายปัก บรรดาหญิงพรหมจารี บรรดาเพื่อนของพระนางที่ติดตามพระนางจะถูกนำมาเข้าเฝ้าพระองค์ ¹⁵ พวกเขาจะถูกนำมาด้วยความยินดีและเปรมปรีดิ์ พวกเขาจะเข้าสู่พระราชวังของกษัตริย์
- ¹⁶ บรรดาพระโอรสของพระองค์จะมาแทนที่บรรพบุรุษของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์จะทรงแต่งตั้งพวกเขาเป็นเจ้าปกครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก ¹⁷ ข้าพระองค์จะทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่ระลึกถึงตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์ เพราะฉะนั้นประชาชนจะถวายขอบพระคุณแด่พระองค์เสมอไปเป็นนิตย์

Chapter 97

¹ พระเจ้าทรงเป็นที่สีกัยและกำลังของเรา เป็นความช่วยเหลือที่เตรียมพร้อมในยามยากลำบาก ² เพราะฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะเปลี่ยนแปลง แม้ว่าภูเขากิ่งหลายจะสั่นสะเทือนในใจกลางของทะเล ³ แม้ว่าน้ำทะเลส่งเสียงคำรามและคลื่นซัดแรง และแม้ภูเขากิ่งหลายจะสั่นสะเทือนด้วยการขยายตัวของมัน เสดลาห์

⁴ มีแม่น้ำสายหนึ่ง มีลำธารแยกซึ่งทำให้ครของพระเจ้ามีความสุข คือสถานที่บริสุทธิ์แห่งพลับพลาขององค์ผู้สูงสุด ⁵ พระเจ้าทรงประทับอยู่ท่ามกลางคนนั้น คนนั้นจะไม่หวั่นไหว พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือคนนั้น และพระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นในยามรุ่งอรุณ

⁶ คนชาติทั้งหลายคือลหมานและอาณาจักรต่างๆ ก็สั่นคลอน พอพระองค์ทรงเปล่งเสียงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็มลายไป ⁷ พระยาห์เวห์จอมโยธาสถิตกับเรากิ่งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่สีกัยของเรากิ่งหลาย เสดลาห์

⁸ มาเถิด มาดูบรรดาพระราชกิจของพระยาห์เวห์ ดูความพิณาศที่พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก ⁹ พระองค์ทรงทำให้สงครามสงบจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทูและหอกให้เป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงเผาไล่กิ่งหลาย

¹⁰ จงเจียบสงบและรู้ว่าเราคือพระเจ้า เราได้รับการยกย่องในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ เราได้รับการยกย่องบนแผ่นดินโลก ¹¹ พระยาห์เวห์จอมโยธาสถิตอยู่กับเรา พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่สีกัยของเรากิ่งหลาย เสดลาห์

Chapter 98

¹ ประชากรทั้งปวงเอ๋ย จงตบมือของท่านเถิด จงโห่ร้องแด่พระเจ้าด้วยเสียงแห่งชัยชนะ ² เพราะพระยาห์เวห์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าครั่นคร้าม พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

³ พระองค์ทรงปราบประชากรทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา ⁴ พระองค์ทรงเลือกมรดกของเราไว้ให้พวกเรา เป็นศักดิ์ศรีของยาโคบผู้ที่พระองค์ทรงรัก เสดลาห์ ⁵ พระเจ้าทรงเสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระยาห์เวห์ทรงเสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร

⁶ จงร้องสรรเสริญแด่พระเจ้า จงร้องสรรเสริญเถิด จงร้องสรรเสริญแด่กษัตริย์ของเรา จงร้องสรรเสริญเถิด ⁷ เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องสรรเสริญด้วยความเข้าใจ

⁸ พระเจ้าทรงครอบครองเหนือชนชาติทั้งหลาย พระเจ้าทรงประทับบนบัลลังก์บริสุทธิ์ของพระองค์ ⁹ บรรดาเจ้านายของประชากรทั้งหลายได้มาชุมนุมพร้อมกันในฐานะประชากรของพระเจ้าของอับราฮัม เพราะโล่ทั้งหลายของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างยิ่งใหญ่

Chapter 99

¹ พระยาหวิ่นนั้นยิ่งใหญ่และสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขามิสสุกข์ของพระองค์ ² สูงตระหง่านงามตระการตา เป็นความชื่นชมยินดีของทั่วทั้งแผ่นดินโลก คือภูเขาศิโยนทางด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ³ พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักกันในปราชัยทั้งหลายของศิโยนว่าทรงเป็นที่ลี้ภัย

⁴ เพราะเหตุเกิด บรรดา กษัตริย์ได้มาชุมนุมกัน พวกเขาได้ผ่านไปพร้อมกัน ⁵ พวกเขาได้เห็นนครนั้น แล้วพวกเขาก็ประหลาดใจ พวกเขาต่างท้อใจ และพวกเขาก็รีบหนีไป ⁶ ความหวาดผวาก็ครอบงำพวกเขาที่นั่น มีความเจ็บปวดเหมือนตอนที่ผู้หญิงกำลังคลอดบุตร

⁷ พระองค์ทรงทำลายกองเรือแห่งเมืองการิชด้วยลมตะวันออก ⁸ ดังที่เราเคยได้ยินมา เราก็ได้เห็นในนครของพระยาหวิ่นจอมโยธาเช่นนั้น ในนครของพระเจ้าของเรา พระเจ้าจะสถาปนานครนั้นไว้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เสดลาห์

⁹ ข้าแต่พระเจ้า เราได้ระลึกถึงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เมื่ออยู่กลางพระวิหารของพระองค์ ¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์เป็นเช่นใด คำสรรเสริญของพระองค์ก็ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกเช่นนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความชอบธรรม

¹¹ ให้ภูเขาศิโยนเปรมปรีดิ์เถิด ให้เหล่าธิดาของยูดาห์ชื่นชมยินดีเพราะการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์

¹² จงเดินรอบภูเขาศิโยนเถิด จงไปรอบๆ ศิโยน จงนับหอคอยของศิโยน ¹³ จงสังเกตกำแพงของศิโยนให้ดี และมองที่ปราชัยทั้งหลายของศิโยนเพื่อท่านจะได้เล่าเรื่องราวให้แก่คนในชั่วอายุถัดไป

¹⁴ เพราะพระเจ้าองค์นี้คือพระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงความมรณา

Chapter 100

¹ จงฟังสิ่งนี้ ขนชาติทั้งสิ้นเอ๋ย บรรดาผู้อาศัยทั้งสิ้นในพิภพเอ๋ย จงเอียงหูฟังเถิด ² ทั้งคนฐานะต่ำต้อยและคนฐานะสูง ทั้งคนร่ำรวยและคนยากจนด้วย

³ ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา และการภาวนาแห่งจิตใจข้าพเจ้าจะเป็นความเข้าใจ ⁴ ข้าพเจ้าจะเอียงหูของข้าพเจ้าฟังคำเปรียบเทียบ ข้าพเจ้าจะเริ่มคำเปรียบเทียบของข้าพเจ้าด้วยพิณเขาคู่ ⁵ ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัววันแห่งความชั่วร้าย เมื่อความบาปผิดร้ายล้อมอยู่ที่สิ้นเกล้าของข้าพเจ้า?

⁶ ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัวบรรดาผู้ที่วางใจในความมั่งคั่งของพวกเขาและทอดทิ้งระดับความร่ำรวยของพวกเขา? ⁷ แน่ทีเดียว ไม่มีใครสามารถไล่พี่น้องของเขาหรือชำระค่าไถ่ตัวเขาให้แด่พระเจ้าได้ ⁸ เพราะการไถ่ชีวิตของคนหนึ่งนั้นมีค่าสูงมาก และไม่มีใครสามารถชำระสิ่งที่พวกเขาติดค้างไว้ได้

⁹ ไม่มีใครสามารถมีชีวิตอยู่ได้ตลอดไปเพื่อร่างกายของเขาจะไม่เน่าเปื่อย ¹⁰ เพราะเขาจะเห็นความเน่าเปื่อย คนมีปัญญาก็ตาย คนโง่และคนเขลา ก็พินาศเหมือนกัน และถึงความมั่งคั่งของพวกเขาไว้ให้แก่คนอื่น

¹¹ ความคิดในใจของพวกเขาคือว่าครอบครัวของพวกเขาจะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเป็นที่อยู่อาศัยของเขาทุกชั่วชาติพันธุ์ พวกเขาเรียกที่ดินของพวกเขาตามชื่อของพวกเขาเอง

¹² แต่มนุษย์ แม้มีความมั่งคั่งก็ไม่สามารถรักษาชีวิตไว้ได้ เขาเป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่พินาศได้ ¹³ นี่คือวิถีทางของความโง่เขลาของพวกเขา และต่อจากเขา ก็คือพวกที่ยอมรับคำพูดของพวกเขา เสาหล้า

¹⁴ เป็นเหมือนแกะ พวกเขาถูกกำหนดไว้สำหรับแดนคนตาย และความตายจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของพวกเขา คนที่ตรงจะปกครองเหนือพวกเขาในยามเช้า และร่างกายของพวกเขาจะเน่าเปื่อยไปในแดนคนตาย ซึ่งไม่มีที่ให้พวกเขาอยู่อาศัย ¹⁵ แต่พระเจ้าจะทรงไถ่ชีวิตของข้าพเจ้าจากอำนาจของแดนคนตาย พระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เสาหล้า

¹⁶ อย่างกลัวเมื่อผู้หนึ่งได้กลายเป็นคนร่ำรวย และศักดิ์ศรีของบ้านเขาเพิ่มพูนขึ้น ¹⁷ เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะเอาอะไรไปไม่ได้เลย ศักดิ์ศรีของเขาจะไม่ตามเขาไป

¹⁸ เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ จิตใจของเขาก็เป็นสุข และมนุษย์ทั้งหลายสรรเสริญเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เพื่อตัวเอง ¹⁹ เขาจะไปอยู่กับคนในยุคบรรพบุรุษของเขา และพวกเขาจะไม่ได้เห็นความสว่างอีกเลย ²⁰ บุคคลผู้ที่มีความมั่งคั่งแต่ไม่มีความเข้าใจก็เป็นเหมือนเหล่าสัตว์เดรัจฉานซึ่งต้องพินาศไป

Chapter 101

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลกจากที่ดวงอาทิตย์ขึ้นไปจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก ² พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนเป็นความงดงามที่สมบูรณ์พร้อม
- ³ พระเจ้าของเราเสด็จมาและไม่ทรงเชยบอยู่ ไฟเผาผลาญอยู่เบื้องหน้าพระองค์และมีพายุรุนแรงล้อมรอบพระองค์ ⁴ พระองค์ทรงเรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเพื่อพระองค์จะพิพากษาประชากรของพระองค์ ⁵ "จงรวบรวมคนที่ชื่อสัตย์ของเรามาให้เรา คือบรรดาผู้ที่ทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องบูชา"
- ⁶ ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นผู้พิพากษา เสด็จ
- ⁷ "ประชากรของเราเอ๋ย จงฟังเถิด และเราจะพูด เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเรา ⁸ เราจะไม่ตำหนิเจ้าในเรื่องเครื่องบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
- ⁹ เราจะไม่รับวัวตัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะตัวผู้จากคอกทั้งหลายของเจ้า ¹⁰ เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา รวมทั้งฝูงโคบนภูเขาบนพันลูก ¹¹ เรารู้จักนกทุกตัวแห่งภูเขาทั้งหลาย และสัตว์ป่าแห่งท้องทุ่งเป็นของเรา
- ¹² ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะโลกนี้เป็นของเรา รวมทั้งทุกสิ่งในนั้นด้วย ¹³ เราจะกินเนื้อวัวตัวผู้หรือดื่มเลือดของแพะหรือ?
- ¹⁴ จงถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระเจ้า และถวายคำปฏิญาณแด่องค์ผู้สูงสุด ¹⁵ จงร้องทูลเราในวันยากลำบาก เราจะช่วยกู้เจ้า และเจ้าจะถวายเกียรติเรา"
- ¹⁶ แต่พระเจ้าทรงตรัสกับคนชั่วว่า "เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาประกาศกฎเกณฑ์ของเรา ที่เจ้าได้รับพันธสัญญาของเราด้วยปากของเจ้า ¹⁷ ในเมื่อเจ้าเกลียดคำสั่งสอนและทิ้งถ้อยคำของเราไปเสีย?
- ¹⁸ เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบกับเขา เจ้ามีส่วนร่วมด้วยบรรดาผู้ล่วงประเวณี ¹⁹ เจ้ายกปากของเจ้าให้แก่ความชั่ว และลิ้นของเจ้าพูดคำหลอกลวง ²⁰ เจ้านั่งลงและพูดต่อต้านพี่น้องของเจ้า เจ้าใส่ร้ายบุตรของมารดาของเจ้าเอง
- ²¹ เจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้ แต่เราได้นิ่งเฉย แล้วเจ้าก็คิดว่าเราเป็นเหมือนกับเจ้า แต่เราจะตำหนิเจ้าและคืบทุกสิ่งที่คุณได้กระทำให้ขึ้นมอดอดของเจ้า ²² จงพิจารณาเรื่องนี้ให้ดี เจ้าผู้ลืมนะเจ้า มีฉะนั้นเราจะฉีกเจ้าออกเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้เลย
- ²³ บุคคลผู้ที่ถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณก็สรรเสริญเรา และทุกคนที่วางทางเดินของเขาในทางที่ถูกต้อง เราก็จะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่เขา"

Chapter 102

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงพระเมตตาข้าพระองค์ตามความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพื่อเห็นแก่พระหัตถกิจมากมายอันทรงพระกรุณาคุณของพระองค์ ขอรทงลบบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ ² ขอรทงล้างข้าพระองค์ให้หมดจดจากความผิดของข้าพระองค์ และขอรทงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์

³ เพราะข้าพระองค์ทราบถึงบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์เสมอ ⁴ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้ทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงถูกต้องเมื่อพระองค์ตรัส พระองค์ทรงถูกต้องเมื่อพระองค์ทรงตัดสิน

⁵ ดูก่อน ข้าพระองค์ได้เกิดมาในความบาป ก้นกือมารดาของข้าพระองค์ตั้งครรรค์ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็อยู่ในความบาปแล้ว ⁶ ดูก่อน พระองค์ทรงปรารภความซื่อสัตย์สุจริตในใจของข้าพระองค์ พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์รู้จักสติปัญญาในใจของข้าพระองค์

⁷ ขอรทงชำระข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์ด้วยต้นหุสบ และข้าพระองค์จะสะอาด ขอรทงล้างข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะขาวยิ่งกว่าหิมะ ⁸ ขอรทงให้ข้าพระองค์ได้ยืนถึงความเปรมปรีดีและความยินดี เพื่อกระดุกที่พระองค์ได้ทรงหักจะได้เปรมปรีดี ⁹ ขอรทงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงลบความผิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย

¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และทรงสร้างจิตวิญญาณที่ถูกต้องขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ ¹¹ ขอย่างทรงขับข้าพระองค์ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ และขอย่างทรงเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์

¹² ขอรทงรื้อฟื้นความเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ และขอรทงประคองข้าพระองค์ไว้ด้วยวิญญาณแห่งความเต็มใจ ¹³ แล้วข้าพระองค์จะสอนบรรดาผู้ละเมิดถึงพระบรรคาทั้งหลายของพระองค์ และบรรดาคนบาปจะหันกลับมาหาพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์

¹⁴ ขอรทงอภัยข้าพระองค์ในการหลั่งเลือด และข้าพระองค์จะโห่ร้องสำหรับความเปรมปรีดีแห่งความชอบธรรมของพระองค์ ¹⁵ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอรทงเปิดริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะกล่าวคำสรรเสริญพระองค์ ¹⁶ เพราะพระองค์ไม่ทรงยินดีในเครื่องบูชา ถึงข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์ก็ไม่ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชาทั้งหลาย

¹⁷ เครื่องบูชาของพระเจ้าคือจิตวิญญาณที่แตกสลาย ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูหมิ่นจิตใจที่แตกสลายและใจที่สำนึกผิดเลย ¹⁸ ขอรทงทำดีแก่ศิโยนตามขอบพระทัยของพระองค์ ขอรทงสร้างกำแพงของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ¹⁹ แล้วพระองค์จะทรงพอพระทัยในบรรดาเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม ในบรรดาสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วประชากรของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายวัวตัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

Chapter 103

¹ เจ้าผู้มีอำนาจ ทำไมเจ้าถึงภูมิใจในการสร้างปัญหา? พันธสัญญาแห่งความซื่อสัตย์ของพระเจ้ามาทุกวัน ² ลื่นของเจ้าวางแผนทำลายเหมือนมิดโคนที่คม ทำการหลอกลวง

³ เจ้ารักความชั่วมากกว่าความดี และรักการโกหกมากกว่าการพูดตรงไปตรงมา เสลาห์

⁴ เจ้ารักถ้อยคำทั้งลิ้นที่กัดกินคนอื่น เจ้าผู้มีลื่นหลอกลวง ⁵ พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าตลอดไปเป็นนิത്യ พระองค์จะทรงคว่ำเจ้าและทรงดึงเจ้าออกจากแท่นกษัตริย์ของเจ้า และทรงถอนรากถอนโคนเจ้าออกจากแผ่นดินของคนเป็น เสลาห์

⁶ คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว พวกเขาจะหัวเราะเยาะเขาและกล่าวว่า ⁷ "จงดู นี่คือนุรุชผู้ที่ไม่ให้พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยของเขา แต่เขาได้วางใจในความอุดมสมบูรณ์ของความมั่งคั่งของเขา และเขาได้มีกำลังขึ้นเมื่อเขาได้ทำลายคนอื่น"

⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพันธสัญญาแห่งความซื่อสัตย์ของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิത്യ ⁹ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณพระองค์ตลอดไปเป็นนิത്യสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะว่าเป็นพระนามที่ประเสริฐ ต่อหน้าบรรดาผู้ชอบธรรมของพระองค์

Chapter 104

¹ คนโง่พูดในใจของเขาว่า "ไม่มีพระเจ้า" พวกเขา ก็เสื่อมทรามลง และได้ทำความผิดบาปที่น่าเกลียดน่าชัง ไม่มีใครทำความดีเลย ² พระเจ้าทรงทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อดูบรรดานุตรของมนุษย์ เพื่อดูว่ามีใครบ้างที่เข้าใจ มีใครบ้างที่แสวงหาพระองค์ ³ พวกเขาทั้งสิ้นต่างหันหนีไปเสีย พวกเขาต่างก็เสื่อมทรามลงด้วยกัน ไม่มีสักคนที่ทำดี ไม่มีแม้แต่คนเดียว

⁴ บรรดาผู้ที่ทำความผิดบาป คือบรรดาผู้ที่กลืนกินประชากรของเราเหมือนดั่งกินขนมปัง และพวกเขาไม่ร้องทูลพระเจ้า ไม่มีความเข้าใจหรือ? ⁵ พวกเขาต่างตกอยู่ในความกลัวอย่างมาก แม้ว่าจะไม่มีสาเหตุที่ทำให้กลัว เพราะพระเจ้าจะทรงทำให้กระดูกของผู้ที่จะตั้งค่ายต่อสู้เจ้ากระจัดกระจายไป คนแบบนั้นจะได้รับความอับอายเพราะพระเจ้าได้ทรงปฏิเสธพวกเขาแล้ว

⁶ โอ ความรอดของอิสราเอลจะมาจากศิโยน เมื่อพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับคืนมาจากการเป็นเชลย แล้วยาโคบจะเปรมปรีดีและอิสราเอลจะยินดี

Chapter 105

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดโดยพระนามของพระองค์ และทรงตัดสินข้าพระองค์ด้วยพระอนุภาพของพระองค์ ² ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณต่อถ้อยคำจากปากข้าพระองค์ ³ เพราะคนแปลภพน้ำได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ และพวกคนโหดร้ายได้หมายเอาชีวิตของข้าพระองค์ พวกเขาไม่เห็นพระเจ้าอยู่ในสายตาของพวกเขา เสดลาห์

⁴ ดูกิจการ พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ประทับประคองข้าพระองค์ ⁵ พระองค์จะทรงตอบโต้บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ด้วยสิ่งชั่วร้าย ขอทรงทำลายพวกเขาด้วยความซื่อสัตย์ของพระองค์

⁶ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ด้วยเครื่องบูชาสมัครใจ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะถวายขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ ⁷ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากความยากลำบากทุกอย่าง ตาของข้าพระองค์ได้มองเห็นชัยชนะเหนือพวกศัตรูของข้าพระองค์

Chapter 106

- ¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเพียรพระกรรมพึงคำอธิษฐานของข้าพระองค์ และขอยำทรงซ่อนพระองค์จากคำวิงวอนของข้าพระองค์ ² ขอร้องสดับฟังข้าพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้บรรเทาในความยากลำบากของข้าพระองค์ ³ เพราะเสียงพสกนธ์ของข้าพระองค์ เพราะการกดขี่ของคนชั่ว เหตุว่าพวกเขานำความทุกข์มาให้ข้าพระองค์และข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความโกรธ
- ⁴ ใจของข้าพระองค์สิ้นกลัวอยู่ภายใน และความน่ากลัวของความตายได้ตกมาบนข้าพระองค์ ⁵ ความกลัวและความสะทสะถันมาเหนือข้าพระองค์ และความหวาดผวาก็ท่วมทับข้าพระองค์
- ⁶ ข้าพระองค์กล่าวว่า "เออ ขอเพียงข้ามีปีกเหมือนนกพิราบ แล้วข้าก็จะบินหนีไปและอยู่อย่างสงบ" ⁷ ดูเถิด แล้วข้าจะพเนจรไปให้ไกล ข้าจะพักในถิ่นทุรกันดาร เสลาห์
- ⁸ ข้าจะรีบไปยังที่กำบังให้พ้นจากลมแรงกล้าและพายุ" ⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องเผ่าพลาญพวกเขา ขอร้องให้ภาษาของพวกเขาจุ่นวายไป เพราะข้าพระองค์เคยเห็นความรุนแรงและความโกลาหลในเมือง
- ¹⁰ พวกเขาเดินบนกำแพงเมืองอยู่ทั้งวันทั้งคืน และความชั่วร้ายและความทุกข์ร้อนอยู่ในท่ามกลางเมืองนั้น ¹¹ ความชั่วร้ายอยู่ในท่ามกลางเมืองนั้น การกดขี่และการหลอกลวงไม่ได้หายจากถนนของเมืองนั้นไปเลย
- ¹² เพราะไม่ใช่ศัตรูที่ขนาบข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงจะทนได้ และไม่ใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ที่ได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์ก็จะซ่อนตัวจากเขา ¹³ แต่เป็นท่าน เป็นผู้เท่าเทียมกับข้าพระองค์ เป็นมิตรสหายและเพื่อนสนิทของข้าพระองค์ ¹⁴ เราเคยมีสามัคคีธรรมที่น่าชื่นใจด้วยกัน เราเคยเดินในพระนิเวศของพระเจ้าพร้อมกับฝูงชน
- ¹⁵ ขอให้ความตายมาบนพวกเขาในทันที ขอให้พวกเขาหลงไปยังแดนคนตายทั้งเป็น เพราะสิ่งชั่วร้ายจะอยู่กับพวกเขาที่นั่น
- ¹⁶ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเรียกหาพระเจ้า และพระยาห์เวห์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ¹⁷ ในเวลาเย็น เวลาเช้า และเที่ยงวัน ข้าพระองค์ร้องทุกข์และคร่ำครวญ พระองค์จะทรงฟังเสียงของข้าพระองค์ ¹⁸ พระองค์จะช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้ปลอดภัยจากสงครามที่ต่อต้านข้าพระองค์ เพราะบรรดาคนที่ต่อสู้ข้าพระองค์มีกันมากมาย
- ¹⁹ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงครอบครองจากนิรันดร์กาล จะทรงสดับฟังและทำให้พวกเขาอับอาย เสลาห์ พวกเขาไม่เคยเปลี่ยน และพวกเขาไม่เกรงกลัวพระเจ้า
- ²⁰ เพื่อนของข้าพระองค์ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อสู้บรรดาคนที่อยู่สงบกับเขา เขาไม่เคารพต่อพันธสัญญาที่เขาเคยทำไว้ ²¹ คำพูดของเขาสิ้นเหมือนเนย แต่ในใจของเขามีความเป็นศัตรู ถ้อยคำของเขานุ่มนวลกว่าน้ำมัน แต่พวกเขาเป็นเหมือนดาบที่ถูกชักออกมาแล้ว
- ²² จงวางภาระของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงคำจูนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย ข้าแต่พระเจ้า ²³ แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงคนชั่วลงสู่หลุมแห่งการถูกทำลาย พวกที่กระหายเลือดและหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคนอื่นทั่วไป แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

Chapter 107

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ เพราะผู้คนกำลังโจมตีข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่ต่อสู้ข้าพระองค์มุ่งโจมตีข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ

² พวกศัตรูของข้าพระองค์เหยียบย่ำข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะพวกที่ต่อสู้ข้าพระองค์ด้วยความจองหองมีกันมากมาย

³ เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์จะไว้วางใจในพระองค์ ⁴ ในพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ ในพระเจ้า ข้าพระองค์ไว้วางใจ ข้าพระองค์จะไม่กลัว เพียงแค่มนุษย์จะทำอะไรกับข้าพระองค์ได้?

⁵ พวกเขาบิดเบือนถ้อยคำทั้งหลายของข้าพระองค์ตลอดวันยังค่ำ ความคิดทั้งหมดของพวกเขาคือการปองร้ายข้าพระองค์ ⁶ พวกเขารวมหัวกัน พวกเขาแอบซ่อนตัว และพวกเขาหมายย่ำยีของข้าพระองค์ เหมือนที่พวกเขาได้รอคอยเอาชีวิตของข้าพระองค์

⁷ ขอยำกรงให้พวกเขามีพ้นจากการกระทำผิด ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงเหยียงชนชาติทั้งหลายลงด้วยความกริ้วของพระองค์ ⁸ พระองค์ทรงนับการเร่ร่อนทั้งหลายของข้าพระองค์ และเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ไว้ในขวดของพระองค์ น้ำตานันไม่อยู่ในบันทึกของพระองค์หรือ?

⁹ แล้วพวกศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับไปในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์รู้เช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายข้าพระองค์ ¹⁰ ในพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ ในพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญพระวอนะ ¹¹ ในพระเจ้าข้าพระองค์ไว้วางใจ ข้าพระองค์จะไม่กลัว ผู้ใดจะทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้?

¹² หน้าทีจะทำตามคำปฎิญาณของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์อยู่ที่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณแด่พระองค์ ¹³ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากความตาย พระองค์ได้ทรงรักษาเท้าของข้าพระองค์ไม่ให้ลื่น เพื่อข้าพระองค์จะได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งการมีชีวิต

Chapter 108

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงพระกรุณาข้าพระองค์ ขอรทงพระกรุณาข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์จนกว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งหลายผ่านพ้นไป ข้าพระองค์อยู่ภายใต้ปีกแห่งการคุ้มครองของพระองค์จนกว่าหายนะนี้ผ่านพ้นไป

² ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเจ้าผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อข้าพระองค์ ³ พระองค์จะทรงส่งความช่วยเหลือมาจากฟ้าสวรรค์และช่วยข้าพระองค์ให้รอด พระองค์ทรงพระพิโรธบรรดาผู้ที่บดขยี้ข้าพระองค์ เสดลาห์ พระเจ้าจะทรงส่งพระเมตตาแห่งความรักและความซื่อสัตย์ของพระองค์มายังข้าพระองค์

⁴ ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเหล่าสิงห์ ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางบรรดาผู้ที่พร้อมจะกัดกินข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางผู้ที่ฟันของเขาเป็นหอกและลูกธนู และบรรดาผู้ที่ลื่นของเขาเป็นดาบคม ⁵ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอพระสิริของพระองค์อยู่เหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก

⁶ พวกเขากางดาบ่ายดักเฝ้าข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้ทุกข์ใจ พวกเขาได้ขุดหลุมพรางไว้ตรงหน้าข้าพระองค์ แต่พวกเขากลับตกลงไปกลางหลุมนั้นเสียเอง เสดลาห์

⁷ ข้าแต่พระเจ้า ใจของข้าพระองค์มันคง ใจของข้าพระองค์มันคง ข้าพระองค์จะร้องเพลง ใช่ว่า ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญ ⁸ จิตใจที่นำสรรเสริญของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พินใหญ่และพินเขาคู จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกรุ่งอรุณให้ตื่นขึ้น

⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ในท่ามกลางประชากรทั้งหลาย ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ¹⁰ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ใหญ่ยิ่ง สูงถึงฟ้าสวรรค์ และความซื่อสัตย์ของพระองค์สูงถึงเมฆ ¹¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอพระสิริของพระองค์เป็นที่ยกย่องเหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก

Chapter 109

¹ พวกท่านที่เป็นผู้ปกครองทั้งหลายพูดอย่างชอบธรรมหรือ? ท่านพิพากษาประชาชนอย่างเที่ยงธรรมหรือ? ² เปล่าเลย ท่านกระทำการชั่วอยู่ในใจของท่าน ท่านปล่อยการการุณออกไปทั่วแผ่นดินด้วยมือของท่าน

³ คนชั่วก็หลงเงินแต่ตอนที่พวกเขายังอยู่ในครรภ์ พวกเขาลงเงินไปและพูดโกหกตั้งแต่เกิด ⁴ พืชของพวกเขาเป็นเหมือนพืชงู พวกเขเป็นเหมือนงูพิษหุนวักที่ปิดหูของมัน ⁵ ที่ไม่ใช่ใจต่อเสียงของหมองู ไม่ว่าพวกเขาจะมีความเชี่ยวชาญเพียงไร

⁶ ข้าแต่พระเจ้า ขอรองหักฟันในปากของพวกเขาเสีย ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองหักเขี้ยวใหญ่ของสิงห์หนุ่มเสีย ⁷ ขอให้เขากิ่งหลายละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลออก เมื่อพวกเขายังลูกธนูของพวกเขาออกไป ขอให้มันเป็นเหมือนลูกธนูที่ไร้จุดมุ่งหมาย ⁸ ขอให้เขาเหมือนหยอยตากที่ละลายและตายไป เหมือนการกที่ยังไม่ถึงกำหนดคลอดของผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยได้เห็นแสงอาทิตย์

⁹ ก่อนที่หม้อของเจ้ารู้สึกร้อนจากเปลวไฟที่ไหม้ต้นหนาม พระองค์ก็จะทรงกวาดพวกมันไปเสียด้วยพายุหิมะ ทั้งหนามสดและหนามที่ไหม้เป็นเปลวไฟ ¹⁰ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีเมื่อเขาเห็นการแก้แค้นของพระเจ้า เขาจะล้างเท้าของเขาในเลือดของคนชั่ว ¹¹ ดังนั้นคนเหล่านั้นจะกล่าวว่า "แน่ทีเดียว มีบำเหน็จสำหรับคนชอบธรรม แน่ทีเดียว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาแผ่นดินโลก"

Chapter 110

- ¹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตั้งข้าพระองค์ไว้บนที่สูงไกลจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้อย่างข้าพระองค์ ² ขอทรงรักษาข้าพระองค์ให้ปลอดภัยจากบรรดาผู้ทำความผิดบาป และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากพวกคนกระหายเลือด
- ³ ดูก่อน เพราะพวกเขาแอบข่มขู่เอาชีวิตของข้าพระองค์ พวกคนทำชั่วที่มีอำนาจรวมหัวกันต่อสู้อย่างข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ไม่ใช่เพราะเหตุการละเมิดของข้าพระองค์หรือความบาปของข้าพระองค์ ⁴ พวกเขาเตรียมวังใส่ข้าพระองค์แม้ว่าข้าพระองค์ไม่มีความผิด ขอทรงตื่นขึ้นและทรงช่วยข้าพระองค์และทรงทอดพระเนตร
- ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมโยธา ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงลุกขึ้นและลงโทษบรรดาชนชาติทั้งสิ้น ขออย่าทรงพระกรุณาต่อบรรดาผู้ละเมิดที่ชั่วร้ายคนใดเลย เสลาห์
- ⁶ พวกเขากลับมาในตอนเย็น พวกเขาตำราเหมือนสุนัขและตระเวนไปรอบเมือง ⁷ ดูก่อน พวกเขาพูดพล่อยออกมาด้วยปากของพวกเขา ดาบก็อยู่ในริมฝีปากของพวกเขา เพราะพวกเขาพูดว่า "ใครจะได้อภัยพวกเขา?"
- ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะพวกเขา พระองค์ทรงหัวเราะเยาะบรรดาชนชาติทั้งสิ้น ⁹ ข้าแต่พระเจ้า พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเฝ้าดูพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์
- ¹⁰ พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงมาพบข้าพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ พระเจ้าจะทรงให้ข้าพระองค์มองเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์อยู่บนพวกศัตรูของข้าพระองค์ ¹¹ ขออย่าทรงสังหารพวกเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะสิ้น ขอทรงให้พวกเขากระจัดกระจายไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์และทรงให้พวกเขาล้มลง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย
- ¹² เพราะบาปจากปากของพวกเขา และเพราะถ้อยคำจากริมฝีปากของพวกเขา ขอทรงให้พวกเขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของพวกเขา และเพราะบรรดาการแข่งสาปและการนุสาซึ่งพวกเขาเปล่งออกมานั้น ¹³ ขอทรงเผาผลาญพวกเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญพวกเขาจนพวกเขาจะไม่มีเหลืออีกต่อไป ขอทรงให้พวกเขารับว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เสลาห์
- ¹⁴ พวกเขากลับมาในตอนเย็น พวกเขาตำราเหมือนสุนัขและตระเวนไปรอบเมือง ¹⁵ พวกเขาเร่ร่อนมองหาอาหาร และถ้าพวกเขาไม่ได้กินอัมก็ขู่ตำราเหมือนสุนัข
- ¹⁶ แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงพระกำลังของพระองค์ และในยามเช้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงเกี่ยวกับความรักมั่นคงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ และทรงเป็นที่ลี้ภัยในวันแห่งความทุกข์ยากของข้าพระองค์ ¹⁷ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแด่พระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการที่สูง ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของข้าพระองค์

Chapter 111

¹ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทะลวงแนวป้องกันของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์เคยทรงพระพิโรธ ขอร้องหรือฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลายอีกครั้งเกิด

² พระองค์ได้ทรงทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน พระองค์ได้ทรงฉีกมันออกจากกัน ขอร้องรักษารอยแยกนั้นเถิด เพราะมันสั่นสะเทือน ³ พระองค์ได้ทรงทำให้ประชากรของพระองค์เห็นบรรดาสิ่งที่ยากลำบาก พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายดื่มเหล้าอุ่นแห่งความชวนเซ

⁴ สำหรับบรรดาผู้ที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ พระองค์ทรงตั้งธงหนึ่งไว้เพื่อแสดงถึงการต่อต้านบรรดาผู้ถือธนู เสลาห์ ⁵ เพื่อบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยกู้ ขอร้องช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และขอร้องตอบข้าพระองค์

⁶ พระเจ้าตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคอกออก ⁷ ก็เลอาดเป็นของเรา และมนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมก็เป็นหมวกป้องกันศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นคทาของเรา

⁸ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราจะโห่ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย" ⁹ ผู้ใดจะนำข้าพระองค์เข้าไปยังเมืองที่แข็งแกร่ง? ผู้ใดจะนำข้าพระองค์ไปยังเอโดม?

¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ? พระองค์ไม่ทรงเสด็จออกรับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹¹ ขอร้องประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อต่อต้านศัตรู เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ไร้ประโยชน์ ¹² เราจะมิชัชนะด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบพวกศัตรูทั้งหลายของเราลง

Chapter 112

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ² ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์จากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้าพระองค์ไปยังศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์ ³ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยสำหรับข้าพระองค์ ทรงเป็นหอคอยแข็งแรงแรงจากศัตรูพวกนั้น

⁴ ขอให้ข้าพระองค์อยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ขอให้ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ภายใต้ที่กำบังแห่งปีกของพระองค์ เสดลาห์ ⁵ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงฟังคำปฏิญาณของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงประทานมรดกของผู้ที่ยกย่องพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์

⁶ พระองค์จะทรงยึดพระชนมายุของพระราชา ปีเดือนของท่านจะยืนนานไปหลายชั่วอายุ ⁷ ท่านจะดำรงอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าเป็นนิตย์

⁸ ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแต่พระนามของพระองค์เป็นนิตย์เพื่อข้าพระองค์จะได้ทำตามคำปฏิญาณของข้าพระองค์ทุกวัน

Chapter 113

¹ ข้าพระองค์สยบคอยพระเจ้าเท่านั้น ความรอดของข้าพระองค์มาจากพระองค์ ² พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่หวั่นไหวเลย

³ พวกเจ้าทั้งหมดจะโหมตีคนหนึ่งนานสักเท่าใด จนเจ้าสามารถคว้าเขาลงเหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยกหรือ? ⁴ พวกเขาปรึกษากับท่าน เพียงเพื่อจะพาท่านลงมาจากตำแหน่งอันทรงเกียรติของท่าน พวกเขารักในการเล่าเรื่องโกหก พวกเขาอวยพรท่านด้วยปากของพวกเขา แต่ในใจของพวกเขา พวกเขาแข่งด่าท่าน เสลาห์

⁵ ข้าพระองค์สยบคอยพระเจ้าเท่านั้น เพราะความหวังของข้าพระองค์ตั้งมั่นบนพระองค์ ⁶ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นป้อมปราการที่สูงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่หวั่นไหว

⁷ ด้วยพระเจ้าทรงเป็นความรอดและเกียรติของข้าพระองค์ศิลาแห่งกำลังของข้าพระองค์และที่ลี้ภัยของข้าพระองค์อยู่ในพระเจ้า ⁸ ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยสำหรับเรา เสลาห์

⁹ แน่ทีเดียว บรรดาคนฐานะต่ำคือนิจจัง บรรดาคนฐานะสูงก็เป็นเรื่องไม่จริง พวกเขาแทบไม่มีน้ำหนักเลยบนตาชั่ง เมื่อได้ชั่งพร้อมกัน พวกเขา ก็เบากว่าความว่างเปล่า ¹⁰ อย่าวางใจในการนับชั่งคืบหรือการปลิ้น และอย่าหวังลมๆ แล้งๆ ในความชั่วร้าย เพราะสิ่งเหล่านั้นจะไม่เกิดผล อย่า ปักใจของเจ้าบนสิ่งเหล่านั้น

¹¹ พระเจ้าได้ตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพระองค์ได้ยืนอย่างนี้สองครั้งแล้วว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า ¹² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความซื่อสัตย์แห่ง พันธสัญญาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงตอบแทนทุกคนตามสิ่งที่เขาได้ทำไว้

Chapter 114

¹ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ และเนื้อหนังของข้าพระองค์ปรารถนาหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งแล้งและอ่อนล้าที่ไม่มีน้ำ ² ดังนั้น ข้าพระองค์จึงได้มองดูพระองค์ในสถานที่บริสุทธิ์เพื่อถูกรานุภาพและพระสิริของพระองค์

³ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ ⁴ เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะถวายสารบูชาแด่พระองค์ในขณะที่ข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ ข้าพระองค์จะชูมือของข้าพระองค์ในพระนามของพระองค์

⁵ ซึ่งจะเป็นเหมือนข้าพระองค์ได้รับประทานเมื่อที่มีไขกระดูกและไขมัน ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยความชื่นบาน ⁶ เมื่อข้าพระองค์ระลึกถึงพระองค์ในขณะที่อยู่บนที่นอนและใคร่ครวญถึงพระองค์ในยามกลางคืน

⁷ เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะเปรมปรีดีภายใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁸ ข้าพระองค์ติดสนิทกับพระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงประคองข้าพระองค์ไว้

⁹ แต่บรรดาผู้ที่หากางทำลายชีวิตของข้าพระองค์จะลงไปยังก้นบึ้งของแผ่นดินโลก ¹⁰ พวกเขาจะถูกมอบให้แก่บรรดาพวกที่มีมือของพวกเขาถือดาบ และพวกเขาจะกลายเป็นอาหารของพวกสุนัขจึงจอก

¹¹ แต่พระราชอาจะทรงยืนดีในพระเจ้า ทุกคนที่สาบานโดยอ้างพระเจ้าจะภาคภูมิใจในพระองค์ แต่ปากของบรรดาคนพดลจะถูกลบ

Chapter 115

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ขอทรงปกป้องชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความหวาดกลัวพวกศัตรูของข้าพระองค์ ² ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการวางแผนลับของพวกคนทำชั่ว จากการจลาจลของบรรดาผู้ทำความผิดบาป

³ พวกเขาได้ลบล้างของพวกเขาอย่างลับตาบ พวกเขาได้เอาคำข่มขืนเลื่องมาอย่างลึกลับ ⁴ เพื่อพวกเขาจะได้ยิงบางคนที่ไม่มีความผิดจากที่ลับ พวกเขายังใส่เขาในทันทีและไม่กลัวเกรงอะไรเลย

⁵ พวกเขาให้กำลังใจพวกเขาเองในแผนชั่ว พวกเขาสุมหัวพูดคุยกันอย่างลับๆ เพื่อวางกับดัก พวกเขาพูดว่า "ใครจะเห็นเราได้?" ⁶ พวกเขาคิดค้นแผนชั่วทั้งหลายขึ้นมา พวกเขาบอกว่า "เรากำสำเร็จแล้ว" พวกเขาพูดว่า "เป็นแผนการที่แยบยล" ความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นช่างลึกล้ำยิ่งนัก

⁷ แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่พวกเขา เขาจะบาดเจ็บด้วยลูกธนูของพระองค์ในทันที ⁸ พวกเขาจะถูกทำให้สะดุด ในเมื่อลี้ภัยของพวกเขาคือตัวพวกเขาเอง ทุกคนที่เห็นพวกเขาพากันส่ายหัว ⁹ แล้วประชาชนทั้งสี่จะกลัวเกรงและจะประกาศถึงพระราชกิจของพระเจ้า พวกเขาจะคิดอย่างชาญฉลาดถึงสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ

¹⁰ คนชอบธรรมยินดีในพระยาห์เวห์และจะลี้ภัยในพระองค์ คนที่มีใจเที่ยงธรรมทั้งสี่จะภาคภูมิใจในพระองค์

Chapter 116

¹ ข้าแต่พระองค์ในศิโยน การสรรเสริญของข้าพระองค์ทั้งหลายคอยท่าพระองค์ คำปฏิญาณของข้าพระองค์ทั้งหลายจะกระทำต่อพระองค์ ² พระองค์ผู้ทรงสถิตคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์ ³ บรรดาความพิดาปชนะเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ส่วนบรรดาการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงอภัยให้

⁴ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้พระองค์ก็เป็นสุข เพื่อเขาจะได้อยู่ในบริเวณที่ประทับของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอัมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์

⁵ โอข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่น่านำห้ศรัทธา พระองค์ผู้ทรงเป็นความมั่นใจของบรรดาที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ไกลโพ้นทะเล

⁶ เพราะพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างภูเขามันคง พระองค์ผู้ทรงค้ำด้วยพระกำลัง ⁷ คือพระองค์ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึ่งของทะเล เสียงอึงคะนึ่งของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของประชาชนทั้งหลาย

⁸ บรรดาผู้อยู่ในที่ไกลโพ้นของแผ่นดินโลกก็เกรงกลัวต่อข้อพิสุจน์แห่งพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ตะวันออกและตะวันตกขึ้นบาน ⁹ พระองค์เสด็จมาทรงช่วยเหลือแผ่นดินโลก พระองค์ทรงรดน้ำให้แผ่นดิน พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่ง แม่น้ำของพระเจ้าเต็มไปด้วยน้ำ พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้แก่มนุษย์เมื่อตอนที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินโลกไว้

¹⁰ พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม้าอย่างอุดมสมบูรณ์ และให้รอยไถนั้นราบลง พระองค์ทรงทำให้มันอ่อนนุ่มด้วยเม็ดฝน พระองค์ทรงอวยพรเมล็ดที่งอกขึ้นบนดิน ¹¹ พระองค์ทรงครอบมังกฎปีนั้น ด้วยความดีของพระองค์ หนทางทั้งหลายที่รถม้าศึกของพระองค์ผ่านไปก็มีความไพบลูย์หยดลงมาบนแผ่นดินโลก ¹² กุ้งหล้าในถิ่นทุรกันดารก็มีน้ำค้ำหยด และเนินเขาทั้งหลายได้ถูกคลุมด้วยความยินดี

¹³ กุ้งหล้าทั้งหลายถูกคลุมด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาทั้งหลายต่างถูกคลุมไปด้วยข้าว พวกเขาให้ร้องด้วยความชื่นบาน และพวกเขาร้องเพลง

Chapter 117

¹ แผ่นดินโลกทั้งสี่อันเอ๋ย จงทำเสียงขึ้นบานแด่พระเจ้า ² จงร้องเพลงถึงพระสิริแห่งพระนามของพระองค์ จงทำให้การสรรเสริญของพระองค์มีสง่าราศี

³ จงทูลต่อพระเจ้าว่า "บรรดาพระราชกิจของพระองค์นั้นน่าครั้นคร้ามเพียงไร โดยความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพของพระองค์ บรรดาศัตรูของพระองค์จะยอมจำนนต่อพระองค์ ⁴ แผ่นดินโลกทั้งสี่จะมีสการพระองค์และจะร้องเพลงแด่พระองค์พวกเขาจะร้องเพลงแด่พระนามของพระองค์" เสดลาห์

⁵ จงมาและดูบรรดาพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์นั้นน่าครั้นคร้ามในพระราชกิจของพระองค์ไปยังบรรดานุตรชายของมนุษย์ ⁶ พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นแผ่นดินแห้ง พวกเขาได้ย่ำเท้าข้ามผ่านแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้ยินดีในพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงปกครองด้วยพระอำนาจของพระองค์เป็นนิรันดร์ พระเนตรของพระองค์เฝ้าสังเกตบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้พวกเขากบฏยกย่องตนเองเลย เสดลาห์

⁸ ประชาชนเอ๋ย จงถวายสการแด่พระเจ้า จงให้เสียงสรรเสริญพระองค์เป็นที่ได้ยิน ⁹ พระองค์ทรงให้เราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และไม่ทรงยอมให้เท้าของเราพลาด

¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดสอบพวกข้าพระองค์เหมือนทดสอบเงิน ¹¹ พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในตาข่าย พระองค์ได้ทรงวางการหนักอึ้งไว้บนเอวข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹² พระองค์ทรงให้ผู้คนขับรถเล่นกับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์ต้องลุยน้ำลุยไฟ แต่พระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาสู่ที่กว้างใหญ่

¹³ ข้าพระองค์จะมายังพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะกล่าวคำปฏิญาณต่อพระองค์ ¹⁴ ซึ่งริมฝีปากของข้าพระองค์ได้สัญญาและปากของข้าพระองค์ได้กล่าวไว้เมื่อตอนที่ข้าพระองค์ได้ตกอยู่ในความทุกข์ใจ ¹⁵ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ที่มีไขมันสัตว์พร้อมกับกลิ่นหอมของบรรดาแกะตัวผู้ ข้าพระองค์จะถวายด้วยวัวและแพะทั้งหลาย เสดลาห์

¹⁶ บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าเอ๋ย จงมาและฟังเถิด และข้าพเจ้าจะประกาศถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อจิตใจของข้าพเจ้า ¹⁷ ข้าพเจ้าได้ร้องต่อพระองค์ด้วยปากข้าพเจ้า และพระองค์ได้รับการสรรเสริญด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ¹⁸ ถ้าข้าพเจ้าได้เห็นความบาปภายในใจของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับฟังข้าพเจ้า

¹⁹ แต่พระเจ้าทรงสดับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ไต่พระทัยต่อเสียงอธิษฐานของข้าพเจ้า ²⁰ สการแด่พระเจ้า ผู้ไม่ทรงหันหนีไปจากคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือหันความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า

Chapter 118

¹ ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงอวยพรข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เสด็จ ² เพื่อบรรดาพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักบนแผ่นดินโลก และความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จักในท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น

³ ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ⁴ โอ ขอให้ชนชาติทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความยุติธรรมและปกครองเหนือชนชาติทั้งหลายบนแผ่นดินโลก เสด็จ

⁵ ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ขอให้ชนชาติทั้งสิ้นสรรเสริญพระองค์ ⁶ แผ่นดินโลกได้เกิดผลของมัน และพระเจ้า คือพระเจ้าของเราได้ทรงอวยพรเรา

⁷ พระเจ้าได้ทรงอวยพรเรา และที่สุดปลายทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกถวายพระเกียรติแด่พระองค์

Chapter 119

¹ ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้บรรดาศัตรูของพระองค์กระเจาไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อพระพักตร์พระองค์ ² คว้นถูกขับไปจันใด ก็ขอทรงไล่พวกเขาไปจันใด ชีเผิงจะลายต่อหน้าไฟจันใด ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อพระพักตร์พระเจ้าจันใด ³ แต่ขอให้คนชอบธรรมยินดี ให้เขายินดี ปรีดาเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ขอให้พวกเขาปิติยินดีและมีความสุข

⁴ จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ผู้ทรงเคลื่อนผ่านที่ราบแห่งหุบเขาของแม่น้ำจอร์แดน พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์ จงชื่นชมยินดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์เถิด ⁵ พระบิดาของเด็กกำพร้า ผู้พิพากษาของบรรดาหญิงม่าย คือพระเจ้าผู้ประทับในสถานที่บริสุทธิ์ ⁶ พระเจ้าทรงเอาคนโดดเดี่ยวไปไว้ในครอบครัวทั้งหลาย พระองค์ทรงนำบรรดาเชลยออกมาด้วยการร้องเพลง แต่พวกเขากลับมาอาศัยในแผ่นดินที่แตกกระแหง

⁷ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จออกต่อหน้าประชากรของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงขับเคลื่อนขบวนผ่านถิ่นทุรกันดาร เสลาห์ ⁸ แผ่นดินโลก ก็ได้สั่นไหว ท้องฟ้าก็ได้เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเจ้า ต่อพระพักตร์พระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมายังภูเขาซีนาย ต่อพระพักตร์พระเจ้า คือพระเจ้าของอิสราเอล

⁹ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงเทพลงนามมากมาย พระองค์ได้ทรงเสริมกำลังให้แก่มรดกของพระองค์เมื่อมันเหนื่อยล่า ¹⁰ ประชากรของพระองค์ก็ได้อาศัยอยู่ในนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่คนยากจนจากความดีของพระองค์

¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานพระบัญชา และบรรดาผู้ประกาศเรื่องนั้นก็เป็นกองทัพใหญ่ ¹² บรรดาภคินีแห่งกองทัพทั้งหลายก็หนีไป พวกเขาหนี และพวกเขาก็กำลังรอคอยที่บ้านก็แบ่งของที่รับมาได้ พวกคนพริบาก็ห่มด้วยเงินพร้อมกับปีกห่มด้วยทอง ¹³ ในขณะที่บางคนในพวกเขาได้อยู่ท่ามกลางฝูงแกะ ท่ามกลางเจ้าจึงทำเช่นนี้?

¹⁴ พระผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ทรงทำให้ภคินีทั้งหลายกระจัดกระเจาไปในที่นั้น เป็นเหมือนเมื่อตอนที่หิมะได้ตกบนภูเขาซีนาย ¹⁵ ภูเขาที่แข็งแกร่งคือแดนภูเขาแห่งบาซัน ภูเขาที่สูงคือแดนภูเขาแห่งบาซัน แดนภูเขาสูงเอ๋ย ¹⁶ ท่าไมเจ้ามองดูที่แดนภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงคให้เป็นสถานที่ พระองค์จะประทับด้วยความริษยาเล่า? แต่ทีเดียว พระยาห์เวห์จะประทับในที่นั้นเป็นนิรันดร์

¹⁷ บรรดาถรณ์ของพระเจ้านับเป็นสองหมื่น นับเป็นหลายพันหลายหมื่น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับท่ามกลางพวกเขาในสถานที่บริสุทธิ์ตั้ง เช่นที่ภูเขาซีนาย ¹⁸ พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง ได้ทรงนำเชลยไปด้วย และได้ทรงรับของขวัญจากเหล่ามนุษย์ แม้กระทั่งจากผู้ที่ต่อสู้เจ้า เพื่อพระเจ้าพระยาห์เวห์จะทรงประทับที่นั่น

¹⁹ สารการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงแบภาระทั้งหลายของเราอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เสลาห์ ²⁰ พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ที่สามารถช่วยเราจากความตาย ²¹ แต่พระเจ้าจะทรงทรงกอบกู้ศีรษะของบรรดาศัตรูของพระองค์ให้แหลก คือกอบกู้ศีรษะของผู้ที่ดำเนินในทางที่ขัดแย้งกับพระองค์

²² องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เราจะนำพวกศัตรูของเรากลับมาจากบาซัน เราจะนำพวกเขากลับมาจากที่ลี้ภัยของทะเล ²³ เพื่อเจ้าจะได้บดขยี้บรรดาศัตรูของเจ้า เอาเท้าของเจ้าจุ่มลงในเลือด และเพื่อลิ้นของสุนัขทั้งหลายของเจ้าจะได้ส่วนแบ่งของพวกมันจากพวกศัตรูของเจ้า"

²⁴ ข้าแต่พระเจ้า พวกเขาได้เห็นขบวนแห่งของพระองค์ ขบวนแห่งของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้เป็นพระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์เข้าในสถานที่บริสุทธิ์ ²⁵ พวกนักร้องได้นำหน้า พวกนักดนตรีร้องท่าย และตรงกลางมีหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานเล่นรำมะนา

²⁶ ท่านทั้งหลายผู้มาจากน้ำพุแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด ²⁷ มีเบนยามินเผ่าเล็กน้อยที่สุดนำหน้า แล้วบรรดาพวกผู้นำของยูดาห์และประชาชนของพวกเขา อีกทั้งพวกผู้นำของเศบูลุนและพวกผู้นำของนัฟทาลี

²⁸ อิสราเอลเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชากำลังใจของเจ้า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายดังที่พระองค์เคยสำแดงมาแล้วในอดีต ²⁹ ขอทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายจากพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม ที่ซึ่งบรรดาพระราชานำเครื่องบรรณาการมาถวายพระองค์

³⁰ ขอทรงเปล่งเสียงกัมปนาทในการสู้รบใส่พวกสัตว์ร้ายป่าเถื่อนในป่ากม ไล่ชนชาติทั้งหลาย ต่อฝูงวัวและฝูงลูกวัว ขอทรงทำให้พวกเขาอับอาย และทรงทำให้พวกเขานำของบรรณาการมาถวายแด่พระองค์ ขอทรงทำให้ชนชาติทั้งหลายที่รักในการก่อสร้างกระจัดกระเจาไป ³¹ พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ พวกคนเอธิโอเปียจะรีบยื่นมือของพวกเขาออกต่อพระเจ้า

³² บรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงแด่พระเจ้า จงร้องสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์เถิด เสลาห์ ³³ ต่อพระองค์ผู้ทรงขับเคลื่อนไปบนฟ้าสวรรค์แห่งบรรดาฟ้าสวรรค์ซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณกาล ดูเถิด พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ขึ้นด้วยฤทธานุภาพ

³⁴ จงพรรณาฤทธานุภาพแด่พระเจ้า พระบารมีของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในบรรดาท้องฟ้า ³⁵ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครั้นครั้นในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ทรงประทานกำลังใจและอำนาจแก่ประชากรของพระองค์ สารการแด่พระเจ้า

Chapter 120

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอร่งช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำทำให้ชีวิตข้าพระองค์ตกอยู่ในอันตราย ² ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ที่ซึ่งไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์ได้มายังที่น้ำลึก ที่ซึ่งน้ำไหลท่วมข้าพระองค์

³ ข้าพระองค์เหนื่อยอ่อนกับการร้องไห้ของข้าพระองค์ ลำคอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์ร่วงโรยในขณะที่ข้าพระองค์รอคอย พระเจ้าของข้าพระองค์ ⁴ บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไร เหตุผลมีมากยิ่งขึ้นกว่าเส้นผมบนศีรษะของข้าพระองค์ บรรดาคนที่ตัดข้าพระองค์ทิ้ง คนที่เป็นศัตรูของข้าพระองค์ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกต้องก็มีกำลังมาก ข้าพระองค์ต้องส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ได้ขโมยไป

⁵ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่เขลาของข้าพระองค์ และความผิดพลาดทั้งหลายของข้าพระองค์ซ่อนไว้จากพระองค์ไม่ได้ ⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย ขอยำกรงให้บรรดาผู้รอคอยพระองค์ต้องอับอายเพราะข้าพระองค์เลย ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขอยำกรงให้ผู้ที่แสวงหาพระองค์ได้รับความอับอายเพราะข้าพระองค์เลย

⁷ เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงได้รับการเยาะเย้ย ความขายหน้าได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ ⁸ ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเหล่าพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างด้าวสำหรับบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์ ⁹ ความรื่อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้เผาผลาญข้าพระองค์ และคำเยาะเย้ยของผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ตกบนข้าพระองค์

¹⁰ เมื่อข้าพระองค์ได้ร้องไห้และไม่ได้รับประทานอาหาร พวกเขาได้ดูถูกข้าพระองค์ ¹¹ เมื่อข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบมาเป็นเครื่องนุ่งห่มของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กลับกลายเป็นขีปนากของพวกเขา ¹² บรรดาคนที่นั่งที่ประตูเมืองก็พูดเรื่องข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นเพลงของคนขี้เมา ข้าแต่พระยาห์เวห์

¹³ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในยามที่พระองค์จะทรงยอมรับ ขอร่งตอบข้าพระองค์ด้วยความสัตย์จริงแห่งความรอดของพระองค์ ¹⁴ ขอร่งดึงข้าพระองค์ขึ้นจากเลนตม และอย่ากรงปล่อยให้ข้าพระองค์จมเลย ขอร่งนำพระองค์ให้พ้นจากบรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์ และทรงช่วยผู้ให้พ้นจากน้ำลึก ¹⁵ ขอยำกรงให้น้ำท่วมข้าพระองค์ และอย่ากรงให้ที่ลึกลับสิ้นข้าพระองค์เสีย ขอยำกรงให้หลุมลึกนั้นปิดปากของมันจับข้าพระองค์ไว้

¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร่งตอบข้าพระองค์ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์นั้นประเสริฐ เพราะบรรดาพระกรุณาของพระองค์สำหรับข้าพระองค์นั้นมีมากมาย ขอร่งหันมาหาข้าพระองค์ด้วยเถิด ¹⁷ ขอยำกรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะข้าพระองค์อยู่ในความทุกข์ใจ ขอร่งรีบตอบข้าพระองค์เถิด

¹⁸ ขอเสด็จมาหาข้าพระองค์และทรงไถ่ข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์ตั้งคำหว่าข้าพระองค์ไว้ ¹⁹ พระองค์ทรงทราบถึงการถูกเยาะเย้ยของข้าพระองค์ ทั้งความอับอายและความอับอายของข้าพระองค์ พวกคู่อริของข้าพระองค์ก็ตั้งถิ่นฐานอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์

²⁰ การเยาะเย้ยทำให้ใจข้าพระองค์แตกสลาย ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความหนักใจ ข้าพระองค์ได้มองหาบางคนที่จะมาสงสาร แต่ก็ไม่มีเลย ข้าพระองค์ได้มองหาคนปลอบใจ แต่ข้าพระองค์ไม่พบใครเลย ²¹ พวกเขาให้ยาพิษเป็นอาหารของข้าพระองค์ พวกเขาให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มเพื่อดับกระหาย

²² ขอร่งให้โต๊ะอาหารที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพวกเขากลายเป็นกับดัก เมื่อพวกเขาคิดว่าพวกเขาปลอดภัยแล้ว ขอให้มันกลายเป็นบ่วงแร้ว ²³ ขอร่งให้ดวงตาของพวกเขามืดไปเพื่อพวกเขาไม่สามารถมองไม่เห็นได้ และทรงทำให้บันเวยของพวกเขาสิ้นสะเทือนเสมอ

²⁴ ขอร่งเทความกริ้วของพระองค์ลงบนพวกเขา และให้พระพิโรธอันร้อนยิ่งของพระองค์ตามทันพวกเขา ²⁵ ขอให้สถานที่ของพวกเขาร้างเปล่า อย่าให้มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของพวกเขาเลย

²⁶ เพราะพวกเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเขียนดี พวกเขาเล่าขานถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ทรงให้บาดเจ็บแล้ว ²⁷ ขอร่งกล่าวโทษพวกเขาด้วยเรื่องการทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่าปล่อยให้พวกเขาเข้ามาในชัยชนะแห่งความชอบธรรมของพระองค์

²⁸ ขอให้พวกเขาถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต และอย่าให้ถูกบันทึกลงไปในหมู่คนชอบธรรม ²⁹ แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและเศร้าโศก ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์วางข้าพระองค์ไว้บนที่สูง

³⁰ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระเจ้าด้วยบทเพลง และจะยกย่องพระองค์ด้วยการขอบพระคุณ ³¹ นั่นจะเป็นที่พอพระทัยพระยาห์เวห์ มากกว่าวัวตัวผู้หรือวัวหนุ่มที่มีทั้งเขาและกีบ

³² บรรดาผู้ล่อตัวได้เห็นการนั้นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านมีชีวิตชีวา ³³ เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟังคนขัดสนและไม่ทรงดูหมิ่นบรรดาคนที่ถูกจองจำไว้ของพระองค์

³⁴ ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น ³⁵ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอดและจะทรงสร้างเมืองทั้งหลายของยูดาห์ขึ้น ประชาชนจะอาศัยอยู่ที่นั่นและได้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ³⁶ พงศ์พันธุ์ผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

Chapter 121

¹ ข้าแต่พระเจ้าพระยาห์เวห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ขอทรงรีบเสด็จมาและช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ² ขอให้บรรดาผู้ที่พยายามเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อับอายและขายหน้า ขอให้พวกเขาหันกลับไปและได้รับความอับยศอดสู คือบรรดาผู้ที่ชอบใจในความเจ็บปวดของข้าพระองค์ ³ ขอให้พวกเขาได้หันกลับไปเพราะความขายหน้าของพวกเขา คือบรรดาผู้ที่พูดว่า "อะฮ่า อะฮ่า"

⁴ ให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ทั้งสิ้นเปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์กล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระเจ้าได้รับการสรรเสริญ" ⁵ แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรับมาหาข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงอย่าชักช้า

Chapter 122

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ลี้ภัยในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอับอายเลย ² ขอร่งช่วยกู้ข้าพระองค์และทรงให้ข้าพระองค์ปลอดภัยในความชอบธรรมของพระองค์ ขอร่งเอียงพระกรรณของพระองค์ฟังข้าพระองค์และทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ³ ขอร่งเป็นศิลาลี้ภัยของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์จะเข้าไปหลบได้เสมอ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้ช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและป้อมปราการของข้าพระองค์

⁴ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร่งช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนชั่ว พ้นจากมือของคนอธรรมและคนโหดร้าย ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์เป็นเด็กมา

⁶ ข้าพระองค์ได้รับการอุปถัมภ์ตั้งแต่ออยู่ในครรภ์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดาของข้าพระองค์ คำสรรเสริญของข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระองค์อยู่เสมอ ⁷ ข้าพระองค์เป็นตัวอย่างแก่ผู้คนมากมาย พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยแข็งแกร่งของข้าพระองค์

⁸ ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยคำสรรเสริญพระองค์ และด้วยการถวายพระเกียรติพระองค์ตลอดวันยังค่ำ ⁹ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ไปเสียในวัยชราของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อกำลังของข้าพระองค์หมดลง

¹⁰ เพราะพวกศัตรูของข้าพระองค์กำลังพูดถึงข้าพระองค์ บรรดาคนที่เฝ้าเอาชีวิตของข้าพระองค์ก็สมหัวกันวางแผน ¹¹ พวกเขาบอกว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงไล่ตามและจับเข้าไว้ เพราะไม่มีใครช่วยเขาให้รอดได้"

¹² ข้าแต่พระเจ้า อย่าทรงอยู่ไกลจากข้าพระองค์เลย ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร่งรับมาช่วยข้าพระองค์เถิด ¹³ ขอให้พวกเขาได้รับความอับอายและถูกทำลายเสีย คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติภัยต่อชีวิตของข้าพระองค์ ขอให้พวกเขาถูกโถมทับไปด้วยการเยาะเย้ยและความอับยศอดสู คือบรรดาผู้ที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์

¹⁴ แต่ข้าพระองค์จะหวังใจในพระองค์อยู่เสมอและจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น ¹⁵ ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ แม้ว่าข้าพระองค์ไม่สามารถเข้าใจได้ก็ตาม ¹⁶ ข้าพระองค์จะมาด้วยเรื่องกิจการอันทรงอำนาจของพระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะเอ่ยถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์แต่ผู้เดียว

¹⁷ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เยาว์วัย แม้กระทั่งบัดนี้ข้าพระองค์ก็ประกาศถึงบรรดากิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์

¹⁸ แม่ที่เดียว แม่ямข้าพระองค์ชราและมีผมหงอกก็ตาม ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงลืมข้าพระองค์เสีย เมื่อข้าพระองค์ได้ประกาศถึงพระอำนาจของพระองค์ให้แก่ชั่วอายุถัดไป และประกาศฤทธานุภาพของพระองค์แก่ทุกคนที่จะเกิดมานั้น

¹⁹ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ก็สูงสุดเช่นกัน พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ใดจะเหมือนพระองค์เล่า? ²⁰ พระองค์ผู้ได้ทรงสำแดงความทุกข์ยากลำบากแสนเข็ญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย จะทรงรื้อฟื้นชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายและจะทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายจากชั้นมาจากที่ลี้ภัยของแผ่นดินโลกอีกครั้ง

²¹ ขอพระองค์ทรงเพิ่มเกียรติของข้าพระองค์ ขอร่งหันมาอีกครั้งและปลอบโยนข้าพระองค์ ²² ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ด้วยพิณใหญ่เนื่องด้วยความสัตย์จริงของพระองค์ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญด้วยพิณแต่พระองค์

²³ ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเฝ้าร้องด้วยความยินดีเมื่อข้าพระองค์ร้องสรรเสริญแต่พระองค์ แม้กระทั่งจิตใจของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ก็เช่นกัน ²⁴ ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะพวกเขาถูกทำให้อับอายและสับสน คือบรรดาผู้ที่หาทางทำร้ายข้าพระองค์

Chapter 123

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงประทานการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์แก่พระราช และความชอบธรรมของพระองค์แก่พระราชโอรสของพระราช ² ขอให้ท่านพิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรมและพิพากษาคณยาจกของพระองค์ด้วยความยุติธรรม ³ ให้บรรดาภูเขาสร้างสันติสุขเพื่อประชาชน ขอให้เนินเขาทั้งหลายสร้างความชอบธรรม

⁴ ขอท่านผู้คดเพื่อคนยากจนในหมู่ประชาชน ขอท่านช่วยลูกหลานของคนขัดสน และกอบกู้ผู้กดขี่ให้แตกเป็นชิ้นๆ ⁵ ขอให้พวกเขาถวายเกียรติพระองค์ที่ดวงอาทิตย์ดำรงอยู่ และที่ดวงจันทร์ดำรงอยู่ตลอดทุกชาติพันธุ์

⁶ ขอให้ท่านเสด็จลงมาเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าซึ่งตัดแล้ว เหมือนเม็ดฝนที่รดบนแผ่นดินโลก ⁷ ขอให้ความชอบธรรมเจริญงอกงามในสมัยของท่าน และขอให้สันติสุขอย่างมากมาจนกว่าไม่มีดวงจันทร์อีกต่อไป

⁸ ขอให้ท่านครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ⁹ ขอให้บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารก้มกราบลงต่อท่าน ขอให้บรรดาศัตรูของท่านเสียพงศัติน ¹⁰ ขอให้บรรดาพระราชแห่งเมืองการิชและเกาะทั้งหลายถวายเครื่องบรรณาการ ขอให้บรรดาพระราชแห่งเซบาและเสบาถวายของกำนัลทั้งหลาย

¹¹ แม่ที่เดียว ขอให้พระราชทั้งสิ้นน้อมกายลงคำนับท่าน ขอให้ชนชาติทั้งสิ้นปรนนิบัติท่าน ¹² เพราะท่านช่วยเหลือคนขัดสนผู้ร้องทูล และคนยากจนผู้ที่ไม่มีคนช่วยเหลือ

¹³ ท่านสงสารคนยากจนและคนขัดสน และท่านช่วยชีวิตคนขัดสน ¹⁴ ท่านไถ่ชีวิตของพวกเขาจากการบีบบังคับและความทารุณ และโลหิตของพวกเขาที่มีค่าในสายตาของท่าน

¹⁵ ขอให้ท่านมีชีวิตยืนยาว ขอให้ท่านได้รับทองแห่งเซบา ขอให้ประชาชนอธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ ขอพระเจ้าทรงอวยพรท่านตลอดวันยังค่ำ ¹⁶ ขอให้ไม้ข้าวอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดิน ขอให้พืชผลเหล่านั้นพร้อมไถวบนยอดเขาทั้งหลาย ขอให้ผลของแผ่นดินเป็นเหมือนเลบานอน ขอให้ประชาชนเจริญงอกงามขึ้นในเมืองทั้งหลายเหมือนหญ้าแห่งท้องทุ่ง

¹⁷ ขอให้นามของท่านดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ขอให้นามของท่านยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ ขอให้ประชาชนได้รับพรในท่าน ขอให้ประชาชาติทั้งสิ้นเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร

¹⁸ ขอให้พระเจ้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้รับการถวายสาธุการ พระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายแต่พระองค์เดียว ¹⁹ สาธุการแด่พระนามอันทรงสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ และขอให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์ อาเมนและอาเมน ²⁰ คำอธิษฐานทั้งหลายของดาวิดผู้เป็นบุตรของเจสซีได้จบลงแล้ว

Chapter 124

- ¹ แต่ทีเดียว พระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบรรดาผู้มีใจบริสุทธิ์ ² แต่ส่วนข้าพเจ้า เก้าของข้าพเจ้าเกือบสิ้นไกล เก้าของข้าพเจ้าจวนพลาดจากภายใต้ข้าพเจ้า ³ เพราะข้าพเจ้าได้ริษยาคนจองหองเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นความเจริญมั่งคั่งของคนชั่ว
- ⁴ เพราะเขาก็ตกลายไปไม่มีความเจ็บปวดไปจนถึงความตายของพวกเขา แต่พวกเขากลับแข็งแรงและได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี ⁵ เขาก็ตกลายพ้นจากภาระทั้งหลายอย่างคนอื่น ๆ พวกเขาไม่ต้องทุกข์ใจเหมือนอย่างคนอื่น ๆ
- ⁶ ความเย่อหยิ่งจึงเป็นเหมือนสร้อยคอประดับรอบคอของพวกเขา ความการุณคฺลุมพวกเขาไว้เหมือนอย่างเสื้อคลุม ⁷ เพราะความมืดบอดแบบนั้นทำให้ความบาปเข้ามา ความคิดชั่วร้ายทั้งหลายผ่านเข้ามาในใจพวกเขา
- ⁸ พวกเขาเย้ยหยันและพูดชั่วร้าย ในความยโสของพวกเขา พวกเขาพูดว่าจะนับบังคับ ⁹ เขาก็ตกลายจำปากสู่ฟ้าสวรรค์ และสิ้นของพวกเขาก็ตระเวนไปในโลก
- ¹⁰ เพราะฉะนั้นประชาชนของพระองค์จึงหันไปหาพวกเขาและน้ำที่อุดมสมบูรณ์ก็เหือดแห้งไป ¹¹ พวกเขาพูดว่า "พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร? พระเจ้าผู้สูงสุดมีความรู้หรือ?" ¹² จงระวัง พวกคนเหล่านี้เป็นคนชั่ว พวกเขาสมายอยู่เสมอ กำลังร้ายวุ่นขึ้นและร้ายวุ่นขึ้น
- ¹³ แต่ทีเดียว เป็นการเปล่าประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้ปกป้องจิตใจของข้าพเจ้าไว้และได้ชำระมือของข้าพเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ ¹⁴ เพราะข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานตลอดวันยังค่ำและถูกตีสอนอยู่ทุกเช้า ¹⁵ ถ้าข้าพระองค์ได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้" แล้วข้าพระองค์ก็คงได้ทรยศต่อพวกบุตรของพระองค์ในชั่วอายุนี้
- ¹⁶ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์ได้พยายามทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่ก็ยากเกินไปสำหรับข้าพระองค์ ¹⁷ แล้วข้าพระองค์ได้เข้าไปในสถานนมัสการของพระเจ้าและจึงได้เข้าใจถึงปลายทางของพวกเขา
- ¹⁸ แต่ทีเดียว พระองค์ทรงวางพวกเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงนำพวกเขาไปสู่ความพินาศ ¹⁹ พวกเขาช่างกลายเป็นถิ่นทุรกันดารได้ในทันที พวกเขามาถึงจุดจบและได้สิ้นสุดลงในความน่ากลัวที่เลวร้าย ²⁰ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเป็นเหมือนความฝันที่หายไปเมื่อตื่นขึ้น เมื่อพระองค์ทรงตื่นขึ้น พระองค์ก็จะไม่ทรงคิดถึงความฝันเหล่านั้นเลย
- ²¹ เพราะจิตใจของข้าพระองค์เศร้าโศก และข้าพระองค์เจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่ง ²² ข้าพระองค์ไม่ได้รับรู้และขาดความเข้าใจ ข้าพระองค์ได้เป็นเหมือนสัตว์ที่ไร้ความรู้สึกต่อพระพักตร์พระองค์
- ²³ ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้ ²⁴ พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยคำแนะนำของพระองค์และภายหลังก็ทรงรับข้าพระองค์ไปสู่เกียรติยศ
- ²⁵ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์มีใครในฟ้าสวรรค์เล่า? นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีผู้ใดบนโลกที่ข้าพระองค์ปรารถนา ²⁶ เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์ก็ร่วงโรย แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังแห่งจิตใจของข้าพระองค์ตลอดไป
- ²⁷ บรรดาผู้ที่ห่างเหินจากพระองค์ก็จะพินาศ พระองค์จะทรงทำลายบรรดาผู้ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ²⁸ แต่ส่วนข้าพระองค์ ทั้งหมดที่ข้าพระองค์จะทำก็คือการเข้าใกล้พระเจ้า ข้าพระองค์ได้ให้พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

Chapter 125

- ¹ ข้าแต่พระเจ้า โฉนพระองค์ทรงปฏิเสธข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์? โฉนความกริ้วของพระองค์เผาผลาญแคะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์? ² ขอร้องระลึกถึงประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงซื้อมาในสมัยโบราณ เป็นเผ่าที่พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ให้เป็นมรดกของพระองค์เอง และขอร้องระลึกถึงภูเขาศิโยนที่ซึ่งพระองค์ประทับนั้น
- ³ ขอเสด็จมากอดพระเนตรชกปรักหักพัง และความเสียหายทั้งสิ้นที่ศัตรูนั้นได้กระทำในสถานที่บรึสุก ⁴ พวกคู่อริของพระองค์ได้คำรามอยู่กลางสถานที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ พวกเขาตั้งบรรดาธงรบของพวกเขาขึ้น ⁵ พวกเขาบุกเข้าไปฟันป่าทึบด้วยขวาน ⁶ พวกเขาทุบและพังไม้แกะสลักทั้งสิ้นลง พวกเขาพังสิ่งเหล่านั้นด้วยขวานและค้อน
- ⁷ เขาทิ้งหลายเอาไฟเผาสถานนมัสการของพระองค์ พวกเขาทำให้สถานที่ประทับของพระองค์เป็นมลทินไป พังลงจนราบคาบ ⁸ เขาทิ้งหลายได้รำพึงในใจว่า "เราจะทำลายพวกเขาทั้งสิ้น" พวกเขาเผาบรรดาสถานที่ประชุมของพระองค์ทั้งหมดในแผ่นดิน
- ⁹ พวกเราไม่เห็นบรรดาหมายสำคัญทั้งหลายอีกเลย ไม่มีผู้เผยพระวจนะอีกแล้ว และไม่มีแม่สักคนหนึ่งในพวกเราที่รู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอีกนานเท่าไร ¹⁰ ข้าแต่พระเจ้า ศัตรูนั้นจะดูหมิ่นพระองค์อยู่นานเท่าใด? ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิตย์หรือ? ¹¹ โฉนพระองค์จึงรู้พระหัตถ์ของพระองค์ไว้ คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์? ขอเหยียดพระหัตถ์ขวาของพระองค์จากฉลองของพระองค์และทำลายพวกเขาเถิด
- ¹² ถึงกระนั้น พระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ตั้งแต่โบราณกาล ทรงนำความรอดมาบนแผ่นดินโลก ¹³ พระองค์ได้ทรงแยกทะเลด้วยฤทธานุญาตของพระองค์ พระองค์ทรงกอบบรรดาหัวของสัตว์ทะเลขึ้นมาในน้ำ
- ¹⁴ พระองค์ได้ทรงขยี้หัวทั้งหลายของเลวีอาธาน พระองค์ทรงให้มันกลายเป็นอาหารแก่บรรดาสัตว์ที่อาศัยในถิ่นทุรกันดาร ¹⁵ พระองค์เองทรงกอบต่าน้ำพุและลำธารทั้งหลายให้เปิดออก พระองค์ได้ทรงทำให้แม่น้ำที่ไหลอยู่แห้งไป
- ¹⁶ วันเป็นของพระองค์ และคืนก็เป็นของพระองค์เช่นกัน พระองค์เองทรงตั้งดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไว้ในที่ของมัน ¹⁷ พระองค์เองทรงจัดเขตแดนทั้งหลายของแผ่นดินโลก พระองค์เองได้ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว
- ¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องระลึกถึงการที่ศัตรูได้เยาะเย้ยพระองค์ และชนชาติทั้งหลายได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ ¹⁹ ขออย่าทรงมอมชีวิตนรกเขาของพระองค์แก่สัตว์ป่า ขออย่าทรงลืมห่วงชีวิตของประชากรที่ถูกกดขี่ของพระองค์เป็นนิตย์
- ²⁰ ขอร้องระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ เพราะบรรดาเขตแดนที่มีดของแผ่นดินเต็มไปด้วยบรรดาที่อาศัยของความทารุณ ²¹ ขออย่าให้ผู้ที่ถูกกดขี่ต้องกลับไปด้วยความขายหน้า ขอให้คนยากจนและคนถูกกดขี่สรรเสริญพระนามของพระองค์
- ²² ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องลุกขึ้นปกป้องพระเกียรติของพระองค์ ขอร้องระลึกว่าพวกคนโง่เขลาเยาะเย้ยพระองค์อยู่วันยังค่ำ ²³ ขออย่าทรงลืมเสียงพวกคู่อริของพระองค์หรือเสียงอึงคะนองของบรรดาผู้ที่ทำกายพระองค์อย่างต่อเนื่อง

Chapter 126

¹ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณ เพราะพระองค์ทรงสำแดงถึงการทรงสถิตของพระองค์ เหล่าประชากรต่างเล่าถึงกิจการอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ² เมื่อถึงเวลาหนึ่งแล้ว เราจะตัดสินอย่างยุติธรรม ³ แม้ว่าแผ่นดินโลกและบรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งสิ้นจะสิ้นด้วยความกลัว เราทำให้บรรดาเสาหลักของแผ่นดินโลกมั่นคง เสาหลัก

⁴ เราพูดกับคนหยิ่งยโสว่า "อย่าหยิ่งยโส" และกับคนชั่วว่า "อย่ายกเข้านั้นขึ้น" ⁵ อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง อย่าชูคอพุดอวดดี" ⁶ เพราะการยกขึ้นสูงนั้นมีได้มาจากทิศตะวันออกหรือจากทิศตะวันตก มันมิได้มาจากถิ่นทุรกันดาร

⁷ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงทำให้ลง และพระองค์ทรงยกขึ้น ⁸ เพราะพระยาห์เวห์ทรงถือจอกใบหนึ่งที่มีเหล้าจุ่นเป็นพอง ซึ่งถูกผสมด้วยเครื่องเทศต่างๆ และทรงเทออก แม้ทีเดียว คนชั่วทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะดื่มมันจนหมดสุดท้าย

⁹ แต่ข้าพระองค์จะเล่าถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำอยู่เรื่อยไป ข้าพระองค์จะร้องสรรเสริญแต่พระเจ้าของยาโคบ ¹⁰ พระองค์ตรัสว่า "เราจะตัดบรรดาเขาของคนชั่วทั้งสิ้น แต่บรรดาเขาของคนชอบธรรมจะถูกยกขึ้น"

Chapter 127

¹ พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักในยูดาห์ พระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่งนักในอิสราเอล ² ที่ประทับของพระองค์อยู่ในซาเลม ที่ทรงสถิตของพระองค์อยู่ในศิโยน ³ พระองค์ทรงหักบรรดาลูกธนู โล่ ดาบ และบรรดายุทธภัณฑ์อื่นๆ แห่งสงคราม เสด็จ

⁴ พระองค์ทรงส่องแสงจ้าและทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขากิ่งหลาย ที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงประหารบรรดาเหยื่อของพระองค์ ⁵ บรรดาคนใจกล้าได้ถูกริบข้าวของ พวกเขาได้ล่องกลับไป บรรดานักรบทั้งสิ้นต่างขาดความช่วยเหลือ

⁶ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พะพระองค์ทรงกำราบ ทั้งผู้ขี่ม้าและม้าก็ล่องกลับไป ⁷ แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่าครั่นคร้าม เมื่อพระองค์กริ้ว ใครเล่าจะสามารถยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้?

⁸ พระองค์ได้ทรงลั่นคำพิพากษาของพระองค์ให้ได้ยินจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ ⁹ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นทำการพิพากษาและช่วยบรรดาผู้ถูกกดขี่แห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นให้รอด เสด็จ

¹⁰ แน่ทีเดียว การพิพากษาด้วยความกริ้วของพระองค์ต่อมนุษย์จะนำการสรรเสริญมาสู่พระองค์ พระองค์ทรงคาดพระองค์เองด้วยสิ่งที่หลงเหลือจากความกริ้วของพระองค์

¹¹ จงปฎิญาณต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและรักษาคำปฎิญาณเหล่านั้นไว้ ให้ทุกคนที่อยู่รอบพระองค์นำบรรดาของถวายมายังพระองค์ผู้ซึ่งเป็นที่น่าครั่นคร้าม ¹² พระองค์ทรงตัดวิญญาณของบรรดาเจ้านายออกไปเสีย พระองค์ทรงเป็นที่น่าครั่นคร้ามต่อบรรดาภคินิรันดร์แห่งแผ่นดินโลก

Chapter 128

- ¹ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงฟังข้าพระองค์
- ² ในวันแห่งความยากลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้เสาะหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ยามค่ำคืน ข้าพระองค์ได้เหยียดมือของข้าพระองค์ออก และมือฉันไม่เมื่อยล้าเลย จิตใจของข้าพระองค์ไม่ยอมรับการปลอบโยน ³ ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงพระเจ้าเมื่อข้าพระองค์ได้ครวญคราง ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงพระองค์เมื่อข้าพระองค์อ่อนระอา เสรลาห์
- ⁴ พระองค์ได้ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ให้เปิดออก ข้าพระองค์ทุกข์ใจเกินกว่าที่จะพูดได้ ⁵ ข้าพระองค์ได้ระลึกถึงวันเก่าๆ ถึงเวลาที่ผ่านไปนานแล้ว
- ⁶ ในยามกลางคืน ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงที่ข้าพระองค์เคยร้อง ข้าพระองค์ได้คิดตรึกตรองและได้พยายามเข้าใจในสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว ⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เป็นนิตย์หรือ? พระองค์จะไม่ทรงโปรดปรานข้าพระองค์อีกเลยหรือ?
- ⁸ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ได้หมดสิ้นไปเป็นนิตย์แล้วหรือ? พระสัญญาของพระองค์ได้ลี้มเลิกละเป็นนิตย์แล้วหรือ? ⁹ พระเจ้าได้ทรงลืมที่จะเมตตาแล้วหรือ? ความกริ้วของพระองค์ได้ปิดบังพระกรุณาของพระองค์ไปแล้วหรือ? เสรลาห์
- ¹⁰ ข้าพระองค์กล่าวว่า "นี่แหละคือความทุกข์โศกของข้าพระองค์ คือการเปลี่ยนไปของพระหัตถ์ขวาขององค์ผู้สูงสุดที่มีต่อพวกเรา"
- ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์จะระลึกถึงพระราชกิจทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะระลึกถึงบรรดาพระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยโบราณ ¹² ข้าพระองค์จะใคร่ครวญถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์และจะตรึกตรองถึงสิ่งเหล่านั้น
- ¹³ ข้าแต่พระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์ พระองค์ไหนจะเทียบกับพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เล่า? ¹⁴ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ¹⁵ พระองค์ได้ทรงประทานชัยชนะแก่ประชากรของพระองค์ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือแก่บรรดาลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เสรลาห์
- ¹⁶ ข้าแต่พระเจ้า ทะเลได้เห็นพระองค์ ทะเลได้เห็นพระองค์ และพวกมันก็เกรงกลัว บรรดาที่ลี้ภัยก็สิ้นสะท้าน ¹⁷ บรรดาเมฆเทน้ำลงมา บรรดาท้องฟ้าก็ระนองเสียง บรรดาลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวว่อน
- ¹⁸ เสียงฟ้าร้องของพระองค์ได้ยินอยู่ในพายุ ฟ้าแลบทำให้ทั้งโลกสว่าง แผ่นดินโลกก็ได้สั่นและสะเทือน ¹⁹ พระมรรคาของพระองค์พาดผ่านทะเลและพระวิถีของพระองค์พาดผ่านน้ำเชี่ยวกราก แต่รอยพระบาทของพระองค์ก็มองไม่เห็น ²⁰ พระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์เหมือนนำฝูงแพะแกะ โดยมือของโมเสสและอาโรน

Chapter 129

¹ ประชากรของข้าเอ๋ย จงฟังคำสอนของข้า จงฟังบรรดาลือคำแห่งปากข้า ² ข้าจะอำปากล่าวบรรดาคำอุปมา ข้าจะร้องเพลงถึงบรรดาสิ่งที่ถูกซ่อนไว้ในอดีต

³ เหล่านี้คือบรรดาสิ่งที่เราเคยได้ยินและได้เรียนรู้มาแล้ว ถึงบรรดาสิ่งที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา ⁴ เราจะไม่ซ่อนสิ่งเหล่านั้นไว้จากบรรดาลูกหลานของพวกเขา เราจะไม่บอกแก่คนรุ่นถัดไปถึงบรรดาพระราชกิจอันน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์ ฤทธานุภาพของพระองค์ และการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ

⁵ เพราะพระองค์ได้ทรงสถาปนาบรรดาพระโอวาทไว้ในยาโคบและทรงตั้งธรรมเนียมปฏิบัติไว้ในอิสราเอล พระองค์ได้ทรงบัญชาแก่บรรดาบรรพบุรุษของเราว่าพวกเขาต้องสอนเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของพวกเขา ⁶ พระองค์ได้ทรงบัญชาแบบนี้เพื่อคนรุ่นต่อไปจะได้รู้เรื่องบรรดาพระโอวาทของพระองค์ คือลูกหลานที่ยังไม่เกิดมา ผู้ซึ่งควรเล่าเรื่องราวนั้นให้แก่ลูกหลานของพวกเขาต่อไปอีก

⁷ แล้วพวกเขาจะตั้งความหวังของพวกเขาไว้ในพระเจ้าและไม่ลืมบรรดาพระราชกิจของพระองค์แต่รักษาบรรดาพระบัญชาของพระองค์ไว้ ⁸ แล้วพวกเขาจะไม่เป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา ผู้ซึ่งเป็นชาติพินธุที่ดื้อรั้นและมักกบฏ เป็นชาติพินธุที่จิตใจไม่ถูกต้อง และเป็นผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่อุทิศและเชื่อตรงต่อพระเจ้า

⁹ คนเอฟราอิมได้มีรูปเป็นอาวูร์ แต่พวกเขาได้หันกลับไปในวันสงคราม ¹⁰ เขาทิ้งหลายไม่ได้รักษาพันธสัญญากับพระเจ้า และพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ ¹¹ พวกเขาได้ลืมบรรดากิจการของพระองค์ คือบรรดาสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกเขา

¹² พวกเขาได้ลืมสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาบรรพบุรุษของพวกเขาในแผ่นดินอียิปต์ ในที่ดินของโคฮัน ¹³ พระองค์ได้ทรงแยกทะเลและได้ทรงนำพวกเขาข้ามทะเลไป พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำตั้งเหมือนกำแพง ¹⁴ ในกลางวันพระองค์ได้ทรงนำพวกเขาด้วยเมฆและในตลอดทั้งคืนด้วยแสงไฟ

¹⁵ พระองค์ได้ทรงแยกศิลาในถิ่นทุรกันดาร และพระองค์ได้ทรงประทานน้ำให้พวกเขาดื่มอย่างอุดม เพียงพอที่จะเติมบรรดาที่ลิกของทะเล ¹⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้บรรดาลำธารได้ไหลออกมาจากศิลาและได้ทรงทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำทั้งหลาย

¹⁷ แต่พวกเขายังได้ทำบาปต่อพระองค์อย่างต่อเนื่อง ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในถิ่นทุรกันดาร ¹⁸ พวกเขาได้ทำกายพระเจ้าในใจของเขาโดยเรียกชื่ออาหารเพื่อทำให้ความหิวของพวกเขาได้อิ่ม

¹⁹ พวกเขาได้พูดกล่าวร้ายพระเจ้า พวกเขาได้พูดว่า "พระเจ้าทรงเตรียมโต๊ะไว้สำหรับพวกเราในถิ่นทุรกันดารได้หรือ? ²⁰ ดูเถิด เมื่อพระองค์ทรงตีสิลา น้ำก็ได้พุ่งออกมาและลำธารทั้งหลายก็ไหลล้น แต่พระองค์ทรงประทานอาหารได้หรือ? พระองค์จะทรงจัดเนื้อให้ประชากรของพระองค์ได้หรือ?"

²¹ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงสดับเรื่องนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงกริ้ว ดังนั้นไฟของพระองค์ได้เผาผลาญยาโคบ และความกริ้วของพระองค์ได้โจมตีอิสราเอล ²² เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อในพระเจ้าและไม่ไว้วางใจในการช่วยให้รอดของพระองค์

²³ แต่พระองค์ยังได้ทรงบัญชาบรรดาท้องฟ้าเบื้องบนและเปิดบรรดาประตูแห่งท้องฟ้าทั้งหลายออก ²⁴ พระองค์ได้ทรงโปรยมาลงมาให้พวกเขากิน และประทานข้าวจากฟ้าสวรรค์ให้แก่พวกเขา ²⁵ ประชาชนต่างได้กินอาหารของพวกเขาทุกฤดูสวรรค์ พระองค์ได้ทรงส่งอาหารให้เขาอย่างบริบูรณ์

²⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้ลมตะวันตกพัดในท้องฟ้า และได้ทรงนำลมใต้ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ²⁷ พระองค์ได้ทรงโปรยเนื้อให้พวกเขาอย่างพละสุ คือบรรดาเนื้ออย่างมากมายเหมือนอย่างกรายในทะเล ²⁸ พวกมันได้ตกลงมากลางค่ายของพวกเขา และรอบๆ เต็นท์ของพวกเขา

²⁹ ดังนั้นพวกเขาได้กินและอิ่มหนำ พระองค์ได้ประทานสิ่งที่เขาพวกอยากกินแก่พวกเขา ³⁰ แต่พวกเขายังไม่กินได้อิ่ม ในขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของพวกเขา

³¹ แล้วความกริ้วของพระเจ้ายิ่งได้โจมตีพวกเขาและได้สังหารคนแข็งแรงที่สุดของพวกเขาเสีย พระองค์ได้คว่ำบรรดาคนหนุ่มแห่งอิสราเอลเสีย

³² แม้กระนั้นก็ตาม พวกเขาก็ยังได้ทำบาปต่อไปและไม่ได้อ่เชื่อในกิจการอันอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์

³³ เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้วันของพวกเขาสั้นลง ปีเดือนของพวกเขาเต็มไปด้วยความน่าสยดสยอง ³⁴ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาทุกข์ทรมาน พวกเขา ก็แสวงหาพระองค์ และพวกเขาก็กลับมาและเสาะหาพระเจ้าด้วยใจร้อนรน

³⁵ พวกเขา ก็จะระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงเป็นพระศิลาของพวกเขาและพระเจ้าผู้สูงสุดนั้นได้ทรงเป็นพระผู้ช่วยกู้ของพวกเขา ³⁶ แต่พวกเขาก็ประจบพระองค์ด้วยปากของพวกเขาและนุสาด้วยบรรดาคำพูดของพวกเขา ³⁷ เพราะใจของพวกเขาไม่ยึดมั่นอยู่ในพระองค์ และพวกเขาไม่เชื่อตรงต่อพันธสัญญาของพระองค์

- 38 ถึงกระนั้นก็ตาม พระองค์ยังทรงเมตตา ได้ทรงอภัยความผิดบาปของพวกเขาและไม่ได้ทรงทำลายพวกเขา แท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงยับยั้งความกริ้วของพระองค์อยู่หลายครั้งและไม่ได้ทรงทวงพระพิโรธถึงสิ้นของพระองค์ขึ้นมา
- 39 พระองค์ได้ทรงระลึกว่าพวกเขาถูกสร้างจากเนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วไม่ได้กลับมาอีก 40 พวกเขาได้กบฏต่อพระองค์ในถิ่นทุรกันดารและได้ทำให้พระองค์โทมนัสในที่แห่งแล้งบ่อยครั้งทีเดียว 41 พวกเขายังได้ทำกายพระเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าและได้ทำให้องค์บาริสฤทธ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย
- 42 พวกเขาไม่ได้ระลึกถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์ ถึงการที่พระองค์ได้ทรงช่วยกู้พวกเขาจากศัตรู 43 เมื่อพระองค์ได้ทรงทำบรรดาหมายสำคัญที่น่ากลัวของพระองค์ในอียิปต์และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ในที่ดินของโคฮิน
- 44 พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนแม่น้ำของอียิปต์ให้เป็นเลือดเพื่อพวกเขาไม่สามารถดื่มจากลำธารทั้งหลายของพวกเขาได้ 45 พระองค์ได้ทรงส่งฝูงเห็บที่ได้นำกัดกินพวกเขาและฝูงกบได้ขึ้นมาเคลื่อนแผ่นดินของพวกเขา 46 พระองค์ได้ทรงประทานพิษผลของพวกเขามาแก่ตักแตนตัวอ่อนและผลผลิตของพวกเขาแก่ตักแตนวัยบิน
- 47 พระองค์ได้ทรงทำลายบรรดาเถาพุ่มของพวกเขาด้วยลูกเห็บและบรรดาต้นมะเดื่อของพวกเขาด้วยลูกเห็บมากขึ้น 48 พระองค์ได้ทรงโปรยลูกเห็บลงบนฝูงวัวของพวกเขาและได้ทรงโยนสายฟ้าใส่ฝูงปศุสัตว์ของพวกเขา 49 ความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ได้พัดใส่พวกเขา พระองค์ได้ส่งทั้งความเกรี้ยวกราด ความโกรธ และความทุกข์ลำบากมาเป็นเหมือนบรรดาทูตสวรรค์ผู้นำความหายนะมา
- 50 พระองค์ได้ทรงยกทางสำหรับความกริ้วของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงละเว้นพวกเขาจากความตายแต่ได้ทรงมอบพวกเขาให้แก่โรคระบาด
- 51 พระองค์ได้ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของพวกเขาในบรรดาต้นพืชของฮาม
- 52 แล้วพระองค์ได้ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแคะและได้ทรงพาพวกเขาผ่านถิ่นทุรกันดารเหมือนพาฝูงแพะแกะ 53 พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปอย่างปลอดภัยและไม่น่ากลัว แต่ทะเลได้ท่วมศัตรูของพวกเขา
- 54 แล้วพระองค์ได้ทรงพาพวกเขามายังเขตแดนแห่งแผ่นดินบาริสฤทธ์ของพระองค์ ยังภูเขานี้ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น 55 พระองค์ได้ทรงขับประชาชาติต่างๆ ออกไปต่อหน้าพวกเขาและได้ทรงแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกของพวกเขา พระองค์ได้ทรงตั้งเผ่าทั้งหลายของอิสราเอลตามถิ่นที่ของพวกเขา
- 56 แต่เขาก็กังขาที่ยังได้ทำกายและกบฏต่อพระเจ้าผู้สูงสุดและไม่ได้รักษาบรรดาพระบัญชาที่เข้มงวดของพระองค์ 57 พวกเขาไม่ได้ซื่อสัตย์และทำตัวทรยศเหมือนอย่างบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาต่างไว้วางใจไม่ได้เหมือนคันทูที่เสีย
- 58 เพราะพวกเขาได้ทำให้พระองค์กริ้วด้วยเรื่องสถานสูงของเขาและได้ยั่วพระองค์ให้กริ้วด้วยความหวงแหนด้วยเรื่องบรรดารูปเคารพของพวกเขา 59 เมื่อพระเจ้าได้ทรงสดับเรื่องนี้แล้ว พระองค์ได้ทรงเกรี้ยวกราดและทรงปฏิเสธรอิสราเอลอย่างสิ้นเชิง
- 60 พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งสถานนมัสการแห่งเมืองซีไลห์ คือเต็นท์ที่พระองค์เคยประทับอยู่ท่ามกลางประชาชน 61 พระองค์ได้ทรงปล่อยให้กฎเกณฑ์ของพระองค์ถูกจับเป็นเชลยและทรงประทานพระสิริของพระองค์ให้แก่มือของศัตรู
- 62 พระองค์ได้ทรงมอบประชากรของพระองค์ให้แก่ดาบ และพระองค์ได้ทรงเกรี้ยวกราดต่อมรดกของพระองค์ 63 ไฟได้เผาผลาญบรรดาคนหนุ่มๆ ของพวกเขา และพวกสาวๆ ของพวกเขาจึงไม่มีเพลงแต่งงาน
- 64 บรรดาปุโรหิตของพวกเขาได้ล้มลงด้วยดาบ และบรรดาหญิงม่ายของพวกเขาไม่อาจร้องไห้ไว้ทุกข์ 65 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งเหมือนอย่างต้นบรรทม เหมือนอย่างนักบวชให้ร้องเพราะทุกข์เหล้าอุ่ม 66 พระองค์ได้ทรงขับพวกคู่อริของพระองค์ให้กลับไป พระองค์ได้ทรงให้พวกเขาอับอายเป็นนิตย์
- 67 พระองค์ได้ทรงปฏิเสธรแดนที่ของโยเซฟ และพระองค์มิได้ทรงเลือกเผ่าเอฟราอิม 68 พระองค์ได้ทรงเลือกเผ่ายูดาห์และภูเขาไซโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก 69 พระองค์ได้ทรงสร้างสถานนมัสการของพระองค์เหมือนอย่างฟ้าสวรรค์ เหมือนอย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์
- 70 พระองค์ได้ทรงเลือกดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ และได้ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ 71 พระองค์ได้ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อน และพระองค์ได้ทรงพาท่านให้เป็นผู้เลี้ยงดูแกะของยาโคบ คือประชากรของพระองค์ และของอิสราเอล ซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ 72 ดาวิดได้เลี้ยงดูพวกเขาดุจเลี้ยงแกะด้วยความซื่อสัตย์สุจริตแห่งจิตใจของท่าน และท่านได้นำพวกเขาด้วยความซื่อของแห่งมือของท่าน

Chapter 130

- ¹ ข้าแต่พระเจ้า บรรดาชนต่างชาติได้ล่องล้ามรดกของพระองค์ พวกเขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นมลทิน พวกเขาได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นกองปรัหักพัง ² พวกเขาได้ให้ศพบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นอาหารแก่พวกนกในท้องฟ้า ให้ศพของบรรดาผู้จงรักภักดีของพระองค์แก่พวกสัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก ³ พวกเขาได้หลังเลือดของพวกเขามากเหมือนน้ำรอบๆ กรุงเยรูซาเล็ม และไม่มีใครได้ฝังพวกเขาเลย
- ⁴ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กลายเป็นที่เยาะเย้ยสำหรับเพื่อนบ้าน เป็นที่ถูกถากถางและเหยียดหยามแก่บรรดาคนที่อยู่รอบข้างข้าพระองค์ทั้งหลาย
- ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานสักเท่าใด? พระองค์จะกริ้วไปเป็นนิรันดร์หรือ? ความกริ้วเพราะความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอิกนานเท่าใด?
- ⁶ ขอร้องเทพะพิโรธของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ⁷ เพราะเขาได้กลืนกินยาโคบและได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหลายของเขา
- ⁸ ขออย่าทรงถือความชั่วของบรรพบุรุษทั้งหลายมาต่อสู้อข้าพระองค์ทั้งหลายเลย ขอกิจการแห่งพระเมตตาของพระองค์มายังข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก ⁹ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อเห็นแก่พระสิริแห่งพระนามของพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดและทรงอภิบาลบรรดาบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์
- ¹⁰ ทำไมบรรดาประชาชาติมากล่าวว่า "พระเจ้าของพวกเขายู่ที่ไหน?" ขอให้โลหิตของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่หลั่งออกได้รับการแก้แค้นให้ตกไปบนบรรดาประชาชาติต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹¹ ขอให้บรรดาเสียงคร่ำครวญของเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ขอร้องรักษาสุกหลาณของผู้ที่ตายไปแล้วให้มีชีวิตอยู่ด้วยความยิ่งใหญ่แห่งฤทธานุภาพของพระองค์
- ¹² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องตอบโต้ให้ตกไปบนดักของชนประเทศเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ทั้งหลายเจ็ดเท่า ให้มากเท่ากับการดูหมิ่นที่พวกเขาได้ดูหมิ่นพระองค์ ¹³ ดังนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายผู้เป็นประชากรของพระองค์และแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์เป็นนิรันดร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์แก่ทุกชั่วอายุ

Chapter 131

- ¹ ข้าแต่พระผู้ทรงเลื่องลืออิสราเอลดุจเสียงแกละ ขอรทงสนพระทัยฟัง คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ พระผู้ประทับเหนือเหล่าเศรุบ ขอรทงทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ² ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอรทงปลูกอุทยานภาพของพระองค์ขึ้น ขอเสด็จมาและช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด ³ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
- ⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย พระองค์จะกริ้วต่อประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาอธิษฐานอีกนานสักเท่าใด? ⁵ พระองค์ได้ทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยอาหารแห่งน้ำตา และทรงประทานน้ำตาให้พวกเขาดื่มอย่างมากมายมหาศาล ⁶ พระองค์ทรงทำบางสิ่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อให้หมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ทั้งหลายเอามาถกเถียงกัน และบรรดาศัตรูของข้าพระองค์ทั้งหลายพากันหัวเราะกันในเรื่องของข้าพระองค์ทั้งหลาย
- ⁷ ข้าแต่พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด ⁸ พระองค์ได้ทรงนำเถาพุ่มออกจากอียิปต์ พระองค์ได้ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและได้ทรงปลูกเถาพุ่มไว้
- ⁹ พระองค์ได้ทรงเตรียมแผ่นดินให้โล่งไว้สำหรับมัน มันก็ได้หยั่งรากลึกและได้แผ่เต็มแผ่นดิน ¹⁰ บรรดาภูเขาได้ถูกปกคลุมด้วยร่มใบของมัน บรรดาต้นสนสีดาร์ของพระเจ้าก็ถูกปกคลุมด้วยบรรดากิ่งก้านของมัน ¹¹ มันได้ยืงกิ่งของมันไปไกลถึงทะเล และบรรดาหน่อของมันไปถึงแม่น้ำยูเฟรติส
- ¹² โฉนพระองค์ได้ทรงพังกำแพงของมันลง เพื่อให้พวกเขาถึงสิ้นที่ผ่านทางได้เกิดผลของมัน ¹³ บรรดาหมู่ป่าก็ออกจากดงมาย้ายมัน และบรรดาสัตว์ป่าในท้องทุ่งก็กินมันเป็นอาหาร
- ¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงหันกลับมาเถิด ขอรทงทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์และทรงสังเกตและดูแลเถาพุ่มนี้ด้วยเถิด ¹⁵ นี่คือการที่พระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ คือหน่อที่พระองค์ได้ทรงทำให้เติบโต ¹⁶ มันได้ถูกเผาเสียและได้ถูกตัดลง พวกมันพินาศไปเพราะการขนาบของพระองค์
- ¹⁷ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือคนที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ เหนือบุตรมนุษย์ที่พระองค์ได้ทรงทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง ¹⁸ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันไปจากพระองค์ ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องทูลออกพระนามของพระองค์
- ¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอรทงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด

Chapter 132

¹ จงร้องเพลงแด่พระเจ้าพระเจ้ากำลังของเราด้วยเสียงดัง จงโห่ร้องด้วยความยินดีแด่พระเจ้าของยาโคบ ² จงร้องเพลงและเล่นรำมะนา จงร้องเพลงขึ้นบานพร้อมกับพิณ ³ จงเป่าเขาแเกาะตัวผู้ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และในวันขึ้นสิบห้าค่ำ เมื่อวันเทศกาลเสียงของเราได้เริ่มขึ้น

⁴ เพราะนี่คือกฎเกณฑ์ของอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติที่พระเจ้าของยาโคบได้ทรงประทานให้ ⁵ พระองค์ได้ทรงตราให้เป็นกฎเกณฑ์ในโยเซฟ เมื่อพระองค์ได้เสด็จออกไปโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก

⁶ กล่าวว่ "เราได้ปลดภาระจากบ่าของเขา มือของเขาได้พ้นจากการถือตระกร้า ⁷ เจ้าได้ร้องทูลในความทุกข์ใจของเจ้า และเราได้ช่วยเจ้า เราได้ตอบเจ้าจากเมฆขณะที่มืดทึบ เราได้ทดสอบเจ้าที่น้ำแห่งเมรีบาห์ เสลาห์

⁸ ประชากรของเราเอ๋ย จงฟัง เพราะเราจะตักเตือนเจ้า อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเพียงแต่เจ้าจะฟังเรา ⁹ ต้องไม่มีพระต่างด้าวใดๆ ท่ามกลางพวกเจ้าเลย เจ้าต้องไม่มีนัสมการพระต่างด้าวใดๆ ¹⁰ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จงอ้าปากของเจ้าให้กว้าง และเราจะป้อนให้อิ่ม

¹¹ แต่ประชากรของเราไม่ได้ฟังบรรดากล้อยคำของเรา อิสราเอลไม่ได้เชื่อฟังเรา ¹² ดังนั้นเราจึงได้ปล่อยพวกเขาไปตามทางที่ต่อต้านของพวกเขาเอง เพื่อที่พวกเขาจะได้ทำตามที่เราเห็นว่าถูกต้อง

¹³ โอ ประชากรของเราควรจะฟังเรา โอ ประชากรของเราควรจะเดินในบรรดาทางของเรา ¹⁴ แล้วเราก็จะปราบศัตรูของพวกเขาในทันใด และจะหันมือของเราต่อสู้บรรดาผู้ข่มเหงพวกเขา

¹⁵ ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระยาห์เวห์ไม่มัวกังวลด้วยความกลัวต่อพระพักตร์พระองค์ ขอให้พวกเขาได้อันอายเป็นนิത്യ ¹⁶ เราจะเลี้ยงอิสราเอลด้วยข้าวสาลีอย่างดี เราจะทำให้เจ้าอิ่มใจด้วยน้ำผึ้งที่ออกมาจากหิน

Chapter 133

- ¹ พระเจ้าทรงประทับยืนในที่ชุมนุมของพระเจ้า ในท่ามกลางบรรดาพระทั้งหลาย พระองค์ทรงพิพากษา ² เจ้าทั้งหลายจะพิพากษาอย่างยุติธรรม และสำเอียงเข้าข้างคนชั่วอีกนานเท่าใด? เสลาห์
- ³ จงปกป้องคนยากจนและเด็กกำพร้า จงปกป้องสิทธิของผู้ทุกข์ยากและผู้ขัดสน ⁴ จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้นภัย จงเอาพวกเขาออกจากเงื้อมมือของคนชั่ว
- ⁵ พวกเขาไม่รู้และไม่เข้าใจ พวกเขาตระเวนไปในความมืด บรรดารากฐานทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว
- ⁶ เราได้กล่าวว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นพระ เป็นบรรดาบุตรขององค์ผู้สูงสุด ⁷ ถึงกระนั้นก็ตาม พวกเจ้าก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนหนึ่งในบรรดาเจ้านายทั้งหลาย"
- ⁸ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นมรดกของพระองค์
-

Chapter 134

¹ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเย็บอยู่ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเพิกเฉยต่อข้าพระองค์ทั้งหลายและทรงนิ่งอยู่ ² ดูกิด บรรดาศัตรูของพระองค์ กำลังสร้างความโกลาหล และบรรดาผู้ที่ชังพระองค์ได้ยกศีรษะของพวกเขาขึ้น

³ เขาทิ้งหลายวางแผนต่อสู้ประชากรของพระองค์ และร่วมกันวางแผนต่อสู้ผู้ที่พระองค์ได้ทรงปกป้องไว้ ⁴ เขาทิ้งหลายได้พูดว่า "มาเถิด ให้เราทำลายพวกเขาในฐานะที่เป็นชนชาติหนึ่ง แล้วชื่อของอิสราเอลจะไม่เป็นที่จดจำอีกต่อไป" ⁵ พวกเขาได้สมหวั่นวางแผนด้วยกลยุทธ์เดียวกัน พวกเขาได้สร้างพันธมิตรขึ้นต่อสู้พระองค์

⁶ นี่รวมไปถึงบรรดาเทือกของเอโดมและคนอิชมาเอล และคนโมอับและคนฮาการ์ เป็นผู้ที่ได้วางแผนร่วมกัน ⁷ เกบาล อัมโมน อามาเลข และรวมไปถึงฟีลิสเตียกับชาวเมืองไทระ

⁸ อัสซีเรียก็สมทบพวกเขาด้วย พวกเขากำลังช่วยเหลือบรรดาลูกหลานของโลก เสาหลั

⁹ ขอพระองค์ทรงทำแก่พวกเขาเหมือนอย่างที่คุณได้ทรงทำแก่คนมีเดียน อย่างที่คุณได้ทรงทำแก่สิเสราและยาบินที่แม่น้ำซีซอน ¹⁰ พวกเขาได้พินาศไปที่เมืองเอนโดร และกลายเป็นเหมือนปุ๋ยคอกสำหรับแผ่นดินโลก

¹¹ ขอทรงทำให้พวกขุนนางของพวกเขาเป็นเหมือนโอเรบและเศเอบ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของพวกเขาเป็นเหมือนเศบาคห์และคัลมุนนา ¹² พวกเขาได้กล่าวว่า "ให้เราเอาบรรดาทุ่งหญ้าของพระเจ้ามาเป็นของพวกเราเถิด"

¹³ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำให้พวกเขาเหมือนฝูงสัตว์ที่เวียน เหมือนแกลบต่อหน้าลม ¹⁴ เหมือนอย่างไฟที่เผาผลาญป่าไม้ และอย่างเปลวไฟที่ไหม้ภูเขาสูงโพลง ¹⁵ ขอทรงไล่ตามพวกเขาไปด้วยพายุรุนแรงของพระองค์ และทรงทำให้พวกเขาสยดสยองด้วยพายุของพระองค์

¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงให้บรรดาใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยความอาย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์ ¹⁷ ขอให้พวกเขาอับอายและหวาดกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้พวกเขาพินาศไปในความอับยศอดสู

¹⁸ แล้วพวกเขาจะกราบว่าพระองค์ผู้เดียว พระยาห์เวห์ ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

Chapter 135

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ที่ประทับของพระองค์ช่างงดงามจริงๆ ² ข้าพระองค์โหยหาบริเวณพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ความปรารถนาของข้าพระองค์ที่มีต่อพระนิเวศได้ทำให้ข้าพระองค์อ่อนแรง ทั้งจิตใจและกายทั้งสิ้นของข้าพระองค์กำลังร้องเรียกหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
- ³ แม้ภรรยาจะออกก็หาบ้านได้แล้ว และนางเอนหารังสำหรับตัวมันได้ ในที่ที่มันจะวางไข่ออกลูกของมันใกล้กับบรรดาแท่นบูชาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ผู้ทรงเป็นกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ⁴ ผู้ที่อาศัยอยู่ในพระนิเวศของพระองค์ก็เป็นสุข พวกเขาสรรเสริญพระองค์อยู่เรื่อยไป เสดลาห์
- ⁵ คนที่พลละกำลังของเขาอยู่ในพระองค์ก็เป็นสุข ในผู้ที่ใจของเขาเป็นบรรดาทางหลวงขึ้นไปยังศิโยน ⁶ ขณะที่ผ่านไปตามหุบเขาแห่งน้ำตา พวกเขา ก็พบบรรดา น้ำพุที่จะดื่ม ฝนต้นฤดูปกคลุมที่นั่นด้วยพระพรทั้งหลาย
- ⁷ พวกเขาไปด้วยกำลังที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาทุกคนเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าในศิโยน ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์! ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงสดับฟังสิ่งที่ข้าพระองค์กำลังร้องทูล เสดลาห์ ⁹ ข้าแต่พระเจ้า ขอทอดพระเนตรใส่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสำแดงความห่วงใยต่อผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้ ¹⁰ เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ก็ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพเจ้าขอเป็นคนเฝ้าประตูในพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าดีกว่าอาศัยอยู่ในบรรดาเต็นท์ของคนชั่ว
- ¹¹ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ของเรา พระยาห์เวห์จะทรงประทานพระคุณและศักดิ์ศรี พระองค์มิได้ทรงรังสั่งตั้งอันใดจากบรรดาผู้ที่ดำเนินในความซื่อสัตย์สุจริต ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข
-

Chapter 136

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงสำแดงความโปรดปรานแก่แผ่นดินของพระองค์ พระองค์ได้ทรงรื้อฟื้นความเป็นอยู่ที่ดีของยาโคบ ² พระองค์ได้ทรงยกโทษความบาปของประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงได้ทรงปกปิดความบาปทั้งสิ้นของพวกเขา เสดลาห์

³ พระองค์ได้ทรงจัดความเกรี้ยวกราดทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์ได้ทรงหันจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ ⁴ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับคืนสู่สภาพดี ขอทรงระงับโทษที่มีต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย ⁵ พระองค์จะกริ้วข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือไม่? พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงอยู่ไปจนถึงชั่วอายุในอนาคตหรือไม่?

⁶ พระองค์จะไม่ทรงรื้อฟื้นข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นอีกหรือไม่? เพื่อประชากรของพระองค์จะชื่นชมยินดีในพระองค์ ⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงสำแดงความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย

⁸ ข้าพระองค์จะฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัส เพราะพระองค์จะทรงสร้างสันติภาพกับประชากรของพระองค์ คือแก่บรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ อย่างซื่อสัตย์ แต่กระนั้นก็ตาม พวกเขาต้องไม่หันกลับไปสู่บรรดาทางแห่งความโง่เขลา ⁹ แม้แต่เดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่ยำเกรงพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะดำรงอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁰ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริงได้มาบรรจบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับคู่กันและกัน ¹¹ ความสัตย์จริงก็งอกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมก็มองลงมาจากท้องฟ้า

¹² ใช่แล้ว พระยาห์เวห์จะประทานบรรดาพระพรที่ดี และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะผลิตผลของมันออกมา ¹³ ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์และเตรียมพระมรรคาไว้สำหรับก้าวพระบาทของพระองค์

Chapter 137

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองสดับฟัง และขอรองตอบข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและถูกกดขี่ ² ขอรองคุ้มครองข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้จ้องรักภักดี ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอรองช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้รอดคือผู้ที่วางใจในพระองค์
- ³ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอรองพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ ⁴ ขอรองให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยกชูจิตใจของข้าพระองค์ต่อพระองค์
- ⁵ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงประเสริฐ และทรงพร้อมที่จะประทานอภัย และพระองค์ได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แก่บรรดาผู้ที่ร้องทูลต่อพระองค์ทั้งสิ้น ⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอรองสดับบรรดาเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ⁷ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ในวันแห่งความยากลำบากของข้าพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์
- ⁸ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระทักทายนับไม่ถ้วน ไม่มีผู้ใดเทียบเคียงกับพระองค์ได้ ไม่มีกิจการใดๆ ที่เป็นเหมือนบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาชนชาติทั้งสิ้นที่พระองค์ได้ทรงสร้างจะมาและกราบลงเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาจะเกิดทูลพระนามของพระองค์
- ¹⁰ เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่และทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ พระองค์แต่ผู้เดียวทรงเป็นพระเจ้า ¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอรองสอนบรรดาพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอรองรวมใจของข้าพระองค์เป็นใจเดียวเพื่อเคารพยำเกรงต่อพระองค์ ¹² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสุดใจ ข้าพระองค์จะเกิดทูลพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
- ¹³ เพราะความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์จากที่ลึกของแดนคนตาย ¹⁴ ข้าแต่พระเจ้า คนโง่งได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ กลุ่มคนโหดร้ายมุ่งเอาชีวิตข้าพระองค์ พวกเขาไม่เคารพยำเกรงพระองค์เลย
- ¹⁵ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระกรุณาและพระคุณ ทรงกริ้วข้า และทรงอุทม์ด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริง ¹⁶ ขอรองหันมาหาข้าพระองค์และทรงพระเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอรองประทานพระคำลึงของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอรองช่วยบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ให้รอด ¹⁷ ขอรองสำแดงหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็นแล้วอับอายเพราะพระองค์ คือพระยาห์เวห์ ได้ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์และได้ทรงปล่อยโยนข้าพระองค์

Chapter 138

¹ มีเมืองที่ตั้งไว้บนภูเขาบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ ² พระยาห์เวห์ทรงรักบรรดาประตูของศิโยนมากกว่าบรรดาเนินที่ของยาโคบทั้งสิ้น ³ โอ เมืองของพระเจ้าเอ๋ย บรรดาสิ่งที่มีสง่าราศีต่างกล่าวถึงเธอ เสดลาห์

⁴ "เราได้เอ๋ยถึงราหับและบาบิโลนแก่บรรดาผู้ติดตามเรา ดูกิจการ มีฟีลิสเตีย และไทร- พร้อมกับเอธิโอเปีย และจะกล่าวว่า 'ผู้นี้ได้เกิดที่นั่น'"

⁵ ส่วนเรื่องศิโยนก็จะกล่าวว่า "คนเหล่านี้แต่ละคนได้เกิดในเธอ และองค์ผู้สูงสุดเองจะทรงสถาปนาเธอไว้" ⁶ พระยาห์เวห์ทรงบันทึกไว้ในสมุดทะเบียนแห่งบรรดาประชาชาติว่า "ผู้นี้ได้เกิดที่นั่น" เสดลาห์

⁷ ดังนั้นบรรดานักร้องและนักเต้นกล่าวพร้อมกันว่า "น้ำพุทั้งสิ้นของเราอยู่ในเธอ"

Chapter 139

- ¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน ² ขอร้องฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอร้องสนพระทัยต่อเสียงร้องทูลของข้าพระองค์
- ³ เพราะข้าพระองค์ได้เต็มไปด้วยบรรดาความทุกข์ยากลำบาก และชีวิตของข้าพระองค์ได้ลงไปถึงแดนคนตาย ⁴ บรรดาผู้คนต่างปฏิบัติต่อข้าพระองค์เหมือนผู้ที่ลงไปยังหลุมมรณา ข้าพระองค์เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ไม่มียาล้าง
- ⁵ ข้าพระองค์ได้ถูกทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย ข้าพระองค์เป็นเหมือนคนตายที่นอนอยู่ในหลุมศพ เป็นผู้ที่พระองค์ไม่สนพระทัยอีกต่อไปเพราะพวกเขาถูกตัดออกจากอุทยานาพของพระองค์ ⁶ พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ที่ก้นบึ้งของหลุมมรณา ในที่มืดและลึก
- ⁷ พระพิโรธของพระองค์หนักอึ้งบนข้าพระองค์ และบรรดาสันของพระองค์ก็งัดขึ้นได้ขัดท้าวข้าพระองค์ เสดลาห์
- ⁸ เป็นเพราะพระองค์ บรรดามิตรสหายของข้าพระองค์จึงได้เห็นห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นภาพที่น่าตกใจต่อพวกเขา ข้าพระองค์ถูกขังไว้และข้าพระองค์หนีออกไปไม่ได้
- ⁹ ดวงตาของข้าพระองค์ร่ำไห้ไปจากความทุกข์ยากลำบาก ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์วันยังค่ำ ข้าพระองค์ยื่นมือของข้าพระองค์ออกต่อพระองค์ ¹⁰ พระองค์จะทรงทำบรรดาการอัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ? บรรดาผู้ที่ตายไปแล้วจะลุกขึ้นและสรรเสริญพระองค์หรือ? เสดลาห์
- ¹¹ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์จะถูกประกาศในหลุมฝังศพ หรือประกาศความเสมอต้นเสมอปลายของพระองค์ในแดนคนตายหรือ? ¹² พระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์จะเป็นรู้จักกันในความมืด หรือความชอบธรรมของพระองค์เป็นที่รู้จักกันในแผ่นดินแห่งความหลงลืมหรือ?
- ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ในยามเช้า คำอธิษฐานของข้าพระองค์มายังพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โฉนพระองค์ทรงปฏิเสธข้าพระองค์เสีย? โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์?
- ¹⁵ ข้าพระองค์เคยทุกข์ยากและเจ็บตายมาแล้วตั้งแต่วัยเด็กของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ทนทุกข์เนื่องจากความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์ท้อแท้ ¹⁶ บรรดากิจการแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ผ่านมาเหนือข้าพระองค์ บรรดากิจการที่น่ากลัวจากพระองค์ได้ทำลายล้างข้าพระองค์
- ¹⁷ พวกมันได้ล้อมข้าพระองค์เหมือนอย่างน้ำวันยังค่ำ พวกมันโอบล้อมข้าพระองค์ไว้รอบด้าน ¹⁸ พระองค์ได้ทรงเอาบรรดาสหายและเพื่อนสนิทออกไปจากข้าพระองค์ มีเพียงความมืดเป็นเพื่อนสนิทของข้าพระองค์

Chapter 140

- ¹ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงบรรดากิจการแห่งความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เป็นนิมิต ข้าพระองค์จะประกาศถึงความสัตย์จริงของพระองค์แก่บรรดาชั่วอายุคนในอนาคต ² เพราะข้าพระองค์ได้กล่าวว่า "ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาได้ถูกสถาปนาไว้เป็นนิมิต พระองค์ได้ทรงสถาปนาความสัตย์จริงของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์"
- ³ "เราได้ทำพันธสัญญาไว้กับผู้ที่ถูกเลือกไว้ของเรา เราได้ปฏิญาณแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา ⁴ เราจะสถาปนาพงศ์พันธุ์ของเจ้าไว้เป็นนิมิต และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วชาติพันธุ์" เสลาห์
- ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ฟ้าสวรรค์ยกย่องสรรเสริญบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นที่สรรเสริญในที่ประชุมของบรรดาผู้บริสุทธ์ ⁶ เพราะผู้ใดบนท้องฟ้าเปรียบกับพระยาห์เวห์ได้? ผู้ใดในท่ามกลางบรรดาบุตรชายของพระทั้งหลายเป็นเหมือนพระยาห์เวห์ได้?
- ⁷ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ได้รับการยกย่องอย่างใหญ่ยิ่งในสภของบรรดาผู้บริสุทธ์ และนำเกรงขามในท่ามกลางคนทั้งปวงที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมทัพ ผู้ใดจะแข็งแกร่งเหมือนพระองค์ผู้เป็นพระยาห์เวห์ได้? ความสัตย์จริงของพระองค์ล้อมรอบพระองค์
- ⁹ พระองค์ทรงปกครองทะเลที่ปั่นป่วน เมื่อบรรดาค้นซัดกระหน่ำ พระองค์ทรงทำให้มันสงบ ¹⁰ พระองค์ได้ทรงบดยีราบเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ได้ทรงกระจายพวกศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรแข็งแกร่งของพระองค์
- ¹¹ ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ และแผ่นดินโลกด้วย พระองค์ได้ทรงสร้างโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ¹² พระองค์ได้ทรงสร้างทิศเหนือและทิศใต้ ภูเขาไทโบเรและภูเขาเฮอร์โมนขึ้นชมยินดีในพระนามของพระองค์
- ¹³ พระองค์ทรงมีพระอันทรงอำนาจและพระหัตถ์อันแข็งแกร่ง และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูงส่ง ¹⁴ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาและความสัตย์จริงเดินนำหน้าพระองค์
- ¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ประชากรผู้ที่บัสการพระองค์ก็มีความสุข พวกเขาเดินในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁶ พวกเขาเปรมปรีดีในพระนามของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ และพวกเขายกย่องเชิดชูพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์
- ¹⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังอันสูงส่งของเขากทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายมีชัยชนะโดยความโปรดปรานของพระองค์ ¹⁸ เพราะไฉนของเราเป็นของพระยาห์เวห์ บรรดาภักดิ์ริย์ของเราเป็นขององค์บริสุทธ์แห่งอิสราเอล
- ¹⁹ เมื่อนานมาแล้ว พระองค์ได้ตรัสในนิมิตแก่บรรดาผู้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า "เราได้ตั้งมงกุฎบนผู้แข็งแกร่งคนหนึ่ง เราได้ยกคนหนึ่งที่ถูกเลือกจากท่ามกลางหมู่ประชาชนขึ้น ²⁰ เราได้เลือกดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราได้เจิมเขาไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธ์ของเรา ²¹ มือของเราจะประคับประคองเขา แขนของเราจะเสริมกำลังเขา ²² ไม่มีศัตรูใดจะหลอกเขาได้ ไม่มีบุตรของความชั่วจะข่มเหงเขาได้ ²³ เราจะบดยีพวกศัตรูของเขาต่อหน้าเขา เราจะประหารบรรดาผู้ที่เกลียดชังเขา
- ²⁴ ความจริงและความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของเราจะอยู่กับเขา เขาจะเป็นผู้มีชัยชนะโดยนามของเรา ²⁵ เราจะเอามือของเขาวางบนทะเลและมือขวาของเขาม้วนแม่น้ำทั้งหลาย ²⁶ เขาจะร้องต่อเราว่า 'ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์'
- ²⁷ และเราจะให้เขาเป็นเหมือนบุตรชายหัวปีของเรา เป็นผู้ได้รับการยกย่องสูงสุดแห่งบรรดาภักดิ์ริย์ของแผ่นดินโลก ²⁸ เราจะขยายความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของเราแก่เขาเป็นนิมิต และพันธสัญญาของเราแก่เขาจะมั่นคงอยู่ ²⁹ เราจะทำให้บรรดาลูกหลานของเขามีอยู่ตลอดไปเป็นนิมิต และบัลลังก์ของเขาดำรงอยู่ดังเช่นท้องฟ้าเบื้องบน
- ³⁰ ถ้าลูกหลานของเขาทอดทิ้งธรรมบัญญัติของเราและไม่ดำเนินตามบรรดากฎหมายของเรา ³¹ ถ้าพวกเขาฝ่าฝืนบรรดากฎหมายของเราและไม่รักษาบัญญัติของเราไว้ ³² แล้วเราจะลงโทษการกบฏของพวกเขาด้วยไม้เรียวและลงโทษความผิดบาปของพวกเขาด้วยการเขี่ย
- ³³ แต่เราจะไม่ถอนความรักมั่นคงของเราไปจากเขาหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อคำสัญญาของเรา ³⁴ เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเราหรือเปลี่ยนแปลงบรรดาถ้อยคำแห่งริมฝีปากของเรา
- ³⁵ เราได้ปฏิญาณโดยความบริสุทธ์ของเราเพียงครั้งเดียวเป็นพอ เราจะไม่สาต่อดาวิด ³⁶ บรรดาพงศ์พันธุ์ของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิมิตและบัลลังก์ของเขาจะยืนนานดังเช่นดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา ³⁷ บัลลังก์นั้นจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิมิตดังเช่นดวงจันทร์ ซึ่งเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ในท้องฟ้า" เสลาห์
- ³⁸ แต่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธและทรงทอดทิ้งแล้ว พระองค์ได้ทรงพระพิโรธต่อภักดิ์ริย์ที่ได้รับการเจิมไว้ของพระองค์ ³⁹ พระองค์ได้ทรงยกเลิกพันธสัญญาที่ทำไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้มงกุฎของเขาเป็นมลทินบนพื้นดิน ⁴⁰ พระองค์ได้ทรงพังกำแพงทั้งสิ้นของเขาลง พระองค์ได้ทรงทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเขา

- ⁴¹ คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ได้ปล้นเขา เขากลายเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงต่อบรรดาเพื่อนบ้านของพระองค์ ⁴² พระองค์ได้ทรงยกมือขวาพวกศัตรูของเขาขึ้น พระองค์ได้ทรงทำให้พวกศัตรูทั้งสิ้นของเขายินดี ⁴³ พระองค์ทรงหันคมดาบของเขาไปและไม่ทรงให้เขาตั้งมั่นได้ในศึกสงคราม
- ⁴⁴ พระองค์ทรงให้ความรุ่งโรจน์ของเขาสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงนำบัลลังก์ของเขาลงสู่พื้นดิน ⁴⁵ พระองค์ได้ทรงให้วันเวลาวัยหนุ่มของเขาสิ้นสุดลง พระองค์ได้ทรงคลุมเขาด้วยความอาย เสดลาห์
- ⁴⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานเท่าใด? พระองค์จะช้อนพระองค์เองเป็นนิตย์หรือ? พระพิโรธของพระองค์จะไหม้เหมือนไฟอยู่นานเท่าใด? ⁴⁷ โอ ขอทรงระลึกว่าช่วงชีวิตของข้าพระองค์นั้นสั้นเพียงไร และเพราะพระองค์ได้ทรงสร้างลูกหลานของมนุษย์ทั้งสิ้นมาเปล่าประโยชน์ ⁴⁸ ใครสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ตาย หรือสามารถช่วยชีวิตของตนจากเงื้อมมือแห่งแดนคนตายได้? เสดลาห์
- ⁴⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดากิจการของความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ตั้งแต่เก่าก่อนที่พระองค์ได้ทรงปฎิญาณไว้แก่ดาวิดด้วยความสัตย์จริงของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน? ⁵⁰ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกถึงการเยาะเย้ยที่พุ่งใส่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และการที่ข้าพระองค์แบกรับคำสบประมาทมากมายจากชนชาติทั้งหลายไว้ในใจของข้าพระองค์ ⁵¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน พวกเขาเยาะเย้ยรอยเท้าของผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้
- ⁵² สาธุการแด่พระยาห์เวห์เป็นนิตย์ อาเมนและอาเมน
-

Chapter 141

¹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชั่วชาติพันธุ์ ² ก่อนที่ภูเขาก็ดังกลายได้ถูกสร้างขึ้น หรือก่อนที่พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินและโลก พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล

³ พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับเป็นผงคสิดิน และพระองค์ตรัสว่า "บรรดาพงศ์พันธุ์ของมนุษย์ทั้งหลายเอ๋ย จงกลับมาเกิด" ⁴ เพราะพันปีในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว และเป็นเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน

⁵ พระองค์ทรงกวาดเขาก็ดังกลายไปเหมือนกวาดด้วยน้ำท่วมและพวกเขาก็กลับไหล ในเวลาเช้าพวกเขากลับเป็นเหมือนหยูกาที่งอกขึ้น ⁶ ในเวลาเข้มนก็บานออกและงอกขึ้น ในเวลาเย็นก็เหี่ยวลงและแห้งไป

⁷ แท้ที่จริงแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกลัวของพระองค์เผาผลาญเสีย และในพระพิโรธของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็หวาดกลัว ⁸ พระองค์ทรงตั้งบรรดาความชั่วของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบรรดาความบาปที่ซ่อนเร้นของข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์

⁹ ชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายหมดไปภายใต้พระพิโรธของพระองค์ บรรดาปีของพวกข้าพระองค์ผ่านไปอย่างรวดเร็วเหมือนอย่างเสียงถอนหายใจ ¹⁰ บรรดาปีของพวกข้าพระองค์คือเจ็ดสิบ หรือแปดสิบ ถ้าพวกข้าพระองค์มีสุขภาพดี แต่แม้ว่าบรรดาปีที่ดีที่สุดของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ถูกประทับไว้ด้วยความยากลำบากและความเศร้าโศก แม้ก็เดียว ช่วงปีเหล่านั้นก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป

¹¹ ผู้ใดจะทราบถึงพลังแห่งความกลัวของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ที่มีขนาดเท่ากับความเกรงกลัวพระองค์ได้? ¹² ดังนั้นขอทรงสอนข้าพระองค์ทั้งหลายให้ตรึกตรองถึงชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงหันกลับมาเกิด จะเป็นแบบนี้อีกนานเท่าใด? ขอทรงสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

¹⁴ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอ้อมเอนในเวลาเช้าด้วยความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁵ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีตามส่วนสัดเท่ากับจำนวนวันทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขัยานั้น และตามบรรดาปีที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประสบความยากลำบากนั้น ¹⁶ ขอให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ได้เห็นพระราชกิจของพระองค์ และให้ลูกหลานของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็นความสง่างามของพระองค์

¹⁷ ขอให้ความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพวกข้าพระองค์ ขอทรงให้การทำงานจากมือของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เจริญรุ่งเรือง แม้ก็เดียว ขอทรงทำให้การทำงานแห่งมือของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เจริญรุ่งเรือง

Chapter 142

¹ ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ² ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ"

³ เพราะพระองค์จะทรงช่วยกู้ท่านให้พ้นจากกับดักของนายพรานและพ้นจากโรคร้ายแรงนั้น ⁴ พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะพบที่ลี้ภัยภายใต้ปีกของพระองค์ ความสัตย์จริงของพระองค์เป็นโล่และที่คุ้มภัย

⁵ ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือลูกธนูที่ปลิวว่อนในกลางวัน ⁶ หรือกลัวโรคร้ายที่ตระเวนไปทั่วในความมืด หรือโรคร้ายซึ่งมาถึงในเที่ยงวัน ⁷ พันคนจะล้มอยู่ข้างๆ ท่านและหมื่นคนที่ขวามือของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาถึงท่าน

⁸ ท่านจะได้แต่เฝ้าดูและเห็นการลงโทษคนชั่วเท่านั้น ⁹ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า จงให้องค์ผู้สูงสุดเป็นที่ลี้ภัยของท่านด้วย

¹⁰ ไม่มีความชั่วจะตามมากันท่านได้ ไม่มีโรคร้ายไข้เจ็บจะมาถึงที่พำนักของท่าน ¹¹ เพราะพระองค์จะทรงบัญชาเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ปกป้องท่าน เพื่อคุ้มครองท่านในบรรดาทางทั้งสี่ของท่าน

¹² เหล่าทูตสวรรค์จะยกท่านขึ้นด้วยมือของพวกเขาเพื่อเท้าของท่านจะไม่กระแทกหิน ¹³ ท่านจะบดยีเหล่าสิงห์และงูพิษไว้ใต้เท้าของท่าน ท่านจะเหยียบย่ำเหล่าสิงห์หนุ่มและงูร้าย

¹⁴ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า เราจะช่วยกู้เขา เราจะปกป้องเขาเพราะเขาจงรักภักดีต่อเรา ¹⁵ เมื่อเขาร้องทูลเรา เราก็จะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะให้ชัยชนะแก่เขาและให้เกียรติเขา ¹⁶ เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตที่ยืนยาวและสำแดงความรอดของเราให้เขาเห็น

Chapter 143

¹ เป็นการดีที่จะถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์และร้องบรรดาเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระองค์ผู้สูงสุด ² เพื่อประกาศความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ในเวลาเช้าและความสัตย์จริงของพระองค์ทุกคืน ³ ด้วยพิณสิบสายและด้วยทำนองของพิณเขาคู่

⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงด้วยความชื่นบานเนื่องด้วยบรรดาพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ ⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ บรรดาพระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงยิ่งนัก บรรดาพระดำริของพระองค์ก็สุดลึกล้ำ

⁶ คนเขลาไม่ทราบ และคนโง่ก็ไม่เข้าใจเรื่องนี้ ⁷ เมื่อคนชั่วงอกขึ้นมาเหมือนอย่างต้นหญ้า และแม้กระทั่งเมื่อบรรดาคนทำชั่วทั้งปวงเจริญขึ้น พวกเขาก็คงต้องถูกทำลายเป็นนิตย์

⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ ⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะนี่แน่ะ ขอทรงทอดพระเนตรพวกศัตรูของพระองค์ พวกเขาจะพินาศไป บรรดาคนทำชั่วทั้งปวงจะต้องถูกทำให้กระจัดกระจายไป

¹⁰ พระองค์ได้ทรงยกเขาของข้าพระองค์ขึ้นเหมือนอย่างเขาของวัฏกระทิง ข้าพระองค์ได้รับการทรงเจิมด้วยน้ำมันใหม่ ¹¹ นัยน์ตาของข้าพระองค์ได้มองเห็นการล้มลงของพวกศัตรูของข้าพระองค์ หูของข้าพระองค์ได้ยินถึงคราวเคราะห์ของพวกศัตรูชั่วร้ายของข้าพระองค์

¹² คนชอบธรรมจะงอกงามขึ้นเหมือนอย่างต้นอินทผลัม พวกเขาจะเติบโตขึ้นเหมือนอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน ¹³ พวกมันได้ถูกปลูกไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า พวกมันเจริญขึ้นตามลานในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย

¹⁴ พวกมันออกผลแม้ว่าพวกมันแก่แล้ว พวกมันยังคงสดและเขียวอยู่ ¹⁵ เพื่อเป็นการประกาศว่าพระยาห์เวห์นั้นทรงเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นพระศิลาของข้าพระองค์ และไม่มี ความอธรรมในพระองค์เลย

Chapter 144

¹ พระยาหวั่นทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวามิภักดิ์ยิ่งใหญ่ พระยาหวั่นได้ทรงสวามิภักดิ์และได้ทรงคาดพระองค์เองด้วยพระกำลัง โลกได้ถูกสถาปนาไว้อย่างมั่นคง มันไม่สามารถสั่นคลอนได้ ² พระที่นั่งของพระองค์ได้ถูกสถาปนาไว้แล้วตั้งแต่สมัยโบราณ พระองค์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล

³ ข้าแต่พระยาหวั่น บรรดามหาสมุทรก็คึกคะนอง พวกมันได้ยกเสียงของพวกมันขึ้น คือบรรดาเสียงคลื่นที่ซัดกระหน่ำและเสียงกึกก้องของมหาสมุทร ⁴ พระยาหวั่นผู้ประทับบนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ ยิ่งกว่าเสียงซัดกระหน่ำของน้ำมากมาย ยิ่งกว่าคลื่นจอมทำลายที่ทรงอำนาจแห่งทะเล

⁵ บรรดาพระบัญชาอันจริงจังของพระองค์นั้นเป็นที่ไว้วางใจได้ ข้าแต่พระยาหวั่น พระนิเวศของพระองค์ประดับด้วยความบริสุทธิ์เป็นนิรันดร์

Chapter 145

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งการแก้แค้น พระเจ้าผู้ทรงทำการแก้แค้น ขอร้องทอแสงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด ² ข้าแต่พระผู้ทรงพิพากษาโลก ขอร้องลุกขึ้น ให้คนโง่โง่ได้รับผลตอบแทนที่สามของพวกเขานะ

³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใดที่คนชั่ว อีกนานเท่าใดที่คนชั่วจะสิงโลด? ⁴ พวกเขาพล่ามบรรดาถ้อยคำของหองของพวกเขาออกมา บรรดาคนที่ทำชั่วก็อดตัว

⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาบดขี้ประชากรของพระองค์ พวกเขาทำให้ชนชาติที่เป็นของพระองค์ต้องเจ็บปวด ⁶ พวกเขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในบ้านเมืองของพวกเขา และพวกเขาลักลอบฆ่า ⁷ และพวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทอดพระเนตร พระเจ้าของยาโคบไม่ทรงสนพระทัยเรื่องนี้"

⁸ พวกคนโง่เขลา จงเข้าใจ พวกคนโง่เขลา เมื่อไรพวกเขาจะเรียนรู้? ⁹ พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างหูก พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ? พระองค์ผู้ทรงปั้นดวงตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ?

¹⁰ พระองค์ผู้ทรงเตือนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงต่อว่าหรือ? คือพระองค์ผู้ทรงประทานความรู้ให้มนุษย์ ¹¹ พระยาห์เวห์ทรงทราบความคิดทั้งหลายของมนุษย์ ว่ามันเป็นเพียงไอหมอก

¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้ที่พระองค์ทรงสั่งสอนก็เป็นสุข คือผู้ที่พระองค์ทรงสอนจากธรรมบัญญัติของพระองค์ ¹³ พระองค์ทรงให้เขาพักในยามยากลำบากจนกว่าหลุมจะได้ขุดไว้สำหรับคนชั่ว

¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์และไม่ทรงสละมรดกของพระองค์ ¹⁵ เพราะการพิพากษาจะเป็นที่ชอบธรรมอีกครั้ง และคนที่มิได้เที่ยงธรรมทั้งปวงจะติดตามไป ¹⁶ ผู้ใดจะลุกขึ้นป้องกันข้าพระองค์จากพวกคนทำชั่วเล่า? ผู้ใดจะยืนขึ้นฝ่ายข้าพระองค์ในการต่อสู้กับพวกคนชั่วเล่า?

¹⁷ ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นความช่วยเหลือของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงนอนลงในแดนแห่งความสงบในไม่ช้า ¹⁸ เมื่อข้าพระองค์ได้พูดว่า "เท้าของข้าพระองค์พลาด" ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความซื่อสัตย์แห่งพันธสัญญาของพระองค์ได้พยุหข้าพระองค์ขึ้น ¹⁹ เมื่อบรรดาความกังวลภายในข้าพระองค์มีมากมาย การปลอบโยนของพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์ปีติยินดี

²⁰ บัลลังก์แห่งการทำลาย คือผู้ที่สร้างความไม่ยุติธรรมโดยอาศัยกฎเกณฑ์ จะสามารถเป็นพันธมิตรกับพระองค์ได้หรือ? ²¹ เขาทิ้งหลายสุขหัวกันเพื่อเอาชีวิตของคนชอบธรรมและพวกเขาลงโทษคนไม่มีความผิดให้ถึงตาย

²² แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นหอคอยที่สูงของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์ ทรงเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ ²³ พระองค์จะทรงให้ความผิดบาปของพวกเขาตกมาบนพวกเขา และจะทรงตัดพวกเขาออกถึงไปเสียในความชั่วร้ายของพวกเขาเอง พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดพวกเขาออกไปเสีย

Chapter 146

¹ มาเถิด ให้เราร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ ให้เราร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีแด่พระศิลาแห่งความรอดของเรา ² ให้เราเข้ามาอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยการขอบพระคุณ ให้เราร้องเพลงถวายพระองค์ด้วยบรรดาบทเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญ ³ เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือบรรดาพระทั้งปวง

⁴ บรรดาที่ลึกลับของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ บรรดาที่สูงของภูเขาก็ตกหลายก็เป็นของพระองค์ ⁵ ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างมันขึ้นมา และพระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงปั้นแผ่นดินแห้ง

⁶ มาเถิด ให้เรานมัสการและก้มกราบลง ให้เราคุกเข่าลงเฉพาะพระพักตร์ของพระยาห์เวห์องค์พระผู้สร้างของเรา ⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชากรแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้ ท่านทั้งหลายคงได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ว่า

⁸ "อย่าให้จิตใจของพวกเจ้ากระด้างกระเดื่องเหมือนอย่างที่มีรีมาห์ หรือเหมือนอย่างวันนั้นที่มีสสารในถิ่นทุรกันดาร ⁹ ที่ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกเจ้าได้ทดลองเรา และได้พิสูจน์เรา ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นกิจการทั้งหลายของเรามาแล้วก็ตาม

¹⁰ เราได้รู้คนชั่วอายุนี้เป็นเวลาสี่สิบปี และได้กล่าวว่า 'นี่คือชนชาติที่มีจิตใจหลงใหลไป พวกเขาไม่ได้รู้จักบรรดาทางของเรา' ¹¹ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฎิญาณด้วยความกริ้วว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่หยุดพักของเราเลย"

Chapter 147

¹ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์เถิด ² จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ จงถวาย
สาธุการพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆ วัน

³ จงเล่าถึงพระสิริของพระองค์ในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง ⁴ เพราะ
พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่และทรงสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือบรรดาพระอื่นๆ ทั้งสิ้น

⁵ เพราะบรรดาพระทั้งสิ้นของชนชาติต่างๆ เป็นรูปเหล่าเคารพ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ⁶ ความสง่างามและพระบารมีอยู่
เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ พระกำลังและความงดงามอยู่ในสถานบมัสการของพระองค์

⁷ บรรดาตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์เพราะพระสิริและพระกำลังของพระองค์ ⁸ จงถวายพระเกียรติแด่พระ
ยาห์เวห์ซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์ จงนำของถวายมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์

⁹ จงก้มกราบต่อพระยาห์เวห์ด้วยสวมเครื่องแต่งกายที่ถวายเกียรติแด่ความบริสุทธิ์ของพระองค์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นเฉพาะพระ
พักตร์พระองค์ ¹⁰ จงกล่าวในท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่า "พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง" พืชพโลภก็ถูกสถาปนาแล้ว โลกไม่สามารถสั่นคลอน
ได้เลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความยุติธรรม

¹¹ จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดี และแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้ทะเลส่งเสียงกึกก้องและทุกอย่างที่อยู่ในนั้นให้ร้องด้วยความยินดี ¹² ให้ทุ่งนาทั้งหลายและ
ทุกอย่างที่อยู่ในนั้นเปรมปรีดิ์ แล้วให้ต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าให้ร้องด้วยความยินดี ¹³ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์กำลังเสด็จมา
พระองค์กำลังเสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและจะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความซื่อสัตย์ของ
พระองค์

Chapter 148

¹ พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้แผ่นดินชายทะเลมากมายนั้นยินดี ² หมู่เมฆและความมืดก็บอญ์รอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งพระบัลลังก์ของพระองค์

³ ไฟลุกอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์และเผาผลาญบรรดาคู่อริที่อยู่ทุกด้านของพระองค์เสีย ⁴ ไฟแลบของพระองค์ทำให้พิภพโลกสว่างขึ้น แผ่นดินโลกเห็นและสั่นสะท้าน ⁵ กฎาทั้งหลายละลายลงอย่างขี้ผึ้งเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ต่อดองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

⁶ บรรดาท้องฟ้าประกาศถึงความชอบธรรมของพระองค์ และบรรดาชนชาติทั้งสิ้นเห็นพระสิริของพระองค์ ⁷ ทุกคนที่นมัสการบรรดารูปเคารพแกะสลักจะได้รับความอับอาย คือทุกคนที่ไถ่อดในพระไร้ค่า บรรดาพระทั้งหลายของเจ้า จงก้มกราบต่อพระองค์ ⁸ ศิโยนได้ยืนและยินดี และเมืองทั้งหลายของยูดาห์ก็เปรมปรีดี ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะคำพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์

⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูงเหนือบรรดาพระทั้งปวง ¹⁰ บรรดาผู้รักพระยาห์เวห์เอ๋ย จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงคุ้มครองบรรดาชีวิตของธรรมิกชนของพระองค์ และพระองค์ทรงเอาพวกเขาออกจากมือของคนชั่ว ¹¹ ความสว่างได้หว่านไว้เพื่อคนชอบธรรม และหว่านความยินดีไว้เพื่อคนที่มิใช่ชื่อตรง ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรมเอ๋ย

¹² จงยินดีในพระยาห์เวห์เถิด และจงถวายขอบพระคุณเมื่อพวกท่านระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

Chapter 149

¹ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ พระหัตถ์ขวาและพระกรบรืสุกดิ์ของพระองค์ได้ให้ชัยชนะแก่พระองค์ ² พระยาห์เวห์ได้ทรงให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ได้ทรงสำแดงความยุติธรรมของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นอย่างเปิดเผย

³ พระองค์ทรงระลึกถึงความจงรักภักดีแห่งพันธสัญญาและความซื่อสัตย์ของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล บรรดาที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้เห็นชัยชนะของพระเจ้าของเรา ⁴ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงให้ร้องด้วยความชื่นบานถวายแด่พระยาห์เวห์ จงให้ร้องออกมาเป็นบทเพลง

⁵ จงร้องเพลงด้วยความยินดี และร้องบรรดาเพลงสดุดี จงร้องบรรดาเพลงสดุดีถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิณเขาคู่ และด้วยบทเพลงตามทำนอง ⁶ ด้วยบรรดาเสียงแตรและเสียงเป่าเขาสัตว์ จงทำเสียงชื่นบานเฉพาะพระพักตร์พระมหากษัตริย์ คือพระยาห์เวห์

⁷ ให้ทะเลกับทุกอย่างที่อยู่ในน้ำให้ร้อง อีกทั้งพิภพโลกกับบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น ⁸ ให้แม่น้ำทั้งหลายตบมือของพวกมัน และให้บรรดาภูเขาส่งเสียงร้องด้วยความชื่นบาน ⁹ พระยาห์เวห์กำลังเสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาพิภพโลกด้วยความชอบธรรม และจะทรงพิพากษามนุษย์ทั้งหลายด้วยความยุติธรรม

Chapter 150

¹ พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ประทับบนบัลลังก์เหนือเครูบ แผ่นดินโลกก็สั่นไหว ² พระยาห์เวห์ทรงใหญ่ยิ่งในศิโยน พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ³ จงให้พวกเขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามของพระองค์ พระองค์ทรงบริสุทธิ

⁴ พระมหากษัตริย์ทรงอุทยานาภาพ และพระองค์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ได้ทรงสถาปนาความยุติธรรม พระองค์ได้ทรงกระทำความชอบธรรมและความยุติธรรมในยาโคบ ⁵ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราและนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ พระองค์ทรงบริสุทธิ

⁶ โมเสสและอาโรนได้อยู่ท่ามกลางพวกปุโรหิตของพระองค์ และชามูเอลได้อยู่ท่ามกลางพวกที่อธิษฐานต่อพระองค์ เขาเหล่านั้นได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ทรงตอบพวกเขา ⁷ พระองค์ได้ตรัสกับเขาเหล่านั้นจากเสาเมฆ พวกเขาได้รักษาบรรดาพระบัญชาอันจริงจังของพระองค์และบรรดากฎเกณฑ์ที่พระองค์ได้ทรงประทานแก่พวกเขา

⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงตอบเขาเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภัยโทษสำหรับเขาเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้ลงโทษต่อการกระทำผิดบาปทั้งหลายของเขาเหล่านั้นด้วย ⁹ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และจงนมัสการที่ภูเขาบริสุทธิของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบริสุทธิ

Book: Proverbs

Proverbs

Chapter 1

¹ บรรดาสุภาษิตของชาโลมอน ผู้เป็นโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล ² สุภาษิตเหล่านี้เพื่อสอนให้รู้จักปัญญาและการสั่งสอน เพื่อสอนบรรดาก้อยคำแห่งความเข้าใจ ³ เพื่อให้เจ้าได้รับการสั่งสอนเพื่อที่จะดำรงชีวิตโดยกระทำในสิ่งที่ชอบธรรม ยุติธรรมและเที่ยงธรรม

⁴ สุภาษิตเหล่านี้ให้ปัญญาแก่คนรู้น้อย และให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่บรรดาคนหนุ่ม ⁵ จงให้คนทั้งหลายที่มีปัญญาได้ฟังและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของพวกเขา และคนที่มีความเข้าใจจะได้การชี้แนะ ⁶ เพื่อให้เข้าใจสุภาษิตทั้งหลาย และคำอุปมาต่างๆ ทั้งก้อยคำทั้งหลายของเหล่าคนที่มีปัญญาและปรศนาทั้งหลายของพวกเขา

⁷ ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้ คนโง่ทั้งหลายย่อมดูหมิ่นปัญญาและการสั่งสอน ⁸ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดาของเจ้า และอย่าทิ้งคำสอนของมารดาของเจ้า ⁹ พวกเขาจะเป็นมงคลที่สง่างามสำหรับศีรษะของเจ้า และเป็นสร้อยรอบคอของเจ้า

¹⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปพยายามชักจูงเจ้าให้ทำบาปของเขา จงปฏิเสธที่จะติดตามพวกเขา ¹¹ ถ้าพวกเขาพูดว่า “มากับเราเถิด ให้เราหมอบคอยเพื่อทำการฆาตกรรม ให้เราชุ่มและทำร้ายประชาชนผู้บริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล ¹² ให้เรากลิ่นพวกเขาทั้งเป็น อย่างแดนคนตายกลิ่นเขาเหล่านั้นที่ยังมีสุขภาพดี และทำให้เขาเหมือนกับคนเหล่านั้นที่ตกลงในหลุมมรณา

¹³ เราจะพบของล้ำค่าทุกอย่าง เราจะบรรจุน้ำของเรามาเต็มด้วยของที่เรายืมมาจากผู้อื่น ¹⁴ จงกอดสลากับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน” ¹⁵ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับพวกเขา จงอย่าให้เท้าของเจ้าแตะต้องวิถีทางของพวกเขา

¹⁶ เท้าของพวกเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และพวกเขาริเริ่มไปทำให้โลหิตตก ¹⁷ เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะชิงดาข่ายดักนกในขณะที่นกกำลังมองดูอยู่ ¹⁸ คนเหล่านี้หมอบเพื่อฆ่าตนเอง พวกเขาว่างกับดักตัวเอง

¹⁹ ดังนั้นทางของทุกคนที่แสวงหาความร่ำรวยโดยวิธีไม่ยุติธรรม ได้มาโดยไม่ชอบธรรม ย่อมคร่ำเอาชีวิตของคนที่ยึดครองมัน ²⁰ ปัญญาได้ร้องเรียกด้วยเสียงดังที่ถนน เธอได้ยกเสียงของเธอในสถานที่โล่งแจ้ง ²¹ เธอร้องเสียงดังที่หัวถนนที่มีเสียงอึกทึก เธอพูดที่ทางเข้าประตูเมืองว่า

²² “ เจ้าคนรู้น้อยเอ๋ย พวกเจ้าจะรักความรู้ไปอีกนานเท่าใด? เจ้าคนที่ชอบเยาะเย้ย เจ้าจะพอใจในการเยาะเย้ยอีกนานเท่าใด? เจ้าพวกคนโง่จะเกลียดความรู้ไปอีกนานเท่าใด? ²³ จงหันมาสนใจคำตักเตือนของข้า ข้าจะเกความคิดของข้าให้เจ้าทั้งหลาย ข้าจะให้ก้อยคำของข้าแจ้งแก่พวกเจ้า ²⁴ เพราะข้าได้เรียกแล้ว แต่พวกเจ้าปฏิเสธที่จะฟัง ข้าได้ยื่นมือออก แต่ไม่มีใครใส่ใจเลย

²⁵ แต่พวกเจ้าได้เพิกเฉยคำแนะนำทุกอย่างของข้า และไม่สนใจคำตักเตือนของข้าเลย ²⁶ ข้าจะหวัเราเยาะความหยวนะของพวกเจ้า ข้าจะเยาะเย้ยพวกเจ้าเมื่อความกลัวมาถึงพวกเจ้า ²⁷ เมื่อความกลัวของพวกเจ้ามากระทบพวกเจ้าอย่างพายุร้าย และความหยวนะได้กวาดเหนือพวกเจ้าอย่างพายุหุน เมื่อความทุกข์และความระทมโศกมาเหนือพวกเจ้า

²⁸ แล้วพวกเจ้าจะร้องเรียกข้า และข้าจะไม่ตอบ พวกเจ้าจะแสวงหาข้า แต่จะไม่พบข้า ²⁹ เพราะว่าพวกเจ้าเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระยาห์เวห์ ³⁰ พวกเจ้าไม่ยอมรับคำแนะนำของข้าเลย และพวกเจ้าดูหมิ่นคำตักเตือนทุกอย่างของข้า

³¹ พวกเจ้าจะกินผลแห่งทางของพวกเขา และพวกเจ้าจะอิ่มด้วยผลของความคิดเห็นของพวกเขาเอง ³² เพราะการที่คนรู้น้อยได้ถูกฆ่าเมื่อพวกเขาหันเหไป และการที่คนโง่หลงเพลิดเพลินก็ทำลายตนเอง ³³ แต่ใครก็ตามที่ฟังข้า จะอยู่อย่างปลอดภัย และอยู่อย่างสงบสุข ไม่กลัวสิ่งร้ายใดๆ”

Chapter 2

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับถ้อยคำทั้งหลายของข้า และสะสมบัญญัติทั้งหลายของข้าไว้กับเจ้า ² จงเจียรรูขของเจ้าฟังปัญญาและจงเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ ³ ถ้าเจ้าร้องหาความเข้าใจ และเปล่งเสียงของเจ้าหาปัญญา

⁴ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาเหมือนเจ้าหาเงิน และเสาะหาความเข้าใจเหมือนเจ้าเสาะหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ ⁵ แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และเจ้าจะพบความรู้ของพระเจ้า ⁶ เพราะพระยาห์เวห์ประทานปัญญา จากพระโอษฐ์ของพระองค์ ความรู้และความเข้าใจก็ออกมา

⁷ พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาอันดีเลิศไว้ให้คนเหล่านั้นที่ยืนดีในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่คนเหล่านั้นที่ดำเนินในความซื่อสัตย์ ⁸ พระองค์ทรงเฝ้าบรรดาวิถีแห่งความยุติธรรม และพระองค์จะทรงปกป้องวิถีทางของคนเหล่านั้นที่เชื่อศรัทธาในพระองค์ ⁹ แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรม ความยุติธรรม และความเที่ยงธรรม และทุกวิถีทางที่ดี

¹⁰ เพราะปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่น่ายินดีแก่จิตวิญญาณของเจ้า ¹¹ ความเฉลียวฉลาดจะคอยคุ้มกันเจ้า และความเข้าใจจะปกป้องเจ้าไว้ ¹² สิ่งเหล่านั้นจะช่วยเจ้าให้พ้นจากทางของคนชั่ว จากคนเหล่านั้นที่พุดในสิ่งที่ลบลบตนเอง

¹³ ผู้ทอดทิ้งบรรดาวิถีแห่งความถูกต้อง และเดินในทางแห่งความมืด ¹⁴ พวกเขาเย็นดีเมื่อพวกเขาทำชั่ว และเปรมปรีดีในความวิปลาสของความชั่ว ¹⁵ พวกเขาติดตามวิถีของคนโง่ และพวกเขาซ่อนการหลอกลวงในวิถีทางทั้งหลายของพวกเขา

¹⁶ ปัญญาและความรอบคอบจะช่วยเจ้าให้พ้นจากผู้หญิงแพศยา พ้นจากผู้หญิงสำส่อนและคำพูดพะเน้าพะนอต่างๆ ของนาง ¹⁷ นางทอดทิ้งคู่ชีวิตที่นางได้เมื่อยังสาว และลืมพันธสัญญาของพระเจ้าของนาง ¹⁸ เพราะบ้านของนางถึงลงสู่ความมรณา และหนทางทั้งหลายของนางจะนำเจ้าไปหาคนเหล่านั้นในหลุมศพ

¹⁹ ทุกคนที่เข้าหานางก็จะไม่ได้กลับมาอีก และพวกเขาจะไม่พบวิถีแห่งชีวิต ²⁰ ดังนั้น เจ้าจะเดินในทางของคนดี และติดตามวิถีของคนชอบธรรม ²¹ เพราะว่าคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วจะสร้างบ้านอยู่ในแผ่นดิน และคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อจะดำรงอยู่ในนั้น ²² แต่คนอธรรมจะถูกขจัดออกจากแผ่นดิน และคนไม่สัตย์ซื่อจะถูกขจัดออกไปจากแผ่นดินเช่นกัน

Chapter 3

- ¹ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมคำสอนของข้า และให้เฝ้ารักษาคำสั่งสอนของข้าไว้ในใจของเจ้า ² เพราะความยืนยาวของวันทั้งหลายและปีทั้งหลายของชีวิตและสันติสุขจะเพิ่มให้แก่เจ้า ³ อย่าให้ความจงรักภักดีต่อพันธสัญญาและความซื่อสัตย์ทอดทิ้งเจ้า จงพันมันไว้รอบคอของเจ้า จงเขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า
- ⁴ แล้วเจ้าจะหาความโปรดปรานและชื่อเสียงดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์ ⁵ จงวางใจในพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตัวเอง ⁶ จงเชื่อฟังพระองค์ในทุกวิถีทางของเจ้าจงเชื่อฟังพระองค์ แล้วพระองค์เองจะทรงทำให้วิถีของเจ้าตรง
- ⁷ อย่าเป็นคนฉลาดในสายตาของตัวเอง จงยำเกรงพระยาห์เวห์ และจงหันจากความชั่วร้าย ⁸ นี่จะเป็นการเยียวยาให้แก่เนื้อหนังของเจ้า และความสดชื่นแก่ร่างกายของเจ้า ⁹ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทุกอย่างของเจ้า
- ¹⁰ และยู่จางของเจ้าจะเติบเต็ม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นเหลือ ด้วยเหล้าองุ่นหมักใหม่ ¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นพระดำรัสสอนของพระยาห์เวห์ และอย่าชิงพระดำรัสเตือนของพระองค์ ¹² เพราะพระยาห์เวห์ทรงเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายที่เขาโปรดปราน
- ¹³ มนุษย์ผู้พบปัญญาก็เป็นสุข เขาได้ความเข้าใจด้วยเช่นกัน ¹⁴ สิ่งที่เขาได้รับจากสติปัญญาย่อมดีกว่าสิ่งที่ได้รับผลตอบแทนเป็นเงินและกำไรของมีย่อมดีกว่าทองคำ ¹⁵ ปัญญาล้ำค่ากว่าอัญมณี และไม่มีสิ่งใดที่เขาปรารถนาจะสามารถเปรียบกับปัญญาได้เลย
- ¹⁶ ปัญญามีชีวิตยืนยาวอยู่ในมือขวาของเธอ ส่วนในมือซ้ายมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ ¹⁷ ทางของปัญญาเป็นทางของความกรุณา และวิถีทั้งสิ้นของปัญญาคือความสงบสุข ¹⁸ ปัญญาเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่คนเหล่านั้นที่ด้วยเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นจะมีความสุข
- ¹⁹ พระยาห์เวห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยพระปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์โดยความเข้าใจ ²⁰ โดยความรู้ของพระองค์ น้ำบาดาลก็พุ่งออกมา และเมฆก็โปรยน้ำค้างลงมา ²¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงเฝ้ารักษาความรู้และความเฉลียวฉลาดไว้ และจงอย่าให้สิ่งเหล่านี้ลาลดสายตาของเจ้า
- ²² สิ่งเหล่านี้จะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้าและเป็นเครื่องประดับที่สวมรอบคอของเจ้า ²³ แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด ²⁴ เมื่อเจ้านอนลง เจ้าจะไม่กลัว เมื่อเจ้านอน เจ้าก็จะหลับสบาย
- ²⁵ อย่ากลัวความสยดสยองที่มาถึงอย่างฉับพลัน หรือกลัวความย่อยยับที่คนชั่วเป็นต้นเหตุ เมื่อมันมาถึง ²⁶ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงอยู่ข้างเจ้า และจะทรงปกป้องเท้าของเจ้าจากการถูกจับในกับดัก ²⁷ อย่าคิดค้นสิ่งดีไว้จากผู้สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจของเจ้าที่จะทำได้
- ²⁸ อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า “ไปเถอะ แล้วค่อยมาใหม่ และพรุ่งนี้ฉันจะให้” ในเมื่อเจ้ามีเงินอยู่กับเจ้าแล้ว ²⁹ อย่าวางแผนปองร้ายเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและไว้วางใจในเจ้า ³⁰ อย่าโต้แย้งกับใครอย่างไร้เหตุผล ในเมื่อเขาไม่ได้ทำอะไรที่ทำร้ายเจ้า
- ³¹ อย่าอิจฉาคนที่โหดร้าย หรือเลือกทางใดๆ ของเขาเลย ³² เพราะคนที่คิดโกงเป็นที่ทรงเกลียดชังของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงนำคนเที่ยงธรรมเข้าไว้ในความมั่งใจของพระองค์ ³³ คำสาปของพระยาห์เวห์อยู่บนบ้านของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอวยพรบ้านของคนชอบธรรม
- ³⁴ พระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่ชอบเยาะเย้ย แต่พระองค์ประทานความชื่นชมยินดีของพระองค์แก่คนที่ถ่อมตัว ³⁵ คนที่มีปัญญาก็ได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอัปยศ

Chapter 4

¹ บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของบิดา และจงใส่ใจเพื่อเจ้าจะได้รู้ถึงความรอบรู้ ² เรากำลังให้คำชี้แนะที่ดีแก่พวกเจ้า อย่าทอดทิ้งคำสั่งสอนของเรา ³ เมื่อเราเป็นเด็กอยู่กับบิดาของเรา อ่อนเยาว์และเป็นลูกโอรสของมารดาของเรา

⁴ บิดาได้สอนเราและได้พูดกับเราว่า “จงใส่ใจของเจ้ายึดถ้อยคำทั้งหลายของเราไว้ให้มั่น จงรักษากฎบัญญัติทั้งหลายของเรา และมีชีวิตอยู่ ⁵ จงเสาะหาปัญญาและความรอบรู้ อย่าลืมและอย่าทอดทิ้งถ้อยคำแห่งปากของเรา ⁶ อย่าละทิ้งปัญญา แล้วเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ แล้วเธอจะคุ้มครองเจ้า

⁷ ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ดังนั้น จงเสาะหาปัญญา และจงทุ่มเททั้งหมดที่เจ้ามี เพื่อเจ้าจะได้ความรอบรู้ไว้ ⁸ จงทะนุถนอมปัญญาไว้ แล้วเธอจะปลื้มปิตกับเจ้า เธอจะให้เกียรติเจ้า เมื่อเจ้าทอดเธอไว้ ⁹ เธอจะเอามาลัยแห่งเกียรติยศสวมศีรษะเจ้า เธอจะให้มงกุฎอันงดงามแก่เจ้า”

¹⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและเอาใจใส่ในถ้อยคำทั้งหลายของเรา แล้วเจ้าจะได้รับชีวิตยืนยาวในชีวิตของเจ้า ¹¹ เราได้สอนเจ้าเรื่องทางแห่งปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในหนทางแห่งความเที่ยงธรรม ¹² เมื่อเจ้าก้าวย่างเท้าเดิน จะไม่มีใครขัดขวางทางของเจ้า และถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด

¹³ จงยึดคำสั่งสอนไว้ให้มั่น และอย่าปล่อยไป จงเฝ้าเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า ¹⁴ อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินไปในทางของคนชั่วร้าย ¹⁵ จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น จงหันกลับออกไปเสีย และจงไปอีกทางหนึ่ง

¹⁶ เพราะพวกเขาอนไม่หลับ จนกว่าจะทำชั่ว และพวกเขาจะข่มตาหลับไม่ลง จนกว่าจะทำให้คนสะดุด ¹⁷ เพราะพวกเขากินอาหารแห่งความชั่วร้าย และดื่มเหล้าจุ่นแห่งความความการุณ ¹⁸ แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณแรกที่เริ่มสว่างขึ้น ซึ่งค่อยๆ ส่องแสงจนถึงสว่างเต็มที่ของกลางวัน

¹⁹ ทางของคนชั่วก็เหมือนความมืด พวกเขาไม่ทราบว่าจะสะดุดอะไร ²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย จงใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายของเรา จงเฝ้าหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา ²¹ อย่าให้มันคลาดสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า

²² เพราะถ้อยคำทั้งหลายของเราเป็นชีวิตแก่ผู้ค้นพบ และเป็นพยานามียแก่กายทุกส่วนของพวกเขา ²³ จงระแวดระวังใจของเจ้าและปกป้องดูแลด้วยความหมั่นเพียร เพราะจากหัวใจนั้นเองได้เกิดน้ำพุแห่งชีวิต ²⁴ จงกั้วจากปลิ้นปล้อนเสียจากเจ้า และให้คำพูดตลบตะแลงห่างจากเจ้า

²⁵ ให้ดวงตาของเจ้าเพ่งมองตรงไปเบื้องหน้า และให้การจ้องของเจ้าตรงไปข้างหน้าเจ้า ²⁶ จงกำหนดทางแห่งเท้าของเจ้าให้ราบ แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะปลอดภัย ²⁷ อย่าหันเหไปข้างขวาหรือข้างซ้าย จงหันเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

Chapter 5

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจฟังปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา ² เพื่อเจ้าจะได้เรียนรู้ถึงความรอบคอบ และริมฝีปากของเจ้าจะปกป้องความรู้ ³ เพราะริมฝีปากของหญิงแพศยาก็หยดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็เรียบเนียนยิ่งกว่าน้ำมัน

⁴ แต่ในที่สุด นางก็ขมอย่างบอระเพ็ด เชือดเดือนเหมือนอย่างดาบที่คม ⁵ แท้ทั้งสองของนางก้าวลงไปสู่ความตาย ทุกอย่างเท้าของนางมุ่งตรงไปยังแดนคนตาย ⁶ นางไม่ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับวิถีแห่งชีวิต อย่างเท้าของนางก็ระเห่ร้อนไป นางไม่รู้นางกำลังไปที่แห่งใด

⁷ บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังข้า และอย่าหันไปจากการฟังถ้อยคำแห่งปากของข้า ⁸ จงรักษาทางของเจ้าให้ไกลจากนาง และอย่าไปใกล้ประตูบ้านของนาง ⁹ โดยวิธีนั้น เจ้าจะไม่มอบเกียรติของเจ้าให้แก่คนอื่น ๆ หรือให้ปีทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้าแก่คนโหดร้าย

¹⁰ คนแปลกหน้าที่ทั้งหลายจะไม่อ้อมเฒด้วยทรัพย์สินของเจ้า และของที่ไดมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเจ้าจะไม่ตกไปในบ้านของคนแปลกหน้า ¹¹ ในบั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าจะครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าเสื่อมสิ้นไป ¹² เจ้าจะพูดว่า “ข้าเกลียดการสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูเหมือนการตักเตือน

¹³ ข้าจะไม่เชื่อฟังบรรดาครูของข้า หรือเอียงหูให้แก่บรรดาผู้สั่งสอนของข้า ¹⁴ ข้าจะจนจะย่อยยับอยู่รอมร่อ ท่ามกลางการประชุม ในการชุมนุมของผู้คน ¹⁵ จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า และดื่มน้ำที่ไหลจากบ่อของเจ้าเอง

¹⁶ ควรหรือที่จะให้น้ำพุของเจ้าไหลล้นออกไปทุกที่ และให้ธารน้ำของเจ้าไหลไปที่ลานเมือง? ¹⁷ จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และไม่ใช่สำหรับคนแปลกหน้าแก่เจ้า ¹⁸ ขอให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และขอให้เปรมปรีดิ์อยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น

¹⁹ เพราะเธอคือกวางที่น่ารัก และเหมือนละมั่งตัวเมียที่งามสง่า จงให้กันทั้งสองข้างของเธอเป็นที่เบิกบานใจของเจ้าอยู่ทุกเวลา ขอให้เจ้าจงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ ²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย ทำไมเจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงแพศยาอยู่เล่า ทำไมเจ้าโอบกอดกันทั้งสองของหญิงสาวสองอยู่อีก? ²¹ พระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรทุกสิ่งที่คนทำ และพระองค์ทรงฝ่าดูหนทางทั้งสิ้นของเขา

²² คนชั่วร้ายจะถูกดักด้วยความชั่วช้าของตัวเอง ตาข่ายแห่งบาปก็เกาะกุมเขาจนแน่น ²³ เขาจะตายเพราะเขาขาดการสั่งสอน เขาหลงเจ็บไปเพราะความโง่งมยิ่งของเขา

Chapter 6

- ¹ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ค้าประกันการยืมเงินให้เพื่อนบ้านของเจ้า ถ้าเจ้าได้ให้สัญญากับคนแปลกหน้า ² แล้วถ้าเจ้าได้ติดบ่วงเพราะคำสัญญาของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำจากปากของเจ้า ³ บุตรชายของเราเอ๋ย เมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนบ้านของเจ้าจงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้พ้นภัย จงไปและถ่อมตัวลง และวิงวอนเพื่อนบ้านของเจ้า
- ⁴ อย่าให้ดวงตาทั้งสองข้างของเจ้าหลบลง และอย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป ⁵ จงให้ตัวเจ้าปลอดจากภัย อย่างละมั่งปลีกตัวจากมือของนายพราน อย่างนกจากมือของคนจับนก ⁶ เจ้าคนเกียจคร้าน จงไปดูมดสิ พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงมีปัญญา
- ⁷ โดยปราศจากหัวหน้า เจ้าหน้าทีหรือผู้ปกครอง ⁸ มันก็ยังเตรียมอาหารของมันในฤดูร้อน และในระหว่างฤดูเกี่ยวมันสะสมเสบียงของมัน ⁹ เจ้าจะนอนหลับอีกนานเท่าไร คนเกียจคร้านเอ๋ย? เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับของเจ้า?
- ¹⁰ "หลับอีกนิด เคลิ้มอีกหน่อย กอดมืออีกนิดหน่อยเพื่อพักพ่อน" ¹¹ แล้วความจนของเจ้าจะมาอย่างโจร และความขัดสนของเจ้าจะมาอย่างทหารถืออาวุธ ¹² อย่างคนถืออาวุธ คนถ่อย คนเลว ที่ใช้ชีวิตด้วยวาจาตลบตะแลง
- ¹³ ขยิบดวงตาของเขา ให้สัญญาณด้วยเท้าของเขาและนิ้วของเขาก็ชี้ไป ¹⁴ เขาคิดประติฐฐิความชั่วร้ายในใจของเขา เขายุยงตะแคงรู้อยู่ทุกเวลา ¹⁵ เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างฉับพลัน เพียงชั่วฉริบตาเขาจะถูกทำลายโดยไม่มีทางเยียวยา
- ¹⁶ มีหกสิ่งซึ่งพระยาเวหฺรกรงเกลียด มีเจ็ดสิ่งซึ่งเป็นที่น่าเกลียดสำหรับพระองค์ ¹⁷ ได้แก่ ดวงตาของคนที่ยังยโส ลิ่นที่นุสา มือที่ทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์ต้องหลั่ง ¹⁸ ใจที่คิดแผนเลวร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปทำชั่ว
- ¹⁹ พยานซึ่งหายใจออกมาเป็นคำนุสา และคนที่หว่านความแตกร้างในหมู่พี่น้อง ²⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย จงเฝ้ารักษาบัญญัติของบิดาเจ้า และอย่าละทิ้งคำสอนมารดาเจ้า ²¹ จงมัดสิ่งเหล่านั้นไว้ที่ใจของเจ้าเสมอ จงผูกสิ่งเหล่านั้นไว้รอบคอกของเจ้า
- ²² เมื่อเจ้าเดิน พวกมันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนหลับ พวกมันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่น พวกมันจะสอนเจ้า ²³ เพราะบัญญัติเป็นประทีป และคำสอนเป็นแสงสว่าง การแก้ไขที่มาด้วยการสั่งสอนเป็นวิถีทางแห่งชีวิต ²⁴ มันปกป้องเจ้าไว้จากหญิงสำส่อน จากลิ้นพะเน้าพะนอของหญิงแพศยา
- ²⁵ อย่าให้ใจของเจ้าหลงเสน่ห์ความงามของนาง และอย่าให้นางจับเจ้าด้วยตาเจ้าผู้ช่อนาง ²⁶ หลับนอนกับหญิงโสเภณีด้วยขนมปังก้อนเดียวก็ยังได้ แต่หลับนอนกับภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่งอาจต้องซื้อด้วยชีวิตของเจ้า ²⁷ คนเราจะหอบไฟไว้ที่อกของเขา โดยมีให้เสื้อผ้าไหม้ได้หรือ?
- ²⁸ คนเราจะเดินบนถ่านที่ร้อนโดยมิให้เท้าทั้งสองข้างถูกไฟลวกได้หรือ? ²⁹ ดังนั้นผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นดังนั้นแหละ ไม่มีใครที่หลับนอนกับนางแล้วจะไม่ถูกลงโทษ ³⁰ ผู้คนไม่ดูหมิ่นขโมย ถ้าเขาลักขโมยเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว
- ³¹ แม้กระนั้นถ้าหากเขาถูกจับได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่าที่เขาได้ขโมยไป เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสินที่มีค่าในบ้านของเขา ³² ใครที่ล่วงประเวณีย่อมไม่มีสามัญสำนึก ใครทำอย่างนั้นก็ทำลายตนเอง ³³ เขาจะได้แผลและความอัปยศคือสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับ และความอดสูของเขาจะลบล้างไม่ได้เลย ³⁴ เพราะความหึงหวงทำให้ผู้ชายเกรี้ยวกราด เขาจะไม่แสดงความปรานีเมื่อเขาลงมือแก้แค้น ³⁵ เขาจะไม่ยอมรับคำชดเชยและไม่สามารถหยุดยั้งเขาได้ ถึงแม้ว่าเจ้าจะเสนอให้ของกำนัลมากมายก็ตาม

Chapter 7

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของข้า จงสะสมบัญญัติของข้าไว้กับเจ้า ² จงรักษาบัญญัติของข้า และมีชีวิตอยู่ และจงรักษาคำสอนของข้าอย่างกับแก้วตาของเจ้า ³ จงพันมันไว้ที่นิ้วมือทั้งหลายของเจ้า จงเขียนสิ่งเหล่านี้ไว้บนแผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า

⁴ จงพูดกับปัญญาว่า “เธอเป็นพี่สาวของฉัน” และจงเรียกความรู้ว่าญาติสนิทของเจ้า ⁵ เพื่อที่จะปกป้องตัวเจ้าไว้จากหญิงแพศยา จากหญิงสำส่อนที่พูดจาพ่นาพ่นอ ⁶ ที่หน้าต่างบ้านของข้า ข้ากำลังมองออกไปตามบานเกล็ด

⁷ ข้ามองไปที่ผู้คนที่รู้น้อย ข้าพิเคราะห์ดูท่ามกลางคนหนุ่มทั้งหลาย คนหนุ่มผู้ที่ไม่มีความสำนึก ⁸ คนหนุ่มคนนั้นได้ผ่านไปตามถนนใกล้หัวมุมไปบ้านของนาง และเขาได้เดินไปบ้านของนาง ⁹ เป็นเวลาโพล้เพล้ เวลาเย็น ตอนกลางคืนและในความมืด

¹⁰ ที่นั่น ผู้หญิงคนหนึ่งได้มาพบเขา ได้แต่งตัวอย่างโสเภณีด้วยหัวใจเจ้าเล่ห์ ¹¹ นางจัดจ้านและเอาแต่ใจตัวเอง เก้าของนางไม่อยู่กับบ้าน ¹² บัดนี้อยู่ที่ถนน แล้วก็ไปอยู่ที่ลานเมือง และนางได้ชุ่มคอกอยู่ตามทุกหัวมุม

¹³ ดังนั้นนางได้ฉวยเขาและได้จูบเขา นางได้พูดกับเขาอย่างหน้าไม่อายว่า ¹⁴ “ฉันได้ถวายเครื่องสันติบูชาวันนี้ ฉันได้ถวายแท่นแล้ว ¹⁵ ดังนั้นฉันจึงออกมาพบเธอ เสาหาเธออย่างใจจดจ่อและฉันได้พบเธอแล้ว

¹⁶ ฉันได้คลุมเตียงของฉันแล้วด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินสีจากอียิปต์ ¹⁷ ฉันได้ทำที่นอนของฉันให้หอมด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย ¹⁸ มาเถอะ ให้เรามาดื่มด้วยความรักกันจนถึงรุ่งเช้า ให้เรามาเพลิดเพลินในการเร่รักกันอย่างเต็มอิ่มเถิด

¹⁹ เพราะสามีของฉันไม่อยู่บ้าน เขาได้เดินทางไปไกล ²⁰ เขาได้พกเงินไปถุงหนึ่ง เขาจะกลับมาในวันเพ็ญ” ²¹ ด้วยคำเชิญชวนมากมายนางได้หวานล้อมเขา นางชักจูงเขาด้วยคำพูดพ่นาพ่นอ

²² เขาก็ได้ติดตามนางไปทันที อย่างรวบรัดผู้ไปสู่การฆ่า เหมือนอย่างกวางเขาไปติดกับดัก ²³ จนกระทั่งลูกธนูปักลึกถึงตับของมัน เขาเป็นอย่านกรนเข้าไปหาบ่วง เขาไม่รู้นั้นมีราคาสีงชีวิตของเขา ²⁴ บุตรชายทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังข้า และจงใส่ใจถ้อยคำจากปากของข้า

²⁵ อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงอยู่ในวิถีของนาง ²⁶ นางได้ทำให้ผู้คนเป็นอันมากล้มลงอย่างการุณ เหยื่อแห่งความตายของนางก็มากมายนับไม่ถ้วน ²⁷ บ้านของนางเป็นทางไปสู่แดนคนตาย พวกเขาหลงไปถึงห้องนอนมืดมืดแห่งความตาย

Chapter 8

¹ ปัญญาไม่ได้ร้องเรียกหรือ? ความเข้าใจไม่ได้ปลงเสียงของเธอหรือ? ² บนยอดเขาสูง ที่ข้างทาง และตามสี่แยก ปัญญาได้ยืนอยู่ ³ ตรงข้างหน้าประตูหน้าเมือง คือที่ทางเข้า ปัญญาร้องเสียงดังว่า

⁴ “นี่สำหรับเจ้า ประชาชนเอ๋ย ข้าพเจ้าเรียกเจ้า เสียงเรียกของข้าพเจ้าไปถึงมนุษยชาติ ⁵ เจ้าคนผู้ซึ่งรู้น้อย จงเรียนรู้ปัญญา และเจ้าคนโง่ จงเข้าใจ ⁶ จงฟัง เพราะข้าพเจ้าจะพูดถึงสิ่งที่มีเกียรติ และเมื่อริมฝีปากของข้าพเจ้าเปิดออก ข้าพเจ้าจะพูดสิ่งที่ถูกต้อง

⁷ เพราะปากของข้าพเจ้าจะพูดความจริง และความชั่วเป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชังต่อริมฝีปากของข้าพเจ้า ⁸ ทุกคำจากปากของข้าพเจ้านั้นชอบธรรม ในถ้อยคำเหล่านั้นไม่บิดผันหรือตลบตะแลง ⁹ คำเหล่านั้นก็ตรงหมดสำหรับคนที่เข้าใจ ถ้อยคำของข้าพเจ้าก็ถูกต้องสำหรับผู้พบความรู้

¹⁰ จงรับคำสั่งสอนของข้าพเจ้าแทนเงิน และจงรับความรู้แทนทองคำเนื้อดี ¹¹ เพราะปัญญาดีกว่าอัญมณี ไม่มีทรัพย์สมบัติใดจะเทียบกับปัญญาได้เลย ¹² ข้าพเจ้าเอง คือปัญญา อยู่กับความสุขุม และข้าพเจ้าเป็นเจ้าของความรู้และความรอบคอบ

¹³ ความยำเกรงพระยาห์เวห์คือการเกลียดชังความชั่วร้าย ข้าพเจ้าเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับวาทะตลบตะแลง ข้าพเจ้าเกลียดพวกนี้ ¹⁴ ข้าพเจ้ามีคำแนะนำที่ดีและสติปัญญาที่หลักแหลม ข้าพเจ้าเองเป็นความรอบรู้ กำลังก็เป็นของข้าพเจ้า ¹⁵ โดยข้าพเจ้าเอง กษัตริย์จึงทรงครองราชย์ และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม

¹⁶ โดยข้าพเจ้าเอง เจ้านายจึงครองครอง รวมทั้งขุนนาง คือทุกคนที่ปกครองอย่างยุติธรรม ¹⁷ ข้าพเจ้ารักคนที่รักข้าพเจ้าและคนเหล่านั้นที่เสาะหาข้าพเจ้าอย่างตั้งใจที่จะพบข้าพเจ้า ¹⁸ ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับข้าพเจ้าทั้งทรัพย์สินนิรันดร์และความชอบธรรม

¹⁹ ผลของข้าพเจ้าก็ดีกว่าทองคำ ดีกว่าทองคำบริสุทธิ์ และผลผลิตของข้าพเจ้าก็ดีกว่าเงินเนื้อดี ²⁰ ข้าพเจ้าเดินในทางแห่งความชอบธรรม ในท่ามกลางวิถีแห่งความยุติธรรม ²¹ ผลที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าให้คนที่รักข้าพเจ้าได้ครอบครองทรัพย์สิน ข้าพเจ้าจะบรรจุคลังทรัพย์ของพวกเขาให้เต็ม

²² “พระยาห์เวห์ทรงให้กำเนิดข้าพเจ้าเมื่อทรงเริ่มงานของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นครั้งแรกในพระราชกิจของพระองค์ ²³ ตั้งแต่ดิถีดำบรรพมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ถูกสถาปนาไว้ ตั้งแต่แรก จากเมื่อสมัยการเริ่มต้นของแผ่นดินโลก ²⁴ ก่อนมีมหาสมุทร ก่อนมีตาน้ำที่มีน้ำไหลมากมาย ข้าพเจ้าได้ถือกำเนิดมาแล้ว

²⁵ ก่อนภูเขาถูกวางราก และก่อนเนินเขา ข้าพเจ้าก็ได้ถือกำเนิดมาแล้ว ²⁶ ข้าพเจ้าได้เกิดมาแล้วก่อนที่พระยาห์เวห์ทรงสร้างแผ่นดินหรือไร่นา หรือก่อนพงศลีแรกของพิภพ ²⁷ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์เมื่อทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นผิวของที่ลึก

²⁸ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นเมื่อพระองค์ได้ทรงสถาปนาบรรดาเมฆเบื้องบนและเมื่อทรงสถาปนาตาน้ำพุขึ้นมาจากที่ลึก ²⁹ ข้าพเจ้าได้อยู่ที่นั่นเมื่อพระองค์ทรงกำหนดขอบเขตให้ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ และเมื่อทรงมีการจำกัดสำหรับปึกฐานรากของแผ่นดินแห่ง ³⁰ ข้าพเจ้าก็อยู่ข้างพระองค์แล้วเหมือนอย่างนายช่างที่ชำนาญ ข้าพเจ้าเป็นความปิติยินดีของพระองค์ทุกๆ วัน เปรมปรี่ดีอยู่ทุกเวลาเฉพาะพระพักตร์พระองค์

³¹ ข้าพเจ้ากำลังเปรมปรีดีในพิภพของพระองค์ทั้งสิ้น และความปิติยินดีของข้าพเจ้าในมนุษยชาติ ³² บัดนี้ บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า สำหรับคนที่รักษาทางของข้าพเจ้าก็เป็นสุข ³³ จงฟังคำสั่งสอนของข้าพเจ้า และจงมีปัญญา และอย่าเพิกเฉยเสีย

³⁴ คนที่ฟังข้าพเจ้าก็เป็นสุข เขาจะเฝ้าอยู่ที่ประตูทั้งหลายของข้าพเจ้าทุกวัน คอยอยู่ข้างเสาประตูบ้านทั้งหลายของข้าพเจ้า ³⁵ เพราะใครก็ตามที่พบข้าพเจ้า ก็พบชีวิต และเขาจะได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ ³⁶ แต่คนที่ไม่พบข้าพเจ้าก็ทำร้ายชีวิตของตนเอง ทุกคนที่เกลียดชังข้าพเจ้าก็รักความตาย”

Chapter 9

¹ ปัญญาได้สร้างบ้านของเธอแล้ว เธอได้แกะสลักเสาเจ็ดต้นจากหิน ² เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ เธอได้ผสมเหล้าองุ่นของเธอ และเธอได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย ³ เธอได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป เธอร้องเรียก จากที่สูงที่สุดในเมืองว่า

⁴ “ใครเป็นคนรู้น้อย? ให้เขาค้นเข้ามาที่นี่” เธอพูดกับผู้ที่ไม่มีสามัญสำนึกว่า ⁵ “มาเถอะ มารับประทานขนมปังของฉัน และดื่มเหล้าองุ่นที่ฉันได้ผสม ⁶ จงทิ้งการกระทำที่รู้น้อยเสีย และมีชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด

⁷ ผู้ใดก็ตามที่กล่าวคนที่ชอบเยาะเย้ยจะได้ความอัปยศ และผู้ใดก็ตามที่ตักเตือนคนชั่วจะได้รับการดูหมิ่น ⁸ อย่าตักเตือนคนชอบเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนคนมีปัญญา และเขาจะรักเจ้า ⁹ จงให้ออกาสแก่คนมีปัญญาและเขาจะมีปัญญายิ่งขึ้น และจงสอนคนชอบธรรม และเขาจะเพิ่มพูนการเรียนรู้

¹⁰ ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และความรู้เรื่ององค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ ¹¹ เพราะโดยข้าพเจ้า วันเวลาของเจ้าจะทวีขึ้น และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน ¹² ถ้าเจ้ามีปัญญาเจ้าก็มีปัญญาเพื่อตนเอง และถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าเองนั้นแหละก็ต้องแบกรับแต่ลำพัง”

¹³ ผู้หญิงโง่บัดนี้ก็โอดเวลา นางเบาปัญญาและไม่รู้อะไรเลย ¹⁴ นางนั่งที่ประตูบ้านของนาง บนที่นั่งตามที่สูงของเมือง ¹⁵ นางร้องเรียกคนเหล่านั้นผู้ที่ผ่านไปมาบนถนน แก่ประชาชนที่เดินตรงไปตามทางของพวกเขาว่า

¹⁶ “ให้ใครก็ตามที่เป็นคนรู้น้อย ให้เขาค้นเข้ามาที่นี่” นางพูดกับคนไม่มีสามัญสำนึกว่า ¹⁷ “น้ำที่ขมโมยมารสชาติก็หวานและอาหารที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย” ¹⁸ แต่เขาไม่ทราบว่าคนตายอยู่ที่นั่น และแขกที่ได้รับเชิญของนางก็อยู่ในห้วงลึกของแดนคนตาย

Chapter 10

- ¹ บรรดาสุภามิตของชาโลมอน บุตรชายที่มีปัญญาทำให้บิดายินดี แต่บุตรชายที่โง่งนำความโศกเศร้ามาสู่มารดาของเขา ² บรรดาทรัพย์ที่ได้สะสมโดยคนชั่วร้ายไม่มีค่า แต่การทำให้ชอบธรรมช่วยให้เจ้าพ้นจากความตาย ³ พระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้อิสรภาพของคนชอบธรรมหวั่นไหว แต่พระองค์จะทรงปฏิเสธความกระหายของคนชั่วร้าย
- ⁴ มือที่เกี่ยวครั้นทำให้คนยากจน แต่มือของคนที่ยืนทำให้มั่งคั่ง ⁵ บุตรชายที่ฉลาดก็เก็บพืชผลไว้ในฤดูแล้ง แต่เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ถ้าเขาอ่อนแอในฤดูเก็บเกี่ยว ⁶ พระพรมากมายของพระเจ้าอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ปากของชั่วก็ซ่อนความโหดร้าย
- ⁷ คนชอบธรรมทำให้คนที่ระลึกถึงเขามีความสุข แต่ชื่อของคนชั่วร้ายจะเสื่อมเสีย ⁸ คนที่มีปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พุดโง่ๆ จะถึงความพินาศ ⁹ คนที่ดำเนินในความซื่อสัตย์ก็ดำเนินอย่างปลอดภัย แต่ผู้ที่ทำทางของเขาให้คดเขาก็คจะถูกเปิดโปง
- ¹⁰ ผู้ที่ยึดติดกับความยุ่งยาก แต่คนที่พุดโง่ๆ จะถูกเหวี่ยงล้มลง ¹¹ ปากของคนชอบธรรมเป็นน้ำพุแห่งชีวิต แต่ปากของคนชั่วซ่อนความโหดร้าย ¹² ความเกลียดชังปลูกเร้าให้เกิดการวิวาท แต่ความรักก็ดับบึงการละเมิดทุกอย่าง
- ¹³ ปัญญาจะพบได้ที่ริมฝีปากของคนที่มีความเข้าใจ แต่ไม่เร็วก็เหมาะแก่หลังของผู้ไม่มีสามัญสำนึก ¹⁴ คนที่มีปัญญาย่อมสะสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่งนำความหายนะมาใกล้ ¹⁵ ทรัพย์สมบัติของคนมั่งมีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนเป็นความหายนะของพวกเขา
- ¹⁶ คำจ้างของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่คำไรของคนชั่วร้ายนำพวกเขาไปสู่ความบาป ¹⁷ มีวิถีทางไปสู่ชีวิตสำหรับคนที่อยู่ในระเบียบวินัย แต่คนที่ปฏิเสธคำตักเตือนก็หลงเจิ่นไป ¹⁸ ใครก็ตามที่ซ่อนความเกลียดชังไว้ก็มีริมฝีปากนุสา และใครก็ตามที่ใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นก็เป็นคนโง่
- ¹⁹ เมื่อมีการพุดมากคำ การละเมิดย่อมเกิดขึ้นได้ แต่คนที่ระมัดระวังปากในสิ่งที่เขาพูดก็เป็นคนฉลาด ²⁰ ล้นของคนชอบธรรมคือเงินเนื้อดี มีคุณค่าเพียงเล็กน้อยในความคิดของคนชั่วร้าย ²¹ ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลื่องคนมากมาย แต่คนโง่ตายเพราะการขาดสามัญสำนึก
- ²² พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้มั่งคั่ง และพระองค์ไม่ได้ทรงเพิ่มความโศกเศร้าเข้าไปด้วย ²³ ความชั่วร้ายเป็นการเล่นที่คนโง่เล่นเพื่อความสนุก แต่ปัญญาก็เป็นความเพลิดเพลินของคนที่มีความเข้าใจ ²⁴ ความกลัวของคนชั่วร้ายจะมาถึงเขา แต่ผู้ชอบธรรมจะได้รับตามใจปรารถนา
- ²⁵ คนชั่วร้ายเป็นเหมือนพายุหิมะที่ผ่านไปแล้ว และไม่มีคนชั่วร้ายอีก แต่คนชอบธรรมจะมีฐานรากที่คงอยู่เป็นนิรันดร์ ²⁶ เหมือนน้ำส้มสายชูกับฟัน และควันในดวงตาเป็นฉันทิ คนเกี่ยวครั้นกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นฉันทิ ²⁷ ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้นยืดชีวิตให้ยาว แต่ปีทั้งหลายของคนชั่วร้ายจะสั้นเข้า
- ²⁸ ความหวังของคนชอบธรรมคือความยินดีของพวกเขา แต่จำนวนปีของคนชั่วร้ายก็จะสั้นเข้า ²⁹ ทางของพระยาห์เวห์เป็นที่กำบังแข็งแรงแก่คนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิ แต่เป็นความหายนะแก่คนประพฤติชั่ว ³⁰ คนชอบธรรมจะไม่มีวันสิ้นคลอน แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน
- ³¹ สิ่งที่อยู่จากปากของคนชอบธรรมให้ผลแห่งปัญญา แต่สิ่งที่ตลบตะแลงจะถูกตัดออก ³² ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้จักสิ่งที่ดีที่ควร แต่ปากของคนชั่วร้าย รู้จักแต่สิ่งที่ตลบตะแลง

Chapter 11

¹ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังตาข้างซ้าย แต่พระองค์ทรงปีติยินดีในน้ำหน้าคนที่เที่ยงตรง ² เมื่อความโอหังมาถึง ความอับยศก็มาด้วย แต่ความถ่อมตัวมาพร้อมกับปัญญา ³ ความซื่อสัตย์ของคนเที่ยงธรรมย่อมนำพวกเขา แต่สารพัดวิธีคดโกงของคนทรยศย่อมทำลายพวกเขา

⁴ ความบั่นคั่งไม่มีประโยชน์ในวันแห่งพระพิโรธ แต่การกระทำที่ซบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย ⁵ ความซบธรรมของคนที่ดีพร้อมย่อมทำให้ทางของเขาตรง แต่คนชั่วจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของพวกเขาเอง ⁶ การประพฤติซบธรรมของคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงพอพระทัยปกป้องพวกเขาให้ปลอดภัย แต่คนทรยศจะติดกับดักของความอยากของพวกเขา

⁷ เมื่อคนชั่วตาย ความหวังของเขาก็มลายไป และความหวังที่ได้เคยมีอยู่ในกำลังของเขาก็สลายไป ⁸ คนซบธรรมได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความลำบาก และมันจะไปหาคนชั่วแทน ⁹ ปากของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าทำลายเพื่อนบ้านของเขา แต่โดยทางความรู้ของคนซบธรรมจะช่วยให้ปลอดภัย

¹⁰ เมื่อคนซบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้องด้วยความยินดี ¹¹ โดยพรของคนที่ยินดีในพระเจ้า บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่โดยปากของคนชั่ว บ้านเมืองก็ล่มจม ¹² คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของเขาย่อมไม่มีสามัญสำนึก แต่คนที่มีความเข้าใจก็นิ่งเงียบ

¹³ คนใดก็ตามที่เกี่ยวข้องซบก็เผยความลับ แต่คนที่ไว้วางใจได้ย่อมปิดเรื่องไว้ได้ ¹⁴ ที่ใดไม่มีการนำที่ฉลาด ประเทศก็ล่มสลาย แต่ชัยชนะได้มาโดยมีที่ปรึกษา ¹⁵ คนใดก็ตามที่คำประกาศการสู้รบให้คนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่ผู้ที่เกลียดการคำประกาศในสัญญาเช่นนั้นย่อมปลอดภัย

¹⁶ ผู้หญิงที่งามสง่าย่อมได้รับเกียรติ แต่คนใจโหดเหี้ยมย่อมฉวยเอาความมั่งคั่ง ¹⁷ คนที่มีความเมตตา ย่อมให้ประโยชน์แก่ตัวเอง แต่คนดูร้ายย่อมทำให้ตัวเองเจ็บ ¹⁸ คนชั่วหลอกลวงเพื่อได้ค่าจ้าง แต่คนที่หวานสิ่งที่ซบธรรมจะเก็บเกี่ยวค่าจ้างแห่งความจริง

¹⁹ คนที่สัตย์ซื่อในความซบธรรมจะมีชีวิตอยู่ แต่คนที่ติดตามความชั่วร้ายจะถึงความตาย ²⁰ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังพวกคนที่มิไฉไลตามแต่ แต่ทรงพอพระทัยคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิ ²¹ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่า คนชั่วร้ายจะถูกลงโทษ แต่คนซบธรรมจะได้รับการช่วยกู้

²² สตรีงามที่ปราศจากวิจารณ์ญาณ ก็เหมือนห่วงทองคำที่งูคด ²³ ความปรารถนาของคนซบธรรมล้วนแต่ดี แต่คนชั่วหวังได้แต่เพียงพระพิโรธเท่านั้น ²⁴ มีบางคนที่หวานเมลิ็ดพิช เขายังมีมากขึ้น คนอื่นที่ไม่ได้หวาน เขาก็ยังขัดสน

²⁵ บุคคลที่ใจกว้างย่อมเจริญรุ่งเรือง คนที่ให้น้ำคนอื่นย่อมได้น้ำตอบแทน ²⁶ ผู้คนแข่งพวกคนที่ไม่ขายข้าว แต่พระพรอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขายข้าว ²⁷ คนที่แสวงหาความดี ก็เสาะหาความโปรดปราน แต่คนที่เสาะหาความชั่วร้าย ก็จะได้พบมัน

²⁸ คนที่วางใจในความมั่งคั่งจะล้มละลาย แต่คนซบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไ้ไม่เขี้ยว ²⁹ คนที่ทำให้ครอบครัวของตนลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนรับใช้ของคนที่มีปัญญา ³⁰ คนซบธรรมจะเป็นเหมือนต้นไม้แห่งชีวิต แต่ความรุนแรงย่อมทำลายชีวิต ³¹ ดูกิด ถ้าคนซบธรรมได้รับสิ่งที่เขาควรได้รับ คนชั่วและคนบาปจะได้รับมากกว่านั้นสักเท่าไร

Chapter 12

- ¹ คนใดรักการดีสอนก็รักความรู้ แต่คนที่เกลียดคำตักเตือนก็โง่เขลา ² พระยาห์เวห์ทรงโปรดปรานคนดี แต่พระองค์จะทรงลงโทษคนที่วางแผนชั่วร้าย ³ คนไม่อาจตั้งมั่นอยู่ได้ด้วยใจชั่ว แต่คนชอบธรรมจะไม่ถูกสั่นคลอน
- ⁴ ภรรยาที่เลิศประเสริฐเป็นมงกุฎของสามีของเธอ แต่นางผู้นำความอับอายมาก็เหมือนความน่าเบื่อในกระดูกของสามี ⁵ แผนงานของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่การชี้แนะของคนชั่วนั้นหลอกลวง ⁶ บรรดาถ้อยคำของคนชั่วหมอบคอบยสังหารคน แต่ถ้อยคำของคนเที่ยงธรรมช่วยชีวิตพวกเขา
- ⁷ คนชั่วถูกคว่ำลงและสาบสูญไป แต่บ้านของคนชอบธรรมจะยังดำรงอยู่ ⁸ คนจะได้รับคำยกย่องตามความฉลาดของเขา แต่คนที่ใจตลบตะแลงก็เป็นที่ถูกหมิ่น ⁹ การเป็นคนธรรมดาและทำมาหากินเอง ก็ดีกว่าการทำให้ยิ่งใหญ่โตแต่ไม่มีอาหารกิน
- ¹⁰ คนชอบธรรมห่วงใยความต้องการสัตว์เลี้ยงของเขา แต่ความสงสารของคนชั่วคือความโหดร้าย ¹¹ คนที่ทำงานในที่ดินของเขาจะมีอาหารบริบูรณ์ แต่ใครก็ตามที่ไล่ตามสิ่งไร้ค่าย่อมไม่มีสามัญสำนึก ¹² คนชั่วอยากได้สิ่งที่คนชั่วขโมยมาจากคนอื่น แต่ผลของคนชอบธรรมจะเกิดจากพวกเขาเอง
- ¹³ คนชั่วย่อมติดบ่วงโดยปากที่ชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมหนีพ้นจากความลำบาก ¹⁴ จากผลของคำพูดทั้งหลายคนจะอึ้งใจด้วยสิ่งดี เช่นเดียวกับผลงานแห่งมือของเขาก็ให้รางวัลแก่เขา ¹⁵ ทางของคนโง่ นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนมีปัญญาย่อมฟังคำแนะนำ
- ¹⁶ คนโง่ย่อมแสดงความฉุนเฉียวของเขาทันที แต่คนที่ไม่ใส่ใจต่อการสบประมาทคือคนสุขุม ¹⁷ คนที่พูดความจริงก็ให้การอย่างซื่อสัตย์ แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง ¹⁸ คำพูดของคนที่พูดพล่อยๆ ก็เหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของคนมีปัญญานำการรักษามาให้
- ¹⁹ ปากที่พูดจริงทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดนุสาวอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว ²⁰ ความหลอกลวงอยู่ในใจของคนที่คิดการชั่ว แต่ความซื่อสัตย์ยังคนที่แนะนำให้มันดับภาพ ²¹ ไม่มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายเต็มไปด้วยความลำบาก
- ²² พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังปากที่พูดนุสา แต่คนที่ใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์เป็นความปิติยินดีของพระองค์ ²³ คนสุขุมย่อมเก็บงำความรู้ของเขาไว้แต่ใจของพวกเขาค้นใจป่าวร้องความโง่ของตน ²⁴ มือของคนซื่อจะปกครอบ แต่คนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานหนัก
- ²⁵ ความกระวนกระวายใจทำให้เขาหุดหู่ แต่ถ้อยคำที่ดีทำให้เขาเย็นดี ²⁶ คนชอบธรรมเป็นผู้แนะนำให้กับเพื่อนของเขา แต่ทางของคนชั่วร้ายนำตัวเขาให้หลงเินไป ²⁷ ผู้คนที่เกียจคร้านจะไม่ได้ปิ้งอาหารตามที่เขาต้องการ แต่คนขยันจะได้ทรัพย์สมบัติล้ำค่า ²⁸ คนที่เดินในวิถีของความชอบธรรมจะพบชีวิต และหนทางนั้นไม่มีความตาย

Chapter 13

- ¹ บุตรชายที่มีปัญหาฟังคำสั่งสอนของบิดาเขา แต่คนที่ชอบเยาะเย้ยไม่ฟังคำว่ากล่าว ² คนยีนดีในของดีเหล่านั้นจากผลที่มาจากปากของเขา แต่ความอยากของคนทรยศก็คือความโหดร้าย ³ คนที่ระแวงระวังปากของเขาอย่ารักหาชีวิตของเขา แต่คนที่เปิดริมฝีปากของเขาอ้างก็ทำลายตัวเขาเอง
- ⁴ ความอยากของคนที่เกี่ยวข้องก็มียอ แต่จะไม่ได้อะไรเลย แต่ความอยากของคนขยันจะได้รับการตอบสนองอย่างจุใจ ⁵ คนชอบธรรมเกลียดการพูดเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่าเกลียดซังและเขาทำสิ่งที่น่าละอาย ⁶ ความชอบธรรมปกป้องผู้ที่ทางของเขาไร้ตำหนิ แต่ความชั่วร้ายจะทำลายคนเหล่านั้นที่ทำบาป
- ⁷ มีบางคนที่ทำว่าตัวเองมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลย และมีบางคนทำให้ของทุกอย่าง แต่ยังมีมั่งคั่งอย่างแท้จริง ⁸ คำใส่ชีวิตของคนมั่งคั่งคือความมั่งคั่งของเขา แต่คนยากจนจะไม่ได้ยินคำข่มขู่เอาค่าไถ่ ⁹ แสงสว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดิ์ แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ
- ¹⁰ ความโอหังมีแต่ก่อให้เกิดการวิวาท แต่สำหรับคนที่รับฟังคำแนะนำที่ดีนั้นคือปัญญา ¹¹ ความมั่งคั่งจะร่อยหรอไปเมื่อมีแต่สิ่งไร้สาระ แต่คนที่ทำงานหาเงินด้วยตัวเขาเองจะมีเงินเพิ่มมากขึ้น ¹² เมื่อความหวังถูกเลื่อนออกไป มันทำให้อ่อนใจ แต่การสมปรารถนาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
- ¹³ คนที่ดูหมิ่นการสั่งสอนก็ทำลายตนเอง แต่คนที่นับถือพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ ¹⁴ คำสอนของคนมีปัญญานำพาแห่งชีวิต เพื่อให้คนหลีกเลี่ยงบ่วงมรณาได้ ¹⁵ ความฉลาดทำให้ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนทรยศนั้นไม่มีที่สิ้นสุด
- ¹⁶ คนที่สุขุมกระทำด้วยความรู้ในการตัดสินใจทุกอย่าง แต่คนโง่งมเผยความโง่งของตน ¹⁷ ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายย่อมนำไปสู่ความลำบาก แต่ทูตที่ซื่อสัตย์นำการคืนดีกันมาให้ ¹⁸ คนที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนจะมีความยากจนและความอับยศ แต่เกียรติยศจะมาถึงคนที่เรียนรู้คำตักเตือน
- ¹⁹ ความปรารถนาที่กลายเป็นจริงนั้นหวานชื่นแก่ผู้ที่ปรารถนา แต่การหันจากความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังสำหรับคนโง่ ²⁰ เดิมกับคนมีปัญญากลายเป็นคนมีปัญญา แต่เพื่อนของคนโง่จะตกอยู่ในอันตราย ²¹ สิ่งเลวร้ายตามติดคนบาป แต่สิ่งดีเป็นรางวัลของคนชอบธรรม
- ²² คนที่ดียอมทิ้งมรดกไว้ให้ลูกหลาน แต่ทรัพย์สมบัติของคนบาปนั้นถูกเก็บไว้ให้คนชอบธรรม ²³ ที่ดินที่ไม่ถูกไถพรวนของคนยากจนยังผลิตอาหารมากมาย แต่มันถูกกวาดไปโดยความอยุติธรรม ²⁴ คนที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของเขา แต่คนที่รักบุตรชายเขาย่อมหมั่นสอนเขา ²⁵ คนชอบธรรมรับประทานอาหารพอเพียงแก่ความต้องการ แต่ท้องของคนชั่วร้ายก็หิวโหยเสมอ

Chapter 14

- ¹ ผู้หญิงที่มีปัญญาสร้างบ้านของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงโง่รื้อมันลงด้วยมือของเธอเอง ² คนที่ดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรมย่อมยำเกรงพระยาห์เวห์ แต่คนที่ทางของเขาคดก็ดูหมิ่นพระองค์ ³ ในปากของคนโง่ไม่มีเรื่องที่จะลงโทษความหยิ่งของเขา แต่ริมฝีปากของคนมีปัญญาจะปกป้องพวกเขาไว้
- ⁴ ที่ใดที่ไม่มีการให้อาหารฝูงโค รางหญ้าก็ว่างเปล่า แต่พืชผลมากมายได้มาด้วยกำลังของวัว ⁵ พยานที่ซื่อสัตย์ไม่มุสา แต่พยานเท็จหายใจออกมาเป็นคำมุสา ⁶ คนที่ชอบเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาแต่ไม่พบ แต่ความรู้ก็ง่ายสำหรับคนที่มีความเข้าใจ
- ⁷ จงเดินออกไปจากคนที่โง่ เพราะเขาจะไม่พบความรู้จากริมฝีปากของเขา ⁸ ปัญญาของคนที่สุขุมคือการเข้าใจทางของเขาเอง แต่ความโง่ของคนโง่คือการหลอกลวง ⁹ คนโง่เยาะเย้ยเมื่อถวายเครื่องบูชาแด่ใช้บาป แต่คนที่เที่ยงธรรมเป็นที่ทรงโปรดปราน
- ¹⁰ จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีคนแปลกหน้ามาเข้าส่วนความชื่นบานของมัน ¹¹ บ้านของคนชั่วร้ายจะถูกทำลาย แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง ¹² มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางนำไปสู่ความตายเท่านั้น
- ¹³ ใจอาจจะหัวเราะแต่ก็ยังเศร้าหมอง และความยินดีก็อาจมีปลายทางเป็นความโศกสลด ¹⁴ คนที่ไม่มีความสัตย์ซื่อจะได้ผลตอบแทนจากทางของเขาอย่างสามม แต่คนที่ดีก็จะได้รับผลตอบแทนจากการกระทำของเขา ¹⁵ คนรู้น้อยเชื่อทุกอย่าง แต่คนสุขุมพิเคราะห์ทุกอย่างก้าวของตน
- ¹⁶ คนมีปัญญาย่อมเกรงกลัวและหันจากความชั่วร้าย แต่คนโง่มองข้ามอย่างการเตือนอย่างมันใจ ¹⁷ คนที่โกรธเร็วทำสิ่งโง่เขลา และคนเจ้าเล่ห์เป็นที่เกลียดชัง ¹⁸ คนรู้น้อยได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนสุขุมจะสวมมงกุฎแห่งความรู้
- ¹⁹ คนชั่วจะกราบคนดีและคนชั่วร้ายจะกราบอยู่ที่ประตูบ้านของคนชอบธรรม ²⁰ คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งก็มีสหายมากมาย ²¹ คนที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็เป็นคนบาป แต่คนที่แสดงความเมตตาคนยากจนก็เป็นพระพร
- ²² คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ? ส่วนคนที่คิดการดีก็พบความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ ²³ งานที่เหนื่อยยากทุกอย่างก็มีกำไร แต่เมื่อมีแต่เพียงการพูดเท่านั้น ก็นำไปถึงความยากจน ²⁴ มงกุฎของที่มีปัญญาคือความมั่งคั่งของเขา แต่ความเขลาของคนโง่นั้นนำมาซึ่งความโง่เขลามากขึ้นเท่านั้น
- ²⁵ พยานที่พูดความจริงช่วยชีวิตมากมาย แต่พยานเท็จหายใจออกมาเป็นคำมุสา ²⁶ คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ย่อมมีความเชื่อมั่นในพระองค์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นเหมือนสถานที่เข้มแข็งเพื่อปกป้องบุตรหลานของเขา ²⁷ ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อให้คนหลีกเลี่ยงบ่วงแห่งความตายได้
- ²⁸ ศักดิ์ศรีของกษัตริย์จะพบได้ในคนมากมายหาศาลของพระองค์ หากไร้ประชาชน เจ้านายก็วิบัติ ²⁹ คนที่มีความอดทนก็มีความเข้าใจมาก แต่คนที่โกรธเร็วก็ยกย่องความโง่ ³⁰ จิตใจสงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความอิจฉาทำให้กระดูกพยุ
- ³¹ ผู้กดขี่คนยากจนก็สาปแช่งพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่ผู้เมตตาคนขัดสนก็ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ³² คนชั่วถูกคว่ำลงตามกรรมชั่วของเขา แต่คนชอบธรรมมีที่ลี้ภัยแม้แต่ในความตาย ³³ ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แม้ในท่ามกลางคนโง่ทั้งหลายปัญญาก็ให้เป็นที่ประจักษ์
- ³⁴ ความชอบธรรมย่อมเชิดชูประเทศชาติ แต่บาปเป็นสิ่งที่น่าอายมากแก่ประชาชน ³⁵ ความโปรดปรานของกษัตริย์อยู่ที่ข้าราชการที่ประพฤติอย่างรอบคอบ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกแก่ผู้ที่ประพฤติอย่างน่าอับอาย

Chapter 15

- ¹ คำตอบนุ่มนวลช่วยหยุดยั้งความโกรธเกรี้ยว แต่คำหยาบเร้าให้โกรธ ² ลื่นของคนมีปัญญายกย่องความรู้ แต่ปากของคนโง่เผลอออกมา
- ³ พระเนตรของพระยาห์เวห์อยู่ทุกแห่งหน และทอดพระเนตรทั้งคนชั่วและคนดี
- ⁴ ลื่นที่เยียวยาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลื่นที่หลอกลวงทำให้จิตใจแตกสลาย ⁵ คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนที่เรียนรู้จากคำตักเตือนเป็นคนสุขุม ⁶ ในบ้านของคนชอบธรรมมีสมบัติมากมาย แต่สิ่งที่คนชั่วร้ายหามาได้นั้นนำความลำบากมาให้เขา
- ⁷ ริมฝีปากของคนมีปัญญาระบายความรู้ แต่ใจของคนโง่ไม่เป็นเช่นนั้น ⁸ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังเครื่องบูชาของคนชั่วร้าย แต่ทรงปิตินดีในคำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรม ⁹ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังทางของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงรักผู้ติดตามความชอบธรรม
- ¹⁰ มีการเตือนอย่างหนักสำหรับผู้ใดก็ตามที่ละทิ้งทางดี และคนที่เกลียดคำตักเตือนก็จะตาย ¹¹ แดนคนตายและแดนพินาศปรากฏแจ้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วใจของบุตรชายทั้งหลายของมนุษยชาติจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด? ¹² คนที่ชอบเยาะเย้ยคนอื่นไม่ชอบการตักเตือน เขาจะไม่ไปหาคนมีปัญญา
- ¹³ ใจยินดีทำให้ใบหน้าชุ่มชื้น แต่ใจที่เป็นทุกข์ทำให้จิตสลาย ¹⁴ ใจของคนที่มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่ก็ป้อนด้วยความโง่
- ¹⁵ วันทั้งสิบของคนที่ถูกข่มเหงก็เลวร้าย แต่ใจเร่งรีบงานเลี้ยงไม่เลิกรา
- ¹⁶ มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระยาห์เวห์ ก็ดีกว่ามีทรัพย์มากแต่มีความสออยู่ด้วย ¹⁷ กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรัก ก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ่อนโดยมีความเกลียดชังอยู่ด้วย ¹⁸ คนโมโหร้ายก็ก่อให้เกิดการวิวาท แต่คนที่โกรธช้าก็ระงับการโต้เถียงกัน
- ¹⁹ ทางของคนเกียจคร้านเหมือนกับที่ที่เต็มไปด้วยซากหนาม แต่วิถีของคนเที่ยงธรรมเป็นทางราบเรียบ ²⁰ บุตรชายที่มีปัญญานำความยินดีมาสู่บิดาของเขา แต่คนที่โง่ดูหมิ่นมารดาของตน ²¹ ความโง่เป็นความยินดีแก่คนที่ขาดสามัญสำนึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในทางที่ตรง
- ²² แผนงานที่ปราศจากการปรึกษาหารือก็ล้มเหลว แต่เมื่อมีผู้แนะนำจำนวนมากแผนงานนั้นก็สำเร็จ ²³ คนจะพบความยินดีเมื่อเขามีคำตอบที่ตรงกับปัญหา คำเดียวที่มากถูกเวลานั้นช่างวิเศษจริง ²⁴ วิถีแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นเบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากแดนคนตายเบื้องล่าง
- ²⁵ พระยาห์เวห์ทรงรื้อถอนบ้านของคนเย่อหยิ่ง แต่ทรงปกป้องทรัพย์สินของหญิงม่าย ²⁶ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังความคิดของคนที่ชั่วร้าย แต่ถ้อยคำชุ่มชื้นนั้นบรรลุนิรันดร์ ²⁷ มีจลาจลก็ทำให้ครอบครัวของเขาลำบาก แต่คนที่เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่
- ²⁸ ใจของคนชอบธรรมไตร่ตรองก่อนว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วเผลอสิ่งชั่วร้ายออกมา ²⁹ พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของคนชอบธรรม ³⁰ ความสว่างของดวงตานำความเปรมปรีดีมาสู่ใจ และข่าวดีทำให้ร่างกายมีพลานามัยดี
- ³¹ ถ้าเจ้าให้ความสนใจในคำตักเตือนให้ดำเนินชีวิต เจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางคนมีปัญญา ³² คนที่ไม่แยแสต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นตนเอง แต่คนที่สนใจคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ ³³ ความยำเกรงพระยาห์เวห์จะสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมตัวมาก่อนเกียรติยศ

Chapter 16

- ¹ แผนงานในใจเป็นของคน แต่คำตอบนั้นมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ ² ทางทุกสายของคนก็บริสุทธิ์ในสายตาของเขาเอง แต่พระยาห์เวห์ทรงประเมินจากเจตนาทั้งหลาย ³ จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระยาห์เวห์ แล้วแผนงานของเจ้าจะสำเร็จ
- ⁴ พระยาห์เวห์ทรงทำให้ทุกสิ่งมีเป้าหมายของมัน แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันแห่งความสำเค็ญ ⁵ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังทุกคนที่มีใจผยอง แต่ที่แน่นอน พวกเขาจะหนีการถูกลงโทษไปไม่ได้ ⁶ โดยความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ ความบาปชั่วก็ถูกลบล้างไป และด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ คนหันจากความชั่วร้ายได้
- ⁷ เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแก่พระยาห์เวห์ พระองค์ก็ทรงทำให้แม้แต่พวกศัตรูของคนนั้นคืนดีกับเขาได้ ⁸ มีรายได้เพียงเล็กน้อยพร้อมกับมีความชอบธรรม ก็ดีกว่ามีรายได้มากพร้อมกับความอยุติธรรม ⁹ คนวางแผนงานในใจของเขา แต่พระยาห์เวห์ทรงนำอย่างแท้จริงของเขา
- ¹⁰ คำตัดสินที่ชาญฉลาดอยู่ที่พระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ชื่อตรงในการพิพากษา ¹¹ ตาข้างทั้งหลายที่เที่ยงตรงมาจากพระยาห์เวห์ ตุ่มน้ำหมักทั้งสิ้นในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์ ¹² เมื่อบรรดากษัตริย์ทรงทำสิ่งที่ชั่ว นั่นเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการตำหนิ เพราะว่าราชบัลลังก์ได้รับการสถาปนาไว้ด้วยการทำสิ่งที่ถูกต้อง
- ¹³ กษัตริย์ทรงโปรดปรานริมฝีปากที่กล่าวสิ่งที่ถูกต้อง และพระองค์ทรงรักผู้ที่พูดตรงไปตรงมา ¹⁴ พระพิโรธของกษัตริย์เป็นเหตุแห่งความตาย แต่คนมีปัญหาจะระงับพระพิโรธนั้น ¹⁵ ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของกษัตริย์คือชีวิตและความโปรดปรานของพระองค์เป็นเหมือนเมฆที่นำฝนต้นฤดูมาให้
- ¹⁶ ได้ปัญญาก็ดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด และได้ความรู้ก็นำปรารถนากว่าได้เงิน ¹⁷ ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหลีกหนีออกจากความชั่วร้าย คนที่รักษาชีวิตของเขา ก็ระแวดระวังทางของเขา ¹⁸ ความจงใจมาก่อนการถูกทำลาย และใจผยองก็มาก่อนการล้ม
- ¹⁹ เป็นคนถ่อมตัวอยู่กับคนยากจน ก็ดีกว่าแบ่งของที่รับมาได้กับคนเย่อหยิ่ง ²⁰ คนที่ใส่ใจในสิ่งที่ได้รับการสอนก็จะพบแต่สิ่งที่ดี และคนที่วางใจในพระยาห์เวห์จะได้รับการอวยพร ²¹ คนมีปัญหาเรียกได้ว่าเป็นคนมีความเข้าใจ และอาจอ่อนหวานเพิ่มพลังในการสั่งสอน
- ²² ปัญญาเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้เป็นเจ้าของ แต่การสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา ²³ ใจของคนมีปัญหาทำให้วาทะของเขาสุขุม และเพิ่มอำนาจการสั่งสอนแก่ปากของเขา ²⁴ ถ้อยคำเข้มแข็งเป็นเหมือนรวงฟ้ง เป็นความหวานแก่วิญญาณจิตและเป็นการเยียวยาระงับการถูกลงโทษ
- ²⁵ มีทางหนึ่งซึ่งคนเราคิดว่าถูก แต่ปลายทางคือความตาย ²⁶ ความกระหายของคนงานทำให้เขาทำงาน ความหิวของเขากระตุ้นเขาให้ทำต่อไป
- ²⁷ คนถ้อยคิดแผนชั่วปองร้ายคนอื่น คำพูดจาครมฝีปากของเขาเหมือนไฟเผาไหม้
- ²⁸ คนหลบตะแลงยั่วการวิวาท และคนที่ซบซิบนินทาก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน ²⁹ คนโหดร้ายล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางไม่ดี ³⁰ ผู้ที่ขยิบตาก็วางแผนงานที่หลบตะแลง ผู้ที่จิบปากของเขาซ่อนนำให้ความชั่วร้ายไห้เกิดขึ้น
- ³¹ ผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี ซึ่งจะพบได้ก็แต่ในผู้ดำเนินชีวิตด้วยความชอบธรรม ³² การที่จะโกรธช้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลรู้จักบังคับจิตใจตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้ ³³ ฉลากทั้งหลายนั้นถูกทอดลงที่ตก แต่การตัดสินใจมาจากพระยาห์เวห์

Chapter 17

- ¹ ในที่มีความสงบพร้อมกับเสียงกริ่งน้อยหนึ่ง ก็ดีกว่าบ้านที่เต็มไปด้วยงานเสียงพร้อมกับการวิวาท ² คนรับใช้ที่ฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ก่อเรื่องน่าอับอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเหมือนเป็นคนหนึ่งในหมู่พี่น้อง ³ เข้าหลอมมีไว้สำหรับเงิน และเตากลุมมีไว้สำหรับทองคำ แต่พระยาห์เวห์ทรงทดสอบใจ
- ⁴ ผู้ที่ทำชั่วก็ใส่ใจฟังปากที่เลวร้าย และคนมุสาที่เชื่อฟังลิ้นหายนะ ⁵ ผู้ใดก็ตามที่เหยียดหยามคนยากจนก็ถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา และผู้ที่ยินดีเมื่อเกิดภัยพิบัติแก่คนอื่นจะไม่ถูกลงโทษก็หาไม่ได้ ⁶ หลานเป็นมงกุฎของผู้สูงวัย และบิดามารดานำศักดิ์ศรีมาสู่บุตรทั้งหลายของพวกเขา
- ⁷ วาจาดีเลิศไม่คู่ควรกับคนโง่เขลาอันใด วาจาบุสายังไม่เหมาะกับเจ้านายอันนั้น ⁸ สันบนเหมือนแก้ววิเศษในสายตาของผู้ให้ ไม่ว่าเขาจะหันไปทางไหนก็ประสบความสำเร็จ ⁹ ผู้ให้อภัยการละเมิดก็มุ่งจะสร้างมิตรภาพ แต่คนที่ชอบพูดร้ายความผิดจะทำให้เพื่อนสนิทแตกคอกัน
- ¹⁰ คำว่ากล่าวครั้งเดียวจะซึมลึกเข้าไปในคนที่มีความเข้าใจ มากกว่าการเขียนคนโง่ร้อยที ¹¹ คนชั่วร้ายก็แสวงหาแต่การกบฏ ดังนั้นผู้สื่อสารโหดร้ายจะถูกส่งไปสู่เขา ¹² ให้คนไปพบแม่หมี่ที่ถูกถูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนที่แสดงความโง่ของเขา
- ¹³ คนที่ทำความชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พราวจากบ้านของคนนั้น ¹⁴ การเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล จะนั้นจงหยุดเสียก่อนเกิดการพิพาท ¹⁵ คนที่ทำให้คนชั่วพินาศและคนที่ลงโทษคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่เกลียดชังต่อพระยาห์เวห์
- ¹⁶ ถ้าโมคนโง่จึงจ่ายเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความสามารถที่จะเรียนรู้? ¹⁷ มิตรสหายย่อมรักกันทุกเวลา และพี่น้องเกิดมาเพื่อช้เวลาทุกขยาค ¹⁸ คนไม่มีสามัญสำนึกยอมให้คำปฏิญาณและเป็นผู้ค้าประกันหนี้สินเพื่อนบ้านของตน
- ¹⁹ ผู้ใดก็ตามที่รักการขัดแย้งก็รักความบาป ผู้ทำธรณีประตู่บ้านของตนให้สูงเกินไปก็ทำให้กระดูกแตก ²⁰ บุคคลที่ใจคดจะไม่พบสิ่งที่ดีเลย และผู้ที่มิสนใจทะเลาะย่อมตกอยู่ในความยากลำบาก ²¹ ผู้ใดก็ตามที่เป็นบิดามารดาของคนโง่ย่อมทุกข์โศก และบิดาของคนโง่เขลาก็ไม่มีความชื่นบาน
- ²² ใจร้ายเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจซอกซำทำให้กระดูกแห้ง ²³ คนชั่วรับสันบนเป็นการลับ เพื่อมิดเบือนวิถีแห่งความยุติธรรม ²⁴ คนที่มีความเข้าใจย่อมจับจ้องดูปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก
- ²⁵ บุตรชายโง่เป็นความโศกสลดแก่บิดาของเขา และเป็นความขมขื่นแก่มารดาที่ให้กำเนิดเขา ²⁶ การลงโทษคนชอบธรรมก็ไม่ได้ การโอบยตีพวกเขาราชการเพราะความซื่อตรงก็ผิด ²⁷ ผู้ที่มีความรู้ก็ยับยั้งถ้อยคำของเขา และผู้ที่มิจิตใจเยือกเย็นก็เป็นคนมีความเข้าใจ ²⁸ แม้คนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่ามีปัญญา เมื่อเขาปิดปากของเขาก็นับว่ามีไหวพริบ

Chapter 18

¹ คนที่ปลื้มตัวเองออกไป ก็แสวงหาแต่สิ่งที่เขาปรารถนา และเขาขัดแย้งกับความพินิจพิจารณาทุกอย่าง ² คนโง่ไม่เพลิดเพลินในความเข้าใจ แต่เพลิดเพลินในการเปิดเผยแต่สิ่งที่อยู่ในใจของตนเท่านั้น ³ เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมั่นประมาทก็มาด้วย และมาพร้อมกับความอภัยและความอดสู

⁴ ถ้อยคำจากปากของคนเราเป็นน้ำลึก น้ำพุแห่งปัญญาเป็นธารน้ำไหล ⁵ การลำเอียงเข้าข้างคนชั่วนั้นไม่ดี การลิดรอนความยุติธรรมไปจากคนชอบธรรมก็ไม่ได้ด้วย ⁶ ริมฝีปากของคนโง่นำการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื่อเชิญการเจ็บตัว

⁷ ปากของคนโง่เป็นสิ่งที่ทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักตนเอง ⁸ ถ้อยคำของคนที่ซบซนิบนึกาก็เหมือนอาหารอร่อย มันลกลึกลงไปยังส่วนต่างๆ ในร่างกาย ⁹ คนเกียจคร้านในการทำงาน ก็เป็นพี่น้องกับคนที่ชอบทำลาย

¹⁰ พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหอรบแข็งแกร่ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย ¹¹ ทรัพย์สมบัติของคนมั่งมีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา และในความคิดเห็นของเขามันเป็นเหมือนกำแพงที่สูง ¹² ใจของคนเย่อหยิ่งก่อนที่จะจะถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจมาก่อนเกียรติ

¹³ คนที่ชิงตบก่อนจะฟัง ก็เป็นความโง่และความขายหน้าแก่เขา ¹⁴ จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจซอกซำใครจะทนได้? ¹⁵ ใจของคนที่มีความเข้าใจย่อมได้ความรู้ และการได้ฟังของคนมีปัญหาแสวงหาความรู้

¹⁶ ของกำนัลของคนหนึ่งย่อมเปิดทางให้คนและนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต ¹⁷ ผู้แสลงคดีของตนก่อนดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาซักถามเขา ¹⁸ การจับฉลากทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และแยกคู่โต้แย้งที่มีกำลังออกจากกัน

¹⁹ พี่น้องที่หมางใจก็ยากจะปรองดองกันยิ่งกว่าการยึดเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทเป็นเหมือนซี่ลูกกรงของป้อมปราการ ²⁰ ท้องของคนจะอืดด้วยผลแห่งปากของเขา เขาจะเต็มอืดด้วยผลผลิตแห่งริมฝีปากของตน ²¹ ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจของลิ้น และผู้ที่รักลิ้นก็จะกินผลของมัน

²² ใครพบภรรยาก็พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ ²³ คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงห้วนๆ ²⁴ คนที่กล่าวว่าเขามีเพื่อนมากแต่กลับนำความหายนะมาให้ แต่มีเพื่อนคนหนึ่งก็สนิทกันยิ่งกว่าพี่น้อง

Chapter 19

- ¹ คนยากจนผู้ดำเนินในศักดิ์ศรีของเขาก็ดีกว่าคนที่พูดบิดเบือนและเป็นคนโง่เขลา ² เช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่ไม่ดีที่มีความกระตือรือร้นแต่ปราศจากความรู้ และคนที่เร่งเท้าก็มักจะออกนอกเส้นทาง ³ ความโง่ของคนทำลายชีวิตของเขาเอง และใจของเขาก็เกรี้ยวกราดต่อพระยาห์เวห์
- ⁴ ถกรัพย์สมบัติทำให้มีเพื่อนมากมาย แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนตีดจาก ⁵ พยานเท็จจะไม่ถูกลงโทษก็หาไม่ได้ และคนพูดปดตลอดเวลาจะหนีไม่พ้น ⁶ คนมากมายมักจะประจบคนใจกว้าง และทุกคนก็เป็นมิตรกับผู้ให้ของกำนัล
- ⁷ ญาติพี่น้องทั้งหมดของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา แล้วเพื่อนจะยิ่งหนีห่างจากเขาสักเท่าไร แม้เขาตามไปวิ่งวอน แต่พวกเขาก็หายหน้ากันไปหมด ⁸ คนที่ได้ปัญญาที่รักชีวิตตนเอง คนที่รักษาความเข้าใจไว้จะพบแต่สิ่งดี ⁹ พยานเท็จจะถูกลงโทษ และคนพูดปดตลอดเวลาจะพินาศ
- ¹⁰ ที่คนโง่จะกินอยู่อย่างหรูหราก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ยิ่งไม่เหมาะมากกว่านั้นอีกที่ทาสจะปกครองเจ้านาย ¹¹ ความฉลาดของคนทำให้เขาโกรธช้า และการมองข้ามความผิดก็เป็นศักดิ์ศรีแก่เขา ¹² พระพิโรธของกษัตริย์ก็เหมือนเสียงคำรามของสิงห์หนุ่ม แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนหญ้า
- ¹³ บุตรชายที่โง่เขลาเป็นความหายนะแก่บิดาของเขา และภรรยาขี้ทะเลาก็เหมือนน้ำไหลหยดไม่หยุด ¹⁴ บ้านกับกรัพย์สมบัติเป็นมรดกมาจากบิดามารดา แต่ภรรยาที่ฉลาดมาจากพระยาห์เวห์ ¹⁵ ความเกียจคร้านทำให้คนหลับสติก แต่คนที่ไม่ยากทำงานก็จะต้องหัว
- ¹⁶ คนที่รักษาพระบัญญัติย่อมปกป้องชีวิตของเขา ที่ไม่คำนึงถึงทางของเขาก็จะตาย ¹⁷ คนใดก็ตามที่เมตตาคนยากจนก็ให้พระยาห์เวห์ทรงยับยั้ง และพระองค์จะทรงตอบแทนการกระทำของเขา ¹⁸ จงเตือนบุตรชายของเจ้าขณะเมื่อยังมีความหวัง และอย่าจงใจทำให้เขาต้องตายไป
- ¹⁹ คนที่โมโหจนเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาแล้ว เจ้าก็ต้องช่วยเขาอีกเป็นครั้งที่สอง ²⁰ จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอน เพื่อเจ้าจะได้มีปัญญาจนถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเจ้า ²¹ ในใจมนุษย์มีแผนงานมากมาย แต่พระประสงค์ของพระยาห์เวห์จะดำรงอยู่
- ²² ความจงรักภักดีคือสิ่งที่น่าปรารถนาในตัวมนุษย์ และคนยากจนยังดีกว่าคนพูดนุสา ²³ ความยำเกรงพระยาห์เวห์นำคนไปสู่ชีวิต ผู้ใดก็ตามที่ยำเกรงพระองค์จะอยู่อย่างผาสุก จะไม่มีสิ่งร้ายใดๆ มาแผ้วพาน ²⁴ คนเกียจคร้านฝังมือของเขาในซาม เขาไม่ยอมแม้แต่จะหยิบอาหารเข้าปากของเขา
- ²⁵ จงเตือนคนที่ชอบเยาะเย้ย และคนรู้น้อยจะกลายเป็นคนสุขุม จงเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะได้ความรู้ ²⁶ คนที่ปล้นบิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขาเป็นบุตรชายผู้นำความอับอายและความเสื่อมเสียมาให้ ²⁷ บุตรชายเอ๋ย ถ้าเจ้าเลิกฟังคำสั่งสอน เจ้าก็จะหลงไปจากถ้อยคำแห่งความรู้ ²⁸ พยานฉ้อฉลย่อมเยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วก็กลืนกินความชั่วร้าย ²⁹ การพิพากษามีพร้อมสำหรับคนที่ชอบเยาะเย้ย และการโบยตีก็มีไว้สำหรับหลังของคนโง่

Chapter 20

- ¹ เหล่าจุ่นทำให้เป็นคนชอบเยาะเย้ย และการดื่มสุราจัดก็ทำให้ทะเลาะวิวาท ใครก็ตามหลงดื่มไปก็ไม่มีปัญญา ² ความน่ากลัวของกษัตริย์ก็เหมือนกับความเสี่ยงคำรามของสิงห์หนุ่ม ใครยังพระองค์ให้กริ้วก็เสี่ยงชีวิตตนเอง ³ ที่จะหลีกเลี่ยงการวิวาทก็เป็นเกียรติสำหรับคนเรา แต่คนโง่ทุกคนจะทะเลาะวิวาทกัน
- ⁴ คนที่เกียจคร้านไม่ไถนาในฤดูทำนา เขาจะมองหาพืชผลในฤดูเกี่ยวแต่ไม่พบอะไรเลย ⁵ ความประสงค์ในใจคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะวัดมันออกมาได้ ⁶ คนมากมายป่าวร้องความจงรักภักดีของตัวเอง แต่ใครจะหาคนซื่อสัตย์พบเล่า?
- ⁷ คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา และบุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามมาก็เป็นสุข ⁸ กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์เพื่อทำหน้าที่พิพากษาทรงแยกแยะความชั่วทุกอย่างที่อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ออกด้วยพระเนตรของพระองค์ ⁹ ใครจะพูดได้ว่า “ข้าทำให้ใจของข้าสะอาดแล้ว ข้าบริสุทธิ์พ้นบาปแล้ว”?
- ¹⁰ ตุ่มน้ำหนักฉ้อฉลและเครื่องตวงชั่งโกง ทั้งคู่ต่างเป็นที่เกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ ¹¹ แม้เด็กก็เผยตัวเองออกมาโดยการประพฤติของเขา ว่าสิ่งที่เขาทำบริสุทธิ์และถูกต้องหรือไม่ ¹² หูที่ได้ยินกับดวงตาที่มองเห็น พระยาห์เวห์ทรงสร้างทั้งสองอย่าง
- ¹³ อย่ารักการนอนหลับ เกรงว่าเจ้าจะยากจน จงลืมตาของเจ้า แล้วเจ้าจะได้กินอิ่ม ¹⁴ ผู้ซื้อพูดว่า “ของไม่ดี ของไม่ดี” แต่เมื่อเขาไปแล้วเขาจึงอวด ¹⁵ มีทองคำและอัญมณีที่มีค่ามากมาย แต่ปากที่มีความรู้ก็เป็นของล้ำค่ายิ่ง
- ¹⁶ จงรีบเสื่อผ้าของผู้ที่คำประกันให้คนแปลกหน้า และจงยึดมันไว้เมื่อเขาประกันให้ผู้หญิงเสเพล ¹⁷ อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ที่ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรดกราย ¹⁸ แผนการสำเร็จได้เพราะคำปรึกษา และการทำสงครามก็ต้องอาศัยคำแนะนำที่ฉลาด
- ¹⁹ คนที่เกี่ยวข้องซบซิมย่อมเผยความลับ ดังนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนปากบอน ²⁰ ถ้าคนแย้งบิดาหรือมารดาของเขา ประทีปของเขาจะดับในความมืด ²¹ มรดกที่ได้มาอย่างซิงสุกก่อนห้ามในตอนเริ่มต้น ที่สุดปลายก็ไม่เป็นมงคล
- ²² อย่าพูดว่า “ข้าจะแก้แค้นความชั่วนี้” จงรอคอยพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้า ²³ พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังตุ่มน้ำหนักฉ้อฉล และตาชั่งชั่งโกงก็ไม่ได้ ²⁴ อย่างเท่าของคนที่นั้นพระยาห์เวห์ทรงกำหนด แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร?
- ²⁵ การพูดพล่อยๆ ว่า “นี่เป็นของบริสุทธิ์” ก็เป็นบ่วงดักตนเอง แล้วจึงมาคิดได้หลังจากปฏิกฎาณไปแล้ว ²⁶ กษัตริย์ที่มีปัญญาย่อมทรงปลดร้อนคนชั่วร้าย แล้วทรงขับไล่เกรียนกับพวกเขา ²⁷ มโนธรรมของคนเป็นประทีปของพระยาห์เวห์ ส่องดูทุกส่วนภายในเขา
- ²⁸ ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์พิทักษ์กษัตริย์ไว้ และกษัตริย์จะทรงทำให้พระที่นั่งมั่นคงด้วยความรัก ²⁹ ศักดิ์ศรีของบรรดาคนหนุ่มคือกำลังของพวกเขา แต่ความสง่างามของคนสูงวัยคือผมหนอกของพวกเขา ³⁰ การเขียนที่ทำให้เกิดบาดแผลก็ชำระความชั่วออกไป และการโอบยาก็ชำระล้างส่วนลึกภายใน

Chapter 21

- ¹ พระกษัตริย์เหมือนธารน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงให้น้ำไหลไปทางไหนก็ตามแต่จะโปรด ² ทางทุกสายของมนุษย์ก็ถูกต้องในสายตาของพระองค์ แต่พระยาห์เวห์ทรงตรวจดูจิตใจ ³ การประพฤติชอบธรรมและยุติธรรมเป็นที่โปรดปรานแด่พระยาห์เวห์มากกว่าเครื่องบูชา
- ⁴ ดวงตายโส และใจที่ยิ่งพอง คืออุปสรรคของคนชั่วร้ายคือความบาป ⁵ แผนงานทั้งหลายของคนชัสนำไปสู่ความบังคับแน่นนอน แต่ทุกคนที่ผลิผลมาก็มาสู่ความขาดแคลนแน่แท้ ⁶ การได้ทรัพย์มาด้วยสินมูสา ก็คือหมอกที่จางหายและกับดักแห่งความตาย
- ⁷ ความการุณของคนชั่วร้ายจะกวาดพวกเขาไป เพราะพวกเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม ⁸ ทางของคนบาปหนานั้นแคบ แต่ทางของคนบริสุทธิ์นั้นกระทำในสิ่งที่เที่ยงตรง ⁹ ได้อาศัยอยู่ที่ซอกมุมของดาดฟ้า ก็ดีกว่าอยู่ร่วมชายคาบ้านกับภรรยาที่ชอบทะเลาะ
- ¹⁰ คนชั่วร้ายย่อมปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาจึงไม่ได้รับความเมตตาจากเขา ¹¹ เมื่อคนชอบเขาเย้ยได้รับการลงโทษ คนรู้น้อยจึงมีปัญหา และเมื่อคนมีปัญหาได้รับการสั่งสอน เขาจึงได้ความรู้ ¹² คนชอบธรรมพิเคราะห์ดูบ้านของคนชั่วร้าย เขาจะนำความพิณาศมาให้คนชั่วร้าย
- ¹³ คนที่ปิดหูไม่ฟังเสียงร้องทุกข์ของคนจน เขาเองจะร้องตะโกนเช่นกัน แต่ไม่มีใครตอบเขา ¹⁴ ของกำนัลซึ่งให้ในที่ลับต่าย่อมขจัดโทสะ และสินบนที่มอบให้อย่างลับก็กำจัดความโกรธเคืองได้ ¹⁵ เมื่อมีการปฏิบัติอย่างยุติธรรม บุคคลที่ชอบธรรมก็ยินดี แต่คนประพฤติชั่วก็หวาดผวา
- ¹⁶ คนที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ เขาจะพักอยู่ในที่ชุมนุมของคนตาย ¹⁷ คนที่รักความบันเทิงจะเป็นคนจน คนที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง ¹⁸ คนชั่วร้ายเป็นคำใส่คนชอบธรรม และคนทรยศเป็นคำใส่คนเที่ยงธรรม
- ¹⁹ อาศัยอยู่ในทะเลทราย ก็ดีกว่าอยู่กับหญิงชู้ทะเลาะและภรรยาที่จุ่นเดียว ²⁰ คลังทรัพย์ล้ำค่าและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนมีปัญหา แต่คนโง่ผลาญมันจนเกลี้ยง ²¹ คนที่ติดตามความชอบธรรมและมีความกรุณา บุคคลอย่างนี้จะพบชีวิต ความชอบธรรม และเกียรติยศ
- ²² คนมีปัญหาป็นเข้าเมืองของคนมีกำลัง และพังทลายที่มันซึ่งเขาไว้วางใจ ²³ คนใดก็ตามที่ระวังปากและลิ้นของเขา ก็ปกป้องตัวเองจากความยุ่งยาก ²⁴ คนเย่อหยิ่งและคนจองหอง มีชื่อว่า "เจ้าคนชอบเขาเย้ย" ซึ่งเป็นคนประพฤติชั่วเย่อหยิ่งจองหอง
- ²⁵ ความอยากของคนเกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาไม่ยอมทำงาน ²⁶ คนโลกก็โลภอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และไม่ทวงคืน ²⁷ เครื่องบูชาของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชัง และยิ่งแยกว่านั้น เมื่อเขานำมาด้วยเจตนาชั่ว
- ²⁸ พยานเท็จจะพินาศ แต่คนที่ฟังจะพูดได้ทุกเวลา ²⁹ คนชั่วร้ายทำให้น้ำของเขาชาไป แต่คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์ดูทางทั้งหลายของเขา ³⁰ ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำแนะนำที่ดี จะเอาชนะพระยาห์เวห์ไม่ได้ ³¹ ม้าก็เตรียมไว้แล้วสำหรับวันทำศึก แต่ชัยชนะเป็นของพระยาห์เวห์

Chapter 22

¹ ควรเลือกซื้อเสียงดีกว่าความมั่งคั่งมากมาย และมีคนนับถือที่ดีกว่ามีเงินมากอง ² คนที่มั่งคั่งและคนที่ยากจนเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างพวกเขาทั้งสิ้น ³ คนสุขุมเห็นอันตรายและซ่อนตัวเสีย แต่คนรู้น้อยเดินเรื่อยไปและรับอันตรายนั้น

⁴ บำเหน็จของความถ่อมตัวและความยำเกรงพระยาห์เวห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติ และชีวิต ⁵ พวกหนามและบ่วงกึ่งหลายอยู่ในทางของคน तुลบตะแลง คนที่ระมัดระวังตัวจะอยู่ห่างจากสิ่งเหล่านี้ ⁶ จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พราจากคำสั่งสอนนั้น

⁷ คนที่มั่งคั่งมีอำนาจเหนือคนที่ยากจน และผู้ขอยืมก็เป็นทาสของผู้ให้ยืม ⁸ ผู้หว่านความยุติธรรมจะเก็บเกี่ยวสิ่งเลวร้าย และไม่เกี่ยวแห่งความเกรี้ยวกราดของเขาจะสิ้นไป ⁹ คนที่มองอย่างใจกว้างก็จะได้รับพระพรเพราะเขาแบ่งปันอาหารของเขาแก่คนยากจน

¹⁰ จงไล่คนชอบเยาะเย้ยไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป การก่อกวนและการสบประมาทก็จะหยุดลง ¹¹ คนที่บริสุทธิ์ใจและเป็นคนที่มีความสุภาพอ่อนหวาน เขาจะได้ภักดีเป็นมิตร ¹² พระเนตรของพระยาห์เวห์เฝ้ารักษาความรู้ แต่พระองค์ทรงทำลายถ้อยคำของคนทรยศเสีย

¹³ บุคคลที่เกียจคร้านพูดว่า “มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่ากลางลานเมือง” ¹⁴ ปากของหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก พระพิโรธของพระยาห์เวห์จะพลุ่งขึ้นต่อคนที่ตกลงในหลุมนั้น ¹⁵ ความโง่ติดอยู่ในใจเด็ก แต่ไม่เรียวที่ตีสอนจะไล่ความโง่ให้ห่างจากเขา

¹⁶ คนที่บีบบังคับประชาชนที่ยากจนเพื่อให้ตัวเองมั่งมียิ่งขึ้น หรือคนที่ให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนแน่นอน ¹⁷ จงเอียงหูของเจ้าฟัง ถ้อยคำของคนมีปัญญา และเอาใจใส่ความรู้ของข้า ¹⁸ เพราะมันน่าชื่นใจ ถ้าเจ้าเก็บรักษาพวกมันไว้ภายใน และให้พวกมันทั้งหมดพร้อมอยู่ที่ริมฝีปากของเจ้า

¹⁹ เพื่อเจ้าจะวางใจในพระยาห์เวห์ ข้าจึงสอนสิ่งเหล่านั้นให้แก่เจ้าในวันนี้ ²⁰ ข้าได้เขียนให้เจ้าสามสิบข้อความแห่งการสั่งสอนและความรู้ ²¹ เพื่อสอนความจริงที่เชื่อถือได้แก่เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่น่าเชื่อถือทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ใช้เจ้ามาไม่ใช่หรือ?

²² อย่าปล้นคนจน เพราะเขาเป็นคนจน หรืออย่าบีบบังคับคนเข็ญใจที่ประตูเมือง ²³ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงว่าความแทนพวกเขา และพระองค์จะทรงรับชีวิตของผู้ที่ปล้นพวกเขา ²⁴ อย่าเป็นเพื่อนกับคนเจ้าโทโส และอย่าคบหากับคนขี้โมโห

²⁵ หรือว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และเจ้าจะเอาใจของเจ้าเองไปติดกับดัก ²⁶ อย่าเป็นคนในจำพวกที่ให้คำปฏิญาณ หรือในจำพวกผู้คำประกันหนี้สิน ²⁷ ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระหนี้ แล้วจะมีอะไรเล่าที่จะหยุดเขาไม่ให้มายึดที่นอนของเจ้าไปจากเจ้า?

²⁸ อย่าย้ายหลักเขตโบราณซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้ ²⁹ เจ้าเห็นคนที่มีฝีมือในงานของเขาหรือ? เขาจะยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ภักดีที่รักทั้งหลาย ไม่ใช่ยืนต่อหน้าสามัญชน

Chapter 23

- ¹ เมื่อเจ้านั่งรับประทานอาหารกับผู้ครอบครอง จงสังเกตให้ดีว่าจะได้อยู่ข้างหน้าเจ้า ² เจ้าจงจ่อมือไว้ที่คอของเจ้า ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ ³ อย่าปรารถนาของโอชะของผู้ครอบครองนั้น เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง
- ⁴ อย่าทำงานหนักเกินไปเพื่อจะมีความมั่งคั่ง จงฉลาดพอที่จะรู้ว่าจะหยุดพักเมื่อใด ⁵ เจ้าจะเหลื้อมตามองทรัพย์สินนั้นหรือ? มันก็หายไปแล้ว เพราะแน่นอนทีเดียวมันจะกางปีกขึ้นมาเหมือนนกอินทรีและบินไปในท้องฟ้า ⁶ อย่ากินอาหารของคนที่มีสายตาชั่วร้าย อย่าปรารถนาของโอชะของเขา
- ⁷ เพราะเขาเป็นคนประเภทที่คอยนับราคาอาหารอยู่ในใจ เขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจของเขาไม่ได้อยู่กับเจ้า ⁸ เจ้าจะต้องสำรองอาหารเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำอ่อนหวานของเจ้าไปโดยเปล่าประโยชน์ ⁹ อย่าพูดให้คนใจได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า
- ¹⁰ อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ หรืออย่ารุกรานไร่นาของเด็กกำพร้า ¹¹ เพราะพระเจ้าผู้ไถ่ของเด็กกำพร้า นั้นแข็งแรง และพระองค์จะทรงสู้ความกับเจ้าในคดีของพวกเขา ¹² จงเปิดใจรับคำสั่งสอน และจงเชียวฟังถ้อยคำแห่งความรู้
- ¹³ อย่าละเลยการสั่งสอนเด็ก เพราะถ้าเจ้าติสอนเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย ¹⁴ เจ้าจะเป็นผู้ที่ตีเขาด้วยไม้เรียว และช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากแดนคนตาย ¹⁵ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้ามีปัญหา แล้วใจของข้าเองก็จะยินดีด้วย
- ¹⁶ จิตใจของข้าจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง ¹⁷ อย่าให้ใจของเจ้าริษยาพวกคนบาป แต่งยาเกรงพระยาห์เวห์ตลอดเวลา ¹⁸ เพราะมีอนาคตสำหรับเจ้าอย่างแน่นอน และความหวังของเจ้าจะไม่สลาย
- ¹⁹ บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจงฟัง และจงมีปัญญา และจงนำใจของเจ้าไปในทางนั้น ²⁰ อย่ามั่วสุมกับคนชั่วเหล่า หรือกับคนตะกละกินเนื้อ ²¹ เพราะคนชั่วและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความเกียจคร้านจะเอาผ้าขี้ริ้วห่มคนนั้น
- ²² จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่ ²³ จงซื้อความจริงแต่อย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ ²⁴ บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง และคนที่ให้กำเนิดบุตรที่มีปัญญายินดีในเขา
- ²⁵ จงให้บิดามารดาของเจ้ายินดี จงให้ผู้ที่คลอดเจ้าเปรมปรีดี ²⁶ บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้ข้าเถอะ และให้ตาของเจ้าชื่นชมในทางทั้งหลายของข้า ²⁷ เพราะหญิงโสเภณีเป็นหลุมลึก และหญิงสำส่อนเป็นบ่อแคบ
- ²⁸ นางหมอบคอยอยู่เหมือนโจร และนางทำให้มีคนที่มิชอบตรงเพิ่มขึ้นในท่ามกลางมนุษย์ ²⁹ ใครที่วิบัติ? ใครที่ร้องไห้? ใครมีเรื่องวิวาก? ใครบ่นพึมพำ? ใครมีแผลโดยไม่จำเป็น? ใครมีตาสองข้างแดงกำ? ³⁰ คนเหล่านั้นแหละพวกที่นั้งเช่อยู่กับเหล่าจุ่น พวกคนเหล่านั้นที่ไปลี้ลองเหล่าผสม
- ³¹ อย่ามองดูเหล่าจุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อมันเปล่งประกายในจอก และมันไหลลงไปยังคลองค่อ ³² ในที่สุดมันจะกัดเหมือนงูและฝังเขี้ยวเหมือนงูพิษ ³³ ดวงตาของเจ้าจะเห็นสิ่งแปลกๆ และใจของเจ้าจะพูดตลบทะแฉง
- ³⁴ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่ใจกลางทะเล หรือนอนอยู่บนยอดเสากระโดง ³⁵ เจ้าจะพูดว่า “พวกเขาตีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ พวกเขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึกรู้สีก ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ? ข้าจะแสวงหาการดื่มอีก”

Chapter 24

¹ อย่าอิจฉาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับพวกเขา ² เพราะใจของพวกเขาคิดทำการทารุณ และริมฝีปากของพวกเขาพูดการประทุษร้าย ³ โดยปัญญาบ้านจึงถูกสร้างขึ้น และโดยความเข้าใจมันก็ถูกสถาปนาไว้

⁴ โดยความรู้ห้องทั้งหลายก็เต็มไปด้วยทรัพย์ล้ำค่าและความมั่งคั่งที่น่าชื่นชมทั้งสิ้น ⁵ นักรบแห่งปัญญาย่อมมีอำนาจมาก และคนมีความรู้ก็มีกำลังมากขึ้น ⁶ เพราะโดยการนำที่ฉลาด เจ้าจะทำสงครามได้ และโดยมีที่ปรึกษามากย่อมมีชัยชนะ

⁷ สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อัปาทพุด ⁸ คนที่วางแผนทำชั่ว ประชาชนเรียกเขาว่ายอดคนเจ้าเล่ห์ ⁹ การวางแผนที่โง่เป็นบาป และบุคคลชอบเยาะเย้ยเป็นที่เกลียดชังต่อคนทั้งหลาย

¹⁰ ถ้าเจ้าอ่อนล้าด้วยความกลัวในวันยากลำบาก ดังนั้นกำลังของเจ้าก็น้อย ¹¹ จงช่วยคนที่ถูกนำไปสู่ความตาย และจงเหนี่ยวรั้งคนที่กำลังโซเซไปสู่การถูกฆ่า ¹² ถ้าเจ้าจะว่า “ดูเถิด พวกเราไม่รู้เรื่องนี้เลย” พระองค์ผู้ทรงตรวจดูจิตใจจะไม่ทรงรับทราบสิ่งที่เจ้ากำลังพูดหรือ? พระองค์ผู้ทรงคุ้มครองชีวิตของเจ้าจะไม่ทรงทราบหรือ? และพระเจ้าจะไม่ประทานให้แต่ละคนตามการกระทำของเขาหรือ?

¹³ บุตรชายของเราเอ๋ย จงกินน้ำผึ้ง เพราะเป็นของดี เพราะน้ำผึ้งที่หยดจากรวงนั้นมีรสหวานแก่ลิ้นของเจ้า ¹⁴ ปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญาณของเจ้า ถ้าเจ้าพบปัญญาก็จะมีอนาคต และความหวังของเจ้าจะไม่สลาย ¹⁵ อย่าข่มขู่ทำร้ายเหมือนบุคคลอธรรมที่ทำลายที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าทำลายที่พักของเข

¹⁶ เพราะบุคคลชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะสะดุดล้มลงในความยากลำบาก ¹⁷ อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด ¹⁸ เกรงว่าพระยาห์เวห์จะทรงทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย

¹⁹ อย่าวิตกกังวลเพราะคนทำบาป และอย่าอิจฉาคนชั่วร้าย ²⁰ เพราะคนชั่วไม่มีอนาคต และประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย ²¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระยาห์เวห์และเกรงกลัวกษัตริย์ อย่าคบหากับบรรดาคนที่กบฏต่อทั้งสองพระองค์เลย

²² เพราะภัยพิบัติของพวกเขาจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และใครจะทราบถึงความพิวาศที่จะมาจากทั้งสองพระองค์เล่า? ²³ ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของคนมีปัญญาด้วย การลำเอียงในการตัดสินคดีความนั้นไม่ดีเลย ²⁴ ผู้ใดก็ตามที่กล่าวกับคนชั่วร้ายว่า “เจ้าเป็นคนชอบธรรม” จะถูกประชาชนแข่งด่าและเหล่าประชชาติรังเกียจ

²⁵ แต่ผู้ที่ประณามคนชั่วจะปิตินดี และพรอันดีจะมายังพวกเขา ²⁶ คนที่ให้คำตอบตรงไปตรงมาให้เป็นเพื่อนแก่จากริมฝีปากของเขา ²⁷ จงเตรียมงานของเจ้าที่ข้างนอก จงทำมันให้พร้อมสำหรับเจ้าที่ในนา และหลังจากนั้นจึงค่อยสร้างบ้านของเจ้า

²⁸ อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า ²⁹ อย่ากล่าวว่า “ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแก่ข้า ข้าจะทำการตอบแทนเขาตามการกระทำของเขา” ³⁰ ข้าผ่านไปที่ไร่นาของคนเกียจคร้าน ผ่านสวนองุ่นของคนไม่มีสามัญสำนึก

³¹ มีหนามงอกเต็มไปหมดทั่วทุกแห่ง หนาดินก็ปกคลุมด้วยต้นเห็บอกหนาม และกำแพงหินของมันก็พังลง ³² แล้วเมื่อข้ามองดูและได้พิจารณา ข้าได้เห็นและได้รับคติสอนใจ ³³ นอนสักนิด จิบสักหน่อย กอดอกพักสักครู่ ³⁴ ความยากจนจะเดินขบวนมาหาเจ้า และความขัดสนก็จะมาอย่างทหารถืออาวุธ

Chapter 25

¹ ต่อไปนี้เป็นบรรดาสุภาพชนอื่นๆ ของซาโลมอน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้ ² ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือการปกปิดสิ่งต่างๆ ไว้ แต่ความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์คือการค้นสิ่งนั้นให้ปรากฏ ³ ฟาห์หลายสูงและแผ่นดินลึกจันใด พระทัยของกษัตริย์ก็ยากที่จะหยั่งรู้จันนั้น

⁴ จงไล่บี้แร่ออกจากเงิน และพวกช่างเงินจะสามารถใช้เงินนั้นในงานของเขาได้ ⁵ จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ แล้วพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม ⁶ อย่ายกย่องตัวเองเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์และอย่ายืนอยู่ในที่ได้กำหนดไว้ให้คนใหญ่คนโต

⁷ การที่เขาจะกล่าวกับเจ้าว่า “เชษฐาขึ้นมาที่นี่” ก็ดีกว่าให้เขาลบหลู่เจ้าต่อหน้าเจ้านาย สิ่งที่เขาได้เป็นพยานรู้เห็น ⁸ อย่ารีบร้อนนำไปสอบสวน เพราะเจ้าจะทำอะไรในตอนสุดท้ายเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าขายหน้า? ⁹ จงยกเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านเอง และอย่าเผยความลับของอีกฝ่ายหนึ่ง

¹⁰ เกรงว่าผู้ที่ไต่ถามจะนำความอับอายมาสู่เจ้า และเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับเจ้าจะไม่ถูกปิดเงียบต่อไป ¹¹ ถ้อยคำที่พูดถูกกาลเทศะ เหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำล้อมด้วยเงิน ¹² คำตักเตือนของคนมีปัญญาแก่หูที่คอยฟัง ก็เหมือนทองคำและเครื่องประดับทองคำของบรสิสุร์

¹³ ความเย็นของหิมะในฤดูหนาวเป็นเช่นใด ผู้สื่อสารที่ซื่อสัตย์ต่อผู้ที่ใช้เขา ย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายชุ่มชื้นอย่างนั้น ¹⁴ คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่ไม่ได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน ¹⁵ ความอดกลั้นอาจโน้มน้าวผู้ครอบครองได้ และลิ้นอ่อนหวานอาจโน้มน้าวใจให้อ่อนลง

¹⁶ ถ้าเจ้าพบน้ำผึ้ง จงกินแต่พอดี ไม่เช่นนั้นเกรงว่าเจ้าจะกินมากเกินไปและอาเจียนออกมา ¹⁷ อย่าไปเยี่ยมเพื่อนบ้านของเจ้าบ่อยๆ เกรงว่าเจ้าจะเอือมระอาเจ้า และเกลียดชังเจ้า ¹⁸ ผู้ใดเป็นพยานเท็จกล่าวหาเพื่อนบ้านของตน ก็เหมือนกระบอกที่ใช้ในสงคราม หรือดาบ หรือลูกธนูคมกริบ

¹⁹ การวางใจคนไม่ซื่อในวันยากลำบาก ก็เหมือนฟันที่พุดหรือเท้าที่ชวนเซ ²⁰ บุคคลผู้ที่ถอดเสื้อผ้าออกในวันอากาศหนาวก็ดี หรือเอาผ้าสัณฐานมาราดบนเกล็ดของโซดาก็ดี เป็นเหมือนกับคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ²¹ ถ้าศัตรูของเจ้าหัว จงให้อาหารเขากิน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม

²² เพราะเจ้าจะสุขุมถ้อยคำที่ลูกไฟลงไว้บนศีรษะของเขา และพระยาห์เวห์จะประทานบำเหน็จแก่เจ้า ²³ ลมเหนือน้ำฝนมาจันใด ลิ่นที่นินทาหลังก็นำใบหน้าบูดบังมาจันนั้น ²⁴ อาศัยอยู่ที่มุมบนดาดฟ้า ดีกว่าอยู่ร่วมบ้านกับภรรยาชู้ทะเลาะ

²⁵ น้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหายจันใด ข้าวดีจากแดนไกลก็เป็นจันนั้น ²⁶ คนชอบธรรมที่ยอมแพ้คนอธรรม ก็เหมือนน้ำพุมีโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก ²⁷ คินน้ำผึ้งมากไม่ดีจันใด แสงงหาเกียรติรำไปก็ไม่ได้จันนั้น ²⁸ คนที่ควบคุมตนเองไม่ได้ ก็เหมือนเมืองที่ถูกทำลายและไม่มีกำแพง

Chapter 26

- ¹ เหมือนดังหิมะในฤดูร้อนหรือฝนในฤดูเก็บเกี่ยว ดังนั้นคนโง่ก็ไม่คู่ควรกับเกียรติยศ ² นกกระจอกยอมไผ่ผืนและนกนางแอ่นยอมโบยบินฉันใด คำแข่งสาปอย่างไ้สมควรยอมไม่เกิดผลฉันนั้น ³ แล้มีไว้สำหรับบ้า บังเหียนมีไว้สำหรับลา และไม่เรียวก็มีไว้สำหรับหลังของพวกคนโง่
- ⁴ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าจะเป็นเหมือนเขา ⁵ จงตอบคนโง่และร่วมในความโง่ของเขา เพื่อเขาจะไม่กลายเป็นคนมีปัญหาในความคิดของเขาเอง ⁶ ผู้ใดก็ตามที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ ก็เหมือนตัดเท้าทั้งสองข้างออกและดื่มความรุนแรง
- ⁷ เหมือนดังขาทั้งสองข้างของคนพิการที่ห้อยอยู่ฉันใด สุภาสิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เป็นฉันนั้น ⁸ ผู้ที่ให้เกียรติคนโง่ ก็เหมือนคนที่มัดก้อนหินไว้กับสลิง ⁹ ดั้นหนามอยู่ในมือคนขี่เมาไร้ประโยชน์ฉันใด สุภาสิตที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เป็นฉันนั้น
- ¹⁰ ผู้ที่จ้างคนโง่หรือใครก็ตามคนที่ผ่านไปมา ก็เหมือนนักธนูที่ยิงคนเหล่านั้นทุกคนที่อยู่รอบเขาบาดเจ็บ ¹¹ สุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา ก็เหมือนคนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีก ¹² เจ้าเห็นคนบางคนคิดว่าตัวเองมีปัญหาหรือไม่? ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าในเขาเสียอีก
- ¹³ คนเกียจคร้านพูดว่า “มีราชสีห์อยู่ที่ถนน มีสิงโตอยู่ที่ลานเมือง” ¹⁴ ประตูล้มไปมาด้วยบานพับของมันฉันใด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขาฉันนั้น ¹⁵ คนเกียจคร้านฝังมือของตนในขาม และเขาเหนียวที่จะเอามือกลับมาที่ปากของตน
- ¹⁶ คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองมีปัญหามากกว่า คนเจ็ดคนที่ตอบสนองด้วยการตัดสินใจที่ดี ¹⁷ คนที่ผ่านมาแล้วไปมีอารมณ์โกรธกับการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของตน ก็เหมือนคนที่ดึงหูของสุนัข ¹⁸ คนบ้าที่ยิงลูกธนูเพลิงออกไป
- ¹⁹ ก็คือคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของตน และกล่าวว่า “ข้ากำลังเล่าเรื่องตลกไม่ใช่หรือ?” ²⁰ เพราะขาดฟัน ไฟก็ดับ และที่ไหนไม่มีคนซุบซิบนินทา การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป ²¹ ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และฟันเป็นเชื้อไฟฉันใด คนที่ชอบทะเลาะก็เป็นเหตุให้การวิวาทลุกลามฉันนั้น
- ²² ถ้อยคำของผู้ซุบซิบนินทาก็เหมือนชิ้นอาหารอร่อย มันลงไปยังส่วนต่างๆ ในร่างกาย ²³ ปากที่เผ็ดร้อนและใจชั่ว ก็เหมือนการเคลือบเงาบนภาชนะดิน ²⁴ คนที่เกลียดผู้อื่นก็กลบเกลื่อนความรู้สึกของเขาด้วยริมฝีปากของเขา และเขาเก็บการหลอกลวงไว้ภายในใจเขา
- ²⁵ เมื่อเขาพูดเหมือนมีเมตตาจิต ก็อย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจิดอย่างในใจเขา ²⁶ ถึงเขาจะปกปิดความเกลียดชังไว้ด้วยเล่ห์ แต่ความชั่วของเขาจะถูกเปิดโปงในที่ประชุม ²⁷ คนที่ขุดหลุมพรางจะตกลงไปเอง คนที่กลิ้งก้อนหินขึ้นไป มันจะกลิ้งกลับมาทับเขาเอง ²⁸ ลิ่นนุสาเกลียดคนที่มันทำลาย และปากป้อยอก็นำความพินาศมาให้

Chapter 27

- ¹ อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะอย่างไรบ้าง ² จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช่ปากของตัวเอง ให้คนต่างด้าวสรรเสริญ และไม่ใช่ริมฝีปากของตัวเอง ³ จงพิจารณาดูความหนักของหินและน้ำหนักของกรวย แต่การยั่วเย้าของคนโง่ก็หนักกว่าทั้งสองอย่างนั้น
- ⁴ ความพิโรธที่ร้ายและความโกรธที่ท่วมทับ แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้? ⁵ ตาหมิ่นกันต่อหน้า ดีกว่าการแอบรักกัน ⁶ บาดแผลที่มีตราก็เชื่อถือได้ แต่การจูบของศัตรูนั้นมากเกินความเป็นจริง
- ⁷ คนที่อ้อมแอ้มยอมปฏิบัติเสมอแม้แต่น้ำผึ้ง แต่สำหรับบุคคลที่หัว ทุกสิ่งที่ขมก็กลับหวาน ⁸ คนที่ร้อนรุ่มจากบ้านของตน ก็เหมือนนกที่ร้อนรุ่มจากรังของมัน ⁹ น้ำหอมและเครื่องหอมทำให้ใจยินดี และความอ่อนหวานของเพื่อนมาจากคำแนะนำที่จริงใจ
- ¹⁰ อย่าทอดทิ้งเพื่อนของเจ้า และเพื่อนของบิดาเจ้า และอย่าไปที่บ้านพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าพบความหายนะ เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ ดีกว่าพี่น้องที่อยู่ไกล ¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงมีปัญญา และจงทำให้ใจของข้ายินดี แล้วข้าจะตอบคนที่เยาะเย้ยข้าได้ ¹² คนที่สุขุมเห็นอันตรายและซ่อนตัวเสีย แต่คนรู้น้อยเดินไปเรื่อยๆ และรับอันตรายนั้น
- ¹³ จงรีบเสื่อผ้าของผู้ที่คำประกันให้คนแปลกหน้า และจงยึดมั่นไว้ เมื่อเขาประกันให้ผู้หญิงสำส่อน ¹⁴ คนที่ตื่นแต่เช้ามิดไปอวยพรเพื่อนบ้าน ด้วยเสียงดัง คำอวยพรนั้นจะกลายเป็นคำสาปแช่ง ¹⁵ หยาดฝนหยดลงมาไม่หยุดในวันฝนตกพรำฉ่ำได้ ภรรยาขี้ทะเลาะก็เหมือนกันฉนั้น
- ¹⁶ การห้ามเธอก็เหมือนห้ามลม หรือพยายามจับน้ำมันด้วยมือขวา ¹⁷ เหล็กกลับเหล็กให้คมได้ฉนั้นใด คนหนึ่งก็กลับเพื่อนของตนให้เจ็บแสบได้ฉนั้น ¹⁸ คนที่ดูเล็ดมະเตื่อจะได้กินผลของมัน และคนที่คุ้มกันนายของตนจะได้รับเกียรติ
- ¹⁹ ในน้ำ สะท่อนหน้าคนฉนั้นใด ใจของคนก็สะท่อนถึงบุคคลฉนั้น ²⁰ แดนคนตายและแดนพิณาศไม่รู้จักอ้อม ดังนั้นดวงตาของคนเราก็มารู้จักอ้อม ²¹ เบ้าหลอมมีไว้หลอมเงิน และเตาถลุงมีไว้ถลุงทองคำ และบุคคลจะพิสูจน์ได้โดยคำยกย่องที่เขาได้รับ
- ²² เอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสาก พร้อมกับเมล็ดข้าว ความโง่ก็ยังคงอยู่กับเขา ²³ จงแน่ใจว่าเจ้ารู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าและจงเอาใจใส่ฝูงสัตว์ของเจ้า ²⁴ เพราะความมั่งคั่งไม่ยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ มงกุฎจะไม่คงทนอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ใช่ไหม?
- ²⁵ เจ้าสมควรรู้ว่า เมื่อใดที่หญ้าแห้งถูกเก็บไป และหญ้าใหม่ก็ปรากฏขึ้น และรู้เวลาที่หญ้าตามภูเขาต่างๆ ถูกเก็บรวบรวมมา ²⁶ ลูกแกะเหล่านั้นจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา ²⁷ จะมีนมแพะพอเป็นอาหารแก่เจ้า เป็นอาหารแก่ครอบครัวของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพแก่บรรดาสาวใช้ของเจ้า

Chapter 28

- ¹ คนชั่วร้ายหนีแต่ไม่มีใครไล่ตาม แต่ผู้ชอบธรรมจะกล่าวหาอย่างสิงห์หนุ่ม ² เมื่อแผ่นดินเกิดการละเมิดปั่นป่วน ก็มีผู้ครอบครองหลายคน แต่อาศัยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ แผ่นดินนั้นจะยืนยง ³ คนยากจนข่มเหงคนที่ยากจน ก็เหมือนฝนที่พัดลงมากำลายพืชผลจนไม่มีอะไรจะกิน
- ⁴ ผู้ที่ละทิ้งธรรมบัญญัติย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่ผู้ที่รักษารัศมีธรรมบัญญัติย่อมต่อสู้เขา ⁵ คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่คนที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะเข้าใจทุกสิ่ง ⁶ คนยากจนที่ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของเขา
- ⁷ คนที่รักษารัศมีธรรมบัญญัติก็เป็นบุตรชายที่มีความเข้าใจ แต่เพื่อนของคนตะกละทำให้บิดาของเขาขายหน้า ⁸ คนที่ทวิภักดิ์สมบัติของเขาด้วยการบูดริตดอกเบี๋ย ก็ได้รวบรวมทรัพย์นั้นไว้ให้ผู้ที่เมตตาคคนที่ยากจน ⁹ ถ้าผู้ใดหันหูลงของเขาไม่ฟังธรรมบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน
- ¹⁰ คนที่นำคนเที่ยงธรรมหลงเข้าไปในทางชั่ว ก็จะตกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนไร้อำนาจจะได้รับสิ่งดีเป็นมรดก ¹¹ บุคคลที่มั่งคั่งอาจมีปัญญาในสายตาของตนเอง แต่บุคคลที่ยากจนผู้มีความเข้าใจจะรู้จักตัวเขาชัดเจน ¹² เมื่อคนชอบธรรมเปรมปรีดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วเรื่องอำนาจ คนก็ซ่อนตัวเสีย
- ¹³ ผู้ที่ปกปิดความบาปของเขาไว้จะไม่เจริญ แต่ผู้สารภาพและก้มหน้าจะได้รับความกรุณา ¹⁴ คนที่ดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าอยู่เสมอก็มีความสุข แต่คนที่ทำใจของเขาให้แข็งกระด้างจะตกในความยากลำบาก ¹⁵ คนชั่วที่ปกครองคนยากจน ก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีโถมใส่เหยื่อ
- ¹⁶ ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นคนกดขี่ข่มเหงตัวกลาง แต่คนที่เกลียดสิ่งที่ได้มาโดยไม่ชอบธรรมย่อมมีชีวิตยืนยาว ¹⁷ คนที่มีความผิดในเรื่องโลหิตของคนอื่น จะหลบหนีไปจนตาย และไม่มีใครช่วยเขาเลย ¹⁸ บุคคลใดที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้อำนาจก็ได้รับการช่วยกู้ แต่คนคดโกงในทางของเขาจะล้มลงอย่างฉับพลัน
- ¹⁹ คนที่มุ่งทำงานในที่ดินของเขาจะมีอาหารบริบูรณ์ แต่คนที่วิ่งตามสิ่งไร้สาระจะยิ่งยากจน ²⁰ คนซื่อสัตย์จะได้รับพระพรมากมาย แต่คนที่รับแรงรวยทางลัดจะถูกลงโทษ ²¹ การล่าเหยื่อนั้นไม่ดี เพียงแค่อาหารชิ้นหนึ่งก็ทำให้คนอาจทำผิดได้
- ²² คนตระหนี่เร่งหาทรัพย์สมบัติ และไม่ทราบว่าการขัดสนจะมาถึงเขา ²³ ผู้ใดก็ตามตักเตือนคนอื่น จะได้รับความโปรดปรานภายหลัง มากกว่าผู้ที่ใช้ลิ้นป้อยอ ²⁴ คนที่ขโมยทรัพย์ของบิดาหรือมารดาของตน และพูดว่า “อย่างนี้ไม่ผิด” เขาก็เป็นเพื่อนของนักทำลาย
- ²⁵ คนโลภปลุกปั่นให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระยาห์เวห์จะเจริญรุ่งเรือง ²⁶ คนที่เชื่อใจตัวเองเป็นคนโง่ แต่คนที่ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาจะปลอดภัย ²⁷ ผู้ที่ให้แก่งคนยากจนจะไม่ขัดสน แต่ผู้ใดก็ตามที่เพิกเฉยจะถูกแข่งขันมาก ²⁸ เมื่อคนชั่วเรื่องอำนาจ คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาพินาศไป คนชอบธรรมก็ทวีขึ้น

Chapter 29

¹ คนที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่ทำคอแข็ง จะถูกทำลายทันทีโดยไม่มีทางแก้ไข ² เมื่อคนชอบธรรมทวิขึ้น ประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วปกครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ ³ ผู้ใดที่รักปัญญาย่อมทำให้บิดาของตนเปรมปรีดี แต่ผู้ที่คบหาหญิงโสเภณีก็ผลาญทรัพย์จนหมดสิ้น

⁴ กษัตริย์ทรงทำให้บ้านเมืองเป็นปึกแผ่นด้วยความยุติธรรม แต่คนที่รับสินบนทำให้มันย่อยยับ ⁵ คนที่ป้อยเพื่อนบ้านของตน ย่อมกางตาข่ายไว้ดักเท้าของเขา ⁶ ความบาปของคนชั่วคือกับดัก แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี

⁷ คนชอบธรรมรู้ถึงสิทธิต่างๆ ของคนยากจน คนชั่วไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้ ⁸ คนชอบเยาะเย้ยทำให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟ แต่คนมีปัญหาทำให้ความโกรธเกรี้ยวสงบลง ⁹ ถ้าคนมีปัญหาเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ คนโง่ก็เดือดดาล ทั้งหัวเราะ และไม่มีความสงบ

¹⁰ พวกกระหายเลือดย่อมเกลียดคนดีพร้อม และแสวงหาชีวิตของคนเที่ยงธรรม ¹¹ คนโง่ระบายความโกรธออกมาเต็มที่ แต่คนมีปัญหาย่อมยับยั้งไว้ ¹² ถ้าผู้ครอบครองใส่ใจคำพูดเท็จ ข้าราชการทั้งสิ้นของเขาก็พลอยเป็นคนชั่วร้าย

¹³ คนยากจนและผู้กดขี่ เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือพระยาห์เวห์ประทานความสว่างแก่ดวงตาของคนทั้งสอง ¹⁴ ถ้ากษัตริย์ทรงพิพากษาคณด้วยความจริง พระที่นั่งของพระองค์จะตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ ¹⁵ ไม่เรียวและคำตักเตือนให้ปัญญา แต่เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจะนำความอันอายมาสู่มารดา

¹⁶ เมื่อคนชั่วร้ายทวิอำนาจ การทรยศก็ทวิขึ้น แต่คนชอบธรรมจะเห็นความล่มจมของคนชั่วเหล่านั้น ¹⁷ จงเตือนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าสบายใจ เขาจะให้ความปิตุยิตแก่เจ้า ¹⁸ ในที่ที่ไม่มีการเพชฌฆัต ประชาชนก็ปล่อยตัว แต่คนที่รักษารัฐธรรมนูญย่อมเป็นสุข

¹⁹ คนรับใช้จะรับการสั่งสอนด้วยคำพูดเท่านั้นไม่ได้ เพราะแม้เขาจะเข้าใจ แต่เขาก็ไม่เชื่อฟัง ²⁰ เจ้าเห็นคนปากไวหรือ? ยังมีความหวังในคนโง่มากกว่าเขาเสียอีก ²¹ คนที่ตามใจคนรับใช้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ในที่สุดจะพบว่าเขานำความยุ่งยากมาให้

²² บุคคลขี้โมโหเร่งเร้าให้เกิดการวิวาท และคนเจ้าอารมณ์ก็ทำให้เกิดการทำบาปมากมาย ²³ ความหยิ่งของบุคคลนำเขาให้ต่ำลง แต่คนถ่อมตัวจะได้รับเกียรติ ²⁴ ผู้สมคบกับขโมยย่อมเกลียดชังชีวิตของเขา เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่พูดอะไรเลย

²⁵ ความกลัวของคนทำให้มีการวางบ่วงไว้ แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ก็ปลอดภัย ²⁶ คนมากมายแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ผู้คนที่ได้รับความยุติธรรมจากพระยาห์เวห์ ²⁷ คนยุติธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม และคนชั่วตรงก็เป็นทีสะอิดสะเอียนแก่คนชั่ว

Chapter 30

¹ ถ้อยคำทั้งหลายของอาถรรพ์บุตรของยาเคห์ ผู้ชายคนนี้ได้ประกาศต่ออีสิเอล ต่ออีสิเอลและอุคาว่า ² แม่ที่เดียวที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งมากกว่าเป็นมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์ ³ ข้าพระองค์ไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้เกี่ยวกับองค์บารุค

⁴ ใครเล่าได้ขึ้นสวรรค์และลงมา? ใครรวบรวมลมไว้ในอุ้งมือของตน? ใครเอาเสื้อผ้าห่อหุ้มน้ำไว้? ใครสถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก? ผู้นั้นมีนามว่าอะไร? และบุตรของผู้นั้นมีนามว่าอะไร? แนนอนเจ้ารู้ ⁵ พระดำรัสทุกคำของพระเจ้าพิสูจน์แล้วว่าจริง พระองค์ทรงเป็นใส่แก่ผู้สืบทอดในพระองค์ ⁶ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวจนะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกเจ้าและทรงตัดสินว่าพวกเจ้าพวนมุสา

⁷ ข้าพระองค์ขอลองสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธ ก่อนข้าพระองค์ตาย ⁸ ขอให้ความเท็จและคำมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเพียงประทานอาหารที่จำเป็นแก่ข้าพระองค์ ⁹ เพราะถ้าข้าพระองค์มีมากเกินไป ข้าพระองค์อาจจะปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์เป็นใครเล่า?” หรือถ้าข้าพระองค์ยากจน ข้าพระองค์อาจจะขโมย และลบหลู่พระนามพระเจ้าของข้าพระองค์

¹⁰ อย่ากล่าวร้ายคนรับใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องรับโทษ ¹¹ มีคนที่แข่งบิดา และไม่อวยพรมารดาของพวกเขา ¹² มีคนที่คิดว่าบารุคในสายตาตนเอง แต่ยังไม่ได้รับการชำระความโสโครกของพวกเขา

¹³ มีคนที่ดวงตาแสดงความมึน และหนังตาแสดงความถือดี ¹⁴ มีคนที่พินของเขาเป็นดาบ พินทรมานของเขาเป็นมีด เพื่อจะทำลายคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากมนุษย์ ¹⁵ ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว พวกมันร้องว่า “ให้ฉัน ให้ฉัน” มีสามสิ่งที่ไม่เคยอิ่ม สิ่งที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”

¹⁶ คือ แตนคนตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินที่ไม่อิ่มน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว” ¹⁷ ดวงตาที่เยาะเย้ยบิดา และถูกไม่ฟังมารดา จะถูกฝูงกาแห่งหุบเขาจิกออกไป และเขาจะถูกลูกนกแร้งจะกินเสีย ¹⁸ มีสามสิ่งที่ไม่ประหลาดสำหรับข้าพเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ

¹⁹ คือ ท่าทางของนกอินทรีบนท้องฟ้า ท่าทางของงูบนหิน ท่าทางของเรือในท้องทะเล และท่าทางของชายหนุ่มต่อหญิงสาว ²⁰ นีรีของหญิงผู้ล่วงประเวณี คือ นางรับประทาน และนางเช็ดปาก และนางพูดว่า “ฉันไม่ได้ประพฤตินั้น” ²¹ แผ่นดินสะเทือนภายใต้สามสิ่ง และมันไม่อาจทนอยู่ใต้สิ่ง

²² คือ ทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เขลาเมื่อกินอิ่ม ²³ หญิงที่เป็นที่เกลียดชังเมื่อได้แต่งงาน และสาวใช้เมื่อขึ้นมาแทนที่นายหญิงของตน ²⁴ มีสิ่งในโลกที่เล็ก แต่มีปัญญามากเหลือเกิน ได้แก่

²⁵ มด เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง ²⁶ ตัวกระจงพา เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีกำลัง แต่พวกมันยังสร้างบ้านของพวกมันในซอกหิน ²⁷ ตั๊กแตนทะเลทรายไม่มีกษัตริย์ แต่มันทั้งหมดยังเดินขบวนเป็นแถว

²⁸ จึงจกนั้น เจ้าเอาสองมือของเจ้าจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ ²⁹ มีสามสิ่งที่ยึดอย่างได้สง่างาม มีสิ่งที่เกิดได้สง่างาม คือ

³⁰ สิงโตซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุดในหมู่สัตว์ป่า และไม่ยอมหันหลังให้สิ่งใดเลย

³¹ พ่อไก่ที่เดินป้ออยู่ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ที่กองทหารของพระองค์อยู่เคียงข้างพระองค์ ³² ถ้าเจ้าเป็นคนโง่เขลาพูดยกย่องตนเอง หรือถ้าเจ้าคิดแผนชั่ว จงเอามือปิดปากไว้ ³³ เช่นเดียวกับกวนนํ้ามนต์ได้เบย และเมื่อบิดจุมูกได้โลหิต การกระทำที่เกิดขึ้นเวลาโกรธก็ได้ความขัดแย้ง

Chapter 31

- ¹ ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล ซึ่งเป็นคำสอนที่พระราชชนนิชของพระองค์ได้ตรัสสอนพระองค์ ² อะไรเล่าลูกชายของแม่เอ๋ย? อะไรเล่าลูกชายแห่งครรภ์ของแม่? ลูกชายแห่งคำปฏิญาณของแม่? ³ อย่าให้กำลังของเจ้าแก่พวกผู้หญิง หรือให้ทางของเจ้าแก่คนเหล่านั้นผู้ที่ทำลายเหล่ากษัตริย์
- ⁴ เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ทั้งหลาย ไม่สมควรที่บรรดากษัตริย์จะเสวยเหล้าอุ่น หรือผู้ครอบครองจะถามว่า "สุราที่แรงๆ อยู่ที่ไหน?" ⁵ เกรงว่าพวกเขาจะลืมนั่นซึ่งตราเป็นกฎหมายนั้น และบิดเบือนสิทธิ์ของผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลาย ⁶ จงให้สุราแรงๆ แก่บุคคลที่กำลังจะพินาศ และเหล้าอุ่นแก่ผู้ขมขื่นใจ
- ⁷ เขาจะดื่มและจะลืมนความยากจนของเขา และเขาจะไม่จดจำความทุกข์ของเขาอีกต่อไป ⁸ จงพูดเพื่อคนเหล่านั้นที่เป็นใบ้ เพื่อคฤความของทุกคนที่กำลังจะพินาศ ⁹ จงพูดออกมาและพิพากษาอย่างชอบธรรม จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจน และคนที่ขัดสน
- ¹⁰ ใครเล่าจะพบภรรยาที่เลิศประเสริฐ? คุณค่าของเธอเลิศล้ำกว่าเครื่องประดับ ¹¹ หัวใจของสามีของเธอก็ไว้ใจเธอ และเขาจะไม่มีทางเป็นคนยากจนเลย ¹² เธอทำสิ่งดีทั้งหลายให้เขา และไม่นำสิ่งร้าย ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของเธอ
- ¹³ เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ ¹⁴ เธอเป็นเหมือนเรือทั้งหลายของพ่อค้า เรอนำอาหารของเรามาจากที่ไกล ¹⁵ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมืดอยู่ และจัดอาหารให้ครอบครัวของเธอ และเธोजัดงานให้แก่สาวใช้ของเธอ
- ¹⁶ เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วซื้อไว้ ด้วยผลแห่งมือของเธอ เธอปลูกสวนอุ่น ¹⁷ เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และทำให้แขนของเธอแข็งแรง ¹⁸ เธอรู้ว่าสินค้าอะไรจะได้กำไรสำหรับเธอ ตลอดคำค้นตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ
- ¹⁹ เธอยื่นมือออกจับเครื่องปั่นฝ้าย และเธอหยิบด้าย เธอยื่นมือออก ²⁰ เธอยื่นมือของเธอช่วยคนที่ขัดสน เธอยื่นมือของเธอออกไปช่วยคนที่ยากจน ²¹ เธอไม่กลัวหิมะมาทำให้ครอบครัวของเธอหนาว เพราะทุกคนในครอบครัวของเธอสวมเสื้อสีแดง
- ²² เธอทำผ้าปูเตียงสำหรับเตียงของเธอ และเธอสวมเสื้อผ้าทำด้วยผ้าลินินเนื้อละเอียดและผ้าสีม่วง ²³ สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อนานั่งอยู่ในหมู่พวกผู้อาวุโสของแผ่นดิน ²⁴ เธอทำเครื่องนุ่งห่มด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอขายส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า
- ²⁵ เธอได้สวมอาภรณ์ด้วยกำลังและเกียรติยศ และเธอหัวเราะให้แก่เหตุการณ์ที่จะมาถึง ²⁶ เธออำปากกล่าวด้วยปัญญา และกฎระเบียบแห่งความกรุณาอยู่ที่ลิ้นของเธอ ²⁷ เธอดูแลความเป็นอยู่ในครอบครัวอย่างดี และไม่กินอาหารที่ได้มาจากความเกียจคร้าน
- ²⁸ ลูกๆ ของเธอตื่นขึ้นมาและเรียกเธอว่าผู้ได้รับพร และสามีของเธอก็สรรเสริญเธอว่า ²⁹ "สตรีมากมายทำได้ดี แต่เธอดีเลิศยิ่งกว่าสตรีทั้งหมด" ³⁰ เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็ไม่จีรัง แต่สตรีที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ เธอจะได้รับความสรรเสริญ ³¹ จงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

Book: Ecclesiastes

Ecclesiastes

Chapter 1

¹ เหล่านี้เป็นถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดและกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ² ปัญญาจารย์กล่าวดังนี้ว่า "เหมือนกับไอหมอก เหมือนกับสายลมในกระแสลม สารพัดล้วนอนิจจัง เหลือไว้แต่คำถามมากมาย ³ มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการทำงานทุกอย่างที่พวกเขา ตรากรตราภายใต้ดวงอาทิตย์?

⁴ คนรุ่นหนึ่งจากไป และคนอีกรุ่นหนึ่งมา แต่แผ่นดินโลกยังคงอยู่เป็นนิรันดร์ ⁵ ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก และก็รีบเร่งกลับไปยังที่ซึ่งมัน ขึ้นมาอีก ⁶ ลมพัดไปทางทิศใต้และพัดเวียนกลับไปทางทิศเหนือ ลมพัดเวียนไปตามทางของมันและพัดกลับมาอีก

⁷ แม่น้ำทุกสายก็ไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใด ก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก ⁸ สารพัดก็เหนื่อยอ่อน และไม่มีใครอธิบายเรื่องนี้ได้ ตาก็ไม่เคยพอใจกับสิ่งที่มองเห็น หรือหูก็ไม่อิ่มกับสิ่งที่ได้ยิน ⁹ อะไรก็ตามที่มีอยู่แล้ว ก็เป็นสิ่งที่จะมีขึ้นอีก และอะไรก็ตามที่เคยทำแล้ว ก็เป็นสิ่งที่จะทำกันอีก ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์

¹⁰ มีสิ่งใดที่อาจจะพูดได้ว่า 'ดูสิ นี่เป็นสิ่งใหม่'? อะไรก็ตามที่ได้มีอยู่ ก็มีอยู่เป็นเวลานานแล้ว ในสมัยก่อนที่มีมานานก่อนพวกเรา ¹¹ ดูเหมือนว่าไม่มีใครจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน และสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นมาภายหลัง และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีการจดจำกันด้วย

¹² ข้าพเจ้าคือปัญญาจารย์ และเคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ ข้าพเจ้าได้ตั้งใจศึกษาด้วยสติปัญญาและค้นหาทุกสิ่งที่ทำกัน ภายใต้ท้องฟ้า การค้นหานั้นคืองานที่เหนื่อยยากที่พระเจ้าได้ประทานแก่ลูกหลานของมนุษย์ให้สาละวนอยู่กับการนั้น ¹⁴ ข้าพเจ้าได้เห็นการกระทำทุกอย่างที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด การงานเหล่านั้นทั้งหมดก็เป็นเหมือนไอหมอกและกินลมกินแล้ง ¹⁵ สิ่งที่ดีอยู่ก็จะตรงไม่ได้! สิ่งที่ดีอยู่ก็จะนับให้ครบไม่ได้!

¹⁶ ข้าพเจ้าได้รำพึงในใจว่า "ดูซิ ข้าพเจ้ามีสติปัญญามากยิ่งกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม จิตใจของข้าพเจ้าได้เห็นสติปัญญาและความรู้ยิ่งใหญ่ ¹⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งใจที่จะรู้สติปัญญาและความบำบอและความโง่เขลาด้วย ข้าพเจ้าได้มาเข้าใจว่านี่ก็เป็นการกินลมกินแล้งด้วย ¹⁸ เพราะในสติปัญญามากมาย ก็มีความซบเซาหว้งอย่างมาก และผู้ที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้าโศก

Chapter 2

¹ ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "มาเถอะ ข้าพเจ้าจะลองดูด้วยการมีความสุข ถ้าเช่นนั้น ก็จงเพลิดเพลินกับความสุขนานเถิด" แต่ดูเถิด นี่ก็เป็นแค่ลมพัดเพียงชั่วครู่ ² ข้าพเจ้าได้พูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า "มันช่างน่าบอ" และเกี่ยวกับความสุขนานว่า "มันมีประโยชน์อะไร?" ³ ข้าพเจ้าได้ค้นดูในใจของข้าพเจ้าว่า ทำอย่างไรจึงจะทำตามใจปรารถนาของข้าพเจ้าด้วยเหล่านั่น ข้าพเจ้าได้ปล่อยให้อารมณ์ของข้าพเจ้านำข้าพเจ้าไปด้วยสติปัญญา ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังคงยึดความโง่เขลาไว้ ข้าพเจ้าก็ต้องการที่จะพบว่าอะไรดีสำหรับคนเราที่จะทำกันภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของพวกเขา

⁴ ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำเร็จมากมาย ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลังเพื่อตนเอง และได้ปลูกสวนองุ่นหลายแปลง ⁵ ข้าพเจ้าได้สร้างสวนผลไม้และสวนหย่อมใจหลายแห่ง ข้าพเจ้าได้ปลูกต้นไม้ทุกชนิดไว้ในสวนเหล่านั้น ⁶ ข้าพเจ้าได้สร้างสระน้ำต่างๆ เพื่อรดน้ำป่าเป็นพื้นที่ที่ต้นไม้ทุกชนิดให้เติบโต ⁷ ข้าพเจ้าได้ซื้อบรรดาทาสชายหญิงไว้ ข้าพเจ้ามีบรรดาทาสที่เกิดในวังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้มีฝูงแกะและฝูงโคที่เป็นปศุสัตว์ขนาดใหญ่ มากกว่ากษัตริย์องค์ใดที่ได้ปกครองมาก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม

⁸ ข้าพเจ้าได้เก็บสะสมเงินและทองคำไว้สำหรับตนเองด้วย และทรัพย์สินสมบัติของบรรดาภักษัตริย์และมณฑลต่างๆ ข้าพเจ้าได้มีบรรดานักร้องชายหญิงไว้สำหรับตนเอง และภรรยาน้อยมากมาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชอบใจของบรรดานุตรของมนุษย์ ⁹ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยิ่งใหญ่กว่าและบ่งคั่งกว่าทุกคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้า ¹⁰ ไม่ว่าสิ่งใดที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าปรารถนาจะเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ยับยั้งจากสิ่งเหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจของข้าพเจ้าได้ชื่นชมยินดีในการตราตราทั้งหมดของข้าพเจ้าและความสนุกสนานเป็นรางวัลของข้าพเจ้าสำหรับการทำงานทั้งหมดของข้าพเจ้า

¹¹ แล้วข้าพเจ้าได้มองดูที่การกระทำทั้งหมดที่มือของข้าพเจ้าได้ทำสำเร็จ และในการทำงานที่ข้าพเจ้าได้ทำไป แต่ทุกอย่างล้วนอนิจจังและกินลมกินแล้งอีก ไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์ในการทำงานนั้น ¹² แล้วข้าพเจ้าได้กลับมาพิจารณาถึงสติปัญญา และความน่าบอ และความโง่เขลาด้วย เพราะภักษัตริย์องค์ต่อไปที่มากภายหลังภักษัตริย์องค์นั้นจะทำอะไรที่ยังทำไม่เสร็จได้หรือไม่? ¹³ แล้วข้าพเจ้าได้เริ่มเข้าใจว่าสติปัญญามีข้อได้เปรียบเหนือความโง่เขลา ซึ่งเหมือนกับแสงสว่างที่ดีกว่าความมืด

¹⁴ คนฉลาดใช้ตาในสมองของเขามองที่ซึ่งเขากำลังไป แต่คนโง่เขลาดูในความมืด อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ารู้ว่ามิใช่เคราะห์กรรมอย่างเดียวกันที่กำหนดไว้สำหรับทุกคน ¹⁵ แล้วข้าพเจ้าได้รำพึงในใจว่า "สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนเขลา ก็จะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าด้วย เพราะฉะนั้น ถ้าข้าพเจ้าฉลาดมาก ก็จะมีอะไรที่ทำให้แตกต่างกัน?" ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "นี่ก็เป็นอนิจจังด้วย" ¹⁶ เพราะคนฉลาดก็เหมือนกับคนโง่เขลาที่ไม่ได้เป็นที่ยึดจำได้นานนัก ตั้งแต่บัดนี้ไป ทุกสิ่งก็จะถูกลืมไปยาวนาน คนฉลาดก็ตายเหมือนกับคนโง่เขลาตาย

¹⁷ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เกลียดชีวิต เพราะการทำงานทั้งหมดที่ทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นสามัญต่อข้าพเจ้า นี่เป็นเพราะทุกสิ่งล้วนอนิจจังและกินลมกินแล้ง ¹⁸ ข้าพเจ้าได้เกลียดความสำเร็จทุกอย่างของข้าพเจ้าสำหรับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าต้องละสิ่งเหล่านั้นไว้เบื้องหลังให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า ¹⁹ เพราะใครจะทราบว่าเขาจะเป็นคนฉลาดหรือโง่เขลา? แต่เขาจะเป็นนายเหนือทุกสิ่งภายใต้ดวงอาทิตย์ที่การทำงานและสติปัญญาของข้าพเจ้าได้สร้างไว้ นี่ก็อนิจจังด้วย

²⁰ เพราะฉะนั้น จิตใจของข้าพเจ้าได้เริ่มผัดพรังในการทำงานที่ข้าพเจ้าได้ทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ²¹ เพราะอาจจะมีใครสักคนที่ทำงานด้วยสติปัญญา ด้วยความรู้ และความชำนาญ แต่เขาจะละทุกสิ่งที่เขามีให้แก่คนที่ไม่ได้ทำสิ่งใดเลย นี่ก็เป็นอนิจจังและน่าเศร้ายิ่งนัก ²² เพราะจะได้ประโยชน์อะไรที่คนเราที่ทำงานหนักและพยายามตั้งใจที่ทำงานตราตร้าของเขาให้สำเร็จภายใต้ดวงอาทิตย์?

²³ การงานของเขาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและคร่ำครึอยู่ทุกวัน พอถึงตอนกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่พบความสงบ นี่ก็เป็นอนิจจังด้วย ²⁴ ไม่มีอะไรดีสำหรับคนเรากว่าการกินและดื่มและพอใจกับสิ่งที่ดีในงานของเขา ข้าพเจ้าได้เห็นความจริงนี้มาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁵ เพราะใครจะสามารถกิน หรือใครจะสามารถมีความสุขได้ ถ้าแยกจากพระเจ้า? ²⁶ พระเจ้าประทานสติปัญญาและความรู้และความชื่นชมยินดี ให้กับคนที่พระองค์ทรงพอพระทัย แต่อย่างไรก็ดี พระองค์ทรงประทานงานที่ต้องเก็บเกี่ยวและสะสมแก่คนบาป เพื่อมอบให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัย นี่ก็เป็นอนิจจังและกินลมกินแล้งด้วย

Chapter 3

¹ มีกำหนดเวลาสำหรับทุกสิ่ง และมีฤดูกาลสำหรับจุดมุ่งหมายทุกอย่างภายใต้ท้องฟ้า ² มีวาระให้กำเนิดและวาระตาย วาระเพาะปลูกและวาระถอนพืชทิ้ง ³ มีวาระฆ่าและวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อลงและวาระก่อสร้างขึ้น ⁴ มีวาระร้องไห้และวาระหัวเราะ มีวาระโสกเศร้าและวาระเต้นรำ ⁵ มีวาระขวางก้อนหินออกไปและวาระเก็บรวบรวมก้อนหิน มีวาระสวมกอดคนอื่นๆ และวาระละเว้นจากการสวมกอด

⁶ มีวาระแสวงหาสิ่งต่างๆ และวาระหยุดแสวงหา มีวาระเก็บสิ่งต่างๆ ไว้ และวาระโยนสิ่งต่างๆ ทิ้งไป ⁷ มีวาระฉีกเสื้อผ้าและวาระปะเสื้อผ้า มีวาระนั่งเขยิบและวาระพูด ⁸ มีวาระรักและวาระเกลียด มีวาระสงครามและวาระสันติ ⁹ คนงานได้ประโยชน์อะไรในการตรากตรำของเขา? ¹⁰ ข้าพเจ้าได้เห็นการทำงานที่พระเจ้าได้ประทานแก่นุชนัยที่จะทำให้สำเร็จ

¹¹ พระเจ้าได้ทรงทำทุกสิ่งให้เหมาะสมตามวาระของมัน พระองค์ได้ทรงใส่นิรันดร์กาลไว้ในจิตใจของพวกเขาด้วย แต่นุชนัยไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้แล้ว ตั้งแต่ปฐมกาลตลอดไปจนถึงกาลสุดท้ายของพวกเขา ¹² ข้าพเจ้าทราบไว้ว่า สำหรับคนใดก็ตาม ไม่มีอะไรดีไปกว่าความชื่นชมยินดีและทำความดีที่เขามีชีวิตอยู่ ¹³ และทุกคนควรจะได้กินและดื่ม และควรเข้าใจถึงการที่จะเพลิดเพลินในสิ่งดีที่มาจากการทำงานทั้งสิ้นของเขา นี่เป็นของประทานจากพระเจ้า

¹⁴ ข้าพเจ้าทราบว่าอะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงกระทำก็จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่มีอะไรที่สามารถเพิ่มเติมเข้าไปได้ หรือสามารถเอาอะไรออกไปได้ เพราะเป็นพระเจ้านั่นเองที่ได้ทรงทำเช่นนั้นเพื่อให้คนทั้งหลายจะเข้ามาใกล้พระองค์ด้วยการถวายพระเกียรติ ¹⁵ อะไรก็ตามที่มีอยู่ก็ได้มีมาอยู่แล้ว อะไรก็ตามที่จะมีขึ้นมาก็ได้มีมาอยู่แล้ว พระเจ้าทรงทำให้มนุษย์ได้ค้นหาสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ ¹⁶ ข้าพเจ้าได้เห็นความอธรรมที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ที่ซึ่งควรจะมีความยุติธรรม และในสถานที่แห่งความชอบธรรม ก็มีความอธรรมอยู่เช่นกัน

¹⁷ ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "พระเจ้าจะทรงพิพากษาคณชอบธรรมและคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสมสำหรับทุกเรื่องและการกระทำทุกอย่าง" ¹⁸ ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "พระเจ้าทรงทดสอบมนุษย์เพื่อที่จะทรงแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทั้งหลายก็เป็นเหมือนกับพวกสัตว์" ¹⁹ เพราะเคราะห์กรรมของลูกหลานของมวลมนุษย์และเคราะห์กรรมของพวกสัตว์ก็เป็นเคราะห์กรรมอย่างเดียวกัน ความตายของฝ่ายหนึ่งก็เหมือนความตายของอีกฝ่ายหนึ่ง ลมหายใจก็เหมือนกันทั้งหมด สำหรับมวลมนุษย์ไม่มีข้อได้เปรียบเหนือกว่าพวกสัตว์ เพราะไม่ใช่ทุกสิ่งที่เป็นเพียงแค่มลายใจ?

²⁰ ทุกอย่างก็จะไปสู่ที่เดียวกัน ทุกอย่างมาจากผงคลีดิน และทุกอย่างก็กลับไปเป็นผงคลีดิน ²¹ ใครทราบว่าวิญญาณของมนุษย์ขึ้นไปสู่เบื้องบนและวิญญาณของสัตว์ลงไปยังเบื้องล่างในแผ่นดินโลกหรือไม่? ²² เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าได้ตระหนักอีกว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่คนเราเพลิดเพลินในการทำงานของเขา เพราะนั่นคือหน้าที่ที่เขาได้รับมอบหมาย ใครจะนำเขากลับมาได้ เพื่อจะเห็นว่ามิอะไรเกิดขึ้นภายหลังเขา?

Chapter 4

¹ อีกครั้งที่ข้าพเจ้าได้คิดเกี่ยวกับการข่มเหงทุกอย่างที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด น้ำตาของพวกคนที่ถูกข่มเหง และพวกเขาไม่มีใครปลอบใจพวกเขา! อำนาจได้อยู่ในมือของบรรดาผู้ที่กดขี่พวกเขาและไม่มีใครปลอบใจพวกเขา! ² ดังนั้น ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วว่าคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วก็โชคดีกว่ามีชีวิตและคนที่ยังคงมีชีวิตอยู่ ³ แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ยังไม่มีชีวิตขึ้นมา และคนที่ยังไม่เคยเห็นการกระทำที่ชั่วร้ายใดๆ ก็โชคดีกว่าคนที่สองพวกนั้นที่กระทำภายใต้ดวงอาทิตย์

⁴ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นว่าการตรากตรำทุกอย่างและความชำนาญในการทำงานทุกอย่างก็ทำให้เพื่อนบ้านของคนนั้นอิจฉา นี่ก็จริงและกินลมกินแล้งด้วย ⁵ คนโง่ขมมือของเขาไว้และไม่ทำงาน ดังนั้น อาหารของเขาก็คือเนื้อของตนเอง ⁶ แต่มีสักกำมือหนึ่งที่ได้มาด้วยการทำงานอย่างสงบก็มีประโยชน์มากกว่ามีสองกำมือด้วยการทำงานซึ่งพยายามอย่างกินลมกินแล้ง ⁷ แล้วข้าพเจ้าได้คิดอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับการเปล่าประโยชน์ยิ่งขึ้น อนิจจังยิ่งขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์

⁸ มีคนประเภทหนึ่งที่อยู่คนเดียว เขาไม่มีใครเลย ไม่มีบุตรชายหรือพี่น้อง ไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับงานทั้งสิ้นของเขา และตาของเขาก็ไม่เคยพอใจกับความมั่งคั่งที่เพิ่มพูนขึ้น เขาสงสัยว่า "ข้ากำลังตรากตรำและห้ามใจตนเองต่อความสนุกสนานเพื่อใครกัน?" สถานการณ์ที่เลวร้าย นี่ก็จริงด้วย ⁹ สองคนทำงานดีกว่าคนเดียว พวกเขาารวมกันก็ได้รับผลตอบแทนที่ดีสำหรับงานตรากตรำของพวกเขา ¹⁰ เพราะถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งก็พยุงเพื่อนของเขาขึ้นมาได้ แต่ความเศร้าก็ติดตามคนที่อยู่คนเดียวไป เพราะเมื่อเขาล้มลงก็ไม่มีใครที่จะพยุงเขาขึ้น

¹¹ ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขาถืออบอุ่น แต่คนที่อยู่คนเดียวจะอบอุ่นได้อย่างไร? ¹² คนเดียวเอาชนะไม่ได้ แต่สองคนก็ต่อต้านการโจมตีได้ และเชือกสามเกลียวก็ไม่ขาดได้ง่ายๆ ¹³ การเป็นคนหนุ่มที่ยากจนแต่ฉลาดก็ดีกว่ากษัตริย์ชราและโง่เขลา ผู้ที่ไม่รู้จักที่จะรับฟังคำเตือนอีกต่อไป

¹⁴ นี่เป็นความจริง ถึงแม้ว่าชายหนุ่มคนนั้นจะออกมาจากเรือนจำมาเป็นกษัตริย์ หรือถึงแม้ว่าเขาได้เกิดมาเป็นคนจนในราชอาณาจักรของเขา

¹⁵ ข้าพเจ้าได้เห็นว่าทุกคนที่ได้มีชีวิตอยู่และเดินไปมาภายใต้ดวงอาทิตย์ก็จะยอมสวามิภักดิ์ต่อชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ¹⁶ ประชาชนทุกคนก็ต้องการเชื่อฟังต่อกษัตริย์องค์ใหม่อย่างไม่สิ้นสุด แต่ภายหลังพวกเขาหลายคนก็ไม่ยกย่องกษัตริย์องค์นั้นอีกต่อไป แม้ทีเดียว สถานการณ์เช่นนี้ก็จริงและกินลมกินแล้ง

Chapter 5

¹ จงระวังเท้าของเจ้าให้ดี เมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า จงไปที่นั่นเพื่อฟัง การฟังก็ดีกว่าคนโง่เขลาถวายเครื่องบูชา พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขากำลังทำสิ่งที่ผิด ² อย่าด่วนพูดจากปากของเจ้าเร็วเกินไป และอย่าให้ใจของเจ้าเร็วเกินไปที่จะนำเรื่องใดๆ ขึ้นมาต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงสถิตในท้องฟ้า แต่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก ดังนั้นจงให้คำพูดของเจ้าน้อยคำ ³ ถ้าเจ้ามีหลายสิ่งที่ต้องทำมากเกินไปและกลุ่มใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น เจ้าก็อาจจะฝันร้าย ยิ่งเจ้าพูดถ้อยคำมากขึ้นเท่าใด เจ้าก็อาจจะพูดแต่สิ่งที่โง่เขลามากขึ้นเท่านั้น

⁴ เมื่อเจ้าบ่นไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะแก้บนนั้น เพราะพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยพวกคนโง่เขลา จงทำสิ่งที่เจ้าบ่นไว้ว่าเจ้าจะทำ ⁵ การที่เจ้าไม่บ่นก็ดีกว่าเจ้าบ่นไว้ แล้วไม่แก้บนให้สำเร็จ ⁶ อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุให้เนื้อหนังของเจ้าทำบาป อย่าพูดต่อผู้ส่งสารของปุโรหิตว่า "การบ่นนั้นผิดพลาด" ทำไมจึงทำให้พระเจ้ากริ้วโดยการบ่นอย่างผิดๆ และเร่งเร้าให้พระเจ้าทรงทำลายการงานในมือของเจ้าเสียเล่า? ⁷ เพราะในความฝันมาก เช่นเดียวกับในคำพูดมากมายที่ไม่มีความหมายใดๆ ก็อนิจจัง ดังนั้นจงยำเกรงพระเจ้า

⁸ เมื่อเจ้าเห็นคนจนถูกข่มเหงและถูกลิดรอนความยุติธรรมและการปฏิบัติอย่างเที่ยงธรรมในมณฑลของเจ้า อย่าประหลาดใจว่าไม่มีใครทราบ เพราะมีพวกคนที่มิอำนาจคอยเฝ้าดูคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พวกเขาอยู่ และยังมีพวกคนที่อยู่สูงกว่าที่อยู่เหนือเขาอีก ⁹ ยิ่งกว่านั้น กษัตริย์เองได้เอาผลผลิตจากทุ่งนาไป ซึ่งเป็นผลผลิตของแผ่นดินสำหรับทุกคน ¹⁰ คนใดที่รักเงินก็จะไม่เคยอิ่มใจด้วยเงิน และคนใดที่รักความมั่งคั่งก็ยิ่งต้องการมากขึ้นอยู่เสมอ นี่คือนิจจังด้วย

¹¹ ยิ่งความมั่งคั่งเพิ่มพูนมากขึ้นจนใด ก็มีคนที่ทำให้สูญเสียไปมากขึ้นด้วยเช่นกัน คนที่เป็นเจ้าของจะได้ประโยชน์อะไรในความมั่งคั่งนั้นเล่า นอกจากได้แต่มองด้วยตาของเขาเท่านั้น? ¹² การหลับของกรรมกรก็สาสุขไม่ว่าเขาจะกินน้อยหรือมาก แต่ทรัพย์สมบัติของคนมั่งมีไม่ได้ทำให้เขาหลับสบาย ¹³ นี่ก็เสมือนยังยั้งที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คนที่เป็นเจ้าของที่กักตุนความร่ำรวยไว้ ก็ทำให้เกิดความทุกข์ยากกับตนเอง

¹⁴ เมื่อคนมั่งมีได้สูญเสียทรัพย์สมบัติของเขาไปเนื่องจากความเคราะห์ร้าย บุตรชายของเขาเอง ผู้ที่เขาให้กำเนิด ก็ไม่เหลืออะไรในมือของเขาเลย ¹⁵ คนหนึ่งได้เกิดจากครรภ์มารดาแล้วเปเล่จนใด เขาก็จะจากชีวิตนี้ไปแล้วเปเล่จนนั้น เขาไม่สามารถเอาสิ่งใดติดมือจากการงานของเขาไปได้เลย ¹⁶ ความสามานย์อีกอย่างหนึ่งที่แน่นอน คือคนหนึ่งได้เกิดมาจนใด เขาก็ต้องจากไปจนนั้น ดังนั้น คนเราจะได้ประโยชน์อะไรในการทำงานที่ได้แต่ล้มเล่า?

¹⁷ เขากินด้วยความมิดและความคร่ำครึอย่างยิ่ง ด้วยการเจ็บป่วยและความโศรลดตลอดชั่วชีวิตของเขา ¹⁸ ดูเถิด สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าดีและเหมาะสมก็คือให้กินและดื่มและเพลิดเพลินกับสิ่งที่ได้มาจากการงานของเรา ในขณะที่เราตราครุฑภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดชั่วชีวิตนี้ที่พระเจ้าประทานแก่เรา เพราะนี่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของมนุษย์ ¹⁹ คนใดที่พระเจ้าประทานความมั่งคั่งและทรัพย์สมบัติ และความสามารถในการรับส่วนแบ่งของเขาและชื่นชมยินดีในการงานของเขา นี่คือนิยามของงานจากพระเจ้า ²⁰ เพราะเขาไม่ค่อยได้นึกถึงวันเวลาของเขามากนัก เพราะพระเจ้าทรงทำให้เขาสาละวนกับสิ่งที่เขาเพลิดเพลินในการทำนั้น

Chapter 6

¹ มีความชั่วร้ายอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และเป็นสิ่งที่หนักหน่วงสำหรับมนุษย์ ² พระเจ้าอาจจะประทานความมั่งคั่ง ทรัพย์สมบัติและเกียรติให้แก่คนหนึ่งเพื่อที่เขาจะไม่ขาดแคลนสิ่งใดที่เขาปรารถนาสำหรับตนเองเลย แต่แล้วพระเจ้าไม่ได้ประทานความสามารถที่จะชื่นชมกับสิ่งนั้นได้ คนอื่นก็ใช้สิ่งต่างๆ ของเขาแทน นี่คือนิจจัง และความทุกข์ใจอย่างเลวร้าย ³ ถ้าคนใดมีบุตรหลานเป็นร้อยคนและมีชีวิตยืนนาน ถึงแม้ว่าวันเดือนปีของเขามีกี่หลาย แต่ถ้าใจของเขาไม่อิ่มใจด้วยสิ่งดี และเขาไม่ได้ถูกฝังไว้อย่างมีเกียรติ แล้วข้าพเจ้าก็พูดได้ว่าการภักที่ตายแต่แรกเกิดก็ยิ่งดีกว่าคนนั้น

⁴ อย่างเช่นการภักคนหนึ่งได้เกิดมาในความอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาก็ยังคงปิดซ่อนอยู่ ⁵ แม้ว่าเด็กคนนั้นไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์หรือไม่ได้รู้สิ่งใดเลย เด็กคนนั้นก็ได้พักสงบ ทั้งๆ ที่ชายคนนั้นไม่ได้พัก ⁶ แม้ว่าคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่สองพันปี แต่ไม่ได้รู้ถึงความสำราญใจกับสิ่งดีทั้งหลาย เขาก็ไปในที่เดียวกันเหมือนกับคนอื่นๆ ⁷ การงานทุกอย่างของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ความอยากของเขาก็ไม่ได้รับความพอใจ

⁸ แท้จริงแล้ว คนฉลาดได้เปรียบอะไรกว่าคนโง่เขลาเล่า? คนที่ยากจนได้เปรียบอะไร ถึงแม้ว่าเขาทราบถึงวิธีการกระทำต่อหน้าคนอื่น? ⁹ การพอใจกับสิ่งที่ตามองเห็นก็ดีกว่าการปรารถนาสิ่งที่ยากได้เหล่านั้นด้วยการตระเวนไป ซึ่งคือนิจจังและกินลมกินแล้งด้วย ¹⁰ อะไรก็ตามที่มีอยู่ที่ได้ตั้งชื่อเรียกสิ่งนั้นแล้ว และมนุษย์เป็นอย่างไรก็ได้ทราบกันอยู่แล้ว ดังนั้น จึงเป็นการไร้ประโยชน์ที่จะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษามหิทฤกษ์ของคนทั้งปวง

¹¹ ยิ่งพูดถ้อยคำมากเท่าใด ก็ยิ่งไร้ประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น การเป็นมนุษย์ได้เปรียบอะไรเล่า? ¹² เพราะใครจะรู้ได้ว่าอะไรดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตของเขาในช่วงเวลาอนิจจังของเขา วันเวลาที่ใกล้หมดลงจนถึงวันที่เขาจากไปเหมือนกับเขา? ใครที่จะบอกกับมนุษย์ได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์หลังจากที่เขาตายไป?

Chapter 7

- ¹ ชื่อเสียงดีก็ดีกว่าน้ำหอมราคาแพง และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด ² การไปยังเรือนที่มีการคร่ำครวญก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีงานเลี้ยง เพราะการคร่ำครวญจะเกิดขึ้นกับทุกคนในวาระสุดท้ายของชีวิต ดังนั้น คนที่มีชีวิตอยู่ต้องใส่ใจเรื่องนี้ ³ ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะจากใบหน้าที่โศกเศร้าภายหลังก็จะนำมาซึ่งจิตใจที่เย็นดี
- ⁴ จิตใจของคนมีปัญหาอยู่ในเรือนที่มีการคร่ำครวญ แต่จิตใจของคนโง่เขลาอยู่ในเรือนที่มีงานเลี้ยง ⁵ การฟังคำเตือนของคนมีปัญหาดีกว่าฟังบทกวีของพวกคนโง่เขลา ⁶ เพราะเสียงปะทุของหนามที่ลูกหมูอยู่ใต้หม้ออันใด การหัวเราะของคนโง่เขลาก็เป็นเช่นนั้น นี่ก็เป็นนิมิตจางด้วย
- ⁷ แท้จริงแล้วการนับวันบังคับก็ทำให้คนมีปัญหาโง่ไป และสิ้นบนก็ทำให้จิตใจเสื่อมทรามไป ⁸ ตอนจบของเรื่องราวย่อมดีกว่าตอนเริ่มต้น และคนที่มีความอดกลั้นใจก็ดีกว่าคนที่เย่อหยิ่งในใจ ⁹ อย่าปล่อยให้อารมณ์โกรธของคุณเร็ว เพราะความโกรธฝังอยู่ในจิตใจของคนโง่
- ¹⁰ อย่าพูดว่า "ทำไมสมัยก่อนจึงดีกว่าสมัยนี้?" เพราะคำถามที่เจ้าถามนี้ไม่ได้มาจากปัญญา ¹¹ ปัญญาที่ดีเหมือนกับสิ่งมีค่าต่างๆ ที่เราได้รับเป็นมรดกจากบรรดาบรรพบุรุษของเรา ปัญญาให้ประโยชน์ต่อคนเหล่านั้นที่เห็นดวงอาทิตย์ ¹² เพราะปัญญาให้ที่กำบังเหมือนกับเงิน แต่ประโยชน์ของความรู้คือการที่ปัญญาให้ชีวิตต่อผู้ที่ปัญญานั้น
- ¹³ จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงทำให้บางสิ่งคงไปแล้ว ใครจะทำให้ตรงได้เล่า? ¹⁴ เมื่อช่วงเวลาที่ดี ก็จะมีชีวิตอย่างมีความสุขในช่วงเวลาที่ดีนั้น แต่เมื่อถึงช่วงเวลาที่เลวร้าย จงพิจารณาดังนี้ว่า พระเจ้าทรงอนุญาตให้ทั้งสองอย่างเคียงคู่กันไป เพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครจะค้นพบได้ว่าสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นภายหลังเขา ¹⁵ ข้าพเจ้าได้เห็นหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า มีพวกคนชอบธรรมที่พ้นาตต่างๆ ที่มีความชอบธรรมในพวกเขา และมีพวกคนอธรรมที่มีชีวิตยืนยาวต่างๆ ที่มีความชั่วร้ายในพวกเขา
- ¹⁶ อย่าอวดตัวเองว่าชอบธรรม และฉลาดในสายตาของตนเอง ทำไมจึงควรทำลายตัวเองเสียเล่า? ¹⁷ อย่าได้ชั่วช้าหรือโง่เขลาจนเกินไป ทำไมเจ้าจึงควรตายก่อนถึงเวลาของเจ้าเล่า? ¹⁸ เป็นการดีที่เจ้าจะยึดเอาปัญญานี้ไว้ และเจ้าไม่ควรปล่อยความชอบธรรมไป เพราะคนที่ยำเกรงพระเจ้าจะพบกับข้อควรปฏิบัติทั้งสี่ของเขา
- ¹⁹ ปัญญามีอำนาจมากในคนฉลาด มากยิ่งกว่าผู้ครอบครองสิบคนในเมือง ²⁰ ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลกที่ทำแต่ความดีและไม่เคยทำบาปเลย ²¹ อย่าฟังทุกคำที่คนได้พูดออกมา เพราะเจ้าอาจจะได้ยินคนรับใช้ของเจ้าสาปแช่งเจ้าอยู่ก็ได้ ²² เจ้าก็รู้อยู่แก่ใจของเจ้าเองว่าเจ้าก็มีจะสาปแช่งคนอื่น ๆ เหมือนกัน
- ²³ ข้าพเจ้าได้พิสูจน์ทั้งหมดนี้ด้วยปัญญา ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะฉลาด" แต่ก็ไม่ได้มากไปกว่าที่ข้าพเจ้าจะสามารถเป็นได้ ²⁴ ปัญญาอยู่ห่างไกลและลึกล้ำมาก ใครจะสามารถค้นพบปัญญาได้เล่า? ²⁵ ข้าพเจ้าหันใจของข้าพเจ้ากลับมาเรียนรู้ และตรวจสอบและแสวงหาปัญญาและคำอธิบายแห่งความจริง และเข้าใจว่าความชั่วร้ายคือความโง่ และความโง่เขลาคือความบ้าบอ
- ²⁶ ข้าพเจ้าได้พบว่าความขมขื่นยิ่งกว่าความตายคือผู้หญิงคนใดที่ใจของนางเต็มไปด้วยหลุมพรางและตาข่าย และมือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดที่พระเจ้าทรงพอพระทัยก็จะรอดพ้นจากนางได้ แต่พวกคนบาปจะถูกนางจับเอาไป ²⁷ "จงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ค้นพบ" ปัญญาจารย์กล่าว "ข้าพเจ้าได้เพิ่มสิ่งหนึ่งที่ค้นพบเข้าไปกับอีกสิ่งหนึ่งเพื่อที่จะค้นหาคำอธิบายแห่งความจริง ²⁸ นี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ายังคงค้นหาต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่พบ ข้าพเจ้าได้พบว่าผู้ชายที่ชอบธรรมเพียงคนเดียวในท่ามกลางคนหนึ่งพันคน แต่ไม่พบผู้หญิงสักคนเดียวในท่ามกลางคนเหล่านั้นทั้งหมด ²⁹ ข้าพเจ้าพบเพียงแค่นี้ว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่พวกเขาได้หลงไปแสวงหาความยุ่งยากมากมาย"

Chapter 8

¹ ใครเล่าเป็นคนฉลาด? ใครรู้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตมีความหมายว่าอย่างไร? ปัญญาในมนุษย์ทำให้ใบหน้าของเขาผ่อนคลาย และความกดดันบนใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป ² ข้าพเจ้าแนะนำท่านให้เชื่อฟังพระบัญชาของกษัตริย์ เพราะคำปฏิญาณของพระเจ้าปกป้องพระองค์ ³ อย่าเร่งรีบออกไปให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ และอย่าดิ้นรนในการสนับสนุนสิ่งใดที่ผิด เพราะกษัตริย์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์

⁴ พระดำรัสของกษัตริย์มีอำนาจ ดังนั้นใครจะทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงกำลังทำอะไร?" ⁵ คนใดก็ตามที่ทำตามพระบัญชาของกษัตริย์ก็ไม่ประสบอันตราย จิตใจของคนฉลาดรู้ถึงการปฏิบัติและวาระของการกระทำที่เหมาะสม ⁶ มีคำตอบที่ถูกต้องและวาระที่จะตอบสำหรับทุกเรื่องราว เพราะความยากลำบากต่างๆของมนุษย์ก็หนักหนาสาหัส

⁷ ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ใครจะบอกเขาได้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น? ⁸ ไม่มีใครที่เป็นผู้มีอำนาจเหนือลมหายใจของเขาเพื่อที่จะหยุดลมหายใจนั้น และไม่มีใครมีอำนาจเหนือวันตายของเขา ไม่มีใครถูกปลดประจำการจากกองทัพในยามสงคราม และความอธรรมก็ไม่ช่วยชีวิตคนเหล่านั้นที่เป็นทาสของมัน ⁹ ข้าพเจ้าได้เข้าใจทั้งหมดนี้แล้ว ข้าพเจ้าได้สนใจการทำงานทุกอย่างที่กำกวมภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระหนึ่งเมื่อคนหนึ่งข่มเหงอีกคนหนึ่งเพื่อที่จะทำให้คนนั้นเจ็บปวด

¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าได้เห็นคนอธรรมถูกฝังต่อหน้าปวงชน พวกเขาถูกนำมาจากบริเวณที่บริสุทธิ์และฝังไว้ และประชาชนก็สรรเสริญกันในเมืองที่ซึ่งพวกเขาได้ทำการอธรรมเหล่านั้น นี่คือนิจจังด้วย ¹¹ เมื่อการลงโทษต่อคนที่กระทำชั่วร้ายไม่ได้ดำเนินการโดยเร็ว ก็เป็นการชักนำจิตใจของมนุษย์ให้ทำชั่ว ¹² ถึงแม้ว่าคนบาปทำชั่วเป็นร้อยครั้งและก็ยังมีชีวิตยืนยาว แต่ข้าพเจ้าก็รู้ว่ามันจะเป็นการดีกว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระเจ้า คือผู้ที่ยืนต่อพระพักตร์พระองค์และถวายพระเกียรติต่อพระองค์ ¹³ แต่จะไม่เป็นการดีสำหรับคนอธรรม ชีวิตของเขาจะไม่ยืนยาว วันเวลาของเขาที่เป็นเหมือนดังเขาครู่เดียว เพราะเขาไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

¹⁴ มือนิจจังอีกอย่างหนึ่ง คือสิ่งอื่นๆ ที่ได้กำกวมบนแผ่นดินโลก สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกคนชอบธรรมก็เหมือนกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนอธรรม สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนอธรรมก็เหมือนกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับคนชอบธรรม ข้าพเจ้ากล่าวว่า นี่คือนิจจังด้วย ¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอแนะนำให้มีความสุข เพราะสำหรับมนุษย์ ไม่มีสิ่งใดภายใต้ดวงอาทิตย์ดีไปกว่าการกินและดื่มและมีความสุข ความสุขนี้แหละที่จะเคียงคู่ไปกับเขาในงานตรากตรำของเขาตลอดชีวิตของเขาที่พระเจ้าประทานแก่เขาภายใต้ดวงอาทิตย์

¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าใส่ใจที่จะรู้จักปัญหาและความเข้าใจการทำงานที่กำกวมบนแผ่นดินโลก มักจะทำงานโดยไม่หลับไม่นอนทั้งในตอนกลางคืนหรือตอนกลางวัน ¹⁷ แล้วข้าพเจ้าได้พิจารณาพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสิ้น และมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจการทำงานที่กำกวมภายใต้ดวงอาทิตย์ ไม่ว่ามนุษย์จะตรากตรำเพื่อหาคำตอบมากแค่ไหน เขาก็จะไม่พบคำตอบเหล่านั้น ถึงแม้ว่าคนฉลาดจะเชื่อว่าเขารู้ แต่จริงๆ แล้วเขาไม่รู้

Chapter 9

¹ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้คิดเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้อยู่ในใจของข้าพเจ้าเพื่อที่จะเข้าใจเกี่ยวกับบรรดาคนชอบธรรมและคนฉลาดและการกระทำของพวกเขา พวกเขาทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่มีใครรู้ว่าการรักหรือความเกลียดชังจะมาถึงคนใด ² ทุกคนมีเคราะห์กรรมอย่างเดียวกัน เคราะห์กรรมอย่างเดียวกันนั้นก็รอคอยคนที่ชอบธรรมและคนอธรรม คนดี คนที่สะอาดและคนมีมลทิน และคนที่ถวายเครื่องบูชาและคนที่ไม่ถวายเครื่องบูชา ราวกับว่าคนดีจะต้องตายฉันใด คนบาปก็จะต้องตายฉันนั้น เหมือนกับคนที่สาบานจะต้องตายฉันใด คนที่เกรงกลัวการทำลายสาบานก็จะต้องตายฉันนั้น

³ มีเคราะห์ร้ายสำหรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เคราะห์กรรมอย่างเดียวกันสำหรับพวกเขาทั้งหมด จิตใจของมนุษย์ทั้งหลายเต็มไปด้วยความชั่วร้าย และความบาบอก็อยู่ในจิตใจของพวกเขาในขณะที่พวกเขามีชีวิตอยู่ หลังจากนั้นพวกเขาก็ไปสู่ความตาย ⁴ เพราะคนใดที่อยู่ร่วมกับทุกคนที่มีชีวิต ก็มีความหวัง เช่นเดียวกับสุนัขที่มีชีวิตอยู่ก็ดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว

⁵ เพราะคนที่มีชีวิตอยู่รู้ว่าพวกเขาจะตาย แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย พวกเขาไม่ได้รางวัลใดๆ อีกต่อไปเพราะความจำของพวกเขาได้ลืมเลือนไป ⁶ ความรัก ความเกลียดชัง ความอิจฉาของพวกเขาทั้งหลายได้สูญหายไปนานแล้ว พวกเขาทั้งหลายจะไม่มีส่วนในสิ่งใดอีกเลยที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ⁷ จงไปตามทางของเจ้าเถิด จงกินอาหารของเจ้าด้วยความชื่นบาน และดื่มเหล้าองุ่นของเจ้าด้วยจิตใจที่มีความสุข เพราะพระเจ้าได้ทรงพอพระทัยในการฉลองการงานที่ดี

⁸ จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอและชโลมศีรษะของเจ้าด้วยน้ำมัน ⁹ จงมีชีวิตที่มีความสุขกับภรรยาที่เจ้ารักตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า วันเวลาที่พระเจ้าได้ประทานให้กับเจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า นั่นคือรางวัลในชีวิตสำหรับการงานของเจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ¹⁰ มือของเจ้าจับอะไรก็ตามที่จะทำ จงทำงานนั้นด้วยกำลังของเจ้า เพราะไม่มีการงานหรือคำอธิบายหรือความรู้หรือปัญญาใดๆ ในแดนคนตาย ที่ซึ่งเจ้ากำลังจะไป

¹¹ ข้าพเจ้าได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่น่าสนใจภายใต้ดวงอาทิตย์ คือการแข่ง-ขันไม่ได้เป็นของคนที่รวดเร็ว การต่อสู้ไม่ได้เป็นของคนที่มีกำลัง อาหารไม่ได้เป็นของคนฉลาด ความบ่งคั่งไม่ได้เป็นของคนที่มีความเข้าใจ ความโปรดปรานไม่ได้เป็นของคนที่มีความรู้ ในทางกลับกันวาระและโอกาสเกี่ยวข้องกับพวกเขาทั้งหมด ¹² แม้แต่เดียว ไม่มีใครรู้เวลาตายของเขาว่าเมื่อไรจะมาถึง เช่นเดียวกับปลาที่ติดอยู่ในตาข่ายแห่งความตาย หรือเช่นเดียวกับนกที่ถูกจับในบ่วงแร้ว มนุษย์ก็เช่นเดียวกับสัตว์ที่ติดอยู่ในช่วงเวลาอันเลวร้ายที่ตกอยู่กับพวกเขาอย่างจับพลัด

¹³ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ในเรื่องที่ดูเหมือนใหญ่โตสำหรับข้าพเจ้า ¹⁴ มีเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งที่มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน และภคิตรีผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งได้มาโจมตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และได้สร้างบันไดล้อมรอบโจมตีเมืองนั้น ¹⁵ ขณะนั้นในเมืองมีชายยากจนคนหนึ่ง เป็นคนฉลาด เขาช่วยเมืองนั้นให้รอดด้วยสติปัญญาของเขา แต่ต่อมาภายหลังก็ไม่มีใครระลึกถึงชายยากจนคนนี้

¹⁶ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสรุปได้ว่า "ปัญญาดีกว่ากำลัง แต่ปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูหมิ่น และไม่มีใครฟังถ้อยคำของเขา" ¹⁷ ถ้อยคำที่พูดเบาๆของคนมีปัญญาก็น่าฟังกว่าเสียงโห่ร้องของผู้ปกครองคนใดในหมู่คนที่โง่เขลา ¹⁸ ปัญญาดีกว่าอาวุธสงครามต่างๆ แต่คนบาปคนเดียวสามารถทำลายความดีได้มาก

Chapter 10

- ¹ แผลลงวันตายทำให้น้ำหอมมีกลิ่นเหม็นฉุนในใจ ความโง่เขลาเพียงเล็กน้อยก็มีอำนาจเหนือปัญญาและเกียรติยศได้ฉุนฉุน ² จิตใจของคนฉลาดนำไปทางขวา แต่จิตใจของคนโง่เขลานำไปทางซ้าย ³ เมื่อคนโง่เดินลงมาตามถนน ความคิดของเขาก็ขาดสติ เป็นการแสดงให้เห็นทุกคนรู้ว่าเขาเป็นคนโง่ ⁴ ถ้าอารมณ์โกรธของผู้ปกครองพุ่งขึ้นต่อเจ้า อย่าละทิ้งงานของเจ้า ความใจเย็นจะทำให้ความโกรธอย่างรุนแรงสงบเยียบลงได้
- ⁵ มีความชั่วร้ายอีกอย่างที่ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือความผิดพลาดอย่างหนึ่งที่เกิดจากผู้ปกครอง ⁶ คือคนโง่เขลาได้รับมอบตำแหน่งผู้นำ ในขณะที่คนที่มีความสามารถได้รับมอบตำแหน่งที่ต่ำต้อย ⁷ ข้าพเจ้าเคยเห็นพวกทาสกำลังขี้เมา และพวกคนที่มีความสามารถกำลังเดินบนพื้นดินเหมือนอย่างทาส
- ⁸ ผู้ใดที่ขุดบ่อน้ำนั้นก็จะตกลงไปในบ่อน้ำได้ และเมื่อใดก็ตามที่ผู้ใดฟังคำแพลงงู ก็จะสามารถกัดเขาได้ ⁹ ผู้ใดสกัดหินผู้นั้นก็จะบาดเจ็บเพราะหินนั้นได้ และผู้ใดตัดไม้ผู้นั้นก็ประสบอันตรายจากไม้ได้ ¹⁰ ถ้าใบมีดเหล็กทื่อแล้ว และคนไม่ลับมันให้คม แล้วเขาก็ต้องใช้กำลังมากขึ้น แต่ปัญญาให้ประโยชน์เพื่อความสำเร็จ
- ¹¹ ถ้าขุดก่อนที่จะทำให้มันแข็ง ก็ไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับหมอบแล้ว ¹² ถ้อยคำจากปากของคนมีปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนโง่ก็กลับกินตนเอง ¹³ ถ้อยคำที่เริ่มต้นพลังพลูออกมาจากปากของคนโง่ฉุนฉุน ความโง่ก็ออกมาฉุนฉุน และในตอนจบปากของเขาก็พลังพลูออกมาด้วยความบ่าบออย่างชั่วร้าย
- ¹⁴ คนโง่พูดอย่างมากมาย แต่ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ใครจะรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นภายหลังเขา? ¹⁵ การตรากตรำของคนโง่เขลาทำให้พวกเขาเหน็ดเหนื่อย จนกระทั่งพวกเขาไม่รู้แม้แต่ทางที่จะไปในเมือง ¹⁶ รัชติแก่เจ้า แผ่นดินที่กษัตริย์ของเจ้ายังเยาว์วัยอยู่ และถ้าพวกผู้นำของเจ้าเริ่มเลี้ยงฉลองกันแต่เช้า! ¹⁷ ความสุขมีแก่เจ้า แผ่นดินที่กษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของพวกเจ้านาย และถ้าพวกผู้นำของเจ้ากินในเวลาที่เหมาะสมเพื่อให้มีกำลัง ไม่ใช่เพื่อความเมาเมา!
- ¹⁸ เพราะความเกียจคร้าน หลังจากจึงถูกลงมา และเพราะมือที่เกียจคร้านเรือนนั้นจึงมีรูรั่ว ¹⁹ ผู้คนเตรียมอาหารสำหรับการหัวเราะ เหล้าองุ่นนำมาซึ่งชีวิตรื่นเริง และเงินก็ทำให้ได้ทุกสิ่งที่ต้องการ ²⁰ อย่าสาปแช่งกษัตริย์ แม้แต่อยู่ในใจก็ตาม และอย่าสาปแช่งคนมั่งคั่งในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในท้องฟ้าอาจจะคาบถ้อยคำของเจ้าไป อะไรก็ตามที่มีปีกจะกระจายเรื่องราวนั้น

Chapter 11

¹ จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะหลังจากนั้นอีกหลายวันเจ้าจะพบมันอีก ² จงแบ่งมันให้กับเจ็ดคน ถึงแม้จะถึงแปดคนก็เถอะ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าภัยพิบัติอะไรจะเกิดขึ้นบนโลกนี้ ³ ถ้าเมฆเต็มด้วยฝน เมฆเหล่านั้นก็จะเทฝนลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงไปทางทิศเหนือหรือทางทิศใต้ ต้นไม้ล้มลงที่ใดก็ตาม มันก็ยังคงอยู่ที่นั่น ⁴ ผู้ใดที่เฝ้ามองดูลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ใดที่เฝ้ามองดูเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว

⁵ ราวกับว่าเจ้าไม่รู้ทางของลม หรือกระดูกของการก่อกำเนิดในมดลูกของหญิงมีครรภ์ได้อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่สามารถเข้าใจพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งฉันนั้น ⁶ ในตอนเช้า จงหว่านเมล็ดพืชของเจ้า จงทำงานด้วยมือของเจ้าจนถึงเย็นตามความจำเป็น เพราะเจ้าไม่รู้ว่าจะไหนดจะเจริญกว่ากัน ไม่ว่าจะเป็นตอนเช้าหรือตอนเย็น หรือการนี้หรือการนั้น หรือทั้งสองอย่างจะดีเหมือนกันหรือไม่ ⁷ แท้จริงแสงสว่างทำให้สดชื่น และมันเป็นสิ่งที่น่าพอใจต่อนัยน์ตาที่มองเห็นดวงอาทิตย์

⁸ ถ้าหากคนใดมีชีวิตอยู่ได้มากมายหลายปี ก็ขอให้เขามีความสุขตลอดปีเหล่านั้น แต่ให้เขาคิดเกี่ยวกับวันแห่งความมืดที่จะมาถึง เพราะวันแห่งความมืดก็จะมีมากมาย ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นก็อันิจจัง ⁹ คนหนุ่มเมีย จงขึ้นบานในวัยหนุ่มของเจ้า และให้จิตใจของเจ้าขึ้นบานในวัยหนุ่มของเจ้า จงตามหาความปรารถนาที่ดีในจิตใจของเจ้า และสิ่งใดก็ตามในสายตาของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม จงรู้ว่าพระเจ้าจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษาสำหรับทุกสิ่งเหล่านี้ ¹⁰ จงไล่ความโกรธออกไปจากใจของเจ้า และอย่าใส่ใจกับความเจ็บปวดใดๆ ในร่างกายของเจ้า เพราะวัยหนุ่มและกำลังของวัยนั้นก็อันิจจัง

Chapter 12

¹ เช่นเดียวกันจงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าในวัยหนุ่มของเจ้า ก่อนที่วันแห่งความยากลำบากจะมาถึง และก่อนที่ปีเหล่านั้นจะมาถึง เมื่อเจ้าพูดว่า "ข้าไม่มีความยินดีในวันและปีเหล่านั้นเลย" ² จงทำสิ่งนี้ก่อนที่แสงสว่างของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์และหมู่ดาวจะมืดไป และก่อนเมฆมืดมืดกลับมาภายหลังฝน ³ นั่นจะเป็นเวลาเมื่อพวกยามเฝ้าพระราชวังจะตัวสั่น และผู้ชายที่แข็งแรงหลังโกง และพวกผู้หญิงหยุดไม่แบ่ง เพราะพวกเขาไม่มีอยู่ และคนเหล่านั้นที่มองออกไปนอกหน้าต่างก็มองเห็นไม่ชัดเจนอีกต่อไป

⁴ นั่นจะเป็นเวลาที่ประตูเหล่านั้นถูกปิดในถนน และเสียงของการไม่แบ่งก็หยุดไป เมื่อคนทั้งหลายได้หวาดผวาท่อเสียงของนก และเสียงร้องเพลงของหญิงสาวได้จางหายไป ⁵ นั่นจะเป็นเวลาเมื่อคนทั้งหลายจะเริ่มกลัวความสูงและอันตรายต่างๆ ตามถนน และเมื่อต้นอัลมอนด์ออกดอก และเมื่อตุ๊กแตนเคลื่อนตัวเองไปอย่างช้าๆ และเมื่อความปรารถนาตามธรรมชาติได้มอดลง แล้วมนุษย์ก็ไปยังบ้านนิรันดร์ของเขา และคนที่ไว้ทุกข์เหล่านั้นก็เดินไปตามถนน

⁶ เจ้าจงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าก่อนที่สายเงินจะถูกทำให้ขาด หรือขามทองคำจะถูกทำให้บุบสลายไป หรือเหยือกน้ำจะถูกทำให้แตกกระจายไปที่น้ำพุ หรือถังหินน้ำที่บ่อน้ำจะถูกทำลายไป ⁷ ก่อนที่พงศ์สันติจะกลับมาสู่แผ่นดินโลกตามเดิม และวิญญาณนั้นจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ได้ประทานมานั้น ⁸ ปัญญาจารย์กล่าวว่า "อนิจจัง ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง"

⁹ ปัญญาจารย์มีปัญญา และเขาได้สอนความรู้ให้แก่ประชาชน เขาได้ศึกษาและพิจารณาไตร่ตรองและได้เรียบเรียงสุภาษิตไว้มากมาย ¹⁰ ปัญญาจารย์ได้เสาะหาความชัดเจนที่ใช้ในการเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง ¹¹ ถ้อยคำของคนมีปัญญาเป็นเหมือนกับประตึก ถ้อยคำของบรรดาเจ้านายในสุภาษิตต่างๆ ที่รวบรวมไว้ ที่ซึ่งผู้เลียงคนหนึ่งได้สอนก็เหมือนกับตะปูที่ถูกตอกสลักลงไป

¹² บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงระวังบางสิ่งให้มากขึ้นอีก คือการทำหนังสือมากมายซึ่งไม่มีสิ้นสุด และการเรียนมากนักก็ทำให้ร่างกายเหน็ดเหนื่อย ¹³ จุดสิ้นสุดของเรื่องนี้หลังจากที่ได้ฟังทุกสิ่งแล้ว คือเจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าและถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ¹⁴ เพราะว่าพระเจ้าจะทรงนำการกระทำทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยทุกสิ่งที่ซ่อนอยู่ ไม่ว่าดีหรือชั่ว

Book: Song of Solomon

Song of Solomon

Chapter 1

¹ บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลาย ซึ่งเป็นของซาโลมอน ² โอ ที่ท่านจะจุมนิพิตดิฉันด้วยรอยจุมนิพิตจากริมฝีปากของท่าน เพราะความรักของท่าน นั้นดีกว่าเหล้าองุ่น ³ น้ำบั้นแห่งการเจิมของท่านมีกลิ่นหอมแห่งความยินดี นามของท่านเป็นเหมือนกับน้ำหอมกำลังไพลิน เพื่อหญิงสาว ทั้งหลายนั้นจะหลงรักท่าน ⁴ ขอพาดิฉันไปกับท่าน และเราจะวิ่งไป ⁵ ดิฉันผิวดำดำแต่ก็น่ารัก พวกเธอ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ผิวดำดำ เหมือนกับเต็นท์ของคนเคลเดีย น่ารักเหมือนกับผ้าม่านของซาโลมอน

⁶ อย่าจ้องมองดิฉันเพราะดิฉันผิวดำดำ เพราะดวงอาทิตย์ได้แผดเผาดิฉัน บรรดาบุตรชายของมารดาของดิฉันต่างก็โกรธดิฉัน พวกเขาได้ให้ ดิฉันเป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเองนั้นดิฉันไม่ได้ดูแล ⁷ บอกดิฉันสิ เธอผู้ที่จิตใจดิฉันรัก เธอเสียงฟู่แคะของเธอที่ไหน? เธอเอา ฟู่แคะของเธอพักที่ไหนในยามเที่ยงวัน? ทำไมดิฉันจึงเป็นเหมือนบางคนทีร้อนเร่ไปข้าง ๆ ฟู่แคะของพวกเขาเพื่อนของเธอ? ⁸ ถ้าหากเธอไม่รู้ เธอ ผู้งามเลิศที่สุดในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย จงติดตามฟู่แคะของดิฉัน และปล่อยให้ฟู่แคะของเธอเล็มหญ้าใกล้เต็นท์ของผู้เสียงแคะ ที่รักของ ดิฉัน ⁹ ดิฉันเปรียบเธอ ที่รักของดิฉัน เป็นดั่งน้ำทั้งหลายของรถม้าศึกของฟาโรห์

¹⁰ แก้มของเธอนั้นงดงามด้วยเครื่องประดับ ลำคอของเธอประดับด้วยบรรดาสายสร้อยอัญมณี ¹¹ ดิฉันจะทำเครื่องประดับทองคำพร้อมกับ ลูกปัดเงินให้กับเธอ ¹² ในขณะที่กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ น้ำหอมมารดาของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้ง ¹³ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนห่อ มดยอบที่นอนลงระหว่างกรงอกของดิฉันในยามค่ำคืน

¹⁴ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนช่อดอกเกี๋ยนกิ่งในสวนองุ่นแห่งเอนเกดี ดูกสิ เธอช่างงดงามยิ่งนัก ที่รักของดิฉัน ¹⁵ จงฟังสิ เธองดงาม ที่รัก ของดิฉัน จงฟังสิ เธอช่างสวยงาม ดวงตาของเธอเป็นเหมือนดวงตาของนกเขา ¹⁶ จงฟังสิ เธอช่างหล่อเหลายิ่งนัก ที่รักของดิฉัน เธอช่างหล่อ เหล่าเสียจริง พันธุ์ไม้เขียวสดคือเตียงนอนของเรา ¹⁷ บรรดาชื่อนบ้านของเราเป็นพวกกิ่งสนสีดาห์ และคานทั้งหลายของบ้านของเราคือไม้สนสาม ใบ

Chapter 2

¹ ดิฉันเป็นดอกไม้ทุ่งหญ้าแห่งธารอน เป็นดอกพลับพลึงแห่งบรรดาหุบเขา ² ในฐานะที่เป็นดอกไม้สีแดงหนึ่งในท่ามกลางหนามทั้งหลาย ดังนั้นที่รักของดิฉันท่ามกลางบรรดาหญิงสาว ³ ดุจดั่งต้นแอปเปิ้ลท่ามกลางต้นไม้ทั้งหลายของป่า ดังนั้นที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มทั้งหลาย ดิฉันนั่งลงภายใต้ร่มเงาของเขาด้วยความยินดียิ่ง และผลของเขานั้นหวานต่อการลิ้มรสของดิฉัน ⁴ เขาได้นำดิฉันมาที่เรือนแห่งเหล้าองุ่น และธงของเขาที่โบกเหนือดิฉันคือความรัก ⁵ ขอเราใจดิฉันด้วยขนมอบอุ่นแห่งและทำให้ดิฉันสดชื่นด้วยผลแอปเปิ้ล เพราะดิฉันอ่อนแรงด้วยความรัก

⁶ มือซ้ายของเขาประคองศีรษะของดิฉัน และมือขวาของเขาสวมกอดดิฉัน ⁷ ดิฉันต้องการให้พวกเธอสัญญา บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม โดยฝูงละมั่งและเหล่ากวางตัวเมียแห่งทุ่งนาทั้งหลาย ที่พวกเธอจะไม่ปลุกหรือเร่งเร้าสัมพันธ์ความรักจนกว่าเธอจะพอใจ ⁸ นั่นเป็นเสียงของที่รักของดิฉัน จงฟังสิ เขามาที่นี่ กำลังกระโดดข้ามภูเขาทั้งหลาย กำลังโลดเต้นข้ามเนินเขาต่าง ๆ ⁹ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนละมั่งหรือกวางหนุ่ม ดุสิตเขากำลังยืนอยู่ด้านหลังกำแพงของเรา จ้องมองผ่านหน้าต่าง ค่อยๆ ปรากฏตัวทางช่องระแนง ¹⁰ ที่รักของดิฉันได้พูดกับดิฉันว่า และได้กล่าวว่า "ลุกขึ้นเถิด ที่รักของดิฉัน ผู้งดงามที่สุดของดิฉัน มากับดิฉันเถิด"

¹¹ ดุสิต ฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไป ฝนก็หยุดตกและได้ผ่านไปแล้ว ¹² ดอกไม้ทั้งหลายได้ปรากฏบนแผ่นดิน เวลาสำหรับการลิดกังและการร้องเพลงของนกทั้งหลายได้มาถึงแล้ว และเราก็ได้ยินเสียงของเหล่านกเขาในดินแดนของเรา ¹³ ดันมะเดื่อให้ผลเขียวได้สุกงอม และเถาองุ่นทั้งหลายก็เป่งบาน พวกมันส่งกลิ่นหอมของพวกมัน จงลุกขึ้นเถิด ที่รักของดิฉัน ผู้งดงามของดิฉัน และมากับดิฉัน ¹⁴ นกเขาของดิฉัน อยู่ในซอกทั้งหลายของหิน ในซอกหินทั้งหลายที่ลิ้นของงูพา ขอให้ดิฉันได้เห็นใบหน้าของท่าน ขอให้ดิฉันได้ยินเสียงของท่าน เพราะเสียงของท่านช่างไพเราะอ่อนหวาน และใบหน้าของท่านก็น่ารัก"

¹⁵ จงจับพวกสุนัขจิ้งจอกมาให้พวกเรา พวกสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายบรรดาสวนองุ่น เพราะสวนองุ่นของเรากำลังเป่งบาน ¹⁶ ที่รักของดิฉันเป็นของดิฉัน และดิฉันก็เป็นของเขา เขาเล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางบรรดาดอกพลับพลึงด้วยความเพลิดเพลิน ¹⁷ รับประทาน ที่รักของดิฉัน ก่อนที่สายลมพลิวไหวแห่งรุ่งอรุณพัด และเขาทั้งหลายจากหายไป รับประทาน เหมือนละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาอันขรุขระทั้งหลาย

Chapter 3

¹ ในยามค่ำคืนบนเตียงนอนของดิฉัน ฉันได้รอคอยเธอผู้ที่จิตใจของดิฉันรัก ดิฉันได้มองหาเธอ แต่ดิฉันหาเธอไม่พบ ² ดิฉันได้พูดกับตัวเองว่า "ดิฉันจะลุกขึ้นและไปทั่วเมือง ไปตามถนนและลานกว้างทั้งหลาย ดิฉันจะเสาะหาเขาผู้ที่จิตใจของดิฉันรัก" ดิฉันได้เสาะหาเขา แต่ดิฉันไม่พบเขา ³ พวกคนเฝ้ายามได้พบดิฉันขณะที่พวกเขาตรวตรารอบในเมือง ดิฉันได้ถามพวกเขาว่า "พวกท่านได้เห็นเธอผู้ที่จิตใจของดิฉันรักไหม?" ⁴ เพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้นหลังจากดิฉันได้ผ่านพวกเขา มา ดิฉันได้พบกับเธอที่จิตใจของดิฉันรัก ดิฉันได้ยึดตัวเธอเอาไว้และจะไม่ยอมปล่อยให้เธอไปไหน จนกว่าดิฉันได้นำเธอเข้ามาในบ้านของมารดาของดิฉัน เข้ามาในห้องนอนของผู้ที่ทำให้กำเนิดดิฉัน

⁵ ดิฉันต้องการให้พวกเขาเจ้าสัญญา บรรดาบุตรสาวของแห่งกรุงเยรูซาเล็ม โดยฝูงละมั้งและเหล่ากวางตัวเมีย ที่พวกเขาจะไม่ปลุกหรือเร่งเร้าความรักจนกว่าเธอจะพอใจ ⁶ อะไรหรือที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารเหมือนกับลำหอกคว้น ได้ส่งกลิ่นหอมด้วยมดยอบและกำยาน ด้วยแป้งทั้งหมดที่พ่อค้าทั้งหลายได้ขาย? ⁷ ดูเถิด มันคือแท่นบรรทมของซาโลมอน นักรบหกล้านคนอยู่ล้อมรอบมัน เหล่าทหารหกล้านคนของอิสราเอล ⁸ พวกเขาทั้งหมดเชียวชาญในเรื่องดาบและมีทักษะในการทำสงคราม ผู้ชายทุกคนมีดาบของเขาแนบตัว มีอาวุธพร้อมที่ต่อสู้ความสยดสยองในเวลากลางคืน

⁹ กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระที่นั่งจากไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อพระองค์เอง ¹⁰ เสาค้ำหลายของมันได้ทำจากเงิน ด้านหลังได้ทำจากทองคำ และพระที่นั่งใช้ผ้าสีม่วง ภายในได้ตกแต่งด้วยความรักโดยบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ¹¹ รับไปเถิด บรรดาบุตรสาวแห่งศิโยน และจงฟังดูที่กษัตริย์ซาโลมอน ผู้ซึ่งกำลังสวมมงกุฎที่พระมารดาของพระองค์ได้ทรงสวมให้แก่พระองค์ในวันอภิเษกสมรส ในวันแห่งความยินดีในหัวใจของพระองค์

Chapter 4

¹ โอ เธอช่างงดงาม ที่รักของฉัน เธองดงามยิ่งนัก ดวงตาของเธอเป็นดังดวงตานกเขาที่อยู่หลังผ้าคลุมหน้าของเธอ เส้นผมของเธอเป็นเหมือนฝูงแพะกำลังลงไปจากภูเขาไกลอาด ² ฟันทั้งหลายของเธอเป็นเหมือนฝูงแกะตัวเมียที่เพิ่งตัดขนใหม่ ออกมาจากสถานที่ที่ชะล้าง แต่ละตัวมีฝาแฝด และไม่มีสักตัวในพวกมันที่ถูกทำให้สูญหายไป ³ ริมฝีปากของเธอเป็นเหมือนลูกปิดสีแดง ปากของเธอช่างน่ารัก แก้มของเธอเป็นเหมือนกับผลทับทิมผ่าครึ่งซึ่งอยู่ด้านหลังผ้าคลุมหน้าของเธอ ⁴ ลำคอของเธอเหมือนกับหอคอยของดาวิดที่ถูกสร้างด้วยหินวางเรียงเป็นแถว ด้วยโล่ไม้ปันทิ้งวางบนนั้น คือโล่ทั้งหมดของเหล่าทหาร ⁵ กรวงอกทั้งสองข้างของเธอเป็นเหมือนลูกกวาสองตัว เหมือนละมั่งฝาแฝดที่เล็มหญ้าอยู่ท่ามกลางดงพลับพลึง

⁶ จนกว่ารุ่งอรุณมาถึงและเงาทั้งหลายจางหายไป ฉันจะขึ้นไปบนภูเขาแห่งมดยอบและไปที่เนินเขาแห่งกำยาน ⁷ เธอช่างงดงามในทุกด้าน ที่รักของฉัน และไม่มีตำหนิใดภายในเธอ ⁸ เจ้าสาวของฉัน มากับฉันจากเลบานอนเถิด ขอมากับฉันจากเลบานอน มาจากที่สูงสุดของอามานา จากยอดเขาของเซนิร์และเฮอร์โมน จากถ้ำของเหล่าราชสืบทายาต จากภูเขาคีร์ยาตที่เต็มไปด้วยเสี้ยวของเสี้ยวดาวทั้งหลาย ⁹ เธอได้ขโมยหัวใจของฉันไปแล้ว น้องสาวของฉัน เจ้าสาวของฉัน เธอได้ขโมยหัวใจของฉันไป ด้วยการมองฉันเพียงครั้งเดียว ด้วยอัณมสน์เบ็ดเตล็ดที่บนลำคอของเธอ ¹⁰ ความรักของเธอช่างงดงามยิ่งนัก น้องสาวของฉัน เจ้าสาวของฉัน ความรักของเธอก็ดีกว่าเหล้าจุ่นมากมายนัก และกลิ่นน้ำหอมของเธอก็หอมกว่าเครื่องเทศใด ๆ

¹¹ เจ้าสาวของฉัน ริมฝีปากของเธอ เป็นหยดน้ำผึ้ง คือน้ำผึ้งและน้ำมันที่อยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นหอมของอาภรณ์ของเธอเป็นเหมือนกลิ่นหอมแห่งเลบานอน ¹² น้องสาวของฉัน เจ้าสาวของฉันเป็นดังอุทยานหวงห้าม เป็นสวนที่ปิดกั้นเอาไว้ เป็นน้ำพุที่ถูกปิดผนึกไว้ ¹³ กิ่งทั้งหลายของเธอเป็นดังสวนต้นทับทิมที่มีผลไม้รสดีเลิศมากมาย และมีต้นเทียนกิ่งกับนารดา ¹⁴ มีไม้หอมและหญ้าฟริน คาลามูส และอบเชย พร้อมกับเครื่องหอมทุกชนิด มดยอบและว่านหางจระเข้พร้อมกับเครื่องหอมที่ดีที่สุดทุกอย่าง ¹⁵ เธอเป็นเหมือนสวนน้ำพุ บ่อน้ำดื่มสดชื่น ลำธารทั้งหลายที่กำลังไหลลงมาจากเลบานอน ¹⁶ ต้นเถา ลมทิศเหนือ มาเถิด ลมทิศใต้ พัดมาที่สวนของฉัน เพื่อว่าเครื่องหอมของมันจะส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ขอให้ที่รักของฉันเข้ามาในสวนของเขา และกินผลไม้รสดีเลิศของมันเถิด

Chapter 5

¹ จันได้เข้ามาในสวนของจันแล้ว น้องสาวของจัน เจ้าสาวของจัน จันได้รวบรวมมดยอบของจันพร้อมกับเครื่องหอมของจัน จันได้กินรังผึ้งพร้อมกับน้ำผึ้งของจัน จันได้ดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับน้ำนมของจัน ² ดิฉันได้กลับไป แต่หัวใจของดิฉันยังคงตื่นอยู่ในความฝัน มีเสียงเคาะประตูของที่รักของดิฉันและเสียงพูดว่า "เปิดประตูให้ฉันเถิด น้องสาวของจัน แม่ยกเขาของจัน เธอผู้ไม่มีมลทินของจัน เพราะศีรษะของจันก็เปียกไปด้วยน้ำค้าง เส้นผมของจันชุ่มไปด้วยละอองน้ำในยามราตรี" ³ "ดิฉันได้ถอดเสื้อคลุมของดิฉันออกแล้ว จันต้องใส่มันกลับเข้าไปอีกหรือ? จันได้ล้างเท้าของดิฉันแล้ว จันต้องทำให้เท้าของดิฉันสกปรกอีกหรือ?" ⁴ ที่รักของดิฉันสอดมือเข้ามาเพื่อเปิดกลอนประตู และหัวใจของดิฉันก็เร่าร้อนเพราะเขา

⁵ ดิฉันได้ลุกขึ้นเพื่อเปิดประตูให้กับที่รักของดิฉัน มือของจันได้เปียกชุ่มไปด้วยมดยอบ นิ้วทั้งหลายของดิฉันชุ่มชื้นด้วยมดยอบ เมื่อดิฉันจับที่ประตูนั้น ⁶ ดิฉันได้เปิดประตูให้กับที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันได้หันจากไปแล้ว ดิฉันใจหาย ดิฉันถึงกับสับสน หวัง ดิฉันได้มองหาเขา แต่ดิฉันก็หาเขาไม่พบ ดิฉันได้ร้องเรียกเขา แต่เขาก็ไม่ตอบดิฉัน ⁷ พวกคนยามที่ตรวจตรารอบเมือง พวกเขาได้ทุบตีและทำร้ายดิฉัน พวกคนยามที่เฝ้าอยู่บนกำแพงก็เอาเสื้อคลุมของดิฉันไป ⁸ ดิฉันต้องการคำสัญญา โอ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าหากพวกท่านพบที่รักของดิฉัน พวกท่านจะให้เขาทำอะไร? ว่าดิฉันป่วยเพราะความรัก

⁹ ที่รักของเธอดีกว่าผู้ชายผู้เป็นที่รักของคนอื่นอย่างไรหรือ เธอผู้งดงามที่สุดท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย? ทำไมที่รักของเธอจึงดีกว่าที่รักของคนอื่น ที่เธอจึงขอเราให้สัญญาเช่นนี้? ¹⁰ ที่รักของดิฉันสง่าและผิวแดงกำ โดดเด่นในท่ามกลางคนนับหมื่น ¹¹ ศีรษะของเขาดังดงทองที่บริสุทธิ์ที่สุด เส้นผมของเขาหยิกงอ และเป็นสีดำเหมือนกับอึกา ¹² ดวงตาของเขาคือเหมือนดวงตาของนกเขาที่อยู่ข้างลำธารน้ำ ได้อาบในน้ำนม ได้ยึดติดไว้เหมือนเพชรพลอย

¹³ แก้มของเขาเหมือนกับแท่นเครื่องหอม มีกลิ่นหอมของพืชพันธุ์ ริมฝีปากของเขาเหมือนทุ่งพลับพลึง หดย้อยด้วยมดยอบ ¹⁴ แขนของเขาเหมือนทองคำล้อมด้วยเพชร ท้องของเขาเป็นเหมือนงาช้างล้อมด้วยไพลิน ¹⁵ ขาของเขาเป็นเหมือนเสาหินอ่อน มีฐานเป็นทองคำบริสุทธิ์ รูปโฉมของเขาเป็นเหมือนเลบานอน ตั้งแต่ต้นสิดาร์ที่ดีที่สุด ¹⁶ ปากของเขาช่างหวานที่สุด เขาเป็นคนที่น่ารักโดยแท้ นี่คือน้ำใจของดิฉัน และนี่คือเพื่อนของดิฉัน บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 6

¹ ที่รักของเธอได้ไปที่ไหนแล้วหรือ ผู้ที่สวยงามที่สุดในท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย? ที่รักของเธอได้ไปที่ไหนกันล่ะ เพื่อเราจะเสาะหาเขาร่วมกับเธอได้? ² ที่รักของดิฉันได้ลงไปที่สวนของเขาแล้ว ไปที่บรรดาแท่นเครื่องหอม เพื่อพาสัตว์ไปกินหญ้าในสวนและเพื่อเก็บดอกพลับพลึง ³ ดิฉันเป็นของที่รักของดิฉัน และที่รักของดิฉันก็เป็นของดิฉัน เขาเล็มหญ้าท่ามกลางดงพลับพลึงด้วยความเพลิดเพลิน ⁴ เธอเป็นคนที่สวยงามเหมือนกับแดนที่ร่ำรวย ที่รักของดิฉัน น่ารักเหมือนอย่างกรุงเยรูซาเล็ม ดลใจอย่างน่าเกรงขามเหมือนกับกองทัพที่มีธงประดับ ⁵ ขອງจะลายตาไปจากดิฉันเถิด เพราะมันทำให้ดิฉันตกตะลึง เส้นผมของเธอเหมือนกับฝูงแพะที่กำลังลงมาจากที่ลาดของภูเขาภิเลอาด

⁶ ฟันของเธอเหมือนกับฝูงแกะตัวเมียที่กำลังขึ้นมาจากสถานที่ชำระล้าง แต่ละตัวมีลูกแฝด และไม่มีตัวใดในพวกมันที่ถูกทำให้สูญหายไป ⁷ แก้มของเธอเหมือนผลกับทิมพ์ฟำครึ่งซีกที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้าของเธอ ⁸ มีพระราชินีสิบหกพระองค์ นางสนมอีกแปดสิบคน และผู้หญิงอีกมากมายนับไม่ถ้วน ⁹ แม่กษัตริย์ของดิฉัน เธอผู้ไม่มีมลทิน เธอคือผู้เดียว เธอเป็นบุตรสาวคนเดียวของมารดาของเธอ เธอเป็นที่โปรดปรานแก่ผู้หญิงที่ให้อำนาจเธอ ผู้หญิงสาวได้มองเห็นเธอและได้เรียกเธอว่าผู้ได้รับพระพร พระราชินีทั้งหลายและนางสนมทั้งหลายได้มองเห็นเธอด้วยเช่นกัน และพวกเธอได้สรรเสริญเธอ

¹⁰ "ใครคือผู้นี้ที่ปรากฏตัวเหมือนรุ่งอรุณ งดงามเหมือนดั่งดวงจันทร์ สุกใสเหมือนกับดวงอาทิตย์ ดลใจอย่างน่าเกรงขามเหมือนกับกองทัพที่ประดับด้วยธงหรือ?" ¹¹ ดิฉันได้ลงไปที่ไร่นาเพื่อมองดูต้นอ่อนเติบโตในหุบเขา นั้น เพื่อดูเธอจุ่มดอกยอ และดอกกับทิมพ์ฟำบานหรือไม่ ¹² ดิฉันมีความสุขมากที่ดิฉันได้รู้สึกว่าดิฉันกำลังซื้อน้ำคึกของเจ้าชายพระองค์หนึ่ง ¹³ จงหันกลับไป หันกลับไปเถิด เธอผู้เป็นผู้หญิงที่ดีพร้อม ขອງจะหันกลับไป หันกลับไปเถิด เพื่อดิฉันจะเพ่งมองดูเธอ

Chapter 7

¹ เก้าของเธอที่อยู่ในรองเท้าสานนั้นช่างงดงามเหลือเกิน บุตรสาวของเจ้าชายเอ๋ย ต้นขาของเธอช่างโค้งงอเหมือนอัญมณีการงานแห่งมือของเธอเหมือนงานของช่างผู้เชี่ยวชาญ ² สะดือของเธอเหมือนอ่างกลม มันไม่เคยขาดเหล้าจุ่นที่ผสมแล้ว ช่องท้องของเธอเหมือนกองข้าวสาลีที่ล้อมรอบด้วยดอกพลับพลึงมากมาย ³ กรวงอกทั้งสองของเธอเหมือนลูกกวาดสองตัว เหมือนละมั่งแผด ⁴ ลำคอของเธอเหมือนกับหอคอยงาช้าง ดวงตาของเธอเหมือนสระในเฮซโบนที่ประตูเมืองบักรับิม จมูกของเธอเหมือนหอคอยในเลบานอนที่หันไปทางดามัสกัส ⁵ ศีรษะของเธอเหมือนอูฐ เส้นผมของเธอเป็นสีม่วงเข้ม กษัตริย์ถูกจับให้เป็นเชลยโดยผมเพียงนั้น

⁶ โอ ที่รักของฉัน เธอช่างสวยและน่ารักอย่างยิ่ง ในความสดใส ⁷ ความสูงของเธอเป็นเหมือนต้นอินทผลัม และกรวงอกของเธอเหมือนพวงผลไม้ ⁸ ฉันได้กล่าวว่า "ฉันต้องการปีนขึ้นไปบนต้นอินทผลัมนั้น ฉันจะโน้มกิ่งของมัน" ขอให้กรวงอกของเธอเป็นเหมือนพวงองุ่น และขอให้กลิ่นหอมของจมูกของเธอเป็นเหมือนผลแอปริคอต ⁹ ขอให้ปากของเธอเป็นเหมือนเหล้าจุ่นที่ดีที่สุด ไหลรินมาอย่างราบเรียบสำหรับที่รักของฉัน ไหลรินมาเหนือริมฝีปากของคนเหล่านั้นที่กลับใจ

¹⁰ ดิฉันเป็นของที่รักของดิฉัน และเขาปรารถนาดิฉัน ¹¹ มาสิ ที่รักของดิฉัน ขอให้เราออกไปที่ชนบท ขอให้เราใช้เวลาทั้งคืนในหมู่บ้านเหล่านั้น

¹² ขอให้เราลุกขึ้นแต่เช้าเพื่อไปที่สวนองุ่น ขอให้เรามองเห็นเถาองุ่นแตกยอด เห็นการแบ่งบานของพวกมัน และผลกับกิมที่อยู่ในดอก ที่นั่นดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่ท่าน ¹³ พืชทุกชนิดที่ปลูกก็จะมีผลไม้มันก็ดีที่สุดทุกชนิด ทั้งใหม่และเก่า ที่ดิฉันได้เก็บสะสมเอาไว้เพื่อท่าน ที่รักของดิฉัน

Chapter 8

¹ ดิฉันปรารถนาให้ท่านเป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน คนที่ได้รับการเลี้ยงดูที่ทรงอกของมารดาของดิฉัน แล้วเมื่อดิฉันได้พบเธอที่ข้างนอกบ้าน ดิฉันจะสามารถกอดพิตเธอ และไม่มีใครมาดูหมิ่นฉันได้ ² ดิฉันจะนำและพาเธอเข้ามาในบ้านของมารดาของดิฉัน และเธอได้สอนดิฉัน ดิฉันจะมอบเหล้าองุ่นหอมและน้ำกับกิมให้ดื่ม ³ มือซ้ายของเขาสอดใต้ศีรษะของดิฉัน และมือขวาของเขาสวมกอดดิฉัน ⁴ ดิฉันต้องการให้พวกเจ้าสัญญา โอ บรรดาบุตรสาวแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ที่พวกเจ้าจะไม่รบกวนสัมพันธ์รักของเราจนกว่ามันจะผ่านไป ⁵ ผู้นี้คือใครหนอที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร แอบอิงมาใกล้ที่รักของเธอ?

⁶ ขอตั้งฉันไว้เป็นดังตราประทับที่หัวใจของท่าน เหมือนตราประทับที่บนแขนของท่าน เพราะความรักนั้นเข้มแข็งเหมือนความตาย ความศรัทธาอันแรงกล้าเป็นเหมือนแดนคนตายที่ไม่จบสิ้น เปลวไฟของมันก็ปะทุ มันเป็นไฟที่ร้อนแรง ไฟที่ร้อนยิ่งกว่าไฟใด ๆ ⁷ น้ำที่เพิ่มขึ้นอย่างทันทีทันใดไม่สามารถดับไฟแห่งความรักได้ หรือน้ำท่วมก็ไม่สามารถพัดพามันไป ผู้ชายที่ยอมมอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในบ้านของเขาเพื่อแลกกับความรัก ข้อเสนอที่ย่อมเป็นที่น่าดูหมิ่นยิ่งนัก ⁸ เรามีน้องสาวเล็ก ๆ คนหนึ่ง และทรงอกของเธอยังไม่ตั้งเต้า เราจะสามารถทำสิ่งใดเพื่อให้น้องสาวของเราได้ในวันที่เราจะรับคำสัญญาในการสมรสหรือ? ⁹ ถ้าหากเธอเป็นกำแพง เราจะสร้างหอคอยเงินบนเธอ ถ้าหากเธอเป็นประตู เราจะตกแต่งเธอด้วยไม้สนสีดาร์ ¹⁰ ดิฉันเป็นกำแพง แต่ทรงอกของดิฉันเป็นเหมือนหอคอยที่เป็นป้อมปราการในเวลานี้ ดังนั้นดิฉันจึงเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่แล้วในสายตาของเขา

¹¹ ซาโลมอนมีส่วนองุ่นแห่งหนึ่งที่บาอัลฮาโมน เขาได้ให้คนดูแลรักษาสวนเข้าสวนองุ่นนั้น แต่จะต้องนำเงินหนึ่งพันเชเชลมาแลกกับผลของมัน ¹² สวนองุ่นของดิฉันก็เป็นของดิฉัน เงินหนึ่งพันเชเชลนั้นเป็นของท่าน ซาโลมอน ผู้เป็นที่รักของดิฉัน และเงินสองร้อยเชเชลเป็นของคนเหล่านั้นที่ดูแลรักษาสวนเพื่อแลกกับผลของมัน ¹³ ท่านผู้อาศัยอยู่ในสวนต่าง ๆ เพื่อน ๆ ของดิฉันกำลังฟังเสียงของท่าน ขอให้ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ยินเสียงของท่านด้วยเช่นกัน ¹⁴ ริมเถิด ที่รักของดิฉัน และขอเป็นเหมือนละมั่งตัวหนึ่ง หรือควางหนุ่มตัวหนึ่งที่อยู่นบนภูเขาแห่งเครื่องหอม

Book: Isaiah

Isaiah

Chapter 1

¹ นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ที่เขาได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยรัม อาหาส และเฮเซคียาห์ บรรดาภคินีของยูดาห์ ² ฟาสวรรค์เอ๋ย จงฟัง แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี่ยหู เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราได้ถอนนมและเลี้ยงดูลูกๆ แต่พวกเขาได้กบฏต่อเรา ³ ไคยังรู้จักเจ้าของของมัน และลายังรู้จักรางหญ้าของนายของมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก อิสราเอลไม่เข้าใจ"

⁴ วัฏธิด์ประเทศ พวกคนบาป ประชาชาติที่แบกภาระหนักด้วยความชั่วช้า ลูกหลานของคนทำชั่ว พวกบุตรชายของผู้ที่ทำความเสื่อมเสีย พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ดูหมิ่นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พวกเขาได้ทำตัวออกห่างจากพระองค์ ⁵ ทำไมพวกเขาจึงยังคงถูกเยียนต้อยอยู่อีก? ทำไมพวกเขาจึงกบฏมากขึ้นเรื่อยๆ? ทั้งศิระก็เจ็บไปหมด ทั้งจิตใจก็อ่อนเปลี้ย ⁶ ตั้งแต่ฟ้าแก่จนถึงศิระ ไม่มีส่วนไหนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเลย มีแต่บาดแผล และรอยฟกช้ำ และบาดแผลที่ยังไม่หาย บาดแผลเหล่านั้นไม่ได้ถูกปิดไว้ ไม่ได้ทำความสะอาด ไม่ได้พันผ้าไว้หรือได้รับการรักษาด้วยน้ำมัน

⁷ ประเทศของพวกเขาก็ถูกทำลาย บรรดาเมืองของพวกเขาถูกเผา ส่วนทุ่งนาของพวกเขา พวกคนต่างด้าวก็ทำลายไปต่อหน้าพวกเขา ถูกทิ้งให้ร้างเปล่า และถูกทำลายโดยพวกคนต่างด้าว ⁸ บุตรหญิงของศิโยนได้ถูกทิ้งไว้เหมือนกับกระท่อมในสวนองุ่น เหมือนกับเพิงในสวนแตงกวา เหมือนกับเมืองที่ถูกปิดล้อมไว้ ⁹ ถ้าหากพระยาห์เวห์จอมโยธาไม่ได้ทรงเหลือคนที่มียูอยู่เพียงเล็กน้อยไว้ให้กับพวกเรา พวกเราก็จะเป็นเหมือนกับเมืองโสโดม พวกเราก็จะเป็นเหมือนกับเมืองโกโมราห์ ¹⁰ พวกผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกชาวเมืองโกโมราห์ จงฟังกฎหมายของพระเจ้าของพวกเขา

¹¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เครื่องบูชามากมายของพวกเขาก็ถวายแด่เราคืออะไร? เราได้มีแกะตัวผู้และไขมันของสัตว์อื่นเป็นเครื่องเผาบูชาเพียงพอแล้ว และเราไม่ปิตินดีในเลือดของบรรดาโคหามูม แกะตัวผู้ หรือแพะ ¹² เมื่อพวกเขามาเข้าเฝ้าต่อหน้าเรา ใครได้เรียกร้องสิ่งนี้จากเจ้า ให้เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณของเรา? ¹³ อย่างนำเครื่องบูชาอนิจจังมาอีกเลย เครื่องหอมก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเรา เราทนต่อการข่มขืนที่ชั่วร้ายเหล่านี้ไม่ได้ คือการข่มขืนวันเทศกาลเลี้ยงข้างขึ้นและวันสะบาโต

¹⁴ เราเกลียดเทศกาลเลี้ยงข้างขึ้นและเทศกาลเลี้ยงฉลองตามกำหนดของพวกเขา การข่มขืนเหล่านั้นเป็นภาระแก่เรา เราเห็นเหนื่อยเหลือจะทนต่อเทศกาลเหล่านั้นแล้ว ¹⁵ ด้วยเหตุนี้ เมื่อใดที่พวกเขาถ่มมือของพวกเขาออกในการอธิษฐาน เราจะปิดตาของเราจากพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถวายคำอธิษฐานมากมาย เราก็จะไม่ฟัง มือของพวกเขาเต็มไปด้วยโลหิต ¹⁶ จงชำระล้าง จงชำระตัวของเจ้าให้สะอาด จงเอาการกระทำชั่วของพวกเขากลับไปให้พ้นสายตาของเรา จงเลิกทำชั่ว ¹⁷ จงเรียนรู้ที่จะทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกกดขี่ จงให้ความยุติธรรมต่อลูกกำพร้าพ่อ และปกป้องหญิงม่าย"

¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "มาเถิด และให้พวกเราสู่ความกัน ถึงแม้ว่าบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้มก็จะเป็นขาวราวกับหิมะ ถึงแม้ว่าจะแดงเหมือนผ้าแดงเข้มก็จะเป็นขาวราวกับขนแกะ ¹⁹ ถ้าพวกเขาเต็มใจและเชื่อฟัง พวกเขาจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน ²⁰ แต่ถ้าพวกเขาปฏิเสธและกบฏ งามก็จะล้างผลาญพวกเขา" เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว

²¹ เมืองที่สัตย์ซื่อได้กลายเป็นเมืองแพศยาได้อย่างไรหนอ เมืองที่เคยเต็มด้วยความยุติธรรม เมืองที่เต็มด้วยความชอบธรรม แต่ตอนนี้เมืองนั้นเต็มไปด้วยพวกขบถ ²² เงินของพวกเขาก็ไม่บริสุทธิ์ เหล้าองุ่นของพวกเขาก็ผสมด้วยน้ำ ²³ พวกเจ้านายของพวกเขาก็เป็นพวกกบฏ และเป็นพรรคพวกกับพวกโจร ทุกคนชอบสินบนและไล่ตามผลตอบแทน พวกเขาไม่ปกป้องลูกกำพร้าพ่อ หรือคดียของหญิงม่ายก็ไม่ได้มาต่อหน้าพวกเขา

²⁴ เพราะฉะนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แห่งอิสราเอลว่า "วัฏธิด์มีแก่พวกเขา เราจะแก้แค้นต่อศัตรูของเรา และล้างแค้นต่อศัตรูของเราด้วยตัวเราเอง ²⁵ เราจะหันมือของเราต่อสู่พวกเขา เพื่อชำระสิ่งสกปรกของเจ้าออกไปอย่างกับชำระด้วยน้ำด่าง และเอาสิ่งสกปรกทั้งหมดของเจ้าออกไป ²⁶ เราจะทำให้พวกผู้พิพากษาของพวกเขากลายเป็นเหมือนอย่างแต่ก่อน และพวกที่ปรึกษาของพวกเขากลายเป็นเหมือนอย่างตอนเริ่มแรก หลังจากที่พวกเขาจะได้อีกเรียกว่าเมืองแห่งความชอบธรรม เมืองสัตย์ซื่อ"

²⁷ ศิโยนจะได้รับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และผู้ที่กลับใจในเมืองนั้นด้วยความชอบธรรม ²⁸ พวกกบฏและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และคนเหล่านั้นที่ทอดทิ้งพระยาห์เวห์จะถูกกำจัดไปด้วย ²⁹ "เพราะพวกเขาจะได้รับความอับอายเรื่องของตนอีกสักดีสักชั่วที่พวกเขาปรารถนา และพวกเขาจะอับอายเรื่องส่วนที่พวกเขาได้เลือก ³⁰ เพราะพวกเขาจะเป็นเหมือนกับต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้งไป และเหมือนกับสวนที่ไม่มีน้ำ ³¹ คนแข็งแรงก็จะเหมือนเชื้อไฟ และการงานของเขาจะเหมือนประกายไฟ ทั้งสองอย่างก็จะไหม้ไปด้วยกัน และไม่มีใครจะดับได้"

Chapter 2

¹ สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มที่อิสยาห์บุตรชายของอามอสได้มองเห็นในนิมิต ² ในวาระสุดท้ายจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะถูกสถาปนาขึ้นเป็นภูเขาสูงที่สุดของบรรดาภูเขาทั้งหลาย และภูเขานี้จะถูกยกขึ้นเหนือบรรดาเนินเขาทั้งหลาย และบรรดาประชาชาติจะหลั่งไหลมาสู่ภูเขานี้ ³ ประชาติมากมายจะมาและกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนบรรดาวิถีของพระองค์แก่เรา และเราจะเดินในพระมรรคาของพระองค์" เพราะธรรมเนียมนี้จะออกมาจากศิโยน และพระวอนะของพระยาห์เวห์จะออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม

⁴ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างประชาชาติ และจะทรงทำการตัดสินความให้แก่ชนชาติมากมาย พวกเขาจะตีดาบของพวกเขาให้เป็นพลโกลนา และตีหอกของพวกเขาให้เป็นขอสิดแขนง ประชาชาติจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ และพวกเขาจะไม่ฝึกฝนในการทำสงครามอีกต่อไป ⁵ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด และให้เราเดินในความสว่างของพระยาห์เวห์ ⁶ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งชนชาติของพวกเขา วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย เพราะพวกเขาเต็มไปด้วยชนบทรหม่นหมองจากทางตะวันออกและเต็มไปด้วยพวกผู้ทำนายเหมือนกับพวกฟิลิสเตีย และพวกเขาไม่จับมือถักทวยกับพวกบุตรชายของพวกคนต่างด้าว

⁷ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ และความมั่งคั่งของพวกเขาไม่มีที่สิ้นสุด แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยฝูงน้ำ และเต็มไปด้วยรถม้าศึกของพวกเขาไม่มีสิ้นสุด ⁸ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ พวกเขาเนรมิตงานฝีมือที่ทำจากมือของพวกเขาเอง สิ่งต่างๆ ที่นิ้วของพวกเขาเองได้ทำขึ้นมา ⁹ ประชาชนจะก้มกราบลง และแต่ละคนจะล้มลง เพราะฉะนั้น อย่าให้พวกเขาลุกขึ้นมา ¹⁰ จงไปยังที่เต็มไปด้วยหินผา และซ่อนตัวอยู่ในพื้นดินให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์

¹¹ นัยน์ตาที่พวยพุ่งขึ้นจะถูกทำให้ตกต่ำลง และพวกคนที่เย่อหยิ่งจะถูกทำให้ตกต่ำลง และพระยาห์เวห์พระองค์เดียวที่สมควรแก่การสรรเสริญในวันนั้น ¹² เพราะจะมีวันแห่งพระยาห์เวห์จอมโยธาที่จะต่อสู้กับทุกคนที่เย่อหยิ่งและพวยพุ่งขึ้น และต่อสู้กับทุกคนที่ขี้ส และพระองค์จะทรงทำให้ตกต่ำลง ¹³ และต่อสู้กับต้นสนสิดาห์แห่งเลบานอนทุกต้นที่สูงและยกตัวขึ้น และต่อสู้กับต้นโอ๊กแห่งบาซานทุกต้น

¹⁴ ในวันแห่งพระยาห์เวห์จอมโยธาจะต่อสู้กับภูเขาสูงทั้งสิ้น และต่อสู้กับเนินเขาทั้งสิ้นที่ยกตัวขึ้น ¹⁵ และต่อสู้กับหอคอยสูงทุกแห่ง และต่อสู้กับกำแพงที่เข้มแข็งทั้งหมด ¹⁶ และต่อสู้กับเรือกำปั่นทั้งหมดของการชัช และต่อสู้กับเรือที่ลงตามทุกลำที่ลอยล้าอยู่ ¹⁷ ความเย่อหยิ่งของมนุษย์จะถูกทำให้ตกต่ำลง และความโอหังของมนุษย์จะล้มลง พระยาห์เวห์พระองค์เดียวที่สมควรแก่การสรรเสริญในวันนั้น ¹⁸ รูปเคารพทั้งหลายจะสูญสิ้นไป

¹⁹ มนุษย์จะไปยังถ้ำของหินผาต่างๆ และตามโพรงของพื้นดินให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อทำให้แผ่นดินโลกหวาดกลัว ²⁰ ในวันนั้นคนทั้งหลายจะโยนรูปเคารพที่ทำด้วยเงินและทองคำที่พวกเขาได้สร้างขึ้นเองเพื่อนมัสการทิ้งไป พวกเขาจะโยนสิ่งเหล่านั้นทิ้งไปยังพวกตัวตุ่นและค้างคาว ²¹ คนเหล่านั้นจะไปยังรอยแยกในหินผา และขอพาสกปรกให้พ้นจากความน่ากลัวของพระยาห์เวห์ และจากพระสิริแห่งสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อทำให้แผ่นดินโลกหวาดกลัว ²² จงเลิกวางใจในมนุษย์ ผู้ที่ลุ่มหลงที่มีชีวิตอยู่ในอ้อมอกของเขา เขามีคุณค่าอะไรเล่า?

Chapter 3

¹ จงดู องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเอาความช่วยเหลือและการจุนเจือออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ คือเสบียงอาหารทั้งหมดและเสบียงน้ำดื่มทั้งหมด ² คนที่เกลี้ยกล่อม นักรบ ผู้วินิจฉัย ผู้เผยพระวจนะ ผู้ทำนาย และผู้ใหญ่ ³ นายกองห้าสิบคน คนที่ประชาชนเคารพนับถือ ที่ปรึกษา ช่างฝีมือที่เชี่ยวชาญ และคนใช้เวทมนตร์ที่ชำนาญ ⁴ "เราจะแต่งตั้งคนหนุ่มสาวให้เป็นผู้นำของพวกเขา และคนหนุ่มสาวจะปกครองเหนือพวกเขา"

⁵ ประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะถูกบีบบังคับโดยคนอื่น และทุกคนจะถูกบีบบังคับโดยเพื่อนบ้านของเขา เด็กๆ จะถูกรับผู้ให้อาหาร และคนเลวทรามจะทำลายคนที่มีเกียรติ ⁶ แม้แต่คนหนึ่งจะจับตัวพี่น้องของเขาไว้ในบ้านของบิดาของเขา และกล่าวว่า 'เจ้ามีเสื้อคลุม จงมาเป็นผู้ปกครองของเราเถิด และให้ข้าพเจ้าพักพิงอยู่ในมือของเจ้า' ⁷ ในวันนั้น เขาจะตะโกนและกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้รักษาโรค ข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารหรือเสื้อผ้า พวกท่านอย่าแต่งตั้งข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองประชาชนเลย'"

⁸ เพราะกรุงเยรูซาเล็มก็สะดุด และยูดาห์ก็ล้มลง เพราะคำพูดและการกระทำของพวกเขาต่อสุภาพบุรุษ ทำลายต่อพระเนตรแห่งพระสิริของพระองค์ ⁹ การแสดงออกบนใบหน้าของพวกเขาเป็นพยานประจานพวกเขา และพวกเขาได้บอกถึงความบาปของพวกเขาเหมือนกับเมืองโสโดม พวกเขาไม่ได้ปิดบังเลย วัตถุประสงค์มีแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้ความหายนะมาสู่ตนเองอย่างเต็มที่ ¹⁰ จงบอกคนชอบธรรมว่าพวกเขาจะไปได้ดี เพราะพวกเขาจะกินผลของการกระทำของพวกเขา

¹¹ วัตถุประสงค์มีแก่คนอธรรม สิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับเขา เพราะการตอบแทนที่มือของเขาได้กระทำ ¹² ชนชาติของเราเอ๋ย เด็กๆ ก็เป็นผู้บีบบังคับพวกเขา และพวกเขาก็ปกครองเหนือพวกเขา ชนชาติของเราเอ๋ย คนเหล่านั้นที่นำทางพวกเขาได้นำพวกเขาให้หลงทางไปและทำให้การนำทางของพวกเขาเจ้าสับสน ¹³ พระยาห์เวห์ทรงยืนขึ้นเพื่อเป็นผู้กล่าวโทษ พระองค์กำลังทรงยืนเพื่อทรงกล่าวโทษคนเหล่านั้น

¹⁴ พระยาห์เวห์จะเสด็จมาด้วยการพิพากษาต่อพวกผู้ใหญ่ของประชาชนและพวกผู้นำของพวกเขา "พวกเขาได้ทำลายสวนองุ่น ของที่รับมาจากคนจนก็อยู่ในบ้านของพวกเขา ¹⁵ ทำไมพวกเขาจึงบีบบังคับประชากรของเรา และกระทำการการุณต่อคนจน?" นี่คือการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมโยธา ¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสว่า เพราะบรรดานุตรหญิงของศิโยนนั้นหยิ่งผยอง เดินซุ่มซ่ามไปตามทาง และส่งสายตาเจ้าชู้ ขณะที่พวกเธอเดินอย่างดัดจริตและขยับเท้าของพวกเธอให้มีเสียงกรังกริ่ง ¹⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้มีโรคแผลตกละเอียดบนศีรษะของพวกบุตรหญิงของศิโยน และพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเธอศีรษะล้าน

¹⁸ ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเอาอัญมณีงดงามที่ข้อเท้าของพวกเธอไป อีกทั้งแถบรัดศีรษะ และเครื่องประดับรูปพระจันทร์เสี้ยว ¹⁹ จี๋ต่างหู สร้อยข้อมือ และผ้าคลุมหน้า ²⁰ ผ้าโพกศีรษะ สร้อยข้อมือ ผ้าคาดเอว และพอบน้ำหอม และตะกรุ ²¹ พระองค์จะทรงเอาแหวนและพลอยที่ห้อยจมูกไป ²² อีกทั้งเสื้อออกงาน เสื้อคลุม ผ้าคลุมหน้าและกระเป๋าทิ้ง

²³ กระจกีสอง ผ้าป่าน ผ้าคลุมศีรษะ และเสื้อชั้นนอก ²⁴ จะมีแต่ความน่าเหินแค้นน้ำหอม และจะมีแต่เชือกรัดแทนผ้าคาดเอว และจะมีแต่ศีรษะล้านแทนผมที่จัดทรงอย่างดี และจะมีแต่การนุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบแทนเสื้อคลุม และจะมีแต่ความอับอายแทนความสวยงาม ²⁵ พวกผู้ชายของพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบ และพวกผู้ชายที่แข็งแรงของพวกเขาจะล้มลงในสงคราม ²⁶ ประตูกองกรุงเยรูซาเล็มจะคร่ำครวญและโศกเศร้า และเธอจะอ้างว้างและนั่งลงบนพื้นดิน

Chapter 4

¹ ในวันนั้นผู้หญิงเจ็ดคนจะยึดผู้ชายคนหนึ่งไว้และกล่าวว่า "เราจะกินอาหารของเราเอง เราจะสวมใส่เสื้อผ้าของเราเอง แต่ขอเพียงให้เราใช้ชื่อของท่านเพื่อเอาความอับอายของเราออกไป" ² ในวันนั้นกษัตริย์ของพระยาห์เวห์จะลงนามและรุ่งโรจน์ และผลิตผลของแผ่นดินจะมีรสอร่อยและให้ความเปรมปรีดิ์สำหรับผู้รอดชีวิตเหล่านั้นในอิสราเอล ³ เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้ที่เหลือไว้ในศิโยนและผู้ที่ยังคงเหลืออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจะได้รับการทรงเรียกให้บริสุทธิ์ ทุกคนที่ถูกบันทึกไว้ว่ามีชีวิตอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

⁴ เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงชำระล้างความโสโครกของบุตรหญิงทั้งหลายของศิโยน และจะชำระคราบโลหิตจากท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม โดยวิญญาณแห่งการพิพากษา และวิญญาณแห่งเปลวเพลิง ⁵ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงสร้างเมฆและควันในตอนกลางวัน และแสงส่องสว่างของเปลวเพลิงในตอนกลางคืน เหนือทั่วทุกแห่งของศิโยน และเหนือสถานที่ชุมนุมของเมืองนั้น ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ปกคลุมเหนือพระสิริทั้งสิ้น ⁶ สิ่งนั้นจะเป็นร่มเงาเพื่อบังแดดจากความร้อนในตอนกลางวัน และเป็นที่ลี้ภัยและที่กำบังจากพายุและฝน

Chapter 5

¹ ขอให้ข้าพเจ้าร้องเพลงเพื่อผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า เพลงของผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของเขา ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าได้มีสวนองุ่นแปลงหนึ่งบนเนินเขาที่มีดินอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง ² เขาได้ขุดสวนนั้นและได้เอาก้อนหินออกไป และได้ปลูกสวนนั้นด้วยเถาองุ่นพันธุ์เยี่ยมไว้ เขาได้สร้างหอเฝ้าหลังหนึ่งไว้ตรงกลางสวนนั้น และยังได้สร้างบ่อจ่ายองุ่นไว้ด้วย เขาได้เฝ้ารอให้สวนนั้นออกผลองุ่น แต่มันก็ออกผลแต่องุ่นเปรี้ยว ³ เพราะฉะนั้น บัดนี้ ชาวกรุงเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย จงตัดสินความระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา

⁴ มีอะไรที่จะทำกับสวนองุ่นของเราได้อีก ที่เรายังไม่ได้ทำให้กับสวนนั้น? เมื่อเราได้คาดหวังให้สวนนั้นออกผลองุ่น แต่ทำไมจึงออกเป็นผลองุ่นเปรี้ยวไปได้? ⁵ บัดนี้ เราจะบอกกับพวกเจ้าว่า เราจะทำอย่างไรกับสวนของเรา เราจะรื้อรั้วกันออกไป เราจะเปลี่ยนสวนนั้นให้เป็นทุ่งหญ้า เราจะพังกำแพงลง และสวนนั้นจะถูกเหยียบย่ำ ⁶ เราจะปล่อยให้มันร้างเปล่า และสวนนั้นจะไม่ถูกพรรณหรือขุดอีก แต่กลับมีพวกพุ่มไม้หนามและพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นมาแทน เราจะสั่งเมฆไม่ให้มีฝนตกลงมาบนสวนนั้นด้วย ⁷ เพราะสวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นสิ่งที่ปลูกไว้ของพระองค์ที่ทรงพอพระทัย พระองค์ได้ทรงรอคอยความยุติธรรม แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น กลับมีแต่การฆ่า เมื่อทรงรอคอยความชอบธรรม ก็มีแต่เสียงร้องให้ช่วยเหลือ

⁸ รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่รวมบ้านกับบ้านเข้าด้วยกัน ผู้ที่รวมทุ่งนากับทุ่งนาเข้าด้วยกัน จนไม่มีที่ว่างเหลืออยู่เลย และมีเพียงแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนี้ ⁹ พระยาห์เวห์จอมโยธาคือทรงบอกกับข้าพเจ้าว่า บ้านมากมายจะร้างเปล่า แม้จะเป็นบ้านใหญ่โตและน่าชื่นชม ก็ปราศจากผู้อยู่อาศัย ¹⁰ เพราะสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะให้ผลเพียงแค่หนึ่งบัก และเมล็ดพันธุ์ห่อหุ้มจะให้ผลเพียงหนึ่งเอฟาห์

¹¹ รัฐบาลแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืดเพื่อหาเหล้ามาดื่ม คนเหล่านั้นที่ยังอ้อยอิ่งอยู่จนดึกดื่น จนกระทั่งเหล้าจนทำให้พวกเขาพิณาศไป ¹² พวกเขาจัดงานเลี้ยงด้วยพิณใหญ่ พิณเขาคู รำมะนา ขลุ่ยและเหล้าองุ่น แต่พวกเขาไม่ระลึกถึงพระราชกิจของพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ไม่ได้พิจารณาถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ¹³ เพราะฉะนั้น ชนชาติของเราจึงตกเป็นเชลยเพราะขาดความเข้าใจ พวกผู้นำที่มีเกียรติของพวกเขาก็วิหิงสา และพวกเขาก็ไปก็ไม่มีอะไรจะดื่ม

¹⁴ เพราะฉะนั้น แดนคนตายก็ทำให้ความกระหายของมันเป็นมากขึ้น และอ้าปากของมันกว้างขึ้นอีก พวกคนสูงศักดิ์ ประชาชน พวกผู้นำของพวกเขา และพวกสามเเลเทมา และคนเหล่านั้นที่มีความสุขท่ามกลางพวกเขา ก็ตกลงไปในแดนคนตาย ¹⁵ มนุษย์จะถูกบีบบังคับให้นิมิตวลง และมนุษย์จะถูกทำให้ตกต่ำลง นัยน์ตาของคนที่ยังพยอจะจะถูกทำลาย ¹⁶ พระยาห์เวห์จอมโยธาคือทรงเป็นที่สรรเสริญในความยุติธรรมของพระองค์ และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะทรงสำแดงความบริสุทธิ์ของพระองค์เองโดยความชอบธรรมของพระองค์

¹⁷ แล้วฝูงแกะจะหากินเหมือนกับเป็นทุ่งหญ้าของพวกมันเอง และในซากปรักหักพัง พวกลูกแกะก็จะเล็มหญ้าเหมือนกับพวกคนต่างด้าว ¹⁸ รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่ถูกละความชั่วร้ายไปด้วยเส้นเชือกที่ไร้ประโยชน์ และพวกที่ถูกความบาปไปราวกับว่าบันเป็นเชือกโยงเกรียน ¹⁹ รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่พูดว่า "ขอให้พระเจ้าทรงรับแรง ขอให้พระองค์ทรงกระทำอย่างรวดเร็ว เพื่อเราจะได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และให้แผนงานขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลมาเกิด เพื่อเราจะรู้แผนงานเหล่านั้น"

²⁰ รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วว่าความดี และเรียกความดีว่าความชั่ว พวกที่ถือว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด พวกที่ถือว่าความขมเป็นความหวานและความหวานเป็นความขม ²¹ รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นผู้ที่ฉลาดในสายตาตนเอง และผู้ที่สุขุมรอบคอบในความเข้าใจของตนเอง ²² รัฐบาลต้องมีแก่คนเหล่านั้นที่เก่งในการดื่มเหล้าองุ่น และพวกเจ้านายที่เก่งในการผสมเหล้า ²³ ผู้ที่ปล่อยตัวคนอธรรมเพื่อคำตอบแทนและเพิกถอนสิทธิของคนไร้ความผิด

²⁴ เพราะฉะนั้น เปลวไฟเผาผลาญต่อข้าวจันใด และหญ้าแห้งยุบลงไปในเปลวไฟอันใด รากของพวกเขาก็จะเน่าเปื่อย และความแบ่งบานของพวกเขาก็จะปลิวไปเหมือนกับพงคลีดินอันนั้น เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์จอมโยธาคือ และเพราะพวกเขาได้ดูหมิ่นพระวจนะขององค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ²⁵ เพราะฉะนั้น พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกต่อผู้พิพากษาและลงโทษพวกเขา ภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะท้าน และซากศพของพวกเขาก็เป็นเหมือนกองขยะในถนน ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออก ²⁶ พระองค์จะทรงยกธงสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป และทรงพิชิตพระโอรสผู้กับคนเหล่านั้นที่สูญหายไปบนแผ่นดินโลก ดุเถิด พวกเขามาที่นั่นและมาอย่างรวดเร็ว

²⁷ ไม่มีใครในพวกเขาเห็นดินเหนียวหรือสะดูดลัม ไม่มีใครง่วนเหงาหรือนอนหลับ ไม่มีสายคาดเอวของพวกเขาก็หลุดไป ไม่มีสายรัดรองเท้าของพวกเขาก็ขาดไป ²⁸ ลูกธนูคมและคันธนูทั้งหมดของพวกเขาก็ถูกโค้งขึ้นแล้ว เสียงกับน้ำทั้งหลายเป็นเหมือนหินเหล็กไฟ และลอร์ดนำศึกของพวกเขาก็เป็นเหมือนพายุ ²⁹ เสียงคำรามของเขาจะเป็นเหมือนกับสิงโต พวกเขาคำรามเหมือนสิงโตหนุ่ม พวกเขาคำรามและเตะครุฑเหยี่ยวและลากมันไป โดยไม่มีใครช่วยชีวิตไว้ได้ ³⁰ ในวันนั้น พวกเขาคำรามต่อเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคองของกาะเล ถ้าหากคนใดมองเห็นเนื้อแผ่นดินนั้น เขาจะเห็นความมืดและความทุกข์ใจ แม้แต่ความสว่างก็จะถูกเมฆทำให้มืดไป

Chapter 6

¹ ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนบัลลังก์ พระองค์ทรงสูงส่งและสูงยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร ² เหนือพระองค์ขึ้นไป คือพวกเสราฟิม แต่ละตนมีหกปีก แต่ละตนคลุมหน้าของตนด้วยปีกสองปีก และคลุมเท้าของตนด้วยปีกสองปีก และเขาได้บินไปด้วยสองปีก ³ แต่ละตนก็ร้องต่อกันและกันและกล่าวว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ คือพระยาห์เวห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์"

⁴ ฐานรากของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนเนื่องด้วยเสียงของพวกเหล่านั้นที่กำลังร้องออกมา และพระนิเวศก็เต็มด้วยควัน ⁵ แล้วข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ถึงคราวตายแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะตาของข้าพเจ้าได้เห็นองค์กษัตริย์ พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จอมโยธา" ⁶ แล้วเสราฟิมคนหนึ่งได้บินมาหาข้าพเจ้า เขามีถ่านไฟร้อนแรงในมือของเขา ที่เขาได้นำมาคีบออกมาจากแท่นบูชา

⁷ เขาได้แตะปากของข้าพเจ้าด้วยถ่านไฟนั้น และได้กล่าวว่า "ดูเถิด สิ่งนี้ได้แตะปากของเจ้าแล้ว ความผิดบาปของเจ้าได้ถูกเอาออกไปแล้ว และความบาปของเจ้าได้รับการลบล้างมลทินแล้ว" ⁸ ข้าพเจ้าได้ยืมเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะใช้ผู้ใดไป ผู้ใดจะไปแทนพวกเรา?" แล้วข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด" ⁹ พระองค์ได้ตรัสว่า "ไปเถิดและบอกกับชนชาตินี้ว่า 'จงฟัง แต่ไม่เข้าใจ จงดู แต่มองไม่เห็น'

¹⁰ จงทำให้ใจของชนชาตินี้ไร้ความรู้สึก และทำให้หูของพวกเขาตึง และทำให้ตาของพวกเขาบอดไป มิฉะนั้น พวกเขาอาจจะเห็นด้วยตาของพวกเขา ได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา แล้วหันกลับมาและได้รับการรักษาให้หาย" ¹¹ แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า อีกนานสักเท่าใด?" พระองค์ได้ตรัสตอบว่า "จนกว่าเมืองทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นซากปรักหักพัง และไม่มีผู้อาศัยอยู่ และบ้านเรือนก็ไม่มีผู้คน และแผ่นดินนั้นก็ตกไปสู่ความร้างเปล่าอย่างสิ้นเชิง" ¹² และจนกว่าพระยาห์เวห์ได้ส่งชนชาตินั้นออกไปไกล และที่ร้างเปล่าของแผ่นดินนั้นก็กว้างใหญ่" ¹³ ถึงแม้ว่ายังเหลือหนึ่งในสิบของชนชาตินั้นอยู่ในเมืองนี้ เมืองนี้ก็จะถูกทำลายอีก เหมือนกับต้นสนหรือต้นโอ๊กที่ถูกโค่นลงมาและลำต้นของมันยังคงอยู่ เมล็ดพันธุ์ที่บริสุทธิ์ก็อยู่ในตอของมัน"

Chapter 7

¹ ในรัชกาลของอาหฺสพระราชโอรสของโยธาม ผู้ทรงเป็นพระราชโอรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งอารัม และเปคาห์พระราชโอรสของเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามกับเมืองนั้น แต่พวกเขาไม่อาจรบชนะเมืองนั้นได้ ² เมื่อมีคนรายงานต่อราชวงศ์ของดาวิดว่า อารัมได้เป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าที่สั่นไหวในกระแสนลม

³ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า "จงออกไปกับเชออารยาชบุตรชายของเจ้าเพื่อไปเฝ้าอาหฺสที่ปลายท่อส่งน้ำของสระบน บนถนนไปยังลานของช่างชักฟอก ⁴ จงบอกเขาว่า 'จงระวังให้ดี จงสงบไว้ อย่ากลัวหรืออย่าให้ดุ่นฟันจนจะมอดทั้งสองอันนี้มาข่มขู่ได้ จากความเกรี้ยวกราดของเรซินและอารัม และจากเปคาห์พระราชโอรสของเรมาลียาห์ ⁵ อารัม เอฟราอิม และพระราชโอรสของเรมาลียาห์ได้วางแผนชั่วร้ายต่อเจ้า พวกเขาได้พูดว่า ⁶ "ให้พวกเราโจมตียูดาห์และทำให้เมืองนั้นหวาดกลัว และให้พวกเราบุกทะลวงเข้าไปในเมืองนั้นและตั้งพระราชโอรสของกาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ของพวกเราที่นั่น"

⁷ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "มันจะไม่เป็นเช่นนั้น มันจะไม่เกิดขึ้น ⁸ เพราะศิระของอารัมคือดามัสกัส และศิระของดามัสกัสคือเรซิน เอฟราอิมจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปและจะไม่เป็นชนชาติอีกต่อไปภายในหกสิบห้าปี ⁹ ศิระของเอฟราอิมก็คือสะมาเรีย และศิระของสะมาเรียก็คือพระราชโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าไม่คงอยู่ในความเชื่อ เจ้าก็จะยังคงไม่ปลอดภัยอย่างแน่นอน""

¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับอาหฺสอีกว่า ¹¹ "จงทูลขอหมายสำคัญของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า จงทูลถามหมายสำคัญนั้นในส่วนที่ลึกหรือในส่วนที่สูงเหนือขึ้นไปก็ได้" ¹² แต่อาหฺสได้ตรัสว่า "เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์" ¹³ ดังนั้น อิสยาห์จึงทูลตอบว่า "ราชวงศ์ของดาวิด ขอร้องฟัง การที่พระองค์ทดสอบความอดทนของประชาชนนั้นยังไม่พอหรือ? พระองค์ยังต้องทรงทดสอบความอดทนของพระเจ้าของข้าพระองค์อีกด้วยหรือ?" ¹⁴ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะประกาศหมายสำคัญแก่พระองค์และประชาชนอย่างหนึ่ง ดูเถิด หญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของเข่าว่าอิมมานูเอล

¹⁵ เขาจะรับประทานนมขมและน้ำฝิ่ง เมื่อถึงเวลาที่เขารู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี ¹⁶ เพราะก่อนที่เด็กคนนั้นจะรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี แผ่นดินที่เป็นของกษัตริย์ทั้งสององค์ที่พระองค์ทรงหวาดกลัวก็จะร้างเปล่า ¹⁷ พระยาห์เวห์จะนำวันเวลานั้นมาเหนือพระองค์เหนือชนชาติของพระองค์ และเหนือราชวงศ์ของพระราชบิดาของพระองค์ ที่ไม่เหมือนกับครั้งใด ตั้งแต่เอฟราอิมได้แยกออกจากยูดาห์ พระยาห์เวห์จะนำกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาเหนือพระองค์"

¹⁸ ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะทรงพิวพระโอษฐ์เรียกแมลงวันตัวหนึ่งมาจากลัารของอียิปต์ที่ห่างไกล และเรียกผึ้งตัวหนึ่งจากแผ่นดินของอัสซีเรีย ¹⁹ พวกมันทั้งหมดจะมาและเกาะอยู่ในหุบเขาทั้งสิ้น ในชอกหิน บนพุ่มไม้หนามทั้งหมด และบนทุ่งหญ้าทั้งหมด ²⁰ ในเวลานั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศิระและขนที่ขาด้วยมีดโกนที่เข้ามาจากอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ซึ่งจะปาดเอาหนวดเคราออกไปด้วย

²¹ ในวันนั้น คนหนึ่งจะเลี้ยงลูกโคตัวเมียหนึ่งตัวและแกะสองตัวให้มีชีวิตอยู่ ²² และเพราะพวกมันจะให้นมอย่างมากมาย เขาจะกินนมขม เพราะทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นจะกินนมขมและน้ำฝิ่ง ²³ ในเวลานั้น ที่ใดที่เคยมีเถาวัลหนึ่งพันเถา ซึ่งมีค่าเป็นเงินหนึ่งพันเซเซล ก็จะไม่เหลืออะไรเลย นอกจากพุ่มไม้หนามและพืชที่มีหนาม ²⁴ ผู้คนจะไปที่นั่นเพื่อล่าด้วยธนู เพราะแผ่นดินทั้งหมดจะเป็นพุ่มไม้หนามและพืชมีหนาม ²⁵ พวกเขาจะอยู่ห่างจากเนินเขาทุกแห่งที่เคยถูกขุดด้วยจอบ เพราะความกลัวพุ่มไม้หนามและพืชมีหนาม แต่แผ่นดินนั้นจะเป็นที่ซึ่งฝูงโคและฝูงแกะเล็มหญ้า

Chapter 8

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงนำแผ่นจารึกขนาดใหญ่มาและเขียนบนนั้นว่า 'มาเฮอร์ซาลาห์ซบัส' ² ข้าพเจ้าจะเรียกพวกพยานที่สัตย์ซื่อ คืออูรียาห์บุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรคียาห์มาเป็นพยานให้กับข้าพเจ้า"

³ ข้าพเจ้าได้ไปหาผู้เผยพระวจนะหญิง และนางได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเรียกชื่อของเข่าว่า 'มาเฮอร์ซาลาห์ซบัส' ⁴ เพราะก่อนที่เด็กคนนั้นจะร้องเรียก 'พ่อของฉัน' และ 'แม่ของฉัน' ได้ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะชนบรรดาทรัพย์สมบัติของดาบัสกัสและของที่รับได้จากสะมาเรียไป"

⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ⁶ "เพราะชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งชีโลอาห์ที่ไหลเอื่อยๆ และยืนติดกับเรซินและพระราชโอรสของเรมาลียาห์ ⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะนำน้ำของแม่น้ำนั้นที่มีอำนาจและมากมายขึ้นมาเหนือพวกเขา คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและศัสด์ศรีทั้งหมดของพระองค์ น้ำนั้นจะไหลล้นลำคลองทุกแห่งและท่วมฝั่งลำคลองนั้น ⁸ แม่น้ำนั้นจะกวาดข้างหน้าต่อไปสู่ยูดาห์ น้ำท่วมและไหลต่อไป จนกว่าน้ำนั้นจะถึงคอกของเจ้า อิมมานูเอลเอ๋ย ปีกของน้ำที่ทางออกจะเติมแผ่นดินที่กว้างใหญ่ของเจ้า"

⁹ ประชาชนทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นชิ้นๆ ประเทศทั้งหลายที่อยู่ห่างไกล จงฟัง จงถืออาวุธของตนเองเพื่อทำสงครามและถูกทำลายเป็นชิ้นๆ จงถืออาวุธของตนเองและถูกทำลายเป็นชิ้นๆ ¹⁰ จงวางแผน แต่มันจะไม่มีใครลงมือทำ จงออกคำสั่ง แต่มันก็จะไม่มีการปฏิบัติ เพราะพระเจ้าสถิตกับพวกเรา

¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็งของพระองค์อยู่เหนือข้าพเจ้า และได้ทรงเตือนข้าพเจ้าไม่ให้เดินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า ¹² สิ่งใดก็ตามที่ชนชาตินี้เรียกว่าการร่วมคิดกบฏ อย่าเรียกว่าการร่วมคิดกบฏ เจ้าจะไม่กลัวสิ่งที่พวกเขากลัวและอย่าหวาดหวั่น ¹³ พระยาห์เวห์จอมโยธานี้แหละที่เจ้าจะถวายพระเกียรติเป็นองค์บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าต้องกลัว และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าต้องหวาดหวั่น

¹⁴ พระองค์จะทรงเป็นสถานนมัสการ แต่พระองค์จะเป็นหินที่กระแทก และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด สำหรับเชื้อสายทั้งสองของอิสราเอล และพระองค์จะทรงเป็นกับดักและบ่วงแร้วต่อชาวกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁵ คนมากมายจะสะดุดที่ลานั้นและล้มลงและแตกหัก และติดบ่วงและถูกจับตัวไป ¹⁶ จงมัดถ้อยคำพยานของข้าพเจ้าเก็บไว้ จงผนึกตราบันทึกอย่างเป็นทางการนั้น และจงให้มันต่อพวกสาวกของข้าพเจ้า

¹⁷ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระยาห์เวห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเชื้อสายของยาโคบ ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ ¹⁸ ดูเถิด ข้าพเจ้ากับบุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าผู้ที่พระยาห์เวห์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าให้เป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในอิสราเอลจากพระยาห์เวห์จอมโยธานี้แหละ ¹⁹ พวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า "จงปรึกษากับคนทรงและคนใช้เวทมนตร์" คนเหล่านั้นที่ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและร้ายมนตร์ แต่ชนชาติหนึ่งไม่ควรที่จะปรึกษาพระเจ้าของพวกเขาหรือ? พวกเขาควรจะปรึกษาคนตายในนามของคนที่มีชีวิตอยู่หรือ?

²⁰ ถ้าพวกเขาไม่พูดเรื่องเช่นนั้นต่อธรรมเนียมปฏิบัติและต่อถ้อยคำพยาน นั่นเป็นเพราะพวกเขาไม่มีความสว่างแห่งรุ่งอรุณเลย ²¹ พวกเขาจะผ่านเข้าแผ่นดินไปด้วยความทุกข์ยากลำบากและความหิวอย่างแสนสาหัส เมื่อพวกเขาหิว พวกเขาก็จะโกรธและสาปแช่งกษัตริย์ และพระเจ้าของพวกเขา ขณะที่พวกเขาแหยงหน้าของพวกเขาขึ้นไป ²² พวกเขาจะมองที่แผ่นดินโลกและเห็นความทุกข์ยาก ความมืด และความเศร้าของความระทมใจ พวกเขาจะถูกขับไล่เข้าไปในดินแดนแห่งความมืด

Chapter 9

¹ ความโศกเศร้าจะมลายหายไปจากเมืองที่ทุกข์ระทม ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงทำให้แผ่นดินเศบูลุนและแผ่นดินนัฟทาลีอภัยตลอดสู่ แต่ในภายหลังพระองค์จะทรงทำทางไปสู่ทะเลซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คือกาลิลีของบรรดาประชาชนที่นั่นให้รุ่งโรจน์ ² ประชาชาติที่ได้เดินอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ คนเหล่านั้นที่อยู่ในแผ่นดินของเขาเมื่อดำรงความตาย แสงสว่างได้ส่องสว่างมาบนพวกเขา ³ พระองค์ได้ทรงทวีจำนวนชนชาตินั้น พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนความชื่นชมยินดีของพวกเขาขึ้น พวกเขาเปรมปรีดิ์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เหมือนกับว่ายินดีในฤดูเก็บเกี่ยว เหมือนพวกคนที่ยินดีในขณะที่พวกเขาแบ่งของที่รับมาได้

⁴ เพราะว่าแอคนเป็นภาระหนักของเขา และไม้คานที่พาตโหลของเขา และไม้ตะบองของผู้ที่กดขี่เขา พระองค์ได้ทรงทำให้กระจัดกระจายไปเหมือนอย่างในวันทำกับคนมีเดีย ⁵ เพราะรองเท้าทหารทุกคู่ที่เหยียบย่ำในความสับสนวุ่นวาย และเสื้อผ้าที่เกลือกในโลหิตจะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงแก่ไฟ ⁶ เด็กคนหนึ่งจะเกิดมาเพื่อเรา บุตรชายคนหนึ่งได้ทรงประทานแก่เรา และการครอบครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และจะเรียกนามของท่านว่าที่ปรึกษามหัจฉริยะ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช

⁷ การปกครองของท่านจะเพิ่มพูนขึ้น และจะมีสันติภาพไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อพระองค์ทรงปกครองบนบัลลังก์ของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อสถาปนาและเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ตั้งแต่บัดนี้ไปจนชั่วนิรันดร์ ความร้อนรนของพระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงทำดังนี้ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ใช้พระวอนะมาต่อสู้กับยาโคบ และพระวอนะนั้นได้ตกอยู่เหนืออิสราเอล ⁹ ประชาชนทั้งหมดจะรู้ แม้แต่เอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้ที่กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยใจที่จองหองว่า ¹⁰ "ก่อนอิฐเหล่านั้นได้พังลงแล้ว แต่เราจะสร้างขึ้นด้วยหินสลัก บรรดาต้นมะเดื่อได้ถูกโค่นลงแล้ว แต่เราจะเอาสนสีดาร์มาแทนที่พวกมัน"

¹¹ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะทำให้เรซินที่เป็นปฏิปักษ์ของเขาขึ้นมาสู้รบกับเขา และจะปลุกเร้าศัตรูของเขา ¹² คือคนอารัมทางตะวันออก และคนฟีลิสเตียทางตะวันตก พวกเขาจะอำพรางกลิ่นอิสราเอล ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ ¹³ แต่ประชาชนก็จะไม่กลับไปหาพระองค์ที่ทรงตีพวกเขา และพวกเขาก็จะไม่แสวงหาพระยาห์เวห์จอมโยธา

¹⁴ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะทรงตัดหัวและหางออกจากอิสราเอล ทั้งกิ่งอินทผลัมและต้นกกในวันเดียว ¹⁵ พวกผู้นำและคนสูงศักดิ์คือหัว และพวกผู้เผยพระวจนะที่สอนเท็จคือหาง ¹⁶ คนเหล่านั้นที่น่าขนานเกลียดได้นำพวกเขาให้หลงทาง และพวกคนที่คนเหล่านั้นนำไปก็ถูกกลืนกิน

¹⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยินดีกับพวกคนหนุ่มของพวกเขา และพระองค์จะไม่ทรงเมตตาต่อลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายของพวกเข เพราะทุกคนล้วนไม่มีพระเจ้าและเป็นคนทำชั่ว และปากทุกปากกล่าวสิ่งต่างๆ ที่โง่เขลา ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่ ¹⁸ ความอธรรมก็เผาไหม้เหมือนกับไฟ มันเผาผลาญฟุ่มไม่หนามและพืชมีหนาม มันเผาไหม้แม้กระทั่งฟุ่มไม้กับในป่า ที่ทำให้เกิดเป็นกลุ่มควันขึ้นมา

¹⁹ เนื่องจากความเกรี้ยวกราดของพระยาห์เวห์จอมโยธา แผ่นดินนั้นก็ถูกเผา และชนชาตินั้นก็เป็นเหมือนเชื้อเพลิงให้กับไฟ ไม่มีใครไว้ชีวิตพี่น้องของตน ²⁰ พวกเขาจะฉวยอาหารไว้ในมือขวา แต่ก็ยังคงหิวอยู่ พวกเขาจะกินอาหารที่มีอยู่แต่จะไม่อิ่ม แต่ละคนจะกินแม้กระทั่งเนื้อของแขนของตนเอง ²¹ มนัสเสห์จะกลืนกินเอฟราอิม และเอฟราอิมก็จะกลืนกินมนัสเสห์ และพวกเขาจะต่อสู้กับยูดาห์ด้วยกัน ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

Chapter 10

¹ วัฏธิด์แก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมและเขียนบทบัญญัติที่ไม่ยุติธรรม ² พวกเขาลักโสคนที่ขัดสนไปจากความยุติธรรม ปล้นสิทธิของคนจนของชนชาติของเรา รับประทานของพวกแม่ม่าย และทำให้ลูกกำพร้าพ่อเป็นเหยื่อของพวกเขา ³ พวกเจ้าจะทำอย่างไรในวันแห่งการพิพากษา เมื่อความพิณาศมาจากที่ไกล? พวกเจ้าจะหนีไปขอความช่วยเหลือจากใคร? และพวกเจ้าจะเลือกทรัพย์สินสมบัติของเจ้าไว้ที่ไหน?

⁴ ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ และเจ้าก็หมอบอยู่ท่ามกลางพวกนักโทษ หรือล้มลงอยู่ท่ามกลางคนที่ถูกฆ่าตาย ในเหตุการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ พระพิโรธของพระองค์ก็ไม่บรรเทาลง พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงเหยียดออกอยู่ ⁵ วัฏธิด์แก่คนอัสซีเรีย ผู้เป็นไม้พลองแห่งความกริ้วของเรา และเป็นไม้พลองที่เราใช้เป็นเครื่องมือต่อความเกรี้ยวกราดของเรา ⁶ เราได้ใช้เขาไปต่อสู้กับชนชาติหนึ่งที่จ้องมอง และต่อสู้กับชนชาติที่แบกรับพระพิโรธที่เอ่อล้นของเรา เราบัญชาเขาให้นำของที่รับมา นำสิ่งที่ปล้นมา และเหยียบย่ำพวกเขาเหมือนกับโคลนในถนน

⁷ แต่ไม่ใช่สิ่งที่เขาตั้งใจ และเขาก็ไม่คิดอย่างนี้ การทำลายและกำจัดชนชาติต่างๆ มากมายอยู่ในจิตใจของเขา ⁸ เพราะเขากล่าวว่า "เจ้านายของข้าทั้งหมดล้วนแต่เป็นกษัตริย์ไม่ใช่หรือ? ⁹ เมืองกาลโนก็เหมือนกับเมืองคาร์เคมิชไม่ใช่หรือ? เมืองฮามักก็เหมือนกับเมืองอาร์ปิดไม่ใช่หรือ? เมืองสะมาเรียก็เหมือนกับเมืองดามัสกัสไม่ใช่หรือ?"

¹⁰ เหมือนกับมือของข้าที่ได้ชัยชนะเหนือบรรดาราชอาณาจักรที่ราบไทรรูปเคราฟ ซึ่งรูปแกะสลักของพวกเขายิ่งใหญ่กว่ารูปเคารพเหล่านั้นของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย ¹¹ เราจะไม่ทำกับกรุงเยรูซาเล็มและรูปเคารพของกรุงนั้นอย่างเดียวกันกับที่เราได้ทำกับสะมาเรียและรูปเคารพที่ไร้ค่าของเมืองนั้นหรือ?" ¹² เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเสด็จขึ้นพระราชกิจของพระองค์บนภูเขาไซโยนและที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว เราจะไม่ปล่อยทิ้งจิตใจที่จ้องมองของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสายตาทียโสของเขา

¹³ เพราะเขากล่าวว่า "ข้าได้ทำการด้วยกำลังของข้าและด้วยสติปัญญาของข้า ข้ามีความเข้าใจ และข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลายออกไป ข้าได้โยกทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา และข้าได้ทำให้ชาวเมืองนั้นพ่ายแพ้ไปเหมือนกับโคหม่น ¹⁴ มือของข้าได้ยึดทรัพย์สินสมบัติของชนชาติต่างๆ มา เหมือนยึดเอามาจากรังนก และคนที่เก็บรวบรวมไขนกที่ถูกทิ้งไว้อย่างไร ข้าก็ได้เก็บรวบรวมแผ่นดินโลกทั้งหมดไว้อย่างนั้น ไม่มีตัวใดที่ยับปีกหรืออ้าปากของพวกมันหรือส่งเสียงจ๊อกแจ๊กเลย"

¹⁵ ขวานจะโอ้อวดตัวมันเองต่อคนที่ใช้มันเป็นเครื่องมือได้หรือ? เลื่อยจะยกย่องตัวมันเองเหนือกว่าคนที่ใช้มันเลื่อยหรือ? มันเป็นเหมือนกับไม้ตะบองจะยกคนที่ถือมันขึ้นมาได้หรือไม่ หรือเหมือนกับท่อนไม้จะยกคนขึ้นมาได้หรือไม่ ¹⁶ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะส่งความพอมแห่งมาท่ามกลางพวกนักบวชที่ยอดเยี่ยมของเขา และภายใต้ศักราชของเขาว จะมีการเผาไหม้ที่ลุกโชนเหมือนกับไฟ ¹⁷ ความสว่างของอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นเปลวเพลิง ไฟนั้นจะลุกไหม้และเผาผลาญพืชที่มีหนามและพุ่มไม้หนามของเขานั่นในวันเดียว

¹⁸ พระยาห์เวห์จะทรงเผาผลาญความรุ่งเรืองของป่าของเขา และแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ของเขา รวมทั้งจิตใจและร่างกาย ก็จะเป็นเหมือนตอนที่ชีวิตของคนป่วยได้สูญไป ¹⁹ บรรดาต้นไม้ที่เหลืออยู่ในป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็กสามารถนับจำนวนได้ ²⁰ ในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ตระกูลของยาโคบที่ได้รอดชีวิตจะไม่พึงพิงผู้ที่โจมตีพวกเขาอีกต่อไป แต่จะพึงพิงพระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลด้วยจริงใจ

²¹ คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ²² เพราะถึงแม้ว่าชนชาติของเจ้าเป็นดังทรายที่ชายทะเล คนที่เหลืออยู่ของพวกเขาเท่านั้นจะกลับมา การทำลายนั้นได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ตามที่ความชอบธรรมอย่างเหลือล้นต้องการ ²³ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทรงทำการทำลายตามที่กำหนดไว้ตลอดทั่วแผ่นดิน

²⁴ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทรงว่า "ชนชาติของเราผู้ที่อาศัยอยู่ในไซโยนเอ๋ย อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีพวกเจ้าด้วยตะบองและยกไม้พลองของเขามาต่อสู้กับพวกเจ้า เหมือนอย่างที่ยัซิปต์ได้ทำ ²⁵ อย่ากลัวเขาเลย เพราะอีกไม่นาน ความกริ้วของเราที่มีต่อพวกเจ้าจะสิ้นสุดลง และความกริ้วของเราจะมุ่งไปสู่การทำลายของเขา"

²⁶ แล้วพระยาห์เวห์จอมโยธาก็ใช้เส้ต่อสู้กับพวกเขา เหมือนกับตอนที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดียที่ศิลาแห่งไอเรบ พระองค์จะทรงยกไม้ตะบองของพระองค์ขึ้นมาเหนือทะเล และจะทรงยกมันขึ้นอย่างที่ได้ทรงทำกับยัซิปต์ ²⁷ ในวันนั้น ภรรยาของเขาวจะถูกยกออกจากป่าของพวกเจ้า และแขนของเขาวออกจากคอกของพวกเจ้า และแขนนั้นจะถูกทำลายเพราะความอ้วนพี ²⁸ ศัตรูได้มาถึงเมืองอัยยากแล้ว และได้ผ่านมิโธรนไปแล้ว เขาได้เก็บเสบียงของเขาไว้ที่มิคาซ

²⁹ พวกเขาได้ข้ามผ่านหนทางนั้นมาแล้วและพวกเขาพักอาศัยที่เกบา รามาก็ตัวสั่นและกิเบอาห์ของซาอูลก็หนีไปแล้ว ³⁰ บุตรหญิงของกิลิมเอ๋ย จงร้องเสียงดัง โสหาเอ๋ย จงให้ความสนใจ เจ้าอานาโธที่นำสงสาร ³¹ มัดเมนาห์กำลังหนีไป และชาวเมืองเกบิมก็หนีไปหาที่ปลอดภัย

³² วันนีเองที่เขาจะหยุดอยู่ที่เมืองโนบ และสิ้นกำป็นของเขาเข้าใส่ภูเขาของบุตรหญิงแห่งไซโยน เข้าใส่เนินเขาแห่งเยรูซาเล็ม ³³ ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทรงตัดทิ้งด้วยการทำลายที่น้ำล้น บรรดาต้นไม้ที่สูงที่สุดจะถูกโค่นลงมา และคนสูงศักดิ์จะถูกทำให้ต่ำลง

³⁴ พระองค์จะทรงฟันพุ่มไม้หนากับในป่าลงมาด้วยขวาน และเลบานอนในความสง่างามของเขาจะล้มลง

Chapter 11

¹ หน่อหนึ่งจะงอกมาจากตอของเจสซี และกิ่งหนึ่งที่งอกออกมาจากรากของเขาจะเกิดผล ² พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะสถิตอยู่บนท่าน คือพระวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ พระวิญญาณแห่งการสอนและอนุภาพ พระวิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระยาห์เวห์ ³ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นความปิติยินดีของท่าน ท่านจะไม่พิพากษาตามสิ่งที่ตาของท่านมองเห็น และจะไม่ตัดสินตามสิ่งที่หูของท่านได้ยิน

⁴ แต่ท่านจะพิพากษาคคนยากจนด้วยความชอบธรรมและตัดสินให้กับคนต่ำต้อยของแผ่นดินอย่างเป็นธรรม ท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยตะบองจากปากของท่าน และท่านจะประหารคนอธรรมด้วยลมจากริมฝีปากของท่าน ⁵ ความชอบธรรมจะเป็นสายคาดเอวของท่าน และความสัตย์ซื่อจะเป็นสายคาดรอบสะโพกของท่าน ⁶ หม่าป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ และลูกโค สิงโตหนุ่มและลูกโคอีวันพัวจะอยู่ด้วยกัน เด็กเล็กๆ จะนำพวกมันไป

⁷ แม่โคกับหมีจะหากินด้วยกัน และลูกๆ ของพวกมันจะนอนอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนกับโคตัวผู้ ⁸ เด็กทารกจะเล่นอยู่ที่ปากrugของยู และเด็กที่หย่านมจะเอามือของเขาวางบนรังของยูพิซ ⁹ พวกมันจะไม่ทำให้เจ็บปวดหรือทำลายกันทั่วทั้งภูเขาบริสุทธ์ของเรา เพราะแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเล

¹⁰ ในวันนั้น รากของเจสซีจะตั้งขึ้นเป็นธงสัญญาณแก่ชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติจะแสวงหาพระองค์ และสถานที่พำนักของพระองค์จะรุ่งเรือง ¹¹ ในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงขึ้นพระหัตถ์ของพระองค์อีกครั้งเพื่อนำคนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์กลับคืนมา ผู้ที่ยังคงอยู่ในอัสซีเรีย อียิปต์ ปักโรส คูช เอลาม ชินาร์ ฮามัท และเกาะต่างๆ ในทะเล ¹² พระองค์จะทรงชูธงสัญญาณให้แก่ชนชาติต่างๆ และจะทรงรวบรวมคนที่ถูกขับไล่ไปของอิสราเอลและทรงรวบรวมคนยูดาห์ที่กระจัดกระจายไปจากทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลก

¹³ พระองค์จะทรงหันความริษยาของเอฟราอิมไป และความเป็นศัตรูของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่ริษยายูดาห์ และยูดาห์จะไม่เป็นศัตรูกับเอฟราอิมอีกต่อไป ¹⁴ แต่พวกเขาจะโอบลงเหนือเนินเขาของพวกเขาพิลิสเตียทางตะวันตก และพวกเขาจะร่วมกันปล้นชนชาติทางตะวันออก พวกเขาจะโจมตีเอโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา

¹⁵ พระยาห์เวห์จะทรงทำลายอ่าวของทะเลแห่งอียิปต์ให้สิ้นซาก ด้วยลมที่ร้อนผ่าของพระองค์ พระองค์จะทรงโบกพระหัตถ์ของพระองค์เหนือแม่น้ำยูเฟรติส และจะทรงแยกแม่น้ำนั้นให้เป็นลำธารเจ็ดสาย เพื่อให้คนที่สวมรองเท้าเดินข้ามไปได้ ¹⁶ จะมีทางหลวงสำหรับคนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์ที่กลับมาจากอัสซีเรีย อย่างที่เคยมีสำหรับคนอิสราเอลในตอนที่พวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

Chapter 12

¹ ในวันนั้น เจ้าจะกล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะขอบพระคุณพระองค์ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์จะกริ้วต่อข้าพระองค์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ได้หันกลับไปแล้ว และพระองค์ได้ทรงปล่อยข้าพระองค์" ² ดูก่อน พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะวางใจและไม่กลัวเลย เพราะพระยาห์เวห์ ไซ้แล้ว พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์แล้ว" ³ เจ้าจะตักน้ำจากบ่อน้ำแห่งความรอดด้วยความชื่นบาน

⁴ ในวันนั้น เจ้าจะพูดว่า "จงขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์และร้องเรียกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่อง" ⁵ จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกิจที่น่าสรรเสริญ จงให้เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วแผ่นดินโลก ⁶ ชาวศิโยนเอ๋ย จงร้องเสียงดังและให้ร้องด้วยความยินดี เพราะองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลผู้ทรงยิ่งใหญ่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า"

Chapter 13

¹ คำประกาศเกี่ยวกับบาบิโลน ตามที่อิสยาห์บุตรชายของอามอสได้รับ คือ ² จงตั้งธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาหัวโล้น จงร้องเสียงดังต่อพวกเขา จงโบกมือของเจ้าเรียกพวกเขาเข้าไปในประตูเมืองของบรรดาเจ้านาย ³ เราได้บัญชาพวกคนที่บิสฤทธิของเรา ไข่แล้ว เราได้เรียกบรรดานักรบของเรา รวมทั้งผู้ที่ยืนดีในศักดิ์ศรีของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา

⁴ เสียงของมวลชนในภูเขาเหล่านั้น เหมือนเสียงของคนมากมาย เสียงอีกทีก็ของบรรดาราชอาณาจักรเป็นเหมือนกับชนชาติมากมายที่รวมตัวเข้าด้วยกัน พระยาห์เวห์จอมโยธากำลังระดมกองทัพเพื่อทำสงคราม ⁵ พวกเขามาจากประเทศที่ห่างไกล มาจากสุดขอบฟ้า นี่เป็นการที่พระยาห์เวห์จะทำลายทั่วทั้งแผ่นดินด้วยเครื่องมือแห่งการพิพากษา ⁶ จงโอ้อวดครวญ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาด้วยการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

⁷ เพราะฉะนั้น มือทุกมือจะอ่อนเปลี้ย และใจของคนจะสลายลง ⁸ พวกเขาจะตกใจกลัว ความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานจะยึดกุมพวกเขาไว้ เหมือนกับผู้หญิงกำลังคลอดบุตร พวกเขาจะมองกันและกันด้วยความประหลาดใจ ใบหน้าของพวกเขาจะเหมือนกับแสงไฟ ⁹ ดูก่อน วันแห่งพระยาห์เวห์จะมาด้วยพระพิโรธอย่างร้ายแรงและความกริ้วอย่างท่วมท้น เพื่อที่จะทำให้แผ่นดินเป็นที่ร้างเปล่า และเพื่อทำลายพวกคนบาปจากแผ่นดินนั้น

¹⁰ เหล่าดวงดาวบนท้องฟ้าและกลุ่มดาวต่างๆ จะไม่ส่องแสง ดวงอาทิตย์จะมืดไปตั้งแต่ตอนรุ่งเช้า และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ¹¹ เราจะลงโทษโลกนี้ต่อความชั่วร้ายและการอธรรมของโลกนี้ และต่อความชั่วช้าของพวกเข เราจะทำให้ความเย่อหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุดลง และจะทำให้ความความมโหฬารของคนที่โหดร้ายตกต่ำลง ¹² เราจะทำให้พวกผู้ชายหายากยิ่งกว่าหางของค่านพคุณ และมนุษย์ก็จะหายากกว่าทองคำบริสุทธิ์แห่งไอฟีร์

¹³ เพราะฉะนั้น เราจะทำให้ท้องฟ้าสั่นสะท้าน และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนออกจากที่ของมัน โดยพระพิโรธรุนแรงของพระยาห์เวห์จอมโยธา และในวันแห่งพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ ¹⁴ เหมือนกับละมั่งที่ถูกล่า หรือเหมือนกับแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ทุกคนจะหันกลับไปยังชนชาติของตนเอง และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ¹⁵ ทุกคนที่ถูกพบจะถูกล่า และทุกคนที่ถูกจับได้ก็จะตายด้วยดาบ

¹⁶ พวกการกบของพวกเขาก็จะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาพวกเขา บ้านเรือนของพวกเขาก็จะถูกปล้น และภรรยาของพวกเขาก็จะถูกข่มขืน ¹⁷ ดูก่อน เรากำลังเร่งเร้าให้คนมีเดียมมาโจมตีพวกเขา ผู้ที่ไม่สนใจเรื่องเงิน และพวกเขาไม่ยืนดีในทองคำ ¹⁸ ลูกธนูของพวกเขาก็ปักลงที่พวกคนหนุ่ม พวกเขาจะไม่มีความสงสารต่อพวกการกบและจะไม่ไว้ชีวิตพวกเขา

¹⁹ แล้วบาบิโลนซึ่งเป็นที่ยกย่องที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย ความมั่งคั่งที่คนเคลเดียภาคภูมิใจ พระเจ้าจะทรงทำลายเหมือนกับเมืองโสโดมกับเมืองโกโมราห์ ²⁰ จะไม่มีผู้ใดเข้าไปอาศัยหรือใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นตลอดทุกชั่วอายุคน คนอาหรับจะไม่ทางเดินที่ของเขานั้น และผู้เลี้ยงแกะจะไม่ให้ฝูงสัตว์พักอยู่ที่นั่น ²¹ แต่พวกสัตว์ป่าแห่งทะเลทรายจะนอนลงที่นั่น บ้านเรือนของพวกเขาก็เต็มไปด้วยนกฮูกและนกกระจอกเทศ และแพะป่าจะกระโดดโลดเต้นอยู่ที่นี่ ²² หมาจิ้งจอกจะเห่าหอนอยู่ในบรรดาเมืองป้อมของพวกเข และหมาป่าจะอยู่ในวังที่สวยงาม เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันของเมืองนั้นจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป

Chapter 14

¹ พระยาห์เวห์จะทรงพระเมตตาต่อยาโคบ พระองค์จะทรงเลือกอิสราเอลอีกและทำให้พวกเขากลับคืนสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง พวกคนต่างชาติจะสมทบกับพวกเขาและผูกพันตัวพวกเขาเองกับเชื้อสายของยาโคบ ² ชนชาติทั้งหลายจะนำพวกเขามายังที่ของพวกเขาก่อน แล้วเชื้อสายของอิสราเอลจะรับพวกเขามาเป็นคนรับใช้ชายและหญิงในแผ่นดินของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะจับคนเหล่านั้นเป็นเชลย คือพวกที่ได้เคยจับพวกเขาเป็นเชลย และพวกเขาจะปกครองเหนือพวกคนที่เคยบีบบังคับพวกเขา

³ ในวันที่พระยาห์เวห์ประทานให้พวกเขาได้หลุดพ้นจากความทุกข์และจากความปวดร้าว และจากงานตรากตรำที่พวกเขาถูกบีบบังคับให้ทำ ⁴ พวกเขาจะร้องบทเพลงเย้ยหยันต่อกษัตริย์ของบาบิโลนว่า "ผู้ที่บีบบังคับได้มาถึงจุดจบได้อย่างไรหนอ ความเกรี้ยวกราดที่เย้ยหยันได้สิ้นสุดลงแล้วหนอ" ⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงหักไม้พลองของคนอธรรม และทรงหักคทาของผู้ปกครองเหล่านั้น ⁶ ที่ได้ตีชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธเกรี้ยวด้วยการโหมตีอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ที่ได้ปกครองชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธ ด้วยการตีอย่างไม่ยั้งมือ

⁷ ท่วงทั้งโลกก็หยุดพักและสงบอยู่ พวกเขาเริ่มการฉลองด้วยการร้องเพลง ⁸ แม้แต่ต้นสนสามใบก็ชื่นชมยินดีเหนือเจ้า กับบรรดาต้นสนสดารแห่งเลบานอน พวกมันกล่าวว่า 'ตั้งแต่เจ้าได้ถูกทำให้ตกต่ำลง ก็ไม่มีคนตัดไม้ขึ้นไปตัดพวกเราลงมาเลย' ⁹ แดนคนตายอยู่เบื้องล่างก็ตื่นเต้นที่จะพบกับเจ้าเมื่อเจ้าไปทีนั้น มันปลุกคนตายให้มารับเจ้า คือกษัตริย์ทั้งปวงของแผ่นดินโลก ซึ่งทำให้กษัตริย์ทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพวกเขา

¹⁰ พวกเขาจะพูดและกล่าวกับเจ้าว่า 'เจ้าได้กลายเป็นคนอ่อนแอเหมือนกับเรา เจ้าได้กลายเป็นเหมือนกับเรา' ¹¹ ความสง่างามของเจ้าได้ถูกนำลงไปสู่แดนคนตายด้วยเสียงเครื่องสายของเจ้า พวกตัวด้งและแพร่ขยายอยู่ใต้ตัวเจ้า และพวกตัวหนอนจะปกคลุมเจ้า' ¹² เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าได้อย่างไรหนอ ดาวประจักษ์รุ่ง ออร่าแห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกโค่นลงมาสู่พื้นดินแล้วหนอ เจ้าผู้พิชิตชนชาติทั้งหลาย

¹³ เจ้าได้รำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังฟ้า ข้าจะตั้งบัลลังก์ของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า และข้าจะนั่งบนภูเขาส่งการชุมนุม ในที่สุดปลายของทิศเหนือ' ¹⁴ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเป็นเหมือนองค์พระเจ้าสูงสุด' ¹⁵ แต่ตอนนี้เจ้าได้ถูกนำลงไปสู่แดนคนตาย ยังบาดาลลึก

¹⁶ คนเหล่านั้นที่เห็นเจ้าจะจ้องมองที่เจ้าและพวกเขาจะให้ความสนใจในตัวเจ้า พวกเขาจะกล่าวว่า 'ชายคนนี้หรือที่ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน ผู้ที่เขย่าวขานอาณาจักรทั้งหลาย' ¹⁷ ผู้ที่ทำให้โลกนี้เหมือนกับถิ่นทุรกันดาร ผู้ที่ทำลายเมืองต่างๆ และไม่ยอมปล่อยให้เชลยของเขากลับบ้าน?' ¹⁸ กษัตริย์ทั้งปวงของชนชาติทั้งหลาย พวกเขาทุกคนต่างนอนลงอย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ฝังศพของตนเอง

¹⁹ แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมฝังศพของเจ้าเหมือนกับกิ่งไม้ที่ถูกขว้างออกไป พวกคนตายก็ปกคลุมเจ้าเหมือนกับเสื้อคลุม คือคนเหล่านั้นที่ถูกแทงด้วยดาบ คนที่ลงไปยังศิลาแห่งบาดาล ²⁰ เจ้าจะไม่มีส่วนร่วมในงานฝังศพกับพวกเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า และได้ข่มขืนชาติของเจ้า ลูกหลานของคนทำชั่วจะไม่มีใครกล่าวถึงอีกเลย" ²¹ จงเตรียมการสังหารลูกๆ ของเขา เพราะความชั่วร้ายของบรรพบุรุษของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ อย่าให้พวกเขาลุกขึ้นมาและครอบครองแผ่นดินโลกและทำให้ทั่วทั้งโลกนี้เต็มไปด้วยเมืองต่างๆ

²² นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา "เราจะลุกขึ้นสู้กับพวกเขา เราจะตัดเชื้อ เชื้อสายและลูกหลานออกไปจากบาบิโลน" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ²³ "เราจะทำให้เมืองนั้นถูกยึดครองด้วยพวกนกฮูก และทำให้เป็นสระน้ำ และเราจะกวาดเมืองนั้นด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา

²⁴ พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงบัญชาว่า "แต่ก็เดี๋ยว เราได้วางแผนไว้อย่างไร มันก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร มันก็จะเป็นอย่างนั้น" ²⁵ เราจะตีคนอัสซีเรียให้แตกในมือของเรา และจะเหยียบย่ำเขาให้อยู่ใต้ฝ่าเท้าบนภูเขาทั้งหลายของเรา แล้วแอ่งของเขาจะถูกยกออกไปจากพวกเขาและภาระหนักของเขาออกไปจากบ่าของพวกเขา"

²⁶ นี่เป็นแผนงานที่ได้วางไว้แล้วต่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ที่ยกขึ้นเหนือชนชาติทั้งหลาย ²⁷ เพราะพระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงวางแผนไว้ ใครจะหยุดยั้งพระองค์ได้เล่า? พระหัตถ์ของพระองค์ได้ยกขึ้นแล้ว และใครจะทำให้พระหัตถ์นั้นกลับมามีพลังได้เล่า?

²⁸ ในปีที่เกิดภัยพิบัติได้สิ้นพระชนม์ คำประกาศนี้ได้มาถึงว่า ²⁹ คนฟิลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าทั้งหมดอย่าปรนเปรอพิธีที่ต่อบองที่ได้ตีพวกเจ้าหักลงเสียแล้ว เพราะตัวหนึ่งจะเติบโตมาจากรากเหง้าของยูดาห์ และเชื้อสายของเขาจะเป็นยูดาห์ ³⁰ บุตรหัวปีของคนจนจะเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาในทุ่งหญ้าของเรา และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย เราจะทำให้รากเหง้าของพวกเขาตายด้วยการกันดารอาหาร ที่จะสังหารคนที่รอดชีวิตทั้งหมดของพวกเขา

³¹ ประดูเมืองเอ๋ย จงโอดครวญ เมืองเอ๋ย จงร้องไห้ ฟิลิสเตียเอ๋ย พวกเจ้าทุกคนจะละลายไป เพราะเมฆควันออกมาจากทางเหนือ และไม่มีใครที่แตกออกจากแถวของตนเลย ³² แล้วคนจะตอบพวกคนส่งสารของชนชาตินั้นว่าอย่างไร? ก็ว่า พระยาห์เวห์ได้วางฐานรากศิโยนไว้ และคนที่ทนทุกข์ของชนชาติของพระองค์จะพบที่ลี้ภัยในที่นั้น

Chapter 15

¹ คำประกาศเกี่ยวกับโมอับ เมืองอาร์ของโมอับถูกทำให้ร้างเปล่าและถูกทำลายในคืนเดียวอย่างแน่นอน เมืองคีร์ของโมอับถูกทำให้ร้างเปล่าและถูกทำลายในคืนเดียวอย่างแน่นอน ² พวกเขาได้ขึ้นไปยังพระวิหาร คนดีโมนได้ขึ้นไปยังที่สูงเพื่อร้องไห้ โมอับคร่ำครวญถึงเมืองเนโบและเมืองเมเดบา ศิระะของพวกเขาก็ถูกโกนออกจนโล้น และหมวดเคราของพวกเขาก็ถูกตัดออก

³ พวกเขาสวมผ้ากระสอบอยู่ตามถนน ทุกคนคร่ำครวญน้ำตานอง ทั้งบนหลังคาบ้านของพวกเขาและในลานเมือง ⁴ เมืองเฮโซโบนและเมืองเอเลอาเลห์ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ เสียงของพวกเขาได้ยินไปไกลถึงเมืองยาฮาซ ดังนั้น พวกผู้ชายที่ถืออาวุธของโมอับก็ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ พวกเขาสิ้นสะนั้นอยู่ภายในตัวเอง

⁵ ใจของข้าพเจ้าร้องออกมาเพื่อโมอับ พวกผู้สืบทอดของเมืองนั้นได้หนีไปยังเมืองโคอาห์ และไปยังเมืองเอกลักเชลีซียาห์ พวกเขาขึ้นไปตามทางที่ขึ้นไปยังเมืองดูอีห์และร้องไห้คร่ำครวญ พวกเขาคร่ำครวญเสียงดังถึงการถูกทำลายตามถนนที่ไปยังโฮโรนาอิม ⁶ บรรดาลำน้ำแห่งนิมริมได้แห้งไป หญ้าก็เหี่ยวแห้ง และหญ้าที่ขึ้นใหม่ก็ตาย ไม่มีพืชเขียวสดอีกแล้ว ⁷ ความอุดมสมบูรณ์ที่พวกเขาได้ปลูกและเก็บสะสมไว้ พวกเขาได้ขนข้ามลำธารแห่งต้นหลิวไป

⁸ การร้องไห้ได้กระจายไปทั่วเขตแดนของโมอับ การคร่ำครวญที่ไกลไปถึงเมืองเอกลาอิมและเมืองเบเออร์เอลิม ⁹ เพราะบรรดาลำน้ำของเมืองดีโมนเต็มด้วยโลหิต แต่เราจะเพิ่มภัยให้กับเมืองดีโมนมากกว่านี้ สิ่งใดจะทำร้ายพวกคนที่หนีรอดไปจากโมอับ และพวกคนที่ยังคงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นด้วย

Chapter 16

¹ จงส่งพวกแกะตัวผู้ไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเมืองเสลาห์ในถิ่นทุรกันดารไปยังภูเขาของบุตรหญิงแห่งศิโยน ² พวกนคร่อนเร่ไป เพราะรังที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไปอันใด พวกผู้หญิงของโมอับที่อยู่ที่ทำข้ามของแม่น้ำอารโนนก็เป็นฉันนั้น

³ "จงให้คำแนะนำ จงทำการอย่างเป็นธรรม จงให้ร่มเงาเหมือนกลางคืนในเวลาเที่ยงวัน จงซ่อนพวกผู้ลี้ภัย อย่าหักหลังพวกผู้ลี้ภัย ⁴ จงให้พวกผู้ลี้ภัยจากโมอับอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เป็นที่ซ่อนให้กับพวกเขาให้พ้นจากผู้ทำลาย" เพราะการบีบบังคับจะหยุดไป และการทำลายจะหมดสิ้นไป พวกคนที่เหยียบย่ำจะหายไปจากแผ่นดินนั้น ⁵ บัลลังก์จะถูกสถาปนาในพันธสัญญาสัตย์ซื่อ และคนหนึ่งจากเต็นท์ของดาวิดจะประทับอย่างสัตย์ซื่อที่นั่น พระองค์จะพิพากษาอย่างที่เราจะเห็นความยุติธรรมและกระทำอย่างชอบธรรม

⁶ พวกเราได้ยินถึงความเย่อหยิ่งของโมอับ ความจองหอง การโอ้อวด และความโกรธของเขา แต่การโอ้อวดของเขาเป็นถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์ ⁷ ดังนั้น โมอับจึงคร่ำครวญถึงโมอับ พวกเขาทุกคนคร่ำครวญโศกเศร้าถึงชนลูกเกิดของเมืองศิรีหะเรเสก พวกเจ้าผู้ที่ถูกทำลายจนสิ้นซาก ⁸ กุ่งนาของเมืองเฮโบนก็เหี่ยวแห้งเช่นเดียวกับเถาวัลย์ของเมืองสิบมาห์ พวกผู้ปกครองชนชาติทั้งหลายได้เหยียบย่ำเถาวัลย์ที่คัดเลือกไว้ที่แผ่ไปถึงเมืองยาเซอร์ และแพร่กระจายไปยังทะเลทราย หน่อของมันก็ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง พวกมันได้ข้ามทะเลไป

⁹ ข้าพเจ้าจะร้องไห้คร่ำครวญพร้อมกับเมืองยาเซอร์ถึงสวนองุ่นของสิบมาห์อย่างแน่นอน ข้าพเจ้าจะรดน้ำเมืองเฮโบนและเมืองเอเลอาเลห์ด้วยน้ำตา เพราะข้าพเจ้าได้หยุดไ้ร้องด้วยความยินดีให้กับสวนผลไม้ฤดูร้อนของเจ้าและการเก็บเกี่ยว ¹⁰ ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกเอาไปจากสวนผลไม้ และไม่มีเครื่องเพลง หรือไ้ร้องในสวนองุ่น ไม่มีใครย่ำให้เหล้าองุ่นออกในบ่อย่ำองุ่น เพราะข้าพเจ้าได้หยุดไ้ร้องถึงคนที่ย่ำองุ่น ¹¹ ดังนั้น จิตใจของข้าพเจ้าได้ร่ำไห้เหมือนพืชถึงโมอับ และภายในข้าพเจ้าได้ร่ำไห้ถึงศิรีหะเรเสก

¹² เมื่อโมอับเองได้เห็นเหยื่ออย่างมากอยู่ที่สถานสูงและเข้าไปยังวิหารของเขาเพื่ออธิษฐาน คำอธิษฐานของเขาจะไม่เกิดผลแต่อย่างใด ¹³ นี่เป็นพระวอนะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับโมอับมาก่อนหน้านี้ ¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสอีกว่า "ภายในสามปี ศักดิ์ศรีของโมอับจะสูญสิ้นไป แม้ว่าจะมีประชาชนมากมาย คนที่เหลืออยู่นั้นจะน้อยมากและไม่มีความสำคัญ"

Chapter 17

¹ คำประกาศเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ² บรรดาเมืองของโอรธอกซ์จะถูกทำให้ร้างเปล่า เมืองเหล่านั้นจะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะนอนลง และไม่มีใครจะทำให้พวกมันตกใจกลัว ³ บรรดาเมืองป้อมปราการจะหายไปจากเอเฟราอิม ราชอาณาจักรจะหายไปจากเมืองดามัสกัส และคนที่เหลืออยู่ของอาร์มี พวกเขาจะเป็นเหมือนศักดิ์ศรีของคนอิสราเอล นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา

⁴ เหตุการณ์จะมาถึงในวันนั้นที่ศักดิ์ศรีของยาโคบจะเบาบางลง และความอ่อนแอของเนื้อหนังของเขาจะชูบพอมลงไป ⁵ มันจะเป็นเหมือนกับตอนที่คนเก็บเกี่ยวรวบรวมต้นข้าวที่ตั้งตรงอยู่ และแขนของเขาเกี่ยวรวงข้าว มันจะเป็นเหมือนตอนที่คนเก็บรวงข้าวในหุบเขาเรฟาอิม ⁶ การเก็บรวงข้าวจะเหลืออยู่ แต่อย่างไรก็ตาม ก็เหมือนตอนที่ต้นมะกอกถูกเขย่า ลูกมะกอกสองหรือสามลูกบนยอดสูงสุด สีหรือห้าลูกที่อยู่ใบกิ่งที่สูงสุดของต้นไม้ผลตก นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

⁷ ในวันนั้น คนทั้งหลายจะมองตรงไปยังพระผู้สร้างของพวกเขา และนัยน์ตาของพวกเขาจะมองดูองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁸ พวกเขาจะไม่มองดูแท่นบูชาเหล่านั้น ที่เป็นผลงานจากมือของพวกเขา หรือพวกเขาจะไม่มองดูสิ่งที่ทำขึ้นของพวกเขาได้ทำ ที่เป็นเสาอาเซราห์หรือรูปปั้นของดวงอาทิตย์ ⁹ ในวันนั้น เมืองที่เข้มแข็งของพวกเขาจะเหมือนกับป่าดงบนเนินเขาที่ถูกทิ้งร้างบนยอดสูงสุดของหุบเขา ที่ถูกละทิ้ง เพราะเหตุคนอิสราเอล และนั่นจะกลายเป็นที่ร้างเปล่า

¹⁰ เพราะเจ้าได้ล้มพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้า และไม่สนใจต่อศิลาเข้มแข็งของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะปลุกต้นไม้แห่งความยินดี และเริ่มปักกิ่งองุ่นที่ได้รับมาจากคนต่างด้าว ¹¹ ในวันนั้น เจ้าจะปลุกและล้อมรั้วไว้และไถพรวน ในไม่ช้าเมล็ดพันธุ์ของเจ้าจะงอกขึ้น แต่การเก็บเกี่ยวจะไม่ได้ผลในวันแห่งความโศกเศร้าและความเสียใจอย่างหมดหวัง ¹² วัชพืช เสียงอึกทึกของคนมากมายที่ดังสนั่นเหมือนเสียงคะนองของทะเล และการจู่โจมของชนชาติทั้งหลาย ที่จู่โจมเข้ามาเหมือนกับน้ำมีพลังมหาศาลที่ไหลบ่าลงมาอย่างรวดเร็ว

¹³ ชนชาติทั้งหลายจะเปล่งเสียงกึกก้องเหมือนกับน้ำมากมายที่ไหลบ่ามาอย่างรวดเร็ว แต่พระเจ้าจะทรงกำราบพวกเขา พวกเขาจะหนีไปไกลๆ และจะถูกไล่ตามเหมือนกับใบไม้ที่แห้งตายแล้วต่อหน้าลมบนภูเขาทั้งหลาย และเหมือนกับใบไม้แห้งที่ปลิวไปต่อหน้าลมพายุ ¹⁴ ในตอนเย็น ดุสน่ากลัว ก่อนที่รุ่งเช้า เขาก็จะหายไปแล้ว นี่เป็นส่วนหนึ่งของคนเหล่านั้นที่ซึ่งทรัพย์พวกเขา คนมากมายเหล่านั้นที่ปล้นพวกเรา

Chapter 18

¹ วัณทิแก่แผ่นดินที่มีเสียงกระหึ่มของปีก ซึ่งอยู่ตามแม่น้ำแห่งคู่ช ² ผู้ที่ส่งบรรดาทูตทั้งหลายมาทางทะเล ในเรือต้นกกบนน้ำ จงไปเกิด เจ้าพวกผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย ไปยังชนชาติที่ตัวสูงและเกลี้ยงเกลา ไปยังชนชาติที่ทั้งใกล้หรือไกลต่างเกรงกลัว ชนชาติที่เข้มแข็งและเหยียบย่ำลง ซึ่งแผ่นดินของเขาถูกแบ่งด้วยแม่น้ำ ³ พวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้และพวกเจ้าที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อทรงสัญญาณได้ถูกยกขึ้นบนภูเขาเหล่านั้น จงมองดูเกิด และเมื่อแดร์ได้ถูกเป่าขึ้น จงฟังเกิด

⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้า "เราจะสังเกตดูจากที่อาศัยของเราอย่างเจียมๆ เหมือนกับความร้อนที่ระอุขึ้นเมื่ออยู่ในแสงแดด เหมือนกับเมฆหมอกที่อยู่ท่ามกลางความร้อนในฤดูเก็บเกี่ยว ⁵ ก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อดอกไม้บานผ่านพ้นไปแล้ว และดอกไม้ก็กลายเป็นผลอ่อนกำลังสุก พระองค์จะทรงตัดกิ่งเหล่านั้นด้วยขอลิด และพระองค์จะทรงตัดพวกกิ่งที่แผ่ขยายลงและเอาออกไป

⁶ กิ่งไม้เหล่านั้นจะถูกทิ้งไว้ด้วยกันให้แก่บรรดานกแห่งภูเขากิ่งหลายและให้แก่สัตว์ต่างๆ ของแผ่นดินโลก พวกนกจะกินพวกมันในฤดูร้อน และสัตว์ทั้งปวงบนแผ่นดินจะกินพวกมันในฤดูหนาว" ⁷ ในเวลานั้น ของถวายจะถูกนำมายังพระยาห์เวห์จอมโยธาจากพวกคนที่ตัวสูงและเกลี้ยงเกลาจากชนชาติที่ทั้งคนอยู่ใกล้และอยู่ไกลต่างเกรงกลัว ชนชาติที่เข้มแข็งและเหยียบย่ำลง ซึ่งแผ่นดินของเขาถูกแบ่งด้วยแม่น้ำ ไปยังสถานที่แห่งพระนามของพระยาห์เวห์จอมโยธาไปยังภูเขาศิโยน

Chapter 19

¹ คำประกาศเกี่ยวกับอียิปต์ ดุเดือด พระยาห์เวห์ทรงบนเมฆที่รวดเร็ว และกำลังเสด็จมายังอียิปต์ บรรดารูปเคารพของอียิปต์ก็สิ้นไหวต่อพระพักตร์พระองค์ และใจของคนอียิปต์ก็ละลายไปในตัวของพวกเขา ² "เราจะปลุกเร้าให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ คนหนึ่งจะต่อสู้กับพี่น้องของตน และคนหนึ่งจะต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน เมืองจะต่อสู้กับเมือง และราชอาณาจักรจะต่อสู้กับราชอาณาจักร ³ จิตใจของคนอียิปต์จะอ่อนเปลี้ยจากภายใน เราจะทำลายคำปรึกษาของเขา แม้ว่าพวกเขาได้แสวงหาคำปรึกษาจากบรรดารูปเคารพ วิทยญาณของคนตาย คนทรง และหมอผี ⁴ เราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของเจ้านายที่โหดร้ายและกษัตริย์ที่เข้มแข็งจะปกครองเหนือพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา"

⁵ น้ำในทะเลจะเหือดแห้งไป และแม่น้ำจะแห้งผากและไม่มีน้ำอยู่เลย ⁶ แม่น้ำทั้งหลายจะเน่าเหม็น ลำธารทั้งหลายของอียิปต์จะเหือดแห้งลงและแห้งผาก พวกต้นกกและต้นอ้อก็จะเหี่ยวแห้งไป ⁷ พวกต้นกกที่อยู่ริมแม่น้ำไนล์ ใกล้ปากแม่น้ำไนล์ และทุกสิ่งทั่วหว่านลงในทุ่งนาริมแม่น้ำไนล์ก็จะแห้งไป กลายเป็นผงคลีและปลิวไป

⁸ พวกชาวประมงจะคร่ำครวญและโศกเศร้า และผู้ที่เหวี่ยงเบ็ดออกไปในแม่น้ำไนล์จะโศกเศร้า และพวกคนที่เหวี่ยงแหลงไปในน้ำจะเศร้าใจ ⁹ พวกคนงานที่สาบสูญไป และพวกคนทอผ้าชาวอียิปต์จะอ่อนแรง ¹⁰ พวกคนทำงานผ้าของอียิปต์จะถูกบีบคั้น ทุกคนที่ทำงานเพื่อค่าจ้างจะเศร้าใจอยู่ในตัวพวกเขา

¹¹ พวกเจ้านายของเมืองโคอันที่โง่งอย่างบัดซบ บรรดาที่ปรึกษาที่ฉลาดที่สุดของฟาโรห์ก็ให้คำปรึกษาที่ไร้สาระ เจ้าจะทูลฟาโรห์ได้อย่างไรว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรชายของพวกนักปราชญ์ เป็นบุตรชายของบรรดากษัตริย์โบราณ?" ¹² แล้วพวกนักปราชญ์ของเจ้าอยู่ที่ไหน? ขอให้พวกเขาบอกเจ้าและทำให้พวกเจ้าได้รู้ที่พระยาห์เวห์จอมโยธาทรงวางแผนเกี่ยวกับอียิปต์ไว้อย่างไร ¹³ พวกเจ้านายของเมืองโคอันก็กลายเป็นคนโง่งเลย พวกเจ้านายของเมมฟิสก็ถูกลอกแล้ว พวกเขาได้ทำให้อียิปต์หลงทางไป ผู้ที่เป็นเสาหลักของบรรดาเผ่าต่างๆ ของประเทศนั้น

¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงปะปนวิทยญาณแห่งการบิดเบือนลงไปในท่ามกลางชนชาตินั้น และพวกเขาได้นำอียิปต์ให้หลงทางไปในการกระทำทุกอย่าง เหมือนกับคนเมาที่เผลออยู่ในอาเจียนของเขา ¹⁵ ไม่มีใครสักคนที่จะทำอะไรเพื่ออียิปต์ได้ ไม่ว่าจะเป็นหัวหรือหาง ทั้งปาล์มหรือต้นกก ¹⁶ ในวันนั้น คนอียิปต์จะเป็นเหมือนกับพวกผู้หญิง พวกเขาจะตัวสั่นและหวาดกลัว เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จอมโยธา ที่ได้ยกขึ้นแล้ว เหนือพวกเขา ¹⁷ แผ่นดินยูดาห์จะกลายเป็นเหตุให้คนอียิปต์โศก เมื่อคนใดก็ตามได้ระลึกถึงพวกเขาในชนชาตินั้น พวกเขาจะหวาดกลัว เพราะแผนงานของพระยาห์เวห์ที่พระองค์กำลังทรงวางแผนต่อสู้กับพวกเขา

¹⁸ ในวันนั้น จะมีเมืองห้าเมืองในแผ่นดินอียิปต์ที่พูดภาษาคานาอัน และสาบานที่จะจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์จอมโยธา หนึ่งในเมืองเหล่านี้จะถูกเรียกว่าเมืองแห่งดวงอาทิตย์ ¹⁹ ในวันนั้น จะมีแท่นบูชาของพระยาห์เวห์แท่นหนึ่งอยู่ตรงกลางแผ่นดินของอียิปต์ และเสาหินแด่พระยาห์เวห์ที่พรมแดน ²⁰ ซึ่งจะเป็นหมายสำคัญและเป็นสักขีพยานแด่พระยาห์เวห์จอมโยธาในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อพวกเขาร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เพราะเหตุบรรดาผู้ที่บีบบังคับ พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยให้รอดและผู้ปกป้องคนหนึ่งมาให้พวกเขา และผู้นั้นจะช่วยกู้พวกเขา

²¹ พระยาห์เวห์จะทรงเป็นที่รู้จักต่ออียิปต์ และคนอียิปต์จะยอมรับพระยาห์เวห์ในวันนั้น พวกเขาจะมีศรัทธาด้วยเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาต่างๆ และจะทำการบนบานและแก้บนเหล่านั้นต่อพระยาห์เวห์ ²² พระยาห์เวห์จะทรงทำให้อียิปต์ทนทุกข์ การทนทุกข์และการรักษาให้หาย พวกเขาจะกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขาและจะรักษาพวกเขาให้หาย ²³ ในวันนั้น จะมีทางหลวงจากอียิปต์ไปยังอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะมายังอียิปต์ และคนอียิปต์จะไปยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะนมัสการร่วมกับคนอัสซีเรีย

²⁴ ในวันนั้น อัสราเอลจะเป็นหนึ่งในสามกับอียิปต์และอัสซีเรีย ซึ่งเป็นพระพรในท่ามกลางแผ่นดินโลก ²⁵ พระยาห์เวห์จอมโยธาทรงอวยพรพวกเขาและตรัสว่า "ความสุขจะมีแก่อียิปต์ ชนชาติของเรา แก้อัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และแก่อัสราเอลมรดกของเรา"

Chapter 20

¹ ในปีที่การกันไต้มายังเมืองอัชโดด เมื่อซาร์คอนกษัตริย์แห่งซีเรียได้ส่งเขามา เขาได้สู้รบกับเมืองอัชโดดและยึดเมืองนั้นได้ ² ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายของามอสว่า "จงไปและแก้ผ้ากระสอบออกจากเอวของเจ้า และถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้า" เขาก็ได้ทำตามนั้น คือเดินเปลือยกายและเท้าเปล่า

³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เช่นเดียวกันกับอิสยาห์ผู้รับใช้ของเราได้เดินเปลือยกายและเท้าเปล่าเป็นเวลาสามปี นี่เป็นหมายสำคัญและลางบอกเหตุเกี่ยวกับอียิปต์และเกี่ยวกับคุณ ⁴ ในวิธีเดียวกันนี้ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำพวกเชลยของอียิปต์ไป และคนที่ถูกกวาดต้อนไปของคุณ ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ จะเปลือยกายและเท้าเปล่าและเปิดก้น ที่เป็นความอับอายของอียิปต์

⁵ พวกเขาจะถูกทำให้ก้อแค้นและอับอาย เพราะคุณเป็นความหวังของพวกเขา และอียิปต์ก็เป็นศักดิ์ศรีของพวกเขา ⁶ พวกผู้ที่อาศัยอยู่ชายฝั่งทะเลเหล่านี้จะกล่าวในวันนั้นว่า 'แท้จริงแล้ว นี่เคยเป็นแหล่งแห่งความหวังของพวกเขา ที่ซึ่งพวกเขาได้หนีไปขอความช่วยเหลือให้รอดพ้นจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และตอนนี้ พวกเขาจะหนีรอดไปได้อย่างไร?'"

Chapter 21

¹ คำประกาศเกี่ยวกับทะเลทรายใกล้ทะเล เหมือนพายุหมุนที่พัดโหมกระหน่ำเนเกบ ลมพัดผ่านมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินที่น้ำกล้ว ² มีนิมิตหนึ่งได้ประกาศแก่ข้าพเจ้าที่ทำให้เป็นทุกข์ คนทรยศก็ยอมทำการทรยศ และคนทำลายก็ยอมทำลาย เอลามเอ๋ย จงลุกขึ้นและโจมตี มีเดียเอ๋ย จงล้อมไว้ เราจะทำให้การคร่ำครวญของเมืองนั้นสิ้นสุดลง ³ เพราะฉะนั้น บันเเวของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดเหมือนอย่างผู้หญิงคลอดบุตรได้เกาะกุมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้โหมตัวลงเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน ข้าพเจ้าได้กระวนกระวายใจกับสิ่งที่ได้เห็น

⁴ ใจของข้าพเจ้าก็สั่นรัว ข้าพเจ้าตัวสั่นด้วยความกลัว ตอนพลบค่ำ คือเวลาในแต่ละวันที่ข้าพเจ้าชอบได้ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว ⁵ พวกเขาเตรียมการเลี้ยงไว้ พวกเขาปูพรมและกินและดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้น จงขโมยของพวกเจ้าด้วยน้ำมัน ⁶ เพราะนี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปเถิด จงตั้งยามคนหนึ่งไว้ เขาต้องแจ้งสิ่งที่เขาเห็นให้ทราบ" ⁷ เมื่อเขาเห็นรถม้า พลม้าคู่หนึ่ง บรรดาคนขี่ลาและคนขี่อูฐ แล้วเขาต้องให้ความสนใจและตื่นตัวอย่างมาก"

⁸ คนยามคนนั้นร้องว่า "เจ้านาย ข้าพเจ้ายืนตลอดวันบนหอคอย และข้าพเจ้ายืนประจำที่ของข้าพเจ้าอยู่ตลอดคืน" ⁹ รถม้าศึกคันหนึ่งพร้อมพลขับคนหนึ่ง และพลม้าคู่หนึ่งมาที่นี่ เขาร้องว่า "บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว และบรรดารูปแกะสลักเทพเจ้าทั้งสี่ของเมืองนั้นได้แตกหักลงบนพื้นดิน" ¹⁰ พวกคนที่ถูกนวดและถูกฝัดร่อนของข้าพเจ้า พวกเด็กๆ ในลานนวดข้าวของข้าพเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินจากพระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกเขา

¹¹ คำประกาศเกี่ยวกับดูมาห์ คนหนึ่งร้องถามข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า "คนยามเอ๋ย คินนี้ยังอีกนานไหม? คนยามเอ๋ย คินนี้ยังอีกนานไหม?" ¹² คนยามได้ตอบว่า "เวลาเข้ามาถึงและเวลากลางคืนก็มาด้วย ถ้าเจ้าต้องการถาม ก็จงถามเถิด และกลับมาอีก" ¹³ คำประกาศเกี่ยวกับอาระเบีย บรรดากองคาราวานของคนเดดานเอ๋ย พวกเจ้าค้างคืบในถิ่นทุรกันดารอาระเบีย ¹⁴ ชาวแผ่นดินเทมาเอ๋ย จงเอาน้ำมาให้กับคนที่กระหาย จงมาพบกับพวกสี่ภ้ยพร้อมกับขนมปี

¹⁵ เพราะพวกเขาได้หนีจากคมนาบา มาหนีจากดาบที่ชักจากฝัก หนีจากคันธนูที่โค้งอยู่ และหนีจากการทำการสู้รบอย่างหนัก ¹⁶ เพราะนี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้า "ภายในหนึ่งปีตามปีของสัญญาว่าจ้างแรงงานนั้น ศักดิ์ศรีทั้งสี่ของเขาดาร์จะสิ้นสุดลง ¹⁷ พวกนักรบของคนเขาดาร์จะยังคงเหลืออยู่แต่พรณูเพียงไม่กี่คนเท่านั้น" เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสไว้แล้ว

Chapter 22

¹ คำประกาศเกี่ยวกับหุบเขาแห่งนิมิต เพราะเหตุใดที่พวกเขาทุกคนจึงได้ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน? ² เพราะเหตุที่พวกเขาได้ยินเมืองที่มีเสียงดังอีกทีก็ นครที่เต็มไปด้วยความรื่นเริงหรือ? พวกเขาตายของพวกเขาไม่ได้ถูกฆ่าด้วยดาบ และพวกเขาไม่ได้ตายในสงคราม ³ พวกเขาผู้ปกครองทั้งหมดของพวกเขาได้หนีไปด้วยกัน แต่พวกเขาก็ถูกจับได้โดยไม่ต้องใช้คัมภีร์ พวกเขาทุกคนได้ถูกจับด้วยกัน ถึงแม้ว่าพวกเขาได้หนีไปไกลแล้ว

⁴ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า "อย่ามองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น อย่าพยายามปลอมโยนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการทำลายบรรดาบุตรหญิงของชนชาติของข้าพเจ้าเลย" ⁵ เพราะมีวันแห่งความโกลาหล การเหยียบย่ำ และความสับสนวุ่นวายต่อพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาในหุบเขาแห่งนิมิต กำแพงจะถูกทำลายลง และประชาชนร้องออกไปถึงภูเขาเหล่านั้น ⁶ เอลามหีบแสงธนู พร้อมกับพวกพลขับและพวกพลม้า และศิรวางโล่ไว้โดยไม่ได้อุปกรณ์

⁷ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบรรดาหุบเขาที่ดีที่สุดของเจ้าจะเต็มไปด้วยรถม้าศึก และพลม้าจะยืนประจำตำแหน่งที่ประตูเมือง ⁸ พระองค์ได้ทรงเอาการปกป้องของยูดาห์ไปแล้ว และในวันนั้น พวกเขาได้มองหาอาวุธในพระตำหนักพนา ⁹ พวกเขาได้เห็นช่องโหว่ของนครดาวิดที่มีอยู่มากมาย และพวกเขาได้เก็บกักน้ำในสระล่างไว้

¹⁰ พวกเขาได้นับจำนวนบ้านเรือนของกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาได้รื้อบ้านเหล่านั้นมาเสริมกำแพง ¹¹ พวกเขาได้สร้างที่เก็บน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองด้านสำหรับน้ำของสระเดม แต่พวกเขาไม่ได้ระลึกถึงผู้สร้างเมืองนี้ ผู้ที่ได้วางแผนเมืองนั้นมานานแล้ว

¹² ในวันนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาได้ทรงเรียกให้มีการคร่ำครวญ ความโศกเศร้า ศีรษะโผล่ และการสวมผ้ากระสอบ ¹³ แต่ดูเถิด กลับมีการฉลองและความยินดี มีการฆ่าฝูงโคและสังหารฝูงแกะ การกินเนื้อและการดื่มเหล้าองุ่น ให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะตาย ¹⁴ พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงเหตุการณ์นี้ในหุบของข้าพเจ้า "พวกเขาจะไม่ได้รับการอภัยจากความชั่วร้ายนี้อย่างแน่นอน จนกว่าพวกเขาจะตาย" พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

¹⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงไปหาเจ้าพนักงานคนนี้ ไปหาเซบนา ผู้ที่ดูแลราชสำนักและกล่าวว่า ¹⁶ 'เจ้ากำลังทำอะไรที่นี่ และใครได้อนุญาตให้เจ้าสกดอุโมงค์สำหรับตัวเจ้าเอง เจ้าสกดหลุมฝังศพบนที่สูงและแกะสลักส่วนที่เหลือในศิลา?'"¹⁷ ดูเถิด ผู้ที่มีอำนาจ พระยาห์เวห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไป และจะทรงทำลายเจ้า พระองค์จะทรงยึดตัวเจ้าไว้แน่นอน

¹⁸ พระองค์จะทรงหมุนตัวเจ้ารอบแล้วรอบเล่าอย่างแน่นอน และขว้างเจ้าเหมือนลูกบอลไปยังดินแดนที่กว้างใหญ่ เจ้าจะตายที่นั่น และความโศกของรถม้าศึกของเจ้าจะอยู่ที่นั่น เจ้าจะเป็นความอับอายต่อบ้านของเจ้านายของเจ้า ¹⁹ "เราจะไล่เจ้าออกจากที่ทำงานของเจ้าและจากตำแหน่งของเจ้า เจ้าจะถูกดึงให้ตกต่ำลง" ²⁰ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันนั้นที่เราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอเชียติมบุตรชายของอิสคียาห์

²¹ เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาสายคาดเอวของเจ้ามาคาดให้เขา และเราจะมอบอำนาจของเจ้าไว้ในมือของเขา เขาจะเป็นบิดาของชาวกรุงเยรูซาเล็มและวงศาวงศ์ของยูดาห์ ²² เราจะมอบกุญแจของราชวงศ์ดาวิดบนบ่าของเขา เขาจะเปิด และไม่มีใครจะปิดได้ เขาจะปิด และไม่มีใครจะเปิดได้ ²³ เราจะยึดเขาไว้ ตอกหนุดไว้ในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่นั้งที่มีเกียรติของวงศาวงศ์ของบิดาของเขา

²⁴ พวกเขาจะแขวนเกียรติยศทั้งหมดของวงศาวงศ์ของบิดาของเขาไว้ที่เข่า และเชือกสายและพวงศัพัตนุของเขา ภาชนะเล็กๆ ทุกใบตั้งแต่ถ้วยไปจนถึงเหยือกทั้งหมด ²⁵ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธาว่า ในวันนั้น หนุดที่ตอกลงในที่มั่นคงจะทานไม่ไหว จะถอนออกไปและล้มลง และภาระหนักที่ถืออยู่บนนั้นก็จะถูกตัดออก เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว

Chapter 23

¹ คำประกาศเกี่ยวกับโทะระ เรื่องทั้งหลายของเมืองการชัชเอ๋ย จงคร่ำครวญเถิด เพราะไม่มีทั้งบ้านและท่าเรือเลย พวกเขาได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับเมืองนี้จากแผ่นดินไซปรัส ² บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลเอ๋ย จงเจียบไว้ พ่อค้าแห่งเมืองไซดอน ผู้ที่เดินทางข้ามทะเลมาได้ทำให้พวกเจ้าอ้อม ³ ข้าวจากซีโหรัสได้ข้ามน้ำมากหลายมา ผลที่เก็บเกี่ยวได้แห่งแม่น้ำไนล์ได้เป็นผลผลิตของเมืองนั้น และเมืองนั้นได้กลายเป็นแหล่งค้าขายของชนชาติทั้งหลาย

⁴ ไซดอนเอ๋ย ผู้ที่มีอำนาจแห่งทะเล จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พูดไว้แล้วว่า "ข้าไม่เคยเจ็บครรภ์และไม่เคยคลอดบุตร และไม่เคยเลี้ยงดูพวกคนหนุ่มหรือฟุ่มเฟือยพวกหญิงสาว" ⁵ เมื่อข่าวคราวนั้นมาถึงอียิปต์ พวกเขาจะเศร้าใจเกี่ยวกับโทะระ ⁶ พวกคนที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเลเอ๋ย จงข้ามไปยังเมืองการชัช จงคร่ำครวญเถิด

⁷ เมืองที่เต็มไปด้วยความรื่นเริงเอ๋ย เหตุการณ์นี้ได้เกิดกับเจ้าหรือ เมืองที่มีต้นกำเนิดมาแต่สมัยโบราณ เมืองที่เก่าของมันได้พาไปไกลเพื่อตั้งรกรากในแดนต่างด้าว? ⁸ ใครได้วางแผนที่ต่อสู้กับโทะระ ผู้ที่ไหม้ทุกทั้งหลายหรือ พ่อค้าของเมืองนี้ที่เป็นพวกเจ้านายหรือ พวกคนค้าขายของเมืองนี้ที่เป็นบรรดาคนที่มียศรติในแผ่นดินโลกหรือ? ⁹ พระยาห์เวห์จอมโยธาได้ทรงวางแผนไว้ เพื่อทำให้ความเย่อหยิ่งและศักดิ์ศรีทั้งหมดของเมืองนี้ได้รับความอับอายลดหล่น และทำให้ทุกคนที่มีเกียรติบนแผ่นดินโลกในเมืองนี้ได้รับความอับอาย

¹⁰ บุตรหญิงแห่งเมืองการชัชเอ๋ย จงไถพรวนที่ดินของเจ้า อย่างคนที่ไถพรวนแม่น้ำไนล์ ไม่มีตลาดค้าขายในโทะระอีกต่อไปแล้ว ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกเหนือทะเลนั้น และพระองค์ได้ทรงเขย่าวราชอาณาจักรเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงบัญชาเกี่ยวกับฟินิเซีย ให้ทำลายป้อมปราการทั้งหลาย ¹² พระองค์ได้ตรัสว่า "บุตรหญิงพรหมจารีแห่งไซดอนผู้ถูกบีบบังคับเอ๋ย เจ้าจะไม่ร้างอีกต่อไป จงลุกขึ้น จงข้ามไปยังไซปรัส แต่เจ้าก็จะได้พักสงบที่นั่น

¹³ จงดูแผ่นดินของคนเคลเดีย ชนชาตินี้ได้สิ้นสุดแล้ว คนอัสซีเรียได้ทำให้เมืองนั้นรกร้างว่างเปล่าเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า พวกเขาได้ก่อเซิงเกินของพวกเขารขึ้น พวกเขาได้ทำลายวังทั้งหลายของเมืองนั้นจนยับเยิน พวกเขาได้ทำให้เมืองนั้นเป็นกองซากปรักหักพัง ¹⁴ บรรดาเรือแห่งเมืองการชัชเอ๋ย จงคร่ำครวญเถิด เพราะที่ลี้ภัยของพวกเจ้าได้ถูกทำลายแล้ว ¹⁵ ในวันนั้น เมืองโทะระจะถูกล้อมไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปี เหมือนกับอายุของกษัตริย์องค์หนึ่ง หลังจากสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว จะมีบางอย่างเกิดขึ้นในโทะระเหมือนกับในบทเพลงของหญิงโสเภณี

¹⁶ หญิงงามเมืองที่ถูกลี้ภัยเอ๋ย จงหยาบพิณ เดินไปทั่วเมือง จงเล่นพิณอย่างไพเราะ ร้องเพลงหลายๆ เพลง เพื่อให้คนระลึกถึงเจ้าได้อีก ¹⁷ เมื่อเวลานั้นมาถึงหลังจากเจ็ดสิบปีแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงช่วยโทะระ และเมืองนั้นจะเริ่มหาเงินอีกโดยการทำงานอย่างกับหญิงโสเภณีคนหนึ่ง และเมืองนั้นจะค้าขายกับทุกราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก ¹⁸ ผลกำไรและรายได้ของเมืองนั้นจะเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ รายได้เหล่านั้นจะไม่ถูกสะสมหรือเก็บไว้ในคลัง เพราะกำไรของเมืองนั้นจะมอบให้แก่พวกคนที่อาศัยอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ และจะใช้จ่ายเพื่อจัดหาอาหารอย่างอุดมให้กับพวกเขาและเพื่อพวกเขาจะมีเสื้อผ้าที่มีคุณภาพดีที่สุดด้วย

Chapter 24

¹ ดูเถิด พระยาห์เวห์จะทรงทำลายแผ่นดินโลกและทรงทำให้ร้างเปล่า ทั้งทรงทำลายพื้นผิวของโลก และทรงทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยบนโลกนี้กระจัดกระจายไป ² เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เกิดกับประชาชนอย่างไรก็จะเกิดกับปุโรหิตอย่างนั้น เกิดกับคนรับใช้อย่างไรก็จะเกิดกับเจ้านายของเขาอย่างนั้น เกิดกับสาวใช้อย่างไรก็จะเกิดกับนายผู้หญิงของนางอย่างนั้น เกิดกับผู้ชายอย่างไรก็จะเกิดกับผู้ชายอย่างนั้น เกิดกับเจ้านี้อย่างไรก็จะเกิดกับลูกหนีนี้อย่างนั้น เกิดกับผู้รับผลประโยชน์อย่างไรก็จะเกิดกับผู้ให้ผลประโยชน์อย่างนั้น

³ แผ่นดินโลกจะถูกทำลายล้างจนสิ้นซากและถูกปล้นจนหมดสิ้น เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสพระวจนะนี้ไว้แล้ว ⁴ แผ่นดินโลกแห่งผากและเหี่ยวเหา โลกนี้ก็เหี่ยวแห้งและมลายไป พวกคนสูงศักดิ์ของแผ่นดินโลกก็สูญสิ้นไป ⁵ แผ่นดินโลกเป็นมลทิน เนื่องจากผู้ที่อยู่อาศัยในโลกนี้ เพราะพวกเขาได้ละเมิดธรรมบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ และได้หักพันธสัญญาที่รับไว้

⁶ เพราะฉะนั้น คำสาปแช่งก็สืบกันในโลกนี้ และผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกก็ถูกพบว่ามีความผิด ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจึงถูกเผาผลาญ และเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน ⁷ เหล่าอู้งันใหม่ก็เหือดแห้งไป เถาอู้งันก็เหี่ยวแห้ง ผู้ที่ใจร้ายทุกคนก็คร่ำครวญ ⁸ เสียงความสุขของร่าเมะนาห์ก็หยุดไป และความเฮฮาของพวกคนที่รื่นเริง เสียงสนุกสนานของพิณก็เงียบไป

⁹ พวกเขาไม่ดื่มเหล้าอู้งันและร้องเพลงอีกต่อไป และน้ำเมาก็ขมต่อพวกคนที่ดื่มมัน ¹⁰ เมืองที่สับสนวุ่นวายนั้นได้พังทลายลง บ้านเรือนทุกหลังได้ปิดและร้างเปล่า ¹¹ มีเสียงร้องไห้ตามถนนเนื่องจากเหล้าอู้งัน ความชื่นบานทั้งหมดก็มิดมิดไป ความยินดีของแผ่นดินได้สูญไปแล้ว

¹² เหลือไว้แต่ความร้างเปล่าในเมือง และประตูเมืองก็ถูกทำลายเป็นซากปรักหักพัง ¹³ เพราะนี่เป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เหมือนกับตอนที่เขย่าต้นมะกอก เหมือนกับการเก็บเล็มตอนที่เก็บพวงอู้งันแล้ว ¹⁴ พวกเขาจะเปล่งเสียงของพวกเขาร้องขึ้นและให้ร้องถึงพระสงฆ์ของพระยาห์เวห์ และจะให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีจากทะเล

¹⁵ เพราะฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ในทางทิศตะวันออก และจงถวายพระสิริแด่พระนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลบนเกาะต่างๆ ในทะเล ¹⁶ เราได้ยินเสียงเพลงจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกว่า "พระสิริจะมีแด่พระองค์ผู้ทรงชอบธรรม" แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ร้องไห้ออกไป ข้าพเจ้าได้ร้องไห้ออกไปแล้ว คนทรยศก็ได้ทำการทรยศ ใช่แล้ว คนที่ทรยศได้ทำการทรยศอย่างใหญ่หลวง" ¹⁷ ผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดักมาถึงพวกเจ้า

¹⁸ คนใดที่หนีจากเสียงของความสยดสยองก็จะตกลงไปในหลุมพรางนั้น และคนที่ขึ้นมาจากหลุมพรางนั้นก็จะถูกจับในกับดัก หน้าต่างของท้องฟ้าจะเปิดออก และฐานรากของแผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือน ¹⁹ แผ่นดินโลกจะแตกสลายจนสิ้นซาก แผ่นดินโลกจะแตกออกเป็นเสี่ยง แผ่นดินโลกจะสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ²⁰ แผ่นดินโลกจะโซเซเหมือนกับคนเมา และมันจะโยกไปข้างหลังและข้างหน้าเหมือนกับกระท่อม ความบาปของโลกก็หนักอยู่บนโลก และโลกจะล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีกเลย

²¹ เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในวันที่พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษบริวารของพวกเขาที่อยู่สูงบนที่สูง และบรรดาภคินีของแผ่นดินโลกบนโลกนี้ ²² พวกเขาจะถูกรวมเข้าด้วยกันเป็น พวกนักโทษในคุกใต้ดิน และจะถูกขังไว้ในคุก และหลังจากนั้นหลายวัน พวกเขาจะถูกลงโทษ ²³ แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะขายหน้า เพราะพระยาห์เวห์จอมโยธินจะทรงครองราชย์บนภูเขาศิโยนและในกรุงเยรูซาเล็ม และต่อหน้าพวกผู้อาวโสของพระองค์ด้วยพระสิริ

Chapter 25

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งต่างๆ ที่อัศจรรย์ สิ่งต่างๆ ที่ได้วางแผนไว้นานมาแล้วในความสัตย์ซื่ออย่างสมบูรณ์ ² เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองป้อมปราการเป็นที่ปรักหักพัง เมืองที่มีป้อมของพวกคนต่างด้าวไม่เป็นเมืองอีกต่อไป ³ เพราะฉะนั้น ชนชาติที่เข้มแข็งจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เมืองของชนชาติทั้งหลายที่โหดร้ายจะเกรงกลัวพระองค์

⁴ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ปลอดภัยแก่คนที่ยากจน ทรงเป็นที่กำบังแก่คนที่ขัดสนในความทุกข์ใจของเขา ที่กำบังจากพายุและร่มเงาจากความร้อน เมื่อลมหายใจของคนโหดร้ายเป็นเหมือนพายุพัดคำแพง ⁵ และเป็นเหมือนความร้อนในแผ่นดินที่แห้งแล้ง พระองค์ทรงทำให้เสียงของพวกคนต่างด้าวเบาลง ร่มเงาของเมฆบรรเทาความร้อนลงอย่างไร บทเพลงของพวกคนโหดร้ายก็ได้รับการตอบสนองอย่างนั้น ⁶ พระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงจัดงานเลี้ยงแก่ชนชาติทั้งหลายบนภูเขานี้ งานเลี้ยงบนที่กำบังเหล่านั้นด้วยสิ่งต่างๆ ที่เต็มไปด้วยไขมัน เหล้าองุ่นอย่างดี และเนื้อนุ่ม

⁷ พระองค์จะทรงทำลายสิ่งที่ปกคลุมบนชนชาติทั้งหมดบนภูเขานี้ ฝ่าทอใยที่ปกคลุมบรรดาประชาชาติ ⁸ พระองค์จะทรงกลืนความตายตลอดไป และพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเข็นน้ำตาจากทุกใบหน้า พระองค์จะทรงนำความอับอายของชนชาติของพระองค์ออกไปจากแผ่นดินโลกทั้งหมด เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว ⁹ ในวันนั้น เขาจะกล่าวกันว่า "ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของพวกเรา พวกเราได้ออกคอยพระองค์ และพระองค์จะทรงช่วยพวกเราให้รอด นี่คือพระยาห์เวห์ พวกเราได้ออกคอยพระองค์ พวกเราจะยินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์"

¹⁰ เพราะพระหัตถ์พระยาห์เวห์จะพิชิตบนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงในที่ของเขา เหมือนกับฟางที่ถูกเหยียบย่ำลงในหลุมที่เต็มไปด้วยมูลสัตว์ ¹¹ พวกเขาจะกางมือออกในท่ามกลางหลุมนั้น เหมือนกับคนว่ายน้ำทางมือของเขาว่ายน้ำ แต่พระยาห์เวห์จะทำให้ความเย่อหยิ่งของพวกเขาตกต่ำลง ทั้งๆ ที่พวกเขามีฝีมือที่ชำนาญ ¹² พระองค์จะทรงทำให้กำแพงปราการสูงของเจ้าต่ำลงมาถึงพื้นดิน จนถึงผงคลีดิน

Chapter 26

¹ ในวันนั้น เขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ เรามีเมืองที่เข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงทำให้ความรอดเป็นกำแพงและแนวป้องกันของเมืองนั้น ² จงเปิดประตูเมือง เพื่อให้ชนชาติที่ซบธรรมที่รักษาความเชื่อไว้ได้เข้ามาข้างใน ³ จิตใจที่ยังคงอยู่ในพระองค์ พระองค์จะทรงปกป้องเขาไว้ในความสงบสุขอย่างสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์ ⁴ จงวางใจในพระยาห์เวห์ตลอดไป เพราะในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระศิลานิรันดร์

⁵ เพราะพระองค์จะทรงทำให้พวกเขาที่ดำเนินชีวิตอย่างเย่อหยิ่งตกต่ำลง พระองค์จะทรงทำให้เมืองที่มีป้อมปราการลดต่ำลง พระองค์จะทรงทำให้ต่ำลงถึงพื้นดิน พระองค์จะทรงทำให้เมืองนั้นต่ำลงจนถึงพงศลีดิน ⁶ เมืองนั้นจะถูกเหยียบย่ำลงโดยเท้าของคนจนและการเหยียบของคนขัดสน ⁷ ทางของคนซบธรรมที่ราบเรียบ ข้าแต่องค์ผู้ทรงซบธรรม พระองค์ทรงทำให้ทางของคนซบธรรมตรงไป

⁸ ไข้แล้ว ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์ ในทางแห่งการพิพากษาของพระองค์ พระนามของพระองค์และกิตติศัพท์ของพระองค์เป็นความปรารถนาของพวกเขาคือพระองค์ ⁹ ข้าพระองค์ปรารถนาพระองค์ในตอนกลางคืน ไข้แล้ว วิญญาณของข้าพระองค์ภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยความร้อนรน เพราะเมื่อการพิพากษาของพระองค์มาบนแผ่นดินโลก ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ก็ได้เรียนรู้ถึงความซบธรรม ¹⁰ ขอร้องสำแดงพระกรุณาแก่คนธรรมดา แต่เขาจะไม่เรียนรู้ถึงความซบธรรม เขาทำการธรรมดาในแผ่นดินเที่ยงธรรม และไม่เห็นพระสง่าราศีของพระยาห์เวห์

¹¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระหัตถ์ของพระองค์ได้ชูขึ้นแล้ว แต่พวกเขาก็มองไม่เห็น แต่พวกเขาจะเห็นความร้อนพระทัยของพระองค์ที่มีต่อชนชาตินั้นและถูกทำให้ได้รับความอับอาย เพราะไฟของพวกศัตรูของพระองค์จะเผาผลาญพวกเขา ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงนำความสงบสุขมาให้แก่พวกเขาพระองค์ เพราะแท้จริงแล้ว พระองค์ได้ทรงทำพระราชกิจทั้งสิ้นเพื่อพวกเขาพระองค์เสร็จสิ้นแล้วด้วย ¹³ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกเจ้านายคนอื่น ๆ นอกเหนือจากพระองค์ได้ปกครองเหนือพวกเขาพระองค์ แต่พวกเขาพระองค์สรรเสริญพระนามของพระองค์เพียงผู้เดียว

¹⁴ พวกเขาตายแล้ว พวกเขาจะไม่มีชีวิตอีก พวกเขาได้สิ้นชีวิตแล้ว พวกเขาจะไม่ลุกขึ้นมา แท้จริงแล้ว พระองค์ได้เข้ามาพิพากษาและทำลายพวกเขา และทำให้นุสรณ์ทุกอย่างของพวกเขาพินาศไป ¹⁵ พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนชนชาตินั้นขึ้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเพิ่มพูนชนชาตินั้นขึ้น พระองค์ทรงได้รับพระเกียรติ พระองค์ได้ทรงขยายเขตแดนทุกด้านของแผ่นดินนั้นออกไป ¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาได้มองที่พระองค์ในเวลากลางคืน พวกเขาได้อธิษฐานเสียงแผ่วเบาเมื่อการเตือนของพระองค์อยู่บนพวกเขา

¹⁷ หญิงที่ตั้งครรภ์ใกล้ถึงเวลาที่นางจะคลอดบุตร เมื่อนางเจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดในการคลอดบุตรเป็นอย่างไร ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาพระองค์ก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁸ พวกเขาพระองค์ได้ตั้งครรภ์ พวกเขาพระองค์ได้เจ็บปวดในการคลอดบุตร แต่มันเป็นเหมือนกับว่า พวกเขาพระองค์ได้คลอดแต่ลมเท่านั้น พวกเขาพระองค์ไม่ได้นำความรอดมาถึงแผ่นดินโลก และผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ก็ไม่ได้เกิด ¹⁹ พวกคนตายของพระองค์จะมีชีวิตอีก ศพของพวกเขาจะลุกขึ้น พวกเขาที่อาศัยอยู่ในพงศลีดิน จงตื่นขึ้นและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะน้ำค้างของพระองค์เป็นน้ำค้างแห่งความสว่าง และแผ่นดินโลกจะนำพวกคนตายเป็นขึ้นมา

²⁰ จงไปเกิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของพวกเขเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธได้ผ่านไป ²¹ เพราะดุเดือด พระยาห์เวห์จะเสด็จออกมาจากที่ประทับของพระองค์เพื่อลงโทษผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินโลกต่อความชั่วร้ายของพวกเขา แผ่นดินโลกจะเปิดเผยให้เห็นการหลั่งโลหิต และจะไม่ปิดบังผู้ที่ถูกฆ่าของมันเป็นอีกต่อไป

Chapter 27

¹ ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเลวีอาธานคือพญานาคที่เลื้อยอยู่นั้นด้วยดาบที่แข็งแกร่ง ใหญ่โต และร้ายกาจ เลวีอาธานคือพญานาคที่ขดตัวอยู่ และพระองค์จะทรงฆ่าอสูรที่อยู่ในทะเล ² ในวันนั้น สวนอ่งนอเอ๋ย จงร้องเพลงถึงสวนนั้นว่า ³ "เรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ปกป้องสวนนั้น เรารดน้ำให้มันทุกเวลา เราเฝ้าดูแลมันทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อจะไม่ให้ใครมาทำอันตรายมัน

⁴ โอ เราไม่ได้โกรธ ที่มีพุ่มไม้หนามและพวกต้นหนาม ในการสู้รบ เราจะก้าวเดินออกไปต่อสู้กับพวกมัน เราจะเผาพวกมันทั้งหมดเสียด้วยกัน ⁵ เว้นแต่พวกมันได้เข้าใจถึงการปกป้องของเราไว้ และสร้างสันติภาพกับเรา ให้พวกมันทำสันติภาพกับเรา ⁶ ในวันที่จะมาถึง ยาโคบจะหยั่งราก อิสราเอลจะเบ่งบานและแตกหน่อ และพวกเขาจะทำให้พื้นดินเต็มด้วยผล"

⁷ พระยาห์เวห์ได้ไ้ยอมตียาโคบและอิสราเอลเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ไ้ยอมตียชนชาติเหล่านั้นที่ไ้ยอมตีพวกเขาหรือ? ยาโคบและอิสราเอลได้ถูกฆ่าเหมือนอย่างในการสังหารชนชาติเหล่านั้นที่พวกเขาได้ฆ่าหรือ? ⁸ เครื่องมือจริงๆ ที่พระองค์ทรงใช้ต่อสู้ คือการไล่ยาโคบและอิสราเอลไป พระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปด้วยลมรุนแรง ในวันที่มีลมตะวันออก

⁹ เพราะฉะนั้น ในการทำเช่นนี้ ความชั่วร้ายของยาโคบจะถูกสล้างออกไป เพราะนี่จะเป็นผลอย่างเต็มที่ในการขจัดความบาปของเขาออกไป เมื่อเขาจะทำให้ศิลาของแท่นบูชาทั้งหมดเป็นเหมือนหินปูนและทุบให้แตกเป็นชิ้นๆ และไม่มีเสาอาเซราห์หรือแท่นเผาเครื่องหอมยังคงตั้งอยู่เลย ¹⁰ เพราะเมืองป้อมปราการก็ร้างเปล่า และที่อยู่อาศัยก็รกร้างและถูกทอดทิ้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น และมันนอนลงและกินกิ่งของมันจนหมด

¹¹ เมื่อถึงเวลานั้นเหยี่ยวแห่ง พวกมันก็จะถูกหักออกไป พวกผู้หญิงจะมาและเอามันไปค่อไฟ เพราะนี่ไม่ใช่ชนชาติที่เข้าใจ เพราะฉะนั้น พระผู้สร้างของพวกเขาจะไม่ทรงส่งสารพวกเขา และพระองค์ผู้ทรงสร้างพวกเขาจะไม่พระเมตตาต่อพวกเขา ¹² เมื่อมาถึงวันที่พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษข้าว ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงวาดิแห่งอียิปต์ และชนชาติอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกรวบรวมเข้ามามีคน ¹³ ในวันนั้น แตรใหญ่จะถูกเป่า และพวกคนที่กำลังพินาศในแผ่นดินอัสซีเรียจะมา และพวกที่ถูกขับไล่ออกไปในแผ่นดินอียิปต์จะมา พวกเขาจะนมัสการพระยาห์เวห์บนภูเขาบาริสสุทธีในกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 28

¹ วัฏธัมมัญญะดอกไม้น้ำกุญชรที่พวกชีมาแห่งเอเฟราอิมแต่ละคนต่างก็สวมกัน และแกล่ดอกไม้ที่ร่วงโรยจากความงามสง่าของมัน มงกุฎดอกไม้ที่วางบนยอดหุบเขาที่เขียวชอุ่มของคนเหล่านั้นที่ถูกครอบงำด้วยเหล้าจุ่น ² ดูกิด องค์กรผู้เป็นเจ้าทรงส่งผู้ที่มีกำลังและแข็งแกร่งเหมือนพายุลูกเห็บ และเหมือนลมพายุแห่งการกำเริบ เหมือนกับฝนขัดสาดและน้ำที่ไหลบ่า และเขาจะเหวี่ยงมงกุฎดอกไม้แต่ละอันลงไปยังพื้นดิน ³ มงกุฎดอกไม้ที่น้ำกุญชรใจของพวกชีมาแห่งเอเฟราอิมจะถูกเหยียบย่ำอยู่ภายใต้ฝ่าเท้า

⁴ ดอกไม้แห่งความงามสง่าของเขากำลึงร่วงโรยอยู่บนยอดของหุบเขาที่อุดม จะเป็นเหมือนผลไม้ที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อมีคนเห็นมันขณะที่มันอยู่ในมือของเขาแล้ว เขาก็รีบกินมันทันที ⁵ ในวันนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธาจะทรงเป็นมงกุฎสวยงามและเป็นมงกุฎที่งดงามแก่คนที่เหลืออยู่ของชนชาติของพระองค์ ⁶ จะทรงเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมให้กับผู้ที่นั่งในการพิพากษา และทรงเสริมกำลังแก่คนที่ชนะศัตรูของพวกเขาที่ประตูเมือง

⁷ ไม่เพียงแต่คนเหล่านี้จะชวนเซด้วยเหล้าจุ่น และยังโซเซด้วยเมรัยด้วย ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะก็ชวนเซด้วยเมรัย และพวกเขาก็ถูกรอบงำด้วยเหล้าจุ่น พวกเขาโซเซด้วยเมรัย ทำให้สงสัยในนิมิตและเอนเอียงในการตัดสินใจ ⁸ แท้จริงแล้ว โธ่! ทุกตัวล้วนเต็มไปด้วยอาเจียน จึงไม่มีที่ใดสะอาดเลย ⁹ เขาจะสอนความรู้ให้กับใคร? และเขาจะอธิบายถ้อยคำให้กับใคร? ให้กับพวกที่เพ่งหยามหรือ หรือพวกที่เพ่งออกมาจากอกแม่หรือ?

¹⁰ เพราะถ้อยคำนั้นจะเป็นเหมือนกับคำสั่งสอน คำสั่งสอน คำสั่งสอน กฏบัญญัติ ข้อนกฏบัญญัติ กฏบัญญัติ ข้อนกฏบัญญัติ ที่นี้มืด ที่นั่นน้อย ¹¹ แท้จริง เขาจะพูดกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่ขอบเยาะเย้ย และด้วยลิ้นของคนต่างด้าว ¹² ในสมัยก่อนพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่เป็นการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนที่เหน็ดเหนื่อย และนี่เป็นการทำให้สดชื่น" แต่พวกเขาจะไม่ฟัง

¹³ เพราะฉะนั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์จะเป็นเช่นนี้ต่อพวกเขา คือเป็นคำสั่งสอน คำสั่งสอน คำสั่งสอน กฏบัญญัติ ข้อนกฏบัญญัติ กฏบัญญัติ ข้อนกฏบัญญัติ ที่นี้มืด ที่นั่นน้อย เพื่อที่พวกเขาจะไปและล้มลงหลายหลัง และจะแตกหัก ตีตบ่วงดักและถูกจับไป ¹⁴ ดังนั้น พวกเจ้าผู้ที่ขอบเยาะเย้ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ คือเจ้าผู้ที่ปกครองเหนือชนชาตินี้ที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁵ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพราะพวกเจ้ากล่าวว่า "พวกเราได้ทำพันธสัญญากับความตายแล้ว และพวกเราได้ทำข้อตกลงกับแดนคนตาย ดังนั้น เมื่อภัยพิบัติไหลบ่าลงมา มันจะไม่มาถึงพวกเรา เพราะพวกเราได้ทำให้การโกหกเป็นที่รักของเรา และเอาการหลอกลวงเป็นที่กำบัง"

¹⁶ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูกิด เราจะวางศิลาฐานรากในศิโยน ศิลาที่ทดสอบแล้ว ศิลาขนาดกำปั้น รากฐานที่มั่นคง ผู้ใดที่เชื่อใจไม่ได้ได้รับความอับอาย ¹⁷ เราจะทำให้ความยุติธรรมเป็นไม้วัด และความชอบธรรมเป็นสายดั่ง ลูกเห็บจะกวาดที่ลี้ภัยแห่งการโกหกออกไป และน้ำท่วมจะไหลบ่าล้นที่หลบซ่อนนั้น ¹⁸ พันธสัญญาของพวกเจ้ากับความตายจะถูกยกเลิก และข้อตกลงกับแดนคนตายจะไม่คงอยู่ เมื่อน้ำไหลเชี่ยวกรากไหลผ่าน น้ำก็จะท่วมพวกเจ้า

¹⁹ เมื่อใดก็ตามที่มันไหลผ่านไป มันก็จะท่วมเจ้า มันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า และมันจะมาทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อได้เข้าใจถ้อยคำนั้นแล้ว มันก็จะทำให้หวาดกลัว ²⁰ เพราะที่นอนก็สิ้นเกินไปสำหรับคนที่จะเหยียดตัวบนนั้น และผ้าห่มก็แคบเกินไปสำหรับเขาที่จะห่มตัวเขาเองได้หมด" ²¹ พระยาห์เวห์จะทรงลุกขึ้นเหมือนที่บนภูเขาเปราซิม พระองค์จะทรงเร่งพระองค์เองเหมือนในหุบเขากิเบโอนเพื่อทรงทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจที่แปลกประหลาดของพระองค์ และการกระทำที่แปลกประหลาดของพระองค์

²² เพราะฉะนั้น อย่าเยาะเย้ย มิฉะนั้น โช้ตรวนของเจ้าจะรัดแน่น ข้าพเจ้าได้ยินจากพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาเรื่องกฤษฎีกาแห่งการกำเริบบนแผ่นดินโลก ²³ จงเซี่ยหู แล้วฟังเสียงข้าพเจ้า จงใส่ใจ แล้วฟังคำข้าพเจ้า ²⁴ จงตั้งใจและฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ชาวนาที่ไถนาทั้งวัน เพื่อที่จะหว่าน เขาไถแต่พื้นดินเท่านั้นหรือ? เขาจะยังคงทำให้ดินแตกละเอียดและคราดที่นาต่อไปไหม? ²⁵ เมื่อเขาได้เตรียมดินแล้ว เขาจะไม่หว่านเมล็ดดินเคียนแดง หว่านยี่หระ ปลูกข้าวสาลีเป็นแถว และปลูกข้าวบาร์เลย์ในที่ของมัน และปลูกข้าวสเปสโตไว้ตามขอบหรือ?

²⁶ พระเจ้าของเขาทรงสอนเขา พระองค์ทรงสอนเขาอย่างฉลาด ²⁷ ยิ่งกว่านั้น เมล็ดเคียนแดงไม่ถูกนวดด้วยล้อขนาดข้าว หรือใช้ล้อเกวียนกลิ้งกับยี่หระ แต่เขาตีเคียนแดงด้วยไม้พลอง และเขาทุบยี่หระด้วยไม้ตะบอง ²⁸ ข้าวถูกบดเพื่อทำเป็นขนมปัง แต่ไม่ต้องละเอียดจนเกินไป และถึงแม้ว่าล้อของเกวียนและพวกม้าของเขาทำมันให้แตก พวกม้าของเขาก็บดยี่หระไม่ได้ ²⁹ เรื่องนี้ก็มาจากพระยาห์เวห์จอมโยธาด้วย ผู้ทรงอัศจรรย์ในการให้คำปรึกษาและทรงเป็นเลิศในพระปัญญา

Chapter 29

¹ วัธิต์แก่อาริเอล อาริเอลเอ๋ย เมืองที่ดาวิดเคยล้อมไว้ จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มิจานเทศกาลวนกลับมาอีก ² แต่เราจะล้อมอาริเอลไว้ และเมืองนั้นจะโศกเศร้าและคร่ำครวญ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอาริเอลต่อเรา ³ เราจะตั้งค่ายเป็นวงล้อมสู้รบกับเจ้า และจะล้อมต่อสู้อเจ้าด้วยรั้วเหล็ก และเราจะตั้งป้อมขึ้นสู้กับเจ้า

⁴ เจ้าจะถูกทำให้ตกต่ำลงและจะพุดจากพื้นดิน คำพุดของเจ้าจะมาจากเบื้องต่ำจากผงคลีดิน เสียงของเจ้าจะเหมือนกับผีที่ออกมาจากพื้นดิน และคำพุดของเจ้าจะแผ่วเบาจากผงคลีดิน ⁵ คนมากมายที่เป็นพวกผู้รุกรานเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลีดิน และฝูงชนของพวกที่โหดร้ายจะเป็นเหมือนเกลือกที่กระจายไป มันจะเกิดขึ้นในทันที เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว ⁶ พระยาห์เวห์จอมโยธาจะมากหาเจ้าด้วยฟ้าร้อง ด้วยแผ่นดินไหว ด้วยเสียงดังสนั่น ด้วยลมแรงและพายุกล้า และด้วยเปลวเพลิงที่เผาผลาญ

⁷ มันจะเป็นเหมือนกับความฝัน นิมิตในตอนกลางคืน คนมากมายของชนชาติทั้งหลายจะต่อสู้กับอาริเอลและที่กำลังเข้มแข็งของเมืองนั้น พวกเขาจะสู้รบกับเมืองนั้นและบรรดาป้อมปราการของเมืองนั้นและเหยียบย่ำเมืองนั้น ⁸ มันจะเป็นเหมือนกับคนหัวที่ฝันว่าเขากำลังกินอยู่ แต่เมื่อเขาตื่นขึ้นมา กระเพาะของเขาที่ว่างเปล่า มันจะเป็นเหมือนกับคนที่กระหายที่ฝันว่าเขากำลังดื่มอยู่ แต่เมื่อเขาตื่นขึ้นมา เขาก็อ่อนเปลี้ยด้วยความกระหายที่ยังไม่หายไป ไข้แล้ว เพราะจะเป็นชนชาติจำนวนมากที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยน

⁹ จงทำตัวเองให้พิศวงและตกตะลึง จงทำตัวเองให้มึนบอดและเป็นคนตาบอด จงมึนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น จงโง่โง่ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย ¹⁰ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเทวิญญาณแห่งการหลบลึงสติลงบนพวกเจ้า พวกผู้เผยพระวจนะ พระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเจ้าแล้ว และพวกผู้ทำนาย พระองค์ได้ทรงคลุมศีรษะของพวกเจ้าแล้ว ¹¹ การสำแดงทั้งหมดที่ได้มาถึงพวกเจ้าเป็นถ้อยคำของหนังสือที่ปิดผนึกไว้ต่อพวกเจ้า ที่คนทั้งหลายจะให้แก่คนที่อ่านออกและกล่าวว่า "จงอ่านนี้สิ" เขาก็จะกล่าวว่า "ข้าอ่านไม่ได้ เพราะมันถูกปิดผนึกไว้"

¹² ถ้าหนังสือเล่มนั้นได้ให้แก่คนที่อ่านไม่ออก และกล่าวว่า "จงอ่านนี้สิ" เขาก็จะกล่าวว่า "ข้าอ่านไม่ออก" ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "ชนชาตินี้มาใกล้เราด้วยปากของพวกเขาก็ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขายู้งานห่างไกลจากเรา เกียรติที่พวกเขาให้แก่เราเป็นเพียงบทบัญญัติของมนุษย์ที่ได้สอนกันมา ¹⁴ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลงมือทำสิ่งมหัศจรรย์ท่ามกลางชนชาตินี้ อัจฉริยะแล้วอัจฉริยะเล่า ปัญญาของคนมีปัญญาของพวกเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนที่มีความเข้าใจจะหายไป"

¹⁵ วัธิต์แก่อาริเอลเหล่านั้นที่ซ่อนแผนงานของพวกเขาไว้ลึกๆ จากพระยาห์เวห์ และการกระทำต่างๆ ของพวกเขายู้งานในความมืด พวกเขากล่าวว่า "ใครจะเห็นเรา และใครจะรู้จักเรา?" ¹⁶ พวกเจ้าทำสิ่งต่างๆ กลับตาลปัตรเสีย จะถือว่าช่างป็นเหมือนเป็นเหมือนกับดินเหนียวหรือ เพื่อว่าสิ่งที่ถูกสร้างจะพุดถึงผู้ที่สร้างมันขึ้นมาว่า "เขาไม่ได้สร้างข้า" หรือ สิ่งที่ถูกปั้นพุดถึงผู้ที่ปั้นมันว่า "เขาไม่มีความเข้าใจ?" ¹⁷ ในเวลาชั่วครู่เดียวเลบานอนจะกลายเป็นทุ่งนา และทุ่งนานั้นจะกลายเป็นป่า

¹⁸ ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะมองเห็นในที่มืดกับ ¹⁹ คนที่ถูกมัดบังคับจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์อีกครั้ง และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะชื่นชมยินดีในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ²⁰ เพราะคนโหดร้ายจะหมดไป และคนมักเยาะเย้ยจะหายไป คนเหล่านั้นทุกคนที่รักในการทำชั่วจะถูกตัดออก ²¹ ผู้ที่ทำให้คนหนึ่งกลายเป็นผู้กระทำผิดด้วยคำเดียว พวกเขาว่างบ่วงดักคนที่แสวงหาความยุติธรรมที่ประตูเมืองและทำให้คนชอบธรรมตกต่ำลงด้วยการโกหกที่เปล่าประโยชน์

²² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงให้อับราฮัม พระยาห์เวห์ที่ตรัสเกี่ยวกับเชื้อสายของยาโคบดังนี้ว่า "ยาโคบจะไม่ได้รับความอับอายอีกต่อไป และใบหน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป" ²³ แต่เมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขา ซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเรา พวกเขาจะให้นามของเราศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะให้นามขององค์บริสุทธิ์ของยาโคบศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาจะยืนในความน่าเกรงขามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ²⁴ พวกคนที่เข้าใจผิดในจิตใจ จะมีความเข้าใจมากขึ้น และพวกคนขี้บ่น ก็จะกลับมาเรียน"

Chapter 30

¹ "วิบัติแก่ลูกหลานที่กบฏ" นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ "พวกเขาวางแผนต่างๆ แต่ไม่ได้มาจากเรา พวกเขาทำสนธิสัญญากับชนชาติอื่นๆ แต่พวกเขาไม่ได้รับการแนะนำจากวิญญาณของเรา เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงเพิ่มบาปเข้ากับบาป ² พวกเขาได้ออกเดินทางลงไปยังอียิปต์ แต่ไม่ได้ทูลขอคำปรึกษาของเรา พวกเขาแสวงหาการคุ้มครองจากฟาโรห์ และหาที่กำบังใต้ร่มเงาของอียิปต์ ³ เพราะฉะนั้น การคุ้มครองของฟาโรห์จะเป็นความอับอายของพวกเขา และที่กำบังใต้ร่มเงาของอียิปต์จะเป็นความขายหน้าของพวกเขา ⁴ ถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นนายของพวกเขายู่ที่ไคโร และบรรดาผู้ส่งสารได้มายังอาเนส

⁵ พวกเขาทุกคนจะได้รับความอับอาย เพราะชนชาติที่ไม่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้ ชนชาติที่ไม่ได้ช่วยเหลือหรือให้ประโยชน์เลย มีแต่ความอับอายและความขายหน้า ⁶ คำประกาศเกี่ยวกับบรรดาสัตว์ป่าแห่งเนเกบ พวกเขาได้ชนกรัฟฟินของพวกเขากับบนหลังลา และชนกรัฟฟินชนิดหนึ่งของพวกเขากับบนโหนดอูฐ ผ่านไปตามแผ่นดินที่ยากลำบากและอันตราย ที่มีสิงโตตัวเมียและสิงโตตัวผู้ จูฬและจุมแมวเขา ไปยังชนชาติที่ช่วยเหลือพวกเขาไม่ได้ ⁷ เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์ก็ไร้ค่า เพราะฉะนั้น เราจึงได้เรียกประเทศนั้นว่าราหับผู้ที่นั่งเฉย

⁸ บัดนี้ จงไปเถอะ จงเขียนลงบนแผ่นจารึกต่อหน้าพวกเขา และจารึกไว้บนหนังสือม้วน เพื่อว่ามันจะถูกเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นพยานในเวลาที่จะมาถึง ⁹ เพราะคนเหล่านี้เป็นชนชาติที่กบฏ ลูกหลานที่โหด ลูกหลานที่ไม่ฟังคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์ ¹⁰ พวกเขาคุยกับพวกหมอดูว่า "อย่าดูเลย" และคุยกับพวกผู้เผยพระวจนะว่า "อย่าเผยพระวจนะความจริงต่อเราเลย จงกล่าวถ้อยคำที่ถ้อยคำของเรา จงเผยพระวจนะภาพมายา

¹¹ จงหันไปให้พ้นทางนี้ จงหันไปจากวิถีนี้ จงทำให้องค์บริสุทธ์แห่งอิสราเอลได้ทรงหยุดตรัสต่อหน้าพวกเรา" ¹² ด้วยเหตุนี้ องค์บริสุทธ์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า "เพราะพวกเขาปฏิเสธถ้อยคำนี้และวางใจในการมึนเมาและการหลอกลวงและฟังอาศัยสิ่งนี้ ¹³ เพราะฉะนั้นความบาปนี้จะเป็นเหมือนกับส่วนที่แตกที่พร้อมจะร่วงหล่นลงมาต่อพวกเขา เหมือนกับรอยโป่งออกมาในกำแพงสูงที่จะพังลงมาในทันที ในชั่วประเดี๋ยวเดียว"

¹⁴ พระองค์จะทรงทำให้มันพังเหมือนกับภาษาที่แตกหักของช่างปั้นหม้อ พระองค์จะไม่ทรงเก็บมันไว้ เพื่อจะไม่ให้พบเศษชิ้นส่วนสักชิ้นหนึ่งที่จะตกไฟจากข้างเตา หรือใช้ตักน้ำจากบ่อเก็บน้ำได้ ¹⁵ เพราะนี่คือสิ่งพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์บริสุทธ์ของอิสราเอลตรัสว่า "พวกเขากำลังพลัดภัยในการหันกลับและการหยุดพักในความเย็บสบงและในความไว้วางใจจะเป็นกำลังของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ยอมทำตาม

¹⁶ พวกเขาได้กล่าวว่า 'ไม่เอา เพราะเราจะขี้น้ำหนีไป' เพราะฉะนั้น พวกเขาจะหนีไป และว่า 'พวกเราขี้น้ำที่เร็วจัด' เพราะฉะนั้น พวกคนที่ไล่ตามพวกเขาก็จะเร็วจัด ¹⁷ คนหนึ่งพ้นคนจะหนีไปเพราะคำขู่ของคนคนเดียว เพราะคำขู่ของคนห้าคน พวกเขาจะหนีไปจนคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะเป็นเหมือนกับเสาธงบนยอดเขา หรือเหมือนกับธงบนเนินเขา" ¹⁸ แต่พระยาห์เวห์กำลังทรงรอคอยที่จะทรงลงโทษต่อพวกเขา เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงพร้อมที่จะสำแดงพระเมตตาต่อพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม ทุกคนที่รอคอยพระองค์ก็เป็นสุข

¹⁹ เพราะชนชาติหนึ่งจะอาศัยอยู่ในศิโยน ในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะไม่ร้องไห้อีกต่อไป พระองค์จะทรงพระกรุณาต่อเสียงร้องไห้ของพวกเขาอย่างแน่นอน เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบพวกเขา ²⁰ ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ประทานขมขื่นแห่งความยากลำบากและน้ำแห่งความทุกข์ใจแก่พวกเขา แม้กระนั้น พระอาจารย์ของพวกเขาจะไม่ทรงซ่อนพระองค์เองอีกต่อไป แต่พวกเขาจะเห็นพระอาจารย์ของพวกเขาด้วยตาของพวกเขาเอง ²¹ เมื่อพวกเขาหันไปทางขวา หรือเมื่อพวกเขาหันไปทางซ้าย หูของพวกเขาจะได้ยินคำข้างหลังพวกเขาว่า "นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้"

²² พวกเขาจะทำให้บรรดารูปแกะสลักหุบเขินของพวกเขา และรูปหล่อทองคำของพวกเขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะขว้างพวกมันทิ้งไปเหมือนกับผ้าขี้ริ้ว พวกเขาคงจะกล่าวกับพวกมันว่า "ไปให้พ้นจากที่นี่" ²³ พระองค์จะประทานฝนให้กับเมล็ดพืชที่พวกเขาได้หว่านบนพื้นดิน และอาหารจากพื้นดินอย่างบริบูรณ์ และพืชผลเหล่านั้นจะอุดมสมบูรณ์ ในวันนั้นฝูงโคของเจ้าจะหากินในทุกหญ้ากว้างใหญ่ ²⁴ บรรดาตัวและลาที่ไถนา จะกินอาหารอย่างดีที่ผลิตด้วยพลั่วและคราด

²⁵ บนภูเขาสูงทุกลูกและบนเนินเขาทุกเนิน จะมีลำห้วยและลำธารที่มีน้ำไหล ในวันที่มีการเข่นฆ่าครั้งใหญ่ เมื่อหอคอยเหล่านั้นพังลงมา ²⁶ แสงของดวงจันทร์จะเป็นเหมือนกับแสงของดวงอาทิตย์ และแสงของดวงอาทิตย์จะสว่างขึ้นเป็นเจ็ดเท่า เหมือนกับแสงสว่างของเจ็ดวัน พระยาห์เวห์จะพันรอยแผลของชนชาติของพระองค์และทรงรักษารอยช้ำของพวกเขาที่พระองค์ทำให้น่าเจ็บ ²⁷ ดุเล็ด พระนามของพระยาห์เวห์มาจากที่ไกล เฝ้าพลายด้วยพระพิโรธและด้วยควันหนาทึบ พระโอษฐ์ของพระองค์จะเต็มด้วยพระพิโรธ และพระชีวหาของพระองค์เป็นเหมือนไฟที่เผาผลาญ

²⁸ ลมปรายของพระองค์จะเป็นเหมือนกระแสน้ำเชี่ยวกรากที่ท่วมกันมาถึงคอ เพื่อฟัดร้อนชนชาติทั้งหลายด้วยตะแครงร้อนแห่งการทำลาย ลมปรายของพระองค์เป็นบั้งเหียนที่ขากรรไกรของชนชาติทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาหลงทางไป ²⁹ พวกเขาจะมีบทเพลงเหมือนอย่างในคืนที่มีเทศกาลเสียงศักดิ์สิทธิ์ได้จัดขึ้น และมีโยนดีในเหมือนอย่างที่เคยหนึ่งได้ตามเสียงขลุ่ยไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระศิลาแห่งอิสราเอล

³⁰ พระยาห์เวห์จะทรงทำให้คนได้ยินพระสุรเสียงอันทรงพลังของพระองค์ และทรงทำให้เห็นการฟาดพระกรของพระองค์ลงมาจากพระพิโรธอย่างรุนแรงและด้วยเปลวเพลิง ด้วยลมพายุ พายุฝนและลูกเห็บ

³¹ เพราะพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ คนอัสซีเรียจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป พระองค์จะทรงตีพวกเขาด้วยไม้ ³² ทุกจังหวะของไม้เรียวที่ใช้ลงโทษ ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงหวดบนพวกเขาจะเข้ากันกับเสียงดนตรีของระบำนาและพิณเขาคู่ ขณะที่พระองค์ทรงสู้รบและต่อสู้กับพวกเขา ³³ เพราะที่สำหรับเผ่าก็ได้เตรียมไว้นานแล้ว แท้จริงแล้ว ที่นั่นได้ถูกเตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ และพระเจ้าทรงทำให้มันลึกและกว้าง กองนั้นก็พร้อมด้วยไฟและพินมากมาย ลมปรายแห่งพระยาห์เวห์เหมือนกับธารกำนัลที่จู่โจมไฟให้ลุกขึ้น

Chapter 31

¹ รับตีแก่พวกคนที่ลงไปยังอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือและพึ่งพาบ้างหลาย และวางใจในบรรดารถม้าศึก (เพราะมีมากมาย) และวางใจในพวกพลม้า (เพราะมีนับไม่ถ้วน) แต่พวกเขาไม่ได้ใส่ใจกับองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล อีกทั้งพวกเขาก็ไม่แสวงหาพระยาห์เวห์เลย ² แต่พระองค์ทรงฉลาด และพระองค์จะทรงนำภัยพิบัติมา และจะไม่ทรงถอนพระวอนะของพระองค์ พระองค์จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานที่ทำชั่ว และต่อสู้กับพวกผู้ที่ช่วยเหลือของพวกคนที่ทำบาป ³ อียิปต์เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า ม้าทั้งหลายของพวกเขาคือเลือดเนื้อ ไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออก คนที่ช่วยเหลือก็จะสะดุด และคนที่ได้รับการช่วยเหลือจะล้มลง ทั้งสองก็จะพินาศไปด้วยกัน

⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "เหมือนกับสิงโตหรือสิงโตหนุ่มที่ค้ำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน เมื่อพวกผู้เลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งได้ถูกเรียกให้มาต่อสู้กับมัน แต่มันก็ไม่หันกลับต่อเสียงของพวกเรา อีกทั้งไม่คลานหนีไปจากเสียงของพวกเรา ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธินจะเสด็จมาเพื่อสู้รบบนภูเขาศิโยน บนเนินเขานั้น ⁵ เหมือนกับนกที่บินเป็นฝูง เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธินจะทรงปกป้องกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงปกป้องและช่วยชีวิตขณะที่พระองค์ผ่านข้ามเมืองนั้นและปกป้องเมืองนั้นไว้ ⁶ ประชากรอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระองค์ที่พวกเจ้าได้หันไปจากพระองค์อย่างสิ้นเชิง

⁷ เพราะในวันนั้น แต่ละคนจะกำจัดรูปเคารพเงินและรูปเคารพทองคำของเขาคือได้สร้างด้วยมือที่เต็มไปด้วยบาปของพวกเขาเอง ⁸ คนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบ ดาบที่ไม่ได้ทำโดยมนุษย์จะล้างผลาญเขา เขาจะหนีจากดาบนั้น และพวกคนหนุ่มของเขาจะถูกบังคับให้ทำงานหนัก ⁹ พวกเขาจะสูญเสียความมั่นใจไปหมดสิ้น เพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะกลัวเมื่อมองเห็นธงแห่งสงครามของพระยาห์เวห์ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาเผาของพระองค์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม"

Chapter 32

¹ ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และบรรดาเจ้านายจะปกครองด้วยความยุติธรรม ² แต่ละคนจะเป็นเหมือนที่กำลังจากลมและที่ค้ำกันจากพายุ เหมือนกับลำธารน้ำที่แห้งแล้ง เหมือนกับร่มเงาของศิลาในแผ่นดินที่แห้งแล้ง ³ แล้วตาของพวกเขาจะไม่มัวไป และหูของพวกเขาจะได้ยินจะฟังอย่างตั้งใจ

⁴ คนที่หุบหิ้นปลิ้นแล้วจะคิดอย่างรอบคอบด้วยความเข้าใจ และคนที่ติดอ่างจะพูดชัดถ้อยชัดคำและจะฉาน ⁵ คนโง่จะไม่ถูกเรียกว่าคนมีเกียรติอีกต่อไป อีกทั้งคนที่หลอกลวงก็ไม่ได้ถูกเรียกว่าคนสำคัญอีกต่อไป ⁶ เพราะคนโง่พูดความโง่เขลา และใจของเขาก็วางแผนชั่วร้ายและการกระทำอธรรม และเขาพูดไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ เขากำหนดให้คนที่หิวไม่มีอะไรเลย และเขากำหนดให้คนกระหายขาดน้ำดื่ม

⁷ วิธีการทั้งหลายของคนหลอกลวงก็ชั่วร้าย เขาวางแผนอธรรมเพื่อทำลายคนจนด้วยการโกหกต่างๆ แม้แต่เมื่อคนจนคนนั้นพูดสิ่งที่ถูกต้อง ⁸ แต่คนที่ซื่อตรงทำแผนงานที่ซื่อตรง และเพราะการกระทำที่ซื่อตรงของเขา เขาจะยืนหยัดอยู่ได้ ⁹ พวกผู้หญิงที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้น และจงฟังเสียงของข้าพเจ้า พวกบุตรหญิงที่ไร้กังวล จงฟังข้าพเจ้า

¹⁰ เพราะในเวลาอีกปีกว่าๆ ความมั่นใจของพวกเขาจะหมดไป พวกผู้หญิงที่ไร้กังวลเอ๋ย เพราะการเก็บผลอุ่นจะไม่ได้ผล การเก็บพืชผลก็จะไม่มาถึง ¹¹ พวกผู้หญิงที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงตัวสั่น จงเหนื่อยยาก พวกคนที่มีความมั่นใจ จงถอดเสื้อผ้าที่สวยงามของพวกเขาออก และทำให้ตัวพวกเขาเปลือยเปล่า จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวพวกเขาไว้ ¹² พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญเพราะไร่นาที่แสนสุข เพราะเขาอุ่นลูกตก

¹³ แผ่นดินของชนชาติของข้าพเจ้าจะมีพืชที่มีหนามและพุ่มไม้หนามงอกขึ้นมา แม้แต่ในบ้านเรือนทั้งหมดที่เคยสนุกสนานในเมืองที่รื่นเริง ¹⁴ เพราะพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นก็จะร้างเปล่า เนินเขาและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำตลอดไป กลายเป็นที่รื่นเริงของพวกเขาเปล่า กลายเป็นทุ่งหญ้าของฝูงสัตว์ ¹⁵ จนกว่าจะทรงเทพระวิญญาณจากเบื้องบนลงมาเหนือพวกเรา และถิ่นทุรกันดารจะกลายเป็นไร่นาที่อุดมสมบูรณ์ และไร่นาที่อุดมสมบูรณ์จะถือว่าเป็นป่า

¹⁶ แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมจะอาศัยอยู่ในทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์ ¹⁷ ผลงานของความชอบธรรมจะเป็นสันติสุข และผลของความชอบธรรม คือความเยียบสงบและความมั่นใจตลอดไป ¹⁸ ชนชาติของข้าพเจ้าจะอาศัยในที่พำอาศัยด้วยความสงบสุขในบ้านเรือนที่ปลอดภัยและในที่พักที่เยียบสงบ

¹⁹ แต่ถึงแม้ว่ามีลูกเห็บตกและป่าถูกทำลายไป และเมืองก็พิพาศไปจนสิ้นซาก ²⁰ พวกเขาที่หว่านพืชอยู่ริมลำธารน้ำทุกแห่งก็จะเป็นสุข พวกเขาที่ปล่อยวัวและลาของพวกเขาออกไปหากิน

Chapter 33

¹ วัณทิแก่เจ้า ผู้ทำลายที่ไม่เคยถูกทำลาย วัณทิแก่คนทรยศที่พวกเขาไม่เคยถูกทรยศ เมื่อเจ้าหยุดทำลาย เจ้าก็จะถูกทำลาย เมื่อเจ้าหยุดทรยศ พวกเขา ก็จะทรยศเจ้า ² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์รอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของพวกข้าพระองค์ทุกๆ เข้า ขอทรงเป็นความรอดของพวกข้าพระองค์ในเวลายุกลำบาก ³ เมื่อมีเสียงดังสนั่น คนชาติทั้งหลายก็หนีไป เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้น คนชาติทั้งหลายก็กระจัดกระจายไป ⁴ ของที่รับมาของพวกเจ้าถูกนำมารวมกันเหมือนกับรวบรวมฝูงตีกแตน คนทั้งหลายก็จะกระโดดตะครุบมันเหมือนฝูงตีกแตนกระโดด

⁵ พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่ยกย่อง พระองค์ประทับในที่สูง พระองค์จะทรงทำให้ศิโยนเต็มด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม ⁶ พระองค์จะทรงเป็นความมั่นคงในวันเวลาของพวกเจ้า ทรงเป็นความรอด ปัญญา และความรู้อย่างสมบูรณ์ ความยำเกรงพระเจ้าเป็นทรัพย์สมบัติของเข ⁷ ดูก่อนเกิด คณะทูตของพวกเขาร้องให้อยู่ตามถนน และพวกนักการทูตที่หวังให้มีสันติภาพก็คร่ำครวญอย่างขมขื่น

⁸ ทางหลวงทั้งหลายก็ร้างเปล่า ไม่มีพวกคนเดินทางอีกเลย พันธสัญญาต่างๆ ก็ถูกหักลง พวกพยานก็ถูกดูหมิ่น และมวลมนุษยชาติไม่ได้รับการนับถือ ⁹ แผ่นดินนั้นคร่ำครวญและเหี่ยวแห้งไป เลบานอนก็อับอายและเหี่ยวแห้งไป ซาโรนเป็นเหมือนที่ราบทะเลทราย และบาซันและการเมสก็สลัดใบของพวกมัน ¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "บัดนี้ เราจะลุกขึ้น บัดนี้ เราจะได้รับการเชิดชู บัดนี้ เราจะได้รับการยกย่อง"

¹¹ พวกเจ้าอุ้มท้องแต่เกลบ และพวกเจ้าคลอดแต่ต่อข้าว ลมหายใจของพวกเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญพวกเจ้า ¹² พวกประชาชนจะถูกเผาเป็นปูนขาว เหมือนกับฟุ่มไม้หนามที่ถูกโค่นลงและถูกเผาไฟ ¹³ พวกเจ้าที่อยู่ห่างไกล จงฟังสิ่งที่เราได้ทำแล้ว พวกเจ้าที่อยู่ใกล้ จงรับรู้ถึงอำนาจของเรา"

¹⁴ พวกคนบาปในศิโยนเกรงกลัว ความหวาดกลัวได้ครอบงำพวกคนที่ชั่วร้าย ผู้ใดในพวกเราอยู่กับไฟที่ร้อนแรงได้? ผู้ใดในพวกเราอยู่กับการเผาไหม้ได้ตลอดเป็นนิตย์? ¹⁵ คนที่เดินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง คนที่ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้ที่ปฏิเสธที่จะรับสินบน ผู้ที่ไม่ได้วางแผนการกระทำผิดที่โหดร้าย และไม่มองความชั่วร้าย ¹⁶ เขาจะสร้างบ้านเรือนของเขานบนที่สูง ที่ลี้ภัยของเขาจะเป็นป้อมหิน อาหารและน้ำของเขาจะมีมาอย่างแน่นอน

¹⁷ ดวงตาของเจ้าจะเห็นภัษตรีย์ผู้สง่างาม พวกเขาจะเห็นแผ่นดินที่กว้างขวาง ¹⁸ ใจของเจ้าจะคิดถึงความน่ากลัวนั้น คนที่เขียนอยู่ที่ไหน คนที่ชั่งจำนวนเงินอยู่ที่ไหน? คนที่นับจำนวนหอคอยเหล่านั้นอยู่ที่ไหน? ¹⁹ เจ้าจะไม่ได้เห็นชนชาติที่เป็นศัตรูอีกต่อไป ชนชาติที่มีภาษาแปลกออกไป ผู้ที่เจ้าฟังไม่เข้าใจ ²⁰ จงมองที่ศิโยน เมืองแห่งเทศกาลเสียงของพวกเรา ดวงตาของเจ้าจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่อาศัยที่สงบ จะไม่มีการย้ายถิ่นที่อีกต่อไป หลัคนุดของเขาจะไม่ถูกถอนขึ้นมา อีกทั้งจะไม่มีเชือกของเต็นท์เส้นใดที่ขาดเลย

²¹ แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงสง่างามจะสถิตกับเรา ในที่ซึ่งมีแม่น้ำกว้างใหญ่และลำธารน้ำ ไม่มีเรือรบที่มีฝีพายทั้งหลายจะเดินทางมา และไม่มีเรือลำใหญ่จะแล่นผ่านไป ²² เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของพวกเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้บัญญัติกฎหมายของพวกเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นภัษตรีย์ของพวกเรา พระองค์จะทรงช่วยพวกเราให้รอด ²³ สายโยงของพวกเจ้าก็หย่อน สายโยงเหล่านั้นไม่สามารถยึดเสากระโดงให้อยู่ในที่ของมันได้ เมื่อมีการแบ่งของที่รับมามากมาย คนง่อยก็จะลากของที่รับมานั้นไปได้ ²⁴ พวกชาวเมืองจะไม่พูดว่า "ข้าป่วยอยู่" ประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นี่จะได้รับการอภัยให้กับความผิดบาปของพวกเรา

Chapter 34

¹ ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้ามาใกล้และฟัง ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงตั้งใจฟัง แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นต้องฟัง โลกและทุกสิ่งที่มาจากโลก ² เพราะพระยาห์เวห์ทรงพิโรธต่อประชาชาติทั้งสิ้น และทรงเกรี้ยวกราดต่อกองทัพทั้งสิ้นของพวกเขา พระองค์ทรงทำลายพวกเขาจนสิ้น พระองค์ได้ทรงมอบพวกเขาให้แก่การฆ่าฟัน ³ ศพของพวกเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป กลิ่นของซากศพจะเหม็นคลุ้งอยู่ทุกหนทุกแห่ง และภูเขาทั้งหลายจะชุ่มโชกด้วยเลือดของพวกเขา

⁴ ดวงดาวทั้งสิ้นบนท้องฟ้าจะหายไป และท้องฟ้าจะถูกม้วนเหมือนกับหนังสือม้วน และดวงดาวทั้งหมดจะหายไป เหมือนกับใบที่ร่วงลงจากเถาอ่อน และเหมือนกับลูกมะเดื่อสุกงอมที่ร่วงหล่นจากต้นมะเดื่อ ⁵ เพราะเมื่อดาบของเราจะตีจนอ้อมในท้องฟ้าแล้ว ดูกิด บัดนี้ มันจะลงมายังเอโดม มายังชนชาติที่เราได้กำหนดไว้เพื่อการทำลาย ⁶ ดาบของพระยาห์เวห์จะชุ่มโชกไปด้วยเลือดและอาบไปด้วยไขมัน ชุ่มโชกไปด้วยเลือดของบรรดาลูกแกะและแพะ อาบไปด้วยไขมันของไต่แกะตัวผู้ เพราะพระยาห์เวห์มีการสังเวยในเมืองโบธราห์และการสังหารครั้งใหญ่ในแผ่นดินเอโดม

⁷ วิวาห์ทั้งหลายจะถูกสังหารพร้อมกับพวกมัน และวิวหุ่่นก็จะถูกสังหารพร้อมกับพวกวิวหุ่่นที่แก่กว่า แผ่นดินของพวกเขาจะนองไปด้วยเลือด และดินของพวกเขาจะชุ่มด้วยไขมัน ⁸ เพราะวันนั้นจะเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ และมีปีที่พระองค์จะทรงตอบแทนในเรื่องของศิโยน ⁹ สำราญทั้งหลายของเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของมันจะกลายเป็นกำมะถัน และแผ่นดินของมันจะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุ่มไห้มันอยู่ ¹⁰ มันจะลุ่มไห้มันทั้งวันทั้งคืน ควันของมันจะลอยขึ้นไปเป็นนิมิต มันจะเป็นแผ่นดินที่ร้างเปล่าอยู่ทุกชั่วชาติพันธุ์ จะไม่มีใครผ่านที่นั่นไปตลอดไปเป็นนิมิต

¹¹ แต่บรรดานกป่าและสัตว์ป่าจะอาศัยอยู่ที่นั่น นกฮูกและอีแกจะสร้างรังของพวกเขาในนั้น พระองค์จะทรงชิงสายวัดแห่งความพิณาศและสายตึงแห่งการทำลาย ¹² พวกคนสูงศักดิ์ของมันจะไม่เหลืออะไรที่จะเรียกว่าเป็นอาณาจักรได้ และพวกเจ้านายของที่นั่นทั้งหมดจะไม่มีอีก ¹³ ต้นหนามจะงอกมาจากพระราชวังของที่นั่น ต้นตำแยและต้นกระชับจะงอกออกมาจากป้อมปราการของมัน มันจะเป็นที่อยู่ของหมาป่า และเป็นที่ยของนกกระจอกเทศ ¹⁴ พวกสัตว์ป่าและหมาจิ้งจอกจะมาพบกันที่นั่น และพวกแพะป่าจะร้องหากัน พวกสัตว์ที่หากินตอนกลางคืนจะอยู่ที่นั่นและหากที่พักรสำหรับพวกมันเอง

¹⁵ นกฮูกจะทำรัง วางไข่และกกไข่ของพวกเขา ทั้งกกไข่และปกป้องลูกอ่อนของพวกเขา ไข่แล้ว พวกเหยี่ยวจะรวมตัวกันที่นั่น ต่างก็อยู่กับคู่ของมัน ¹⁶ จงค้นหาหนังสือม้วนของพระยาห์เวห์ ไม่มีสักตัวเดียวในพวกมันเหล่านี้จะหายไป ไม่มีตัวไหนจะขาดคู่ เพราะพระโอษฐ์ของพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้ และพระวิญญาณของพระองค์ก็ทรงรวบรวมพวกมันไว้ ¹⁷ พระองค์ทรงจับฉลากที่ต่างๆ ให้กับพวกมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ได้วัดให้กับพวกมันด้วยเชือกวัด พวกมันจะได้กรรมสิทธิ์ตลอดไป พวกมันจะอาศัยอยู่ที่นั่นทุกชั่วชาติพันธุ์

Chapter 35

¹ ถิ่นทุรกันดารและอารบาค์จะยินดี และทะเลทรายจะเปรมปรีดีและเบ่งบาน เหมือนกับดอกกุหลาบ มันจะออกดอกอย่างมากมาย และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและร้องเพลง ² มันจะได้รับสง่าราศีของเลบานอน ทั้งความโอ่อ่าตระการของการเมลและซาโรน พวกเขาจะเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์ และพระสง่าราศีของพระเจ้าของพวกเขา ³ จงเสริมกำลังแก้มือที่อ่อนแรง และจงทำหัวเข่าที่สั่นให้มั่นคง

⁴ จงกล่าวกับพวกคนที่มีใจหวาดกลัวว่า "จงเข้มแข็งเถิด อย่ากลัวเลย ดูเถิด พระเจ้าของพวกเจ้าจะมาด้วยการแก้แค้น ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า พระองค์จะเสด็จมาและช่วยพวกเจ้าให้รอด" ⁵ แล้วตาของคนตาบอดจะมองเห็น และหูของคนหูหนวกจะได้ยิน ⁶ แล้วคนง่อยจะกระโดดเหมือนกับกวาง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำพุพุ่งขึ้นมาในอารบาค์ และลำธารทั้งหลายเกิดขึ้นในถิ่นทุรกันดาร

⁷ ทรายที่ถูกแผดเผาจะกลายเป็นสระน้ำ และพื้นดินที่แห้งผากจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของหมาป่าที่ซึ่งพวกมันเคยนอนอยู่ จะกลายเป็นต้นหญ้ากับต้นกกและต้นอ้อ ⁸ จะมีทางหลวงที่นั่นเรียกว่าทางบริสุทธิ์ คนที่มีมลทินจะไม่เดินทางไปทางนั้น แต่จะเป็นทางสำหรับคนที่เดินในทางนั้น คนโง่เขลาจะไม่ไปมาบนทางนั้น

⁹ จะไม่มีสิงโตอยู่ที่นั่น จะไม่มีสัตว์ร้ายอยู่บนที่นั่น จะไม่พบพวกมันที่นั่น แต่พวกที่พระองค์ทรงไล่จะเดินที่นั่น ¹⁰ ผู้ที่ได้รับการไล่ของพระยาห์เวห์จะกลับมาและจะมาที่ศิโยนด้วยการร้องเพลง และความยินดีที่ไม่สิ้นสุดจะอยู่บนศีรษะของพวกเขา ความยินดีและเปรมปรีดีจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะหนีไป

Chapter 36

¹ ในปีที่สิบสี่ของรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ยกขบวนมาสู้รบกับเมืองป้อมปราการทั้งหมดของยูดาห์และได้ยึดเมืองเหล่านั้น ² แล้วกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทรงส่งผู้บัญชาการทหารจากลาคีมามายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์พร้อมกับกองทัพใหญ่ เขาได้มาถึงที่ราบระบายนํ้าของสระบน ตรงทางหลวงที่ไปยังลานซักฟอกและยืนอยู่ใกล้ที่นั่น

³ พวกเขาทราบการอิสราเอลผู้ที่ได้ออกจากเมืองไปเพื่อเจรจากับพวกเขาคือเอลียาซิมบุตรชายของอิสคียาห์ผู้บัญชาการราชสำนัก เซบนาบาชเลาและโยอาห์บุตรชายของอาซาฟ ผู้ที่เขียนบันทึกคำตัดสินทางราชการ ⁴ ผู้บัญชาการทหารได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงบอกเฮเซคียาห์ว่ากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์ของอัสซีเรียตรัสว่า "เจ้ามั่นใจความช่วยเหลือจากผู้ใด? ⁵ เจ้าพูดแต่ถ้อยคำไร้สาระ ในการพูดว่ามีที่ปรึกษาและกำลังสำหรับการทำสงคราม บัดนี้ เจ้าวางใจในผู้ใด? ใครที่ทำให้เจ้ากล้ากบฏต่อเรา?"

⁶ ดูเถิด เจ้าวางใจในอียิปต์ที่เจ้าใช้เป็นไม้เท้าเป็นต้นกกที่เหาะแล้ว แต่ถ้ามีคนยับยั้งมัน มันก็จะก้มและแทงเข้าไปในมือของเขา ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์จะเป็นเช่นนั้นต่อคนที่วางใจในตัวเขา ⁷ แต่ถ้าเจ้าพูดกับเราว่า "พวกเราวางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา" ก็พระองค์ไม่ใช่หรือ ที่เฮเซคียาห์ได้รื้อสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์ทิ้งไป และเขากล่าวกับยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า "พวกเจ้าต้องนมัสการหน้าแท่นบูชานี้ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ?"

⁸ เพราะฉะนั้น บัดนี้ ข้าต้องการยื่นข้อเสนอที่ดีจากกษัตริย์ของอัสซีเรียเจ้านายของข้าให้แก่เจ้า ข้าจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าหากเจ้าหาคนที่จะขี่ม้าเหล่านั้นได้ ⁹ เจ้าจะต้านทานแม่แต่นายกองที่เล็กที่สุด ของพวกทหารของเจ้านายข้าได้อย่างไร? เจ้าได้วางใจในอียิปต์สำหรับบรรดารถม้าศึกและพวกพลม้า ¹⁰ แล้วตอนนี้ ข้าได้เดินทางมาที่นี่เพื่อต่อสู้และทำลายแผ่นดินนี้โดยปราศจากพระยาห์เวห์หรือ? พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าว่า "จงโจมตีแผ่นดินนี้และทำลายเสีย""

¹¹ แล้วเอลียาซิมบุตรชายของอิสคียาห์และเซบนาและโยอาห์ได้กล่าวกับผู้บัญชาการทหารว่า "ขอโปรดพูดกับพวกผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอาราเมคเถิด เพราะพวกเราเข้าใจภาษานั้น อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษายูดาห์ให้เข้าหูประชาชนที่อยู่บนกำแพงเลย" ¹² แต่ผู้บัญชาการทหารได้กล่าวว่า "เจ้านายของข้าได้ส่งข้ามาหาเจ้านายของเจ้าและเจ้าเพื่อจะพูดถ้อยคำเหล่านี้หรือ? พระองค์ไม่ได้ส่งข้ามาหาพวกคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินชีและกินเยี่ยวของพวกเขาเองพร้อมกับเจ้าหรือ?" ¹³ แล้วผู้บัญชาการทหารได้ยืนขึ้นและตะโกนด้วยเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังถ้อยคำของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่"

¹⁴ กษัตริย์ได้ตรัสว่า "อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงพวกเจ้า เพราะเขาจะไม่สามารถช่วยกู้พวกเจ้าได้" ¹⁵ อย่าฟังเฮเซคียาห์ที่บอกให้พวกเจ้าวางใจในพระยาห์เวห์ว่า "พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้พวกเราแน่นอน เมืองนี้จะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์ของอัสซีเรีย" ¹⁶ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์ของอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า "จงทำสัญญาสันติภาพกับเราและออกมาหาเรา แล้วพวกเจ้าแต่ละคนจะกินจากเถาขององุ่นของตนเองและจากต้นมะเดื่อของตนเอง และดื่มนํ้าในที่เก็บนํ้าของตน

¹⁷ พวกเจ้าจะทำอย่างนั้นจนกว่าเราจะมาและเอาตัวพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนกับแผ่นดินของเจ้าเอง คือแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ แผ่นดินที่มีขนบปึงและสวนองุ่น" ¹⁸ อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าหลงผิดไป โดยกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้พวกเรา' มีพระองค์ใดของชนชาติทั้งหลายที่ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ? ¹⁹ พระของเมืองอามักและเมืองอารบอดอยู่ที่ไหน? พระของเศฟารวาอิมอยู่ที่ไหน? พวกเขาช่วยกู้สะมาเรียจากอำนาจของเราได้หรือ?

²⁰ มีพระองค์ใดท่ามกลางพระทั้งหมดของแผ่นดินเหล่านี้ที่ช่วยกู้แผ่นดินจากอำนาจของเราได้ แล้วพระยาห์เวห์จะช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้รอดจากอำนาจของเราได้หรือ?" ²¹ แต่ประชาชนยังคงเซียวอยู่และไม่ตอบ เพราะพระบัญชาของกษัตริย์ว่า "อย่าได้ตอบเขา" ²² แล้วเอลียาซิมบุตรของอิสคียาห์ผู้ดูแลราชสำนัก เซบนาผู้เป็นอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรชายของอาซาฟผู้บันทึก ได้มาเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าที่ฉีกขาด และได้กราบทูลถ้อยคำของผู้บัญชาการทหารให้พระองค์ทรงทราบ

Chapter 37

¹ ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยินคำกล่าวของพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ และทรงคลุมพระองค์เองด้วยผ้ากระสอบ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ² พระองค์ได้ทรงใช้เอสียาคิมผู้ที่ดูแลราชสำนัก และเซบนาอาลักษณ์และบรรดาปุโรหิตอาวูโส ทุกคนได้คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบไปหาอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรชายของอามอส ³ พวกเขาได้กล่าวกับเขาว่า "เฮเซคียาห์ตรัสว่า 'วันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ใจ วันที่ถูกประณามและวันแห่งความอับยศตลอด เหมือนกับการกลิ้งก้อนหินออกจากหลุม แต่มารดาไม่มีกำลังจะเบ่งออกมา"

⁴ บางทีพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงได้ยินถ้อยคำของผู้บัญชาการทหาร ผู้ที่กษัตริย์ของอัสซีเรียเจ้านายของเขาได้ใช้มาเพื่อท้าทายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และจะทรงว่ากล่าวถ้อยคำที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาทรงสดับฟังแล้ว บัดนี้ จงเปล่งเสียงอธิษฐานของท่านเพื่อพวกคนที่เหลืออยู่ที่ยังคงอยู่ที่นี่" ⁵ ดังนั้น พวกข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์จึงได้มาหาอิสยาห์ ⁶ และอิสยาห์ได้กล่าวกับพวกเขาว่า "จงทูลเจ้านายของพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'อย่ากลัวถ้อยคำที่พวกเขาได้ยิน ด้วยคำกล่าวที่พวกข้าราชการของกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทูลหมิ่นเรา'

⁷ ดูเถิด เราจะใส่วิญญาณหนึ่งในตัวเขา และเขาจะได้ยินเรื่องสำคัญและกลับไปยังแผ่นดินของเขา เราจะทำให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง" ⁸ แล้วผู้บัญชาการทหารได้กลับไปและพบว่ากษัตริย์ของอัสซีเรียสู้รบที่เมืองลิบนาน์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่ากษัตริย์องค์นั้นได้หนีไปจากเมืองลาคิช ⁹ แล้วเซบนาเคอริบทรงได้ยินว่าที่ระหาคักษัตริย์ของคูชและอียิปต์ได้รวมตัวกันสู้กับพระองค์ ดังนั้น พระองค์จึงทรงใช้พวกผู้สื่อสารมายังเฮเซคียาห์เพื่อแจ้งถ้อยคำอีกครั้ง

¹⁰ "จงกล่าวแก่เฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของเจ้าที่เจ้าวางใจหลอกลวงเจ้าว่า "กรุงเยรูซาเล็มจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์อัสซีเรีย" ¹¹ ดูเถิด พวกเขาได้ยินแล้วถึงสิ่งที่บรรดากษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทรงทำต่อแผ่นดินทั้งสี่โดยการทำลายอย่างสิ้นซาก ดังนั้น เจ้าจะได้รับการช่วยกู้หรือ? ¹² บรรดาพระของชนชาติทั้งหลายได้ช่วยกู้พวกเขา ชนชาติทั้งหลายที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือ โคซาน ฮาราน เรเซฟ และชาวเอเดนในเทลาซาร์หรือ? ¹³ กษัตริย์ของเมืองฮามัท กษัตริย์ของเมืองอาร์ปัด บรรดากษัตริย์ของเมืองต่างๆ ของเสฟาราวิม เฮนาและอิฟวาลอยู่ที่ไหน?"

¹⁴ เฮเซคียาห์ได้ทรงรับจดหมายนี้จากมือของพวกเขาผู้ส่งสารและอ่านจดหมายนั้น แล้วพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์และทรงคลั่งจดหมายนั้นต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁵ เฮเซคียาห์ได้ทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า ¹⁶ "ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ผู้ทรงประทับเหนือเหล่าเครูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเหนือราชอาณาจักรของแผ่นดินโลกทั้งสี่ พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องเจียรพระกรรม และทรงสดับ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องเบิกพระเนตรของพระองค์ และทรงมองดู และทรงฟังถ้อยคำของเซบนาเคอริบ ที่เขาได้ส่งมาเยาะเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ มันเป็นเรื่องจริง ที่บรรดากษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทำลายประชาชาติทั้งหมดและแผ่นดินของพวกเขา ¹⁹ พวกเขาได้เอาพระทั้งหลายของพวกเขาเข้าไปในไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระ แต่เป็นผลงานของมือของมนุษย์ ซึ่งเป็นเพียงไม้และหิน ดังนั้น คนอัสซีเรียจึงได้ทำลายสิ่งเหล่านั้น ²⁰ เพราะฉะนั้น บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยพวกข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากอำนาจของเขา เพื่อว่าราชอาณาจักรทั้งสี่บนแผ่นดินโลกจะรู้ว่าพระองค์เพียงผู้เดียวทรงเป็นพระยาห์เวห์"

²¹ แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ส่งข่าวไปยังเฮเซคียาห์ทูลว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า 'เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราถึงเรื่องเซบนาเคอริบกษัตริย์ของอัสซีเรีย ²² นี่เป็นพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับเขาว่า "ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้าและหัวเราะเยาะและเย้ยหยันเจ้า ธิดาของเยรูซาเล็มสิ้นศีรษะของเธอต่อเจ้า ²³ เจ้าได้ท้าทายและเย้ยหยันต่อผู้ใด? เจ้าได้ขึ้นเสียงของเจ้าและเบี่ยงตาของเจ้าด้วยความเย่อหยิ่งต่อผู้ใด? ต่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

²⁴ เจ้าได้ท้าทายองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยพวกคนรับใช้ของเจ้าและได้กล่าวว่า "ข้าจะขึ้นไปยังที่สูงของภูเขาทั้งหลายพร้อมกับบรรดานักศึกษามากมายของข้า ไปถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาร์ที่สูงของมณิลงและต้นสนสามใบที่ดัดที่สุดในที่นั้น และข้าจะเข้าไปถึงยอดสูงสุดของมัน ข้าจะไปป่าที่ดัดที่สุดของมัน ²⁵ ข้าได้ขุดบ่อและต้อน้ำ ข้าได้ทำให้แม่น้ำทุกสายของอียิปต์แห้งไปภายใต้ฝ่าเท้าของข้า" ²⁶ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้กำหนดไว้มานานมาแล้วและได้ทำมันแล้วในสมัยโบราณ? บัดนี้ เราได้ทำให้มันผ่านไปแล้ว เจ้าอยู่ที่นี้เพื่อทำให้เมืองที่เข้มแข็งทั้งหลายพังลงกลายเป็นกองซากปรักหักพัง

²⁷ ชาวเมืองของพวกเขาที่อ่อนกำลัง หดห้วงและอับอาย พวกเขาเป็นพืชในทุ่งนาเป็นหญ้าอ่อน หญ้าบนหลังคาหรือในทุ่งนาก่อนลมตะวันตก

²⁸ แต่เรารู้จักการนั่งของเจ้า การออกไปของเจ้า การเข้ามาของเจ้าและความเกรี้ยวกราดของเจ้าที่มีต่อเรา ²⁹ เพราะความเกรี้ยวกราดของเจ้าที่มีต่อเรา และเพราะความหยิ่งยโสของเจ้าได้มาเข้าถึงหูของเรา เราจะเอาชอกของเราเกี่ยวขมูกของเจ้า และเอาบังเหียนของเราในปากของเจ้า เราจะหันกลับไปตามทางที่เข้ามา"

³⁰ นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และปีที่สองจะกินสิ่งที่งอกจากที่นั้น แต่ในปีที่สามเจ้าต้องปลูกและเก็บเกี่ยว จงปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน ³¹ คนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายของยูดาห์ที่รอดชีวิตจะห้วยรากลงอีกครั้งและเกิดผล ³² เพราะคนที่เหลืออยู่จะออกมาจากกรุงเยรูซาเล็ม คนที่รอดชีวิตออกมาจากภูเขาศิโยน ความร้อนรนของพระยาห์เวห์จอมโยธาคงทำการนี้"

³³ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์อัสซีเรียดังนี้ว่า "เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ หรือยังด้วยลูกธนูมานี้ อีกทั้งเขาจะไม่ถือโล่มาข้างหน้าเมืองนี้ หรือสร้างเชิงเทินต่อสู้เมืองนี้ ³⁴ ทางที่เขาได้มาจะเป็นทางเดียวกันกับทางที่เขาจะจากไป เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ³⁵ เพราะเราจะปกป้องเมืองนี้และช่วยกู้เมืองนี้ เพราะเห็นแก่เราเองและเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา"

³⁶ แล้วทูตของพระยาห์เวห์ได้ออกไปและต่อสู้กับค่ายของคนอัสซีเรีย ได้ประหารพวกทหาร 185,000 คน เมื่อคนเหล่านั้นได้ลุกขึ้นแต่เช้ามีด
ซากศพก็เกลื่อนไปทั่วทุกแห่ง ³⁷ ดังนั้น เซนนาเคอริบภักษัตริย์ของอัสซีเรียจึงได้ออกไปจากอิสราเอลและเสด็จกลับบ้านไป และได้อาศัยอยู่
ในกรุงนินะเวห์ ³⁸ ต่อมา ขณะที่พระองค์กำลังทรงนมัสการในนิเวศของพระนิสโรคเทพเจ้าของพระองค์ อัดรัมเมเลคกับซาเรเซอร์พระราชโอรส
ของพระองค์ได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบ แล้วพวกเขาได้หนีเข้าไปในแผ่นดินอาราร์ต แล้วเอซาร์ฮัดโดนพระโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองราชย์แทน

Chapter 38

¹ ในเวลานั้น เฮเซคียาห์ได้ประจักษ์วโรกาสพระชนม์ ดังนั้น อิสยาห์บุตรชายของามอสผู้เผยพระวจนะได้มาเข้าเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'จงจัดการบ้านเรือนของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตาย จะไม่มีชีวิตอยู่'" ² แล้วเฮเซคียาห์ได้ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และทรงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ³ พระองค์ได้ทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงโปรดระลึกถึงการที่ข้าพระองค์ได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ อย่างสัตย์ซื่อด้วยสุดใจของข้าพระองค์ และการที่ข้าพระองค์ได้กระทำการที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์" แล้วเฮเซคียาห์ได้ทรงก่นเสกเสียงดัง

⁴ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ก็ได้มาถึงอิสยาห์ว่า ⁵ "จงไปและบอกเฮเซคียาห์ ผู้นำของประชากรของเราว่า 'พระยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิด บรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยื่นคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และเราได้เห็นน้ำตาของเจ้า ดูก่อน เราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี' ⁶ แล้วเราจะช่วยกู้เจ้าและเมืองนี้จากมือของกษัตริย์อัสซีเรียและเราจะปกป้องเมืองนี้" ⁷ นี่จะเป็นหมายสำคัญจากพระยาห์เวห์มาถึงเจ้า ว่าเราจะทำตามที่เราได้สัญญา

⁸ ดูก่อน เราจะทำให้เขาของขึ้นบันไดของอาหัสย้อนหลังไปสิบขึ้น" ด้วยเหตุนี้ เขาของขึ้นบันไดที่ทอดไปข้างหน้าจึงได้ย้อนหลังกลับไปสิบขึ้น ⁹ นี่เป็นคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์ที่ได้บันทึกไว้ เมื่อพระองค์ได้ประจักษ์วโรกาสและได้ทรงหายดี ¹⁰ "ข้าพเจ้าได้กล่าวว่าชีวิตของข้าพระองค์ได้มาถึงครั้งทางที่ข้าพเจ้าจะเข้าไปยังประตูของแดนคนตาย ข้าพเจ้าได้ถูกส่งไปที่นั่นจากปีเดือนที่เหลือของข้าพเจ้า

¹¹ ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้เห็นพระยาห์เวห์อีกต่อไป ไม่ได้เห็นพระยาห์เวห์ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะไม่ได้มองดูมวลมนุษย์หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป ¹² ชีวิตของข้าพเจ้าได้ถูกเอาไปและนำไปจากข้าพเจ้าเหมือนกับเตินท์ของคนเลี้ยงแกะ ข้าพเจ้ามีวันชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนกับคนทอผ้า พระองค์ได้ทรงตัดข้าพเจ้าออกจากทุกทอผ้า พระองค์ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าสิ้นสุดลงระหว่างกลางวันและกลางคืน ¹³ ข้าพเจ้าร้องออกมาจนรุ่งเช้า พระองค์ทรงหักกระดูกทั้งสี่ของข้าพเจ้าเหมือนกับสิงโต พระองค์ทรงทำให้ชีวิตของข้าพเจ้าสิ้นสุดลงระหว่างกลางวันและกลางคืน

¹⁴ ข้าพเจ้าร้องจ๊อกแจ๊กเหมือนนกนางแอ่น ข้าพเจ้าขึ้นเหมือนนกเขา ตาของข้าพเจ้าก็ร่ำโรยไปด้วยการมองขึ้นไปเบื้องบน ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ¹⁵ ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไรดี? พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าและได้ทรงทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะดำเนินอย่างช้าๆ ตลอดปีเดือนของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความเศร้าโศก ¹⁶ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความทุกข์ยากที่พระองค์ประทานเป็นสิ่งดีแก่ข้าพระองค์ ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ได้กลับคืนมาสู่ข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ชีวิตและสุขภาพของข้าพระองค์กลับสู่สภาพดี

¹⁷ การได้พบกับความโศกเศร้าเช่นนั้นเป็นผลดีต่อข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากหลุมแห่งการทำลาย เพราะพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงความบาปทั้งสี่ของข้าพระองค์ไว้เบื้องหลังพระองค์ ¹⁸ เพราะแดนคนตายไม่ชอบพระคุณพระองค์ ความตายไม่สรรเสริญพระองค์ พวกเขาคนทั้งปวงในหลุมนั้นไม่มีความหวังในความสัตย์จริงของพระองค์ ¹⁹ คนที่มีชีวิตอยู่ คนที่มีชีวิตอยู่ เขาคือผู้ที่ชอบพระคุณพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์ทำวันนี้ มิได้บอกให้ลูกๆ ได้รู้ถึงความสัตย์จริงของพระองค์

²⁰ พระยาห์เวห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด และพวกเราจะฉลองด้วยการบรรเลงเพลงตลอดวันเวลาของชีวิตของพวกเราในพระนิเวศของพระยาห์เวห์" ²¹ บัดนี้ อิสยาห์ได้กล่าวว่า "ขอให้พวกเขาเอาก้อนมะเดื่อมาและวางบนพระยอด และพระองค์จะทรงหายจากอาการประชวร" ²² เฮเซคียาห์ก็ได้ตรัสด้วยว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าเราเองจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์?"

Chapter 39

¹ ในเวลานั้น เมโรดคบาลาดันพระราชโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ทรงส่งพระราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ได้ประจวบและหายจากประชวรแล้ว ² เฮเซคียาห์ทรงพวยพระทัยในสิ่งของเหล่านี้ พระองค์จึงได้ทรงให้พวกผู้ส่งสารดูพระคลังของสิ่งต่างๆ ที่มีค่าของพระองค์ คือเงิน ทองคำ เครื่องเทศ และน้ำมันหอม คลังแสงของพระองค์ และรวมทั้งทุกสิ่งที่มีในห้องพระคลังของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งหมดของพระองค์ที่เฮเซคียาห์ไม่ได้ทรงให้พวกเขาดู

³ แล้วอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้มาเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลถามพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรกับพระองค์? พวกเขามาจากไหน?" เฮเซคียาห์ได้ตรัสตอบว่า "พวกเขามาหาเราจากแดนไกล จากกรุงบาบิโลน" ⁴ อิสยาห์ได้ทูลถามว่า "พวกเขาได้เห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง?" เฮเซคียาห์ได้ตอบว่า "พวกเขาได้เห็นทุกอย่างในพระราชวังของเรา ไม่มีอะไรในบรรดาสิ่งมีค่าทั้งหลายของเราที่เราไม่ได้ให้พวกเขาดู"

⁵ แล้วอิสยาห์จึงได้ทูลเฮเซคียาห์ว่า "ขอทรงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์จอมโยธา ⁶ 'พระยาห์เวห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลากำลังจะมาถึง เมื่อทุกสิ่งในพระราชวังของเจ้า และสิ่งต่างๆ บรรดาที่บรรพบุรุษของพระองค์ได้เก็บสะสมไว้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนไปยังบาบิโลน ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

⁷ บุตรทั้งหลายที่ถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ที่เจ้าเองเป็นบิดา พวกเขาจะนำบุตรเหล่านั้นไป และพวกเขาจะกลายเป็นพวกชนกษัตริย์แห่งบาบิโลน'" ⁸ แล้วเฮเซคียาห์ได้ตรัสกับอิสยาห์ว่า "พระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ท่านกล่าวนั้นดี" เพราะพระองค์ทรงคิดว่า "จะมีความสงบสุขและมั่นคงในสมัยของเรา"

Chapter 40

¹ พระเจ้าของพวกเจ้าตรัสว่า "จงดูใจ จงดูใจประชากรของเรา ² จงพูดกับกรุงเยรูซาเล็มด้วยความเห็นใจ และประกาศกับเมืองนั้นว่า การสู้รบของเมืองนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว ประกาศว่าความพิบัติบาปของเมืองนั้นได้รับการอภัยแล้ว ประกาศว่าเมืองนั้นได้รับโทษสำหรับความพิบัติบาปทั้งสิ้นจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์เป็นสองเท่าแล้ว" ³ มีเสียงหนึ่งร้องออกมาว่า "จงเตรียมทางของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของพวกเราในอาราบาห์ให้ตรงไป"

⁴ หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกให้สูงขึ้น และภูเขาและเนินเขาจะถูกกลืนจะถูกปรับให้ต่ำลง และที่ลุ่มๆ ดอนๆ จะถูกปรับให้เสมอกัน และที่สูงๆ ต่ำๆ จะถูกทำให้ราบเรียบ ⁵ และพระสิริของพระยาห์เวห์จะได้ทรงปรากฏ และทุกคนจะมองเห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว ⁶ มีเสียงหนึ่งกล่าวว่า "จงร้องสิ" อีกเสียงหนึ่งตอบว่า "ข้าพเจ้าจะร้องอะไร?" "มนุษย์ทุกคนเป็นเหมือนต้นหญ้า และพันธุ์สัญญาแห่งความสัตย์ซื่อทั้งสิ้นของพวกเขาก็เป็นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา

⁷ ต้นหญ้าก็เหี่ยวแห้งและดอกไม้ก็ร่วงโรย เมื่อลมปรานของพระยาห์เวห์เป่ามาถูกมัน แม้ก็เดียว มนุษยชาติก็คือต้นหญ้า ⁸ ต้นหญ้าก็เหี่ยวแห้งและดอกไม้ก็ร่วงโรย แต่พระวอนะของพระเจ้าของพวกเราจะยั่งยืนเป็นนิรันดร์" ⁹ จงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ ศิโยน ผู้นำชาวดี จงกล่าวกับเมืองทั้งหลายของยูดาห์ว่า "นี่คือพระเจ้าของพวกเรา"

¹⁰ ดูก่อน พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเหมือนกับนักรบที่มีชัยชนะ และพระกรอันเข้มแข็งของพระองค์ก็ครอบครองเพื่อพระองค์ ดูก่อน รางวัณของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพวกคนที่พระองค์ได้ทรงช่วยกู้ก็ไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹¹ พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะเหล่านั้นไว้ในพระกรของพระองค์ และทรงอุ้มพวกมันไว้ในพระทรงของพระองค์ และจะทรงค่อๆ นำแกะที่กำลังเลี้ยงลูกอ่อนของมันไป ¹² ใครได้ตวงน้ำในอุ้งมือของตน และวัดท้องฟ้าด้วยช่วงคืบของมือของเขา เอาผงธุลีของแผ่นดินโลกไว้ในกระจาด ซึ่งน้ำหนักภูเขาทั้งหลายด้วยตาชั่ง หรือชั่งเนินเขาด้วยตราชูล้ำ?

¹³ ใครได้หยั่งรู้ถึงพระทัยของพระยาห์เวห์ หรือให้คำแนะนำพระองค์เหมือนกับอย่างกับเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้? ¹⁴ พระองค์ทรงเคยรับคำแนะนำจากผู้ใดหรือ? ใครได้สอนพระองค์ถึงวิธีการที่ถูกต้องในการทำสิ่งต่างๆ และสอนความรู้ให้กับพระองค์ หรือแสดงให้พระองค์ทรงเห็นทางแห่งความเข้าใจเล่า? ¹⁵ ดูก่อน ขนชาติทั้งหลายเป็นเหมือนน้ำหยดเดียวในถัง และถือว่าเป็นเหมือนฝุ่นบนตาชั่ง ดูก่อน พระองค์ทรงชั่งแกะทั้งหลายเหมือนกับผงธุลีดิน

¹⁶ เลบานอนไม่พอเป็นเชื้อเพลิง อีกทั้งสัตว์ป่าทั้งหลายก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁷ ประชาชาติทั้งสิ้นไม่เพียงพอต่อพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงถือว่าพวกเขาเหมือนกับไม่มีอะไรเลย ¹⁸ แล้วพวกเขาจะเปรียบพระเจ้ากับผู้ใด? พวกเขาจะเปรียบพระองค์เหมือนกับรูปเคารพใด?

¹⁹ รูปเคารพที่ช่างฝีมือหล่อมันขึ้นมา ช่างทองได้ชุบมันด้วยทองคำ และประดิษฐ์โซ่เงินให้กับมัน

²⁰ คนเลือกไม้ที่จะไม่ผุเพื่อทำเครื่องบูชา เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือเพื่อสร้างรูปเคารพที่จะไม่สั่นคลอน ²¹ พวกเขาไม่เคยรู้จักหรือ? พวกเขาไม่เคยได้ยินหรือ? ไม่มีใครบอกพวกเขาตั้งแต่แรกหรือ? พวกเขาไม่เข้าใจตั้งแต่เริ่มวางรากฐานของแผ่นดินโลกหรือ? ²² พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ประทับเหนือขอบฟ้าของแผ่นดินโลก และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่เป็นเหมือนฝูงตักแตนต่อพระพักตร์พระองค์ พระองค์ทรงชั่งท้องฟ้าเหมือนชั่งน่านและทางท้องฟ้าเป็นเตี๊นก์เพื่ออาศัยอยู่

²³ พระองค์ทรงทำให้ผู้ครอบครองไม่มีอะไรเลย และทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกหมดความสำคัญ ²⁴ พวกเขายังไม่ทันจะปลูก ยังไม่ทันจะหว่าน ต้นของมันยังไม่ทันจะหยั่งรากลงในพื้นดิน เมื่อพระองค์ทรงเป่าบนพวกมัน และพวกมันก็เหี่ยวแห้ง และลมก็พัดพวกมันไปเหมือนกับฟางองศ์บริสุทธิ์ตรัสว่า ²⁵ "แล้วพวกเขาจะเปรียบเรากับผู้ใด มีใครที่เสมอเหมือนเรา?"

²⁶ จงมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ใครได้สร้างดวงดาวเหล่านี้? พระองค์ทรงนำการก่อตัวของพวกมันออกมา และเรียกชื่อดวงดาวทุกดวงตามชื่อของมัน ด้วยความยิ่งใหญ่ของมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และด้วยกำลังของฤทธานุภาพของพระองค์ จึงไม่มีสักดวงเดียวที่ขาดหายไป ²⁷ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงพูด และอิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงประกาศว่า "ทางของข้าพเจ้าได้ถูกปิดซ่อนไว้จากพระยาห์เวห์หรือ และพระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ทรงใส่พระทัยเกี่ยวกับความต้องการของข้าพเจ้าหรือ?" ²⁸ พวกเขาไม่เคยรู้จักหรือ? เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ? พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์ พระผู้สร้างจากที่สูญปลายแผ่นดินโลก ผู้ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนล้า ความเข้าใจของพระองค์ก็เหลือจะหยั่งรู้ได้

²⁹ พระองค์ประทานกำลังแก่คนที่อ่อนเปลี้ย และประทานเรี่ยวแรงใหม่ให้กับผู้อ่อนแอ ³⁰ แม้พวกคนหนุ่มจะเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเปลี้ย และพวกคนหนุ่มจะสะดุดและล้มลง ³¹ แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้เรี่ยวแรงใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี พวกเขาจะวิ่งและไม่อ่อนเปลี้ย พวกเขาจะเดินและไม่อ่อนกำลัง

Chapter 41

¹ "โอ แผ่นดินชายทะเลเอ๋ย จงฟังและนั่งเจียนต่อหน้าเรา จงให้ประชาชาติทั้งหลายฟื้นกำลังขึ้นใหม่ จงให้พวกเขาเข้ามาใกล้และให้พวกเขาพูด ให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยกันเพื่อได้แย้งข้อพิพาท ² ใครได้เร้าใจคนหนึ่งมาจากทางตะวันออก และเรียกท่านด้วยความชอบธรรมมาเพื่อทำหน้าที่ของท่าน?" พระองค์ทรงมอบบรรดาประชาชาติไว้กับท่านและช่วยท่านปราบบรรดาฆาตกรทั้งหลาย ท่านทำให้พวกเขากลายเป็นฝูงคลี่ด้วยดาบของท่าน เหมือนกับตอข้าวที่ปลิวไปด้วยคันธนูของท่าน ³ ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านไปด้วยความปลอดภัย ตามทางที่รวดเร็วที่เท้าของท่านแทบจะไม่ได้เหยียบลงไป

⁴ ใครได้กระทำการและทำให้การกระทำเหล่านี้สำเร็จ? ใครได้เรียกคนทุกชั่วชาติพันธุ์มาตั้งแต่ปฐมกาล? เรา ยาเวห์ ผู้เป็นเบื้องต้น และเป็นเบื้องปลาย เราคือผู้นั้น ⁵ เกะกังหลายได้เห็นและเกรงกลัว สุดปลายแผ่นดินโลกก็สั่นสะท้าน พวกเขาเข้ามาใกล้และเข้ามา ⁶ ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่กันและกันว่า 'จงเข้มแข็งเถิด'

⁷ ดังนั้น ช่างไม้ก็หุนใจช่างทอง และคนที่ใช้ค้อนทำงานก็หุนใจคนที่ใช้ทั่งทำงาน ช่างบัดกรีกล่าวว่า "ดีแล้ว" พวกเขาทำให้มันมั่นคงด้วยตะปู เพื่อมันจะไม่โคล่นลงมา ⁸ แต่เจ้า อิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา ⁹ เจ้าผู้ที่เรานำมาจากสุดปลายแผ่นดินโลก และผู้ที่เราได้เรียกจากที่ห่างไกล และผู้ที่เราได้พูดว่า 'เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา' เราได้เลือกเจ้าแล้วและไม่ปฏิเสธเจ้า

¹⁰ อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่างกังวล เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังของเจ้า และเราจะช่วยเจ้า และเราจะชูเจ้าด้วยมือขวา อันชอบธรรมของเรา ¹¹ ดูเถิด ทุกคนที่ได้โกรธเคืองเจ้า พวกเขาจะอับอายและขายหน้า พวกคนที่บีบบังคับเจ้า พวกเขาจะกลายเป็นความว่างเปล่าและจะพินาศ ¹² เจ้าจะเสาะหาพวกเขา และจะไม่พบพวกคนที่ต่อสู้กับเจ้า พวกคนที่ทำสงครามกับเจ้าจะเป็นเหมือนความว่างเปล่า ไม่มีเหลืออยู่เลย

¹³ เพราะเราคือยาเวห์ พระเจ้าของเจ้า จะชูมือขวาของเจ้า และพูดกับเจ้าว่า 'อย่างกลัวเลย เราจะช่วยเจ้า' ¹⁴ อย่างกลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ และเจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาเวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ¹⁵ ดูเถิด เราทำให้เจ้าเป็นเหมือนเลื่อนนวดข้าวที่ทั้งคม ทั้งใหม่และมีสองคม เจ้าจะนวดและบดขยี้เขาทั้งหลาย ¹⁶ เจ้าจะทำให้เนินเขาทั้งหลายเป็นเหมือนเกลบ เจ้าจะฟัดร่อนพวกมัน และลมก็จะพัดพาพวกมันไปเสีย ลมจะทำให้พวกมันกระจัดกระจายไป เจ้าจะเปรมปรีดีในพระยาเวห์ เจ้าจะเปรมปรีดีในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

¹⁷ คนที่ถูกบีบบังคับและคนที่ขัดสนแสวงหาน้ำ แต่ไม่มีเลย และสิ้นของพวกเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เรา ยาเวห์ จะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา เรา พระเจ้าของอิสราเอลจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา ¹⁸ เราจะทำให้ลำธารทั้งหลายไหลลงไปในที่ลาด และน้ำพุต่างๆ ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำให้ทะเลทรายกลายเป็นสระน้ำ และแผ่นดินแห้งแล้งกลายเป็นน้ำพุ ¹⁹ เราจะวางต้นสนสดาร์ในถิ่นทุรกันดาร อีกทั้งต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมัน เขียว และต้นมะกอก เราจะวางต้นสนสามใบไว้ในที่ราบทะเลทราย พร้อมทั้งบรรดาต้นสนและต้นสนสามใบเนื้อเขียว

²⁰ เราจะทำดังนี้ เพื่อว่าคนทั้งหลายจะเห็น รับรู้ และเข้าใจด้วยกันว่าพระหัตถ์ของพระยาเวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลได้ทรงสร้างสิ่งนี้ ²¹ พระยาเวห์ตรัสว่า "จงนำคดียของเจ้ามา" ฆาตกรของยาโคบตรัสว่า "จงนำข้อโต้แย้งที่ดีที่สุดสำหรับรูปเคารพทั้งหลายของเจ้ามา" ²² จงให้พวกเขานำข้อโต้แย้งของพวกเขาเองมาต่อพวกเรา ให้พวกเขาออกมาข้างหน้าและนำเสนอต่อพวกเราว่ามิอะไรเกิดขึ้น เพื่อที่พวกเขาจะรู้เรื่องเหล่านี้ได้ดี ให้พวกเขาบอกเราถึงบรรดาคำประกาศที่ได้พยากรณ์ไว้ เพื่อพวกเราจะได้ไตร่ตรองคำประกาศเหล่านั้นและรู้ว่าคำประกาศเหล่านั้นสำเร็จได้อย่างไร

²³ จงบอกสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับอนาคต เพื่อให้พวกเราได้รับรู้ ถ้าพวกเขาเป็นพวกเทพเจ้า จงทำสิ่งที่ดีหรือชั่วร้าย ที่พวกเขาจะตกใจกลัวและจดจำ ²⁴ ดูเถิด รูปเคารพของพวกเขาก็ว่างเปล่า และการกระทำของพวกเขาก็ว่างเปล่า คนที่เลือกพวกเขาก็น่ารังเกียจ ²⁵ เราได้ให้คนหนึ่งขึ้นมาจากทิศเหนือ และท่านมาแล้ว เราได้เรียกท่านผู้ที่ออกนามของเรา จากทางดวงอาทิตย์ขึ้น และท่านจะเหยียบย่ำบรรดาผู้ครอบครองเหมือนกับโคลนตม เหมือนกับช่างปั้นหม้อที่ย่ำดินเหนียว

²⁶ ใครได้ประกาศเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่ปฐมกาล เพื่อพวกเราจะได้รู้? ก่อนเวลานี้ เพื่อพวกเราจะได้รู้ได้ว่า "ท่านถูกต้อง" แท้จริงแล้ว ไม่มีใครในพวกเขาสิ่งไว้ ชัยแล้ว ไม่มีใครได้ยืนยันว่าเจ้าพูดอะไร ²⁷ เราเป็นผู้แรกที่ได้พูดกับศิโยนว่า "จงดูเถิด พวกเขาอยู่ที่นี้" เราได้ส่งผู้ประกาศข่าวคนหนึ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁸ เมื่อเรามองดู ก็ไม่มีใครเลย ไม่มีใครสักคนในพวกเขาที่ให้คำปรึกษาที่ดีได้ เมื่อเราถาม ใครที่สามารถจะตอบสักคำได้ ²⁹ ดูเถิด พวกเขาทุกคนก็ว่างเปล่า และการกระทำของพวกเขาก็ว่างเปล่า รูปหล่อโลหะของพวกเขาก็เป็นแต่ลมและความว่างเปล่า

Chapter 42

¹ ดูก่อน ผู้รับใช้ของเรา ผู้ที่เราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ที่เราปิตินดีในเขา เราได้เอาวิญญาณของเราใส่ไว้บนเขา เขาจะนำความยุติธรรมมาสู่ชนชาติทั้งหลาย ² เขาจะไม่ร้องหรือตะโกน หรือจะไม่ทำให้คนได้ยินเสียงของเขาตามท้องถนนทั้งหลาย ³ ต้นอ้อข้าแล้ว เขาจะไม่หึก และใส่ตะเกียงรับหรี เขาจะไม่ดับ เขาจะทำการยุติธรรมอย่างสัตย์ซื่อ

⁴ เขาจะไม่อ่อนล้าหรือท้อถอย จนกว่าเขาจะได้สถาปนาความยุติธรรมไว้บนแผ่นดินโลก และแผ่นดินชายทะเลทั้งหลายรอคอยธรรมบัญญัติของเขา ⁵ นี่คือพระดำรัสของพระเจ้าพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้ทรงสร้างฟ้าและทรงขึงมันไว้ ผู้ที่ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่ยังเกิดขึ้นในโลก ผู้ประทานลมหายใจแก่คนทั้งปวงบนโลก และผู้ที่ประทานชีวิตให้แก่พวกคนที่อาศัยอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า

⁶ "เรา คือพระยาห์เวห์ ได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม และจะจับมือของเจ้าไว้ เราจะรักษาเจ้าไว้ และตั้งเจ้าไว้เป็นเหมือนพันธมิตรสัญญาแก่ชนชาตินั้น เป็นแสงสว่างแก่คนต่างดาว ⁷ เพื่อเปิดตาของคนตาบอด เพื่อปลดปล่อยนักโทษทั้งหลายออกจากคุก และปลดปล่อยพวกคนที่นั่งอยู่ในความมืดออกจากเรือนจำ ⁸ เราคือยาห์เวห์ นั้นคือนามของเรา และเราไม่ให้สง่าราศีของเราแก่คนอื่น หรือไม่ให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปเคารพแกะสลัก ⁹ ดูก่อน สิ่งเก่าก่อนได้ล่วงเลยไป บัดนี้ เราจะประกาศถึงสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้น เราจะบอกสิ่งเหล่านั้นแก่เจ้า"

¹⁰ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระยาห์เวห์ และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์จากสุดปลายแผ่นดินโลก พวกเจ้าที่ลงไปยังทะเล และทุกสิ่งที่ยังอาศัยอยู่ในนั้น ทั้งแผ่นดินชายทะเล และคนทั้งหลายที่ยังอาศัยอยู่ที่นั่น ¹¹ จงให้ทะเลทรายและเมืองทั้งหลายเปล่งเสียงร้อง บรรดาหมู่บ้านที่ยังคนเคदारอาศัยอยู่ จงให้ร้องด้วยความยินดี จงให้ชาวเมืองเสลาร้องเพลง ให้พวกเขาให้ร้องจากยอดเขาทั้งหลาย ¹² ให้พวกเขาถวายพระสิริแด่พระยาห์เวห์ และประกาศคำสรรเสริญพระองค์ในแผ่นดินชายทะเล

¹³ พระยาห์เวห์จะเสด็จออกไปอย่างนักรบ พระองค์จะทรงเร้าความกระตือรือร้นของพระองค์เหมือนอย่างคนแห่งสงคราม พระองค์จะทรงเปล่งพระสุรเสียง ไซแล้ว พระองค์จะทรงเปล่งพระสิริงนาท พระองค์จะทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ต่อศัตรูของพระองค์ ¹⁴ เราได้เตรียมมาเป็นเวลานานแล้ว เราได้นั่งอยู่และเหนี่ยวรั้งตนเองไว้ บัดนี้ เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร และจะหายใจถี่และหอบ ¹⁵ เราจะทำให้ภูเขาและเนินเขาทั้งหลายร้องเป่า และทำให้พืชผักของพวกเขาเหี่ยวแห้งไป และเราจะเปลี่ยนแม่น้ำทั้งหลายเป็นเกาะต่างๆ และจะทำให้สระน้ำต่างๆ เหือดแห้งไป

¹⁶ เราจะนำคนตาบอดไปตามทางที่พวกเขาไม่รู้จัก เราจะพาพวกเขาไปในวิถีทั้งหลายที่พวกเขาไม่รู้จัก เราจะเปลี่ยนความมืดให้เป็นความสว่างข้างหน้าพวกเขา และทำให้ที่มืดเคียวเป็นทางตรง เราจะทำสิ่งเหล่านี้ และเราจะไม่ละเลยสิ่งเหล่านี้ ¹⁷ พวกเขาจะหันกลับไป พวกเขาจะอับอายอย่างที่สุด คือ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก พวกคนที่พูดกับบรรดารูปหล่อโลหะว่า "ท่านทั้งหลายเป็นเทพเจ้าของเรา" ¹⁸ เจ้าพวกคนหูหนวก จงฟัง และเจ้าพวกคนตาบอด จงมองดูสิ เพื่อพวกเขาจะได้เห็น

¹⁹ ใครเป็นคนตาบอด ไม่ใช่ผู้รับใช้ของเราหรือ? หรือใครที่เป็นคนหูหนวกเหมือนกับผู้ส่งสารที่เราส่งไป? ใครที่ตาบอดเหมือนกับผู้ที่มีส่วนร่วมพันธสัญญาของเรา หรือตาบอดเหมือนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์? ²⁰ พวกเจ้าเห็นหลายอย่าง แต่ไม่เข้าใจ หูก็เปิดออก แต่ไม่ได้ยินอะไรเลย ²¹ สิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัย คือการสรรเสริญความยุติธรรมของพระองค์ และการทำให้ธรรมบัญญัติของพระองค์ได้รับเกียรติ ²² แต่นี่เป็นชนชาติที่ถูกปล้นและถูกริบ พวกเขาทุกคนติดกับดักในหลุม ถูกคุมขังอยู่ในคุก พวกเขากลายเป็นของริบที่ไม่มีใครช่วยกู้พวกเขา และไม่มีใครกล่าววว่า "จงคืนพวกเขากลับมา"

²³ มีใครในพวกเขาที่ฟังเรื่องนี้บ้าง? ใครจะฟังและได้ยินในอนาคต? ²⁴ ใครได้มอบยาโคบให้แก่พวกโจร และมอบคนอิสราเอลให้แก่พวกปล้น? ไม่ใช่พระยาห์เวห์ผู้ที่พวกเขาได้ทำบาปต่อพระองค์ ผู้ซึ่งพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะดำเนินในทางของพระองค์ และปฏิเสธที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์หรือ? ²⁵ เพราะฉะนั้น พระองค์จึงทรงเทพโรธรุนแรงลงมาบนพวกเขา ด้วยสงครามแห่งการทำลายล้าง มันทำให้พวกเขาติดไฟอยู่รอบตัว แต่พวกเขาก็ไม่รู้ มันเผาไหม้พวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ

Chapter 43

¹ แต่บัดนี้ ยาโคบเอ๋ย นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างเจ้า และอิสราเอลเอ๋ย พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นเจ้า ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ถือเจ้า เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เจ้าเป็นของเรา" ² เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า และเมื่อข้ามแม่น้ำทั้งหลาย น้ำก็จะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าเดินลุยไฟ เจ้าจะไม่ถูกเผาไหม้ และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า

³ เพราะเราคือพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราได้ให้อียิปต์เป็นคำไถ่ของเจ้า ให้คูชและเสบาเพื่อแลกกับเจ้า ⁴ เพราะว่าเจ้ามีค่าและพิเศษในสายตาของเรา เรารักเจ้า เพราะฉะนั้น เราจะให้ชนชาตินั้นเพื่อแลกกับเจ้า และชนชาติอื่นๆ เพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า ⁵ อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำลูกหลานของเจ้ามาจากทางตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากทางตะวันตก

⁶ เราจะพูดกับทิศเหนือว่า 'จงมอบพวกเขา' และพูดกับทิศใต้ว่า 'อย่ายึดใครไว้' จงนำพวกบุตรชายของเรามาจากแดนไกล และนำพวกบุตรหญิงของเรามาจากดินแดนไกลของแผ่นดินโลก ⁷ ทุกคนผู้ซึ่งเราได้เรียกตามชื่อของเรา ผู้ที่เราได้สร้างขึ้นเพื่อพระสิริของเรา ผู้ที่เราได้ปั้น ไข่แล้ว ผู้ที่เราได้ทำไว้ ⁸ จงนำพวกคนเหล่านั้นออกมา คือพวกเขาที่มีตาแต่กลับตาบอด และพวกเขาที่มีหูแต่กลับหูหนวก

⁹ ประชาชาติทั้งหมดได้มาชุมนุมกัน และชนชาติทั้งหลายได้มาประชุมกัน มีใครในพวกเขาที่ได้แจ้งเรื่องนี้ได้และบอกเหตุการณ์ก่อนหน้านี้แก่เรา ได้? ให้พวกเขานำพยานของพวกเขาเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาเองถูกต้อง ให้พวกเขาฟังและยืนยันว่า 'มันเป็นความจริง' ¹⁰ พวกเจ้าเป็นพยานของเรา" พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า "และผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ เพื่อที่เจ้าจะได้รู้จักและเชื่อในเรา และเข้าใจว่าเราคือผู้มาก่อนหน้าเราไม่มีเทพเจ้าใดถูกปั้นขึ้นมา และภายหลังเราก็ไม่มีเลย

¹¹ เราเอง เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีพระผู้ช่วยให้รอดอื่นใดนอกจากเรา ¹² เราได้แจ้งให้ทราบ ได้ช่วยให้รอด และได้ประกาศให้รู้ และไม่มีเทพเจ้าอื่นใดท่ามกลางพวกเขา พวกเขาเป็นพยานของเรา" พระยาห์เวห์ทรงประกาศดังนี้ว่า "เราคือพระเจ้า ¹³ ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป เราเป็นผู้นั้น และไม่มีใครช่วยคนใดให้รอดจากมือของเราได้ เรากระทำการ และใครจะทำให้กลับคืนมาได้เล่า?" ¹⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของพวกเขา องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสว่า "เพราะเห็นแก่พวกเขา เราจะส่งไปยังบาบิโลน และนำพวกเขากลับมาทั้งหมดลงมาเป็นพวกผู้ลี้ภัย และเปลี่ยนเสียงแห่งชื่นชมยินดีของคนบาบิโลนเป็นบทเพลงคร่ำครวญ

¹⁵ เราคือพระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของพวกเขา พระผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของพวกเขา" ¹⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ (ผู้ได้ทรงเปิดทางไปสู่ทะเลและวิถีในน้ำเขียวคราก ¹⁷ ผู้ได้ทรงนำรถม้าศึกและม้า กองทัพและพลโยธาออกมา พวกเขาจมลงด้วยกัน พวกเขาไม่ได้ขึ้นมาอีก พวกเขาได้สูญสิ้นไป ดับไปเหมือนไม้ตะเคียน) ตรัสว่า

¹⁸ "อย่าคิดถึงสิ่งเก่าก่อนเหล่านี้ หรืออย่าพิเคราะห์ถึงสิ่งต่างๆ ที่นานมาแล้ว ¹⁹ ดูเถิด เรากำลังทำสิ่งใหม่ บัดนี้ มันเริ่มเกิดขึ้นแล้ว เจ้าไม่เห็นสิ่งนั้นหรือ? เราจะสร้างทางในทะเลทรายและธารน้ำทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร ²⁰ บรรดาสัตว์ป่าในท้องทุ่งจะให้เกียรติเรา บรรดาหมาป่าและนกกระจอกเทศ เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร และแม่น้ำทั้งหลายในทะเลทราย เพื่อให้ชนชาติที่เราเลือกสรรไว้ได้ดื่ม ²¹ ชนชาตินี้ผู้ซึ่งเราได้ปั้นเพื่อเราเอง เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวขานคำสรรเสริญเรา

²² แต่เจ้าไม่ได้ร้องเรียกเรา ยาโคบเอ๋ย เจ้าไม่ได้เห็นิดเห็น้อยเพื่อเราเลย อิสราเอลเอ๋ย ²³ เจ้าไม่ได้นำแกะตัวใดของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชา หรือถวายเกียรติเราด้วยเครื่องบูชาของเจ้า เราไม่ได้ให้เจ้าแบกภาระเรื่องเครื่องธัญบูชา หรือทำให้เจ้าเห็นิดเห็น้อยด้วยความต้องการเครื่องหอม เจ้าไม่ได้นำเงินไปซื้อไม้กลั่นหอมมา ²⁴ อีกทั้งพวกเขาไม่เทไขมันของเครื่องบูชาของพวกเขาให้แก่เรา แต่พวกเขากลับเป็นภาระแก่เราด้วยความบาปทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาทำให้เราเห็นิดเห็น้อยด้วยการกระทำชั่วของเจ้า

²⁵ เราเอง ไข่แล้ว เราคือผู้ปั้น ผู้ที่ลบล้างการทรงยศของเจ้าเพราะเห็นแก่เราเอง เราจะไม่จดจำบาปทั้งหลายของเจ้าอีกต่อไป ²⁶ จงทำให้เราระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ให้เรามาสู่ความกัน จงให้การของเจ้า เพื่อที่เจ้าจะพิสูจน์ว่าบริสุทธิ์ ²⁷ บรรพบุรุษคนแรกของเจ้าได้ทำบาป และพวกผู้นำของพวกเขาได้กระทำความผิดต่อเรา ²⁸ เพราะฉะนั้น เราจะทำให้พวกเขากลับมาบริสุทธิ์เป็นมลทิน เราจะมอบยาโคบให้แก่การทำลายอย่างสิ้นเชิง และมอบอิสราเอลให้แก่การดูหมิ่นที่น่าอัปยศอดสู"

Chapter 44

¹ บัดนี้ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้ที่เราได้เลือกสรร จงฟังเถิด ² นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงสร้างเจ้าและทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ และผู้ที่ทรงช่วยเจ้า ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และเจ้าเยชูร ผู้ที่เราได้เลือกสรร ³ เพราะเราจะเทน้ำลงบนพื้นดินที่ขาดน้ำ และธารน้ำไหลบนพื้นดินแห้ง เราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนเชื้อสายของเจ้า และเทพระพรของเราลงบนลูกหลานของเจ้า ⁴ พวกเขาจะงอกขึ้นมาท่ามกลางต้นหญ้า เหมือนกับต้นหลิวที่งอกหลายที่อยู่ริมธารน้ำ"

⁵ คนหนึ่งจะพูดว่า 'ข้าเป็นของพระยาห์เวห์' และอีกคนหนึ่งจะร้องเรียกนามของยาโคบ และอีกคนหนึ่งจะเขียนบนมือของเขาว่า 'เป็นของพระยาห์เวห์' และเรียกชื่อของเขาเองด้วยนามของอิสราเอล" ⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ กษัตริย์ของอิสราเอลและพระผู้ไถ่ของเขา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสว่า "เราเป็นเมืองต้น และเราเป็นเมืองปลาย และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา ⁷ ใครที่เป็นเหมือนเรา? ให้เขาประกาศเรื่องนี้ และอธิบายต่อเราถึงเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้น ตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณของเรา และให้พวกเขาบอกถึงเหตุการณ์ที่จะมาถึง ⁸ อย่ากลัวหรืออย่าขยาดเลย เราได้แจ้งให้เจ้าทราบมาแล้ว และประกาศเรื่องนี้ให้รู้กันแล้วไม่ใช่หรือ? พวกเจ้าเป็นพวกพยานของเรา มีพระอื่นใดบ้างนอกจากเรา? ไม่มีพระศิลาอื่น เราไม่เคยรู้จักเลย"

⁹ ทุกคนที่ปั้นรูปเคารพล้วนเป็นความว่างเปล่า สิ่งต่างๆ ที่พวกเขาขึ้นชอบเป็นสิ่งไร้ค่า บรรดาพยานของพวกเขาไม่พบหรือไม่รู้อะไรเลย และพวกเขาจะได้รับความอับอาย ¹⁰ ใครจะปั้นเทพเจ้าหรือหล่อรูปเคารพที่ไร้ค่าเล่า? ¹¹ ดูเถิด พวกพ้องของเขาทุกคนจะได้รับความอับอาย พวกช่างฝีมือก็เป็นเพียงมนุษย์ จงให้พวกเขาขัดแย้งด้วยกัน พวกเขาจะหมอบลงด้วยความกลัวและได้รับความอับอาย

¹² ช่างเหล็กทำงานด้วยเครื่องมือของเขา สร้างมันขึ้นมา ทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน เขาขึ้นรูปมันด้วยค้อน และทำมันด้วยแขนที่มีกำลังของเขา เขาหัวโหม และกำลังของเขาทั้งหมดลง เขาไม่ได้ดื่มน้ำเลย และเริ่มหมดแรง ¹³ ช่างไม้วัดไม้ด้วยสายวัด และทำเครื่องหมายด้วยเหล็กแหลม เขาขึ้นรูปมันด้วยเครื่องมือของเขา และทำเครื่องหมายบนมันด้วยวงเวียน เขากำหนดให้มีรูปร่างตามแบบของมนุษย์ เหมือนกับมนุษย์ที่ส่งงาน เพื่อให้มันอยู่ในบ้าน

¹⁴ เขาตัดต้นสนสด หรือเลือกต้นสนสามใบหรือต้นโอ๊ก เขาเก็บต้นไม้ในป่ามาเพื่อตัวเขาเอง เขาปลูกต้นสนต้นหนึ่งและฝนก็ทำให้มันเติบโต ¹⁵ แล้วคนก็ใช้มันเพื่อเป็นไฟและทำให้ตนเองอบอุ่น ใช่แล้ว เขาก่อไฟและปิ้งขนมปัง แล้วเขาก็ทำรูปพระจากมันและกราบไหว้มัน เขากำหนดรูปเคารพขึ้นมารูปหนึ่งและกราบไหว้มัน ¹⁶ เขาเผาไม้บางส่วนเพื่อให้เป็นไฟ ฝานเนื้อของเขabenไฟ เขากินและดื่ม เขากำหนดตนเองอบอุ่นและกล่าวว่า "เออ ข้าอบอุ่น ข้าได้เห็นไฟ"

¹⁷ เขากำหนดเทพเจ้ารูปหนึ่งด้วยไม้ที่เปลือก รูปแกะสลักของเขา เขาก็มกรับมันและให้ความเคารพมัน และอธิษฐานต่อรูปนั้น และกล่าวว่า "ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นเทพเจ้าของข้าพระองค์" ¹⁸ พวกเขาไม่รู้และพวกเขาไม่เข้าใจ เพราะดวงตาของพวกเขาปิดบอดและมองไม่เห็นและจิตใจของพวกเขาไม่รับรู้ ¹⁹ ไม่มีใครคิดและพวกเขาไม่เข้าใจและกล่าวว่า "ข้าได้เผาไม้ส่วนหนึ่งในกองไฟ ใช่แล้ว ข้ายังได้ปิ้งขนมปังบนถ่านของมันด้วย ข้าได้ย่างเนื้อบนถ่านของมันและกิน บัดนี้ ข้าควรจะทำไม้อื่นๆ ให้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจเพื่อที่จะมีสารหรือ? ข้าควรจะกราบไหว้ก่อนไม้หรือ?"

²⁰ มันเป็นราวกับว่า เขากำลังกินขี้เถา ใจที่หลอกลวงของเขาได้นำเขาให้หลงผิด เขาช่วยกู้ตัวเขาเองไม่ได้ หรือเขาไม่สามารถพูดได้ว่า "สิ่งที่อยู่ในมือขวาของข้าเป็นพระเทียมเท็จ" ²¹ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้า อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราจะไม่ลืมเจ้า ²² เราได้ลบล้างการกบฏของเจ้าเหมือนกับเมฆหนักกับ และลบล้างบาปทั้งหลายของเจ้าเหมือนกับเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว

²³ ท้องฟ้าเอ๋ย จงร้องเพลง เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงทำการนี้ ห้วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลง ป่าไม้และต้นไม้ทุกต้นในป่านั้นด้วย เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบแล้ว และจะทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ในอิสราเอล ²⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า พระองค์ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ ผู้เดียวที่ได้สร้างทุกสิ่ง ผู้ที่ได้ขึงพื้นฟ้า ผู้เดียวที่ได้สร้างแผ่นดินโลก ²⁵ เราผู้ซึ่งทำให้คำทำนายของนักพูดที่ไร้สาระเป็นความว่างเปล่า และผู้ที่ทำให้พวกคนที่อ่านคำทำนายต่างๆ ได้รับความอับยศ เราคือผู้ที่คว่ำปัญญาของคนฉลาด และทำให้คำปรึกษาของพวกเขาโง่งมไป"

²⁶ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์และทำให้คำพยากรณ์ของผู้ส่งสารของพระองค์เกิดขึ้นจริง ผู้ที่กล่าวถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'กรุงนั้นจะมีคนอาศัยอยู่' และกล่าวกับเมืองต่างๆ ของยูดาห์ว่า 'เมืองเหล่านั้นจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และเราจะยกซากปรักหักพังของเมืองเหล่านั้นขึ้น' ²⁷ ผู้ที่กล่าวกับทะเลลึกว่า 'จงเหือดแห้งไป และเราจะทำให้กระแสน้ำของเจ้าเหือดแห้งไป' ²⁸ พระยาห์เวห์ คือพระองค์ผู้ที่ตรัสถึงโซธว่า 'เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เขาจะทำทุกสิ่งที่เราปรารถนา เขาจะบัญชาถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'กรุงนั้นจะถูกสร้างขึ้นใหม่' และกล่าวถึงพระวิหารว่า 'จงวางฐานรากของพระวิหาร'"

Chapter 45

¹ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโซรัสผู้ที่พระองค์ได้ทรงเจิมไว้ ผู้ซึ่งเราชูมือขวาของเราไว้ เพื่อที่จะปราบบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างหน้าเขา เพื่อปลดอาวุธกษัตริย์ทั้งหลาย และเปิดประตูทั้งหลายที่อยู่ข้างหน้าเขา เพื่อที่ประตูเมืองเหล่านั้นยังคงเปิดอยู่ ² "เราจะไปข้างหน้าเจ้าและทำให้เขาทั้งหลายราบเรียบ เราจะทำให้ประตูของสันตภูรียทั้งหลายแตกเป็นชิ้นๆ และตัดลูกทรงเหล็กเป็นชิ้นๆ ³ และเราจะให้กรรพัสสมบัติในที่มืดและความมั่งคั่งที่ซ่อนอยู่แก่เจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ได้ว่า เรานี้แหละคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่เรียกเจ้าชื่อตามชื่อของเจ้า เราคือพระเจ้าของอิสราเอล

⁴ เพราะเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลที่เราได้เลือกสรร เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า ได้ให้ตำแหน่งแห่งเกียรติยศแก่เจ้า แม้ว่าเจ้าไม่ได้รู้จักเรา ⁵ เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา เราจะคาดอาวุธให้เจ้าเพื่อทำสงคราม แม้ว่าเจ้าไม่ได้รู้จักเรา ⁶ เพื่อคนที่หลายจะรู้ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และจากทิศตะวันตกว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก

⁷ เราได้ปัดความสว่างและได้สร้างความมืด เรานำสันติสุขมาให้และสร้างภัยพิบัติ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ทำการเหล่านี้ทั้งหมด ⁸ ก้องฟ้าเอ๋ย จงโปรยฝนลงมาจากเบื้องบน ให้ก้องฟ้าทั้งหลายหลังฝนแห่งความชอบธรรมลงมาให้แผ่นดินโลกได้ซึมซับความชอบธรรมนั้น เพื่อให้ความรอดงอกออกมา และความชอบธรรมงอกขึ้นมาด้วยกัน เราคือพระยาห์เวห์ได้สร้างทั้งสองอย่าง ⁹ วัชพืชแก่คนที่ได้สัญญากับผู้ที่ได้ปัดเขา แก่ผู้ที่เหมือนหม้อดินใบหนึ่งท่ามกลางหม้อดินทั้งหลายในแผ่นดิน ดินเหนียวจะพูดกับข้างปิ่นหม้อว่า 'ท่านกำลังทำอะไร?' หรือ 'ผลงานของท่านไม่มีหูหิ้ว' เช่นนั้นหรือ?

¹⁰ วัชพืชแก่คนที่พูดกับบิดาว่า 'ท่านกำลังให้กำเนิดอะไร?' หรือพูดกับผู้หญิงว่า 'เธอกำลังคลอดอะไร?' ¹¹ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล พระผู้สร้างของเขา ตรัสว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงถามว่า เราจะทำอะไรให้กับบุตรทั้งหลายของเรา? เจ้าบอกให้เราทำอะไรที่เกี่ยวกับงานของมือของเราเชียวหรือ?' ¹² 'เราได้สร้างแผ่นดินโลกและได้สร้างมนุษย์บนโลกนั้น มือของเราเองนี่แหละที่ขึงก้องฟ้า และเราได้บัญชาดาวทุกดวงให้ปรากฏขึ้น

¹³ เราได้เร่งเร้าโซรัสด้วยความชอบธรรม และเราจะทำให้วิถีทั้งหลายของเขารับขึ้น เขาจะสร้างเมืองของเรา เขาจะให้ประชาชนของเราที่เป็นเชลยกลับบ้าน และไม่ใช่เพื่อค่าจ้างหรือสินบน" พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ผลกำไรต่างๆ ของอียิปต์และสินค้าของคูช พร้อมกับของชาวเสบา พวกคนรูปร่างสูง จะถูกนำมายังเจ้า พวกเขาจะเป็นของเจ้า พวกเขาจะเดินตามหลังเจ้า พวกเขาจะเข้ามาพร้อมโซ่ตรวน พวกเขาจะก้มกราบเจ้าและวิงวอนเจ้าว่า 'พระเจ้าสถิตกับพระองค์อย่างแน่นอน และไม่มีผู้อื่นอีกนอกจากพระองค์'" ¹⁵ แท้จริง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์เอง พระเจ้าของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด

¹⁶ พวกเขาทุกคนจะได้รับความอับอายและขายหน้าด้วยกัน พวกคนที่แกะสลักรูปเคารพจะเดินด้วยความอับอายตลอด ¹⁷ แต่อิสราเอลจะได้รับความรอดจากพระยาห์เวห์ด้วยความรอดนิรันดร์ พวกเขาจะไม่ต้องได้รับความอับอายหรือความอับอายตลอดเลย ¹⁸ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้ได้ทรงสร้างก้องฟ้า พระเจ้าเที่ยงแท้ที่ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและทำมันไว้ ผู้ที่ได้ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันให้เป็นความว่างเปล่า แต่ทรงตั้งพระทัยให้เป็นที่อยู่อาศัย ตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก

¹⁹ เราไม่ได้พูดในที่ลับ หรือในที่ซ่อน เราไม่ได้พูดกับพงศ์พันธุ์ของยาโคบว่า 'จงแสวงหาเราในความว่างเปล่า' เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่พูดอย่างจริงใจ เราประกาศสิ่งที่ถูกต้อง ²⁰ จงชุมนุมพวกเจ้าเองและเข้ามา จงรวมตัวกัน พวกผู้ลี้ภัยจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พวกเขาไม่มีความรู้ พวกคนที่หามรูปแกะสลักและอธิษฐานต่อเทพเจ้าที่ช่วยให้รอดไม่ได้ ²¹ จงเข้ามาใกล้และแจ้งให้เราทราบ จงนำหลักฐานมา ให้พวกเขาพร้อมหัวกับใครที่ได้สำแดงสิ่งนี้มานานมาแล้ว? ใครได้ประกาศเรื่องนี้? เราเอง พระยาห์เวห์ไม่ใช่หรือ? ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา พระเจ้าเที่ยงธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีผู้ใดนอกจากเรา

²² จงกลับมาหาเราและรับความรอด ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งหมด เพราะเราคือพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นอีก ²³ เราปฏิญาณด้วยตัวเราเอง และกล่าวบัญญัติเที่ยงธรรมของเรา และจะไม่คืนคำ 'ทุกเข้าจะคุกกลางต่อเรา ทุกสิ้นจะปฏิญาณต่อเรา ²⁴ พวกเขาจะกล่าวถึงเราว่า "ในพระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวที่มีความรอดและกำลัง"' พวกเขาทุกคนผู้ที่ไถ่รอดพระองค์จะได้รับความอับอาย ²⁵ ในพระยาห์เวห์ พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดจะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม พวกเขาจะภูมิใจในพระองค์

Chapter 46

¹ พระเบลกัมต่ำลง พระเนโบก็โน้มตัวลง บรรดาสัตว์ต่างๆ และสัตว์พาหนะได้บรรทุกพวกอุปกรณ์การพของพวกเขาไป รูปเคารพเหล่านี้ที่พวกเจ้าขนไปก็เป็นการหนักสำหรับบรรดาสัตว์ที่เหนื่อยอ่อน ² พวกเขานำมัตถ์ลงต่ำและคุกเข่าลงด้วยกัน พวกเขาไม่สามารถช่วยรูปเคารพเหล่านั้นได้ และพวกเขาเองก็ตกไปเป็นเชลย ³ วงศ์วานยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา และคนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของวงศ์วานอิสราเอล ผู้ที่เราได้จุ่มมาตั้งแต่ก่อนที่เจ้าเกิด จุ่มมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์

⁴ เราคือผู้นั้น ถึงแม้เจ้าจะแคลง และจนกระทั่งผมของเจ้าหงอก เราก็จะจุ่มเจ้า เราได้สร้างเจ้าและเราจะแบกเจ้า เราจะจุ่มเจ้าและเราจะช่วยกู้เจ้า เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใด? ⁵ เจ้าคิดว่าเราเหมือนกับใคร? เพื่อที่เราจะเอามาเปรียบเทียบกับ? ⁶ คนทั้งหลายเทกองคำออกจากถุงและชั่งเงินบนตาชั่ง พวกเขาอ้างช่างโลหะคนหนึ่ง และให้เขากำมันขึ้นมาเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง พวกเขาก็มกราบลงและนมัสการมัน

⁷ พวกเขายกมันขึ้นมาไว้บนบ่าของพวกเขาและแบกมันไป พวกเขาตั้งมันไว้ในที่ของมัน และมันก็ตั้งอยู่ในที่ของมันและไม่เคลื่อนย้ายไปจากที่นั่น พวกเขาร้องเรียกมัน แต่มันตอบไม่ได้ และช่วยใครจากความยากลำบากของเขาไม่ได้ ⁸ จงคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ อย่าละเลยสิ่งเหล่านี้ เจ้าพวกกบฏ ⁹ จงคิดถึงสิ่งเก่าก่อน สิ่งเหล่านั้นในอดีต เพราะเราคือพระเจ้าและไม่มีผู้อื่นอีก เราคือพระเจ้า และไม่มีผู้ใดเหมือนเรา

¹⁰ เราแจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และบอกล่วงหน้าถึงสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น เราพูดว่า "แผนงานของเราจะเกิดขึ้น และเราจะทำตามที่เราประสงค์" ¹¹ เราเรียกคนล่าเหยื่อมาจากตะวันออก คือคนที่เราเลือกมาจากแดนไกล ไซแล้ว เราได้พูดแล้ว เราจะทำให้สำเร็จด้วย เราได้มุ่งหมายไว้แล้ว เราจะกำมันด้วย ¹² เจ้าชนชาติที่ดื้อรั้นเอ๋ย จงฟังเรา ผู้ที่ห่างไกลจากการทำสิ่งที่ชอบธรรม ¹³ เราทำลึ้นนำความชอบธรรมของเรามาใกล้มันอยู่ใกล้ใกล้ และความรอดของเราไม่รอช้า และเราให้ความรอดแก่ศิโยนและให้ความสง่างามของเราแก่อิสราเอล

Chapter 47

¹ ริดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงไปและนั่งในพงคลี ริดาแห่งเคลเดียเอ๋ย จงนั่งบนพื้นดินที่ปราศจากบัลลังก์ คนจะไม่เรียกเจ้าว่านางงาม และอ่อนช้อยอีกต่อไป ² จงเอาโม่มาและไม่แบ่งเถือ จงเอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกไป จงกลกลเสื่อคลุมยาวของเจ้าขึ้น อย่าคลุมขาของเจ้า จงลุยข้ามธารน้ำทั้งหลายไป ³ ความเปลือยเปล่าของเจ้าจะถูกเปิดเผย ใช่แล้ว เราจะเห็นความน่าอับอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และจะไม่ไว้ชีวิตสักคนเดียว

⁴ พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁵ ริดาของชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งในความเขยิบ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าว่าราชินีแห่งราชอาณาจักรทั้งหลายอีกต่อไป ⁶ เราได้ไคร้ชนชาติของเรา เราได้ทำให้มรดกของเราเป็นมลทินและมอบพวกเขาไว้ในมือของเจ้า แต่เจ้าไม่ได้แสดงความเมตตาต่อพวกเขา เจ้าวางแอกที่หนักอึ้งไว้บนพวกคนแคระ

⁷ เจ้าได้พูดว่า "ข้าจะครอบครองเป็นราชินีที่มีอำนาจสูงสุดตลอดไป" เจ้าจึงไม่ได้ใส่ใจในเรื่องเหล่านี้ อีกทั้งเจ้าก็ไม่ได้พิจารณาเรื่องเหล่านี้ว่าจะจบลงอย่างไร ⁸ เพราะฉะนั้น บัดนี้ จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้รักความเพลิดเพลินและนั่งอยู่อย่างมั่นคง เจ้าผู้คิดในใจของตนว่า "ข้าดำรงอยู่ และไม่มีผู้อื่นอีกที่เหมือนกับข้า ข้าจะไม่นั่งเป็นแม่ม่าย และจะไม่ประสบกับการสูญเสียบุตรทั้งหลายไป" ⁹ แต่ทั้งสองสิ่งนี้จะมาถึงเจ้าในเวลาเดียวกันในวันเดียว ทั้งการสูญเสียบุตรทั้งหลายและการเป็นแม่ม่าย พวกเขาจะมาหาเจ้าด้วยกองกำลังเต็มขนาด ทั้งๆ ที่เจ้ามีเวทมนต์ คาถาอาคม และเครื่องรางของขลังมากมาย

¹⁰ เจ้าได้วางใจในความอธรรมของเจ้า เจ้าได้พูดว่า "ไม่มีใครเห็นข้า" สติปัญญาและความรู้ของเจ้าก็นำเจ้าให้หลงไป แต่เจ้าคิดในใจว่า "ข้าดำรงอยู่ และไม่มีผู้อื่นอีกที่เหมือนข้า" ¹¹ กษัตริย์จะมาถึงเจ้า เจ้าจะไม่สามารถขับไล่มันไปได้ด้วยคาถาอาคมของเจ้า การทำลายล้างจะตกลงมาบนเจ้า เจ้าจะไม่สามารถปิดเป่ามันออกไปได้ กษัตริย์จะจู่โจมเจ้าอย่างฉับพลันก่อนที่เจ้าจะรู้ ¹² จงตั้งมั่นอยู่ในการร้ายเวทมนต์ของเจ้าและคาถาอาคมมากมายของเจ้าที่เจ้าได้ท่องจำอย่างสัตย์ซื่อมาตั้งแต่ยังเด็ก บางทีเจ้าอาจจะทำสำเร็จ บางทีเจ้าอาจจะทำให้กษัตริย์พิชิตจากไปด้วยความกลัวก็ได้

¹³ เจ้าได้เห็นเหนืบน้อยกับที่ปรักปรำมากมายของเจ้า ขอให้คนเหล่านั้นยืนหยัดและช่วยเจ้า คนเหล่านั้นที่ทำภาพทองฟ้าและเฟื่องดูหมิ่นดาว คนเหล่านั้นที่แจ้งวันขึ้นหนึ่งค่ำให้รู้ ให้พวกเขาช่วยเจ้าจากสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเจ้า ¹⁴ ดูเถิด พวกเขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญพวกเขา พวกเขาจะช่วยตัวพวกเขาเองจากพลังของเปลวไฟไม่ได้ ไม่มีถ่านที่ทำให้พวกเขาอบอุ่น ไม่มีไฟให้พวกเขาผิง ¹⁵ พวกคนที่เจ้าทำงานด้วย พวกเขาจะกลายเป็นเช่นนี้ต่อเจ้า และเจ้าได้ซื้อและขายกับพวกเขาเมื่อเจ้ายังสาว และพวกเขาทุกคนก็ยังคงทำในสิ่งที่ใจเขลาของตนเอง และเมื่อเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ ก็ไม่มีใครช่วยเจ้าได้"

Chapter 48

¹ จงฟังเรื่องนี้ วงศ์วานของยาโคบผู้ซึ่งถูกเรียกด้วยนามว่าอิสราเอล และได้มาจากเชื้อสายของยูดาห์ เจ้าผู้ซึ่งปฏิญาณโดยพระนามของพระยาห์เวห์และร้องขอต่อพระเจ้าของอิสราเอล แต่ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ หรือด้วยความประพฤติชอบธรรม ² เพราะพวกเขาเรียกตนเองว่าเป็นประชากรของนครบรีสุทรีและวางใจในพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา

³ "เราได้แจ้งสิ่งเหล่านี้ให้ทราบตั้งแต่นานมาแล้ว สิ่งเหล่านี้ได้ออกมาจากปากของเรา และเราได้ทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้จักแล้ว เราได้ทำกันดี และก็เป็นไปตามนั้น ⁴ เพราะเราได้รู้ว่าเจ้าต้อรีน กล้ามคอของเจ้าแข็งอย่างกับเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ ⁵ เพราะฉะนั้น เราจึงได้แจ้งสิ่งเหล่านี้ให้เจ้ารู้ล่วงหน้า เราได้แจ้งให้เจ้ารู้ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะพูดไม่ได้ว่า 'รูปเคารพของข้าได้ทำสิ่งเหล่านี้' หรือ 'รูปแกะสลักของข้าและรูปหล่อของข้าได้ลดบันดาลสิ่งเหล่านี้'

⁶ เจ้าได้ยืนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แล้ว จงดูที่หลักฐานนี้ทั้งหมด และเจ้า เจ้าจะไม่ยอมรับสิ่งที่เราได้พูดว่าเป็นความจริงหรือไม่? ตั้งแต่นี้ไป เราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งใหม่ๆ สิ่งต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ที่เจ้าไม่เคยรู้ ⁷ ตอนนี้ ไม่ใช่ตั้งแต่กาลก่อน สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น และก่อนวันนี้ เจ้าไม่เคยได้ยืนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพูดได้ว่า 'ใช่ ข้ารู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้แล้ว'

⁸ เจ้าไม่เคยได้ยืน เจ้าไม่เคยรู้ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปิดเผยล่วงหน้าให้เข้าหูของเจ้ามาก่อน เพราะเราได้รู้ว่าเจ้าเต็มไปด้วยความหลอกลวงอย่างมาก และรู้ว่าเจ้าได้เป็นคนกบฏตั้งแต่เกิด ⁹ เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะกลั่นความโกรธของเราไว้ และเพราะเห็นแก่เกียรติยศของเราเราจะยับยั้งจากการทำลายเจ้า ¹⁰ ดูเถิด เราได้ชำระเจ้าให้บริสุทธิ์แล้ว แต่ไม่เหมือนกับเงิน เราได้ทำให้เจ้าบริสุทธิ์ในเตาหลอมแห่งความทุกข์

¹¹ เพราะเห็นแก่เราเอง เราจะกระทำการเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเราจะยอมให้นามของเราเสื่อมเสียได้อย่างไร? เราจะไม่ให้พระสิริของเราแก่ผู้อื่น ¹² จงฟังเรา ทั้งยาโคบและอิสราเอลผู้ซึ่งเราได้เรียก เราคือผู้เป็น เราเป็นเบื้องต้น และเราก็เป็นเบื้องปลายด้วย ¹³ ใช่แล้ว มือของเราเองได้วางฐานรากของแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางผืนฟ้าออก เมื่อเราเรียกพวกมัน พวกมันก็ยืนขึ้นพร้อมกัน

¹⁴ จงเรียกขานนามพวกเจ้าเอง พวกเจ้าทุกคน และจงฟัง ใครในพวกเจ้าที่ได้ประกาศสิ่งเหล่านี้? ผู้ช่วยของพระยาห์เวห์จะทำให้ความมุ่งหมายของพระองค์ที่ต่อสู้กับบาบิโลนสำเร็จ เขาจะดำเนินการตามพระประสงค์ของพระยาห์เวห์ที่ต่อสู้กับชาวเคลเดีย ¹⁵ เราเอง เราได้พูดแล้ว ใช่แล้ว เราได้เรียกเขาแล้ว เราได้นำเขามาและเขาจะทำให้สำเร็จ ¹⁶ จงเข้ามาใกล้เรา จงฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้น เราไม่ได้พูดในที่ลับ เมื่อมันเกิดขึ้น เราอยู่ที่นั่น" บัดนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามา พร้อมกับพระวิญญาณของพระองค์

¹⁷ นี่คือการที่พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของเจ้า องค์บรีสุทรีของอิสราเอลตรัสว่า "เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ที่สอนวิธีการแก่เจ้าที่จะทำให้อำนาจสำเร็จ ผู้ที่นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป ¹⁸ ถ้าเจ้าเพียงแต่เชื่อฟังพระบัญญัติของเรา แล้วความสงบสุขและความมั่งคั่งของเจ้าจะไหลเหมือนกับแม่น้ำ และความรอดของเจ้าเป็นเหมือนคลื่นในทะเล ¹⁹ พงศพັນธุ์ของเจ้าจะมากมายดังทราย และลูกหลานจากครรภ์ของเจ้าจะมากมายดังเม็ดทราย ชื่อของพวกเขาก็จะไม่ถูกตัดออก และจะไม่ถูกลบล้างออกไปจากต่อหน้าเรา

²⁰ จงออกมาจากบาบิโลน จงหนีไปจากคนเคลเดีย ด้วยมีเสียงระฆังร้องประกาศเรื่องนี้ จงทำให้เรื่องนี้เป็นที่รู้จัก จงทำให้เรื่องนี้ออกไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก ว่า 'พระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว' ²¹ พวกเขาไม่ได้กระหาย เมื่อพระองค์ได้ทรงนำหน้าพวกเขาผ่านทะเลทราย พระองค์ทรงทำให้น้ำไหลออกจากศิลาให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงแยกศิลาให้เปิดออก และน้ำก็ไหลทะลักออกมา ²² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ไม่มีความสงบสุขสำหรับคนอธรรมเลย"

Chapter 49

¹ แผ่นดินชายทะเลเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า บัดนี้ ประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ไกล จงตั้งใจฟังข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกชื่อข้าพเจ้า ตั้งแต่มารดาของข้าพเจ้าได้นำข้าพเจ้ามาสู่โลกนี้ ² พระองค์ได้ทรงทำให้ปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าในร่มเงาพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกธนูชนิดมัน พระองค์ได้ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในแสงธนูของพระองค์ ³ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราสำแดงพระสิริของเราผ่านทางเจ้า"

⁴ แต่ข้าพเจ้าได้ตอบว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์ได้คิดว่าข้าพระองค์ได้ตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์ ข้าพระองค์ได้ใช้กำลังของข้าพระองค์ให้กับความว่างเปล่า แต่ความยุติธรรมของข้าพระองค์อยู่กับพระยาห์เวห์ และรางวัลของข้าพระองค์อยู่กับพระเจ้าของข้าพระองค์" ⁵ บัดนี้ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า พระองค์ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อฟื้นฟูยาโคบคืนมาสู่พระองค์เองอีกครั้ง เพื่อที่จะรวบรวมอิสราเอลมาหาพระองค์ เพราะข้าพเจ้าได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า ⁶ และพระองค์ตรัสว่า "การเป็นผู้รับใช้ของเราที่จะสถาปนาบรรดาเผ่าของยาโคบ และฟื้นฟูบรรดาผู้รอดชีวิตของอิสราเอลเป็นสิ่งเล็กน้อยเกินไปสำหรับเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นความสว่างแก่คนต่างดาว เพื่อที่เจ้าจะเป็นความรอดของเราไปยังสุดปลายแผ่นดินโลก"

⁷ พระยาห์เวห์ พระผู้ไถ่ของอิสราเอล องค์บริสุทธิ์ของพวกเขามา ตรัสดังนี้ต่อผู้ที่ชีวิตของเขาถูกดูหมิ่นและเกลียดชังจากชนชาติทั้งหลาย และศาสนของบรรดาผู้ครอบครอง ว่า "กษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นเจ้าและลุกขึ้น บรรดาเจ้านายจะเห็นเจ้าและก้มกราบลง เพราะเหตุพระยาห์เวห์ผู้ทรงสถิตย์ชื่ออีกทั้งทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ผู้ได้ทรงเลือกสรรเจ้า" ⁸ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ในเวลานั้น เราตั้งใจที่จะสำแดงความโปรดปรานของเรา เราจะตอบเจ้า และในวันแห่งความรอดเราจะช่วยเจ้า เราจะปกป้องเจ้า และให้เจ้าเป็นพันธสัญญาแก่ชนชาตินั้น เพื่อสร้างแผ่นดินนั้นขึ้นใหม่ เพื่อมอบที่ร้างเปล่าเป็นมรดก ⁹ เจ้าจะกล่าวกับพวกที่ถูกจองจำว่า 'จงออกมา' และกล่าวกับพวกคนที่อยู่ในคุกมัดว่า 'จงสำแดงตัวของพวกเจ้าเอง' พวกเขากลับไปตามถนน และบนที่ลาดโล่งเตียนทุกแห่งจะเป็นทุ่งหญ้าของพวกเขามา"

¹⁰ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย อีกทั้งความร้อนและดวงอาทิตย์จะไม่ไหม้ตัวพวกเขา เพราะพระองค์ผู้ทรงมีพระเมตตาต่อพวกเขาจะทรงนำพวกเขา พระองค์จะทรงนำพวกเขาไปยังน้ำพุ ¹¹ แล้วเราจะทำให้ภูเขาทั้งหลายกลายเป็นถนน และทำให้ทางหลวงราบเรียบ" ¹² ดูก่อน คนเหล่านี้จะมาจากแดนไกล บางคนมาจากทางเหนือและทางตะวันตก และบางคนมาจากแผ่นดินจีน"

¹³ ก้องฟ้าเอ๋ย จงร้องเพลง และแผ่นดินโลกเอ๋ย จงชื่นชมยินดี ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลง เพราะพระยาห์เวห์ทรงปล่อยโยนชนชาติของพระองค์ และจะทรงส่งสารต่อผู้ที่ทุกข์ใจของพระองค์ ¹⁴ แต่ศิโยนได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงลงที่ข้าแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงล้มข้าเสียแล้ว" ¹⁵ "ผู้หญิงจะล้มลูกอ่อนของเธอที่ยังกินนมอยู่ในอกของเธอได้หรือ เธอจะไม่มี ความสงสารบุตรชายที่เธอคลอดมาได้หรือ? ใช่แล้ว พวกเธออาจจะล้มได้ แต่เราจะไม่ล้มเจ้า"

¹⁶ ดูก่อน เราได้จารึกชื่อของเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าก็อยู่ต่อหน้าเราตลอดไป ¹⁷ บุตรทั้งหลายของเจ้ากำลังรับแรงกลับมา ขณะที่พวกคนที่ได้ทำลายเจ้ากำลังจากไป ¹⁸ จงมองไปรอบๆ และดู พวกเขากำลังชุมนุมกันและมาหาเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าจะสวมพวกเขาเหมือนอัญมณีแน่ฉันนั้น และเจ้าจะดึงพวกเขามาเหมือนกับเจ้าสาวของเจ้า"

¹⁹ ถึงแม้เจ้าเป็นที่ร้างเปล่าและที่รกร้าง และเป็นแผ่นดินที่เป็นซากปรักหักพัง บัดนี้ เจ้าจะเล็ดลอดไปสำหรับผู้อยู่อาศัย และพวกคนที่ล้างผลาญเจ้าจะอยู่ห่างไกล ²⁰ บุตรทั้งหลายที่เกิดในยามที่เจ้าทุกข์ใจเพราะสูญเสียบุตรของเจ้าจะพูดให้เจ้าได้ยินว่า 'ที่นี้คืบแคบเกินไปสำหรับพวกเรา จงสร้างที่อยู่ให้พวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้อาศัยอยู่ที่นี่' ²¹ แล้วเจ้าจะถามในใจว่า 'ใครได้คลอดบุตรเหล่านี้ให้แก่อข้า? ข้าได้ถูกข่มขืนเพราะสูญเสียบุตรและเป็นหมัน ถูกกวาดต้อนเป็นเชลยและพลัดพรากกัน ใครได้เลี้ยงดูบุตรเหล่านี้? ดูก่อน ข้าถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว คนเหล่านี้มาจากไหนกัน?'"

²² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูก่อน เราจะชูมือของเราขึ้นต่อบรรดาประชาชาติ เราจะชูธงสัญญาณต่อชนชาติทั้งหลาย พวกเขาจะนำบุตรชายทั้งหลายของเจ้ามาในอ้อมอกของพวกเขา และแบกบุตรหญิงทั้งหลายของเจ้ามาบนบ่าของพวกเขา ²³ กษัตริย์ทั้งหลายจะเป็นพวกพ้องอุปถัมภ์ของเจ้า และราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่นมของเจ้า พวกเขาจะก้มกราบเจ้าจนใบหน้าพวกเขาติดพื้นดิน และเสียงคลีที่เท้าของเจ้าแล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ บรรดาคนที่รอคอยเราจะไม่ได้รับความอับอาย"

²⁴ จะเอาของที่รับมาได้จากพวกนักบวช หรือจะช่วยเหลือพวกเขลยจากพวกคนดูร้ายได้หรือ? ²⁵ แต่พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ใช่แล้ว พวกเขลยจะถูกพาออกไปจากพวกนักบวช และของที่รับมาจะได้รับการช่วยเหลือ เพราะเราจะต่อสู้กับปฏิปักษ์ของเจ้าและช่วยบุตรทั้งหลายของเจ้าให้รอด ²⁶ เราจะเลี้ยงพวกคนที่บิบบังคับเจ้าด้วยเนื้อของพวกเขากอง และพวกเขาจะมีนมแม่ด้วยเลือดของพวกเขาเอง ราวกับว่านมเป็นเหล้าองุ่น แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ เราคือพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า และองค์มหัศจรรย์ของยาโคบ"

Chapter 50

¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ในหย่าที่เราได้หย่ากับมารดาของเจ้าอยู่ที่ไหน? หรือเราได้ขายเจ้าให้กับพวกเจ้านี้นักใด? ดูเถิด เจ้าถูกขายไป ก็เพราะเหตุความบาปทั้งหลายของเจ้า และเพราะการทรยศของเจ้า มารดาของเจ้าจึงได้ถูกไล่ไป ² ทำไมเราได้อามาแล้ว แต่ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย? ทำไมเราไ้เรียกแล้ว แต่ไม่มีใครตอบเลย? มือของเราสั้นไปหรือที่จะไล่เจ้าได้? เราไม่มีฤทธานุภาพที่จะช่วยกู้เจ้าได้หรือ? ดูเถิด เมื่อเรากล่าวขานบ เราทำให้ทะเลเหือดแห้งไป เราทำให้แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นทะเลทราย ปลายในแม่น้ำเหล่านั้นก็ขาดน้ำและเน่าเหม็น ³ เราห้ามท้องฟ้าด้วยความมืด เราคลุมมันด้วยผ้ากระสอบ"

⁴ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประณามลิ้นแก่ข้าพเจ้าเหมือนกับคนหนึ่งเ็นพวกคนผู้ซึ่งได้รับการสั่งสอน เพื่อให้ข้าพเจ้าพูดถ้อยคำชั่วใจต่อผู้ที่อ่อนแรง พระองค์ทรงปลุกข้าพเจ้าอยู่ทุกเวลาเช้า พระองค์ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าให้ได้ยินเหมือนกับพวกคนผู้ซึ่งได้รับการสั่งสอน ⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดหูของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพวกคนทรยศ อีกทั้งข้าพเจ้าไม่ได้หันหลังกลับ ⁶ ข้าพเจ้าได้หันหลังของข้าพเจ้าให้กับพวกคนที่บอิตข้าพเจ้า และหันแก้มให้กับพวกคนที่ตั้งเคราของข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าจากการกระทำที่ทำให้้ออายและการถ่มน้ำลาย

⁷ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับยศ ดังนั้น พระองค์จึงได้ทรงทำให้หน้าของข้าพเจ้าเหมือนกับหินเหล็กไฟ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย ⁸ พระองค์ผู้จะทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชอบธรรมทรงอยู่ใกล้ ใครจะสู้ความกับข้าพเจ้า? ให้เรายืนขึ้นและเผชิญหน้ากัน ใครเป็นผู้กล่าวหาข้าพเจ้า? ให้เขามาใกล้ข้าพเจ้า ⁹ ดูเถิด พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะประกาศว่าข้าพเจ้ามีความผิด? ดูสิ พวกเขาจะเบื้อยอยู่เหมือนกับเสื้อผ้า แมลงจะกัดกินพวกเขาเสีย

¹⁰ ใครในพวกเจ้าที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์? ใครที่เชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์? ใครที่เดินในความมืดกับที่ปราศจากความสว่าง? เขาควรจจะวางใจในพระนามของพระยาห์เวห์และพึ่งพาพระเจ้าของเขา ¹¹ ดูเถิด พวกเจ้าทุกคนที่ก่อไฟ ผู้ที่คาดตัวเองด้วยคบไฟ จงเดินด้วยแสงสว่างของไฟของพวกเจ้าและในเปลวไฟที่เจ้าได้ก่อขึ้น นี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าได้รับจากเรา คือเจ้าจะนอนลงในที่แห่งความเจ็บปวด

Chapter 51

¹ จงฟังเรา พวกเจ้าผู้ที่ดำเนินตามความชอบธรรม พวกเจ้าผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ จงมองที่ก้อนหินจากสิ่งที่พวกเจ้าได้สกัดมาและมองดูบ่อหินจากสิ่งที่พวกเจ้าตัดออกมา ² จงมองดูอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเจ้าและซาร่าห์ผู้ที่ได้คลอดพวกเจ้าออกมา เพราะเมื่อเขาอยู่ตามลำพังเพียงคนเดียว เราได้เรียกเขา เราได้อวยพรเขาและทำให้เขามีคนมากมาย ³ ใช่แล้ว พระยาห์เวห์จะทรงปล่อยศิโยน พระองค์จะทรงปล่อยโยนบรรดาที่สร้างเปล่าทุกแห่งของเธอ พระองค์จะทรงทำให้ถิ่นทุรกันดารของเธอกลายเป็นสวนเอเดน และที่ราบทะเลทรายข้างลุ่มแม่น้ำจอร์แดนให้เป็นเหมือนอุทยานของพระยาห์เวห์ ซึ่งจะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ อีกทั้งการขอบพระคุณและเสียงของการร้องเพลง

⁴ "ชนชาติของเราเอ๋ย จงตั้งใจฟังเรา และชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเรา เพราะเราจะออกธรรมบัญญัติ และเราจะทำให้ความยุติธรรมของเราเป็นความสว่างแก่ประชาชาติทั้งหลาย ⁵ ความชอบธรรมของเราอยู่ใกล้ ความรอดของเราจะออกไป และแขนของเราจะพิพากษามหาประชาชาติ แผ่นดินชายทะเลจะรอคอยเรา พวกเขารอคอยอย่างร้อนรนเพราะแขนของเรา ⁶ จงเงยหน้าของเจ้ามองที่ท้องฟ้า และมองที่แผ่นดินโลกเบื้องล่าง เพราะท้องฟ้าจะหายไปเหมือนควัน แผ่นดินโลกจะเสื่อมโทรมลงเหมือนกับเสื้อผ้า และผู้ที่อาศัยอยู่จะตายไปเหมือนกับแมลงวัน แต่ความรอดของเราจะคงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่หยุดทำงานเลย

⁷ จงฟังเรา พวกเจ้าผู้ซึ่งรู้ว่าอะไรคือความชอบธรรม ชนชาติของเราผู้ที่มีธรรมบัญญัติของเราอยู่ในใจของเจ้า อย่ากลัวการดูหมิ่นของมนุษย์ และอย่าท้อใจจากการเหยียดหยามของพวกเขາ ⁸ เพราะตัวแมลงจะกินพวกเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินพวกเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะคงอยู่ตลอดไป และความรอดของเราจะไปสู่ทุกชั่วชาติพันธุ์" ⁹ จงตื่นเถิด ตื่นขึ้นเถิด จงสวมตัวเจ้าเองด้วยกำลัง ด้วยพระกรของพระยาห์เวห์ จงตื่นขึ้นเหมือนในสมัยก่อน อย่างชาติพันธุ์ทั้งหลายสมัยโบราณ พระองค์เป็นผู้ซึ่งได้ทรงบดขยี้สำหรับไม่ใช่หรือ? พระองค์เป็นผู้ที่ได้ทรงแทงสัตว์ประหลาดไม่ใช่หรือ?

¹⁰ พระองค์ได้ทรงทำให้ทะเลเหือดแห้งไป คือน้ำที่ลึกมากนั้น และทรงทำให้ที่ลึกของทะเลกลายเป็นทางแก่ผู้ที่ได้รับการทรงไล่ให้ผ่านไปไม่ใช่หรือ?

¹¹ พวกที่ได้ทรงไล่ไว้ของพระยาห์เวห์จะกลับมาและจะมายังศิโยนด้วยเสียงโห่ร้องด้วยความชื่นบานและด้วยความยินดีบนศีรษะของพวกเขา ตลอดไป ความยินดีและความชื่นบานจะเปี่ยมล้นในพวกเขา และความโศกเศร้าและการคร่ำครวญจะหนีจากไป

¹² "เราเอง เราคือผู้ที่ปล่อยโยนเจ้า ทำไมเจ้าจึงกลัวมนุษย์ผู้ที่จะต้องตาย บรรดาบุตรของมนุษย์ผู้ที่ถูกสร้างมาเหมือนกับดินหญ้า? ¹³ ทำไมเจ้าจึงได้ลืมพระยาห์เวห์พระผู้สร้างของเจ้า ผู้ได้ทรงกางท้องฟ้าออก และทรงวางฐานรากของแผ่นดินโลก? เจ้ายังคงอยู่ในความหวาดกลัวทุกวัน เรื่อยไป เพราะเหตุความเกรี้ยวกราดของผู้ที่กดขี่มั่งหมั่ง เมื่อเขาตั้งใจที่จะทำลาย ความเกรี้ยวกราดของผู้ที่กดขี่มั่งหมั่งอยู่ที่ไหนเล่า? ¹⁴ คนที่โน้มตัวลง พระยาห์เวห์จะทรงรับที่จะปลดปล่อย เขาจะไม่ตาย และไม่ลงไปยังหลุมนั้น และเขาจะไม่ขาดแคลนขนบปึง

¹⁵ เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ที่กวมทะเลให้ปั่นป่วนเพื่อให้คลื่นทะเลคะนองเสียง พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา

¹⁶ เราได้ใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากของเจ้า และเราได้ปกคลุมเจ้าในร่มเงาของมือของเรา เพื่อที่เราจะตั้งท้องฟ้า และวางฐานรากของแผ่นดินโลก และกล่าวกับศิโยนว่า 'เจ้าเป็นชนชาติของเรา' ¹⁷ จงตื่นขึ้น ตื่นขึ้นเถิด จงยืนขึ้นเถิด กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าผู้ซึ่งได้ดื่มจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จากขามแห่งพระพิโรธของพระองค์ เจ้าผู้ซึ่งได้ดื่มจากขามนั้น จากถ้วยแห่งความโศก ลงไปจนถึงก้นตะกอน

¹⁸ ไม่มีใครในบรรดาบุตรชายทุกคนที่เธอได้คลอดมานั้นที่จะนำทางเธอได้ ไม่มีใครในบรรดาบุตรชายทุกคนที่จุดมือให้เธอลุกขึ้น ¹⁹ ความยากลำบากสองสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นกับเจ้า ใครจะโศกเศร้ากับเจ้าเล่า? คือความร้างเปล่าและการถูกทำลาย และการกันดารอาหารและคมดาบ ใครจะปล่อยโยนเจ้าเล่า? ²⁰ บุตรทั้งหลายของเจ้าก็สลับไปแล้ว พวกเขานอนอยู่ตามหัวมุมถนนทุกแห่ง เหมือนกับละมั่งติดตาข่าย พวกเขาถูกเติมเต็มด้วยพระพิโรธของพระยาห์เวห์ และด้วยการขมขื่นของพระเจ้าของเจ้า

²¹ แต่บัดนี้ จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้ถูกกดขี่มั่งหมั่งและผู้มีนเมา แต่ไม่ได้เม้าด้วยเหล้าจุ่น ²² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสู้คดีเพื่อชนชาติของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราได้นำถ้วยแห่งความโศกออกจากมือของเจ้าแล้ว คือขามนั้นที่เป็นถ้วยแห่งความพิโรธของเรา เพื่อที่เจ้าจะไม่ต้องดื่มมันอีก ²³ เราจะใส่มันไว้ในมือของพวกที่ทรนหน้า พวกคนที่ได้พูดกับเจ้าว่า 'จงนอนลง เพื่อที่เราจะเดินข้ามตัวเจ้า เจ้าจงทำให้หลังของเจ้าเป็นเหมือนพื้นดินและเป็นเหมือนถนนเพื่อให้พวกเขาเดินย่ำไปบนเจ้า'"

Chapter 52

¹ จงตื่นขึ้น ตื่นขึ้นเถิด ศิโยนเอ๋ย จงสวมกำไลของเจ้า กรุงเยรูซาเล็ม นครบริสุทธีเอ๋ย จงสวมอาภรณ์ที่งดงามของเจ้า เพราะว่าผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัด หรือผู้ที่เปื้อนมลทินจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกต่อไป ² จงสลัดผงคดีดินออกจากตัวเจ้าเอง จงลุกขึ้นนั่งเถิด เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลดโซ่ออกจากคอของเจ้าเถิด ธิดาแห่งศิโยนที่ตกเป็นเชลย ³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "พวกเจ้าได้ถูกขายไปเปล่าๆ และพวกเจ้าจะได้รับการไถ่โดยไม่ใช่เงิน"

⁴ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ในตอนเริ่มแรก ชนชาติของเราได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ชั่วคราว เมื่อไม่นานมานี้อัสซีเรียได้กดขี่ข่มเหงพวกเขา ⁵ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า บัดนี้ เราต้องทำอะไรที่นี่ เพื่อดูว่าชนชาติของเราได้ถูกเอาตัวไปเปล่าๆ หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า พวกคนที่ปกครองพวกเขาก็เยาะเย้ย และนามของเราก็ถูกหมิ่นประมาทมากมายตลอดวันยังค่ำ ⁶ เพราะฉะนั้น ชนชาติของเราจะรู้จักชื่อของเรา พวกเขาจะรู้ในวันนั้นซึ่งเราเป็นผู้เดียวที่กล่าวว่า "ใช่แล้ว คือเราเองนี่แหละ"

⁷ บรรดาเท้าของผู้สื่อสารที่นำข่าวดีบนภูเขาทั้งหลายข้างงดงามจริงหนอ ผู้ที่ประกาศสันติภาพ ผู้ที่นำข่าวดี ผู้ที่ประกาศความรอด ผู้ที่กล่าวกับศิโยนว่า "พระเจ้าของท่านทรงครอบครอง" ⁸ จงฟังเถิด คนยามของพวกเจ้าได้ปลงเสียงของพวกเขามา พวกเขาให้ร้องด้วยความยินดีพร้อมกัน เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยนัยน์ตาทุกดวงว่าพระยาห์เวห์เสด็จกลับมายังศิโยน ⁹ ซากปรักหักพังของกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลงเสียงร้องเพลงด้วยความชื่นบานด้วยกัน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงปลดปล่อยชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว

¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ทรงเผยให้เห็นพระกรอันบริสุทธีของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งหมด ทั้งแผ่นดินโลกจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา ¹¹ จงออกไป ออกไปเถิด จงไปจากที่นั่น อย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จงออกไปจากท่ามกลางเมืองนั้น พวกเจ้าที่ขนภาชนะทั้งหลายของพระยาห์เวห์จงชำระตนให้บริสุทธิ์ ¹² เพราะพวกเจ้าไม่ต้องออกไปอย่างรีบเร่ง หรือพวกเจ้าไม่ต้องออกไปอย่างหวาดกลัว เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จนำหน้าพวกเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะเป็นกองหลังของพวกเจ้า

¹³ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีปัญญา เขาจะสูงเด่นและได้รับการยกย่อง และเขาจะได้รับการยกย่อง ¹⁴ คนเป็นอันมากได้ตกใจกลัวท่านฉันใด หน้าตาของท่านก็เสียโฉมเกินกว่ามนุษย์คนใดฉันนั้น และรูปร่างของท่านก็มองไม่เหมือนกับมนุษย์อีกต่อไป ¹⁵ แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้รับใช้ของเราจะประพรมชนชาติมากมาย และกษัตริย์ทั้งหลายจะทรงปิดพระโอษฐ์เพราะท่าน เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่เคยบอกพวกเขา และพวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่พวกเขาไม่เคยได้ยิน

Chapter 53

¹ ใครเล่าจะเชื่อสิ่งที่พวกเขาได้ยินจากพวกเรา และพระกรของพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด? ² เพราะท่านได้เติบโตขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เหมือนกับต้นอ่อน และเหมือนหน่อที่แตกออกมาจากพื้นดินที่แห้งแล้ง ท่านไม่มีรูปร่างทั้งงดงามหรือสง่างาม เมื่อเราได้มองดูท่าน ไม่มีความงามที่พวกเราปรารถนา ³ ท่านได้ถูกคนทั้งหลายดูหมิ่นและถูกปฏิเสธ เป็นคนที่ทุกขใจและคุ้นเคยกับความเจ็บปวด เหมือนกับผู้ที่ซึ่งคนทั้งหลายได้หันหน้าหนี ท่านได้ถูกดูหมิ่น และพวกเราถือว่าท่านไม่มีความสำคัญ

⁴ แต่แม้คนเดียว ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของพวกเราและหอบเอาความโศกเศร้าของพวกเราไป แต่พวกเรายังได้คิดว่าท่านกำลังถูกพระเจ้าทรงลงโทษ พระเจ้าทรงไยตีท่านและทำให้ท่านทุกข์ใจ ⁵ แต่ท่านได้ถูกแทงเพราะการกระทำที่ทรยศของพวกเรา ท่านได้บอบช้ำเพราะความบาปผิดทั้งหลายของพวกเรา การลงโทษเพื่อให้เรามีสวัสดิภาพตกอยู่บนท่าน และด้วยบาดแผลของท่าน พวกเราจึงได้รับการรักษา ⁶ เราทุกคนเป็นเหมือนแกะที่หลงทางไป พวกเราต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ได้ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนไว้บนตัวท่าน

⁷ ท่านได้ถูกบีบบังคับ แต่เมื่อท่านได้ถ่อมตัวลง ท่านไม่ได้ประกาศของท่าน เหมือนกับลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่นิ่งเงียบอยู่ต่อหน้าผู้ที่ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ได้ประกาศของท่านเลยฉันนั้น ⁸ ท่านได้ถูกลงโทษด้วยการบังคับและการพิพากษา มีใครในพวกคนยุคสมัยนั้นได้คิดถึงเกี่ยวกับท่านอีกต่อไปเล่า? แต่ท่านถูกตัดออกจากแผ่นดินของคนเป็น เพราะการกระทำผิดของชนชาติของข้าพเจ้า การลงโทษจึงตกอยู่บนท่าน ⁹ พวกเขาได้วางหลุมศพของท่านไว้กับพวกคนที่กระทำความผิด พวกเขาได้วางความตายของท่านไว้กับพวกคนมั่งมี ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้ทำการการุณใดๆ และไม่มีคำหลอกลวงใดๆ ในปากของท่านเลย

¹⁰ แต่เป็นพระประสงค์ของพระยาห์เวห์ที่จะให้ท่านบอบช้ำและเจ็บป่วย เมื่อท่านได้ทำให้ชีวิตของท่านเป็นเครื่องบูชาลบหลู่บาป ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน ท่านจะยึดวันเวลาของท่าน และพระประสงค์ของพระยาห์เวห์จะสำเร็จผ่านทางท่าน ¹¹ หลังจากการทนทุกข์ของชีวิตของท่าน ท่านจะเห็นความสว่างและได้รับความพอใจโดยความรู้ของท่าน ¹² เพราะฉะนั้น เราจะให้ส่วนของท่านแก่ท่านท่ามกลางคนมากมาย และท่านจะแบ่งของที่รับมากับคนมากมาย เพราะท่านได้สำแดงตนเองสู่ความตาย และถูกนับเข้ากับพวกคนทรยศ ท่านได้แบกความบาปของคนมากมาย และท่านได้อธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกคนทรยศ

Chapter 54

¹ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงร้องเพลงเกิด หญิงหมั้นเอ๋ย เจ้าผู้ซึ่งไม่เคยคลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความยินดีและจงร้องเสียงดัง เจ้าผู้ที่ไม่เคยเจ็บครรภ์ เพราะบรรดาบุตรของแม่ร้างก็มากกว่าบุตรทั้งหลายของหญิงที่แต่งงาน" ² "จงสร้างเต็นท์ของเจ้าให้ใหญ่โตขึ้นและขยายบ้านเต็นท์ออกไปให้ไกล อย่ายังไว้ จงต่อเชือกของเจ้ายาวขึ้น และเสริมเสาหมุดให้มั่นคงของเจ้า" ³ เพราะเจ้าจะขยายออกไปทางซ้ายมือและทางขวามือ และพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะครอบครองชนชาติทั้งหลายและตั้งเมืองร้างทั้งหลายขึ้นมาใหม่

⁴ อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ได้รับความอับอาย หรืออย่าท้อถอยเพราะเจ้าจะไม่ได้รับความอับยศ เจ้าจะลืมความอับอายในวัยสาวของเจ้าและลืมความอับยศในการถูกทอดทิ้งของเจ้า ⁵ เพราะพระผู้สร้างของเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมโยธา องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลคือพระผู้ไถ่ของเจ้า พระองค์ทรงพระนามว่าพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ⁶ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเรียกเจ้ากลับมามีชีวิตที่ถูกละทิ้งและโศกเศร้าในวิญญาณจิต เหมือนกับหญิงที่แต่งงานตั้งแต่ยังสาวและถูกทอดทิ้ง" พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้

⁷ "เราได้ทอดทิ้งเจ้าชั่วคราวเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความสงสารยิ่งนัก" ⁸ เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้าชั่วขณะหนึ่งด้วยความพิโรธอันท่วมท้น แต่เราจะมีกรุณาต่อเจ้าด้วยความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญานิรันดร์ พระยาห์เวห์ ผู้ทรงช่วยกู้เจ้าตรัสดังนี้ ⁹ เพราะสำหรับเรา นี่เป็นเหมือนน้ำท่วมสมัยของโนอาห์ เราได้ปฏิญาณว่าน้ำสมัยโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกฉันใด เราก็จะปฏิญาณว่า เราจะไม่โกรธเจ้าหรือต่อว่าเจ้าฉันนั้น

¹⁰ ถึงแม้ว่าภูเขาทั้งหลายอาจจะล่องไปและเนินเขาทั้งหลายจะสั่นสะเทือน แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่หันเหไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่สั่นไหว พระยาห์เวห์ ผู้ทรงมีพระกรุณาต่อเจ้าตรัสดังนี้ ¹¹ เจ้าผู้ทุกข์ใจ ผู้ถูกพายุพัดพาและผู้ที่ยากลำบาก ดูเถิด เราจะทำทางเดินของเจ้าด้วยหินเทอร์คอยส์ และวางฐานรากของเจ้าด้วยโพลิน ¹² เราจะทำบรรดาป้อมเมืองของเจ้าด้วยทับทิมและทำประตูของเจ้าด้วยหินแวววาว และสร้างกำแพงภายนอกของเจ้าด้วยหินสวยงาม

¹³ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงสอนบุตรทุกคนของเจ้า และบุตรทั้งหลายของเจ้าจะมีความสงบสุขเป็นอย่างมาก ¹⁴ เราจะสถาปนาเจ้าใหม่ด้วยความชอบธรรม เจ้าจะไม่ประสบกับการถูกข่มเหงอีกต่อไป เพราะเจ้าจะไม่กลัว และไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เจ้ากลัวจะมาถึงเจ้า ¹⁵ ดูเถิด ถ้าคนใดปลุกปั่นให้เกิดความยากลำบาก มันจะไม่เกิดขึ้นจากเรา คนใดที่ปลุกปั่นให้เกิดความยากลำบากกับเจ้าจะล้มลงในความพ่ายแพ้

¹⁶ ดูเถิด เราได้สร้างช่างฝีมือ ผู้ที่เป่าไฟจากถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเป็นงานของเขา และเราได้สร้างผู้ทำลายเพื่อที่จะทำลาย ¹⁷ ไม่มีอาวุธใดที่ทำขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้าจะสำเร็จได้ และเจ้าจะลงโทษทุกคนที่กล่าวร้ายเจ้า นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ และการปกป้องจากเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 55

¹ "มาเถิด ทุกคนผู้ที่กระหาย จงมายังที่น้ำนั้น และผู้ที่ไม่มีเงิน จงมาซื้อและกินเถิด จงมาเถิด จงซื้อเหล้าองุ่นและน้ำมันโดยไม่ต้องเสียเงินและไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ² ทำไมพวกเจ้าจึงใช้เงินเพื่อสิ่งที่ไม่ใช่อาหาร และทำไมพวกเจ้าจึงตรากตรำเพื่อสิ่งที่ไม่ทำให้อิ่มใจ? จงตั้งใจฟังเราและกินสิ่งที่ดี และทำตัวพวกเจ้าเองให้เปรมปรีดิ์ด้วยไขมัน ³ จงเอียงหูของพวกเจ้าและมาหาเรา จงฟัง เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่ เราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเจ้า ตามสัญญาที่วางใจได้และความรักที่สัตย์ซื่อของเราต่อดาวิด

⁴ ดาวิด เราได้ตั้งเขาไว้เป็นพยานต่อประชาชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและผู้บัญชาการต่อชนชาติทั้งหลาย ⁵ ดาวิด พวกเจ้าจะเรียกประชาชาติหนึ่งที่พวกเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติหนึ่งที่ไม่รู้จักพวกเจ้าจะวิ่งมาหาพวกเจ้า เหตุเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ผู้ที่ทรงให้พวกเจ้าได้รับเกียรติ" ⁶ จงแสวงหาพระยาห์เวห์ ในขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงร้องเรียกพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้

⁷ ให้คนธรรมดาละทิ้งทางของเขา และให้คนบาปละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมาหาพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงสงสารเขา และมาหาพระเจ้าของพวกเรา ผู้ทรงให้อภัยแก่เขาอย่างเหลือล้น ⁸ "เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของพวกเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁹ เพราะท้องฟ้าสูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด ทางของเราก็น่าสูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็น่าสูงกว่าความคิดของพวกเจ้าฉันนั้น

¹⁰ เพราะเหมือนฝนและหิมะตกลงมาจากฟ้าและไม่กลับไปยังที่นั่นอีก นอกจากจะทำให้แผ่นดินโลกเปียกชุ่มและทำให้เกิดผล และแตกห่อและให้เมล็ดแก่ชาวนาผู้ที่หว่านและให้อาหารแก่คนที่กิน ¹¹ เช่นเดียวกัน ถ้อยคำของเราที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาหาเราโดยไร้ประโยชน์ แต่จะทำให้สำเร็จตามที่เรารายงาน และจะทำให้สิ่งที่เราได้ใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น

¹² เพราะพวกเจ้าจะออกไปด้วยความยินดี และถูกพาไปโดยสวัสดิภาพ บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีต่อหน้าพวกเจ้า และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งนาจะตบมือ ¹³ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนพุ่มไม้หนาม และต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นแทนต้นหนาม และมันจะเป็นอย่างนั้นแด่พระยาห์เวห์ แต่พระนามของพระองค์ ซึ่งจะเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย"

Chapter 56

¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงถือรักษาสิ่งที่ชอบธรรม จงทำสิ่งที่ยุติธรรม เพราะความรอดของเรามาใกล้แล้ว และความชอบธรรมของเราจะได้สำแดงออกมา ² ความสุขมีแก่คนที่ทำเช่นนี้ และผู้ที่ยึดมั่นไว้แน่น เขาถือรักษาวันสะบาโต และไม่ทำให้วันนั้นเป็นมลทิน และรักษามือของเขาให้พ้นจากการทำชั่วใดๆ" ³ อย่าให้คนต่างชาติคนใดที่ได้เป็นผู้ติดตามพระยาห์เวห์กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะทรงแยกข้าออกจากชนชาติของพระองค์อย่างแน่นอน" ชนก็มิควรจะพูดว่า "ดูสิ ข้าเป็นต้นไม้เขียวแห้ง"

⁴ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "พวกชนที่ถือรักษาวันสะบาโตของเราและเลือกสิ่งที่ทำให้เราพอใจ และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา ⁵ เราจะตั้งอนุสรณ์ให้แก่พวกเขาในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเราที่ดีกว่าการมีบรรดาบุตรชายและบุตรหญิง เราจะให้อนุสรณ์นี้รับรดแก่พวกเขาที่ไม่ถูกตัดออกเลย

⁶ เช่นเดียวกับพวกคนต่างชาติที่ผูกพันตนเองกับพระยาห์เวห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และผู้ที่รักพระนามของพระยาห์เวห์ และมีสการพระองค์ ทุกคนผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตและผู้ที่ไม่ให้วันนั้นเป็นมลทิน และผู้ที่ยึดมั่นพันธสัญญาของเรา ⁷ เราจะนำพวกเขาไปสู่ภูเขามิสรักของเราและทำให้พวกเขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศแห่งการอธิษฐานของเรา เราจะยอมรับเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายบูชาทั้งหลายของพวกเขาบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราจะถูกเรียกว่า นิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับบรรดาประชาชาติ ⁸ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงรวบรวมพวกคนอิสราเอลที่ถูกขับไล่ออกไป ตรัสดังนี้ว่า เราจะยังคงรวบรวมคนอื่นๆ มาเพิ่มเข้ากับพวกเขาด้วย" ⁹ พวกเจ้า สัตว์ป่าทั้งหมดในทุ่ง จงมาและกินอย่างเต็มที่ ทั้งพวกเจ้าสัตว์ป่าทั้งหมดในป่าด้วย

¹⁰ คนยามของพวกเขาทุกคนตบอดไป พวกเขาไม่เข้าใจ พวกเขาทุกคนเป็นเหล่าสุนัขที่นิ่งเชียบที่เห่าไม่ได้ พวกเขาฝันและนอนลง พวกเขาธิการหลับไหล ¹¹ เหล่าสุนัขที่หิวจัด พวกเขาได้ไม่เคยพอ พวกเขาเป็นพวกผู้เลี้ยงแกะที่ไม่มีความเข้าใจ พวกเขาทุกคนหันไปตามทางของตนเอง แต่ละคนก็โลภหากำไรอยู่ติธรรม พวกเขากล่าวว่า ¹² "มาเถิด ให้พวกเราดื่มเหล้าองุ่นและเมรัย พรุ่งนี้ก็จะเหมือนกับวันนี้ ที่เป็นวันที่ยิ่งใหญ่เหลือคณานับ"

Chapter 57

¹ คนชอบธรรมพิณาคไป แต่ไม่มีใครใส่ใจเรื่องนี้ และพวกคนที่สัตย์ซื่อในพันธสัญญาก็ถูกรวบเอาไป แต่ไม่มีใครเข้าใจว่าคนชอบธรรมถูกรวบเอาไปจากความชั่วร้าย ² เขาเข้าไปในสันติสุข พวกเขาพักสงบบนที่นอนของพวกเขา คนเหล่านั้นผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของพวกเขา ³ แต่จงเข้ามาที่นี่ พวกเจ้า พวกบุตรชายของแม่มด พวกลูกหลานของคนล่องประเวณี และผู้หญิงที่กำลังทำตัวเป็นโสเภณี

⁴ พวกเจ้ากำลังเย้ยหยันอย่างสนุกสนานต่อผู้ใด? พวกเจ้ากำลังอ้าปากและแลบลิ้นใส่ใคร? พวกเจ้าเป็นลูกของการทรยศ เป็นลูกของการหลอกลวงไม่ใช่หรือ? ⁵ พวกเจ้าทำให้ตนเองอบอุ่นขึ้นด้วยการนอนด้วยกันที่ใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น พวกเจ้าผู้ที่ขำบุตรทั้งหลายของพวกเจ้าในก้นแม่น้ำที่เหือดแห้ง ภายใต้ก้อนหินที่ยื่นออกมา ⁶ ท่ามกลางสิ่งที่เกลียดเกลียดของลุ่มแม่น้ำเป็นสิ่งที่ได้มอบให้แก่เจ้า สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ได้เป็นของถวายของพวกเจ้า พวกเจ้าเทเครื่องดื่มบูชาของเจ้าบนสิ่งเหล่านั้น และนำเครื่องธัญบูชามาถวาย เราควรจะยินดีในสิ่งเหล่านี้หรือ?

⁷ พวกเจ้าได้จัดเตรียมที่นอนของพวกเจ้าไว้บนภูเขาสูง และพวกเจ้าก็ขึ้นไปที่นั้นเพื่อถวายเครื่องบูชาทั้งหลายด้วย ⁸ พวกเจ้าได้ตั้งสัญลักษณ์ของพวกเจ้าไว้ข้างหลังประตูและเสาประตูเหล่านั้น พวกเจ้าได้ทอดทิ้งเรา ทำตัวเองให้สั่นไหว และขึ้นไปบนนั้น พวกเจ้าทำให้ที่นอนของพวกเจ้ากว้างขึ้น พวกเจ้าได้ทำพันธสัญญากับพวกเรา พวกเจ้ารักที่นอนของพวกเรา พวกเจ้าได้เห็นส่วนที่เป็นส่วนตัวของพวกเรา ⁹ พวกเจ้าได้ขึ้นไปหาพระโมเลคพร้อมกับน้ำมัน พวกเจ้าได้ทำให้น้ำหอมทวีมากขึ้น พวกเจ้าได้ส่งคณะทูตของพวกเจ้าไปไกล พวกเจ้าได้ลงไปยังแดนคนตาย

¹⁰ พวกเจ้าได้เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางอันยาวไกล แต่พวกเจ้าก็ไม่เคยพูดว่า "มันไม่มีความหวัง" พวกเจ้าได้พบชีวิตในมือของพวกเรา เพราะฉะนั้น พวกเจ้าจึงไม่อ่อนเปลี้ยไป ¹¹ "พวกเจ้ากำลังทุกข์ร้อนถึงผู้ใด? พวกเจ้ากลัวใครมากเสียจนทำให้พวกเจ้ากระทำการอย่างหลอกลวง มากเสียจนพวกเจ้าไม่ระลึกถึงเราหรือคิดถึงเรา? เพราะเราได้นั่งเขียนมานาน พวกเจ้าก็ไม่เกรงกลัวเราอีกต่อไป ¹² เราจะประกาศการกระทำที่ชอบธรรมของพวกเจ้า และบอกถึงทุกสิ่งที่พวกเจ้าได้ทำ แต่สิ่งเหล่านั้นก็จะไม่ช่วยพวกเจ้า

¹³ เมื่อพวกเจ้าร้องขอ ก็ให้บรรดารูปเคารพของพวกเจ้าที่สะสมไว้ช่วยพวกเจ้าสิ แต่ลมจะพัดพาพวกมันไปหมด แคล่หมาใจเดียวก็จะหอบพวกมันไปหมด แต่เขาผู้ที่ลี้ภัยในเราจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก และจะได้กรรมสิทธิ์ในภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ¹⁴ เขาจะกล่าวว่า 'จงสร้างขึ้น สร้างขึ้นเถิด จงเบิกทาง จงเอาก้อนหินที่ทำให้สะดุดออกไปจากทางของชนชาติของเรา' ¹⁵ เพราะนี่คือองค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ พระนามของพระองค์คือบริสุทธิ์ ผู้ที่ตรัสว่า "เราดำรงอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์ อยู่กับผู้มีวิญญานที่บอบช้ำและถ่อมใจ เพื่อฟื้นฟูวิญญานของพวกคนถ่อมใจ และเพื่อฟื้นฟูจิตใจของผู้ที่สำนึกผิด

¹⁶ เพราะเราจะไม่กล่าวโทษอยู่เป็นนิตย์ และจะไม่โกรธตลอดไป เพราะวิญญานของมนุษย์จะอ่อนกำลังต่อหน้าเรา คือชีวิตทั้งหลายที่เราได้สร้างขึ้น ¹⁷ เราได้โกรธเพราะเหตุความบาปจากความการุณของเขามากขึ้น และเราได้ลงโทษเขา เราได้ซ่อนหน้าของเราและโกรธ แต่เมื่อเขากลับมายังทางแห่งใจของเขาแล้ว ¹⁸ เราได้เห็นทางของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขาและปลอบโยนและชูใจพวกคนที่คร่ำครวญถึงเขา

¹⁹ และเราได้สร้างผลจากริมฝีปาก สันติสุข สันติสุขแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ใกล้ พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราจะรักษาพวกเขาให้หาย ²⁰ แต่คนอธรรมเป็นเหมือนทะเลที่ปั่นป่วนที่นิ่งสงบอยู่ไม่ได้ และน้ำทะเลนั้นก็กว่นโคลนและเลนขึ้นมา ²¹ ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้"

Chapter 58

- ¹ "จงร้องดังๆ อย่าอ้อมเสียงไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนกับแตร จงเผชิญหน้ากับชนชาติของเราพร้อมกับการทรมานของพวกเขา และเผชิญหน้ากับดวงศานของยาโคบพร้อมกับความบาปของพวกเขา" ² แต่พวกเขาก็ยังแสวงหาเราทุกวันและปีติยินดีในความรู้เกี่ยวกับทางของเรา เหมือนกับเขาเป็นประชาชาติที่ประพฤติความชอบธรรม และไม่ได้ละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาขอการตัดสินที่ชอบธรรมจากเรา พวกเขายินดีในความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าเสด็จมาใกล้
- ³ พวกเขากล่าวว่า 'ทำไมพวกเขาพระองค์ได้อุดอาหาร แต่พระองค์ไม่ทอดพระเนตร? ทำไมพวกเขาพระองค์ได้ถ่อมตัวลง แต่พระองค์ไม่ทรงสนพระทัย?' ⁴ ดูสิ ในวันที่พวกเขาอดอาหาร พวกเขาทำตามอำเภอใจของพวกเขาเองและกดขี่ข่มเหงคนงานทั้งหมดของพวกเขา ดูสิ การอดอาหารของพวกเขาเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้กัน และต่อยด้วยหมัดของความอธรรม พวกเขาไม่ได้อดอาหารในวันนี้เพื่อทำให้เสียงของพวกเขาได้ยินไปถึงเบื้องบน ⁵ นี่คือการอดอาหารแบบที่เราต้องการ คือวันเพื่อให้คนถ่อมตัวลง เพื่อให้เขาก้มศีรษะลงเหมือนกับต้นอ้อ และปุ่ผากระสอบ และชี้เถาอยู่ข้างใต้ตัวเขาเองจริงหรือ? พวกเขาเรียกการทำเช่นนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยจริงหรือ?
- ⁶ เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ คือการแก้พันธะธรรมออก และแก้เชือกของแอกออกไป และปลดปล่อยผู้ที่ขอกชำระทำให้เป็นอิสระ และหักแอกทั้งหมดเสียไม่ใช่หรือ? ⁷ การอดอาหารที่เป็นการหักขมับของพวกเขาก็ให้กับคนหัวและนำคนจนและคนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของพวกเขาไม่ใช่หรือ? เมื่อพวกเขาเห็นคนใดเปลือยกาย พวกเขาควรจะสวมเสื้อผ้าให้เขา และพวกเขาไม่ควรจะซ่อนตัวพวกเขาจากญาติพี่น้องของพวกเขาเอง
- ⁸ แล้วความสว่างของพวกเขาจะพุ่งออกมาเหมือนดวงอาทิตย์ขึ้น และการเยียวยาของพวกเขาจะมีขึ้นอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของพวกเขาจะไปข้างหน้าพวกเขา และพระสิริของพระยาห์เวห์จะเป็นกองระวางหลังของพวกเขา
- ⁹ แล้วพวกเขาจะร้องกู่ และพระยาห์เวห์จะทรงตอบ พวกเขาจะร้องกู่ขอความช่วยเหลือ และพระองค์จะตรัสตอบว่า "เราอยู่ที่นี้" ถ้าพวกเขาเอาแอกออกไปจากท่ามกลางพวกเขา อีกทั้งการชี้ยี้กกล่าวร้าย และคำพุดธรรมออกไป ¹⁰ ถ้าพวกเขาเองได้จัดหาให้คนที่หัวโหยและคนขัดสนที่ทุกข์ใจได้อิ่มหนำ แล้วความสว่างของพวกเขาจะโผล่ขึ้นมาในความมืด และความมืดของพวกเขาจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน ¹¹ แล้วพระยาห์เวห์จะทรงนำพวกเขาเรื่อยไป และทำให้พวกเขาอิ่มหนำในเขตแดนที่ซึ่งไม่มีน้ำ และพระองค์จะเสริมกระดูกของพวกเขาให้แข็งแรง พวกเขาจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด และเหมือนกับน้ำพุที่น้ำไม่เคยขาด
- ¹² พวกเขาบางคนจะสร้างสิ่งประหลาดพิงโบราณขึ้นมาใหม่ พวกเขาจะทำให้สิ่งประหลาดพิงของคนหลายชั่วอายุคนฟื้นคืนมาใหม่ พวกเขาจะได้ชื่อว่า "ผู้ซ่อมกำแพง" "ผู้ซ่อมแซมถนนเพื่ออยู่อาศัย" ¹³ สมมุติว่าพวกเขาหันเหของพวกเขาจากการเดินทางในวันสะบาโต และหันจากการกระทำตามอำเภอใจของพวกเขาในวันบริสุทธิ์ของเรา สมมุติว่าพวกเขาเรียกวันสะบาโตว่าวันปีติยินดี และพวกเขาเรียกภารกิจที่เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ว่าบริสุทธิ์และมีเกียรติ สมมุติว่าพวกเขาให้เกียรติวันสะบาโตด้วยการละจากการงานของพวกเขาเอง และไม่ทำตามอำเภอใจของพวกเขาและไม่พูดถ้อยคำของพวกเขาเอง ¹⁴ แล้วพวกเขาจะปีติยินดีในพระยาห์เวห์ และเราจะทำให้เขาขึ้นไปบนที่สูงของแผ่นดินโลก เราจะเลี้ยงเจ้าจากมรดกของยาโคบบรรพบุรุษของเขา เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว"

Chapter 59

¹ ดูเถิด พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ไม่ได้สิ้นเกินกว่าที่จะช่วยให้รอดได้ หรือพระกรรมของพระองค์ก็ไม่ถึงเกินกว่าที่จะไม่ทรงไถ่ย่น ² แต่การกระทำบาปของพวกเขาก็ได้แยกพวกเขาจากพระเจ้าของพวกเขาก็ได้ และความบาปทั้งหลายของพวกเขาก็ได้ทำให้พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากพวกเขาและจากการไถ่ย่นพวกเขา ³ เพราะมือของพวกเขาก็ประจบเนียนด้วยโลหิตและนิ้วของพวกเขาก็ประจบเนียนด้วยความบาป ปากของพวกเขาก็พูดโกหก และลิ้นของพวกเขาก็พูดกล่าวร้าย

⁴ ไม่มีใครเรียกร้องด้วยความชอบธรรม และไม่มีใครสู้คดีของเขาด้วยความจริง พวกเขาว่างใจในถ้อยคำที่ไร้สาระ และพูดความเท็จ พวกเขาตั้งท้องความลำบากและคลอดความบาปออกมา ⁵ พวกเขาฟักไข่ของงูพิษและกบฏในครรภ์ ใครก็ตามที่กินไข่ของพวกเขาก็ตาย และถ้าไข่ถูกทำให้แตก มันก็จะออกมาเป็นงูพิษ ⁶ ใยของพวกเขาก็ใช้เป็นเส้นผ้าไม่ได้ อีกทั้งพวกเขาก็ไม่สามารถห้ามตัวเองด้วยผลงานของพวกเขาได้ ผลงานของพวกเขาเป็นผลงานของความบาป และการกระทำที่ทรนในมือของพวกเขา

⁷ เก้าของพวกเขาวิ่งไปสู่ความชั่ว และพวกเขาวิ่งไปทำให้คนไร้ความผิดหลังโลหิตความคิดของพวกเขาเป็นความคิดบาป การทรนและการทำลายอยู่ในหนทางของพวกเขาก็ ⁸ พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติภาพ และไม่มีความยุติธรรมในวิถีของพวกเขา พวกเขาได้ทำให้หนทางคดเคี้ยว ผู้ใดที่เดินทางในทางเหล่านี้ก็ไม่รู้จักสันติภาพ ⁹ เพราะฉะนั้น ความยุติธรรมจึงอยู่ห่างไกลจากพวกเขา อีกทั้งความชอบธรรมก็ไม่มาถึงพวกเขา พวกเขาเรอคอยความสว่าง แต่ก็เห็นความมืด พวกเขามองหาความสว่างไสว แต่พวกเขาก็เดินในความมืด

¹⁰ พวกเขาคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เหมือนกับพวกเขาที่มองไม่เห็น พวกเขาสะดุดล้มตอนเที่ยงวันอย่างกับเป็นตอนพลบค่ำ พวกเขาเป็นเหมือนคนตายท่ามกลางพวกเขาที่แข็งแรง ¹¹ พวกเขาครางเหมือนหมีและครวญครางเหมือนนกพิราบ พวกเขาเรอคอยความยุติธรรม แต่ก็ไม่มีเลย พวกเขาเรอคอยความช่วยเหลือ แต่มันก็ห่างไกลจากพวกเขา ¹² เพราะการทรยศมากมายของพวกเขาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ และความบาปของเราก็ปรากฏต่อพวกเขา เพราะการทรยศของพวกเขาอยู่กับพวกเขา และพวกเขาก็รู้ถึงความบาปของพวกเขาดี

¹³ พวกเขาได้ทรยศ ด้วยการปฏิเสธพระยาห์เวห์และการหันไปจากการติดตามพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้พูดกذبและทำให้หันเหไป การพรั่นป่นที่เกิดมาจากใจและถ้อยคำที่โกหก ¹⁴ ความยุติธรรมได้ถูกบังคับเอาไว้ และความชอบธรรมยืนอยู่ห่างไกล เพราะความจริงล้มลงในลานเมืองและความเที่ยงตรงก็เข้ามาไม่ได้ ¹⁵ ความสัตย์จริงได้หายไป และผู้ที่หันไปจากความชั่วร้ายก็ทำให้ตัวเองเป็นเหยื่อ พระยาห์เวห์ได้ทรงเห็นและไม่ทรงพอพระทัยที่ไม่มีความยุติธรรม

¹⁶ พระองค์ได้ทรงเห็นว่าไม่มีผู้ใดเลย และทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนวอนเพื่อ เพราะฉะนั้น พระกรของพระองค์เองได้นำความรอดมาให้พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ได้เช็ดซูพระองค์ไว้ ¹⁷ พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันและสวมหมวกเหล็กแห่งความรอดไว้บนพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมพระองค์เองด้วยอาวุธของการแก้แค้นและสวมฉลองพระองค์ด้วยความกระตือรือร้น

¹⁸ พระองค์ได้ทรงตอบสนองพวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ คือการพิพากษาด้วยพระพิโรธต่อพวกเขาประจักษ์ของพระองค์ และการแก้แค้นต่อพวกเขาศัตรูของพระองค์ และการลงโทษเกาะต่างๆ เป็นการตอบแทนพวกเขา

¹⁹ เพราะฉะนั้น พวกเขาจะเกรงกลัวพระนามของพระยาห์เวห์จากทางตะวันตก และเกรงกลัวพระสิริของพระองค์จากทางดวงอาทิตย์ขึ้น เพราะพระองค์จะเสด็จมาเหมือนกับธารน้ำไหลเชี่ยวที่ขับเคลื่อนด้วยลมปราณของพระยาห์เวห์ ²⁰ "พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยนและมายังพวกเขาที่หันกลับจากการกระทำที่ทรยศของพวกเขาในบาป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ²¹ ส่วนเราเอง นี่เป็นพันธสัญญาของเราที่ทำกับพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสว่า วิญญาณของเราผู้ซึ่งอยู่เหนือพวกเขา และถ้อยคำของเราที่เราได้ใส่ไว้ในปากของพวกเขาจะไม่พรางไปจากปากของพวกเขา หรือจะไม่พรางไปจากปากของบุตรทั้งหลายของพวกเขา หรือจะไม่พรางไปจากปากของหลานทั้งหลายของพวกเขา ตั้งแต่บัดนี้ไปและตลอดไปเป็นนิตย์" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 60

¹ จงลุกขึ้น ฉายแสง เพราะความสว่างของเจ้ามาแล้ว และพระสิริของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นมาเหนือเจ้าแล้ว ² แม้ว่าความมืดจะปกคลุมแผ่นดินโลก และความมืดก็บังคลุมบรรดาประชาชาติ แต่พระยาห์เวห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และจะเห็นพระสิริของพระองค์เหนือเจ้า ³ บรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะมายังความสว่างสุดของเจ้าที่กำลังขึ้นมา

⁴ จงมองดูไปรอบๆ เกิด พวกเขากุณคนได้รวมตัวกันและมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากแดนไกล และพวกเขาจะอุ้มพวกบุตรหญิงของเจ้าไว้ในอ้อมแขนของพวกเขา ⁵ แล้วเจ้าจะมองดูและเต็มด้วยความสุข ใจของเจ้าจะเปรมปรีดิ์และเปี่ยมล้น เพราะความมั่งคั่งของทะเลจะเทออกมาให้เจ้า ทรัพย์สมบัติของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า ⁶ กองคาราวานอูฐจะห้อมล้อมเจ้า คือพวกอูฐจากมีเดียและเอเฟซัส พวกเขากุณคนจะมาจากเซบา พวกเขาจะนำทองคำและกำยานมา และจะร้องเพลงถึงความน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์

⁷ ฟู่งแพะแก่ทั้งหมดยกเว้นหนึ่งตัวจะถูกรวบรวมนำมาขึ้นยังเจ้า บรรดาแกะตัวผู้แห่งเนบาโยทจะนำมาใช้ตามความต้องการของเจ้า พวกมันจะเป็นเครื่องบูชาที่น่าพอใจบนแท่นบูชาของเรา และเราจะให้พระนิเวศที่สง่างามของเราได้รับเกียรติ ⁸ พวกนี้เป็นใครที่ขึ้นมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกพิราบทั้งหลายที่ยังคงพักอาศัยของพวกเขา? ⁹ บรรดาแผ่นดินชายทะเลมองหาเรา และเรือทั้งหลายของการซิชก็นำหน้า และนำบุตรชายทั้งหลายของเจ้ามาจากแดนไกล เงินและทองคำของพวกเขาพร้อมกับพวกเขาด้วย เพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และเพื่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงทำให้เจ้าได้รับเกียรติ

¹⁰ พวกบุตรชายของพวกคนต่างชาติจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้นใหม่ และบรรดากษัตริย์ของพวกเขาจะปรนนิบัติเจ้า แม้ว่าเราได้ลงโทษเจ้าเพราะความชั่วร้ายของเรา แต่เราจะไม่มีความกรุณาต่อเจ้าด้วยความโปรดปรานของเรา ¹¹ ประตูเมืองทั้งหลายของเจ้าจะยังคงเปิดอยู่ตลอดเวลา ประตูเหล่านั้นจะไม่ปิดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อให้กษัตริย์ทั้งหลายได้นำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติเข้ามา ¹² แท้จริงแล้ว บรรดาประชาชาติและราชอาณาจักรที่ไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำลายสิ้น

¹³ ศักดิ์ศรีของเลบานอนจะมายังเจ้า รวมทั้งต้นสนสามใบ ต้นเฟอร์และต้นสนสามใบเนื้อแข็งด้วย เพื่อที่จะทำให้สถานมัสการของเรางดงาม และเราจะทำให้สถานที่เราตั้งแท่นบูชาของเราได้รับเกียรติ ¹⁴ พวกเขาจะมายังเจ้าและก้มกราบลง บุตรชายทั้งหลายของคนเหล่านั้นจะโน้มตัวลงคำนับเจ้า พวกเขาจะหมอบลงที่เท้าของเจ้า พวกเขาจะเรียกเจ้าว่านครแห่งพระยาห์เวห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ¹⁵ แทนการที่เจ้ายังคงถูกทอดทิ้งและเกลียดชัง ไม่มีผู้ใดผ่านเข้ามายังเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจตลอดไปเป็นนิรันดร์ เป็นความชื่นบานจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

¹⁶ เจ้าจะดื่มนมของบรรดาประชาชาติ และจะได้รับการเลี้ยงดูที่อกของกษัตริย์ทั้งหลาย เจ้าจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้าและพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์มหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ ¹⁷ เราจะนำทองคำมาแทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำเงินมาแทนเหล็ก จะนำทองสัมฤทธิ์มาแทนไม้ จะนำเหล็กมาแทนก้อนหิน เราจะตั้งสันติภาพเป็นบรรดาเจ้าเมืองของเจ้า และความยุติธรรมเป็นพวกผู้ปกครองของเจ้า ¹⁸ จะไม่ได้ยินถึงการรุกรานในแผ่นดินของเจ้าอีกต่อไป และไม่ได้ยินถึงการล้างผลาญ หรือการทำให้กระจัดกระจายไปในเขตแดนของเจ้า แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่าความรอด และเรียกประตูเมืองของเจ้าว่าการสรรเสริญ

¹⁹ ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในตอนกลางวันอีกต่อไป อีกทั้งดวงจันทร์ก็จะเป็นความสว่างสุดแสงแก่เจ้าอีกต่อไป แต่พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระเจ้าของเราจะทรงเป็นศักดิ์ศรีของเจ้า ²⁰ ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีกต่อไป หรือดวงจันทร์ก็จะไม่ถอยกลับและหายไป เพราะพระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ และวันแห่งการไถ่กู้ของเจ้าจะสิ้นสุดไป ²¹ ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรม พวกเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป ทั้งที่เรากลัว พลังงานแห่งมือของเราที่เราจะทำให้เจ้าได้รับเกียรติ ²² ผู้เล็กน้อยจะกลายเป็นพัน และคนเล็กน้อยจะกลายเป็นประชาชาติที่เข้มแข็ง เมื่อถึงเวลา เราเองคือพระยาห์เวห์จะเร่งทำสิ่งเหล่านี้ให้สำเร็จโดยเร็ว

Chapter 61

¹ พระวิญญาณของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้เพื่อประกาศข่าวดีแก่คนทุกขใจ พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้าไปรักษาผู้ที่ชอกช้ำระกำใจ เพื่อประกาศอิสรภาพแก่พวกเขาและเปิดเรือนจำให้แก่พวกเขาคนที่ถูกจำจอง ² พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระยาห์เวห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา และปลอบโยนทุกคนที่เศร้าโศก ³ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อที่จะมอบให้พวกเขาคนที่เศร้าโศกในศิโยน เพื่อให้มาลัยแทนซีเถาแก่พวกเขา ให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนที่ความเศร้าโศก ให้เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนวิญญาณที่ท้อแท้ เพื่อจะเรียกพวกเขาว่าต้นโอ๊กแห่งความชอบธรรม ที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้เพื่อที่พระองค์จะทรงได้รับเกียรติ

⁴ พวกเขาจะสร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นมาใหม่ พวกเขาจะฟื้นฟูที่ร้างเปล่าแต่เก่าก่อนขึ้น พวกเขาจะฟื้นฟูบรรดาเมืองที่ปรักหักพังขึ้นมา คือที่ร้างเปล่าแต่เก่าก่อนมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ⁵ พวกคนต่างชาติจะยืดย่นและเลื่องลือแห่งของพวกเขาก็ว่า พวกบุตรชายของคนต่างชาติจะทำงานในทุ่งนาและสวนองุ่นของพวกเขา ⁶ เจ้าจะได้รับการขนานนามว่าเป็นปुरुหิตของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเรียกเจ้าว่าบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าของเรา เจ้าจะกินความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอวดในความร่ำรวยของพวกเขา

⁷ แทนความอับอายของพวกเขา เจ้าจะได้ส่วนแบ่งเป็นสองเท่า และแทนความอัปยศ พวกเขาจะเปรมปรีดีในส่วนแบ่งของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจะมีส่วนแบ่งในแผ่นดินของพวกเขาเป็นสองเท่า ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะเป็นของพวกเขา ⁸ เพราะเราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่รักความยุติธรรมและเกลียดชังการโจรกรรมและการอธรรมที่ทารุณ เราจะตอบแทนพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อและเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขา ⁹ เชื้อสายของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่เห็นพวกเขาจะจดจำพวกเขาได้ ว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงอวยพร

¹⁰ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะยินดีอย่างมากในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม เหมือนกับเจ้าบ่าวประดับตนเองด้วยมาลัย และเหมือนเจ้าสาวที่ประดับตนเองด้วยอัญมณีของเธอ ¹¹ เพราะแผ่นดินโลกจะทำให้หน้าของมันเป็นงอกขึ้นมา และส่วนที่ทำให้สิ่งที่ปลูกในนั้นงอกขึ้นมาอย่างไร พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าประชาชาติทั้งหมดอย่างนั้น

Chapter 62

¹ เพราะเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่เจ็บเสีย และเพราะเห็นแก่กรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นั่งเจ็บ จนกว่าความชอบธรรมของนครนี้จะออกมาอย่างสว่างสดใส และความรอดของนครนี้จะออกไปเหมือนคอบเพลิง ² บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหมดจะเห็นสง่าราศีของเจ้า เขาจะเรียกเจ้าด้วยนามใหม่ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกให้ ³ เจ้าจะเป็นมงกุฎงามในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์ของพระเจ้าของเจ้าด้วย

⁴ เจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า "ผู้ถูกทอดทิ้ง" อีกต่อไป หรือแผ่นดินของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่า "ที่ทิ้งร้าง" อีกต่อไป แท้จริงแล้ว เจ้าจะถูกเรียกว่า "ความปิติยินดีของเราอยู่ในเธอ" และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า "แต่งงานแล้ว" เพราะพระยาห์เวห์ทรงปิตินดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน ⁵ แน่ทีเดียว ชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาวอย่างไร บรรดาบุตรชายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าอย่างนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีในเจ้าสาวของเขาอย่างไร พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีในเจ้าอย่างนั้น กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ⁶ ข้าพเจ้าได้ตั้งพวกคนยามไว้บนกำแพงของเจ้า พวกเขาจะไม่เจ็บเสียเลยไม่ว่าในตอนกลางวันหรือกลางคืน พวกเจ้าผู้คอยเตือนความจำของพระยาห์เวห์จะต้องไม่หยุดพัก

⁷ ออ้ายยอมให้พระองค์ทรงหยุดพักจนกว่าพระองค์จะทรงสถาปนากรุงเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และทำให้คนนั้นเป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงปฎิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และด้วยพระกรที่ทรงอำนาจของพระองค์ว่า "เราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารแก่พวกศัตรูของเจ้าอีกต่อไปอย่างแน่นอน พวกคนต่างชาติจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นใหม่ของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำงานมานั้น ⁹ เพราะพวกคนที่เก็บเกี่ยวข้าวจะได้กินข้าวและสรรเสริญพระยาห์เวห์ และพวกคนที่เก็บผลองุ่นจะได้ดื่มเหล้าองุ่นในลานสถานนมัสการบริสุทธิ์ของเรา"

¹⁰ จงผ่านเข้ามาเถิด จงผ่านประตูเข้ามา จงเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงสร้างขึ้นมา จงสร้างทางหลวง จงเก็บกวาดหินเหล่านั้นออกไปเสีย จงชูธงสัญญาณแก่บรรดาประชาชาติ ¹¹ ดูเถิด พระยาห์เวห์ทรงประกาศไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า "จงกล่าวกับธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้ากำลังเสด็จมา ดูสิ รางวัลงของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และคำตอบแทนของพระองค์จะไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์" ¹² พวกเขาจะเรียกเจ้าว่า "ชนชาติบริสุทธิ์ ผู้ได้รับการไถ่ของพระยาห์เวห์ และเขาจะเรียกเจ้าว่า "น่าปรารถนา เมื่อครั้งที่ไม่ถูกทอดทิ้ง"

Chapter 63

¹ ใครหนอที่มาจากเอโดม ผู้ที่สวมเสื้อผ้าสีแดงมาจากเมืองโบธราห์? ผู้นั้นเป็นใครหนอที่สวมเครื่องทรงของกษัตริย์ ผู้ที่ก้าวเดินมาอย่างมั่นใจ เพราะอาภรณ์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์? นี่คือการที่กล่าวด้วยความชอบธรรมและเต็มด้วยฤทธานุภาพที่สามารถช่วยให้รอดได้ ² ทำไมฉลองพระองค์จึงเป็นสีแดง และทำไมเครื่องทรงเหล่านั้นจึงดูเหมือนว่าพระองค์ได้ทรงย่างงูในบ่อย่างงูมา? ³ เราได้ย่างงูในบ่อย่างงูแต่เพียงผู้เดียว และไม่มีผู้ใดจากประชาชาติทั้งหลายได้อยู่ร่วมกับเราเลย เราได้ย่ำพวกเขาด้วยความโกรธของเรา และได้ย่ำพวกเขาด้วยความเกรี้ยวกราดของเรา โลหิตของพวกเขาที่เประเป็นอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และทำให้เสื้อผ้าของเราเลอะเทอะไปหมด

⁴ เพราะเราได้มองไปข้างหน้าถึงวันแห่งการแก้แค้นของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึงแล้ว ⁵ เราได้มองดู และไม่มีใครสักคนช่วยเหลือ เราได้ประหลาดใจที่ไม่มีใครช่วยเลย แต่แผนของเราเองจะนำชัยชนะมาให้เรา และความโกรธรุนแรงของเราก็ขับเคื่อนเรา ⁶ เราได้เหยียบย่ำชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธของเราและทำให้พวกเขาเป็นเฒ่าด้วยความพิโรธของเรา และเราได้เทโลหิตของพวกเขาลงบนแผ่นดินโลก

⁷ ข้าพเจ้าจะบอกถึงบรรดากิจการแห่งความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระราชกิจของพระยาห์เวห์อันสมควรแก่การสรรเสริญ ข้าพเจ้าจะบอกถึงทุกสิ่งทั้งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา และความดีอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ที่มีต่อวงศ์วานของอิสราเอล พระองค์ได้ทรงสำแดงพระกรุณานี้ต่อพวกเรา เพราะเหตุพระเมตตาของพระองค์ และพระราชกิจความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญามากมาย ⁸ เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า "เพราะพวกเขาเป็นชนชาติของเราอย่างแน่นอน บุตรทั้งหลายผู้ที่ไม่เกรงกลัว" พระองค์ได้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ⁹ พระองค์ทรงเป็นทุกสิ่ง เนื่องจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นของพวกเขาด้วย และกตสวธรรคจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ได้ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดด้วยความรักและพระเมตตาของพระองค์ และพระองค์ทรงยกชูพวกเขาขึ้นและทรงอุ้มพวกเขาให้ผ่านพ้นมาได้ตลอดสมัยโบราณ

¹⁰ แต่พวกเขาได้เกรงกลัวและทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ทรงเสียพระทัย ดังนั้น พระองค์จึงทรงกลายเป็นศัตรูของพวกเขาและสู้รบกับพวกเขา ¹¹ ประชากรของพระองค์ได้ระลึกถึงโมเสสในสมัยโบราณ พวกเขาได้กล่าวว่า "พระเจ้า ผู้ได้ทรงนำพวกเขาขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับพวกผู้เลื่องฟูงแคะของพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน? พระเจ้าผู้ทรงใส่วิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้ท่ามกลางพวกเขา ทรงอยู่ที่ไหน? ¹² พระเจ้าผู้ได้ทรงทำให้ฤทธานุภาพที่น่าอัศจรรย์ของพระองค์ไปพร้อมกับมือขวาของโมเสสอยู่ที่ไหน? และผู้ทรงแยกน้ำออกต่อหน้าพวกเขา เพื่อทำให้พระนามนิรันดร์ของพระองค์เองทรงอยู่ที่ไหน?

¹³ พระเจ้าทรงอยู่ที่ไหน? ผู้ได้ทรงนำพวกเขาผ่านน้ำลึกมาได้ เหมือนกับม้าที่วิ่งอยู่บนแผ่นดินที่ราบเรียบ พวกเขาไม่สะดุดเลย ¹⁴ เหมือนฝูงสัตว์ที่ลงไปยังหุบเขาอันใด พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ทรงให้พวกเขาพักสงบอันนั้น ดังนั้น พระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อทำให้พระนามของพระองค์เองเป็นที่สรรเสริญ ¹⁵ ขอร้องมองลงมาจากฟ้าสวรรค์และทรงใส่พระทัยจากที่ประทับบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ กิจการที่ทรงทำด้วยความกระตือรือร้นและอาภรณ์ของพระองค์อยู่ที่ไหน? พระราชกิจแห่งความสงสารและพระกรุณาของพระองค์ได้ถูกยึดไปจากข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁶ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าอับราฮัมไม่รู้จักพวกข้าพระองค์ และอิสราเอลจำพวกข้าพระองค์ไม่ได้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ตั้งแต่สมัยโบราณคือ 'พระผู้ไถ่ของพวกเขา' ¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้เราหลงไปจากบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และทำให้ใจของพวกข้าพระองค์แข็งกระด้างจนพวกข้าพระองค์ไม่เชื่อฟังพระองค์? ขอร้องกลับมาเพราะเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือเผ่าทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์

¹⁸ ชนชาติของพระองค์ได้ครอบครองสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ชั่วเวลาสั้นๆ แต่แล้วพวกศัตรูของพวกข้าพระองค์ก็เหยียบย่ำสถานที่นั้น ¹⁹ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กลายเป็นเหมือนกับคนเหล่านั้นผู้ที่พระองค์ไม่เคยทรงปกครอง เหมือนกับคนเหล่านั้นผู้ซึ่งไม่เคยถูกเรียกโดยพระนามของพระองค์"

Chapter 64

¹ "โอ ถ้าพระองค์ได้ทรงแหวกท้องฟ้าและเสด็จลงมา ภูเขาทั้งหลายก็จะสั่นสะเทือนเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ² เหมือนตอนที่ไฟติดกองไม้ หรือตอนที่ไฟทำให้น้ำเดือด โอ เพื่อให้พวกศัตรูจะได้รู้จักพระนามของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะตัวสั่นเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ³ เมื่อก่อนนี้ เมื่อพระองค์ได้ทรงทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ ที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์ได้เสด็จลงมา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือนเฉพาะพระพักตร์พระองค์

⁴ ตั้งแต่สมัยโบราณมา ไม่มีใครเคยได้ยินหรือรับรู้ หรือเคยได้เห็นพระเจ้าอื่นใดด้วยตาอกเห็นจากพระองค์ ผู้ทรงกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อผู้ที่รอคอยพระองค์ ⁵ พระองค์เสด็จมาช่วยคนเหล่านั้นผู้ที่ปีติยินดีในการทำสิ่งที่ชอบธรรม คนเหล่านั้นที่ระลึกถึงทางของพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ได้ทรงพิโรธเมื่อพวกข้าพระองค์ได้ทำบาป พวกข้าพระองค์จะได้รับการช่วยกู้ในทางของพระองค์เสมอ ⁶ เพราะพวกข้าพระองค์ทุกคนเป็นเหมือนผู้ที่เปื้อนมลทิน และการกระทำชอบธรรมทุกอย่างของพวกข้าพระองค์เป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก พวกข้าพระองค์ทุกคนได้เหี่ยวแห้งไปเหมือนใบไม้ ความผิดบาปทั้งหลายของพวกข้าพระองค์เป็นเหมือนลมที่หอบพวกข้าพระองค์ไป

⁷ ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ผู้ที่พยายามที่จะยึดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากพวกข้าพระองค์ และทำให้พวกข้าพระองค์มลายไปในมือของความผิดบาปของพวกข้าพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์เป็นดินเหนียว พระองค์ทรงเป็นช่างปั้น และพวกข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่ากริ้วนักเลย หรือขออย่าทรงจดจำความบาปของพวกข้าพระองค์อยู่เสมอ ขอทรงโปรดทอดพระเนตรพวกข้าพระองค์ทุกคนว่าเป็นชนชาติของพระองค์

¹⁰ เมืองบริสุทธ์ทั้งหลายของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยนก็กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นที่ร้างเปล่า ¹¹ พระวิหารบริสุทธ์และเจดงามของพวกข้าพระองค์ ที่ซึ่งบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้สรรเสริญพระองค์ได้ถูกไฟเผาทำลาย และทุกสิ่งที่เป็นที่รักยิ่งก็เป็นซากปรักหักพัง ¹² ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ยังทรงยับยั้งอยู่ได้อย่างไร? พระองค์ยังทรงเจ็บและทำให้พวกข้าพระองค์ได้รับความอับยศตลอดไปได้อย่างไร?

Chapter 65

¹ "เราพร้อมแล้วที่จะให้พวกคนที่ไม่ได้ขบถนั้นแสวงหาได้ เราพร้อมแล้วที่จะให้พวกคนที่ไม่ได้เสาะหานั้นได้พบ เรากล่าวว่า 'เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่นี้' ต่อประชาชนที่มิได้เรียกตามนามของเรา ² เราได้ยื่นมือของเราออกไปทั้งวันแก่ชนชาติที่ดื้อรั้น ผู้ที่ดำเนินในทางที่ไม่ดี ผู้ที่ดำเนินตามความคิดและแผนงานของตนเอง

³ พวกเขาเป็นชนชาติที่ทำให้เราขุ่นเคืองอยู่เรื่อยไป คือการถวายเครื่องบูชาทั้งหลายในส่วนต่างๆ และเผาเครื่องหอมบนกองอิฐ ⁴ พวกเขานั่งอยู่ท่ามกลางหลุมฝังศพและเฝ้ามองตลอดคืน และกินเนื้อหมูพร้อมกับน้ำแกงของเนื้อที่น่ารังเกียจในงานของพวกเขา ⁵ พวกเขากล่าวว่า 'จงยืนอยู่ห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ข้า เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า' สิ่งเหล่านี้เป็นคว้นในจมูกของเรา เป็นไฟที่ลุกไหม้อยู่วันยังค่ำ

⁶ ดุเถิด มีคำที่เขียนไว้ต่อหน้าเราว่า เราจะไม่นั่งเฉยอีกต่อไป เพราะเราจะแก้แค้นพวกเขา เราจะตอบสนองพวกเขาไว้ในตักของพวกเขา ⁷ เพราะความบาปทั้งหลายของพวกเขา และความบาปทั้งหลายของบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะตอบสนองพวกเขาสำหรับเครื่องหอมบูชาบนภูเขาทั้งหลายและสำหรับการกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนินเขาทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ เราจะตวงการกระทำในอดีตของพวกเขาไว้ในตักของพวกเขา"

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เหมือนน้ำจืดพบได้ในพวงองุ่น เมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า 'อย่าทำลายมันเลย เพราะยังมีสิ่งที่ดีในตัวมันอยู่' ฉะนั้น นี่เป็นสิ่งที่เราจะทำเพราะเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของเรา เราก็จะไม่ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้นฉะนั้น ⁹ เราจะนำเชื้อสายออกจากยาโคบ และพวกคนจากยูดาห์ผู้ที่ครอบครองภูเขาทั้งหลายของเรา ผู้ที่เราได้เลือกสรรไว้จะได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น

¹⁰ เมืองซาโรนจะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่พักของฝูงสัตว์ เพื่อชนชาติของเราผู้ที่แสวงหาเรา ¹¹ แต่พวกเจ้าผู้ที่ได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ ผู้ที่ล้มภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ผู้ที่จัดงานเลี้ยงให้แก่พระชะตา และเติมเหล้าองุ่นผสมจนเต็มแก้วให้แก่พระที่เรียกว่า พระลียิต ¹² เราจะลียิตพวกเจ้าให้แก้ดาบ และพวกเจ้าทุกคนจะหมอบลงต่อผู้สังหาร เพราะเมื่อเราได้เรียก พวกเจ้าก็ไม่ตอบ เมื่อเราได้พูด พวกเจ้าก็ไม่ฟัง แต่พวกเจ้าทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และเลือกที่จะทำสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจ"

¹³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะได้กิน แต่พวกเจ้าจะหิวโหย บรรดาผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่พวกเจ้าจะกระหาย ดุเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดิ์ แต่พวกเจ้าจะได้รับความอับอาย ¹⁴ ดุเถิด บรรดาผู้รับใช้ของเราจะร้องด้วยความยินดี เพราะใจที่ยินดี แต่พวกเจ้าจะร้องไห้เพราะใจที่เจ็บปวด และจะคร่ำครวญเพราะวิญญานที่ชอกช้ำ ¹⁵ พวกเจ้าจะละทิ้งชื่อของพวกเจ้าไว้เบื้องหลังเป็นคำแช่งสาปแก่พวกคนที่เลือกไว้ของเราที่จะพูดว่า เราเอง พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะฆ่าพวกเจ้า เราจะเรียกบรรดาผู้รับใช้ของเราด้วยนามอื่น

¹⁶ ผู้ใดที่ออกเสียงอวยพรบนแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรจากเราผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ ผู้ใดสาบานบนแผ่นดินโลก เราผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ก็จะปฏิญาณ เพราะความทุกข์ยากแต่ก่อนจะถูกลืมไป เพราะสิ่งเหล่านั้นจะถูกซ่อนไว้จากสายตาของเรา ¹⁷ เพราะฉะนั้น ดุสิ เราจะสร้างท้องฟ้าใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ และจะไม่มีการจืดจางหรือระลึกถึงสิ่งเก่าก่อน ¹⁸ แต่พวกเจ้าจะยินดีและเปรมปรีดิ์เป็นนิรันดร์ในสิ่งที่เราจะสร้างขึ้น ดุสิ เราจะสร้างกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นความเปรมปรีดิ์ และสร้างประชากรของนครนั้นเป็นความชื่นชมยินดี

¹⁹ เราจะเปรมปรีดิ์เหนือกรุงเยรูซาเล็มและจะยินดีเหนือชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงการคร่ำครวญและการร้องไห้ด้วยความทุกข์ใจในนครนั้นอีกต่อไป ²⁰ จะไม่มีเด็กทารกที่มีชีวิตเพียงไม่กี่วันอยู่ที่นั่นอีกต่อไป หรือคนแก่จะไม่ตายก่อนครบกำหนดเวลาของเขา ผู้ที่ตายเมื่ออายุร้อยปีก็จะถือว่าเป็นคนหนุ่ม ผู้ใดที่อายุไม่ถึงร้อยปีก็จะถือว่าเป็นคนที่ถูกแช่งสาป

²¹ พวกเขาจะสร้างบ้านเรือนและอาศัยอยู่ที่นั่น และพวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน ²² พวกเขาจะไม่สร้างบ้านและคนอื่นอาศัยอยู่อีกต่อไป พวกเขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุของชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ ผู้ที่เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานของมือของพวกเขาไปยาวนาน ²³ พวกเขาจะไม่ตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์ หรือไม่คลอดบุตรที่ทำให้ผิดหวัง เพราะพวกเขาเป็นบุตรหลานของผู้ที่รับพระพรจากพระยาห์เวห์ และเชื้อสายของพวกเขาที่อยู่กับพวกเขา

²⁴ ก่อนที่พวกเขาจะร้องเรียก เราจะตอบ และขณะที่พวกเขายังคงพูดอยู่ เราจะฟัง ²⁵ หมาป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนกับวัว แต่พงศ์สันติจะเป็นอาหารของงู พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายกันอีกต่อไปทั่วทั้งภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

Chapter 66

¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ฟ้าสวรรค์คือบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา แล้วพระนิเวศที่พวกเราจะสร้างให้แก่เราอยู่ที่ไหน? สถานที่ที่เราจะพำนักได้อยู่ที่ไหน? ² มือของเราได้สร้างสิ่งทั้งหมดนี้ นั่นคือการที่สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้นมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ คนนี้แหละที่เราชอบรับ คือผู้ที่มีจิตวิญญาณที่แตกสลายและสำนึกผิด และผู้ที่ตัวสั่นต่อถ้อยคำของเรา ³ ผู้ที่ขำขี้ขลาดด้วย ผู้ที่ถวายนบูชาลูกแกะก็หักคอสุนัขด้วย ผู้ที่ถวายนเครื่องธนูบูชาก็ถวายนเลือดหมูด้วย ผู้ที่ถวายนอนุสรณ์เครื่องหอมก็ถวายนพรความชั่วร้ายด้วย พวกเขาได้เลือกตามทางของตนเอง และพวกเขาก็ยืนดีในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา

⁴ เราจะเลือกการลงโทษของพวกเขาเองในวิธีเดียวกัน เราจะนำสิ่งที่พวกเขากลัวมาตกบนพวกเขา เพราะเมื่อเราร้องเรียกแล้ว ไม่มีใครตอบ เมื่อเราพูดแล้ว ไม่มีใครฟัง พวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของเรา และเลือกทำสิ่งที่ทำให้เราไม่พอใจ" ⁵ จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าที่ตัวสั่นต่อถ้อยคำของพระองค์ "บรรดาพี่น้องของพวกเจ้าผู้ที่เกลียดชังและแยกพวกเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเราได้กล่าวว่า 'ขอพระยาห์เวห์ทรงได้รับเกียรติ แล้วพวกเราจะเห็นความขึ้นมานของพวกเจ้า' แต่พวกเราจะได้รับความรักอันอภัย ⁶ เสียงอีกึกอีกแห่งสงครามออกมาจากเมืองนั้น เสียงมาจากพระวิหาร เสียงของพระยาห์เวห์ที่กำลังทรงแก้แค้นพวกศัตรูของพระองค์

⁷ ก่อนที่เราจะจับคนเร่ร่อน เธอก็คลอดบุตร ก่อนที่เราจะจับพวกคนเร่ร่อน เธอก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ⁸ ใครเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้? ใครเคยเห็นเรื่องเช่นนี้? แผ่นดินจะเกิดขึ้นในวันเดียวหรือ? ประชาชาติหนึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นได้ในชั่วครู่เดียวหรือ? แต่คนที่คิดโยนเริ่มจับคนเร่ร่อน เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ ⁹ เรานำการมาถึงกำหนดคลอด และจะไม่ยอมให้เด็กคนนั้นคลอดได้หรือ? พระยาห์เวห์ตรัสถามดังนี้ หรือเรานำเด็กมาถึงเวลาคลอด แล้วจะยับยั้งไว้ได้หรือ? พระยาห์เวห์ตรัสถามดังนี้

¹⁰ จงเปรียบปรดกับกรุงเยรูซาเล็มและยืนดีกับเธอ พวกเจ้าทุกคนผู้รักเธอ จงเปรียบปรดกับเธอ พวกเจ้าทุกคนที่ไว้ทุกข์ให้กับเธอ ¹¹ เพราะพวกเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูและอิมใจ พวกเจ้าจะได้รับการปลอบโยนอยู่กับอกของเธอ เพื่อพวกเจ้าจะดื่มสิ่งเหล่านั้นอย่างเต็มที่ และปิตินดื่มกับสงสารที่อย่างมากมายของเธอ ¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เราจะขยายความเจริญรุ่งเรืองมาเหนือเธอเหมือนกับแม่น้ำ และกรพียสมบัติของบรรดาประชาชาติมาเหมือนธารน้ำที่ไหลล้น พวกเจ้าจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ข้างเธอ และถูกอุ้มไว้ในอ้อมแขนของเธอ และเขย่าอยู่บนเข่าของเธอ

¹³ มารดาปลอบโยนบุตรของตนฉันใด เราก็จะปลอบโยนพวกเจ้าฉันนั้น และพวกเจ้าจะได้รับการปลอบโยนในกรุงเยรูซาเล็ม" ¹⁴ พวกเจ้าจะเห็นสิ่งนี้ และใจของพวกเจ้าจะเปรมปรดี และกระดุกของพวกเจ้าจะจอกขึ้นเหมือนหย้าอ่อน พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะทำให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ได้รู้จัก แต่พระองค์จะทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ต่อพวกศัตรูของพระองค์ ¹⁵ เพราะเหตุนี้ พระยาห์เวห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และบรรดาถรณ์ของพระองค์จะเหมือนลมพายุ เพื่อนำความร้อนแรงแห่งพระพิโรธและการตำราบของพระองค์มาด้วยเปลวไฟ

¹⁶ เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำการพิพากษามนุษย์ด้วยไฟและด้วยพระแสงของพระองค์ พวกคนที่พระยาห์เวห์ทรงลงโทษจะมีมากมาย ¹⁷ พวกเขารับประทานเองและทำให้ตนเองบริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเขาจะเข้าไปในสวนเหล่านั้นได้ เพื่อติดตามคนที่อยู่ท่ามกลางพวกคนที่กินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างเช่นหมู "พวกเขาจะมาถึงจุดจบ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ¹⁸ เพราะเรารู้การกระทำและความคิดของพวกเขา เวลานั้นจะมาถึงเมื่อเราจะรวบรวมทุกประชาชาติและทุกภาษา พวกเขาจะมาและจะเห็นพระสิริของเรา

¹⁹ เราจะตั้งหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ไว้ท่ามกลางพวกเขา แล้วเราจะส่งพวกคนที่รอดชีวิตจากพวกเขาไปยังบรรดาประชาชาติ คือไปยังการซิช พุด และลูด บรรดานักธนูผู้ที่เหนียวคันธนูของพวกเขา ไปยังภูบิล ยาวาน และไปยังแผ่นดินชายทะเลที่ห่างไกล ที่ซึ่งพวกเขายังไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเราหรือได้เห็นพระสิริของเรา พวกเขาจะประกาศพระสิริของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ²⁰ พวกเขานำพี่น้องทั้งหมดของพวกเจ้าทั้งหมด กลับมาจากทุกประชาชาติมาเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ พวกเขาจะมาโดยน้ำและโดยรถม้า โดยเกวียนประทุน โดยล้อ และโดยอูฐทั้งหลาย มายังกรุงเยรูซาเล็มภูเขาริสุทธีของเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะชนชาติอิสราเอลจะนำเครื่องธนูบูชาใส่ในภาชนะที่สะอาดมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ²¹ เราจะเลือกบางคนในคนเหล่านี้มาเป็นพวกปุโรหิตและพวกเลวี พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

²² เพราะท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้างขึ้นจะดำรงอยู่ต่อหน้าเราฉันใด เชื้อสายของพวกเจ้าจะดำรงอยู่ และชื่อของพวกเจ้าจะดำรงอยู่ฉันใด นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ²³ จากเดือนหนึ่งถึงเดือนต่อไป และจากวันสะบาโตหนึ่งถึงวันสะบาโตต่อไป ทุกคนจะมาและหมอบลงต่อเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ²⁴ พวกเขาจะออกไปและเห็นศพของพวกคนที่กบฏต่อเรา เพราะหนอนที่กีดกันพวกเขาจะไม่ตายไป และไฟที่เผาผลาญพวกเขาจะไม่ดับ และมันจะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อมนุษย์ทุกคน"

Book: Jeremiah

Jeremiah

Chapter 1

¹ บรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต อยู่ที่เมืองอานาโธทในแผ่นดินของเผ่าเบนยามิน ² พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลของโฮสียาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามแห่งการครองราชย์ของพระองค์ ³ และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโฮสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงเดือนที่ห้า ปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโฮสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมื่อมีการกวาดต้อนประชาชนของกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลย

⁴ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า ⁵ “ก่อนที่จะเราได้ก่อร่างตัวเจ้าขึ้นในครรภ์ เราได้เลือกเจ้า ก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้ให้เจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะแก่บรรดาประชาชาติ” ⁶ แล้วข้าพเจ้าก็ได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พูดไม่เป็นเพราะข้าพระองค์เป็นเด็กเกินไป”

⁷ แต่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อย่าพูดว่า 'ข้าพเจ้าเป็นเด็กเกินไป' เพราะเจ้าต้องไปยังทุกแห่งที่เราใช้ให้เจ้าไป และเจ้าจะต้องพูดทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้า! ⁸ อย่ากลัวพวกเขาเลย เพราะเราจะอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยกู้เจ้านี้เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ⁹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงเหนี่ยวพระหัตถ์สัมผัสปากข้าพเจ้า และได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บัดนี้ เราได้เอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า

¹⁰ ในวันนี้เรากำลังแต่งตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนรากและให้รื้อลง ให้ทำลายและให้ล้มล้าง ให้สร้างและให้ปลูก” ¹¹ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้กราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นกิ่งของต้นอัลมอนด์” ¹² พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าได้เห็นนั่นดีแล้ว เพราะเรากำลังเฝ้าดูถ้อยคำของเรา เพื่อให้นำไปปฏิบัติให้สำเร็จ”

¹³ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สอง กล่าวว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้กราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นหม้อที่ร้อนในหนึ่งกำลังเดือดเป็นฟองอยู่ ปากหม้อออกมาจากทางทิศเหนือ” ¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ความพิณาศจะปะทุจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น” ¹⁵ เพราะเรากำลังร้องเรียกทุกตระกูลแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ” พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศดังนี้แหละ พวกเขาจะมา และต่างก็จะวางบิลสังข์ของตนไว้ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อสู้กับกำแพงทั้งหลายที่ล้อมรอบ และสู้กับเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์

¹⁶ เราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อคนในเมืองเหล่านั้น เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่นๆ และมีมัสการสิ่งที่มือของพวกเขาได้ทำไว้ ¹⁷ จงเตรียมตัวให้พร้อม จงลุกขึ้นไปบอกพวกเขาถึงทุกสิ่งที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั้น อย่าตกใจกลัวพวกเขา มิฉะนั้นเราจะทำให้เจ้าตกใจกลัวต่อหน้าพวกเขา ¹⁸ นี่แน่ะ วันนี้เรากำลังให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อมเป็นเสาเหล็ก และกำแพงทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ เพื่อจะสู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ สู้กับเจ้าหน้าที่ยาตราการ สู้กับบรรดาปุโรหิต และสู้กับประชาชนในแผ่นดิน ¹⁹ พวกเขาจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราจะอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยกู้เจ้าไว้ นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 2

¹ พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า ² “จงไปและประกาศให้เยรูซาเล็มได้ยิน ให้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำความจงรักภักดีในพันธสัญญาในวัยหนุ่มสาวของเจ้าได้ ความรักของเจ้าตอนเราหมั้น เมื่อเจ้าได้ตามเราไปในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่ไม่ได้หว่านพืช ³ อิสราเอลนั้นถูกแยกไว้เพื่อพระยาห์เวห์ คือเป็นผลผลิตครั้งแรกในฤดูเก็บเกี่ยวของพระองค์ ทุกคนที่ได้กินผลรุ่นแรกนั้นก็มีความผิด ความพินาศจึงได้มาถึงพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

⁴ จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ เชื้อสายของยาโคบและทุกตระกูลในเชื้อสายของอิสราเอล ⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า “บรรพบุรุษของเจ้าพบความผิดอะไรในเราเล่า พวกเขาจึงได้ออกห่างจากการติดตามเรา? ที่พวกเขาได้ไปติดตามรูปเคารพไร้ค่า และพวกเขาได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่าเสียเอง? ⁶ เขาทิ้งหลายไม่ได้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ใดทรงพาเรามาจากแผ่นดินอียิปต์? พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่แห่งใด ผู้ใดทรงนำเราในถิ่นทุรกันดาร เข้าสู่ดินแดนอาราบาห์และหลุมบ่อทั้งหลาย ในแดนที่แห้งแล้งและมิดทึบ ในแผ่นดินที่ไม่มีใครผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น?’

⁷ แต่เราได้พาพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งการเมส เพื่อรับประทานผลไม้และบรรดาลสิ่งที่ดี แต่เมื่อเจ้าได้เข้ามา เจ้าได้ทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ⁸ ปุโรหิตก็ไม่ได้กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่ไหน?’ คนเหล่านั้นที่เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติไม่ได้ใส่ใจเรา บรรดาผู้เลื่องกีรยศต่อเรา พวกผู้เผยพระวอนะได้เผยพระวอนะแก่พระบาอัล และติดตามสิ่งไร้ประโยชน์ ⁹ ดังนั้น เราจึงยังคงได้แย่งกับเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะกล่าวโทษบรรดาลูกหลานของเจ้า

¹⁰ ดังนั้น จงข้ามไปยังชายฝั่งของคิริมและมองดู หรือใช้คนไปยังเมืองเคดาร์ และให้พิจารณาอย่างถี่ถ้วน และดูว่าเคยมีอย่างนี้บ้างไหม ¹¹ มีชนชาติใดเคยแลกเปลี่ยนพระทักทายทั้งหลายของตน แม้ว่าพระเหล่านั้นไม่ได้เป็นพระ? แต่ประชาชนของเราได้เอาศักดิ์ศรีของเขา แลกกับสิ่งไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ ¹² กองทัพทั้งหลาย จงสิ้นสะท้าน เพราะด้วยสิ่งนี้ จงสยดสยองและจงร้างเปล่า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ เพราะว่าประชาชนของเราได้ทำความชั่วถึงสองประการ พวกเขาได้ทอดทิ้งเราซึ่งเป็นน้ำพุที่มีน้ำแห่งชีวิต และพวกเขาได้ขุดบ่อน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นบ่อแตกที่ขังน้ำไม่ได้ ¹⁴ อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ? เขาเป็นทาสที่เกิดมาในบ้านนายของเขาหรือ? ดังนั้นเหตุใดเขาจึงตกเป็นของปล้นเล่า? ¹⁵ เหล่าสิงห์หนุ่มได้คำรามใส่เขา พวกมันได้แผดเสียงดังมาก และพวกมันได้ทำให้แผ่นดินของเขาร้างเปล่า เมืองทั้งหลายของเขาที่ได้ถูกทำลายไม่มีคนอาศัยอยู่

¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองเมมฟิสและเมืองทอปานเนส ได้โค่นศีรษะของเจ้าแล้ว ¹⁷ เจ้าหาเรื่องเหล่านี้มาใส่ตัวเจ้าเองไม่ใช่หรือ โดยการทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทาง? ¹⁸ ดังนั้นเจ้าได้อะไรจากการลงไปยังอียิปต์ เพื่อต้อนน้ำแห่งชีโร้เล่า? หรือเจ้าได้อะไรจากการลงไปยังอัสซีเรีย และต้อนน้ำในแม่น้ำยูเฟรติสเล่า?

¹⁹ ความชั่วร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และความไม่ซื่อสัตย์ของเจ้าจะลงโทษเจ้า ดังนั้นเจ้าจงคิดถึงมันและเข้าใจเถิดว่ามันเป็นความชั่วและความขมขื่น เมื่อเจ้าทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า และไม่มีความยำเกรงเราเลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย ²⁰ เพราะเราได้หักแอกของเจ้าที่เจ้ามีอยู่ในเวลาโบราณนั้น เราได้ทำลายโซ่ตรวนของเจ้าเสีย เจ้ายังได้กล่าวว่า ‘ข้าจะไม่ปรนนิบัติ’ เพราะเจ้าได้ก้มลงบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ตั้งไม้เขี้ยวสดทุกต้น เจ้าคนล่องประเวศ ²¹ เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาพุ่มที่เลือกสรรแล้ว เป็นพันธุ์แก่ทั้งนั้น แล้วเจ้าได้เปลี่ยนแปลงตัวเจ้าแล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลง จนเป็นองุ่นไร้ค่าไปได้?

²² ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวในแม่น้ำ และใช้สบู่มาก แต่รอยเปื้อนความผิดบาปของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ข้าไม่เป็นมลทิน ข้าไม่ได้ติดตามบรรดาพระบาอัลไป?’ จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาสิ จงฟังดูว่าเจ้าได้ทำอะไรไป เหมือนอูฐสาวคนองอยู่ในสุข ²⁴ เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สลดมหายใจด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะจับความใคร่ของมันได้? ไม่มีใครในเหล่าพวกผู้ชายที่จำเป็นต้องแต่งตัวแล้วไปตามนาง ในเวลาที่ผสมพันธุ์พวกเขาจะพบนาง

²⁵ เจ้าต้องยับยั้งเท้าทั้งสองของเจ้าอย่าให้เปล่าเปลือย และอย่าให้คอแห้ง แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เหลวไหล เพราะข้าได้รักคนแปลกหน้า และข้าจะติดตามไป’ ²⁶ เมื่อโจรถูกจับมีความอับอายอย่างไร เชื้อสายของอิสราเอลก็จะอับอายอย่างนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และผู้เผยพระวอนะของเขา ²⁷ ผู้เหล่านี้ที่กล่าวแก่ต้นไม้วัว ‘ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า’ และกล่าวแก่ศิลาว่า ‘ท่านคลอดข้าพเจ้ามา’ เพราะพวกเขาได้หันหลังให้เรา ไม่ใช่หันหน้ามา แต่เมื่อถึงเวลาลำบากพวกเขาจะกล่าวว่า ‘ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้น’

²⁸ แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง? ถ้ามันช่วยเจ้าให้พ้นได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีเมืองต่างๆ มากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น ²⁹ เจ้าทั้งหลายจะมาโต้แย้งเราทำไม? เจ้าได้กบฏต่อเราหมดทุกคนแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ³⁰ เราได้โดยตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า พวกเขาที่ไม่รับการสั่งสอน ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้เผยพระวอนะของเจ้าเหมือนอย่างสิงห์ฆ่าทำลาย

³¹ คนในยุคนี้เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงใส่ใจต่อถ้อยคำของเรา ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มิดทึบ? ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า ‘พวกเราจะเตรียมตัวไป พวกเราจะไม่มาหาพระองค์อีก?’ ³² สาวพรหมจารีจะลืมเครื่องประดับของเธอได้หรือ? เจ้าสาวจะลืมอาภรณ์ของตนได้หรือ? แต่ประชาชนของเราได้ลืมเรา เป็นจำนวนวันที่นับไม่ถ้วน ³³ เจ้าหาทางไปพบรักได้อย่างแนบเนียน ข้าเจ้ายังสอนทางของเจ้าให้หญิงชั่ว

³⁴ ที่ชายเสื้อของเจ้ามีโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดติดอยู่ ทั้งที่เจ้าไม่ได้จับเขาขณะทำการโจรกรรม ³⁵ เจ้าก็ยังกล่าวว่า ‘ข้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์ได้หันกลับจากข้าแล้ว’ ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้ากล่าวว่า ‘ข้าไม่ได้ทำบาป’ ³⁶ ทำไมเจ้าเร่ร่อนไปอย่างนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้า? อียิปต์จะทำให้เจ้าอับอาย เหมือนที่อัสซีเรียทำให้เจ้าอับอายมาแล้วนั้น ³⁷ เช่นเดียวกันเจ้าจะออกมาจากที่นั่น โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธคนเหล่านั้นที่เจ้าไว้วางใจ เจ้าจะไม่เจริญขึ้นด้วยความช่วยเหลือจากพวกเขา”

Chapter 3

¹ “ถ้าผู้ชายคนใดหย่าภรรยาของเขา และเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของผู้ชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ? แผ่นดินนั้นจะไม่ไสรครมมากมายหรือ? เจ้าได้ใช้ชีวิตเหมือนหญิงโสเภณีที่เล่นชู้กับคนรักหลายคนแล้ว และเจ้าจะกลับมาหาเราหรือ?” นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ ² จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงโล่งนั้น และดูสิ ที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสด้วย? เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ริมทางอย่างคนอาหรับในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้ทำให้แผ่นดินไสรครม ด้วยการเป็นหญิงโสเภณีของเจ้า ³ ดังนั้น ฝนจึงถูกระงับเสีย และฝนปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าที่หยิ่งทรนงเหมือนกับผู้หญิงสำส่อน เจ้าปฏิเสธที่จะรู้สึกอาย

⁴ เจ้าเพิ่งจะเรียกเราไม่ใช่หรือว่า ‘พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสหายที่ใกล้ชิดที่สุดในวัยเยาว์ของข้าพระองค์’ ⁵ พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ? พระองค์จะกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ? นี่แน่ะ เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังทำความชั่วทุกอย่างซึ่งเจ้าทำได้” ⁶ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ว่า “เจ้าเห็นอิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อได้ทำอะไร? เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้เดินไม้เขี้ยวสดทุกต้น และที่นั่นเธอก็ไปประพฤติเป็นเหมือนหญิงโสเภณี

⁷ เราได้พูดว่า ‘หลังจากที่เธอทำทุกสิ่งเหล่านี้แล้ว เธอจะกลับมาหาเรา’ แต่เธอก็ไม่กลับมา แล้วยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ได้เห็นสิ่งเหล่านี้” ⁸ ดังนั้นเราเห็นว่า ในทันใดเดียวกันที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณี และเราจึงไล่เธอไปและได้มอบหนังสือหย่า ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็ไม่กลัว เธอกลับไปทำตัวเป็นโสเภณีด้วยเช่นเดียวกัน ⁹ เธอเห็นว่าการได้ไปเป็นโสเภณีของเธอยังถือเป็นเรื่องเล็กน้อย เธอก็ได้ทำให้แผ่นดินไสรครม และเธอได้ไปล่วงประเวณีกับศิลาและต้นไม้

¹⁰ แล้วภายหลังจากสิ่งเหล่านี้ ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็ได้หันกลับมาหาเราแต่ไม่ได้ด้วยสุดใจ แต่สร้างทำเป็นกลับมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ¹¹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังได้สำแดงตัวว่าชอบธรรมยิ่งกว่ายูดาห์ที่ไม่สัตย์ซื่อ” ¹² จงไปและประกาศถ้อยคำเหล่านี้ทางทิศเหนือ กล่าวหาว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่มองดูพวกเจ้าด้วยความโกรธ เพราะเรามีความสัตย์ซื่อ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่โกรธอยู่เป็นนิตย์

¹³ เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้า ว่าเจ้าได้กบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าได้แบ่งปันเอาใจกับบรรดาเหล่าคนแปลกหน้าได้เดินไม้เขี้ยวสดทุกต้น เพราะพวกเจ้าไม่ได้ฟังเสียงของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ¹⁴ จงกลับมาเถิด ประชาชนที่ไม่สัตย์ซื่อทั้งหลาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราเป็นสามีของพวกเจ้า เราจับพวกเจ้ามาเมืองละคนและตระกูลละสองคน และเราจะนำเจ้ามาตั้งศิโยน ¹⁵ เราจะให้บรรดาผู้เลี้ยงแกะคนที่เราพอใจแก่พวกเจ้า พวกเขาจะเลี้ยงดูพวกเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ

¹⁶ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อพวกเจ้าจะทวีขึ้นและเกิดผลในแผ่นดินในเวลาเหล่านั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาก็ตกหลายจะไม่กล่าวอีกว่า “หีบพันธสัญญาแห่งพระยาห์เวห์” เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นอีกต่อไปในหัวใจของพวกเขาก็จะไม่มีการจำได้ จะไม่พลาดอีกเลย และจะไม่มีการทำเช่นนี้อีกเลย” ¹⁷ ในครั้งนั้นพวกเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่า ‘นี่เป็นพระที่นั่งของพระยาห์เวห์’ และบรรดาประชาชาติอื่น ๆ ทั้งสิ้นจะรวบรวมกันเข้ามายังกรุงเยรูซาเล็มในพระนามของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะไม่ดำเนินในความตอมน้ำในหัวใจชั่วร้ายของพวกเขาอีกต่อไป” ¹⁸ ในเวลานั้นเชื้อสายของยูดาห์จะเดินมากับเชื้อสายของอิสราเอล พวกเขาจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือมายังแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้าเป็นมรดก

¹⁹ สำหรับเรา เราได้กล่าวว่า ‘เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรชายทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกสวยงามกว่าสิ่งอื่นใดในประชาชาติอื่นๆ’ เราได้กล่าวว่า ‘เจ้าจะเรียกเราว่า “พระบิดาของข้าพระองค์”’ เราจะไม่ได้กล่าวว่าพวกเจ้าจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา แต่เชื้อสายอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ทรยศต่อเรา” ²⁰ เช่นเดียวกับภรรยาทรยศต่อสามีของนาง พวกเจ้าจะทรยศต่อเราเชื้อสายของอิสราเอล นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ²¹ จะได้ยินเสียงมาจากที่โล่ง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของประชาชนของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้แปรรู้ของเขาสีแล้ว พวกเขาได้ลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

²² “จงกลับมาเถิด ประชาชนผู้กลับสัตย์เอ๋ย เราจะทำการรักษาการกลับสัตย์ของเจ้าให้หาย” “นี่แน่ะ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์” ²³ แท้จริง เน้นเขาก็เป็นแต่สิ่งหลอกลวง และเสียงที่สับสนอลหม่านบนภูเขาทั้งหลายก็เช่นกัน แท้จริงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเป็นความรอดของอิสราเอล” ²⁴ กระนั้นก็ดี การไปนับถือรูปเคารพที่น่าอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ คือฝูงแกะ ฝูงโค บรรดาบุตรชาย และบุตรหญิงของพวกเขา” ²⁵ ให้เราอนลงในความอาย และให้ความอับอายคลุมเราไว้ เพราะเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เรายังเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ ไม่ได้ฟังพระสุรเสียงแห่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา”

Chapter 4

¹ "ถ้าเจ้าจะกลับมา อิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เจ้าก็ควรที่จะกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นหน้าเรา เสีย และไม่โลเลจากหน้าเราอีก ² เจ้าจะต้องซื้อสัตย์ ยุติธรรม และชอบธรรมเมื่อเจ้าสาบานว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด' แล้วบรรดาประชาชนก็จะให้พรกันในพระองค์ และในพระองค์เจ้าทั้งหลายจะได้รุ่งโรจน์" ³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับแต่ละบุคคลในยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็มว่า "จงโลดโผนที่ของพวกเจ้าและอย่าหว่านลงกลางพงหนาม

⁴ จงเข้าสู่หนัตัวเจ้าเองถวายแด่พระยาห์เวห์ จงตัดหนัหุ้มปลายแห่งหัวใจของเจ้าเสีย พวกผู้ชายยูดาห์ทั้งหลายและชาวเยรูซาเล็มทั้งหลายเอ๋ย เกรงว่าความโกรธของเราจะพุ่งออกไปอย่างไฟ และเผาไหม้โดยไม่มีใครจะดับได้ เนื่องจากพฤติกรรมความชั่วร้ายทั้งหลายของพวกเจ้า ⁵ จงรายงานในยูดาห์และจงทำให้ได้ยินในกรุงเยรูซาเล็ม จงกล่าวว่า "จงเป่าแตรในแผ่นดิน" จงร้องประกาศดัง ๆ ว่า "จงมารวมกัน ให้เราเข้าไป ในบรรดาเมืองที่มีป้อม" ⁶ จงยกธงสัญญาณขึ้นและเข้าสู่ศิโยน และจงรับหนีไปให้ปลอดภัย จงอย่ารออยู่ เพราะเรากำลังนำความพิณาศมาจากทิศเหนือ และเป็นการทำลายอย่างใหญ่หลวง

⁷ สิงโตตัวหนึ่งกำลังออกจากที่ซุ่มของมันแล้ว และบางคนที่จะทำลายบรรดาประชาชาติก็กำลังยกมาแล้ว เขากำลังออกไปจากสถานที่ของเขา นำความน่าสะอิดสะเอียนไปยังแผ่นดินของเจ้า เพื่อทำให้เมืองต่าง ๆ ของเจ้าจะถูกทิ้งร้าง ปราศจากคนอาศัย ⁸ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบไว้ทุกข์ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันแรงของพระยาห์เวห์ ไม่ได้หันกลับไประหว่างเรา ⁹ แล้วสิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นในวันนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ในวันจิตใจของกษัตริย์และพวกเจ้านายจะตาย บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็จะหวาดกลัว"

¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า แขนงที่เดียวว่าพระองค์ทรงล่อลวงอย่างเต็มที่ต่อชนชาตินี้และเยรูซาเล็มว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข' แต่ที่จริงดาบได้ฟาดฟันชีวิตของพวกเขา" ¹¹ ในครั้งนั้น จะได้กล่าวแก่ชนชาตินี้ และเยรูซาเล็มโดยการตรัสว่า "ลมร้อนจากที่ราบทั้งหลายของทะเลทรายจะพัดมาตามเส้นทางสู่ประตูของประชาชนของเรา มันจะไม่มาพัดหรือมาชำระพวกเขา ¹² ลมจะมาแรงเกินกว่านั้นอีกจะมาโดยคำสั่งของเรา และเราเองจะเป็นผู้กล่าวคำพิพากษาพวกเขา

¹³ ดูเถิด เขากำลังอุโหมเหมือนบรรดาเมฆ และพวกกรณาศึกของเขาเหมือนพายุ น้ำทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วัชพืชแก่พวกเขา เพราะเราจะต้องพิณาศ ¹⁴ จงชำระจิตใจของเจ้าจากความชั่วร้าย เยรูซาเล็มเอ๋ย เพื่อเจ้าจะรอดได้ นานสักเท่าใดที่ความคิดลึกๆ ของเจ้า ที่จะคิดแต่เรื่องการทำบาป? ¹⁵ เพราะว่ามีเสียงที่นำข่าวมาจากเมืองดาน และความพิณาศที่กำลังจะมาที่ได้ยินจากภูเขาทั้งหลายของเอเฟราอิม

¹⁶ จงให้บรรดาประชาชาติคิดถึงสิ่งเหล่านี้ นี่แน่ะ จงประกาศแก่เยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล่อลวงกำลังมาจากแผ่นดินไกลให้ร้องในการโหมตีเข้าใส่เมืองต่างๆ ของยูดาห์ ¹⁷ พวกเขาทั้งหลายเหมือนพวกคนยามของทุ่งนาที่เตรียมดินไว้เพาะปลูกที่ล้อมเธอไว้โดยรอบ เพราะว่าเธอได้บกพร่องต่อเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ¹⁸ และการประพฤติและการกระทำของเจ้าที่ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อเจ้า นี่จะเป็นการลงโทษของเจ้า มันจะสยดสยองขนาดไหน มันจะทำให้เจ้าสะเทือนใจที่สุด

¹⁹ ดวงใจของข้า ดวงใจของข้า ข้าเจ็บปวดในหัวใจ จิตใจของข้าก็สิ้นระว้ออยู่ภายใน ข้าจะนั่งเงียบอยู่ไม่ได้ เพราะข้าได้ยินเสียงเขาสัตว์ เสียงปลุกของสงคราม ²⁰ ความหายนะกับข้อหายนะ เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นถูกทำลาย บรรดาเนินที่ของข้าถูกทำลายในฉับพลัน และข้าคร่ำครวญฝ่าตี้นที่ทั้งหลายของข้าก็ย่อยยับไป ²¹ อีกนานสักเท่าใดที่ข้าจะได้เห็นธงชัย? ข้าจะได้ยินเสียงเขาสัตว์หรือไม่?

²² เพราะความโง่เขลาของประชาชนของเรา พวกเขาไม่รู้จักรเรา พวกเขาเป็นประชาชนที่โง่เขลาและพวกเขาไม่มีความเข้าใจ พวกเขาช้าของการกระทำชั่ว แต่พวกเขาไม่รู้จักรทำดี ²³ ข้ามองดูแผ่นดิน ดูเถิด มันเป็นที่ร้างและว่างเปล่า เมื่อมองดูท้องฟ้าก็ไม่มีดวงสว่าง ²⁴ ข้ามองดูภูเขา นี่แน่ะ มันกำลังสิ้นสะเทือน เนินเขาก็เคลื่อนตัวไปมา

²⁵ ข้าได้มองดู นี่แน่ะ ไม่มีใครเลย และนกทั้งปวงบนท้องฟ้าได้หนีไปแล้ว ²⁶ ข้าได้มองดู นี่แน่ะ เรือกวสวไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และเมืองทั้งสิ้นก็ปรักหักพังไป ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ต่อพระพิโรธอันแรงของพระองค์" ²⁷ นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่ร้างเปล่า แต่เราก็จะไม่ทำลายให้อับสิ้นเสียทีเดียว

²⁸ เพราะด้วยเหตุผลนี้ แผ่นดินจะไว้ทุกข์ และท้องฟ้าเบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ประกาศความตั้งใจของเราแล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจ เราจะไม่หันกลับจนกว่าจะลุล่วง ²⁹ ทุกเมืองจะหนีจากเสียงพลม้าและเหล่าพลรบพร้อมกับธนู พวกเขาจะวิ่งเข้าไปในป่า ชาวเมืองทุกแห่งก็จะปีนป่ายไปตามสถานที่ที่เป็นภูเขา เมืองทั้งหลายก็ถูกทอดทิ้ง เพราะไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย ³⁰ บัดนี้เจ้าก็ถูกทิ้งร้าง พวกเจ้าจะทำอะไรกัน? เพราะถึงแม้ว่าเจ้าจะแต่งตั้งผู้เผยพระวจนะและเจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ และทำให้ดวงตาทั้งสองขยายให้กว้างด้วยแทมสี พวกผู้ชายที่เคยปรารถนาในตัวเจ้าบัดนี้ก็ปฏิเสธเจ้า พวกเขาทั้งหลายจะพินาศเอาชีวิตของเจ้าไป ³¹ เพราะเราได้ยินเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดรวดเร็ว แสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอດบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรของศิโยน เธอแทบจะขาดใจ เธอเหยียดแขนของเธอออกร้องว่า "วัชพืชแก่ข้า ข้ากำลังเป็นลมเพราะเหล่านี้"

Chapter 5

¹ “จงวิ่งไปมาบนถนนในเยรูซาเล็ม จงเสาะหาตามลานเมืองด้วยเช่นกัน แล้วดูและคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าเจ้าจะหาผู้ชายหรือใครก็ได้สักคนหนึ่งคือคนที่กระทำการยุติธรรม และแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เยรูซาเล็ม” ² แม้พวกเขาจะกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด’ พวกเขาก็ยังสาบานอย่างเป็นเท็จ” ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความสัตย์จริงไม่ใช่หรือ? พระองค์ทรงเมตตาประชาชน แต่พวกเขาไม่รู้สึกรับผิด พระองค์ทรงล้างผลาญพวกเขาอย่างสิ้นเชิง แต่เขาก็ปฏิเสธที่จะรับการแก้ไข พวกเขาได้ทำให้หน้าของตนกระด้างยิ่งกว่าหิน เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะกลับใจ

⁴ แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า “แต่ทีเดียว คนเหล่านี้เป็นประชาชนที่ยากจน พวกเขาโง่ เพราะเขาไม่รู้จักพระบรรดาของพระยาห์เวห์ ไม่รู้จักพระบัญญัติของพระเจ้าของพวกเขา” ⁵ ข้าพระองค์จะไปหาพวกเขาที่ที่มีความสำคัญ และประกาศคำสอนของพระเจ้ากับพวกเขา เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็รู้จักพระบรรดาของพระยาห์เวห์ และรู้จักพระบัญญัติของพระเจ้าของเขา” แต่พวกเขาทุกคนก็ได้หักแอกเสีย พวกเขาได้ทำลายแอกของพวกเขาด้วยกัน พวกเขาทั้งหมดได้หักโซ่ตรวนที่ผูกมัดพวกเขากับพระเจ้า ⁶ ดังนั้นสิ่งใดจากปากจะมาจู่โจมพวกเขา สุนัขป่าจากอาราบาห์จะทำลายพวกเขา เสือดาวจะมาต่อตีบนเมืองทั้งหลายของพวกเขา ใครก็ตามที่ออกไปจากเมืองของเขาจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะการละเมิดของเขาเพิ่มขึ้น การประพฤติไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขาไม่มีข้อจำกัด

⁷ ทำไมเราควรจะให้ภัยประชาชนเหล่านี้? บุตรชายทั้งหลายของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้สาบานโดยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าทั้งหลาย เราได้เลี้ยงพวกเขาให้อิ่ม แต่พวกเขาก็ได้ล่วงประเวณี และผู้คนจำนวนมากมายพากันเดินไปยังบ้านของหญิงโสเภณี ⁸ พวกเขาเหมือนบรรดาม้าที่กลัดมัน พวกเขาได้ท่องเที่ยวไปเพื่อหาหุ่นนอน ทุกคนต่างร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้านของตน ⁹ ดังนั้นเราจะไม่ควรลงโทษเขาหรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และตัวเราเองไม่ควรจะแก้แค้นแก่ชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ?

¹⁰ จงไปเถิด ไปตามแถวต้นองุ่นของเธอและทำลายเสีย แต่อย่าให้ถึงการทำลายอย่างสิ้นเชิงแก่พวกเขาเสียทีเดียว ตัดกิ่งก้านของพวกเขาออก เพราะเถาวัลย์เหล่านั้นไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์ ¹¹ เพราะพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลและพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ¹² พวกเขาทั้งหลายได้พูดมุสาในเรื่องพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็กล่าวว่า “พระองค์จะไม่ทรงกระทำอะไร ไม่มีการร้ายใดจะเกิดขึ้นกับเรา และเราจะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร

¹³ เหล่าผู้เผยพระวจนะก็จะกลายเป็นเพียงลม พระวจนะไม่มีในพวกเขา ดังนั้น ขอให้สิ่งที่พวกเขาพูดจงเป็นอย่างนั้นแก่พวกเขาเถิด” ¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายจึงตรัสดังนี้ว่า “เพราะพวกเขาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ นี่แหละ เราจะวางถ้อยคำของเราในปากของพวกเขา มันจะเป็นเหมือนไฟ และประชาชนนี้จะเหมือนฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย” ¹⁵ จงดูเถิด คนอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำชนชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เป็นชนชาติที่มั่นคง เป็นชนชาติดีกตาดำรงพร เป็นชนชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เจ้าก็ไม่เข้าใจว่าพวกเขาจะพูดอะไร

¹⁶ แล่ธนูของเขาเหมือนหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาเป็นนักรบ ¹⁷ พวกเขาจะกินสิ่งซึ่งเจ้าเก็บเกี่ยวได้ พวกเขาจะกินบุตรชายและบุตรหญิงของเจ้าด้วยเช่นกัน และกินอาหารของเจ้า เขากินฝูงแกะฝูงโคของเจ้า พวกเขาจะกินผลจากเถาวัลย์และต้นมะเดื่อของเจ้า พวกเขาจะใช้ดาบทำลายบรรดาเมืองที่มีป้อมของเจ้าซึ่งเจ้าวางใจนั้น” ¹⁸ แม้แต่ในวันเหล่านั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เขาก็ยังไม่ทำลายเจ้าอย่างสิ้นเชิง

¹⁹ เมื่อพวกเขาเอ๋ย อิสราเอลและยูดาห์ กล่าวว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงทรงทำสิ่งเหล่านี้แก่เรา?’ แล้วเจ้า เยเรมีย์ จะกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘เพราะเจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติบรรดาพระต่างต่างในแผ่นดินของเจ้า ดังนั้น เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้า’ ²⁰ จงรายงานนี้ต่อวงศ์วานยาโคบ และให้สิ่งนี้ได้ยินในยูดาห์ กล่าวว่า ²¹ ‘จงฟังสิ่งนี้ พวกเจ้า ประชาชนที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจ ผู้มืดดวงตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน

²² เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ หรือเจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ? เราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิคมมิให้ละเมิดได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้ว่าคลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้” ²³ แต่ประชาชนเหล่านี้มีใจดื้อดึง เขาได้หันเหในการก่อกรรมและจากไปเสีย ²⁴ เพราะพวกเขาไม่ได้คิดในใจของตนว่า “ให้พวกเรายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ประทานฝนคือฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูในเวลาที่ถูกต้องตามฤดูกาล และทรงรักษา กฎเกณฑ์ของสปีดาร์แห่งการเก็บเกี่ยวไว้ให้พวกเรา”

²⁵ สิ่งชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้าได้ทำให้สิ่งเหล่านี้หันเหไปเสีย บาปทั้งหลายของพวกเขาทำร้ายความดีไว้เสียจากเจ้า ²⁶ เพราะคนอธรรมจะพบได้ท่ามกลางประชาชนของเรา พวกเขาข่มขอยเหมือนคนดักนกข่มขู่ พวกเขาวางกับดักไว้ และเขาดักจับประชาชน ²⁷ เหมือนกรงที่เต็มไปด้วยนกบ้านทั้งหลายของพวกเขาที่เต็มไปด้วยการทรยศ ดังนั้น พวกเขาจึงใหญ่โตและกลายเป็นคนมั่งมี

²⁸ พวกเขาจึงตัวอ้วน พวกเขาแสดงออกว่ากินอยู่ดี พวกเขาสำเนาในเรื่องการทำชั่ว พวกเขาไม่ได้แตกต่างในคดียของประชาชน หรือในคดียของลูกกำพร้า พวกเขาเจริญก้าวหน้าแม้ว่าพวกเขาไม่ได้ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ที่ขัดสน” ²⁹ ควรที่เราจะไม่ลงโทษพวกเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ควรที่เราจะแก้แค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ? ³⁰ สิ่งน่าหวาดหวั่นและน่ากลัว ได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน ³¹ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เผยพระวจนะเท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามอำนาจของพวกเขา ประชาชนของเราก็ตอบแบบนี้ แต่อะไรเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย?”

Chapter 6

¹ จงไปหาความปลอดภัย ประชาชนเบนยามินเอ๋ย โดยการหนีไปจากเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา จงยกสัญญาณขึ้นไว้เหนือหมู่บ้านเบธ อักเคเรม เพราะความชั่วร้ายกำลังปรากฏขึ้นจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวงกำลังมา ² บุตรีแห่งศิโยน ผู้หญิงที่สวยงามและบอบบาง กำลังจะถูกทำลาย ³ บรรดาผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาหาพวกเขา พวกเขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ผู้ชายแต่ละคนก็จะดูแลพวกมันด้วยมือของเขาเอง

⁴ "จงอุทิศตัวของพวกเจ้ากับบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายเพื่อทำสงคราม จงลุกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน นำพิศหวังมาก เพราะว่ากลางวันล่วงไป แล้ว เวลาของเวลาเย็นก็กำลังจะตก ⁵ แต่ให้พวกเราเข้าโจมตีในเวลาากลางคืน และให้ทำลายบรรดาป้อมอันเข้มแข็งของเธอเสีย" ⁶ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงโค่นบรรดาต้นไม้ของเธอลง และกองล้อมยึดเยรูซาเล็ม นี่แหละเมืองที่ต้องถูกโจมตี เพราะว่ามันเป็นเมืองที่ไม่มีการก่อกวนแต่การกดขี่ข่มเหง

⁷ เหมือนบ่อน้ำที่มีน้ำสะอาดไหลออกมาจนได้ ดังนั้นเมืองนี้ก็จะทำให้เกิดความอธรรมขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้น ความทารุณและความโกลาหลก็มีให้ได้ยินเสมอภายในเธอ ความเจ็บป่วยและการบาดเจ็บก็ปรากฏต่อหน้าเราเสมอ ⁸ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเกรงว่าเราจะปลิดตัวไปเสียจากเจ้า และทำให้เจ้าเป็นที่ร้างเปล่า เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย" ⁹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "เขาก็กินจะรวบรวมคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ในคนอิสราเอลอย่างแน่นอนเหมือนกับสวนองุ่น จงยื่นมือออกไปด้วยมือของเจ้าเพื่อเก็บผลองุ่นจากกิ่งทั้งหลายของมันเป็นอีกครั้งหนึ่ง

¹⁰ ข้าพเจ้าควรจะประกาศและตักเตือนใครเพื่อพวกเขาจะได้เชื่อฟัง? ดูสิ! ทุทังสองข้างของพวกเขาไม่เข้าสู่หนัด พวกเขาไม่สามารถจะให้ความสนใจได้ ดูสิ! พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ไปหาพวกเขาเพื่อตักเตือนพวกเขา แต่พวกเขาไม่ต้องการ" ¹¹ แต่ข้าพเจ้ามีพระพิโรธของพระยาห์เวห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าเห็นเห็นน้อยเกินที่จะเก็บมันไว้อีกแล้ว พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า "จงเก็บมันรดเด็กๆ ตามถนน และรดกลุ่มทั้งหลายของพวกหนุ่มๆ เพราะว่าผู้ชายทุกคนก็ต้องเอาไปพร้อมกับภรรยาของเขา และพวกคนแก่ทุกคนก็จะลำบากในปัสของพวกเขา ¹² บ้านเรือนทั้งหลายของพวกเขาก็ต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของพวกเขาด้วย เพราะเราจะยกมือของเราโจมตีผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้ผลกำไรที่ไม่ซื่อสัตย์ ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะไปจนถึงปุโรหิตพวกเขาทุกคนประพฤติหลอกลวง ¹⁴ พวกเขาได้รักษาแผลของประชาชนของเราเพียงผิวเผิน กล่าวว่า "สันติสุข สันติสุข" เมื่อไม่มีสันติสุขเลย ¹⁵ พวกเขาอับอายหรือเปล่าเมื่อพวกเขาทำการนำเกลียดน่าชัง? พวกเขาไม่อับอายเลย พวกเขาไม่รู้จักอาย เพราะฉะนั้น พวกเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว พวกเขาจะล้มคว่ำ เมื่อเราลงโทษพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงยื่นที่ทางแยกถนนและมองให้ดี จงถามหาทางโบราณนั้นว่า 'ทางดีอยู่ที่ไหน?' แล้วจงเดินในทางนั้น และจงหาสถานที่สงบสำหรับตัวเจ้า แต่ประชาชนทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในทางนั้น' ¹⁷ เราได้วางยามไว้สำหรับพวกเขาเพื่อฟังเสียงแตร แต่เขาก็กินทั้งหลายกล่าวว่า 'พวกเราจะไม่ฟัง' ¹⁸ เพราะฉะนั้น ประชาชนทั้งหลายเอ๋ย จงฟัง ดูเถิด พวกพยานทั้งหลาย อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่พวกเขา

¹⁹ จงฟังเถิด แผ่นดินโลกเอ๋ย ดูเถิด เรากำลังนำความพิณาศมายังประชาชนนี้ ผลแห่งความคิดทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา หรือบัญญัติของเรา แต่พวกเขากลับปฏิเสธเสีย" ²⁰ "กำยานที่ขึ้นมาจากเมืองเซบาชะมีความหมายอะไรกับเรา? หรือกลิ่นหอมทั้งหลายจากเมืองโกลมาให้เราเพื่ออะไร? เครื่องบูชาเผาทิ้งตัวของเจ้ายังไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับเราเอง หรือเครื่องสัตวบูชาของเจ้าก็ไม่เป็นที่พอใจเรา ²¹ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'ดูสิ เรากำลังจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายทั้งหลาย ทั้งเหล่าผู้อาศัยและเพื่อนบ้านจะพินาศด้วย'

²² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด ประชาชนกำลังมาจากแดนเหนือ เพราะว่าประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งถูกเราให้มาจากส่วนไกลสุดของแผ่นดิน ²³ พวกเขาทั้งหลายจะจับบรรดาคนธนูและหอกทั้งหลาย พวกเขาถูกร้ายและไม่มีความเมตตา เสียงของพวกเขาเหมือนเสียงทะเลคำราม และพวกเขากำลังขี่ม้าเตรียมพร้อมเหมือนทหาร บุตรของศิโยนเอ๋ย" ²⁴ เราได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกเขาเหล่านั้น มือทั้งหลายของเราก็อ่อนลง ความระทมอย่างแสนสาหัสได้จับเราไว้ เหมือนผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตร

²⁵ อย่าเดินออกไปในทุ่งนาเหล่านั้น หรือเดินบนถนนต่าง ๆ เพราะบรรดาบาบของศัตรูและความสยดสยองมีอยู่เต็มไปหมดทุกด้าน ²⁶ บุตรของประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบมาสวมไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้าของการเผาผลาญสำหรับบุตรคนเดียว เจ้าจงคร่ำครวญอย่างขมขื่นที่สุดสำหรับเจ้าเอง เพราะว่าผู้ทำลายจะมาสู่เราในทันทีทันใด ²⁷ "เราได้สร้างเจ้า เยเรมีย์ เป็นผู้ทดสอบท่ามกลางประชาชนของเราเหมือนกับการทดสอบโลหะ เพื่อพวกเขาจะได้ตรวจสอบและทดสอบทางทั้งหลายของพวกเขา

²⁸ พวกเขาทั้งหมดเป็นประชาชนที่ดื้อด้าน ผู้ซึ่งเกี่ยวไปทั่วเพื่อปลุกปั่นคนอื่น พวกเขาทั้งหมดเป็นกองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก ประพฤติเลวทรามทั้งนั้น ²⁹ เครื่องเป่าลมของเขาเป่าอย่างดุเดือดด้วยไฟที่กำลังเผาผลาญพวกเขา ตะกั่วก็ถูกหลอมในเปลวไฟ การหลอมก็ยังคงดำเนินต่อไปในท่ามกลางพวกเขา แต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะว่าความชั่วก็ยังไม่ถูกขจัดออกไป ³⁰ พวกเขาจะถูกเรียกว่าเงินที่ถูกปฏิเสธ เพราะพระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธพวกเขาเสียแล้ว"

Chapter 7

¹ พระวอนจะจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ว่า ² “จงยืนอยู่ที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และร้องประกาศถ้อยคำเหล่านี้ว่า 'จงฟังพระวอนจะพระยาห์เวห์ บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง เจ้าทั้งหลายผู้เข้าประตูเหล่านี้มาเพื่อถวายนมัสการพระยาห์เวห์' ³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงทำทางทั้งหลายของพวกเจ้าและกระทำการดี และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่ที่ต่อไป

⁴ อย่าให้ตัวพวกเจ้าเองไว้วางใจในคำหลอกลวงเหล่านี้ที่ว่า "พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระวิหารของพระยาห์เวห์" ⁵ เพราะว่า ถ้าเจ้าทำทางทั้งหลายของเจ้าอย่างจริงจังและกระทำความดี ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างมนุษย์และเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างเต็มที่ ⁶ ถ้าเจ้าไม่ข่มเหงคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ลูกกำพร้า หรือแม่กำพร้า และไม่ทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดต้องหลั่งออกในที่แห่งนี้ และไม่ติดตามบรรดาพระอื่น ๆ ไปให้เป็นอันตรายต่อตัวเจ้าเอง

⁷ แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้าตั้งแต่โบราณกาลและตลอดไปเป็นนิรันดร์ ⁸ นี่แน่ เจ้ากำลังวางใจในคำหลอกลวงทั้งหลายที่ไม่ได้ช่วยเจ้าเลย ⁹ เจ้าลัทธิกริพย์ ข่าน ล่วงประเวณีหรือ? เจ้าสาบานเท็จ และเผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามบรรดาพระอื่น ๆ ซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่รู้จักหรือ?

¹⁰ แล้วเจ้าก็มาและยืนต่อหน้าเราในนิเวศแห่งนี้ ซึ่งเรียกตามชื่อของเราและกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้รับการช่วยกู้แล้ว" ดังนั้นเจ้าสามารถทำสิ่งน่าเกลียดน่าชังเหล่านั้นทั้งสิ้นอีกหรือ? ¹¹ ในนิเวศแห่งนี้ ซึ่งเรียกตามชื่อของเรา ได้กลายเป็นถ้ำของพวกโจรในสายตาของเจ้าไปแล้วหรือ? แต่ นี่แน่ ตัวเราได้เห็นเอง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์" ¹² 'ดังนั้นจงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีไลห์ ซึ่งเราได้อนุญาตให้ชื่อของเราอยู่ที่นั่นในตอนแรก และจงดูว่าเราได้ทำอะไรต่อสถานที่นั้นเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา

¹³ ดังนั้นบัดนี้ การที่เจ้าทั้งหลายได้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราได้พูดกับเจ้าอีกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เจ้าทั้งหลายไม่ได้ฟัง เราได้เรียกพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ได้ตอบ ¹⁴ ดังนั้นสิ่งที่เราทำได้ต่อเมืองซีไลห์ เราจะทำต่อนิเวศนี้ที่เราได้เรียกตามชื่อของเรา นิเวศซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น สถานที่แห่งนี้ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษทั้งหลายของเจ้า ¹⁵ เพราะเราจะไล่เจ้าไปต่อหน้าของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ไล่บรรดาพวกพ้องของเจ้าไป บรรดาเชื้อสายทั้งหมดของเอเฟราอิม'

¹⁶ ส่วนเจ้า เยเรมีย์ อย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ และอย่าเปล่งเสียงคร่ำครวญโศกเศร้าหรืออย่าอธิษฐานในนามของพวกเขาก็ดี และอย่าขอร้องเราเพื่อตัวเจ้าเอง เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า ¹⁷ เจ้าไม่เห็นหรือว่า พวกเขาทำอะไรรึในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม? ¹⁸ พวกเขาเด็ก ๆ กำลังเก็บฟืน พวกเขาพอกทั้งหลายกำลังก่อไฟ พวกเขาผู้หญิงกำลังนวดแป้งเพื่อทำขนมถวายแด่ราชินีแห่งฟ้าและเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่น ๆ ดังนั้นพวกเขาจะยั่วยุให้เราโกรธ

¹⁹ พวกเขาทำสิ่งชั่วร้ายเราจริง ๆ หรือ? นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ชั่วร้ายพวกเขาเอง เพื่อให้พวกเขาได้รับความอับอายหรือ? ²⁰ ฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ ความกริ้วและความพิโรธของเราจะเทลงบนสถานที่นี้ บนทั้งมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่ง ทั้งมวล และบนพืชผลบนแผ่นดิน มันจะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้อีก' ²¹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า 'จงเพิ่มเครื่องบูชาเผาบูชาทั้งตัวเข้ากับเครื่องบูชาของเจ้า และเนื่องจากพวกเขา

²² เพราะเมื่อเราได้นำบรรพบุรุษของเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราไม่ได้เรียกร้องอะไรจากพวกเขา เราไม่ได้ให้คำสั่งพวกเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา ²³ เราเพียงแต่ให้คำบัญชาเท่านั้นว่า "จงฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา ดังนั้นจงดำเนินในหนทางทั้งหลายที่เราสั่งบัญชาเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ยินเป็นสุข" ²⁴ แต่พวกเขาไม่ได้ฟังหรือตั้งใจฟัง พวกเขาดำเนินชีวิตตามแผนการต่อต้านของจิตใจชั่วของพวกเขาดังนั้นพวกเขาได้เดินถอยหลัง ไม่ได้เดินไปข้างหน้า

²⁵ ตั้งแต่วันที่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเราไปยังพวกเขา เราได้ส่งพวกเขามาอย่างต่อเนื่อง ²⁶ แต่พวกเขาก็ยังไม่ฟังเรา พวกเขาไม่สนใจ แต่พวกเขาได้แข็งคอ พวกเขาได้ทำชั่วยิ่งกว่าบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก' ²⁷ ดังนั้นจงประกาศถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ฟังเจ้า จงประกาศสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ยอมตอบเจ้า

²⁸ จงพูดแก่พวกเขาว่า นี่เป็นประชาชาติที่ไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการตีสอน สัจจะถูกทำลายและถูกตัดขาดจากปากของพวกเขาแล้ว ²⁹ จงตัดผมของเจ้าออกและโกนขนของเจ้า และเหวี่ยงผมของเจ้าทิ้งไป จงคร่ำครวญเพลงศพเหนือที่โล่ง เพราะว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิเสธ และได้ทรงละทิ้งคนรุ่นนี้ตามพระพิโรธของพระองค์แล้ว ³⁰ เพราะพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของเรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้วางสิ่งน่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามชื่อของเรา เพื่อทำให้มีมลทิน

³¹ แล้วพวกเขาได้สร้างสถานสูงของโกเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาเบนอินโนม พวกเขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อเผาบุตรชายทั้งหลายและบุตรสาวทั้งหลายของพวกเขาเสียด้วยไฟ เป็นสิ่งที่ซึ่งเราไม่ได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา ³² ดังนั้น ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโกเฟท หรือหุบเขาเบนอินโนม มันจะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังร่างทั้งหลายไว้ในโกเฟท จนกระทั่งไม่มีที่ฝังเหลือแล้ว ³³ บรรดาศพของประชาชนนี้จะเปื้อนอาหารของบรรดานกในท้องฟ้า และของสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก และจะไม่มีใครจะขับไล่พวกมันไปเสียได้ ³⁴ เราจะทำให้เป็นจุดจบของเมืองต่างๆ ของยูดาห์และถนนต่างๆ ของเยรูซาเล็ม เสียงบันเท็งและเสียงรีนเร็ง เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะกลายเป็นที่ทิ้งร้าง"

Chapter 8

¹ "ในครั้งนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะนำกระดูกของบรรดาภักษัตริย์ยูดาห์และกระดูกของข้าราชการทั้งหลายของยูดาห์ กระดูกของเหล่าปุโรหิต และกระดูกของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และกระดูกทั้งหลายของผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมาจากหลุมฝังศพ ² แล้วพวกเขาจะกระจายกระดูกเหล่านั้นออกในแสงของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหมดในท้องฟ้าทั้งมวล สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่พวกเขาติดตามและได้ปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้เดินตามและได้แสวงหาและที่พวกเขาได้นมัสการ กระดูกเหล่านี้จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังอีกครั้ง พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นแผ่นดิน ³ ตามสถานที่ทุกแห่งที่เราได้ขับไล่พวกเขาไป พวกเขาจะเลือกเอาความตายแทนที่จะเลือกเอาชีวิตสำหรับพวกเขา ทุกคนที่ยังเหลืออยู่จากชนชาติชั่วร้ายนี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย

⁴ ดังนั้น จงพูดกับเขากันหลายว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อใครก็ตามที่ล้มลงเขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ? ถ้าคนหนึ่งคนใดหลงหายไป เขาจะไม่หวนกลับมาหรือ? ⁵ ถ้าโมชนชาตินี้ เยรูซาเล็ม จึงได้หวนไปในความไม่สัตย์ซื่ออยู่เสมอ? พวกเขายึดการหลอกลวงไว้มั่น และปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ ⁶ เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่พวกเขาไม่ได้พูดสิ่งที่ถูก ไม่มีใครรู้สึกเสียใจในความชั่วของเขา ไม่มีใครที่กล่าวว่า "ฉันได้ทำอะไรลงไปหรือ?" ทุกคนหันไปตามทางที่เขาปรารถนา เหมือนน้ำวิ่งเข้าไปในสงคราม

⁷ แม้แต่คนกระสาบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขากันหลาย บรรดานกนางแอ่น และเหล่านกกรด พวกมันได้อพยพตามเวลา กำหนดของมัน แต่ประชาชนของเรา ไม่รู้จักกฎหมายของพระยาห์เวห์ ⁸ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า "เรามีปัญญา เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์ก็อยู่กับเรา"? ที่จริงแล้ว ดูสิ ปากกาหลอกลวงของเหล่าพวกอาลักษณ์ได้สร้างคำหลอกลวง ⁹ พวกเขามีปัญญาจะต้องอับอาย พวกเขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป นี่แน่ะ พวกเขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระยาห์เวห์ ดังนั้น ปัญญาของพวกเขาจะมีประโยชน์อะไร?

¹⁰ ดังนั้น เราจะให้พวกภรรยาของพวกเขากลายไปเป็นของคนอื่น และให้ไร่นาทั้งหลายของพวกเขากลายแก่คนเหล่านั้นผู้ที่จะยึดเอา เพราะว่าตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนก็โลภอยากได้กำไรที่ไม่ซื่อสัตย์ ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะถึงปุโรหิต ทุกคนต่างฉ้อฉล ¹¹ พวกเขาได้รักษาแผนทั้งหลายแห่งประชาชนของเราเพียงผิวเผิน กล่าวว่า 'สันติสุข สันติสุข' เมื่อไม่มีสันติสุขเลย ¹² พวกเขาอับอายหรือเปล่าเมื่อเขาทำการนำเกลียดน่าชัง? พวกเขาไม่อับอายเลย พวกเขาไม่รู้จักอาย ดังนั้น พวกเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว พวกเขาจะล้มคว่ำเมื่อเราลงโทษพวกเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹³ เราจะเอาพวกเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ จะไม่มีผลงุ่นงันบนเขาสูง หรือไม่มีผลมะเดื่อบนต้นมะเดื่อทั้งหลาย แม้แต่ใบก็เหี่ยวแห้งไป และสิ่งที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขา ¹⁴ ทำไมพวกเราจึงนั่งอยู่ที่นี่? จงพากันมา ให้พวกเราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อมและเราจะอยู่เยียบที่นั่นในความตาย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เราเจียน พระองค์จะให้เราดื่มยาพิษ เพราะพวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์ ¹⁵ พวกเราหวังจะได้สันติสุข แต่ไม่มีสิ่งดีอะไรเลย พวกเราหวังสำหรับเวลาแห่งการศึกษาให้หาย แต่ดูสิ มีแต่ความสยดสยอง

¹⁶ เสียงคนร้องแห่งน้ำของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสิ้นก็สิ้นสะเทือน ด้วยเสียงร้องของเหล่าอาชญากรของเขา เพราะพวกมันมาและกินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง ¹⁷ เพราะนี่แน่ะ เรากำลังส่งจูเข้ามามาท่ามกลางพวกเจ้า คือจูกับทางซึ่งเจ้าจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ พวกมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ¹⁸ ความทุกข์ของข้าพเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด และจิตใจของข้าพเจ้าก็ป่วยอยู่

¹⁹ นี่แน่ะ มีเสียงกรีดร้องของบุตรแห่งประชาชนของเราจากดินแดนที่ห่างไกล พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในศิโยนหรือ? กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ? ทำไมพวกเราช่วยเราให้ไกลด้วยรูปเคารพของพวกเรา และด้วยรูปเคารพที่ไร้ค่าของคนต่างดาว? ²⁰ ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูร้อนก็สิ้นสุดแล้ว แต่เรากันหลายก็ไม่รอด ²¹ เราารู้สึกเจ็บปวดเพราะความเจ็บปวดของบุตรแห่งประชาชนของเรา เราจึงเจ็บปวด เราเศร้าหมองในสิ่งต่าง ๆ ที่น่ากลัวที่ได้เกิดขึ้นกับเธอ เราหวาดกลัว ²² ไม่มียารักษาในกิเลอาดหรือ? ไม่มีผู้รักษาโรคที่นั่นหรือ? ทำไมการรักษาแห่งบุตรแห่งประชาชนของเราจึงไม่เกิดขึ้น?

Chapter 9

¹ ถ้าหากเพียงศีรษะของข้าพเจ้าเป็นแหล่งน้ำ และดวงตาทั้งสองข้างของข้าพเจ้าเป็นน้ำพุแห่งน้ำตาก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรธิดาของประชาชนของข้าพเจ้าถูกเข่นฆ่า ² หากมีใครสักคนจะให้ข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับพวกคนเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไปจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นพวกเขาเสีย เพราะพวกเขากำลังเป็นคนล่องประเวณี และเป็นหมู่คนที่ทรยศ ³ พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า "พวกเขาเหยียบย่ำคัมภีร์แห่งความเที่ยงของพวกเขาด้วยลื่นของพวกเขานะ แต่ไม่ใช่โดยลื่นของพวกเขานะที่แข็งแรงขึ้นในแผ่นดิน เพราะพวกเขาออกจากความชั่วอย่างหนึ่งไปสู่ความชั่วอีกอย่างหนึ่ง พวกเขาไม่รู้จักระ" "

⁴ ขอให้พวกเขาแต่ละคนระวังเพื่อนบ้านของเขา และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะพี่น้องทุกคนเป็นคนหลอกลวง และเพื่อนบ้านทุกคนก็เกี่ยวไปพูดให้ร้ายผู้อื่น ⁵ แต่ละคนก็เหยียบย่ำเพื่อนบ้านของเขา และไม่ได้พูดความจริงสักคนเดียว บรรดาลิ้นของพวกเขาสอนให้พูดสิ่งมุสา พวกเขาเห็นอ่อนแอในการทำผิด ⁶ การตั้งรกรากของพวกเขาอยู่ในท่ามกลางการล่องลอย ในท่ามกลางการล่องลอยของพวกเขาปฏิเสธรที่จะรู้จักเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ เราจะกลืนพวกเขาและทดสอบพวกเขา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไรเพราะพวกเขาคือประชาชนของเรา? ⁸ ลิ้นของพวกเขาคือเหมือนเหล่าลูกศร พวกเขามองในสิ่งที่ไม่สัตย์ซื่อ ด้วยปากทั้งหลายของพวกเขา พวกเขาก็ก้าวเรื่องสันติสุขกับเหล่าเพื่อนบ้านของพวกเขา แต่ในใจของพวกเขาพวกเขาคอยดักรอโจมตีอยู่ ⁹ ไม่สมควรที่เราจะลงโทษพวกเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ควรหรือที่เราเองจะแก้แค้นชนชาติที่เป็นอย่างนี้?"

¹⁰ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงแห่งการโศกเศร้าและคร่ำครวญสำหรับภูเขาทั้งหลาย และเพลงงานศพจะถูกร้องเพราะทุ่งหญ้าเหล่านั้น เพราะว่ามันได้ถูกเผา ดังนั้นจึงไม่มีใครผ่านพวกมันไปมา พวกมันจะไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงสัตว์ ทั้งบรรดานกในท้องฟ้า และสัตว์ทั้งหลายก็ได้นับไปเสียแล้ว ¹¹ ดังนั้นเราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองสิ่งปรักหักพัง เป็นที่อยู่ของพวกหมาป่า เราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่รกร้างไม่มีคนอาศัย ¹² ใครเป็นคนมีปัญญาเพียงพอที่จะเข้าใจความนี้ได้? มีใครที่พระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขา และเขาจะประกาศความนั้นได้? ทำไมแผ่นดินจึงได้พังทลายและได้ถูกทำลายเหมือนถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีใครผ่านไปมา?

¹³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งธรรมบัญญัติของเราซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้ฟังเสียงของเราหรือดำเนินตามนั้น ¹⁴ เพราะว่าพวกเขาได้ดำเนินตามใจถ้อยของพวกเขานะ และได้ติดตามพวกพระบาอัลอย่างที่เราบรรพบุรุษของพวกเขาได้สั่งสอนพวกเขาให้ทำ ¹⁵ ฉะนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังจะให้ประชาชนนี้กินบอระเพ็ดและดื่มน้ำที่เป็นพิษ

¹⁶ แล้วเราจะกระจ่ายพวกเขาไปท่ามกลางบรรดาชนชาติที่ตัวเขาเองไม่รู้จักร หรือบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จักร เราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้ทำลายพวกเขาจนสิ้นซาก'" ¹⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า "จงตรึงตรองดู และเรียกพวกนางร้องไห้มา จงให้พวกเธอมา ให้คนไปตามพวกผู้หญิงมืออาชพในการคร่ำครวญ จงยอมให้พวกเธอมา ¹⁸ จงยอมให้พวกเธอรับมาและร้องคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อดวงตาของพวกเราจะมีน้ำตาไหล และเปลือกตาของพวกเราจะมีน้ำตาไหลออกมา

¹⁹ เพราะเสียงคร่ำครวญจะได้ยินในศิโยน 'พวกเราล่มจมแล้ว พวกเราสุดแสนจะอับอาย เพราะพวกเราต้องละทิ้งแผ่นดิน เพราะพวกเราได้ทำลายบ้านเรือนทั้งหลายของพวกเราลง' ²⁰ ดังนั้น พวกผู้หญิงเอ๋ย จงฟังพระวอนขอของพระยาห์เวห์ จงให้ใจจดจ่อในพระวอนขอจากพระโอษฐ์ของพระองค์ แล้วจงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรธิดาทั้งหลายของเจ้า จงสอนเพลงงานศพแก่หญิงเพื่อนบ้านแต่ละคน ²¹ เพราะความตายได้เข้ามาทางหน้าต่างทั้งหลายของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา มันทำลายเด็ก ๆ จากข้างนอก และตัดพวกคนหนุ่ม ๆ ออกเสียจากลานเมือง

²² จงประกาศว่า 'นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ บรรดาศพของคนที่เกลื่อนกลาดเหมือนมูลสัตว์ตามทุ่งนา และเหมือนฟ่อนข้าวที่หล่นตามหลังผู้เกี่ยว และไม่มีใครจะเก็บรวบรวมพวกมัน'" ²³ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้ผู้ที่มีปัญญาวอดสติปัญญาของเขา หรืออย่าให้มันครอบงำความเข้มแข็งของเขา อย่าให้คนมั่งมีมอดความหยิ่งในความมั่งคั่งของเขา ²⁴ เพราะถ้าคนจะโอ้อวดในสิ่งใด ก็ให้เป็นอย่างนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จักเรา เพราะเราคือพระยาห์เวห์ ผู้สำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อ ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะสิ่งเหล่านี้แหละที่เราพอใจ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

²⁵ "นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังมาแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์เมื่อเราจะลงโทษทุกคนที่เข้าสู่หนัดเพียงเนื้อหนังของพวกเขา ²⁶ เราจะลงโทษคนอียิปต์ และคนยูดาห์ คนเอโดม ประชาชนของอัมโมน คนโมอับและประชาชนทุกคนที่ตัดผมบนศีรษะของพวกเขาจนสั้น เพราะประชาชาติเหล่านี้ทั้งหมดไม่ได้เข้าสู่หนัด และพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ไม่ได้เข้าสู่หนัดทางใจ"

Chapter 10

- ¹ "จงฟังพระวจนะซึ่งพระยาห์เวห์ตรัสกับเจ้า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'อย่าเอาอย่างบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำครวญ เพราะความสำคัญของท่าน' ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น ³ เพราะธรรมเนียมทางศาสนาของประชาชนเหล่านี้ก็ไร้ค่า พวกเขาได้ตัดต้นไม้ต้นหนึ่งในป่า และช่างฝีมือได้แกะสลักไม้
- ⁴ แล้วเขาก็ทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ พวกเขาขีดมันไว้ด้วยค้อนและพวกตะปู ดังนั้นมันก็ไม่ล้มลงมา ⁵ สิ่งที่เขาทำด้วยมือของพวกเขา ก็เหมือนหุ่นไล่กาทั้งหลายที่อยู่ในสวนแตงกวา เพราะว่าพวกมันหลุดไม่ได้ และพวกมันต้องถูกขนย้ายไป เพราะพวกมันเดินไม่ได้ อย่างที่พวกมันเลย เพราะพวกมันไม่สามารถทำชั่วได้ และพวกมันก็ไม่สามารถทำดีได้ด้วย'" ⁶ ไม่มีใครเหมือนพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่ และพระนามของพระองค์ก็ทรงอำนาจมาก
- ⁷ ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ใครจะไม่ยำเกรงพระองค์? เพราะพระองค์ทรงสมควรได้รับความยำเกรง เพราะไม่มีใครเหมือนพระองค์ในท่ามกลางบรรดาปราชญ์ของประชาชาติทั้งหลายหรือราชอาณาจักรทั้งหมดของพวกเขา ⁸ พวกเขาเหมือนกัน พวกเขาเป็นเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน และโง่งน เหล่าศิษย์ของรูปเคารพซึ่งไม่มีอะไรเลยเป็นเพียงไม้ ⁹ พวกเขานำเครื่องเงินทุกชิ้นมาจากเมืองการิช และทองคำก็มาจากเมืองอุฟาส ที่ทำโดยเหล่าช่างฝีมือและเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง พวกที่เชี่ยวชาญทั้งหลายเป็นผู้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
- ¹⁰ แต่พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เมืองนิรันดร์ เมื่อทรงพระพิโรธ แผ่นดินก็หวั่นไหวและบรรดาประชาชาติจะไม่สามารถทนต่อความกริ้วของพระองค์ได้ ¹¹ เจ้าจะพูดกับเขากิจปวงดังนี้ว่า "บรรดาพระที่ไม่ได้สร้างฟ้าและโลกจะพินาศไปจากโลก และจากภายใต้บรรดาท้องฟ้า" ¹² แต่พระองค์เองทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ และทรงสถาปนาโลกไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และด้วยความเข้าใจของพระองค์ พระองค์ทรงคลี่ท้องฟ้าออก
- ¹³ พระสุรเสียงของพระองค์ก็ทรงทำให้เกิดเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และพระองค์ทรงทำให้หมอกลอยขึ้นจากที่ สุดปลายแผ่นดิน พระองค์ทรงทำสายฟ้าเพื่อฝน และทรงส่งลมมาจากพระคลังของพระองค์ ¹⁴ มนุษย์ทุกคนได้กลายเป็นคนเขลาไม่มีความรู้ ช่างโลหะทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพของเขา เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นพวกของปลอม และไม่มีชีวิตในพวกมัน ¹⁵ พวกมันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานของพวกที่มักเยาะเย้ย พวกมันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษของพวกมัน
- ¹⁶ แต่พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนมรดกของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น อิสราเอลเป็นเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย คือพระนามของพระองค์ ¹⁷ จงเก็บข้าวของของพวกเจ้า และออกจากแผ่นดิน พวกเจ้าประชาชนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การยึดครอง ¹⁸ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ เราจะโยนพวกที่อาศัยในแผ่นดินออกไปเสียในเวลานี้ เราจะทำให้พวกเขาเกิดความทุกข์ใจ และพวกเขาจะได้พบว่ามันจะเป็นดังนั้น"
- ¹⁹ วัชพืชแก่ข้าพเจ้า เพราะกระดูกของข้าพเจ้าแตก บาดแผลของข้าพเจ้าก็ติดเชื้อ ดังนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "แท้จริงนี่เป็นความเจ็บปวด และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา" ²⁰ เต็นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกเต็นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกตัดเป็นสองท่อน พวกเขาได้นำเอาลูกๆ ของข้าพเจ้าไปจากข้าพเจ้าหมด และไม่มีพวกเขาอีกแล้ว ไม่มีใครกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก หรือแขวนม่านของเต็นท์ของข้าพเจ้าให้ ²¹ เพราะว่าพวกผู้เลี้ยงแกะก็โง่งนและพวกเขาก็ไม่ได้เสาะหาพระยาห์เวห์ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเริญขึ้น และฝูงแกะของพวกเขาก็กระจัดกระจายไป
- ²² รายงานของข้าพเจ้าได้มาถึงแล้ว "ดูเถิด มันกำลังมา แผ่นดินไหวอย่างรุนแรงก็กำลังมาจากแผ่นดินทางเหนือ มาทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่ร้างเปล่า ให้เป็นที่อยู่ของหมาป่า" ²³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าทางของมนุษย์ไม่ขึ้นอยู่กับตัวเขา ไม่มีบุคคลใดจะดำเนินไปได้โดย่างเท้าของตนเอง ²⁴ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงทดสอบข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม ไม่ใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายข้าพระองค์ ²⁵ ขอพระองค์ทรงเทพระพิโรธของพระองค์เหนือบรรดาชนชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือบรรดาตระกูลที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาก็กว้างได้เผาผลาญยาโคบ เขาได้กินถ่านเสียและได้ทำลายถ่านเสีย และทำให้ที่อาศัยของท่านถูกทิ้งร้าง

Chapter 11

¹ พระวอจะมาจากพระยาห์เวห์ถึงเยเรมีย์ว่า ² “จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้เถิด และจงประกาศแก่พวกเขาแต่ละคนในยูดาห์และเหล่าผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ³ จงกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ให้คำแช่งสาปตกอยู่กับคนที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เถิด

⁴ นี่คือพันธสัญญาที่เราได้บัญชาแก่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาให้รักษาวินัยที่เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟสำหรับหลอมเหล็ก เราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงฟังเสียงของเรา และจงทำทุกอย่างที่เราได้บัญชาพวกเขาไว้ เพื่อที่พวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา’ ⁵ จงเชื่อฟังเรา เพื่อเราจะยืนยันตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้สาบานไว้กับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขา คำปฏิญาณที่ว่าเราจะให้แผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เขาอยู่ทุกวันนี้” แล้วข้าพเจ้า เยเรมีย์ จึงได้ทูลตอบและได้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด” ⁶ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงป่าวประกาศถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามถนนต่างๆ ของเยรูซาเล็ม จงกล่าวว่า ‘จงฟังบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และให้ประพฤติตาม

⁷ เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งขันต่อเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาจากวันที่เราได้นำพวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ ตักเตือนพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า และกล่าวว่า ‘จงฟังเสียงของเรา’” ⁸ แต่พวกเขาที่ไม่เชื่อฟังหรือเซี้ยหูฟัง แต่ละคนก็ดำเนินตามความดื้อด้านแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของพวกเขา ดังนั้นเราจึงนำคำสาปแช่งทุกสิ่งตามพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชามาตกเหนือพวกเขา แต่พวกเขาประชาชนก็ไม่ได้เชื่อฟัง” ⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “มีการสมคบคิดกบฏท่ามกลางเหล่าคนยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

¹⁰ พวกเขาได้หันกลับไปหาความผิดบาปของบรรพบุรุษรุ่นแรกๆ ของพวกเขา ผู้ที่ได้ปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของเรา ผู้ซึ่งได้ติดตามบรรดาพระอื่นๆ ไปเพื่อกราบนมัสการพระเหล่านั้น พงศ์พันธุ์ของอิสราเอลและพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ได้หักพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราได้กระทำต่อบรรพบุรุษของพวกเขา ¹¹ ดังนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ‘นี่แน่ะ เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือพวกเขา จากที่ซึ่งพวกเขาจะไม่สามารถหนีพ้น แล้วพวกเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา แต่เราจะไม่ฟังพวกเขา’ ¹² บรรดาเมืองต่างๆ ของยูดาห์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่กรุงเยรูซาเล็มก็จะไปร้องทุกข์ต่อพระอื่นๆ ทั้งหลาย ซึ่งพวกเขาได้เผาเครื่องบูชาถวาย แต่แน่นอนที่พระเหล่านั้นจะช่วยเหลือพวกเขาในเวลาลำบากของพวกเขาไม่ได้เลย

¹³ สำหรับพวกเขา ยูดาห์เอ๋ย บรรดาพระทั้งหลายของเจ้าได้เพิ่มมากขึ้นกับบรรดาเมืองของพวกเขา พวกเขาได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่อันอายำงสิ่งที่น่าอันอายจำนวนมากในกรุงเยรูซาเล็ม คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัลเท่ากับจำนวนของถนนทั้งหลายในเมืองนั้น ¹⁴ ดังนั้น ตัวเจ้าเอง เยเรมีย์ อย่าได้อธิษฐานเพื่อประชาชนนี้ เจ้าอย่าได้วิงวอนหรืออธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อพวกเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก ¹⁵ ถ้ามีผู้เป็นที่รักของเรา คนที่ได้ทำความชั่วร้ายมากมายมาทำอะไรในนิเวศของเราเล่า? เนื้อสัตว์ที่สักการบูชาของพวกเขาไม่สามารถจะช่วยเหลือเจ้าได้ พวกเขายินดีเพราะการกระทำทั้งหลายที่ชั่วร้ายของพวกเขา

¹⁶ ในอดีตพระยาห์เวห์ได้ทรงเคยเรียกเจ้าว่าต้นมะกอกใบดกที่งดงามด้วยผลที่น่ารัก แต่พระองค์จะทรงก่อไฟเผามันที่จะมีเสียงดังสนั่นของพายุและกึ่งทั้งหลายของมันจะแตกหักหมด ¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายผู้ที่ได้ทรงปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความพิณาศให้ตกแก่พวกเขา เพราะความชั่วช้าซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้กระทำ พวกเขาได้ยั่วยุให้เราโกรธด้วยการเผาเครื่องบูชาถวายแก่พระบาอัล” ¹⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้จักพวกเขา พระองค์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นการกระทำทั้งหลายของพวกเขา

¹⁹ ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกแกะเชื่องตัวหนึ่ง ซึ่งถูกพาไปหาคนฆ่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทราบเลยว่าพวกเขาได้วางแผนการต่อต้านข้าพเจ้าเอง โดยกล่าวว่า “ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแดนคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย” ²⁰ แต่ว่า พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดสอบดูทั้งความคิดและจิตใจ ข้าพเจ้าได้เป็นพยานการแก้แค้นของพระองค์แก่พวกเขา เพราะข้าพเจ้าได้มอบเรื่องของพวกเขาไว้กับพระองค์แล้ว ²¹ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เกี่ยวกับคนต่าบลอานาโฮ ผู้จะเอาชีวิตของเจ้า พวกเขากล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเผยพระวอจะในพระนามของพระยาห์เวห์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องตายด้วยมือของพวกเขา’

²² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า ‘นี่แน่ะ เรากำลังจะลงโทษเขาทั้งหลาย พวกคนหนุ่มที่กล้าหาญจะตายด้วยดาบ บรรดานักรบชายและบุตรหญิงของพวกเขาจะตายด้วยการฟันดาบอาหาร’ ²³ จะไม่มีใครเหลือเลย เพราะเราจะนำสิ่งร้ายมาสู่ชาวอานาโฮ คือปีแห่งการลงโทษพวกเขา”

Chapter 12

¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์สู้คดีกับพระองค์ ข้าพระองค์จะต้องขอลูกเสนอเหตุผลที่จะร้องทุกข์ต่อพระองค์ อย่างแน่นอน ทำไมทางของคนอธรรมจึงประสบความสำเร็จ? ประชาชนทุกคนที่ไม่สัตย์ซื่อก็ประสบความสำเร็จ ² พระองค์ได้ทรงปลุกเขาทั้งหลายและเขาก็ได้หยั่งรากลง พวกเขาจะงอกงามขึ้นและเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของพวกเขา แต่ไกลจากใจของพวกเขา ³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ยังทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นข้าพระองค์ และทรงทดสอบจิตใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงเอาพวกเขาไปเหมือนแกะถูกนำไปฆ่า และทรงแยกพวกเขาไว้ต่างหากเพื่อวันประหาร

⁴ แผ่นดินนี้จะแห้งแล้งไปนานเท่าใด และพืชผลตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไป เพราะความอธรรมของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้นอีกนานเท่าใด? บรรดาสัตว์ป่าและนกก็ได้ถูกกวาดไปสิ้นจริงๆ แล้ว ประชาชนกล่าวว่า “พระเจ้าไม่ทรงทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหลาย” ⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “ที่จริงแล้ว เเยเรมีย์ ถ้าเจ้าได้วิ่งด้วยเท้าของบรรดาทหารและพวกเขายังทำให้เจ้าหมดแรง แล้วเจ้าจะวิ่งแข่งเอาชนะกับบรรดาม้าทั้งหลายได้อย่างไร? ถ้าเจ้าล้มลงในที่ปลอดภัยของชนบท เจ้าจะทำการใดในดงพุ่มไม้ทั้งหลายตามลุ่มแม่น้ำจอร์แดน? ⁶ เพราะว่าแม้แต่บรรดาพี่น้องของเจ้าและครอบครัวพงศ์พันธุ์ของเจ้าก็ได้ทรยศต่อเจ้าและได้ปรับปรำเจ้าด้วยเสียงอันดัง จงอย่าวางใจในพวกเขา แม้แต่ที่พวกเขาพูดในสิ่งดีๆ กับเจ้า

⁷ เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้ละทิ้งมรดกของเรา เราได้มอบประชาชนที่เป็นที่รักของเราไว้ในมือเหล่าศัตรูของเรา ⁸ มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิงโตในพุ่มไม้สำหรับเรา เธอตะเบ็งเสียงของเธอใส่เรา ดังนั้น เราจึงเกลียดเธอ ⁹ ทรัพย์สมบัติที่เป็นรางวัลของเราได้กลายเป็นนกล่อเหยื่อที่กล่าเหยื่อทั้งหลายไล่ล่าอย่างนั้นหรือ? จงไปเถละ และรวบรวมสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งสิ้น และพาพวกมันมากินเธอเสีย

¹⁰ ผู้เลี้ยงแกะมากมายได้ทำลายสวนองุ่นของเรา พวกเขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำแผ่นดินส่วนของเรา พวกเขาได้ทำให้ส่วนที่เราพอใจ ให้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่ร้างเปล่า ¹¹ พวกเขาได้ทำส่วนของเราให้ร้างเปล่า เราคร่ำครวญสำหรับเธอ เธอก็ถูกทิ้งให้ร้างเปล่า แผ่นดินทั้งสิ้นได้ถูกทำให้ร้างเปล่า เพราะที่นั่นไม่มีใครเอาใจใส่เรื่องนั้น ¹² พวกผู้ทำลายได้มายังบรรดาที่โล่งในถิ่นทุรกันดาร เพราะพระแสงดาบของพระยาห์เวห์กำลังทำลายจากปลายแผ่นดินข้างนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสวัสดิภาพในแผ่นดินสำหรับสิ่งมีชีวิตใดๆ เลย

¹³ เขากันหลายได้หัวานข้าวสาลีแต่ได้เกี่ยวเหล่าพุ่มหนาม พวกเขาได้เห็นดินเหนียวจากงานแต่ไม่ได้อะไรเลย ดังนั้นจงอับอายด้วยผลการเกี่ยวของเจ้า เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์” ¹⁴ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ต่อเพื่อนบ้านของเรา คนที่ชั่วร้ายผู้ได้แต่ต้องมรดกซึ่งเราได้ให้แก่อิสราเอล ประชาชนของเรานั้น “นี่แน่ะ เราเป็นผู้ที่จะถอนเขากันหลายขึ้นจากแผ่นดินของพวกเขา และเราจะถอนเชื้อสายยูดาห์จากท่ามกลางพวกเขา ¹⁵ แล้วหลังจากเราได้ถอนบรรดาประชาชาติเหล่านั้นขึ้นแล้ว สิ่งนี้จะเกิดขึ้นที่เราจะกลับมีความเมตตาต่อพวกเขาอีก และนำพวกเขากลับมา แต่ละคนมายังมรดกของเขาและแผ่นดินของเขา

¹⁶ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าประชาชาติเหล่านั้นจะเรียนรู้ทางแห่งประชาชนของเราอย่างตั้งใจ คือปฏิญาณในนามของเราว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด’ อย่างที่พวกเขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วพวกเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเราฉันนั้น ¹⁷ แต่ถ้าพวกเขาไม่ฟัง แล้วเราก็จะถอนชนชาตินั้นออก มันจะถูกถอนออกอย่างแน่นอนและถูกทำลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 13

¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปและซื้อผ้าปูนาคาเดอมาผืนหนึ่ง และให้คาเดอของเจ้าไว้แต่อย่าจุ่มน้ำก่อน" ² ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อผ้าคาเดอผืนหนึ่งตามพระวอนะของพระยาห์เวห์ และคาเดอของข้าพเจ้าไว้ ³ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า

⁴ "จงเอาผ้าคาเดอซึ่งเจ้าได้ซื้อมาซึ่งได้คาเดออยู่ที่เอวของเจ้า จงลุกขึ้นและเดินทางไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง" ⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ได้ไปและได้ซ่อนผ้านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า ⁶ ต่อมาอีกหลายวันพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นและไปยังแม่น้ำยูเฟรติส ให้เอาผ้าคาเดอซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้"

⁷ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ได้กลับไปแม่น้ำยูเฟรติส และได้ขุดเอาผ้าคาเดอมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ แต่แม่น้ำ คาเดอนั้นได้ถูกทำลาย จะใช้การอะไรไม่ได้ ⁸ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า ⁹ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ในแบบเดียวกันเราจะทำลายความทะนงใหญ่หลวงของยูดาห์และของเยรูซาเล็ม

¹⁰ ประชาชนที่ชั่วร้ายนี้ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่เดินในความดื้อของใจของพวกเขา ผู้ได้ติดตามพระอื่นๆ ไป เพื่อนมัสการพวกเขาและได้โค้งคำนับพระเหล่านั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนผ้าคาเดอนี้ซึ่งจะใช้การอะไรไม่ได้ ¹¹ เพราะเช่นเดียวกับผ้าคาเดอติดอยู่ที่เอวของมนุษย์อันใด เราก็ได้ทำให้ประชาชนทั้งสิ้นของอิสราเอลและประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเรานั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา เพื่อนำชื่อเสียง คำสรรเสริญ และเกียรติยศมาให้เรา แต่พวกเขาจะไม่ฟังเรา ¹² ดังนั้น เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่พวกเขา 'พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ไหเหล่าอู่นทุกไหจะเต็มไปด้วยเหล่าอู่น' พวกเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า 'พวกเราไม่รู้จริงๆ หรือว่า ไหทุกไหจะต้องเต็มไปด้วยเหล่าอู่น?'

¹³ ดังนั้นจงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้เผยพระวอนะ และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ¹⁴ แล้วเราจะเหวี่ยงพวกเขาให้ชนกัน พวกพ่อกับพวกลูกชนกัน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะไม่สงสารพวกเขาหรือมีความเมตตาและเราจะไม่สงวนพวกเขาจากการทำลาย'" ¹⁵ จงฟังและตั้งใจฟังอย่ายโสไปเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว

¹⁶ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดุด บนภูเขาที่มีแสงสลัว และขณะเมื่อพวกเจ้ามองหาความสว่าง แต่พระองค์ทรงกลับให้เป็นความมืดมิด เป็นเมฆที่มืด ¹⁷ ดังนั้นถ้าพวกเจ้าไม่ฟัง เราจะร้องไห้แต่เพียงลำพังเพราะความหยิ่งยโสของพวกเจ้า ดวงตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างหนักและมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระยาห์เวห์ถูกต้อนไปเป็นเชลย ¹⁸ "จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชชนนีว่า 'ขอทรงลงมาจากบัลลังก์ของพระองค์ เพราะมงกุฎอันทรงสง่าราศีได้ถูกถอดจากพระเศียรของพระองค์แล้ว'

¹⁹ เมืองต่างๆ ในเนเกบจะถูกปิด โดยไม่มีใครจะเปิดพวกมันได้ ยูดาห์จะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ถูกกวาดไปเป็นเชลยจนหมดสิ้น ²⁰ จงเงยหน้าของเจ้าขึ้นและดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอบและไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะทั้งดงามของเจ้านั้น? ²¹ เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อพระเจ้าตั้งคนเหล่านั้นผู้ซึ่งตัวตัวเองได้สอนให้เป็นมิตรกับเจ้า? สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตร หรือที่จะยึดเจ้าไว้เหมือนผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูกหรือ?

²² แล้วถ้าเจ้าพูดในใจของเจ้าว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า?' ก็เพราะความผิดบาปอันมากมายของเจ้า ที่เสื้อคลุมทั้งหลายของเจ้าจึงต้องถูกลกขึ้น และเจ้าจึงถูกละเมิด ²³ ประชาชนคูชเปลี่ยนสีผิวของตนเองได้หรือ เสื้อดาวเปลี่ยนลายของมันได้หรือ? ถ้าดังนั้น แล้วพวกเจ้าผู้ที่เคยชินต่อการทำความชั่ว จะมาทำความดีได้หรือ ²⁴ ดังนั้นเราจะกระจ่ายพวกเขาไปเหมือนแกลบ ที่ย่อยยับไปในลมจากทะเลทราย

²⁵ นี่เป็นส่วนที่เราได้กำหนดให้แก่เจ้า ส่วนที่เราได้มอบให้แก่เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเจ้าได้ลืมหาเสีย และไว้วางใจในการมูสา

²⁶ ดังนั้น เราเองจะลกลเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า และส่วนที่เป็นส่วนตัวของเจ้าจะถูกเปิดเผย ²⁷ เราได้เห็นการล่วงประเวณี และความกำหนัด และความชั่วร้ายของการเป็นโสเภณีของเจ้าบนเนินเขาทั้งหลายและในทุ่งนาและเราได้เป็นสิ่งที่น่าเกลียดชังเหล่านี้ เยรูซาเล็มเอ๋ย วัชพืชแก่เจ้า อีกนานสักเท่าใด กว่าที่เจ้าจะถูกทำให้สะอาดได้อีก?"

Chapter 14

¹ นี่คือพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับความแห้งแล้งว่า ² "ให้ยูดาห์ไว้ทุกข์ ให้ประตูเมืองทั้งหลายของเธอพังทลายลง พวกเขากำลังคร่ำครวญสำหรับแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็กำลังดังขึ้น ³ บรรดาผู้มีอำนาจของพวกเขาส่งพวกคนใช้ให้ไปตักน้ำ เมื่อพวกเขาไปยังที่ขังน้ำ พวกเขาไม่สามารถหาน้ำได้ พวกเขาจึงกลับโดยไม่สำเร็จ พวกเขาคลุมศีรษะของพวกเขาด้วยความอับอายและชายหน้า

⁴ เพราะเรื่องนี้แผ่นดินก็แตกสะแหง เนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน พวกชานากิอับอาย และคลุมศีรษะของพวกเขาเสีย ⁵ เพราะแม้แต่กวางตัวเมียก็จากลูกที่ตกใหม่ในท้องทุ่งและละทิ้งพวกมัน เพราะว่าไม่มีหญ้า ⁶ พวกลาป่วยนอนอยู่ที่โล่ง และพวกมันหอบในสายลมเหมือนกับพวกหมาป่า ตาของพวกมันก็มืดมัว เพราะว่าไม่มีพืชผัก"

⁷ แม้ว่าความพิດบาปของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำเหล่าข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ทรงโปรดเถิด เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ บรรดาความไม่ซื่อสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เพิ่มขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปต่อพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระเจ้าผู้ช่วยของเราในยามลำบาก ทำไมพระองค์จึงทรงเป็นเหมือนแขกเมืองในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางต่างดาวผู้ที่แวะอาศัยเพียงคืนเดียว? ⁹ ทำไมพระองค์จึงทรงเป็นเหมือนผู้ชายที่สับสน หรือเหมือนนักรบผู้ที่ไม่สามารถช่วยใครได้? ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ได้รับการประกาศเหนือพวกข้าพระองค์ ขออย่าทรงละทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลาย

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสอย่างนี้กับประชาชนนี้ว่า "ด้วยเหตุที่พวกเราจักจะพเนจรไป พวกเขาไม่ได้ยับยั้งเท้าของพวกเขาไว้จากการกระทำนั้น "พระยาห์เวห์จึงไม่ทรงโปรดปรานพวกเขา บัดนี้พระองค์ทรงระลึกถึงความพิດบาปของเขา และได้ทรงลงโทษบาปของพวกเขา" ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของประชาชนนี้เลย ¹² ถ้าพวกเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา และถ้าพวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาและธัญบูชา เราก็จะไม่ยินดียิ่งในสิ่งเหล่านั้น เพราะเราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด"

¹³ แล้วข้าพเจ้าพูดว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่แน่ะ พวกผู้เผยพระวจนะกำลังกล่าวกับประชาชนว่า 'พวกเจ้าจะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหารสำหรับพวกเจ้า เพราะเราจะให้ความมั่นคงแก่พวกเจ้าในสถานที่นี้'" ¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พวกผู้เผยพระวจนะเผยพระวจนะเท็จในนามของเรา เราไม่ได้ส่งพวกเขาไป เราไม่ได้บัญชาพวกเขาหรือพูดกับพวกเขา แต่การเผยนี้มีเหตุและผลสำประโยชน์ การทำนายที่หลอกลวงมาจากจิตใจของพวกเขาเองที่พวกเขาอ้างทำนายให้แก่พวกเขา" ¹⁵ ฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ "เกี่ยวกับพวกผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะในนามของเราแม้ว่าเราไม่ได้ใช้พวกเขา คนเหล่านั้นที่กล่าวว่าจะไม่มีดาบหรือการกันดารอาหารในแผ่นดินนี้ พวกผู้เผยพระวจนะเหล่านี้จะตายเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร

¹⁶ แล้วประชาชนผู้ซึ่งพวกเขาได้เผยพระวจนะนั้น จะถูกโยนทิ้งไว้ตามถนนทั้งหลายของเยรูซาเล็ม เพราะการกันดารอาหารและดาบ เพราะจะไม่มีใครฝังพวกเขา คือทั้งพวกเขา ภรรยาของพวกเขา บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา เพราะเราจะเทความชั่วร้ายของพวกเขาออกมาบนพวกเขา

¹⁷ จงกล่าวถ้อยคำนี้แก่พวกเขาว่า 'ขอให้ดวงตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะจะมีการล่มสลายที่ยิ่งใหญ่ของบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ด้วยบาดแผลฉกรรจ์และไม่สามารถเยียวยาได้ ¹⁸ ถ้าเราออกไปตามท้องทุ่ง ก็มีบรรดาคนที่ได้ถูกฆ่าด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในเมือง ก็จะมีเหล่าคนเจ็บป่วยเนื่องจากการกันดารอาหาร ทั้งพวกผู้เผยพระวจนะและปุโรหิต ต่างก็เดินทางไปยังดินแดน และพวกเขาไม่รู้จัก'"

¹⁹ พระองค์ได้ทรงปฏิเสธยูดาห์อย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ? พระองค์ทรงเกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ? ทำไมพระองค์ทรงเขียนตีพวกข้าพระองค์ทั้งหลาย เมื่อไม่มีการเยียวยาสำหรับพวกข้าพระองค์ได้? ข้าพระองค์ทั้งหลายได้หวังในสันติสุข แต่ไม่พบสิ่งดีใดๆ เลย และมองหาเวลาในการเยียวยา แต่ดูสิ มีแต่ความสยดสยอง ²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอยอมรับผิดในความอธรรมของพวกข้าพระองค์ และความพิດบาปของบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปต่อพระองค์ ²¹ ขออย่าทรงปฏิเสธพวกข้าพระองค์เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงให้พระที่นักรุ่งเรืองของพระองค์ต้องเสื่อมเสีย ขอทรงระลึกถึงและขออย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับพวกข้าพระองค์ ²² ในบรรดารูปเคารพทั้งหลายของชนชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดที่น่าพนม? หรือทำให้ท้องฟ้าเกิดฝนได้? ไม่ใช่พระองค์เองดอกหรือ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์หวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

Chapter 15

¹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "แม้ว่าโมเสส หรือฮานูเอลกำลังยืนอยู่ต่อหน้าเรา เราก็ยังจะไม่โปรดปรานชนชาตินี้ จงไล่พวกเขาออกไป ให้พ้นหน้าเรา ให้พวกเขาไป" ² สิ่งนี้จะเกิดขึ้นว่าพวกเขาจะพูดกับเจ้าว่า 'เราจะไม่ไปไหน?' แล้วเจ้าจงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า คนเหล่านั้นที่ถูกกำหนดให้ตายก็ต้องตาย คนเหล่านั้นที่ถูกกำหนดให้แก้ดาบก็จะโดนดาบ คนที่ถูกกำหนดให้แก้การก่อกวนอาหาร จะพบการก่อกวนอาหาร คนที่ถูกกำหนดให้ตกเป็นเชลยก็จะเป็นเชลย' ³ เพราะเราจะกำหนดพวกเขาเป็นสี่กลุ่ม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ดาบเพื่อสังหารบางคน เหล่าสุนัขลากไปบ้าง พวกนกในอากาศและสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกก็ตกกันและทำลายไปบ้าง

⁴ เราจะทำให้พวกเขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวแก่ราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก เพราะสิ่งที่มันเสกโอรสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงกระทำในเยรูซาเล็ม ⁵ เพราะว่าใครจะสงสารเจ้า เยรูซาเล็มเอ๋ย? ใครจะเสียใจกับเจ้า? ⁶ เจ้าได้ปฏิเสธเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เจ้าได้ถอยหลังไปจากเรา ดังนั้นเราจะตีเจ้าด้วยมือของเราและทำลายเจ้า เราเห็นอภัยที่น่าที่จะมีเมตตาต่อเจ้าแล้ว

⁷ ดังนั้นเราฝึกพวกเขาด้วยส้อมฝังข้าวที่ประทุทั้งหลายของแผ่นดิน เราจะทำให้พวกเขาพลัดพราก เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะพวกเขาทั้งหลายไม่ได้หันกลับจากทางของพวกเขา ⁸ เราจะทำให้จำนวนของหญิงม่ายของพวกเขา มากกว่าชายที่ตายแล้ว ในเวลาเพียงวันเราจะส่งผู้ทำลายมายังบรรดาแม่ของคนที่อยู่ทั้งหลาย เราจะทำให้ความตกใจสุดขีดและความสยดสยองตกเหนือพวกเขาโดยจับพลัน ⁹ แม้ผู้มีลูกเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอจะสลบไป ดวงอาทิตย์ของเธอจะตกขณะเมื่อถึงวันอยู่ เธอจะต้องอับอายและขายหน้า เพราะเราจะมอบคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่ให้แก้ดาบต่อหน้าศัตรูของพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

¹⁰ วัชพืชแก่ข้าพเจ้า แม่ของข้าพเจ้า เพราะแม่ได้คลอดข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำให้เกิดการโต้เถียงและการขัดแย้งกันทั่วทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ให้เขายืม หรือมีใครให้ข้าพเจ้ายืม แต่ทุกคนแข่งข้าพเจ้า ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า "เราไม่ได้ช่วยเจ้าให้ได้รับสิ่งดีหรือไม่? เราไม่ได้ให้ศัตรูมาอ่อนวอนขอความช่วยเหลือต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจอย่างแน่นอน ¹² มีใครสามารถหักเหล็กได้หรือไม่? เฉพาะอย่างยิ่งเหล็กจากทิศเหนือที่ผสมทองสัมฤทธิ์ได้หรือไม่ ?

¹³ เราจะมอบความมั่งคั่งและเหล่าทรัพย์สมบัติของเจ้าเป็นของริบให้แก่เหล่าศัตรูของพวกเขา เราจะทำเช่นนี้เพราะบาปทั้งสี่ของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของพวกเขา ¹⁴ แล้วเราจะทำให้พวกเขาต้องปรนนิบัติศัตรูของพวกเขาในแผ่นดินซึ่งพวกเขาไม่รู้จัก เพราะไฟจะถูกจุดขึ้นในความพิโรธของเราต่อพวกเขา" ¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงกราบ ขอร้องระลึกถึงข้าพระองค์ และทรงช่วยข้าพระองค์ ขอร้องนำการแก้แค้นแก่คนเหล่านั้นที่ข่มเหงพวกข้าพระองค์ พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยของพระองค์ แต่ขออย่าอนุญาตให้พวกเขานำข้าพระองค์ไปเสีย ขอร้องตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีเคียงด้วยหินแก่พระองค์

¹⁶ เมื่อได้พบพระวอนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็ได้กินเสีย พระวอนะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย ¹⁷ ข้าพระองค์ไม่ได้นั่งอยู่ในหมู่คนเหล่านั้นที่ได้ฉลองหรือเปรมปรีดี ข้าพระองค์นั่งอยู่ด้วยความสันโดษ เพราะพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด ¹⁸ ทำไมความเจ็บของข้าพระองค์จึงไม่หยุดยั้ง และบาดแผลของข้าพระองค์รักษาไม่ได้ มันปฏิเสธที่จะรับการรักษาหรือไม่? พระองค์ทรงเป็นเหมือนล้าราที่ฟุ้งไม่ได้แก่ข้าพระองค์ หรือทรงเป็นอย่างน้ำที่เหือดแห้งหรือไม่?

¹⁹ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงได้ตรัสว่า "เยเรมียเอ๋ย ถ้าเจ้ากลับใจ แล้วเราจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเราและรับใช้เรา เพราะถ้าเจ้าแยกสิ่งที่ไม่ใช่เวลาต่างๆ จากสิ่งที่มีค่าทั้งหลาย เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา ประชาชนทั้งหลายจะหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้า ตัวเจ้าเองต้องไม่หันกลับไปหาพวกเขา ²⁰ เราจะทำให้เจ้าเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ซึ่งผ่านเข้าไปได้ และเขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่พวกเขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอดและช่วยกู้เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ²¹ เพราะเราจะช่วยกู้เจ้าจากมือของคนอธรรม และไถ่เจ้าจากเงื้อมมือของคนโหดร้าย"

Chapter 16

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้าว่า ² “เจ้าอย่ามีภรรยา และเจ้าอย่ามีพวกบุตรชายหรือพวกบุตรหญิงในสถานที่นี้ ³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แก่พวกบุตรชายและพวกบุตรหญิงที่เกิดในสถานที่นี้ แก่พวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และแก่พวกบิดาที่ได้ให้กำเนิดคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า

⁴ ‘เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคภัย พวกเขาจะไม่มีใครคร่ำครวญอาลัยพวกเขา หรือจะไม่มีใครจัดการฝังพวกเขา พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เพราะพวกเขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพของพวกเขาจะเป็นอาหารของเหล่านั้นในท้องฟ้าทั้งหลายและบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก’ ⁵ เพราะถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า ‘อย่าเข้าไปในเรือนที่กำลังมีความโสโครก อย่าไปคร่ำครวญ หรือไปแสดงความเห็นอกเห็นใจสำหรับพวกเขา เพราะเราได้เอาสันติสุขของเราไปจากประชาชนนี้แล้ว ทั้งความรักมั่นคงและความกรุณาของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁶ ทั้งผู้ใหญ่และผู้นี้จะตายในแผ่นดินนี้ พวกเขาจะไม่มีใครจัดการฝังศพให้ และจะไม่มีใครมาคร่ำครวญอาลัยพวกเขา หรือมากรีดตัว หรือมาโกนศีรษะเพื่อพวกเขา

⁷ จะต้องมีใครแบ่งปันอาหารให้แก่คนวิญญูเพื่อจะปลอบโยนพวกเขา เพราะเรื่องคนที่ตายทั้งหลายนั้น และจะต้องไม่มีใครมอบถ้วยแห่งการปลอบใจให้บิดาของพวกเขามารดาของพวกเขาก็จะปลอบใจพวกเขา ⁸ เจ้าต้องไม่เข้าไปในบ้านที่มีการเลี้ยงเพื่อนั่งกินหรือดื่มกับพวกเขา’ ⁹ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘นี่แน่ะ ต่อหน้าต่อตาของพวกเจ้า ในวันทั้งหลายของเจ้าและในสถานที่แห่งนี้ เรากำลังจะทำให้เสียงบันเท็งและเสียงรืนเร็ง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดไปจากสถานที่นี้’

¹⁰ แล้วสิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อเจ้ารายงานถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงประกาศโทษใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา? ความผิดและความบาปอะไรของเราที่ได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราหรือ?’ ¹¹ ดังนั้นจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘เพราะเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และพวกเขาได้ไปติดตามพระอื่นๆ และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น พวกเขาได้ละทิ้งเราและไม่ได้อำนาจธรรมเนียมปฏิบัติของเรา ¹² แต่ตัวพวกเขาเองได้ทำชั่วเสียยิ่งกว่าเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก เพราะดูสิ เจ้าแต่ละคนกำลังดำเนินด้วยจิตใจชั่วร้ายดื้อดึงของเจ้า ไม่มีใครเลยที่ยอมฟังเรา

¹³ ดังนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงความกรุณาแก่เจ้าเลย’ ¹⁴ เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังจะมาถึง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด พระองค์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’ ¹⁵ แต่จะกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด พระองค์ผู้ที่ได้ทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินทางเหนือและจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้น’ เพราะเราจะนำพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้เหล่าบรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น

¹⁶ นี่แน่ะ เราจะส่งชาวประมงมาเป็นจำนวนมาก นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาจะจับประชาชนออกมา ภายหลังจากนี้เราจะส่งพรานจำนวนมากมา ดังนั้นพรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาทุกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามชอกหินทั้งหลาย ¹⁷ เพราะว่าเรามองดูทางทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขาไม่สามารถจะปิดบังไว้จากเราได้ ความผิดบาปของพวกเขาไม่สามารถจะซ่อนจากดวงตาของเราได้ ¹⁸ ขึ้นแรกเราจะจ่ายคืนเป็นสองเท่าสำหรับความผิดบาปและบาปของเขาสำหรับที่พวกเขาได้ทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทินไปด้วยซากของรูปเคารพที่น่าสะอิดสะเอียน และทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยบรรดารูปเคารพที่น่าเกลียดน่าชังของพวกเขา”

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระกำลังและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของข้าพระองค์ และที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และกล่าวว่า ‘แต่ที่เดียว เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้รับมรดกที่หลอกลวง พวกมันว่างเปล่า ไม่มีประโยชน์อะไรในพวกมัน’ ²⁰ มนุษย์จะสร้างพระทั้งหลายไว้สำหรับพวกเขาเองได้หรือไม่? แต่พวกเขาส่งเหล่านั้นไม่ใช่พระ’ ²¹ เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ เราจะทำให้เขารู้จัก ในเวลานี้ เราจะทำให้เขารู้จักอำนาจของเราและฤทธานุภาพของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะรู้ชื่อนามของเราคือพระยาห์เวห์

Chapter 17

¹ "บาปของยูดาห์นั้นได้บันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ที่มีปลายเพชร ได้จารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจทั้งหลายของพวกเขาและบนพวกเชิงนอนที่แท่นบูชาทั้งหลายของพวกเขา ² แม้แต่บุตรหลานของพวกเขาที่ระลึกถึงแท่นบูชาและเสาอาเซราห์ทั้งหลายข้างพวกตนไม่เขียวสดและบนเนินเขาสูงทั้งหลาย ³ บัญชาของเราที่แถบชนบทที่เปิดกว้าง ทรัพย์สิ้นและสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเราจะแจกจ่ายไปเป็นของริบ พร้อมด้วยสถานสูงทั้งหลายของพวกเขา เพราะเหตุแห่งบาปที่พวกเขาได้กระทำตลอดทั่วแผ่นดินของพวกเขา

⁴ เจ้าจะต้องสูญเสียมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า เราจะทำให้เจ้าปรณินิบัติเหล่าศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะเจ้าได้จุดไฟแห่งความพิโรธของเราขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิรันดร์" ⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "บุคคลที่วางใจในมนุษย์ก็เป็นที่แข่งสาป เขาทำให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขา แต่หัวใจของเขาออกจากพระยาห์เวห์ ⁶ เพราะเขาเป็นเหมือนพุ่มไม้เล็กๆ ที่อยู่ในอราบาห์ และจะไม่เห็นสิ่งดีที่กำลังมาถึง เขาจะอาศัยอยู่ในสถานที่ที่แข็งเหมือนหินในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินแห่งแล้งที่ไม่มีคนอาศัย

⁷ แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์จะได้รับพระพร เพราะพระยาห์เวห์เป็นเหตุแห่งความวางใจของเขา ⁸ เพราะเขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำซึ่งหยิ่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ มันไม่กลัวความร้อนเมื่อแดดส่องมา เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง และมันไม่หยุดที่จะเกิดผล ⁹ จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใด มันเสื่อมทราม ใครจะรู้จักใจนั้น?

¹⁰ เราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ตรวจค้นดูจิตใจ ผู้ทดสอบดูใจทั้งหลาย เราให้แก่แต่ละคนตามทางทั้งหลายของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา ¹¹ นกกระทาคีฟักไข่ซึ่งมันไม่ได้ดักเอง บางคนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็เช่นกัน เมื่อพอถึงวัยกลางคน ความมั่งคั่งก็พราดจากเขาไป และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดเขลา" ¹² "สถานที่ตั้งแห่งสถานนมัสการของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เริ่มต้น

¹³ พระยาห์เวห์ทรงเป็นความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ละทิ้งพระองค์จะต้องอับอาย คนเหล่านั้นในแผ่นดินที่หันไปจากพระองค์จะต้องถูกจารึกไว้ในพงศาวดาร เพราะเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ผู้เป็นน้ำพุแห่งชีวิต ¹⁴ ขอรกรักษาข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แล้วข้าพระองค์จะได้รับการรักษา ขอรกรช่วยข้าพระองค์ให้รอด แล้วข้าพระองค์จึงจะรอดได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นบทเพลงสรรเสริญของข้าพระองค์ ¹⁵ ดูลิ เขาทั้งหลายพูดกับข้าพระองค์ว่า 'พระวจนะของพระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน? ขอให้มาเถิด'

¹⁶ สำหรับข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ได้หนีไปจากการเป็นผู้เลี้ยงที่ติดตามพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบถึงการประกาศทั้งหลายซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ มันได้อยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁷ ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์หวาดกลัว พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันที่ยากร้าย ¹⁸ ขอให้พวกเขาติดตามล่าข้าพระองค์ต้องอับอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องอับอาย ขอให้พวกเขาครั่นคร้าม แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องครั่นคร้าม ขอรกรนำวันร้ายมาตกเหนือพวกเขา และขอรกรทำลายพวกเขาด้วยการทำลายครั้งแล้วครั้งเล่า"

¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปยืนในประตูแห่งประชาชน ซึ่งบรรดาภักษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้าและที่พวกเขาเสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม ²⁰ จงกล่าวแก่พวกเขาว่า 'จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ท่านทั้งหลายผู้เป็นภักษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ ²¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของพวกเขา และอย่าได้หาหนทางอะไรในวันสะบาโต เพื่อนำของนั้นเข้าทางประตูของเยรูซาเล็ม

²² อย่าห้ามของของเจ้าออกจากบ้านของเจ้าในวันสะบาโต อย่าทำงานใดๆ แต่จงรักษาวินัยสะบาโตให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาเหล่าบรรพบุรุษของเจ้าไว้" ²³ พวกเขาจะไม่ฟังหรือเชื่อฟัง แต่ได้ทำคอแข็ง เพื่อพวกเขาจะไม่ยินและไม่รับคำตักเตือน ²⁴ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาเชื่อฟังเราจริงๆ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่นำภาระใดๆ เข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวินัยสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่ทำงานในวันนั้น

²⁵ แล้วบรรดาภักษัตริย์ เจ้านายทั้งหลาย และคนเหล่านั้นผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด จะเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ โดยบรรดาธรรมาจารย์และบ่าวทั้งหลาย พวกเขาและพวกผู้นำทั้งหลายทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิรันดร์ ²⁶ พวกเขาจะมาจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน และจากแคว้นที่ราบต่ำ จากเทือกเขาทั้งหลาย และจากเนเกบนำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา เครื่องธัญบูชาและกำยาน และนำเครื่องบูชาขอบพระคุณมายังนิเวศของพระยาห์เวห์ ²⁷ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวินัยสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระหนักเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญบ่อน้ำทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และไม่สามารถจะดับได้"

Chapter 18

¹ พระวอจะซึ่งมาจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ตรัสว่า ² "จงลุกขึ้น ไปที่บ้านของช่างปั้นหม้อ เพราะเราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น" ³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ลงไปที่บ้านของช่างปั้นหม้อ และดูเกิด ช่างปั้นหม้อกำลังทำงานอยู่ที่แป้นช่างหม้อ

⁴ แต่ภาชนะดินซึ่งกำลังทำนั้นได้เสียอยู่ในมือของช่างปั้นหม้อ ดังนั้นเขาจึงได้เปลี่ยนใจและปั้นภาชนะใหม่อีกลูกหนึ่งตามที่เขาได้เห็นว่าดีและควรทำในสายตาของเขา ⁵ แล้วพระวอจะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ⁶ "เราจะทำแก่เจ้าอย่างช่างปั้นหม้อนี้ทำไม่ได้หรือ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ นี่แน่ะ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าอยู่ในมือของเราเหมือนอย่างดินเหนียวที่อยู่ในมือของช่างปั้นหม้อ

⁷ ในคราวเดียวกัน เราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอน หรือพังและทำลายเสียก็ได้ ⁸ แต่ถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ประกาศไว้แล้ว หันเสียจากความชั่ว แล้วเราก็จะผ่อนปรนภัยพิบัติซึ่งเราได้กำลังวางแผนจะทำนั้นเสีย ⁹ ถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นหรือปลูกฝังไว้

¹⁰ แต่ถ้าชนชาตินั้นทำชั่วในสายตาของเรา โดยไม่ฟังเสียงของเรา แล้วเราจะหยุดสิ่งที่ดีซึ่งเราได้กล่าวไว้ว่าเราจะทำกับพวกเขานั้นเสีย ¹¹ ดังนั้นบัดนี้ จงกล่าวแก่คนยูดาห์และผู้อาศัยในเยรูซาเล็ม และกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังก่อภัยพิบัติต่อพวกเจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งต่อสู้กับพวกเจ้า พวกเจ้าแต่ละคนจงกลับใจเสียจากทางชั่วของพวกเจ้า เพื่อทางทั้งหลายของพวกเจ้าและการกระทำของพวกเจ้าจะนำความดีมาสู่พวกเจ้า' ¹² แต่เขาก็ตกลงจะกล่าวว่า 'นี่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย พวกเราจะดำเนินตามแผนงานทั้งหลายของพวกเรา แต่ละคนจะทำในสิ่งที่ชั่วร้ายของเขา คือความปรารถนาของจิตใจที่ตอแย'

¹³ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'จงถามบรรดาประชาชาติ ใครเคยได้ยื่นสิ่งนี้บ้าง? อิสราเอลพรมจารีย์ได้ทำสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก ¹⁴ หิมะในเลบานอนเคยไปจากเนินผาหินทั้งหลายบนเนินหรือ? บรรดาธารน้ำจากภูเขาที่ไหลมาจากที่ไกล สายน้ำเย็นเหล่านั้นเคยถูกทำลายไปหรือ?

¹⁵ แต่ประชาชนของเราได้ลืมนเราเสีย พวกเขาได้เผาเครื่องหอมบูชาแก่พวกภูรูปเคารพที่ไร้ประโยชน์ และได้ล้มลงในหนทางทั้งหลายของพวกเรา พวกเขาได้จากถนนโบราณทั้งหลายเพื่อเดินเข้าไปตามซอกซอยทั้งหลาย

¹⁶ แผ่นดินของพวกเขาจะกลายเป็นที่น่ากลัว เป็นสิ่งที่ถูกเยาะเย้ยอยู่เป็นนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปก็หวาดหวั่น และสั่นศีรษะของเขา ¹⁷ เราจะกระจ่ายพวกเขาต่อหน้าศัตรูของพวกเขาเหมือนอย่างลมตะวันออก เราจะหันหลังให้พวกเขา และจะไม่หันหน้าให้ ในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขา" ¹⁸ ดังนั้นพวกประชาชนได้กล่าวว่า "มาเถิด ให้เราคิดแผนปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าธรรมเนียมที่ย่อมไม่สูญหายไปจากพวกปุโรหิต หรือจากคำปรึกษาจากพวกนักปราชญ์ หรือจากบรรดาถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวอจะ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยบรรดาถ้อยคำของพวกเรา และอย่าไปสนใจต่อสิ่งที่เขาได้ประกาศเลย"

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอร้องฟังข้าพระองค์ และขอร้องฟังเสียงพวกศัตรูของข้าพระองค์เถิด ²⁰ ความพินาศจากพวกเขาจะเป็นรางวัลของข้าพระองค์สำหรับการทำดีต่อพวกเขาหรือ? เพราะพวกเขาได้ขุดหลุมไว้สำหรับข้าพระองค์ ขอร้องระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์อย่างไรเพื่อถูกลบชื่อเสียเพื่อพวกเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากพวกเขา ²¹ ดังนั้น ขอร้องมอบบุตรหลานของเขาให้แก่การก่นดาราอาหาร และขอร้องมอบพวกเขาให้แก่คนเหล่านั้นที่ใช้ดาบ ดังนั้นขอให้ภรรยาของพวกเขาก็กลายเป็นผู้สูญเสียและเป็นพวกแม่ม้าย และพวกผู้ชายของพวกเขาได้ถูกฆ่าตาย และให้พวกคนหนุ่มของพวกเขาถูกฆ่าตายด้วยดาบในสงคราม

²² ขอให้ได้ยินเสียงความทุกข์ร้อนมาจากเรือนของพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงนำผู้บุกรุกมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะพวกเขาได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และได้ซ่อนบ่วงดักสำหรับเท้าของข้าพระองค์ ²³ แต่พระองค์เอง ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบแผนการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงจ้องภัยความชั่วและความบาปทั้งหลายของพวกเรา ขออย่าทรงลบความบาปทั้งหลายของพวกเราไปเสียจากพระองค์ แต่ขอให้พวกเขาถูกคว่ำลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ขอร้องจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความพิโรธของพระองค์

Chapter 19

¹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงไปและซื้อเหยือกดินของช่างปั้นหม้อมาลูกหนึ่งขณะที่เจ้าอยู่กับพวกผู้ใหญ่ของประชาชนและพวกปุโรหิต ² แล้วให้ไปที่หุบเขาเบนอินโนม ตรงทางเข้าประตูของเศซหม้อ และที่นั่นจงป่าวร้องบรรดาก้อยคำที่เราจะบอกเจ้า ³ จงกล่าวว่า 'ขอจงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ ข้าแต่บรรดาภคินีแห่งยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "นี่แน่ะ และเราจะนำภัยพิบัติมาถึงสถานที่นี้ และบรรดาหูของทุกคนที่ได้ยินถึงสิ่งนี้จะจ้อไป

⁴ เราจะทำสิ่งนี้เพราะว่าพวกเขาได้ละทิ้งเรา และได้ทำให้สถานที่นี้เป็นมลทิน ในสถานที่นี้พวกเขาได้เผาเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าอื่นๆ ที่พวกเขาไม่รู้จักร พวกเขาเอง บรรพบุรุษของพวกเขา และบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ได้ทำให้สถานที่นี้เต็มไปด้วยโลหิตของผู้ไร้ความผิด ⁵ พวกเขาได้สร้างสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบรรดาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแก่พระบาอัล บางสิ่งซึ่งเราไม่ได้บัญชาหรือกล่าวถึง หรือได้นึกในใจของเรา ⁶ ฉะนั้น ดูเถิด วันทั้งหลายนี้อาจมาถึง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อสถานที่นี้จะไม่ไม่มีใครเรียกโทเฟท หรือหุบเขาเบนอินโนมอีก แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่า

⁷ ในสถานที่นี้ เราจะทำให้แผนงานทั้งหลายของยูดาห์และเยรูซาเล็มไร้ประโยชน์ เราจะทำให้พวกเขาล้มลงด้วยดาบ ต่อนำบรรดาศัตรูของพวกเขา และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา แล้วเราจะให้ศพของพวกเขาเป็นอาหารของพวกนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ⁸ แล้วเราจะทำให้เมืองนี้ถูกทำลายและเป็นสิ่งที่ถูกเยาะเย้ย เพราะทุกคนที่ผ่านไปจะหวาดหวั่น และจะเยาะเย้ยในภัยพิบัติทั้งสิ้นของพวกเขา ⁹ เราจะทำให้พวกเขากินเนื้อของบุตรชาย และบุตรหญิงของพวกเขา แต่ละคนจะกินเนื้อของเพื่อนบ้านของพวกเขา ในการที่ถูกล้อมและปวดร้าวใจที่ศัตรูของเขาได้นำมาและผู้แสวงหาชีวิตของพวกเขา"

¹⁰ แล้วเราจะทำเหยือกให้แตกต่อหน้าต่อตาคนที่ไปกับเจ้า ¹¹ เจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เราจะทำสิ่งที่เหมือนกันนี้ให้ชนชาตินี้และเมืองนี้ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เช่นเดียวกับที่เยเรมีย์ได้ทำให้ภาษาของช่างปั้นหม้อแตกดังนั้นมันไม่สามารถจะซ่อมแซมได้อีก ประชาชนจะฝังคนตายไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่สำหรับให้ฝังคนตายอีก ¹² นี่คือน้ำที่เรากำลังทำแก่สถานที่นี้และแก่ผู้ที่อาศัยอยู่เมืองนี้ เมื่อเรากำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ ดังนั้นบรรดาบ้านแห่งเยรูซาเล็ม และภคินีทั้งหลายแห่งยูดาห์จะเป็นเหมือนโทเฟท คือบรรดาบ้านที่บนหลังคานั้น พวกประชาชนที่ไม่สะอาดนมัสการดาวฤกษ์ดวงในท้องฟ้า และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่เหล่าเทวรูปอื่นๆ" ¹⁴ แล้วเยเรมีย์ได้ไปจากโทเฟทที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงใช้ให้เขาไปเผยพระวอนะนั้น เขาก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และเขากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ¹⁵ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เราจะนำความพิณาศทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวมาให้เมืองนี้และบรรดาหัวเมืองทั้งสิ้นดังที่เราได้ประกาศไว้แล้ว เพราะพวกเขาได้ดื้อดึง และได้ปฏิเสธไม่ฟังบรรดาก้อยคำของเรา"

Chapter 20

¹ ปาซเซอร์ผู้เป็นปุโรหิตบุตรชายของอิมเมอร์ เขาเป็นหัวหน้าใหญ่ ได้ยินเยเรมีย์เผยพระวจนะถึงถ้อยคำเหล่านี้ต่อพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ² ดังนั้นปาซเซอร์จึงตีเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและได้จับเขาใส่โซ่ล่า ซึ่งอยู่ที่ประตูบนของเบนยามินในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ³ มันได้เกิดขึ้นในวันรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ได้นำเยเรมีย์ออกจากโซ่ล่า แล้วเยเรมีย์ได้พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงเรียกชื่อของเจ้าว่าปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มาโกรัมสซาบิบ"

⁴ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เราจะทำให้เจ้าเองเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว เจ้าและทุกคนที่เป็นที่รักของเจ้า เพราะพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของพวกเขาและดวงตาของเจ้าจะมองดูอยู่ เราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน หรือโจมตีพวกเขาด้วยดาบ ⁵ เราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ให้เขาและความร่ำรวยทั้งสิ้น ของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ เราจะมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย และพวกเขาจะยึดพวกมันไว้ พวกเขาจะยึดเอาและนำพวกมันไปบาบิโลน ⁶ แต่ตัวเจ้า ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในบ้านของเจ้า จะต้องไปเป็นเชลย เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลนและตายที่นั่นเจ้าและทุกคนที่เจ้ารักผู้ซึ่งเจ้าได้เผยพระวจนะบรรดาความเท็จจะถูกฝังที่นั่น'''

⁷ "ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้หลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีพระกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ทรงชนะข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กลายเป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนได้เยาะเย้ยข้าพระองค์ ⁸ เพราะเมื่อใดที่ข้าพระองค์ได้พูด ข้าพระองค์ได้ร้องให้ช่วย และข้าพระองค์ได้ตะโกนว่า 'ความการุณและการทำลาย' แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้ทำให้ข้าพระองค์ถูกตำหนิและเยาะเย้ยทุกวัน ⁹ ถ้าข้าพระองค์จะกล่าวว่า 'ข้าพระองค์จะไม่คิดถึงพระยาห์เวห์อีกต่อไป ข้าพระองค์จะไม่กล่าวในพระนามของพระองค์อีก' แล้วก็มีสิ่งเหมือนไฟในใจของข้าพระองค์ อัดอยู่ในบรรดากระดูกของข้าพระองค์ ดังนั้นข้าพระองค์ก็ต่อสู้เพื่อสู้ยิบติ้มันไว้ แต่ข้าพระองค์ก็ไม่สามารถทำได้

¹⁰ ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพวกข้าทูลของความสยดสยองจากประชาชนเป็นจำนวนมากอยู่รอบด้าน 'ใส่ความเขา เราต้องใส่ความเขา' คนเหล่านั้นที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ฝ่าดูความลุ่มจมของข้าพระองค์กล่าวว่า 'บางทีเขาอาจจะถูกหลอกลวง ถ้าเป็นดังนั้น เราสามารถที่จะชนะเขาและเอาการแก้แค้นของเราไว้บนเขา' ¹¹ แต่พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับข้าพเจ้าดังนักพรตที่นำเกรงขาม ดังนั้น บรรดาผู้ที่ใส่ตามข้าพเจ้าจะสะดุด พวกเขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะอับอายอย่างยิ่ง เพราะพวกเขาทำไม่สำเร็จ พวกเขาจะมีความอับอายสุดสุดเป็นนิรันดร์ มันจะไม่วันถูกลืม ¹² แต่พระองค์เอง ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม และผู้ทรงทดสอบพระบุตรทั้งจิตและใจ ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือพวกเขา เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์แล้ว

¹³ จงร้องเพลงถวายแด่พระยาห์เวห์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตคนเหล่านั้นที่ถูกกดขี่ข่มเหงให้พ้นจากมือของผู้ทำความชั่วร้ายทั้งหลาย ¹⁴ ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกแช่งสาป อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าได้คลอดข้าพเจ้าได้รับพร ¹⁵ ขอให้ผู้ชายคนนั้นที่นำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าถูกแช่งสาป คือคนนั้นที่ได้พูดว่า 'เด็กผู้ชายคนหนึ่งได้เกิดมาแก่ท่านแล้ว' ซึ่งเป็นเหตุให้มีความยินดีเป็นอันมาก

¹⁶ ขอให้ผู้ชายคนนั้นเป็นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระยาห์เวห์ทรงคว่ำเสียและพระองค์ไม่ได้มีความเมตตากับพวกเขา ขอให้พระองค์ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลารุ่งอรุณ และให้ได้ยินเสียงต่อสู้อยู่ในเวลาเที่ยง ¹⁷ เพราะพระองค์ไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ขอให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะฝังครรภ์อยู่เป็นนิรันดร์ ¹⁸ ทำไมข้าพเจ้าจึงออกจากครรภ์มาเห็นความลำบากทั้งหลายและความทุกข์ ดังนั้นวันทั้งหลายของข้าพเจ้าก็เต็มไปด้วยความอับอาย?"

Chapter 21

¹ ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงส่งปาชเซอร์ บุตรชายของมัลคียาห์ และเศฟันยาห์บุตรชายของมาอาเสยาห์ไปหาเยเรมีย์ พวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า ² "จงแสวงหาคำแนะนำจากพระยาห์เวห์ในนามของพวกเรา เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังทำสงครามกับพวกเรา บางทีพระยาห์เวห์จะทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อพวกเรา เช่นเดียวกับเวลาในอดีตทั้งหลาย และจะทรงทำให้เนบูคัดเนสซาร์ถอยทัพไปจากพวกเรา" ³ ดังนั้นเยเรมีย์ได้กล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องทูลต่อเศเดคียาห์ คือ

⁴ 'พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะหันอาวุธทั้งหลายที่อยู่ในมือของพวกเจ้ากลับมา ซึ่งพวกเจ้ากำลังใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและคนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมพวกเจ้าอยู่นอกกำแพงทั้งหลาย เพราะเราจะรวบรวมพวกมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้ ⁵ แล้วเราเองจะต่อสู้กับพวกเจ้าด้วยมือที่ยกชูขึ้นและด้วยแขนที่แข็งแกร่งด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและความโกรธอย่างรุนแรง ⁶ เพราะเราจะโจมตีบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ ทั้งคนและสัตว์ พวกเขาจะตายด้วยโรคร้ายแรง

⁷ หลังจากนั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เศเดคียากษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขาและประชาชนเมืองนี้ และใครก็ตามที่ยังเหลืออยู่ในเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคร้าย จากดาบ และการกันดารอาหาร เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา พระองค์จะฟันเขาเสียด้วยคมดาบ พระองค์จะไม่ส่งสารพวกเขา หรือไว้ชีวิตพวกเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา' ⁸ แล้วต่อชนชาตินี้เจ้าจะต้องกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังจะวางวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าพวกเจ้า ⁹ ใครก็ตามที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคร้าย แต่ใครก็ตามที่ออกไปและคุกเข่าของพวกเขาคือชาวเคลเดียที่ได้ล้อมพวกเจ้าอยู่นั้นจะมีชีวิตอยู่ เขาจะหลบหนีไปด้วยชีวิตของเขา

¹⁰ เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้เพื่อ นำความพินาศและไม่ได้ นำความดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และพระองค์จะเผามันเสีย' ¹¹ เกี่ยวกับราชวงศ์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์ จงฟังพระวอนขอของพระยาห์เวห์ ¹² ราชวงศ์ของดาวิดเอ๋ย พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นโดยมือผู้กดขี่ข่มเหง เกรงว่าความโกรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้ และไม่มีใครสามารถที่จะดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วช้าของพวกเจ้า

¹³ นี่แน่ะ พวกที่อาศัยอยู่ในหุบเขาเอ๋ย เราต่อสู้พวกเจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เรากำลังต่อสู้กับใครก็ตามที่กำลังกล่าวว่า "ใครจะลงมามาต่อสู้กับเรา?" หรือ "ใครจะเข้ามาในบ้านทั้งหลายของพวกเรา?" ¹⁴ เราได้กำหนดผลแห่งการกระทำของพวกเจ้าให้มาต่อสู้พวกเจ้า นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะก่อไฟไว้ในพุ่มไม้ต่าง ๆ และมันจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบเมืองนั้น'"

Chapter 22

¹ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น" ² ว่า 'ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงสดับพระวจนะของพระยาห์เวห์ ทั้งพระองค์เอง บรรดาข้าราชการของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ผู้เข้ามาในประตูเมืองทั้งหลายนี้' ³ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม และจงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่กดขี่ข่มเหง อย่าทำความการุณแก่คนต่างด้าวในแผ่นดินของเจ้า หรือลูกกำพร้าพ่อ หรือหญิงม่าย อย่าทำการการุณกรรมหรือทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดหลั่งออกในสถานที่นี้"

⁴ เพราะว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้จริง ๆ แล้วเหล่ากษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดจะเสด็จเข้ามาทางประตูทั้งหลายของวังนี้ประทับบนบรรณาสถิตและบนม้านั่งทั้งหลาย ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการ และประชาชนของพระองค์ ⁵ แต่ถ้าเจ้าไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้จากเราที่เราได้ประกาศแล้ว นี่คือน้ำคำประกาศของพระยาห์เวห์ แล้วราชสำนักนี้จะเปื้อนซากปรักหักพัง" ⁶ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ว่า 'เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาด หรือเป็นเหมือนยอดภูเขาของเลบานอนสำหรับเรา ถึงกระนั้น เราจะทำให้เจ้าเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นเมืองทั้งหลายที่ไม่มีคนอาศัย

⁷ เพราะเราได้เตรียมพวกผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า พวกนักรบพร้อมด้วยอาวุธของพวกเขาจะตัดบรรดาต้นสนสีดาร์ที่ดีที่สุดของเจ้าลง และโยนเข้าไปไฟ ⁸ แล้วประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป แต่ละคนจะพูดกันต่อไป ไปว่า "ทำไมพระยาห์เวห์จึงได้ทรงทำวิธีเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้?" ⁹ แล้วคนอื่นๆ จะตอบว่า "เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และได้ไปกราบพระอื่นๆ และได้มีสการพวกพระเหล่านั้น"

¹⁰ อย่าร้องไห้เพื่อคนที่ตาย หรืออย่าเสียใจเพราะเขาเลย แต่จงร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อผู้ที่กำลังจะจากไป เพราะเขาจะไม่มีวันได้กลับมาและเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย' ¹¹ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เกี่ยวกับเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งได้ครองราชย์ต่อจากโยสิยาห์ราชบิดาของพระองค์ 'เขาได้ไปจากสถานที่นี้และจะไม่กลับมา' ¹² เขาจะสิ้นชีวิตที่นั่นในสถานที่ซึ่งพวกเขาจับเขาไปเป็นเชลย และเขาจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย'

¹³ วัชพืชและผู้สร้างวังของเขาด้วยความไม่ชอบธรรม สร้างห้องขึ้นบนทั้งหลายไว้ด้วยความไม่ยุติธรรม ผู้ทำให้เพื่อนบ้านของเขาทำงานให้เขาโดยไม่ได้อะไรเลย และเขาไม่ได้จ่ายค่าจ้างต่างๆ ให้แก่เขา ¹⁴ เขากล่าวว่า 'เราจะสร้างวังใหญ่สำหรับเราเอง พร้อมด้วยบรรดาห้องชั้นบนกว้างขวาง' ดังนั้นเขาจะหน้าตาบานใหญ่ทั้งหลายให้ห้องนั้น และเขาบุฟาผนังด้วยไม้สนสีดาร์ และเขากาสีเป็นสีแดง' ¹⁵ นี่คือน้ำที่ทำให้เจ้าเป็นกษัตริย์ที่ดี ที่เจ้าได้ต้องการผนังเป็นไม้สนสีดาร์หรือ? บิดาของเจ้าได้กินและดื่มด้วย แต่ยังทำความยุติธรรมและความชอบธรรมไม่ใช่หรือ? แล้วสิ่งต่างๆ ที่ทั้งหลายก็เป็นไปด้วยดีสำหรับเขา

¹⁶ เขาได้พิพากษาคดีเข้าข้างคนจนและคนขัดสน ก็เป็นการดี การทำอย่างนี้ไม่ใช่สิ่งที่หมายความว่ารู้จักเราไม่ใช่หรือ? นี่คือน้ำคำประกาศของพระยาห์เวห์ ¹⁷ แต่ไม่มีอะไรในดวงตาทั้งสองของเจ้าและใจเลยนอกจากความวิตกกังวลเรื่องกำไรหรือธรรมของเจ้า และสำหรับการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตก เพื่อทำการกดขี่ข่มเหง และกระทำการการุณแก่คนอื่นๆ ¹⁸ ดังนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมโอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า พวกเขาจะไม่คร่ำครวญถึงเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายของเราเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวของเราเอ๋ย' พวกเขาจะไม่คร่ำครวญถึงเขาว่า 'อนิจจาเจ้านาย' หรือ 'อนิจจา พระองค์ท่าน'

¹⁹ เขาจะถูกฝังไว้อย่างการฝังลา คือได้ถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูของเยรูซาเล็ม ²⁰ จงขึ้นไปดูเขาทั้งหลายของเลบานอนและตะโกนร้อง จงเปล่งเสียงของเขาในบาซัน จงร้องตะโกนจากภูเขาทั้งหลายของอาบาริม เพราะว่าเพื่อนของเขาทั้งสิ้นได้ถูกทำลายเสียแล้ว ²¹ เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าปลอดภัย แต่เจ้าได้กล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ เพราะเจ้าไม่เคยฟังเสียงของเราเลย

²² ลมจะถูกละเลผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาเพื่อนของเจ้าจะตกไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายอย่างแน่นอน และฉีกหน้าเจ้าด้วยการกระทำชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า ²³ เจ้าผู้อาศัยอยู่ใน 'เลบานอน' ผู้ได้สร้างรังอยู่ในอาคารไม้สนสีดาร์ เจ้าจะคร่ำครวญอย่างไรเมื่อความปวดร้าวมาเหนือเจ้า ความเจ็บปวดเหมือนกับหญิงที่คลอดบุตร" ²⁴ "เรามีชีวิตอยู่ตราบใด นี่คือน้ำคำประกาศของพระยาห์เวห์ แม้ว่าถ้าเจ้าเยโฮยาซิน บุตรชายของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา เราก็จะฉีกเจ้าเสีย

²⁵ เพราะเราได้มอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงเอาชีวิตของเจ้า และในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัว คือในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย ²⁶ เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาของเจ้าผู้คลอดเจ้าไปยังอีกดินแดนหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้าไม่ได้เกิดที่นั่น แต่เจ้าจะตายที่นั่น ²⁷ เกี่ยวกับแผ่นดินแห่งนี้ซึ่งพวกเขาอยากจะทำกลับคืน พวกเขาจะไม่ได้กลับมาที่นี่

²⁸ นี่เป็นภาษาที่ถูกดุหมั่นและแตกหรือ? ผู้ชายคนนี้เป็นเยโฮยาซิน ที่เป็นหน่อที่ไม่มีใครชอบหรือ? ทำไมพวกเขาจึงเหวี่ยงเขาและเหล่าพงศ์พันธุ์ของเขาออกมา และได้เทพวกเขาออกไปในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จักร? ²⁹ โอแผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ³⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงเขียนเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ เยโฮยาซิน ว่าเขาจะไม่มีบุตร เขาจะไม่รุ่งเรืองในชีวิตของเขา หรือ ไม่มีใครในบรรดาเชื้อสายของเขาที่จะประสบความสำเร็จ หรือได้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด และปกครองเหนือในยูดาห์'"

Chapter 23

¹ "วิบัติแก่บรรดาผู้เลียงแก่ ผู้ทำลายและทำให้แกะแห่งลานหญ้าของเราจะจัดกระจายไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์" ² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้เลียงแก่ผู้ดูแลประชาชนของพระองค์ว่า "เจ้าทั้งหลายได้ทำให้ฝูงแกะของเราจะจัดกระจายไปและได้ขับไล่พวกมันไปเสีย เจ้าไม่ได้เอาใจใส่มัน ดังนั้น เราจะไม่โทษเจ้า เพราะการชั่วที่เจ้าได้กระทำ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ³ เราเองจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากดินแดนทั้งปวงที่เราได้ขับไล่พวกเขาไป และเราจะนำพวกเขากลับมายังทุ่งเล็มหญ้า ที่พวกเขาจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น

⁴ แล้วเราจะตั้งผู้เลียงแก่ทั้งหลายไว้เหนือพวกเขา ผู้ที่จะเลี้ยงดูเขา ดังนั้นเขาทั้งหลายจะไม่ต้องกลัวหรือสิ้นหวังอีกต่อไป จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะหลงหายไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁵ นี่แน่ะ วันทั้งหลายกำลังมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะให้กิ่งขอบธรรมงอกออกมาสำหรับดาวิด เขาจะครอบครองเช่นกษัตริย์และ เขาจะปฏิบัติอย่างสุขุมรอบคอบ และนำความยุติธรรมและความชอบธรรมมาสู่แผ่นดิน ⁶ ในสมัยของเขา ยุดาห์จะได้รับการช่วยกู้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย แล้วนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกเขา คือ พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา

⁷ เพราะฉะนั้น ดูก่อน วันทั้งหลายกำลังมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดผู้ใดทรงนำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์' ⁸ แต่พวกเขาจะพูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดผู้ทรงได้นำและพาพงศ์พันธุ์อิสราเอลออกจากแดนเหนือและออกจากแผ่นดินทั้งมวลที่พระองค์ทรงขับไล่ให้ไปอยู่นั้น' แล้วเขาทั้งหลายก็จะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนเอง" ⁹ เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้เผยพระวจนะนั้น ใจของข้าเป็นทุกข์อยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสี่ของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา เป็นเหมือนคนที่เหล้าจุ่นได้ครอบงำอยู่ เพราะพระยาห์เวห์ และเหล่าพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์

¹⁰ เพราะแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวณี เพราะว่าแผ่นดินนี้แห้งแล้ง ทุ่งหญ้าทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของพวกผู้เผยพระวจนะก็ชั่วช้า พวกเขาไม่ได้ใช้อำนาจในทางที่ถูกต้อง ¹¹ "เพราะทั้งพวกผู้เผยพระวจนะและพวกปุโรหิตก็อธรรม เราได้เห็นความชั่วของพวกเขานี้แต่ในนิเวศของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ¹² เพราะฉะนั้น หนทางของเขาก็คงหลาย จะเป็นเหมือนทางสั้นในความมืด เขาก็คงหลายถูกขับไล่ลงไป พวกเขาจะล้มลงไปในนั้น เพราะเราจะส่งภัยพิบัติมายังเขาในปีแห่งการลงโทษของพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹³ เพราะเราได้เห็นบรรดาผู้เผยพระวจนะในสะมาเรีย กระทำสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเขาได้เผยพระวจนะในนามของพระบาอัล และได้้นำอิสราเอลประชาชนของเราหลงไป ¹⁴ ในท่ามกลางบรรดาผู้เผยพระวจนะในเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งน่าหวาดหวั่นทั้งหลาย พวกเขาจะลวงประเวณีและดำเนินอยู่ในความนุสา พวกเขาหนุนกำลังมือทั้งหลายของผู้ทำความชั่ว ไม่มีใครหันจากการทำชั่วของเขา พวกเขาทุกคนได้กลายเป็นเหมือนโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนโกโมราห์" ¹⁵ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นว่า "นี่แน่ะ เราจะทำให้พวกเขากินบอระเพ็ด และดื่มน้ำมีพิษ เพราะว่าความอธรรมได้ออกไปจากบรรดาผู้เผยพระวจนะของเยรูซาเล็มไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้น"

¹⁶ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "อย่าฟังบรรดาถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวจนะ ผู้เผยให้เจ้าฟัง พวกเขาได้ทำให้พวกเจ้าเต็มไปด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ พวกเขากำลังกล่าวถึงนิมิตทั้งหลายในใจของพวกเขาเอง ไม่ใช่จากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์ ¹⁷ พวกเขาพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราโดยกันที่ว่า 'พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่าจะมีสันติสุขสำหรับเจ้า' เพราะทุกคนที่ดำเนินชีวิตดีรับตามใจของตนเองกล่าวว่า 'ภัยพิบัติจะไม่มาถึงเจ้า' ¹⁸ เพราะว่าใครเล่าที่ได้ยืนอยู่ในที่ประชุมของพระยาห์เวห์? ใครเล่าจะเห็นและได้ยินพระวจนะของพระองค์? ใครเล่าที่ใส่ใจในพระวจนะของพระองค์และเชื่อฟัง?

¹⁹ นี่แน่ะ จะมีพายุกำลังมาจากพระยาห์เวห์ พระพิโรธของพระองค์กำลังจะออกไปแล้ว และพายุกำลังหมุนอยู่ มันจะวนเหนือศีรษะทั้งหลายของคนอธรรม ²⁰ พระพิโรธของพระยาห์เวห์จะไม่หันกลับ จนกว่ามันจะสำเร็จและได้นำไปตามพระเจตนาในพระทัยของพระองค์ ในวันสุดท้าย พวกเขาจะเข้าใจเรื่องนี้ ²¹ เราไม่ได้ส่งผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ไป พวกเขาได้ออกมาเอง เราไม่ได้ประกาศสิ่งใดกับพวกเขา แต่พวกเขายังเผยพระวจนะอยู่

²² เพราะถ้าเขาก็คงหลายได้ยืนอยู่ในที่ประชุมของเรา พวกเขาก็คงจะได้ป่าวร้องให้ประชาชนของเราได้ฟังถ้อยคำของเรา พวกเขาคงจะได้ให้พวกเขาหันกลับจากบรรดาถ้อยคำที่ชั่วของพวกเขา และหันกลับจากการกระทำชั่วของพวกเขาแล้ว ²³ เราเป็นเพียงพระเจ้าที่อยู่ไกลหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และไม่ใช่พระเจ้าที่อยู่ใกล้ด้วยหรือ? ²⁴ ใครจะซ่อนตัวอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะไม่เห็นเขาได้หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเราไม่ได้อยู่เต็มท้องฟ้าและโลกหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

²⁵ เราได้ยินสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวแล้ว คนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้เผยพระวจนะเท็จในนามของเรา พวกเขาได้กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าได้มีความฝัน ข้าพเจ้าได้มีความฝัน' ²⁶ จะเป็นเช่นนี้ไปอีกนานสักเท่าใด พวกผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะเท็จจากจิตใจทั้งหลายของพวกเขา และเผยพระวจนะจากใจที่หลอกลวงทั้งหลายของพวกเขา? ²⁷ พวกเขากำลังวางแผนที่จะทำให้ประชาชนของเราเสื่อมชื่อของเราด้วยความฝันทั้งหลายของพวกเขาซึ่งพวกเขาเล่าให้ฟัง แต่ละคนกับเพื่อนบ้านของเขา อย่างกับเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาที่เสื่อมชื่อของเรา ไปขึ้นขอบชื่อของพระบาอัล

²⁸ ผู้เผยพระวจนะที่ได้ฝัน ให้เขาเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเราได้ประกาศบางสิ่ง ให้เขาประกาศถ้อยคำของเราอย่างสัตย์ซื่อ เพราะฟางข้าวจะเปรียบอะไรกับข้าวได้? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ²⁹ ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นเสี่ยงๆ ไม่ใช่หรือ? ³⁰ ดังนั้น ดูก่อน เราต่อสู้กับบรรดาผู้เผยพระวจนะ ผู้ที่ขโมยถ้อยคำมาจากคนอื่นและกล่าวว่าถ้อยคำเหล่านั้นมาจากเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

³¹ ดูกิด เราต่อสู้กับพวกผู้เผยพระวจนะ ผู้ใช้ลึนของพวกเขาส่งคำพยากรณ์ทั้งหลาย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ³² ดูกิด เราต่อสู้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นที่เผยความผิดเพี้ยน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และแล้วประกาศเหล่านั้นและในวิธีนี้ได้นำประชาชนของเราให้หลงไป ด้วยการนุสาและการโอ้อวดของพวกเขาส่งคำพยากรณ์ของเรา เราต่อสู้พวกเขา เพราะเราไม่ได้ส่งพวกเขาออกไปหรือไม่ได้สั่งพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจะไม่ช่วยชนชาตินี้แต่อย่างใดเลย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ³³ เมื่อประชาชนเหล่านี้ หรือผู้เผยพระวจนะคนใด หรือปุโรหิตคนใด ถามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระยาห์เวห์?' เจ้าจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พวกเจ้านั้นแหละเป็นภาระ และเราจะโยนเจ้าไปเสีย' นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

³⁴ ส่วนพวกผู้เผยพระวจนะ พวกปุโรหิต และประชาชนผู้ซึ่งพูดว่า 'นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์' เราจะลงโทษผู้เหล่านั้นและครอบครัวของเขา ³⁵ พวกเจ้าจงพูดเสมอ แต่ละคนพูดกับเพื่อนบ้านของเขา และแต่ละคนพูดกับพี่น้องของเขา พระยาห์เวห์ทรงตอบว่าอะไร?' และ 'พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศว่าอะไร?' ³⁶ แต่เจ้าจะต้องไม่พูดอีกต่อไปว่า 'ภาระของพระยาห์เวห์' เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของทุกคน และเจ้าได้ผันแปรเหล่าพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าของพวกเรา

³⁷ นี่คือการประกาศที่เจ้าจะกล่าวกับผู้เผยพระวจนะว่า 'พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบท่านว่าอะไร?' หรือ 'พระยาห์เวห์ได้ตรัสว่าอะไร?' ³⁸ แต่ถ้าพวกเจ้าพูดว่า 'ภาระของพระยาห์เวห์' นี่คือการประกาศที่พระยาห์เวห์ตรัส คือ 'เพราะพวกเจ้าได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระยาห์เวห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่พูดว่า "ภาระของพระยาห์เวห์"' ³⁹ เพราะฉะนั้น นี่แน่ะ เราจะยกเจ้าทั้งหลายขึ้นและโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา พร้อมกับเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า ⁴⁰ แล้วเราจะนำความอับอายและการดูหมิ่นเป็นนิรันดร์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเราจะไม่ลืมเลย'"

Chapter 24

¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงบางสิ่งแก่ข้าพเจ้า นี่แน่ะ มีกระจาดสองใบใส่มะเดื่อวางไว้หน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ (นิมิตนี้ได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า หลังจากเนบูคัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโฮยาคินโอรสของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ พร้อมกับบรรดาข้าราชการของยูดาห์ ทั้งพวกช่างฝีมือและพวกช่างเหล็ก จากเยรูซาเล็มและนำพวกเขามายังบาบิโลน) ² กระจาดใบหนึ่งมีพวกมะเดื่ออย่างดีเหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกใบหนึ่งนั้นมีพวกมะเดื่ออย่างเลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ ³ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร?" ข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า "พวกผลมะเดื่อพระเจ้าข้า พวกผลมะเดื่อที่ดีก็ดีมากและผลมะเดื่อที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้"

⁴ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ⁵ "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราจะถือว่าการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของยูดาห์เป็นผลประโยชน์ของพวกเขายู่ เหมือนกับผลมะเดื่อที่ยังดีเหล่านี้ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของคนเคลเดีย ⁶ เราจะตั้งตาของเราดูพวกเขาเพื่อความดีและเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างพวกเขาขึ้นและจะไม่รื้อพวกเขาลง เราจะปลูกพวกเขาและไม่ถอนพวกเขาเสีย

⁷ แล้วเราจะให้จิตใจแก่พวกเขาที่จะรู้จักว่าเราคือพระยาห์เวห์ เขาทิ้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพวกเขาจะกลับมาหาเราด้วยใจทั้งหมดของพวกเขา ⁸ แต่เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลวมากจนรับประทานไม่ได้ นั่นก็คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส เราจะทำอย่างนี้ต่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งพวกข้าราชการของเขา และพวกที่เหลือในเยรูซาเล็มที่ยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ หรือที่ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ⁹ เราจะทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว เป็นภัยพิบัติ ในสายตาของอาณาจักรทั้งสิ้นในโลก เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นเรื่องสำหรับสุภาจิต เป็นคำเยาะเย้ย และเป็นพวกคำแข่งในทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ¹⁰ เราจะส่งดาบออกไป การกันดารอาหาร และโรคระบาดมายังพวกเขา จนเขาถูกทำลายจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่พวกเขาและแก่บรรพบุรุษของพวกเขา"

Chapter 25

¹ นี่คือถ้อยคำที่ได้มาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น เมื่อถึงปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ² เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวสิ่งนี้แก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ³ เขาได้กล่าวว่า "เป็นเวลาอันสืบสามปี ตั้งแต่ปีที่สืบสามของโยสิยาห์ โอรสของอาโมนกษัตริย์ของยูดาห์ จนถึงวันนี้ พระวจนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกท่านก็ไม่ได้ฟัง

⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์มาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกท่านก็ไม่ได้ฟังหรือให้ความสนใจเลย ⁵ พวกผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ได้กล่าวว่า 'จงให้แต่ละคนหันกลับจากทางชั่วของเขาและจากการกระทำผิดของเขา และกลับไปยังแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์ได้ประทานแก่เหล่าบรรพบุรุษของเจ้าและแก่พวกเจ้าตั้งแต่โบราณเป็นของขวัญเป็นนิത്യ ⁶ ดังนั้นอย่าไปติดตามพระอื่นๆ เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพวกพระเหล่านั้น และอย่ายั่วพระองค์ด้วยผลงานแห่งมือทั้งหลายของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะไม่ทำอันตรายแก่พวกเจ้า'

⁷ แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟังเรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเจ้าจึงได้ยั่วเราด้วยผลงานจากมือทั้งหลายของพวกเจ้า ซึ่งเป็นอันตรายแก่พวกเจ้าเอง ⁸ ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย จิตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ⁹ นี่แน่ เราจะออกคำสั่งให้รวบรวมประชาชนทั้งหลายของกิสเหือ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ พร้อมด้วยเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำพวกเขามาต่อสู้แผ่นดินนี้และผู้ที่ยาศัยในเมืองนี้ และต่อสู้กับบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งอยู่ล้อมรอบพวกเจ้า เพราะเราจะทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้น เราจะทำให้เขาเป็นที่หวาดหวั่นและเป็นที่ยาะเหยียดและเป็นที่ยังร้างเป็นนิത്യ

¹⁰ เราจะกำจัดเสียงแห่งความชื่นชมและเสียงแห่งความยินดี เสียงของเจ้าสาวและเสียงของเจ้าสาว เสียงหีบไม้ทั้งหลายและแสงของตะเกียง ¹¹ แล้วแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ยังร้างและเป็นที่น่าสยดสยอง และบรรดาประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

¹² แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อครบเวลาเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและชนชาตินั้น คือแผ่นดินของคนเคลเดีย นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะความผิดบาปของเขาทั้งหลาย และเราจะทำให้แผ่นดินนั้นถูกทิ้งร้างอยู่เป็นนิത്യ

¹³ แล้วเราจะสู้ต่อแผ่นดินนั้นที่ถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้กล่าว และทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้เผยพระวจนะแก่ประชาชาติทั้งสิ้น ¹⁴ เพราะว่าหลายประชาชาติและบรรดาหมกษัตริย์จะทำให้ประเทศเหล่านี้เป็นทาสด้วย เราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานทั้งหลายจากมือของพวกเขา" ¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไปให้ผู้คนจากถ้อยคำนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเรากำลังส่งเจ้าไปให้ดื่มจากถ้อยคำนี้

¹⁶ เพราะพวกเขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งต่อหน้าดาบซึ่งเรากำลังส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย" ¹⁷ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้อยคำมาจากพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งพระยาห์เวห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาคนดื่ม ¹⁸ เยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และพวกข้าราชการ และทำให้พวกเขาถูกทิ้งร้างและเป็นบางสิ่งที่น่าสยดสยอง และเป็นสิ่งที่เยาะเหยียดและแข่งสาปอย่างที่เราเป็นทุกวันนี้

¹⁹ ชนชาติอื่นๆ ก็ต้องดื่มมันด้วย ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์และพวกผู้รับใช้และบรรดาข้าราชการของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ²⁰ ประชาชนทุกคนที่มีวัฒนธรรมที่ผสมผสานกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิสเตีย คือเมืองอัสเคโลน ภาษาเอโครน และคนที่เหลืออยู่ของอัสโดด ²¹ เอโดม โมอับและประชาชนของอัมโมน

²² บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโกรและไซดอน บรรดากษัตริย์แห่งเมืองชายฝั่งทั้งหลายของทะเลฟากโนน ²³ เมืองเดดาน เทมา และนุส พร้อมด้วยบรรดาคนที่โหมมจอนทุ พวกเขามองดื่มด้วย ²⁴ บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบียและบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

²⁵ บรรดากษัตริย์แห่งคิมรี และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์แห่งมีเดีย ²⁶ บรรดากษัตริย์แห่งเมืองกิสเหือ พวกที่อยู่ใกล้และพวกที่อยู่ไกลออกไป ทุกๆ คนพร้อมด้วยพี่น้องและบรรดาราชาอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ ที่ยที่สุดกษัตริย์แห่งบาบิโลน จะดื่มจากถ้อยคำนี้ด้วย ²⁷ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บัดนี้ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงดื่ม และให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นต่อหน้าดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'

²⁸ แล้วสิ่งนี้จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาปฏิเสธไม่รับถ้อยคำจากมือของเจ้านาย เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เจ้าต้องดื่มอย่างแน่นอน ²⁹ เพราะนี่แน่ เรากำลังนำความพินาสมาบนเมืองซึ่งเรียกตามชื่อของเราแล้ว และเจ้าจะหลบหนีไปจากการลงโทษได้หรือ? เจ้าจะหนีรอดไปไม่ได้ เพราะเรากำลังเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือบรรดาผู้ที่ยาศัยอยู่ในแผ่นดินทั้งสิ้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย' ³⁰ เจ้าจงเผยพระวจนะเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่พวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์จะเปล่งพระสุรเสียงจากที่สูงทั้งหลาย และพระองค์จะเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากที่พำนักบริสุทธิ์ของพระองค์ และพระองค์จะเปล่งพระสุรเสียงดังสนั่นต่อคอกแกะของพระองค์ เหมือนดังคนเหล่านั้นที่ย่ำอยู่หน้าห้องต่อสู้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลก

³¹ เสียงแห่งการต่อสู้จะก้องไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีบรรดาข้อกล่าวหาทั้งกับประชาชาติทั้งหลาย และพระองค์ทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น พระองค์จะทรงส่งพวกคนชั่วร้ายไปหาดาบ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์' ³² พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ กษัตริย์กำลังจะออกไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และพายุใหญ่กำลังจะก่อตัวขึ้นมาจากส่วนที่ไกลที่สุดของโลก ³³ แล้วคนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประหารในวันนั้นจะมีจากปลายโลกข้างหนึ่งถึงปลายโลกอีกข้างหนึ่ง เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครร้องไห้คร่ำครวญให้พวกเขาหรือได้รวบรวมหรือได้ฝัง พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน

³⁴ ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องตะโกนขอความช่วยเหลือเถิด พวกเจ้าของฝูงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงกลิ้งเกลือกในขี้เถา เพราะพวกผู้สังหารพวกเจ้ากำลังมาแล้ว พวกเจ้าจะต้องกระจัดกระจาย เมื่อพวกเจ้าจะล้มลงเหมือนภานะล้ำค่า ³⁵ จะไม่มีที่ลี้ภัยสำหรับพวกผู้เลี้ยงแกะ จะไม่มีทางหนีสำหรับเหล่าผู้นำของฝูงแกะ ³⁶ จงฟังบรรดาเสียงร้องไห้ของพวกผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของผู้นำทั้งหลายของฝูงแกะ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงกำลังทำลายทุ่งหญ้าของเขาทั้งหลายเสีย

³⁷ ดังนั้นทุ่งหญ้าอันสงบสุขก็จะถูกพลาญเสีย เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระยาห์เวห์ ³⁸ เหมือนอย่างสิงห์หนุ่มที่ออกมาจากที่ซ่อนของมัน เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่น่าสยดสยองเพราะดาบของผู้ที่กดขี่ข่มเหง เพราะความพิโรธของพระองค์”

Chapter 26

¹ ในต้นรัชกาลของเยโฮยาхим โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ได้มีพระวอนะมาจากพระยาห์เวห์กล่าวว่า ² "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศของเราและจงพูดเกี่ยวกับเมืองทั้งสี่แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งมานับสการในพระนิเวศของเรา จงประกาศทุกถ้อยคำที่เราได้สั่งเจ้าให้พูดกับพวกเขา อย่าเว้นสักคำเดียว ³ บางทีพวกเขาจะฟัง ที่แต่ละคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะยับยั้งเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งเรากำลังวางแผนจะนำมาเหนือพวกเขา เพราะการชั่วร้ายที่พวกเขาได้กระทำ

⁴ ดังนั้นเจ้าจึงพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าพวกเขาไม่ฟังเรา ที่จะต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าพวกเขา ⁵ ถ้าพวกเขาไม่ฟังบรรดาถ้อยคำของผู้รับใช้ทั้งหลายของเรา คือบรรดาผู้เผยพระวจนะ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าไม่ได้ฟังนั้น ⁶ แล้วเราจะทำให้พระนิเวศนี้เป็นเหมือนอย่างซีโลห์ เราจะทำให้เมืองนี้เป็นคำสาปในสายตาของบรรดาประชาชาติทั่วแผ่นดิน'"

⁷ บรรดาปุโรหิต เหล่าผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งสี่ได้ยินเยเรมีย์ประกาศถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁸ ดังนั้นสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อเยเรมีย์ได้จบคำประกาศทั้งสี่ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาท่านให้พูดแก่ประชาชนทั้งสี่นั้น บรรดาปุโรหิต พวกผู้เผยพระวจนะและประชาชนทั้งสี่ได้จับเยเรมีย์และได้กล่าวว่า "เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน ⁹ ทำไมเจ้าจึงได้เผยพระวจนะในพระนามของพระยาห์เวห์และก็ได้กล่าวว่า พระนิเวศนี้จะกลายเป็นเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะร้างเปล่า ไม่มีผู้อยู่อาศัย?" เพราะประชาชนทั้งสี่ได้จัดตั้งกลุ่มประท้วงต่อเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์

¹⁰ แล้วบรรดาข้าราชการของยูดาห์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้และได้กลับขึ้นมาจากพระราชวังไปถึงพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พวกเขาได้มานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹¹ บรรดาปุโรหิตและเหล่าผู้เผยพระวจนะจึงได้บอกพวกข้าราชการและประชาชนทั้งปวง พวกเขาได้กล่าวว่า "เป็นการถูกต้องแล้วที่ผู้ชายคนนี้ต้องตาย เพราะเขาได้เผยพระวจนะกล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว" ¹² ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้บอกกับพวกข้าราชการและประชาชนทั้งปวง และได้พูดว่า "พระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเผยพระวจนะต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ให้กล่าวถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินแล้ว

¹³ เพราะฉะนั้น บัดนี้จงแก้ไขทางทั้งหลายและการกระทำทั้งหลายของพวกท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อที่พระยาห์เวห์จะทรงยับยั้งเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศต่อพวกท่าน ¹⁴ ส่วนตัวข้าพเจ้าเอง จงมองดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ในมือของพวกท่าน ท่านจงทำตามข้าพเจ้าตามที่ท่านชอบในสายตาของพวกท่านเถิด ¹⁵ ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ชัดว่า ถ้าท่านจะประหารข้าพเจ้า แล้วท่านกำลังจะนำโลหิตไร้ความผิดมาตกบนตัวพวกท่านเองและแก่เมืองนี้และพวกผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ เพราะความจริงพระยาห์เวห์ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาประกาศถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่ให้เข้าหูของพวกท่าน"

¹⁶ แล้วพวกข้าราชการและประชาชนทั้งสี่ได้พูดกับบรรดาปุโรหิต และพวกผู้เผยพระวจนะว่า "เป็นการไม่ถูกต้องสำหรับผู้ชายคนนี้จะตาย เพราะเขาได้ประกาศเรื่องทั้งหลายกับเราในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา" ¹⁷ แล้วพวกผู้ชายจากพวกผู้อาวูโสแห่งแผ่นดินก็ได้อุทขัยขึ้นและได้พูดกับประชาชนทั้งสี่ที่ชุมนุมกัน ¹⁸ พวกเขาได้พูดว่า "มีคำหาว่าเมืองโมเรเซทได้กำลังเผยพระวจนะในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสี่ของยูดาห์ และได้กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกโอบล้อมเหมือนโกลนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของนิเวศนั้นจะกลายเป็นเขากี่กรไปด้วยเหล่าพุ่มไม้'

¹⁹ เฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ และคนยูดาห์ทั้งสี่ได้ฆ่าเขาเสียแล้วหรือ? เขาไม่ได้ฆ่าเกรงพระยาห์เวห์และไม่ได้อุทลวงวอนขอพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ทรงกลับพระทัยเกี่ยวกับภัยพิบัติซึ่งพระองค์ทรงประกาศให้เขาเหล่านั้นหรือ? ดังนั้นเรากำลังจะนำเหตุร้ายยิ่งใหญ่มาสู่ชีวิตของพวกเขาเองหรือ?" ²⁰ ในขณะเดียวกันยังมีผู้ชายอีกคนหนึ่งผู้ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระยาห์เวห์ ชื่ออูรียาห์ บุตรชายของเฮโมยาห์ จากศิรียากเยอาริม เขาได้เผยพระวจนะกล่าวโทษต่อเมืองนี้ และแผ่นดินนี้เห็นด้วยกับบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ ²¹ แต่เมื่อกษัตริย์เยโฮยาхим และเหล่าทหารและบรรดาข้าราชการได้ยินถ้อยคำของเขา แล้วกษัตริย์ก็ทรงพยายามที่จะสังหารเขาเสีย แต่อูรียาห์ได้ทราบเรื่องและได้กลัว ดังนั้นเขาจึงได้หนีไปยังอียิปต์

²² แล้วกษัตริย์เยโฮยาхимก็ทรงส่งพวกผู้ชายไปยังอียิปต์ คือเอลนาธันบุตรชายของอัครโมร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์ภายหลังอูรียาห์ ²³ พวกเขาได้จับอูรียาห์ออกมาจากอียิปต์ และได้พาเขามาทายกษัตริย์เยโฮยาхим แล้วพระองค์ได้ทรงประหารเขาด้วยดาบ และได้โยนศพของเขาเข้าไปในหลุมฝังศพของสามัญชน ²⁴ แต่มือของอาหิถมบุตรชายของซาฟานได้ช่วยเหลือเยเรมีย์ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ถูกมอบไว้ในมือของประชาชนที่จะประหารชีวิตเขา

Chapter 27

¹ ในต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ พระวอนะนี้ได้มาจากพระยาห์เวห์ถึงเยเรมีย์ ² นี่คือการที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมพวกมันที่คอของเจ้า" ³ แล้วส่งพวกมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับ และกษัตริย์ของประชาชนแห่งอัมโมน กษัตริย์แห่งโกระ และกษัตริย์แห่งโซดอน ส่งพวกมันไปด้วยมือของเหล่าทูตที่เข้ามาเข้าเฝ้าเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

⁴ จงให้คำสั่งเหล่านี้แก่พวกเขาเพื่อบรรดานายของพวกเขากลับมาและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า นี่คือการที่พวกเจ้าจะต้องกล่าวให้บรรดานายของพวกเจ้าฟังว่า' ⁵ "เราเอง ผู้ได้สร้างโลกด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา เราได้สร้างมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายซึ่งอยู่ในโลกด้วยเช่นกัน และเราให้แกใครก็ได้แล้วแต่เราเห็นชอบ" ⁶ ดังนั้นบัดนี้ เราเองกำลังจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา เรากำลังให้สิ่งมีชีวิตทั้งหลายในทุกแห่งเขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา

⁷ เพราะประชาชนที่ทั้งสิ้นจะปรนนิบัติเขา บุตรชายทั้งหลายและหลานชายทั้งหลายของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของเขาเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะทำให้เขาตกเป็นทาสของพวกเขากลับมา ⁸ ดังนั้นถ้าประชาชนใดและราชอาณาจักรใด ที่ไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์ของบาบิโลน เราจะลงโทษประชาชนที่นั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ จนกว่าเราจะได้ทำลายพวกเขาเสียด้วยมือของเขา" ⁹ เพราะฉะนั้น อย่าฟังบรรดาผู้เผยพระวอนะ พวกหมอดูของเจ้า พวกผู้ทำนายของเจ้า หรือคนช่างฝันของเจ้า หรือ หรือผู้เทศน์ทั้งหลายของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า 'อย่าปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน'

¹⁰ เพราะพวกเขาเผยพระวอนะแก่เจ้าเป็นความเท็จ เพื่อส่งให้เจ้าไปไกลจากแผ่นดินทั้งหลายของเจ้า เพราะเราจะขับไล่เจ้าออกไป และเจ้าจะตาย

¹¹ แต่ประชาชนใดที่เชื่อฟังคำของตบวงไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติเขา เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะทำไร่นาและสร้างบ้านทั้งหลายในแผ่นดินนั้น" ¹² ดังนั้น ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์และได้ทูลข้าบสารนี้ต่อพระองค์ว่า "จงโน้มพระศอกของพระองค์ลงใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติพระองค์และประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะมีชีวิตอยู่"

¹³ ทำไมพระองค์จะตาย พระองค์และประชาชนของพระองค์ โดยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชนที่ปฏิเสธไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน? ¹⁴ อย่าฟังบรรดาถ้อยคำของผู้เผยพระวอนะผู้กล่าวแก่พระองค์และกล่าวว่า 'จงอย่าปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน' เพราะเขาทั้งหลายกำลังเผยพระวอนะมุสาแก่พระองค์" ¹⁵ 'เพราะเราไม่ได้ใช้เขาออกไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเขาเผยพระวอนะเท็จในนามของเรา ดังนั้นเราจะขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องตาย ทั้งตัวเจ้าและผู้เผยพระวอนะทั้งหลายซึ่งเผยพระวอนะให้แก่เจ้า'"

¹⁶ ข้าพเจ้าก็ได้พูดสิ่งนี้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งสิ้นว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวอนะของเจ้า ซึ่งเผยพระวอนะให้แก่เจ้า และพูดว่า 'ดูสิ เครื่องใช้ต่าง ๆ ของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน บัดนี้' พวกเขากำลังเผยพระวอนะเท็จแก่เจ้า" ¹⁷ อย่าฟังพวกเขาเลย เจ้าจงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมจะให้เมืองนี้ถูกทิ้งร้าง? ¹⁸ ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นเหล่าผู้เผยพระวอนะ และถ้าพระวอนะของพระยาห์เวห์มาจากพวกเขาจริง ๆ ก็ขอให้เขากลับมาต่อพระยาห์เวห์จอมเจ้านายไม่ให้เครื่องใช้ซึ่งเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม ถูกนำไปยังบาบิโลน

¹⁹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา อ่างสาคร และขาตั้ง และเครื่องใช้อื่น ๆ ที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ ²⁰ บรรดาเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนไม่ได้ทรงรับไป เมื่อพระองค์ทรงได้จับเยโคเนียห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน พร้อมกับบรรดาข้าราชการผู้ใหญ่ของกรุงเยรูซาเล็ม ²¹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม ²² 'เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกนำไปยังบาบิโลนและพวกมันจะอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เรากลับมาหาพวกมัน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ แล้วเราจึงจะนำพวกมันกลับมา และให้กลับสู่สถานที่นี้'"

Chapter 28

¹ มันได้เกิดขึ้นในปีนั้น ในต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่และเดือนที่ห้า อาบันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ ผู้เผยพระวจนะผู้ที่ได้มาจากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลาย เขาได้พูดว่า ² "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกที่ได้บังคับโดยกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ³ ภายในสองปีเราจะนำเครื่องใช้ทั้งสี่ของพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์กลับมาที่นี่ ซึ่งเป็นภาชนะที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงนำไปจากที่นี่และได้ขนย้ายไปยังบาบิโลน

⁴ แล้วเราจะนำเยโฮยาคิมโอรสของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาเชลยทั้งหมดของยูดาห์ที่ได้ถูกส่งไปยังบาบิโลนกลับมาที่นี่อีก นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราจะไม่หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" ⁵ ดังนั้น เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะก็ได้พูดกับอาบันยาห์ผู้เผยพระวจนะต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งได้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁶ เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งนี้เกิด ขอให้พระยาห์เวห์ทรงยืนยันถ้อยคำทั้งหลายซึ่งท่านได้เผยพระวจนะนั้นเป็นจริง และทรงนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์และบรรดาผู้ตกไปเป็นเชลยทั้งสิ้นจากบาบิโลนกลับมาที่นี่

⁷ อย่างไรก็ตาม ขอฟังถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้ากำลังจะพูดให้ท่านและให้ประชาชนทั้งสิ้นได้ยิน ⁸ บรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งอยู่ก่อนข้าพเจ้าและท่านตั้งแต่โบราณกาลก็ได้เผยพระวจนะถึงประเทศต่าง ๆ และต่อมหาอาณาจักรทั้งหลาย เกี่ยวกับสงคราม การกันดารอาหาร และโรคระบาด ⁹ ดังนั้นผู้เผยพระวจนะผู้เผยว่าจะมีสันติภาพ ถ้าถ้อยคำของเขาเป็นจริง แล้วจึงจะรู้กันว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงที่พระยาห์เวห์ได้ทรงส่งมา"

¹⁰ แต่อาบันยาห์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ และได้หักมันเสีย ¹¹ แล้วอาบันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้น และได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เช่นนั้นแหละ ภายในสองปีเราจะหักแอกออกจากคอของชนชาติต่าง ๆ ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้บังคับไว้" แล้วเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ออกไปตามทางของเขา ¹² หลังจากอาบันยาห์ผู้เผยพระวจนะได้หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า

¹³ "จงไปและบอกอาบันยาห์ว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกไม้ แต่เราจะทำแอกเหล็กมาแทนที่' ¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอของชนชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้ปรณินิบัตเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะปรณินิบัตเขา เราได้ยกสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งหลายให้เขาปกครองด้วย" ¹⁵ ต่อจากนั้นผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้พูดกับอาบันยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ขอจงฟังอาบันยาห์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านเองได้ทำให้ชนชาตินี้เชื่อในความเท็จ

¹⁶ ดังนั้น พระยาห์เวห์ตรัสว่า นี่แน่ะ เราจะส่งเจ้าออกไปจากพื้นโลก เจ้าจะต้องตายในปีนี้ เพราะเจ้าได้ประกาศเป็นการกบฏต่อพระยาห์เวห์" ¹⁷ ในเดือนที่เจ็ดของปีเดียวกันนั้น อาบันยาห์ผู้เผยพระวจนะก็ได้ตาย

Chapter 29

¹ ต่อไปนี้เป็นบรรดาถ้อยคำในม้วนหนังสือ ซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ส่งไปจากเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลือน้อยอยู่ในท่ามกลางพวกเชลยและถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งสิ้น ที่เนบูคัดเนซซาร์ได้กวาดต้อนไปจากเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน ² นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโฮยาคิน และพระราชชนนี พวกข้าราชการชั้นสูง บรรดาผู้นำของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างที่ได้ถูกส่งออกไปจากเยรูซาเล็ม ³ เขาได้ส่งม้วนหนังสือนั้นไปด้วยมือของเอลาสาห์บุตรชายของซาฟาน และเกมาเรียห์บุตรชายของอิสคิยาห์ ผู้ซึ่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงส่งไปบาบิโลนให้เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน

⁴ ม้วนหนังสือมีข้อความว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เป็นเหตุให้ถูกเนรเทศไปจากเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า ⁵ 'จงสร้างบ้านทั้งหลายและเข้าอยู่ในบ้านเหล่านั้น จงปลูกสวนทั้งหลายและรับประทานพืชผลของพวกมัน' ⁶ จงมีเหล่าภรรยาและให้กำเนิดบุตรดาบุตรชายและบุตรดาบุตรหญิง จงหาภรรยาให้บุตรชายทั้งหลายของพวกเจ้า และยกบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเจ้าให้มีสามีเสีย ให้พวกเขาให้กำเนิดบุตรชายทั้งหลายและบุตรหญิงทั้งหลายทวีมากขึ้นที่นั่นเพื่อพวกเจ้าจะไม่เหลือน้อยเกินไป

⁷ จงแสวงหาสันติสุขของเมืองซึ่งเราได้เป็นเหตุให้พวกเจ้าได้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงประนีประนอมในนามของเราเพื่อจะมีสันติสุขสำหรับพวกเจ้าถ้ามันสงบ' ⁸ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'อย่ายอมให้พวกผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้าผู้ซึ่งทำท่ามกลางพวกเจ้าและพวกผู้ทำนายของพวกเจ้าผู้ซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันทั้งหลายซึ่งพวกเจ้าเองกำลังฝันเห็น' ⁹ เพราะที่พวกเขาทำสิ่งเผยพระวจนะอย่างหลอกลวงแก่เจ้าในนามของเรานั้น เราไม่ได้ใช้พวกเขาไป นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์'

¹⁰ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'เมื่อบาบิโลนได้ปกครองพวกเจ้าเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะช่วยเหลือนักโทษและจะทำให้ถ้อยคำที่ดีของเราสำเร็จเพื่อนำพวกเจ้ากลับมาสู่สถานที่' ¹¹ เพราะเราเองรู้แผนงานทั้งหลายที่เราได้ไว้สำหรับพวกเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เป็นแผนงานทั้งหลายเพื่อสันติสุข ไม่ใช่เพื่อภัยพิบัติ เพื่อจะให้อนาคตและความหวังแก่พวกเจ้า ¹² แล้วพวกเจ้าจะร้องทูลเรา และไปอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังพวกเจ้า

¹³ เพราะพวกเจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าจะแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเจ้า ¹⁴ แล้วเราจะให้พวกเจ้าพบเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เราจะรวบรวมพวกเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติและจากทุกที่ที่เราได้กระจัดกระจายพวกเจ้าให้ไปอยู่นั้น นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราจะนำพวกเจ้ากลับมาจนถึงที่ซึ่งเราได้ทำให้พวกเจ้าถูกเนรเทศนั้น' ¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงยกชูพวกผู้เผยพระวจนะสำหรับพวกเราขึ้นในบาบิโลน

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แก่กษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และแก่ประชาชนทั้งสิ้นผู้ที่กำลังอาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือบรรดาพี่น้องของพวกเจ้าผู้ไม่ได้ถูกเนรเทศไปกับพวกเจ้าว่า ¹⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ เรากำลังจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคภัยแรงมาเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะเราจะทำให้พวกเขาเหมือนกับพวกแกะที่เสียซึ่งเลวมากจนไม่สามารถจะกินได้' ¹⁸ แล้วเราจะไล่ติดตามพวกเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะทำให้พวกเขาเป็นที่หวาดกลัวในสายตาของราชอาณาจักรทั้งสิบบนแผ่นดินโลก ให้เป็นความหวาดหวั่น ให้เป็นที่เข่นฆ่า และน่ารังเกียจ และให้เป็นสิ่งที่น่าละอายท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น

¹⁹ นี่เป็นเพราะว่าเขาทั้งหลายไม่ได้ฟังถ้อยคำของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ที่เราได้ส่งมาให้พวกเขาโดยทางเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา เราได้ส่งพวกเขาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์' ²⁰ ดังนั้น เจ้าทั้งหลายเองจงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าทั้งปวงผู้ซึ่งเราได้ส่งออกไปจากเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน ²¹ 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสยาห์ ผู้ซึ่งได้เผยพระวจนะเท็จแก่เจ้าในนามของเรา นี่แน่ เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และพระองค์จะทรงฆ่าพวกเขาต่อหน้าต่อตาทั้งหลายของพวกเจ้า

²² แล้วคำสาปจะถูกกล่าวเกี่ยวกับพวกคนเหล่านี้โดยบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศของยูดาห์ในบาบิโลน คำสาปจะกล่าวว่า 'ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนเผาเสียด้วยไฟ' ²³ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะสิ่งที่น่าละอายที่พวกเขาได้กระทำการล่วงประเวณีกับพวกภรรยาของเพื่อนบ้านของพวกเขาและได้ประกาศคำเท็จในนามของเรา สิ่งเหล่านี้ซึ่งเราไม่เคยได้บัญชาเขาให้กล่าว เพราะเราเป็นผู้รู้ เราเป็นพยาน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์' ²⁴ "เกี่ยวกับเซโมยาห์ ชาวเนเฮลาม จงกล่าวว่า

²⁵ 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้ส่งบรรดาจดหมายในนามของเจ้าเองไปยังประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และไปยังเศฟันยาห์บุตรชายของมาอาเสยาห์ปุโรหิต และไปยังปุโรหิตทั้งปวง และได้กล่าวว่า ²⁶ "พระยาห์เวห์ได้ทรงให้เจ้าเป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต เพื่อให้เจ้าดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เจ้าได้อยู่ในการควบคุมของประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งข้าเลี้ยงและทำให้ตัวพวกเขาเองเป็นพวกผู้เผยพระวจนะ เจ้าควรจับพวกเขาใส่ ขื่อคาและโซ่ตรวนเสีย' ²⁷ ดังนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่ได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทลผู้ซึ่งได้ทำให้ตัวเขาเองเผยพระวจนะแก่เจ้า?

²⁸ เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลน และได้กล่าวว่า 'จะเป็นเวลาที่เนิ่นนาน จงสร้างบ้านทั้งหลายและอาศัยอยู่ที่นั่น และจงปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น' ²⁹ เศฟันยาห์ปุโรหิตได้อ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะฟัง ³⁰ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์กล่าวว่า

³¹ "จงส่งถ้อยคำไปถึงพวกเชลยทั้งหมดว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับเซโมยาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเซโมยาห์ได้เผยพระวจนะแก่พวกเจ้าเมื่อเราเองไม่ได้ใช้เขา และเขาได้ทำให้เราวางใจในคำเท็จ' ³² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ เราจะลงโทษเซโมยาห์ชาวเนเฮลามและบรรดา

เชื้อสายของเขา จะไม่มีแม้แต่คนเดียวสำหรับเขาที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางชนชาตินี้ เขาจะไม่ได้เห็นสิ่งดีซึ่งเราจะทำแก่ประชาชนของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเขาได้ประกาศการกบฏต่อพระยาห์เวห์"

Chapter 30

¹ พระวอจะได้อำนาจมาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์กล่าวว่า ² "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนีวว่า 'จงเขียน ถ้อยคำทั้งสี่ที่เรารู้ได้ ประกาศแก่เจ้าไว้ในหนังสือ' ³ เพราะนี่แน่ะ วันที่หลายกำลังจะมาถึง นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเรานำความรุ่งเรืองทั้งหลายของประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์กลับคืนสู่สภาพเดิม เราเอง พระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว เพราะเรานำพวกเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เหล่าบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และพวกเขาจะได้อธิบดินทร์ที่นั่น'"

⁴ ต่อไปนี้เป็นเหล่าพระวอจะซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า ⁵ "เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนีวว่า 'เราได้ยินเสียงร้อง เพราะความหวาดกลัวความสยดสยองและไม่ใช้เสียงแห่งสันติสุข ⁶ จงถามเถิดและดูว่า ถ้าผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ ถ้าโอรสจึงเห็นผู้ชายหนุ่มทุกคน เอามือกดไว้ที่เอวของพวกเขาเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร? ถ้าโอรสตาของพวกเขาทุกคนจึงซัดไป?

⁷ อธิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นจะยิ่งใหญ่เหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน มันจะเป็นเวลากระวนกระวายใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะได้รับช่วยเหลือจากวันนั้นไปได้ ⁸ เพราะมันจะเป็นในวันนั้น นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ที่เราจะหักแอกจากคอกของพวกเขา และเราจะระเบิดโซ่ตรวนทั้งหลายของพวกเขาเสีย ดังนั้นพวกเขาต่างชาติจะไม่ทำให้พวกเขากลับมาเป็นทาสอีก ⁹ แต่พวกเขาจะมีสารพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และปรนนิบัติวัดกษัตริย์ของพวกเขา ผู้ซึ่งเราจะได้ให้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา

¹⁰ ดังนั้น เจ้าเอง ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์ อิสราเอลเอ๋ย อย่าคร่ำครวญ เพราะนี่แน่ะ เรากำลังจะช่วยพวกเขาให้กลับมาจากที่ไกล และเหล่าลูกหลานของพวกเขาจากแผ่นดินที่เป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีสันติสุข เขาจะมีความมั่นคง และจะไม่มีความกลัวอีกต่อไป ¹¹ เพราะเราจะอยู่กับพวกเขา นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์ เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด แล้วเรานำการสอบสวนอย่างสมบูรณ์แบบไปยังบรรดาประชาชาติทั้งสี่ที่เรารู้จักกระจายพวกเขาให้ไปอยู่ แต่เราจะไม่ให้พวกเขากลับมาสอบสวนอย่างแน่นอน แม้ว่าเราจะทดสอบพวกเขาอย่างเป็นธรรมและจะไม่ปล่อยพวกเขาโดยไม่ลงโทษอย่างแน่นอน" ¹² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนีวว่า 'การบาดเจ็บของพวกเขาที่รักษาไม่หาย และบาดแผลของพวกเขาที่ติดขัด

¹³ ไม่มีใครที่จะช่วยชีวิตของพวกเขา ไม่มียาสำหรับบาดแผลของพวกเขาที่รักษาให้พวกเขา ¹⁴ พวกเขาจะรักทั้งสี่ของพวกเขาได้ลิ้มพวกเขา พวกเขาจะไม่ตามหาพวกเขา เพราะเราได้ทำให้พวกเขาเจ็บด้วยการทำให้บาดเจ็บโดยศัตรู และเป็นการลงโทษอย่างของนายที่โหดร้าย เพราะว่าความชั่วร้ายทั้งหลายและบาปมากมายของพวกเขา ¹⁵ ถ้าพวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือเพราะความเจ็บของพวกเขา? ความเจ็บของพวกเขาที่รักษาไม่หาย เพราะว่าความผิดอย่างยิ่งของพวกเขา ความบาปมากมายของพวกเขา เราได้ทำสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา

¹⁶ ดังนั้น ทุกคนที่กินเจ้าก็จะถูกกิน และปรปักษ์ของเจ้าทุกคนจะตกไปเป็นเชลย เพราะคนเหล่านั้นที่ได้ปล้นเจ้าก็จะตกเป็นของถูกปล้น และเราจะทำให้ทุกคนที่เอาพวกเขาเป็นเหยื่อเราจะทำให้พวกเขาเป็นเหยื่อ ¹⁷ เพราะเรานำการเยียวยาแก่พวกเขา และเราจะรักษาบาดแผลของพวกเขาให้หาย นี่เป็นน้ำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะทำสิ่งนี้เพราะเขาทั้งหลายได้เรียกพวกเขาว่าพวกนอกคอก ไม่มีใครต้องการศิโยน" ¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสดังนีวว่า "ดูเถิด เรากำลังจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายของเต็นท์แห่งยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และมีความเมตตาในเรื่องที่อาศัยของพวกเขา แล้วเมืองจะได้ถูกสร้างขึ้นใหม่บนกองซากปรักหักพังทั้งหลาย และป้อมปราการจะตั้งขึ้นอีกครั้งในที่มันเคยอยู่

¹⁹ แล้วบทเพลงแห่งการสรรเสริญและเสียงความสนุกสนานจะออกมาจากพวกเขาจากที่เหล่านั้น เราจะเพิ่มพวกเขาและไม่ลดพวกเขา เราจะทำให้เขามีเกียรติ ดังนั้นพวกเขาจะไม่เป็นเพียงผู้เล็กน้อย ²⁰ แล้วประชาชนของพวกเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และการชุมนุมของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา เมื่อเราลงโทษทุกคนที่มีบึงคับพวกเขา ²¹ ผู้นำของพวกเขาจะมาจากท่ามกลางพวกเขา เขาจะออกมาจากท่ามกลางพวกเขาเอง เมื่อเราตั้งเขาเข้ามาใกล้และเมื่อเขาเข้ามาใกล้เรา ถ้าเราไม่ทำสิ่งนี้ ใครเล่าจะกล้าเข้ามาใกล้เรา? นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์

²² แล้วพวกเขาก็จะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ²³ ดูเถิด พายุของพระยาห์เวห์ พระพิโรธของพระองค์ได้ออกไปแล้ว มันเป็นพายุต่อเนื่อง มันจะหมุนไปบนบรรดาศีรษะของพวกเขาชั่ว ²⁴ ความกริ้วของพระยาห์เวห์จะไม่หมุนกลับ จนกว่ามันดำเนินไปและได้นำไปสู่ความพระประสงค์ในพระทัยของพระองค์ ในวันสุดท้าย พวกเขาจะเข้าใจข้อความนี้"

Chapter 31

¹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ “ในครั้งนั้น เราจะเป็นพระเจ้าของทุกตระกูลแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา” ² พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ประชาชนที่ได้รอดตายจากดาบ ได้รับความโปรดปรานในถิ่นทุรกันดาร เราจะออกไปมอบการหยุดพักให้อิสราเอล” ³ พระยาห์เวห์ได้ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าในอดีต และได้ตรัสว่า “อิสราเอลเอ๋ย เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ ดังนั้น เราจึงได้นำเจ้ามาหาเราเองด้วยความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญา

⁴ เราจะสร้างเจ้าขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นเจ้าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ โอ อิสราเอลพรหมจารี เจ้าจะหิบบรรดาทั้งหลายของเจ้าขึ้นมาอีกครั้ง และจะออกไปเดินร่ำนุกสนานกัน ⁵ เจ้าจะปลูกสวนองุ่นทั้งหลายอีกครั้ง บนภูเขาทั้งหลายของสะมาเรีย พวกเขาจะปลูก และจะเก็บผลใช้ได้ดี ⁶ เพราะว่ามันจะมาเมื่อพวกเขาคนเฝ้ายามในแดนเทือกเขาเอฟราอิมทั้งหลายจะประกาศว่า ‘จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา’

⁷ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงให้เรื่องด้วยความยินดีเพื่อยาโคบ จงเปล่งเสียงให้เรื่องด้วยความยินดีสำหรับพวกประมุขของบรรดาประชาชาติ จงสรรเสริญให้ได้อิน จงกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ได้ทรงช่วยกู้ประชาชนของพระองค์ให้รอดแล้ว คนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล’” ⁸ ดูกิจที่เราทั้งหลายจะนำพวกเขามาจากดินแดนทั้งหลายทางทิศเหนือ เราจะรวบรวมพวกเขาจากหลายส่วนที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก คนตาบอด คนพิการ จะอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และคนเหล่านั้นที่กำลังจะคลอดบุตรจะมาด้วยกันกับพวกเขา คนกลุ่มใหญ่จะกลับมามีที่ ⁹ พวกเขาจะมาด้วยการร้องไห้ เราจะนำพวกเขาตามที่พวกเขาได้ร้องขอ เราจะให้พวกเขาเดินทางไปยังลำธารน้ำบนถนนที่ตรงไป พวกเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิมจะเป็นบุตรหัวปีของเรา”

¹⁰ “จงฟังพระวาทะของพระยาห์เวห์ บรรดาประชาชาติเอ๋ย และจงประกาศพระวาทะนั้นไปตามชายฝั่งที่ห่างออกไป เจ้าทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ จงกล่าวว่า ‘พระองค์ผู้ได้ทรงกระเจาอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเธอขึ้นมาอีกครั้ง และจะดูแลเธออย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา’”

¹¹ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแกร่งเกินกว่าเขา ¹² แล้วเขาทั้งหลายจะมาและเปรมปรีดีอยู่บนที่สูงทั้งหลายแห่งศิโยน ในหุบน้ำของพวกเขาจะปลาบปลื้มเพราะสิ่งดีของพระยาห์เวห์ เหนือข้าวโพดและเหล้าองุ่นใหม่ เหนือน้ำมันและลูกของบรรดาสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ทั้งหลาย เพราะชีวิตทั้งหลายของพวกเขาจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และพวกเขาจะไม่รู้สึกโศกเศร้าอีกต่อไป

¹³ แล้วพวกเขาจะพรหมจารีจะเปรมปรีดีด้วยการเดินร่ำ และคนหนุ่มและคนแก่จะอยู่ร่วมกัน เพราะเราจะเปลี่ยนความโศกเศร้าของพวกเขาให้เป็นการเล่น เราจะมีกรุณาต่อพวกเขาและทำให้พวกเขายินดีแทนความโศกเศร้า ¹⁴ แล้วเราจะให้ชีวิตทั้งหลายของพวกเขาปุโรหิตอ้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์ ประชาชนของเราจะเต็มอิ่มด้วยสิ่งดีของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์” ¹⁵ พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เสียงที่ได้ยินในเยรูซาเลม เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้อย่างขมขื่น นางราเชลร้องไห้คร่ำครวญ เพราะบุตรทั้งหลายของเธอ เธอปฏิเสธที่จะรับค่าปลอบโยนสำหรับพวกเขาทั้งหลาย เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายนั้นไม่มีชีวิตแล้ว”

¹⁶ พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้เสียเถิด และกลืนน้ำตาจากดวงตาของพวกเขาเสียเถิด เพราะว่าจะมีค่าชดเชยสำหรับการทนทุกข์ยากของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ลูกหลานของพวกเขาจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู” ¹⁷ จะมีความหวังสำหรับอนาคตของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะฟื้นฟูของพวกเขาจะกลับเข้ามาข้างในเขตแดนทั้งหลายของพวกเขาเอง

¹⁸ “เราได้ยินเอฟราอิมคร่ำครวญอย่างแน่นอน ว่า ‘พระองค์ทรงทำโทษข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกทำโทษ อย่างลูกโคที่ยังไม่ได้รับการฝึก ขอร้องนำข้าพระองค์กลับ และข้าพระองค์จะได้ถูกนำกลับมา เพราะพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์’

¹⁹ เพราะหลังจากที่ข้าพระองค์ได้หันกลับมาหาพระองค์ ข้าพระองค์ก็เสียใจ หลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ได้ตั้งตนของตัวเอง ข้าพระองค์ได้รู้สึกละอายและได้อับอายขายหน้า เพราะข้าพระองค์ต้องทนรับความเสื่อมเสียเมื่อยังหนุ่มอยู่นั้น” ²⁰ เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเรามาใช่หรือไม่? เป็นที่รักของเรา เป็นบุตรชายที่เราชื่นชมไม่ใช่หรือไม่? เมื่อใดก็ตามที่เราพูดกล่าวโทษเขา เราก็นึกถึงเขาว่าดวงใจที่รักของเราอย่างแน่นอน เพราะอย่างนี้ จิตใจของเราจึงทวิหาเขา เราจะไม่มีความเมตตาต่อเขาอย่างแน่นอน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ²¹ จงบีบบ้ายข้าพเจ้าทั้งหลายไว้สำหรับพวกเขา จงทำป้ายนำทางไว้สำหรับพวกเขา จงพิจารณาให้ถึงทางที่ถูกต้อง ทางซึ่งเจ้าควรดำเนินไปนั้น อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมาถึงเมืองเหล่านี้ของพวกเขา

²² เราจะเกลไถ่อยู่อีกนานสักเท่าใด บุตรสาว ผู้ไม่สัตย์ซื่อเอ๋ย? เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างสิ่งใหม่บนแผ่นดินโลก ผู้หญิงล้อมผู้ชาย ²³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “เมื่อเรานำพวกเขากลับสู่แผ่นดินของพวกเขา พวกเขาจะพูดสิ่งนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในเมืองทั้งหลาย ว่า ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า พวกเจ้าผู้เป็นสถานที่แห่งความชอบธรรมที่พระองค์สถิตอยู่ พวกเจ้าผู้เป็นภูเขามิสฤทธ์’” ²⁴ เพราะยูดาห์และเมืองทั้งหลายนั้นจะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น ทั้งบรรดาชาวนาทั้งหลาย และบรรดาผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะของพวกเขา

²⁵ เพราะเราจะให้น้ำดื่มแก่จิตใจที่อ่อนแรง และเราจะเติมเต็มทุกคนที่กำลังทนทุกข์จากความกระหาย” ²⁶ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ตื่นและจำได้ว่าการนอนหลับของข้าพเจ้าก็สดชื่นขึ้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ²⁷ “นี่แน่ะ วันเหล่านั้นกำลังจะมา เมื่อเราจะหว่านเชื้อสายทั้งหลายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์ด้วยพงศ์พันธุ์ของมนุษย์และสัตว์ป่า

²⁸ ในเวลาที่ผ่านมา เราได้เฝ้าดูพวกเขาเพื่อจะถอนพวกเขาออก และพังพวกเขาลง คร่ำเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาให้พวกเขา แต่ในวันทั้งหลายที่กำลังมา เราจะเฝ้าดูพวกเขาเพื่อจะสร้างพวกเขาขึ้นและปลูกพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์” ²⁹ ในวันทั้งหลายก่อนนั้น จะไม่มีผู้ใดกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พวกพ่อดีกับพวกงูเห่าเปรี้ยว แต่พวกลูกก็เข็ดฟัน’” ³⁰ เพราะแต่ละคนจะต้องตายในความผิดบาปของตนเอง ทุกคนที่รับประทานงูเห่าเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน

³¹ นี่แน่ะ วันทั้งหลายกำลังจะมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับเชื้อสายของอิสราเอลและเชื้อสายของยูดาห์ ³² มันจะไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้ทำกับเหล่าบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายในวันเหล่านั้นเมื่อเราได้นำพวกเขาโดยมือของพวกเขาเพื่อมา พวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เหล่านี้ได้เป็นวันทั้งหลายที่พวกเขาได้หักพันธสัญญาของเรา ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของพวกเขา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ ³³ แต่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับเชื้อสายของอิสราเอลภายหลังวันทั้งหลายเหล่านี้ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะบรรจรรูธรรมบัญญัติไว้ในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้บนดวงใจของพวกเขา เพราะเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา

³⁴ แล้วแต่ละคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของเขาอีกต่อไป หรือผู้ชายคนหนึ่งจะไม่สอนน้องชายของเขา และกล่าวว่า 'จงรู้จักพระยาห์เวห์' เพราะพวกเขาทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุดจะรู้จักเรา นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราจะให้อภัยความผิดบาปของพวกเขา และจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป ³⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พระยาห์เวห์ผู้ทรงทำให้ดวงอาทิตย์เป็นแสงสว่างตอนกลางวัน และทรงจัดเตรียมให้ดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวเป็นแสงสว่างตอนกลางคืน พระองค์คือผู้ทรงกวั่นทะเลให้เหล่าน้ำขึ้นเพื่อให้มันส่งเสียงคำราม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์ พระองค์ตรัสดังนี้ว่า ³⁶ "เพียงแต่ถ้าหากระเบียบถาวรเหล่านี้จะหายไปจากสายตาของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เชื้อสายของอิสราเอลจึงจะสิ้นสุด จากการเป็นชนชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิตย์"

³⁷ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "เพียงแต่ถ้าท้องฟ้าสูงสุดทั้งหลายเป็นที่ว่างได้ และเพียงแต่ถ้าฐานรากของแผ่นดินโลก เบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ เราจึงจะปฏิเสธเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลทิ้งไปเสีย เพราะทุกสิ่งซึ่งพวกเขาได้กระทำนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์" ³⁸ "นี่แน่ะ วันทั้งหลายกำลังจะมา เมื่อเมืองนี้จะถูกสร้างขึ้นใหม่เพื่อเรา ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม ³⁹ แล้วเส้นวัดจะออกไปไกลกว่านั้น ตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์ ⁴⁰ กว้างทั้งหุบเขาแห่งซากศพทั้งหลายและมวลยี่เก้า และทุ่งนาที่ลดหลั่นกันทั้งหมดไปไกลจนถึงหุบเขาซิดโรน จนถึงมุมประตูน้ำไปทางตะวันออก จะถูกแยกไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อพระยาห์เวห์ เมืองจะไม่ถูกถอนรากหรือคว่ำอีกต่อไปเป็นนิตย์"

Chapter 32

¹ พระวอจะได้อาณาจักรพระยาเวห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปด ของเนบูคัดเนสซาร์ ² ครั้นนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ³ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงจำคุกเขาไว้ และได้ตรัสว่า "ทำไมเจ้าจึงเผยพระวจนะและกล่าวว่า 'พระยาเวห์ตรัสดังนี้ว่า' ดูเถิด เรา กำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้"

⁴ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย เพราะเขาจะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ ปากของเขาจะพูดต่อพระโอษฐ์ของกษัตริย์ และดวงตาทั้งหลายของเขาจะเห็นพระเนตรทั้งหลายของกษัตริย์ ⁵ เขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และเขาจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปจัดการกับเขาเอง นี่คือการประกาศของพระยาเวห์ ถ้าเจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าจะทำได้สำเร็จ" ⁶ เยเรมีย์ได้กล่าวว่า "พระวอจะของพระยาเวห์ได้มายังข้าพเจ้า กล่าวว่า"

⁷ 'นี่แน่ะ อาณานิเอลบุตรชัลมุลของเจ้าจะมาหาเจ้าและจะกล่าวว่า "จงชื่อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรกสำหรับท่านเอง เพราะว่าสิทธิของการชื่อนั้นเป็นของท่าน"'" ⁸ แล้ว ดังที่พระยาเวห์ได้ทรงประกาศแล้ว อาณานิเอลบุตรชายของลุงของข้าพเจ้าก็ได้มาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ และได้พูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงชื่อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรกในแผ่นดินของเบนยามิน เพราะสิทธิการรับมรดกเป็นของท่าน และสิทธิการซื้อก็เป็นของท่าน จงซื้อไว้เป็นของท่านเถิด' แล้วข้าพเจ้าจึงได้ทราบว่าเป็นพระวอจะของพระยาเวห์ ⁹ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ชื่อนาที่อานาโรกจากอาณานิเอลบุตรชายของลุงของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ขังเงินให้แก่เขา นักสืบเจ็ดเซเชล

¹⁰ แล้วข้าพเจ้าก็ได้เขียนในหนังสือม้วนและได้ประทับตราไว้ และมีพยานหลายคนเป็นพยานให้ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ขังเงินในตาชั่ง ¹¹ ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รับโฉนดของการซื้อที่ได้ประทับตราแล้ว ตามด้วยคำสั่งและตกลงทั้งหลายรวมทั้งโฉนดที่ได้เปิดผนึกอยู่ ¹² ข้าพเจ้าก็ได้มอบหนังสือม้วนที่ประทับตราไว้ให้แก่บุตรชายของเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาหะเสยาห์ ต่อหน้าอาณานิเอลบุตรชายของลุงของข้าพเจ้า และต่อหน้าพยานทั้งหลายผู้ได้ลงนามในหนังสือม้วนที่ได้ประทับตราแล้ว และต่อหน้าพวกยูดาห์ ผู้ซึ่งได้นั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

¹³ ดังนั้นข้าพเจ้าได้ทำขั้บบารูดต่อหน้าพวกเขา ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ¹⁴ 'พระยาเวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาเอกสารเหล่านี้ไปเสีย ทั้งใบเสร็จของการซื้อที่ได้ประทับตราไว้กับสำเนาทั้งหลายที่ไม่ได้ประทับตราของโฉนดในการซื้อนี้ และเก็บพวกมันไว้ในภาชนะดินเผาเพื่อจะกนอยู่ได้นาน ¹⁵ เพราะพระยาเวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนทั้งหลาย และไร่นาทั้งหลาย และสวนองุ่นทั้งหลาย จะมีการซื้อขายกันอีกในแผ่นดินนี้"

¹⁶ หลังจากข้าพเจ้าได้มอบใบเสร็จของการซื้อให้แก่บุตรชายของเนริยาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาเวห์ และได้กล่าวว่า ¹⁷ 'อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด พระองค์ท่านเป็นผู้ได้ทรงสร้างท้องฟ้าและแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์ซึ่งทรงเหยียดออกของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับพระองค์ที่จะทรงกระทำ ¹⁸ พระองค์ทรงสำแดงพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อต่อคนเป็นพันๆ และทรงแก้ความผิดบาปของคนเหล่านั้นให้ตกที่บรรดาหน้าตักของพวกลูกหลานของพวกเขาที่สืบต่อจากพวกเขามา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระยาเวห์จอมเจ้านาย

¹⁹ พระองค์ทรงมีพระปัญญาที่เฉียบแหลมยิ่ง และทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจทั้งปวง เพราะพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นทุกวิถีทางของมนุษย์ ทรงประทานให้แก่แต่ละคนในสิ่งที่พวกเขากระทำและตามการกระทำทั้งหลายที่พวกเขาควรได้รับ ²⁰ พระองค์ได้ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ จนถึงสมัยนี้ในอิสราเอล และท่ามกลางมนุษยชาติ พระองค์ได้ทรงทำให้พระนามเลื่องลือไป ²¹ เพราะพระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออกและด้วยความน่ากลัวอย่างยิ่ง

²² แล้วพระองค์ได้ทรงประทานแผ่นดินนี้แก่พวกเขา ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณแก่เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาว່ว่าจะทรงประทานแก่พวกเขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหล ²³ ดังนั้นพวกเขาได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติของพระองค์ พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเขาให้ทำเลย ดังนั้นพระองค์ได้ทรงให้ภัยพิบัติทั้งสิ้นนี้มาถึงเขา ²⁴ ดูสิ เชิงเทียนที่ล้อมอยู่ได้มาถึงเมืองเพื่อจะยึดเอาแล้ว เพราะเนื่องด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้ผู้นั้น เพราะสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแล้วก็ได้กำลังเกิดขึ้นแล้ว และนี่แน่ะ พระองค์กำลังทอดพระเนตรอยู่

²⁵ แล้วพระองค์เองได้ตรัสกับข้าพระองค์ว่า "จงเอาเงินชื่อนาสำหรับตัวเจ้าเองและหาเหล่าพยานเสียมาเป็นพยาน แม้ว่าเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย" ²⁶ พระวอจะของพระยาเวห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁷ "นี่แน่ะ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของมนุษยชาติทั้งสิ้น มีสิ่งใดที่ยากเกินสำหรับเราที่จะทำหรือ?"

²⁸ เพราะฉะนั้น พระยาเวห์ตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เรา กำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของคนเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาจะยึดมัน ²⁹ คนเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้จะมาและจุดไฟเผาเมืองนี้เสีย รวมทั้งบรรดาบ้านทั้งหลายที่ประชาชนได้นำสการพระบาอัลบนหลังคาทั้งหลายและแท่นเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่น ๆ เพื่อยั่วเย้าเรา ³⁰ เพราะพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ได้เป็นประชาชนผู้ที่ทำแต่ความชั่วในสายตาของเราตั้งแต่วัยหนุ่มสาว ประชาชนอิสราเอลได้ยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยการกระทำทั้งหลายด้วยมือของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาเวห์

³¹ พระยาเวห์ทรงประกาศว่าเมืองนี้ได้ไร้ความกลัวของเราและความโกรธของเรา ตั้งแต่วันที่พวกเขาได้สร้างมันขึ้น มันได้เป็นอย่างนั้นจนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น เราจะไม่ออกไปให้พ้นหน้าของเรา ³² เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ สิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาได้

กระทำที่ยั่วเยาเรา คือทั้งพวกเขา บรรดาภคัตริย์ เจ้านายทั้งหลาย บรรดาปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของพวกเขา และทุกคนในยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ³³ พวกเขาได้หันหลังทั้งหลายต่อเรา แทนที่จะหันหน้าทั้งหลายของพวกเขา แม้ว่าเราได้สอนเขาอย่างใจจดใจจ่อ แต่ไม่มีสักคนเดียวในพวกเขาได้ฟังเพื่อรับการสั่งสอน

³⁴ พวกเขาได้ตั้งเหล่ารูปเคารพหน้าสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งได้เรียกตามชื่อของเรา ทำให้มีมลทิน ³⁵ พวกเขาได้สร้างสถานสูงต่างๆ สำหรับพระบาอัลในหุบเขาเบนอินโนม เพื่อให้บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงลุยไฟเพื่อพระโมเลค เราไม่ได้บัญชาพวกเขา หรือไม่เคยอยู่ในความคิดของเราว่าพวกเขาควรจะทำสิ่งน่าเกลียดน่าชังนี้และ ดังนั้นทำให้ยูดาห์ผิดปกติ' ³⁶ บัดนี้ เราเอง พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้ เมืองที่ซึ่งพวกเขาคำลึงพูดว่า 'มันได้ถูกยกไว้ไว้ในมือของภคัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกินดาร์อาหาร และด้วยโรคระบาด'

³⁷ ดูเถิด เรากำลังจะรวบรวมพวกเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้นด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความโกรธอย่างรุนแรงของเรา เรากำลังจะนำเขากลับมายังสถานที่นี้ และจะทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ³⁸ แล้วพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ³⁹ เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่พวกเขาเพื่อจะให้เกียรติเราทุกวัน ดังนั้นมันจะเป็นสิ่งดีแก่พวกเขาและแก่บรรดาลูกหลานของพวกเขาที่ตามมา

⁴⁰ แล้วเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับพวกเขา ว่าเราจะไม่หันไปจากการทำความดีแก่พวกเขา เราจะต้องเกียรติเราไว้ในใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะไม่หันไปจากเรา ⁴¹ แล้วเราจะยินดีทำความดีต่อพวกเขา เราจะถูกพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อในแผ่นดินนี้ด้วยสุดใจและสุดชีวิตของเรา ⁴² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า 'ดังที่เราได้นำสิ่งร้ายอย่างยิ่งมาเหนือชนชาตินี้ ดังนั้นเราก็จะนำสิ่งดีทั้งปวงซึ่งเราได้กล่าวแล้วนั้นมาเหนือพวกเขาเช่นกัน

⁴³ แล้วจะมีการซื้อทุ่งนาทั้งหลายกันในแผ่นดินนี้เกี่ยวกับที่พวกเขาอ้างกล่าวถึงว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่ร้างเปล่า ซึ่งไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า เพราะมันได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย" ⁴⁴ พวกเขาจะซื้อที่นาเหล่านั้นด้วยเงิน และจะเขียนในหนังสือม้วนทั้งหลายที่ได้ประทับตรา พวกเขาจะประชุมพยานทั้งหลายในแผ่นดินของเบนยามิน รอบเยรูซาเล็มทั้งสิ้น และในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ ในเมืองทั้งหลายแถบดินแดนเทือกเขา และในที่ราบต่ำทั้งหลาย และในเมืองทั้งหลายของเนเกบ เพราะเราจะนำพวกเขากลับสู่สภาพเดิม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 33

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์เป็นครั้งที่สอง ขณะเมื่อเขายังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์ กล่าวว่า ² "พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ทรงสร้าง ตรัสดังนี้ว่า พระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างมันเพื่อสถาปนาไว้ พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์ ³ 'จงทูลต่อเรา และเราจะตอบเจ้า และเราจะแสดงสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ข้อลึกลับทั้งปวงซึ่งเจ้าไม่เข้าใจ'

⁴ เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านเรือนทั้งหลายในกรุงนี้ และพระราชวังทั้งหลายของบรรดาภคินิกรแห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลงเพื่อใช้ด้านเชิงเก็บและดาบ ⁵ 'พวกคนเคลเดียกำลังมาเพื่อต่อสู้และถล่มบ้านเรือนทั้งหลายด้วยพวกศพของคนที่เราจะสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เมื่อเราได้ซ่อนหน้าของเราจากเมืองนี้ เนื่องจากความอธรรมของพวกเขา ⁶ แต่นี่แน่ เรากำลังจะนำการเยียวยาและการรักษามา เพราะเราจะรักษาพวกเขาทั้งหลายให้หายและจะนำความอุดมสมบูรณ์ สันติสุข และความน่าเชื่อถือมาให้พวกเขา

⁷ เพราะเราจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายมาให้ยูดาห์และอิสราเอล เราจะสร้างพวกเขาขึ้นใหม่อย่างที่เป็นมาแต่เดิม ⁸ แล้วเราจะชำระพวกเขาจากความผิดบาปทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาได้ทำต่อเรา เราจะให้อภัยความผิดบาปทั้งสิ้นของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้ทำต่อเรา และในทุกวิถีทางที่พวกเขาได้ถูกทูลต่อเรา ⁹ เพราะเมืองนี้จะกลายเป็นสิ่งที่ขึ้นบานสำหรับเรา เป็นบทเพลงแห่งการสรรเสริญ และเป็นศักดิ์ศรีต่อประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงสิ่งดีทั้งปวงซึ่งเรากำลังจะกระทำเพื่อพวกเขา แล้วพวกเขาจะเกรงกลัวและตัวสั่น เพราะสิ่งดีทั้งปวงและสันติสุขซึ่งเราจะให้แก่พวกเขา'

¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ในสถานที่นี้เกี่ยวกับที่เจ้ากำลังกล่าวว่า "มันเป็นที่ทิ้งร้าง สถานที่ที่ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า" คือในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามถนนต่างๆ ในเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า จะมีเสียงให้ได้ยินอีกครั้ง ¹¹ เสียงของความรื่นเริงและเสียงของความยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว และเสียงของบรรดาคนเหล่านั้นที่กล่าว ขณะที่พวกเขานำเครื่องบูชาขอบพระคุณมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ว่า "จงถวายขอบพระคุณแด่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ และความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์" เพราะเราจะนำความรุ่งเรืองทั้งหลายของแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิมที่พวกเขาเคยมีก่อนหน้านี้' พระยาห์เวห์ตรัส ¹² พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า 'ในสถานที่ทิ้งร้างนี้ ที่ทุกวันนี้ไม่มีมนุษย์หรือสัตว์ป่า ในเมืองทั้งหมดนี้จะมีทุ่งหญ้าทั้งหลายอีกครั้งที่พวกผู้เลี้ยงแกะจะพาฝูงแกะของพวกเขามาพัก

¹³ ในเมืองต่างๆ แถบแดนเทือกเขา ในดินแดนที่ลุ่ม และในเนเกบ ในแผ่นดินของเบนยามิน และตามสถานที่ทุกแห่งรอบเยรูซาเล็ม และในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ฝูงแกะทั้งหลายจะผ่านไต่มือทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่นับพวกมันอีกครั้ง' พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ¹⁴ 'จงดูเถิด วันเหล่านั้นกำลังจะมา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้ต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ¹⁵ ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้ทั้งขอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และเขาจะนำความยุติธรรมและความชอบธรรมให้แก่แผ่นดิน

¹⁶ ในวันทั้งหลายเหล่านั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างมั่นคง เพราะนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ "พระยาห์เวห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา" ¹⁷ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'เชื้อสายของดาวิดจะไม่เคยต้องขาดผู้ชายที่จะประทับบนบัลลังก์แห่งพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล ¹⁸ หรือพวกปุโรหิตเผ่าเลวีจะไม่ขาดผู้ชายที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญญาหารเผาบูชา และเครื่องธัญบูชาเป็นนิตย์"'

¹⁹ พระวอของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ กล่าวว่า ²⁰ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ถ้าเจ้าสามารถลี้ภัยพันธสัญญาของเราด้วยวันและคืนได้ เพื่อว่า จะไม่มีวันหรือคืนมาตามเวลากำหนดทั้งหลายของพวกมันอีกต่อไป ²¹ แล้วเจ้าจึงจะสามารถลี้ภัยพันธสัญญาของเราต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ เพื่อว่า เขาจะไม่บุตรชายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของเขา และลี้ภัยพันธสัญญาของเราต่อพวกปุโรหิตเผ่าเลวี ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราได้

²² ดังที่บารุคของฟานันไม่สามารถจะนับได้ และเกิดการที่ชายทะเลทั้งหลายก็ตวงไม่ได้ฉันใด ดังนั้นเราก็จะเพิ่มจำนวนเชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเรา และพวกคนเลวีผู้ปรนนิบัติของเรามากขึ้นฉันนั้น" ²³ พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า ²⁴ "เจ้าไม่ได้พิจารณาหรือว่า ชนชาตินี้ได้ประกาศอะไร เมื่อพวกเขาได้กล่าวว่า 'สองตระกูลที่พระยาห์เวห์ได้ทรงเลือกไว้ นั่น บัดนี้พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพวกเขาเสียแล้ว?' ดังนี้แหละ เขาก็เลยได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา กล่าวว่าพวกเขาไม่ใช่ประชาชนในสายตาเขาทั้งหลายอีกต่อไป

²⁵ เราเอง พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ถ้าเราไม่ได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และถ้าเราไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ของท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ²⁶ แล้วเราจะทอดทิ้งบรรดาเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากพวกเขาให้ครอบครองเหนือเหล่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเราจะให้พวกเขากลับสู่ความรุ่งเรืองตามเดิม และจะสำแดงความเมตตาต่อพวกเขา"'

Chapter 34

¹ พระวอจะที่ได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ เมื่อเนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ พร้อมด้วยบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินโลก ซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายกำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็ม และเมืองทั้งปวงนั้น กล่าวว่ ² "พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงไปและพูดกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เรากำลังจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์จะเผาเสียด้วยไฟ ³ เจ้าจะไม่รอดไปจากมือของพระองค์ เพราะเจ้าจะถูกจับอย่างแน่นอนและถูกมอบไว้ในมือของพระองค์ ตาของเจ้าจะได้เห็นพระเนตรของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์จะพูดโดยตรงกับเจ้า ขณะที่เจ้าไปยังบาบิโลน"

⁴ ขอร้องสติพระวอจะของพระยาห์เวห์ ข้าแต่เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับพระองค์ว่า "เจ้าจะไม่ตายด้วยดาบ ⁵ เจ้าจะตายด้วยความสงบ ตามที่ในเพลงเสภาของบรรดาบรรพบุรุษของเจ้าคือกษัตริย์ทั้งหลายซึ่งได้อยู่ก่อนเจ้าอย่างไร เขาจะก่อเพลิงเพื่อเจ้าอย่างนั้น พวกเขาจะกล่าวว่า "อนิจจาเอ๋ย เจ้านายพระเจ้าข้า" พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญเพื่อเจ้า บัดนี้ เราได้ล้นวาจาไว้แล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์" ⁶ ดังนั้นเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ประกาศพระวจนะเหล่านี้ต่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ในเยรูซาเล็ม

⁷ กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้สู้รบเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆ ของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาคิชและเมืองอาเซคาห์ เมืองทั้งสองนี้ของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เนื่องจากเป็นเมืองที่มีกำแพงล้อม ⁸ พระวอจะมาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ หลังจากกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงทำพันธสัญญากับประชาชนในเยรูซาเล็มว่า จะประกาศอิสรภาพแก่เขาทั้งหลาย ⁹ ว่าให้แต่ละคนปล่อยทาสฮีบรูของเขาให้เป็นอิสระ ทั้งผู้ชายและผู้หญิงเพื่อจะไม่มีใครทำให้คนยิวเป็นทาส ผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของเขา

¹⁰ ดังนั้นบรรดาผู้นำและบรรดาประชาชนผู้เข้าทำพันธสัญญาว่า แต่ละคนจะปล่อยทาสของตนทั้งทาสผู้ชายและทาสผู้หญิง เพื่อพวกเขาจะไม่ตกเป็นทาสอีกต่อไป เขาก็หลายก็ได้เชื่อฟังและได้ปล่อยพวกทาสให้เป็นอิสระ ¹¹ แต่ภายหลังจากนี้พวกเขาได้เปลี่ยนใจของพวกเขา พวกเขาได้จับพวกทาส ซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระแล้วนั้น พวกเขาได้บังคับพวกทาสเหล่านั้นให้เป็นทาสอีก ¹² ดังนั้นพระวอจะแห่งพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์กล่าวว่า

¹³ "พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราเองได้ทำพันธสัญญากับพวกบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เราได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส นั้นแหละที่เราได้กล่าวว่ ¹⁴ "เมื่อถึงทุกสิ้นปีที่เจ็ด แต่ละคนจะต้องปล่อยพี่น้อง เพื่อนชาวฮีบรูผู้ที่ได้ถูกขายตัวเขาเองไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี จงปล่อยเขาให้เป็นอิสระ" แต่พวกบรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้ฟังเราและไม่เชื่อฟังของพวกเราต่อเรา ¹⁵ บัดนี้เจ้าเองได้กลับใจและได้เริ่มต้นทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา เจ้าได้ประกาศอิสรภาพแต่ละคนแก่เพื่อนบ้านของเขา และเจ้าได้ทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามชื่อของเรา

¹⁶ แต่แล้วเจ้าก็ได้หวนกลับและได้ทำให้นามของเราเป็นมลทิน เจ้าแต่ละคนทำให้เกิดการจับทาสผู้ชายและทาสผู้หญิงของเขา พวกเขาได้ปล่อยออกไปให้ไปที่พวกเขาได้ปรารถนา เจ้าได้บังคับให้พวกเขากลับมาให้เป็นทาสอีกครั้ง' ¹⁷ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'พวกเขาเองไม่ได้เชื่อฟังเรา เจ้าควรที่จะประกาศอิสรภาพ พวกเขาแต่ละคน แก่บรรดาพี่น้องและเหล่าเพื่อนบ้านอิสราเอล ดังนั้นนี่แน่ะ เรากำลังจะประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ อิสราภาพ สำหรับดาบ โรคระบาด และการกันดารอาหาร เพราะเรากำลังจะทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่หวาดกลัวในสายตาของทุกราชอาณาจักรบนแผ่นดินโลก ¹⁸ แล้วเราจะทำให้ประชาชนที่ได้ทำลายพันธสัญญาของเรา ผู้ที่ไม่ได้ทำตามบรรดาข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งพวกเขาได้กระทำต่อหน้าเรา เมื่อพวกเขาได้ฝ่าฝืนตัวผู้ออกเป็นสองซีก และได้เดินผ่านระหว่างซีกทั้งสองนั้น

¹⁹ และแล้วผู้นำทั้งหลายแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็ม พวกชนที่ทั้งหลาย และพวกปุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่ได้เดินผ่านระหว่างส่วนทั้งสองของวัวตัวผู้นั้น ²⁰ เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือบรรดาศัตรูของพวกเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงเอาชีวิตของพวกเขา ศพทั้งหลายของพวกเขาจะเป็นอาหารของบรรดานกในอากาศและของสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ²¹ ดังนั้น เราจะมอบเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และผู้นำทั้งหลายของเขานั้นไว้ในมือศัตรูของเขาและมอบไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงเอาชีวิตของพวกเขา และมอบไว้ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ลุกขึ้นต่อสู้กับเจ้า ²² นี่แน่ะ เรากำลังจะให้คำบัญชา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และจะนำพวกเขากลับมายังเมืองนี้ เขาจะสู้รบและยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เพราะเราจะทำให้เมืองต่างๆ ของยูดาห์เป็นที่ทั้งหลายที่ปรักหักพัง ซึ่งจะไม่มีคนอาศัย"

Chapter 35

¹ พระวอนจะจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ในรัชกาลเยโฮยาхим โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ กล่าวว่า ² "จงไปหาคนตระกูลเรคาบและพูดกับพวกเขา แล้วให้นำพวกเขามาที่พระนิเวศของเรา เข้ามาในห้องหนึ่งของห้องทั้งหลาย แล้วให้พวกเขาดื่มเหล้าองุ่น" ³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้นำยาอาซันยาห์บุตรชายของเยเรมีย์ผู้เป็นบุตรชายของฮาบาซันยาห์ และพวกพี่น้องของเขา และบุตรชายทั้งหมดของเขาและคนตระกูลเรคาบทุกคน

⁴ ข้าพเจ้าได้นำพวกเขามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ มาในห้องทั้งหลายของบุตรชายของฮานัน ผู้เป็นบุตรชายของอิกดาลียาห์ คนของพระเจ้าห้องเหล่านี้ได้อยู่ใกล้กับห้องของผู้นำทั้งหลาย ซึ่งได้อยู่เหนือห้องของมาอาเสยาห์บุตรชายของซัลลุม คนดูแลประตู ⁵ แล้วข้าพเจ้าก็ได้วางเหยือกเหล้าองุ่นหลายเหยือกกับถ้วยหลายใบที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นไว้ต่อหน้าคนตระกูลเรคาบ และได้พูดกับพวกเขาว่า "ขอเชิญดื่มเหล้าองุ่น" ⁶ แต่เขาทั้งหลายได้ตอบว่า "พวกเราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตันบุตรชายของเรคาบผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกเราสั่งพวกเราว่า 'อย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและบรรดาลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์'

⁷ ทั้งอย่าสร้างบ้านใดๆ เลย อย่าหว่านพวกเมล็ดพืช หรืออย่าปลูกสวนองุ่นใดๆ เลยเช่นกัน นี่ไม่ใช่สำหรับพวกเจ้า แต่พวกเจ้าจงอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายตลอดชีวิตของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าวทั้งหลาย" ⁸ พวกเราได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตันบุตรชายของเรคาบ ผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกเรา ในทุกสิ่งซึ่งเขาได้สั่งเราไว้ คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยาของพวกเรา เหล่าบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเรา ⁹ เราจะไม่สร้างบ้านทั้งหลายเพื่อจะอาศัยอยู่ และจะไม่มีสวนองุ่น หรือทุ่งนา หรือเมล็ดพืชในการครอบครองของพวกเรา

¹⁰ พวกเราได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายและพวกเราได้เชื่อฟังและได้ทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตันบรรพบุรุษของพวกเราได้บัญชาพวกเราไว้ ¹¹ แต่เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงโจมตีแผ่นดินนี้ เราได้พูดว่า 'มาเถิด เราจะต้องไปยังเยรูซาเล็มเพื่อหลบหนีจากคนเคลเดียและกองทัพทั้งหลายของคนอาราเมียน' ดังนั้นเราจึงอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม" ¹² แล้วพระวอนจะแห่งพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ กล่าวว่า

¹³ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จงไปและบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า 'เจ้าจะไม่รับคำแนะนำและเชื่อฟังบรรดาถ้อยคำของเราหรือ? นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์' ¹⁴ ถ้อยคำทั้งหลายของโยนาตันบุตรชายของเรคาบที่ได้ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นคำสั่งว่าไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น พวกเขาได้รักษากันไว้จนถึงทุกวันนี้ พวกเขาได้เชื่อฟังคำสั่งของบรรพบุรุษของพวกเขา แต่สำหรับเรา เราเองได้ประกาศกับพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาก็ไม่ฟังเรา ¹⁵ เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราทั้งสิ้นคือเหล่าผู้เผยพระวจนะมาหาเจ้า ส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า กล่าวว่า 'ให้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า และทำสิ่งที่ดีทั้งหลาย อย่าให้ผู้ใดไปติดตามพวกพระอื่นๆ และไม่มีสการพระเหล่านั้น แต่ให้กลับมาที่แผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่พวกเจ้าและเหล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้า' แต่พวกเขายังจะไม่ฟังเราหรือสนใจเราเลย

¹⁶ เพราะเชื้อสายทั้งหลายของโยนาตันบุตรชายของเรคาบได้รักษาคำบัญชาซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาสั่งพวกเขาไว้ แต่ชนชาตินี้ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังเรา" ¹⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'นี่แน่ะ เรากำลังนำภัยพิบัติทั้งสิ้นมาเหนือยูดาห์และทุกคนที่กำลังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตามที่เราได้ประกาศต่อสู่พวกเขาเพราะว่าเราได้ตรัสเอาไว้ แต่พวกเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกพวกเขาแต่พวกเขาก็ไม่ได้ตอบ" ¹⁸ เยเรมีย์ได้พูดกับคนตระกูลเรคาบว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าได้เชื่อฟังคำสั่งทั้งหลายของโยนาตันบรรพบุรุษของพวกเจ้าและก็รักษาข้อบังคับเหล่านั้น พวกเจ้าได้เชื่อฟังทุกอย่างที่เขาได้บัญชาพวกเราให้ทำ" ¹⁹ ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จะมีบางคนที่ยึดเชื้อสายจากโยนาตันบุตรชายของเรคาบที่ปรนนิบัติเราอยู่เสมอ'"

Chapter 36

¹ มันได้เกิดขึ้นในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาхимโอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่พระวอจะนี้ได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ และพระองค์ได้ตรัสว่า ² "จงนำหนังสือม้วนม้วนหนึ่งมาสำหรับตัวเจ้าเอง และให้เขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นที่เราได้พูดกับเจ้าเกี่ยวกับอิสราเอล และยูดาห์และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น จงทำทุกสิ่งอย่างที่เราได้บอกเจ้าตั้งแต่รัชกาลโยสียาห์จนถึงวันนี้ ³ บางทีประชาชนยูดาห์จะฟังถึงภัยพิบัติทั้งหลายซึ่งเราตั้งไว้จะนำมาให้พวกเขา บางทีทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะได้ยกโทษความผิดและบาปของพวกเขา"

⁴ แล้วเยเรมีย์จึงได้เรียกบารุกบุตรชายของเนริยาห์มาและบารุกได้เขียนลงในหนังสือม้วน ตามคำบอกของเยเรมีย์ พระวอจะก็ทั้งสิ้นซึ่งพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเขา ⁵ ต่อจากนั้นเยเรมีย์ได้สั่งบารุก เขาได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ในคุกและไม่สามารถเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁶ ฉะนั้นเจ้าต้องเข้าไป และจงอ่านจากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าได้เขียนตามคำบอกของข้าพเจ้า ในวันที่การถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวอจะของพระยาห์เวห์ให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระองค์ได้ยิน และเมืองต่างๆ ของพวกยูดาห์ทั้งสิ้นผู้ได้มาจากเมืองต่างๆ ของพวกเขาให้ได้ยินด้วยเช่นเดียวกัน จงประกาศพระวอจะเหล่านี้ให้พวกเขาฟัง"

⁷ บางทีคำทูลวิงวอนของพวกเขาจะมาถึงพระยาห์เวห์ บางทีแต่ละคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขาเพราะความกลัวและพระพิโรธ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศต่อชนชาตินี้ในรัชกาลเนบูกาดเนสาร์ ⁸ ดังนั้น บารุกบุตรชายของเนริยาห์ได้ทำทุกสิ่งซึ่งเยเรมีย์ผู้เผยพระวอจะได้สั่งเขาให้ทำ เขาได้อ่านพระวอจะทั้งหลายของพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁹ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นในปีที่ห้าและในเดือนที่เก้าแห่งรัชกาลเยโฮยาхимโอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่ประชาชนทั้งสิ้นในเยรูซาเล็มและประชาชนผู้ที่มาเยรูซาเล็มจากเมืองต่างๆ ของยูดาห์ได้ประกาศให้ถืออดอาหารเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์

¹⁰ บารุกจึงได้อ่านบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ด้วยเสียงดังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ จากห้องของเกมารียาห์บุตรชายของชาฟาน ผู้เป็นราชเลขา ในลานชั้นบน ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อให้ประชาชนทั้งสิ้นได้ยิน ¹¹ บัดนี้มีความหวั่นของบุตรชายของเกมารียาห์ บุตรชายชาฟาน ได้ยินพระวอจะทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์จากหนังสือม้วนแล้ว ¹² เขาได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์ ไปยังห้องของราชเลขา ดูเอ็ด ข้าราชการทั้งสิ้นกำลังนั่งอยู่ที่นั่น คือเอลิชามาราชเลขา เดไลยาห์บุตรชายของเซไมยาห์ เอลนาธันบุตรชายของอัคโบร์ เกมารียาห์บุตรชายของชาฟาน และเศเดคียาห์บุตรชายของอานันยาห์ และบรรดาข้าราชการทั้งสิ้น

¹³ แล้วมีความหวั่นได้รายงานถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยินแก่พวกเขา เมื่อเขาได้ยินที่บารุกได้อ่านด้วยเสียงดังเพื่อให้ประชาชนได้ยิน ¹⁴ ดังนั้นบรรดาข้าราชการจึงได้ส่งเยฮูดีบุตรชายของเนธานียาห์ บุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูช ให้ไปหาบารุก เยฮูดีได้พูดกับบารุกว่า "จงนำหนังสือม้วนในมือของเจ้า หนังสือม้วนซึ่งเจ้ากำลังได้อ่านให้ประชาชนฟังนั้น และจงมา" ดังนั้นบารุกบุตรชายของเนริยาห์จึงได้ถือหนังสือม้วนไว้ในมือและไปหาพวกข้าราชการทั้งหลาย ¹⁵ แล้วพวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า "จงนั่งลงอ่านหนังสือนี้ให้เราได้ยิน" ดังนั้นบารุกจึงได้อ่านหนังสือม้วนนั้น

¹⁶ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นเหล่านี้ แต่ละคนได้หันหน้าไปด้วยความกลัวต่อคนที่อยู่ถัดจากเขาและได้กล่าวกับบารุกว่า "เราต้องบอกถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์อย่างแน่นอน" ¹⁷ แล้วเขาก็กังหันมาถามบารุกว่า "จงบอกพวกเรา ว่าเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นโดยได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ตามคำบอกของเยเรมีย์หรือ?" ¹⁸ บารุกได้ตอบพวกเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้เขียนพวกมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วนนี้"

¹⁹ แล้วพวกข้าราชการทั้งหลายได้บอกบารุกว่า "จงไปซ่อนตัวของเจ้าเสีย และเยเรมีย์ด้วย อย่าให้ใครรู้ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน" ²⁰ ดังนั้นเขาก็กังหันไปเอาหนังสือม้วนไว้ในห้องของเอลิชามาราชเลขา และพวกเขาก็ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในลาน และพวกเขาก็ได้กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นต่อกษัตริย์ ²¹ แล้วกษัตริย์จึงได้รับสั่งให้เยฮูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เยฮูดีก็ได้ไปเอามาจากห้องของเอลิชามาราชเลขา แล้วเขาก็ได้อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นผู้ที่กำลังยืนอยู่ข้างพระองค์

²² บัดนี้ กษัตริย์กำลังประทับอยู่ในวังหมื่นตึกในเดือนที่เก้า และเตาถ่านก็กำลังลุกไหม้อยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ²³ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นเมื่อเยฮูดีได้อ่านไปถึงสามหรือสี่แถว กษัตริย์ทรงเอามิดตัดออก และทรงโยนเข้าไปในเตาไฟ จนหนังสือม้วนนั้นได้ถูกทำลายหมด ²⁴ ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการทั้งหลายของพระองค์ผู้ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ก็ไม่ได้เกรงกลัว ไม่ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน

²⁵ เอลนาธัน เดลายาห์และเกมารียาห์ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์ไม่ให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน แต่พระองค์ก็ไม่ทรงฟังพวกเขา ²⁶ แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้เยราเมเอล พระญาติ เสโรยาห์บุตรชายของอัสริเอลและเซเลมียาห์บุตรชายของอับเดเอลจับบารุกอาลักษณ์และเยเรมีย์ผู้เผยพระวอจะ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงซ่อนเขาทั้งสอง ²⁷ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนและถ้อยคำทั้งหลายที่บารุกได้เขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว ว่า

²⁸ "จงกลับไป เอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งมาสำหรับตัวเจ้าเอง และจงเขียนถ้อยคำทั้งหมดเหล่านั้นซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนแรกลงไว้ ม้วนที่เยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเผาเสียนั้น ²⁹ แล้วเจ้าจะต้องกล่าวสิ่งนี้ต่อเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 'ท่านได้เผาหนังสือม้วนนั้น กล่าวว่า 'ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า 'กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมากำลายแผ่นดินนี้แน่นอน เพราะพระองค์จะทำลายมนุษย์และสัตว์ป่าในแผ่นดินนี้?''"

³⁰ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสถึงกับพระองค์เอง คือเยโฮยาхимกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "จะไม่มีเชื้อสายของพระองค์ที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด สำหรับพระองค์เอง พระศพของพระองค์จะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวันและตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน"

³¹ เพราะเราจะลงโทษเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพวกข้าราชการของเจ้า เพราะความผิดบาปของทุกคน เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศลงโทษพวกเจ้า และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และทุกคนในยูดาห์ด้วยภัยพิบัติทั้งสิ้น ที่ซึ่งเราได้เตือนภัยพวกเจ้า แต่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าไม่ได้ให้

ความใส่ใจ" ³² ดังนั้นเขามีจึงได้อาหนังส้อม่วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บาร์คบุตรชายของเนริยาห์ที่เป็นอาร์ักษ์ บาร์คได้เขียนถ้อยคำทั้งสี่ในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสี่ที่ได้มีในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเผาเสียนั้น ยิ่งไปกว่านั้น มีถ้อยคำอีกเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มเข้าไปในหนังสือม้วนนี้อีก

Chapter 37

¹ บัดนี้เศเดคียาห์โอรสของโยสียาห์ได้ทรงครองราชย์เป็นกษัตริย์แทนเยโฮยาคิมโอรสของเยโฮยาคิม เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงตั้งเศเดคียาห์ให้เป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินยูดาห์ ² แต่เศเดคียาห์เอง และพวกข้าราชการของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดิน ไม่ได้ฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศผ่านทางเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ³ ดังนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์ เยอูคิลบุตรชายของเซเลมียาห์ และเศฟันยาห์บุตรชายของมาอาเสยาห์ปุโรหิตได้ส่งข่าวสารให้ไปหาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้กล่าวว่า "ขออธิษฐานในนามของพวกเราต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา"

⁴ บัดนี้เยเรมีย์กำลังเข้ามาและออกไปในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะเขายังไม่ได้ถูกขังคุก ⁵ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ เมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมเยรูซาเล็มอยู่ได้ทราบข่าวเกี่ยวกับพวกเขาทั้งหลายนั้น และได้ถอยทัพไปจากเยรูซาเล็ม ⁶ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ กล่าวว่า

⁷ "พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า นี่คือน้ำที่เจ้าจะกล่าวกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะว่าพวกเขาได้ส่งเจ้ามาเสาะหาคำแนะนำจากเราว่า 'ดูสิ กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปยังอียิปต์ แผ่นดินของพวกเขา' ⁸ คนเคลเดียจะกลับมา พวกเขาจะต่อสู้กับเมืองนี้ แล้วยึดได้และเผาเสีย" ⁹ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเองโดยกล่าวว่า 'แน่ทีเดียวคนเคลเดียจะถอยออกไปจากพวกเรา' เพราะว่าพวกเขาจะไม่ถอยออกไป

¹⁰ ถึงแม้ว่าเจ้าทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้พวกเจ้าพ่ายแพ้ แล้วมีเหลือเพียงแต่พวกคนที่บาดเจ็บอยู่ในเต็นท์ของพวกเขา พวกเขาจะลุกขึ้น และเผาเมืองนี้เสีย" ¹¹ ดังนั้นเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยไปจากเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์กำลังเข้ามา ¹² แล้วเยเรมีย์ก็ได้ออกไปจากเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เขาต้องการที่จะรับส่วนแบ่งที่ดินของเขาท่ามกลางประชาชนของเขา

¹³ ขณะที่เขาอยู่ที่ประตูเบนยามิน หัวหน้าทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อของเขาคืออิธียาห์บุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของฮานันยาห์ เขาได้จับตัวเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ และได้กล่าวว่า "ท่านกำลังจะละทิ้งหนีไปหาคนเคลเดีย" ¹⁴ แต่เยเรมีย์ได้ตอบว่า "นั่นไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่ได้หนีไปหาคนเคลเดีย" แต่อิธียาห์ก็ไม่ฟังเขา เขาได้จับเยเรมีย์และได้นำท่านไปหาพวกเจ้าหน้าที่ ¹⁵ บรรดาเจ้าหน้าที่ก็ได้โกรธเยเรมีย์ พวกเขาได้ตีท่านและขังท่านไว้ในบ้านของโยนาธานอารักห์ ซึ่งพวกเขาได้เปลี่ยนให้เป็นคุก

¹⁶ ดังนั้นเยเรมีย์จึงถูกขังอยู่ในคุกใต้ดิน เขาต้องอยู่ที่นั่นหลายวัน ¹⁷ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงใช้ให้คนไปเอาตัวเขามาที่พระราชวัง ในวังของพระองค์เอง กษัตริย์ได้ทรงสอบถามเขาเป็นการส่วนตัวว่า "มีพระวจนะมาจากพระยาห์เวห์บ้างหรือไม่?" เยเรมีย์ได้ทูลตอบว่า "มีพระวจนะพระเจ้าข้า" พระองค์จะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" ¹⁸ แล้วเยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า "ข้าพระองค์ได้ทำอะไรรีดต่อพระองค์หรือต่อบรรดาข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้หรือพระเจ้าข้า พระองค์จึงได้ทรงจำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก?

¹⁹ บรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ผู้ได้ทูลเผยพระวจนะต่อพระองค์ และได้กล่าวว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้นั้นอยู่ที่ไหน? ²⁰ แต่บัดนี้ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์อยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าทรงส่งข้าพระองค์กลับไปบ้านของโยนาธานอารักห์เลยเกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น" ²¹ ดังนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์จึงได้รับสั่งพวกข้าราชการบริพารและเขาก็ได้กักเยเรมีย์ไว้ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ พวกเขาได้ให้ขนมปังแก่ท่านวันละก้อนจากถาดทำขนมปัง จนขนมปังในเมืองนั้นหมด ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

Chapter 38

¹ เขฟากียาห์บุตรชายของมักราน เกดาลียาห์บุตรชายของปายเฮอร์ และเยชูคาบุตรชายของเซเลมียาห์ และปายเฮอร์บุตรชายของมัคคียาห์ ได้ยื่นถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กำลังประกาศแก่ประชาชน เขาได้กำลังพูดว่า ² "พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า ใครก็ตามที่ยังคงอยู่ในเมืองนี้จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรครบา แต่คนที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะหนีออกไปด้วยชีวิตของเขาเอง และยังมีชีวิตอยู่" ³ พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้นว่า เมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและพระองค์จะทรงยึดไว้"

⁴ ดังนั้นเหล่าข้าราชการจึงได้ทูลกษัตริย์ว่า "ขอให้ผู้ขายคนนี้ตายเสีย เพราะด้วยวิธีนี้ เขากำลังทำให้มือของพวกทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนแอลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย เพราะเขากำลังประกาศถ้อยคำเหล่านี้ ผู้ขายคนนี้ไม่ได้ทำให้เกิดสวัสดิภาพแก่ชนชาตินี้ แต่ทำให้พินาศ" ⁵ ดังนั้น กษัตริย์เศเดคียาห์ได้ตรัสว่า "นี่แน่ะ ผู้ขายคนนี้อยู่ในมือของพวกท่านแล้ว เพราะไม่มีกษัตริย์ใดสามารถต่อต้านอะไรพวกท่านได้" ⁶ แล้วพวกเขาก็ได้จับเยเรมีย์และได้โยนท่านลงไปในที่ขังน้ำของมัคคียาห์โอรสของกษัตริย์ ที่ขังน้ำอยู่ในลานของพวกทหารรักษาพระองค์ พวกเขาได้หย่อนเยเรมีย์ลงไปด้วยเชือก ในที่ขังน้ำนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็ได้จมลงไปในโคลน

⁷ บัดนั้นเอเบดเมเลคคนคูช ชนที่ในวังของกษัตริย์ เขาได้ยินว่าพวกเขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในที่ขังน้ำนั้น บัดนี้กษัตริย์กำลังประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน ⁸ ดังนั้นเอเบดเมเลคจึงได้ออกไปจากวังของกษัตริย์และได้ทูลกษัตริย์ เขาได้ทูลว่า ⁹ "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้ทำการชั่วร้ายทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำต่อเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้ทิ้งท่านลงไปในที่ขังน้ำ เพื่อให้ท่านหิวตายที่นั่น เพราะไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลยในเมืองนี้"

¹⁰ แล้วกษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งแก่เอเบดเมเลคคนคูช พระองค์ได้ตรัสว่า "จงส่งคนสามสิบคนจากที่นี่และนำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะออกมาจากที่ขังน้ำก่อนเขาตาย" ¹¹ ดังนั้นเอเบดเมเลคจึงได้ส่งคนเหล่านั้นและได้ไปที่วังของกษัตริย์ ไปยังโรงพัสดุเพื่อเอาผ้าใต้ถุงน่อง จากที่นั่นเขาได้นำเอาผ้าขี้นิ้วและเสื้อผ้าที่ขาดแล้ว และแล้วหย่อนลงไปด้วยเชือกหลายเส้นให้เยเรมีย์ในที่ขังน้ำ ¹² เอเบดเมเลคคนคูชได้พูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเหล่านั้นไว้ใต้รักแร้ของเชือกไว้" ดังนั้น เยเรมีย์ก็ได้ทำตาม

¹³ แล้วพวกเขาก็ได้จุดเยเรมีย์ขึ้นมาจากเชือก โดยวิธีนี้พวกเขาได้นำท่านขึ้นมาจากที่ขังน้ำ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ค้างอยู่ในลานทหารรักษาพระองค์

¹⁴ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงส่งคำบัญชาและได้นำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะมาเฝ้าฟาโรห์ ที่ทางเข้าช่องที่สามของพระวิหารแห่งพระยาห์เวห์ กษัตริย์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เราประสงค์จะถามเจ้าบางสิ่ง ขออย่าปิดบังเราเลย" ¹⁵ เยเรมีย์จึงได้ทูลเศเดคียาห์ว่า "ถ้าข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพระองค์แน่ไม่ใช่หรือ? แต่ถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์ก็จะไม่ทรงฟังข้าพระองค์"

¹⁶ แต่กษัตริย์เศเดคียาห์ก็ได้ทรงสาบานแก่เยเรมีย์เป็นการลับ และได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เนิ่นนาน พระองค์ผู้ทรงสร้างชีวิตของพวกเรา เราจะไม่ประหารเจ้าหรือมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงเอาชีวิตของเจ้าฉันนั้น" ¹⁷ ดังนั้นเยเรมีย์ได้ทูลเศเดคียาห์ว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนั้นว่า ถ้าพระองค์จะทรงยอมออกไปหาบรรดาข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว พระองค์จะทรงรอดชีวิต และเมืองนี้จะไม่ต้องถูกเผา พระองค์และวงศวานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้" ¹⁸ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงยอมมอบตัวแก่พวกข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วเมืองนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย พวกเขาจะเผาเสีย และพระองค์จะไม่สามารถหนีรอดจากมือของพวกเขา"

¹⁹ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "แต่เรากลัวพวกคนยูดาห์ซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดียเกรงว่าเราจะถูกมอบให้แก่พวกเขาเหล่านั้น เพราะพวกเขาจะทำความอัปยศแก่เรา" ²⁰ เยเรมีย์ได้ทูลว่า "พวกเขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ของซึ่งเชื่อฟังพระวจนะจากพระยาห์เวห์ ตามที่ข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ ดังนั้นจะเป็นการดีต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงพระชนม์อยู่" ²¹ แต่ถ้าพระองค์ไม่ทรงยอมมอบตัว นี่คือน้ำซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์

²² นี่แน่ะ ผู้หญิงทุกคนที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะถูกนำออกไปให้เหล่าข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน พวกผู้หญิงเหล่านี้จะกล่าวต่อพระองค์ว่า 'พระองค์ได้ทรงถูกหลอกลวงโดยพระสหายของพระองค์ พวกเขาได้ทำลายพระองค์แล้ว พระบาททั้งสองของพระองค์ได้จมลงในโคลน และเหล่าพระสหายของพระองค์ก็หันไปจากพระองค์' ²³ เพราะบรรดาเหยื่อทั้งสิ้น และบรรดาโอรสของพระองค์จะถูกนำไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของพวกเขาก็จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และเมืองนี้จะถูกเผา" ²⁴ แล้วเศเดคียาห์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "อย่าบอกให้ใครรู้ถ้อยคำเหล่านี้ แล้วเจ้าจะไม่ตาย

²⁵ ถ้าพวกข้าราชการได้ยินว่าเราพูดกับเจ้าและถ้าพวกเขามาหาเจ้า กล่าวว่า 'จงบอกเรามาว่าเจ้าได้ทูลอะไรกับกษัตริย์ และอย่าปิดบังพวกเราเลย มิเช่นนั้นเราจะฆ่าเจ้า' ²⁶ แล้วเจ้าจงบอกพวกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อกษัตริย์ไม่ให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธานเพื่อให้อายุยืนที่นั่น' ²⁷ แล้วบรรดาข้าราชการทั้งสิ้นก็ได้มาหาเยเรมีย์และได้ซักถามท่าน และท่านก็ได้ตอบเขาตามที่กษัตริย์ได้ทรงแนะนำเขา ดังนั้นพวกเขาก็ได้หยุดพูดกับเขาเพราะพวกเขาไม่ได้ยินการสนทนาระหว่างเยเรมีย์และกษัตริย์ ²⁸ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ค้างอยู่ในลานทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่กรยูธาเล็มถูกยึด

Chapter 39

¹ ในปีที่เขาและในเดือนที่สิบแห่งรัชกาลของเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกทัพมาด้วยกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์มาสู้รบเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้ ² ในปีที่สิบเอ็ดและเดือนที่สี่แห่งรัชกาลเศเดคียาห์ ในวันที่เก้าของเดือน เมืองนั้นก็แตก ³ แล้วบรรดาข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นได้มาและได้นั่งที่ประตูกลาง มีเนโบสารเศคิม สัมการเนโบ สารเศคิมผู้เป็นข้าราชการชั้นสูง เนโบสารเศคิมผู้เป็นข้าราชการชั้นสูง และที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นเป็นพวกข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

⁴ สิ่งนี้ก็ได้เกิดขึ้นเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ได้หนีไป พวกเขาได้ออกจากเมืองในเวลา กลางคืน ไปทางพระราชอุทยานออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง กษัตริย์ได้ออกไปยังอาราบาห์ ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามพวกเขาไปทันและได้จับเศเดคียาห์ในที่ราบของแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค แล้วเขาก็ตกหลายได้จับพระองค์ได้และได้นำพระองค์ไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่รับลาห์ในแผ่นดินของอามัก ที่ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงพิพากษาโทษพระองค์ ⁶ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาของพระองค์ที่รับลาห์ พระองค์ได้ทรงประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์

⁷ แล้วพระองค์ทรงทำให้พระเนตรทั้งสองข้างของเศเดคียาห์บอดไป แล้วได้ตีตรวนทองสัมฤทธิ์พระองค์ไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน ⁸ แล้วคนเคลเดียก็ได้เฝ้าวังของกษัตริย์และบ้านเรือนทั้งหลายของประชาชน พวกเขาได้พังกำแพงทั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย ⁹ เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับประชาชนที่เหลืออยู่ในเมืองเป็นเชลย นี่รวมถึงประชาชนที่เล็ดลอดมาหาคนเคลเดียและประชาชนที่เหลืออยู่ที่คางคางอยู่ในเมือง

¹⁰ แต่เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้อนุญาตให้คนจนที่สุดที่ไม่มีสมบัติอะไรสำหรับตัวพวกเขาเองไว้ในแผ่นดินยูดาห์ เขาได้มอบเหล้าสวนองุ่นและไร่นาทั้งหลายแก่พวกเขาในวันเดียวกันนั้น ¹¹ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ ให้เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า ¹² "จงรับเขาไป ดูแลเขาให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่เขา แต่จงกระทำแก่เขาตามที่เขาบอกท่าน"

¹³ ดังนั้น เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซัสบานผู้เป็นขันที เนอร์กลาซาเรเซอร์ผู้ข้าราชการชั้นสูง และข้าราชการที่สำคัญที่สุดทั้งสิ้นของบาบิโลนได้ส่งพวกคนออกไป ¹⁴ พวกคนของพวกเขานำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาก็ตกหลายและได้มอบเขาไว้กับเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายของชาฟานให้นำเขาไปบ้าน ดังนั้นเยเรมีย์จึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน ¹⁵ บัดนี้พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ ขณะที่เขาถูกจับอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ว่า

¹⁶ "จงไปบอกเอเบตเมเลคคนคูช กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะให้ถ้อยคำทั้งหลายของเราต่อเมืองนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี เพราะสิ่งเหล่านั้นจะเป็นจริงต่อหน้าเจ้าในวันนี้' ¹⁷ แต่เราจะช่วยกู้เจ้าในวันนี้' นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเจ้าจะไม่ถูกมอบไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว ¹⁸ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้รอดอย่างแน่นอน เจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ เจ้าจะหนีเอาชีวิตรอด เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์'"

Chapter 40

¹ พระวจนะได้มาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ หลังจากทีเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้เขาที่รามัท เขาได้พบเยเรมีย์ได้ถูกตีตรวนท่ามกลางพวกเชลยของเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ² ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มา และได้พูดกับเขาว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศภัยพิบัตินี้ต่อสถานที่นี้ ³ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้เป็นไป พระองค์ได้ทรงทำตามทีพระองค์ได้ทรงประกาศไว้แล้ว เนื่องจากพวกท่านได้ทำบาปต่อพระองค์ และไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ นี่เองที่สิ่งนี้จึงได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน

⁴ แต่บัดนี้ ดูลี ข้าพเจ้าได้ปล่อยท่านในวันนี้จากโซ่ตรวนทั้งหลายที่มีมือของท่าน ถ้าท่านเห็นว่าดีในสายตาของท่านที่จะมายังบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด และข้าพเจ้าจะดูแลท่าน แต่ถ้าท่านไม่เห็นดีในสายตาของท่านที่จะมายังบาบิโลนกับข้าพเจ้า แล้วก็อย่ามา ดูลี แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปทีไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบในสายตาของท่านที่จะไป" ⁵ เมื่อเยเรมีย์ไม่ได้ตอบ เนบูซาราดานจึงกล่าวว่า "จงกลับไปหาเกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบบุตรชายของชาฟาน ผู้ซึ่งภักดีรั้งแห่งบาบิโลนได้ทรงแต่งตั้งให้ดูแลรับผิดชอบเมืองต่างๆ ของยูดาห์ จงอยู่กับเขากท่ามกลางประชาชน หรือจะไปทีไหนที่ท่านเห็นว่าดีในสายตาของท่านที่จะไปก็ได้" ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ให้เสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วปล่อยเขาไป ⁶ ดังนั้นเยเรมีย์ก็ได้ไปหาเกตาลิยาห์ บุตรชายอาหิเศบที่มีสปาร์ และได้อาศัยอยู่กับเขากท่ามกลางประชาชนที่ยังตกค้างอยู่ในแผ่นดินนั้น

⁷ บัดนี้ บรรดาหัวหน้ากองทหารของยูดาห์ ที่ยังอยู่ในแถบชนบท พวกเขาและคนของพวกเขาย้ายมา ได้ยินว่า ภักดีรั้งแห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้ยินด้วยว่าพระองค์ได้ทรงมอบผู้ชายทั้งหลายพวกผู้หญิง และพวกเด็กๆ ผู้ที่เป็นพวกคนจนที่สุดในแผ่นดิน คนเหล่านั้นซึ่งไม่ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน ⁸ ดังนั้นเขากทั้งหลายก็ได้ไปหาเกตาลิยาห์ที่มีสปาร์ คนเหล่านี้ได้แก่ อิซมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์ โยฮันันและโยนาธานบุตรชายทั้งสองของคาเรอาห์ เสโรยาห์บุตรชายของกัทมูเมก บรรดาบุตรของเอฟายชาวนาโกลาห์ และเยซันยาห์บุตรชายของของชาวนาอาคาห์ พวกเขาและคนของพวกเขาย้ายมา ⁹ เกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบบุตรชายของชาฟาน ก็ได้สาบานแก่พวกเขาและคนของพวกเขาย และได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่ากลัวที่จะปรนนิบัติพวกข้าราชการของคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติภักดีรั้งแห่งบาบิโลน แล้วจะเป็นการดีต่อพวกท่าน

¹⁰ ดูกิด ข้าพเจ้ากำลังอาศัยอยู่ที่มีสปาร์ เพื่อจะพบกับคนเคลเดียผู้ซึ่งจะมาหาพวกเรา ดังนั้นจงเก็บเหล้าองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมัน และเก็บพวกมันไว้ในภาชนะต่างๆ จงอยู่ในเมืองทั้งหลายที่ท่านได้ครอบครองอยู่นั้น" ¹¹ แล้วคนยูดาห์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ที่โมอับท่ามกลางคนอัมโมนและในเอโดมและในแผ่นดินทุกที่ได้ยินว่าภักดีรั้งแห่งบาบิโลนได้ทรงอนุญาตให้เหลือคนส่วนหนึ่งของยูดาห์ให้อยู่ และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งเกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายของชาฟานให้ดูแลพวกเขาทั้งหลาย ¹² ดังนั้นพวกยูดาห์ทั้งสิ้นก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งพวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่นั้น พวกเขาได้กลับมาถึงแผ่นดินของยูดาห์มาหาเกตาลิยาห์ที่มีสปาร์ เขากทั้งหลายก็ได้เก็บเหล้าองุ่นและผลไม้ฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

¹³ โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่อยู่ในชนบทได้มาหาเกตาลิยาห์ที่มีสปาร์ ¹⁴ พวกเขาได้กล่าวกับท่านว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าบาอิลิสภักดีรั้งของคนอัมโมนได้ส่งอิซมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์มาเอาชีวิตของท่าน?" แต่เกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบไม่เชื่อพวกเขา ¹⁵ ดังนั้นโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ได้พูดเป็นส่วนตัวกับเกตาลิยาห์ที่มีสปาร์ และได้พูดว่า "ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิซมาเอลบุตรชายของเนธานิยาห์เสีย จะไม่มีใครสงสัยข้าพเจ้า ทำไมจะให้เขาเอาชีวิตของท่าน? ทำไมอนุญาตคนยูดาห์ทั้งสิ้นที่ได้มารวมกันอยู่กับท่านแล้วจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ที่นี่ก็จะพินาศ?" ¹⁶ แต่เกตาลิยาห์บุตรชายของอาหิเศบได้พูดกับโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ว่า "อย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะท่านกำลังพูดเท็จเกี่ยวกับอิซมาเอล"

Chapter 41

¹ แต่มีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ ผู้เป็นบุตรของเอสลามาเป็นผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ และพวกข้าราชการบางคนของกษัตริย์พร้อมกับพวกผู้ชายสิบคนที่อยู่กับเขาได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับที่มีสปีด พวกเขารับประทานอาหารด้วยกันที่นั่นในมัสปาด ² แต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์กับพวกผู้ชายสิบคนที่อยู่กับเขาได้ลุกขึ้นประหารเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับ ผู้เป็นบุตรชาฟานด้วยดาบ อิชมาเอลได้ฆ่าเกดาลียาห์ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนั้น ³ จากนั้น อิชมาเอลก็ได้ฆ่าพวกคนยูดาห์ผู้ซึ่งอยู่กับเกดาลียาห์ในมัสปาดและพวกนักบวชชาวเคลเดียที่ได้พบที่นั่น

⁴ พอถึงวันที่สองหลังจากการฆ่าเกดาลียาห์ แต่ไม่มีใครรู้เรื่อง ⁵ มีบางคนได้มาจากเมืองเซเคม จากเมืองซีโลห์ และจากเมืองสะมาเรียรวมแปดสิบคนที่ได้โดนหนดเครา ได้ถือเสื้อผ้าของพวกเขามาและได้เชือดเดือนตนเองพร้อมกับเครื่องธนูบูชาและกำยานในมือของพวกเขาเพื่อไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ⁶ ดังนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ออกมาจากมัสปาดได้พบพวกเขาขณะที่คนเหล่านั้นไป เดินไปร้องไห้ไป แล้วเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อเขาได้พบกับคนเหล่านั้น เขากล่าวกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญมาฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับเถิด"

⁷ ต่อมาเมื่อพวกเขาได้เข้ามาในเมืองนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ ทั้งเขากับพวกผู้ชายที่อยู่กับเขาก็ได้สังหารคนเหล่านั้นและโยนพวกเขา ลงไปในหลุม ⁸ แต่มีผู้ชายสิบคนในพวกคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้พูดกับอิชมาเอลว่า "อย่าฆ่าพวกเราเลย เพราะพวกเรา มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งที่เป็นเสบียงของพวกเราอยู่ในทุ่งนา" ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ฆ่าเขาเหล่านั้นกับพวกพ้องคนอื่น ๆ ⁹ บ่อเก็บน้ำที่อิชมาเอลได้โยนศพทั้งหลายที่เขาได้ฆ่าลงไปเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่มากที่กษัตริย์อาสาดำรงไว้เพื่อป้องกันกษัตริย์บาบิโลนแห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ก็ถมบ่อนั้นด้วยพวกคนตายไว้อีกเต็ม

¹⁰ ต่อมา อิชมาเอลก็ได้จับประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในมัสปาดไปเป็นเชลย คือบรรดาพระราชนัดดาของกษัตริย์และประชาชนทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ในมัสปาด ผู้ที่เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับ ดังนั้น อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้จับพวกเขาเป็นเชลยและข้ามฟากไปหาคนอัสโมน ¹¹ แต่โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารที่อยู่กับเขา ได้ยื่นข้อเรียกร้องเกี่ยวกับความชั่วร้ายทั้งหมดที่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ทำนั้นแล้ว ¹² ดังนั้น พวกเขาจึงได้พาพวกผู้ชายทั้งหมดของพวกเขาไปและได้สู้รบกับอิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ พวกเขาได้พบท่านที่สระใหญ่ของเมืองกิเบโอน

¹³ แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อประชาชนทุกคนที่อยู่กับอิชมาเอลได้เห็นโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดผู้ซึ่งอยู่กับเขา พวกเขาก็ตกใจมาก ¹⁴ ดังนั้น ประชาชนทั้งหมดที่อิชมาเอลได้จับมาเป็นเชลยจากมัสปาดก็ได้นับกลับไปและไปหาโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ ¹⁵ แต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้หนีไปจากโยฮันันพร้อมกับพวกผู้ชายแปดคน เขาได้ไปหาคนอัสโมน

¹⁶ โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขาได้นำประชาชนทุกคนที่มาจากมัสปาด พวกคนที่ได้ช่วยเหลือให้พ้นจากอิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ นี่เป็นเหตุการณ์หลังจากที่อิชมาเอลได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับแล้ว โยฮันันและพวกพ้องของเขาได้พาพวกชายฉกรรจ์ พวกนักบวช พวกผู้หญิงและเด็กๆ และพวกชนกที่ได้อพยพหนีที่กิเบโอนไป ¹⁷ จากนั้นพวกเขาได้ไปและพักอยู่ชั่วขณะหนึ่งในเกรทคิมฮามที่อยู่ใกล้กับเบรเลเซม พวกเขาจะไปที่ยีปต ¹⁸ เหตุเพราะคนเคลเดีย พวกเขาได้ฆ่าคนเหล่านั้นตั้งแต่อิชมาเอลบุตรชายของเนธานียาห์ได้ฆ่าเกดาลียาห์บุตรชายของอาหิเศบับ ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนั้น

Chapter 42

¹ จากนั้น ผู้บัญชาการกองทหารทั้งหมดกับโยฮันนุตรชายของคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายของโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุดก็ได้มาหาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ² พวกเขาคุยกับท่านว่า "ขอให้คำขอร้องของพวกเรามาอยู่ต่อหน้าท่านเถิด ขอให้อธิษฐานเพื่อพวกเราต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพื่อประชาชนเหล่านี้ที่เหลืออยู่ เพราะพวกเราเป็นจำนวนน้อยคนอย่างที่ท่านเห็น ³ ขอทูลถามพระยาห์เวห์ให้ทรงบอกพวกเราถึงทางที่พวกเราควรจะไปและสิ่งที่เราควรจะทำ"

⁴ ดังนั้น เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงได้กล่าวกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าได้ยินพวกท่านแล้ว ดูก่อน ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตามที่พวกท่านได้ร้องขอมา พระยาห์เวห์ทรงตอบอย่างไร ข้าพเจ้าก็จะบอกกับพวกท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากพวกท่านเลย" ⁵ พวกเขาจึงได้กล่าวกับเยเรมีย์ว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อต่อผู้พิพากษาของเรา ถ้าพวกเราไม่ทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบอกให้เราทำ ⁶ ไม่ว่าจะดีหรือจะร้ายก็ตาม พวกเราก็จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ผู้ที่พวกเราได้ส่งท่านไป เพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเรา เมื่อพวกเราเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา"

⁷ เมื่อครบสิบวันแล้ว พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ ⁸ ดังนั้น เยเรมีย์จึงได้เรียกโยฮันนุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บังคับการกองทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขามา และเรียกประชาชนทั้งปวง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด ⁹ แล้วท่านได้กล่าวกับพวกเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่พวกท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไป เพื่อให้ข้าพเจ้านำคำวิงวอนของพวกท่านไปอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ตรัสว่า

¹⁰ 'ถ้าพวกเรากลับไปและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะสร้างพวกเจ้าขึ้น และจะไม่รื้อพวกเจ้าลง เราจะปลูกพวกเจ้าและไม่ถอนพวกเจ้าขึ้นมา เพราะเราจะทำให้ภัยพิบัติที่เราได้ส่งมาเหนือพวกเจ้าหันกลับไป ¹¹ อย่างล้นเหลือแห่งบาบิโลนผู้ซึ่งพวกเจ้ากำลังลี้ภัยอยู่นั้น อย่างล้นเหลือเลย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราอยู่กับพวกเจ้าเพื่อช่วยพวกเจ้าและช่วยกู้พวกเจ้าให้พ้นมือของเขา ¹² เพราะเราจะให้ความเมตตาต่อพวกเจ้า เราจะไม่ความกรุณาต่อพวกเจ้า และเราจะนำพวกเจ้ากลับมายังแผ่นดินของพวกเจ้า

¹³ แต่ถ้าพวกเจ้าพูดว่า "พวกเราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้" ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมฟังเสียงของเรา ซึ่งเป็นเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ¹⁴ ถ้าหากว่าพวกเจ้าพูดว่า "ไม่เอา พวกเราจะไปยังแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเราจะไม่เห็นสงครามเลย ที่ซึ่งพวกเราจะได้ยินเสียงแตร และพวกเราจะไม่หิวอาหาร พวกเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น" ¹⁵ บัดนี้ พวกเจ้าคนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ จงฟังถ้อยคำนี้ของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ถ้าพวกเจ้าออกเดินทางไปยังอียิปต์จริง ๆ เพื่อไปและอาศัยอยู่ที่นั่น

¹⁶ แล้วดาบที่พวกเจ้ากลัวนั้นก็จะตามไปทันพวกเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ การกินอาหารที่พวกเจ้ากังวลนั้นจะติดตามพวกเจ้าไปยังอียิปต์ และพวกเจ้าจะตายที่นั่น ¹⁷ เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ออกเดินทางไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นจะตายด้วยดาบ การกินอาหารและโรคระบาด จะไม่มีใครในพวกเขารอดชีวิต ไม่มีใครหนีรอดจากภัยพิบัติที่เรานำมาเหนือพวกเขาได้ ¹⁸ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เช่นเดียวกับที่ความพิโรธและความเกรี้ยวกราดของเราได้เปล่งออกมาบนชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราก็จะเทความเกรี้ยวกราดของเราลงบนพวกเจ้าอย่างเดียวกันนั้น ถ้าพวกเจ้าไปยังอียิปต์ พวกเจ้าจะเป็นคำสาปแช่งและความน่ากลัว และเป็นคำที่กล่าวสาปแช่ง และเป็นเรื่องที่น่าอัปยศอดสู และพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นสถานที่นี้อีก"

¹⁹ แล้วเยเรมีย์ได้กล่าวว่า "คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย พระยาห์เวห์ได้ตรัสเกี่ยวกับพวกท่านแล้วว่า อย่าไปยังอียิปต์ พวกท่านรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าได้เป็นพยานปรักปรำพวกท่านในวันนี้ ²⁰ เพราะพวกท่านได้หลอกลวงตัวเองอย่างร้ายแรง เมื่อพวกท่านใช้ข้าพเจ้าไปเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและกล่าวว่า 'ขอให้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราให้กับพวกเรา ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราตรัส ขอจงบอกพวกเรา และพวกเราจะทำตามนั้น' ²¹ เพราะข้าพเจ้าได้แจ้งให้พวกท่านทราบในวันนี้แล้ว แต่พวกท่านก็ไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน หรือสิ่งใดที่พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาแจ้งพวกท่าน ²² ดังนั้น บัดนี้ พวกท่านจึงได้รู้แล้วว่าพวกท่านจะตายด้วยดาบ การกินอาหารและโรคระบาดในที่ซึ่งพวกท่านได้ปรารถนาที่จะไปเพื่ออาศัยอยู่"

Chapter 43

¹ สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อเยเรมีย์ได้เสร็จสิ้นการประกาศถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาต่อประชาชนทั้งปวง ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาได้ทรงบอกท่านให้พูด ² อาซารียาห์บุตรชายของโฮชายาห์ โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ และคนที่โอหังทุกคนได้พูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านกำลังพูดโกหก พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาไม่ได้ใช้ท่านมาพูดว่า 'อย่าไปอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่ที่นั่น' ³ เพราะบารุกบุตรชายของเนริยาห์ได้ยุยงท่านให้ขัดขวางพวกเราเพื่อที่จะมอบพวกเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพราะท่านที่เป็นเหตุให้เราตายและทำให้เราถูกจับเป็นเชลยในบาบิโลน"

⁴ ดังนั้น โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์ และบรรดาผู้บัญชาการกองทหาร และประชาชนทั้งปวงได้ปฏิเสธที่จะฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ที่ให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ⁵ โยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาผู้บัญชาการกองทหารก็นำคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งหมด ผู้ที่กลับมาจากบรรดาประชาชาติที่ซึ่งพวกเขาเคยกระจัดกระจายไปอยู่นั้น ได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ⁶ พวกเขาได้นำพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง พวกเด็ก ๆ และบรรดาพระราชนัดดาของกษัตริย์ไป และทุกคนที่เนบูซาดเนสซาร์ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้เหลือไว้ให้กับเกดลียาห์บุตรชายของอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายของซาฟาน พวกเขาได้นำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและบารุกบุตรชายของเนริยาห์ไปด้วย

⁷ พวกเขาได้ไปยังแผ่นดินอียิปต์ที่นครทานิส เพราะพวกเขาไม่ฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ ⁸ ดังนั้น พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มายังเยเรมีย์ในนครทานิส ตรัสว่า ⁹ "จงถือหินก้อนใหญ่ไว้ในมือของเจ้าและซ่อนก้อนหินเหล่านั้นไว้ในปูนตรงทางเดิน ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทานิสต่อหน้าต่อตาคนยูดาห์" ¹⁰ แล้วจงกล่าวกับพวกเขาว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ดูสิ เราจะใช้ผู้ส่งสารทั้งหลายไปนำเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้เป็นผู้รับใช้ของเรามา เยเรมีย์เอ๋ย เราจะตั้งบัลลังก์ของเขาไว้เหนือก้อนหินที่เจ้าได้ฝังไว้ เนบูคัดเนสซาร์จะตั้งพลับพลาของเขาไว้เหนือก้อนหินเหล่านั้น

¹¹ เพราะเขาจะมาและโจมตีแผ่นดินอียิปต์ คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่ความตายจะถูกมอบให้แก่ความตาย คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่การตกไปเป็นเชลยก็就会被นำไปเป็นเชลย คนใดที่ถูกกำหนดไว้แก่ดาบก็就会被มอบให้แก่ดาบ ¹² แล้วเราจะจุดไฟในบรรดาวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายของอียิปต์ เนบูคัดเนสซาร์จะเผาพวกเขาหรือจับพวกเขาไปเป็นเชลย เขาจะชำระล้างแผ่นดินอียิปต์เหมือนกับพวกคนเลี้ยงแกะชำระล้างเขาออกจากเสื้อผ้าของพวกเขา เขาจะออกไปจากที่นั่นด้วยชัยชนะ ¹³ เขาจะโค่นเสาหินทั้งหลายที่นครเฮลิโอะโปลิสในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะเผาบรรดาวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายของอียิปต์"

Chapter 44

¹ พระวอนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับคนยูดาห์ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ พวกคนที่อาศัยอยู่ในมิกดล กาปานเฮส เมมฟิส และในแผ่นดินอียิปต์ตอนบน ว่า ² "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า พวกเจ้าเองได้เคยเห็นภัยพิบัติทั้งสิ้นที่เราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็มและเหนือทุกเมืองของยูดาห์ ดูสิ เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่ขากปรักหักพังจนทุกวันนี้ ไม่มีใครอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย ³ นี่เป็นเพราะพวกเขาได้ทำความชั่วร้ายต่างๆ ที่ทำให้เราโกรธ ด้วยการไปเผาเครื่องหอมและนมัสการบรรดาเทพเจ้าอื่นๆ เทพเจ้าเหล่านี้ก็ไม่ว่าพวกเขาเอง หรือพวกเจ้า หรือบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ไม่ได้รู้จัก

⁴ ดังนั้น เราจึงได้ใช้ผู้รับใช้ของเราทุกคน คือบรรดาผู้เผยพระวจนะไปหาพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เราได้ใช้พวกเขาไปพูดว่า 'จงหยุดทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ที่เราเกลียดชัง' ⁵ แต่พวกเขาไม่ได้ฟัง พวกเขาไม่ยอมใส่ใจหรือหันกลับจากความชั่วร้ายของพวกเขามาในการเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่นๆ ⁶ ดังนั้นความโมโหและความพิโรธของเราจึงได้เทออกมาและพุ่งขึ้นเป็นไฟในเมืองทั้งหลายของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็ม ดังนั้นเมืองเหล่านั้นจึงได้กลายเป็นซากปรักหักพังและที่ทิ้งร้างอย่างทุกวันนี้"

⁷ ดังนั้น บัดนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านาย และพระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วร้ายอันใหญ่หลวงแก่ตัวพวกเจ้าเอง? ทำไมพวกเจ้าจึงทำให้ตัวเองถูกตัดออกไปจากท่ามกลางยูดาห์ ทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิง ทั้งพวกเด็กๆ และพวกการก? จนไม่เหลือพวกเจ้าอยู่เลย ⁸ พวกเจ้าได้ทำให้เราโกรธด้วยความชั่วร้ายของพวกเจ้า ด้วยการกระทำของมือพวกเจ้า ด้วยการเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่นๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกเจ้าได้ไปอาศัยอยู่ พวกเจ้าได้ไปที่นั่นเพื่อที่พวกเจ้าจะถูกทำลาย เพื่อที่พวกเจ้าจะเป็นคำสาปแช่งและความขายหน้าท่ามกลางบรรดาประชาชาติของแผ่นดินโลก

⁹ พวกเจ้าได้ล้มการกระทำ ความชั่วร้ายของพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า และการกระทำ ความชั่วร้ายของบรรดาภคินีแห่งยูดาห์และพวกมเหสีของพวกเขามาแล้วหรือ? พวกเจ้าได้ล้มการกระทำ ความชั่วร้ายของพวกเจ้าเองและพวกภรรยาของพวกเจ้าในแผ่นดินยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มแล้วหรือ? ¹⁰ จนถึงวันนี้ พวกเขายังคงไม่ยอมตัวลง พวกเขาไม่เคารพธรรมเนียมปฏิบัติ หรือกฎเกณฑ์ของเราที่เราได้ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขาและพวกบรรพบุรุษของพวกเขามาอีกทั้งพวกเขาก็ไม่ดำเนินในทางเหล่านั้น" ¹¹ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ดูสิ เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้พวกเจ้าและนำภัยพิบัติมาสู่พวกเจ้าและทำลายยูดาห์เสียให้สิ้น

¹² เพราะเราจะนำคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ที่ได้ออกเดินทางไปแผ่นดินอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เราจะทำดังนี้เพื่อที่พวกเขาทุกคนจะพินาศสิ้นในแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด พวกเขาจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร พวกเขาจะตายและกลายเป็นคำกล่าวสาบาน คำแช่งสาป ความขายหน้าและสิ่งที่น่าสยดสยอง ¹³ เพราะเราจะลงโทษประชาชนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เช่นเดียวกับที่เราได้ลงโทษเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ¹⁴ ไม่มีผู้สืบทอดหรือผู้รอดชีวิตของคนที่เหลืออยู่ของยูดาห์ ผู้ที่ไปอาศัยอยู่ที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ จะกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ถึงแม้ว่าพวกเขาต้องการจะกลับไปและอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครในพวกเขาจะกลับไป นอกจากคนไม่กี่คนที่หลบหนีไปจากที่นั่น"

¹⁵ แล้วพวกผู้ชายทุกคนผู้ที่ได้ว่าพวกภรรยาของตนได้เผาเครื่องหอมถวายแก่เทพเจ้าอื่นๆ และพวกผู้หญิงทุกคนที่ได้อยู่ในที่ประชุมใหญ่ และประชาชนทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ตอนใต้และตอนบนได้ตอบเยเรมีย์ ¹⁶ พวกเขาได้กล่าวว่า "เรื่องถ้อยคำที่ท่านได้ออกบอกเราในพระนามของพระยาห์เวห์นั้น พวกเราจะไม่ฟังท่าน ¹⁷ เพราะพวกเราจะทำทุกสิ่งที่พวกเราพูดว่าจะทำอย่างแน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟิสาสวรรค์ และเผาเครื่องดื่มบูชาถวายพระนางเหมือนอย่างที่เราบรรดาบรรพบุรุษของเรา บรรดาภคินีแห่งยิวของเรา และพวกผู้นำของพวกเราได้ทำในเมืองทั้งหลายของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็ม แล้วพวกเราจะอิมหน้าด้วยอาหารและจะเจริญรุ่งเรือง โดยไม่ต้องพบกับภัยพิบัติใดๆ

¹⁸ เมื่อเราได้งดเว้นจากการทำสิ่งเหล่านี้ ด้วยการไม่ถวายเครื่องหอมบูชาแก่เจ้าแม่แห่งฟิสาสวรรค์และไม่เผาเครื่องดื่มบูชาแก่พระนาง พวกเราทุกคนก็ทนทุกข์ด้วยความขัดสน และกำลังจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร" ¹⁹ พวกผู้หญิงเหล่านั้นได้กล่าวว่า "เมื่อพวกเราทำการถวายเครื่องหอมบูชาต่อหน้าเจ้าแม่แห่งฟิสาสวรรค์และเผาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง นี่มันเป็นการฝ่าฝืนต่อสามีของพวกเราหรือ ที่พวกเราได้ทำสิ่งเหล่านี้ คือการกำหนัดเป็นรูปพระนางและเผาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง? ²⁰ แล้วเยเรมีย์ได้กล่าวกับประชาชนทุกคน ทั้งพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงและประชาชนทุกคนที่ได้ตอบท่าน ท่านได้ประกาศและได้กล่าวว่า

²¹ "พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงจดจำเครื่องหอมที่พวกเจ้าได้เผาในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มหรือ ทั้งพวกเจ้าและบรรดาบรรพบุรุษของพวกเจ้า บรรดาภคินีและพวกผู้นำของพวกเจ้าและประชาชนของแผ่นดินนั้น? เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงระลึกถึงเรื่องนี้ซึ่งเข้ามาในพระตำหนักของพระองค์ ²² แล้วพระองค์ก็ทรงทนต่อเรื่องนี้ไม่ได้อีกต่อไป เพราะเหตุความประพฤติที่ชั่วร้ายของพวกเจ้า เพราะสิ่งที่น่ารังเกียจที่พวกเจ้าได้ทำ แล้วแผ่นดินของพวกเจ้าจะกลายเป็นที่ทิ้งร้าง เป็นที่สาปแช่ง และเป็นคำสาปแช่ง ดังนั้น ที่นั่นจึงไม่มีคนอาศัยอยู่อีกต่อไปอย่างทุกวันนี้ ²³ เพราะพวกเจ้าได้เผาเครื่องหอมและได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และเพราะพวกเจ้าไม่ยอมฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ หรือพระโอวาทแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ภัยพิบัติครั้งนี้จึงได้เกิดขึ้นแก่พวกเจ้าอย่างทุกวันนี้

²⁴ แล้วเยเรมีย์ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงและพวกผู้หญิงทุกคนว่า "คนยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์เอ๋ย จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์

²⁵ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ทั้งพวกเจ้าและพวกภรรยาของพวกเจ้าได้พูดกับปากของพวกเจ้าและได้ลงมือทำด้วยมือของพวกเจ้าตามที่พวกเจ้าได้พูดว่า "พวกเราจะทำตามคำสาบานที่เราได้ทำไว้อย่างแน่นอน ที่จะทำเพื่อนมัสการเจ้าแม่แห่งฟิสาสวรรค์ ในการเผาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระนาง" บัดนี้ก็สำเร็จตามคำสาบานของพวกเจ้าแล้ว ได้ทำตามนั้นแล้ว' ²⁶ ดังนั้นแล้ว คนยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์เอ๋ย จงฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์ 'ดูสิ เราได้ปฏิญาณด้วยนามยิ่งใหญ่ของเรา พระยาห์เวห์ตรัสว่า จะไม่มีปากของคนใดในพวกคนยูดาห์ทั่วแผ่นดินอียิปต์ที่จะออกนามของเราได้อีกต่อไป ที่พวกเจ้าพูดกันอยู่ตอนนี้ว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด"

²⁷ ดูสิ เรากำลังเฝ้ามองเหนือพวกเขาเพื่อเหตุร้ายและไม่ใช้เพื่อสิ่งดี คนยูดาห์ทุกคนในแผ่นดินอียิปต์จะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหารจนกว่าพวกเขาจะจบสิ้น ²⁸ แล้วพวกผู้ที่รอดชีวิตจากดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ ซึ่งพวกเขาจะมีจำนวนน้อยคนเท่านั้น ดังนั้นคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งหมดผู้ซึ่งได้ไปยังแผ่นดินอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นจะรู้ว่าถ้อยคำของใครจะกลายเป็นจริง ถ้อยคำของเราหรือถ้อยคำของพวกเขา

²⁹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกเจ้า ที่เราจะมุ่งต่อสู้พวกเจ้าในสถานที่นี้ เพื่อที่พวกเจ้าจะรู้ว่าถ้อยคำของเราจะโจมตีพวกเจ้าด้วยภัยพิบัติอย่างแน่นอน' ³⁰ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราคะมัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือของพวกศัตรูของเขา และในมือของพวกคนที่พยายามจะฆ่าเขา ซึ่งจะเป็นเช่นเดียวกันกับตอนที่เราได้มอบเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้เป็นศัตรูของเขาที่ได้แสวงเอาชีวิตของเขา'"

Chapter 45

¹ นี่เป็นถ้อยคำที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้บอกกับบารุกบุตรชายของเนริยาห์ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อท่านได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือม้วนตามคำบอกของเยเรมีย์ นี่เป็นปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมโอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และท่านได้กล่าวว่ ² "บารุกเอ๋ย พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสกับท่านดังนี้ว่า ³ เจ้าได้พูดว่า 'วบัติแก่ข้า เพราะพระยาห์เวห์ได้เพิ่มความทุกข์เข้ากับความเจ็บปวดของข้า การคร่ำครวญของข้าได้ทำให้ข้าเหน็ดเหนื่อย ข้าไม่พบความสงบเลย'

⁴ 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นสิ่งที่เจ้าต้องพูดกับเขาว่ ดูเถิด สิ่งใดที่เราได้สร้างขึ้น บัดนี้ เราจะทำลายลง สิ่งใดที่เราได้ปลูก บัดนี้ เราจะถอนขึ้น เราจะทำดังนี้ตลอดทั่วแผ่นดินโลก ⁵ แต่เจ้ากำลังหวังบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับตัวเองหรือ? อย่าหวังสิ่งนั้นเลย เพราะดูเถิด กิยพับัตีกำลังมาเหนือมนุษย์ทุกคน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ แต่เราจะให้ชีวิตแก่เจ้า ชีวิตของเจ้าเป็นเหมือนของที่รับมาได้ในทุกหนทุกแห่งที่เจ้าจะไป"

Chapter 46

¹ นี่เป็นพระวอของพระยาห์เวห์ที่ยังเยเรมีย์ผู้เผยพระวอจะเกี่ยวกับบรรดาประชาชน ² เรื่องอียิปต์ว่า "เรื่องนี้เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโคห์บุตรแห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่เมืองการเคมิซิมแม่น้ำยูเฟรติส เมืองนี้ได้ถูกกองทัพที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนทำให้พ่ายแพ้ในปีที่สี่ของรัชกาลเยโฮยาคิมโอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ³ จงเตรียมบรรดาโล่เล็กและโล่ใหญ่ให้พร้อม และมุงหน้าไปสู่รบ

⁴ จงผูกอาบนบนหลังม้าเหล่านั้น จงขึ้นขี่ม้าเหล่านั้นและจงเข้าประจำที่พร้อมด้วยหมวกป้องกันศีรษะของเจ้า จงขัดหอกเหล่านั้นและสวมเสื้อเกราะของเจ้า ⁵ เรากำลังเห็นอะไรที่นี่? พวกเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและกำลังวิ่งหนี เพราะพวกทหารของพวกเขาได้พ่ายแพ้ พวกเขาวิ่งหนีไปอยู่ที่ปลอดภัยและไม่เหลือหลัง ความสยดสยองอยู่รอบด้าน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ⁶ คนที่รวดเร็วก็หนีไปไม่ได้ และพวกทหารก็หนีไปไม่รอด พวกเขาสะดุดในแดนเหนือและล้มลงที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส

⁷ ใครหนอที่ขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์ ที่น้ำของมันซัดขึ้นและลงเหมือนแม่น้ำเหล่านั้น? ⁸ อียิปต์ขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์ เหมือนกับแม่น้ำทั้งหลายที่ขึ้นและลง อียิปต์กล่าวว่า 'ข้าจะขึ้นไป และข้าจะปกคลุมแผ่นดินโลก ข้าจะทำลายเมืองทั้งหลายและชาวเมืองเหล่านั้นเสีย' ⁹ น้ำทั้งหลายเอ๋ย จงขึ้นไปเกิด รกน้ำคึกทั้งหลายเอ๋ย จงโกรธเกรี้ยวเถิด จงให้พวกทหารออกไป คนคู่และคนพูดเอ๋ย พวกคนที่ชำนาญการใช้โล่ และคนลุดดี พวกคนที่ชำนาญการโค้งคันธนูทั้งหลาย'

¹⁰ วันนั้นจะเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านาย และพระองค์จะทรงแก้แค้นบรรดาศัตรูของพระองค์ด้วยพระองค์เอง ดาบเหล่านั้นจะกินจนอิ่ม มันจะดื่มโลหิตของพวกเขาจนเต็มคราบ เพราะจะมีเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายในดินแดนเหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส ¹¹ ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปยังกิเลอาดและไปเอายามา มันไม่มีประโยชน์ที่เจ้าจะเอายามาใส่ให้กับตัวเองมากมาย ไม่มีการเยียวใดๆ สำหรับเจ้า ¹² บรรดาประชาชนได้ยื่นถึงความอภัยของเจ้า แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยการคร่ำครวญของเจ้า เพราะทหารได้สะดุดทหารกันเอง พวกเขาถูกล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่"

¹³ นี่เป็นพระวอที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับเยเรมีย์ผู้เผยพระวอจะ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มาและโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ¹⁴ "จงประกาศในอียิปต์ และจงป่าวร้องในเมืองมิกดล เมืองเมมฟิส และเมืองทอปานเนส 'จงเข้าประจำที่และเตรียมตัวเจ้าเองให้พร้อม เพราะดาบจะผลาญคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเจ้า' ¹⁵ ทำไมพวกที่มีอำนาจของเจ้าจึงชนม้าลงที่พื้นดินเล่า? พวกเขาจะไม่ยืนขึ้น เพราะเราเอง พระยาห์เวห์ได้ผลึกพวกเขาออกไปยังพื้นดิน

¹⁶ พระองค์ทรงเพิ่มจำนวนพวกคนที่ล้มลง ทหารแต่ละคนก็ล้มทับกันไป พวกเขาพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด ให้พวกเรากลับไปบ้านกันเถิด ให้พวกเรากลับไปยังชนชาติของเราเอง ไปยังแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของเรา ให้พวกเราไปจากดาบนี้ที่ฟาดฟันพวกเราอยู่" ¹⁷ พวกเขาได้ประกาศที่นั่นว่า 'ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ได้แต่เสียงดัง ผู้ที่ได้ปล่อยให้ออกาสหลุดไป' ¹⁸ คำประกาศของกษัตริย์ที่พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านายว่า เรามีชีวิตอยู่จนใด ผู้หนึ่งจะมาอย่างภูเขาทาบอร์และภูเขาเคาริมทะเลอันนั้น

¹⁹ พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในอียิปต์เอ๋ย จงเก็บสัมภาระสำหรับพวกเจ้าเองเพื่อที่จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย เพราะเมืองเมมฟิสจะกลายเป็นที่ร้างเปล่า เมืองนั้นจะราบลงเป็นซากปรักหักพังและจะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น ²⁰ อียิปต์เป็นโคสาวที่งดงามมาก แต่ตัวแมลงที่ต่อยำลงมาจากทิศเหนือ มันกำลังมาถึง ²¹ พวกทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอเป็นเหมือนโคอ้วนพี แต่พวกเขาจะหั่นกลับและวิ่งหนีไปด้วย พวกเขาจะไม่ตั้งมั่นอยู่ด้วยกัน เพราะวันแห่งภัยพิบัติที่กำลังมาถึงพวกเขา ซึ่งเป็นเวลาแห่งการลงโทษพวกเขา

²² อียิปต์ผู้พ้อเหมือนงูและเลื้อยออกไป เพราะพวกศัตรูของเธอได้ยกมาต่อสู้กับเธอ พวกเขา กำลังตรงไปหาเธอเหมือนพวกคนตัดไม้ที่มีขวานไปด้วย ²³ พวกเขาจะโค่นป่าทั้งหลายลง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ถึงแม้ว่าจะหนาภิบาลมากก็ตาม เพราะพวกศัตรูจะมีจำนวนมากกว่าฝูงตึกแดนจอนับไม่ถ้วน ²⁴ ธิดาแห่งอียิปต์จะถูกทำให้อับอาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของพวกคนที่มาจากทิศเหนือ"

²⁵ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษพระอาโมนแห่งเมืองเรเบส ฟาโรห์ อียิปต์ และบรรดาเทพเจ้าของเธอ บรรดาฟาโรห์ซึ่งเป็นกษัตริย์ของเธอ และบรรดาคนที่วางใจในพวกเขา ²⁶ เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือของพวกคนที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา และไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและพวกข้าราชการของเขา แล้วหลังจากนี้ อียิปต์จะเป็นเมืองที่มีคนอาศัยอยู่เหมือนดังสมัยก่อน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁷ แต่เจ้า ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย อิสราเอลเอ๋ย อย่าตกใจเลย เพราะดูเถิด เราจะนำเจ้ากลับมาจากแดนไกล และนำลูกหลานของเจ้ามาจากแผ่นดินที่พวกเขาตกเป็นเชลย แล้วยาโคบจะกลับมา พบกับสันติสุขและปลอดภัย และจะไม่มีผู้ใดทำให้เขากลัว ²⁸ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อที่เราจะนำการทำลายมายังบรรดาประชาชนต่างชาติซึ่งเราได้ขับไล่เจ้าไปจนสิ้น แต่เราจะไม่ทำลายเจ้าอย่างสิ้นเชิง แต่เราจะเตือนเจ้าอย่างเป็นธรรม และจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกลงโทษอย่างแน่นอน"

Chapter 47

¹ นี่เป็นพระวอนะของพระยาห์เวห์ที่ยังเยเรมีย์ผู้เผยพระวอนะเกี่ยวกับฟิลิสเตีย พระวอนะนี้ได้มายังก่อนที่ฟาโรห์โฮมตีเมืองกาซา ² "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ น้ำท่วมถึงหลายกำลังไหลบ่าขึ้นมาในทิศเหนือ น้ำเหล่านั้นจะเป็นเหมือนแม่น้ำที่ไหลล้น แล้วน้ำเหล่านั้นจะไหลท่วมแผ่นดิน และทุกสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้น ทั้งเมืองทั้งหลายและบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ ทุกคนจะตะโกนร้องขอความช่วยเหลือ และผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ

³ เมื่อได้ยินเสียงควบของกบน้ำที่แข็งแรงของพวกเขาเหล่านั้น เมื่อได้ยินเสียงคำรามของรถม้าศึกของพวกเขา และเสียงดังของล้อรถของพวกเขา พ่อทั้งหลายจะไม่สามารถช่วยลูกๆ ของพวกเขาได้ เพราะเหตุความอ่อนแอของพวกเขาเอง ⁴ เพราะวันที่ทำลายฟิลิสเตียให้หมดสิ้นจะมาถึง ผู้ที่รอดชีวิตทุกคนที่ต้องการช่วยพวกเขาจะถูกตัดออกจากเมืองโกระและเมืองไซดอน เพราะพระยาห์เวห์กำลังทำลายฟิลิสเตีย คือพวกคนที่ยังเหลืออยู่จากเกาะคัพโตร์

⁵ ความโล่งเตียนจะมาถึงเมืองกาซา ส่วนเมืองอัชเคโลน คือพวกคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของพวกเขาก็จะถูกทำให้นิ่งเงียบ เจ้าจะเชือดเนื้อเองในการคร่ำครวญไปอีกนานเท่าใด? ⁶ โอ ดาบแห่งพระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใดกว่าเจ้าจะสงบลง? จงกลับเข้าไปในฝักของเจ้าเถิด จงหยุดและสงบลงเสียที ⁷ เจ้าจะสงบอยู่ได้อย่างไรเล่า เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงบัญชาเจ้า พระองค์ได้ทรงเรียกเจ้าให้โจมตีเมืองอัชเคโลนและโจมตีแผ่นดินชายทะเลทั้งหลายไปตามชายฝั่งทะเล"

Chapter 48

¹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสถึงโมอับดังนี้ว่า "วิบัติแก่เมืองเนโบ เพราะเมืองนั้นได้ถูกทิ้งร้าง เมืองศิริยาธาอิมได้ถูกจับไปเป็นเชลยและขายหน้า ป้อมปราการของเมืองนั้นได้ถูกทำลายและได้รับความอับยศอดสู ² ไม่มีการยกย่องโมอับอีกต่อไป ศัตรูของพวกเขาในเมืองเฮโบนได้คิดแผนการร้ายต่อสู้อย่างยิ่ง พวกเขาว่ากันว่า 'มาเถิด และให้พวกเราทำลายเมืองนั้นเหมือนดังทำลายชนชาติหนึ่ง เมืองมัดเบนก็จะพินาศไปด้วย ดาบจะไล่ตามเจ้าไป'

³ ฟงสิ มีเสียงกรีดร้องมาจากเมืองโฮรนาอิม ที่ซึ่งมีซากปรักหักพังและการทำลายอย่างใหญ่หลวง ⁴ โมอับได้ถูกทำลายแล้ว และได้ยินบุตรทั้งหลายของเธอได้เปล่งเสียงร้องไห้ ⁵ พวกเขาขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญยังเนินเขาสูงอีก เพราะได้ยินเสียงกรีดร้องมาตามทางลงมายังเมืองโฮรนาอิม เพราะเหตุการณ์ทำลายนั้น

⁶ จงหนีไปเถิด จงรักษาชีวิตของพวกเจ้าให้รอด และเป็นเหมือนพุ่มต้นสนในถิ่นทุรกันดาร ⁷ เพราะว่าพวกเจ้าได้วางใจในการกระทำและทรัพย์สมบัติของพวกเจ้า พวกเจ้าก็จะถูกจับไปเป็นเชลยด้วย แล้วพระเคโมชก็จะถูกเอาไปเป็นเชลยด้วย พร้อมกับพวกปุโรหิตและพวกผู้นำของเขา ⁸ เพราะผู้ทำลายจะมายังทุกเมือง ไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ ดังนั้น ที่ลุ่มจะต้องพินาศและที่ราบจะถูกทิ้งร้าง ดังที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ ⁹ จงให้ปีกกับโมอับ เพราะเธอจะต้องบินหนีไปอย่างแน่นอน เมืองทั้งหลายของเธอก็จะเป็นที่ร้างเปล่า ที่ซึ่งไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย

¹⁰ ขอให้คนที่เกี่ยวข้องกับการทำการงานของพระยาห์เวห์ถูกแข่งสาป ขอให้คนที่ยึดดาบของเขาไว้จากการหลั่งโลหิตถูกแข่งสาป ¹¹ โมอับเคยรู้สึกปลอดภัยมาตั้งแต่ยังหนุ่ม เขาเหมือนกับเหล่านักรบที่ไม่เคยถอยจากภยันตรายหนึ่งไปยังอีกภยันตรายหนึ่ง เขาไม่เคยถูกจับไปเป็นเชลย เพราะเหตุนี้เขาจึงมีรสที่ด้อยกว่าที่เคยเป็น รสชาติของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง ¹² เพราะฉะนั้น ดูสิ วันเหล่านั้นกำลังมาถึง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เมื่อเราจะส่งพวกคนผู้ที่ย่ำยีเขา และเทออกจากราชบัลลังก์ของเขาจนเกลี้ยงและทุบโหล่นของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ

¹³ แล้วโมอับจะอับอายเพราะพระเคโมช อย่างที่ทิวสวนของอิสราเอลอับอายเพราะเมืองเบธเอล ซึ่งสิ่งของที่วางใจของพวกเขาคือ ¹⁴ พวกเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'พวกเราเป็นพวกทหาร เป็นพวกนักรบที่เต็มไปด้วยพลัง?' ¹⁵ โมอับจะถูกทำให้เป็นที่ร้างและเมืองต่างๆ จะถูกโจมตี เพราะพวกคนหนุ่มที่ดีที่สุดของเมืองนั้นได้ลงไปยังที่แห่งการสังหาร นี่เป็นคำประกาศของกษัตริย์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย คือพระนามของพระองค์ ¹⁶ การทำลายโมอับจะเกิดขึ้นในไม่ช้า ความหายนะกำลังเร่งมาอย่างรวดเร็ว

¹⁷ พวกเจ้าทุกคนที่อยู่รอบๆ โมอับ จงร้องไห้คร่ำครวญ และพวกเจ้าที่รู้จักชื่อเสียงของเมืองนั้น จงร้องตะโกนดังนี้ว่า 'วิบัติ แก่ราธพระกรที่เข้มแข็ง คทาที่มีเกียรติได้หักเสียแล้ว' ¹⁸ จงลงมาจากที่อันมีเกียรติของเจ้าและนั่งลงบนพื้นดินแห้ง ธิดาที่อาศัยอยู่ในเมืองดีโบนเอ๋ย เพราะผู้ที่จะทำลายโมอับกำลังมาโจมตีเจ้า คนที่จะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า ¹⁹ จงยืนบนถนนและเฝ้ามอง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงถามพวกคนที่กำลังหนีและรอดมาได้ว่า 'เกิดอะไรขึ้น?'

²⁰ โมอับได้รับความอับอาย เพราะได้ถูกทำให้แตกเสียแล้ว จงร้องไห้โหยวนและคร่ำครวญ จงตะโกนขอความช่วยเหลือ จงบอกเรื่องนี้แก่ประชาชนที่อยู่ริมแม่น้ำอารโนว่าโมอับได้ถูกทิ้งร้างแล้ว ²¹ บัดนี้ การลงโทษได้มาถึงแดนเทือกเขา มายังโฮโลน ยัคซาร์ และเมฟาอาค ²² มายังดีโบน เนโบ และเบธูลาธาอิม ²³ มายังศิริยาธาอิม เบธกามูล และเบธเมโอน ²⁴ มายังเครีโอก และโบสราห์ และมายังทุกเมืองในแผ่นดินของโมอับ ทั้งบรรดาเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดและเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด

²⁵ เขาของโมอับได้ถูกตัดออกแล้ว แขนของเขาก็หัก นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ²⁶ จงทำให้เขามึนเมา เพราะเขาได้ทำตัวหยิ่งโสต่อพระยาห์เวห์ จงปล่อยให้โมอับกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของเขา และให้เขาเป็นที่ดูหมิ่น ²⁷ เพราะอิสราเอลได้กลายเป็นที่เยาะเย้ยแก่เจ้าไม่ใช่หรือ? เจ้าพบเขาอยู่ท่ามกลางพวกโจรหรือ? เพื่อให้เจ้าได้สิ้นศรัทธาใส่เขาบ่อยครั้งเท่ากับที่เจ้าได้พูดถึงเขาไหม?

²⁸ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงละทิ้งเมืองเหล่านั้นและตั้งค่ายพักบนหน้าผา จงเป็นเหมือนนกพิราบที่ทำรังอยู่เหนือปากถ้ำในซอกหิน ²⁹ พวกเราได้ยินถึงความหยิ่งโสของโมอับ ความโอหังของเขา ความทะนงตัว ความอวดดี ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขา และความถือดีในใจของเขา ³⁰ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เราเองรู้คำพูดที่ดูหมิ่นของเขา ที่ไม่มีคำอะไรเลย เช่นเดียวกับการกระทำทั้งหลายของเขา

³¹ เพราะฉะนั้น เราจะร้องคร่ำครวญเพื่อโมอับ และเราจะร้องด้วยความโศกเศร้าให้กับโมอับทั้งปวง เราจะคร่ำครวญเพื่อชาวเมืองศิริเฮเรธ ³² เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าที่เราได้ร้องไห้เพื่อยาเซอร์ เกาซุนแห่งสิบมาห์เอ๋ย กิ่งทั้งหลายของเจ้าได้ยื่นข้ามทะเลเกลือและไปไกลถึงยาเซอร์ พวกผู้ทำลายได้มาโจมตีผลไม้ฤดูร้อนของเจ้าและเหล้าองุ่นของเจ้า ³³ ดังนั้น การเฉลิมฉลองและความเปรมปรีดีก็ได้ออกไปจากบรรดาต้นไม้ผล และแผ่นดินของโมอับ เราได้ทำให้เหล้าองุ่นหยุดไหลจากบ่ออย่างองุ่นของพวกเข พวกเขาจะไม่มาย่ำด้วยการให้ร้องด้วยความยินดี เสียงให้ร้องนั้นจะไม่เป็นเสียงให้ร้องด้วยความยินดี

³⁴ จากเสียงร้องที่เมืองเฮโบนไปไกลถึงเมืองเอเลอาเลห์ เสียงของพวกเขาก็ได้ยินไปไกลถึงเมืองยาฮาซ จากเมืองโคอันไปไกลถึงเมืองโฮรนาอิม และเอกลักเชลีซาร์ เนื่องจากแหล่งน้ำของนิรมลก็เหือดแห้ง ด้วย ³⁵ เพราะเราจะนำอวสานมาถึงคนที่อยู่ในโมอับผู้ที่ถวายเครื่องบูชาบนสถานสูงและเผาเครื่องหอมแก่บรรดาเทพเจ้าของเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ³⁶ เพราะฉะนั้น ใจของเราจึงคร่ำครวญเพื่อโมอับเหมือนกับขลุ่ย ใจของเราคร่ำครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างขลุ่ยทั้งหลายเพื่อชาวเมืองศิริเฮเรธ ทรัพย์สมบัติที่พวกเขาได้มาได้จากไป

³⁷ เพราะทุกศีรษะก็ล้านและหนวดเคราก็ถูกโกนออก มีรอยแผลอยู่บนทุกมือ และฝ่ากระสอก็คาดอยู่รอบเอวของพวกเข ³⁸ มีการคร่ำครวญอยู่ทุกหนทุกแห่ง บนทุกหลังคาของโมอับและในลานเมืองของโมอับ เพราะเราได้ทำลายโมอับจนเป็นเหมือนภยันตรายที่ไม่มีใครต้องการ นี่เป็นคำ

ประกาศของพระยาห์เวห์³⁹ มันถูกกบฏให้แตกอย่างไม่มีขึ้นดี พวกเขาโอดครวญเหลือเกินอยู่ในการคร่ำครวญของพวกเขา โมอับหันกลับไปด้วยความอาย ดังนั้น โมอับจะกลายเป็นที่ดูหมิ่นและสยดสยองต่อทุกคนที่อยู่รอบเขา"

40 เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูสิ ศัตรูจะบินมาเหมือนกับนกอินทรี และกางปีกของเขาออกเหนือโมอับ **41** เมืองเครีโอกได้ถูกจับไปเป็นเชลย และที่กำบังเข้มแข็งของเมืองนั้นได้ถูกล้อมไว้ เพราะในวันนั้น จิตใจของพวกทหารทั้งหลายของโมอับก็จะเป็นเหมือนกับจิตใจของพวกผู้หญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร **42** เพราะโมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป เพราะเขาได้ยกตัวเองให้ยิ่งใหญ่ต่อสู้กับพระยาห์เวห์"

43 ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพราง และกับดักกำลังมายังเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ **44** คนใดที่หนีไปเพราะความหวาดกลัวก็จะตกลงไปในหลุมพรางนั้น และคนใดที่ปีนขึ้นมาจากหลุมก็จะติดกับดัก เพราะเรานำสิ่งนี้มาเหนือพวกเขาในปีแห่งการแก้แค้นของเราต่อพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ **45** พวกคนที่หนีไปจะยืนอย่างหมดแรงในร่มเงาของเมืองเฮชบอน เพราะไฟจะออกมาจากเมืองเฮชบอน เปลวไฟจะออกมาจากตรงกลางของสิโหน ไฟนั้นจะเผาผลาญหน้าผากของโมอับและกระหม่อมของพวกคนที่เต็มไปด้วยการอื้ออวน"

46 โมอับเอ๋ย วัชพืชแก่เจ้า ชนชาติของพระเคโมซได้ถูกทำลาย เพราะพวกบุตรชายของเจ้าได้ถูกจับไปเป็นเชลย และพวกบุตรหญิงของเจ้าได้เข้าสู่การเป็นเชลย **47** แต่เราจะทำให้โมอับฟื้นคืนสู่สภาพดีในภายหลัง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์" การพิพากษาโมอับก็จบลงตรงนี้

Chapter 49

¹ เกี่ยวกับคนอัมโมน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "อิสราเอลไม่มีบุตรเลยหรือ? ไม่มีใครที่จะรับสิ่งที่เปรี๊ยะมรดกในอิสราเอลเลยหรือ? ทำไมพระโมเลคจึงยึดครองกาต และประชาชนของเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของกาต? ² นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เพราะฉะนั้น ดูลิ วันเวลานั้นจะมาถึง เมื่อเราจะส่งเสียงสัญญาณสงครามต่อเมืองรับบาคห์ท่ามกลางคนอัมโมน ด้วยเหตุนี้ เมืองนั้นก็จะกลายเป็นกองซากที่ทิ้งร้าง และบรรดาหมู่บ้านของเมืองนั้นจะถูกเผาด้วยไฟ เพราะอิสราเอลจะยึดครองพวกที่เคยยึดครองเขา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

³ "เฮซโบนเอ๋ย จงร้องคร่ำครวญเถิด เพราะเมืองอัยจะถูกทิ้งร้าง บรรดาธิดาแห่งรับบาคห์เอ๋ย จงร้องออกมา จงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญ และวิ่งไปมาโดยเปล่าประโยชน์ เพราะพระโมเลคจะเข้าสู่การเป็นเซสย ด้วยกับกับพวกปุโรหิตและพวกเจ้านายของเขา ⁴ ทำไมเจ้าจึงโอ้อวดถึงบรรดาหุบเขาของเจ้าว่า หุบเขาของเจ้าอุดมสมบูรณ์ยิ่งนัก ธิดาที่ไม่ซื่อสัตย์? เจ้าผู้ทว่าเงใจในกรัณย์สมบัติของเจ้าและกล่าวว่า 'ใครจะมาสู้ข้า?' ⁵ ดูลิ เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า นี่เป็นคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ความสยดสยองนี้จะมาจากพวกคนที่อยู่รอบเจ้า เจ้าแต่ละคนจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปต่อหน้าพวกเขา จะไม่มีสักคนเดียวที่จะรวบรวมคนเหล่านั้นที่กำลังวิ่งหนีไป ⁶ แต่หลังจากนี้ เราจะทำให้คนอัมโมนฟื้นคืนสู่สภาพดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"

⁷ เกี่ยวกับเอโดม พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "ไม่มีสติปัญญาใดที่จะพบได้ในเกมานอีกแล้วหรือ? คำปรึกษาที่ดีได้หายไปจากพวกคนที่มี ความเข้าใจแล้วหรือ? สติปัญญาของพวกเขาก็สูญสลายไปแล้วหรือ? ⁸ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนีไปเถิด จงหันกลับไปเสีย จงอยู่ในถ้ำในพื้นดิน เพราะเรากำลังนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขาในเวลาที่เราลงโทษเขา ⁹ ถ้าพวกคนที่เก็บผลองุ่นได้มาหาเจ้า พวกเขาจะไม่เหลือทิ้งไว้ให้สักนิดเลยหรือ? ถ้าพวกคนโหมได้มาในตอนกลางคืน พวกเขาจะไม่โหมไปมากเท่าที่พวกเขาต้องการหรือ?"

¹⁰ แต่เราได้ทำให้เอชวเปลี่ยนเปล้า เราได้เปิดเผยที่ซ่อนของเขา ด้วยเหตุนี้ เขาจะไม่สามารถซ่อนตัวเองได้ บุตรทั้งหลายของเขา พวกพี่น้องของเขา และพวกเพื่อนบ้านของเขาได้ถูกทำลายแล้ว และเขาเองก็จากไปแล้ว ¹¹ จงทิ้งพวกลูกกำพร้าของเจ้าไว้เบื้องหลัง เราจะดูแลชีวิตของพวกเขา และพวกแม่ม่ายของเจ้าก็วางใจในเราได้" ¹² เพราะพระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูลิ คนเหล่านั้นผู้ที่ไม่สมควรจะต้องดื่มจากถ้วยนั้นบ้าง แล้วตัวเจ้าเองคิดว่าเจ้าจะไปโดยไม่ถูกลงโทษหรือ? เจ้าจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเจ้าจะต้องดื่มอย่างแน่นอน"

¹³ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า เพราะเราได้ปฏิญาณด้วยตัวเราเองว่า เมืองโบสราห์จะกลายเป็นที่น่าหวาดหวั่น เป็นความอัปยศอดสู เป็นที่ทิ้งร้าง และเป็นคำสาปแช่ง เมืองทั้งหลายของโบสราห์จะกลายเป็นที่ทิ้งร้างตลอดไป ¹⁴ ข้าพเจ้าได้ยื่นข่าวจากพระยาห์เวห์ และผู้ส่งสารคนหนึ่งได้ถูกส่งออกไปยังบรรดาประชาชาติว่า 'จงรวบรวมเข้าด้วยกันและต่อสู้กับเมืองนั้น จงเตรียมพร้อมทำสงคราม' ¹⁵ เพราะดูลิ เราได้ทำให้เจ้าเล็กน้อยเมื่อเปรียบกับประชาชาติอื่นๆ เป็นที่ดูหมิ่นจากคนทั้งหลาย

¹⁶ ส่วนความน่าเกรงขามของเจ้า จิตใจที่ยังงงของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า พวกชาวเมืองที่อยู่บนชอกผา เจ้าผู้ที่ได้ยึดครองเทือกเขาสูงสุดไว้ เพื่อที่เจ้าจะทำรังของเจ้าไว้สูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะนำเจ้าลงมาจากที่นั่น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ¹⁷ เอโดมจะกลายเป็นความหวาดหวั่นต่อทุกคนที่ผ่านไป คนพวกนั้นทุกคนจะตัวสั่นและเยาะเย้ยเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น ¹⁸ เช่นเดียวกับการทำลายของเมืองไฮโดมและเมืองโกโมราห์และบรรดาเมืองใกล้เคียงของเมืองเหล่านั้น" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ไม่มีใครสักคนจะอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีใครจะพักอยู่ที่นั่น"

¹⁹ ดูลิ เขาจะขึ้นไปเหมือนกับสิงโตจากป่าของแม่น้ำจอร์แดนไปยังทุ่งหญ้าเขียวสด เพราะเราจะรับทำให้เอโดมหนีไปจากเมืองนั้น และเราจะแต่งตั้งบางคนผู้ที่จะได้เลือกสรรไว้ให้ดูแลเมืองนั้น เพราะมีใครที่เหมือนอย่างเรา และผู้ใดที่จะฟ้องร้องเรา? ผู้เลี้ยงแกะคนใดที่สามารถต่อต้านเราได้? ²⁰ "ดังนั้น จงฟังแผนงานที่พระยาห์เวห์ได้ทรงตัดสินพระทัยต่อสู้กับเอโดม แผนงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้วางไว้ต่อสู้กับชาวเมืองเกมาน แม้ว่าจะเป็นฝูงเล็กที่สุดก็ตาม พวกเขาจะถูกทำลายไปอย่างแน่นอน ทุ่งหญ้าเขียวสดทั้งหลายของพวกเขาจะถูกเปลี่ยนเป็นสถานที่ที่ปรักหักพัง ²¹ เมื่อได้ยินเสียงพวกเขาร่วงลงมาจนแผ่นดินสั่นสะเทือน เสียงร้องด้วยความทุกข์ใจได้ยินถึงทะเลแดง"

²² ดูลิ ใครบางคนจะมาโจมตีเหมือนอย่างนกอินทรี และโฉบลงมาและกางปีกของเขาออกเหนือโบสราห์ แล้วในวันนั้น จิตใจของพวกเขากลายเป็นเหมือนจิตใจของผู้หญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร" ²³ เกี่ยวกับดามัสกัส "เมืองฮามัทและเมืองอาร์ปัดจะได้รับความอับอาย เพราะพวกเขาได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับภัยพิบัติ พวกเขาที่อ่อนระทวยไป พวกเขาจะวุ่นวายเหมือนกับทะเล ที่เขยิบสับสนลงไม่ได้" ²⁴ เมืองดามัสกัสจะอ่อนแอ เมืองนั้นจะหันกลับไปและหนีไป เพราะความหวาดกลัวเกาะกุมเมืองนั้นไว้ ความทุกข์ใจและความเจ็บปวดเกาะกุมเมืองนั้น เหมือนกับความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตร

²⁵ เมืองแห่งการสรรเสริญ เมืองแห่งความชื่นบานของเราจะไม่ถูกทอดทิ้งได้อย่างไร? ²⁶ เพราะฉะนั้น พวกคนหนุ่มของเมืองนั้นจะล้มลงในลานเมืองนั้น และนิกรทุกคนจะพินาศในวันนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย" ²⁷ "เพราะเราจะก่อไฟขึ้นบนกำแพงของเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะเผาผลาญบรรดาที่กำบังเข้มแข็งของเบนฮาดัด"

²⁸ เกี่ยวกับเศดาร์และราชอาณาจักรทั้งหลายของฮาซาร์ พระยาห์เวห์ตรัสกับเนบูคัดเนสซาร์ดังนี้ (ตอนนี้ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กำลังไปโจมตีสถานที่เหล่านี้) ว่า "จงลุกขึ้นและโจมตีเหล่าเศดาร์และทำลายพวกชาวตะวันออกเหล่านั้นเสีย ²⁹ เติบทั้งหลายและฝูงสัตว์ของพวกเขาจะถูกเอาไป พร้อมกับผ้าปูเตียงและสิ่งของทุกอย่างของพวกเขา พวกอูฐของพวกเขาจะถูกนำเอาไปจากพวกเขา และคนเหล่านั้นจะร้องตะโกนต่อพวกเขาว่า "ความสยดสยองมีอยู่ทุกด้าน" ³⁰ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า ชาวเมืองฮาซาร์เอ๋ย จงหนีไป จงเดินร่อนเร่ไปไกล จงอาศัยอยู่ในถ้ำต่างๆ ในพื้นดิน เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงคิดแผนร้ายต่อสู้เจ้า จงหนีไป จงหันกลับไปเสีย"

³¹ จงลุกขึ้น จงโจมตีประชาชาติที่อยู่อย่างสบาย ผู้ที่อาศัยอยู่ในความปลอดภัย" พระยาห์เวห์ตรัสว่า "พวกเขาไม่มีบรรดาประตูหรือดาลประตูใดๆ ในเมืองเหล่านั้น และประชาชนของเมืองนั้นก็อาศัยอยู่โดดเดี่ยว ³² เพราะพวกอูฐของเขาจะกลายเป็นของที่รับมาได้ และทรัพย์สินสมบัติมากมายของพวกเขาจะเป็นของที่รับมาได้จากสงคราม แล้วเราจะกระจายพวกเขาไปทุกทิศทางลม คือพวกคนที่โกนผมจอนูของพวกเขา และเราจะนำภัยพิบัติมาเหนือพวกเขาจากทุกด้าน นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ³³ อาไซร์จะเป็นที่อาศัยของพวกเขาหมาป่า เป็นที่ร้างเปล่าอย่างถาวร ไม่มีใครจะอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีมนุษย์คนใดจะพักอยู่ที่นั่น"

³⁴ นี่เป็นพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่ยังเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับเมืองเอลาม เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในตอนต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และท่านได้กล่าวว่า ³⁵ "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ เราจะทำลายพวกนักธนูของเอลาม ที่เป็นส่วนสำคัญของอำนาจของพวกเขา ³⁶ เพราะเราจะนำลมทั้งสี่ทิศมาจากทั้งสี่มุมของท้องฟ้า และเราจะทำให้คนเอลามกระจัดกระจายไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดที่พวกคนนี้ได้กระจัดกระจายไปจากเอลามจะไม่ได้ไป

³⁷ เพราะฉะนั้น เราจะทำลายเอลามให้สิ้นต่อหน้าพวกศัตรูของพวกเขา และต่อหน้าพวกคนที่แสวงหาชีวิตของพวกเขา เพราะเราจะนำภัยพิบัติมาต่อสู่กับพวกเขา ด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ และเราจะส่งดาบไปไล่ตามพวกเขาจนกว่าเราจะทำลายพวกเขาจนสิ้น ³⁸ แล้วเราจะตั้งบัลลังก์ของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และพวกเจ้านายของเมืองนั้นจากที่นั่น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ³⁹ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ที่เราจะนำเอลามกลับมาสู่สภาพดี นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 50

¹ นี่เป็นพระวจนะที่พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศเกี่ยวกับบาบิโลน แผ่นดินของคนเคลเดีย โดยทางเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ว่า ² "จงประกาศต่อบรรดาประชาชาติและทำให้พวกเขาได้ยิน จงยกธงสัญญาณขึ้นและทำให้พวกเขาได้ยิน อย่าปิดบังเรื่องนี้ไว้เลย จงกล่าวว่า 'บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลได้ถูกทำให้อับอาย เมโรดักคีร์นครันม รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นก็ถูกทำให้อับอาย รูปปั้นทั้งหลายของเมืองนั้นก็ครั่นคร้าม' ³ ประชาชาติหนึ่งจากทิศเหนือจะขึ้นมาต่อสู้กับเมืองนั้น เพื่อที่จะทำให้แผ่นดินของเมืองนั้นเป็นที่ร้างเปล่า จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ก็จะหนีไปกันหมด

⁴ นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกันเพื่อไปด้วยการร้องไห้ คร่ำครวญและแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ⁵ พวกเขาจะถามหาทางไปยังศิโยนและจะมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองนั้น กล่าวว่า พวกเราจะไป และผูกพันตัวพวกเราเองกับพระยาห์เวห์ในพันธสัญญานิรันดร์ซึ่งจะไม่ลืมเลย" ⁶ ประชากรของเราได้เป็นฝูงแกะที่หลงหาย บรรดาผู้เลี้ยงแกะของพวกเขาได้นำพวกเขาให้หลงทางไปในภูเขาเหล่านั้น คนเหล่านั้นได้พาพวกเขาวนเวียนจากภูเขาสูงหนึ่งไปยังภูเขาอีกสูงหนึ่ง พวกเขาไปแล้ว พวกเขาได้ลืมสถานที่ซึ่งพวกเขาเคยอาศัยอยู่

⁷ ทุกคนที่ได้ออกไปหาพวกเขาก็ได้ล้างผลาญพวกเขา พวกศัตรูของพวกเขากล่าวว่า 'พวกเราไม่ผิด เพราะพวกเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นที่ยูอาศัยที่แท้จริงของพวกเขา ผู้ทรงเป็นความหวังของพวกเขาบรรพบุรุษของพวกเขา' ⁸ จงออกไปจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปจากแผ่นดินของคนเคลเดีย จงเป็นเหมือนพวกแพะตัวผู้ที่ออกไปนำหน้าฝูงที่เหลืออยู่ ⁹ เพราะดูสิ เราจะมุ่งหน้าทำการและนำกลุ่มของบรรดาประชาชาติที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาจากทิศเหนือมาต่อสู้กับบาบิโลน พวกเขาได้จัดทัพพวกเขาเองมาต่อสู้กับเธอ บาบิโลนจะถูกจับไปเป็นเชลยจากที่นั่น ลูกธนูทั้งหลายของพวกเขาเป็นเหมือนนักรบที่ชำนาญศึกผู้ที่ไม่กลับไปมือเปล่า

¹⁰ เคลเดียจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ บรรดาคนที่ทั้งหมดที่ปล้นเมืองนั้นจะอับอาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ว่า ¹¹ เจ้าเปรมปรีดิ์ เจ้าฉลองกันกับของที่ปล้นมาได้จากมรดกของเรา เจ้ากระโดดไปรอบ ๆ เหมือนกับลูกวัวกระโดดโลดเต้นในทุ่งหญ้า เจ้าร้องเหมือนม้าที่เต็มด้วยกำลัง ¹² เพราะมารดาของเจ้าจะได้รับความอับอายอย่างยิ่ง ผู้ใดคลอเจ้าจะได้รับความอับอาย ดูสิ เธอจะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดของบรรดาประชาชาติ เป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินแห้งแล้งและเป็นทะเลทราย

¹³ เพราะความพิโรธของพระยาห์เวห์ บาบิโลนจะไม่เป็นที่ให้คนอยู่อาศัย แต่จะถูกทำลายล้างให้สิ้นซาก ทุกคนที่ผ่านไปก็จะตัวสั่นเพราะบาบิโลน และจะเยาะเย้ยเพราะรอยแผลทั้งสิ้นของเมืองนั้น ¹⁴ จงเตรียมตัวเองให้พร้อมต่อสู้กับบาบิโลนรอบด้าน ทุกคนที่โกงคนธนูต้องยิงไปที่เธอ อย่าเสียดยุธมทั้งหลายของเจ้าไว้เลย เพราะเธอได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ¹⁵ จงเปล่งเสียงร้องต่อสู้เธอจากรอบด้าน เธอได้ยอมแพ้แล้ว หอคอยทั้งหลายของเธอได้ไถ่ลงมา กำแพงทั้งหลายของเธอก็พังลงมา เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ จงทำการแก้แค้นต่อเธอ จงทำกับเธออย่างที่เราได้ทำลงไป

¹⁶ จงทำลายทั้งชาวนาทีกว่านเมล็ดพืชและผู้ที่ใช้เคียวในเวลาเก็บเกี่ยวในบาบิโลน ให้แต่ละคนหันกลับไปยังชนชาติของตน ไปจากดาบของพวกเขา กดขี่ข่มเหง ให้พวกเขาหนีไปยังแผ่นดินของตน ¹⁷ อิสราเอลเป็นเหมือนฝูงแกะที่ถูกเหล่าสิงโตทำให้กระจัดกระจายไปและถูกจับไล่ไป ครั้งแรก กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ล้างผลาญเขา แล้วต่อมารั้งนี้ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา ¹⁸ ด้วยเหตุนี้ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย กษัตริย์แห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูสิ เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา เหมือนอย่างที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

¹⁹ เราจะให้อิสราเอลกลับสู่แผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของเขา เขาจะหากินอยู่บนภูเขาการเมลและในบาซาน แล้วเขาจะอิมใจในเทือกเขาเอฟราอิมและกิเลอาด ²⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในวันนั้นจะมีการมองหาความผิดบาปในอิสราเอล แต่ก็จะไม่พบเลย เราจะหาความบาปทั้งหลายในยูดาห์ แต่ก็จะไม่พบเลย เพราะเราจะให้อภัยแก่คนที่เหลืออยู่ที่เราไว้ชีวิต" ²¹ "จงลุกขึ้นต่อสู้แผ่นดินเมราธาอิม จงต่อสู้เมืองนั้นและพวกคนที่อาศัยอยู่ในเปไซด จงประหารพวกเขาด้วยดาบและแยกพวกเขาไว้สำหรับการทำลาย นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ จงทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้า

²² เสียงแห่งสงครามและการทำลายอย่างใหญ่หลวงอยู่ในแผ่นดินนั้น ²³ ค้อนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นได้ถูกตัดออกและถูกทำลายไปได้อย่างไรกัน บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำสยดของท่ามกลางบรรดาประชาชาติได้อย่างไรกัน ²⁴ บาบิโลนเอ๋ย เราได้วางบ่วงดักไว้สำหรับเจ้า และเจ้าได้ติดบ่วงนั้นแล้ว และเจ้าก็ไม่ได้รู้เรื่องเลย เจ้าได้ถูกพบและถูกจับไปเป็นเชลย เพราะเจ้าได้ต่อสู้พระยาห์เวห์ ²⁵ พระยาห์เวห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์และทรงนำบรรดาอาวุธออกมาเพื่อทำการตามพระพิโรธของพระองค์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ทรงมีพระราชกิจในแผ่นดินของชาวเคลเดีย

²⁶ จงมาโอบมือเธอจากแดนไกล จงเปิดบรรดาขุ้หวางของเธอ และทำให้เธอเป็นกองเหมือนอย่างกองข้าว จงแยกเธอไว้เพื่อการทำลาย อย่าให้เธอมีคนที่เหลืออยู่ ²⁷ จงฆ่าบรรดาโคตัวผู้ของเธอให้หมด จงส่งพวกมันลงไปยังสถานที่แห่งการประหาร วิบัติแก่พวกเขา เพราะวันของพวกเขาได้มาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษพวกเขา ²⁸ มีเสียงมาจากพวกคนที่หนีไป เสียงของพวกคนที่เป็นผู้ที่รอดชีวิตทั้งหลายจากแผ่นดินบาบิโลน คนเหล่านี้จะประกาศการแก้แค้นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้กับศิโยน และการแก้แค้นให้กับพระวิหารของพระองค์"

²⁹ "จงเรียกบรรดานักรบมาต่อสู้กับบาบิโลน บรรดาคนที่โกงคนธนูทั้งหลาย จงตั้งค่ายสู้กับเธอ และอย่าให้ใครหนีรอดไปได้ จงตอบแทนเธอสำหรับสิ่งที่เธอได้ทำลงไป จงทำกับเธอด้วยเครื่องดวงที่เธอเคยใช้ เพราะเธอได้ต่อสู้พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ³⁰ เพราะเหตุนี้ พวกคนหนุ่ม ๆ ของเธอจะล้มลงในลานเมืองทั้งหลาย และพวกนักรบทุกคนของเธอจะถูกทำลายในวันนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระ

ยาค็อบ" ³¹ "ดูสิ เราต่อสู้เจ้า เจ้าคนยโสเย้ย นี่เป็นคำประกาศของพระยาค็อบ เพราะวันของเจ้าได้มาถึงแล้ว เจ้าคนยโสเย้ย เป็นเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า

³² เพราะเหตุนี้ พวกคนหยิ่งยโสจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีใครดูพวกเขาขึ้นมา เราจะก่อไฟในเมืองทั้งหลายของพวกเขา ไฟนั้นจะเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่รอบเมืองนั้น ³³ พระยาค็อบจอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลได้ถูกกดขี่ข่มเหง ด้วยกันกับประชาชนยูดาห์ พวกคนทั้งหมดที่ได้จับพวกเขาไปเป็นเชลยยังคงกักพวกเขาไว้ พวกเขาไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป ³⁴ ผู้ที่ทรงช่วยกู้พวกเขาทรงเข้มแข็ง พระยาค็อบคือพระนามของพระองค์ แท้จริง พระองค์จะทรงแก้แค้นของพวกเขา เพื่อนำการพิชิตกลับมาสู่แผ่นดินนั้น และนำการต่อสู้มายังพวกคนที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน

³⁵ นี่เป็นคำประกาศของพระยาค็อบ ดาบต่อสู้กับคนเคลเดีย และต่อสู้กับชาวเมืองบาบิโลน พวกผู้นำของเธอ และพวกนักปราชญ์ของเธอ ³⁶ ดาบจะมาต่อสู้กับพวกคนที่กล่าวคำทำนาย เพื่อที่พวกเขาจะสำแดงตนเองให้เห็นว่าเป็นพวกคนโง่ ดาบจะมาต่อสู้กับพวกทหารของเธอ เพื่อที่พวกเขาจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ³⁷ ดาบจะมาต่อสู้เหนือบ้านทั้งหลายของพวกเขา บรรดาธรรมาจารย์ของพวกเขา และประชาชนทุกคนที่อยู่ท่ามกลางบาบิโลน เพื่อที่พวกเขาจะกลายเป็นเหมือนพวกผู้หญิงไป ดาบจะมาต่อสู้กับคลังทรัพย์ของเธอ และสิ่งเหล่านั้นก็จะถูกปล้นเอาไป

³⁸ ความแห้งแล้งจะมาเหนือแหล่งน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อที่แหล่งน้ำเหล่านั้นจะเหือดแห้งไป เพราะเธอเป็นแผ่นดินแห่งบรรดารูปเคารพที่ไร้ค่า และพวกเขาทำตัวเหมือนคนบารูปเคารพที่เลวร้ายของพวกเขา ³⁹ เพราะฉะนั้น บรรดาสัตว์ป่าทะเลทรายพร้อมกับหมาป่าจะอาศัยอยู่ที่นั่น และพวกนกกระเจือกเทศหนุ่มจะอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเมืองนั้นจะไม่มีใครอาศัยอยู่อีกตลอดไป เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยอยู่ในนั้นจากคนชั่วอายุหนึ่งจนถึงคนอีกชั่วอายุหนึ่ง ⁴⁰ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และบรรดาเมืองที่อยู่ใกล้เคียงเมืองเหล่านั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาค็อบ จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่มีคนใดจะพักอยู่ในเมืองนั้น"

⁴¹ "ดูสิ ชนชาติหนึ่งจะมาจากริมเหนือ เพราะชนชาติที่ยิ่งใหญ่และภักดีมีมากมายได้ถูกเร้าให้มาจากถิ่นที่ไกลของแผ่นดินโลก ⁴² พวกเขาจะหยาบบรรดาคนธนูและหอกมา พวกเขาโหดร้ายและไม่มีความเมตตา เสียงของพวกเขาเหมือนกับเสียงคะนองของทะเล และพวกเขากำลังขี่ม้าทั้งหลายมาในชุดพวกนักรบ มาต่อสู้เจ้า ธิดาแห่งบาบิโลน ⁴³ ภักดีแห่งบาบิโลนได้ยินคำประกาศของพวกเขาและพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลงด้วยความทุกข์ ความเจ็บปวดเกาะกุมพระองค์เหมือนหญิงที่เจ็บครรภ์คลอดบุตร

⁴⁴ ดูเถิด เขาขึ้นไปเหมือนสิงโตจากที่สูงของแม่น้ำจอร์แดนไปยังทุ่งเลี้ยงสัตว์ที่คงอยู่ตลอดไป เพราะเราจะรีบทำให้พวกเขาวิ่งหนีไปจากที่นั่นโดยเร็ว และเราจะตั้งบางคนผู้ที่เลือกสรรไว้ให้ดูแลเมืองนั้น เพราะใครเป็นเหมือนอย่างเรา และใครจะฟ้องร้องเรา? ผู้เลี้ยงแกะคนใดสามารถต่อต้านเราได้? ⁴⁵ ดังนั้น จงฟังแผนงานทั้งหลายที่พระยาค็อบได้ทรงวางไว้ต่อสู้กับบาบิโลน แผนงานเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ต่อสู้กับแผ่นดินของคนเคลเดีย พวกเขาจะถูกลากไปอย่างแน่นอน แม้ว่าจะเป็นฝูงเล็กน้อยที่สุดก็ตาม แผ่นดินทุ่งหญ้าของพวกเขาจะกลายเป็นที่ปรักหักพัง ⁴⁶ แผ่นดินสิ้นสะเทือนเพราะได้ยินเสียงแห่งชัยชนะต่อบาบิโลน และเสียงร้องด้วยความทุกข์ของพวกเขาได้ยินไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"

Chapter 51

¹ "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดุสิ เราจะปลุกเร้าลมแห่งการทำลายมาต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเลบ คามัย ² เราจะใช้พวกคนต่างชาติมาชิงบาบิโลน พวกเขาจะทำให้แผ่นดินนั้นกระจัดกระจายไปและร้างเปล่า เพราะพวกเขาจะมาต่อสู้กับเมืองนั้นจากรอบด้านในวันแห่งความพิณาศ ³ อย่าให้พวกนักบุญโง่เขลาของพวกเขาย่ำแย่ อย่าให้พวกเขาเสื่อมเสีย อย่าไว้ชีวิตพวกคนหนุ่มของเมืองนั้นเลย จงแยกกองทัพทั้งหมดของเมืองนั้นไว้แก่การทำลาย

⁴ เพราะพวกคนที่บาดเจ็บจะล้มลงในแผ่นดินเคลเดีย คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าจะล้มลงตามถนนหนทางของเมืองนั้น ⁵ เพราะพระเจ้า พระยาห์เวห์ จอมทัพไม่ได้ทรงทอดทิ้งอิสราเอลและยูดาห์ ถึงแม้ว่าแผ่นดินของพวกเขาจะเต็มไปด้วยการกระทำพิณาศบาปต่อองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁶ จงหนีไปจากท่ามกลางบาบิโลน ให้แต่ละคนเอาชีวิตตัวเองให้รอดเถิด อย่าพิณาศไปในความพิณาศของเมืองนั้น เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงตอบแทนทุกคนอย่างต่อเมืองนั้น

⁷ บาบิโลนเคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ที่ได้ทำให้ทั้งโลกมึนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าของเมืองนั้นและกลายเป็นบ้าไป ⁸ บาบิโลนจะล้มลงและถูกทำลายในทันที จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงให้ยาเพื่อรักษาความเจ็บปวดของเธอ บางทีเธออาจจะได้รับการรักษาให้หายก็ได้ ⁹ 'พวกเราได้ปรารถนาที่จะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอก็ไม่หาย ให้พวกเราทุกคนทิ้งเธอไว้และไปกันเถิด ไปยังแผ่นดินของพวกเราเอง เพราะความผิดของเธอขึ้นไปถึงฟ้า มันสูงขึ้นไปถึงเมฆ ¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศความบริสุทธิ์ของพวกเรา มาเถิด ให้พวกเราบอกถึงพระราชกิจทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราในศิโยน'

¹¹ จงปลุกเร้าคนเหล่านั้นให้คมและถือโล่เหล่านั้นไป พระยาห์เวห์กำลังปลุกเร้าวิญญาณของกษัตริย์แห่งมีเดียในแผนงานทำลายบาบิโลน นี่เป็นเพื่อการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ การแก้แค้นให้กับการทำลายพระวิหารของพระองค์ ¹² จงยกธงขึ้นเหนือกำแพงทั้งหลายของบาบิโลน จงหนุนใจคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งพวกคนเฝ้ายามไว้ จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน ¹³ พวกเจ้าบรรดาคนที่อาศัยอยู่ใกล้ธารน้ำมากมาย พวกเจ้าบรรดาคนที่ร่ำรวยด้วยทรัพย์สมบัติทั้งหลาย อวสานของพวกเจ้าได้มาถึงแล้ว บัดนี้ เส้นชีวิตของพวกเจ้าได้ถูกตัดให้สั้นแล้ว

¹⁴ พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ได้ทรงบัญญัติด้วยพระชนม์ของพระองค์เองว่า 'เราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าอยู่เต็มเมืองของเจ้า เหมือนกับภัยพิบัติจากตึกแตก พวกเขาจะขึ้นมาปลั่งเสียงโห่ร้องทำสงครามต่อเจ้า' ¹⁵ พระองค์ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ได้ทรงตั้งโลกนี้ไว้ในที่ของมโนด้วยพระปัญญาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกางท้องฟ้าออกด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์ ¹⁶ เมื่อพระองค์ปลั่งพระสุริยเสียง ก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้หมอกลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฟ้าแลบเพื่อฝนและส่งลมออกจากพระคลังของพระองค์

¹⁷ มนุษย์ทุกคนก็โง่เขลา ไม่มีความรู้ ช่างโลหะทุกคนก็ต้องอับอายเพราะบรรดารูปเคารพของเขา เพราะรูปหล่อโลหะของเขาเป็นของปลอมและพวกมันไม่มีชีวิต ¹⁸ สิ่งเหล่านั้นไร้ค่า ผลงานของคนชอบเยาะเย้ย พวกมันจะพิณาศในเวลาแห่งการลงโทษพวกมัน ¹⁹ แต่พระเจ้า ส่วนของยาโคบไม่เป็นเหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น อิสราเอลเป็นเผ่าของมรดกของพระองค์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์

²⁰ เจ้าเป็นก้อนแห่งสงครามของเรา เป็นอาวุธทำสงครามของเรา เราจะใช้เจ้าทุบบรรดาประชาชาติให้แตกเป็นเสี่ยงๆ และทำลายราชอาณาจักรทั้งหลาย ²¹ เราจะใช้เจ้าทุบม้าทั้งหลายและบรรดาผู้ขี่ม้าให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบรถม้าศึกทั้งหลายและบรรดาผู้ขี่พวกมันให้แตกเป็นชิ้นๆ ²² เราจะใช้เจ้าทุบผู้ชายและผู้หญิงทุกคนให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบคนแก่และคนหนุ่มให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบพวกคนหนุ่มและพวกหญิงสาวพรหมจารีให้แตกเป็นชิ้นๆ ²³ เราจะใช้เจ้าทุบบรรดาผู้เลี้ยงแกะและบรรดาฝูงแกะของพวกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบพวกคนโลนและพวกผู้รับงานของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ เราจะใช้เจ้าทุบพวกเจ้าเมืองและพวกข้าราชการให้แตกเป็นชิ้นๆ

²⁴ เพราะเราจะตอบแทนบาบิโลนและชาวเมืองเคลเดียทุกคน เพราะความชั่วร้ายทั้งสิ้นที่พวกเขาได้ทำในศิโยนต่อหน้าต่อตาเจ้า นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ ²⁵ ภูเขาแห่งการทำลายเอ๋ย ดุสิ เราต่อสู้เจ้า ที่ซึ่งทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะยื่นมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผาเหล่านั้น และทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ลุกไหม้ ²⁶ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะไม่เอาก้อนหินใด ๆ จากเจ้าไปก่อสร้างศิลาหewnหรือฐานรากของตึก เพราะเจ้าจะกลายเป็นที่ร้างเปล่าเป็นนิรันดร์ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

²⁷ จงยกธงขึ้นเหนือแผ่นดินโลก จงเป่าแตรเหนือบรรดาประชาชาติ จงร้องเรียกบรรดาประชาชาติมาต่อสู้กับเมืองนั้น อาราร์ต มินนี่ และอัชเคเนส จงตั้งผู้บัญชาการมาต่อสู้กับเมืองนั้น จงนำม้าทั้งหลายขึ้นมาเหมือนกับฝูงตึกแตก ²⁸ จงเตรียมบรรดาประชาชาติให้พร้อมมาต่อสู้กับเมืองนั้น บรรดา กษัตริย์แห่งมีเดียและพวกเจ้าเมืองของเขา พวกข้าราชการทุกคนและแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา ²⁹ เพราะแผ่นดินจะสั่นสะเทือนและทุกขระกม เพราะแผนงานของพระยาห์เวห์ยังคงต่อสู้บาบิโลนอย่างไม่หยุดหย่อน เพื่อทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่ร้างเปล่าที่ซึ่งไม่มีคนอาศัยอยู่เลย

³⁰ พวกทหารในบาบิโลนได้หยุดการสู้รบแล้ว พวกเขาพักอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของพวกเขา กำลังของพวกเขาทั้งหมดไป พวกเขากลายเป็นเหมือนพวกผู้หญิง บ้านเรือนทั้งหลายของเมืองนั้นถูกเผาไฟ ดาลประตูทั้งหลายของเมืองนั้นก็หัก ³¹ คนส่งสารคนหนึ่งก็วิ่งไปประกาศกับผู้ส่งสารอีกคนหนึ่ง และนักวิ่งคนหนึ่งก็วิ่งไปบอกนักวิ่งอีกคนหนึ่งเพื่อลูกษัตริย์แห่งบาบิโลนให้ทรงทราบว่ามีเมืองของพระองค์ได้ถูกยึดไว้แล้วตลอดทั้งเมือง ³² เพราะฉะนั้น ทำข้ามแม่น้ำก็ได้ถูกยึดแล้ว ศัตรูกำลังเผาบ้านตึกทั้งหลาย และพวกนักรบของบาบิโลนก็ระส่ำระสาย

33 เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ธิดาแห่งบาบิโลนเป็นเหมือนลานนวดข้าว ถึงเวลาที่จะเหยียบย่ำเธอแล้ว อีกไม่นานนัก เวลาแห่งการเก็บเกี่ยวจะมาถึงเธอ **34** 'เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กลืนกินข้าแล้ว พระองค์ได้บังคับข้าให้สับสน และทำให้ข้าเป็นภาษาที่ว่างเปล่า พระองค์ได้ทรงกลืนข้าเหมือนกับสัตว์ร้าย พระองค์ทรงทำให้กระเพาะของพระองค์อิ่มด้วยอาหารร่อยของข้า แล้วพระองค์ก็ทรงไล่ข้าออกไป' **35** ผู้ที่อาศัยอยู่ในศิโยนจะกล่าวว่า 'ขอให้ความการุณที่ได้ทำกับข้าและเนื้อหนังของข้าตกอยู่เหนือบาบิโลน' กรุงเยรูซาเล็มจะกล่าวว่า 'ขอให้โลหิตของข้าตกอยู่เหนือชาวเมืองเคลเดีย'

36 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูลิ เราจะแก้คดีของเจ้าและนำการแก้แค้นให้กับเจ้า เพราะเราจะทำให้แหล่งน้ำของบาบิโลนแห้งไป และทำให้น้ำพุทั้งหลายของเมืองนั้นเหือดแห้งไป **37** บาบิโลนจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง เป็นถ้ำของหมาป่า เป็นความสยดสยอง และเป็นที่เยาะเย้ย ที่ซึ่งไม่มีคนอยู่อาศัยเลย **38** ชาวบาบิโลนจะคำรามไล่กันเหมือนบรรดาสิงโตหนุ่ม พวกเขาจะร้องเหมือนอย่างพวกลูกสิงโต

39 เมื่อพวกเขาเริ่มร่ำร้อนด้วยความอยาก เราจะจัดงานเลี้ยงให้แก่พวกเขา เราจะทำให้พวกเขามึนเมาเพื่อให้พวกเขามีความสุข แล้วพวกเขาก็จะหลับตลอดไปและไม่ตื่นขึ้นมา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ **40** เราจะส่งพวกเขาลงมาเหมือนลูกแกะทั้งหลายไปยังการฆ่า เหมือนพวกแกะตัวผู้ รวมทั้งพวกแพะตัวผู้ **41** บาบิโลนถูกยึดได้อย่างไรกัน เมืองที่เป็นที่ยกย่องของทั้งแผ่นดินโลกก็ได้ถูกยึดแล้ว บาบิโลนได้กลายเป็นซากปรักหักพังท่ามกลางบรรดาประชาชาติได้อย่างไรกัน

42 ทะเลได้ขึ้นมาเหนือบาบิโลน เธอก็ถูกท่วมด้วยคลื่นคะนองเสียง **43** เมืองทั้งหลายของเธอก็กลายเป็นที่ร้าง เป็นแผ่นดินแห้งแล้งและถิ่นทุรกันดาร แผ่นดินที่ไม่มีใครอาศัยอยู่เลย และไม่มีมนุษย์คนใดผ่านเข้าไป **44** เพราะเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน เราจะนำสิ่งที่เขาได้กลืนเข้าไปออกมาจากปากของเขา และบรรดาประชาชาติจะไม่หลังไหล่ไปหาเขาพร้อมกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขาอีกต่อไป กำแพงทั้งหลายของบาบิโลนจะพังลงมา

45 ประชากรของเราเอ๋ย จงออกไปจากท่ามกลางเมืองนั้น ให้แต่ละคนต่างเอาชีวิตของตนให้รอดจากความร้อนแรงของความพิโรธของเรา **46** อย่าให้ใจของพวกเขายืดหรือกลัวข้าที่ได้ยืนในแผ่นดินนั้นเลย เพราะข้าจะมาในหนึ่งปี หลังจากนั้นปีต่อมาจึงจะมีข้ามา และความการุณจะอยู่ในแผ่นดินนั้น ผู้ครอบครองจะต่อสู้กับผู้ครอบครอง **47** เพราะฉะนั้น ดูลิ วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะลงโทษบรรดารูปเคารพแกะสลักของบาบิโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะได้รับความอับอาย และทุกคนของเมืองนั้นที่ถูกฆ่าจะล้มลงอยู่ในเมืองนั้น

48 แล้วท้องฟ้าและแผ่นดินโลก และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้นจะเปรมปรีดิ์เหนือบาบิโลน เพราะบรรดาผู้ทำลายจากทิศเหนือจะมายังเมืองนั้น นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ **49** "บาบิโลนได้ทำให้คนที่ถูกฆ่าของอิสราเอลล้มลงอย่างไร คนที่ถูกฆ่าทั้งหมดของแผ่นดินนั้นจะล้มลงในบาบิโลนอย่างนั้น" **50** พวกคนที่รอดชีวิตจากดาบ จงหนีไป อย่าหยุดนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระยาห์เวห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในใจของพวกเขา

51 พวกเราได้ได้รับความอับอาย เพราะพวกเราได้ยืนคำเยาะเย้ย ความอัปยศได้คลุมหน้าพวกเราไว้ เพราะพวกคนต่างชาติได้เข้ามาในวิสุทธรีสถานของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ **52** เพราะฉะนั้น ดูลิ วันเวลาจะมาถึง นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ เมื่อเราจะลงโทษบรรดารูปเคารพแกะสลักของเธอ และพวกคนที่บาดเจ็บจะร้องครวญครางทั่วแผ่นดินของเธอ **53** เพราะถึงแม้ว่าบาบิโลนได้ขึ้นไปยังท้องฟ้าหรือได้สร้างป้อมปราการที่สูงที่สุดทั้งหลายของเธอไว้ พวกผู้ทำลายจากเราก็คงไปหาเธอ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์

54 เสียงร้องแห่งความทุกข์ระทมได้ออกมาจากบาบิโลน เสียงการทำลายอันใหญ่หลวงมาจากแผ่นดินเคลเดีย **55** เพราะพระยาห์เวห์กำลังทรงทำลายบาบิโลน พระองค์กำลังทรงทำให้เสียงดังของเมืองนั้นเงียบไป พวกศัตรูของพวกเขาคำรามเหมือนเสียงคลื่นของน้ำมากมาย เสียงดังของน้ำเหล่านั้นก็ดังยิ่งขึ้น **56** เพราะพวกผู้ทำลายได้มาต่อสู้กับเมืองนั้น ต่อสู้กับบาบิโลน และพวกนักรบของเมืองนั้นได้ถูกจับไป บรรดาคนธนูของพวกเขาก็หักไป เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการแก้แค้น พระองค์จะทรงทำการตอบแทนนี้ให้สำเร็จอย่างแน่นอน

57 เพราะเราจะทำให้พวกเขานาย พวกนักปราชญ์ พวกข้าราชการ และพวกทหารของเมืองนั้นมึนเมาไป และพวกเขาจะนอนหลับตลอดไปและไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย นี่เป็นคำประกาศของกษัตริย์ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายคือพระนามของพระองค์ **58** พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า กำแพงที่หนาทั้งหลายของบาบิโลนจะพังราบอย่างยับเยิน และประตูสูงทั้งหลายของเมืองนั้นก็จะถูกเผา แล้วชนชาติทั้งหลายจะมาช่วยเมืองนั้น ซึ่งจะเป็นการเหนี่ยวยากโดยเปล่าประโยชน์ ทุกสิ่งที่บรรดาประชาชาติพยายามจะทำเพื่อเมืองนั้นจะถูกเผาจนสิ้น"

59 นี่เป็นถ้อยคำที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้บัญชาแก่เสโรยาห์บุตรชายของเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมัคเศยาห์เมื่อเขาได้ขึ้นไปยังบาบิโลน พร้อมกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สี่ของรัชกาลของพระองค์ ตอนนี้เสโรยาห์ได้เป็นหัวหน้าราชการ **60** เพราะเยเรมีย์ได้เขียนในหนังสือม้วนเกี่ยวกับเหตุร้ายที่กำลังจะมาเหนือบาบิโลน ถ้อยคำทั้งหมดนี้ที่ได้เขียนเกี่ยวกับบาบิโลน **61** เยเรมีย์ได้กล่าวกับเสโรยาห์ว่า "เมื่อท่านไปถึงบาบิโลน แล้วท่านจะดูและท่านจะอ่านถ้อยคำเหล่านี้ด้วยเสียงดัง

62 แล้วท่านจะพูดว่า 'ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เองได้ทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงทำลายสถานที่นี้ และไม่มีคนหรือสัตว์ใดๆ จะอาศัยอยู่ในเมืองนี้เลย และเมืองนี้จะถูกทิ้งร้างเป็นนิรันดร์' **63** แล้วเมื่อท่านได้อ่านหนังสือม้วนนี้จบแล้ว จงผูกมัดกับก้อนหินก้อนหนึ่งและขว้างมันลงไปในกลางแม่น้ำยูเฟรติส **64** กล่าวว่า 'บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ เมืองนั้นจะไม่ลอยขึ้นมา เพราะเหตุร้ายที่เราจะนำต่อสู้กับเมืองนั้น และพวกเขาจะล้มลง' ถ้อยคำของเยเรมีย์ก็จบลงดังนี้

Chapter 52

¹ เศรษฐีอาศัยมีพระชนมายุได้ยี่สิบเอ็ดพรรษา เมื่อพระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์ พระองค์ได้ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าฮาณา พระนางทรงเป็นบุตรหญิงของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ ² พระองค์ได้ทรงทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงทำตามทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้ทรงกระทำนั้น ³ เนื่องจากพระพิโรธของพระยาห์เวห์ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้จึงได้เกิดขึ้นในเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงขับไล่พวกเขาไปให้พ้นพระพิภพของพระองค์ แล้วเศเศคียาห์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

⁴ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีที่เก้าของรัชกาลกษัตริย์เศเศคียาห์ ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ได้มาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ตั้งค่ายต่อสู้กับเมืองนั้น และพวกเขาได้สร้างกำแพงล้อมเมืองนั้นไว้ ⁵ ดังนั้น กรุงนั้นจึงได้ถูกล้อมไว้จนถึงปีที่สิบเอ็ดของรัชกาลกษัตริย์เศเศคียาห์ ⁶ ในวันที่เก้าของเดือนที่สิบของปีนั้น ได้เกิดการกันดารอาหารร้ายแรงในกรุงนั้นจนไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นเลย

⁷ แล้วเมืองนั้นก็แตก และพวกนิกรทุกคนได้หนีและออกไปจากเมืองนั้นในตอนกลางคืน ไปทางประตูเมืองที่อยู่ระหว่างกำแพงทั้งสองข้างพระราชอุทยาน ถึงแม้ว่าคนเคลเดียได้ล้อมรอบเมืองนั้น ดังนั้น พวกเขาจึงได้ออกไปในทางที่ตรงไปยังอาราม ⁸ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์นั้นไปและได้จับเศเศคียาห์ได้ในที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค กองทัพทั้งสิ้นของเศเศคียาห์ก็ได้กระจัดกระจายไปจากพระองค์ ⁹ พวกเขาได้จับเศเศคียาห์และได้นำตัวพระองค์ขึ้นไปถวายกษัตริย์บาบิโลนที่รับลาห์ในแผ่นดินอามัก ที่ซึ่งกษัตริย์องค์นั้นก็ไดทรงพิพากษาลงโทษพระองค์

¹⁰ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงประหารบรรดาพระราชโอรสของเศเศคียาห์ต่อพระพิภพของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประหารพวกเจ้านายของยูดาห์ทุกคนที่นั่นด้วย ¹¹ แล้วพระองค์ได้ควักพระเนตรของเศเศคียาห์ออก และได้ล่ามพระองค์ไว้ด้วยโซ่ของสัมฤทธิ์ และได้นำพระองค์ไปยังบาบิโลน กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงขังพระองค์ไว้ในคุกจนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ¹² ต่อมาในวันที่สิบของเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานได้นำยังกรุงเยรูซาเล็ม เขาเป็นผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์และเป็นข้าราชการของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

¹³ เขาได้พาพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระราชวังของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม เขายังได้พาสิ่งก่อสร้างที่สำคัญทุกแห่งในเมืองนั้นด้วย ¹⁴ ส่วนกำแพงทั้งหลายที่ล้อมรอบเยรูซาเล็ม กองทัพทั้งสิ้นของคนบาบิโลนผู้ที่ได้อยู่กับผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงเหล่านั้น ¹⁵ ส่วนประชาชนที่ยากจนที่สุด ประชาชนที่เหลืออยู่ผู้ที่ได้ทิ้งไว้ในเมืองนั้น คนเหล่านั้นผู้ที่ได้หนีไปหากษัตริย์บาบิโลน และพวกช่างฝีมือที่เหลืออยู่ เนบูซาราดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำพวกเขาบางคนไปเป็นเชลย

¹⁶ แต่เนบูซาราดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้เหลือพวกคนยากจนที่สุดของแผ่นดินบางคนไว้บ้าง เพื่อทำงานสวนองุ่นและทุ่งนา ¹⁷ ส่วนบรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ที่เป็นของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และแท่นทั้งหลาย และอ่างสรงทองสัมฤทธิ์ที่ได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ คนเคลเดียได้ทุบสิ่งเหล่านั้นเป็นชิ้น ๆ และได้ขนทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดกลับไปยังบาบิโลน ¹⁸ คนเคลเดียได้ขนสิ่งเหล่านี้ไป คือบรรดาหม้อหล่อ กรรไกรตัดไม้ตะเกียง ขามและภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ซึ่งพวกปุโรหิตได้ใช้ในการปฏิบัติงานในพระวิหาร

¹⁹ อ่างต่าง ๆ และกระถางไฟเผาเครื่องหอม ขาม หม้อ เชิงตะเกียง กะทะ และอ่างที่ทำด้วยทองคำทั้งหลาย และสิ่งเหล่านั้นที่ทำด้วยเงิน ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้อาสิ่งเหล่านั้นไปด้วย ²⁰ เสาทั้งสองต้น อ่างสรง และโคกทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวที่อยู่ใต้แท่นเหล่านั้น สิ่งต่าง ๆ ที่ชาโลมอนได้ทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ภาชนะทองสัมฤทธิ์มากเกินกว่าที่จะชั่งได้ ²¹ เสาเหล่านั้นแต่ละต้นสูงสิบแปดศอก และเส้นรอบวงของแต่ละเสาวัดได้สิบสองศอก แต่ละต้นหนาสี่นิ้วและข้างในกลวง

²² บัวคว่ำทองสัมฤทธิ์ที่ได้อยู่นบนยอดเสานั้น บัวคว่ำนั้นสูงห้าศอก ที่มีโครงตาข่ายและมีลูกกับทิมทั้งหลายอยู่ล้อมรอบ ซึ่งทั้งหมดได้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เสาอีกต้นหนึ่งและลูกกับทิมทั้งหลายของมันก็เหมือนกับเสาต้นแรก ²³ ดังนั้น จึงมีลูกกับทิมเก้าสิบหกลูกบนบัวคว่ำแต่ละต้น และมีลูกกับทิมหนึ่งร้อยลูกเหนือโครงตาข่ายที่ล้อมรอบอยู่ ²⁴ ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้นำนักโทษเสโรยาห์ผู้เป็นมหาปุโรหิตไปด้วย พร้อมกับเสฟันยาห์ปุโรหิตรอง และพวกคนเฝ้าประตูสามคน

²⁵ เขาได้นำคนที่เป็นายทหารผู้ซึ่งดูแลกองทหาร และพวกผู้ชายเจ็ดคนผู้ที่เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ ผู้ที่ยังอยู่ในเมืองนั้นไปเป็นเชลย เขายังได้นำนายทหารของกองทัพของกษัตริย์ผู้ซึ่งรับผิดชอบในการเกณฑ์ผู้ชายทั้งหลายเข้ากองทัพ พร้อมกับพวกคนสำคัญผู้ที่อยู่ในเมืองหกสิบคนจากแผ่นดินนั้น ²⁶ แล้วเนบูซาราดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้อาพวกเขาไปและได้นำพวกเขาไปถวายกษัตริย์บาบิโลนที่รับลาห์ ²⁷ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกเขาที่รับลาห์ในแผ่นดินอามัก ดังนั้นแหละ ยูดาห์จึงได้ไปจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย

²⁸ เหล่านี้เป็นประชาชนที่เนบูคัดเนซซาร์ได้จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด คนยูดาห์ 3,023 คน ²⁹ ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเนบูคัดเนซซาร์ เขาได้นำประชาชนจากเยรูซาเล็มไป 832 คน ³⁰ ในปีที่ยี่สิบสามของรัชกาลเนบูคัดเนซซาร์ เนบูซาราดานผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ได้จับคนยูดาห์ไปเป็นเชลย 745 คน รวมประชาชนทั้งหมดที่ถูกจับไปเป็นเชลย 4,600 คน

³¹ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น ในปีที่สามสิบเอ็ดของการเป็นเชลยของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงปล่อยเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ออกจากคุก เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในปีที่เอวิลเมโรดักได้ขึ้นครองราชย์

³² พระองค์ได้ตรัสอย่างกรุณาต่อเยโฮยาคิม และทรงให้พระองค์ประทับในพระที่นั่งอันมีเกียรติกว่ากษัตริย์องค์อื่น ๆ ผู้ที่อยู่กับพระองค์ใน

บาบิโลน³³ เอวิลเมโรดักได้ถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกจากเยโฮยาคีน และเยโฮยาคีนได้เสวยที่โต๊ะของกษัตริย์เป็นประจำตลอดชีวิตที่เหลือของท่าน³⁴ และได้ทรงประทานค่าอาหารเป็นประจำทุกวันตลอดชีวิตที่เหลือของพระองค์จนถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์

Book: Lamentations

Lamentations

Chapter 1

¹ ครึ่งหนึ่งเมืองเต็มไปด้วยผู้คน บัดนี้มันว่างเปล่าแล้ว เธอได้กลายเป็นดังหญิงม่ายแล้ว เธอเคยเป็นหญิงสูงศักดิ์ของชนชาติ เธอเป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แต่บัดนี้ถูกบังคับให้เป็นกาสี ² เธอร้องไห้และคร่ำครวญตอนกลางคืน และน้ำตาของเธอไหลนองหน้า ไม่มีใครที่รักเธอปลอมประโลมเธอ เพื่อนทุกคนของเธอได้ทรยศเธอ พวกเขากลายเป็นศัตรูของเธอ

³ หลังจากความยากจนและความทุกข์ เมื่อยูดาห์ได้ไปเป็นกาสี เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติและไม่พบที่พักสงบเลย ทุกคนที่ไล่ล่าเธอก็ตามเธอทันในความแค้นใจของเธอนั้น

⁴ ถนนสู่โยนีกิโสทเศรา เพราะไม่มีผู้เดินทางไปงานเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ประตูกว้างของเธอร้าง ปุโรหิตทั้งหลายของเธอพากันถอนใจ หญิงสาวพรหมจารีของเธอต้องสลดใจ และเธอเองก็ขมขื่นยิ่งนัก ⁵ ศัตรูของเธอกลายเป็นเจ้านายของเธอ ศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น พระยาห์เวห์ทรงให้เธอคนทุกข์ เนื่องด้วยบาปมากมายของเธอ นุตรเล็กทั้งหลายของเธอไปเป็นกาสีของศัตรู

⁶ ความสวยได้หายไปจากธิดาแห่งศิโยน พวกเจ้าชายทั้งหลายของเธอก็เป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าไม่พบ และพวกมันก็ได้หมดแรงต่อหน้าผู้ไล่ล่าของพวกมัน

⁷ ในวันแห่งความทุกข์และโศกของเธ กรุงเยรูซาเล็มจะหวนคิดถึงของล้ำค่าที่สิ้นที่เธอเคยมีในครั้งก่อน เมื่อประชาชนของเธอตกอยู่ในมือของศัตรู และไม่มีใครสงเคราะห์เธอได้ พวกศัตรูได้เห็นเธอแล้วก็เย้ยหยันความพินาศของเธอ

⁸ กรุงเยรูซาเล็มได้ทำบาปมาก ฉะนั้นเธอจึงได้เป็นที่เย้ยหยันเหมือนกับสิ่งที่ไม่สะอาด ทุกคนที่เคยให้เกียรติเธอ บัดนี้กลับลบหลู่เธอ เพราะพวกเขาเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอได้แต่ถอนใจ และพยายามหนีไป ⁹ เธอได้เป็นมลทินภายใต้กระโปรงของเธอ เธอหาได้คำนึงถึงอนาคตไม่ ดังนั้นความล้มเหลวของเธอจึงน่ากลัว ไม่มีใครปลอมประโลมเธอ เธอได้แต่ร้องว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูนั้นมากเกินไป"

¹⁰ ศัตรูได้ยื่นมือออกมายึดเอาของล้ำค่าทุกชิ้นของเธอไป เธอได้เห็นบรรดาประชาชาติ บุกรุกเข้ามาในสถานนมัสการของเธอ แม้กระนั้นคนที่ไม่ประสงค์ได้ทรงห้ามว่าพวกเขาต้องไม่เข้ามาในที่ประชุมของพระองค์

¹¹ ประชาชนทั้งหมดของเธอได้ถอนใจใหญ่เมื่อเขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร พวกเขาได้เอาของล้ำค่าแลกอาหารเพื่อจะได้ประทังชีวิตของพวกเขา ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทอพระเนตรและทรงพิจารณาข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกลบหลู่ ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ¹² ท่านไม่รู้สึกละหรือ? จงมองและรู้ว่ามีความทุกข์ที่ใดบ้างที่เหมือนความทุกข์ที่เกิดแก่ข้าพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงกรमानข้าพระองค์ในวันแห่งพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์นั้น

¹³ จากเบื้องบนซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาให้เข้าไปในกระดุกของข้าพระองค์และมันก็ลึกลงไปในกระดุก พระองค์ได้ทรงกางดาบเข้ายึดเท้าของข้าพระองค์ และได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์สิ้นหวัง และอ่อนระอาตลอดเวลา ¹⁴ แอกแห่งบรรดาการฝ่าฝืนของข้าพระองค์ถูกมัดไว้โดยพระหัตถ์ของพระองค์ การฝ่าฝืนเหล่านั้นก็ถูกถักทอเข้าด้วยกันและใส่รอบคอของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำให้กำลังของข้าพระองค์อ่อนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของพวกมัน ผู้ที่ข้าพระองค์ไม่สามารถต่อต้านได้

¹⁵ พระองค์ได้ทรงผลักไสข้าพระองค์ออกไปยังผู้ล่าทั้งหลายที่สู้ข้าพระองค์ พระองค์ได้เรียกฝูงชนมาสู้ข้าพระองค์เพื่อยึดชายที่แข็งแรงของข้าพระองค์ให้แตกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำยีดาพรหมจารีแห่งยูดาห์ดังย่ำผลอุนในบ่ออุน

¹⁶ "เพราะเหตุนี้เอง ข้าพระองค์จึงร้องไห้ ดวงตาของข้าพระองค์นอง ข้าพระองค์มีน้ำตาไหลจากสายตาของข้าพระองค์ เมื่อผู้ปลอมประโลมที่จะช่วยชีวิตของข้าพระองค์อยู่ห่างไกลจากข้าพระองค์ บรรดาบุตรของข้าพระองค์สิ้นหวัง ¹⁷ เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ ศิโยนทางมือทั้งคู่ออก แต่ไม่มีใครปลอมประโลมเธอ พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผู้ที่อยู่รอบยาโคบให้กลายเป็นศัตรูของเขา กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นสิ่งโสโครกสำหรับเขาทั้งหลาย

¹⁸ พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพระองค์ได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ทุกชนชาติจึงฟัง และมองดูการทรมานของข้าพระองค์ สาวพรหมจารีทั้งหลายและผู้ชายที่แข็งแรงทั้งหลายของข้าพระองค์ได้ตกไปเป็นกาสีแล้ว ¹⁹ ข้าพระองค์ได้เรียกหาบรรดาสหายทั้งหลายของข้าพระองค์ แต่เขาทั้งหลายได้ทรยศข้าพระองค์ พวกปุโรหิตทั้งหลายและพวกผู้อาวุโสทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ตายที่กลางเมืองขณะออกหาอาหารประทังชีวิตของพวกเขา

²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทอพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีทุกข์ ท้องของข้าพระองค์ก็ปั่นป่วน ใจข้าพระองค์ก็สับสนอยู่ภายใน เพราะข้าพระองค์ได้กบฏอย่างมาก ช่างนอกบ้านนั้นคมดาบก็ทำให้เสียมารดา ส่วนในบ้านนั้นก็เหลือแต่ความตาย

²¹ เขาทิ้งหลายได้ยืนยันว่าข้าพระองค์ท้อใจอย่างไร แต่ไม่มีใครปลอมประโลมข้าพระองค์ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ต่างยินดีที่ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงทำอย่างนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงนำวันที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้้นั้นมา บัดนี้ขอให้พวกมันเป็นเหมือนข้าพระองค์ ²² ขอให้ความเลวร้ายทุกอย่างของพวกมันแสดงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ขอทรงทำแก่พวกมัน ดังที่ทรงทำแก่ข้าพระองค์ เนื่องด้วยการฝ่าฝืนทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยการท้อใจของข้าพระองค์นั้นมากมาย และใจข้าพระองค์ก็อ่อนล้า

Chapter 2

- ¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปกครองเหนือธิดาแห่งศิโยนภายใต้เมฆแห่งพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงโยนความโศกเศร้าของการของอิสราเอลจากฟ้าลงพื้นดิน พระองค์ไม่ได้ทรงคิดถึงแก่นรองพระบาทของพระองค์ในวันแห่งพระพิโรธของพระองค์ ² องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนกินและไร้ความปราณีต่อเมืองทุกแห่งของยาโคบ ในวันแห่งพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ทรงโค่นบรรดาเมืองป้อมของธิดาแห่งยูดาห์ พระองค์ทรงลบล้างอาณาจักรและเหล่าผู้ครอบครองลงดินอย่างน่าอัศจรรย์
- ³ ด้วยพระพิโรธอันรุนแรง พระองค์ทรงตัดเขาทุกเขาของอิสราเอลออก พระองค์ทรงเพิกถอนการปกป้องรักษาจากศัตรู พระองค์ได้ทรงเผายาโคบเหมือนเปลวไฟลุกโชนซึ่งเผาผลาญสิ่งที่อยู่รอบๆ มัน ⁴ เหมือนทรงเป็นศัตรู พระองค์ได้ทรงตั้งค้อนธนูมายังพวกเรา ด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงเตรียมพร้อมจะยิง พระองค์ได้ทรงประหารทุกคนผู้เป็นที่ขึ้นตาขึ้นใจพระองค์ในถิ่นของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธเหมือนไฟเผาผลาญ
- ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ทรงกลืนกินอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนพระราชวังทั้งสิ้นของเธอ พระองค์ได้ทรงทำลายที่มั่นเข้มแข็งต่างๆ ของเธอ พระองค์ได้ทรงทำให้การร้องไห้คร่ำครวญมากขึ้นสำหรับธิดาแห่งยูดาห์ ⁶ พระองค์ได้ทรงโจมตีพลับพลาของพระองค์ดังกระถอยในสวน พระองค์ได้ทรงทำลายสถานที่ของที่ประชุมศักดิ์สิทธิ์ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำให้ทั้งที่ประชุมศักดิ์สิทธิ์และสะบาโตทั้งหลายในศิโยนถูกลืม เพราะพระองค์ได้ทรงทำให้ทั้งกษัตริย์และปุโรหิตถูกดูหมิ่นด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์
- ⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปฏิเสธแก่นบูชารองของพระองค์ และได้ทรงทอดทิ้งสถานที่มัสการของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบกำแพงปราสาทราชวังไว้ในมือของศัตรู พวกศัตรูได้ส่งเสียงโห่ร้องในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ราวกับวันฉลองตามเทศกาลที่กำหนด
- ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงประสงค์ที่จะทำลายกำแพงเมืองของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ทรงยิงสายวัดและไม่ระจับพระหัตถ์ของพระองค์จากการทำลายกำแพง พระองค์ได้ทรงทำให้เชิงเก็บและกำแพงคร่ำครวญเพราะมันพังทลายไปด้วยกัน ⁹ ประตูกว้างหลายของเธอก็ได้ทรุดจมดิน พระองค์ได้ทรงทำลายและหักลูกกรงประตูทั้งหลายของเธอ กษัตริย์และบรรดาเจ้าเมืองของเธอตกเป็นทาสบรรดาชาติต่างๆ บทบัญญัติสูญสิ้นไปแล้วและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเธอก็ไม่ได้รับนิมิตจากพระยาห์เวห์อีก
- ¹⁰ เหล่าผู้อาวุโสของธิดาแห่งศิโยนนั่งอยู่ที่พื้นในความสงบเงียบ พวกเขาได้รอยผงธุลีบนศีรษะของพวกเขาและนุ่งห่มผ้ากระสอบ บรรดาหญิงสาวพรหมจารีแห่งกรุงเยรูซาเล็มได้ก้มศีรษะของพวกเขาลงกับพื้น
- ¹¹ นัยน์ตาของข้าพเจ้าได้หมองช้าเพราะการร้องไห้ ท้องของข้าพเจ้าได้ทุกข์ระทม ส่วนภายในของข้าพเจ้าก็ไหลออกมาถึงพื้นเพราะการทำลายของธิดาแห่งประชาชนของข้าพเจ้า เด็กและการก็เป็นลมอยู่ตามถนนหนทางในเมือง ¹² พวกเขาพูดกับมารดาของพวกเขาว่า "ไหนล่ะอาหารและเหล้าจุ่น?" ขณะที่พวกเขาเป็นลมเหมือนคนบาดเจ็บกลางถนนต่างๆ ของเมือง ชีวิตของพวกเขาหลุดลอยไปจากอ้อมอกแม่ของพวกเขา
- ¹³ ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย เราจะพูดอะไรเพื่อเจ้าได้เล่า? ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย เราจะเทียบเจ้ากับสิ่งใดดี เพื่อจะปลอบประโลมเจ้าได้? บาดแผลของเจ้าลึกถึงทะเล ใครเล่าจะเยียวารักษาเจ้าได้? ¹⁴ นิมิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะของเจ้าล้วนจอมปลอมและไร้ค่าต่อเจ้า พวกเขาไม่ได้ตีแผ่ความช่วยเหลือของเจ้าเพื่อนำอนาคตกลับมา แต่ว่าพระดำรัสที่พวกเขาแจ้งเจ้านั้นจอมปลอมและพาให้หลงผิด
- ¹⁵ คนทั้งปวงที่ผ่านไปมาตามถนนได้จับมือของพวกเขาเย้ยหยันเจ้า พวกเขาถากถางและส่ายศีรษะสมเพชธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มและกล่าวว่า "นี่นะหรือกรุงที่ได้รับการขนานนามว่า 'ความงามเพียบพร้อม' 'ความชื่นชมยินดีของคนทั้งโลก'?" ¹⁶ ศัตรูทั้งปวงของเจ้าอำพรางเย้ยหยันเจ้าและส่งเสียงเย้ยหยัน พวกเขาได้ยิงฟัน ขบเขี้ยว และกล่าวว่า "พวกเราได้กลืนเจ้าลงได้แล้ว นี่เป็นวันที่เรารอคอย เราอยู่มาจนได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้น!"
- ¹⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงทำตามดำรัสที่พระองค์ได้วางแผนไว้ว่าจะทรงกระทำ พระองค์ได้ทรงทำให้สำเร็จตามพระวาจาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงลบล้างโดยไม่ปราณี เพราะพระองค์ทรงยอมให้ศัตรูสิงโลดอยู่เหนือเจ้า พระองค์ได้ทรงบูชาของศัตรูของเจ้า
- ¹⁸ จิตใจของพวกเขาร้องหาองค์พระผู้เป็นเจ้า กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย! ให้น้ำตาของเจ้าหลั่งไหลดังแม่น้ำตลอดทั้งวันทั้งคืน อย่าได้หยุดหย่อน อย่าให้ตาของเจ้าได้พักเลย ¹⁹ จงลุกขึ้นร่ำไห้ในตอนกลางคืนตั้งแต่เริ่มมืด! จงระบายความในใจของเจ้าออกมาเหมือนสายน้ำต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงยกมือขึ้นอ้อนวอนต่อพระองค์เพื่อชีวิตบุตรทั้งหลายของเจ้าซึ่งเป็นลมไปเพราะความหิวโหยอยู่ทุกมุมของหัวถนน"
- ²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ขอทรงทอดพระเนตรและไคร่ครวญต่อผู้เหล่านั้นที่พระองค์ทรงจัดการพวกเขา ใครที่คนเป็นมารดาจะกินผลจากครรภ์ของพวกเขาเอง คือบรรดาบุตรที่นางพุ่มพริกเลี้ยงดูมาหรือ? ใครที่ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะจะถูกฆ่าในสถานที่มัสการขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?
- ²¹ ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ทั้งหลายนอนคลุกฝุ่นอยู่ด้วยกันกลางถนน หญิงสาวและชายหนุ่มของข้าพระองค์ได้ล้มตายด้วยคมดาบ พระองค์ทรงประหารพวกเขาโดยไม่ปราณี ²² พระองค์ทรงระดมความอหังการของชาวต่างชาติเข้าใส่ข้าพระองค์ เหมือนเกณฑ์คนมาในวันงานเลี้ยงตามเทศกาลในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ ไม่มีใครหนีหรือรอดชีวิตไปได้เลย ศัตรูของข้าพระองค์ได้ทำลายล้างบรรดาผู้ที่ข้าพระองค์พุ่มพริกและเลี้ยงดูมา

Chapter 3

- ¹ ข้าพระองค์คือผู้ที่เห็นความทุกข์สำคัญจากแสงแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ ² พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์ออกมาและทำให้ข้าพระองค์เดินในความมืดมนแทนที่จะเดินในความสว่าง ³ อันที่จริงพระองค์ทรงหันพระหัตถ์ของพระองค์มาเล่นงานข้าพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดเวลา ⁴ พระองค์ได้ทรงทำให้เนื้อและหนังของข้าพระองค์เหี่ยวลงไป พระองค์ได้ทรงหักพวงกระดูกของข้าพระองค์
- ⁵ พระองค์ได้ทรงสร้างเครื่องจับข้าพระองค์และล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยความขมขื่นและความทุกข์สำคัญ ⁶ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์อยู่ในสถานที่มืดเหมือนคนที่ตายไปนานแล้ว ⁷ พระองค์ได้ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ไม่ให้หนีไปได้ พระองค์ได้ทรงถ่วงข้าพระองค์ด้วยโซ่ตรวนหนักอึ้ง ⁸ และแม้กระนั้นข้าพระองค์ได้ทูลวิงวอนขอความช่วยเหลือ พระองค์ก็ทรงเพิกเฉยคำอธิษฐานของข้าพระองค์
- ⁹ พระองค์ได้ทรงค้นวิถีทางของข้าพระองค์ด้วยกำแพงหินสกด พระองค์ได้ทรงทำให้หนทางทั้งหลายของข้าพระองค์ลัดเลี้ยว ¹⁰ พระองค์ทรงเป็นดังหมึกที่คอยตะครุบ ดังสิงโตที่ข่มอยู่ ¹¹ พระองค์ได้ทรงลากข้าพระองค์ออกจากทางและพระองค์ได้ทำให้ข้าพระองค์หุดหู่ใจ
- ¹² พระองค์ได้ทรงโกงคณณูและได้ทรงเล็งลูกธนูมายังข้าพระองค์ ¹³ พระองค์ได้ทรงยิงข้าพระองค์ที่โตด้วยลูกธนูจากแสงธนูของพระองค์ ¹⁴ ข้าพระองค์ตกเป็นขีปนากให้ประชาชนของข้าพระองค์ทั้งปวงหัวเราะเยาะ เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาล้อเลียนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน ¹⁵ พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์เต็มไปด้วยความระทมใจ และได้บังคับให้ดื่มน้ำบอระเพ็ด
- ¹⁶ พระองค์ได้ทรงเลาะฟันของข้าพระองค์ด้วยเศขรवाद และพระองค์ได้ทรงเหยียบย่ำข้าพระองค์จนฝุ่นธุลี ¹⁷ จิตใจของข้าพระองค์ก็ปราศจากสันติสุข ข้าพระองค์ลืมนสิ่งที่เป้นความสุขไปแล้ว ¹⁸ ดังนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวว่า "ความอดทนของข้าพระองค์ได้พินาศและความหวังของข้าพระองค์ได้สูญสิ้นเสียแล้ว"
- ¹⁹ โปรดคิดถึงความทุกข์สำคัญและการระหกระเหินของข้าพระองค์ น้ำบอระเพ็ดและความขมขื่น ²⁰ ข้าพระองค์จดจำสิ่งเหล่านี้ได้ดี และข้าพระองค์ก็หุดหู่ใจอยู่ในเสมอ ²¹ แต่ถึงกระนั้นข้าพระองค์ก็หวนคิดถึงและข้าพระองค์ได้มีความหวัง
- ²² ความรักอันมั่นคงของพระยาห์เวห์ไม่เคยเหือดหายและความเมตตาของพระองค์ไม่เคยหมดสิ้น ²³ ความซื่อสัตย์ของพระองค์ยิ่งใหญ่นักเป็นของใหม่ทุกเช้า ²⁴ ดังนั้นข้าพระองค์ได้กล่าวกับตนเองว่า "พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของข้าพระองค์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะหวังในพระองค์"
- ²⁵ พระยาห์เวห์ทรงดีต่อผู้ที่รอคอยพระองค์ และต่อคนที่ค้นหาพระองค์ ²⁶ ดีแล้วที่จะรอคอยความรอดที่พระยาห์เวห์อย่างเยียบๆ ²⁷ ดีแล้วที่คนเราจะแบกแอกไว้ขณะที่เขายิ่งหนุ่มอยู่ ²⁸ ให้เขานั่งเฉื่อยๆ อยู่แต่ลำพัง เมื่อพระองค์ทรงวางแอกนั้นไว้บนเขา ²⁹ ให้เขาชนปากลงกับดิน ก็อาจจะยังมีความหวัง
- ³⁰ ให้เขาหันกลับมาให้ผู้ที่จะตบเขา และให้เขายอมรับการอภัยตลอด ³¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งเราตลอดไป ³² แต่ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงให้เกิดความทุกข์โศก พระองค์ก็จะทรงสำแดงความเมตตาตามความรักมั่นคงของพระองค์อย่างบริบูรณ์ ³³ เพราะพระองค์ไม่ได้ทรงเติมพระทัยที่จะให้เกิดความทุกข์ทรมาน หรือความโศกเศร้าแก่ลูกหลานของมนุษยชาติ
- ³⁴ การเหยียบย่ำนักโทษแห่งแผ่นดินโลกทั้งปวงให้อยู่ใต้เท้า ³⁵ การไม่ให้ความชอบธรรมแก่ผู้หนึ่งใครต่อพระพักตร์ขององค์ผู้สูงสุด ³⁶ ที่ปฏิเสธความชอบธรรมแก่คนเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงเห็นด้วยในสิ่งเหล่านี้!
- ³⁷ ใครเล่าที่ได้พูดและเป็นไปได้ นอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสั่งให้มันเกิดขึ้นตามนั้น? ³⁸ ไม่ใช่จากพระโอษฐ์ขององค์ผู้สูงสุดที่ทั้งหายนะและสิ่งดีงามล้วนเกิดขึ้นหรือ? ³⁹ มนุษย์จะบ่นได้อย่างไร? คนหนึ่งจะบ่นเมื่อถูกลงโทษเพราะบาปทั้งหลายของตนได้อย่างไร?
- ⁴⁰ ให้พวกเราสำรวจวิถีทางของเราและทดสอบสิ่งเหล่านี้ และให้พวกเรากลับมาหาพระยาห์เวห์ ⁴¹ ให้เราชูใจและยกมือขึ้นต่อพระเจ้าในท้องฟ้า ⁴² "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและได้กบฏ และพระองค์ไม่ได้ทรงให้อภัย ⁴³ พระองค์ได้ทรงปกคลุมพระองค์เองไว้ด้วยพระพิโรธของพระองค์ และทรงตามล่าข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงประหารและพระองค์ไม่ทรงละเว้นใครเลย
- ⁴⁴ พระองค์ได้ทรงปกคลุมพระองค์เองไว้ด้วยเมฆเพื่อไม่ให้คำอธิษฐานวิงวอนผ่านขึ้นไปได้ ⁴⁵ พระองค์ได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นภาคเดนและถูกปฏิเสธในหมู่ประชาชาติ ⁴⁶ ศัตรูทั้งปวงของพวกเขาข้าพระองค์แข่งด่าพวกเขา ⁴⁷ ความกลัวและหลุมพรางได้มายังข้าพระองค์ ความพินาศและความย่อยยับก็ตามมา
- ⁴⁸ นัยน์ตาของข้าพระองค์มีน้ำตาไหลหลังดังสำราญ เพราะประชาชนของข้าพระองค์ถูกทำลาย ⁴⁹ นัยน์ตาของข้าพระองค์จะหลังน้ำตาไม่ขาดสายโดยไม่หยุดหย่อน ⁵⁰ จนกว่าพระองค์จะทอดพระเนตรจากท้องฟ้าลงมาเหลือวแล
- ⁵¹ นัยน์ตาของข้าพระองค์ทุกข์ระทมเพราะบรรดาบุตรหญิงแห่งเมืองของข้าพระองค์ ⁵² ข้าพระองค์ถูกตามล่าเหมือนกับนกที่มีศัตรูของมัน พวกมันได้ไล่ล่าข้าพระองค์โดยไม่มีสาเหตุ ⁵³ พวกเขาได้โยนข้าพระองค์ในบ่อและพวกเขาได้ขว้างก้อนหินใส่ข้าพระองค์ ⁵⁴ และห้วงน้ำได้ไหลท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า 'ข้าพระองค์ถึงจุดจบแล้ว!'

55 ข้าพระองค์เรียกหาพระนามของพระองค์ พระยาห์เวห์ จากกันบ่อ 56 พระองค์ทรงได้ยินเสียงของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์วิงวอนว่า 'ขออย่าทรงปิดพระกรรณจากคำร้องทูลของข้าพระองค์' 57 พระองค์ได้เสด็จมาใกล้เมื่อข้าพระองค์ได้เรียกหาพระองค์ พระองค์ได้ตรัสว่า 'อย่ากลัวเลย'

58 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงรับคำร้องของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์! 59 โอพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงเห็นความเลวร้ายที่เขาทำแก่ข้าพระองค์ ขอทรงให้เป็นธรรมแก่ข้าพระองค์ 60 พระองค์ได้ทรงเห็นการเหยียดหยามของพวกเขา สิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันต่อสู้ข้าพระองค์ 61 โอ พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงได้ยินคำสบประมาทของพวกเขาแล้ว และสิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันต่อสู้ข้าพระองค์

62 ริมฝีปากที่ว่าร้ายข้าพระองค์และการกล่าวหาของพวกเขาตลอดทั้งวัน 63 โปรดทอดพระเนตรวิธีที่พวกเขาจะลุกขึ้นและนั่งลง พวกเขาได้ร้องเพลงทั้งหลายของพวกเขาเพื่อถากถางข้าพระองค์

64 โอ พระยาห์เวห์ ขอทรงคืนสนองพวกเขาอย่างสาสมตามสิ่งที่มือของพวกเขาได้ทำ 65 ขอพระองค์จะทรงให้ใจของพวกเขาไร้ยางอาย! ขอให้คำสาปแช่งของพระองค์ตกแก่พวกเขา! 66 ขอพระองค์ทรงรุกรไล้พวกเขาด้วยพระพิโรธและทำลายล้างพวกเขาจากภายใต้ท้องฟ้าเถิด พระยาห์เวห์!"

Chapter 4

- ¹ กองคำได้มัวมองลงแล้วหนอ กองคำบริสุทธิ์ที่สุดได้เปลี่ยนไปเสียแล้ว อัญมณีศักดิ์สิทธิ์ได้กระจัดกระจายเกลื่อนกลาดอยู่ทุกหัวถนน ² บรรดาบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนแห่งศิโยนซึ่งเคยสูงค่าเทียบกองบริสุทธิ์ แต่บัดนี้พวกเขามีค่าไม่มากไปกว่าหม้อดิน ผลงานจากมือของช่างปั้นหม้อ!
- ³ แม้มาไปยังให้นมพุ่มผักกุกๆ ของมัน แต่ธิดาของประชาชนของข้าพเจ้ากลับใจไม่ใส่ระกำเหมือนฝูงนกกระจอกเทศในทะเลทราย
- ⁴ ลิ่นของการก่อกองตีดัดปากเพราะความกระหาย เด็กๆ ได้ร้องขออาหารแต่ไม่มีใครหยิบยื่นให้พวกเขา ⁵ บรรดาผู้ที่เคยกินอาหารชั้นเลิศ บัดนี้ก็อดอยากอยู่ตามถนนทั้งหลาย บรรดาผู้ที่ถูกเลี้ยงให้งุ่นงันอารมณ์ดีแดงเข้ม บัดนี้นอนคลุกกองขี้เถา
- ⁶ โทษภัยที่ของธิดาของประชาชนของข้าพเจ้า มากกว่าโทษภัยที่ของโสโดม ซึ่งถูกคว่ำกลายในชั่วพริบตาและไม่มีใครยื่นมือเข้าไปช่วยเธอเลย
- ⁷ บรรดาผู้นำของเธอผุดผ่องยิ่งกว่าหิมะ ขาวยิ่งกว่านํ้านม ร่างกายของพวกเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่าทับทิม รูปร่างหน้าตาสง่างามดั่งอัญมณี ⁸ แต่บัดนี้ผิวพรรณของพวกเขาหมองคล้ำยิ่งกว่าเขม่า พวกเขาอยู่ตามถนนโดยไม่มีใครจำได้ ผิวหนังของเขาเหี่ยวหุ้มกระดูกของพวกเขา บันดูซุบพอมราวไม้เสียบผี
- ⁹ บรรดาคนที่ถูกปลิดชีวิตด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ตายเพราะความอดอยากที่ต้องตายไป ซึ่งได้ทนทุกข์ทรมานเพราะไม่มีการเก็บเกี่ยวจากทุ่งนา
- ¹⁰ มือของหญิงที่เต็มด้วยความรักได้ต็มลูกของพวกนางเอง ลูกได้กลายมาเป็นอาหารของพวกนางในช่วงอดอยากนี้ เมื่อธิดาของประชาชนของข้าพระองค์ถูกทำลาย
- ¹¹ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธอันรุนแรงออกมา พระองค์ได้ทรงจุดไฟขึ้นในศิโยนเพื่อเผาผลาญฐานรากทั้งหลายของเมืองนี้
- ¹² ไม่มีกษัตริย์องค์ไหนเชื่อหรือไม่มีผู้ช่วยอาศัยใดๆ ทว่าโลกนี้เชื่อว่า ข้าศึกหรือศัตรูจะสามารถล่องล่ำผ่านประตูกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาได้ ¹³ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เพราะความบาปทั้งหลายของเหล่าผู้เผยพระวจนะของเมือง และความชั่วช้าของเหล่าปุโรหิตซึ่งทำให้โลหิตของคนชอบธรรมไหลนองอยู่กลางเมือง
- ¹⁴ พวกเขาได้เดินเร่ร่อนไปตามถนนเหมือนคนตาบอด พวกเขาได้แปดเปื้อนเลือดจนไม่มีใครกล้าแตะต้องเสื้อผ้าของพวกเขา ¹⁵ "ไปให้พ้น! เจ้าคนมีมลทิน! ไปให้พ้น! ไปให้พ้น! อย่ามาถูกเนื้อต้องตัว!" ดังนั้นพวกเขาจึงได้ร่อนเร่ไป ผู้คนท่ามกลางประชาชาติต่างๆ ได้ พูดกันว่า "พวกเขาอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้"
- ¹⁶ พระยาห์เวห์เองนี้แหละได้ทรงกระจ่ายพวกเขาไป พระองค์ไม่ทรงดูแลพวกเขาอีก เหล่าปุโรหิตไม่เป็นที่เคารพนับถือ เหล่าผู้อาวุโสไม่เป็นที่ขึ้นชอบ
- ¹⁷ บัณฑิตของเราที่อ่อนล้า มองหาความช่วยเหลืออะไรจากเขาไม่ได้ จากหอคอยของเรา เราได้เฝ้าดูชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้ ¹⁸ พวกเขาได้ตามรอยเท้าเราทุกฝีก้าวจนเราเดินไปตามถนนของพวกเขาไม่ได้ จุดจบของพวกเขาใกล้เข้ามา วันเวลาของเราได้ใกล้จะครบกำหนด เพราะจุดจบของเราได้มาถึงแล้ว
- ¹⁹ คนที่ตามล่าเราก็อ้างว้างยิ่งกว่าบรรดานกอินทรีในท้องฟ้า พวกเขาได้รุกรานภูเขามากมาย และข่มขืนเด็กสาวเราอยู่ในถิ่นกันดาร ²⁰ เจ้าของชีวิตของเราคือองค์พระยาห์เวห์ผู้ที่เจิมแล้ว ผู้ที่ได้ติดอยู่ในหลุมกับดักต่างๆ ของพวกเขา ที่พวกเขาได้เคยพูดว่า "ได้ร่มเงาของเขา เราจึงจะมีชีวิตอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"
- ²¹ ธิดาแห่งเอโดมเอ๋ย ผู้อาศัยในดินแดนอูส ซันชมและยินดีไปเกิด แต่สำหรับเจ้า ถ้วยแห่งพระพิโรธก็จะเวียนไปถึง เจ้าจะเมามายและเปลือยกาย ล่อนจ้อน ²² ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย โทษภัยที่ของเจ้าจะจบสิ้น พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าตกเป็นทาสอยู่ช้านาน แต่ธิดาแห่งเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษบาปของเจ้า และพระองค์จะเปิดเผยความบาปทั้งหลายของเจ้า

Chapter 5

- ¹ ขอรองระลึก โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ในสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดูกิจและขอรองพิจารณาความอดสูของพวกข้าพระองค์ ² มรดกของพวกข้าพระองค์ทั้งหลายกลับเป็นของพวกคนแปลกหน้า บรรดาบ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของพวกต่างดาว ³ พวกข้าพระองค์ได้กลายเป็นบรรดาลูกกำพร้าไม่มีพ่อ และแม่ของข้าพระองค์ก็เป็นผู้หญิงม่าย ⁴ พวกข้าพระองค์ต้องจ่ายเงินซื้อน้ำให้พวกข้าพระองค์ดื่ม และพวกข้าพระองค์ต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อพื้นของพวกข้าพระองค์ใช้เอง
- ⁵ ผู้เหล่านั้นที่ไล่ตามพวกข้าพระองค์ไล่พวกข้าพระองค์เข้ามาแล้ว พวกข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียและพวกข้าพระองค์ไม่ได้พักผ่อนเลย ⁶ พวกข้าพระองค์ยอมมอบตัวเองต่ออียิปต์และอัสซีเรียเพื่อจะได้อาหารพอกิน ⁷ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปและพวกเขาไม่อยู่แล้ว และพวกข้าพระองค์ต้องรับโทษเพราะความชั่วร้ายของพวกเขากัน
- ⁸ พวกทาสปกครองข้าพระองค์ทั้งหลาย และไม่มีใครปลดปล่อยพวกข้าพระองค์ให้รอดจากมือของพวกเขาได้ ⁹ พวกข้าพระองค์ได้อาหารมาโดยเสี่ยงชีวิตของพวกข้าพระองค์ เหตุเพราะดาบแห่งก้นกูดาร ¹⁰ ศีรษะของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปานเตาอบ เพราะความร้อนแผดเผาแห่งจากความหิวโหย
- ¹¹ ผู้หญิงในศิโยนถูกข่มเหง รวมทั้งสาวพรหมจารีในเมืองต่างๆ ของยูดาห์ ¹² เจ้าเมืองถูกมัดแขวนไว้ด้วยมือของพวกเขาเอง และไม่มีใครให้เกียรติต่อผู้อาวูโส
- ¹³ พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่งด้วยหิมนั้ และพวกเด็กผู้ชายต้องเดินโผล่เพราะแบกฟืนที่หนัก ¹⁴ พวกผู้อาวูโสออกไปจากประตูเมือง และพวกคนหนุ่มได้ละทิ้งดนตรีของพวกเขา
- ¹⁵ ความยินดีก็หายไปจากใจของพวกข้าพระองค์ และการเต้นรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นความเศร้าโศก ¹⁶ มงกุฎได้ตกลงจากศีรษะของพวกข้าพระองค์ แล้วหายนะก็มีแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์ได้ทำความผิดบาป
- ¹⁷ เพราะฉะนั้นใจพวกข้าพระองค์จึงเจ็บป่วย เพราะสิ่งเหล่านี้ นัยน์ตาของข้าพระองค์จึงมืดมัวไป ¹⁸ เพราะภูเขาศิโยนรกร้างด้วยฝูงหมาโน้เดินเพ่นพ่านอยู่ที่นั่น
- ¹⁹ โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ตลอดไป และพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของพระองค์จากคนรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง
- ²⁰ เหตุใดพระองค์ทรงลืมพวกข้าพระองค์ตลอดไป? เหตุใดทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์นานเช่นนี้? ²¹ โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์เองทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้กลับหาพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะกลับได้ ขอรองพื้นวันเวลาของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน ²² หากแต่พระองค์ทรงปฏิเสธพวกข้าพระองค์อย่างเด็ดขาดแล้ว และพระองค์ก็รู้พวกข้าพระองค์เป็นล้นพ้น

Book: Ezekiel

Ezekiel

Chapter 1

¹ ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เมื่อข้าพเจ้าอยู่ระหว่างบรรดาเชลยที่ริมคลองเคบาร์ ท้องฟ้าได้เปิด และมีมิติของพระเจ้าได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ² ในวันที่ห้าของเดือน เป็นในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินกลายเป็นเชลยศึก ³ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเอเสเคียลบุตรชายของบุซบูโรหิต ในดินแดนของคนเคลเดียริมคลองเคบาร์ และพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่เหนือท่านที่นั่น

⁴ จากนั้นข้าพเจ้าได้เห็นลมพายุพัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีไฟแลบอยู่ในเมฆนั้น และมีความสว่างโดยรอบและในเมฆนั้นมีไฟสีอำพัน ⁵ ในตรงกลางไฟนั้นมีลักษณะของสิ่งมีชีวิตสี่ตน ลักษณะของพวกมันคือ เป็นลักษณะเหมือนอย่างมนุษย์ ⁶ แต่พวกมันแต่ละตนมีใบหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีก

⁷ ขาของพวกมันนั้นตรง แต่ฝ่าเท้าของพวกมันเหมือนกับลูกโคและมีประกายเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา ⁸ พวกมันยังมีมือมนุษย์อยู่ภายใต้ปีกของมันทั้งสี่ด้าน ทั้งสี่ตนมีหน้าและมีปีกเช่นนี้ ⁹ และพวกมันไม่หันไปไปในทางที่พวกมันมุ่งไป แต่ละตนเคลื่อนที่ตรงไปข้างหน้า

¹⁰ ใบหน้าของพวกมันคล้ายใบหน้ามนุษย์ หนึ่งในสี่ของใบหน้านั้นเป็นหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา หนึ่งในสี่ของใบหน้าเป็นหน้าโคอยู่ด้านซ้าย หนึ่งในสี่ของใบหน้าเป็นหน้าคนกินกร ¹¹ ใบหน้าของพวกมันก็เป็นเช่นนั้น และปีกทั้งหลายของพวกมันกางขึ้นข้างบน ดังนั้นแต่ละตนมีสองปีกที่จรดปีกของกันและกัน และอีกสองปีกคลุมกายของตัวเองด้วย ¹² แต่ละตนเคลื่อนที่มุ่งตรงไป เพื่อว่าพระวิญญาณจะนำพวกมันไปทางไหนก็ตาม พวกมันก็ไปทางนั้นโดยไม่หันเลย

¹³ สำหรับความคล้ายของสิ่งมีชีวิต ลักษณะของพวกมันเหมือนถ่านไฟที่ลุกโชน ลักษณะเหมือนคบเพลิงหลายอัน ส่องไฟสว่างและเคลื่อนไปมาระหว่างพวกมัน และมีแสงไฟแลบออกมาจากไฟนั้น ¹⁴ สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นเคลื่อนไหวย่างรวดเร็วไปมาและมีลักษณะเหมือนอย่างสายฟ้าแลบ!

¹⁵ นี่คือลักษณะและโครงสร้างของวงล้อเหล่านั้น คือแต่ละวงล้อเหมือนแร่เบริล และวงล้อทั้งสี่มีความเหมือนกัน มีลักษณะและโครงสร้างเหมือนวงล้อซ้อนอยู่กับอีกวงล้อหนึ่ง ¹⁶ แล้วเวลาข้าพเจ้ามองดูสิ่งมีชีวิต มีล้อหนึ่งล้อมพันอยู่ข้างกายสิ่งมีชีวิตนั้น

¹⁷ เมื่อเวลาล้อเคลื่อนที่ พวกมันก็มุ่งไปไปในทิศทางใดๆ โดยไม่หันไปตามทิศทางของหน้าสิ่งมีชีวิตเลย ¹⁸ สำหรับขอบวงล้อทั้งหลายของพวกมันนั้นสูงและดูน่าหวาดกลัว เพราะขอบล้อทั้งหลายเต็มไปด้วยดวงตาอยู่โดยรอบ

¹⁹ เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนเคลื่อนที่ไป วงล้อเหล่านั้นก็เคลื่อนตามไปด้านข้าง เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลายลอยขึ้นจากพื้นดิน วงล้อก็ลอยขึ้นด้วย ²⁰ ที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณเสด็จไป สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นก็ไปด้วย และวงล้อก็ลอยตามไปอยู่ด้านข้างพวกมัน เพราะว่าวิญญาณของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นอยู่ในวงล้อ ²¹ เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตทั้งหลายเคลื่อนที่ไป วงล้อก็เคลื่อนที่ไปด้วย และเมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งหลายหยุด วงล้อก็หยุดด้วย เมื่อพวกสิ่งมีชีวิตนั้นลอยขึ้นจากพื้นดิน วงล้อก็ลอยตามไปอยู่ด้านข้างพวกมัน เพราะว่าวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในวงล้อ

²² เหนือศีรษะของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นได้มีสิ่งที่เหมือนกับโดมที่ขยายออก ดูเหมือนกับผลึกแก้วที่ส่องประกายอย่างน่ากลัว แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของพวกมัน ²³ ภายใต้โดมนี้ ปีกของสิ่งมีชีวิตแต่ละตนก็กางออกตรงไปจรดกับปีกของสิ่งมีชีวิตอีกตัวหนึ่ง สิ่งมีชีวิตแต่ละตนก็ใช้สองปีกคลุมตนเองด้วย แต่ละตนก็ใช้ทั้งสองปีกคลุมกายของตนเอง

²⁴ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น คล้ายกับเสียงของน้ำมากมาย คล้ายพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงผู้ทรงอำนาจยิ่ง เมื่อใดก็ตามที่พวกมันเคลื่อนที่ไปคล้ายกับเสียงของพายุฝน คล้ายกับเสียงของกองทัพ เมื่อใดก็ตามที่พวกมันยืนนิ่ง พวกมันก็จะหุบปีกลง ²⁵ มีเสียงหนึ่งมาจากเหนือโดมที่มาเหนือศีรษะพวกมัน เมื่อใดก็ตามที่พวกมันยืนนิ่ง และลดปีกของพวกมันลง

²⁶ เหนือโดมที่อยู่เหนือศีรษะของพวกมัน มีสิ่งที่คล้ายกับบัลลังก์ซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับหินโพลิน และบนสิ่งที่คล้ายกับบัลลังก์นั้นก็คล้ายกับรูปร่างของมนุษย์

²⁷ ข้าพเจ้าได้เห็นภาพพร้อมกับรูปร่างของโลหะเรืองแสงด้วยไฟในนั้นจากสะโพกของผู้ที่นั่งขึ้นไป ข้าพเจ้าได้เห็นรูปร่างลักษณะจากสะโพกของเขาลงมา มีลักษณะคล้ายไฟและมีความสว่างโดยรอบ ²⁸ เช่นเดียวกับลักษณะของรุ่งที่ปรากฏบนเมฆในวันที่ฝนตก การปรากฏนี้เป็นแสงสว่างโดยรอบ เป็นเหมือนพระสิริของพระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นมัน ข้าพเจ้าก็ได้ก้มหน้าลง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งกำลังพูด

Chapter 2

¹ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงยืนขึ้นเถิด จากนั้นเราจะกล่าวกับเจ้า" ² หลังจากที่พระองค์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้า พระวิญญาณได้เสด็จเข้ามาในข้าพเจ้าและได้ทรงทำให้ข้าพเจ้าลุกขึ้น และข้าพเจ้าได้ยืนพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า ³ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เราจะส่งเจ้าไปยังประชาชาติอิสราเอล ไปยังชนชาติที่กบฏซึ่งได้ทรยศเรา ทั้งพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำบาปต่อเราจนทุกวันนี้!"

⁴ เผ่าพันธุ์ของพวกเขาตื้อรั้นและใจแข็ง เรากำลังจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา และเจ้าจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'นี่คือสิ่งพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส' ⁵ ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือปฏิเสธก็ตาม เขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ แต่อย่างน้อยพวกเขาจะรู้ว่ามีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขา

⁶ อย่ากลัวพวกเขาหรือคำพูดของพวกเขา แม้ว่าต้นหนามและหนามแหลมจะอยู่กับเจ้า และเจ้าตกอยู่ในดงแมงป่อง จงอย่ากลัวคำพูดพวกเขาหรือตกใจเพราะใบหน้าของพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

⁷ แต่เจ้าจงพูดถ้อยคำของเราต่อพวกเขา แม้พวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังก็ตาม เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏอย่างยิ่ง ⁸ "แต่เจ้าบุตรมนุษย์จงฟังสิ่งที่เรากล่าวกับเจ้า อย่าเป็นคนที่มีกบฏเหมือนพงศ์พันธุ์กบฏเหล่านั้น จงอ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เรากำลังจะให้เจ้า!"

⁹ เมื่อข้าพเจ้าได้มองดู และพระหัตถ์ข้างหนึ่งยื่นออกมายังข้าพเจ้า ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสือที่เขียนไว้อยู่บนม้วนหนึ่ง ¹⁰ พระองค์ได้ทรงเปิดม้วนหนังสือนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า มีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง มีบทรำครวญ คำไว้ทุกข์ และคำวิบัติเขียนอยู่ในนั้น

Chapter 3

¹ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ สิ่งที่ได้พบจกนเสีย จกนหนังสือบ้วนนี้ จากนั้นจงไปพบกับพงศ์พันธุ์อิสราเอล" ² ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเปิดปากของข้าพเจ้า และพระองค์ก็ให้ข้าพเจ้ากินหนังสือนั้น ³ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเลี้ยงท้องของเจ้า และกินหนังสือบ้วนที่เรามอบแก่เจ้านี้ให้เต็มท้อง!" ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้กิน และหนังสือนั้นมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้งในปากของข้าพเจ้า

⁴ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงไปหาพงศ์พันธุ์อิสราเอล และพูดถ้อยคำของเราให้พวกเขาฟัง ⁵ เพราะเราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาคนที่พูดภาษาแปลกๆ หรือยากๆ แต่ให้ไปหาชนชาติอิสราเอล ⁶ เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาชนชาติที่มีเขม็งแข็ง ที่พูดภาษาแปลกๆ หรือยากๆ ซึ่งคำของพวกเขาเจ้าจะไม่เข้าใจ หากเราส่งเจ้าไปหาคนเหล่านั้น พวกเขาอาจจะฟังเจ้า ⁷ ส่วนพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่เต็มใจที่จะฟังเจ้าเพราะพวกเขาไม่เต็มใจจะฟังเรา ดังนั้นพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดนั้นคนหัวแข็งและใจตื้อ

⁸ ดูเถิด เราได้ทำให้หน้าของเจ้าตื้อขึ้นเหมือนพวกเขา และทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งเช่นหน้าผากของพวกเขา ⁹ เราได้ทำให้หน้าผากของเจ้าเหมือนเพชร แข็งยิ่งกว่าหินเหล็กไฟ! อย่าหวาดหวั่นพวกเขาเลย หรือท้อใจด้วยสีหน้าของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ"

¹⁰ แล้วพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ ทุกถ้อยคำที่เรากล่าวแก่เจ้านั้น จงจดจำให้ขึ้นใจของเจ้าและจงฟังด้วยหูของเจ้าให้ดี! ¹¹ แล้วจงไปหาพวกเขาเลย ไปยังชนชาติของเจ้านั้นและจงพูดกับพวกเขา พูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้' ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ก็ตาม"

¹² แล้วพระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงแผ่นดินไหวใหญ่อยู่ข้างหลังข้าพเจ้า "สารการแต่พระสิริของพระยาห์เวห์จากที่ประทับของพระองค์!" ¹³ มีเสียงปีกทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตขณะที่พวกมันสัมผัสกัน และเสียงพวงววล้อที่อยู่กับสิ่งมีชีวิตนั้น และมีเสียงแผ่นดินไหวใหญ่

¹⁴ พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้นและนำข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่นใจในวิญญาณจิตของข้าพเจ้าก็โกรธจัด เพราะพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงกดอย่างมีพลังอยู่บนข้าพเจ้า! ¹⁵ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกเขาที่เกลอาบีน ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ริมคลองเคบาร์ และข้าพเจ้าได้อู้อยู่ที่นั่นท่ามกลางพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความตกตะลึง

¹⁶ หลังจากนั้นเจ็ดวัน พระวจนะของพระยาห์เวห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า ¹⁷ "เจ้าบุตรมนุษย์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นยามของพงศ์พันธุ์อิสราเอล ฉะนั้นจงฟังถ้อยคำจากปากของเรา และกล่าวคำตักเตือนจากเราแก่พวกเขา ¹⁸ ถ้าเราจะบอกกับคนชั่วร้ายว่า 'เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน' และเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขาหรือไม่ได้กล่าวตักเตือนคนชั่วร้ายว่าให้ละเว้นจากทางชั่วร้ายของเขา เพื่อจะช่วยชีวิตเขา คนชั่วร้ายนั้นจะตายเพราะความบาปของเขา แต่โลหิตของเขา เราจะเรียกชื่อเขาจากมือของเจ้า ¹⁹ แต่ถ้าหากเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วร้าย และเขาไม่ได้หันกลับจากความชั่วร้ายของเขา หรือจากการกระทำที่ชั่วร้ายของเขา แล้วเขาจะตายเพราะความบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของตัวเจ้าเองให้รอด

²⁰ ถ้าคนที่เกี่ยวข้องหันกลับจากความเกี่ยวข้องของเขา และทำการอยู่ดีธรรม และเราวางสิ่งที่ให้สะดุดไว้ข้างหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะเจ้าไม่ได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำความเกี่ยวข้องที่เขาเคยทำไว้ แต่โลหิตของเขา เราจะเรียกชื่อเขาจากมือเจ้า

²¹ แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนที่เกี่ยวข้องไม่ให้ทำบาป เพื่อว่าเขาจะไม่ทำบาปอีกต่อไป เขามีชีวิตอยู่แน่นอน เพราะว่าเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็จะช่วยชีวิตของตัวเจ้าเองให้รอด"

²² ดังนั้นพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มาอยู่บนข้าพเจ้าที่นั่น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุก! ออกไปยังที่ราบ และเราจะกล่าวกับเจ้านั้น"

²³ ข้าพเจ้าจึงได้ลุกออกไปยังที่ราบ และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็อยู่ที่นั่นเหมือนกับพระสิริซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมคลองเคบาร์ ดังนั้นข้าพเจ้าก็ก้มหน้าลง

²⁴ พระวิญญาณได้เสด็จมาหาข้าพเจ้า และทำให้ข้าพเจ้าได้ลุก และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าและทรงบอกข้าพเจ้าว่า "จงไป แล้วขึงตัวของเจ้าเองไว้ข้างในบ้านของเจ้า ²⁵ ตอนนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ พวกเขาจะเอาเชือกพันเจ้า และมัดเจ้าไว้ เพื่อว่าเจ้าจะไม่สามารถออกไปอยู่ท่ามกลางพวกเขา

²⁶ และเราจะทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ เจ้าจะไม่สามารถต่อว่าพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ที่กบฏ

²⁷ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากของเจ้า เพื่อว่าเจ้าจะพูดกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาฟัง และผู้ที่ไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง เพราะเขากลายเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ!"

Chapter 4

- ¹ "แต่เจ้าบุตรมนุษย์เอ๋ย จงเอาก้อนอิฐมาไว้สำหรับตัวเจ้าเองและวางไว้ต่อหน้าเจ้า แล้วจงแกะรูปกรุงเยรูซาเล็มไว้บนอิฐนั้น ² แล้วจงนอนล้อมกรุงนั้นไว้และสร้างป้อมล้อมรอบกรุงนั้น จงก่อเชิงเทินไว้ต่อสู่กรุงนั้นและตั้งค่ายรอบกรุง จงตั้งเครื่องทะลวงกำแพงไว้รอบกรุง ³ แล้วเจ้าจงเอาเหล็กแผ่นมาไว้สำหรับตัวเจ้า แลใช้มันเพื่อเป็นกำแพงเหล็กระหว่างตัวเจ้าเองกับกรุงนั้น และหันหน้าของเจ้าไปทางกรุงนั้น เพื่อให้กรุงนั้นถูกล้อมไว้ และเจ้าจงล้อมกรุงนั้นไว้ นี่จะเป็นหมายสำคัญของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
- ⁴ แล้วจงนอนตะแคงไปด้านซ้ายของเจ้า แล้ววางความบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอลไว้เหนือตัวเจ้า เจ้าจะแบกความผิดบาปของพวกเขาตามจำนวนวันที่เจ้านอนล้อมพงศ์พันธุ์อิสราเอล ⁵ เราเองได้กำหนดจำนวนวันแก่เจ้า วันหนึ่งแทนหนึ่งปีของการลงโทษพวกเขา คือ 390 วัน โดยวิธีนี้ เจ้าจะต้องแบกความบาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอล
- ⁶ เมื่อเจ้าได้ทำเช่นนี้จนครบจำนวนวันเหล่านั้น แล้วจงนอนลงเป็นครั้งที่สองโดยนอนตะแคงไปทางด้านขวาของเจ้า เพราะเจ้าจะแบกความบาปของพงศ์พันธุ์ยูดาห์เป็นเวลาสี่สิบวัน เรากำหนดแก่เจ้าคือ หนึ่งวันแทนหนึ่งปี ⁷ จงหันหน้าของเจ้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกล้อมไว้ และด้วยแขนเปลือยเปล่าของเจ้า เจ้าจงเผยพระวจนะต่อสู่กรุงนั้น ⁸ เพื่อว่าดูสิ เราจะเอาผูกปมเจ้าไว้ ดังนั้นเจ้าจะพลัดจากด้านนี้ไปด้านโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าได้ครบตามกำหนดวันในการล้อมของเจ้า
- ⁹ เจ้าจงไปเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสเปดมาสำหรับตัวเจ้าเอง มาใส่ในภาชนะอันเดียวกันและใช้ทำเป็นขนมปังสำหรับตัวเจ้าเองตามจำนวนวันที่เจ้าจะนอนตะแคง เพราะเจ้าจะกินอาหารนี้ 390 วัน ¹⁰ อาหารที่เจ้าจะกินให้กินโดยตามน้ำหนัก คือ ยี่สิบเซเชลต่อวัน และเจ้าจะกินตามเวลากำหนดของแต่ละวัน ¹¹ แล้วเจ้าจะดื่มน้ำ ตามการตวง คือ หนึ่งส่วนหกอิน แล้วเจ้าจะดื่มน้ำตามเวลากำหนด
- ¹² เจ้าจะต้องกินขนมข้าวบาร์เลย์ แต่เจ้าจะอบด้วยเชื้อเพลิงจากอุจจาระมนุษย์ต่อสายตาของพวกเขา" ¹³ เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า "สิ่งนี้หมายความว่า ขนมปังที่ประชาชนอิสราเอลจะกินจะเป็นมลทิน ท่ามกลางบรรดาชนชาติซึ่งเราจะขับไล่พวกเขาไป"
- ¹⁴ แต่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า "อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าข้าพระองค์ไม่เคยทำตัวให้เป็นมลทินเลย ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือสัตว์ที่ถูกสัตว์ฆ่าตาย ตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนบัดนี้ และไม่มีเนื้อสัตว์มลทินเคยเข้าไปในปากของข้าพระองค์ " ¹⁵ ดังนั้น พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า " ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลโคแทนอุจจาระมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้บึงขนมปังของเจ้า"
- ¹⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกด้วยว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจะกินขนมปังที่ได้รับส่วนแบ่งมาด้วยความกังวลและดื่มน้ำที่ได้รับส่วนแบ่งมาด้วยความพรี้นพรี้ง ¹⁷ เพราะเมื่อพวกเขาขาดขนมปังและน้ำ ทุกคนก็จะตกลือเพราะพี่ชายของเขาและชুবพอมไปเพราะความบาปผิดของพวกเขา"

Chapter 5

¹ "แล้ว เจ้าบุตรมนุษย์ จะไปเอาดาบเล่มหนึ่งมาซึ่งคมเหมือนมิดโคนของช่างตัดผมสำหรับตัวเจ้าเอง แล้วจงโกนศีรษะและเคราของเจ้า แล้วไปเอาดาบซึ่งน้ำหนักมาและแบ่งเส้นผมของเจ้า ² จงเผาผมหนึ่งในสามส่วนด้วยไฟที่กลางเมืองในวันที่การล้อมครบถ้วน และไปเอาอีกหนึ่งส่วนสามของผมมาและฟันด้วยดาบไปรอบๆ เมือง อีกหนึ่งส่วนสามนั้นจงให้กระจัดกระจายไปตามลม และเราจะชักดาบไล่ตามประชาชนไป

³ แต่จงเอาเส้นผมจำนวนเล็กน้อยมาห่อไว้ในเสื้อคลุมของเจ้า ⁴ หลังจากนั้นจงเอาเส้นผมพวกนั้นมา และโยนเข้าไปในกลางไฟ และเผาด้วยไฟ จากที่นั่นไฟจะเข้าไปในพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด"

⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "นี่คือกรุงเยรูซาเล็มที่ซึ่งเราได้ตั้งไว้ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ที่ซึ่งเราได้ล้อมรอบกรุงนั้นด้วยดินแดนอื่นๆ ⁶ แต่ในความชั่วร้าย เมืองนั้นได้ปฏิเสธกฎหมายของเรา มากกว่าชนชาติทั้งหลายที่มี และกบฏต่อกฎเกณฑ์ของเรามากกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบเมืองนั้น ประชาชนได้ปฏิเสธการตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา"

⁷ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "เพราะว่าเจ้ามีปัญหามากกว่าประชาชาติที่อยู่รายล้อมเจ้า และพวกเจ้าไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือทำตามกฎหมายของเรา แต่ได้ทำตามกฎหมายของบรรดาประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า" ⁸ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ตัวเราเองจะเป็นศัตรูกับเจ้า เราจะทำการตัดสินเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

⁹ เราจะทำกับเจ้าอย่างที่เราไม่เคยทำมาก่อน และเราจะไม่ทำเช่นนั้นอีก เพราะการกระทำอันน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า ¹⁰ ดังนั้น มิตรจะกินบุตรท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบุตรจะกินมิตรของเขา เพราะเราจะทำการตัดสินเจ้า และกระจัดกระจายใครที่เหลื่ออยู่ในพวกเจ้าทั้งหมดไปในทุกทิศทาง

¹¹ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด สิ่งนี้แน่นอนเพราะว่าเราได้ทำให้สถานนมัสการของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า ทั้งด้วยการกระทำที่น่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า ที่ตัวเราเองจะลดจำนวนของเจ้าลง คือ สายตาของเราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะไม่ละเว้นเจ้า ¹² หนึ่งส่วนสามของพวกเจ้าจะล้มตายเพราะโรคระบาด หรือถูกพลาญด้วยความอดอยากท่ามกลางพวกเจ้า หนึ่งส่วนสามจะล้มตายด้วยดาบที่อยู่รายล้อมเจ้า แล้วเราจะให้กระจัดกระจายอีกหนึ่งส่วนสามไปในทุกทิศทาง และชักดาบออกไล่ตามพวกเขาไป

¹³ "แล้วพระพิโรธของเราจะสิ้นสุดลง และเราจะทำให้โทษของเราที่มีต่อพวกเขาสงบลง เราจะพึงพอใจ และพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้เปล่งวาจาไว้ด้วยพระพิโรธเมื่อโทษของเราต่อพวกเขาหมดแล้ว ¹⁴ เราจะปล่อยให้เจ้ารกร้าง และถูกเหยียดหยามท่ามกลางประชาชนทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้าในสายตาของทุกคนที่ผ่านไป

¹⁵ ดังนั้น กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นสิ่งที่คนอื่นๆ เหยียดหยามและดูหมิ่น ทั้งเป็นคำเตือนและเป็นที่ยึดดกตัวของชนชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เราจะทำกรตัดสินเจ้าด้วยพระพิโรธ และโทษ และด้วยการตีสอนอันเกรี้ยวกราดของเรา เราคือพระยาห์เวห์ได้เอ่ยวาจาเช่นนี้แล้ว ¹⁶ เราจะยิงลูกธนูแห่งความอดอยากร้ายแรงต่อเจ้า แล้วจะกลายเป็นวิถีซึ่งเราจะทำลายเจ้า เพราะเราจะเพิ่มความอดอยากแก่เจ้า และเราจะทำลายอาหารหลักของพวกเจ้าเสีย ¹⁷ เราจะส่งความอดอยากและภัยพิบัติมายังพวกเจ้า ดังนั้นเจ้าจะไม่มีบุตร โรคระบาดและการหลังเลื้อยจะผ่านตัวเจ้า และเราจะนำดาบมาต่อสู่เจ้า เราคือพระยาห์เวห์ได้เปล่งวาจาเช่นนี้"

Chapter 6

- ¹ พระวอแนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าว่า ² “เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าตรงไปยังภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล และจงเผยพระวอแนะกล่าวโทษภูเขานั้น ³ จงกล่าวว่า ‘ภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล จงฟังพระวอแนะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขากิ่งหลาย แก่นเนินเขา แก่ห้วย และแก่หุบเขากิ่งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาต่อสู้พวกเจ้า และเราจะทำลายสถานสูงของพวกเจ้า
- ⁴ แล้วแท่นบูชาทั้งหลายของพวกเจ้าจะรกร้าง และเสาของพวกเจ้าจะถูกทำลายลง และเราจะโยนคนของพวกเจ้าที่ตายลงข้างหน้ารูปเคารพของพวกเขา ⁵ เราจะวางศพประชาชนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของพวกเขา และเราจะกระจัดกระจายกระดูกของพวกเจ้ารอบแท่นบูชาของพวกเจ้า
- ⁶ ทุกแห่งหนที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ เมืองต่างๆ จะรกร้างและสถานสูงจะถูกทำลาย เพื่อว่าแท่นบูชาของพวกเจ้าจะไร้ค่าและทำให้รกร้าง แล้วสิ่งทั้งหลายของพวกเจ้าจะหักเสียและหายไป เสาของพวกเจ้าจะถูกโค่นลง และสิ่งที่พวกเจ้าทำขึ้นจะถูกกวาดทิ้งไปหมด ⁷ คนตายจะล้มลงท่ามกลางพวกเจ้า และพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์
- ⁸ “แต่เราจะปกป้องคนเหลืออยู่ท่ามกลางเจ้า และจะมีบางคนที่ยอดจากดาบในท่ามกลางชนชาติ เมื่อพวกเจ้าได้กระจัดกระจายไปในดินแดนต่างๆ
- ⁹ แล้วพวกเจ้าที่หนีรอดไปนั้นจะระลึกถึงเราในท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งพวกเจ้าไปเป็นเชลยนั้น ที่เรานั้นตรอมใจเพราะใจสำส่อนของพวกเจ้าที่หันไปจากเรา และเพราะสายตาของพวกเจ้าที่โหยหารูปเคารพของเขา แล้วพวกเจ้าจะเกลียดในหน้าตัวเองเนื่องจากความชั่วซึ่งเจ้าได้ทำ เนื่องด้วยสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของพวกเจ้า ¹⁰ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราไม่ได้พูดเลื่อนลอยว่าเราจะนำความชั่วร้ายมายังพวกเจ้า”
- ¹¹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า “จงตบมือและกระต๊อบเท้าของพวกเจ้าและกล่าวว่า ‘อนิจจา’ เพราะสิ่งน่ารังเกียจอันชั่วร้ายทุกอย่างของพงศ์พันธุ์อิสราเอลหนอ เขากิ่งหลายจึงตายเพราะดาบ ด้วยความอดอยากและด้วยโรคระบาด ¹² ผู้ที่อยู่ไกลออกไปจะตายเพราะโรคระบาด และผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะตายเพราะดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และรอดชีวิตก็จะตายเพราะความอดอยาก ดังนี้แหละเราทำให้ความโกรธของเราเสร็จสิ้นต่อพวกเขา
- ¹³ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อพวกเขากิ่งหลายที่ตายได้นอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของพวกเขา รอบแท่นบูชาของพวกเขา บนเนินเขาสูงทุกที่ บนยอดเขากิ่งหมด ที่ไต่ต้นไม้เขียวทุกต้น และได้ต้นโอ๊กขนาดใหญ่ คือ สถานที่ซึ่งเขาเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพทั้งหมดของพวกเขา ¹⁴ เราจะเหยียดมือของเราออกต่อต้านพวกเขา และทำให้ดินแดนที่เขาอาศัยอยู่ทุกแห่งรกร้างและถูกทิ้งร้าง คือจากถิ่นทุรกันดารถึงดิบลาร์ ตลอดจนทุกที่ที่เขาอาศัยอยู่ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์”

Chapter 7

¹ พระวอพระยาศรีเวหฬมาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ พระยาศรีเวหฬองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับดินแดนอิสราเอลดังนี้ว่า 'อวสานอวสาน ได้มาถึง ทั้งสี่มุมของดินแดน

³ ตอนนี้อวสานมาถึงเจ้า เพราะเราจะส่งความพิโรธของเรามาเหนือเจ้า และเราจะตัดสินเจ้าตามวิถีชีวิตเจ้า แล้วเราจะนำสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้ามาเหนือเจ้า ⁴ เพราะดวงตาของเราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะไม่ละเว้น แต่เราจะนำวิถีชีวิตของเจ้ามาขึ้นเจ้าแทน และสิ่งน่ารังเกียจของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาศรีเวหฬ

⁵ พระยาศรีเวหฬองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ความหายนะ ความหายนะที่ไม่เหมือนใคร ดูเถิด มันกำลังมา ⁶ อวสานจะมาอย่างแน่นอน อวสานนั้นได้มาปลุกเจ้าขึ้นมาเพื่อต่อสู้เจ้า ดูสิ มันกำลังถึงแล้ว ⁷ ความหายนะของเจ้ากำลังมาถึงเจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดน เวลานั้นได้มาถึงแล้ว วันแห่งการทำลายล้างก็ใกล้เข้ามา และภูเขาทั้งหลายก็จะไม่ขึ้นชมนิดอีกต่อไป

⁸ ตอนนี้ ใกล้เวลาที่เราจะเทความโกรธของเราบนเจ้า และระบายพระพิโรธของเราต่อเจ้าจนหมดสิ้น เมื่อเราตัดสินเจ้าตามวิถีชีวิตเจ้า และเราจะนำความรังเกียจทั้งหมดของเจ้ามาขึ้นเจ้า ⁹ เพราะดวงตาของเราจะไม่เหลียวแลเจ้าด้วยความเอ็นดูสงสาร และเราจะไม่ดเว้นเจ้า ตามที่เจ้าได้กระทำ เราจะกระทำต่อเจ้า และความน่ารังเกียจของเจ้าก็จะอยู่ท่ามกลางเจ้าเพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาศรีเวหฬ ผู้ที่กำลังลงโทษเจ้า

¹⁰ ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด กำลังมาถึงแล้ว ความหายนะได้ออกไปแล้ว ไม่มีบองก็เบ่งบาน ความหยิ่งยโสก็ผลิดอก ¹¹ ความรุนแรงได้เติบโตเป็นไม้เท้าแห่งความชั่วร้าย ไม่มีใครเหลืออยู่เลย ไม่เหลือใครจากฝูงชนของพวกเขา ไม่สมมติเหลืออยู่ในพวกเขา และไม่มีคนสำคัญเหลืออีกเลย!

¹² เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นได้ใกล้เข้ามาแล้ว อย่าให้คนซื้อใจ อย่าให้คนขายเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด ¹³ เพราะผู้ขายจะไม่ได้สิ่งที่เขาได้ขายไปกลับคืนมาตามเท่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ เพราะนิมิตที่เกี่ยวข้องกับคนทั้งปวงนั้นจะไม่ถูกย้อนกลับมา เพราะไม่มีใครที่มีชีวิตในความบาปของตนจะมีความเข้มแข็ง

¹⁴ พวกเขาได้เป่าแตร และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีผู้ใดจะเดินเข้าสู่สงคราม เพราะว่าความโกรธของเราอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด ¹⁵ ดาบอยู่ข้างนอก และโรคระบาดและความอดอยากอยู่ข้างในอาคาร คนเหล่านั้นที่อยู่ในทุ่งนาตายด้วยดาบ ขณะที่ความอดอยากและโรคระบาดก็ล้นกินคนเหล่านั้นที่อยู่ในเมือง ¹⁶ แต่ผู้รอดชีวิตบางคนจะหลบหนีออกจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาจะไปยังภูเขา เหมือนนกพิราบแห่งหุบเขา พวกเขาทุกคนจะร้องครวญคราง แต่ละคนจะร้องเพราะความบาปของพวกเขา

¹⁷ มือทุกมือจะอ่อนแรงและเข้าทุกเข้าก็อ่อนเปลี้ยเหมือนน้ำ ¹⁸ และพวกเขาจะสวมผ้ากระสอบ และความหวาดกลัวจะครอบคลุมพวกเขา ความละอายอยู่บนใบหน้าของพวกเขาทุกคน และศีรษะของพวกเขาทุกคนก็ล้าน ¹⁹ พวกเขาจะขว้างเงินของพวกเขาไปในถนน และทองคำของพวกเขา ก็เป็นเหมือนสิ่งปฏิกูล เงินและทองของพวกเขาไม่สามารถช่วยกู้พวกเขาในวันแห่งพระพิโรธของพระยาศรีเวหฬ พวกเขาจะไม่รอดชีวิต และจะไม่หายหัวเลย เพราะว่าความบาปของพวกเขาได้กลายเป็นที่สะดุด

²⁰ ในความทุกข์ของพวกเขา พวกเขาได้นำความสวยงามของเครื่องประดับอันมณีของเขามา และด้วยสิ่งเหล่านี้ พวกเขาได้ทำเป็นรูปเคารพและสิ่งที่น่าชิงชังของพวกเขา ดังนั้นเราจะเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ให้กลายเป็นสิ่งที่เปื้อนมลทินกับพวกเขา ²¹ แล้วเราจะมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในมือของคนแปลกหน้าด้านการปล้นและต่อความชั่วบนโลกเหมือนกับการปล้น และพวกเขาจะทำให้มันเป็นมลทิน ²² แล้วเราจะหันหน้าของเราออกจากพวกเขาเมื่อพวกเขาจะทำให้สถานล้ำค่าของเราเป็นมลทิน พวกโจรจะเข้ามาแล้วทำให้มันเป็นมลทิน

²³ ความหวาดกลัวจะมา พวกเขาจะตามหาความสุข แต่ก็จะไม่พบ ²⁴ จงทำลายไข่ เพราะว่าดินแดนเต็มไปด้วยคดเลือด และบ้านเมืองก็เต็มไปด้วยความรุนแรง ²⁵ ดังนั้นเราจะนำชนชาติชั่วร้ายที่สุดมา และให้ถือกรรมสิทธิ์บ้านของพวกเขา และเราจะให้ความหยิ่งของคนที่อำนาจนั้นสิ้นสุดลง เพราะสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาจะเป็นที่ดูหมิ่น

²⁶ ภัยพิบัติครั้งแล้วครั้งเล่าจะมาถึง และจะมีข่าวลือเกิดแล้วเกิดอีก แล้วพวกเขาจะตามหาหนีบิตจากผู้เผยพระวจนะ แต่การสอนธรรมบัญญัติก็สูญไปจากปุโรหิต และคำปรึกษาสูญไปจากพวกผู้อาวุโส ²⁷ กษัตริย์จะทรงคร่ำครวญและเจ้าเมืองจะแต่งกายด้วยความหม่นหมอง ในขณะที่มือของประชาชนแห่งแผ่นดินจะสั่นกลัว เราจะกระทำการนี้แก่พวกเขาตามความประพฤติของพวกเขา เราจะตัดสินพวกเขาตามมาตรฐานของพวกเขา เองจนกว่าพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาศรีเวหฬ"

Chapter 8

¹ ดังนั้นสิ่งนี้เกิดขึ้นในวันที่ห้าเดือนที่หกปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในบ้าน และบรรดาผู้อาวุโสของยูดาห์นั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาเหนือข้าพเจ้าที่นั่น ² ดังนั้นข้าพเจ้าได้มองดู และดูเกิดมีร่างหนึ่งคล้ายกับร่างของมนุษย์ จากส่วนที่ดูคล้ายนั้นเอวของผู้นั้นลงมาเป็นไฟ และจากส่วนนั้นขึ้นไปเหมือนโลหะสุกปลั่ง

³ แล้วผู้นั้นยื่นส่วนที่คล้ายมือออกมาและจับผมบนศีรษะของข้าพเจ้า พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพื้นดินและท้องฟ้า และในนิมิตจากพระเจ้านั้น พระองค์ทรงพาข้าพเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็มตรงประตูทางทิศเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งของรูปเคารพที่ยั่วความรู้สึกโกรธอย่างมากยืนอยู่ ⁴ แล้วดูเกิด พระเกียรติสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่ที่นั่น ตรงตามนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบนั้น

⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเจยหน้ามองไปทางทิศเหนือ" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเจยหน้ามองไปทางทิศเหนือ และตรงทางเข้าด้านเหนือของประตูที่นำไปที่แท่นบูชา ที่นั้นมีรูปเคารพที่ยั่วความรู้สึกหวงแหน ⁶ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่งที่พวกเขาทำลึงกำลังทำอะไรอยู่หรือไม่? คือสิ่งเหล่านี้ที่น่ารังเกียจอย่างมาก ซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลกำลังทำอยู่ที่นั่น สิ่งซึ่งจะผลักไสเราให้ไกลห่างจากสถานนมัสการของเรา แต่เจ้าจะเห็นสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านี้อีก"

⁷ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาที่ทางเข้าลาน และข้าพเจ้ามองดูและมีช่องหนึ่งในกำแพง ⁸ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเจาะเข้าไปในกำแพงนี้" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเจาะเข้าไปในกำแพงและมีประตูบานหนึ่ง ⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเข้าไปเกิด และไปดูสิ่งน่าชิงชังอันชั่วร้ายที่พวกเขาทำลึงกำลังทำอยู่ที่นี่"

¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปและมองดู และดูเกิด มีภาพวาดสัตว์เลื้อยคลานและสัตว์ที่น่ารังเกียจทุกชนิด และรูปเคารพทั้งหมดของพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่สลักไว้บนกำแพงโดยรอบ ¹¹ ผู้อาวุโสของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเจ็ดสิบคนอยู่ที่นั่น และยาอาซันยาห์บุตรชายของซาฟานกำลังยืนอยู่ในท่ามกลางพวกเขาด้วย พวกเขายืนอยู่ตรงหน้าของรูปปั้น และแต่ละคนก็มีกระถางไฟอยู่ในมือของเขาเพื่อว่ากลิ่นควันของเครื่องหอมได้ลอยขึ้นไป

¹² พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหมว่าบรรดาผู้อาวุโสของพงศ์พันธุ์อิสราเอลกำลังทำอะไรอยู่ในความมืด? แต่ละคนอยู่ตามช่องเล็กที่วางรูปเคารพของเขาเอง เพราะพวกเขากล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ทรงไม่ทอดพระเนตรเราหรอก พระยาห์เวห์ทรงละทิ้งดินแดนแล้ว'" ¹³ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "หันมาอีกครั้งและเจ้าจะเห็นพวกเขาทำลึงกำลังทำสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่านี้อีก"

¹⁴ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาที่ทางเข้าประตูของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ที่อยู่ทางทิศเหนือ และดูเกิด พวกผู้หญิงกำลังนั่งร้องไห้ไว้อาลัยแก่เทพเจ้ากัมมูส ¹⁵ ดังนั้นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม? จงหันมาอีกครั้งและเจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่านี้อีก"

¹⁶ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และดูเกิด ที่ประตูทางเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ ระหว่างมุขกับแท่นบูชา มีผู้ชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารของพระยาห์เวห์รวมทั้งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และพวกเขากำลังนมัสการพระอาทิตย์

¹⁷ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม? นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือที่พงศ์พันธุ์ยูดาห์กำลังทำสิ่งที่น่ารังเกียจอย่างที่พวกเขาทำอยู่ที่นี่? เพราะพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรงและยั่วยุโกสะเราอยู่ พวกเขาทำลึงนำกิ่งไม้ใส่ในจมูกของตน ¹⁸ ดังนั้นเราจะจัดการกับพวกเขา ดวงตาของเราจะไม่สงสารและเราจะไม่ละเว้นพวกเขา แม้พวกเขาจะตะโกนใส่หูเราด้วยเสียงดัง เราก็จะไม่ฟังพวกเขา"

Chapter 9

- ¹ แล้วข้าพเจ้าได้ยื่นพระองค์เปล่งพระสุรเสียงอันดังและได้ตรัสว่า "จงนำผู้รักษากาณณมาที่เมืองนี้ ให้แต่ละนายถืออาวุธของตนมาด้วย" ² แล้วดูเถิด มีผู้ชายหกคนมาจากทางประตูด้านบนซึ่งหันไปทางทิศเหนือ แต่ละคนมีอาวุธแห่งการฆ่าคนในมือของพวกเขา มีผู้ชายคนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขาพุ่งห่มผ้าลินินกับหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างเขา ดังนั้นพวกเขาเข้ามาและยืนอยู่ข้างแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์
- ³ แล้วพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้เคลื่อนขึ้นจากเหนือเศรฐ์ที่เคยได้สถิตมายังธรณีประตูพระนิเวศ พระองค์ตรัสเรียกผู้ชายที่พุ่งห่มผ้าลินินผู้ซึ่งมีหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างเขานั้น ⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "จงผ่านไปท่ามกลางกรุง จงไปกลางกรุงเยรูซาเล็ม และภาครื่องหมายบนหน้าผากของบรรดาผู้ที่สร้างโสโครกและครวญครางเพราะสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหมดซึ่งคนทั้งหลายทำกันในกรุงนี้"
- ⁵ จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยื่นพระองค์ตรัสกับคนอื่นๆ ว่า "จงตามเขาไปทั่วกรุงและเข่นฆ่าทุกคน อย่าให้ดวงตาของเจ้าสงสาร และอย่าละเว้นชีวิตเลย
- ⁶ ไม่ว่าจะเป็นคนแก่ หนุ่มสาว ผู้หญิงพรหมจารี พวกเด็กเล็กๆ หรือ พวกผู้หญิง จงฆ่าพวกเขาให้หมดแต่อย่าเข้าใกล้ใครก็ตามที่มีเครื่องหมายนั้นบนศีรษะของเขา จงเริ่มต้นตั้งแต่สถานนมัสการของเรานี้เลย" คนเหล่านั้นจึงเริ่มต้นฆ่าตั้งแต่ผู้อาวุโสซึ่งอยู่ที่หน้าพระนิเวศ
- ⁷ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน และทิ้งร่างผู้ที่ถูกประหารไว้ให้เกลื่อนกลาน จงไปเถิด!" ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและฆ่าคนทั่วกรุง ⁸ ขณะที่พวกเขากำลังฆ่าคนอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็อยู่แต่ผู้เดียวและข้าพเจ้าก็ก้มหน้าลง และร้องทูลว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทำลายล้างคนหยิบบมือที่เลื้อยอยู่ในอิสราเอลไปหมดด้วยพระพิโรธที่ทรงระบายเหนือกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้หรือ?"
- ⁹ พระองค์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า "บาปของพงศ์พันธุ์อิสราเอลและยูดาห์ใหญ่หลวงนัก ดินแดนนี้เต็มไปด้วยการนองเลือดและความอยุติธรรม เพราะพวกเขา กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์ทรงละทิ้งดินแดนนี้ไปแล้ว' และ 'พระยาห์เวห์ไม่ทรงทอดพระเนตรเห็นหรือ' ¹⁰ ดังนั้นแล้ว ดวงตาของเราจะไม่มองด้วยความสงสาร และเราจะไม่ละเว้นพวกเขา แต่เราจะให้สิ่งที่พวกเขาทำไว้ นั้นย้อนกลับมาตกแก่ศีรษะพวกเขาแทน" ¹¹ ดูเถิด ผู้ชายที่พุ่งห่มผ้าลินินซึ่งมีหีบเครื่องเขียนอยู่ข้างกายของเขานั้นก็ได้กลับมา เขารายงานและทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาทั้งหมดแล้ว"

Chapter 10

- ¹ ขณะที่ข้าพเจ้ามองไปยังโดมที่อยู่เหนือศีรษะทั้งหลายของเหล่าเครูบ บางสิ่งปรากฏขึ้นอยู่เหนือพวกมันลักษณะคล้ายกับพระที่นั่งไฟทูลย์ ² แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินและทรงกล่าวว่า "จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อใต้เหล่าเครูบ และกอบถ่านไฟด้วยมือทั้งสองของเจ้าจนเต็มซึ่งอยู่ท่ามกลางเหล่าเครูบ และโปรยพวกมันออกไปทั่วเมือง" แล้วผู้ชายคนนั้นก็เข้าไปขณะที่ข้าพเจ้าเฝ้าดูอยู่
- ³ เหล่าเครูบยืนอยู่ทางด้านขวาของพระนิเวศเมื่อผู้ชายคนนั้นเข้าไปข้างใน และมีเมฆปกคลุมอยู่ทั่วลานชั้นใน ⁴ พระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏขึ้นจากเหล่าเครูบนั้น และยืนเหนือธรณีประตูของพระนิเวศ เมฆปกคลุมพระนิเวศ และทั่วลานเต็มไปด้วยรังสีเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์ ⁵ เสียงของปีกทั้งหลายของเหล่าเครูบได้ยินไปไกลถึงลานชั้นนอกเหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัสสั่ง
- ⁶ เมื่อพระองค์ตรัสสั่งผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินินและตรัสว่า "จงไปเอาไฟจากท่ามกลางวงล้อที่อยู่ระหว่างเหล่าเครูบออกมา" ผู้ชายนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อวงหนึ่ง ⁷ เครูบตนหนึ่งเหยียดมือของมันออกไประหว่างพวกเครูบไปยังไฟนั้น ที่อยู่ระหว่างเครูบและมันยกเอาไฟขึ้นมาส่วนหนึ่งและวางในมือของผู้ชายที่นุ่งห่มผ้าลินิน ผู้ชายคนนั้นก็รับไว้และนำมันกลับออกมา ⁸ ข้าพเจ้าเห็นตรงที่เครูบบางสิ่งคล้ายมีมวนุษย์อยู่ใต้ปีกทั้งหลายของพวกมัน
- ⁹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมองดู และดูเกิด วงล้อสี่วงอยู่ข้างเหล่าเครูบ มีวงล้อหนึ่งวงอยู่ข้างเครูบแต่ละตน และลักษณะของบรรดาวงล้อนั้นแปลงประกายคล้ายแร่เบริล ¹⁰ ลักษณะของพวกมันดูเหมือนกันทั้งสี่วงล้อ เหมือนมีวงล้อซ้อนขวางอีกวงล้อหนึ่ง ¹¹ เมื่อวงล้อทั้งหลายเคลื่อนไป พวกมันไปยังทิศทางใดทิศทางหนึ่งในสี่ทิศโดยไม่ได้หันไปตามทิศที่จะไป แต่ว่าเมื่อใดก็ตามที่ศีรษะนั้นมุ่งหน้าไป พวกมันก็ตามไป พวกมันไม่ได้หันไปในทิศทางใดเลยในขณะที่พวกมันเคลื่อนไป
- ¹² กว้างของพวกมัน ทั้งหลัง มือ และปีกของพวกมัน เต็มไปด้วยดวงตา และดวงตาทั้งหลายก็ปกคลุมล้อทั้งสี่เต็มไปหมดด้วย ¹³ ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยินเขาเรียกเหล่าวงล้อเหล่านั้นว่า "วงล้อหมุนวน" ¹⁴ พวกมันแต่ละตนมีสี่หน้า หน้าหนึ่งเป็นหน้าเครูบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าที่เป็นหน้าสิงโต หน้าที่เป็นหน้ากอนิกริ
- ¹⁵ แล้วบรรดาเครูบเหล่านี้ได้ลอยขึ้น คือสิ่งมีชีวิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมคลองเคบาร์ ¹⁶ เมื่อใดก็ตามที่เหล่าเครูบเคลื่อนไป เหล่าวงล้อที่อยู่ข้างๆ พวกมันก็เคลื่อนไปด้วย และเมื่อใดก็ตามที่เหล่าเครูบกางปีกทั้งหลายเหาะจากพื้นดิน บรรดาวงล้อก็จะไม่หมุน พวกมันนั้นก็หยุดเคียงข้างเครูบไป ¹⁷ เมื่อเครูบยืนนิ่ง บรรดาวงล้อก็หยุดนิ่ง และเมื่อเครูบลอยขึ้น วงล้อทั้งหลายก็ลอยขึ้นกับพวกมันด้วย เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตนั้นอยู่ในบรรดาวงล้อ
- ¹⁸ แล้วพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ไปจากเหนือธรณีประตูพระนิเวศและยืนเหนือเหล่าเครูบ ¹⁹ เหล่าเครูบก็ได้กางปีกทั้งหลายของพวกมันและบินขึ้นและลอยจากพื้นดินในสายตาของข้าพเจ้า เมื่อพวกมันเคลื่อนออกไป และวงล้อก็กระทำอย่างเดียวกันอยู่ข้างพวกมัน พวกมันมาหยุดยืนที่ทางเข้าประตูทางทิศตะวันออกของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้มาอยู่เหนือพวกมัน
- ²⁰ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผมได้เห็นซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นอยู่ใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมคลองเคบาร์ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทราบว่าพวกมันคือเหล่าเครูบ ²¹ พวกมันแต่ละตนมีสี่หน้าและสี่ปีก และมีลักษณะเหมือนมือนุษย์ใต้ปีกทั้งหลายของพวกมัน ²² และความเหมือนของใบหน้าของพวกมัน คล้ายกับใบหน้าทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเคยเห็นที่ริมคลองเคบาร์ และแต่ละตนมุ่งตรงไปข้างหน้า

Chapter 11

- ¹ แล้วพระวิญญาณได้ทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกของพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และ ดูก็นั้น มีผู้ชายยี่สิบห้าคนอยู่ตรงทางเข้าประตูนั้น ข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายของอิสซุร์และเปลาทียาห์บุตรชายของเบโนยาห์ ทั้งคู่เป็นผู้นำประชาชนซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา
- ² พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านุตรมนูษย์ คนเหล่านี้เป็นคนที่กำลังชั่วช้าและคิดแผนชั่วในเบื้องนี้ ³ พวกเขา กำลังพูดว่า 'เวลาที่เราจะสร้างบ้านขึ้นไม่ใช่ตอนนี้ เมืองนี้เป็นเหมือนหม้อและพวกเราเป็นเหมือนเนื้อ' ⁴ ดังนั้นจงเผยพระวจนะฟ้องเอาผิดเขาเถิด เจ้านุตรมนูษย์ จงเผยพระวจนะเถิด"
- ⁵ แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้เสด็จมาเหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสสั่งให้ข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส จงพูดว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าพูดเช่นนั้น เพราะเราไม่รู้สิ่งความคิดทั้งหลายในใจของพวกเจ้า ⁶ พวกเจ้าได้ฆ่าผู้คนมากมายในเมืองนี้และถนนต่างๆ เต็มไปด้วยซากศพ ⁷ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประชาชนที่พวกเจ้าได้ฆ่า ผู้ซึ่งพวกเจ้าได้ทิ้งศพเกลื่อนท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็มคือเนื้อ และเมืองนี้คือหม้อ แต่เราจะขับไล่พวกเจ้าออกไปจากกลางเมืองนี้
- ⁸ พวกเจ้ากลัวดาบ ดังนั้นเราก็นำดาบมายังพวกเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศไว้ดังนี้ ⁹ เราจะขับไล่พวกเจ้าออกจากกลางเมืองนี้ และจะมอบพวกเจ้าให้แก่คนต่างชาติ เราจะนำการตัดสินมายังพวกเจ้า ¹⁰ พวกเจ้าจะล้มตายด้วยดาบ เราจะตัดสินพวกเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล ดังนั้น พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
- ¹¹ เมืองนี้จะไม่ใช้หม้อปรุงอาหารสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าก็ไม่ใช้เนื้อในหม้อนี้ เราจะตัดสินพวกเจ้าที่ชายแดนอิสราเอล ¹² แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ผู้ซึ่งพวกเจ้าไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายและรักษากฎบัญญัติของเรา แต่พวกเจ้ากลับประพฤติตามแบบอย่างของชนชาติทั้งหลายที่อยู่รายล้อมพวกเจ้า"
- ¹³ ขณะที่ข้าพเจ้าเผยพระวจนะอยู่ เปลาทียาห์บุตรชายของเบโนยาห์ก็สิ้นชีวิตไป ข้าพเจ้าจึงก้มหน้าลงและร้องเสียงดังว่า "โอ ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงทำลายล้างชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นี้เสียสิ้นเลยหรือ?"
- ¹⁴ พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ¹⁵ "เจ้านุตรมนูษย์ พี่น้องของพวกเจ้า พี่น้องของพวกเจ้า ผู้คนในพงศ์พันธุ์ของพวกเจ้าและพงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอิสราเอลพวกเขาทุกคนเป็นผู้ที่คนเหล่านั้นที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มกล่าวถึงว่า 'พวกเขาห่างไกลจากพระยาห์เวห์ ดินแดนนี้จึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเรา'
- ¹⁶ "ดังนั้น จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถึงแม้เราขับไล่พวกเขาไปไกลๆ ไปอยู่ในหมู่ชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปสู่ানাประเทศ แต่อีกไม่นานเราก็จะเป็นสถานที่มีสภากาชาดสำหรับพวกเขาในประเทศที่เขาไปนั้น' ¹⁷ ดังนั้นจงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมพวกเจ้าจากดินแดนที่พวกเจ้ากระจัดกระจายไปนั้น และเราจะยกดินแดนอิสราเอลให้เจ้า' ¹⁸ แล้วพวกเขาจะไปอยู่ที่นั่นและทำจัดทุกสิ่งน่ารังเกียจและทุกสิ่งที่น่าชิงชังจากสถานที่แห่งนั้น
- ¹⁹ เราจะให้พวกเขามีใจเดียว และเราจะใส่จิตวิญญาณใหม่ให้พวกเขา เราจะเอาใจหिनออกไปจากเนื้อของพวกเขาและให้ใจเนื้อแก่พวกเขา ²⁰ เพื่อว่าพวกเขาจะดำเนินชีวิตในพระบัญญัติของเรา พวกเขาจะรักษาและทำตามกฎเกณฑ์ของเราและจะปฏิบัติตาม แล้วพวกเขาก็จะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ²¹ แต่ส่วนผู้ที่เดินไปด้วยตามความปรารถนามุ่งไปยังสิ่งน่ารังเกียจและสิ่งที่น่าชิงชัง เราจะตอบแทนให้สาสมกับที่พวกเขาทำลงไป พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศไว้ดังนี้"
- ²² ครุฑก็ได้อีกปีกทั้งหลายของพวกมันขึ้นและวงล้ออยู่ข้างๆ พวกมัน และพระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่เหนือเหล่าครุฑ ²³ พระสิริของพระยาห์เวห์ได้เคลื่อนขึ้นจากกลางเมืองนั้น และหยุดนิ่งอยู่เหนือภูเขาใต้ตะวันออกของเมือง
- ²⁴ พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้น และพาข้าพเจ้ากลับมายังเหล่าเชลยในกาลเดีย ในนิมิตซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าและนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า ²⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงแจ้งทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เห็น ให้บรรดาเชลยทั้งสิ้นฟัง

Chapter 12

¹ พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางพงศ์พันธุ์กบฏ ที่ซึ่งพวกเขามีตาเพื่อมองเห็นแต่พวกเขากลับมองไม่เห็น และที่ซึ่งพวกเขามีหูเพื่อได้ยินแต่ไม่ได้ฟัง เพราะพวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

³ ดังนั้นสำหรับเจ้า บุตรมนุษย์ จะเก็บข้าวของเตรียมตัวสำหรับการเบรเทศและเริ่มออกไปในเวลากลางวันให้พวกเขาเห็น เพราะเราจะเบรเทศเจ้าให้พวกเขาเห็น จากที่ที่เจ้าอยู่ไปยังอีกที่หนึ่ง เพื่อบางทีพวกเขาจะเริ่มที่จะมองเห็น แม้พวกเขาจะเป็นพงศ์พันธุ์กบฏ

⁴ เราจะนำสิ่งของสัมภาระของเจ้าไปด้วยเพื่อเป็นเชลยในเวลากลางวันให้พวกเขาเห็น และในตอนเย็นให้พวกเขาเห็นเป็นเหมือนคนที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ⁵ จงเฝ้าช่องที่กำแพงให้พวกเขาเห็น และจงลอดกำแพงไป ⁶ จงหอบสัมภาระขึ้นบ่าของเจ้าและแบกไปในความมืดให้พวกเขาเห็น จงปิดหน้าเจ้าไว้เพื่อเจ้าจะมองไม่เห็นดินแดน เพราะเราทำให้เจ้าเป็นหมายสำคัญแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล"

⁷ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปฏิบัติสิ่งนี้ตามที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา ข้าพเจ้าได้นำข้าวของออกมาเตรียมสำหรับการตกเป็นเชลยในตอนกลางวัน และในตอนเย็นข้าพเจ้าเฝ้ากำแพงด้วยมือ ข้าพเจ้าก็ได้หอบสัมภาระใส่บ่าแบกออกไปให้พวกเขาเห็น

⁸ แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าในเช้าวันรุ่งขึ้น กล่าวว่า ⁹ "เจ้าบุตรมนุษย์ พงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ขอบกฏถามเจ้าไม่ใช่หรือว่า 'เจ้ากำลังทำอะไร?' ¹⁰ จงบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า การกระทำที่อหิงสาของพระเจ้านี้เกี่ยวกับเจ้าเมืองคนนั้นในกรุงเยรูซาเล็มกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลท่ามกลางพวกเขาทั้งปวงที่นั่น'

¹¹ จงกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน ดังที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้ว ดังนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปและตกไปเป็นเชลย ¹² เจ้าเมืองทั้งหลายในหมู่พวกเขาจะหอบข้าวของใส่บ่ายามมืดค่ำ และจะออกไปทางกำแพง พวกเขาจะขุดทะลุกำแพงและหอบข้าวของของพวกเขาไป เขาจะคลุมหน้าไว้เพื่อเขาจะมองไม่เห็นดินแดนด้วยดวงตาของเขา ¹³ เราจะกางตาข่ายดักเขาและเขาจะติดกับของเรา แล้วเราจะนำเขาไปยังบาบิโลนดินแดนแห่งชาวเคลเดีย แต่เขาจะไม่ได้เห็นมัน เขาจะตายที่นั่น

¹⁴ เราจะกระจัดกระจายคนทั้งปวงที่อยู่รอบตัวเขาด้วย ซึ่งเป็นผู้ช่วยเขาและเป็นกองทัพล้มของเขามาไปในทุกทิศทาง และเราจะส่งดาบมารุกไล่พวกเขา ¹⁵ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเรากระจัดกระจายพวกเขาไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากะจัดกระจายไปยังดินแดนต่างๆ ¹⁶ แต่เราจะไว้ชีวิตพวกเขาบางคนท่ามกลางพวกเขาให้รอดจากคมดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เพื่อว่าพวกเขาจะสำนึกถึงการกระทำอันน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขาในดินแดนที่ซึ่งเราได้เอาไปจากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

¹⁷ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ¹⁸ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงกินอาหารของเจ้าด้วยความกลัวตัวสั่น และจงดื่มน้ำของเจ้าด้วยความสิ้นสะท้านและความกังวล

¹⁹ แล้วจงกล่าวแก่ประชาชนในดินแดนนั้นว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเกี่ยวกับบรรดาผู้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและในดินแดนอิสราเอล "พวกเขาจะกินอาหารด้วยตัวสั่นและดื่มน้ำขณะสิ้นสะท้าน เนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของดินแดนนั้นจะถูกปล้นเอาไป เพราะความรุนแรงของบรรดาคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ที่นั่น ²⁰ เพราะฉะนั้นเมืองทั้งหลายที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทอดทิ้งและแผ่นดินจะรกร้าง เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

²¹ พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าอีกครั้ง กล่าวว่า ²² "เจ้าบุตรมนุษย์ นี่เป็นสุภาษิตที่พวกเจ้ามีอยู่ในดินแดนอิสราเอลที่ว่า 'วันเหล่านั้นก็ได้ไกลออกไป และมีมืดทุกเรื่องก็ลึมเหลว' ²³ ดังนั้น จงกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรากำลังจะให้สุภาษิตบทนี้สิ้นสุดเสียที และประชาชนแห่งอิสราเอลจะไม่ใช้สุภาษิตนี้อีกต่อไป' จงกล่าวแก่พวกเขาว่า 'วันเวลาที่ทุกนิมิตจะเป็นจริงใกล้เข้ามาแล้ว

²⁴ เพราะจะไม่มิตเกิดหรือคำทำนายประจบประแจงในพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีกต่อไป ²⁵ เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ เราพูดและเราดำเนินในถ้อยคำทั้งหลายที่เราพูด สิ่งนี้จะไม่ล่าช้าอีกต่อไป เพราะเราจะพูดข้อความนี้ในวันทั้งหลายของเจ้าว่า พงศ์พันธุ์ที่กบฏ และเราจะทำสิ่งที่เราพูดไว้ สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁶ อีกครั้งที่พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ²⁷ "เจ้าบุตรมนุษย์ ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้กล่าวว่า 'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องอีกหลายวันนับจากตอนนี้ และเขาเผยพระวจนะถึงเรื่องอนาคตที่ยังไกลออกไป' ²⁸ ดังนั้นจงบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป แต่ถ้อยคำที่เราได้พูดไว้จะถูกทำให้สำเร็จ สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 13

¹ อีกครั้งที่พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวจนะฟ้องเอาผิดบรรดาผู้เผยพระวจนะซึ่งกำลังเผยพระวจนะในอิสราเอล และจงกล่าวกับคนเหล่านั้นที่กำลังเผยพระวจนะตามความคิดฝันของตนว่า 'จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์' ³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พินาศแก่เหล่าผู้เผยพระวจนะที่โง่เขลา ซึ่งทำตามใจของพวกเขาสองโดยไม่ได้เห็นอะไร ⁴ อิสราเอลเอ๋ย พวกผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้าเหมือนฝูงหมาในที่อยู่ท่ามกลางกองปรักหักพัง

⁵ พวกเจ้าไม่ได้ป็นขึ้นไปซ่อมรอยแยกในกำแพงของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพื่อมันจะได้สั่นสะเทือนในสงครามในวันของพระยาห์เวห์ ⁶ ผู้คนมีนิมิตเท็จและคำทำนายเท็จ เขาเหล่านั้นพูดว่า "ประกาศของพระยาห์เวห์เป็นเช่นนั้นเช่นนั้น" ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ใช้พวกเขาเลย ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังให้คนที่หลายคาดหวังว่าถ้อยคำของพวกเขานั้นจะเป็นจริง ⁷ พวกเจ้าไม่ได้เห็นนิมิตเท็จและกล่าวคำทำนายเท็จ เมื่อพวกเจ้าพูดว่า "พระยาห์เวห์ประกาศว่าเช่นนั้นเช่นนั้น" ทั้งๆ ที่เราไม่ได้พูดเลยหรือ?"

⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะว่าพวกเจ้าได้มีนิมิตเท็จและได้กล่าวมุสา ดังนั้นนี่คือประกาศต่อผู้พลกเจ้าของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ⁹ มือของเราจะต่อสู้กับบรรดาผู้เผยพระวจนะที่เห็นนิมิตเท็จและกล่าวคำทำนายเท็จ พวกเขาจะไม่ได้เข้าร่วมในที่ชุมนุมประชาชนของเราหรือขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวพงศ์พันธุ์อิสราเอล เพราะพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰ เพราะเหตุนี้ และเพราะพวกเขากองประชาชนของเราให้หลงเตลิดไปและกล่าวว่า "สันติสุข" ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุข พวกเขาสร้างกำแพงที่ซึ่งพวกเขาวาดปูนขาวกับ ¹¹ จงบอกผู้วาดปูนขาวที่กำลังวาดเหล่านั้นว่า 'กำแพงนั้นจะล้มลง จะมีฝนตกลงมาห่าใหญ่ และเราจะส่งลูกเห็บขัดกระหน่ำลงมาเพื่อทำให้มันล้มลง และพายุจะพัดโหมเพื่อทำลายกำแพงลง ¹² ดูเถิด กำแพงจะกลายครืนลง คนอื่นๆ จะไม่ถามพวกเจ้าหรือว่า "ไหนละปูนขาวที่พวกท่านวาดกับ?"'

¹³ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะปล่อยพายุใหญ่มาด้วยความเดือดดาลของเรา ฝนกระหน่ำลงมาอย่างหนักด้วยโทษของเรา และลูกเห็บด้วยความเดือดดาลของเราจะทำลายมันจนสิ้นซาก ¹⁴ เพราะเราจะพังกำแพงซึ่งพวกเจ้าได้วาดปูนขาวกับไว้ และเราจะทำลายมันลงกับพื้นจนมองเห็นฐานรากของมัน ดังนั้นมันจะล้มลง และพวกเจ้าจะถูกทำลายอยู่ภายในกำแพงนั้น แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

¹⁵ เพราะเราจะทำลายกำแพงด้วยความโกรธของเรา และแก่คนเหล่านั้นที่วาดมันไว้ด้วยปูนขาว เราจะกล่าวแก่พวกเจ้าว่า "กำแพงไม่มีอีกต่อไปแล้ว และพวกคนทั้งหลายที่วาดปูนขาวก็ไม่มีอีกต่อไปเช่นกัน ¹⁶ บรรดาผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลซึ่งได้เผยพระวจนะเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและเห็นนิมิตแห่งสันติสุขในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งๆ ที่ไม่มีสันติสุขเลย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศดังนั้น"

¹⁷ ดังนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงตั้งตนเป็นศัตรูกับบรรดานุตรีของชนชาติของพวกเจ้า ผู้ซึ่งเผยพระวจนะตามจินตนาการของพวกเขาสอง จงเผยพระวจนะต่อต้านพวกเขา ¹⁸ และกล่าวว่า 'นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พินาศแก่หญิงที่เย็บเครื่องรางของขลังเพื่อไว้รัดข้อมือทุกคน และทำผ้าคลุมศีรษะของพวกเขามากมาย เพื่อดักล่อประชาชน พวกเจ้าจะล่อลวงชีวิตประชาชนของเราไปติดกับแต่สรวงชีวิตของตนเองไว้หรือ?

¹⁹ พวกเจ้าได้ดูหมิ่นเหยียดหยามเราในหมู่ประชาชนเพราะเห็นแก่ข้าบารเลียมเพียงสองสามกำมือกับเศษขนมปัง เพื่อฆ่าเหล่าประชากรของเราที่ไม่สมควรตายและไว้ชีวิตคนที่สมควรอยู่ต่อไป เพราะการโกหกของพวกเจ้าต่อประชากรของเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ฟังคำเท็จของพวกเจ้า

²⁰ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราต่อต้านกับเครื่องรางของขลังต่างๆ ที่พวกเจ้าใช้ดักล่อชีวิตของประชาชนไว้เหมือนดักนก แม้ละ เราจะฉีกเครื่องรางของขลังออกจากแขนของพวกเจ้า และจากประชาชนซึ่งพวกเจ้าได้ดักไว้เหมือนดักนกให้พวกเขาเป็นอิสระ ²¹ เราจะฉีกผ้าคลุมศีรษะของพวกเจ้าออก และช่วยกู้ประชากรของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเจ้า พวกเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่ออยู่ในอำนาจของพวกเจ้าอีกต่อไป แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

²² เพราะพวกเจ้าบั่นทอนกำลังใจของผู้ที่ยงธรรมโดยคำโกหก ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ประสงค์การบั่นทอนของเขา และเพราะพวกเจ้าสนับสนุนการกระทำของคนชั่ว ดังนั้นเขาจะไม่กลับใจจากทางของเขาเพื่อจะรักษาชีวิตของเขา ²³ ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นนิมิตเท็จหรือทำนายได้อีก เพราะเราจะช่วยกู้ประชาชนของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 14

¹ ผู้อาวุโสของอิสราเอลบางคนเข้ามาหาข้าพเจ้าและมานั่งอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า ² แล้วพระดำรัสจากพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ³ "เจ้าบุตรมนุษย์ คนเหล่านี้ได้เกิดกบฏรูปเคารพอยู่ในใจของพวกเขาและได้วางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าพวกเขาเอง ควรหรือที่เราจะยอมให้พวกเขามาสอบถามอะไรจากเรา?"

⁴ ดังนั้นจงประกาศสิ่งนี้แก่พวกเขาและจงบอกพวกเขาเถิดว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อพวกคนอิสราเอลคนใดเกิดกบฏรูปเคารพต่างๆ ไว้ในใจของเขา หรือผู้ใดวางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าแล้วยังมาหาผู้เผยพระวจนะ เรา ยาห์เวห์จะตอบเขาเองเกี่ยวกับรูปเคารพมากมายของเขา ⁵ เราจะทำเช่นนี้ เพื่อเราจะนำจิตใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ถูกต้อนไปไกลจากเราเนื่องจากรูปเคารพของพวกเขาขึ้นกลับมา'

⁶ ดังนั้นจงกล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจใหม่และจงหันจากรูปเคารพต่างๆ และหันหน้าของพวกเจ้ากลับมาจากทุกอย่างที่นำเกลียดชังของพวกเจ้า

⁷ เพราะทุกคนที่มาจากพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพวกคนต่างชาติทุกคนที่มาอาศัยอยู่ในอิสราเอลคนใดแยกตัวจากเรา และเกิดกบฏรูปเคารพไว้ในใจของเขา ทั้งวางสิ่งชั่วร้ายซึ่งทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าของเขา แล้วไปหาผู้เผยพระวจนะเพื่อสอบถามอะไรจากเรา เรา ยาห์เวห์จะตอบเขาเอง ⁸ ดังนั้นเราจะตั้งตนเป็นศัตรูกับเขา ทำให้เขาเป็นหมายสำคัญ และเป็นคำสาปแช่ง เพราะเราจะตัดเขาออกจากท่ามกลางประชาชนของเรา เมื่อนั้นพวกเขารู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁹ หากผู้เผยพระวจนะคนนั้นหลอกลวงและพูดข้อความใดๆ แล้วเราผู้เป็นพระยาห์เวห์จะหลอกลวงผู้เผยพระวจนะคนนั้น เราจะเหยียดมือออกต่อต้านและทำลายล้างเขาไปจากท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา ¹⁰ พวกเขาจะต้องรับโทษของพวกเขา โทษของผู้เผยพระวจนะก็จะเป็นเช่นเดียวกับคนที่มาปรึกษาเขา ¹¹ ด้วยเหตุนี้เอง พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะไม่หนีจากการติดตามเราอีกต่อไป ทั้งจะไม่ปล่อยตัวให้เป็นมลทินทั้งปวงอีกต่อไปโดยการละเมิดของพวกเขาทั้งหมด พวกเขาจะเป็นประชาชนของเราและเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹² แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹³ "เจ้าบุตรมนุษย์ หากดินแดนหนึ่งทำบาปโดยไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา และเราเหยียดมือของเราออกลงโทษโดยตัดแหล่งอาหารของเขา และส่งการกีดกันอาหารมาคร่ำชีวิตของคนและสัตว์ ¹⁴ หากแม่น้ำทั้งสามนี้เป็น โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในดินแดนนั้นด้วย พวกเขาจะช่วยกู้ตัวเองให้รอดโดยความชอบธรรมของพวกเขาเท่านั้น สิ่งนี้คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵ หากเราส่งบรรดาสัตว์ป่ามาทั่วดินแดนนั้นและให้พวกมันคร่ำชีวิตผู้คนจนกลายเป็นก้นราง เพื่อที่จะไม่มีใครกล้าสัญจรไปมาเพราะสัตว์ร้ายนั้น

¹⁶ แม้แต่คนทั้งสามนี้อยู่ที่นั่น ถ้าเรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใดพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขาก็ไม่สามารถช่วยบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาเองได้ฉันนั้น พวกเขาจะช่วยกู้ได้แต่ชีวิตพวกเขาเองเท่านั้น ส่วนดินแดนนั้นจะถูกทิ้งร้างไป

¹⁷ หรือหากเรานำดาบมาฟาดพื้นดินแดนนั้นและกล่าวว่า 'ให้ดาบกวัดแกว่งไปทั่วดินแดนนั้น และฆ่าทั้งคนและสัตว์' ¹⁸ แล้วหากเรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้คนทั้งสามนี้อยู่ที่นั่นด้วย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า เขาก็ไม่สามารถช่วยบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาเอง พวกเขาจะช่วยกู้ได้แต่ชีวิตพวกเขาเองเท่านั้น

¹⁹ หรือหากเราส่งโรคระบาดมาจัดการดินแดนนั้น และระบายโทษของเราออกเหนือแผ่นดินนั้นด้วยการนองเลือด โดยการฆ่าผู้คนและสัตว์ให้ล้มตาย ²⁰ หากแม้ถ้าเรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ที่นั่นด้วย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่า พวกเขา也不能ช่วยชีวิตบุตรชายบุตรหญิงของพวกเขาได้ฉันนั้น พวกเขาจะช่วยกู้ได้แต่ชีวิตพวกเขาเองโดยความเที่ยงธรรมของพวกเขาเท่านั้น

²¹ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นโดยการส่งโทษทัณฑ์ทั้งสี่ประการของเราคือ การกีดกันอาหาร สงคราม สัตว์ร้าย และโรคระบาด มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเช่นฆ่าทั้งคนและสัตว์จากเมืองนั้น

²² แต่ดูเถิด จะยังมีผู้รอดชีวิตอยู่ในเมืองบ้าง ผู้ซึ่งจะไปกับบุตรชายและบุตรหญิงของเขา ดูเถิด พวกเขาจะมาหาพวกเรา และพวกเราจะเห็นความประพฤติ และการกระทำทั้งหลายของพวกเขา และพวกเราจะใจขึ้นขึ้นกับการลงโทษที่เรานำมาสู่กรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งนอกจากนี้ที่เราส่งมาสู่กบดินแดนนี้ ²³ ผู้รอดชีวิตจะทำให้พวกเราใจขึ้นขึ้นเมื่อพวกเราเห็นความประพฤติและการกระทำทั้งหลายของพวกเขา ดังนั้นพวกเราจะรู้ว่าทุกสิ่งที่เราได้กระทำต่อเมืองนี้ เราไม่ได้ทำลงไปโดยเปล่าประโยชน์ นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 15

¹ แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² “เจ้าบุตรมนุษย์ ไม่เถอจุ่มมืออะไรดีกว่าถึงกันของต้นไม้ใดๆในป่าหรือ? ³ ผู้คนนำไม้จากต้นจุ่มไปทำชิ้นงานอะไรได้หรือ? หรือคนนำไม้จากมันไปทำขอสำหรับแขวนภาชนะได้หรือ? ⁴ นึกดู หากโยนลงไปไฟเป็นเชื้อเพลิง และหากไฟเผาปลายกิ่งสองข้าง และลูกไหม้ตรงกลางแล้ว มันจะใช้ประโยชน์อะไรได้?

⁵ ดูสิ เมื่อมันถูกไฟไหม้ มันก็ทำประโยชน์อะไรไม่ได้ แน่ละ เมื่อถูกไฟเผาแล้ว มันก็ยิ่งไม่มีประโยชน์ใดๆ ⁶ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราโยนไม้ของต้นจุ่มซึ่งอยู่ในหมู่ต้นไม้ในป่าต่างๆ เป็นเชื้อไฟฉันใด เราก็จะปฏิบัติต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฉันนั้น

⁷ เพราะเราจะตั้งตนเป็นศัตรูกับพวกเขา แม้พวกเขาจะตะเกียกตะกายหนีออกมาจากไฟ แต่ไฟก็ยังจะเผาผลาญพวกเขาอยู่ ดังนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราตั้งตนเป็นศัตรูกับพวกเขา ⁸ แล้วเราจะทำให้ดินแดนนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะพวกเขาทำผิดบาป นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 16

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงบอกกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับเรื่องการกระทำอันน่าชิงชังของเธอ ³ และจงประกาศว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเรื่องนี้แก่กรุงเยรูซาเล็มว่า การเริ่มต้นและการกำเนิดของเจ้าได้เกิดขึ้นที่ดินแดนของคนคนนาอัน บิดาของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์และมารดาของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์

⁴ ในวันที่เจ้าเกิดมา มารดาของเจ้าไม่ได้ตัดสายสะดือให้ และนางก็ไม่ได้อาบน้ำและถูกเจ้าให้สะอาดด้วยเกลือหรือเอาผ้าอ้อมพันให้เจ้า ⁵ ไม่มีใครเหยี่ยวแลแสงสารเจ้า หรือเมตตาทพที่จะทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เพื่อแสดงความเมตตาต่อเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมา ชีวิตของเจ้าก็เป็นที่รังเกียจเด็ดจันท์เจ้าถูกทิ้งไว้กลางทุ่งโล่ง

⁶ แต่เราได้ผ่านมามีเจ้าและเราเห็นเจ้าตื่นบิดตัวไปมาในกองเลือดของเจ้า ดังนั้นเราจึงพูดกับเจ้าในกองเลือดว่า "มีชีวิต" เราจึงพูดกับเจ้าในกองเลือดว่า "มีชีวิต" ⁷ เราได้ทำให้เจ้าเติบโตเหมือนอย่างพืชในท้องทุ่ง เจ้าก็ได้เจริญวัยและได้โตขึ้น และเจ้าเป็นเหมือนอัญมณีแห่งอัญมณีทั้งหลาย ทรงอกของเจ้าเต่งตึงขึ้น และผมก็ยาวหนาขึ้น แต่เจ้าก็ยังล่อนจ้อนและเปลือยอยู่

⁸ ต่อมาเมื่อเราได้ผ่านไปอีกและมองดูเจ้า ก็เห็นว่าเจ้าโตพอที่จะมีความรักได้แล้ว ดังนั้นเราจึงคลี่เสื้อคลุมของเราคลุมกายเจ้า และปกปิดความเปลือยเปลือยของเจ้าไว้ แล้วเราได้ให้คำปฏิญาณและกำหนดสัญญาแก่เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า และเจ้าจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา

⁹ ดังนั้นเราได้อาบน้ำให้เจ้า และล้างเลือดจากตัวเจ้าและเราเอาน้ำมันขโมยให้เจ้า ¹⁰ เราได้นำชุดปักและรองเท้าหนังสวมเท้าของเจ้า เราห่มเจ้าด้วยผ้าลินินเนื้อดี และคลุมกายเจ้าด้วยผ้าไหม ¹¹ ต่อมาเราได้ตกแต่งเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา และเราสวมกำไลมือนบนมือของเจ้า และสร้อยคอรอบคอของเจ้า ¹² เราได้ใส่ห่วงจุกหูที่รูหูของเจ้า และตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามให้บนศีรษะของเจ้า

¹³ ดังนั้นเจ้าจึงถูกประดับด้วยทองคำและเงิน และเจ้าถูกแต่งตัวด้วยผ้าลินินเนื้อดี ผ้าไหม และผ้าปัก เจ้าได้รับประทานแป้งเนื้อละเอียด น้ำผึ้งและน้ำมัน และเจ้าได้กลายเป็นคนสวยงามมาก และเจ้าได้กลายเป็นราชินี ¹⁴ ชื่อเสียงของเจ้าก็เลื่องลือไปในหมู่ชนชาติเนื่องด้วยความสวยงามของเจ้า เพราะสง่าสมบูรณ์แบบที่เรามอบให้แก่เจ้านั้นทำให้เจ้างามเพียบพร้อม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵ แต่ว่าเจ้าได้วางใจในความงามของตัวเอง และเจ้าได้ประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณีจากการใช้ชื่อเสียงของเจ้า เจ้าได้โปรยเสน่ห์ให้ทุกคนที่ผ่านไปมา ดังนั้นความสวยงามของเจ้าก็ได้ตกเป็นของเข ¹⁶ แล้วเจ้าได้เอาเสื้อผ้าของเจ้าไปทำให้สถานสูงสวยงามด้วยสีสันต่างๆ และที่นั่นเจ้าได้ประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณี สิ่งเหล่านี้ไม่น่าเกิดขึ้นและไม่น่ามีอยู่เลย

¹⁷ เจ้ายังได้เอาเพชรนิลจินดาชิ้นเล็ก และเครื่องประดับทองคำและเงินที่เราได้มอบให้เจ้า และเจ้าทำตัวของเจ้าเองสำหรับล่อพวกผู้ชาย และปฏิบัติตัวกับพวกเขาเหมือนหญิงโสเภณีได้ทำ ¹⁸ เจ้าได้นำผ้าปักของเจ้าและสวมให้พวกเขา และเจ้าได้นำน้ำมันกับเครื่องหอมของเราไปวางไว้ต่อหน้าพวกเขา ¹⁹ อาหารที่เราได้ให้เจ้า ทำด้วยแป้งอย่างดี น้ำมัน และน้ำผึ้ง เจ้าก็ได้เอาเครื่องหอมวางไว้ต่อหน้าพวกเขา เพราะนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁰ แล้วเจ้าถึงกับจับบุตรชายบุตรหญิงที่เจ้าคลอดออกมา และเราได้ทำการถวายบูชาพวกเขาเพื่อเป็นอาหารแก่รูปเคารพต่างๆ การที่เจ้าประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณีเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ? ²¹ เจ้าได้ข่าลูกๆ ของเราและเผาพวกเขาในกองไฟ ²² ตลอดการกระทำอันน่าชิงชังและการแพศยานอกใจของเจ้า เจ้าไม่ได้คิดถึงวัยเยาว์ของเจ้า เมื่อเจ้าเปล่าเปลือยและตัวล่อนจ้อนและเดินไปดินมาอยู่ในกองเลือดของเจ้า

²³ พินาศ พินาศจงมีแก่เจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากความชั่วร้ายทั้งหมดของเจ้าแล้ว ²⁴ เจ้ายังได้สร้างที่พำนักให้กับตัวเองในที่สาธารณะทุกแห่ง

²⁵ เจ้าได้สร้างสถานสูงของเจ้าไว้ที่หัวถนนทุกสาย และทำให้ความงามของเจ้าลดค่าลง เพราะเจ้าได้ฟัสกายให้ทุกคนที่ผ่านไปมาด้วยความสำส่อนมากยิ่งขึ้น ²⁶ เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีกับชาวอียิปต์ เพื่อนบ้านผู้มากด้วยราคะ และเจ้าได้ทำตัวแพศยามากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเป็นการชั่วโหดของเรา

²⁷ ดูเถิด เราจะตีเจ้าด้วยมือของเรา และตัดอาหารของเจ้า เราจะไม่ยอมชีวิตของเจ้าให้แก่พวกศัตรูของเจ้า คือบรรดาบุตรหญิงของชาวฟิลิสเตีย ผู้ซึ่งตกตะลึงละอายใจในความประพฤติอันต่ำทรามของเจ้า ²⁸ เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีกับชาวอัสซีเรียเพราะเจ้าไม่อับในกาม เจ้าทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีและก็ยังไม่หน่าย ²⁹ เจ้าก็ทวีความสำส่อนเหมือนหญิงโสเภณีมากยิ่งขึ้น ในดินแดนแห่งพ่อค้าวาณิชกาลเดียว แต่ถึงขนาดนี้แล้วเจ้าก็ยังไม่หน่าย

³⁰ ทำไมจิตใจของเจ้าถึงผิดปกตินี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าได้ทำสิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้ถึงเพียงนี้ ที่ทำตัวเป็นหญิงแพศยาที่ไม่มียางอายเช่นนี้หรือ? ³¹ เจ้าได้สร้างสถานสูงต่างๆ ไว้ที่หัวถนนทุกแห่งและที่พำนักในที่สาธารณะทุกแห่ง กระนั้นเจ้ายังไม่เหมือนกับหญิงโสเภณีเพราะเจ้าปฏิเสธค่าจ้าง

³² เจ้าคือหญิงผิดประเวณี เจ้าขึ้นชอบคนแปลกหน้ายิ่งกว่าสามีของตัวเอง ³³ หญิงโสเภณีทุกคนได้รับค่าจ้าง แต่เจ้าให้ค่าจ้างแก่ผู้รักทั้งปวงให้สินบนจ้างเขามาหาเจ้าจากทุกหนทุกแห่ง เพื่อการกระทำแพศยาของเจ้า ³⁴ ดังนั้นมีความแตกต่างระหว่างเจ้ากับหญิงอื่นๆ เพราะไม่มีใครไปหาเจ้าเพื่อจะขอเจ้าหลับนอนกับพวกเขา เจ้ายอมจ่ายค่าจ้าง แต่ไม่ได้อะไรตอบแทน

35 ฉะนั้น หญิงแพศยาเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ 36 พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เนื่องจากเจ้าไปรบกวนราคะตัณหา และเผยของสงวนของเจ้าโดยการสำส่อนกับผู้ชายทั้งหลายและรูปเคารพอันน่าชิงชังทั้งหลายของเจ้า และเพราะเลือดลูกๆ ของเจ้าที่เจ้าได้ให้แก่รูปเคารพเหล่านั้นของเจ้า 37 ดังนั้น ดูก่อน เราจะรวบรวมผู้ชายทุกคนที่เจ้าพบ ทุกคนที่เจ้ารักและผู้ที่เจ้าเกลียด และเราจะรวบรวมพวกเขาจากทุกด้าน มาเล่นงานเจ้า เราจะเปิดเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะเห็นความเปลือยเปล่าทั้งหมดของเจ้า

38 เพราะเราจะตัดสินลงโทษเจ้าในฐานะผู้หญิงที่ล่วงประเวณีและทำให้หลังเลือด และเราจะนำการโชกเลือดด้วยพระพิโรธและความหึงหวงของเรามายังเจ้า 39 เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของพวกเขาดังนั้นพวกเขาจะฟัดที่พำนักของเจ้าและทำลายสถานสูงของเจ้า และพวกเขาจะฉีกเสื้อผ้าของเจ้าออก และเอาเครื่องประดับทั้งหมดของเจ้าไป พวกเขาจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและส่อนจ้อน

40 แล้วพวกเขาจะยกขบวนมาสู้กับเจ้าและขว้างเจ้าด้วยก้อนหิน และพวกเขาจะสับเจ้าออกเป็นชิ้นๆ ด้วยดาบของพวกเขา 41 พวกเขาจะเผาบรรดาบ้านเรือนของเจ้าและจะกระทำการหลายสิ่งในการลงโทษเจ้าต่อน้ำเจ้าต่อน้ำต่อตาผู้หญิงมากมาย เพราะเราจะยุติการแพศยาของเจ้า และเจ้าจะไม่จ่ายค่าจ้างให้บรรดาผู้ชายของเจ้าได้อีกต่อไป 42 เมื่อนั้นโทสะที่เรามีต่อเจ้าจะยุติลง โทสะของเราจะหันเหไปจากเจ้า เราจะพอใจ และจะไม่โกรธอีก

43 เพราะเจ้าไม่ได้ระลึกถึงวัยเยาว์ของเจ้า และเจ้าทำให้เราสิ้นแค้นด้วยความโกรธเพราะสิ่งทั้งหมดนี้ ดังนั้น ดูก่อนเราเองจะลงโทษในสิ่งที่เจ้าได้กระทำให้ตกบนศีรษะของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าไม่ได้เพิ่มความแพศยาเข้ากับการกระทำอันน่าชิงชังอื่นๆ ทั้งหมดของเจ้าหรือหรือ?

44 ดูก่อนทุกคนที่กล่าวสุภาภิตจะกล่าวถึงเจ้าว่า "มารดาเป็นอย่างไร บุตรสาวก็เป็นอย่างนั้น" 45 เจ้าเป็นบุตรสาวของมารดาเจ้า ผู้เกลียดชังสามกับลูกๆ ของตน และเจ้าเป็นน้องของพวกพี่สาวเจ้า ผู้เกลียดชังสามกับลูกๆ ของพวกเขา มารดาของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์และบิดาของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์

46 พี่สาวของเจ้าคือสะมาเรียและบุตรสาวทั้งหลายของนางซึ่งอาศัยอยู่ทางเหนือ ส่วนน้องสาวของเจ้าซึ่งอาศัยอยู่ทางใต้คือโสโดมและบุตรสาวทั้งหลายของนาง

47 เจ้าไม่เพียงแต่ดำเนินในวิถีทางอันชั่วร้ายของพวกเขา และเลียนแบบการกระทำอันน่าชิงชังของพวกเขาเท่านั้น แต่ไม่นานวิถีที่ปวงของเจ้าก็ต่ำทรามมากกว่าพวกเขาเสียอีก 48 เรามีชีวิตอยู่แผ่นดินใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า โสโดมน้องสาวของเจ้าและบรรดาบุตรของนางยังไม่เคยทำสิ่งที่เจ้ากับบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าทำลงไปนั้น

49 ดูก่อนนี่คือบาปของน้องสาวโสโดมของเจ้า คือ นางหยิ่งโสในเวลาว่างของนาง ไม่ใส่ใจ และไม่มีเรื่องทุกข์ร้อนอันใด นางไม่ได้ยื่นมือช่วยเหลือพวกคนยากจนและพวกคนขัดสน 50 นางได้หยิ่งโสและได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังต่อหน้าเรา ดังนั้นเราได้จึงกำจัดพวกเขาไปตามที่เจ้าได้เห็นแล้ว

51 สะมาเรียทำบาปไม่ได้สิ่งหนึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังมากกว่าที่พวกเขาทำเสียอีก และเจ้าได้แสดงให้เห็นว่าพี่สาวและน้องสาวของเจ้าดีกว่าเจ้า เพราะสิ่งอันน่าชิงชังทั้งสี่ที่เจ้าได้ทำ 52 โดยเฉพาะเจ้าได้แสดงความละอายขายหน้าของเจ้า ในลักษณะนี้เจ้าได้ทำให้พี่สาวและน้องสาวของเจ้าดูดีกว่าเจ้า เนื่องจากบาปทั้งหลายของเจ้าที่เจ้าได้กระทำทั้งหมดที่ชั่วช้าเลวทราม พี่สาวและน้องสาวของเจ้าจึงดูเหมือนดีกว่าเจ้า โดยเฉพาะเจ้า ได้แสดงความละอายขายหน้าของเจ้า ในลักษณะนี้เจ้าได้ทำให้พี่สาวและน้องสาวของเจ้าดูดีกว่าเจ้า

53 เพราะเราพินิจอนาคตอันรุ่งโรจน์ให้แก่พวกเขา อนาคตอันรุ่งโรจน์ของโสโดมกับบรรดาบุตรสาวของนาง และอนาคตอันรุ่งโรจน์ของสะมาเรียกับบรรดาบุตรสาวของนาง แต่อนาคตอันรุ่งโรจน์ของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา 54 ด้วยเรื่องเหล่านี้เจ้าก็แสดงความอับอายของเจ้า และละอายใจในสิ่งที่ปวงที่พวกเจ้าได้ทำลงไป และด้วยวิธีนี้เจ้าจะทำให้พวกเขานั้นรู้สึกดีขึ้นมา 55 ดังนั้นพี่สาวและน้องสาวของเจ้าคือโสโดมกับพวกบุตรสาวของนางจะคืนสู่สภาพเดิม และสะมาเรียกับพวกบุตรสาวของนางก็จะคืนสู่สภาพเดิม แล้วเจ้ากับพวกบุตรสาวของเจ้าก็จะคืนสู่สภาพเดิมด้วย

56 ปากของเจ้าไม่ยอมแม้แต่จะเอ่ยถึงโสโดมน้องสาวของเจ้าในวันแห่งความหึงผยองของเจ้า 57 ก่อนหน้าความชั่วร้ายของเจ้าจะถูกเปิดโปง แต่ตอนนี้เจ้าก็เป็นผู้ที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามโดยบุตรสาวทั้งหลายแห่งเอโดมรวมทั้งบุตรสาวทั้งหลายของคนฟีลิสเตียรอบตัวเธอ ประชาชนทั้งปวงก็ดูหมิ่นเหยียดหยามเจ้า 58 เจ้าจะแสดงความละอายและการกระทำที่น่ารังเกียจของเจ้านี้คือการประกาศของพระยาห์เวห์

59 พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะจัดการกับเจ้าอย่างสาสม เพราะเจ้าดูหมิ่นเหยียดหยามคำปฏิญาณของเราโดยละเมิดพันธสัญญา

60 แต่ว่าเราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาที่เราไว้กับเจ้าเมื่อครั้งเจ้ายังเยาว์วัย และเราจะสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า 61 แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางของเจ้าและอับอายใจเมื่อเจ้ารับเอาพี่สาวทั้งหลายและน้องสาวทั้งหลาย เราจะยกพวกเขาให้เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาที่เราไว้กับเจ้า

62 เราเองจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ 63 เพราะทุกสิ่งที่เจ้าทำลงไป เจ้าจะทำได้และละอายใจ ดังนั้นเจ้าจะไม่กล้าเปิดปากพูดอีกเลยเนื่องจากความละอายใจของเจ้า เมื่อเราได้ยกโทษเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำลงไป นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 17

¹ พระวอแนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงยกปรีศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอล ³ ให้กล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีมหาตัวหนึ่งมีปีกใหญ่และขนปีกยาว ทั้งมีขนมากมายและหลากหลาย มันได้มายังเลบานอน และได้มาเอายอดของต้นสนสิดาร์ ⁴ มันได้เด็ดยอดกิ่งอ่อนแล้วก็ได้คาบไปยังดินแดนแห่งคานาอัน และมันได้ไปปลูกไว้ในเมืองของพวกเขาพ่อค้า

⁵ มันก็ยังได้เอาเมล็ดพืชแห่งดินแดน และได้ไปปลูกไว้ในดินอุดมสมบูรณ์ มันได้เอาเมล็ดไว้ที่ข้างน้ำมากมายเหมือนกับต้นหลิว ⁶ จากนั้นมันก็แตกหน่อและกลายเป็นเถาพุ่มที่แผ่กว้างถึงพื้น ทั้งกิ่งทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ข้างใต้มัน ดังนั้นเมล็ดจึงได้กลายเป็นเถาพุ่มและงอกกิ่งก้านรวมทั้งได้แตกหน่อทั้งหลาย

⁷ แต่มีนกอินทรีตัวใหญ่มากอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิดเถาพุ่มนี้ก็ได้ซ่อนรากไปหานกอินทรีตัวนี้ และทอดกิ่งก้านไปยังนกตัวนี้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้นเพื่อให้คนนี้ได้รดน้ำให้มัน ⁸ แม้ว่ามันได้ถูกปลูกไว้ในที่ดินดีใต้น้ำมากมายแล้ว เพื่อให้แตกแขนงและเกิดผลให้เป็นเถาพุ่มที่ดีเลิศ'

⁹ จงกล่าวกับประชาชนว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั้นจะเจริญได้หรือไม่? นกตัวนั้นจะไม่ได้ถอนรากมันขึ้นและได้เด็ดผลมันหรือแล้วเถานั้นก็จะเหี่ยวแห้ง และทุกส่วนที่งอกใหม่ของมันจะเหี่ยวแห้งอย่างนั้นหรือไม่? ไม่จำเป็นต้องใช้แขนกล้ำสันหรือคนจำนวนมากก็สามารถถอนรากของมันทั้งหมดได้ ¹⁰ ดังนั้น ดูเถิด ภายหลังมันถูกย้ายไปปลูกใหม่ มันจะเจริญขึ้นหรือไม่? เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้ามันก็จะไม่เหี่ยวแห้งหรือไม่? คือเหี่ยวแห้งอย่างสิ้นเชิงไปถึงร่องที่มีมันเกิดมานั้น'"

¹¹ แล้วพระวอแนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹² "จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์กบฏนั้นว่า พวกเขาไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายอะไร? ดูเถิด กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็มและได้นำเอากษัตริย์และเจ้าเมืองทั้งหลายนำกลับไปให้ตนเองในเมืองบาบิโลน

¹³ แล้วเขาได้เอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งมา แล้วทำพันธสัญญากับผู้หนึ่งและให้ผู้หนึ่งสาบานตัว เขาได้นำเอาพวกคนสำคัญๆ ของดินแดนนั้นไป ¹⁴ เพื่อว่าอาณาจักรนั้นจะอ่อนแอและตั้งตัวขึ้นอีกไม่ได้ ดินแดนนั้นจะอยู่รอดโดยการรักษาสัญญาของเขา

¹⁵ แต่กษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็มได้กบฏต่อเขาโดยส่งทูตของเขาไปยังอียิปต์ด้วยหวังว่าจะได้นำมากมายและกองทัพ เขาผู้นั้นจะเจริญหรือไม่? เขาจะทำสำเร็จหรือไม่? เขาผู้ทำสิ่งเหล่านี้จะหนีรอดหรือไม่? หากเขาหักพันธสัญญาเขาจะหนีรอดหรือไม่? ¹⁶ เรามีชีวิตอยู่จนใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า คนผู้นั้นจะต้องตายในสถานที่ของกษัตริย์ผู้ได้ตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์ กษัตริย์ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามคำสาบานของเขาและเขาได้หักพันธสัญญาของเขา เขาจะตายในกลางกรุงบาบิโลน

¹⁷ ฟาโรห์พร้อมกองทหารกล้าและมีพลพรรคมากมายเพื่อการสงครามจะไม่ช่วยปกป้องเขาในการสงคราม เมื่อกองทัพบาบิโลนได้มีการก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะทำลายชีวิตจำนวนมาก ¹⁸ เพราะกษัตริย์ได้ดูหมิ่นคำสาบานของเขา และหักพันธสัญญา ดูเถิด เขาได้ยื่นมือเพื่อสาบานตนแต่ยังทำสิ่งเหล่านี้ เขาจะหนีรอดไปไม่ได้

¹⁹ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตจนใด คำปฏิญาณของเราที่เขาได้เหยียดหยามและพันธสัญญาของเราที่เขาได้หักเสียไม่ใช่หรือไม่? เราจะลงทัณฑ์ให้ตกแก่ศีรษะของเขาผู้นั้น ²⁰ เราจะกางดาบฆ่าของเรากลุมเขา แล้วเขาจะติดกับของเรา ต่อมาเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลนและจะตัดสินเขาที่นั่นในความไม่ซื่อสัตย์ของเขาที่เขาได้ทรยศเรา ²¹ ส่วนพวกที่ฟ่ายหนีทั้งหมดของกองทัพจะตายเพราะดาบ และพวกที่รอดตายจะกระเจาไปในทุกทิศทาง แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เราได้ประกาศแล้วว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้น"

²² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ดังนั้น เราเองจะเอาจากปลายยอดสูงสุดของต้นสนสิดาร์มาปักไว้ เราจะหักหน่ออ่อนจากยอดของมันมา และเราเองจะปลูกมันไว้ และเราเองจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูง ²³ เราเองจะปลูกมันไว้บนเทือกเขาของอิสราเอลเพื่อว่ามันจะแตกกิ่งและเกิดผล และกลายเป็นต้นสนสิดาร์ที่สวยงามเพื่อว่านกที่บินได้ทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน พวกมันจะมาทำรังที่ร่มเงาของกิ่งมัน

²⁴ แล้วต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราทำต้นไม้สูงให้เตี้ยลงและทำต้นไม้เตี้ยให้สูงขึ้น เราทำต้นไม้เขียวให้แห้งไปและทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น เราเป็นพระยาห์เวห์ได้เปล่าว่างมาแล้วและเราจะทำเช่นนั้น'"

Chapter 18

¹ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้าอีกครั้ง ตรัสว่า ² "เจ้าหมายถึงอะไร เมื่อพวกเจ้ากล่าวสุภาณัตินี้เกี่ยวกับดินแดนอิสราเอลและกล่าวว่า 'บิดาทั้งหลายกินอุ้งเปรี๊ยะ รวมทั้งบุตรทั้งหลายก็เข็ดฟัน'?"

³ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่แม้ฉันใดเจ้าจะไม่มีโอกาสที่จะกล่าวสุภาณัตินี้ในอิสราเอลอีกต่อไปฉันนั้น ⁴ ดูเถิด ทุกชีวิตเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราและชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราด้วย ผู้ใดที่ทำบาปผู้นั้นจะต้องตาย

⁵ สิ่งที่สามารถพูดได้เกี่ยวกับผู้ที่เที่ยงธรรมและผู้ที่ดำเนินความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมคือ ⁶ ถ้าหากคนนั้นไม่ได้กินที่บนภูเขาหรือชายตาดูขึ้นมองไปยังรูปเคารพของพงศ์พันธุ์อิสราเอล และไม่ได้ทำให้ภรรยาเพื่อนบ้านเป็นมลทิน หรือเข้าหาผู้หญิงในเวลาเธอมีประจำเดือน เขาเป็นคนที่ชอบธรรมเช่นนั้นหรือ?

⁷ สิ่งที่สามารถพูดได้คือเขาไม่ได้บีบบังคับคนหนึ่งคนใด รวมทั้งคืนของคำประกันให้แก่ลูกหนี้ และเขาไม่เคยปล้นทรัพย์แต่ให้อาหารของเขาแก่คนที่หิวรวมทั้งให้เสื้อผ้าคลุมกายแก่คนที่เปลือย เขาเป็นคนที่เที่ยงธรรมหรือ? ⁸ สิ่งที่สามารถพูดได้คือผู้ใดที่ได้ให้กู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยสำหรับเงินที่เขากู้มากเกินไป แต่เขาก็ไม่ได้เอากำไรมากเกินไปจากสิ่งที่เขาขายเช่นนั้นหรือ? มีการพูดถึงเขาว่าเขาดำเนินความยุติธรรมและสร้างความสัตย์จริงระหว่างคนด้วยกัน ⁹ ถ้าหากคนนั้นดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎหมายทั้งหลายของเราโดยทำอย่างซื่อสัตย์แล้ว ดังนั้นคำสัญญาสำหรับคนที่เที่ยงธรรมนี้ก็คือ เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน" นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰ แต่ถ้าหากเขามีบุตรชายที่ชอบใช้ความรุนแรงผู้ที่ทำให้โลหิตตก และได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสิ่งเหล่านี้ ¹¹ (แม้ว่าผู้เป็นบิดาไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เลย) เขาได้รับประทานอาหารที่สถานบูชาบนภูเขา เขาสร้างราศีแก่ภรรยาของเพื่อนบ้าน เราจะพูดว่าเขาเป็นคนเช่นไรดี?

¹² ชายคนนี้รังเกียจคนยากจนและคนขัดสน เขาปล้นชิง และเขาไม่ยอมคืนของประกัน และเขาได้ขายตาของเขาขึ้นมองรูปเคารพและทำสิ่งที่น่าชิงชังทั้งหลาย ¹³ และเขาให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยสูงเกินเหตุและเขากำไรมากเกินไปจากสิ่งที่เขาขาย คนนี้ควรจะมีชีวิตอยู่อย่างนั้นหรือ? แน่นอนเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ และโลหิตของเขาจะตกบนเขาเพราะเขาได้ทำสิ่งที่น่าชิงชังทั้งปวงเหล่านี้

¹⁴ แต่ดูเถิด สมมติว่ามีคนหนึ่งที่มีบุตรชายคนหนึ่ง และบุตรชายของเขาได้เห็นความบาปทั้งปวงที่บิดาได้ทำ และแม้ว่าเขาเห็น เขาก็ไม่ได้ทำตามสิ่งเหล่านั้น ¹⁵ บุตรชายคนนั้นไม่ได้รับประทานอาหารที่สถานบูชาบนภูเขา และขายตามองรูปเคารพทั้งหลายของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เขาไม่ได้สร้างราศีแก่ภรรยาของเพื่อนบ้าน เราจะกล่าวว่าเขาเป็นคนเช่นไรดี?

¹⁶ บุตรชายคนนั้นไม่ได้ข่มเหงรังแกผู้ใด หรือคิดดอกเบี้ยในการกู้ยืม หรือขโมยสิ่งใดๆ แต่ให้อาหารแก่ผู้หิวและให้เครื่องนุ่งห่มแก่ผู้ที่เปลือยกาย ¹⁷ บุตรชายคนนั้นไม่กดขี่ใครหรือให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยสูงเกินเหตุหรือหากำไรมากเกินไปจากการกู้ยืม แต่เขารักษากฎบัญญัติและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา บุตรชายคนนั้นจะไม่ตายเพราะบาปของบิดาของเขา เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

¹⁸ บิดาของเขาหาเงินด้วยการกดขี่คนอื่นโดยการขู่กรรโชกทรัพย์ ปล้นชิงพี่น้อง และทำผิดในหมู่ประชาชนของเขา ดูเถิด เขาจะตายเพราะบาปของเขา

¹⁹ แต่เจ้าก็ยังถามว่า 'ทำไมบุตรชายไม่ต้องร่วมรับโทษความผิดของบิดาเล่า?' เพราะบุตรชายได้ทำสิ่งที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม และได้ใส่ใจทำตามกฎเกณฑ์ของเราทั้งหมด เขาได้ทำสิ่งเหล่านี้ครบถ้วน เขาจะดำรงชีวิตอยู่อย่างแน่นอน! ²⁰ ผู้ใดที่ทำบาป ผู้นั้นจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องร่วมรับโทษกับความผิดของบิดา ทั้งบิดาก็ไม่ต้องร่วมรับโทษกับความผิดของบุตรชาย คนที่เที่ยงธรรมจะได้รับผลแห่งความเที่ยงธรรมของเขาเอง และคนชั่วก็จะได้รับการกล่าวโทษจากความชั่วร้ายของเขาเอง

²¹ แต่หากคนชั่วหันหนีจากบาปทั้งปวงที่เขาทำ และรักษากฎหมายทั้งหมดของเรารวมทั้งทำสิ่งที่ถูกต้องและเที่ยงธรรม เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนและไม่ตาย ²² การละเมิดทั้งหมดที่เขาได้ทำลงไปจะไม่เป็นที่ยึดจำและไม่นำมาเป็นข้อพิพาทเขา เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะสิ่งเที่ยงธรรมที่เขาได้ทำนั้น

²³ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราพึงพอใจในความตายของคนชั่วร้าย และเราจะไม่ยินดียิ่งไปกว่าเมื่อเขาหนีจากทางชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่หรือ?

²⁴ แต่หากคนที่เที่ยงธรรมหันหนีจากความเที่ยงธรรมของเขาไปทำบาป และทำสิ่งที่น่าชิงชังทั้งหลายเช่นเดียวกับคนชั่ว เขามีชีวิตอยู่ได้หรือ? ความเที่ยงธรรมทั้งปวงที่เขาได้ทำจะไม่เป็นที่ยึดจำ เมื่อเขาทรยศเราในการกบฏของเขา ดังนั้นเขาจะตายในความบาปทั้งหลายที่เขาได้ทำ

²⁵ แต่เจ้าก็ยังกล่าวว่า 'วิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ?วิถีทางของเจ้ายุติธรรมอย่างนั้นหรือ? ²⁶ เมื่อคนชอบธรรมหันหนีจากความชอบธรรมของเขาและทำบาปซึ่งเขาตายเพราะบาป แล้วเขาจะตายเพราะบาปที่เขาได้ทำลงไป

²⁷ แต่เมื่อคนชั่วหันหนีจากความชั่วของเขาที่เขาได้ทำไปแล้ว และกลับมาทำสิ่งที่ยุติธรรมและชอบธรรม เมื่อนั้นเขาจะสงวนชีวิตของเขาไว้ ²⁸ เพราะเขาได้เห็นและหันหนีจากการละเมิดทั้งหมดที่เขาได้ทำไป เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนและเขาจะไม่ตาย

29 แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลก็ยังกล่าวว่า 'วิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย วิถีทางของเราไม่ยุติธรรมอย่างไรหนอ? วิถีทางของพวกเจ้าต่างหากที่ไม่ยุติธรรม **30** ดังนั้นเราจะตัดสินเจ้าแต่ละคนตามการกระทำของเขา พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกลับใจใหม่และหันหนีจากการละเมิดทั้งสิ้นของพวกเจ้าเพื่อการละเมิดเหล่านั้นจะไม่เป็นหินสะดุดแห่งความพิณบบาทที่กีดขวางเจ้า

31 จงละทิ้งการล่วงละเมิดทั้งสิ้นที่พวกเจ้าเองทำลงไป จงรับเอาจิตใจและวิญญาณใหม่เกิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายทำไมเล่า? **32** เพราะเราไม่ได้พึงพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกลับใจใหม่และมีชีวิตอยู่เถิด

Chapter 19

¹ "ตอนนี้เจ้าจงเปล่งเสียงร้องบอกเพลงร้องทุกข์ต่อผู้นำทั้งหลายของอิสราเอล ² และร้องว่า 'มารดาของเจ้าเป็นใครหนอ? นางสิงโต นางอยู่กับลูกสิงโตตัวผู้ของนางท่ามกลางฝูงสิงโตหนุ่ม และนางได้เลี้ยงดูลูกๆ ของนาง ³ นางคือผู้ที่ได้เลี้ยงหนึ่งในบรรดาลูกสิงโตของนางให้เติบโตขึ้นเป็นสิงโตหนุ่ม สิงโตที่ฝึกหัดฉีกเหยื่อของมัน แล้วมันก็ได้กัดกินคน ⁴ แล้วบรรดาชนชาติได้ยินเรื่องของมัน มันถูกจับได้ในกับดักของพวกเขา และพวกเขาเอามันไปยังแผ่นดินอียิปต์

⁵ แล้วนางได้เห็นว่ามีนางคอยการกลับมาของมันนานแล้ว ความหวังของนางก็ได้หมดไป ดังนั้นนางจึงได้อาลูกสิงโตมาอีกตัวหนึ่งและได้เลี้ยงมันให้เป็นสิงโตหนุ่ม ⁶ สิงโตหนุ่มตัวนี้เที่ยวไปในท่ามกลางพวกสิงโต และมันได้กลายเป็นสิงโตหนุ่ม และได้เรียนรู้ที่จะฉีกพวกเหยื่อของมัน มันได้กัดกินบรรดาผู้คน ⁷ มันได้จับหญิงม่ายทั้งหลายของพวกเขาและทำลายเมืองทั้งหลายของพวกเขา ดินแดนและผู้ที่อยู่ในนั้นก็ร้างเปล่าเมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน

⁸ แต่บรรดาชนชาติจากแคว้นแคว้นทั้งหมดรอบๆ ก็ได้มาต่อสู้มัน พวกเขาทางซ้ายของพวกเขาออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในกับดักของพวกเขา ⁹ พวกเขาเอามันไปขังไว้ในกรงแล้วพวกเขาได้นำมันมายังภัตตาคารบาบิโลน พวกเขาได้นำมันไว้ในที่มันแข็งแรงเพื่อว่าเสียงของมันจะไม่ได้ยินต่อไปอีกบนภูเขาแห่งอิสราเอล

¹⁰ มารดาของเจ้าเหมือนเถาวัลย์ปลุกอยู่ในสวนองุ่นในโลหิตของเจ้าริมน้ำ มีผลดกและมีแขนงมากมายเพราะมีน้ำบริบูรณ์ ¹¹ มันมีแขนงที่แข็งแรงมากเหมาะใช้สำหรับเป็นคทาของผู้ครอบครอง และมันชูขึ้นสูงท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ รวมทั้งความสูงเด่นของมันก็ได้เป็นที่พบเห็นโดยในหนาทึบของมัน

¹² แต่มันถูกถอนออกด้วยความโกรธ และถูกโยนทิ้งลงบนพื้นดินและลมตะวันออกทำให้ผลมันเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงมากก็หักและเหี่ยวไป และไฟก็ได้เผาไหม้มันเสีย ¹³ ดังนั้นบัดนี้มันถูกนำไปปลุกในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งและกระหายน้ำ

¹⁴ เพราะไฟก็ได้ออกมาจากแขนงใหญ่ของมันและเผาทำลายผลจนหมดจึงไม่มีแขนงที่แข็งแรงเหลืออยู่บนต้นอีกเลย ไม่มีคทาสำหรับครอบครอง' นี่เป็นบทเพลงร้องทุกข์ที่ใช้สำหรับขับร้องเป็นเพลงร้องทุกข์บทหนึ่ง"

Chapter 20

- ¹ ในปีที่เจ็ด เดือนที่ห้าวันที่สิบ ที่พวกผู้อาวูโสของอิสราเอลบางคนมาทูลถามพระยาห์เวห์ และพวกเขาได้นั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า
- ² แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ³ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงพูดกับพวกผู้อาวูโสของอิสราเอลและกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ พวกเจ้าจะมาปรึกษาเราหรือ? เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้คำปรึกษาแก่พวกเจ้าฉันใด นั่นคือคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า
- ⁴ เจ้าจะตัดสินพวกเขาหรือไม่? เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าจะตัดสินพวกเขาหรือไม่? จงให้เขารู้ถึงความน่ารังเกียจของบรรพบุรุษพวกเขา ⁵ และจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้คือ ในวันนั้นที่เราเลือกสรรอิสราเอลไว้และเราได้ยกมือของเราปฏิญาณต่อลูกหลานของพงศ์พันธุ์ของยาโคบ และได้สาธยายตัวเราให้พวกเขา รู้จักในดินแดนอียิปต์ เมื่อเรายกมือของเราขึ้นปฏิญาณกับเขา เราได้กล่าวว่า 'เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา' ⁶ ในวันนั้นที่เราได้ยกมือปฏิญาณต่อพวกเขาว่าเราจะนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราได้เลือกสรรให้เขากันหลายอย่างพิสดาร ซึ่งเป็นดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มันเหมือนเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดในบรรดาดินแดนทั้งหมด
- ⁷ เราได้กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าแต่ละคนจงถึงสิ่งที่น่ารังเกียจออกไปเสียจากสายตาของเขาและรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ อย่าให้ตัวของเจ้าเองเป็นมลทิน เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา"
- ⁸ แต่เขากันหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมเชื่อฟังเรา ทุกคนไม่ได้ละทิ้งสิ่งที่น่ารังเกียจออกไปเสียจากสายตาของเขาและละทิ้งรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ ดังนั้นเราตั้งใจที่จะระบายความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาเพื่อให้สมแก่โทษะของที่มีต่อพวกเขาออกมาจนหมดท่ามกลางดินแดนอียิปต์ ⁹ เราได้ทำโดยเห็นแก่นามของเราเองดังนั้นเราจะไม่ยอมให้นามนั้นถูกเหยียดหยามในสายตาของประชาชาติซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น เราจึงได้สาธยายตัวเราต่อหน้าประชาชาติให้พวกเขา รู้จัก ให้เห็นแก่ตาของพวกเขาในกรณีที่เรานำพวกเขาออกมาจากดินแดนอียิปต์
- ¹⁰ ดังนั้นเราจึงได้ส่งพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ และได้้นำพวกเขามายังถิ่นทุรกันดาร ¹¹ แล้วเราได้ให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขากันหลายและได้สาธยายกฎหมายของเราให้เขารู้ เพื่อแต่ละคนจะได้มีชีวิตอยู่ถ้าเขาเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้ ¹² เราได้ให้บรรดาสะบาโตของเราแก่เขากันหลายด้วยเป็นหมายสำคัญระหว่างเราและพวกเขาเพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งทำให้พวกเขาบริสุทธิ์
- ¹³ แต่พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่พวกเขาได้ปฏิเสธกฎหมายของเรา ซึ่งถ้าใครเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ พวกเขาหลบหลีกบรรดาสะบาโตของเราอย่างหนัก ดังนั้นเราจึงได้กล่าวว่าเราจะระบายความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาในถิ่นทุรกันดารจนทำให้พวกเขาหมดสิ้นไป ¹⁴ หากแต่เราทำโดยเห็นแก่นามของเราเองเพื่อไม่ให้นามนั้นเสื่อมเกียรติในสายตาของประชาชาติทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่เราได้นำเขาออกมาจากอียิปต์
- ¹⁵ ดังนั้นเราเองก็ได้ยกมือของเราปฏิญาณต่อเขากันหลายในถิ่นทุรกันดารด้วยว่าเราจะไม่นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนซึ่งเราได้ให้แก่เขาคือดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเป็นเหมือนเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดในบรรดาดินแดนทั้งหมด ¹⁶ เราได้ปฏิญาณเพราะพวกเขาได้ปฏิเสธกฎหมายของเราและไม่ได้นำชีวิตตามกฎเกณฑ์ของเรา และพวกเขาได้หลบหลีกบรรดาสะบาโตของเรา เพราะว่าจิตใจพวกเขาไปติดตามรูปเคารพของพวกเขา ¹⁷ ถึงกระนั้นความคิดของเราที่ได้ไว้ชีวิตพวกเขาจากการทำลายของพวกเขา และเราไม่ได้ทำให้พวกเขาสูญสิ้นไปในถิ่นทุรกันดารนั้น
- ¹⁸ เราได้พูดกับบุตรหลานของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า "อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ที่มีตามารดาของเจ้า อย่ารักษากฎหมายของพวกเขา หรือทำให้ตัวเจ้าเองเป็นมลทินไปด้วยบรรดารูปเคารพ ¹⁹ เราเป็นพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา จงรักษากฎหมายของเราและจงประพฤติตาม ²⁰ จงรักษาสะบาโตของเราให้บริสุทธิ์เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย"
- ²¹ แต่บุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเขาก็ได้กบฏต่อเรา เขากันหลายไม่ได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราหรือรักษากฎหมายของเรา ซึ่งหากเขารักษา ก็จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยสิ่งเหล่านั้น พวกเขาได้หลบหลีกบรรดาสะบาโตของเรา ดังนั้น เราได้ตั้งใจที่จะเทความโกรธของเราออกเหนือพวกเขาเพื่อสมกับโทษะของเราที่มีต่อเขาในถิ่นทุรกันดาร ²² แต่เราได้ยื่นมือของเราไว้และได้ทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง ดังนั้นเพื่อไม่ให้นามนั้นเสื่อมเกียรติในสายตาของชนชาติเราจึงได้นำชาวอิสราเอลออกมา
- ²³ เราเองได้ยกมือของเราขึ้นปฏิญาณต่อเขากันหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะกระจ่ายพวกเขาไปในท่ามกลางชนชาติ และแยกพวกเขาไปอยู่ตามดินแดนทั้งหลาย ²⁴ เราได้ตัดสินใจทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ทำตามกฎหมายของเรา และตั้งแต่นั้นมาพวกเขาได้ปฏิเสธกฎหมายของเราและหลบหลีกบรรดาสะบาโตของเรา นัยน์ตาของพวกเขาจึงจ้องมองอยู่ที่รูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา
- ²⁵ แล้วเรายังได้ให้กฎเกณฑ์ที่เลวแก่พวกเขาและให้กฎหมายที่ไม่ทำให้พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ได้ ²⁶ เราได้ทำให้พวกเขาเป็นมลทินด้วยของถวายของพวกเขากันเอง เมื่อพวกเขาได้ถวายบูชาบุตรหัวปีทุกคนและโยนเข้าไปในไฟ เราได้ทำเช่นนั้นเพื่อให้พวกเขาหวาดกลัวเพื่อให้เขากันหลายรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์
- ²⁷ เพราะฉะนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายได้ห่มันประมาทเราอีกในเรื่องนี้ด้วยเมื่อพวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อเรา ²⁸ เมื่อเราได้นำพวกเขาเข้ามาในดินแดนที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว และเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาได้เห็นเนินเขาสูงหรือเห็นต้นไม้ใบดก พวกเขา ก็ถวายเครื่องบูชาของพวกเขาที่นั่น พวกเขาได้ยั่วเราด้วยการ

ถวายบูชาของเขา และที่นั่นเขาได้เผาบูชาเครื่องหอมและเขาได้เทเครื่องดื่มบูชารอกที่นั่น ²⁹ แล้วเราได้ถามเขาว่า สถานที่สูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร?" และเขาก็เรียกชื่อที่นั่นว่าบาม่าห์มาจนทุกวันนี้"

³⁰ ดังนั้น จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ ทำไมพวกเจ้าทำตัวให้เป็นมลทินตามวิถีทางบรรพบุรุษของพวกเจ้า? แล้วทำไมพวกเจ้าได้ประพฤติตัวเหมือนหญิงโสเภณีที่ตามหาแต่สิ่งที่น่าขยะแขยงเล่า? ³¹ เมื่อพวกเจ้าถวายของถวายของพวกเจ้าและพวกเจ้าได้โยนบรรดาบุตรชายเข้าไปในไฟ จนถึงตอนนี้พวกเจ้าก็ไม่ได้ทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของพวกเจ้าทั้งหมด ดังนั้นทำไมเราควรจะให้พวกเจ้ามาถนอมเราหรือ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนฉันใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถนอมเราฉันนั้น ³² สิ่งที่อยู่ในใจของพวกเจ้าจะไม่เกิดขึ้นแน่ คือที่พวกเจ้าคิด พวกเจ้าพูดว่า "เราจะเป็นเหมือนชนชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนเผ่าต่างๆ ในดินแดนอื่นที่จะมีสการไม้และหิน"

³³ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า "เรามีชีวิตอยู่แน่นอนฉันใด เราจะปกครองเหนือพวกเจ้าอย่างแน่นอนด้วยมือที่ทรงพลัง ด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความโกรธที่เปล่งมาบนพวกเจ้าฉันนั้น ³⁴ เราจะนำพวกเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลายและรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าถูกกระจัดกระจายไปนั้น เราจะทำสิ่งนี้ด้วยมือที่ทรงพลัง และด้วยความโกรธที่ระบายออกมา ³⁵ แล้วเราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารของชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะตัดสินเจ้าแบบหน้าต่อหน้า"

³⁶ อย่างที่เราได้ตัดสินบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งดินแดนอียิปต์ เช่นเดียวกันนี้เราจะตัดสินพวกเจ้าด้วย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ³⁷ เราจะเป่าเหตุให้พวกเจ้าลอดผ่านใต้คาไป และเราจะให้เจ้าเข้าสู่ข้อผูกมัดของพันธสัญญา ³⁸ เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้ารวมทั้งพวกที่ต่อต้านเรา เราจะส่งพวกเจ้าออกจากดินแดนที่เขาไปอาศัยอยู่อย่างคนต่างด้าวฉันนั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในดินแดนอิสราเอล แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

³⁹ ส่วนพวกเจ้า โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า แต่ละคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของตน ไม่มีสการพวกมันถ้าหากเจ้าไม่เชื่อฟังเรา แต่เจ้าจะต้องไม่ดูหมิ่นนามอันบริสุทธิ์ของเราด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของพวกเจ้าอีก

⁴⁰ เพราะวามกบฏของเจ้า คือภูเขาสูงของอิสราเอล นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลทั้งหมดจะมีสการเราที่นั่นในดินแดน เราจะยินดียิ่งที่จะรับของถวายของเจ้าทั้งหลายที่นั่น ทั้งผลแรกจากของสัการะและเครื่องถวายบูชาบริสุทธิ์ทั้งหมดของเจ้า ⁴¹ เราจะยอมรับพวกเจ้าเหมือนกลิ่นหอมของเครื่องหอมเมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้าถูกกระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าให้ชนชาติทั้งหลายได้เห็น

⁴² แล้วเมื่อเรานำเจ้าเข้าในดินแดนอิสราเอล เข้าไปยังดินแดนที่เราได้ยกมือปฏิญาณไว้ว่าจะยกให้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ⁴³ แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางอันชั่วร้ายและการกระทำทั้งหมดของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำตัวเองให้เป็นมลทิน และพวกเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้าด้วยตาของเจ้าเองเพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้ทำนั้น ⁴⁴ ดังนั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เมื่อเราได้ทำแบบนี้นับกับเจ้า เพราะเห็นแก่นามของเรา ไม่ใช่เพราะตามวิถีทางอันชั่วร้ายของเจ้า และไม่ใช่เพราะตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า '"

⁴⁵ แล้วพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ⁴⁶ "เจ้านูตรมมนุษย์ จงหันหน้ามุ่งไปยังทางแดนใต้ และกล่าวโทษยังทิศใต้ จงเผยพระวอนะต่อด้านแดนป่าไม้ในเนเกบ ⁴⁷ จงกล่าวกับป่าไม้ของเนเกบว่า 'นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะก่อไฟท่ามกลางเจ้า เราจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสีย เปลวไฟเหล่านี้ก็จะลุกไหม้และไม่สามารถดับ และใบหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนถึงทิศเหนือจะถูกไฟเผา

⁴⁸ แล้วมนุษย์ทุกคนจะเห็นว่าเราเป็นพระยาห์เวห์เป็นผู้ก่อไฟนั้น และไฟนั้นจะดับไม่ได้" ⁴⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า "อนิจจาเอ๋ย ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เขาทิ้งหลายคำลึงกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า 'เขาเป็นแค่ผู้ชอบเล่าเรื่องอุปมาไม่ใช่หรือ?'"

Chapter 21

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม และกล่าวตำหนิสถานนมัสการทั้งหลาย จงเผยพระวอนต่อผู้เดินแดนอิสราเอล ³ จงกล่าวแก่ดินแดนอิสราเอลว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกิจนี้ เราจะต่อสู้เจ้า และเราจะชักดาบออกจากฝัก และเราจะตัดทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมออกจากเจ้าเสีย

⁴ เพื่อที่เราจะตัดทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมออกจากเจ้าเสีย ดาบของเรานั้นจะจ่อจากฝักไปต่อสู้มนุษย์ทั้งหมดจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ ⁵ แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์ ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว มันจะไม่คืนใส่ฝักอีก'

⁶ สำหรับเจ้า เจ้าบุตรมนุษย์ จงคร่ำครวญด้วยใจที่แตกสลายด้วยความทุกข์ระทมขมขื่นต่อหน้าพวกเขา ⁷ แล้วมันจะเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาจะถามเจ้าว่า 'เพราะเหตุใดเจ้าจึงโอดครวญ?' แล้วเจ้าจะกล่าวว่า 'เพราะข้าพเจ้าทำให้หัวใจทุกคนดวงฟ่องลง ทุกมือก็อ่อนเปลี้ย! วิญญาณทุกคนดวงจะหมดแรง และทุกเข่าอ่อนจะอ่อนเปลี้ยเหมือนน้ำ ดูกิจนี้ สิ่งนั้นกำลังจะมาถึงแล้วและจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'"

⁸ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ⁹ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนและกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้' "ตรัสว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งมันจะถูกกลับให้คมและขัดเงา

¹⁰ มันจะถูกกลับให้คมเพื่อการเช่นฆ่า มันจะถูกขัดเงาเพื่อให้แวบวับเหมือนฟ้าแลบยังจะให้พวกเราชื่นชมยินดีในไม้คทาแห่งบุตรชายของเราหรือ? ดาบที่จะมาถึงนั้นรังเกียจไม่เช่นนั้นทุกอัน ¹¹ ดังนั้นดาบจะถูกกลับไว้ให้คมกริบ แล้วก็กุมไว้มันกระชับมือดาบถูกขัดให้ขึ้นเงาและมันจะถูกมอบไว้ในมือของเพชรฆาต'"

¹² จงร้องขอความช่วยเหลือและคร่ำครวญเกิด บุตรมนุษย์เอ๋ย เพราะดาบนั้นฟาดฟันประชาชนของเรา มันหักันบรรดาเจ้านายของอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาตกเป็นเหยื่อคมดาบพร้อมกับประชาชนของเรา ฉะนั้นจงตอกขกตัวของเจ้า ¹³ เพราะจะมีการทดสอบ หากแต่คนจะจะไม่คงอยู่ต่อไปอย่างนั้นหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁴ ตอนนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนและจงปรบมือของเจ้า ให้ดาบนั้นฟาดฟันสามครั้ง มันเป็นดาบเพื่อการเช่นฆ่า มันเป็นดาบสำหรับคนจำนวนมากที่ต้องถูกสังหาร ฟาดฟันพวกเขาจากรอบทิศ

¹⁵ เพื่อทำให้หัวใจของพวกเขาสลายลงด้วยความกลัว และผู้คนล้มตายเป็นทวีคูณ เราได้ตั้งดาบเช่นฆ่าไว้ที่ประตูทุกบาน โอ มันเปล่งประกายดังสายฟ้า มันถูกกุมไว้เพื่อการเช่นฆ่า ¹⁶ เจ้าดาบเอ๋ย จงฟันไปทางขวา แล้วฟันไปทางซ้าย ที่ไหนก็ได้ตามแต่คมของเจ้าจะพลิกหันไป ¹⁷ เพราะเราเองก็จะปรบมือด้วย และโทษของเราจะเบาบางลง เราผู้เป็นพระยาห์เวห์ได้ลั่นวาจาไว้"

¹⁸ พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้าอีกครั้งกล่าวว่า ¹⁹ "ตอนนี้ พวกเจ้าบุตรมนุษย์ ให้วาดถนนขึ้นมาสองสายที่ดาบของกษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลนจะไปได้ ถนนสองสายนี้จะเริ่มต้นจากประเทศเดียวกัน และป้ายบอกทางจะบอกทางที่จะนำไปสู่ตัวเมือง ²⁰ จงทำเครื่องหมายอีกสายหนึ่งสำหรับกองทัพของบาบิโลนที่จะไปยังเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และจงทำเครื่องหมายอีกสายหนึ่งที่จะไปยังกองทัพของยูดาห์กับกรุงเยรูซาเล็มซึ่งมีป้อมปราการ

²¹ เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนจะหยุดอยู่ตรงทางแพร่งของหัวถนนทั้งสองเพื่อเสี่ยงทาย เขาจะเขย่าลูกธนูและสอบถามเส้นทางจากรูปเคารพทั้งหลายและเขาจะผ่าตับของสัตว์ ²² ในมือขวาของเขาจะมีลูกเสี่ยงทายของกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะตั้งเครื่องทะลวงทำลายมัน เพื่ออาปากของเขาสั่งให้ทำลายล้าง เพื่อส่งเสียงตะโกนให้รบ เพื่อตั้งเครื่องทะลวงที่ประตูเมือง เพื่อสร้างทางลาดและก่อกำแพงล้อม ²³ มันดูเหมือนจะเป็นเครื่องกลางที่เป่าประโยชน์ในสายตาของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม คนพวกนั้นที่เคยสาบานกับชาวบาบิโลน แต่กษัตริย์บาบิโลนจะฟ้องเอาผิดเขาและละเมิดพันธสัญญาเพื่อจะจับพวกเขาไป

²⁴ ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าพวกเขาได้ทำให้ความผิดของเจ้าเป็นที่นึกถึงได้ เราจะทำให้การละเมิดของเจ้าถูกเปิดเผย เพื่อว่าการกระทำทั้งหมดของเจ้ากับบาปของเจ้าจะปรากฏ เพราะเจ้าได้กระทำความผิดไปเจ้าจึงต้องถูกจับ

²⁵ สำหรับเจ้า ผู้ปกครองแห่งอิสราเอลที่ชั่วร้ายและเลวทราม วันแห่งการลงโทษของเจ้ามาถึงแล้ว และเวลาแห่งการกำจัดได้หมดลงแล้ว ²⁶ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เจ้าดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพกศีรษะและถอดมงกุฎออก สิ่งต่างๆ จะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ผู้ที่ต่ำต้อยจะถูกยกย่องขึ้นและผู้ที่อยู่สูงจะตกต่ำลง ²⁷ จงพิณาคองพิณาสเราจะทำให้มันพิณาค มันจะไม่ได้รับการบูรณะจนกว่าผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตัดสินใจจะมา

²⁸ ดังนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอนและกล่าวว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่คนอัมโมนเกี่ยวกับความละอายของเขาที่กำลังจะมาถึงคือ ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออกมาดาบซึ่งถูกกลับให้คมเพื่อการเช่นฆ่า ดังนั้นมันจะเป็นเหมือนฟ้าแลบ ²⁹ ขณะที่ผู้เผยพระวอนเผยนิมิตเท็จแก่เจ้า ขณะที่พวกเขาได้ทำพิธีกรรมเพื่อให้คำทำนายเท็จแก่เจ้า ดาบนี้ก็จะวางเจ้าไว้บนคอของคนชั่วร้ายผู้ซึ่งจะต้องถูกฆ่า วันแห่งการลงโทษได้มาถึงแล้ว และวันแห่งความชั่วร้ายของเจ้าจะจบแล้ว

³⁰ จงให้ดาบกลับเข้าฝักในสถานที่ที่เจ้าได้สร้างไว้ ในดินแดนดั้งเดิมของเจ้า เราจะต้องสิ้นเจ้า ³¹ เราจะระบายความโกรธกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะพัดไหมไฟแห่งความพิโรธของเราบนตัวเจ้า และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนใจโหด ผู้มีฝีมือในการทำลายล้าง

³² เจ้าจะเป็นเชื้อเพลิงไว้ใช้ในไฟ เลือดของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้า เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศดังนี้แล้ว"

Chapter 22

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "ตอนนี้บุตรมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะตัดสินไหม? เจ้าจะตัดสินเมืองแห่งการนองเลือดนี้ไหม? จงบอกเมืองนี้ถึงพฤติกรรมอันน่าชิงชังนี้ ³ เจ้าจงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่คือนครที่หลังเลือดให้นองในท่ามกลางเมืองนั้นเพื่อว่าเวลาของเมืองนั้นจะมาถึงคือ เมืองนี้ที่สร้างรูปเคารพ และปล่อยตัวเองให้แปดเปื้อนมลทิน

⁴ เจ้ามีความผิดเพราะเลือดที่เจ้าหลั่งออกมา และเจ้าได้ทำให้แปดเปื้อนมลทินเพราะรูปเคารพที่เจ้าได้สร้างขึ้น เจ้าได้ตั้งจุดจบของเจ้าให้ใกล้เข้ามา และใกล้ถึงที่สุดท้ายของเจ้าแล้ว ดังนั้นเราจะทำให้เจ้าเป็นที่น่าเหยียดหยามต่อชนชาติทั้งหลายและถูกเหยียดหยามต่อสายตาของทุกดินแดน ⁵ ถึงบรรดาผู้อยู่ใกล้และผู้อยู่ไกลจะเยาะเย้ยเจ้า เมืองอันเป็นมลทินเอ๋ย ซึ่งเป็นที่รู้จักไปทุกหนทุกแห่งว่าเต็มไปด้วยความโกลาหล

⁶ ดูเถิดผู้ปกครองทั้งหลายของอิสราเอลนั้น อำนาจของแต่ละคนของตัวเขาเองได้มาถึงเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด ⁷ พวกเขาได้ดูหมิ่นเหยียดหยามบรรดาบิดามารดาของตนในเมืองนี้ และพวกเขาได้กดขี่มเหบบรรดาคนต่างด้าวที่อยู่ในกลางเมือง ประพฤติไม่ดีต่อเด็กกำพร้า และหญิงม่ายในเมือง ⁸ เจ้าได้เหยียดหยามสิ่งบริสุทธิ์ของเราและทำให้บรรดาเสมาโตของเรามัวหมอง ⁹ พวกนักฆ่าได้มายังเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด และพวกเขาจะกินเลี้ยงบนภูเขาและทำสิ่งที่ชั่วร้ายท่ามกลางเจ้า

¹⁰ ความเปลือยเปล่าของบิดาถูกเปิดเผยในตัวเจ้า พวกเขาได้ทำร้ายผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์ที่อยู่ในเจ้าในระหว่างที่นางเป็นมลทิน ¹¹ มีคนที่ทำเรื่องต่ำช้าสามานย์กับภรรยาของเพื่อนบ้าน และมีคนทำให้ลูกสะใภ้เป็นมลทินอย่างน่าละอาย มีคนล่วงเกินพี่สาวน้องสาวร่วมบิดาของพวกเขาค คนเหล่านี้ต่างอยู่ท่ามกลางเจ้า ¹² มีคนที่รับสินบนท่ามกลางเจ้าเพื่อทำให้เกิดการหลังเลือด เจ้าเรียกดอกเบี๋ยและเอาค่าโง่ไป เจ้าทำร้ายเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการกดขี่มเหบบ และเจ้าหลงลืมเรา นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ ดูเถิด เราจะตีด้วยมือของเราลงเหนือสิ่งยั่วยุที่เจ้าได้ทำ และการหลังเลือดในท่ามกลางพวกเจ้า ¹⁴ ใจเจ้าจะยังพินกันแล้วมือของเจ้าจะยังเข้มแข็งในวันที่เราจัดการกับเจ้าได้หรือ? เราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศสิ่งนี้ และเราจะทำตามนั้น ¹⁵ ดังนั้นเราจะให้พวกเจ้ากระเจาออกไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆ และให้เจ้าแตกข่านไปทั่วดินแดนต่างๆ ในวิธีนี้เราจะเผาผลาญความไม่บริสุทธิ์ของเจ้าออกจากเจ้า ¹⁶ ดังนั้นเจ้าจะเป็นที่ไม่บริสุทธิ์ในสายตาของชนชาติทั้งหลาย แล้วเจ้าจะรู้ว่าเป็นพระยาห์เวห์"

¹⁷ ต่อมาพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹⁸ "เจ้าบุตรมนุษย์ วงศ์วานอิสราเอลได้กลายเป็นขี้แร่สำหรับเรา เขาทิ้งปวงเป็นเศษทองแดง ดิบๆ เหล็ก และตะกั่วในท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะเป็นเพียงขี้แร่ของเงินในเตาหลอมของเจ้า ¹⁹ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เนื่องจากพวกเจ้าทั้งหมดได้เป็นเหมือนขี้แร่ ดังนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าเข้าสู่กลางกรุงเยรูซาเล็ม

²⁰ ตั้งคนรวบรวมเงิน ทองแดง เหล็ก ตะกั่ว และดิบๆรวมทั้งใส่พวกมันเข้าไปในเตาหลอมเพื่อหลอมละลาย ทั้งเป่าด้วยไฟอันร้อนแรงเพื่อหลอมพวกมัน ดังนั้นเราจะรวบรวมพวกเจ้าด้วยความโกรธแค้นและโทสะของเรา เราจะวางเจ้าไว้ที่นั่นและเป่าไฟให้เจ้าละลาย ²¹ ดังนั้น เราจะรวบรวมเจ้าและเป่าด้วยไฟแห่งโทสะของเราใส่เจ้า และเจ้าจะถูกหลอมอยู่ท่ามกลางเมืองนั้น ²² ตั้งเงินที่ถูกหลอมกลางเตาเผา เจ้าจะถูกหลอมเหลวอยู่ในท่ามกลางมัน และเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ได้ระบายโทสะของเราลงต่อพวกเจ้า"

²³ พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ²⁴ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวกับเมืองนี้ว่า 'เจ้าเป็นดินแดนที่ไม่ได้รับการชำระให้สะอาด เจ้าจะไม่มีฝนตกในวันแห่งพระพิโรธเลย ²⁵ มีการกบฏของผู้พยากรณ์ของนางในท่ามกลางเจ้า เหมือนสิ่งโศกเศร้าและฉีกเยื่อ พวกเขาเชมือชีวิตผู้คนและยึดทรัพย์สมบัติและของมีค่า พวกเขาทำให้พวกแม่ม่ายกวักจวนขึ้นในนาง

²⁶ บุโรห์ของนางได้ละเมิดบทบัญญัติของเราและลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา พวกเขาไม่แยกแยะระหว่างบรรดาสิ่งที่บริสุทธิ์กับบรรดาสิ่งไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างบรรดาสิ่งที่สะอาดและบรรดาสิ่งที่มีมลทิน พวกเขาปิดหูปิดตาไม่รักษามรรดาเสมาโตของเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกลบล้างดูหมิ่นในท่ามกลางพวกเขา ²⁷ บรรดาเจ้าเมืองของนางที่อยู่ในนางเป็นเหมือนฝูงสุนัขป่าฉีกเนื้อของเหยื่อของพวกมัน ออก พวกเขาทำให้เกิดการหลังเลือดและทำลายชีวิตเพื่อหาผลประโยชน์อย่างฉ้อฉล ²⁸ บรรดาผู้เผยพระวอของนางได้ฉ้อโกงปิดบังการกระทำของพวกเขา พวกเขาเห็นนิมิตเท็จและคำทำนายจอมปลอม พวกเขากล่าวว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้" ทั้งๆ ที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัส

²⁹ ประชาชนของดินแดนนั้นถูกกดขี่มเหบบด้วยการกรรโชกและปล้นสะดมผ่านการโจรกรรม และพวกเขาทำชั่วต่อคนจนและขัดสน และรังแกคนต่างด้าวโดยปราศจากความยุติธรรม

³⁰ ดังนั้นเราได้มองหาใครสักคนในพวกเขาที่จะสร้างกำแพงขึ้นและยืนอยู่ต่อหน้าเรา เพื่อชำระดินแดนนี้สะอาดและเราจะได้ไม่ทำลายมัน แต่เราไม่ได้พบใครเลย ³¹ ดังนั้น เราจะระบายโทสะลงเหนือพวกเขา เราจะทำให้พวกเขาสั่นด้วยไฟแห่งความโกรธของเราและปล่อยสิ่งทั้งปวงที่เขากำลังทำไว้ตกแก่ศีรษะของพวกเขา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 23

¹ พระวอนะของพระยาหวิเวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ มีผู้หญิงสองคนเป็นบุตรสาวของมารดาเดียวกัน ³ เธอทั้งสองได้ทำตัวเหมือนโสเภณีในอียิปต์ตั้งแต่สาว ๆ พวกเธอทำตัวเป็นโสเภณีที่นั่น หน้าอกของพวกเธอได้ถูกเคล้าคลึง และเต้านมพรหมจารีของพวกเธอก็ได้ถูกลูบไล้ ⁴ ชื่อของพวกเธอคือ คนพี่ชื่อโอโสภาและน้องสาวชื่อโอโสภาห์ แล้วพวกเธอทั้งสองก็เป็นของเรา แล้วพวกเธอได้ให้กำเนิดบุตรดาบุตรชายและบุตรหญิง ชื่อของพวกเธอมีความหมายดังนี้ โอโสภาห์หมายถึงสะมาเรีย และโอโสภาห์หมายถึงกรุงเยรูซาเล็ม

⁵ แต่โอโสภาห์ได้ทำตัวเป็นโสเภณีถึงแม้เมื่อเธอได้เป็นของเราแล้ว เธอได้หลงใหลผู้รักทั้งหลายของเธอ คือชาวอัสซีเรียซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพล ⁶ เจ้าเมืองแต่งกายด้วยผ้าสีฟ้าซึ่งเป็นทั้งพวกข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของเขา เป็นชายหนุ่มที่กำยำและหล่อเหลา พวกเขากุณคนเป็นคนที่ขี้น้ำ ⁷ ดังนั้นเธอจึงได้เสนอดัวแก่พวกเธอเหมือนโสเภณี ซึ่งเป็นบุคคลชั้นเยี่ยมของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็ทำตัวเองให้เป็นมลทินกับทุกคนที่เธอได้มีเพศสัมพันธ์ด้วย และรูปเคารพทั้งหมดของพวกเธอ

⁸ เพราะเธอไม่ได้เลิกความประพฤติการขายตัวตั้งแต่ครั้งอยู่ในอียิปต์ เมื่อพวกเธอได้กลับนอนกับเธอครั้งเมื่อเธอยังสาวอยู่นั้น พวกเธอกลับนอนกับเธอ และจับเต้านมพรหมจารีของพวกเธอครั้งแรก แล้วพวกเธอได้เริ่มหลังราคะของพวกเธอบนเธอครั้งแรก ⁹ ดังนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกผู้รักของเธอ อยู่ในมือของอัสซีเรียที่เธอได้หลงใหลนั้น ¹⁰ พวกเธอได้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ พวกเธอได้จับบรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของเธอ และพวกเธอได้ฆ่าเธอด้วยดาบ และเธอจึงกลายเป็นที่น่าอับอายแก่ผู้หญิงอื่นๆ ดังนั้นพวกเธอได้ตัดสินใจลงโทษเธอ

¹¹ โอโสภาห์น้องสาวของเธอได้เห็นเช่นนั้น แต่เธอก็มีราคะเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในความประพฤติในการเป็นโสเภณีของเธอ นั้นยิ่งกว่าพี่สาวเสียอีก ¹² เธอได้หลงใหลชาวอัสซีเรีย ทั้งพวกเจ้าเมืองและพวกข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ผู้ซึ่งแต่งตัวเต็มยศเหล่านั้นที่ขี้น้ำ พวกเขากุณคนเป็นชายหนุ่มที่กำยำ และหล่อเหลา ¹³ เราได้เห็นว่าเธอสร้างมลทินแก่ตัวเธอเองเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เป็นแบบเดียวกัน

¹⁴ แล้วเธอก็ได้ยิ่งประพฤติตัวเหมือนโสเภณีมากยิ่งขึ้น เธอได้เห็นรูปของผู้ชายและสลักอยู่บนผนัง และรูปแกะสลักของคนเคลเดียที่วาดด้วยสีแดงเข้ม ¹⁵ ใช้เข็มขัดคาดเอวของพวกเธอ พร้อมด้วยผ้าโพกศีรษะที่ชายห้อยอยู่บนศีรษะของพวกเธอ ทุกคนมีลักษณะเหมือนกับนายทหารรอกม้าศึก เหมือนกับบรรดาบุตรชายของชาวบาบิโลน ซึ่งดินแดนเดิมของเขาคือเคลเดีย

¹⁶ กันที่ที่สายตาของเธอเห็นพวกเธอ เธอได้หลงใหลพวกเธอ ดังนั้น เธอก็ได้ส่งผู้สื่อสารไปหาพวกเธอที่เคลเดีย ¹⁷ แล้วชาวบาบิโลนได้มาหาเธอถึงเตียงราคะ และพวกเธอก็ทำให้เธอเป็นมลทินด้วยการเล่นชู้ของพวกเธอด้วยสิ่งที่เธอได้กระทำ เธอจึงได้สร้างมลทิน ดังนั้นเธอจึงหันเหออกไปจากพวกเธอด้วยความรังเกียจ

¹⁸ เธอได้เผยตัวเหมือนการเป็นโสเภณีและเธอเผยร่างกายอันเปลือยเปล่าของเธอ ตัวของเธอก็แยกจากเธอไปเหมือนอย่างที่ว่าของเราได้แยกจากพี่สาวของเธอไป ¹⁹ แล้วเธอยังทำตัวเป็นโสเภณีของเธอมากขึ้นอีกโดยหวนระลึกถึงและทำตัวเลียนแบบเหมือนเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอทำตัวเป็นโสเภณีอยู่ในแผ่นดินอียิปต์

²⁰ ดังนั้นเธอหลงใหลผู้รักของเธอ อวัยวะเพศของพวกเธอก็เหมือนกับของพวกเธอ และการหลั่งน้ำกามของเขานั้นก็เหมือนของน้ำ ²¹ นี่คือการที่เจ้าได้ทำสิ่งที่น่าละอายเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์ต้องเดินมของเจ้า และเคล้าคลึงหน้าอกของเจ้า

²² ดังนั้น โอโสภาห์เอ๋ย พระยาหวิเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเปลี่ยนผู้รักทั้งหลายให้มาสู้กับเจ้า คนเหล่านั้นซึ่งเจ้าได้แยกจากไปนั้น เราจะนำพวกเธอมาสู้กับเจ้าจากทุกๆ ด้าน ²³ พวกคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งหมด คนเปโซด คนโซอา และคนโคอา และรวมทั้งคนอัสซีเรียทั้งหมดด้วย เป็นคนหนุ่มที่กำยำและหล่อเหลา พวกเจ้าเมืองและผู้นำวิชาการกองทัพล้วน พวกเขากุณคนเป็นเจ้าหน้าระดับสูงและเป็นคนที่มีชื่อเสียง พวกเขากุณคนขี้น้ำ

²⁴ พวกเธอจะมาต่อสู้เจ้าด้วยอาวุธทั้งหลาย และด้วยรถม้าศึก รวมทั้งเกรียน พร้อมกับชนชาติทั้งหลายจำนวนมาก พวกเธอจะใช้โล่ใหญ่และโล่เล็ก ทั้งหมวกเหล็กตั้งตนต่อสู้เจ้าจากทุกด้าน เราจะมอบโอกาสให้เขาลงโทษเจ้า และพวกเธอจะลงโทษเจ้าด้วยการกระทำของเข ²⁵ เพราะเราจะแสดงความหวังเหวของเรตอเจ้า และพวกเธอจะทำกับเจ้าด้วยความโกรธ พวกเธอจะตัดหูของเจ้าออกเสีย และพวกเจ้าที่เหลืรอดจะตายเพราะดาบ พวกเธอจะจับบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของเจ้าไป และพวกเจ้าที่เหลืรอดจะถูกเผาด้วยไฟ

²⁶ พวกเธอจะถอดเสื้อผ้าของเจ้าออกและนำเอาเครื่องประดับเพชรพลอยของเจ้าไปเสีย ²⁷ ดังนั้นเราจะเอาความละอายของเจ้าออกจากเจ้าและความประพฤติโสเภณีของเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เจ้าจะไม่เขยหน้าขึ้นดูสิ่งนั้นอีก แล้วเจ้าจะไม่ระลึกถึงอียิปต์อีกต่อไป

²⁸ เหตุเพราะพระยาหวิเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียด กลับไปอยู่ในมือของพวกที่เจ้าได้หนีจากไปนั้น ²⁹ พวกเธอจะทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะรับเอาสมบัติของเจ้าไปหมด และทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และความเปลือยเปล่าและการเป็นโสเภณีของเจ้าจะต้องถูกเผยออก ทั้งความประพฤติอันน่าละอายและการสำส่อนของเจ้า

³⁰ เขานำสิ่งเหล่านี้มายังเจ้าเพราะเจ้าทำตัวเป็นโสเภณีและหลงใหลต่อบรรดาชนชาติ ซึ่งทำให้เจ้ากลายเป็นมลทินกับรูปเคารพของพวกเธอ ³¹ เจ้าได้ดำเนินตามทางของพี่สาวเจ้า ดังนั้นเราจะมอบก๊วยแห่งการลงโทษของเธอใส่มือเจ้า

³² พระยาหวิเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าจะต้องตีจากก๊วยของพี่สาวเจ้าซึ่งเป็นก๊วยที่ลึกและใหญ่ เจ้าจะกลายเป็นที่หัวเราะและสิ่งถูกเยาะเย้ย เนื่องจากก๊วยนี้จุได้มาก

33 เจ้าจะเต็มด้วยความนับเหมายและความระทม กว๊ยของสะมาเรียพี่สาวของเจ้านั้น เป็นก๊วยนำหวาดกลัวและการทำลายล้าง 34 เจ้าจะดื่มและดื่มจนเคลีย้ง แล้วเจ้าจะทำก๊วยให้แตกและฉีกหน้าอกของเจ้าเสียเป็นชิ้นๆ เพราะเราได้เปล่งวาทจาแล้ว พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ'

35 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าลืมเราและเหวี่ยงเราไปไว้ข้างหลังเจ้า ดังนั้นเจ้าจึงแบกรับผลของการมกมากในคามและการเล่นชู้เกิด''

36 พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าจะตัดสินโอโฮลาห์และโอโฮสิบาห์หรือไม่? ดังนั้นจงประกาศการกระทำที่น่ารังเกียจของพวกเธอให้เธอทราบ 37 เพราะว่าพวกเธอได้ล่วงประเวณี และเล็ดก็อยู่ในมือพวกเธอ พวกเธอล่วงประเวณีกับรูปเคารพของพวกเธอและพวกเธอยังถวายบุตรชายของพวกเธอเพื่อลุ่มไฟเป็นอาหารแก่พวกรูปเคารพของพวกเธอ

38 แล้วพวกเธอได้คงทำเช่นนี้กับเราอีก คือพวกเธอได้ทำให้สถานนมัสการของเราเป็นมลทิน และในวันเดียวกันพวกเขาก็กทำให้วันสะบาโตของเราเป็นมลทิน 39 คือเมื่อเธอฆ่าบุตรทั้งหลายของพวกเธอเป็นเครื่องบูชากับพวกรูปเคารพของพวกเธอ แล้วพวกเธอก็เข้ามาในสถานนมัสการของเราและทำให้เป็นมลทินในวันเดียวกันนั้น ดังนั้นดูเกิด พวกเธอได้ทำสิ่งนี้ในท่ามกลางพระนิเวศของเรา

40 พวกเจ้ายังส่งคนไปหาพวกผู้ชายมาจากเมืองไกล ด้วยการส่งผู้สื่อสารไปหา และตอนนั้นดูเกิด พวกเขาก็ได้มา แล้วเจ้าก็ได้ล้างตัวของเจ้า เจ้าทาตาของเจ้า และแต่งกายของเจ้าด้วยเครื่องประดับ 41 ที่นั้นเจ้านั่งอยู่บนเตียงสวยงามและข้างหน้ามีโต๊ะวางไวพร้อม ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าวางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา

42 แล้วเสียงของฝูงชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่กับเธอ พร้อมกับคนทุกคน แม้แต่พวกคนขี้เมาที่ถูกนำมาจากถิ่นทุรกันดาร แล้วพวกเขาได้เอากำไลมือสวมที่มือของพวกเธอและสวมมงกุฎงามบนศีรษะพวกเธอ

43 แล้วเราได้กล่าวกับเธอว่าเธอเป็นผู้ร่วงโรยด้วยการล่วงประเวณี 'ตอนนี้ พวกชายเหล่านั้นจะยังเข้าหาเธอ และเธอก็จะร่วมกับพวกเขา' 44 พวกเขาก็เข้าหาเธอและหลับนอนกับเธอเหมือนอย่างผู้ชายที่ไปหลับนอนกับโสเภณี ในลักษณะนี้พวกเขาได้นอนกับโอโฮลาห์กับโอโฮสิบาห์ซึ่งเป็นผู้หญิงผิดศีลธรรม 45 แต่คนชอบธรรมจะตัดสินพวกเธอด้วยคำตัดสินอันควรแก่หญิงล่วงประเวณี และพวกเขาจะตัดสินพวกเธอด้วยคำตัดสินอันควรแก่หญิงที่ได้ทำให้เลือดตก เพราะพวกเธอเป็นหญิงล่วงประเวณีและมือของพวกเธอก็เปื้อนเลือด

46 ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะนำกองทัพมาสู้กับพวกเธอ และมอบพวกเธอไว้แก่ความหวาดกลัวและการถูกปล้น 47 แล้วกองทัพจะเอาหินขว้างพวกเธอและฟันเธอด้วยดาบของพวกเขา พวกเขาจะฆ่าบุตรชายและบุตรหญิงทั้งหลายของพวกเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของพวกเธอเสีย

48 เพราะเราจะทำให้ความประพฤติอันน่าละอายออกจากแผ่นดินและตักเตือนพวกผู้หญิงทุกคนเพื่อพวกเธอจะไม่ทำตัวเหมือนโสเภณีอีก 49 ดังนั้นพวกเขาจะกำหนดให้ความประพฤติที่น่าอับอายของพวกเจ้ามาบังเกิดแก่เจ้า เจ้าจะแบกรับความพิดาบของเจ้ากับพวกรูปเคารพของพวกเจ้า และในวิธีนี้เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 24

¹ ในวันที่สิบเดือนที่สิบของปีที่เก้า พระวณะของพระยาหวัหได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงบันทึกชื่อของเราในวันนี้ไว้ให้ถูกต้อง เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ล้อมกรุงเยรูซาเล็มวันนี้"

³ ดังนั้นจงกล่าวหาผิดต่อด้านพงศ์พันธุ์กันนี้ กล่าวคำอุปมากับพวกเขาว่า "พระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตั้งหม้อขึ้น แล้วเทน้ำใส่ลงไป ⁴ ใส่ขึ้นเนื้อรวมลงไป ขึ้นเนื้อดีๆ ทั้งหมดคือเนื้อสะโพกและเนื้อสันขาหน้า จงเลือกเอากระดูกชิ้นที่ดีที่สุดใส่ให้เต็มหม้อ ⁵ จงคัดแกะตัวเยี่ยมสุดจากฝูงมาและสุ่มฟันใต้หม้อเพื่อต้มกระดูก จงนำมาต้มให้เดือดและเคี้ยวกระดูกในหม้อนั้น"

⁶ ดังนั้นพระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พินาศแก่กรุงซึ่งนองเลือดคือ หม้อซึ่งตอนนี้ตะกรันเขรอะไม่หลุดเกาะออกมา จงเอาเนื้อออกมาทีละชิ้นๆ โดยไม่ต้องจับฉลากว่าจะเอาชิ้นไหนก่อน

⁷ เพราะเลือดที่เธอทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอได้เทเลือดไว้บนหินเรียบ เธอไม่ได้เทลงบนพื้นดินแล้วทำให้ฝุ่นกลบไว้ ⁸ เพื่อกระตุ้นโทสะและการแค้น เราชิงถึงเลือดของเธอบนหินโส่งเตียน เพื่อเลือดนั้นจะไม่ถูกกลบ

⁹ ดังนั้น พระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงซึ่งนองเลือด เราจะทำให้กองพินนั้นใหญ่ขึ้นด้วย ¹⁰ จงสุ่มฟันเข้าไปและก่อไฟขึ้นต้มเนื้อให้ดีและใส่เครื่องปรุงและปล่อยกระดูกให้ไหม้

¹¹ แล้ววางหม้อเปล่าบนถ่าน จนมันร้อนและทองแดงสุกปลั่ง ตะกอนต่างๆได้หลอมละลาย และตะกรันหนาเขรอะไหม้ไปหมด ¹² เธอเห็นเหนื่อยเพราะงานหนัก แต่การก่อก้อนของเธอไม่ได้ดับไปเลยด้วยไฟ

¹³ ความประพฤติน่าละอายของเจ้าอยู่ในความสำส่อนของเจ้า เพราะเราพยายามชำระเจ้าแต่เจ้าก็ไม่อาจชำระจากมลทินได้ เจ้าจะไม่สะอาดเอี่ยมอ่องอีกต่อไปจนกว่าเราจะระบายความโกรธของเราออกเหนือเจ้าจนหมด

¹⁴ เราเอง พระยาหวัหได้ประกาศไว้ และเราจะลงมือ เราจะไม่ยั้งมือ เราจะไม่เห็นใจหรือเวทนาสงสาร พวกเขาจะพิพากษาเจ้า ตามวิถีทางและการกระทำของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁵ พระวณะของพระยาหวัหได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹⁶ "เจ้าบุตรมนุษย์ ดูเถิด เราจะเอาพรากแก้วตาดวงใจของเจ้าไปจากเจ้าด้วยภัยพิบัติ แต่อย่าครวญครางรำไห้รวมทั้งอย่าหลังน้ำตา ¹⁷ เจ้าต้องถอนใจเจี๊ยบๆ อย่างทำพิธีศพแก่ผู้ตาย จงโศกเศร้าไว้และสวมรองเท้ายา แต่อย่าเอาผ้าคลุมหน้าหรือกินอาหารของผู้ที่สูญเสียภรรยาทั้งหลายของพวกเขา"

¹⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าพูดกับประชาชนในตอนเช้า และครั้นตกเย็นภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิต ในตอนเช้าข้าพเจ้าก็ทำอย่างที่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา

¹⁹ ประชาชนได้ถามข้าพเจ้าว่า "ท่านจะไม่บอกเราหรือว่า สิ่งที่ท่านทำนี้มีความหมายอะไรต่อเรา?" ²⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พระวณะของพระยาหวัหมาถึงข้าพเจ้าดังนี้ว่า ตรัสว่า ²¹ 'จงกล่าวแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะทำลายสถานนมัสการของเราอันเป็นที่มั่นซึ่งเจ้าทั้งหลายภาคภูมิใจ และเป็นแก้วตาดวงใจ ทั้งความปรารถนาในชีวิตของเจ้า และบุตรชายบุตรหญิงทั้งหลายที่เจ้าละไว้เบื้องหลังจะล้มตายด้วยคมดาบ

²² แล้วเจ้าจะทำเหมือนที่เราได้ทำ เจ้าจะไม่เอาผ้าคลุมหน้าหรือกินอาหารตามธรรมเนียมของคนเศร้าโศก ²³ ผ้าโพกของเจ้าจะอยู่บนศีรษะของเจ้าแทน และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า พวกเขาจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ ด้วยเจ้าจะกรุดโกรมลลงเพราะความผิดของเจ้า และจะโอดครวญต่อพี่น้องของเขา ²⁴ ดังนั้นเอเสเคียลจะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า เจ้าจะทำการอย่างที่เขารู้ได้ทำ เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหวัหองค์พระผู้เป็นเจ้า"

²⁵ "แต่ เจ้าบุตรมนุษย์ ในวันที่เรายึดวิหารของพวกเขาไป ที่ซึ่งเป็นที่พวกเขาชื่นชมและภาคภูมิใจ และเป็นสิ่งขึ้นตาขึ้นใจทั้งไฟปรารถนาของพวกเขา และเมื่อเราได้เอาบุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาไป ²⁶ ในวันที่นั้น ผู้ลี้ภัยจะมาหาเจ้าเพื่อจะมาแจ้งข่าวให้เจ้าได้ยิน ²⁷ ในวันที่นั้นปากเจ้าจะถูกเปิดต่อหน้าผู้ลี้ภัย แล้วเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไขอีกต่อไป เจ้าจะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาหวัห"

Chapter 25

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเดินหน้าต่อผู้คนอัมโมนและจงเผยพระวอของพระองค์ต่อพวกเขา

³ จงพูดกับคนอัมโมนว่า 'จงฟังพระวอของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เพราะเจ้ากล่าว "ดีแล้ว" ต่อสถานนมัสการของเราเมื่อที่นั่นถูกลบหลู่ และต่อแผ่นดินอิสราเอลเมื่อที่นั่นถูกทำให้รกร้าง และต่อพงศ์พันธุ์ยูดาห์เมื่อพวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลย ⁴ ดังนั้น ดูก่อน เราจะมอบเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชาติด้านตะวันออก พวกเขาจะตั้งค่ายและตั้งเต็นท์ของพวกเขาอยู่ท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะกินผลไม้ของเจ้าและพวกเขาจะดื่มน้ำนมของเจ้า ⁵ เราจะทำให้เมืองรับบาคเป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นที่พักสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

⁶ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้นว่า เจ้าได้ตบมือ ทั้งกระแทกเท้า และชื่นชมยินดีด้วยใจที่สับสนปรมาณทุกอย่างต่อดินแดนอิสราเอล ⁷ ดังนั้น ดูก่อน เราจะลงมือทำโทษเจ้าด้วยมือของเรา และจะมอบเจ้าแก่ชนชาติทั้งหลายให้เป็นของรับ เราจะตัดเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายและเราจะทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศทั้งหลาย เราจะทำลายเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์'

⁸ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้นว่า 'เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า "ดูก่อน พงศ์พันธุ์ยูดาห์ก็เหมือนกับทุกประชาชาติอื่นๆ" ⁹ เพราะฉะนั้น ดูก่อน เราจะเปิดชายแดนของโมอับออกเริ่มจากเมืองต่างๆตามชายแดน คือคือบรรดาเมืองรุ่งโรจน์แห่งเมืองเบรเยซิโมก เมืองบาอัลเมโอน และเมืองคีริยาธอิม ¹⁰ ประชาชนทางทิศตะวันออกจะสู้กับคนอัมโมน เราจะมอบโมอับให้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ¹¹ ดังนั้นเราจะทำการตัดสินโทษโมอับ แล้วเขาก็ตายจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์'

¹² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้นว่า 'เหตุเพราะว่าเอโดมได้ทำแค้นต่อพงศ์พันธุ์ของยูดาห์และมีความพิสดารที่ทำเช่นนั้น ¹³ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้นว่า เราจะเหยียดมือของเราออกต่อต้านเอโดม และทำลายทั้งคนและสัตว์ทุกตัวที่นั่น และเราจะทำให้พวกเขาย่อยยับเป็นที่รกร้าง ตั้งแต่เมืองเกมานถึงเมืองเดดาน พวกเขาจะตายเพราะดาบ

¹⁴ เราจะวางการแค้นของเราลงเหนือเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และพวกเขาจะทำกับเอโดมตามโทสะและความโกรธของเรา แล้วพวกเขาจะรู้ถึงการแค้นของเรา นี่คือน้ำพระทัยของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'

¹⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนั้นว่า 'คนฟีลิสเตียได้ทำการแค้นด้วยใจมุ่งร้ายและจากภายในของตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ตั้งเป้าหมายเพื่อทำลายยูดาห์ครั้งแล้วครั้งเล่า ¹⁶ ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสคือ ดูก่อน เราจะเหยียดมือของเราออกต่อต้านคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรธออกรวมทั้งทำลายพวกที่เหลืออยู่ตามแนวชายฝั่งทะเล ¹⁷ เพราะเราจะทำการแค้นที่ยิ่งใหญ่ต่อพวกเขาด้วยและลงโทษเขาด้วยความโกรธ เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราทำการแค้นพวกเขา'"

Chapter 26

- ¹ ดังนั้นในปีที่สิบเอ็ด ในวันที่หนึ่งของเดือนนั้น พระวณะของพระยาหะหมากถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ เพราะว่าโทะได้เหยียหยันถึงกรุงเยรูซาเล็มว่า 'ดีแล้ว ประตุมืองของประชาชนนั้นพังทลายแล้ว มันได้กลับมาหาเรา ส่วนเราจะทำให้เต็มขึ้นเพราะเหตุประตูเมืองนั้นพินาศแล้ว'
- ³ ดังนั้นพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'ดูเถิด โทะ เรามาต่อสู้เจ้า และเราจะยกชนชาติต่างๆ มาต่อต้านเจ้าเหมือนทะเลซัดคลื่นทั้งหลาย กระบะพัง ⁴ พวกเขาจะทำลายกำแพงทั้งหลายของโทะและพังหอคอยต่างๆ แล้วเราจะปิดเศษอิฐเศษหินของมันเป็นออกไปและทำให้มันเป็นหินโล่งเตียน
- ⁵ มันจะกลายเป็นที่ตากแหต่างๆ กลางทะเล เนื่องจากเราได้เปล่งวาจาไว้แล้ว นี่คือประกาศของพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้า เมืองนั้นจะเป็นสิ่งได้ปล้นมาของบรรดาชนชาติ ⁶ บุตรหญิงทั้งหลายของนางที่อยู่ในทุ่งนาจะต้องถูกฆ่าตายเพราะดาบแล้ว และพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหะหมาก'
- ⁷ เพราะพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเนบูคัดเนซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลายจากทิศเหนือมายังโทะ พร้อมกับบรรดานำ บัรดาธนาบาศิก บัรดาพลาบาศิกและกำลังพลมากมาย ⁸ เขาจะเข้าบรรดาบุตรหญิงในทุ่งนา เขาจะตั้งเครื่องล้อมเมืองต่อต้านเจ้า สร้างเชิงกันต่อกำแพงทั้งหลายของเจ้า และยกโล่ขึ้นเพื่อต่อต้านเจ้า
- ⁹ เขาจะกระทุ้งกำแพงทั้งหลายของเจ้าด้วยก้อนไม้กระทุ้งกำแพง และบรรดาอาวุธของเขาจะพังหอคอยทั้งหลายของเจ้าลง ¹⁰ บรรดานำของเขา มีมากมายจนฝุ่นน้ำตาคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองทั้งหลายของเจ้าจะสั่นสะท้าน เนื่องด้วยเสียงบรรดาพลาบาศิก บัรดาเกรียน และบัรดาธนาบาศิก เมื่อเขายกเข้าประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า เขาจะเป็นเหมือนคนเดินเข้าเมืองที่กำแพงได้ทลายแล้ว ¹¹ เขาจะเหยียบไปบนบรรดาถนนทุกสายของเจ้าด้วยเท้าทั้งหลายของเขา เขาจะฆ่าประชาชนของเจ้าด้วยดาบ และเสาหินอันแข็งแรงทั้งหลายของเจ้าจะล้มลงถึงดิน
- ¹² พวกเขาจะปล้นเอาทรัพย์สมบัติของเจ้าและเขาจะเอาสินค้าต่างๆ ของเจ้าไป เขาทิ้งหลายจะพังกำแพงทั้งหลายของเจ้าลงและจะรื้อบ้านอันหรูหราต่างๆของเจ้าลง ไม่ว่าบรรดาหินหรือไม้หรือเศษอิฐเศษปูนของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางห้วงน้ำทั้งหลาย ¹³ เราจะหยุดเสียงเพลงต่างๆ ของเจ้า และเสียงพิณของเจ้าก็จะไม่ได้ยินอีกต่อไป ¹⁴ เราจะทำให้เจ้าให้เป็นหินหัวโล้น เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน เจ้าจะไม่ถูกสร้างขึ้นใหม่อีก เพราะเราเอง คือพระยาหะหมากได้เปล่งวาจาแล้ว" นี่คือประกาศของพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้า
- ¹⁵ พระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แก่โทะว่า 'ดินแดนชายทะเลจะสั่นสะท้านด้วยเสียงที่เจ้าล้มลง และเสียงผู้บาดเจ็บร้องครวญครางเมื่อการเข่นฆ่าอันโหดเหี้ยมเกิดขึ้นท่ามกลางเจ้าไม่ใช่หรือ? ¹⁶ แล้วเจ้าเมืองแห่งทะเลทั้งหมดจะก้าวลงมาจากบัลลังก์ของพวกเขาและจะเปลื้องเครื่องทรงออกรวมทั้งปลดเครื่องแต่งตัวที่มีลายปักออกเสีย พวกเขาจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง พวกเขาจะนั่งอยู่บนพื้นดินและสิ้นตลอดเวลา และพวกเขาจะตกใจเพราะเจ้า
- ¹⁷ พวกเขาจะกล่าวบทร้องทุกข์ในเรื่องเจ้าและกล่าวแก่เจ้าว่า โอ เมืองอันเลื่องชื่อที่พวกชาวทะเลทั้งหลายอาศัยอยู่ได้ถูกทำลายแล้ว เมืองที่มีชื่อเสียงซึ่งเข้มแข็งมาก ตอนนี้ได้หายไปจากทะเลแล้ว บรรดาผู้คนที่อยู่อาศัยในเมืองมาแต่ก่อนได้กระจ่ายความกลัวแก่ผู้ที่อยู่ใกล้พวกเขา ¹⁸ บัดนี้ชายฝั่งทั้งหลายก็สั่นสะท้านในวันที่เจ้าล้มลง บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็กลัวเพราะการที่เจ้าไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว'
- ¹⁹ เพราะพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้าง เหมือนอย่างบรรดาเมืองอื่นๆ ที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเรานำที่ลิกมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายปกคลุมเจ้าไว้ ²⁰ แล้วเราจะผลักเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังหลุม เพราะเราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในแดนที่ต่ำสุดของแผ่นดินโลกเหมือนซากปรักหักพังสมัยดึกดำบรรพ์ ด้วยเหตุนี้เจ้าจะไม่กลับมา และเจ้าจะไม่ยืนอยู่ในแผ่นดินของผู้มีชีวิตอีกต่อไป ²¹ เราจะมอบภัยพิบัติให้แก่เจ้า และเจ้าจะไม่มีอีกตลอดไป แล้วถึงใครจะเสาะหาเจ้า แต่เขาจะหาเจ้าไม่พบอีกเลย นี่คือประกาศของพระยาหะหมากพระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 27

- ¹ อีกครั้งหนึ่งที่พระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเริ่มโอदครวญเรื่องเมืองไทร 3 และจงกล่าวแก่ไทร ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในประตูสุเกเล ซึ่งเป็นพ่อค้าของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะทั้งหลาย พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ข้าว่า ไทร ได้กล่าวว่า 'ข้าช่างงามหมดจด'
- ⁴ พรหมแดนของเจ้าอยู่ใจกลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้ทำให้เจ้างามหมดจด ⁵ พวกเขาได้ทำไม้กระดานทั้งหมดของเจ้าด้วยไม้สนไซเปรสที่มาจากภูเขา เซอร์โมน พวกเขาเอาไม้สนสิดาลมาจากเลบานอนเพื่อมาทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า
- ⁶ พวกเขาได้ทำกระรเชียงของเจ้าจากไม้โอ๊กแห่งบาซาน พวกเขาได้ทำดาตฟ้าเรือของเจ้าด้วยไม้สนไซเปรสจากชายฝั่งทะเลไซปรัส และพวกเขาได้หุ้มไว้ด้วยงาช้าง ⁷ ในเรือของเจ้าได้ทำด้วยผ้าลินินหลากสีสันจากอียิปต์ซึ่งเหมือนกับเป็นธงทั้งหลายของเจ้า พวกเขาใช้น้ำเงินและสีม่วงจากชายฝั่งแห่งเอธิโอเปียใช้สำหรับกันสาดบนเรือของเจ้า
- ⁸ เขาเหล่านั้นซึ่งอาศัยอยู่คือพวกไซดอนและพวกอาร์วัตเป็นพวกฝีพายของเจ้า เจ้าไทร ช่างฝีมือของเจ้าที่อยู่กับเจ้า พวกเขาเป็นกะลาสีเรือของเจ้า ⁹ ผู้เป็นช่างผู้ชำนาญจากเมืองไบบอสเป็นช่างซ่อมรอยรั่วให้เจ้า เรือในทะเลทั้งหมดรวมทั้งพวกลูกเรือของพวกเขาก็อยู่ท่ามกลางเจ้าเพื่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า
- ¹⁰ ชาวเปอร์เซีย ชาวลิเดีย และชาวลิเบีย ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เป็นบรรดานักรบของเจ้า พวกเขาได้แขวนโล่และห่มวกเหล็กอยู่กับเจ้า พวกเขาได้ทำให้เจ้ารุ่งโรจน์ ¹¹ ผู้คนชาวอาร์วัตและชาวเฮเลคในกองทัพของเจ้าได้อยู่บนกำแพงโดยรอบเจ้า และพวกคนชาวกามัดได้อยู่ในหอคอยของเจ้า พวกเขาได้แขวนโล่ไว้ตามกำแพงทั้งหลายโดยรอบเจ้า พวกเขาได้ทำให้เจ้างามพร้อม
- ¹² ชาวการซิชได้เป็นคู่ค้ากับเจ้า เพราะเจ้ามีความมั่งคั่งยิ่งจากสินค้ามากมายที่จะขายคือ เงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว พวกเขาได้มาซื้อขายกับสินค้าทั้งหลายของเจ้า ¹³ ยาวาน ภูบิล และเมเชค พวกเขาได้ขายกาส และภาชนะทั้งหลายที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ พวกเขาได้มาดูแลการค้าขายสินค้าของเจ้า
- ¹⁴ ชาวเบรโทการมาห์ได้อาพวงม้า พวกเขาขี่ และพวกเขาล่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า ¹⁵ ชาวโรดส์เป็นคู่ค้าของเจ้าบนแผ่นดินชายฝั่งทะเลจำนวนมาก สินค้าอยู่ในมือของเจ้า พวกเขาส่งบรรดาเขาสัตว์ งาช้าง และไม้มะเกลือมาเป็นค่าส่งส่วย
- ¹⁶ ชาวอาร์มเป็นผู้จัดจำหน่ายในสินค้ามากมายของเจ้า พวกเขาได้จัดหามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าสีสันต่างๆ ผ้าเนื้อละเอียด ไข่มุกต่างๆ และกับทิมมา เป็นสินค้าของเจ้า ¹⁷ ยูดาห์และดินแดนอิสราเอลได้ค้าขายกับเจ้า พวกเขาได้จัดหาข้าวสาลีจากเมืองมินนิค ขนมะเดื่อ น้ำผึ้ง น้ำมัน และพืชมเสมา เป็นสินค้าของเจ้า ¹⁸ ดามัสกัสได้ค้าขายกับเจ้า เพราะผลผลิตมากมายของเจ้าจากทรัพยากรสินทั้งหมดที่มีมากมายของเจ้านั้น และเหล่าอู่นจากเฮลโบน และชนเกาะแห่งซาฮาร์
- ¹⁹ ดานและยาวานจากอูซซาลได้มาแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้าคือเหล็กแปรรูป อบเชย ตะไคร้ สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นสินค้าสำหรับเจ้า ²⁰ เมืองเดดานเป็นคู่ค้าของเจ้าในด้านผ้าห่มอันน่าอย่างดี ²¹ เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์เป็นคู่ค้าขายกับเจ้า พวกเขาได้ให้พวกลูกแกะ พวกแกะตัวผู้และพวกแพะ
- ²² พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ได้มาเพื่อค้าขายให้เจ้าด้วยเครื่องเทศอย่างดีทุกชนิดและอัญมณีทุกประเภท พวกเขาขายทองคำเป็นสินค้าให้เจ้า ²³ เมืองฮาราน เมืองคานเนห์ และเมืองเอเดนเป็นคู่ค้าขายกับเจ้า รวมทั้งเมืองเซบา เมืองอัซซุร และเมืองคิลมาดด้วย
- ²⁴ นี่คือนิสัยทั้งหลายของผู้จัดจำหน่ายของเจ้า คือ ผ้าทอคลุมไหล่สีม่วงผสมผ้าทอสีต่างๆ และผ้าห่มหลากสี ผ้าปัก และผ้าทออย่างดีในตลาดของเจ้า ²⁵ เรือทั้งหลายของเมืองการซิชได้ใช้บรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงได้บรรทุกสินค้าจนเต็มและหนักมากในใจกลางของบรรดาทะเล
- ²⁶ พวกฝีพายทั้งหลายของเจ้าได้นำเจ้าออกไปยังทะเลอันกว้างใหญ่ ลมตะวันออกได้ทำให้เจ้าล่มตรงใจกลางของทะเล ²⁷ ทรัพยากรสินของเจ้า สินค้าและการค้าขายสินค้า พวกลูกเรือของเจ้า และพวกกะลาสีของเจ้า และช่างเรือของเจ้า คนขายสินค้าของเจ้า นักรบทั้งหมดของเจ้า พร้อมกับลูกเรือทั้งหมดของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า พวกเขาจะจมลงยังในใจกลางทะเลลึกในวันที่เจ้าพินาศ
- ²⁸ บรรดาเมืองแห่งทะเลจะสั่นสะท้านด้วยเสียงร่ำร้องของพวกกะลาสีของเจ้า ²⁹ พวกที่ถือกระรเชียงทุกคนก็จะลงมาจากเรือของพวกเขา พวกลูกเรือและกะลาสีก็มายืนอยู่บนดินแดนทั้งหมด ³⁰ แล้วพวกเขาจะมาให้เจ้าฟังเสียงร่ำร้องของพวกเขาและร้องไห้ด้วยความขมขื่น พวกเขาจะโปรยฝุ่นบนศีรษะของพวกเขา พวกเขาจะเกลือกกลิ้งอยู่บนกองขี้เถ้า
- ³¹ พวกเขาจะโกนศีรษะของพวกเขาเพื่อเจ้า และผูกพวกเขาเองไว้ด้วยผ้ากระสอบ และพวกเขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจที่ขมขื่น ³² พวกเขาจะร้องโอดครวญหนักขึ้นเพื่อเจ้า และกล่าวเสียงโอดครวญเพื่อเจ้าว่า มีผู้ใดเหมือนเมืองไทรเล่า ผู้ซึ่งบัดนี้เจียบเหงาอยู่ใจกลางทะเล? ³³ เมื่อสินค้าของพวกเขาก็ออกจากฝั่งทะเล มันทำให้ประชาชนมากมายพอใจ เจ้าได้ทำให้บรรดาภักตริย์ของแผ่นดินมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้ามากมายของเจ้า

³⁴ แต่เมื่อเจ้าแตกเป็นเสี่ยงๆ ในทะเล ในห้วงน้ำที่ลึกนั้น สิ้นคำทั้งหลายของเจ้าและลูกเรือทั้งหมดของเจ้าได้จมลง ³⁵ ผู้ที่อาศัยอยู่ชายทะเล ทั้งหมดต่างได้ตกตะลึงเพราะเจ้า และบรรดาภคินิกรของเมืองเหล่านั้นได้กลัวยิ่งนัก ทั้งใบหน้าทั้งหลายของพวกเขาล้วนซีดเซียว! ³⁶ บรรดาพ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายให้เจ้า เจ้าได้กลายเป็นความน่ากลัว และเจ้าจะไม่ดำรงอยู่ตลอดไป"

Chapter 28

- ¹ พระวอของพระยาหวั่นได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงบอกกล่าวผู้ปกครองไทรว่า พระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะใจของเจ้าหยิ่งโส และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าเป็นเทพเจ้า ข้านั่งบนที่นั่งของบรรดาเทพเจ้า ในใจกลางของห้วงทะเลทั้งหลาย!' เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า หากเจ้าถือว่าความคิดเจ้าเป็นดังความคิดเทพเจ้า ³ เจ้าคิดว่าเจ้าฉลาดกว่าดาเนียลและไม่มี ความลับใดซ่อนเร้นจากเจ้าได้"
- ⁴ เจ้าได้หาทรัพย์สมบัติมาสำหรับเจ้าเองโดยสติปัญญาและความซื่อของของเจ้า และได้รับทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า ⁵ ด้วยปัญญา มากมายและด้วยการค้าขายของเจ้า เจ้าได้ทำให้ทรัพย์สมบัติของเจ้าเพิ่มทวีขึ้น ดังนั้นใจของเจ้าก็หยิ่งโสเพราะความมั่งคั่งของเจ้า
- ⁶ เหตุฉะนั้น พระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ทำให้ความคิดเจ้า เป็นเหมือนความคิดของเทพเจ้า ⁷ เราจะนำคนต่างชาติ ทั้งหลายมาต่อต้านเจ้า เป็นพวกนำกล้วที่สุดในบรรดาประชาชาติ พวกเขาจะตั้งดาบออกสู้กับความมั่งคั่งของปัญญาของเจ้า และพวกเขาจะ ดูหมิ่นความรุ่งโรจน์ของเจ้า
- ⁸ พวกเขาจะผลักเจ้าลงไปในหลุมมรณะ และเจ้าจะตายเป็นศพอย่างคนตายที่ใจกลางห้วงทะเลทั้งหลาย ⁹ เจ้ายังจะกล่าวได้อย่างแท้จริงอีกหรือว่า "ข้าเป็นเทพเจ้า" ต่อหน้าคนที่สังหารเจ้า? เจ้าเป็นมนุษย์และไม่ได้เป็นพระเจ้า และเจ้าจะอยู่ในมือของคนที่ทำร้ายเจ้า ¹⁰ เจ้าจะตายเหมือนการตาย ของคนไม่เข้าพิธีสุหนัต ด้วยมือของพวกคนต่างชาติ เพราะเราได้ปลงอาญาแล้ว" นี่คือประกาศของพระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้า"
- ¹¹ พระวอของพระยาหวั่นได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเปล่งเสียงโอดครวญถึงกษัตริย์เมืองไทรและจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตัวอย่างของความสมบูรณ์เปี่ยมด้วยสติปัญญาและความมั่งคั่ง ¹³ เจ้าได้เคยอยู่ในสวนเอเดน อุทยานของพระเจ้า อัญมณีทั้งหมดเป็นเครื่องประดับปกคลุมเจ้าคือ กัทิม บุษราคัม มรกต เพทาย โกเมน พลอย ไพลิน เทอควอยส์ และ เบิร์ล อัญมณีของเจ้าประกอบและฝังในตัวเรือนที่ทำจากทองคำ ซึ่งได้เตรียมไว้ในวันที่เจ้าถูกสร้าง
- ¹⁴ เราได้จัดวางเจ้าไว้บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้าโดยมีเครูบเป็นผู้พิทักษ์มนุษย์ชาติ เจ้าได้อยู่ท่ามกลางหินเพลิง ¹⁵ เจ้าได้ปราศจากตำหนิใน วิถีทางของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างจนถึงความอยู่ดีธรรมได้พบในเจ้า
- ¹⁶ โดยการคำมากมายของเจ้านั้นเจ้าเต็มไปด้วยการทูล และเจ้าได้ทำบาป ฉะนั้นเราได้ขับเจ้าออกจากภูเขาของพระเจ้าอย่างต่างพร้อยและเครู บผู้พิทักษ์นั้นก็ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางเหล่าหินเพลิง ¹⁷ ใจเจ้าได้หยิ่งโสขึ้นเพราะความมั่งคั่งของเจ้า เจ้าได้ทำลายสติปัญญาของเจ้าไป เนื่องด้วยความสง่างามของเจ้า เราได้โยนเจ้าลงบนดิน เราได้วางเจ้าไว้ต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลายเพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะเห็นเจ้าได้
- ¹⁸ เหตุเพราะความผิดบาปมากมายและการคำจ้อฉลของเจ้า เจ้าทำให้สถานมัสการของเจ้าต่างพร้อย ดังนั้นเราจึงได้ทำไฟออกมาจากเจ้า ไฟก็เผาทำลายเจ้า เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นเถ้าถ่านบนพื้นโลกในสายตาของทุกคนที่มองดูเจ้า ¹⁹ ผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายต่างก็ตัวสั่น เพราะเห็นเจ้า พวกเขาจะหวาดกลัว และเจ้าจะไม่ดำรงอยู่ตลอดไป"
- ²⁰ แล้วพระวอของพระยาหวั่นได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ²¹ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อต้านไซดอนและเผยพระวอต่อต้านเมืองนั้น
- ²² จงกล่าวว่า 'พระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเป็นศัตรูกับเจ้า ไซดอน เพราะเราจะได้รับเกียรติท่ามกลางเจ้าดังนั้น ประชาชนของเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นยาหวั่นเมื่อเรานำการตัดสินมายังเมืองนั้น เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเจ้า
- ²³ เราจะส่งโรคราบาดมาในเมื่อนั้นและส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงในเมืองนั้น เมื่อดาบที่ต่อต้านเมืองนั้นจากรอบด้าน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหวั่น ²⁴ แล้วจะไม่มีหนามที่แทงและหนามใหญ่ที่แทงปวดอีกต่อไปต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลนั้นซึ่งมาจาก พวกที่อยู่รายล้อมพวกเขาทั้งหมดซึ่งเคยเหยียดหยามประชาชนของเมืองนั้น ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้า'
- ²⁵ พระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'เมื่อเรารวบรวมพงศ์พันธุ์อิสราเอลจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายที่พวกเขาถูกระจัดกระจายไป นั้น และเมื่อเราได้แยกเราออกจากท่ามกลางพวกเขา ดังนั้นประชาชาติทั้งหลายจะเห็นได้ แล้วพวกเขาจะสร้างบ้านในดินแดนซึ่งเราได้ประทานให้ยา โคบผู้รับใช้ของเรา ²⁶ แล้วพวกเขาจะอาศัยอย่างปลอดภัยในเมืองนั้นและสร้างบ้าน ปลูกสวนองุ่น และพวกเขาจะอาศัยอย่างปลอดภัยเมื่อเราทำการตัดสินทุกคนที่อยู่รายล้อมซึ่งได้เหยียดหยามพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหวั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา'"

Chapter 29

¹ ในปีทีสี่สิบ เดือนทีสี่สิบวันทีสี่สิบสอง พระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเดินหน้าต่อด้านฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ จงเผยพระวอนะต่อด้านเขาและอียิปต์ทั้งมวล ³ จงประกาศและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นศัตรูกับเจ้า ฟาโรห์เจ้ากษัตริย์แห่งอียิปต์ เจ้าผู้เป็นสัตว์ร้ายตัวใหญ่ในทะเลซึ่งนอนกลางแม่น้ำ เจ้ากล่าวว่า "แม่น้ำนี้เป็นของข้า ข้าได้สร้างมันเพื่อข้าเอง"

⁴ แต่เราจะนำเบ็ดห้อยขากรรไกรเจ้า และทำให้ปลาในแม่น้ำในลำของเจ้าติดกับบรรดาเกล็ดของเจ้า เราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำของเจ้า พร้อมกับปลาในแม่น้ำซึ่งติดอยู่กับบรรดาเกล็ดของเจ้า ⁵ เราจะโยนเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและปลาจากแม่น้ำของเจ้า เจ้าจะตกลงไปบนทุ่งโล่ง เจ้าจะไม่ถูกรวบรวมหรือเก็บ เราจะมอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ที่มีชีวิตบนดินและนกในท้องฟ้าทั้งหลาย

⁶ แล้วคนทั้งปวงที่อยู่ในอียิปต์จะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาได้เป็นอย่งไม่เก๋าค้นสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล ⁷ เมื่อพวกเขาได้กุมเจ้าไว้ในมือของพวกเขา เจ้าได้แตกและเฉือนไหล่ของพวกเขาออก และเมื่อพวกเขาเอนลงบนเจ้า เจ้าก็หัก และเจ้าเป็นเหตุให้ขาของเขาเคล็ด

⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราจะฟันทั้งมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย ⁹ ดังนั้นดินแดนอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและเป็นซากปรักหักพัง แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เพราะสัตว์ร้ายในทะเลได้กล่าวว่า "แม่น้ำนี้เป็นของข้า เพราะข้าได้สร้างมันขึ้นมา" ¹⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราเป็นศัตรูกับเจ้าและแม่น้ำของเจ้า ดังนั้น เราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นเศษซากและรกร้าง และเจ้าจะกลายเป็นแผ่นดินรกร้างจากเมืองมิกดอลถึงเมืองสิเอเนและจนถึงพรมแดนของคูช

¹¹ จะไม่มีก้ามมนุษย์ผ่านดินแดนนั้น และจะไม่มีเท้าสัตว์ผ่านดินแดนนั้น มันจะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี ¹² เพราะเราจะทำให้ดินแดนอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศรกร้างทั้งหลาย และท่ามกลางเมืองที่รกร้างทั้งหลาย และเมืองต่างๆ ท่ามกลางเมืองที่ย่อยยับทั้งหลายจะรกร้างสี่สิบปี แล้วเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเราจะกระจัดกระจายพวกเขาไปตามดินแดนต่างๆ

¹³ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อครบสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกเขากระจัดกระจายไป ¹⁴ เราจะให้อียิปต์พ้นจากการถูกกวาดเป็นเชลยและนำพวกเขากลับมายังดินแดนปัทโม ซึ่งเป็นดินแดนดั้งเดิมของพวกเขา แล้วพวกเขาจะเป็นอาณาจักรต้อยต่ำที่นั่น

¹⁵ อาณาจักรนั้นจะเป็นที่ต้อยต่ำที่สุดในบรรดาอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่อาจยกตนขึ้นบนประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เราจะลดกำลังพวกเขา ลงจนพวกเขาจะไม่สามารถปกครองประชาชาติอื่นได้อีกต่อไป ¹⁶ บรรดาชาวอียิปต์จะไม่เป็นที่วางใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลอีก แทนที่พวกเขาจะเป็นที่เตือนใจในความผิดที่อิสราเอลได้ทำ แต่พวกเขาได้หันกลับไปหาอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือแทน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁷ เมื่อปีที่สี่สิบเจ็ดในเดือนทีหนึ่งวันทีหนึ่ง ซึ่งพระวอนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹⁸ "เจ้าบุตรมนุษย์ เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงขับเคลื่อนกองทัพมาต่อต้านกับไทระอย่างหนัก ทุกศิระจะถูกขัดจนล้านเลี่ยน และทุกบ่าก็ถลอกเนื้อ แม้กระนั้นเขาหรือกองทัพของเขา ก็ไม่ได้รับการจ่ายจากไทระจากการที่เขาทำการหนักที่ได้ต่อต้านมัน

¹⁹ เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะมอบดินแดนอียิปต์แก่เบนุดันเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะเอาความมั่งคั่งไป ปล้นทรัพย์สมบัติไป และขนข้าวของทั้งหมดที่เขาพบในที่นั้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นค่าจ้างของกองทัพของเขา ²⁰ เราได้มอบดินแดนอียิปต์แก่เขาเพื่อเป็นค่าจ้างในการทำงานซึ่งพวกเขาได้ทำให้เรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²¹ วันนั้นเราจะทำให้เขาสัตว์งอกขึ้นมาสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล และเราจะให้เจ้าพูดท่ามกลางพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์"

Chapter 30

¹ พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้านูตรมณูษย์ จงเผยพระวอและจงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ จงคร่ำครวญว่า "พินาศคือวันที่กำลังมา" ³ วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว มันจะเป็นวันแห่งเมฆหมอก เป็นเวลาแห่งความหายนะของบรรดาประชาชาติ

⁴ แล้วดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และจะมีความทุกข์ใจอยู่ในคู่มือประชาชนได้ถูกฆ่าล้มลงในอียิปต์ เมื่อพวกเขาชนกรรพัสสมบัติของอียิปต์ไป และเมื่อฐานรากของอียิปต์ถล่มลง ⁵ คูชและฟุต ลิเบีย และอาระเบียทั้งหมด รวมทั้งลิเบีย พร้อมกับประชาชนที่เป็นของพันธสัญญา พวกเขาทั้งหมดจะตายเพราะดาบ

⁶ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า ดังนั้นพวกที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มลงและความภูมิใจในพลังของเมืองนั้นจะลดลง ตั้งแต่มีกอลถึงสิเอเน พวกทหารของพวกเขายกขึ้นที่นั่นเพราะดาบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ⁷ พวกเขาจะกลัวในท่ามกลางแผ่นดินที่ร้างเปล่าและเมืองต่างๆ ของพวกเขาจะอยู่ท่ามกลางบรรดาเมืองที่ปรักหักพัง

⁸ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราให้ไฟเผาอียิปต์ และเมื่อผู้ช่วยเหลือทั้งหมดของอียิปต์จะถูกบดขยี้ ⁹ ในวันนั้นพวกผู้สื่อสารจะออกจากเราไปโดยทางเรือทั้งหลาย เพื่อจะทำให้คนคูชที่มั่นใจนั้นกลัว และความทุกข์ใจจะมาถึงพวกเขาในวันพินาศของอียิปต์ เพราะเหตุนี้ วันนั้นกำลังจะมาถึง

¹⁰ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำให้ไพร่พลของอียิปต์ถึงจุดจบลงด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ¹¹ เขาและกองทัพของเขา ซึ่งเป็นชนชาติที่การุณอำมหิตในบรรดาประชาชาติ จะถูกพามาเพื่อทำลายดินแดน พวกเขาจะชักดาบของพวกเขาออกต่อหน้าอียิปต์และทำให้ดินแดนนั้นเต็มไปด้วยคนตาย

¹² เราจะทำให้แม่น้ำแห้งไป และเราจะขยาดินแดนนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะทำให้ดินแดนและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างชาติ เราเป็นพระยาห์เวห์ได้เปล่งวาจาไว้แล้ว

¹³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายบรรดารูปเคารพและเราจะนำจุดจบมาให้แก่รูปเคารพที่ไร้ค่าทั้งหลายแห่งเมืองเมมฟิส ที่นั่นจะไม่มีเจ้าเมืองจากแผ่นดินอียิปต์อีกต่อไป และเราจะใส่ความกลัวบนดินแดนอียิปต์ ¹⁴ แล้วเราจะทำให้เมืองปิกโรสเป็นที่ร้างเปล่า และจะให้ไฟเผาเมืองโคอันและจะทำการตัดสินเมืองเธเบส

¹⁵ เพราะเราจะระบายความโกรธของเราลงบนเมืองเปลูเซียม ซึ่งเป็นสิ่งกำบังแข็งแรงของอียิปต์ และจะทำลายกองกำลังต่างๆ ของเมืองเธเบส

¹⁶ แล้วเราจะให้ไฟเผาอียิปต์ เมืองเปลูเซียมจะอยู่ในความระทมอย่างใหญ่หลวง เมืองเธเบสจะแตกและเมืองเมมฟิสจะพบเจอพวกศัตรูทุกวัน

¹⁷ คนหนุ่มของเมืองเฮลิโอโพลิสและบูบาสทิสจะตายเพราะดาบและเมืองต่างๆ ของพวกเขาจะตกเป็นเชลย ¹⁸ ในเมืองกาปานเฮสในเวลากลางวันจะมืดทึบ เมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ที่นั่น และพลกำลังอันภาคภูมิใจของเมืองนั้นจะสิ้นสุดลง จะมีเมฆมาปกคลุมเมืองและบรรดาบุตรหญิงของเมืองนั้นจะตกเป็นเชลย ¹⁹ เราจะทำการตัดสินอียิปต์ ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

²⁰ ในปีที่สิบเจ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่เจ็ด พระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ²¹ "เจ้านูตรมณูษย์ เราได้หักแขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และดูเถิด แขนนั้นไม่ได้ถูกพัน หรือรักษาด้วยผ้าพันเพื่อให้แข็งแรงพอที่จะถือดาบ

²² เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิดเราเป็นศัตรูกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เพราะเราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หัก และเราจะทำให้ดาบร่วงจากมือของเขา ²³ แล้วเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายพวกเขาไปตามดินแดนต่างๆ ²⁴ เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือเขาเพื่อที่เราจะหักแขนของฟาโรห์ เขาจะร้องไห้อครวญต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลนเหมือนเสียงของคนใกล้ตาย

²⁵ เพราะเราจะทำให้กำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแข็งแรง ขณะที่แขนทั้งสองของฟาโรห์จะร่วง แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เพราะเขาจะโจมตีดินแดนอียิปต์ด้วยดาบนั้น ²⁶ ดังนั้นเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายและกระจัดกระจายพวกเขาไปยังดินแดนต่างๆ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 31

¹ ในปีทีสี่เบ็ด เดือนที่สาม วันที่หนึ่งของเดือน พระวณะของพระยาหเวได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่ไพร่พลรายล้อมพระองค์ว่า 'เจ้ายิ่งใหญ่เหมือนใคร?'"

³ ดูกิด อัสซีเรียเหมือนไม้สนสิดาร์ในเลบานอนมีกิ่งงดงามให้ร่มเงาแก่ป่า และความสูงที่สูงที่สุดและกิ่งก้านทั้งหลายก็ชูขึ้นจนถึงยอดไม้ ⁴ มีน้ำมากมายหล่อเลี้ยงให้ดอกสูงคือบรรดาหัวงน้ำลึกที่ทำให้เติบโต สายน้ำทั้งหลายไหลรอบบริเวณที่ปลูกมัน เพราะร่องน้ำทั้งหลายส่งน้ำออกไปทั่วต้นไม้ในทุ่งนา

⁵ มันสูงใหญ่ยิ่งกว่าต้นไม้ใดๆ ในทุ่งนา และกิ่งก้านทั้งหลายก็ดกมากมาย กิ่งก้านทั้งหลายก็ยาวเพราะน้ำมากมายทำให้งอกงาม ⁶ นกในท้องฟ้าทั้งหมดได้มาทำรังอยู่บนกิ่งทั้งหลายของมัน ขณะที่สิ่งมีชีวิตทุกอย่างในทุ่งต่างตกลงออกมาอยู่ใต้ก้านทั้งหลายของมัน บรรดาชนชาติทั้งปวงมาอาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของมัน ⁷ เพราะมันกิ่งงดงามด้วยความใหญ่ของมันและด้วยความยาวของก้านทั้งหลายมัน เพราะว่ารากทั้งหลายของมันก็หยั่งลึกลงไปยังที่ที่มีน้ำมาก

⁸ ต้นสนสิดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้ายังสู้มันไม่ได้เลย ต้นสนไซเปรสก็ยังไม่เท่าก้านทั้งหลายของมัน และต้นเปรมก็เปรียบไม่ได้กับกิ่งของมัน ไม่มีต้นไม้ใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงดงามเหมือนมัน ⁹ เราได้ทำให้มันงดงามด้วยกิ่งก้านทั้งหลายและต้นไม้ทั้งหมดในเอเดนต่างอิจฉามันเพราะมันได้อยู่ในอุทยานของพระเจ้า

¹⁰ เพราะฉะนั้น พระยาหเวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่ามันสูงนัก และชื่อยอดของมันอยู่สูงลิ่วระหว่างก้านทั้งหลายของมัน และจิตใจมันก็เย่อหยิ่งเพราะความสูงของมัน ¹¹ เราได้ให้มันแก่ผู้มีอำนาจของบรรดาชนชาติ เพื่อกำกับมันให้สมกับความสำเร็จของมัน เราได้โยนมันทิ้งไป

¹² คนต่างชาติที่น่ากลัวที่สุดในบรรดาชนชาติได้โค่นมันลงและปล่อยมันให้ตาย กิ่งของมันจะตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทุกแห่ง และก้านทั้งหลายที่หักของมันจะอยู่ตามห้วยทุกแห่งของดินแดน แล้วชนชาติทั้งหมดบนดินแดนได้ออกมาจากใต้ร่มเงาของมันและปล่อยทิ้งมันไว้

¹³ นกในอากาศทั้งหมดได้มาอาศัยอยู่ลำต้นของมันที่ได้ล้มลงและสัตว์ในทุ่งทั้งหมดได้มายังบรรดากิ่งก้านของมัน ¹⁴ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นก็เพื่อไม่ให้ต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำอื่นๆ จะยกยอดของมันสูงถึงความสูงของมัน และเพื่อไม่ให้ต้นไม้อื่นใดที่งอกข้างมันที่ริมน้ำจะมาถึงระดับความสูงนั้น พวกมันทั้งหมดต้องถูกมอบให้แก่ความตาย ลงไปยังเบื้องล่างสุดของดินแดน ท่ามกลางบรรดาบุตรของมนุษย์ ด้วยกันกับพวกที่ลงไปยังหลุม

¹⁵ พระยาหเวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นที่เมื่อไม้สนสิดาร์ได้ลงไปยังแดนคนตาย เราได้นำความโสโครกเร้ามายังแผ่นดินโลก เราจะไม่กลบน่านน้ำลึกไว้ และเราจะกักน้ำไว้ในทะเล เราเก็บน้ำที่ยิ่งใหญ่ไว้และนำความโสโครกเร้ามายังเลบานอนเพื่อเขา ดังนั้นต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่งจะโสโครกเร้าเพราะเหตุนี้

¹⁶ เราจะทำให้ชนชาติทั้งหลายสิ้นเหาด้วยเสียงที่มันล้มลง เมื่อเราโยนมันลงไปยังแดนคนตายพร้อมกับบรรดาผู้ลงไปยังหลุม เราจะปล่อยใจต้นไม้ในสวนเอเดนทั้งหมดในโลกเบื้องล่างคือ ต้นไม้ที่ได้รับเลือกมาและดีที่สุดของเลบานอนคือ ต้นไม้เหล่านั้นที่ได้กินน้ำ

¹⁷ เพราะพวกเขาได้ลงไปยังแดนคนตายพร้อมกับมัน ไปยังบรรดาผู้ถูกสังหารเพราะดาบ ต้นไม้เหล่านั้นมีกำลังที่แข็งแกร่ง บรรดาชนชาติเหล่านั้นเคยอยู่ภายใต้ร่มเงาของมัน ¹⁸ ต้นไม้ใดในเอเดนมีความเท่าเทียมกันในความรุ่งเรืองและความยิ่งใหญ่ของเจ้าหรือ? เพราะเจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้ของเอเดนไปยังเบื้องล่างสุดของดินแดนท่ามกลางผู้ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต เจ้าจะอยู่ด้วยกันกับพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ' นี่คือฟาโรห์และไพร่พลทั้งหมดของเขา นี่คือประกาศของพระยาหเวหองค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 32

¹ ในปีที่สองเดือนที่สิบสองในคืนหนึ่ง พระวณะของพระยาหเวห์ได้มายังข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวบทคำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้เขาฟังดังนี้ว่า 'เจ้าเป็นเหมือนสิงห์หนุ่มท่ามกลางชนชาติ แต่เจ้าเป็นเหมือนสัตว์ร้ายในห้วงทะเลทั้งหลาย เจ้ากวนน้ำในแม่น้ำ เจ้ากวนน้ำให้ขุ่นด้วยเท้าของเจ้าและทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเจ้าเป็นน้ำมีโคลน

³ พระยาหเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดังนั้นเราจะกางตาข่ายของเราปกคลุมตัวเจ้าโดยการรวมพลของชนชาติมากมาย และพวกเขาจะลากเจ้าขึ้นมาด้วยอวนของเรา ⁴ เราจะทิ้งเจ้าลงบนแผ่นดิน เราจะโยนเจ้าลงบนพื้นทุ่ง และเป็นเหตุให้นกทั้งหมดในท้องฟ้าทั้งหลายจึงได้มาอาศัยอยู่บนเจ้า สัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดินโลกจะอ้าปากด้วยเจ้า

⁵ เพราะเราจะเอาเนื้อของเจ้าเกลี้ยไว้บนภูพวกเขา และเราจะถมภูเขาด้วยกองศพของเจ้า ⁶ แล้วเราจะเทเลือดของเจ้าที่ไหลอาบท่วมภูเขา และห้วยต่างๆ จะเต็มไปด้วยเลือดของเจ้า

⁷ แล้วเมื่อเรากำจัดเจ้า เราจะปกคลุมท้องฟ้าไว้ และจะทำให้ดวงดาวของพวกเขามืดไป เราจะเอาเมฆปกคลุมดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ⁸ แสงส่องทั้งหมดของท้องฟ้า นั้น เราจะทำให้กลายเป็นมืดอยู่บนตัวเจ้า และเราจะใส่ความมืดไว้เหนือดินแดนของเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาหเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁹ ดังนั้นเราจะทำให้ใจของประชาชนมากมายในแผ่นดินต่างๆหวาดกลัวซึ่งเจ้าไม่รู้ เมื่อนั้นเรานำความพิณาสมาสู่ท่ามกลางประชาชาติ ท่ามกลางแผ่นดินต่างๆ ที่เจ้าไม่รู้จักนั้น ¹⁰ เราจะทำให้ชนชาติจำนวนมากตกตะลึงเพราะเจ้า และบรรดากษัตริย์ของพวกเขาจะสิ้นเงาเพราะเจ้าเมื่อเราแกล้งดาบของเราต่อหน้าพวกเขา ทุกคนจะตัวสั่นทุกขณะเพราะเจ้าในวันที่เจ้าล้มลงนั้น

¹¹ เพราะพระยาหเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมายังเจ้า ¹² เราจะทำให้ไพร่พลของเจ้าล้มลงด้วยดาบของพวกเขาผู้กล้าหาญ ทุกคนล้วนเป็นประชาชาติที่น่าหวาดกลัวที่สุด ผู้กล้าหาญทุกคนเหล่านี้จะนำพิณาสมายังความยโสของอียิปต์และไพร่พลทั้งหมดจะถูกทำลาย

¹³ เพราะเราจะทำลายสัตว์เลื้อยทั้งหมดจากข้างๆ ที่มีน้ำมากมาย และไม่มีแก่นมนุษย์คนใดจะกวนน้ำนั้นให้ขุ่นอีกกับเท้าสัตว์เลื้อยก็จะไม่กวนน้ำนั้นให้ขุ่น ¹⁴ แล้วเราจะทำให้น้ำของพวกเขาเน่า และให้บรรดาแม่น้ำของเขาไหลเหมือนน้ำมัน นี่คือการประกาศของพระยาหเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵ เมื่อเราทำให้ดินแดนอียิปต์รกร้าง เมื่อดินแดนถูกริบเอาข้าวของที่มีอยู่ในนั้นไปหมด เมื่อเราทำลายทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นแล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาหเวห์ ¹⁶ มีบทคำครวญที่คนจะร้องคร่ำครวญ บุตรหญิงทั้งหลายของบรรดาประชาชาติจะร้องคร่ำครวญ พวกเขาจะร้องคร่ำครวญเรื่องอียิปต์และไพร่พล นี่คือการประกาศของพระยาหเวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁷ ในปีที่สองวันที่สิบห้าของเดือนนั้น พระวณะของพระยาหเวห์ได้มายังข้าพเจ้าว่า ¹⁸ "เจ้าบุตรมนุษย์ จงร้องคร่ำครวญเพื่อไพร่พลของอียิปต์และจงส่งเขาออกไป ทั้งตัวเขาและบุตรหญิงทั้งหลายของบรรดาชนชาติที่งามสง่าลงไปยังเบื้องล่างสุดของแผ่นดินโลกกับพวกที่ลงไปยังหลุม

¹⁹ 'เจ้าคิดว่าเจ้าสวยงามกว่าคนอื่นหรือ? จงลงไปและนอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต' ²⁰ พวกเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ ดาบถูกดึงออกมาแล้ว เธอถูกมอบให้แก่ดาบ พวกเขาจะจับเธอและประชาชนของเธอ ²¹ พวกผู้กล้าหาญที่แข็งแกร่งที่สุดกับผู้ช่วยของเขาจะพูดถึงอียิปต์จากท่ามกลางแดนคนตายว่า 'พวกเขาหลงมาแล้ว พวกเขานอนนิ่งอยู่กับพวกที่ไม่เข้าพิธีสุหนัตที่ถูกฆ่าด้วยดาบ'

²² อัสซีเรียและพรรคพวกทั้งหมดก็อยู่ที่นั่น หลุมศพของพวกเขายู้งงๆ เธอ ทุกคนล้วนถูกสังหารและตายเพราะดาบ ²³ ที่ฝังศพของพวกเขาเหล่านั้นอยู่ตรงที่ไกลสุดของแดนมรณา กับไพร่พลทั้งหมดของพวกเขา หลุมฝังศพของคนเหล่านั้นล้อมรอบบรรดาคนที่ถูกสังหารเพราะดาบ ผู้ซึ่งนำความกลัวไปบนดินแดนของคนที่ยังมีชีวิต

²⁴ เอลามกับไพร่พลทั้งหมดก็อยู่ที่นั่น อยู่รายล้อมหลุมศพคนเหล่านั้นที่ตายเพราะดาบ ผู้ซึ่งไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตที่ลงไปยังเบื้องล่างสุดของแผ่นดิน ผู้ซึ่งได้นำความครั่นคร้ามมาในแผ่นดินของคนเป็น และผู้ที่แบกรับความอับอายร่วมกับพวกเขาด้วยกันกับผู้ลงไปยังหลุมนั้น ²⁵ พวกเขาได้จัดเตรียมที่นอนพียงหนึ่งให้กับชนชาติเอลามและกองทัพทั้งหมดที่ซึ่งมีหลุมศพอยู่โดยรอบ พวกทุกคนไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตทั้งหมดได้ถูกสังหารเพราะดาบ เพราะพวกเขาได้นำความครั่นคร้ามมายังดินแดนของคนเป็น ซึ่งพวกเขาต้องแบกรับความอับอายของพวกเขาพร้อมกับผู้คนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าลงไปยังหลุม เอลามอยู่ท่ามกลางผู้ซึ่งถูกฆ่า

²⁶ เมเซท ภูบลกับไพร่พลทั้งหมดของพวกเขาอยู่ที่นั่น หลุมศพของพวกเขายู้งงรอบพวกเขา พวกเขาทั้งหมดที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตล้วนถูกสังหารเพราะดาบ เพราะพวกเขาได้นำความครั่นคร้ามมายังแผ่นดินของคนเป็น ²⁷ พวกเขาไม่ได้นอนอยู่กับพวกผู้กล้าหาญที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต ผู้ซึ่งลงไปยังแดนคนตายแล้วพร้อมกับอาวุธของพวกเขา และดาบของพวกเขาซึ่งวางไว้ใต้ศีรษะของพวกเขา รวมทั้งความบาปของพวกเขาที่ยู้งงบนกระดูกของพวกเขา เพราะพวกผู้กล้าหาญเคยทำให้เกิดความครั่นคร้ามในดินแดนของคนเป็น

²⁸ ดังนั้นเจ้าเอง อียิปต์จะถูกทำลายท่ามกลางพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต เจ้าจะนอนเคียงข้างกับหมู่คนที่ถูกแทงด้วยดาบ ²⁹ เอโดมก็อยู่ที่นั่นทั้งบรรดากษัตริย์และบรรดาผู้นำทั้งหลาย พวกเขาเคยเข้มแข็งมากก็ยังถูกนำมาวางไว้กับพวกที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัต กับพวกคนที่ได้ลงไปยังหลุมลึก

30 เจ้าเมืองทุกคนจากทางเหนือพร้อมทั้ง คนไซดอนทั้งหมดก็อยู่ที่นั่นคือพวกที่ลงไปด้วยความขายหน้าพร้อมกับผู้ถูกข่า พวกเขาคเคยเป็นผู้มีอำนาจและเคยทำให้เกิดความครั่นคร้าม แต่ตอนนี้พวกเขาต้องแบกรับความอับอายกับพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัตซึ่งถูกสังหารเพราะดาบ พวกเขาต้องแบกรับความอับอายพร้อมกับบรรดาผู้ลงไปยังหลุม

31 ฟาโรห์จะเห็นคนเหล่านั้นและจะได้รับการปลอบประโลมในเรื่องไพร่พลทั้งหมดของเขาที่ถูกสังหารเพราะดาบ คือฟาโรห์และไพร่พลทั้งหมดของเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า **32** เราจะวางเขาไว้ผู้ซึ่งเคยทำให้เกิดความครั่นคร้ามในดินแดนของคนเป็น เขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธีสุหนัต ท่ามกลางพวกที่ถูกสังหารเพราะดาบ ฟาโรห์และไพร่พลทั้งหมดของเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 33

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวกับพวกเขาว่า 'เมื่อเรานำดาบมาต่อต้านดินแดน แล้วประชาชนในดินแดนนั้นจะเลือกชายคนหนึ่งจากพวกเขาและตั้งให้เป็นยามสำหรับพวกเขา ³ เขาเห็นดาบมาขณะที่มันมาขึ้นดินแดน และเขาจึงเป่าแตรของเขาเพื่อเตือนประชาชน ⁴ ถ้าคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่สนใจเสียงเตือน และถ้าดาบนั้นมาและฆ่าพวกเขาและโลหิตของเขาจะตกบนศีรษะของเขาเอง

⁵ ถ้าบางคนได้ยินเสียงแตรและไม่สนใจ โลหิตของเขาจะตกอยู่กับเขา แต่ถ้าเขาสนใจเสียงเตือน เขาก็จะช่วยชีวิตของตนให้ปลอดภัย ⁶ อย่างไรก็ตาม ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วแต่ถ้าเขาไม่ได้เป่าแตร แล้วประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงเตือน และถ้าดาบมาและเอาชีวิตคนหนึ่งคนใดของพวกเขาไปเสียแล้วคนนั้นถูกเอาไปเนื่องจากความบาปของเขา แต่เราจะลงโทษคนยามเรื่องโลหิตของเขา'

⁷ บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับพงศ์พันธุ์อิสราเอล เจ้าจะได้ยินถ้อยคำจากปากเราและจงเตือนพวกเขาแทนเรา ⁸ ถ้าเรากล่าวกับคนอธรรมว่า 'โอ คนอธรรม เจ้าจะต้องตายแน่' แต่เจ้าไม่ได้กล่าวเตือนคนอธรรมให้กลับจากทางของเขา แล้วคนอธรรมนั้นจะต้องตายเนื่องจากความบาปของเขา แต่เราจะเรียกเอาโลหิตของเขาจากมือของเจ้า ⁹ แต่เจ้า ถ้าเจ้าเตือนคนอธรรมให้หันกลับจากทางของเขา เพื่อว่าเขาจะหันกลับจากทางของเขา และถ้าเขาไม่หันกลับจากทางของเขา แล้วเขาจะต้องตายเนื่องจากความบาปของเขา แต่เจ้าจะช่วยชีวิตของเจ้าเองให้ปลอดภัย

¹⁰ ดังนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า 'พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า "การละเมิดและบาปทั้งหลายของพวกเราอยู่เหนือพวกเรา และพวกเราที่ค่อยๆ เสื่อมโทรมไปเพราะสิ่งเหล่านี้ พวกเราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?"' ¹¹ จงกล่าวต่อพวกเขาว่า 'นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนจนใด เราไม่ยินดีในความตายของคนอธรรม แต่พอใจในการที่คนอธรรมหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ ดังนั้น จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า เพราะทำไมเจ้าจึงยอมตายเล่า พงศ์พันธุ์อิสราเอล?'

¹² บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงกล่าวกับชนชาติของเจ้าว่า 'ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรม จะไม่ช่วยเขาให้รอดเมื่อเขาทำความบาป ส่วนความอธรรมของคนอธรรมนั้นจะไม่ทำให้เขาพ้นาศเมื่อเขาหันกลับจากความบาปของเขา เพราะคนชอบธรรมจะไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมถ้าเขาทำบาป ¹³ ถ้าเราจะกล่าวกับคนชอบธรรมว่า "เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน" และถ้าเขาไว้ใจในความชอบธรรมของเขาและแล้วก็ความอธรรมเราจะไม่จดจำการกระทำที่ชอบธรรมใดๆของเขา และเขาจะต้องตายเพราะความชั่วซึ่งเขาได้ทำไว้

¹⁴ ดังนั้น ถ้าเรากล่าวกับคนชั่วว่า "เจ้าจะต้องตายแน่" แต่แล้วถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา และกระทำการที่ยุติธรรมและความชอบธรรม ¹⁵ ถ้าคนอธรรมยอมคืนของประกันที่เขาได้เรียกร้องเอามาอย่างชั่วร้าย หรือถ้าเขาชดใช้ความเสียหายในสิ่งที่เขาขโมยไป และถ้าเขาดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิตทั้งดำเนินชีวิตที่ไม่ทำผิดบาปอีกต่อไป แล้วเขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย ¹⁶ บาปทั้งหมดซึ่งเขาได้ทำมาแล้วจะไม่ถูกจดจำไว้กล่าวโทษเขา เขาได้ทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และถ้าเช่นนั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

¹⁷ แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" แต่วิธีการของพวกเจ้านั้นแหละที่ไม่ยุติธรรม ¹⁸ เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความอธรรมของเขาและทำบาป ดังนั้นเขาจะต้องตายเพราะบาปเหล่านั้น ¹⁹ เมื่อคนอธรรมหันกลับจากความอธรรมของเขา และกระทำการที่ยุติธรรมและชอบธรรม เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้เนื่องมาจากสิ่งเหล่านั้น ²⁰ แต่ชนชาติเจ้ายังกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" พงศ์พันธุ์อิสราเอล เราจะตัดสินเจ้าแต่ละคนตามการประพฤติของเจ้า"

²¹ ในปีที่สองเดือนที่สิบเมื่อวันทีห้าซึ่งพวกเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย คนหนึ่งที่หนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้า และกล่าวว่า "เมืองนั้นได้แตกเสียแล้ว" ²² พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าในเวลานั้นก่อนที่ผู้ลี้ภัยคนหนึ่งมา และปากข้าพเจ้าเปิดในเวลาที่เขาคนนั้นมาถึงในตอนรุ่งเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงถูกเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปอีกต่อไป

²³ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ²⁴ "เจ้าบุตรมนุษย์ ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในซากปรักหักพังของดินแดนอิสราเอลกำลังพูดกัน และพูดว่า 'อับราฮัมเป็นเพียงคนเดียวรวมทั้งเขายังได้รับกรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้ แต่เรามีจำนวนคนมาก ดินแดนนั้นจึงย่อมจะต้องมอบให้เราเป็นกรรมสิทธิ์'

²⁵ เพราะฉะนั้นจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าดื่มเลือด และเจ้าเหยยหน้าขึ้นไปยังรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และเจ้ายังหลั่งเลือดของชนชาติของเจ้าออก เจ้ายังจะยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้จริงหรือ? ²⁶ พวกเจ้ายังอยู่ได้เพราะดาบของเจ้าและเจ้าได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย และแต่ละคนได้ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลัก แล้วเจ้ายังควรถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้จริงหรือ?'

²⁷ เจ้าจะกล่าวเช่นนี้กับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนอย่างไร พวกเราอยู่ในซากปรักหักพังจะต้องล้มลงด้วยดาบอย่างแน่นอน และเราจะมอบพวกอยู่ที่ทุ่งนาให้เป็นอาหารของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย รวมทั้งพวกที่อยู่ในสิ่งกำบังแข็งแรงและอยู่ในถ้ำก็จะตายด้วยโรคระบาดนั้น ²⁸ แล้วเราจะทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างและถูกทิ้งร้าง และอานุภาพอันยโสของแผ่นดินนั้นจะสิ้นสุดลง ภูเขาของอิสราเอลจะรกร้าง และจะไม่มีคนเดินผ่าน' ²⁹ ดังนั้น พวกเขารู้ว่าเราคือ พระยาห์เวห์ เมื่อเราได้ทำให้แผ่นดินนั้นร้างเปล่าและถูกทิ้งร้าง เพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำนั้น

³⁰ ดังนั้น ตอนนี้เจ้าบุตรมนุษย์ ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าที่ข้างกำแพงและตามประตูบ้านและเขาพูดต่อกันและกัน กับแต่ละคนพูดกับพี่น้องของตนว่า 'พวกเราจนเกิดและมาพึ่งคำของผู้เผยพระวอซึ่งออกมาจากพระยาห์เวห์' ³¹ ดังนั้นชนชาติของเราจะมาหาเจ้าอย่างทีคนทั้งหลาย

มักจะทำ และจะมานั่งข้างหน้าเจ้าและจะฟังสิ่งที่เจ้าพูด แต่เขาไม่ยอมทำตาม เพราะถ้อยคำที่ถูกต้องอยู่ในปากของเขา แต่หัวใจของเขากำลังตามหาผลกำไรที่ไม่เป็นธรรม

³² สำหรับเจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่พวกเขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีได้เก่ง ดังนั้นพวกเขาจะฟังสิ่งที่เจ้าพูด แต่จะไม่มีใครเชื่อฟังพวกเขา ³³ และดูเถิด มันจะเกิดขึ้น แล้วพวกเขาจะรู้ว่ามิใช่พระวอพระคนหนึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา"

Chapter 34

¹ พระวอแนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวอแนะที่ฟังเอาผิดพวกผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายของอิสราเอล จงเผยพระวอแนะและจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า พินาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอลผู้ที่เลี้ยงแต่ตัวเอง บรรดาผู้เลี้ยงแกะควรเลี้ยงฝูงแกะไม่ใช่หรือ?' ³ พวกเจ้ากินส่วนที่เป็นไขมันและพวกเจ้าคลุมกายด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนจากฝูงแกะ เจ้าไม่ได้เลี้ยงดูแกะเลย

⁴ เจ้าไม่ได้เสริมกำลังตัวที่เป็นโรค หรือไม่ได้รักษาตัวที่ป่วย เจ้าไม่ได้พันแผลตัวที่กระดุกหัก และเจ้าไม่ได้นำตัวที่หลงฝูงกลับมาหรือเสาะหาตัวที่หายไป เจ้ากลับควบคุมแกะทั้งหลายด้วยการใช้กำลังและความรุนแรงแทน ⁵ แล้วพวกมันจึงกระจัดกระจายไปหมดเพราะไม่มีผู้เลี้ยง และพวกมันก็กลายเป็นอาหารของสัตว์ที่มีชีวิตในทุ่งนาหลังจากที่พวกมันได้กระจัดกระจายไป ⁶ ฝูงแกะของเราเร่ร่อนไปตามภูเขาและตามเนินเขาสูงทุกลูก และมันกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก กระนั้นก็ไม่มีใครเสาะหาพวกมัน

⁷ ดังนั้น ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลาย จงฟังพระวอแนะของพระยาห์เวห์ ⁸ เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนฉันใด นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าแกะของเราได้กลายเป็นเหยื่อและกลายเป็นอาหารของสัตว์ทั้งหมดที่อยู่ในทุ่ง เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะและเพราะพวกผู้เลี้ยงแกะของเราไม่ได้ค้นหาฝูงแกะของเรา แต่พวกผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวพวกเขาเองและไม่ได้เลี้ยงฝูงแกะของเราฉันนั้น

⁹ ดังนั้น ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายจงฟังพระวอแนะของพระยาห์เวห์ ¹⁰ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นศัตรูกับพวกผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของพวกเขา แล้วเราจะให้พวกเขาหยุดเลี้ยงแกะ พวกผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไปเนื่องจากเราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเขา เพื่อไม่ให้แกะของเราจะเป็นอาหารของพวกเขาอีกต่อไป

¹¹ เพราะพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเองจะค้นหาแกะของเราและเราจะดูแลพวกมัน ¹² เหมือนผู้เลี้ยงแกะเสาะหาฝูงแกะเมื่อเขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาก่อนที่กระจัดกระจายไป เพราะฉะนั้นเราก็จะเสาะหาแกะของเรา และเราจะช่วยเหลือพวกแกะให้รอดพ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งพวกมันได้กระจัดกระจายไปอยู่เมื่อวันที่มีเมฆและมืดกับ ¹³ แล้วเราจะนำพวกมันออกมาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และเราจะรวบรวมพวกมันมาจากดินแดนต่างๆ และเราจะนำพวกมันมาไว้ในแผ่นดินของพวกมันเอง เราจะนำพวกมันอยู่ในทุ่งหญ้ากลางเนินเขาของอิสราเอล ให้อาหารทั้งหลาย และในทุกแห่งของดินแดนนั้น

¹⁴ เราจะให้พวกมันอยู่ในทุ่งหญ้าที่อุดม และบนภูเขาสูงทั้งหลายของอิสราเอลจะเป็นที่เล็มหญ้าของพวกมัน ที่นั่นพวกมันจะนอนลงในทุ่งหญ้าที่ดี เพื่อเล็มหญ้าในทุ่งหญ้าอันอุดม และพวกมันจะเล็มหญ้าบนภูเขาของอิสราเอล ¹⁵ ตัวเราเองจะเลี้ยงดูฝูงแกะของเรา และเราเองจะทำให้พวกมันนอนลง นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁶ เราจะเสาะหาแกะที่หายและจะนำตัวที่หลงกลับมา เราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และรักษาแกะที่ป่วย แต่เราจะทำลายแกะที่อ่อนแอและแข็งแรง เราจะเลี้ยงดูพวกมันด้วยความยุติธรรม

¹⁷ ดังนั้นบัดนี้พวกเจ้าที่เป็นแกะของเรา นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราจะเป็นผู้ตัดสินระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะตัวผู้กับแพะตัวผู้ ¹⁸ การที่พวกเจ้าหากินในทุ่งหญ้าอย่างนั้นยังไม่เพียงพอหรือ เจ้าจึงเอาเท้าเหยียบย่ำสิ่งที่เหลืออยู่จากทุ่งหญ้าของเจ้า และเมื่อต้อนน้ำที่ใสแล้วเจ้าจึงเอาเท้าของเจ้าคว่ำน้ำที่เหลือน้ำให้เปื้อนโคลน? ¹⁹ แกะของเราต้องกินสิ่งที่เจ้าเหยียบย่ำด้วยเท้าของเจ้า และต้อนน้ำที่เท้าของเจ้าทำให้มีโคลนหรือ?

²⁰ เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับพวกเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะตัดสินระหว่างแกะอ่อนแอกับแกะพอม ²¹ เพราะเจ้าเอาสีข้างและไหล่ดัน และเจ้าได้ขวิดแกะทุกตัวที่อ่อนแอด้วยเขี้ยวของเจ้า จนเจ้าทำให้พวกมันกระจัดกระจายไปจากดินแดน

²² เราจะช่วยแกะของเราให้รอดและพวกมันจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะตัดสินเจ้าระหว่างแกะกับแกะ ²³ เราจะตั้งผู้เลี้ยงคนหนึ่งไว้เหนือพวกมันคือดาวิดผู้รับใช้ของเรา เขาจะดูแลพวกมัน เขาจะเลี้ยงดูพวกมัน และเขาจะเป็นผู้เลี้ยงของพวกมัน ²⁴ เพราะเราเป็น พระยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้าของพวกมัน และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางพวกมัน เราเป็นพระยาห์เวห์ได้ประกาศดังนี้แล้ว

²⁵ แล้วเราจะทำพันธสัญญากับพวกมันและกำหนดสัตว์ร้ายเสียจากดินแดน เพื่อว่าพวกมันจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้อย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าได้อย่างปลอดภัย ²⁶ เราจะทำให้พวกมันกับสถานที่ที่ร้ายลือมนั้นเขาของเราเป็นแหล่งพระพรของพวกมัน เพราะเราจะส่งฝนลงมาตามฤดูกาล เป็นสายฝนแห่งพระพร ²⁷ แล้วต้นไม้ในทุ่งจะเกิดผล และพื้นดินจะเกิดผลผลิต แกะของเราจะอยู่อย่างปลอดภัยในดินแดนของพวกมัน แล้วพวกมันจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์เมื่อเรารักษาคนแอกของพวกมันเสีย และช่วยเหลือพวกมันจากมือของคนเหล่านั้นที่ทำให้พวกมันตกเป็นทาส

²⁸ พวกมันจะไม่เป็นของรับของบรรดาประชาชาติอีกต่อไป และสัตว์ป่าบนโลกก็จะไม่กัดกินพวกมัน และพวกมันจะอยู่อย่างปลอดภัย และจะไม่มีใครทำให้พวกมันกลัว ²⁹ เพราะเราจะจัดหาที่เพาะปลูกที่สงบสุขแก่พวกมัน เพื่อพวกมันจะไม่เป็นเหยื่อของความอดอยากในแผ่นดินอีกต่อไป และบรรดาชนชาติจะไม่ได้เหยียดหยามพวกมันอีก

³⁰ แล้วพวกมันจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกมัน สกิดกับพวกมัน และพวกเขาเป็นประชาชนของเราคือพงศ์พันธุ์อิสราเอล นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ³¹ เพราะพวกเจ้าเป็นแกะของเราซึ่งเป็นแกะในทุ่งหญ้าของเรา และเป็นประชาชนของเรา และเราเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า นี่คือนำประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 35

¹ แล้วพระวอของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงเดินหน้าต่อต่าณภูเขาเสอีร์ และเผยพระวอนะต่อต่าณมัน ³ จงกล่าวกับมันว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ภูเขาเสอีร์ เราจะเป็นศัตรูกับเจ้าและเราจะชูมือของเราต่อสู่เจ้า และเราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าและถูกทำให้รกร้าง

⁴ เราจะให้เมืองทั้งหลายของเจ้าเป็นซากปรักหักพัง และเจ้าเองจะเป็นที่ร้างเปล่า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ⁵ เพราะเจ้าได้เป็นศัตรูต่อประชาชนอิสราเอลเสมอมา และเพราะเจ้าได้ปล่อยพวกเขาไว้ให้แก่มือทั้งหลายที่ถือดาบในเวลาแห่งทุกข์ภัยของพวกเขา ในเวลาของการลงโทษที่ใหญ่ยิ่งของพวกเขา ⁶ เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนฉันใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะกำหนดให้เจ้าโลหิตตก และเรื่องโลหิตตกจะไล่ตามเจ้า เพราะว่าเจ้าไม่เกลียดการทำให้โลหิตตก เรื่องโลหิตตกก็จะไล่ตามเจ้าไปฉันนั้น

⁷ เราจะทำให้ภูเขาเสอีร์ร้างว่างเปล่าเมื่อเราจะตัดผู้ที่ได้ผ่านไปแล้วกลับมาอีกครั้ง ⁸ แล้วเราจะให้ภูเขาของเจ้าเต็มไปด้วยคนตาย พวกที่ถูกสังหารเพราะดาบจะล้มลงตามภูเขาสูงและตามหุบเขาของเจ้าและในห้วยทุกแห่งของเจ้า ⁹ เราจะทำให้เจ้าเป็นที่ร้างเปล่าตลอดไป จะไม่มีคนอาศัยตามเมืองทั้งหลายของเจ้า แต่ว่าเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์

¹⁰ เจ้าได้กล่าวว่า "ประชาชาติทั้งสองนี้และดินแดนทั้งสองนี้จะต้องเป็นของข้า และเราจะเอามันมาเป็นกรรมสิทธิ์" ถึงแม้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับพวกเขา ¹¹ เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอนฉันใด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเราจะทำต่อเจ้าตามความโกรธแค้นและความอิจฉาของเจ้าซึ่งเจ้าแสดงต่อพวกเขาเพราะความเกลียดชังของเจ้า แล้วเราจะสำแดงตัวเราให้เป็นที่รู้จักในหมู่พวกเขาเมื่อเราตัดสินเจ้าฉันนั้น

¹² ดังนั้นเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราได้ยื่นคำดูหมิ่นทั้งหมดของเจ้าซึ่งเจ้าได้พูดต่อต่าณภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล เมื่อเจ้าได้พูดว่า "พวกมันถูกทำลาย พวกมันถูกมอบไว้ให้เรากินกิน" ¹³ เจ้าได้ยกตัวเจ้าเองต่อต่าณเราด้วยสิ่งที่เจ้าได้พูดแล้ว และว่ากล่าวเราด้วยคำมากมาย และเราได้ยินหมดแล้ว

¹⁴ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าขณะที่ทั้งดินแดนเริงร่า ¹⁵ เช่นเดียวกับที่เจ้าเริงร่าเมื่อมรดกของพงศ์พันธุ์อิสราเอลนั้นต้องถูกทำให้ร้างเปล่าไป เราจะทำเช่นนั้นกับเจ้า โอ ภูเขาเสอีร์และเอโดมทั้งหมด คือทั้งหมดของมันจะเป็นที่ร้างเปล่า แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 36

¹ "บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวจนะต่อภูเขากิ่งหลายของอิสราเอลและจงกล่าวว่า 'ภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์' ² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ศัตรูได้กล่าวถึงพวกเจ้าว่า 'แม่ละ' และว่า 'ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว' ³ เพราะฉะนั้นจงเผยพระวจนะและกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าพวกเขาทำให้พวกเจ้ารกร้างและด้วยการบีบบังคับที่มาแก่พวกเจ้าจากพวกเจ้าทุกด้านจนพวกเจ้าตกเป็นกรรมสิทธิ์ของบรรดาชนชาติอื่นๆ นั้น พวกเจ้าได้กลายเป็นครหาและเป็นเรื่องที่เล้าถึงของประชาชน

⁴ เพราะฉะนั้น ภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้กับภูเขากับเนินเขา ลำห้วยและหุบเขา กับที่ร้างเปล่าที่ไม่มีคนอาศัย ทั้งบรรดาเมืองที่ผู้คนทอดทิ้งซึ่งได้กลายเป็นของริบและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของบรรดาชนชาติที่เหลือ ซึ่งอยู่รายล้อมพวกเขา ⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้พุดด้วยไฟแห่งความหวงแหนของเราต่อต้านบรรดาประชาชาติที่เหลือและเอโดมและคนทั้งปวงซึ่งเอาแผ่นดินของเราไปเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาเอง ต่อผู้ที่มีความร่าเริงเต็มหัวใจและมีความมุ่งร้ายในใจ ทั้งปวง เหมือนที่พวกเขาได้ยึดดินแดนของเราไว้ไปเป็นทุ่งหญ้าสำหรับพวกเขาเอง' ⁶ เพราะฉะนั้น จงเผยพระวจนะต่อแผ่นดินอิสราเอลและพวกเจ้าจงกล่าวกับภูเขากับเนินเขา กับลำห้วยและหุบเขาต่างๆว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราพุดด้วยความหวงแหนและด้วยความโกรธของเรา เรากำลังจะประกาศว่าเพราะพวกเจ้าได้รับการดูถูกจากบรรดาประชาชาติ

⁷ เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราเองจะปฏิญาณว่าบรรดาชนชาติรอบๆ พวกเจ้านั้นจะต้องแบกรับความอับอายของพวกเขาเอง

⁸ แต่พวกเจ้า ภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล พวกเจ้าจะออกกึ่งทั้งหลายของพวกเจ้าออกมาและจะออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะว่าพวกเขาจะกลับมาในไม่ช้า ⁹ เพราะดูเถิด เราอยู่กับพวกเจ้า และเราดูแลพวกเจ้าด้วยความปรอดปราน พวกเจ้าจะได้รับการไถและการหว่านด้วยเมล็ด

¹⁰ ดังนั้นเราจะเพิ่มจำนวนประชาชนให้แก่พวกเจ้า เป็นพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด บรรดาเมืองทั้งหลายจะมีคนอาศัยอยู่และซากปรักหักพังจะถูกสร้างขึ้นใหม่ ¹¹ เราจะเพิ่มจำนวนทั้งคนและสัตว์แก่พวกเจ้าเพื่อว่าพวกเขาจะเพิ่มมากขึ้นและจะมีบุตรมาก แล้วเราจะเป็นเหตุให้พวกเจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะให้พวกเจ้ารุ่งเรืองมากกว่าก่อน เพราะพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ ¹² เราจะนำพวกเขา เป็นอิสราเอลประชาชนของเราเดินไปกับเจ้า พวกเขาจะได้พวกเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และพวกเจ้าจะเป็นมรดกของพวกเขา รวมทั้งพวกเจ้าจะไม่เป็นเหตุให้ลูกหลานของพวกเขาต้องตายอีก

¹³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าพวกเขากล่าวกับพวกเจ้าว่า 'เจ้าสังหารผู้คน ทำให้สูญสิ้นชนชาติลูกหลานของพวกเจ้า' ¹⁴ ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้กินผู้คน และไม่ทำให้ชนชาติของพวกเจ้าเศร้าโศกด้วยความตายต่อไปอีก นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁵ เราจะไม่ให้พวกเจ้าได้ยินคำเย้ยหยันของชนชาติต่างๆอีก พวกเจ้าไม่ต้องทนรับความขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีก หรือเป็นเหตุให้ชนชาติของพวกเจ้าตาย นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁶ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹⁷ "เจ้าบุตรมนุษย์ เมื่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลอาศัยอยู่ในดินแดนของพวกเขา พวกเขากำหนดดินแดนเป็นมรดกด้วยวิถีและการกระทำของพวกเขา ความประพฤติของพวกเขาดูเหมือนมรดกอันเกิดจากประจำเดือนของผู้หญิง ¹⁸ ดังนั้นเราได้ระบายความโกรธของเราออกมายังพวกเขาด้วยเรื่องโลหิตซึ่งพวกเขาได้ทำให้ตกบนแผ่นดินทั้งด้วยการทำให้สกปรกด้วยเหล้ารูปเคารพของพวกเขา

¹⁹ เราได้กระจัดกระจายพวกเขาไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ พวกเขาได้กระจัดกระจายไปตามดินแดนต่างๆ เราได้ตัดสินพวกเขาตามวิถีและการกระทำของพวกเขา ²⁰ แล้วพวกเขาก็ยังบรรดาชนชาติ และไม่ว่าไปไหน พวกเขาก็ทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเสื่อมเกียรติ คนกล่าวขยี้ถึงพวกเขาว่า 'คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระยาห์เวห์จริงหรือ? เพราะพวกเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์' ²¹ แต่เรายังเป็นห่วงถึงนามอันบริสุทธิ์ของเราซึ่งพงศ์พันธุ์อิสราเอลทำให้ต่างพร้อยท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่พวกเขาได้ไปนั้น

²² ดังนั้นจงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ที่เรากำลังจะทำอยู่นั้นไม่ใช่เพราะเห็นแก่พวกเจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งพวกเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางบรรดาชนชาติทุกแห่งซึ่งพวกเจ้าเข้าไปอยู่นั้น ²³ เพราะเราจะสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของนามยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งถูกดูหมิ่นท่ามกลางบรรดาชนชาติ คือนามที่พวกเจ้าดูหมิ่นท่ามกลางบรรดาชนชาติ แล้วชนชาติทั้งหลายจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์ นี่คือนามของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพวกเจ้าได้เห็นว่ารานบริสุทธิ์

²⁴ เราจะนำพวกเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมพวกเจ้ามาจากทุกดินแดน และเราจะนำพวกเจ้าเข้ามาในดินแดนของพวกเจ้า ²⁵ แล้วเราจะเอาน้ำสะอาดพรหมพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของพวกเจ้า และเราจะชำระพวกเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของพวกเจ้า

²⁶ เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้าและเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของพวกเจ้า และเราจะนำใจหินออกจากเนื้อของพวกเจ้า และให้ใจเนื้อแก่พวกเจ้า ²⁷ เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายในของพวกเจ้า แล้วทำให้พวกเจ้าดำเนินตามกฎระเบียบของเราและรักษากฎบัญญัติของเรา เพื่อที่พวกเจ้าจะทำตามสิ่งเหล่านั้น ²⁸ แล้วพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในดินแดนที่เราให้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราเองจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า

²⁹ เพราะเราจะช่วยพวกเจ้าให้ปลอดภัยจากมลทินทั้งหลายของพวกเจ้า และเราจะเรียกเมล็ดพืชมาและทำให้มันมากขึ้น เราจะไม่ให้พวกเจ้ามีความอดอยากอีก ³⁰ เราจะเพิ่มผลของดินไม้และผลผลิตจากท้องทุ่ง เพื่อพวกเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายท่ามกลางบรรดาชนชาติเพราะความอดอยากอีกต่อไป ³¹ แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงวิถีชีวิตของพวกเจ้าและการกระทำที่ไม่ดีของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะแสดงความเกลียดชังหน้าของตัวเองอันเนื่องมาจากความบาปของพวกเจ้าและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของพวกเจ้า นี่คือนิยามของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

³² เราไม่ได้ทำเพราะเห็นแก่พวกเจ้า นี่คือนิยามของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเจ้าจงรับรู้ไว้ ดังนั้นจงละอายและขายหน้าด้วยวิถีทั้งหลายของพวกเจ้า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ³³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชำระพวกเจ้าจากความบาปทั้งหมดของพวกเจ้านั้น เราจะทำให้เมืองทั้งหลายมีคนอาศัยอยู่และซากปรักหักพังจะถูกสร้างขึ้นใหม่ ³⁴ เพราะพวกเจ้าจะไถแผ่นดินที่รกร้างจนกว่าจะไม่เป็นที่ร้างเปล่าเช่นที่เคยเห็นของผู้สัญจรไปมา

³⁵ แล้วคนทั้งหลายจะกล่าวว่า "แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างได้กลายเป็นเหมือนอย่างสวนเอเดน เมืองทั้งหลายที่รกร้างและซากปรักหักพังที่ไม่มีใครอยู่ซึ่งถูกรื้อลง เดิมนั้นได้ถูกสร้างขึ้นและอยู่อาศัย" ³⁶ แล้วบรรดาชนชาติที่เหลือซึ่งอยู่รายล้อมพวกเจ้าจะรู้ว่า เราเป็น พระยาห์เวห์ ได้สร้างสถานที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เราคือพระยาห์เวห์ได้เปล่งวาจาแล้วและเราจะทำเช่นนั้น

³⁷ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า อีกครั้งหนึ่งเราจะยอมให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลขอต่อเราให้ทำสิ่งนี้แก่พวกเขา ที่จะเพิ่มจำนวนพวกเขาเป็นฝูงคน ³⁸ อย่างฝูงแพะแกะสำหรับการถวายบูชา อย่างฝูงแพะแกะในกรุงเยรูซาเล็มที่งานเทศกาลที่กำหนด ดังนั้นเมืองทั้งหลายที่ร้างเปล่าก็จะเต็มไปด้วยฝูงคน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 37

¹ พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงพาข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ และได้วางข้าพเจ้าไว้กลางหุบเขามีกะดุกเต็มไปหมด ² แล้วพระองค์ได้ทรงพาข้าพเจ้าผ่านกระดุกเหล่านั้นไป ดูเถิด มีกระดุกมากมายเหลือเกินในหุบเขา ดูเถิด เป็นกระดุกแห่งมากนัก ³ พระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้านูตรมนุชย์ กระดุกเหล่านี้จะมีชีวิตได้อีกไหม?" ดังนั้น ข้าพเจ้าก็ตอบว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้"

⁴ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเผยพระวจนะต่อกระดุกเหล่านี้และกล่าวกับพวกมันว่า 'จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ กระดุกแห่งทั้งหลาย' ⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้แก่กระดุกทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะระบายลมหายใจเข้าไปในพวกเจ้า และพวกเจ้าจะมีชีวิต ⁶ เราจะไม่สิ้นเอ็นไต้ด้านบนตัวพวกเจ้าและจะทำให้มีเอ็นไต้ด้านบนตัว และหุ้มพวกเจ้าด้วยหนังทั้งหลาย และบรรจุลมหายใจในพวกเจ้า จากนั้นพวกเจ้าจะมีชีวิต เวลานั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

⁷ ดังนั้นข้าพเจ้าก็เผยพระวจนะตามที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่ง ขณะที่ข้าพเจ้าเผยพระวจนะอยู่นั้นก็มีเสียง ดูเถิด เป็นเสียงสั้น จากนั้นพวกกระดุกนั้นก็ติดกัน กระดุกติดกระดุก ⁸ และดูสิ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นมีเอ็นเหือสิ่งมีชีวิต เนื้อก็ขึ้นมาเหนือกระดุก และผิวหนังก็มาห่อมันไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในพวกมัน

⁹ จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงเปิดเผยถ้อยคำแก่ลมปราณ เจ้านูตรมนุชย์ จงเปิดเผยถ้อยคำเถิด และจงกล่าวกับลมหายใจว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ลมปราณเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่ และระบายลมหายใจลงบนคนที่ถูกสังหารนี้เพื่อให้เขากลับมีชีวิต'" ¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าก็เปิดเผยถ้อยคำตามที่พระองค์ทรงรับสั่งต่อข้าพเจ้า ลมหายใจก็เข้ามาในพวกเขานั้นและพวกเขาก็ได้มีชีวิต จากนั้นพวกเขาก็ยืนขึ้นได้ด้วยเท้าของพวกเขาเองซึ่งเป็นกองทัพใหญ่

¹¹ จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "กระดุกเหล่านี้เป็นบุตรหลานอิสราเอลทั้งหมด ดูเถิดบุตรมนุชย์ พวกเขาพูดว่า 'กระดุกของพวกเรา' และความหวังของพวกเราทั้งหมด พวกเราได้ถูกทำลายหมด" ¹² ดังนั้น จงเปิดเผยถ้อยคำและบอกพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ประชากรของเราเอ๋ย เราจะแก้หลุมศพของพวกเจ้าออก และนำพวกเจ้าออกมาจากหลุมศพของพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้ากลับไปยังดินแดนอิสราเอล'

¹³ จากนั้นเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เมื่อเราแก้หลุมศพของพวกเจ้าออก และนำพวกเจ้าออกมาจากหลุมศพของพวกเจ้า โอประชากรของเราเอ๋ย ¹⁴ เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้าจากนั้นพวกเจ้าจะมีชีวิต และเราจะให้พวกเจ้าได้หยุดพักในดินแดนของพวกเจ้าซึ่งพวกเจ้าจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์ เราได้เอ่ยวาจาจากนั้น และเราจะทำมัน นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์"

¹⁵ แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ¹⁶ ดังนั้นตอนนี้ เจ้านูตรมนุชย์ เจ้าจงนำไม้มาอันหนึ่งสำหรับตัวเองและเขียนลงว่า 'สำหรับยูดาห์ และสำหรับประชาชนอิสราเอลซึ่งเป็นสหายของพวกเขา' จากนั้นจงนำไม้มาอีกอันหนึ่งและเขียนลงว่า 'สำหรับโยเซฟ ทั้งของเอฟราอิม และสำหรับบุตรหลานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งเป็นสหายของพวกเขา' ¹⁷ จงนำไม้ทั้งสองรวมเข้าเป็นอันหนึ่ง เพื่อว่าไม้ทั้งสองจะกลับกลายเป็นไม้อันหนึ่งเดียวกันในมือของเจ้า

¹⁸ เมื่อคนในชนชาติเจ้ากล่าวกับเจ้าว่า 'ท่านจะไม่บอกให้พวกเราหรือว่า สิ่งเหล่านี้ท่านหมายความว่าอะไร?' ¹⁹ จากนั้นจงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะนำไม้ของโยเซฟซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และของเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลซึ่งเป็นสหายของพวกเขาและเราจะนำไม้ของยูดาห์มาเพื่อจะให้เป็นไม้อันหนึ่งเดียวกัน และไม้ทั้งสองจะเป็นไม้อันหนึ่งเดียวกันในมือของเรา' ²⁰ จงถือกิ่งไม้ซึ่งเจ้าเขียนนั้นในมือของเจ้าไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

²¹ จงประกาศกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะพาคนอิสราเอลมาจากบรรดาชนชาติที่พวกเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น เราจะรวมพวกเขามาจากรอบด้านและนำพวกเขามาในดินแดนของพวกเขา' ²² เราจะทำให้พวกเขาเป็นชาติเดียวในดินแดนนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และที่นั่นจะมีกษัตริย์องค์เดียวเป็นกษัตริย์อยู่เหนือพวกเขาทั้งหมด และพวกเขาจะไม่เป็นสองชาติอีก พวกเขาจะไม่แบ่งแยกเป็นสองราชอาณาจักรอีก ²³ จากนั้นพวกเขาจะไม่ทำให้ตัวพวกเขาให้เป็นสิ่งมลทินด้วยรูปเคารพ หรือด้วยสิ่งน่ารังเกียจของพวกเขา หรือด้วยการทำบาปทุกอย่างของพวกเขาอีกต่อไป เพราะเราจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการกระทำที่ไม่สัตย์ซื่อที่พวกเขาได้กระทำบาป และเราจะชำระพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจะเป็นประชาชนของเราและเราจะเป็พระเจ้าของพวกเขา

²⁴ ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา ดังนั้นพวกเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงเดียวกัน และพวกเขาจะดำเนินตามกฎหมายของเราและพวกเขาจะรักษากฎหมายของเราอีกทั้งเชื่อฟังกฎเกณฑ์ทั้งหลาย ²⁵ พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ซึ่งบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขาได้อาศัยอยู่ พวกเขาและลูกของพวกเขา รวมทั้งหลานของพวกเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ เพราะดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้นำของพวกเขาเป็นนิตย์

²⁶ เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติสุขกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา เราจะก่อตั้งพวกเขาและให้เขากวียิ่งขึ้น และเราจะตั้งสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิตย์ ²⁷ ที่ประทับของเราจะอยู่กับพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา ²⁸ แล้วประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งได้แยกอิสราเอลไว้ เมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นนิตย์"

Chapter 38

¹ พระวณะของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า ตรัสว่า ² "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมุ่งหน้าของเจ้าไปยังโลก แห่งแผ่นดินมาโลกผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเซคและกิบิล และจงเผยพระวณะกล่าวโทษเขา ³ จงกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ โลก ดูเถิด เราเป็นศัตรูกับเจ้าผู้เป็นผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเซคและกิบิล

⁴ ดังนั้นเราจะให้เจ้าหันกลับและเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า เราจะนำเจ้าออกมาพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเจ้า ทั้งพวกม้าและบรรดาพลม้า ทุกคนสวมเครื่องยุทธภัณฑ์ครบถ้วน เป็นกองทัพใหญ่ที่ถือโล่ทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก และทุกคนก็ถือดาบทั้งหลาย ⁵ คนเปอร์เซีย คนคูช และคนลิเบียอยู่กับพวกเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก ⁶ โกลเมอร์และกองกำลังทั้งหมดของเขา และเบรโกการมาจากเหนือสุด พร้อมกับกองกำลังทั้งหมดของเขา มีชนชาติมากมายอยู่กับเจ้า

⁷ จงเตรียมพร้อม แบนอน จงให้เตรียมตัวของเจ้าเองและกองกำลังทั้งหมดซึ่งชุมนุมอยู่กับเจ้า และจงเป็นผู้บัญชาการของพวกเขา ⁸ เจ้าจะต้องถูกเรียกออกไปเป็นเวลาหลายวัน และในอีกหลายปีต่อไปในอนาคต เจ้าจะยกเข้าไปต่อต้านดินแดนซึ่งได้รับการฟื้นฟูจากดาบซึ่งได้รวบรวมกลับมาจากประชาชนมากมายบนภูเขาอิสราเอลเพราะเคยเป็นซากปรักหักพังมาตลอด แต่ดินแดนของประชาชนจะถูกนำออกมาจากชนชาติต่างๆ และพวกเขาทั้งหมดจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ⁹ ดังนั้นพวกเขาจะรุกคืบไปเหมือนพายุ เจ้าจะปกคลุมดินแดนนั้นเหมือนเมฆ เจ้าและกองกำลังทั้งหมดของเจ้า รวมทั้งพวกทหารจำนวนมากที่อยู่กับพวกเขา

¹⁰ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นในวันนั้นว่าแผนการจะเกิดขึ้นในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว ¹¹ แล้วเจ้าจะกล่าวว่า 'เราจะยกทัพไปยังแผ่นดินที่เปิดโล่ง เราจะไปยังพวกที่อาศัยอยู่อย่างสงบสุขและปลอดภัย พวกเขาทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพงไม่มีสลักประตู และเป็นที่ยึดไม่มีประตูเมือง ¹² เราจะปล้นและริบข้าวของ เพื่อที่จะยื่นมือของเราต่อต้านดินแดนที่เคยเป็นซากปรักหักพังซึ่งขณะนี้คนอาศัยอยู่ และต่อต้านประชาชนที่ถูกรวบรวมจากบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งได้ฟังปสุสัตว์และสมบัติ ทั้งเป็นผู้อาศัยอยู่ ณ ศูนย์กลางของแผ่นดินโลก'

¹³ เซบาและเดดาน ทั้งบรรดาพ่อค้าแห่งการชื้อ พร้อมกับนักรบหนุ่มทุกคนของเมืองนั้นจะกล่าวกับเจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะปล้นและริบข้าวของหรือ? ท่านชุมนุมพลพรรคเพื่อจะชนข้าวของ ทั้งเงินและทองไป ทั้งขนเอาฝูงปสุสัตว์และสมบัติไป และเพื่อจะปล้นของมากมายหรือ?'

¹⁴ ดังนั้น เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวณะและกล่าวกับโลกว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วเจ้าไม่รู้เกี่ยวกับพวกเขาหรือ? ¹⁵ เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าทางเหนือสุดด้วยกองทัพใหญ่ ทุกคนขี่ม้า เป็นกองกำลังทรงพลยัง เป็นกองทัพใหญ่โต ¹⁶ เจ้าจะขึ้นมาต่อต้านอิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดิน โอ โลกเอ๋ย ในเวลาภายหลังหน้าเรา จะนำเจ้ามาต่อต้านดินแดนของเรา เพื่อบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเราเมื่อเราสำแดงตัวของเราเองว่าเราบริสุทธิ์ต่อหน้าต่อตาพวกเขาผ่านตัวเจ้า

¹⁷ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าไม่ใช่ผู้นั้นหรือคือผู้ที่เราได้พูดถึงในสมัยก่อนผ่านมือของผู้รับใช้ของเรา พวกผู้เผยพระวณะของอิสราเอล ผู้ซึ่งได้เผยพระวณะในเวลานั้นอยู่หลายปีแล้วว่าเราจะนำเจ้ามาต่อต้านพวกเขา? ¹⁸ ดังนั้นในวันนั้นเมื่อโลกยกมาต่อต้านดินแดนอิสราเอล ความพิโรธยิ่งของเราจะพุ่งขึ้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁹ ด้วยความรู้สึกรุนแรงกล้าและด้วยไฟแห่งพระพิโรธของเรา เราประกาศว่าในวันนั้นจะมีแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงในดินแดนอิสราเอล ²⁰ พวกมันสั่นสะเทือนต่อหน้าเรา ทั้งปลาในทะเลและนกในท้องฟ้า ทั้งสัตว์ป่าในทุ่งและสัตว์เลื้อยคลานที่คลานอยู่บนพื้นดิน และมนุษย์ทั้งหมดที่อยู่บนพื้นดิน ภูเขาทั้งหลายจะพังลงทั้งหน้าผากก็กลายลงจนกว่ากำแพงทุกแห่งจะพังลงบนพื้นดิน

²¹ เราจะเรียกดาบมาต่อต้านโลกบนภูเขาทุกแห่งของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดาบของแต่ละคนจะต่อต้านพี่น้องของเขาเอง ²² แล้วเราจะตัดสินโทษเขาด้วยโรครະบาดและด้วยโลหิตตก และฟันที่ตกรุนแรงและก้อนลูกเห็บไฟรวมทั้งกำมะถันที่เผาไหม้ เราจะเกล่งใส่เขาและกองทัพทั้งหลายของเขา รวมทั้งบรรดาประชาชาติจำนวนมากที่อยู่กับเขา ²³ เพราะเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของเรา และเราทำให้เราเองเป็นที่รู้จักในสายตาของชนชาติมากมาย แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์"

Chapter 39

- ¹ "บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ จงเผยพระวจนะต่อต้านโลก และกล่าวว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราเป็นศัตรูกับเจ้า โอ โลกเอ๋ย ผู้เป็นผู้นำที่สำคัญที่สุดของเมเชกและกูบัล ² เราจะหันเจ้ากลับและนำเจ้าไป เราจะนำเจ้าขึ้นมาจากที่เหมือสุดแล้วให้เจ้าเข้าไปต่อต้านภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล ³ จากนั้นเราจะทุบคัมธนูให้หลุดจากมือซ้ายเจ้า และทำให้ลูกธนูตกจากมือขวาเจ้า
- ⁴ เจ้าจะล้มตายบนภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งหมดของเจ้าและพวกทหารทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่นกทั้งหลายและแก่สัตว์ป่าแห่งท้องทุ่ง ⁵ เจ้าจะล้มลงบนทุ่งโล่ง เพราะเราเองได้เปล่งวาจาแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ⁶ แล้วเราจะส่งไฟมาเหนือมาโลกและเหนือพวกที่อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแถบชายฝั่งทะเล และพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์
- ⁷ เพราะเราจะทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักท่ามกลางอิสราเอลประชากรของเรา และเราจะไม่ยอมให้นามบริสุทธิ์ของเราถูกดูหมิ่นอีกต่อไป บรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็น พระยาห์เวห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล ⁸ ดูก่อน วันนั้นจะมาถึงแล้ว และจะเกิดขึ้นแน่นอน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า
- ⁹ ผู้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ของอิสราเอลจะออกไป และพวกเขาจะใช้อาวุธเพื่อจุดไฟทั้งทำไฟตลอดจนเผาเครื่องอาวุธเสีย คือไล่เล็กและไล่ขนาดใหญ่ คัมธนูและลูกธนู ไม้พลอง และหอก พวกเขาจะเอาพวกมันเผาไฟเป็นเวลาเจ็ดปี ¹⁰ พวกเขาจะไม่ต้องนำพืนมาจากทุ่งนาหรือตัดพืนจากป่า เพราะเขาจะจุดไฟด้วยเครื่องอาวุธ พวกเขาจะรับข้าวของจากพวกคนที่ต้องการรับจากพวกเขา และจะปล้นพวกที่มาปล้นเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"
- ¹¹ แล้วในวันนั้นจะเกิดขึ้นที่เราจะให้โลกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนสัญจรไปมา ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของทะเล มันจะกีดขวางคนที่ข้ามไปมา โลกและพลพรรคทั้งหมดของโลกจะถูกฝังอยู่ที่นั่น พวกเขาจะเรียกกันว่าหุบเขาฮาโมนโคก
- ¹² พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะฝังพวกเขาอยู่ถึงเจ็ดเดือนเพื่อจะทำให้ดินแดนนั้นสะอาด ¹³ ประชาชนทั้งหมดของดินแดนจะฝังศพพวกโลก ประชาชนจะจดจำในวันนั้นเมื่อเราสำแดงพระสิริของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า
- ¹⁴ แล้วพวกเขาจะตั้งคนให้สำรวจทั่วดินแดนและค้นหาคนเหล่านั้นที่สัญจรไปมาอย่างต่อเนื่อง แต่ส่วนคนที่ตายทั้งร่างของพวกเขายังคงเป็นศพอยู่บนพื้นดินแดนนั้น ดังนั้นพวกเขาจะฝังศพเหล่านั้นเพื่อทำให้ดินแดนสะอาด พวกเขาจะเริ่มต้อนออกสำรวจตั้งแต่ปลายเดือนที่เจ็ด ¹⁵ ขณะที่คนเหล่านั้นเดินผ่านไปมาในดินแดน ครั้นพอพวกเขาเห็นกระดูกคน พวกเขาจะทำเครื่องหมายต่างๆ มัน จนกว่าคนฝังจะมาและฝังกระดูกนั้นไว้ในหุบเขาฮาโมนโคก ¹⁶ ที่นั่นมีเมืองหนึ่งชื่อฮาโมนา พวกเขาจะทำให้ดินแดนสะอาดด้วยวิธีเช่นนี้แหละ
- ¹⁷ บัดนี้ เจ้าบุตรมนุษย์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับนกที่มีปีกบินได้ทุกชนิดและพูดกับสัตว์ป่าในทุ่งทั้งหมดว่า 'จงชุมนุมและมาทันเถิด จงรวมกันมาจากรอบด้านมายังการถวายบูชาที่เราเองเตรียมไว้ให้พวกเจ้า เป็นการถวายบูชายิ่งใหญ่บนภูเขากิ่งหลายของอิสราเอล เพื่อว่าเจ้าจะกินเนื้อและดื่มเลือด ¹⁸ พวกเจ้าจะกินเนื้อของพวกนักรบทั้งหลายและดื่มเลือดของเจ้าเมืองต่างๆแห่งแผ่นดิน พวกเขาจะเป็นเหมือนแกะตัวผู้ ลูกแกะ แพะ และโคตัวผู้ทั้งหลาย ทั้งหมดนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งบาซา
- ¹⁹ แล้วพวกเจ้าจะกินไขมันจนเจ้าอิ่มหน้า พวกเจ้าจะดื่มเลือดจนกว่าพวกเจ้าเมา นี่จะเป็นการถวายบูชาเพื่อเราจะสังหารพวกเจ้า ²⁰ เจ้าจะอิ่มหน้าที่โต๊ะอาหารของเราด้วยเนื้อม้า เนื้อผู้ขับรถม้า ทั้งเนื้อของพวกนักรบและของทุกคนที่กำลังสงคราม นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า'
- ²¹ เราจะสำแดงพระสิริของเราท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย และบรรดาชนชาติทั้งหมดจะเห็นการตัดสินของเราซึ่งเราได้ทำไปและเห็นมือของเราที่เราต่อต้านพวกเขา ²² พงศ์พันธุ์อิสราเอลจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
- ²³ บรรดาประชาชาติจะรู้ว่าพงศ์พันธุ์อิสราเอลถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะความผิดบาปของพวกเขาโดยที่พวกเขาได้ทรยศเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาและมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาทุกคนตายเพราะดาบ ²⁴ เราได้ทำกับพวกเขาตามมลทินของพวกเขาและความบาปของพวกเขา เมื่อเราได้ซ่อนหน้าของเราเสียจากพวกเขา
- ²⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะฟื้นฟูชะตาของยาโคบ และเราจะมีเมตตาต่อพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด ทั้งเราจะมีใจที่รื้อถอนเพื่อนามบริสุทธิ์ของเรา ²⁶ แล้วพวกเขาก็จะทนรับความละอายขายหน้าของพวกเขาและการทรยศทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาได้ทรยศเรา พวกเขาจะลืมสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเมื่อพวกเขาได้หยุดพักอยู่ในดินแดนอย่างปลอดภัย โดยไม่มีใครทำให้พวกเขาล้า ²⁷ เมื่อเราฟื้นฟูพวกเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลายและรวบรวมพวกเขามาจากดินแดนศัตรูของพวกเขา เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าต่อตาชนชาติจำนวนมาก
- ²⁸ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพราะแม้เราได้ส่งพวกเขาไปเป็นเชลยท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แต่เราก็จะรวบรวมพวกเขากลับเข้ามาในแผ่นดินของพวกเขา และจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งของพวกเขาหลงเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาชนชาติเหล่านั้น ²⁹ เราจะไม่ซ่อนหน้าของเราจากพวกเขาอีกเลยเมื่อเราเทพระวิญญาณของเราเหนือพงศ์พันธุ์อิสราเอล นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 40

- ¹ ในปีที่ยี่สิบห้าที่เราถูกกวาดไปเป็นเชลยเมื่อต้นปีตรงกับวันที่สิบของเดือนซึ่งเป็นสิบสี่ปีหลังจากที่กรุงนั้นถูกเข้ายึด ในวันนั้นเองพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า แล้วพระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้าไปที่นั่น ² โดยมีมิติทั้งหลายของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล พระองค์ได้ทรงวางข้าพเจ้าให้พบบนภูเขาสูงมาก ซึ่งมีอาคารต่างๆ ของเมืองตั้งไปทางทิศใต้
- ³ แล้วพระองค์ได้ทรงนำข้าพเจ้าไปยังที่นั่น ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ลักษณะของเขาคล้ายกองสับฤกษ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งกับไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ ท่านและท่านยืนอยู่ที่ประตูเมือง ⁴ ชายผู้นั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ จงมองดูด้วยตาตัวเองและจงฟังด้วยหูทั้งสองของเจ้า และจงเอาใจใส่ทุกสิ่งที่เราจะสำแดงแก่เจ้า เพราะว่าที่เรานำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงมันแก่เจ้า จงรายงานทุกสิ่งที่เราจะเห็นนั้นแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลเถิด"
- ⁵ มีผนังล้อมอยู่รอบๆ บริเวณด้านนอกพระวิหาร ไม้วัดในมือของผู้ชายคนนั้น มีความยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับหนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ ดังนั้นท่านได้วัดผนังนั้น และมันมีความหนาเท่ากับหนึ่งไม้วัดรวมทั้งสูงหนึ่งไม้วัด ⁶ แล้วชายผู้นั้นได้หันหน้าไปที่ประตูที่ทางทิศตะวันออก ท่านได้ขึ้นไปตามบันไดและได้วัดธรณีประตูลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด ⁷ ส่วนห้องทั้งหลายของยามมีความยาวหนึ่งไม้วัดและกว้างหนึ่งไม้วัด พวกผนังที่กระหว่างสองห้องยามมีความหนาห้าศอก และธรณีประตูของพระวิหารที่อยู่ถัดจากระเบียงมีความลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด
- ⁸ ท่านได้วัดระเบียงของประตู มันยาวหนึ่งไม้วัด ⁹ ท่านได้วัดระเบียงของประตู มันลึกหนึ่งไม้วัด บรรดาเสาประตูมีความกว้างสองศอก ประตูของระเบียงนี้หันหน้าเข้าหาพระวิหาร ¹⁰ แต่ละด้านของประตูทางทิศตะวันออกมีบรรดาห้องยามอยู่สามห้อง และแต่ละห้องมีขนาดเดียวกัน และบรรดาผนังที่แยกแต่ละห้องก็มีความหนาเดียวกัน
- ¹¹ แล้วชายคนนั้นก็ได้อัดความกว้างของช่องทางเข้าประตูได้สิบศอก และท่านก็ได้วัดความยาวของประตูทางเข้าได้สิบสามศอก ¹² ท่านได้วัดผนังซึ่งเป็นเขตกันด้านหน้าของห้องต่างๆ ได้สูงหนึ่งศอก ห้องทั้งหลายวัดได้แต่ละด้านยาวหกศอก ¹³ แล้วท่านก็ได้วัดทางเข้าประตูจากหลังคาของผนังของยามห้องหนึ่งถัดไปอีกห้องหนึ่งได้ยี่สิบห้าศอก จากประตูแรกของห้องถึงห้องที่หนึ่งถึงห้องที่สอง
- ¹⁴ แล้วท่านก็ได้วัดผนังระหว่างห้องยามต่างๆ ได้ยาวหกสิบศอก ในขณะที่เดียวกันท่านได้วัดระเบียงประตูด้วย ¹⁵ ทางเข้าจากด้านหน้าของประตูถึงสุดประตูระเบียงอีกด้านหนึ่งได้ห้าสิบศอก ¹⁶ มีบรรดาหน้าต่างที่ปิดไว้ตามห้องยามและหันไปทางพวกเขาของมันซึ่งอยู่ภายในประตูรอบๆ และเช่นเดียวกับบรรดาบุช มีหน้าต่างอยู่รอบด้านใน และแต่ละห้องมีการตกแต่งด้วยบรรดาต้นปาล์ม
- ¹⁷ แล้วชายคนนั้นก็ได้นำข้าพเจ้าเข้าไปที่ลานชั้นนอกของพระวิหาร ดูเถิด มีห้องต่างๆ และมีทางเดินในลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าถัดจากทางเดินอีก ¹⁸ และทางเดินมีแนวไปตามปีกข้างประตูทั้งหลายและกว้างออกไปเท่ากับด้านยาวของประตูทั้งหลาย นี่เป็นทางเดินชั้นล่าง ¹⁹ แล้วชายคนนั้นก็ได้อัดระยะจากด้านหน้าของประตูที่อยู่ต่ำกว่าไปยังด้านหน้าของประตูชั้นใน มันวัดได้หนึ่งร้อยศอก ทั้งทางตะวันออกและเช่นเดียวกันกับทางเหนือ
- ²⁰ แล้วท่านก็ได้วัดความยาวและความกว้างของประตูที่อยู่ทางเหนือของลานชั้นนอก ²¹ มีห้องยามต่างๆ อยู่ด้านละสามห้องซึ่งอยู่ฝั่งเดียวกับประตูนั้น ประตูและระเบียงมีขนาดเดียวกับประตูหลัก ทั้งหมดยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
- ²² ทั้งบรรดาหน้าต่าง ระเบียง ห้องยามต่างๆ และพวกต้นปาล์มของประตูนี้มีขนาดเดียวกับของประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึงระเบียง ²³ มีประตูที่เปิดไปสู่ลานชั้นในอยู่ฝั่งตรงข้ามกับประตูด้านเหนือ เช่นเดียวกับประตูด้านตะวันออกด้วย ชายคนนั้นก็ได้อัดระยะจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก
- ²⁴ ต่อมาชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังประตูทางเข้าทางทิศใต้ ทั้งผนังและระเบียงก็วัดได้ขนาดเท่ากับบรรดาประตูด้านนอกอื่นๆ ²⁵ มีบรรดาหน้าต่างที่ปิดที่ประตูและที่ระเบียงเหมือนประตูนั้น ประตูทางทิศใต้และระเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
- ²⁶ มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึงประตูและระเบียง และมีบรรดาต้นปาล์มและสลักอยู่ที่บรรดาผนังด้านละต้น ²⁷ มีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และชายคนนั้นก็ได้อัดระยะจากประตูนั้นไปยังอีกประตูทางเข้าของทิศใต้ ได้ระยะหนึ่งร้อยศอก
- ²⁸ แล้วชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้ามาลานชั้นในโดยทางประตูทิศใต้ ซึ่งท่านก็ได้วัดเหมือนบรรดาประตูอื่นๆ ²⁹ ห้องยาม ผนัง และระเบียงทั้งหลายได้ถูกวัดเหมือนกับประตูอื่นๆ คือมีหลายหน้าต่างรอบระเบียงทั้งหมด ประตูด้านในและระเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ³⁰ และยังมีระเบียงโดยรอบผนังด้านใน ทั้งหมดนี้ยาวยี่สิบห้าศอก และกว้างห้าศอก ³¹ ระเบียงนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอกมีบรรดาต้นปาล์มสลักอยู่ที่ผนังทั้งหลายและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น
- ³² แล้วชายคนนั้นได้พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านทิศตะวันออก และวัดประตูได้ขนาดเท่ากับประตูอื่นๆ ³³ ห้องยาม ผนังต่างๆ และระเบียงของวัดได้ขนาดเท่ากับที่ประตูอื่นๆ มีหลายหน้าต่างโดยรอบทั้งหมด ประตูด้านในและระเบียงวัดได้ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ³⁴ ระเบียงของประตูนี้ก็หันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นปาล์มทั้งหลายอยู่ที่เสาต้นละต้นและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น
- ³⁵ ต่อมาท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือและท่านก็ได้วัดประตูได้ขนาดเท่ากับประตูอื่นๆ ³⁶ ห้องยาม พวกผนังต่างๆ และระเบียงของประตูวัดได้ขนาดเท่ากับบรรดาประตูอื่นๆ มีหลายหน้าต่างโดยรอบ ประตูยาวห้าสิบศอก และกว้างยี่สิบห้าศอก ³⁷ ระเบียงของประตูนี้ก็หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นปาล์มอยู่ที่เสาต้นละต้นและมีบันไดขึ้นไปแปดขั้น

38 มีห้องหนึ่งที่มีหนึ่งประตูสำหรับทางเดินด้านในแต่ละด้าน นี่เป็นสถานที่ที่พวกเขาทั้งหลายเครื่องเผาบูชา **39** มีโต๊ะด้านละสองตัวที่ระเบียบของประตู ซึ่งใช้วางเครื่องเผาบูชาทั้งตัว และยังใช้สำหรับเครื่องบูชาลงล้างบาปและเครื่องบูชาลงล้างความผิดด้วย

40 ทางด้านนอกของระเบียบตรงทางเข้าประตูด้านเหนือมีโต๊ะสองตัว อีกด้านหนึ่งของระเบียบประตูนั้นก็ยังมีโต๊ะสองตัวที่ระเบียบของประตู **41** มีโต๊ะสี่ตัวอยู่ข้างประตูแต่ละข้าง เขาได้ฆ่าสัตว์บนโต๊ะทั้งแปดตัวนี้

42 มีโต๊ะสี่ตัวทำด้วยหินสากสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกครึ่ง หน้ากว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอก พวกเขาใช้สำหรับวางเครื่องมือที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาเพื่อพิธีสัตว์บูชา **43** มีตะขอสองง่ามยาวหนึ่งฝ่ามือติดแน่นตามระเบียบโดยรอบ และเนื้อของเครื่องบูชาที่จะวางบนโต๊ะนั้น

44 ด้านนอกของประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับนักร้อง ห้องหนึ่งอยู่ข้างประตูด้านเหนือหันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างประตูด้านใต้หันหน้าไปทิศเหนือ **45** แล้วชายคนนั้นได้บอกข้าพเจ้าว่า "ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางใต้คือห้องสำหรับบรรดาปุโรหิตผู้ดูแลพระวิหาร

46 ห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือนั้นสำหรับบรรดาปุโรหิตผู้ดูแลแกะบูชา คนเหล่านี้เป็นบรรดาบุตรชายของศาโดกที่เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ในบรรดาวงศาวานของเลวีก็มีพวกเขา" **47** แล้วท่านก็ได้วัดลานได้ยาวหนึ่งร้อยศอกและกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส พร้อมทั้งมีแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

48 แล้วท่านได้นำข้าพเจ้ามาที่ระเบียบของพระนิเวศและได้วัดบรรดาเสาของระเบียบได้หน้าห้าศอกทั้งสองด้าน ประตูทางเข้ากว้างสิบสี่ศอก ส่วนบรรดาผนังแต่ละด้านของมันกว้างสามศอก **49** ความยาวของระเบียบยี่สิบศอก และความลึกของมันสิบเอ็ดศอก มีบรรดาชั้นบันไดขึ้นสู่ระเบียบนี้และมีเสาต่างๆตั้งอยู่ที่ข้างประตูแต่ละด้าน

Chapter 41

¹ แล้วชายคนนั้นได้นำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหารอันบริสุทธิ์ และได้วัดเสาของประตู กว้างด้านละหกศอก ² ความกว้างของทางเข้าประตูนั้นเป็นสิบศอก และผนังข้างทางเข้าแต่ละด้านยาวห้าศอก แล้วชายคนนั้นได้วัดขนาดต่างๆ ของสถานบริสุทธิ์ได้ยาวสี่สิบศอกและกว้างยี่สิบศอก

³ แล้วชายคนนั้นก็ได้เข้าไปข้างในของสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด และได้วัดเสาของทางเข้าได้สองศอก และความกว้างของทางเข้านั้นได้หกศอก ผนังทั้งสองข้างกว้างเจ็ดศอก ⁴ แล้วท่านได้วัดความยาวของห้องได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอกคือที่ถัดจากด้านหน้าของโถงของพระวิหารไป แล้วท่านได้บอกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์ที่สุด"

⁵ แล้วชายคนนั้นได้วัดผนังพระนิเวศได้หนาหกศอก ความกว้างของแต่ละด้านของห้องซึ่งอยู่รอบพระนิเวศทุกด้านนั้นเป็นสี่ศอก ⁶ มีห้องข้างละข้างนั้นเป็นห้องสามชั้น ห้องหนึ่งอยู่ข้างบนอีกห้องหนึ่ง มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักป่าอยู่รอบผนังพระนิเวศซึ่งใช้ค้ำยันห้องระเบียง เพื่อไม่ให้สิ่งที่ยึดผนังของพระนิเวศเลย ⁷ ดังนั้นห้องข้างละข้างนั้นยิ่งสูงขึ้นไปก็ยิ่งกว้างขึ้น ยิ่งสูงขึ้นไปอีกตามพระนิเวศทุกรอบ ห้องกว้างขึ้นเพื่อพระนิเวศนั้นยิ่งกว้างขึ้นก็จะยิ่งสูงขึ้นอีก และมีบันไดนำขึ้นไปยังชั้นสูงสุดโดยต้องลอดผ่านชั้นกลาง

⁸ แล้วข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานที่ตั้งของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม่วัดเต็ม ยาวหกศอก ⁹ ความกว้างของผนังด้านนอกของแต่ละด้านคือห้าศอก มีส่วนที่เปิดโล่งไปยังข้างนอกของห้องเหล่านี้เพื่อไปยังห้องต่างๆ ในสถานนมัสการ

¹⁰ อีกด้านหนึ่งของส่วนที่เปิดโล่งจะเป็นบรรดาห้องด้านนอกสำหรับบรรดาปุโรหิต พื้นที่ว่างนี้กว้างยี่สิบศอกโดยรอบสถานนมัสการ ¹¹ มีประตูเข้าไปยังห้องระเบียงจากที่เปิดโล่งอีกห้องหนึ่ง ทางเข้าประตูอยู่ทางด้านเหนือ และอีกด้านหนึ่งอยู่ทางใต้ ความกว้างของบริเวณที่เปิดโล่งนี้เป็นห้าศอกโดยรอบ

¹² อาคารที่หันหน้ามายังลานของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก ผนังของอาคารวัดได้หนาห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก

¹³ แล้วชายคนนั้นได้วัดสถานนมัสการได้ยาวหนึ่งร้อยศอก ส่วนอาคารที่แยกออกไป กำแพง และลานวัดได้ยาวหนึ่งร้อยศอกด้วย ¹⁴ ความกว้างของด้านหน้าลานและที่อยู่ด้านหน้าของสถานนมัสการเป็นร้อยศอกด้วย

¹⁵ แล้วชายคนนั้นได้วัดความยาวของอาคารด้านหลังของสถานนมัสการไปทางตะวันตก พร้อมทั้งห้องแสดงงานศิลปะต่างๆ อีกด้านหนึ่งยาวหนึ่งร้อยศอก สถานบริสุทธิ์และระเบียง ¹⁶ ทั้งผนังด้านในและหน้าต่าง รวมทั้งประตูเล็ก และห้องแสดงงานศิลปะต่างๆ โดยรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามที่ถูกกรุด้วยไม้โดยรอบ ¹⁷ เหนือทางเข้าไปยังด้านในของห้องนมัสการและที่ว่างตามผนังต่างๆก็มีรูปแบบที่ได้วัดไว้แล้ว

¹⁸ มันถูกประดับเป็นพวกเศรฐและพวกต้นปาล์ม โดยมีต้นปาล์มระหว่างเศรฐ เศรฐทุกตนมีสองหน้า ¹⁹ หน้าของผู้ชายคนนั้นได้มองไปยังตรงต้นปาล์มที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตหนุ่มก็มองไปยังต้นปาล์มที่อยู่อีกข้างหนึ่ง พวกมันถูกแกะสลักไว้ทั่วพระนิเวศโดยรอบ ²⁰ จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีเศรฐสองตนและต้นปาล์มแกะสลักอยู่ที่ผนังพระวิหารด้านนอก

²¹ เสาประตูของสถานบริสุทธิ์นั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส รูปร่างของเสานั้นก็เหมือนรูปร่างเสาอีกต้นหนึ่ง ²² ด้านหน้าของสถานบริสุทธิ์ของแท่นบูชานั้นแต่ละด้านทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุมเสา ฐาน และโครงถูกทำด้วยไม้ แล้วชายคนนั้นได้บอกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระยาห์เวห์" ²³ มีประตูสองชั้นสำหรับสถานบริสุทธิ์และสถานบริสุทธิ์ที่สุด ²⁴ ประตูเหล่านั้นมีประตูบานพับสองบานแต่ละประตูสองบานสำหรับหนึ่งประตูและสองบานสำหรับประตูอื่นๆ

²⁵ มีการแกะสลักบนประตุนั้น บนประตูต่างๆ ของสถานที่บริสุทธิ์เป็นรูปเศรฐและบรรดาต้นปาล์ม เพื่อเป็นการประดับบนผนัง มีประรำไม้อยู่ที่หน้าระเบียงข้างนอก ²⁶ มีหน้าต่างแคบและมีต้นปาล์มอยู่แต่ละด้านของระเบียง สิ่งเหล่านี้เป็นห้องข้างของพระวิหาร และก็มีบรรดาหลังคาทับซ้อนด้วย

Chapter 42

¹ ต่อมาชายคนนั้นได้พาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอกตรงทิศเหนือ และท่านได้นำข้าพเจ้ามาถึงห้องทั้งหลายซึ่งอยู่ตรงหน้าลานด้านนอก และทางด้านทิศเหนือนอกกำแพง ² ห้องเหล่านี้เป็นหนึ่งร้อยศอกที่อยู่หน้าและกว้างห้าสิบศอก ³ ห้องเหล่านี้บางห้องจรดลานชั้นในซึ่งอยู่ห่างจากสถานนมัสการยี่สิบศอก มีห้องต่างๆ อยู่สามชั้น และห้องชั้นบนก็จะมองลงมายังชั้นล่าง และเปิดให้พวกเขามีทางเดิน บางห้องหันไปทางลานข้างนอก

⁴ ที่ข้างหน้าห้องต่างๆ นั้นกว้างสิบศอกและยาวหนึ่งร้อยศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ ⁵ แต่ห้องข้างบนเล็กกว่า เพราะทางเดินเหล่านี้ได้ใช้พื้นที่ไปมากกว่าที่เขาทั้งหลายได้ทำเป็นห้องระดับต่ำสุดและระดับกลางของอาคารนั้น ⁶ เพราะว่าเป็นห้องสามชั้นและไม่มีเสารองรับ ไม่เหมือนเสาที่ลานข้างนอกซึ่งมีเสารองรับ ดังนั้นห้องชั้นบนสุดจึงรับเข้าไปมากกว่าขนาดเมื่อได้เปรียบเทียบกับห้องต่างๆ ของชั้นล่างสุดและชั้นกลาง

⁷ มีผนังข้างนอกขนานกับห้องที่ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงด้านหน้าของห้องยาวห้าสิบศอก ⁸ ความยาวของห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก ซึ่งหันหน้าไปทางสถานนมัสการยาวหนึ่งร้อยศอก ⁹ มีทางเข้าที่ห้องเหล่านี้ที่อยู่ต่ำสุดอยู่ทางด้านตะวันออก ถัดเข้าไปจากลานข้างนอก

¹⁰ ตรงที่ผนังด้านนอกทางด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกับ ลานด้านในของด้านหน้าสถานนมัสการซึ่งมีห้องหลายห้องด้วย ¹¹ ทางเดินอยู่หน้าห้องเหล่านี้มันมีลักษณะเหมือนกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน ทั้งทางออกตลอดจนการจัดวางและประตูเหมือนกัน ¹² ประตูที่เข้ามายังห้องทั้งหลายด้านทิศใต้นั้นก็เหมือนกับทางด้านเหนือ ทางเดินเข้าไปในห้องต่างๆ ทางด้านในมีประตูที่ส่วนด้านหน้า และทางเดินก็เปิดเข้าไปในห้องต่างๆ ด้านตะวันออกนั้นก็มีการเข้าออกทางหนึ่งไปจนสุด

¹³ แล้วชายคนนั้นได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามลานเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตทั้งหลายผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาหาร เครื่องบูชาล้างความบาป เครื่องบูชาล้างความผิด เพราะนี่เป็นสถานที่ที่บริสุทธิ์ ¹⁴ เมื่อปุโรหิตทั้งหลายเข้าไปในที่บริสุทธิ์ พวกเขาจะต้องไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก โดยไม่ได้ถอดเครื่องแต่งกายที่พวกเขาสวมปฏิบัติหน้าที่ออก เพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปใกล้ประชาชน"

¹⁵ เมื่อชายคนนั้นได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็ได้นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกและได้วัดบริเวณที่นั่นโดยรอบ

¹⁶ ท่านได้วัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ¹⁷ ท่านได้วัดทางด้านเหนือ ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ¹⁸ ท่านก็ยังวัดด้านใต้ ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดอีกด้วย ¹⁹ ท่านยังได้หันมาด้านตะวันตกแล้ววัด ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดด้วย

²⁰ ท่านได้วัดทั้งสี่ด้าน มีผนังล้อมรอบซึ่งยาวห้าร้อยศอกและกว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่ทั่วไป

Chapter 43

¹ ชายผู้นั้นได้นำข้าพเจ้ามายังประตูซึ่งเปิดสู่ทางตะวันออก ² ดูกูเกิด พระสิริของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทางตะวันออก พระสุรเสียงของพระองค์เหมือนเสียงกระแสน้ำที่มากมาย และแผ่นดินก็ฉายแสงด้วยพระสิริของพระองค์

³ นิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนี้เหมือนกับนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในคราวที่พระองค์เสด็จมาทำลายกรุงนั้น และเหมือนบรรดานิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นริมคลองเคบาร์ และข้าพเจ้าจึงก้มหน้าลงที่พื้น ⁴ ดังนั้นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เข้าสู่พระวิหารทางประตูที่เปิดออกไปด้านตะวันออก ⁵ แล้วพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นใน ดูกูเกิด พระสิริของพระยาห์เวห์ปกคลุมทั่วพระนิเวศ

⁶ ชายคนนั้นกำลังยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินผู้หนึ่งพูดกับข้าพเจ้าดังมาจากพระนิเวศ ⁷ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ บัลลังก์และแท่นวางเท้าของเราอยู่ที่นี้ นี่คือนั่งที่ซึ่งเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลตลอดไป พงศ์พันธุ์อิสราเอลไม่ว่าประชาชนหรือกษัตริย์จะไม่ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราแปดเปื้อนมลทินอีก โดยการนอกใจและกราบไหว้ร่างอันไร้ชีวิตของกษัตริย์ของพวกเขาที่สถานบูชาบนที่สูงทั้งหลาย ⁸ พวกเขาจะไม่ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินโดยวางธรรณูประดูของพวกเขาถัดจากธรรณูประดูของเรา เสาประตูก็จะไม่ถัดจากเสาประตูของเรา แต่จะมีผนังซึ่งกั้นระหว่างเรากับพวกเขา ถ้าพวกเขาได้ทำให้นามอันบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินโดยการกระทำอันน่าชิงชัง ฉะนั้นเราจะทำลายเขาด้วยความโกรธของเรา

⁹ บัดนี้ให้พวกเขาทำจัดการนอกใจและร่างอันไร้ชีวิตของเหล่ากษัตริย์ของพวกเขาไปจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป

¹⁰ เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเองต้องบอกถึงพระนิเวศให้ประชาชนอิสราเอลฟัง เพื่อพวกเขาจะละอายใจในบาปของพวกเขา พวกเขาควรพิจารณาเกี่ยวกับคำอธิบายนี้ ¹¹ เพราะหากพวกเขาละอายใจในสิ่งที่ทำไปแล้ว ก็จงแจ้งการออกแบบพระวิหาร การจัดเตรียมทางเข้าออก รูปแบบทั้งหมด ตลอดจนกฎเกณฑ์ และบทบัญญัติต่างๆ แล้วจงบันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ต่อหน้าพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะทำตามรูปแบบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ทั้งปวง เพื่อให้พวกเขาเชื่อฟังกฎเกณฑ์ที่ทั้งปวง

¹² นี่เป็นกฎเรื่องพระนิเวศ จากอาณานิเวศโดยรอบบนยอดเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดูกูเกิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

¹³ นี่เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นหน่วยศอก ปกติศอกหนึ่งเท่ากับความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งฝ่ามือ ดังนั้นร่องของรอบแท่นบูชาชั้นลึกหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบรอบๆมีริมหนาหนึ่งคืบ นี่จะเป็นฐานของแท่นบูชา ¹⁴ จากร่องที่พื้นมาถึงขอบล่างของแท่นบูชาชั้นสูงสองศอก และขอบของบันไดนั้นกว้างหนึ่งศอก และจากขอบที่เล็กกว่าถึงขอบที่ใหญ่กว่าสูงสี่ศอกและกว้างหนึ่งศอก

¹⁵ เตาบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาสูงสี่ศอก และเชิงงอนทั้งสี่ยื่นขึ้นมาจากเตา ¹⁶ เตานั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละสิบสองศอก ¹⁷ ขอบบนก็เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละสิบสี่ศอก ยกริมรอบหน้าครึ่งศอก และมีร่องขนาดหนึ่งศอกโดยรอบ บันไดแท่นบูชาหันไปทางตะวันออก"

¹⁸ ต่อมาเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้คือกฎเกณฑ์เรื่องการถวายเครื่องเผาบูชาและการประพรมเลือดเหนือแท่นในวันที่สร้างเสร็จ ¹⁹ เจ้าจะมอบโคหมุ่นเป็นเครื่องบูชาโล่บาปแก่บรรดาปุโรหิตชาวเลวีผู้ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของศาโดก ผู้เข้ามาปฏิบัติงานใกล้ชิดต่อหน้าเรา นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เจ้า

²⁰ แล้วเจ้าจะเอาเลือดบางส่วนทาที่เชิงงอนทั้งสี่ของแท่นบูชาและที่มุมทั้งสี่ของขอบบนและริมโดยรอบ เจ้าจะชำระแท่นบูชาและลบบาปที่นั่น ²¹ แล้วจงใช้โคหมุ่นเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาปและเผาในที่ซึ่งกำหนดไว้ในบริเวณพระวิหารนอกสถานนมัสการ

²² แล้วในวันที่สอง เจ้าจะถวายแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิเพื่อเป็นเครื่องบูชาลงล้างบาป และจงชำระแท่นเหมือนเมื่อชำระโดยใช้โคตัวผู้ ²³ เมื่อเจ้าได้ชำระแท่นนั้นเสร็จแล้ว จงถวายโคหมุ่นหนึ่งตัวและแกะตัวผู้คุดจากฝูงหนึ่งตัว ทั้งโคและแกะตัวผู้ต้องไม่มีตำหนิ ²⁴ เจ้าจงถวายสัตว์ทั้งสองต่อหน้าพระยาห์เวห์ ปุโรหิตทั้งหลายจะเหาะเกลือบนโคและแกะตัวผู้ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์

²⁵ เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้วันละตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาโล่บาปตลอดเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตต้องเตรียมโคหมุ่นหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิอีกทั้งแกะตัวผู้คุดจากฝูงหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิ ²⁶ พวกเขาต้องลบบาปตลอดเจ็ดวันและโดยวิธีนี้แหละ พวกเขาต้องชำระให้สะอาดเพื่อเป็นการถวายแท่นนั้น

²⁷ พวกเขาต้องทำให้ครบเจ็ดวันและตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป บรรดาปุโรหิตต้องนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาของพวกเขาถวายบนแท่นบูชา และเราจะยอมรับพวกเขา นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เจ้า"

Chapter 44

¹ แล้วชายผู้นั้นได้นำข้าพเจ้ามายังประตูสถานนัสนาคารขึ้นนอก ทางด้านตะวันออก ประตูนั้นปิดแน่นอยู่ ² พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ให้ประตูนี้ถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา มันจะไม่ถูกเปิดออก อย่าให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จผ่านเข้าไปทางนี้ ดังนั้นให้ประตูถูกปิดไว้อย่างแน่นหนา ³ ผู้ปกครองของอิสราเอลจะนั่ง เพื่อรับประทานอาหารต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เขาจะเข้าไปทางเฉลียงของประตูและออกไปทางเดียวกัน"

⁴ ต่อมาท่านได้นำข้าพเจ้าผ่านทางประตูด้านเหนือมายังด้านหน้าของพระวิหาร และดูเถิด ข้าพเจ้าได้มองเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์ปกคลุมทั่วพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าก็ได้ก้มหน้าลงที่พื้น ⁵ แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรมนุษย์เอ๋ย จงมองให้เต็มตาและจงฟังให้เต็มหู รวมทั้งจงเอาใจใส่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรากำลังบอกเจ้า เรื่องกฎเกณฑ์เกี่ยวกับพระวิหารของพระยาห์เวห์ และกฎหมายทั้งสิ้น จงใส่ใจเรื่องทางเข้าและทางเข้าออกพระนิเวศ

⁶ แล้วจงกล่าวกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลซึ่งชอบกบฏว่า 'พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พอเสียเกี่ยวกับการกระทำอันน่าชิงชังทั้งหลายของพวกเจ้า ⁷ ที่เจ้าได้พาชาวต่างชาติผู้ไม่ได้เข้าสู่หน้ตทั้งกายและใจเข้ามายังสถานนัสนาคารของเรา เป็นการทำให้วิหารของเราหมอง ในขณะที่เราถวายอาหาร ไขมัน และเลือดแก่เรา เจ้าก็ละเมิดพันธสัญญาของเราโดยการกระทำอันน่าชิงชังทั้งสิ้นของพวกเจ้า

⁸ เจ้าไม่ได้ทำหน้าที่ของเจ้าในการดูแลสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่พวกเจ้าได้แต่งตั้งให้คนอื่นมารับผิดชอบดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา ⁹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ชาวต่างชาติคนใดที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตทั้งกายและใจเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราจากคนเหล่านั้นที่อยู่ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล

¹⁰ แต่คนเลวก็ยิ่งห่างไกลจากเราเมื่อครั้งอิสราเอลหลงผิดไป และที่ผลิตจากเราไปติดตามรูปเคารพต่างๆ ของพวกเขาจะต้องรับผลที่เกิดจากบาปของพวกเขา ¹¹ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ในสถานนัสนาคารของเรา ดูแลประตูพระนิเวศและรับใช้ในพระนิเวศ และพวกเขาได้ฆ่าสัตว์เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาต่างๆ ให้ประชาชน และพวกเขายืนอยู่ต่อหน้าประชาชนและรับใช้พวกเขา ¹² แต่เนื่องจากพวกเขาเคยรับใช้ประชาชนต่อหน้ารูปเคารพต่างๆ ของพวกเขา และได้ทำให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลเป็นหินสะดุดในการทำบาป ฉะนั้นเราจะชูมือปฏิญาณว่าพวกเขาต้องรับโทษของพวกเขา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ พวกเขาจะไม่ได้เข้ามาใกล้เราเพื่อเป็นปุโรหิตทั้งหลายของเรา หรือเข้าใกล้สิ่งใดๆ ที่บริสุทธิ์ของเรา และสิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด แต่ว่าพวกเขาจะแบกความอับยศอดสูและความผิดที่พวกเขาได้กระทำ ¹⁴ แต่เราจะตั้งให้พวกเขาเป็นผู้ดูแลในพระนิเวศในหน้าที่ทุกอย่างและงานทั้งปวงในพระวิหาร

¹⁵ แล้วบรรดาปุโรหิตชาวเลวีวงศ์วานของศาโดกผู้ซึ่งยังทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ในสถานนัสนาคารของเรา เมื่อชาวอิสราเอลหลงผิดไปจากเรานั้น ให้พวกเขามารับใช้ใกล้เราเพื่อนัสนาคารเรา พวกเขาจะยืนอยู่ตรงหน้าเราเพื่อถวายเครื่องบูชาให้แก่เราคือไยมันและเลือด นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁶ พวกเขาจะเข้ามายังสถานนัสนาคารของเรา พวกเขาจะเข้ามาใกล้โต๊ะของเรา เพื่อนัสนาคารเราและปฏิบัติหน้าที่เพื่อเราให้สำเร็จ

¹⁷ ดังนั้นพวกเขาจะเข้าประตูลานชั้นใน ต้องสวมเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินิน เพราะพวกเขาจะไม่สวมเครื่องแต่งกายขนสัตว์ใดๆ ที่ภายในประตูต่างๆ ของลานชั้นในหรือภายในพระนิเวศ ¹⁸ ควรไฟผ้าลินินไว้ที่ศีรษะของพวกเขาและสวมเครื่องแต่งกายชั้นในที่ทำจากผ้าลินินรอบเอว พวกเขาต้องไม่สวมสิ่งใดที่จะทำให้เหงื่อออก

¹⁹ เมื่อพวกเขาออกมาสู่ลานชั้นนอกที่ประชาชนอยู่ พวกเขาต้องถอดเครื่องแต่งกายที่ใช้ปฏิบัติหน้าที่ออก พวกเขาต้องถอดมันออกและวางไว้ในห้องบริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจะไม่ได้ทำให้คนอื่น ๆ บริสุทธิ์โดยแตะต้องเครื่องแต่งกายพิเศษของพวกเขา

²⁰ พวกเขาจะต้องไม่โกนศีรษะหรือปล่อยผมยาวรุงรัง แต่พวกเขาจะต้องเล็มผมบนศีรษะของพวกเขาอีกด้วย ²¹ บรรดาปุโรหิตต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นเมื่อเข้าไปยังลานชั้นใน ²² หรือแต่งงานกับแม่ม่ายหรือหญิงที่หย่าร้าง แต่ให้แต่งงานได้เฉพาะกับหญิงพรหมจารีเชื้อสายอิสราเอลหรือภรรยาฝ่ายผู้ซึ่งได้แต่งงานกับปุโรหิตมาก่อน

²³ เพราะพวกเขาจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงข้อแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งที่เป็นมลทิน และสอนให้ประชาชนรู้จักแยกแยะระหว่างสิ่งที่สะอาดและสิ่งที่ไม่สะอาด ²⁴ เมื่อมีคดีความพวกเขาทำหน้าที่พิพากษาตัดสินความตามกฎหมายของเราด้วย พวกเขาต้องทำหน้าที่อย่างยุติธรรม ให้เรารักษากฎบัญญัติและกฎหมายของเราเรื่องเทศกาลต่างๆ ตามกำหนด เขาจะต้องฉลองวันสะบาโตของเราให้บริสุทธิ์

²⁵ พวกเขาจะไม่ไปยังคนตายเพื่อทำตัวให้เป็นมลทิน เว้นแต่เป็นบิดามารดา บุตรชายบุตรสาว พี่ชายน้องชาย หรือพี่สาวน้องสาวที่ยังไม่มีสามี มิฉะนั้นแล้วเขาจะสามารถเป็นมลทินได้ ²⁶ หลังจากปุโรหิตได้กลายเป็นมลทิน ก็ให้พวกเขาออกไปอีกเจ็ดวัน ²⁷ ในวันที่เขาเข้าสู่ลานชั้นในของสถานบริสุทธิ์เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไปบาปเพื่อตัวเอง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁸ นี่จะเป็นมรดกของพวกเขา คือเราจะเป็นมรดกของปุโรหิต และเจ้าจะต้องไม่ได้ถือกรรมสิทธิ์ใดๆ ในอิสราเอล เพราะเราจะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา ²⁹ พวกเขาจะรับประทานธัญญา เครื่องบูชาลบบ้างบาป เครื่องบูชาลบบ้างความผิด และทุกสิ่งทุกอย่างในอิสราเอลที่มอบถวายแด่พระยาห์เวห์จะเป็นของพวกเขา

30 ส่วนที่ดีที่สุดของผลแรกและส่วนแบ่งพิเศษทั้งปวง ส่วนใดๆ จากส่วนแบ่งของเจ้าที่เจ้าได้รับจะเป็นของบรรดาปุโรหิต เจ้าจงมอบธัญญาหาร
ที่ดีที่สุดแก่บรรดาปุโรหิต เพื่อพระพรจะอยู่เหนือพงศ์พันธุ์ของเจ้า **31** บรรดาปุโรหิตจะไม่รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ร้ายฉีกกัด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นนกหรือสัตว์

Chapter 45

¹ เมื่อเจ้าได้จับวลากรเพื่อแบ่งดินแดนให้เป็นมรดก เจ้าต้องถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระยาห์เวห์ ของถวายนี้จะเป็นส่วนบริสุทธ์ของที่ดิน ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก มันจะเป็นที่บริสุทธ์ในที่รอบๆ บริเวณนั้นทั้งหมด ² จากบริเวณนี้ให้ห่มพื้นที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวด้านละห้าร้อยศอกรอบๆ สถานที่บริสุทธ์โดยให้พื้นที่กัน โดยรอบกว้างออกมาห้าสิบศอก

³ จากเขตบริสุทธ์นี้ เจ้าจะต้องวัดส่วนหนึ่งจากบริเวณนี้ขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก ซึ่งจะเป็นสถานนมัสการคือสถานที่บริสุทธ์ที่สุด ⁴ พื้นที่นี้จะเป็นสถานที่บริสุทธ์ในที่ดินนั้นสำหรับบรรดาปุโรหิต ผู้ประนินิบัติพระยาห์เวห์ ผู้ที่เข้าใกล้พระยาห์เวห์เพื่อประนินิบัติพระองค์ จะใช้เป็นที่สำหรับบ้านเรือนของบรรดาปุโรหิตและของสถานบริสุทธ์ ⁵ ดังนั้นในส่วนที่ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก และใช้เป็นที่ตั้งเมืองของคนเลวีซึ่งประนินิบัติในพระนิเวศ

⁶ เจ้าจะต้องมอบพื้นที่สำหรับเมืองนั้นกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ซึ่งต่อจากเขตบริสุทธ์ที่ได้สงวนไว้แล้ว สำหรับเป็นสถานที่บริสุทธ์เมืองส่วนนี้จะเป็นของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด ⁷ ที่ดินของบรรดาเจ้าเมืองที่อยู่ทั้งสองข้างของบริเวณที่สงวนไว้สำหรับสถานที่บริสุทธ์ และเมือง ที่ตรงนั้นจะทอดออกไปทางตะวันตกและตะวันออก ความยาวเทียบเท่ากับความยาวของหนึ่งในส่วนแบ่งเหล่านั้นจากตะวันตกจรดตะวันออก

⁸ ที่ดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าเมืองในอิสราเอล และเจ้าเมืองเหล่านั้นจะได้ไม่กดขี่ข่มเหงประชาชนของเราอีกต่อไป พวกเขาจะมอบแผ่นดินให้ตระกูลต่างๆ ของพงศ์พันธุ์อิสราเอล

⁹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่าบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอลเอ๋ย เจ้าทำเกินเลยมามากพอแล้ว เลิกกดขี่ข่มเหงและการรุมเร้า จงทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง และเลิกเลือกใส่ไล่ส่งประชาชนของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁰ เจ้าต้องใช้เครื่องชั่งที่เที่ยงตรง เอฟาห์และบักที่เที่ยงตรง เอฟาห์จะเท่ากับบัก ¹¹ เอฟาห์และบักล้วนเป็นหน่วยเดียวกัน ดังนั้นหนึ่งบักเท่ากับหนึ่งในสิบ เอฟาห์ก็จะเท่ากับหนึ่งในสิบโฮเมอร์ โฮเมอร์เป็นหน่วยมาตรฐานของการตวง ¹² หนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกร้าห์และหกสิบเซเชลจะเท่ากับหนึ่งมินาสำหรับเจ้า

¹³ นี่เป็นของถวายที่เจ้าจะต้องนำมามอบให้คือ ข้าวสาลีหนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกๆ หนึ่งโฮเมอร์ และเจ้าจะมอบข้าวบาร์เลย์หนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกๆ หนึ่งโฮเมอร์ ¹⁴ วิธีการถวายน้ำมันจะตวงด้วยหน่วยบักคือหนึ่งในสิบบักจากทุกหนึ่งโคระ (คือสิบบัก) หรือทุกโฮเมอร์ เพราะหนึ่งโฮเมอร์ก็คือสิบบักด้วย ¹⁵ แกะหรือแพะหนึ่งตัวจากฝูงในทุกสองร้อยตัวจากแหล่งน้ำของอิสราเอลจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสันติบูชาเพื่อลบล้างบาปของประชาชน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁶ ประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินจะมอบของถวายพิเศษให้แก่เจ้านายของอิสราเอล ¹⁷ มันเป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเตรียมสัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญบูชา และเครื่องดื่มบูชาซึ่งใช้ในเทศกาลต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำและวันสะบาโตทั้งหลาย ทั้งหมดนี้คือเทศกาลที่กำหนดไว้สำหรับพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เขาจะจัดเตรียมเครื่องบูชาไฟบาป ธัญบูชา เครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาเพื่อลบบาปแทนพงศ์พันธุ์อิสราเอล

¹⁸ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาโคตัวผู้จากฝูงเพื่อมาทำพิธีถวายบูชาล้างบาป สำหรับสถานนมัสการ ¹⁹ ให้บรรดาปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไฟบาปทาไว้ที่เสาประตูพระวิหาร ที่มุมทั้งสี่ของคิบบนของแท่นบูชา และที่เสาประตูของลานชั้นใน ²⁰ เจ้าจะทำอย่างนี้อีกในวันที่เจ็ดของเดือนนั้น เป็นการลบมลทินเพื่อผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งทำบาปโดยไม่เจตนาหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยวิธีนี้เจ้าจะชำระพระวิหาร

²¹ ในวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่ง จะมีการถือเทศกาล ตลอดเจ็ดวันของเทศกาลนั้น เจ้าจะกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ ²² ในวันนั้นให้เจ้าเมืองจะจัดหาโคตัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนของแผ่นดินทั้งหมดเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป

²³ สำหรับตลอดเจ็ดวันที่มีเทศกาลงานเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองจะจัดหาโคตัวผู้เจ็ดตัวกับแกะตัวผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิให้เป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ คือทุกๆ วันตลอดเจ็ดวันนั้นและจัดหาแพะตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ²⁴ แล้วเจ้าเมืองจะจัดธัญบูชาควบคู่โดยใช้แป้งหนึ่งเอฟาห์ต่อโคตัวผู้หนึ่งตัว และหนึ่งเอฟาห์ต่อแกะตัวผู้หนึ่งตัว พร้อมทั้งน้ำมันหนึ่งอินต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์

²⁵ ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลงานเลี้ยงนั้นเจ้านายจะทำถวายบูชาตลอดเจ็ดวัน คือเครื่องบูชาลบล้างบาป เครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และน้ำมัน

Chapter 46

- ¹ พระยาเหวหองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ประตูลานชั้นในที่หันหน้าไปทางตะวันออกนั้นจะถูกปิดไว้ระหว่างวันทำงานทั้งหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นจะถูกเปิด และในวันขึ้นหนึ่งค่ำก็จะถูกเปิด ² เจ้านายจะเข้ามาจากข้างนอกลานโดยทางประตูและเฉลียงจากด้านนอก แล้วเขาจะยืนอยู่หน้าเสาประตูจากด้านในประตู ขณะที่ปุโรหิตถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาของเขา และเขาจะมีสการอยู่ที่ธรณีประตูด้านในประตูและออกไป แต่ประตูนั้นจะยังไม่ปิดจนกว่าจะถึงตอนเย็น
- ³ ประชาชนในดินแดนจะมีสการเฉพาะพระพักตร์พระยาเหวห์ตรงทางเข้าประตูนั้นทั้งในวันสะบาโตและในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ⁴ เครื่องเผาบูชาที่เจ้าเมืองจะต้องถวายแด่พระยาเหวห์ในวันสะบาโตนั้น จะเป็นลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัว และแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัว ⁵ รัญบูชาคู่กับแกะตัวนั้นจะเป็นหนึ่งเอฟาห์ และรัญบูชาพร้อมกับลูกแกะนั้นจะถวายตามความประสงค์ของเขา และน้ำมันหนึ่งอินต่อรัญบูชาแต่ละเอฟาห์
- ⁶ ในวันขึ้นหนึ่งค่ำเขาจะต้องถวายโคผู้ที่ปราศจากตำหนิหนึ่งตัวจากฝูง พร้อมกับลูกแกะหนึ่งตัว และแกะผู้หนึ่งตัวซึ่งล้วนต้องปราศจากตำหนิ ⁷ เขาต้องจัดรัญบูชาเป็น หนึ่งเอฟาห์คู่กับโคผู้หนึ่ง และอีกหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะตัวหนึ่ง แต่ส่วนที่คู่กับลูกแกะนั้น ให้เขาจัดถวายตามความประสงค์ของเขา ทั้งให้ถวายน้ำมันหนึ่งอินต่อรัญบูชาทุกๆ เอฟาห์ ⁸ เมื่อเจ้านายเข้ามาโดยทางเฉลียงของหอประตูนั้น เขาต้องกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น
- ⁹ แต่เมื่อประชาชนของแผ่นดินจะเข้ามาเฉพาะพระพักตร์พระยาเหวห์ที่เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ใดก็ตามที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมีสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ ส่วนผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับออกไปตามประตูที่เขาเข้ามาเพราะเขาต้องกลับด้านตรงออกไป ¹⁰ เจ้าเมืองจะอยู่ท่ามกลางประชาชน เมื่อเขาทั้งหลายเข้าไบนั้น เขาต้องเข้าไป และเมื่อประชาชนออกไปนั้นเขาต้องออกไปด้วย
- ¹¹ ในเทศกาลเลี้ยงรัญบูชาต้องเป็นรัญบูชาหนึ่งเอฟาห์คู่กับโคผู้หนึ่งตัว และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้หนึ่งตัว ส่วนที่คู่กับลูกแกะก็ให้ถวายตามความต้องการของเขา และถวายน้ำมันหนึ่งอินสำหรับทุกๆ เอฟาห์ ¹² เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร อาจจะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสันติบูชาเพื่อถวายแด่พระยาเหวห์ ประตูที่หันหน้าไปทางตะวันออกก็ให้เปิดแก่เขา เขาจะถวายเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสันติบูชาของเขาเหมือนกันที่เขาทำในวันสะบาโต แล้วเขาจะออกไป และหลังจากที่เขาออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูนั้นเสีย
- ¹³ นอกจากนี้ เจ้าจะต้องจัดหาลูกแกะหนึ่งตัวอายุหนึ่งปีที่ไร้ตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาเหวห์เป็นประจำวัน เจ้าจะต้องทำทุกๆ เช้า ¹⁴ เจ้าจะถวายเครื่องรัญบูชาที่คู่กันทุกๆ เช้าด้วย คือหนึ่งในหกเอฟาห์และน้ำมันหนึ่งในสามอินเพื่อเคล้าแป้งให้ชุ่มให้เป็นรัญบูชาแด่พระยาเหวห์ เป็นกฎถาวรไปตลอด ¹⁵ พวกเขาจะต้องจัดหาลูกแกะ เครื่องรัญบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆ เช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาไปตลอด
- ¹⁶ พระยาเหวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้านายจะมอบของขวัญให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเขา สิ่งนั้นก็จะเป็นมรดกของเขาคนนั้น สิ่งที่จะเป็นทรัพย์สินของบุตรชายของเขา มันเป็นมรดก ¹⁷ แต่ถ้าเขานำเอาส่วนหนึ่งจากมรดกของเขา มามอบให้คนใช้คนหนึ่งของเขาเป็นของขวัญ ส่วนนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีแห่งอิสราภาพ แล้วส่วนนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านายอีก มรดกของเขาจะเป็นของบุตรของเขาเท่านั้น ¹⁸ เจ้านายจะต้องไม่ยึดสิ่งใดจากมรดกของประชาชน โดยบีบบังคับให้ออกไปจากส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาทั้งหลาย เขาจะต้องมอบส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของเขา เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องพลัดพรากไปจากส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน"
- ¹⁹ ต่อมาชายคนนั้นนำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าที่ประตู เพื่อมายังห้องบริสุทธิ์สำหรับปุโรหิตที่หันหน้าไปทางเหนือ และดูเถิด ที่นั่นข้าพเจ้าเห็นที่หนึ่งซึ่งอยู่ตรงสุดปลายด้านตะวันตก ²⁰ ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะใช้ต้มเครื่องบูชาล้างความผิดและเครื่องบูชาล้างบาป และเป็นที่ซึ่งเขาจะปิ้งรัญบูชาเพื่อจะไม่ต้องนำของบูชาออกไปยังลานชั้นนอก เพราะต่อมาประชาชนจะต้องได้รับการชำระให้สะอาด"
- ²¹ แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และท่านพาข้าพเจ้าไปยังมุมทั้งสี่ของลานนั้น และข้าพเจ้าเห็นว่าในทุกมุมของลานก็มีลานอีกลานหนึ่ง
- ²² ในมุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กๆ ยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานเล็กทั้งสี่มีขนาดเดียวกัน ²³ มีแถวหินล้อมรอบลานเล็กทั้งสี่นั้นและมีเตาปรุงอาหารอยู่ด้านล่างของแถวหินนั้น ²⁴ ชายคนนั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้เป็นที่คนรับในใช้ในพระวิหารจะใช้ต้มเครื่องบูชาของประชาชน"

Chapter 47

¹ แล้วชายคนนั้นนำข้าพเจ้ากลับมาที่ทางเข้าพระวิหาร และที่นั่นมีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูของพระวิหารด้านทิศตะวันออก เพราะด้านหน้าของพระวิหารหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่างทางด้านทิศใต้ของพระวิหาร คือด้านขวาของแท่นบูชา ² ดังนั้นท่านนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอกที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และที่นั่นมีน้ำไหลออกมาจากประตูทางทิศใต้

³ ขณะที่ชายคนนั้นกำลังเดินไปทางตะวันออกก็มีเขือกวัดอยู่ในมือของท่าน ท่านวัดระยะออกไปหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปผ่านน้ำลึกเพียงตาตุ่ม ⁴ แล้วท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปเพียงน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปน้ำนั้นลึกเพียงสะโพก ⁵ ต่อมาท่านวัดอีกหนึ่งพันศอก และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้ เพราะน้ำขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ มันเป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้

⁶ ชายคนนั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าบุตรมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ?" แล้วท่านก็พาข้าพเจ้าออกมา และข้าพเจ้าก็เดินกลับมาตามฝั่งแม่น้ำ ⁷ ขณะที่ข้าพเจ้าเดินกลับ ตรงฝั่งแม่น้ำนั้นมีต้นไม้มากมายอยู่ฟากนี้และอีกฟากหนึ่ง ⁸ ชายคนนั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "น้ำนี้ไหลตรงไปในบริเวณเขตตะวันออก และไหลลงไปถึงอาราบาห์ น้ำนี้ก็ได้ไหลไปถึงทะเลเกลือ และก็จะทำน้ำให้จืด

⁹ สิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างที่อยู่กันเป็นฝูงก็จะมีชีวิตอยู่ได้เมื่อแม่น้ำไหลผ่านไปถึงที่ใด ที่นั่นจะมีปลามากมาย เพราะว่าแม่น้ำนี้ไหลผ่านไปที่นั่น มันจะทำให้น้ำเค็มเป็นจืด ทุกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้ทุกที่ที่แม่น้ำไปถึง ¹⁰ แล้วพวกชาวประมงจากเอนเกดจะยืนอยู่ที่ข้างน้ำ และที่นั่นจะมีสถานที่สำหรับตากอวนถึงเอนเอค-ลาอิม ที่นั่นมีปลาหลายชนิดในทะเลเกลือ เหมือนปลาในทะเลใหญ่เพื่อความอุดมสมบูรณ์ของมัน

¹¹ แต่ส่วนที่เป็นบึงและหนองน้ำของทะเลเกลือจะไม่ถูกทำให้อจืด มันยังจะเป็นเกลืออยู่ ¹² นอกจากนี้ตามสองฝั่งของแม่น้ำจะมีต้นไม้อีกชนิดที่ปลูกไว้เป็นอาหาร ใบทั้งหลายของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ๆ ทุกเดือน เพราะว่าน้ำไหลจากสถานที่มีสารมายังต้นไม้นี้เหล่านั้น ผลไม้มันจะใช้เป็นอาหารและใบก็จะใช้รักษาโรค

¹³ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นวิธีที่เจ้าจะได้แบ่งเขตแดนให้อิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า โยเซฟจะได้สองส่วน ¹⁴ พวกเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆ กันเท่าที่เราได้ปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า แผ่นดินนี้จะตกเป็นมรดกของเจ้าทั้งหลาย

¹⁵ นี่จะเป็นพรมแดนของดินแดนนี้ทางด้านเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮกโลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด ¹⁶ แล้วพรมแดนจะไปยังเมืองเบธราห์ถึงเมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ตรงพรมแดนระหว่างเมืองดามัสกัสกับเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์อักทิโคน ซึ่งอยู่ข้างพรมแดนเมืองเฮาราน ¹⁷ ดังนั้นพรมแดนจะยื่นจากทะเลถึงเมืองฮาซาร์เอนานซึ่งมีพรมแดนเมืองดามัสกัสและเมืองฮามัทอยู่ทางทิศเหนือ นี่เป็นพรมแดนด้านเหนือ

¹⁸ ทางด้านตะวันออกระหว่างเฮารานและดามัสกัส ระหว่างทะเลอากกับแผ่นดินอิสราเอลก็จะเป็นแม่น้ำจอร์แดน เจ้าต้องวัดจากเขตนี้ถึงทะเลทางตะวันออก ทั้งหมดนี้จะเป็นพรมแดนด้านตะวันออก ¹⁹ แล้วทางด้านใต้ ของทามาร์จนถึงห้วงน้ำเมรีบาห์คาเดช เรื่อยไปตามลำธารอียิปต์ถึงทะเลใหญ่ นี่จะเป็นพรมแดนทางด้านใต้ ²⁰ แล้วพรมแดนทางด้านตะวันตกจะเป็นทะเลใหญ่เรื่อยไปจนถึงบริเวณที่อยู่ตรงข้ามเมืองเลโอบาหมัท นี่จะเป็นเขตแดนด้านตะวันตก

²¹ โดยวิธีนี้เจ้าจะแบ่งดินแดนนี้สำหรับพวกเจ้า สำหรับเผ่าต่างๆของอิสราเอล ²² ดังนั้นเจ้าจะแบ่งส่วนเป็นมรดกให้กับพวกเจ้าเองทั้งให้กับคนต่างชาติผู้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าและเกิดบุตรหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า และผู้ที่อยู่กับเจ้าเสมือนคนที่เกิดในอิสราเอล เช่นเดียวกับคนพื้นเมืองที่เกิดในอิสราเอล เจ้าจะจับสลากเพื่อรับมรดกท่ามกลางชนเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล ²³ แล้วคนต่างชาติจะอยู่กับชนเผ่าที่ตนอาศัยอยู่ เจ้าต้องมอบมรดกแก่เขา นี่คือประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 48

¹ ต่อไปนี้เป็นชื่อของเผ่าต่างๆ เผ่าดานจะได้รับส่วนแบ่งของดินแดนหนึ่งส่วน ตั้งแต่บริเวณพรมแดนทางเหนือของอิสราเอลไปตามทางเฮกโลน ถึงเมืองเลโบฮามัท พรมแดนนี้จะไกลออกไปจนถึงฮาเซอเอนานและไปตามชายแดนของดามัสกัสซึ่งอยู่ตรงพรมแดนทางเหนือด้านจากนั้นจนถึง เมืองฮามัท พรมแดนของดานจะเริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงทางไปทะเลใหญ่ ² เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของ ดานนั้น เผ่าอาเชอร์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ³ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เผ่านัฟทาลีจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

⁴ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกนั้น ติดกับพรมแดนของนัฟทาลี เผ่ามันัสเสห์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ⁵ เริ่มจากด้านตะวันออกไป ถึงด้านตะวันตกนั้นติดกับพรมแดนของมนัสเสห์ เผ่าเอฟราอิมจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ⁶ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับ พรมแดนของเอฟราอิมนั้น เผ่ารูเบนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ⁷ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของรูเบนนั้น เผ่ายูดาห์จะได้รับ ส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

⁸ ดินแดนที่จะมอบให้นี้เจ้าจะต้องทำแนวพรมแดนกับยูดาห์และยื่นออกมาจากฝั่งตะวันออกไปถึงฝั่งตะวันตก มันจะกว้างสองหมื่นห้าพันศอก ความยาวจะต้องสอดคล้องกับสัดส่วนของเผ่าอื่น เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก และจะมีพระวิหารอยู่ตรงกลาง ⁹ ดินแดนนี้ซึ่งเจ้าจะ ต้องถวายแด่พระยาห์เวห์นี้จะยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอก

¹⁰ เหล่านี้จะเป็นการกำหนดส่วนที่บริสุทธิ์ของดินแดนนี้ ปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่ง หมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก โดยมีสถานบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์อยู่ตรงกลาง ¹¹ นี่จะ เป็นของถวายสำหรับปุโรหิตเชื้อสายคาโดทที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ผู้ซึ่งได้ปรนนิบัติเราอย่างสัตย์ซื่อเสมอมา และผู้ซึ่งไม่ได้หลงผิดไปเหมือน ดังที่คนเลวีได้หลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลงไป ¹² ของถวายสำหรับพวกเขาจะเป็นส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดในดินแดนซึ่งยื่นออกไปถึงเขตแดน ของคนเลวี

¹³ ที่ดินส่วนของชนเลวีใกล้กับชายเขตที่ดินปุโรหิตนั้น จะยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหมื่นศอก ความยาวทั้งหมดของที่ดินทั้งสองจะยาวสอง หมื่นห้าพันศอกและกว้างสองหมื่นศอก ¹⁴ พวกเขาจะต้องไม่ขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งของที่ดินส่วนนี้ ที่ดินส่วนที่ดีที่สุดในชื่อของ อิสราเอลต้องไม่แยกจากบริเวณเดิมเหล่านี้ เพราะเป็นที่บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์

¹⁵ ที่ดินส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอก และยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น จะเป็นที่สาธารณประโยชน์ของตัวเมือง คือเป็นบ้านเรือนและเป็นทุ่ง หญ้า และตัวเมืองอยู่ไวกว้าง ¹⁶ เหล่านี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ของเมือง เป็นด้านเหนือมีความยาว 4,500 ศอก ด้านใต้มีความยาว 4,500 ศอก ด้านตะวันออกมีความยาว 4,500 ศอก และด้านตะวันตกมีความยาว 4,500 ศอก

¹⁷ มีบริเวณทุ่งหญ้าสำหรับเมืองนั้นไปทางด้านเหนือมีความลึก 250 ศอก ด้านใต้มีความลึก 250 ศอก ด้านตะวันออกมีความลึก 250 ศอก และทางด้านตะวันตกมีความลึก 250 ศอก ¹⁸ พื้นที่ที่เหลืออยู่จากส่วนที่บริสุทธิ์จะยาวออกไปทางตะวันออกหนึ่งหมื่นศอกและหนึ่งหมื่นศอกไป ทางตะวันตก และมันจะแผ่กว้างออกไปตามเขตของส่วนที่บริสุทธิ์ และพืชผลที่ได้ในส่วนนี้จะเป็นอาหารของคนที่ทำงานในเมืองนั้น

¹⁹ ประชาชนที่ทำงานในเมืองนั้นซึ่งเป็นประชาชนที่มาจากอิสราเอลทุกเผ่าจะเป็นคนทำไร่ไถนาที่ผืนนี้ ²⁰ ที่ดินส่วนแบ่งนี้ทั้งหมดจะวัดได้เป็น ความยาวด้านละสองหมื่นห้าพันศอก กว้างด้านละสองหมื่นห้าพันศอก ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะกันไว้เป็นพื้นที่ของส่วนที่บริสุทธิ์พร้อมกับที่ดินของ เมืองนี้ด้วย

²¹ ส่วนที่เหลือของดินแดนทั้งสองด้านของส่วนที่บริสุทธิ์และเขตเมืองจะเป็นของเจ้านายอาณานิคมของเจ้านายทางตะวันออกจะแผ่กว้างออกไป เป็นสองหมื่นห้าพันศอกจากเขตแดนของส่วนบริสุทธิ์ไปถึงพรมแดนด้านตะวันออกและพื้นที่ของเขาไปทางตะวันตกจะแผ่กว้างออกไปยาวสอง หมื่นห้าพันศอกไปทางตะวันตก โดยใจกลางจะเป็นส่วนที่บริสุทธิ์และสถานบริสุทธิ์ของพระวิหารจะอยู่ที่ตรงกลางนั้น ²² ดินแดนที่ยื่นออกมาจาก กรรณสิทธิ์ของคนเลวีและบริเวณเมืองซึ่งอยู่ท่ามกลางนั้นจะเป็นที่ดินของเจ้านายมันจะอยู่ระหว่างพรมแดนของยูดาห์กับพรมแดนของเบนยามิน แผ่นดินนี้จะเป็นของเจ้านาย

²³ ตามชนเผ่าที่เหลืออยู่ สำหรับส่วนแบ่งทั้งหลายของเผ่า ส่วนของเขาจะยาวออกทางฝั่งตะวันออกและไปทางฝั่งตะวันตกด้วย เผ่าเบนยามินจะ ได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ²⁴ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของเบนยามิน เผ่าสิเมโอนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ²⁵ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของสิเมโอน เผ่าอิสสาการ์จะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน ²⁶ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึง ด้านตะวันตกติดกับพรมแดนของอิสสาการ์ เผ่าเศบูลุนจะได้รับส่วนแบ่งหนึ่งส่วน

²⁷ ไปทางพรมแดนของเศบูลุนทางใต้ เริ่มจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตกจะเป็นส่วนแบ่งของเผ่ากาตหนึ่งส่วน ²⁸ พรมแดนของกาตทาง ด้านใต้นั้นจะแผ่ขยายจากเมืองทามาร์ ถึงห้วยน้ำเมรีบาห์คาเดช และเรื่อยไปตามลำธารอีลิปต์ถึงทะเลใหญ่ ²⁹ นี่เป็นดินแดนซึ่งพวกเขาจะแบ่งให้ เป็นมรดกท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล นี่เป็นส่วนแบ่งของเขากทั้งหลาย นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁰ เหล่านี้เป็นทางออกของเมืองทางด้านเหนือซึ่งวัดได้ยาว 4,500 ศอก ³¹ จะมีประตูสามประตู ตั้งชื่อตามชื่อเผ่าทั้งหลายของคนอิสราเอล ประตูหนึ่งชื่อรูเบน ประตูหนึ่งชื่อยูดาห์ และประตูหนึ่งชื่อเลวี ³² ทางด้านตะวันออกวัดความยาวได้ 4,500 ศอก จะมีประตูสามประตู คือประตู หนึ่งชื่อโยเซฟ ประตูหนึ่งชื่อเบนยามิน และประตูหนึ่งชื่อดาน

³³ ทางด้านใต้ซึ่งวัดความยาวได้ 4,500 ศอก จะมีประตูสามประตู คือประตูหนึ่งชื่อสิเมโอน ประตูหนึ่งชื่ออิสสาการ์ และประตูหนึ่งชื่อเศบูลุน ³⁴
ทางออกด้านตะวันตกจะวัดได้ยาว 4,500 ศอก ซึ่งจะมีประตูสามประตู คือประตูหนึ่งชื่อกาต ประตูหนึ่งชื่ออาเซอร์ และประตูหนึ่งชื่อนัฟทาลี ³⁵
ระยะทางรอบเมืองนั้นจะเป็นหนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นั้นไป ชื่อของเมืองนี้จะชื่อว่า "พระยาห์เวห์สถิตที่นั่น"

Book: Daniel

Daniel

Chapter 1

¹ ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ทรงล้อมเมืองไว้ เพื่อเป็นการตัดเสบียงทั้งหมดที่จะผ่านเข้าไปในเมือง ² องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบชัยชนะให้แก่เนบูคัดเนซซาร์เหนือเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และพระองค์ได้ทรงมอบวัตถุศักดิ์สิทธิ์บางชิ้นจากพระนิเวศของพระเจ้า เนบูคัดเนซซาร์ก็ได้นำวัตถุเหล่านั้นมายังแผ่นดินบาบิโลน มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ และได้ทรงวางวัตถุศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ ³ กษัตริย์ได้ทรงบัญชาอัชเพนัสหัวหน้าข้าราชการของพระองค์ไปนำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายขุนนาง

⁴ พวกหนุ่มๆ ที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างหน้าตาดี เชี่ยวชาญในสรรพปัญญา มีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถที่จะรับใช้ในพระราชวังของกษัตริย์ พระองค์ทรงให้สอนวรรณคดีและภาษาของคนบาบิโลนแก่พวกเขา ⁵ กษัตริย์ได้ทรงกำหนดอาหารประณีตสูงและเหล้าจุ่นซึ่งกษัตริย์เสวยแก่เขาเหล่านั้นทุกวัน พวกคนหนุ่มเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนอยู่สามปี และหลังจากที่ครบกำหนดเวลานั้นแล้ว พวกเขา ก็ได้เข้ารับใช้กษัตริย์ ⁶ ในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนดาเนียล อาบันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ และประชาชนคนอื่นๆ ของยูดาห์

⁷ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ได้ตั้งชื่อใหม่ให้พวกเขา ดาเนียลนั้นได้เรียกว่าเบลเทัชซาร์ อาบันยาห์ได้เรียกว่าซัดรัก มิชาเอลได้เรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์ได้เรียกว่าอาเบดเนโก ⁸ แต่ดาเนียลได้ตั้งใจว่าจะไม่ทำให้ตัวเป็นมลทินด้วยอาหารประณีตของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าจุ่นซึ่งพระองค์เสวย ดังนั้น เขาจึงได้ขออนุญาตหัวหน้าข้าราชการเพื่อเขาจะไม่ทำตัวเองเป็นมลทิน ⁹ บัดนี้พระเจ้าได้ประทานความชื่นชอบและเห็นใจดาเนียลโดยผ่านความนับถือที่หัวหน้าข้าราชการมีต่อเขา

¹⁰ หัวหน้าข้าราชการได้กล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าเกรงกลัวกษัตริย์นายของข้า พระองค์ได้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มที่พวกเจ้าควรได้รับบริโภค เพราะเหตุใดจะให้พระองค์ทรงทอดพระเนตรว่า พวกเจ้ามีหน้าตาซูบซีดกว่าบรรดาคนหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน? กษัตริย์อาจจะตัดหัวข้าเพราะพวกเจ้า” ¹¹ แล้วดาเนียลได้กล่าวแก่มหาดเล็กผู้หัวหน้าข้าราชการกำหนดให้ดูแลดาเนียล อาบันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ ¹² เขาได้กล่าวว่า “ขอทดสอบกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอนำผักต่างๆ มาให้เรากินและนำมาให้เราดื่มน้ำก็พอแล้ว

¹³ แล้วให้ตรวจดูหน้าตาของเรา เทียบกับหน้าตาของบรรดาคนหนุ่มผู้ได้รับประทานอาหารประณีตของกษัตริย์ และจงปฏิบัติกับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน จากสิ่งที่ท่านได้เห็น” ¹⁴ ดังนั้นมหาดเล็กก็เห็นด้วยกับเขาที่จะทำสิ่งนี้ และเขาได้ทดสอบพวกเขาเป็นเวลาสิบวัน ¹⁵ เมื่อครบสิบวันแล้ว รูปร่างหน้าตาของพวกเขา ก็ดูดีกว่า และเนื้อหนังเปล่งปลั่งกว่าบรรดาคนหนุ่มผู้ได้รับประทานอาหารประณีตของกษัตริย์

¹⁶ ดังนั้นมหาดเล็กจึงเอาอาหารประณีตส่วนของพวกเขา และเหล้าจุ่นซึ่งเขาควรจะได้ดื่มนั้นไปเสีย แล้วให้พวกเขาเพียงแต่ผักเท่านั้น ¹⁷ สำหรับพวกคนหนุ่มทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าได้ประทานความรู้ และความเข้าใจในวรรณกรรมทั้งปวง และปัญญา และดาเนียลก็ได้สามารถเข้าใจนิมิตและความฝันทุกอย่าง ¹⁸ พอถึงกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขากิ่งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าข้าราชการจึงนำพวกเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนซซาร์

¹⁹ กษัตริย์ก็ได้ตรัสกับพวกเขา ในบรรดาคนหนุ่มเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งที่เปรียบเทียบดาเนียล อาบันยาห์ มิชาเอล และอาซารียาห์ได้ พวกเขาได้ยืนต่อพระพักตร์กษัตริย์ พร้อมที่จะรับใช้พระองค์ ²⁰ ในบรรดาคำถามทุกอย่างเกี่ยวกับปัญญาและความรอบรู้ที่กษัตริย์ได้ตรัสถามพวกเขา พระองค์ได้ทรงเห็นว่าพวกเขาดีกว่าพวกโหรและพวกที่พูดกับคนตายทั้งหมดซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์สิบเท่า ²¹ ดาเนียลก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงปีแรกของกษัตริย์ไซรัส

Chapter 2

¹ ในปีที่สองของรัชกาลเนบูคัดเนซซาร์ พระองค์ได้ทรงพระสุบิน พระองค์ได้ทรงทุกข์พระทัย และพระองค์ทรงไม่อาจบรรทมหลับได้ แล้วกษัตริย์จึงได้ทรงบัญชาให้เรียกเหล่านักวิทยาศาสตร์ และคนเหล่านั้นที่ได้อ้างว่าพูดกับคนตายได้ ² พระองค์ได้ทรงเรียกผู้มีเวทมนตร์คาถาและเหล่านักปราชญ์เข้ามาด้วย พระองค์ได้ทรงประประสงคให้พวกเขาทูลพระองค์เกี่ยวกับเรื่องที่ได้ทรงสุบิน ดังนั้นเขาก็ตกหลายก็ได้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ ³ กษัตริย์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็กระวนกระวายอยากรู้ว่าความหมายของสิ่งที่ได้ฝัน”

⁴ แล้วพวกนักปราชญ์ได้ทูลกษัตริย์เป็นภาษาอาราเมคว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอเล่าพระสุบินแก่พวกข้าพระองค์ บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และเล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก้พระสุบิน” ⁵ กษัตริย์ได้ทรงตอบพวกนักปราชญ์ว่า “เรื่องนี้ได้ตัดสินใจแล้วว่า ถ้าเจ้าไม่เปิดเผยความฝันให้เรารู้พร้อมทั้งคำแก้ฝัน ร่างของเจ้าจะถูกฉีกออกจากกัน และบ้านเรือนของเจ้าจะถูกทำให้เป็นกองขยะ ⁶ แต่ถ้าเจ้าเปิดเผยความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญจากเรา ได้รับรางวัล และได้รับเกียรติยศยิ่งใหญ่ ดังนั้นจงเปิดเผยความฝันและคำแก้ฝันให้เรา”

⁷ เขาก็ตกหลายได้ทูลอีกครั้งว่า “ขอกษัตริย์ทรงเล่าพระสุบินแก่พวกข้าพระองค์ บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และเล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก้พระสุบิน” ⁸ กษัตริย์ได้ทรงตอบว่า “เรารู้แน่แล้วว่า พวกเจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าการตัดสินใจของเราเกี่ยวกับเรื่องนี้เด็ดขาด ⁹ แต่ถ้าเจ้าไม่ได้บอกความฝันให้เราได้รับรู้ ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว พวกเจ้าได้ตัดสินใจที่จะเตรียมคำเท็จและพูดหลอกลวงต่อเราที่พวกเจ้าได้ตกลงกันว่าจะพูดกับเราจนกว่าเราจะเปลี่ยนใจของเรา ดังนั้นแล้ว จงบอกความฝันแก่เรา และเราจะรู้ว่าเจ้าแก้ความฝันให้เราได้”

¹⁰ พวกนักปราชญ์จึงได้ทูลกษัตริย์ว่า “ไม่มีใครในแผ่นดินจะสามารถตอบสนองพระประสงค์ของกษัตริย์ได้ เพราะว่าไม่มีกษัตริย์ยิ่งใหญ่และทรงฤทธิ์องค์ใดมีพระประสงค์เช่นนี้จากนักเวทย์มนต์ หรือจากผู้ที่ตามที่ได้อ้างว่าพูดกับคนตาย หรือจากนักปราชญ์ ¹¹ สิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงพระประสงค์นั้นยาก และไม่มีใครจะสามารถทูลกษัตริย์ได้นอกจากบรรดาเทพเจ้าและพวกเขาผู้ไม่ได้อยู่กับเหล่ามนุษย์” ¹² เรื่องนี้ทำให้กษัตริย์กริ้วและทรงพระพิโรธยิ่งนัก และพระองค์ทรงได้มีรับสั่งให้ประหารคนเหล่านั้นในบาบิโลนผู้ซึ่งมีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดของพวกเขา

¹³ ดังนั้นจึงได้มีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าคนเหล่านั้นทั้งหมดที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดต้องถูกฆ่าตาย เพราะพระราชกฤษฎีกานี้ พวกเขาจึงได้ตามหาดาเนียลและเพื่อนๆ เพื่อนำพวกเขาไปประหารชีวิต ¹⁴ แล้วดาเนียลก็ได้ตอบด้วยความรอบคอบและฉลาดต่ออาร์โธคหัวหน้าราชองครักษ์ของกษัตริย์ ผู้มาประหารคนเหล่านั้นในบาบิโลนที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาดของพวกเขา ¹⁵ ดาเนียลได้ถามหัวหน้าราชองครักษ์ของกษัตริย์ว่า “ทำไมพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งด่วนนัก?” ดังนั้นอาร์โธคก็ได้บอกให้ดาเนียลรู้ว่าได้มีอะไรเกิดขึ้น

¹⁶ แล้วดาเนียลก็ได้ไปและได้ขอคำหนดการเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อเขาสามารถจะถวายคำแก้พระสุบินแด่กษัตริย์ ¹⁷ แล้วดาเนียลก็ได้ไปบ้านของเขา และได้อธิบายแก่อาบันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ว่าได้มีสิ่งใดเกิดขึ้น ¹⁸ เขาได้ขอให้พวกเขาให้ทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้าแห่งฟ้าเกี่ยวกับเรื่องความสับสนนี้ เพื่อที่ดาเนียลและเพื่อนของเขาจะไม่ถูกฆ่าพร้อมกับบรรดาคนอื่น ๆ ของบาบิโลนผู้ที่มีชื่อเสียงในความเฉลียวฉลาด

¹⁹ ในคืนนั้นความสับสนได้เปิดเผยแก่ ดาเนียลในนิมิต แล้วดาเนียลก็ถวายสารการแด่พระเจ้าแห่งฟ้า ²⁰ และได้กล่าวว่า “สารการแด่พระนามของพระเจ้า สืบไป และสืบไป เพราะพระปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์ ²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนเวลาและฤดูกาลต่างๆ พระองค์ทรงทอดบรรดากษัตริย์และทรงตั้งบรรดากษัตริย์บนบัลลังก์ของพระองค์ พระองค์ประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และความรู้แก่คนเหล่านั้นที่มีความเข้าใจ

²² พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งที่ลึกและสิ่งที่ได้ถูกปกปิดไว้ เพราะพระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์ ²³ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์ สำหรับปัญญาและพลังที่ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ บัดนี้ พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ได้ทราบสิ่งที่พวกข้าพระองค์ทูลขอต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์ทราบแล้วเกี่ยวกับเรื่องซึ่งกษัตริย์ทรงกังวล” ²⁴ แล้วดาเนียลก็ได้ไปหาอาร์โธค (ผู้ซึ่งกษัตริย์ทรงแต่งตั้งให้ประหารนักปราชญ์ของบาบิโลน) ดาเนียลได้ไปและได้กล่าวกับเขาว่า “ขออย่าประหารนักปราชญ์ในบาบิโลน ให้ข้าพเจ้าเข้าเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ฝันแก่พระองค์”

²⁵ แล้วอาร์โธคก็ได้รับนำดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และได้ทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยจากยูดาห์ผู้ชายผู้ที่จะแก้พระสุบินของกษัตริย์ได้” ²⁶ กษัตริย์จึงได้ตรัสแก่ดาเนียล (ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์) ว่า “เจ้าสามารถให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันและความหมายได้หรือไม่?” ²⁷ ดาเนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ความสับสนซึ่งกษัตริย์ได้ทรงกล่าวถึงนั้นไม่มีนักปราชญ์ หรือคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ หรือนักมายากล หรือนักโหราศาสตร์จะสามารถแก้พระสุบินของพระองค์ได้

²⁸ อย่างไรก็ตาม มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าผู้ทรงเปิดเผยความสับสนทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้พระองค์กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ได้รู้ถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตที่กำลังจะถึงนี้ นี่คือการฝันและนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นบรรทมของพระองค์ ²⁹ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมพระแท่น พระดำริเรื่องสิ่งซึ่งจะเกิดในอนาคตได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเปิดเผยความสับสนก็ทรงให้พระองค์ทรงรู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ³⁰ ส่วนข้าพระองค์นั้น ความสับสนนี้ไม่ได้รับการเปิดเผยต่อข้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะว่าสติปัญญาที่ข้าพระองค์มีอยู่มากกว่าคนอื่น ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ ความสับสนนี้ได้เปิดเผยต่อข้าพระองค์ก็เพื่อที่พระองค์ กษัตริย์จะรู้คำแก้พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะเข้าเฝ้าพระตำหนักในพระทัยของพระองค์

³¹ “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงได้ทบทวน และพระองค์ทรงทอดพระเนตรปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ ซึ่งมีอำนาจมากและสูงใหญ่มาก ได้ตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ความสับสนของมันเป็นน้ำค้างแข็ง ³² หัวของปฏิมากรนี้ได้ทำด้วยทองคำ หน้าอกและแขนเป็นเงิน ส่วนตรงกลางท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์ ³³ และส่วนขาได้ทำด้วยเหล็ก ส่วนเท้าทั้งสองข้างของมันเป็นเหล็กส่วนหนึ่งและดินเหนียวส่วนหนึ่ง

- ³⁴ ขณะพระองค์ได้ทรงทบทวน และมีหินก้อนหนึ่งได้ถูกตัดออกมาแม้ว่าไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ หินนั้นกระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดินเหนียว ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆ ³⁵ แล้วส่วนเหล็ก ดินเหนียว ทองสัมฤทธิ์ เงิน และทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆ พร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานบดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไปทั่ว จึงหาร่องรอยของมันไม่พบอีกเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ
- ³⁶ นี่เป็นพระสุบิน บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลคำแก่พระสุบินให้กษัตริย์ทรงทราบ
- ³⁷ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าได้ประทานราชอาณาจักร อาณาภพ ฤทธิ์เดช และเกียรติยศ
- ³⁸ พระเจ้าได้ทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์สถานที่ที่มนุษย์ได้อาศัยอยู่ พระเจ้าได้ทรงมอบให้ปกครองบรรดาสัตว์แห่งท้องทุ่ง และบรรดานกในท้องฟ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงมอบให้พระองค์ทรงปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์คือเศียรทองคำนั้น ³⁹ ต่อจากพระองค์ไป จะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าของพระองค์ปรากฏขึ้น และยังมีราชอาณาจักรที่สามเป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ
- ⁴⁰ จะมีราชอาณาจักรที่สี่ แข็งแรงดังเหล็ก เพราะว่าเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักและแตกเป็นชิ้นๆ อย่างไร ราชอาณาจักรนั้นจะหักและถูกสิ่งเหล่านี้ดังเหล็กซึ่งถูกให้แหลกอย่างนั้น ⁴¹ ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตร บรรดาเท้าและนิ้วเท้าเป็นดินเหนียวของช่างปั้นหม้อบ้าง เหล็กบ้าง ดังนั้นจะเป็นราชอาณาจักรที่ถูกแยก แต่ความแข็งของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ⁴² และนิ้วของบรรดาเท้าเป็นเหล็กปนดินอย่างไร ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางอย่างนั้น
- ⁴³ ดังที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ดังนั้นประชาชนจะผสมปนเปกัน พวกเขาจะไม่ยึดกันแน่น เช่นเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน ⁴⁴ ในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันถูกทำลาย หรือถูกเอาชนะโดยชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะทำให้ราชอาณาจักรเหล่านี้ทั้งหมดแตกเป็นชิ้นๆ และให้อาณาจักรเหล่านั้นสูญสิ้นไป และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์ ⁴⁵ ดังที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขา ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ และก้อนหินนั้นได้ทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดินเหนียว เงิน และทองคำแตกเป็นเสี่ยงๆ พระเจ้ายังใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์ทรงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ พระสุบินนั้นเป็นจริง และคำแก่พระสุบินนั้นก็เชื่อถือได้”
- ⁴⁶ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงชมพระพักตร์ลงต่อดาเนียลและให้เกียรติเขา พระองค์ทรงบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาให้ดาเนียล
- ⁴⁷ กษัตริย์ได้ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านทรงเป็นพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งหลาย และทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เปิดเผยความลับ เพราะท่านสามารถเปิดเผยความลับนี้ได้” ⁴⁸ แล้วกษัตริย์ทรงให้ดาเนียลได้รับเกียรติอย่างสูง และประทานของกำนัลใหญ่จำนวนมาก อีกทั้งทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองมณฑลทั้งหมดของบาบิโลน ดาเนียลได้เป็นประธานผู้ว่าการของยอดนักปราชญ์สิ้นของบาบิโลน ⁴⁹ ดาเนียลก็ได้ทูลขอต่อกษัตริย์ และกษัตริย์ได้ทรงตั้งซัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก เป็นผู้บริหารทั่วมณฑลบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์

Chapter 3

¹ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างปฏิมากรทองคำสูงหกสิบศอก กว้างหกศอก พระองค์ได้ทรงตั้งปฏิมากรนี้ไว้ที่ราบดูราในมณฑลบาบิโลน ² แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงรับสั่งให้ประชุมพวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการท้องถิ่น พร้อมด้วยองคมนตรี นายคลัง ผู้พิพากษา ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของมณฑล ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น ³ แล้วพวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการท้องถิ่น พร้อมด้วยองคมนตรี นายคลัง ผู้พิพากษา ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของมณฑลได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น พวกเขาทั้งหลายได้มายืนอยู่ต่อหน้าปฏิมากรนั้น

⁴ แล้วโยเซฟได้ประกาศเสียงดังว่า “บรรดาประชาชนทั้งหลาย ทุกชาติ และทุกภาษา พวกท่านได้รับพระราชโองการมายังชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษา ⁵ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ขลุ่ย และเครื่องดนตรีทุกชนิด พวกท่านจะต้องกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ⁶ ผู้ใดไม่กราบลงนมัสการในเวลานั้น ก็จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่”

⁷ ดังนั้นเมื่อประชาชนทุกคนได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ขลุ่ย และเครื่องดนตรีทุกชนิด ประชาชนทุกชาติทุกเผ่าทุกภาษา ก็ได้ก้มกราบนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ ⁸ บัดนั้น ในเวลานั้นพวกเคลเดียบางคนได้เข้ามาและนำข้อกล่าวหาต่อพวกยิวทั้งหลาย ⁹ พวกเขาได้ทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์

¹⁰ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงออกพระราชกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนที่ได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ขลุ่ย และเครื่องดนตรีทุกชนิด จะต้องก้มกราบนมัสการปฏิมากรทองคำ ¹¹ ผู้ใดก็ตามที่ไม่กราบลงนมัสการก็จะต้องถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ ¹² บัดนี้มีคนยิวบางคนที่จะพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหรมณฑลบาบิโลนคือ ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ข้าแต่กษัตริย์ พวกคนเหล่านี้ไม่ได้เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมนมัสการหรือปรนนิบัติบรรดาเทวรูปของพระองค์ หรือหมอบกราบต่อปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้”

¹³ แล้วเนบูคัดเนสซาร์จึงกริ้วว่า ได้ทรงมีรับสั่งให้นำตัวชัดรัก เมซาคและอาเบดเนโกเข้ามาเฝ้าพระองค์ แล้วพวกเขานำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ ¹⁴ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตรัสแก่เขาว่า “พวกเจ้าเปลี่ยนใจหรือยัง ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ที่เจ้าไม่ยอมปรนนิบัติบรรดาพระของเรารึหรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้? ¹⁵ บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงเป่าเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ขลุ่ย และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ ทุกอย่างจะดี แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ เจ้าจะถูกโยนลงไปในเตาที่ไฟลุกขึ้นทันที แล้วเทพเจ้าองค์ไหนจะช่วยกู้เจ้าให้พ้นจากมือของเราได้?”

¹⁶ ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ ¹⁷ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติกัน พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกขึ้นอยู่ และพระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระองค์ให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁸ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่าพวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ และพวกข้าพระองค์จะไม่นมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้นนั้น”

¹⁹ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์จึงแสดงความไม่พอพระทัยชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก พระองค์ได้ทรงมีรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าปกติอีกเจ็ดเท่า ²⁰ แล้วพระองค์ทรงมีรับสั่งให้ทหารที่มีกำลังมากในกองทัพมามัดตัวชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก และให้โยนพวกเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกขึ้นอยู่ ²¹ พวกเขาถูกมัดไว้ขณะที่ยังสวมเสื้อคลุม กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และพวกเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟที่กำลังลุกไหม้

²² เนื่องจากพระบัญชาของกษัตริย์นั้นได้ถูกปฏิบัติตามอย่างเข้มงวดมาก และเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้เข้าคนที่อุ้มชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ²³ ผู้ชายทั้งสามคนนี้คือ ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกได้ตกลงไปในเตาไฟที่ลุกไหม้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ยังถูกมัด ²⁴ แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงประหลาดพระทัย และได้ทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับบรรดาองคมนตรีของพระองค์ว่า “เราได้มัดสามคนโยนเข้าไปในเตาไฟไม่ใช่หรือ?” พวกเขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ เป็นความจริงแน่นอน”

²⁵ พระองค์ได้ตรัสว่า “แต่เราเห็นสี่คนกำลังเดินอยู่กลางไฟ ไม่ถูกมัดและไม่เป็นอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นดูเหมือนพระบุตรของเหล่าเทพเจ้า” ²⁶ แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ได้เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกไหม้อยู่ นั้น และตรัสว่า “ชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุดจงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกก็เดินออกมาจากเตาไฟ ²⁷ พวกผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการเขต และผู้ว่าการอื่นๆ และองคมนตรี ได้ห้อมล้อมชายหนุ่มเหล่านี้ เห็นว่าไฟไม่ได้ทำอันตรายร่างกายของคนเหล่านี้ ผมนบนศีรษะของพวกเขาไม่ไหม้ เสื้อคลุมของพวกเขาไม่เสียหาย และไม่มียกขึ้นไหม้ที่ตัวพวกเขาเลย

²⁸ เนบูคัดเนสซาร์ได้ตรัสว่า “ขอให้พวกเราสรรเสริญพระเจ้าของชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ผู้ได้ทรงใช้ทูตของพระองค์และทรงส่งสารของพระองค์มาให้ผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเขาได้วางใจในพระองค์ และไม่ได้ไม่ฟังคำบัญชาของเรา และพวกเขาได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขามากกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่นใดนอกจากพระเจ้าของพวกเขามากกว่า ²⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงออกพระราชกฤษฎีกาว่า ประชาชนไม่ว่าชาติใด หรือภาษาใด ที่กล่าวลบล้างพระเจ้าของชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก จะต้องถูกแยกร่างกายออกจากกันเสีย และบ้านเรือนของพวกเขาจะถูกทำให้เป็นกองเศษขยะ เพราะไม่มีเทพเจ้าอื่นใดที่สามารถช่วยกู้แบบนี้ได้” ³⁰ แล้วกษัตริย์ทรงเลื่อนยศชัดรัก เมซาค และอาเบดเนโก ให้สูงขึ้นอีกในมณฑลบาบิโลน

Chapter 4

¹ กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ ได้ทรงส่งสาสน์ไปยังประชาชนทั้งสิ้น ทุกประชาชาติ และทุกภาษา ซึ่งอาศัยอยู่บนแผ่นดิน "ขอให้ความสุขความเจริญเพิ่มพูนแก่ท่าน" ² เราได้เห็นสมควรที่จะบอกให้พวกท่านถึงหมายสำคัญต่างๆ และการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งองค์ผู้สูงสุดได้ทรงกระทำแก่เราเอง ³ หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่ง และการอัศจรรย์ของพระองค์มีอำนาจเพียง ราชอาณาจักรของพระองค์ถาวรเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และการปกครองของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ"

⁴ เราเอง เนบูคัดเนซซาร์ได้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขในนิเวศของเรา และมีความยินดีอยู่ในพระราชวัง ⁵ แต่ความฝันที่เราได้ฝันเห็นได้ทำให้เรากลัว ขณะที่เรานอนบนพระแท่นบรรทม เราได้เห็นและมีนิมิตผุดขึ้นในใจของเราได้รับกวนจิตใจของเรา ⁶ ดังนั้นเราก็ตัดสินใจให้ออกพระราชกฤษฎีกาให้เรียกคนในบาบิโลนที่เป็นนักปราชญ์ของบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเรา เพื่อพวกเขาจะสามารถแก้ความฝันให้เรา

⁷ แล้วพวกนักวิทยาศาสตร์ คนเหล่านั้นที่ได้อ้างว่าพูดกับคนตายได้ นักปราชญ์ และบรรดาโหราจารย์ก็ได้มาเข้าเฝ้า เราก็ตัดสินใจถามพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่สามารถแก้ฝันให้เราได้ ⁸ แต่ในที่สุดดาเนียลก็ได้เข้ามาเฝ้าเรา คนที่มีชื่อว่าเบลเชซซาร์ ตามนามเทพเจ้าของเรา และเขามีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าของคิริสธุร์ และเราก็ตัดสินใจถามเขาฟังว่า ⁹ "เบลเชซซาร์ หัวหน้าของพวกนักวิทยาศาสตร์ เราทราบว่าวิญญาณของบรรดาเทพผู้บริสุทธ์อยู่ในเจ้า และไม่มีควมสับสนใดที่จะยากเกินไปสำหรับเจ้า จงบอกเราว่าเราได้เห็นอะไรในความฝันของเรา และมันมีความหมายว่าอย่างไร

¹⁰ เหล่านี้คือนิมิตที่เราได้เห็นในจิตใจของเราเมื่อนอนอยู่บนพระแท่นบรรทม คือเราได้เห็นและมีต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางแผ่นดินและมันสูงมาก

¹¹ ต้นไม้นั้นได้เติบโตและแข็งแรง มันได้เสียดยอดขึ้นไปถึงฟ้า ซึ่งสามารถที่จะมองเห็นมันได้จากสุดปลายแผ่นดิน ¹² เหล่าใบของมันจึงดงาม ผลของมันก็อุดมสมบูรณ์ และจากต้นไม้นั้น มีอาหารให้แก่มิชีวิตทั้งปวง สัตว์ในท้องทุ่งอาศัยก็ได้อยู่ใต้ร่มของมัน บรรดาคนบนฟ้าก็ได้อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และสิ่งมีชีวิตทั้งปวงก็เลี้ยงชีพจากมัน

¹³ เราได้เห็นในนิมิตของเราเมื่อเราอยู่บนพระแท่นบรรทม และเราได้เห็นทูตผู้บริสุทธ์องค์หนึ่งได้ลงมาจากฟ้า ¹⁴ เขาได้เปล่งเสียงดังและได้กล่าวว่า "โค่นต้นไม้และตัดกิ่งออกเสีย ลิดใบออก และให้ผลของมันกระเจาไป ให้สัตว์ป่าหนีไปจากใต้ต้น และให้คนหนีไปจากกิ่งของมัน" ¹⁵ แต่จงปล่อยให้ตอของรากอยู่ในดิน มีแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้า ให้มีชีวิตอยู่กับสัตว์ป่าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆ บนพื้นดิน

¹⁶ ให้จิตใจของเขาได้เปลี่ยนจากจิตใจมนุษย์เป็นจิตใจสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดปี ¹⁷ คำตัดสินนี้เป็นคำสั่งของบรรดาทูต คำตัดสินนั้นเป็นคำตัดสินของผู้บริสุทธ์ทั้งหลาย ผู้ที่ได้มีชีวิตอยู่จะได้รับการว่าพระองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของประชาชน และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย แม้แต่ผู้ต่ำต้อยที่สุด" ¹⁸ ตัวเราเอง กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ได้มีความฝันนี้ บัดนี้ เจ้าเอง เบลเชซซาร์ เจ้าจงบอกเราเกี่ยวกับการแก้ฝัน เพราะไม่มีพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราสามารถให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่เจ้าสามารถทำได้ เพราะวิญญาณของบรรดาเทพผู้บริสุทธ์อยู่ในตัวเจ้า"

¹⁹ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่ออีกชื่อว่าเบลเชซซาร์ก็ได้วุ่นวายใจอยู่ขณะหนึ่ง และความคิดของเขาก็ทำให้เขาหวาดวิตก กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เบลเชซซาร์ อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันทำให้เจ้าตกใจเลย" เบลเชซซาร์ได้ทูลตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นของบรรดาผู้ที่เกลียดพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่พวกศัตรูของพระองค์" ²⁰ ต้นไม้ที่พระองค์ได้ทรงทอดพระเนตร ซึ่งได้เติบโตขึ้นและแข็งแรง และได้เสียดยอดขึ้นไปถึงฟ้า และซึ่งสามารถมองเห็นได้จากสุดปลายของแผ่นดิน ²¹ เหล่าใบกิ่งดงามและผลก็อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นจากต้นไม้นั้น มีอาหารให้แก่มิชีวิตทั้งปวง และสัตว์ในท้องทุ่งอาศัยอยู่ใต้ร่มไม้ และบรรดาคนบนฟ้าก็ได้อาศัยอยู่

²² ข้าแต่กษัตริย์ ต้นไม้ก็คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงจำเริญขึ้นอย่างเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญขึ้นไปถึงฟ้า และอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ก็ได้ไปถึงสุดปลายแผ่นดิน ²³ ที่พระองค์ กษัตริย์ได้ทรงทอดพระเนตรทูตผู้บริสุทธ์ลงมาจากฟ้า และได้พูดว่า 'จงโค่นต้นไม้ทิ้งและทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอของรากอยู่ในดิน มีแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้า ให้อยู่ร่วมกับสัตว์ในท้องทุ่ง และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดปี' ²⁴ ข้าแต่กษัตริย์ นี่เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกาจากองค์ผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงพระองค์ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ว่า

²⁵ พระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในท้องทุ่ง พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับโค และต้องทรงเปียน้ำค้างจากฟ้า จะทรงเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดปี จนกว่าพระองค์จะทรงทราบว่า องค์ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของประชาชน และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย ²⁶ และที่ทรงบัญชาให้เหลือตอของรากต้นนั้นไว้ ในทางนี้ ราชอาณาจักรจะกลับมาเป็นของพระองค์ นับตั้งแต่เมื่อพระองค์ทรงยอมรับว่าการปกครองนั้นเป็นของฟ้า ²⁷ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงรับคำแนะนำของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียโดยการทำความชอบธรรม และเลิกทำบาปชั่วโดยการสำแดงความกรุณาต่อผู้ถูกบีบบังคับ และบางทีความรุ่งเรืองของพระองค์อาจจะขยายออกไปอีกได้"

²⁸ สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้เกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ ²⁹ ต่อมาอีกสิบสองเดือน พระองค์ได้ทรงดำเนินอยู่บนดาดฟ้าพระราชวังที่บาบิโลน ³⁰ และพระองค์ได้ตรัสว่า "นี่ไม่ใช่บาบิโลนอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา ให้เป็นพระราชฐานและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเราหรือ?" ³¹ ขณะที่ถ้อยคำของพระองค์ยังอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ ก็มีเสียงมาจากท้องฟ้าว่า "โอ กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์ นี่เป็นประกาศแก่เจ้าว่า ราชอาณาจักรได้พราดไปจากเจ้าแล้ว

³² เจ้าจะถูกขับไล่ไปจากประชาชน และบ้านของเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับโค จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดปี จนกว่าเจ้าจะได้เรียนรู้ได้ว่า องค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาราชอาณาจักรของประชาชน และประธานราชอาณาจักรเหล่านั้นแก่ผู้ที่พระองค์พอพระทัย”

³³ พระราชกฤษฎีกานี้มีผลต่อเนบูกัสนิสซาร์อย่างทันที พระองค์ทรงได้ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางประชาชนพระองค์ได้เสวยหญ้าอย่างกับโค และพระกายก็ได้ทรงเปียกน้ำค้างจากฟ้า พระเทศาของพระองค์ก็ได้ทรงงอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และเล็บของพระองค์ก็เหมือนเล็บนก ³⁴ เมื่อสิ้นสุดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเอง เนบูกัดเนซซาร์ก็ทรงแหงนหน้าดูท้องฟ้า และจิตใจของเราก็ได้กลับคืนเป็นปกติ "เราก็ตีร้องสารการแต่องค์ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะการปกครองของพระองค์เป็นการปกครองนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

³⁵ พระองค์ทรงถือว่าชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้นนั้นเป็นคนที่ไร้ค่า พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัยท่ามกลางกองทัพแห่งฟ้า และท่ามกลางชาวแผ่นดินโลกตามที่พระองค์ทรงชอบพระทัย ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือกลอุบายของพระองค์ได้ว่า “ทำไมจึงทรงทำเช่นนี้?” ³⁶ ในเวลาเดียวกันที่จิตใจของเราก็กลับคืนเป็นปกติ ความสูงส่งและสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อศกดิ์ศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา บรรดาองคมนตรีและบรรดาราชวงศ์ก็ได้แสวงหาความโปรดปรานของเรา บรรลัษณ์ของเราก็ได้กลับคืนมา และความยิ่งใหญ่กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก ³⁷ บัดนี้ เราเอง เนบูกัดเนซซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่อง และถวายพระเกียรติแด่องค์ษัตริย์แห่งฟ้า เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม พระองค์ทรงทำให้บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่งของพวกเขาได้ถ่อมตัวเอง

Chapter 5

¹ กษัตริย์เบลซซาร์ได้ทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่แก่บรรดาเชื้อพระวงศ์หนึ่งพันคน และพระองค์ได้เสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันคนนั้น ² ขณะที่เบลซซาร์ได้เสวยเหล้าองุ่นแล้ว พระองค์ได้ทรงบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงิน ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงยึดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และบรรดาเชื้อพระวงศ์ของพระองค์และพระมเหสีและนางสนม เพื่อใช้ใส่เหล้าองุ่นดื่ม ³ พวกคนรับใช้จึงได้นำภาชนะทองคำซึ่งยึดมาจากพระวิหารคือ พระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มออกมา กษัตริย์และบรรดาเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ทั้งมเหสีและนางสนมก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น

⁴ พวกเขาได้ดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญรูปเคารพทั้งหลายที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ⁵ ในทันใดนั้นมีนิ้วมือคนหลายนิ้วได้ปรากฏขึ้นและได้เขียนลงที่ผนังพระราชวังของกษัตริย์หน้าคันทับประตู และกษัตริย์ก็ได้ทรงทอดพระเนตรส่วนหนึ่งของมือที่เขียนนั้น ⁶ แล้วพระพักตร์ของกษัตริย์ก็ซีดไป และพระองค์ทรงตกพระทัย จนกระทั่งพระเสลาที่ทรงอ่อนเปลี้ย พระชานุก็ทรงสั่น

⁷ กษัตริย์ได้ทรงมีรับสั่งเสียงดังให้นำคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ เหล่านักปราชญ์ และเหล่าโหราจารย์เข้ามาเฝ้า กษัตริย์ได้ตรัสกับคนเหล่านั้นที่มีชื่อเสียงว่าเป็นพวกคนมีปัญญาของบาบิโลนว่า “ผู้ใดก็ตามที่อธิบายสิ่งที่เขียนไว้นี้และแปลความหมายให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วงและสวมสร้อยคอทองคำรอบคอเขา และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา” ⁸ แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่พวกเขาไม่สามารถอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ได้ ⁹ แล้วกษัตริย์เบลซซาร์ทรงตกพระทัยอย่างมาก และพระพักตร์ของพระองค์ก็ได้ทรงซีดไป บรรดาเชื้อพระวงศ์ทั้งหลายของพระองค์ก็ได้ฉงนสนเท่ห์

¹⁰ บัดนี้ พระราชินีได้เสด็จเข้ามาในการเลี้ยง เพราะได้ยินถ้อยคำของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย และพระราชินีได้ตรัสว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอพระองค์อย่าได้ทรงตกพระทัย หรือให้พระพักตร์ของพระองค์ซีดไปเลย ¹¹ ในราชอาณาจักรของพระองค์มีผู้ชายคนหนึ่งมีวิญญานของบรรดาองค์ผู้บริสุทธิ์ในตัวเขา ในสมัยรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์พระราชบิดาของพระองค์ ความสว่าง และความเข้าใจ และปัญญาเหมือนปัญญาของบรรดาเทพเจ้าทั้งหลายได้พบในตัวผู้ชายคนนั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ พระราชบิดาของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ เหล่านักปราชญ์ และเหล่าโหราจารย์ ¹² เขามีวิญญานเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ เขาคือดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ได้ประทานนามว่าเบลเกซซาร์ บัดนี้ขอทรงเรียกดาเนียลมา และเขาจะแปลความหมายของสิ่งที่ได้เขียนไว้นี้ถวายพระองค์”

¹³ แล้วดาเนียลจึงได้ถูกนำพาเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ กษัตริย์ได้ตรัสถามดาเนียลว่า “เจ้าคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์ ¹⁴ เราได้ยินว่าเจ้ามีวิญญานของบรรดาเทพเจ้าในตัวเจ้าและเจ้ามีความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญาเลิศประจักษ์ ¹⁵ พวกนักปราชญ์และคนเหล่านั้นที่อ้างว่าพูดกับคนตายได้ ได้ถูกเรียกมาต่อหน้าเราให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่พวกเขาไม่สามารถแปลความหมายของเรื่องราวนี้ได้

¹⁶ เราได้ยินว่าเจ้าสามารถแปลความหมายและแก้ปัญหาได้ บัดนี้ถ้าเจ้าสามารถอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ เจ้าจะได้สวมเสื้อสีม่วงและสวมสร้อยคอทองคำรอบคอของเจ้า และเป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร” ¹⁷ แล้วดาเนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้เป็นของพระองค์เถิด และขอประทานรางวัลแก่ผู้อื่น ส่วนข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ ข้าแต่กษัตริย์ ¹⁸ สำหรับพระองค์เอง พระเจ้าสูงสุดได้ประทานราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่ ศักดิ์ศรี และบารมีแก่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์

¹⁹ เพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ ชนทุกชาติทุกภาษาจึงได้สิ้นสั่นและเกรงขามพระองค์ พระองค์จะทรงประหารผู้ใดที่ทรงพระประสงค์ก็ได้ทรงประหารเสีย จะทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิต จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง จะทรงทำให้ผู้ใดต่ำต้อยลงก็ทรงทำให้ต่ำต้อยลงที่พระองค์ทรงต้องพระประสงค์ ²⁰ แต่เมื่อพระทัยของพระราชบิดาทรงผยองขึ้น และจิตวิญญาณของพระองค์ก็ได้ทรงแข็งกระด้างไป จึงได้ทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าจึงได้ทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และพวกเขาได้รับศักดิ์ศรีของพระองค์ไปเสีย ²¹ พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ทรงมีพระทัยเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และพระองค์ประทับอยู่กับลาป่า พระองค์เสวยหญ้าเหมือนโค พระกายของพระองค์ก็ทรงเปื่อยเน่าค้ำจากฟ้า จนกว่าจะทรงสำนึกว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของประชาชนและทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงพระประสงค์จะทรงให้ปกครองพวกเขา

²² ข้าแต่เบลซซาร์ พระองค์ทรงเป็นพระราชโอรส แม้พระองค์ได้ทรงทราบสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็ไม่ได้ถ่อมพระทัยของพระองค์ ²³ แต่กลับทรงยกพระองค์เองขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้า และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วพระองค์เองพวกเข้ามายของพระองค์ ทั้งมเหสี และนางสนมของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ได้ทรงสรรเสริญรูปเคารพที่ทำด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟังหรือเข้าใจก็ไม่ได้ แต่พระองค์ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งลบปรามของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์ ²⁴ แล้วพระเจ้าได้ทรงส่งมือจากเบื้องพระพักตร์พระองค์และข้อเขียนก็ได้ถูกจารึกไว้

²⁵ ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้คือ 'เมเน เมเน เทเคล และฟารซิน' ²⁶ ต่อไปนี้เป็นคำแปลข้อความนั้น 'เมเน' 'พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระสิ้นสุดแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว' ²⁷ 'เทเคล' 'พระองค์ได้ทรงถูกชั่งในตราฐ และได้ทรงพบว่ายังขาดอยู่'

²⁸ 'เฟเรส' 'ราชอาณาจักรของพระองค์ได้ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดียและคนเปอร์เซีย'” ²⁹ แล้วเบลซซาร์ก็ได้ทรงมีพระบัญชา และพวกเขาก็ได้สวมเสื้อผ้าสีม่วง สร้อยคอทองคำก็ได้สวมรอบคอของเขา และกษัตริย์ได้ทรงจัดทำพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับเขาว่า เขาได้แต่งตั้งและมีอำนาจ

หน้าที่เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร³⁰ ในคืนวันนั้นเอง เบลัชซาร์ภักษัตริย์คนบาบิโลนก็ได้ทรงถูกสังหาร³¹ และดาวิธชาวมีเดียก็ได้ทรงรับ
ราชอาณาจักร ขณะเมื่อพระองค์ทรงมีพระชนมายุประมาณหกสิบสองพรรษา

Chapter 6

¹ ดาริอัสได้ทรงพวพระทัยแต่งตั้งผู้ว่าราชการแคว้นจำนวน 120 คน เพื่อให้ปกครองทั่วราชอาณาจักร ² และทรงตั้งอธิบดีสามคนอยู่เหนือพวกผู้ว่าราชการแคว้น และดาเนียลเป็นอธิบดีคนหนึ่ง ซึ่งจะรับรายงานจากผู้ว่าราชการแคว้น คณะอธิบดีที่ได้รับแต่งตั้งเหล่านี้จะดูแลบรรดาผู้ว่าราชการแคว้น เพื่อกษัตริย์จะไม่ขาดประโยชน์ ³ ดาเนียลก็มีชื่อเสียงกว่าอธิบดีคนอื่น ๆ และผู้ว่าราชการแคว้นทั้งหลาย เพราะว่าเขามีวิญญานเลิศสถิตกับเขา กษัตริย์ได้ทรงมีแผนจะแต่งตั้งให้เขาดูแลราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด

⁴ อธิบดีและผู้ว่าราชการแคว้นทั้งหลายจึงได้หาความผิดในงานที่ดาเนียลทำในเรื่องราชอาณาจักร แต่พวกเขาก็หาความผิดหรือความบกพร่องในงานของเขาไม่ได้ เพราะเขาเป็นคนซื่อสัตย์ จะหาความผิดพลาดหรือการทุจริตในตัวเขาไม่ได้เลย ⁵ แล้วคนเหล่านี้จึงได้พูดกันว่า “พวกเราไม่สามารถหาเหตุที่จะฟ้องดาเนียลได้ นอกจากเราจะหาเหตุในเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติแห่งพระเจ้าของเขา” ⁶ แล้วพวกอธิบดีและพวกผู้ว่าราชการแคว้นเหล่านี้ก็ได้นำแผนถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์ พวกเขาได้ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

⁷ อธิบดีทุกคนแห่งราชอาณาจักร ทั้งเหล่าองคมนตรี และเหล่าผู้ว่าราชการแคว้น เหล่าที่ปรึกษา และผู้ว่าราชการทั้งสิ้นได้หารือร่วมกันและได้มีมติว่า กษัตริย์ควรจะตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาและให้มีผลใช้บังคับกันทั่ว ในสามสิบวันนี้ ถ้ามีใครกลืนต่อเทพเจ้าหรือมนุษย์ นอกเหนือจากพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนคนนั้นลงในลำสิงโต ⁸ บัดนี้ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงประกาศพระราชกฤษฎีกาและทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกานั้น เพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย” ⁹ ดังนั้นกษัตริย์ดาริอัสจึงได้ลงพระนามในหนังสือสำคัญและให้พระราชกฤษฎีกานั้นเป็นกฎหมาย

¹⁰ เมื่อดาเนียลได้ทราบว่าการกษัตริย์ลงพระนามในเอกสารเป็นกฎหมายแล้ว เขาก็ได้กลับบ้านของเขา (บัดนี้ หน้าต่างของเขาได้เปิดที่ห้องชั้นบนหันหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม) และเขาก็ได้คุกเข่าลง เขาได้ทำวันละสามครั้ง และได้อธิษฐานและขอบพระคุณพระเจ้าของเขาอย่างที่ได้เคยทำก่อนหน้านี้

¹¹ แล้วพวกคนเหล่านั้นที่ได้วางแผนด้วยกันได้เห็นดาเนียลกำลังอธิษฐานและขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ¹² แล้วพวกเขาก็ได้ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และได้ทูลพระองค์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญฉบับหนึ่งไม่ใช่ว่า ถ้ามีใครกลืนต่อเทพเจ้าหรือมนุษย์ภายในสามสิบวันนี้ นอกเหนือจากพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนคนนั้นลงในลำของพวกสิงโต?” กษัตริย์ได้ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขไม่ได้เป็นอันขาด”

¹³ แล้วพวกเขาก็ได้ทูลต่อกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ดาเนียลคนนั้นแหละที่เป็นคนหนึ่งในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยจากยูดาห์ ไม่ได้เชื่อฟังพระองค์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ได้ลงพระนามไว้ เขาได้กลืนต่อพระเจ้าของเขาวันละสามครั้ง” ¹⁴ เมื่อกษัตริย์ได้ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงโทมนัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยกูดาเนียลให้รอดจากกฎหมายนี้ พระองค์ได้ทรงพยายามหาทางช่วยดาเนียลจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก ¹⁵ แล้วคนเหล่านั้นที่ได้วางแผนร่วมกันก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่ามีกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียที่ประกาศห้ามหรือกฎหมายซึ่งกษัตริย์ได้ทรงประทับตราแล้วจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้”

¹⁶ แล้วกษัตริย์ได้ทรงบัญชาและพวกเขาก็ได้นำดาเนียลเข้ามา และพวกเขาก็โยนดาเนียลเข้าไปในลำสิงโต กษัตริย์ได้ตรัสแก่ดาเนียลว่า “ขอพระเจ้าของเจ้าผู้ที่เจ้าปรนนิบัติอยู่ตลอดมานั้น ทรงช่วยเจ้าเถิด” ¹⁷ แล้วคืนก่อนหนึ่งก็ถูกนำมาปิดทางเข้าถ้ำ และกษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราด้วยพระอำนาจของพระองค์ และด้วยตราของแหวนบรรดาเชื้อพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีใครมาเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของดาเนียลได้ ¹⁸ แล้วกษัตริย์ก็ได้เสด็จกลับพระราชวังของพระองค์ และได้ทรงอดอาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้น้ำสับบันเทิงมาถวายพระองค์ด้วย และพระองค์ทรงบรรทมไม่หลับ

¹⁹ แล้วในตอนเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ได้ตื่นจากบรรทมและได้เสด็จไปยังลำสิงโต ²⁰ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำ พระองค์ก็ได้ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมนัสต่อดาเนียลว่า “โอ ดาเนียลผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าได้ปรนนิบัติอยู่นี้เนื่องนี้คืนนั้น ทรงสามารถช่วยเจ้าจากสิงโตได้หรือไม่?” ²¹ แล้วดาเนียลได้ทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

²² พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตของพระองค์มาปิดปากเหล่าสิงโตไว้ และพวกมันไม่ได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ไม่ได้ทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย” ²³ แล้วกษัตริย์ก็ได้ทรงโสมนัสยิ่งนัก พระองค์ได้ทรงบัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ ดังนั้นดาเนียลก็ได้ถูกดึงขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างใดที่ตัวเขาเลย เพราะเขาได้วางใจในพระเจ้าของเขา ²⁴ กษัตริย์ได้ทรงบัญชา และพวกเขาก็ได้นำคนเหล่านั้นที่ใส่ร้ายดาเนียล และได้โยนทิ้งในลำสิงโต ทั้งตัวเขา และบุตรทั้งหลาย และภรรยาของพวกเขาด้วย ยังไม่ทันตกไปถึงพื้นถ้ำ พวกสิงโตก็ขย้ำพวกเขา และหักกระดูกของเขากันหลายจนแหลกเป็นชิ้นๆ

²⁵ แล้วกษัตริย์ดาริอัสได้ทรงมีพระราชสาสน์ไปถึงชนทุกชาติทุกภาษาที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินทั้งสี่ว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ

²⁶ เราออกพระราชกฤษฎีกา ให้คนทั้งหลายในราชอาณาจักรทั้งหมดของเรากลับและยำเกรงพระเจ้าของดาเนียล เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ และราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และการปกครองของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด

²⁷ พระองค์ได้ทรงช่วยกู้และได้ช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในฟ้าและบนพื้นแผ่นดินพระองค์ได้ทรงช่วยดาเนียลให้รอดจากอำนาจของเหล่าสิงโต” ²⁸ ดังนั้นดาเนียลจึงได้เจริญก้าวหน้าในรัชสมัยของดาริอัส และในรัชสมัยของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย

Chapter 7

¹ ในปีหนึ่งแห่งรัชกาลเบลซซาร์กษัตริย์ของบาบิโลน ดาเนียลได้มีความฝันและมีนิมิตในความคิดของเขาขณะที่เขานอนบนที่นอนของเขา แล้วเขาจึงได้บันทึกสิ่งที่เขาได้เห็นในความฝันนั้นไว้ เขาได้บันทึกเหตุการณ์สำคัญที่สุดนั้นไว้ ² ดาเนียลได้อธิบายว่า “ในนิมิตของข้าพเจ้าเวลากลางคืน ข้าพเจ้าได้เห็นลมทั้งสี่ของฟ้าได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่ขึ้น ³ สัตว์มหึมาสี่ตัว แต่ละตัวก็มีลักษณะแตกต่างกัน ได้ขึ้นออกมาจากทะเล

⁴ ตัวแรกเหมือนสิงโตแต่ได้มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูอยู่นั้น ปีกทั้งสองข้างของมันก็ถูกฉีกออกไป และมันถูกยกขึ้นจากพื้นดิน และถูกทำให้ยืนสองเท้าเหมือนมนุษย์ ใจของมนุษย์ถูกมอบให้มัน ⁵ แล้วมีสัตว์ตัวที่สองเหมือนหมี และมันได้ขยิบตัวข้างหนึ่งขึ้น มันมีกระดูกซี่โครงสามซี่ระหว่างฟันในปากของมัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นและกินประชาชนมากมายอย่างตะกละ’ ⁶ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้มองดูอีกครั้ง มีสัตว์อีกตัวหนึ่ง ที่มองดูเหมือนเสือดาว บนหลังของมันมีปีกสี่ปีกเหมือนปีกนก มันมีหัวสี่หัว และมันได้รับสิทธิอำนาจในการปกครอง

⁷ ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตในเวลากลางคืนสัตว์ตัวที่สี่ มันร้ายกาจ น่ากลัว และแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กที่ใหญ่ มันกินอย่างตะกละตะกลาม ได้หักเป็นชิ้นๆ และกระแทกสิ่งที่เหลือกินนั้นให้อยู่ใต้เท้า มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหมด มันมีเขาสิบเขา ⁸ ขณะที่ข้าพเจ้าพิจารณาเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้มองดูและได้เห็น มีเขาเล็กๆ อีกเขาหนึ่งงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไป ข้าพเจ้าได้เห็นเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากพูดคุ้ยไฉแต่เรื่องยิ่งใหญ่ ⁹ เมื่อขณะที่ข้าพเจ้าได้มองดู มีหลายบัลลังก์มาตั้งไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทับบนบัลลังก์ ฉลองของพระองค์ก็ขาวอย่างหิมะ พระเกศาของพระเศียรของพระองค์ก็เหมือนขนแกะที่บริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง และพวกพลือนั้นเป็นไฟลุกอยู่

¹⁰ เมื่อน้ำแห่งไฟก็ไหลพุ่งออกมาเฉพาะพระพักตร์พระองค์ คนนับล้านได้ปรนนิบัติพระองค์ และคนนับร้อยล้านได้เข้าเฝ้าพระองค์ ศาสตราจารย์ได้เริ่มกระบวนการ บรรดาหนังสือก็เปิดออก ¹¹ ข้าพเจ้าก็ยังคงมองดูต่อไป เพราะถ้อยคำโอ้อวดที่พูดออกมาจากเขานั้น ข้าพเจ้าได้จ้องดู ขณะที่สัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และร่างของมันก็ถูกทำลายไป และได้ถูกมอบให้เผาด้วยไฟ ¹² ส่วนเรื่องสัตว์สี่ตัวที่เหลืออยู่นั้น อำนาจปกครองของพวกมันก็ถูกถอนไป แต่ชีวิตของพวกมันได้ถูกยึดต่อไปในช่วงเวลาหนึ่ง

¹³ ในนิมิตของข้าพเจ้าในคืนนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นคนหนึ่งกำลังเหมือนบุตรมนุษย์ มาพร้อมกับบรรดาเมฆของฟ้า พระองค์มาพร้อมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและเข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ¹⁴ พระราชอำนาจในการครอบครอง และศักดิ์ศรีกับฤทธิ์อำนาจราชวงศ์ได้ทรงมอบไว้กับพระองค์ เพื่อประชาชนทุกชาติและทุกภาษา จะปรนนิบัติท่าน อำนาจสิทธิขาดในการครอบครองจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย ¹⁵ ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล จิตใจของข้าพเจ้าเป็นทุกข์อยู่ภายใน และนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจ

¹⁶ ข้าพเจ้าได้เข้าไปใกล้ผู้หนึ่งในพวกเขายืนอยู่ ณ ที่นั้น และได้ขอให้เขาแสดงต่อข้าพเจ้าถึงความหมายของเรื่องราวนี้ ¹⁷ ‘สัตว์มหึมาทั้งสี่คือกษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งเกิดมาจากแผ่นดินโลก ¹⁸ แต่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และพวกเขาถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบไปเป็นนิรันดร์’

¹⁹ แล้วข้าพเจ้าก็อยากทราบความจริงเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้น ซึ่งมันผิดแปลกจากสัตว์อื่นทั้งสิ้น และร้ายกาจเหลือเกิน ด้วยฟันเหล็กและเล็บเท้าทองสัมฤทธิ์ ซึ่งมันได้กินและได้ฉีกออกเป็นชิ้นๆ และได้กระแทกสิ่งที่เหลือทิ้งเสียด้วยเท้าของมัน ²⁰ ข้าพเจ้าต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับเขาสิบเขามันหัวของมัน และเขาคือเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป ข้าพเจ้าต้องการรู้เรื่องเขาซึ่งมีตาและมีปากที่พูดโอ้อวดเรื่องใหญ่โตกว่าเหล่าเพื่อนของมัน ²¹ เมื่อข้าพเจ้าได้มองดู เขานี้ทำสงครามกับบรรดาผู้บริสุทธิ์และได้มีชัยชนะเหนือพวกเขา

²² จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาถึง และความยุติธรรมได้ถูกมอบให้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด แล้วเวลากำหนดได้มาถึงที่บรรดาผู้บริสุทธิ์จะรับราชอาณาจักร ²³ นี่คือนั่นที่บุคคลนั้นได้กล่าวว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่นั้น จะมีราชอาณาจักรที่สืบบนแผ่นดินซึ่งจะแตกต่างจากราชอาณาจักรอื่นๆ มันจะกินทั้งแผ่นดินนี้เสีย และเหยียบแผ่นดินลง และทำให้เป็นชิ้นๆ ²⁴ ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้น จากระาชอาณาจักรนี้จะมียกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลังพวกเขา เขาจะแตกต่างจากคนที่มามาก่อนหน้า และเขาจะโค่นกษัตริย์สามพระองค์เสีย

²⁵ เขาจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะข่มเหงบรรดาประชาชนผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น เขาจะพยายามเปลี่ยนแปลงงานฉลองต่างๆ และธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ สิ่งเหล่านี้จะถูกมอบไว้ในมือของท่านหนึ่งปี สองปี กับครึ่งปี ²⁶ แต่การพิจารณาที่ดีก็จะดำเนินต่อไป และพวกเขาจะนำเอาราชอำนาจของเขาไป เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้น ²⁷ ราชอาณาจักรกับราชอำนาจ และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้ฟ้าทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่บรรดาประชาชนผู้บริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดินนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน’ ²⁸ นี่เป็นการสิ้นสุดของเรื่องนี้ ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และหน้าของข้าพเจ้าก็ซีดไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

Chapter 8

¹ ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซซาร์ ข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้า (หลังจากนิมิตที่ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น) ² ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิต ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมองดู ปรากฏว่า ข้าพเจ้าได้อยู่ที่ป้อมของเมืองสุสา ซึ่งอยู่ในมณฑลเอลาม ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้อยู่ที่ริมคลองอุลัย ³ ข้าพเจ้าได้เฝ้าหน้าดูและเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งมีเขาสองเขากำลังยืนอยู่ที่ข้างลำคลอง เขาข้างหนึ่งก็ยาวกว่าอีกข้างหนึ่ง แต่เขากีวาวนั้นงอกมาช้ากว่าเขากีสั้นกว่าและได้งอกออกมาเรื่อยๆ แล้วก็ก็เป็นเขากียาว

⁴ ข้าพเจ้าได้เห็นแกะตัวนั้นขวิดไปทางตะวันตก แล้วก็ทางเหนือ และต่อมาก็ทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวไหนสู้มันได้ ไม่มีตัวไหนในพวกมันช่วยให้พ้นจากอำนาจของมันได้ มันทำตามใจชอบและมันก็ได้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ⁵ เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ ข้าพเจ้าได้เห็นแพะตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก มันได้ข้ามผืนน้ำพื้นแผ่นดินทั้งหมดไป รวดอย่างเร็วมาก จนดูเหมือนว่าไม่จำเป็นต้องพินดินเลย และแพะตัวผู้นั้นได้มีเขาใหญ่อยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง ⁶ มันได้เห็นแกะตัวผู้ที่ยืนอยู่ที่ฝั่งคลอง และแพะได้วิ่งเข้าไปใส่แกะตัวนั้นด้วยความโกรธเกรี้ยว

⁷ ข้าพเจ้าได้เห็นแพะตัวผู้เข้ามาใกล้แกะตัวผู้ มันโกรธแกะตัวผู้มาก และมันได้ชนแกะตัวผู้และทำให้เขากีทั้งสองของมันหักไป และแกะตัวผู้ก็ไม่มีกำลังที่จะยืนต่อหน้ามันได้ แพะได้เหวี่ยงแกะตัวผู้ลงที่พื้นดินและเหยียบมัน ไม่มีใครสามารถช่วยแกะตัวผู้ให้พ้นอำนาจของมันได้ ⁸ แล้วแพะตัวผู้ก็ใหญ่โตขึ้นอย่างมาก แต่เมื่อมันแข็งแกร่งขึ้น เขาใหญ่ของมันก็หัก และในนั้นก็มิมีเขาอีกสี่เขากีออกขึ้นแทนที่ตรงจุดนั้น หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าทั้งหลาย ⁹ และจากเขากีหนึ่งในบรรดาเหล่านี้ มีเขาเล็ก ๆ อีกเขากีหนึ่งได้งอกออกมา ตอนแรกก็เป็นเขาเล็กๆ แต่ได้กลายเป็นเขาใหญ่โตขยายไปทางใต้ ไปทางตะวันออก และไปยังแผ่นดินอันสวยงาม

¹⁰ มันได้ใหญ่โตมากจนเข้าสู่รบในสงครามกับกองทัพแห่งฟ้า บางคนในกองทัพนั้นและดาวบางดวงถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดิน แล้วมันได้เหยียบย่ำเสีย ¹¹ มันได้ทำตัวของมันเองโตขึ้นอีกจนเหมือนผู้บัญชาการกองทัพ และเครื่องเผาบูชาเนื่องนิมิตก็ถูกชิงไปจากเขา และสถานนมัสการของเขาก็ถูกทำให้เสื่อม ¹² เนื่องจากการขมุก กองทัพจะถูกมอบให้แก่เขาของแพะตัวผู้ และเครื่องเผาบูชาจะถูกหยุดยั้ง เขานั้นจะเหวี่ยงความจริงลงพื้นดิน และเขานั้นจะได้รับผลสำเร็จในสิ่งที่มันทำ

¹³ แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์ท่านหนึ่งกำลังพูดอยู่ และผู้บริสุทธิ์อีกท่านหนึ่งได้มาตอบเขาว่า “สิ่งนี้จะอยู่อีกนานเท่าใด นิมิตนี้ที่เกี่ยวกับเครื่องเผาบูชา ความบาปที่นำไปสู่การพิณาศ และเรื่องการยกสถานนมัสการให้ไป และกองทัพของฟ้าที่ถูกเหยียบย่ำลง?” ¹⁴ เขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า “มันจะอยู่นาน 2,300 เวลาเย็นและเวลาเช้า หลังจากสถานนมัสการนั้นจะกลับสู่สภาพอันควร” ¹⁵ เมื่อข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ สิ่งเหล่านั้น แล้วมีผู้หนึ่งที่ได้มองดูแล้วเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

¹⁶ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายคนหนึ่งกำลังเรียกระหว่างทั้งสองฝั่งคลองอุลัย เขาได้พูดว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายคนนี้เข้าใจนิมิตนั้นเถิด”

¹⁷ ดังนั้นเขาจึงได้มาใกล้ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อเขามา ข้าพเจ้าก็ตกใจจนหน้าลงบนพื้นดิน เขาได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน” ¹⁸ เมื่อเขาพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้สลบไปด้วยชนหน้าติดดิน แล้วเขาได้แตะต้องข้าพเจ้า และทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น

¹⁹ เขากล่าวว่า “นี่แหละ ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นภายหลังในช่วงเวลาแห่งพระพิโรธ เพราะนิมิตนั้นเกี่ยวกับวาระกำหนดแห่งอวสาน” ²⁰ เรื่องแกะตัวผู้ที่ท่านเห็น ตัวที่มีสองเขา พวกเขาเป็นกษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ²¹ แพะตัวผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตาของเขาคือกษัตริย์องค์แรก

²² สำหรับเขากีหักไปนั้น มีเขาอีกสี่เขากีออกขึ้นมาแทนในที่นั้นคืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากชาติของเขา แต่จะไม่ได้ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ของเขา ²³ ตอนปลายรัชสมัยของเขากีทั้งหลายนั้น เมื่อผู้ละเมิดได้ทำความชั่วเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์พระพักตร์ดุร้ายองค์หนึ่งเกิดมา พระองค์ทรงฉลาดมาก ²⁴ อำนาจของพระองค์จะใหญ่โตมาก แต่ไม่ใช่อำนาจของพระองค์เอง พระองค์จะทรงทำให้เกิดความพิณาศอย่างน่าประหลาดใจ พระองค์จะทรงกระทำการและประสบความสำเร็จ พระองค์จะทรงทำลายชนชาติที่มีกำลังมาก คือประชาชนของบรรดาผู้บริสุทธิ์

²⁵ ด้วยความฉลาดของพระองค์ พระองค์จะทรงทำให้การล่อลวงแพร่ขยายขึ้นด้วยน้ำมือของพระองค์ พระองค์จะคิดว่าตัวพระองค์เองนั้นยิ่งใหญ่ พระองค์จะทรงทำลายคนมากมายเกินกว่าที่จะคาดคิดได้ พระองค์จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย และพระองค์จะต้องทรงถูกหักทำลาย แต่ไม่ใช่ด้วยมือมนุษย์ ²⁶ นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งได้เคยบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงพินนิมิตนั้นไว้ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” ²⁷ แล้วข้าพเจ้า ดาเนียลก็อ่อนเพลียและนอนหมดแรงอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าได้ลุกขึ้น ไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ แต่ข้าพเจ้าไม่สบายใจเพราะนิมิตนั้น และไม่มีใครที่เข้าใจเรื่องราวเลย

Chapter 9

¹ ดาวิด อีซราเอลบุตรโยนาธานเชื้อสายของดาวิด อาหิเศบอร์และผู้ที่ได้เป็นกษัตริย์เหนืออาณาจักรของบาบิโลน ² บัดนี้ในปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลของดาวิด ข้าพเจ้า ดาเนียล กำลังศึกษาอยู่ในหนังสือที่บันทึกพระวจนะของพระยาห์เวห์ พระวจนะที่มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าได้รับรู้ว่าจะเป็นเวลาเจ็ดสิบปีจนกระทั่งความร้างเปล่าของกรุงเยรูซาเล็มสิ้นสุดลง ³ ข้าพเจ้าได้หันหน้าไปหาพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อแสวงหาพระองค์ด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนขี้เถ้า

⁴ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้สารภาพความบาปของพวกเราว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์” ⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและทำสิ่งที่ผิด พวกข้าพระองค์ได้ก่อการอธรรมและได้ทำการกบฏ และหันจากพระบัญญัติและกฎหมายของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ฟังบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ได้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อบรรดาผู้นำและบรรพบุรุษของเหล่าข้าพระองค์ รวมทั้งประชาชนทุกคนของแผ่นดิน

⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ สำหรับพวกข้าพระองค์ในวันนี้ แต่ความอับอายขายหน้าของประชาชนยูดาห์ และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และคนอิสราเอลทั้งหมด นีรวมทั้งคนเหล่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้และคนเหล่านั้นที่อยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงขับไล่พวกเขาไปนั้น นี่เป็นเพราะการทรยศอย่างร้ายแรงที่พวกข้าพระองค์ได้กระทำต่อพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ สำหรับพวกข้าพระองค์ความอับอายขายหน้าเป็นของพวกข้าพระองค์ กษัตริย์ทั้งหลาย บรรดาผู้นำและบรรพบุรุษทั้งหลายของพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ⁹ พระกรุณาและการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าพวกข้าพระองค์ได้กบฏต่อพระองค์

¹⁰ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายโดยการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระองค์ที่ได้ประทานผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ ¹¹ อิสราเอลทั้งหมดได้ทำผิดต่อธรรมบัญญัติของพระองค์และได้หันไปเสีย ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ คำสาปแช่งและคำปฏิญาณซึ่งจารึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงได้เกล่งเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพวกข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ¹² พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ซึ่งปกครองพวกข้าพระองค์ โดยนำวิบัติอย่างใหญ่หลวงมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะภายใต้ท้องฟ้าทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ได้ทำแล้วที่สามารถจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้ทำแก่เยรูซาเล็มแล้วนั้น

¹³ ดังที่ได้จารึกไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นจึงได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่พวกข้าพระองค์ยังไม่ได้ทูลวิงวอนขอพระกรุณาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยการหันจากความผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย หรือใส่ใจในความจริงของพระองค์ ¹⁴ ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ทรงเตรียมความวิบัติไว้พร้อม และทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระราชกิจทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ แต่พวกข้าพระองค์ก็ยังไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ¹⁵ บัดนี้ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ได้ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระองค์ได้ทรงทำให้พระนามของพระองค์เลื่องลือมาจนทุกวันนี้ แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาปและทำสิ่งชั่วร้ายทั้งหมด

¹⁶ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะตามการกระทำอันชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับจากเยรูซาเล็มเมืองของพระองค์ กฎบาปของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และเพราะความผิดของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย กรุงเยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในชนชาติทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้างพวกข้าพระองค์ ¹⁷ บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์และคำวิงวอนเพื่อความเมตตาพวกเขา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเห็นแก่พระองค์ ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสงเหนือสถานนมัสการของพระองค์ซึ่งร้างเปล่า ¹⁸ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณ และขอทรงลืมนพระเนตรดู ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกทำให้รกร้างว่างเปล่า ขอทรงทอดพระเนตรดูนครซึ่งมีชื่อตามพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ได้ทูลขอการทรงช่วยต่อพระองค์เพราะเหตุความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่เพราะพระกรุณาอันใหญ่ของพระองค์

¹⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟังสดับฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ขอทรงใส่พระทัยและทรงจัดการ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเนิ่นช้าเลยเพราะว่านครของพระองค์และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์ ²⁰ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและกำลังสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของประชาชนอิสราเอลของข้าพเจ้า และกำลังเสนอคำวิงวอนต่อพระพิภพของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าในนามของกฎบาปของพระองค์ ²¹ ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐาน ผู้ชายที่ชื่อคาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินลงมาจากข้าพเจ้าอย่างรวดเร็ว ในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

²² เขาได้กล่าวอธิบายให้แก่ข้าพเจ้าเข้าใจ และกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ความกระตือรือร้นและความเข้าใจแก่ท่าน” ²³ เมื่อท่านเริ่มวิงวอนขอความเมตตา ได้มีคำสั่งและข้าพเจ้าก็มาแจ้งคำตอบแก่ท่านทันที เพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงพิจารณาถ้อยคำนี้และเข้าใจการวิจรรณนั้น ²⁴ เจ็ดสิบสัปดาห์ของปีต่างๆ ได้กำหนดไว้สำหรับประชาชนของท่านและนครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อยุติความผิดและให้บาปจบสิ้น ให้ลบมลทิน เพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา ให้ท่านมีและคำของผู้เผยพระวจนะออกไป และเพื่อจะเจิมอสุภิสถาน

²⁵ จงรับรูและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การประกาศพระดำรัสสั่งนั้นออกไปให้ปรับปรุงและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงการมาของผู้ที่ทรงถูกเจิมไว้ (ผู้ที่จะเป็นผู้นำ) จะมีเจ็ดสิบสัปดาห์ และหกสิบสองสัปดาห์ กรุงเยรูซาเล็มจะถูกสร้างขึ้นใหม่พร้อมด้วยถนนและคูเมือง แต่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ยากลำบาก ²⁶ หลังจากหกสิบสองสัปดาห์ของปีต่างๆ แล้ว ผู้ที่ถูกเจิมจะต้องถูกทำลายลงและจะไม่มีอะไรเหลือ กองทัพของผู้ปกครองผู้ที่จะมานั้นจะทำลายเมืองและสถานบริสุทธิ์ ความสิ้นสุดจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจะมีสงครามจนกระทั่งในตอนสุดท้าย การร้างเปล่าได้ถูกกำหนดไว้แล้ว ²⁷

เขาจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ ในกลางสัปดาห์เขาจะหยุดการถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชา ในปีกของสิ่งนำ
สะอิดสะเอียนจะมาถึงคนที่ทำให้ร่างเปล่าตั้งอยู่ การอวสานและการทำลายได้ถูกกำหนดไว้ให้ถูกเกลวเหงือผู้ทำให้เกิดความร้างเปล่านั้น”

Chapter 10

¹ ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีข่าวสารได้เปิดเผยแก่ดาเนียล ผู้ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่า เบลเทซซาร์ ข่าวสารนี้ก็เป็นความจริง เป็นเรื่องเกี่ยวกับมหาสงคราม ดาเนียลได้เข้าใจถึงข่าวสารนี้เมื่อเขาได้มีความเข้าใจจากนิมิตนั้น ² ในสมัยนั้น ข้าพเจ้า ดาเนียลไว้ทุกข์อยู่สาม สัปดาห์ ³ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารชั้นสูง ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานเนื้อ ข้าพเจ้าไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น และข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยตัวข้าพเจ้าเองด้วย น้ำมันจนกระทั่งสามสัปดาห์เต็ม

⁴ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ (นั่นคือแม่น้ำไทกริส) ⁵ ข้าพเจ้าได้แหงนขึ้นและมองดู ผู้ชายคนหนึ่งสวม เสื้อผ้าป่าน พร้อมด้วยเข็มขัดที่ทำจากทองเมืองอุฟาสรอบเอวของเขา ⁶ ร่างกายของเขาเหมือนดังบุษราคัม และหน้าของเขาก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของเขาก็เหมือนกับเปลวไฟของคบเพลิง และแขนของเขาและเท้าของเขาเป็นเขางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด เสียงถ้อยคำของเขา เหมือนเสียงมวลชนขนาดใหญ่

⁷ ข้าพเจ้า ดาเนียลได้เห็นนิมิตแต่เพียงผู้เดียว บรรดาคนที่อยู่กับข้าพเจ้าไม่ได้เห็นนิมิตนั้น อย่างไรก็ตามพวกเขาล้วนจนตัวสิ้น และพวกเขาได้วิ่ง ไปซ่อนตัว ⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถูกทิ้งให้อยู่แต่ลำพัง และได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง ใบหน้าที่ใสกระจ่างของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนไป จนดูไม่ได้ และข้าพเจ้าจึงหมดแรง ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็พุบหน้าลงหลับสนิท ด้วยใบหน้าของข้าพเจ้าชนกับพื้นดิน

¹⁰ มีมือได้มาแตะข้าพเจ้า ทำให้ลุกมือและเข้าของข้าพเจ้าขึ้น ¹¹ ภูตสวรรค์กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจบรรดา ถ้อยคำที่เรากำลังพูดกับท่าน จงยืนขึ้น เพราะว่าเราถูกใช้ให้มาหาท่าน” เมื่อเขาได้กล่าวข่าวสารนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยืนสันตะทานอยู่ ¹² แล้ว เขาพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ตั้งแต่วันแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรง พังถ้อยคำของท่าน และเราได้มาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่านนั่นเอง

¹³ เจ้าผู้ครองอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางเรา และเราถูกกักตัวไว้กับเหล่ากษัตริย์ของเปอร์เซียถึงยี่สิบเอ็ดวัน แต่มีคาเอล เจ้าผู้ครองที่มี อำนาจสูงสุดผู้หนึ่งได้มาช่วยเรา ¹⁴ บัดนี้เราได้มาเพื่อช่วยให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นกับประชาชนของท่านในวันสิ้นยุคเพราะนิมิตนั้นเกี่ยวกับ เวลาภายหลังนี้” ¹⁵ ขณะที่เขากำลังพูดกับข้าพเจ้าโดยใช้ถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ก้มหน้าลงดินและไม่สามารถพูดได้

¹⁶ มีผู้หนึ่งที่อยู่เหมือนบุตรมนุษย์ ได้มาแตะริมฝีปากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้อำปากและพูดกับเขายืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “นายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ในความเจ็บปวดทุกข์เพราะนิมิต ข้าพเจ้าก็หมดแรง” ¹⁷ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของท่าน ข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร? เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย และไม่มีลมหายใจเหลือในข้าพเจ้าแล้ว” ¹⁸ ผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า

¹⁹ เขาได้กล่าวว่า “ท่านผู้เป็นที่รักยิ่ง อย่ากลัวเลย ขอให้สันติสุขจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง บัดนี้ จงเข้มแข็งเถิด” ขณะที่เขากำลังพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้น ข้าพเจ้าจึงพูดว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าพูดเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังใจข้าพเจ้าแล้ว” ²⁰ เขาได้กล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเรา มาหาท่านทำไม? ในไม่ช้าเราจะกลับไปต่อสู้กับเจ้าผู้ครองเปอร์เซีย เมื่อเราไปแล้ว เจ้าผู้ครองกรีซจะมา ²¹ แต่เราจะบอกท่านสิ่งซึ่งบันทึกไว้ใน หนังสือแห่งความจริง ไม่มีใครที่แสดงตัวของเขาร่วมแรงกับเราต่อสู้พวกเขาเลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้ครองของท่าน”

Chapter 11

¹ ในปีหนึ่งแห่งรัชกาลดาร์ริอัสชาวมีเดีย เราได้มาเพื่อสนับสนุนและปกป้องมีคาเอล ² บัดนี้เราบอกความจริงแก่ท่าน จะมีกษัตริย์อีกสามพระองค์ขึ้นครองเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะบังเกิดยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมด เมื่อพระองค์ทรงมีอำนาจด้วยความมั่งคั่งของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะทรงปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก ³ แล้วจะมีกษัตริย์ผู้เก่งกล้าขึ้นมา พระองค์จะทรงปกครองด้วยราชอำนาจยิ่งใหญ่ และทำตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย

⁴ เมื่อพระองค์ทรงเกิดขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของพระองค์ก็จะแตก และถูกแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้า แต่จะไม่ตกอยู่กับรัชทายาทของพระองค์ และจะไม่มียุทธอำนาจอย่างใดที่พระองค์ทรงปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของพระองค์จะถูกถอนออก และตกไปเป็นของผู้อื่นนอกจากรัชทายาทของพระองค์ ⁵ กษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทรงเข้มแข็งขึ้น แต่แม่ทัพคนหนึ่งในเหล่าแม่ทัพของพระองค์จะเข้มแข็งกว่าพระองค์ และจะครอบครองอาณาจักรของพระองค์ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ ⁶ ต่อมาอีกสองสามปี เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม กษัตริย์ทั้งสองพระองค์จะทรงเป็นพันธมิตรกัน พระธิดาของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ เพื่อยืนยันข้อสัญญา แต่เธอจะไม่รักษาคำลั่งแขนของเธอ และอำนาจของกษัตริย์จะไม่ยั่งยืน หรือแขนของพระองค์ เธอจะถูกสะท้าน เธอและบรรดาผู้ที่นำเธอมา และพระราชบิดาของเธอ และผู้ที่สนับสนุนเธอในเวลานั้น

⁷ แต่คนหนึ่งจากเชื้อสายของเธอจะขึ้นมาแทนที่เธอ พระองค์จะทรงยกมาต่อสู้กับกองทัพ และเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ พระองค์จะทรงรบกับพวกเขาและจะชนะพวกเขา ⁸ พระองค์จะทรงชนไปยังอียิปต์ คือบรรดาพระพร้อมทั้งรูปหล่อโลหะของพระทั้งหลาย และบรรดาภาษาจะมีคำที่ทำได้ด้วยเงินและทองคำของพวกเขา เพราะว่าในบางปีพระองค์จะทรงอยู่ห่างจากกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ⁹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะบุกกรุกเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ แต่พระองค์ก็จะถอยกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์เอง

¹⁰ บุตรทั้งหลายของพระองค์เตรียมพร้อมและรวบรวมกองทัพยิ่งใหญ่มา ซึ่งจะยกมาต่อเนื่องและจะท่วมทุกสิ่ง และจะผ่านไปจนถึงป้อมปราการของพระองค์ ¹¹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทรงพระพิโรธมาก พระองค์จะทรงยกออกมาต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะจัดกองทัพยิ่งใหญ่มา แต่กองทัพนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของพระองค์ ¹² กองทัพจะถูกรวบไป และพระทัยของกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ก็พองขึ้น และพระองค์จะทรงทำลายคนเป็นหมื่นๆ แต่พระองค์ไม่ได้รับชัยชนะ

¹³ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะจัดกองทัพอีกกองทัพหนึ่ง ไหลใหญ่โตกว่าครั้งแรก ต่อมาอีกหลายปี กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะยกกองทัพใหญ่นั้นมาพร้อมกับเสบียงอุดมสมบูรณ์อย่างแน่นอน ¹⁴ ในเวลานั้นหลายกลุ่มจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ บุตรชายทั้งหลายที่หัวรุนแรงท่ามกลางประชาชนของพระองค์ก็จะยกตัวขึ้นเพื่อจะทำให้มีมติสำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว ¹⁵ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมากเป็นดินเพื่อล้อมไว้และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรง ส่วนกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่าจะมีบรรดาทหารที่ดีที่สุดของพวกเขา จะไม่มีกำลังยืนหยัดอยู่ได้

¹⁶ แต่ผู้ยกมาต่อสู้กับพระองค์จะทำตามตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย จึงไม่มีใครต่อสู้พระองค์ได้ และพระองค์จะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และการทำลายจะอยู่ในอำนาจของพระองค์ ¹⁷ กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังของราชอาณาจักรทั้งหมดของพระองค์ และพระองค์จะนำข้อตกลงมาเสนอและพระองค์จะทรงทำกับกษัตริย์แห่งแผ่นดินใต้ และพระองค์จะทรงยกพระราชธิดาองค์หนึ่งเพื่ออภิเษกเพื่อให้ทำลายราชอาณาจักรแห่งถิ่นใต้ แต่แผนการจะไม่เป็นผลสำเร็จหรือเป็นประโยชน์แก่พระองค์ ¹⁸ ภายหลังจากนี้กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมุ่งสนพระทัยเมืองชายฝั่งทะเล และจะทรงยึดได้หลายเมือง แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะกำจัดความพองของพระองค์เสีย และจะเอาความพองนั้นมาสนองพระองค์

¹⁹ แล้วพระองค์จะทรงหันหน้ามุ่งตรงไปยังบรรดาป้อมปราการแห่งแผ่นดินของพระองค์เอง แต่พระองค์ก็จะทรงสะดุดและทรงล้มลง จะหาตัวพระองค์ไม่พบอีกต่อไป ²⁰ แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่พระองค์ ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปทั่วเพื่อความรู้เรื่องของราชอาณาจักร แต่ไม่ทั่ววันเขาก็ประสบหายนะ ไม่ใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม ²¹ ในตำแหน่งของเขาจะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่ผู้ซึ่งประชาชนไม่ได้ให้เกียรติของอำนาจราชวงศ์ เขาจะยกเข้ามาโดยไม่บอกกล่าว แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยเล่ห์กล

²² กองทัพทั้งหลายจะถูกกวาดไปหมดเหมือนโดนน้ำท่วมต่อหน้าพระองค์ ทั้งกองทัพและผู้นำแห่งพันธมิตรสัญญาจะถูกทำลายด้วย ²³ ตั้งแต่เวลาที่เป็นการพันธมิตรกับพระองค์ พระองค์จะทำการล่อลวงอยู่เสมอ ด้วยจำนวนประชาชนไม่มากพระองค์จะทรงเข้มแข็งขึ้น ²⁴ โดยไม่มีการเตือนพระองค์จะทรงยกเข้ามาในส่วนของมณฑลซึ่งอุดมที่สุด และพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ปู่กวอดหรือบรรพบุรุษของพระองค์ไม่ทำ พระองค์จะทรงเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และข้าวของต่างๆ มาแจกกระจายกันในพวกที่ติดตามพระองค์ พระองค์จะทรงออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

²⁵ และพระองค์จะปลุกปั่นกำลังของพระองค์และความกล้าหาญ ยกไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ด้วยกองทัพยิ่งใหญ่ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำการสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหาอำนาจนัก แต่พระองค์ก็สู้ไม่ได้เพราะจะมีการปองร้ายพระองค์ ²⁶ ถึงแม้ผู้ร่วมรับประทานอาหารชั้นสูงของพระองค์ก็จะหักหลังพระองค์ กองทัพของพระองค์ก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายจะมากมาย ²⁷ ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจต่างคิดปองร้ายจะนั่งร่วมโต๊ะและพูดมุสากัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

²⁸ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธมิตรสัญญาบริสุทธิ์ พระองค์จะลงมือทำตามใจชอบ และกลับเมืองของพระองค์ ²⁹ พอถึงเวลากำหนด พระองค์จะเสด็จกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งก่อน

³⁰ เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมาปะกะกับพระองค์ พระองค์จะกลัวและกลับไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธมิตรสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงานพระองค์จะทรงหันกลับมาสนใจบรรดาผู้ที่พันธมิตรสัญญาบริสุทธิ์

³¹ กองทัพของพระองค์จะยกมาทำให้สถานนมัสการคือป้อมปราการเป็นมลทิน พวกเขาจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาเนื่องมนต์นั้นเสีย และพวกเขาจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งทำให้เกิดการร้างเปล่าขึ้น ³² สำหรับคนเหล่านั้นที่ใช้เส้หกล่อลวงผู้ละเมิดพันธสัญญา แต่บรรดาประชาชนที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของตนจะยืนหยัดต่อสู้ ³³ และคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แต่พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลยหรือด้วยถูกปล้นสักระยะเวลาหนึ่งก็ตาม

³⁴ เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนจำนวนมากที่เข้าร่วมอย่างไม่จริงใจ ³⁵ คนฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อพวกเขาจะถูกถลุงและชำระให้หมดจดกว่าจะถึงวาระสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด ³⁶ กษัตริย์จะทรงทำตามตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย พระองค์จะทรงยกตนขึ้น และพองตัวขึ้นเหนือเทพเจ้าทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่าเกลียดต่อผู้พระเจ้าแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย พระองค์จะทรงเจริญขึ้นจนกว่าพระพิโรธจะครบถ้วนเพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะต้องสำเร็จ

³⁷ พระองค์จะไม่เชื่อฟังบรรดาเทพเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ หรือพระที่ผู้หญิงปรารถนา พระองค์จะไม่เชื่อเทพเจ้าอื่นใดเลย เพราะพระองค์จะถือว่าตัวเองใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ³⁸ พระองค์จะทรงยกย่องเทพเจ้าของบรรดาป้อมปราการแทนสิ่งเหล่านี้ เทพเจ้าอีกองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของพระองค์ไม่รู้จัก พระองค์ก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรนิลจินดาและของถวายอันมีค่า ³⁹ พระองค์จะสู้รบกับป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดความช่วยเหลือของพระต่างดาว ใครๆ ที่นับถือพระองค์ พระองค์ก็ทรงมอบเกียรติให้อย่างมาก พระองค์จะทรงแต่งตั้งให้พวกเขาครอบครองคนเป็นอันมาก และพระองค์จะทรงแบ่งที่ดินให้เป็นสิ่งตอบแทนเป็นสิ่งตอบแทน

⁴⁰ พอถึงวาระสุดท้าย กษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาโจมตี กษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่พระองค์อย่างลมบ้าหมู พร้อมด้วยรถม้าศึก พลม้า และเรือบเป็นอันมาก พระองค์จะรุกเข้าประเทศต่างๆ แล้วยกกองทัพผ่านเหมือนน้ำท่วม ⁴¹ พระองค์จะเข้ามาในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และประชาชนจะตายเป็นหมื่นๆ แต่เอโดม โมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมนจะพ้นจากมือของเขา ⁴² เขาจะขยายอำนาจครอบครองประเทศต่างๆ แผ่นดินอียิปต์ก็จะไม่มีใครช่วยได้

⁴³ พระองค์จะครอบครองทรัพย์สินสมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งมีค่าทั้งหลายของอียิปต์ คนลิเบีย และคนเอธิโอเปียก็จะตามพระองค์ด้วย ⁴⁴ แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะทำให้พระองค์ตกพระทัย และพระองค์จะทรงยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง มุ่งจะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากอย่างสิ้นซาก ⁴⁵ พระองค์จะทรงกางเต็นท์หลวงระหว่างทะเลและภูเขาบริสุทธิ์รุ่งโรจน์ แล้วก็จะสิ้นพระชนม์โดยไม่มีใครช่วยพระองค์เลย

Chapter 12

¹ “ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้ครอบครองที่ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันประชาชนของท่านจะลุกขึ้น จะเกิดความยากลำบากอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่ครั้งเริ่มต้นของประชาชาติต่างๆ จนถึงสมัยนั้น ในครั้งนั้นประชาชนของท่านทุกคนผู้ซึ่งมีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือจะรอดชีวิต ² คนเป็นอันมากในพวกคนเหล่านั้นที่หลับใหลในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ และบ้างก็เข้าสู่ความอับอายและการดูหมิ่นชั่วนิรันดร์ ³ บรรดาคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงจ้าของท้องฟ้าเมืองบน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้นำคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรม จะเหมือนกับดวงดาวทั้งหลายตลอดไปและเป็นนิรันดร์นิรันดร์

⁴ แต่ตัวเจ้า ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้เป็นความลับ และปิดผนึกหนังสือนี้เสียจนกระทั่งวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้อะไรขึ้น” ⁵ แล้วข้าพเจ้า ดาเนียลก็ได้มองดู และมีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งได้ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งได้ยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น ⁶ คนหนึ่งในพวกเขาก็ได้พูดกับผู้ชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่กว่นน้ำตลอดแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าไรกว่าเหตุการณ์ซึ่งทำให้ประหลาดใจเหล่านี้จะสิ้นสุดลง?”

⁷ ข้าพเจ้าได้ยินผู้ชายที่ได้สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งได้ยืนอยู่เหนือแม่น้ำนั้น เขาได้ยกมือขวาและมือซ้ายของเขาเข้าสู่ท้องฟ้า และได้ปฏิญาณโดยได้อ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยวาที่ยังอีกวาระหนึ่ง หลายวาระ และครึ่งวาระ เมื่ออำนาจของประชาชนบริสุทธิ์ได้ถูกทำลายในที่สุด สิ่งทั้งหมดนี้ก็จะจบสิ้นไปด้วย ⁸ ข้าพเจ้าได้ยินแต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถามว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า อะไรคือสิ่งที่จะเป็นผลของสิ่งเหล่านี้?” ⁹ เขาได้พูดว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปตามทางของเจ้าเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย

¹⁰ คนเป็นอันมากจะถูกชำระให้บริสุทธิ์ สะอาดและทำให้ดีขึ้น แต่คนชั่วจะยังทำการชั่วอยู่ ไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะเข้าใจ ¹¹ ตั้งแต่เวลาที่เครื่องเผาบูชาตามปกตินั้นได้ถูกยกเลิกไป และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดการร้างเปล่าอย่างสิ้นเชิงนั้นจะถูกตั้งขึ้น จะเป็นเวลา 1,290 วัน ¹² ความสุขจะมีแก่ผู้รออยู่ได้จนถึงวันสิ้นสุดของ 1,335 วัน ¹³ เจ้าต้องดำเนินไปตามทางของเจ้าจนถึงที่สุด และเจ้าจะได้พักสงบ เจ้าจะยืนขึ้นในสถานที่ได้ถูกกำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

Book: Hosea

Hosea

Chapter 1

¹ นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่มาถึงโฮเซยาบุตรเบเออร์ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยราม อาหัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมบุตรของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ² เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรก พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไป รับหญิงโสเภณีมาเป็นภรรยาให้ตัวเจ้า นางจะมีลูกที่เป็นลูกโสเภณี เพราะว่าแผ่นดินมีการค้าประเวณีอย่างยิ่งจากการละทิ้งพระยาห์เวห์"

³ ดังนั้น โฮเซยาจึงไปและแต่งงานกับโกเมอร์ บุตรสาวของดิบลาอิมและนางก็มีครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้เขา ⁴ พระยาห์เวห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "จงตั้งชื่อเขาว่ายิสเรเอล เพราะว่าในไม่ช้าเราจะลงโทษพงศ์พันธุ์ของเยรูซาเล็มเรื่องโลหิตไหลนองที่ยิสเรเอล และเราจะให้อาณาจักรของพงศ์พันธุ์อิสราเอลสิ้นสุดลง ⁵ มันจะเกิดขึ้นในวันที่เราลงโทษอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล"

⁶ โกเมอร์ได้ตั้งครรภ์อีกและคลอดบุตรสาว แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "ให้เรียกชื่อเธอว่าโลรุหะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาต่อพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล ที่เราจะไม่อภัยพวกเขาอีกเลย ⁷ แต่เราจะเมตตาพงศ์พันธุ์ยูดาห์ และเราเองจะช่วยกู้พวกเขา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เราจะไม่ช่วยกู้พวกเขาด้วยธนู, ด้วยดาบ, ด้วยการต่อสู้, ด้วยเหล่าน้ำ, หรือเหล่าพลม้า

⁸ บัดนี้หลังจากโกเมอร์ให้โลรุหะมาห์หย่านมแล้ว เธอได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ⁹ แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ให้เรียกชื่อเขาว่าโลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายไม่ใช่ประชากรของเราและเราไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขา

¹⁰ ถึงกระนั้นจำนวนประชากรของชนชาติอิสราเอลจะเหมือนทรายที่ชายหาดซึ่งไม่สามารถวัดหรือนับได้ มันจะเป็นเช่นนั้นที่ทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าไม่ใช่ประชากรของเรา" ก็จะกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นประชากรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ¹¹ ประชากรของยูดาห์และประชากรของอิสราเอลจะถูกรวมเข้าด้วยกัน พวกเขาจะแต่งตั้งผู้นำสำหรับพวกเขา และพวกเขาจะขึ้นมาจากแผ่นดิน เพราะว่าวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

Chapter 2

- ¹ จงกล่าวกับบรรดาน้องชายของเจ้าว่า "ประชากรของเรา" และกล่าวกับบรรดาน้องสาวของเจ้าว่า "เจ้าได้รับความเมตตา"
- ² จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะนางไม่ใช่ภรรยาของเราและเราไม่ได้เป็นสามีของนาง ให้นางละทิ้งการเป็นโสเภณีของนางจากหน้าของตัวนาง และการกระทำที่ล่วงประเวณีของนางจากหน้าอกของนาง ³ มิฉะนั้น เราจะเปลื้องผ้านางให้ล่อนจ้อนและแสดงความล่อนจ้อนของนางให้เหมือนวันที่นางเกิดมา เราจะทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร เหมือนดินแดนที่แห้งแล้ง และเราจะทำให้นางตายเพราะความกระหาย
- ⁴ เราจะไม่เมตตาต่อลูกหลานของนาง เพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของหญิงโสเภณี ⁵ เพราะมารดาของพวกเขาเป็นหญิงโสเภณี และนางตั้งครรภ์พวกเขาจากการกระทำที่น่าละอาย นางกล่าวว่า "ฉันจะไปตามหาบรรดาคนรักของฉัน เพราะว่าพวกเขาได้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน ขนสัตว์และบ้านแก่ฉัน น้ำมันและเครื่องดื่มแก่ฉัน"
- ⁶ ดังนั้น เราจะสร้างสิ่งที่กีดขวางเพื่อปิดกั้นทางของนางด้วยหนาม เราจะสร้างกำแพงกั้นนางไว้ ดังนั้น นางไม่สามารถพบทางของนาง ⁷ นางจะไล่ตามหาคนรักของนาง แต่นางจะตามไม่ทัน นางจะเสาะหาพวกเขา แต่นางจะไม่พบพวกเขา แล้วนางจะกล่าวว่า "ฉันจะกลับมาหาสามีคนแรกของฉัน เพราะว่ามันดีกว่าสำหรับฉันมากกว่าเดี๋ยวนี"
- ⁸ เพราะว่านางไม่ทราบว่าเราเองเป็นผู้ให้ข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองอย่างเหลือเฟือ ซึ่งพวกเขาได้ใช้สำหรับพระบาอัล ⁹ เพราะฉะนั้น เราจะยึดคืนข้าวของนางในเวลาเก็บเกี่ยว และเหล้าองุ่นใหม่ของเรตามฤดู เราจะกวักคืนขนแกะและบ้านของเราที่ใช้ปกปิดความเปลือยเปล่าของนาง
- ¹⁰ แล้วเราจะเผยความล่อนจ้อนของนางต่อสายตาของคนรักทั้งหลายของนาง และไม่มีใครจะช่วยนางพ้นจากมือของเราได้ ¹¹ เราจะให้ความร่ำเริงของนางสิ้นสุดลง งานเทศกาลเลื่องลือของนาง การฉลองวันขึ้นหนึ่งค่ำของนาง วันสะบาโตของนาง และงานฉลองทั้งหมดที่กำหนดไว้ของนาง
- ¹² "เราจะทำลายสวนองุ่นของนาง และต้นมะเดื่อของนาง ที่นางได้เคยกล่าวว่า "นี่เป็นค่าจ้างของฉันที่คนรักของฉันได้ให้ฉันไว้" เราจะกำพวกมันให้เป็นป่า และสัตว์ทั้งหลายในท้องทุ่งก็จะกินพวกมัน ¹³ เราจะลงโทษนางสำหรับวันเทศกาลพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่องหอมให้พวกเขา เมื่อนางประดับตัวด้วยแหวนและเครื่องเพชรพลอย และนางไปตามหาคนรักของนางและลืมเรา นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์"
- ¹⁴ ดังนั้น เราจะเกลี้ยกล่อมนาง เราจะนำนางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและพูดอย่างอ่อนโยนต่อนาง ¹⁵ เราจะคืนสวนองุ่นทั้งหลายให้นาง และให้หุบเขาแห่งอาโศกเป็นประตูแห่งความหวัง และนางจะตอบเราเช่นเดียวกับที่นางได้ทำในสมัยที่ยังเป็นสาว ดังเช่นสมัยที่นางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
- ¹⁶ "มันจะเป็นวันนั้น นี่เป็นประกาศของพระยาห์เวห์ ที่เราจะเรียกเราว่า "สามีของฉัน" เจ้าจะไม่เรียกเราว่า "พระบาอัลของฉัน" อีกต่อไป ¹⁷ เพราะเราจะเอาชื่อของพวกพระบาอัลออกจากปากของนาง ชื่อของพวกเขาก็จะไม่มีการจดจำอีกต่อไป"
- ¹⁸ "ในวันนั้นเราจะทำพันธสัญญาสำหรับพวกเขาด้วยสัตว์ในท้องทุ่ง ด้วยนกทั้งหลายบนฟ้า และด้วยเหล่าสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะนำคันธนู ดาบ และสงครามออกจากแผ่นดิน และเราจะให้เจ้านอนลงอย่างปลอดภัย เราจะสัญญาว่าเป็นสามีของเจ้าเป็นนิรันดร์
- ¹⁹ เราจะสัญญาว่าเป็นสามีของเจ้าในความชอบธรรม ความยุติธรรม พันธสัญญาแห่งความสัตย์ซื่อ และความเมตตา ²⁰ เราจะสัญญากับเจ้าในความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระยาห์เวห์
- ²¹ ในวันนั้น เราจะตอบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะตอบฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์จะตอบแผ่นดินโลก ²² แผ่นดินโลกจะตอบแทนด้วยข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน และสิ่งเหล่านี้จะตอบยิสเรเอล
- ²³ เราจะปลูกนางสำหรับเราในแผ่นดิน และเราจะมีเมตตาต่อโลธุมะห์ เราจะกล่าวกับโลอัมมี "เจ้าเป็นอัมมีอีกกา" และพวกเขาจะกล่าวกับเราว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์"

Chapter 3

¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปอีกครั้ง รักผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งสามีรักเธอ แต่เธอเป็นคนล่องประเวณี จงรักเธอเหมือนอย่างที่เรา คือพระยาห์เวห์ รักประชากรอิสราเอล แม้ว่าพวกเขาหันไปหาพระอื่น และชอบชนมอญนั้แห่ง" ² ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปซื้อนางด้วยเงินสิบห้าเชเชล กับข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครั้ง ³ ข้าพเจ้าได้พูดกับนางว่า "เธอต้องอยู่กับฉันนานหน่อย เธอจะไม่เป็นโสเภณี หรือไปเป็นของผู้ชายคนอื่น แบบเดียวกับที่ฉันจะอยู่กับเธอ"

⁴ เพราะว่าคนอิสราเอลจะอยู่อย่างยาวนานโดยไม่มีกษัตริย์ ไม่มีเจ้าชาย ไม่มีการสักการบูชา ไม่มีเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือวิหารรูปเคารพ ⁵ ภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายจะหันกลับมาแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และดาวิดกษัตริย์ของพวกเขา และในวันสุดท้าย พวกเขาจะยำเกรงพระยาห์เวห์ และความดีของพระองค์

Chapter 4

- ¹ จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย พระยาห์เวห์ตรัสว่าเรามีคดีความกับผู้ที่ยึดบนแผ่นดิน เพราะไม่มีความจริง หรือความสัตย์ซื่อในพันธสัญญา และไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าบนแผ่นดินนั้น ² ที่นั่นมีการแข่งด่า การโกหก ขาดกรรม การขโมย และการล่วงประเวณี ประชาชนละเมิดพันธสัญญาทั้งหมด มีการหลั่งโลหิตซ้ำแล้วซ้ำอีก
- ³ ดังนั้นแผ่นดินจึงเริ่มแห้งแล้ง และทุกคนมีชีวิตรอยู่ในแผ่นดินนี้อย่างเสียเปล่า ผู้งสัตว์ในทุ่งนา และฝูงนกในอากาศ แม้กระทั่งฝูงปลาในทะเลก็จะถูกเอาไป
- ⁴ อย่าให้ใครฟ้องร้องคดีความใด ๆ หรืออย่าให้ผู้ใดกล่าวหาคนอื่น เพราะว่าพวกเจ้า คือปุโรหิตทั้งหลาย พวกเจ้าคือผู้ที่เข้ากำลังกล่าวหา ⁵ พวกเจ้าปุโรหิตทั้งหลายจะสะดุดในเวลากลางวัน พวกเจ้าและผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจะสะดุดในเวลากลางคืน เราจะทำลายมารดาของพวกเจ้า
- ⁶ ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะว่า พวกเจ้า ปุโรหิตทั้งหลายปฏิเสธความรู้ เราจะปฏิเสธพวกเจ้า เหมือนที่พวกปุโรหิตปฏิเสธเรา เพราะว่าพวกเจ้าลืมพระบัญญัติของเรา แม้ว่าเราคือพระเจ้าของพวกเจ้า เราจะลืมบรรดาลูกหลานของพวกเจ้าด้วย ⁷ ยังมีปุโรหิตเพิ่มมากขึ้น พวกเขาทั้งหลายก็ยังทำบาปต่อต้านเราเพิ่มขึ้น เขาก็ก่อกรรมได้แลกเปลี่ยนเกียรติยศของพวกเขาเพื่อความอับอาย
- ⁸ พวกเขาเลียดชีบบนความบาปของประชาชนของเรา พวกเขาโลภเพื่อความชั่วร้ายของพวกเขาที่เพิ่มมากขึ้น ⁹ พวกประชาชนก็เหมือนกับพวกปุโรหิต เราจะลงโทษพวกเขาทั้งหมดเพราะการกระทำของพวกเขา เราจะตอบแทนพวกเขาเพราะการกระทำของพวกเขา
- ¹⁰ พวกเขาจะรับประทานแต่ไม่อิ่ม พวกเขาจะเป็นโสเภณีแต่ไม่มีบุตรเพิ่มขึ้น เพราะว่าพวกเขาได้ออกไปห่างจากพระยาห์เวห์
- ¹¹ พวกเขาชอบการมีเพศสัมพันธ์แบบสำส่อน ชอบเหล้าจุ่น และเหล้าจุ่นใหม่ ซึ่งได้นำเอาความเข้าใจของพวกเขาไปจากพวกเขา ¹² ประชาชนของเราหันไปปรักการูปเคารพไม้ และไม้เท้าของพวกเขาทำให้คำทำนายแก่พวกเขา เพราะว่าจิตใจที่สำส่อนได้ชักจูงพวกเขาไปในทางที่ผิด และพวกเขากำทำตัวเหมือนโสเภณี แทนที่จะสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของพวกเขาทั้งหลาย
- ¹³ เขาก็ก่อกรรมชั่วร้ายการบูชาบนยอดเขา และเผาเครื่องหอมบนเนินเขา ใต้ต้นก่อ ต้นไค้ และต้นก่อหลวง เพราะร่มไม้เหล่านี้เย็นสบาย ดังนั้นบุตรสาวทั้งหลายของพวกเจ้าจึงทำผิดศีลธรรมทางเพศ และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้าก็ล่วงประเวณี ¹⁴ เราจะไม่ลงโทษบุตรสาวทั้งหลายของพวกเจ้าเมื่อพวกเขาเลือกที่จะทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือเมื่อบุตรสะใภ้ทั้งหลายของพวกเจ้าล่วงประเวณี เพราะพวกผู้ชายทั้งหลายก็ทำตัวเป็นโสเภณี พวกเขาถวายสักการะบูชา ดังนั้นพวกเขาสามารถทำผิดศีลธรรมกับโสเภณีที่ประจำอยู่ตามวิหารต่าง ๆ ดังนั้นประชาชนผู้ที่ไม่เข้าใจเหล่านี้จะพินาศ
- ¹⁵ แม้กระทั่งพวกเจ้า อิสราเอลทั้งหลายที่ล่วงประเวณี ขออย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าไปที่กิลาธ ประชาชนทั้งหลายอย่าขึ้นไปยังเบธอาเวน อย่ากล่าวคำสาบานว่า "หากพระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แก่ฉันใด" ¹⁶ เพราะว่าคนอิสราเอลทำตัวดื้อดึง เหมือนวัวสาวที่ดื้อ พระยาห์เวห์จะสามารถเลี้ยงดูพวกเขาในทุ่งหญ้าเหมือนเลี้ยงแกะได้อย่างไร?
- ¹⁷ เอฟราอิมหลอมรวมตัวเขาเข้ากับรูปเคารพ จงปล่อยเขาให้อยู่ตามลำพัง ¹⁸ หลังจากที่พวกเขาสร้างมา พวกเขาก็ยังล่วงประเวณีต่อไป ผู้ปกครองทั้งหลายของเธอรักความอับอายของพวกเขา ¹⁹ ลมจะห่อหุ้มเธอไว้ด้วยปีกของมัน และพวกเขาทั้งหลายจะได้อายเพราะการถวายสักการะบูชาของพวกเขา

Chapter 5

¹ "บุโรหิตทั้งหลาย! จงฟังเรื่องนี้ พงศพัณรู้อิสราเอล! จงให้ความสนใจ ราชวงศ์กษัตริย์ จงฟัง! เพราะการพิพากษากำลังมาถึงพวกเจ้าทุกคน พวกเจ้าเป็นกับดักที่เมืองมิสปาห์ และเป็นตาข่ายที่กางออกเหนือเมืองทาโบร์ ² พวกกบฏก็หมกมุ่นอยู่กับการสังหารหมู่ แต่เราจะลงโทษพวกเขาทุกคน

³ เราารู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็ไม่ได้ถูกซ่อนไว้จากเรา เอฟราอิม ตอนนี้ เจ้าทั้งหลายก็กลายเป็นโสเภณีไปเสียแล้ว อิสราเอลก็เป็นมลัก ⁴ การกระทำของพวกเขาไม่ยอมให้พวกเขากลับมาหาพระเจ้า เพราะพวกเขามีใจแห่งการล่องประเวณีอยู่ในตัวพวกเขา และพวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์

⁵ ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานปรักปรำเขา เพราะเหตุนี้ อิสราเอลและเอฟราอิมจะสะดุดในความผิดของพวกเขา และยูดาห์ก็จะสะดุดไปกับพวกเขาด้วย ⁶ พวกเขาจะไปกับฝูงแพะแกะและฝูงโคของพวกเขา เพื่อที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาจะไม่พบพระองค์ เพราะพระองค์ได้จากพวกเขาไปแล้ว ⁷ พวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาให้กำเนิดลูกนอกกฎหมาย ตอนนี้ เทศกาลวันดวงจันทร์ข้างขึ้นจะเผาผลาญพวกเขาพร้อมกับทุ่งนาของพวกเขา

⁸ จงเป่าเขาสัตว์ในกิเบอาห์ และเป่าแตรในรามัท เสียงโห่ร้องแห่งสงครามที่เบธอาเวน "เราจะติดตามท่าน เบนยามิน!" ⁹ เอฟราอิมจะกลายเป็นที่รกร้างในวันแห่งการพิพากษาโทษ เราได้ประกาศถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นท่ามกลางบรรดาเผ่าของอิสราเอล

¹⁰ พวกผู้นำของยูดาห์เป็นเหมือนคนที่ย้ายเสาหลักเขต เราจะเทความพิโรธของเราลงมาบนพวกเขาเหมือนอย่างน้ำ ¹¹ เอฟราอิมถูกบดยีเขาถูกบดยีสองในการพิพากษา เพราะเขาตั้งใจเดินตามรูปเคารพ

¹² เพราะฉะนั้น เราจะเป็นเหมือนกับตัวแมลงต่อเอฟราอิม และจะเป็นเหมือนการฟุ้งของพงศพัณรู้ยูดาห์ ¹³ เมื่อเอฟราอิมได้เห็นการเจ็บป่วยของตน และยูดาห์ได้เห็นบาดแผลของตน แล้วเอฟราอิมก็ไปหาอัสซีเรีย และยูดาห์ก็ส่งทูตไปยังกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ นั่น แต่เขาก็ไม่สามารถรักษาประชาชน หรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้

¹⁴ เพราะเหตุนี้ เราจะเป็นเหมือนดังสิงโตต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิงโตหนุ่มต่อพงศพัณรู้ของยูดาห์ เรา เรานี้แหละ จะฉีกเจ้าแล้วจากไป เราจะทำพวกเขาออกมา และจะไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ ¹⁵ เราจะไปและกลับไปยังสถานที่ของเรา จนกว่าพวกเขาจะยอมรับความผิดของพวกเขาและแสวงหาหน้าของเรา จนกว่าพวกเขาจะแสวงหาเราด้วยสุดใจด้วยความทุกข์ระทม"

Chapter 6

¹ "มาเถิด ให้เรากลับมาหาพระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงฉีกเราเป็นชิ้นๆ แต่พระองค์ก็จะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงทำให้เราบาดเจ็บแล้วพระองค์ก็จะทรงพันแผลให้เรา ² อีกสองวัน พระองค์จะทรงฟื้นฟูเรา พระองค์จะทำให้เราฟื้นขึ้นมาในวันที่สาม และเราจะใช้ชีวิตอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ ³ ขอให้เรารู้จักพระยาห์เวห์กันเถอะ ขอให้เราเพียรพยายามที่จะรู้จักพระองค์ พระองค์จะเสด็จมาอย่างแน่นอนเหมือนรุ่งอรุณ พระองค์จะเสด็จมาดังห่าฝน เหมือนกับฝนชุกปลายฤดูที่รดลงบนพื้นแผ่นดิน"

⁴ เอฟราอิม เราจะทำอย่างไรกับเจ้าดี? ยูดาห์ เราจะทำอย่างไรกับเจ้า? ความสัตย์ซื่อของเจ้าเป็นเหมือนกับเมฆในเวลาเช้า เหมือนกับน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ ⁵ เพราะเหตุนี้ เราจะสืบพวกเขาเป็นชิ้นๆด้วยผู้เผยพระวจนะ เราจะฆ่าพวกเขาด้วยคำที่ออกมาจากปากของเรา การพิพากษาของเจ้าเป็นเหมือนแสงที่ส่องออกไป

⁶ เพราะเรามีความปรารถนาความสัตย์ซื่อ ไม่ได้ปรารถนาเครื่องบูชา และเราปรารถนาให้ความรู้ในพระเจ้ามากกว่าเครื่องเผาบูชา ⁷ พวกเขาไม่สัตย์ซื่อกับเราเหมือนกับอาดัมที่ได้ละเมิดพันธสัญญา

⁸ ก็เลอาดเป็นเมืองของคนกำชั่ว ที่มีคราบของโลหิต ⁹ พวกโจรที่คอยซุ่มดักคนอยู่จวนได้ พวกปุโรหิตก็รวมตัวกันจวนนั้น พวกเขาฆ่าคนในระหว่างทางที่ไปยังเมืองเซเคม พวกเขาได้ก่ออาชญากรรมที่น่าละอาย

¹⁰ ในพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล เราได้เห็นสิ่งที่ชั่วร้าย การล่วงประเวณีของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น และอิสราเอลก็เป็นมลทิน ¹¹ ยูดาห์ เจ้าก็เหมือนกัน เวลาแห่งการเก็บเกี่ยวได้ถูกกำหนดไว้แล้ว เราจะทำให้ประชากรของเรากลับสู่สภาพเดิม

Chapter 7

¹ เมื่อไรที่เราต้องการรักษาอิสราเอล ความบาปของเอฟราอิมก็ปรากฏขึ้น เช่นเดียวกับการกระทำชั่วของสะมาเรียเพราะพวกเขาได้ทำการหลอกลวง ขโมยก็เข้ามา และโจรก็รวมตัวเพื่อปล้นสดมภ์ตามถนน ² พวกเขาไม่รู้ตัวว่าเราได้จดจำการกระทำชั่วทั้งหมดของพวกเขา บัดนี้การกระทำชั่วของพวกเขาได้ห้อมล้อมพวกเขา และได้อยู่ต่อหน้าเรา

³ ด้วยความช่วยเหลือของพวกเขาทำให้กษัตริย์ยีนดี และการโคหกของพวกเขาทำให้พวกเขานายพอใจ ⁴ พวกเขาทั้งหมดต่างเป็นคนล่องประเวณี เป็นเหมือนเตาอบที่ร้อนโดยข้างทำขนมไม่ต้องเร่งไฟตั้งแต่จุดแข็งจนกระทั่งแป้งฟูขึ้นเองได้ ⁵ ในวันแห่งกษัตริย์ของเรา พวกเขานายก็ทำตัวให้ป่วยด้วยความร้อนของเหล้าองุ่น กษัตริย์ก็เห็นด้วยและร่วมมือกับพวกที่กำลังเยาะเย้ย

⁶ เพราะพวกเขาใจร้อนอย่างเตาอบ พวกเขาก็ตวางแผนหลอกลวงของพวกเขา ความโกรธของพวกเขาคุกรุ่นอยู่ทั้งคืน พอเข้ามาถึงพลุ่ง ออกมาเหมือนเปลวไฟ ⁷ พวกเขาทั้งปวงต่างร้อนเหมือนเตาอบ และพวกเขากลับกินบรรดาผู้ปกครองเหนือพวกเขา กษัตริย์ทั้งปวงของพวกเขาก็ล้มลงไม่มีใครในพวกเขาร้องเรียกหาเรา

⁸ เอฟราอิมก็ร่วมกับพวกคนเหล่านั้น เอฟราอิมเป็นเหมือนขนมเค้กไม่ฟูที่ไม่ได้พลิกกลับ ⁹ คนต่างชาติได้กลืนกินริ้วแรงของเขา แต่เขาไม่รู้ตัว ผมของเขาก็เริ่มหงอก แต่เขาก็ไม่รู้ตัวเอง

¹⁰ ความอวดตัวของอิสราเอลเป็นพยานต่อต้านเขา แต่พวกเขาไม่กลับไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และไม่ได้แสวงหาพระองค์ แม้เจอเรื่องเหล่านี้ ¹¹ เอฟราอิมเป็นเหมือนนกพิราบ ใจเขาสบายและไร้สำนึก เขาเรียกหาอียิปต์ แล้วบินไปยังอัสซีเรีย

¹² เมื่อพวกเขาไป เราจะกางตาข่ายของเราจับพวกเขา เราจะนำพวกเขาลงมาเหมือนฝูงนกที่ตกลงมาจากท้องฟ้า เราจะลงโทษพวกเขาในการที่พวกเขารวมพวกกัน ¹³ วัชพืชแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้หลงเจิ่นไปจากเรา วัชพืชจะมายังพวกเขา พวกเขาจะถูกต่อเรา! เราใคร่จะช่วยกู้พวกเขา แต่เขาได้พูดโคหกต่อต้านเรา

¹⁴ พวกเขาไม่ได้ร้องหาเราด้วยสุดใจของพวกเขา แต่พวกเขาครั้ครวญบนที่นอนของพวกเขา พวกเขาเรรวนตัวกันเพื่อข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ และพวกเขาได้หันหนีไปจากเรา ¹⁵ แม้เราได้ฝึกฝนพวกเขาและเสริมกำลังแขนของพวกเขา บัดนี้พวกเขาวางแผนร้ายต่อต้านเรา

¹⁶ พวกเขาหันกลับ แต่พวกเขาไม่ได้หันกลับมาหาเราผู้เป็นพระเจ้าสูงสุด เขาเป็นเหมือนคัมธนูที่อ่อนล้า พวกเจ้านายของพวกเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลื่นที่ไถหังของพวกเขา นี่จะกลายเป็นเรื่องที่พวกเขาถูกเยาะเย้ยในแผ่นดินอียิปต์

Chapter 8

- ¹ "จงจรรดแดรเอาไว้ที่ริมฝีปากของพวกเจ้า! นกอินทรีตัวหนึ่งกำลังบินมาเหนือพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพราะประชาชนได้หักล้างพันธสัญญาของเราและกบฏต่อต้านบัญญัติของเรา ² พวกเขาร้องต่อเราว่า 'พระเจ้าของข้าพระองค์ พวกเราในอิสราเอลรู้จักพระองค์' ³ แต่อิสราเอลได้ปฏิเสธสิ่งดี และศัตรูจะไล่ล่าเขา
- ⁴ พวกเขาได้ตั้งบรรดาฆาตรีย์ แต่ไม่ใช่เราพวกเขาได้ตั้งบรรดาเจ้านาย แต่ปราศจากความรู้ของเรา ด้วยเงินและทองของพวกเขา พวกเขาได้สร้างบรรดารูปเคารพเพื่อตัวเอง แต่นั่นก็เป็นเพียงการทำให้พวกเขาถูกตัดออกไปเท่านั้น" ⁵ "สะมาเรียเอ๋ย ลูกวัวของพวกเขาได้ถูกปฏิเสธ พระพิโรธของเรากำลังเผาผลาญประชาชนเหล่านี้ พวกเขาจะยังคงอยู่ในความผิดอีกนานสักเท่าใดหนอ?
- ⁶ เพราะรูปเคารพนี้มาจากอิสราเอล คนงานได้สร้างมันขึ้นมา มันไม่ใช่พระเจ้า ลูกวัวของสะมาเรียจะถูกทำให้แตกต่างกันขึ้นๆ ⁷ เพราะประชาชนหว่านลมและเก็บเกี่ยวลมพายุหมุน ต้นข้าวตั้งตรงแต่ไม่ออกรวง มันไม่ออกผลเพื่อจะทำแป้งได้ ถ้ามันเจริญเติบโตเต็มที่ พวกคนต่างชาติจะกลืนมันเสีย
- ⁸ อิสราเอลถูกกลืนกิน บัดนี้พวกเขาอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเหมือนกับเป็นบางสิ่งที่ไร้ค่า ⁹ เพราะพวกเขาขึ้นไปหาอัสซีเรียเหมือนลาป่าตัวหนึ่งที่อยู่ตามลำพัง เอฟราอิมได้ว่าจ้างพวกผู้รักของตัวเอง ¹⁰ แม้พวกเขาว่าจ้างพวกผู้รักจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่บัดนี้เราจะรวบรวมพวกเขาเข้าไว้ด้วยกัน พวกเขาจะเริ่มเต้นอ่อนแอเพราะการกดขี่ของบรรดาฆาตรีย์และเจ้านายทั้งหลาย
- ¹¹ เพราะเอฟราอิมได้เพิ่มจำนวนแท่นบูชาโถ่บาป แต่พวกเขาได้กลายเป็นแท่นบูชาสำหรับทำบาปแทน ¹² เราสามารถจารึกบัญญัติของเราเป็นหมื่นๆครั้งเพื่อพวกเขา แต่พวกเขาจะมองดูว่าเป็นบางสิ่งที่แปลกประหลาดสำหรับพวกเขา
- ¹³ ดังเช่นเครื่องบูชาที่ถวายให้แก่เรา พวกเขาถวายเนื้อและกินเนื้อนั้น แต่เราคือพระยาห์เวห์ เราไม่ยอมรับพวกเขา บัดนี้เราคิดถึงความชั่วช้าของพวกเขาและสูงโทษความบาปผิดของพวกเขา พวกเขาจะหันกลับไปยังอียิปต์ ¹⁴ อิสราเอลได้หลงลืมเราผู้เป็นพระผู้สร้างของเขาแล้ว และได้สร้างพระราชวังทั้งหลาย ยูดาห์ได้สร้างป้อมปราการของเมืองต่างๆ มากมาย แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองต่างๆ ของเขา ไฟนั้นจะทำลายป้อมปราการทั้งหลายของเขา
-

Chapter 9

- ¹ อิสราเอลเอ๋ย อย่าขึ้นขมขื่นดี อย่าเปรมปรีดีเหมือนคนอื่นเลย เพราะพวกเจ้าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ ละทิ้งพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้ารักที่จะจ่ายค่าจ้างให้หญิงโสเภณีคนหนึ่ง ที่ร้องเรียกเอาลานนวดข้าวทั้งหมด ² แต่ลานนวดข้าวและบ่อย่ำจะไม่ให้ผลผลิตแก่พวกเจ้า เหล้าองุ่นใหม่ก็จะทำให้พวกเจ้าไม่สมหวัง
- ³ พวกเขาจะไม่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระยาห์เวห์อีกต่อไป แต่เอฟราอิมจะหันกลับไปยังอียิปต์ และวันหนึ่งพวกเขาจะกินอาหารที่ไม่สะอาดของอัสซีเรีย ⁴ พวกเขาไม่มีเหล้าองุ่นให้เทออกเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ และพวกเขาไม่เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ เครื่องบูชาของพวกเขาคือเหมือนอาหารของคนไว้ทุกข์ ทุกคนที่กินมันก็เป็นมลทิน เพราะอาหารของพวกเขาเป็นของพวกเขาเท่านั้น มันจะไม่เข้ามาในพระนิเวศน์ของพระยาห์เวห์
- ⁵ พวกเจ้าจะทำอะไรในวันเทศกาลตามกำหนด ในวันเทศกาลเพื่อพระยาห์เวห์อย่างนั้นหรือ? ⁶ เพราะดูเถิด แม้พวกเขาจะหนีรอดพ้นจากการทำลาย อียิปต์จะรวบรวมพวกเขา และเมมฟิสจะฝังพวกเขาเสีย เพราะคลังทรัพย์แห่งเงินของพวกเขาก็ถูกพุ่มหนามแหลมคมปกคลุมเอาไว้ และเต็นท์ของพวกเขาจะเต็มไปด้วยหนาม
- ⁷ วันแห่งการลงโทษกำลังมาถึง วันแห่งการแก้แค้นกำลังมา ขอให้อิสราเอลรู้ถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้เถิด เพราะความชั่วช้าและเจตนาร้ายอันใหญ่หลวงของพวกเขาคือ ทำให้ผู้เผยพระวจนะเป็นคนโง่เขลา และผู้ได้รับการดลใจเป็นคนขาดสติ
- ⁸ ผู้เผยพระวจนะคือคนยามของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่เฝ้าอยู่เหนือเอฟราอิม แต่กับดักนกก็ถูกวางไว้บนเส้นทางทั้งหมดของเขา เจตนาร้ายต่อเขาก็อยู่ในพระนิเวศน์ของพระเจ้า ⁹ พวกเขาได้ทำตัวเองให้เสื่อมทรามลงไปอย่างมากเหมือนอย่างในวันเหล่านั้นที่เมืองกิเบอาห์ พระเจ้าจะนึกถึงความชั่วช้าของพวกเขาลงโทษความบาปของพวกเขา
- ¹⁰ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เมื่อเราค้นพบอิสราเอล ก็เหมือนกับพบผลองุ่นในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเราได้พบบรรพบุรุษของพวกเขาก็เหมือนกับได้พบผลแรกของต้นมะเดื่อ แต่พวกเขาไปหาพระบาอัลเปโอห์ พวกเขาได้อุทิศตัวเองต่อรูปเคารพที่น่าอัปยศนั้น พวกเขาจึงเป็นที่เกลียดชังเหมือนกับรูปเคารพที่พวกเขารักนั้น
- ¹¹ ส่วนเอฟราอิม ศักดิ์ศรีของพวกเขาจะบินจากไปเหมือนนกตัวหนึ่ง จะไม่มีการกำเนิดบุตร ไม่มีการตั้งครรภ์ ไม่มีการปฏิสนธิ ¹² ถึงแม้พวกเขาได้ให้กำเนิดบุตรทั้งหลาย แต่เราจะพรากพวกเขาไปโดยไม่เหลือทิ้งไว้ วัชพืชแก่พวกเขาเมื่อเราได้หนีจากพวกเขา!
- ¹³ เราได้เห็นเอฟราอิมถูกปลุกขึ้นในทุ่งหญ้าเหมือนกับเมืองโกระ แต่เอฟราอิมจะให้กำเนิดบุตรทั้งหลายของเขาแก่คนที่ฆ่าพวกเขาอย่างการุณ" ¹⁴ พระยาห์เวห์ ประทานให้พวกเขาเถิด พระองค์จะประทานสิ่งใดให้แก่พวกเขาหรือ? ขอประทานครรภ์ที่แท้งบุตรและทรวงอกที่ไม่มีน้ำนมให้แก่พวกเขา
- ¹⁵ "เพราะความอธรรมของพวกเขาก็ดำเนินในกิเลกาล จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราเกลียดชังพวกเขา เพราะการกระทำบาปของพวกเขา เราจะขับไล่พวกเขาออกไปจากพระนิเวศน์ของเรา เราจะไม่รักพวกเขาอีกต่อไป พวกเขาข้าราชการทั้งหมดของพวกเขาล้วนเป็นคนกบฏ
- ¹⁶ เอฟราอิมป่วยเป็นโรค และรากของพวกเขาก็เหี่ยวแห้งไป พวกเขาไม่เกิดผล ถึงแม้พวกเขามีบุตรทั้งหลาย เราจะทำให้บุตรที่รักทั้งหลายของพวกเขาสิ้นชีวิต" ¹⁷ พระเจ้าของข้าพเจ้าจะปฏิเสธพวกเขา เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์ พวกเขาจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไปตามกลางประชาชาติ

Chapter 10

¹ อิสราเอลเป็นเกาะปูนที่สมบูรณ์ ที่ให้ผล ยิ่งเกิดผลมาก ก็ยิ่งมีการสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้น ยิ่งแผ่นดินให้ผลผลิตมากขึ้น พวกเขา ก็ปรับปรุงเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพวกเขามากขึ้น ² จิตใจของพวกเขาไม่สัตย์ซื่อ มาบัดนี้พวกเขาต้องรับผลแห่งความผิดของพวกเขา พระยาห์เวห์จะทรงรื้อถอนเสาศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา พระองค์จะทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพวกเขา

³ จากนั้นพวกเขาจะพูดว่า "เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่เกรงกลัวพระยาห์เวห์ และกษัตริย์ จะทำอะไรให้เราได้?" ⁴ เขาพูดไร้สาระ และทำพันธสัญญาโดยการสาบานเท็จ ดังนั้นความยุติธรรมจึงผุดขึ้นมาเหมือนวัชพืชในท้องร่องนา

⁵ ผู้ที่อาศัยในสะมาเรียจะเกรงกลัวเพราะลูกวัวแห่งเบธาเวน ประชาชนของมันจะไว้วางใจ และเหล่าปุโรหิตของรูปเคารพผู้ซึ่งมีความยินดีเหนือรูปเคารพเหล่านั้น และความงดงามของรูปเคารพ ก็จะไว้วางใจเช่นกัน แต่พวกมันไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไป ⁶ พวกมันจะถูกขนไปอัชเชรีเย เป็นของขวัญแก่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ เอฟราอิมจะได้รับความอับยศ และอิสราเอลจะอับอายเพราะรูปเคารพของมัน

⁷ กษัตริย์สะมาเรียจะถูกทำลาย เหมือนเศษไม้ที่ลอยอยู่ในน้ำ ⁸ ปุชนียสถานสูงแห่งความชั่วร้ายจะถูกทำลาย นี่คือการบาปของอิสราเอล ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นปกคลุมแท่นบูชาทั้งหลายของพวกเขา ประชาชนจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "จงคลุมเราไว้!" และกล่าวแก่เนินเขาทั้งหลายว่า "จงกั้นเราเกิด!"

⁹ อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าทำบาปมาตั้งแต่ในสมัยของกิเบอาห์ พวกเจ้ายังคงกระทำอยู่เรื่อยมา สงครามจะไม่ตามมากันบรรดาบุตรทั้งหลายแห่งความผิดในกิเบอาห์หรือ?

¹⁰ เมื่อเราปรารภนา เราจะสั่งสอนพวกเขา บรรดาประชาชาติจะรวมตัวกันต่อต้านพวกเขา และพันธนาการพวกเขาไว้เพราะความชั่วช้าสองเท่าของพวกเขา ¹¹ เอฟราอิมเป็นโคสาวที่ถูกฝึกที่ขอบนวดข้าว ดังนั้นเราจะวางแอกลงบนคออันงดงามของมัน เราจะวางแอกลงบนเอฟราอิมยูดาห์จะโศก ยาโคบจะเป็นคนคราดด้วยตนเอง

¹² จงหวนความชอบธรรมเพื่อตัวพวกเขาเอง และเก็บเกี่ยวผลของพันธสัญญาอย่างสัตย์ซื่อ จงโลกที่ยังไม่ได้ไกล เพราะเวลานี้เป็นเวลาที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา และหลังความชอบธรรมลงบนพวกเขา ¹³ พวกเขาได้ไกลความชั่วร้าย เก็บเกี่ยวความอยุติธรรม พวกเขาได้กินผลของการโกหก เพราะว่าพวกเขาวางใจในแผนงานของพวกเขา และกำลังทหารจำนวนมากของพวกเขา

¹⁴ ดังนั้นความวุ่นวายของสงครามจะเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนของพวกเขา และทุกเมืองที่มีป้อมปราการของพวกเขาจะถูกทำลาย มันจะเป็นเหมือนซัลมันได้ทำลายเมืองเบธาร์เบลในวันแห่งสงคราม เมื่อมารดาพร้อมกับบุตรทั้งหลายของพวกเขาถูกทุบตีอย่างรุนแรง ¹⁵ ดังนั้นมันจะเกิดขึ้นกับพวกเขา เบธเอล เพราะความชั่วร้ายที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขา ในเวลารุ่งเช้ากษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

Chapter 11

¹ ครั้นอิสราเอลยังเป็นเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์ ² แต่ยิ่งเราเรียกเขามากเท่าไรเขาก็ถอยห่างเราไป เขาถวายเครื่องบูชาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมแก่รูปเคารพ

³ กระนั้นเราเป็นคงสอนให้อิฟราอิมเดิน และเราก็จับเขาทั้งหลายไว้แต่พวกเขาไม่รู้ที่เราดูแลห่วงใยพวกเขา ⁴ เรานำพวกเขาด้วยเส้นแห่งมนุษยธรรม และปลดปล่อยความรัก เราทำให้แอกที่ขากรรไกรของเขาเบาลง เราโน้มตัวหาเขาและเลี้ยงดูพวกเขา

⁵ เขาจะกลับไปยังแดนอียิปต์ไหม? และอัสซีเรียจะปกครองพวกเขาเพราะเขาปฏิเสธที่จะกลับมาหาเราหรือ? ⁶ ดาบจะตกแก่บรรดาหัวเมืองของเขา และทำลายสลักประตูของพวกเขา มันจะทำลายพวกเขาเพราะแผนการทั้งหลายของพวกเขา ⁷ ประชากรของเราตั้งใจห่างเหินไปจากเรา แอกจึงติดตัวเขาอยู่ไม่มีใครช่วยเขาได้

⁸ โอ เอฟราอิม เราจะถึงเจ้าได้อย่างไร? โออิสราเอล เราจะโยนเจ้าให้ผู้อื่นได้หรือ? เราจะปล่อยให้เจ้าเป็นเหมือนอัทมาห์ได้หรือ? เราจะทำให้เจ้าเหมือนเมืองเศโบอิมได้หรือ? จิตใจของเราว่าวุ่น ความเมตตาของเราก็คุกรุ่นขึ้น ⁹ เราจะไม่ลงโทษเจ้าเพราะความโกรธของเรา เราจะไม่ทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ไ้มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่มาด้วยความโกรธอีก

¹⁰ เขาจะติดตามพระยาห์เวห์ไป และพระองค์จะเผยพระสุรเสียงดุลงสิงโตคำราม แล้วเมื่อพระองค์ทรงเผยพระสุรเสียง พวกเขาจะมาด้วยตัวสัน ด้วยความยำเกรง จากทิศตะวันตก ¹¹ เขาจะมาด้วยหวาดหวั่นเหมือนนกที่มาจากอียิปต์ เหมือนนกพิราบจากแดนอัสซีเรีย แล้วเราจะให้พวกเขาอยู่ในบ้านของเขา พระยาห์เวห์ตรัสดังนั้น

¹² เอฟราอิมล่อมเราไว้ด้วยความมุสา และชาวอิสราเอลก็เต็มไปด้วยความหลอกลวง แต่ยูดาห์ยังดำเนินไปกับเรา พระเจ้า และสัตย์ซื่อต่อเรา พระเจ้าองค์บริสุทธิ์

Chapter 12

¹ เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยนม และตามหลังลมตะวันตก เขายังคงเพิ่มการโกหกและความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและลำเลียงน้ำมันมะกอกไปอียิปต์ ² พระยาห์เวห์ได้ทรงมีคดีความกับยูดาห์และจะทรงลงโทษยาโคบในสิ่งที่เขาได้กระทำ พระองค์จะทรงตอบแทนเขาตามการกระทำของเขา

³ ในครรภ์ของมารดานั้น ยาโคบได้ยึดสันเท้าพี่ชายของเขา และในวัยที่เขาเป็นผู้ใหญ่ เขาได้ปล้ำสู้กับพระเจ้า ⁴ เขาปล้ำสู้กับทูตสวรรค์และมีชัย เขาได้ร้องไห้และขอความเมตตา เขาพบพระเจ้าที่เบธเอล ที่นั่นพระเจ้าได้ตรัสกับเขา

⁵ นี่คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งเจ้าของ "ยาห์เวห์" คือพระนามของพระองค์ที่จะได้รับการเรียกขาน ⁶ ดังนั้นจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า จงรักษาความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญาและความยุติธรรม และจงรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ

⁷ บรรดาพ่อคำมีตราซึ่งที่ไกลอยู่ในมือของพวกเขา พวกเขารักที่จะฉ้อโกง ⁸ เอฟราอิมกล่าวว่า "ข้าได้กลายเป็นคนมั่งมีอย่างแน่นอน ข้าได้มั่งมีด้วยตัวข้าเอง ในงานทุกอย่างของข้า พวกเขาจะไม่พบความชั่วช้าใดๆ หรือพบสิ่งใดๆ ที่จะเป็นบาปในตัวข้า"

⁹ "เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่แผ่นดินอียิปต์ เราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในถิ่นที่อีกครั้ง เหมือนสมัยที่มีเทศกาลที่กำหนดไว้ ¹⁰ เราพูดกับพวกผู้เผยพระวจนะ และเราให้นิมิตแก่พวกเขามากมายสำหรับพวกเจ้า โดยทางผู้เผยพระวจนะเราได้ให้คำอุปมา

¹¹ ถ้ามีความชั่วในกิเลอาดจริง เขาก็หลายก็ไม่มีคำอย่างแน่นอน ในกิเลอาดพวกเขาได้ถวายวัวผู้เป็นเครื่องบูชา แทนบูชาของพวกเขาจะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา ¹² ยาโคบได้หนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา และเขาได้เลี้ยงฝูงแกะเพื่อจะได้ภรรยา

¹³ พระยาห์เวห์ได้ทรงนำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์โดยผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง และโดยผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งพระองค์ทรงดูแลพวกเขา ¹⁴ เอฟราอิมทำให้พระยาห์เวห์กริ้วอย่างขมขื่น ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทิ้งพระโลหิตของพระองค์ไว้บนตัวเขาและจะสนองตอบเขาด้วยความอดสูของพระองค์

Chapter 13

- ¹ เมื่อเอฟราอิมพูด ก็มีการสั่นสะเทือน เขายกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เขาได้ทำความผิด เพราะการนบัสการพระบาอัล แล้วเขาก็ตาย ² ตอนนี้พวกเขาก็ยังทำบาปมากขึ้น พวกเขาทำรูปหล่อจากเงินเป็นรูปเคารพที่ทำอย่างสุดฝีมือเท่าที่จะทำได้ พวกเขาทุกคนเป็นช่างฝีมือ คนกล่าวถึงพวกเขาว่า "คนเหล่านี้เป็นคนที่ถวายเป็นเครื่องบูชาการจูงลูกวัว"
- ³ เพราะฉะนั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนเมฆในยามเช้า เป็นเหมือนน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ เป็นเหมือนเกลบที่ถูกลมพัดไปจากลานนวดข้าว และเป็นเหมือนควันที่ออกมาจากปล่องไฟ
- ⁴ เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่แผ่นดินอียิปต์ เจ้าต้องรับรู้ว่ามีพระอื่นใด นอกจากเรา เจ้าต้องรับรู้ว่ามีพระอื่นใด นอกจากเราแล้ว ไม่มีผู้ช่วยให้รอดอื่นใด ⁵ เรารู้ว่าเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งผาก ⁶ เมื่อเจ้ามีทุ่งหญ้า แล้วเจ้าก็กินจนอิ่ม แล้วเมื่อเจ้าอิ่มแล้ว ใจของเจ้าก็พองขึ้น เพราะเหตุผลนี้ เจ้าจึงลืมเรา
- ⁷ เราจะเป็นเหมือนดั่งสิงโตต่อพวกเขา เราจะซ่อนตามทางอย่างเสียดาว ⁸ เราจะจู่โจมพวกเขาอย่างกับหมีที่ลูกของมันเป็นลูกขโมยไป เราจะฉีกอกของพวกเขา และเราจะกลืนกินพวกเขาอย่างกับสิงโต เราจะฉีกเขาเป็นชิ้นๆ อย่างกับสัตว์ป่า
- ⁹ เราจะทำลายพวกเขา เจ้า อิสราเอล ใครจะช่วยพวกเขาได้? ¹⁰ ตอนนี้ กษัตริย์ของเจ้าที่จะช่วยเจ้าให้ปลอดภัยในทุกเมืองของเจ้าอยู่ที่ไหน? ผู้ปกครองของเจ้า คนที่เจ้าได้กล่าวกับเราว่า 'ขอประทานกษัตริย์และเจ้านายแก่ข้าพระองค์เถิด อยู่ที่ไหน?' ¹¹ เราได้ให้กษัตริย์แก่พวกเขาด้วยความโกรธของเรา และเราก็กวาดเขาไปด้วยความพิโรธของเรา
- ¹² ความชั่วร้ายของเอฟราอิมพอกพูนขึ้น ความผิดของเขาก็พอกพูนขึ้น ¹³ การเจ็บท้องคลอดบุตรจะมาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่ไร้ปัญญา เพราะเมื่อถึงเวลาที่จะคลอด เขาก็ไม่คลอดออกมาจากครรภ์
- ¹⁴ เราจะช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของแดนคนตายหรือ? ความตาย วัฏธของเจ้าอยู่ที่ไหน แดนคนตาย ความพิณาศของเจ้าอยู่ที่ไหน? ความเมตตาได้ถูกซ่อนจากสายตาของเราแล้ว"
- ¹⁵ แม้ว่า เอฟราอิมได้เจริญรุ่งเรืองท่ามกลางพี่น้องของเขา ลมตะวันออกก็จะมี ลมของพระยาห์เวห์ก็จะพัดจากถิ่นทุรกันดารเข้ามา น้ำพุของเอฟราอิมจะเหือดแห้งไป และบ่อของเขาก็จะไม่มีน้ำ ศัตรูของเขาจะปล้นเอาของมีค่าทุกอย่างไปจากคลังของเขา
- ¹⁶ สะมาเรียจะมีความผิด เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบ ลูกอ่อนของพวกเขาจะถูกฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์ก็就会被ผ่าท้อง

Chapter 14

¹ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ที่เราได้ล้มลงก็เพราะความบาปผิดของเรา ² จงนำถ้อยคำของเราและกลับมาหาพระยาห์เวห์ ภูลพระองค์ว่า "ขอโปรดยกความบาปผิดทั้งปวงของเรา และทรงรับสิ่งที่ดี เพื่อพวกเราจะได้ถวายผลแห่งริมฝีปากของเราแด่พระองค์"

³ อัสซีเรียจะไม่ช่วยพวกเรา เราจะไปเข้าป่าเข้าสู่สงคราม และเราจะไม่พูดกับสิ่งที่มือเราสร้างอีกต่อไปว่า 'พระองค์เป็นพระทั้งหลายของพวกเรา' เพราะลูกกำพร้าพ่อได้พบความเมตตาในพระองค์"

⁴ "เราจะรักษาเขาให้หายจากการหั่นหั่นของพวกเขา เราจะรักเขาอย่างไม่มีเงื่อนไขอะไร เพราะความโกรธของเราได้หันออกไปจากเขาแล้ว ⁵ เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบ่งบานดังเช่นดอกลิลลี่ และจะหยั่งรากเหมือนต้นสนซีดาร์ในเลบานอน ⁶ กิ่งก้านเขาจะขยายออก ความงดงามของเขาจะเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศ และกลิ่นหอมของเขาเป็นเหมือนต้นสนซีดาร์ ในเลบานอน"

⁷ พวกที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาที่จะกลับมา พวกเขาจะฟื้นขึ้นเหมือนเมล็ดข้าว และผลิดอกเหมือนต้นอุ่น ช่อเสี้ยวของเขาก็จะเป็นเหมือนเหล้าองุ่นแห่งเลบานอน ⁸ เอฟราอิมเอ๋ย เราเกี่ยวข้อมอะไรกับรูปเคารพ? เราจะตอบเขาและดูแลเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบที่มีใบเขียวสดอยู่เสมอ ผลของเจ้าเกิดขึ้นได้ก็เพราะเรา

⁹ ใครคือผู้ฉลาดที่เขาจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้? ใครที่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพื่อเขาจะได้รู้เรื่องเหล่านี้? เพราะทางของพระยาห์เวห์ก็ถูกต้อง คนชอบธรรมจะเดินในทางนั้น แต่คนกบฏจะสะดุดล้มลงไปในทางนั้น

Book: Joel

Joel

Chapter 1

¹ นี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงโยเอลบุตรชายของเปรุเอล ² "ท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย จงฟังเรื่องนี้ และท่านทุกคนผู้อาศัยในแผ่นดิน จงฟัง สิ่งนี้ได้เคยเกิดขึ้นในสมัยของพวกท่าน หรือในสมัยของบรรพบุรุษของพวกท่านหรือ? ³ จงบอกเกี่ยวกับเรื่องนี้กับบุตรทั้งหลายของพวกท่าน และให้บุตรทั้งหลาย ของท่านบอกบุตรทั้งหลาย ของพวกเขา และให้บุตรทั้งหลาย ของพวกเขาบอกกับชนรุ่นต่อไป

⁴ สิ่งที่เหลือจากฝูงตึกแตนปากทั้งกำกั้นแล้ว ตึกแตนใหญ่ก็จะกินเสีย สิ่งที่เหลือจากตึกแตนใหญ่กินแล้ว ตึกแตนกระโดดก็จะกินเสีย สิ่งที่เหลือจากตึกแตนกระโดดกินแล้ว หนอนผีเสื้อก็จะกินเสีย ⁵ เจ้าพวกซีมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องไห้ เจ้าพวกนักดื่มเหล้าจุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเหล้าจุ่นหวานได้ถูกตัดขาดจากพวกเจ้าแล้ว ⁶ เพราะชนชาติหนึ่งที่มีกำลังและมีจำนวนนับไม่ถ้วนได้ขึ้นมาบนแผ่นดินของข้าพเจ้า ฟันของเขาเป็นเขี้ยวของสิงโต และเขามีเขี้ยวของสิงโตตัวเมีย

⁷ เขาได้ทำให้สวนองุ่นของข้าพเจ้าเป็นสถานที่ที่น่าสะพรึงกลัว และเขาได้ลอบปลอกลิ้นมะเดื่อของข้าพเจ้าจนเกลี้ยง เขาได้ลอบปลอกของมะกันและโยนทิ้งไป ทั้งเหล่านั้นก็ถูกทำให้ขาวเกลี้ยง ⁸ จงคร่ำครวญเหมือนกับสาวพรหมจารีที่ได้สวมผ้ากระสอบ เพราะความตายของสามีหนุ่มของนาง ⁹ เครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาก็ถูกตัดขาดไปจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ บรรดาปุโรหิตผู้ที่ปรนนิบัติพระยาห์เวห์ก็โศกเศร้า

¹⁰ ทุ่งนาได้รับความเสียหาย พื้นดินก็โศกเศร้า เพราะข้าวได้ถูกทำลาย เหล้าจุ่นใหม่ก็เหือดแห้งไป น้ำมันก็ขาดไป ¹¹ เจ้าชานาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอาย และเจ้าพวกคนเพาะปลูกสวนองุ่น จงคร่ำครวญ ในเรื่องข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะการเก็บเกี่ยวจากทุ่งนาได้สูญสิ้นไป ¹² เล้าองุ่นก็ได้เหี่ยวเฉาไป และต้นมะเดื่อก็ได้เหี่ยวแห้งไป ต้นทับทิม รวมทั้งต้นอินทผาลัม และต้นแอปเปิลด้วย ต้นไม้ทุกต้นในทุ่งนาได้เหี่ยวเฉาไป เพราะความยินดีได้มลายหายไปจากพงศ์พันธุ์ของมนุษย์

¹³ ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงสวมผ้ากระสอบและคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติรับใช้ที่แท่นบูชา จงร้องไห้ ท่านผู้รับใช้พระเจ้าของข้าพเจ้าเอ๋ย จงมานอนค้างคืนโดยสวมผ้ากระสอบ เพราะเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดหายไปจากพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁴ จงเรียกประชุมที่ออกอาหารบริสุทธิ์ และเรียกประชุมบริสุทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินมาที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ ¹⁵ อนิจจา เพราะวันนั้น เพราะวันของพระยาห์เวห์ได้มาถึงแล้ว วันนั้นจะมาถึงด้วยการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

¹⁶ อาหารก็ได้ขาดไปต่อหน้าต่อตาของพวกเรา ความร่าเริงและชื่นชมยินดีได้หายไปจากพระนิเวศของพระเจ้าของเราไม่ใช่หรือ? ¹⁷ เมล็ดพืชได้เน่าเปื่อยอยู่ที่ท้องดิน ทุ่งฉางก็ว่างเปล่า และโรงนาทั้งหลายก็ได้พังทลาย เพราะข้าวได้เหี่ยวเฉาไป ¹⁸ พวกสัตว์ก็ได้ร้องครวญคราง ฝูงโคก็กำลังทุกข์ทรมาน เพราะพวกมันไม่มีทุ่งหญ้าเลย ฝูงแกะก็ทุกข์ทรมานด้วย

¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ เพราะไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารไปจนหมดสิ้นแล้ว และเปลวไฟได้เผาไหม้ต้นไม้นี้ทุกต้นในทุ่งนา ²⁰ แม้แต่บรรดาสัตว์ในทุ่งนาก็โหยหาพระองค์ เพราะธารน้ำได้แห้งเหือดไป และไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารจนหมดสิ้น

Chapter 2

¹ จงเป่าแตรในศิโยน และจงเปล่งเสียงเตือนภัยบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ให้ทุกคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นตัวสั่นด้วยความกลัว เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์กำลังมา แน่ทีเดียว วันนั้นใกล้เข้ามา ² วันนั้นเป็นวันที่มืดและสลับ วันที่มีเมฆและความมืดทึบ เหมือนยามเข้ามืดที่แผ่คลุมบนภูเขา กองทัพที่ใหญ่โตและทรงอำนาจกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ไม่เคยมีกองทัพใดเป็นเหมือนอย่างนี้ และหลังจากนี้ จะไม่มีอีกต่อไปหลายชั่วอายุคน

³ ไฟกำลังเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่ข้างหน้ามันและเปลวไฟก็กำลังลุกไหม้ข้างหลังมัน แผ่นดินนั้นเป็นเหมือนกับสวนเอเดนข้างหน้ามัน แต่ข้างหลังมันมีถิ่นทุรกันดารที่ถูกทำลาย แน่ทีเดียว ไม่มีสิ่งใดที่จะหนีรอดจากมันไปได้ ⁴ ลักษณะของกองทัพนั้นเป็นเหมือนกับฝูงม้า และพวกมันวิ่งเหมือนกับทหารม้า ⁵ พวกมันกระโดดเสียงดังเหมือนกับรถม้าศึกบนยอดเขาทั้งหลาย เหมือนกับเสียงของเปลวไฟร้อนแรงที่เผาผลาญตอข้าว เหมือนกับกองทัพที่เกรียงไกรที่พร้อมทำสงคราม

⁶ เมื่อพวกมันปรากฏตัว ประชาชนก็อยู่ในความทุกข์ระทม และในหน้าของพวกเขาก็คิดไป ⁷ พวกมันวิ่งเหมือนพวกนักรบที่เก่งกล้า พวกมันปืนกำแพงเหมือนกับพวกทหาร พวกมันเดินขบวนมา แต่ละตัวก้าวเป็นจังหวะและไม่แตกแถวของพวกมัน ⁸ ต่างก็ไม่ชนกันเลย พวกมันเดินขบวนต่างก็เดินในทางของมัน พวกมันลุยฝ่าด่านป้องกันและไม่หลุดออกไปจากแถว

⁹ พวกมันรีบเร่งไปยังเมืองนั้น พวกมันวิ่งขึ้นไปบนกำแพง พวกมันปืนเข้าไปในบ้านเหล่านั้น และพวกมันผ่านเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับพวกขโมย ¹⁰ แผ่นดินโลกก็สั่นไหวอยู่ต่อนำพวกมัน ท้องฟ้าก็สั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไป และดวงดาวทั้งหลายก็หยุดส่องแสง

¹¹ พระยาห์เวห์ทรงเปล่งพระสุรเสียงต่อนำกองทัพของพระองค์ เพราะพวกนักรบของพระองค์มีจำนวนมหาศาล เพราะพวกมันมีกำลัง พวกมันจะทำให้พระบัญชาของพระองค์สำเร็จ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวมาก ใครจะรอดจากวันนั้นไปได้? ¹² พระยาห์เวห์ตรัสว่า "แต่จนถึงบัดนี้ จงกลับมาหาเราด้วยสุดใจของพวกเรา จงอดอาหาร จงร้องไห้คร่ำครวญ และโศกเศร้า"

¹³ จงฉีกใจของพวกเรา และไม่ใช่แค่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า และจงหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์ทรงพระคุณและเปี่ยมด้วยพระเมตตา ทรู้อาและบริบูรณ์ในความสัตย์ซื่อตามพันธสัญญา และพระองค์อาจจะทรงโปรดเห็นกลับจากการลงโทษ ¹⁴ ใครจะรู้? พระองค์อาจจะทรงหันมาและสงสาร และพระองค์จะทรงเลือกพระพรไว้ข้างหลังพระองค์ คือเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราหรือไม่?

¹⁵ จงเป่าแตรในศิโยน จงเรียกให้อดอาหารบริสุทธิ์ และจงเรียกประชุมบริสุทธิ์ ¹⁶ จงรวบรวมประชากร จงเรียกให้มาประชุมบริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้อาวุโส จงรวบรวมเด็ก ๆ และการกักกันนม จงให้เจ้าสาวออกมาจากห้องของพวกเรา จงให้เจ้าสาวออกมาจากเรือนหอของพวกเรา ¹⁷ จงให้บรรดาปุโรหิต ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงกับแท่นบูชานั้น ให้พวกเขาทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงไว้ชีวิตประชากรของพระองค์ และขออย่าทรงทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่เหยียดหยาม อย่าให้ชนชาติทั้งหลายเย้ยหยันพวกเรา ทำไมจึงจะให้คนเหล่านั้นพูดท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า 'พระเจ้าของพวกเราอยู่ที่ไหน?'"

¹⁸ แล้วพระยาห์เวห์ทรงหวงแค้นแผ่นดินของพระองค์ และได้ทรงส่งสารประชากรของพระองค์ ¹⁹ พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบประชากรของพระองค์ว่า "ดูเถิด เราจะส่งข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันให้แก่พวกเรา พวกเราจะพอใจกับสิ่งเหล่านั้น และเราจะไม่ทำให้พวกเราได้รับความอับอายท่ามกลางชนชาติทั้งหลายอีกต่อไป ²⁰ เราจะเอาพวกที่ถูกรานทางเหนือออกไปให้ห่างไกลจากพวกเรา และจะขับไล่พวกมันไปยังแผ่นดินที่แห้งแล้งและร้างเปล่า กองทัพหน้าของพวกมันจะไปทางทะเลตะวันออก และกองหลังจะไปทางทะเลตะวันตก กลับเหมือนคลุ้มของมันเป็นขึ้นมา และกลับเหมือนน้าของมันจะขึ้นมา" แน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่

²¹ อย่างกลัวเลย แผ่นดินเอ๋ย จงยินดีและเปรมปรีดิ์เถิด เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ²² อย่างกลัวเลย ฝูงสัตว์ป่าในทุ่งนาเอ๋ย เพราะบรรดาทุ่งหญ้าจะงอกงาม ต้นไม้ก็จะเกิดผลของพวกมัน และบรรดาต้นมะเดื่อ และเถาองุ่นจะออกผลอย่างบริบูรณ์ ²³ จงยินดีเถิด ประชากรแห่งศิโยน จงเปรมปรีดิ์ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์จะประทานฝนตื้นฤดูเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม และเทพลงมาให้แก่พวกเรา ฝนตื้นฤดูและฝนปลายฤดูอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

²⁴ ลานบวดข้าวจะเต็มไปด้วยข้าวสาลี ถังต่างๆ ก็จะเอ่อล้นด้วยเหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน ²⁵ "เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือพืชผลที่ทุ่งตึกแดน ตึกแดนใหญ่ ตึกแดนที่ก่อกิน และตึกแดนที่ทำลายได้กินไป ที่เป็นกองทัพอันเกรียงไกรของเราที่เราได้ส่งมาท่ามกลางพวกเรา

²⁶ พวกเราจะกินอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำ และสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ผู้ทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกเรา และเราจะไม่นำความอับอายมาเหนือประชากรของเราอีก ²⁷ พวกเราจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา และไม่มีพระอื่นใดอีก และเราจะไม่นำความอับอายมาเหนือประชากรของเราอีกเลย

²⁸ ต่อมาภายหลัง เราจะเทพระวิญญาณของเราลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน และบรรดานุตรชายและบุตรหญิงของพวกเราจะเผยพระวจนะ พวกคนชราของพวกเราจะฝัน พวกคนหนุ่มของพวกเราจะเห็นนิมิต ²⁹ ในสมัยนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเราลงมา เหนือคนรับใช้ชายหญิง ³⁰ เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก เป็นเลือด ไฟ และสากัน

³¹ ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด และดวงจันทร์กลายเป็นเลือด ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่ากลัวจะมาถึง ³² แล้วจะเป็นดังนี้ ทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์จะรอด เพราะจะมีคนเหล่านั้นที่หนีรอดไปได้บนภูเขาศิโยนและในกรุงเยรูซาเล็ม ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้ และท่ามกลางผู้ที่รอดชีวิต คือคนเหล่านั้นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเรียก

Chapter 3

¹ ดูเถิด ในสมัยนั้น และในเวลานั้น เมื่อนำพวกเชลยของยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับมา ² เราจะรวบรวมชนชาติทั้งหมด และนำเขากิ่งหลายลงมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เราจะพิพากษาพวกเขาที่นั่น เหตุเพราะประชากรของเราและอิสราเอลที่เป็นมรดกของเรา ผู้ซึ่งถูกพวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ และเพราะพวกเขาได้แบ่งแยกแผ่นดินของเรา ³ พวกเขาได้จับฉลากแบ่งประชากรของเรา และได้ค้าเด็กผู้ชายไปเป็นโสเภณี และได้ขายเด็กผู้หญิงเพื่อแลกกับเหล้าองุ่น เพื่อที่พวกเขาจะได้ดื่มกัน

⁴ บัดนี้ ทำไมพวกเขาจึงโกรธเรา โทระ ไซดอน และดินแดนทุกแห่งของฟิเลสเตีย? พวกเขาจะตอบโต้เราหรือ? ถ้าพวกเขาทำการตอบโต้เรา เราก็จะทำให้การตอบโต้ของพวกเขากลับไปบนศีรษะของพวกเขาเองทันที ⁵ เพราะพวกเขาได้เอาเงินและทองคำของเราไป และพวกเขาได้นำทรัพย์สมบัติที่มีค่าของเราไปไว้ในวิหารทั้งหลายของพวกเขา ⁶ พวกเขาได้ขายคนยูดาห์และคนเยรูซาเล็มให้กับพวกกรีก เพื่อที่จะย้ายพวกเขาออกไปไกลจากเขตแดนของพวกเขา

⁷ ดูเถิด เรากำลังนำพวกเขาให้ออกมาจากสถานที่ซึ่งพวกเขาได้ขายพวกเขาไปนั้น และจะกลับคืนไปสนองบนศีรษะของพวกเขา ⁸ เราจะขายบรรดานุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขา ด้วยมือของคนยูดาห์ พวกเขาจะขายคนเหล่านั้นให้กับคนเสบา ไปยังชนชาติที่อยู่ห่างไกล เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว ⁹ จงประกาศเรื่องนี้ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 'จงเตรียมตัวพวกเขาเองเพื่อทำสงคราม จงระแวงคนที่เก่งกล้าทั้งหลาย ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ ให้พวกคนแห่งสงครามทั้งหมดขึ้นใจ'

¹⁰ จงตีฆาตกรรมของพวกเขาก็เป็นดาบ และตีมีดลิดแขนงให้เป็นดอก ให้คนอ่อนแอพูดว่า "ข้าเข้มแข็ง" ¹¹ จงรับมาเถิด บรรดาชนชาติทั้งหมดที่อยู่ใกล้เคียง จงรวบรวมพวกเขามาอยู่รวมกันที่นั่น พระยาห์เวห์ทรงนำนักรบที่เก่งกล้าของพระองค์ลงมา ¹² ให้ชนชาติทั้งหลายปลุกตนเองให้ตื่นขึ้น และขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่น เราจะนั่งพิพากษาชนชาติทั้งหลายที่อยู่โดยรอบทั้งหมด

¹³ จงเอาเคียวมา เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว มาเถิด จงย่ำผลองุ่น เพราะบ่อย่ำองุ่นก็เต็ม ถังเก็บก็ล้นแล้ว เพราะความชั่วร้ายของพวกเขามากมายเหลือเกิน" ¹⁴ มีความโกลาหล ความโกลาหลในหุบเขาแห่งการพิพากษา เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ได้ใกล้เข้ามาในหุบเขาแห่งการพิพากษา ¹⁵ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็มืดไป ดวงดาวทั้งหลายก็อับแสง

¹⁶ พระยาห์เวห์จะทรงเปล่งพระสุรเสียงคำรามจากศิโยน และทรงเปล่งพระสุรเสียงขึ้นจากเยรูซาเล็ม ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะหวั่นไหว แต่พระยาห์เวห์จะทรงเป็นที่กำบังให้กับประชากรของพระองค์ และเป็นป้อมปราการให้แก่คนอิสราเอล ¹⁷ "ดังนั้น พวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้สถิตในศิโยนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ และไม่มีกองทัพใดจะยกผ่านเมืองนั้นได้อีก ¹⁸ เมื่อมาถึงวันนั้นที่บรรดาภูเขาจะมีเหล้าองุ่นหวานหยดออกมา และบรรดาเนินเขาจะมีน้ำนมล้นไหลออกมา ลำธารทุกสายของยูดาห์จะมีน้ำไหล และจะมีน้ำพุออกมาจากพระนิเวศแห่งพระยาห์เวห์ และมารดหุบเขาซิกธีม

¹⁹ อียิปต์จะกลายเป็นที่ร้างเปล่า และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่ร้างเปล่า เพราะความทารุณที่ได้ทำต่อคนยูดาห์ เพราะพวกเขาได้หลั่งเลือดผู้ไร้ความผิดในแผ่นดินของพวกเขา ²⁰ แต่ยูดาห์จะได้อาศัยอยู่ตลอดไป และเยรูซาเล็มจะได้อาศัยอยู่ตลอดไป จากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนอีกรุ่นหนึ่ง ²¹ เราจะแก้แค้นแทนโลหิตของพวกเขาที่เรายังไม่ได้แก้แค้น" เพราะพระยาห์เวห์สถิตในศิโยน

Book: Amos

Amos

Chapter 1

¹ เหล่านี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอิสราเอลที่อาโมส ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งในเมืองเทโคอาได้รับการเปิดเผยสำแดง ท่านได้รับสิ่งเหล่านี้ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์ของยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัมพระราชโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี

² ท่านได้กล่าวว่า "พระยาห์เวห์จะทรงแปลงพระสุรเสียงคำรามจากศิโยน พระองค์จะทรงแปลงพระสุรเสียงของพระองค์ขึ้นจากกรุงเยรูซาเล็ม กุ่มหญ้าทั้งหลายของบรรดาผู้เลี้ยงแกะก็จะแห้งไป ยอดของภูเขาการเมลก็จะเหี่ยวแห้ง" ³ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะบาปของดาบัสกัสถึงสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั้นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้เบียดเบียนด้วยเครื่องนวดเหล็ก

⁴ เราจะส่งไฟเข้าไปในเรือนของฮาซาเอล และไฟจะกลืนกินป้อมปราการของเบนฮาดัด ⁵ เราจะหักดาบประทุของดาบัสกัส และตัดผู้อาศัยอยู่ในหุบเขาอาเวน และผู้ที่ถือคทาในเบรเอเดน ประชาชนของอาร์มจะไปเป็นเชลยเมืองคิร" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

⁶ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของกาซาถึงสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั้นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้กวาดเอาประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อส่งมอบเชลยเหล่านั้นให้แก่เอโดม" ⁷ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงของกาซา และไฟจะกลืนกินป้อมปราการทั้งหลายของเมืองนั้น

⁸ เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองอัชโดดและผู้ที่ถือคทาจากเมืองอัชเคโลนออกเสีย เราจะหั้นมือของเราไปต่อสู้กับเมืองเอโครน และคนฟีลิสเตียที่เหลือจะพินาศ" พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ ⁹ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของเมืองไทระถึงสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั้นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และพวกเขาได้หักพันธสัญญาแห่งความเป็นพี่น้องกัน

¹⁰ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ และไฟจะกลืนกินป้อมปราการทั้งหลายของเมืองนั้น" ¹¹ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของเอโดมถึงสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั้นการลงโทษไปเสีย เพราะเขาได้ไล่ตามน้องชายด้วยดาบและได้สละความสงสารทั้งหมดทิ้งไป ความโกรธของเขาครุ่นอยู่ตลอดเวลา และความโมโหของเขาก็มีอยู่ตลอดเวลา

¹² เราจะส่งไฟมาเหนือเกมาน และไฟจะกลืนกินพระราชวังทั้งหลายของเมืองโบสราห์" ¹³ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของคนอัมโมนถึงสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั้นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ฝ่าท่อนหญิงมีครรภ์ของกิเลอาด เพื่อพวกเขาจะได้ขยายอาณาเขตของพวกเขา

¹⁴ เราจะจุดไฟในกำแพงเมืองรับบัท และไฟจะกลืนกินพระราชวังทั้งหลาย พร้อมกับเสียงโห่ร้องในวันทำสงคราม ด้วยความปั่นป่วนในวันที่มีพายุหิมะ ¹⁵ กษัตริย์ของพวกเขาจะตกไปเป็นเชลย ทั้งกษัตริย์พร้อมกับบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ด้วย" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 2

¹ นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของโมอับทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั่นการลงโทษไปเสีย เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์แห่งเอโดมให้เป็นปูนขาว ² เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟจะป้อมปราการทั้งหลายของเครีโอกเสีย โมอับจะตายในท่ามกลางเสียงวุ่นวาย พร้อมกับเสียงตะโกนและเสียงเขาสัตว์

³ เราจะทำลายผู้พิพากษาในเมืองนั้น และเราจะประหารบรรดาเจ้าชายทั้งหมดพร้อมกับเขา" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ⁴ นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของยูดาห์ทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั่นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และไม่ได้รับกฎเกณฑ์ของพระองค์ คำโทษทั้งหลายของพวกเขาทำให้พวกเขาหลงเจิ่นไปตามทางที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนินไป ⁵ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟจะกลืนกินป้อมปราการต่างๆ ของกรุงเยรูซาเล็ม"

⁶ นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์ตรัส "เพราะความบาปของอิสราเอลทั้งสามครั้งสี่ครั้ง เราจะไม่หั่นการลงโทษไปเสีย เพราะพวกเขาได้ขายคนไร้เดียงสาเพื่อเงินและขายคนขัดสนเพื่อรองเท้าคู่เดียว ⁷ พวกเขาได้เหยียบย่ำบนศีรษะของคนยากจนเหมือนผู้ที่เหยียบย่ำผงคลืบบนพื้นดิน พวกเขาได้ผลักคนที่ทุกข์ใจออกไปเสีย ทั้งพ่อและลูกก็หลับนอนกับหญิงสาวคนเดียวกันและทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน

⁸ พวกเขาถอนลงข้างแท่นบูชาทุกแท่นบนเสื้อคลุมที่ยึดมาเป็นประกัน และในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาได้ดื่มเหล้าองุ่นของบรรดาคนที่ถูกปราบ ⁹ แต่เราได้ทำลายคนอาโมไรต์ต่อหน้าพวกเขา ความสูงของพวกเขาเหมือนความสูงของต้นสนสิดาร์ พวกเขาแข็งแรงเหมือนกับต้นโอ๊ก แต่เราก็ได้ทำลายผลของพวกเขาที่อยู่ด้านบนและรากทั้งหลายของเขาที่อยู่ด้านล่าง

¹⁰ และเราได้นำพวกเขามาจากแผ่นดินอียิปต์และนำพวกเขาสืบปีในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้ครอบครองแผ่นดินของคนอาโมไรต์ ¹¹ เราได้ตั้งพวกผู้เผยพระวจนะจากท่ามกลางบรรดานุตรชายของพวกเขา และพวกนาศีร์จากบรรดาคนหนุ่มของพวกเขา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นดังนั้นหรือ? นี่คือนี่ที่ประกาศของพระยาห์เวห์

¹² แต่พวกเขาก็ได้ชักชวนให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่นและสั่งพวกผู้เผยพระวจนะว่าอย่าเผยพระวจนะ ¹³ ดูเถิด เราจะบดยีพวกเขาเหมือนเกรียนที่บรรทุกข้าวจนเต็มสามารถบดยีบางคนได้ ¹⁴ คนที่รวดเร็วจะหลบหนีไม่ได้ คนที่แข็งแรงจะไม่มีกำลังเพิ่ม คนที่มีพลังก็ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

¹⁵ นักบุญจะไม่ยืนหยัดอยู่ได้ คนที่วิ่งเร็วจะหนีไปไม่พ้น คนที่ขี่ม้าจะช่วยชีวิตตัวเองไม่ได้ ¹⁶ แม้กระทั่งนักรบที่กล้าหาญจะหนีไปตัวล่อนจ้อนในวันนั้น นี่คือนี่ที่ประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 3

- ¹ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวอนะนี้ที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย กล่าวโทษตระกูลทั้งหมดที่เราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ ² "เราได้เลือกพวกเจ้าเท่านั้นจากตระกูลทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเราจะลงโทษพวกเจ้าเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า" ³ สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากพวกเขาได้ตกลงกันไว้ก่อน?
- ⁴ สิงห์จะคำรามในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ? สิงห์หนุ่มจะร้องออกจากถ้ำของมันถ้ามันจับเหยื่อไม่ได้หรือ? ⁵ นกจะติดกับดักบนพื้นดินได้หรือเมื่อไม่มีเหยื่อล่อ? กบฏจะลุกขึ้นจากพื้นดินได้หรือเมื่อไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ?
- ⁶ เมื่อเป่าเขาสัตว์ดังขึ้นในเมืองแล้วประชาชนจะไม่ตกใจกลัวหรือ? กษัตริย์จะเข้ามาในเมืองโดยที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งมาหรือ? ⁷ แน่แน่นอนว่าพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงทำอะไรนอกจากว่าพระองค์จะทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์ให้แก่บรรดาผู้เผยพระวอนะซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ก่อน ⁸ เมื่อสิงห์คำรามใครเล่าจะไม่กลัว? เมื่อพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส แล้วใครจะไม่เผยพระวอนะหรือ?
- ⁹ จงประกาศเรื่องนี้ในบรรดาป้อมปราการที่เมืองอัสโดด และในบรรดาป้อมปราการในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า "จงมาประชุมกันบนภูเขาทั้งหลายของสะมาเรีย และดูความสับสนวุ่นวายอย่างมากในเมืองนั้น และการกดขี่ข่มเหงที่อยู่ในเมืองนั้น" ¹⁰ เพราะพวกเขาไม่รู้จักราชการกระทำที่ถูกต้อง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะสับสนวุ่นวายและความพิณาศไว้ในป้อมปราการของพวกเขา"
- ¹¹ เพราะฉะนั้น นี่คือการที่พระยาห์เวห์ตรัส "ศัตรูจะมาล้อมแผ่นดิน เขาจะตั้งแนวป้องกันทั้งหลายของพวกเจ้าลงและปล้นป้อมปราการทั้งหลายของพวกเจ้า" ¹² นี่คือการที่พระยาห์เวห์ตรัส "เช่นเดียวกับผู้เลี้ยงแกะที่ซึ่งได้แค่ขาสองข้างหรือหูชิ้นหนึ่งจากปากสิงห์เท่านั้น ดังนั้นคนอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในสะมาเรียก็จะได้รับการช่วยกู้ โดยได้แต่เพียงที่นอนนุ่มหนึ่ง หรือเตียงนุ่มหนึ่งเท่านั้น"
- ¹³ จงฟังและเป็นพยานกล่าวโทษพงศ์พันธุ์ของยาโคบ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมเจ้านาย ¹⁴ "เพราะในวันนั้นที่เราลงโทษความบาปทั้งหลายของอิสราเอล เราก็จะลงโทษแค้นบูชากันทั้งหลายของเบธเอลด้วย เชิงนอนทั้งหลายของแค้นบูชานั้นจะถูกตัดออก และตกลงที่พื้นดิน" ¹⁵ เราจะทำลายบ้านพักฤดูหนาวพร้อมกับบ้านพักฤดูร้อน บ้านพักแห่งงานช่างจะพิณาศ และบ้านหลังใหญ่ๆ ทั้งหลายจะสูญสิ้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์"

Chapter 4

¹ จงฟังคำนี้เถิด พวกเจ้าแม่โคทั้งหลายแห่งบาซาน พวกเจ้าผู้ที่อยู่ในภูเขาแห่งสะมาเรีย พวกเจ้าผู้กดขี่คนยากจน พวกเจ้าผู้กดขี่คนขัดสน พวกเจ้าผู้พูดกับสามีของพวกเจ้าว่า "เอาเครื่องดื่มทั้งหลายมาให้เรา" ² พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปฏิญาณโดยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "ดูเถิด วันนั้นจะมาถึงพวกเจ้า เมื่อพวกเขาจะเที่ยวเอาพวกเจ้าไปเสีย จนถึงคนสุดท้ายของพวกเจ้าด้วยขอเถิด

³ พวกเจ้าจะผ่านออกไปตามช่องแตกของกำแพงเมือง พวกเจ้าแต่ละคนจะผ่านไปตรงนั้น และพวกเจ้าจะถูกโยนออกไปทางฮารโมน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์" ⁴ "จงไปที่เบรเอลและทำบาป ไปที่กิลกาลและทำบาปให้ทวีขึ้น นำเครื่องบูชาของพวกเจ้ามาถวายทุกเช้า ถวายสับลัดของพวกเจ้าทุกสามวัน ⁵ จงถวายเครื่องบูชาแห่งขอบพระคุณด้วยขนมปัง จงประกาศการถวายด้วยใจสมัคร จงประกาศให้รู้กันทั่ว เพราะนี่เป็นสิ่งที่พวกเจ้าชอบ โอ พวกเจ้าคนอิสราเอลเอ๋ย นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁶ เราได้ทำให้ฟันของพวกเจ้าไม่มีอะไรติดอยู่เลยในทุกเมืองทั้งหมดของพวกเจ้าและการขาดแคลนอาหารในทุกแห่งของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าก็ไม่กลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁷ เรายังได้ยับยั้งฝนไว้จากพวกเจ้าแม้ยังเหลืออีกสามเดือนกว่าจะถึงการเก็บเกี่ยว เราได้ทำให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง และทำให้ฝนไม่ตกในเมืองหนึ่ง ที่ดินผืนหนึ่งได้รับน้ำฝน แต่ที่ดินผืนที่ไม่ได้รับน้ำฝนก็ได้แห้งแล้ง

⁸ สองสามเมืองต้องกระเสือกกระสนไปอีกเมืองหนึ่งเพื่อหาน้ำดื่ม แต่ก็ไม่มีอัม แต่พวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁹ เราได้โจมตีพวกเจ้าด้วยหายนะและเชื้อรา ส่วนมากมายของพวกเจ้า ฟุ้งตึกแตกก็ได้มากลืนกินสวนองุ่นของพวกเจ้า ต้นมะเดื่อของพวกเจ้า และต้นมะกอกของพวกเจ้าไปหมดสิ้น แต่พวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹⁰ เราได้ส่งโรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มายังพวกเจ้า เราได้ประหารพวกคนหนุ่มของพวกเจ้าด้วยดาบ เาที่มาของพวกเจ้าไปเสีย และทำให้ค่ายพักของพวกเจ้าสงกสันเหมือนเข้ามูกของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ¹¹ เราได้คว้าเมืองต่างๆ ในท่ามกลางพวกเจ้า ดังเช่นเหมือนพระเจ้าได้ทรงคว้าเมืองไฮโดมและโกโมราห์ พวกเจ้าเป็นเหมือนดินพินธุที่ลูกไฟไหม้ที่ถูกรื้อถอนออกจากกองไฟ แต่พวกเจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์

¹² โอ อิสราเอล เหตุฉะนั้นเราจะทำบางสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวให้แก่พวกเจ้า และเพราะเราจะทำบางสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวให้แก่พวกเจ้า โอ อิสราเอล! จงเตรียมตัวเผชิญกับพระเจ้าของพวกเจ้า ¹³ เพราะดูเถิด พระองค์ผู้ทรงปั้นภูเขากิ่งหลายและทรงสร้างพายุ ทรงเปิดเผยพระตำริของพระองค์แก่มนุษย์ ทรงทำให้ตอนเข้ามิดไป และทรงดำเนินบนที่สูงของแผ่นดินโลก พระนามของพระองค์คือ พระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านาย"

Chapter 5

¹ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังคำนี้ที่เราได้คร่ำครวญถึงเจ้า ² อิสราเอลผู้เป็นพรหมจารีได้ล้มลง เธอจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป เธอถูกทอดทิ้งบนแผ่นดินของเธอ ไม่มีใครพยุงเธอขึ้น ³ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เมืองที่มีคนออกไปหนึ่งพันคนจะเหลือหนึ่งร้อยคน และเมืองที่มีคนออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนที่ เป็นของพงศ์พันธุ์อิสราเอล"

⁴ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่พงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า "จงแสวงหาเราและมีชีวิตอยู่! ⁵ อย่าแสวงหาเบรเอลและอย่าเข้าไปที่กิลาธ อย่าเดินทางไปเบเออร์เซบา เพราะกิลาธจะตกไปเป็นเขลยอย่างแน่นอน และเบรเอลจะสูญไป ⁶ จงแสวงหาพระยาห์เวห์และมีชีวิตอยู่ มิฉะนั้นพระองค์จะปะทุขึ้นมาเหมือนไฟในพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ ไฟนี้จะเผาผลาญ และไม่มีใครที่จะดับไฟในเบรเอลนั้นได้"

⁷ ผู้คนเหล่านั้นได้เปลี่ยนความยุติธรรมให้กลายเป็นสิ่งที่ขมขื่นและโยนความชอบธรรมทิ้งลงที่พื้นดิน! ⁸ พระเจ้าได้ทรงสร้างดาวลูกไก่และดาวไกล พระองค์ทรงเปลี่ยนความมืดทึบให้เป็นรุ่งเช้า พระองค์ทรงทำกลางวันให้มืดไปด้วยกลางคืน และทรงเรียกน้ำที่หลายแห่งทะเลมา พระองค์ทรงเทน้ำลงบนผิวโลก พระยาห์เวห์คือพระนามของพระองค์!

⁹ พระองค์ทรงนำความพินาสมาเหนือผู้แข็งแรงในทันที ดังนั้นความพินาจึงได้มาบนป้อมปราการทั้งหลาย ¹⁰ พวกเขาได้เกลียดชังทุกคนที่ ตักเตือนพวกเขาที่ประตูเมือง และพวกเขาเกลียดชังทุกคนที่พูดความจริง ¹¹ เพราะว่าเจ้าเหยียบย่ำคนยากจนลงและเอาส่วนแบ่งข้าวสาลีหลายส่วนไปจากเขา แม้ว่าพวกเขาได้สร้างบ้านด้วยหินสก็ด เจ้าจะไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านเหล่านั้น เจ้ามีสวนองุ่นที่รุ่มร่า แต่เจ้าจะไม่ได้อุ้มเหล้าองุ่นจากสวนนั้น

¹² เพราะเรารู้ว่าการละเมิดทั้งหลายของเจ้าว่ามีเพียงไรและบาปทั้งหลายของเจ้าว่ามากมายเท่าใด เจ้าผู้ข่มเหงคนชอบธรรม รับสินบนทั้งหลาย และขับไล่คนขัดสนที่ประตูเมือง ¹³ เพราะฉะนั้นใครที่เป็นคนฉลาดจะปิดปากเงียบในเวลานั้น เพราะฉะนั้นเป็นเวลาแห่งความชั่ว ¹⁴ จงแสวงหาความดีไม่ใช่ความชั่ว เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ ดังนั้นพระยาห์เวห์ พระเจ้าจอมเจ้านายจะสถิตกับเจ้าอย่างแท้จริงดังที่เจ้าได้กล่าวถึงพระองค์

¹⁵ จงเกลียดความชั่ว จงรักความดี จงสถาปนาความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง บางทีพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายจะทรงพระกรุณาต่อพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยของโยเซฟ ¹⁶ เหตุฉะนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "การร้องไห้คร่ำครวญจะมีอยู่ในลานเมืองทั้งหมด และพวกเขาจะพูดตามถนนทุกเส้นว่า 'วิบัติ วิบัติ' พวกเขาจะร้องเรียกพวกพวกเขาให้ไว้ทุกข์ และพวกนักร้องไห้ไว้ทุกข์ให้ร้องไห้คร่ำครวญ ¹⁷ ในสวนองุ่นทั้งหมดจะมีการร้องไห้คร่ำครวญ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

¹⁸ วิบัติแก่เจ้าผู้ปรารถนาวันแห่งพระยาห์เวห์ ทำไมเจ้าถึงปรารถนาวันแห่งพระยาห์เวห์เล่า? วันนั้นจะเป็นความมืดและไม่ใช่ความสว่าง ¹⁹ เหมือนดังคนหนึ่งหนีจากสิงห์แต่กลับเจอหมี หรือเหมือนเขาเข้าไปในบ้านและเอามือเกาผนังแล้วงูก็กัดเขา

²⁰ วันแห่งพระยาห์เวห์จะเป็นความมืดและไม่ใช่ความสว่างหรือมีใช่หรือ? เป็นความมืดครึ้มและไม่แจ่มใสมีใช่หรือ? ²¹ "เราเกลียด เราดูหมิ่นวันเทศกาลทั้งหลายของเจ้า เราไม่ยินดีกับการประชุมอย่างเคร่งครัดทั้งหลายของเจ้า ²² แม้เจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญบูชาของเจ้าแก่เรา เราจะไม่ยอมรับของถวายเหล่านั้น และเราจะไม่มองดูเครื่องถวายสันติบูชาด้วยสัตว์ต่างๆ ที่อ้วนพีของเจ้า

²³ จงเอาเสียงของบทเพลงทั้งหลายของเจ้าไปจากเรา เราจะไม่ฟังเสียงจากพิณใหญ่ของเจ้า ²⁴ แต่จงให้ความยุติธรรมไหลไปดั่งน้ำ และความชอบธรรมดั่งลำธารที่ไหลอยู่ตลอด โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ²⁵ เจ้าได้นำบรรดาสัตวบูชาและเครื่องบูชาทั้งหลายมาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปีหรือ?

²⁶ เราจะยกพระสิริคุณให้เป็นดังเกียรติยศของเจ้า และพระโควัน พระแห่งดวงดาวของเจ้า รูปเคารพทั้งหลายที่เจ้าได้สร้างสำหรับตัวเจ้าเอง ²⁷ เพราะฉะนั้นเราจะเบรเทศเจ้าให้ออกไปไกลกว่าเมืองดามัสกัส" พระยาห์เวห์ผู้ทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

Chapter 6

¹ รับตีแก่บรรดาผู้ที่อยู่อย่างสบายในศิโยน และแก่บรรดาผู้ที่ปลอดภัยในดินแดนแห่งภูเขาของสะมาเรีย บรรดาคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังของประชาชนที่พงศ์พันธุ์อิสราเอลได้มาขอความช่วยเหลือ! ² พวกผู้นำของพวกเขาพูดว่า "จงไปยังเมืองกาลเนห์และดูเอาเถิด จากที่นั่นก็ไปยังเมืองฮามัทซึ่งเป็นเมืองใหญ่ แล้วก็ลงไปยังเมืองกัทของคนฟีลิสเตีย พวกเขาดีกว่าอาณาจักรทั้งสองของพวกเขาไหม? อาณาเขตของเมืองเหล่านั้นกว้างกว่าอาณาเขตของเมืองของพวกเขาไหม?"

³ รับตีแก่พวกเขาผู้ที่เอาวันแห่งหายนะออกไป แต่ทำให้บัลลังก์แห่งความรุนแรงเข้ามาใกล้ ⁴ พวกเขาอนอบนเตียงงาช้างทั้งหลายและเหยียดกายอยู่บนที่นอนของพวกเขา พวกเขากินพวกลูกแกะจากฝูงและลูกวัวจากคอกวัว ⁵ พวกเขาร้องเพลงที่โง่เขลาร่วมกับเสียงพิณใหญ่ พวกเขาใช้เครื่องดนตรีแต่งเพลงเหมือนที่ดาวิดเคยทำ ⁶ พวกเขาดื่มเหล้าองุ่นจากขามและเฝิมตัวพวกเขาเองด้วยน้ำมันอย่างดี แต่พวกเขาไม่รู้สึกละอายใจต่อความพินาศของโยเซฟ

⁷ ดังนั้น บัดนี้พวกเขาจะตกไปเป็นเชลยพร้อมกับพวกเชลยกลุ่มแรก และงานเลี้ยงทั้งหลายของบรรดาคนที่เหยียดกายก็จะหมดไป ⁸ "เราคือพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปฏิญาณไว้เอง นี่คือการสาปแช่งของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมเจ้านาย เราจึงเกลียดความเย่อหยิ่งของยาโคบ เราเกลียดป้อมปราการทั้งหลายของเขา เพราะฉะนั้นเราจะมอบเมืองนั้นพร้อมกับทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองนั้น"

⁹ ต่อมาถ้ามีสิบคนเหลืออยู่ในบ้านหลังหนึ่ง พวกเขาก็จะตายกันทั้งหมด ¹⁰ เมื่อญาติของคนหนึ่งมาเก็บศพของพวกเขาซึ่งเป็นผู้ที่จะเผาศพพวกเขา หลังจากที่ได้นำศพเหล่านั้นออกไปจากบ้านนั้นแล้ว ถ้าเขาพูดกับคนในบ้านว่า "มีใครอยู่กับเจ้าไหม?" ถ้าคนนั้นตอบว่า "ไม่มี" แล้วเขาก็จะบอกว่า "จงเจียนไว้ เพราะเราต้องไม่เอ่ยพระนามของพระยาห์เวห์"

¹¹ เพราะดูเถิด พระยาห์เวห์จะออกพระบัญชา และบ้านใหญ่ก็จะถูกตีแตกเป็นชิ้นๆ และบ้านเล็กจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ¹² พวกม้าวิ่งบนหน้าผาได้ไหม? มีใครใช้วัวไถที่นั่นไหม? แต่เจ้าได้เปลี่ยนความยุติธรรมให้กลายเป็นยาพิษ และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้กลายเป็นความขมขื่น

¹³ พวกเจ้าผู้แปรปรวนเหมือนเมืองโลเดบาร์ ผู้ที่กล่าวว่า "เรายึดการนาอิมได้ด้วยกำลังของเราเองมิใช่หรือ?" ¹⁴ "แต่ดูเถิด พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย เราจะยกชนชาติหนึ่งขึ้นต่อสู้พวกเจ้า นี่คือการสาปแช่งของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา พวกเขาจะโจมตีพวกเจ้าจากเลโอบฮามัทไปจนถึงลัธราฮารบาห์"

Chapter 7

¹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูก่อน พระองค์ได้ทรงสร้างฝูงตึกแทนเมื่อตอนที่พืชเริ่มผลิใบงอกขึ้นมา เป็นพืชรุ่นหลังจากการเก็บเกี่ยวของกษัตริย์แล้ว ² เมื่อฝูงตึกแทนได้กินพืชจากแผ่นดินจนหมดสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงทูลว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยเกิด ยาโคบจะอยู่รอดได้อย่างไร? เพราะเขาเล็กน้อยเดียว"

³ พระยาห์เวห์ทรงยอมผ่อนปรนในเรื่องนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า "จะไม่เกิดขึ้นตามนั้น" ⁴ พระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูก่อน พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกไฟมาให้มาลงโทษ ไฟได้ทำให้น้ำมหาศาลที่อยู่ลึกภายใต้แผ่นดินเหือดแห้งไปและได้เผาผลาญแผ่นดินไปด้วย

⁵ แต่ข้าพเจ้าทูลว่า "พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงยับยั้งเกิด ยาโคบจะอยู่รอดได้อย่างไร? เพราะว่าเขาเล็กน้อยเดียว" ⁶ พระยาห์เวห์จึงทรงผ่อนปรนในเรื่องนี้ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "จะไม่เกิดขึ้นตามนั้นด้วย" ⁷ พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูก่อน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทับยืนอยู่ข้างกำแพง พร้อมกับสายดั่งเส้นหนึ่งในพระหัตถ์ของพระองค์

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไรบ้าง?" ข้าพเจ้าตอบว่า "สายดั่งเส้นหนึ่งพระเจ้าข้า" แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูก่อน เราจะใช้สายดั่งวัดท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา เราจะไม่สงวนพวกเขาไว้อีกต่อไป" ⁹ สถานที่ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทำลาย สถานที่นมัสการทั้งหลายของอิสราเอลจะพังพินาศ และเราจะยกดาบขึ้นสู้กับพงศ์พันธุ์ของเยโรโบอัม"

¹⁰ แล้วอามาซียาห์ผู้เป็นปุโรหิตของเบเรเอล ได้ส่งข้อความไปถึงเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล แผ่นดินกบรับถ้อยคำของเขาไม่ได้" ¹¹ เพราะอาโมสได้กล่าวไว้ดังนี้ว่า 'เยโรโบอัมจะสิ้นพระชนม์ด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกเป็นเชลยไกลจากแผ่นดินของตนอย่างแน่นอน'"

¹² อามาซียาห์ได้พูดกับอาโมสว่า "ท่านผู้ทำนาย จงไปเสีย จงวิ่งกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ และไปหาอาหารรับประทานและเผยพระวจนะที่นั่นเกิด

¹³ แต่อย่ามาเผยพระวจนะที่เบเรเอลนี้อีกต่อไป เพราะนี่เป็นสถานที่นมัสการของกษัตริย์และพระราชสำนักของกษัตริย์" ¹⁴ แล้วอาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะหรือลูกชายของผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์คนหนึ่ง และข้าพเจ้าดูแลสวนมะเดื่อ

¹⁵ แต่พระยาห์เวห์ได้นำข้าพเจ้าออกจากการเลี้ยงดูฝูงสัตว์และตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงไป จงเผยพระวจนะแก่ประชาชนอิสราเอลของเรา' ¹⁶ บัดนี้จงฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์ ท่านกล่าวว่า 'อย่าเผยพระวจนะกล่าวโทษอิสราเอล และอย่าพูดกล่าวโทษพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล'

¹⁷ เหตุฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'กรรยาของท่านจะเป็นโสเภณีที่ในเมือง บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของท่านจะล้มตายด้วยดาบ ที่ดินของท่านจะถูกวัดและถูกแบ่ง ท่านจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่เป็นมลทิน และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยไกลจากแผ่นดินของตนอย่างแน่นอน'"

Chapter 8

¹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีตะกร้าผลไม้ฤดูร้อนใบหนึ่ง! ² พระองค์ได้ตรัสว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไรบ้าง?" ข้าพเจ้าได้ทูลว่า "ตะกร้าผลไม้ฤดูร้อนใบหนึ่งพระเจ้าข้า" แล้วพระยาห์เวห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "วันสิ้นสุดของประชาชนอิสราเอลของเรามาถึงแล้ว เราจะไม่สงวนพวกเขาไว้อีกต่อไป" ³ ประกาศของพระยาห์เวห์มีดังต่อไปนี้ บทเพลงทั้งหลายของพระวิหารจะกลายเป็นการร้องไห้คร่ำครวญ ในวันนั้น จะมีศพเกลื่อนกลาด พวกเขาจะทิ้งศพออกไปอย่างเจียบๆ ในทุกหนแห่ง"

⁴ เจ้าผู้เหยียบย่ำคนขัดสนและกำจัดคนยากจนออกไปจากแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้ ⁵ พวกเขาพูดว่า "เมื่อไรหนอรวันขึ้นหนึ่งค่ำจะหมดไป เพื่อเราจะได้ขายข้าวอีกครั้ง? เมื่อไรหนอรวันสะบาโตจะหมดไป เพื่อเราจะได้ขายข้าวสาลี? เราจะทำถ้วยตวงให้เล็กลงและขึ้นราคา เมื่อเราหลอกด้วยตาชั่งชั้โกง ⁶ เพื่อเราจะได้ขายกากข้าวสาลี ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าแตะคู่หนึ่ง"

⁷ พระยาห์เวห์ได้ทรงปฏิญาณโดยศักดิ์ศรีของยาโคบว่า "เราจะไม่มีการลี้ภัยการกระทำทั้งสี่ของพวกเขาอย่างแน่นอน" ⁸ แผ่นดินจะไม่สิ้นไหวเพราะเรื่องนี้หรือ และทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไวทุกข์หรือ? แผ่นดินทั้งหมดก็จะยกขึ้นเหมือนแม่น้ำไนล์ และจะถูกขัดไปขัดมาและจมลงอีกครั้งเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์ ⁹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า "วันนั้นจะมาถึง ที่เราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน และเราจะทำให้แผ่นดินโลกมืดมิดไปในเวลากลางวัน"

¹⁰ เราจะเปลี่ยนงานเทศกาลทั้งหลายของเจ้าให้กลายเป็นการไวทุกข์ และบทเพลงทั้งหลายของเจ้าให้เป็นการร้องไห้คร่ำครวญ เราจะให้พวกเจ้าทั้งหมดสวมเสื้อผ้ากระสอบและทุกศีรษะจะล้าน เราจะทำให้เป็นเหมือนการไวทุกข์ให้แก่ลูกชายที่มีอยู่เพียงคนเดียว และขมขื่นไปจนถึงวาระสุดท้าย ¹¹ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด วันเหล่านั้นกำลังมาถึง เมื่อเราจะส่งการก่อดินถล่มมาในแผ่นดิน ซึ่งไม่ใช่การก่อดินถล่ม หรือการกระหายน้ำ แต่เป็นการก่อดินที่จะได้ฟังพระวจนะของพระยาห์เวห์

¹² พวกเขาจะเดินโซเซจากทะเลหนึ่งไปยังอีกทะเลหนึ่ง พวกเขาจะวิ่งจากทิศเหนือไปทิศตะวันออกเพื่อเสาะหาพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาจะไม่พบ ¹³ ในวันนั้นบรรดาหญิงพรหมจารีที่งดงามและบรรดาชายหนุ่มจะหมดแรงเพราะกระหายน้ำ ¹⁴ บรรดาคนที่ปฏิญาณตนด้วยบาปแห่งสะมาเรีย พวกเขาจะล้มลงและไม่มีทางลุกขึ้นได้อีก"

Chapter 9

- ¹ ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ได้ตรัสว่า "จงตีหัวเสาทั้งหลายเพื่อฐานรากจะได้สะเทือน จงทุบมันเป็นชิ้นๆ ให้ตกใส่ศีรษะของพวกเขากันหมด และเราจะประหารคนสุดท้ายของพวกเขาด้วยดาบ ไม่มีสักคนหนึ่งของพวกเขาจะรอดไปได้" ² แม้ว่าเขาชุดไปถึงแดนมรณา มือของเราก็จะดึงเขาขึ้นมาจากที่นั่น แม้ว่าเขาปีนขึ้นถึงท้องฟ้า เราก็จะเอาพวกเขาลงมาจากที่นั่น
- ³ แม้ว่าพวกเขาจะซ่อนตัวบนยอดภูเขาคารเมล เราก็จะค้นหาและเอาตัวพวกเขามาจากที่นั่น แม้พวกเขาจะซ่อนที่ก้นบึ้งของทะเลเพื่อให้พ้นสายตาของเรา เราก็จะออกคำสั่งแก่จูรียาย และมันก็จะกัดพวกเขา ⁴ แม้ว่าพวกเขาตกไปเป็นเชลย ถูกจับไล่โดยศัตรูของพวกเขาต่อหน้าต่อตาพวกเขา เราจะสั่งดาบ และดาบจะฆ่าพวกเขา เราจะคอยเฝ้าดูพวกเขาเป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี"
- ⁵ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายทรงแต่งตั้งแผ่นดินและมันก็จะลายไป ทุกคนที่อาศัยในนั้นก็ไร้ทุกข์ แผ่นดินทั้งหมดจะยกตัวขึ้นเหมือนแม่น้ำ และจะจมลงอีกครั้งเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์ ⁶ เพราะพระองค์ผู้ทรงสร้างบันไดของพระองค์บนท้องฟ้า และได้ทรงเอาท้องฟ้าของพระองค์ครอบแผ่นดินโลกไว้ พระองค์ทรงเรียกน้ำมากหลายแห่งทะเลมา และเทน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์
- ⁷ พระยาห์เวห์ประกาศไว้ดังนี้ว่า "โอ คนอิสราเอลเอ๋ย สำหรับเราแล้วพวกเขาก็เป็นเหมือนคนเอธิโอเปียมิใช่หรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เรานำอิสราเอลออกจากอียิปต์มิใช่หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากเมืองครีตมิใช่หรือ และคนอาราเมียนมาจากเมืองครีตมิใช่หรือ? ⁸ ดูเถิด พระเนตรของพระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าจับอยู่เหนืออาณาจักรแห่งความบาป และเราจะทำลายเมืองนั้นจากพื้นแผ่นดินโลก เว้นแต่พงศ์พันธุ์ของยาโคบเราจะไม่ทำลายให้หมดสิ้นเสียทีเดียว นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์
- ⁹ ดูเถิด เราจะออกคำสั่ง และเราจะเขย่าพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลในท่ามกลางประชาชาติทั้งหมด ดังเช่นเขย่าข้าวในตะแกรง เพื่อจะไม่ให้หินก้อนเล็กที่สุดหล่นลงพื้นดิน ¹⁰ บรรดาคนบาปทั้งหมดของประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือบรรดาคนที่พูดว่า 'หายนะจะตามเราไม่ทันและไม่พบเรา'
- ¹¹ ในวันนั้น เราจะยกเทินทของดาวิดที่ได้ล้มลงไปแล้วขึ้นมา และปิดรอยชำรุดทั้งหลาย เราจะยกซากปรักหักพังนั้นขึ้น และสร้างขึ้นใหม่เหมือนอย่างในสมัยโบราณ ¹² เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองคนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งปวงที่ถูกเรียกโดยนามของเรา พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ให้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์
- ¹³ ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง นี่คือการประกาศพระยาห์เวห์ เมื่อคนใดจะกันคนเก็บเกี่ยว และคนที่ย่อจู่จะกันคนหว่านเมล็ด ภูเขาทั้งหลายจะมีน้ำนองหว่านหยดออกมา และเนินเขาทั้งหลายจะมีน้ำนองไหลออกมา ¹⁴ เราจะนำประชาชนอิสราเอลของเรากลับจากการเป็นเชลย พวกเขาจะสร้างเมืองที่ปรักหักพังและอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น พวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นจากสวนเหล่านั้น และพวกเขาจะทำสวนผลไม้และกินผลจากสวนเหล่านั้น เราจะหว่านพวกเขาบนแผ่นดินของพวกเขา ¹⁵ และพวกเขาจะไม่มีทางถูกถอนรากถอนโคนจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้พวกเขาอีกต่อไป" พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

Book: Obadiah

Obadiah

Chapter 1

¹ นิมิตของโอบาดีห์ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเกี่ยวกับเอโดมว่า พวกเราได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์และทูตคนหนึ่งได้ถูกส่งไปในท่ามกลางประชาชนให้กล่าวว่า "จงลุกขึ้น ให้พวกเราลุกขึ้นทำสงครามต่อต้านเอโดม" ² ดูเถิด เราจะทำให้เจ้าเล็กน้อยในท่ามกลางประชาชาติ เจ้าจะเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก

³ ความเย่อหยิ่งแห่งใจของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า เจ้าผู้อาศัยอยู่ในชอกหิน ในที่อาศัยที่อยู่สูงของเจ้า เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า "ใครจะนำข้าลงมาถึงพื้นดินได้เล่า?" ⁴ แม้เจ้ามีนสูงเหมือนนกอินทรีและแม่รังของเจ้าอยู่ท่ามกลางหมู่ดาว เราจะเอาเจ้าลงมาจากที่นั่น พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

⁵ ถ้าพวกขโมยได้มาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นได้มาตอนกลางคืน (เจ้าจะย่องยับมากเพียงใด) พวกเขาจะไม่ขโมยเพียงพอสำหรับพวกเขาเองหรือ? ถ้าพวกคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า พวกเขาจะเหลือทิ้งไว้บ้างมิใช่หรือ? ⁶ เอชาวถูกปล้น และสมบัติที่ซ่อนไว้ของเขาถูกค้นออกมาขนาดไหน ⁷ เหล่าพันธมิตรของเจ้าจะขับเจ้าไปตามทางของเจ้าจนถึงชายแดน พวกคนที่อยู่สงบกับเจ้าจะหลอกลวงเจ้า และชนะเจ้า พวกคนที่กินอาหารของเจ้าจะวางกับดักไว้ภายในใจเจ้า ไม่มีความเข้าใจในเขาเลย

⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ในวันนั้น เราจะไม่ทำลายพวกคนมีปัญญาจากเอโดมและความเข้าใจออกไปจากภูเขาของเอชาวหรือ?" ⁹ เถมานเอ๋ย นักรบของเจ้าจะท้อใจ ดังนั้นทุกคนจะถูกตัดออกจากภูเขาของเอชาวโดยการสังหาร

¹⁰ เพราะความรุนแรงที่ได้กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า เจ้าถูกปกคลุมด้วยความอาย และเจ้าจะถูกตัดขาดตลอดไป ในวันนั้นที่เจ้ายืนอยู่ห่างๆ ¹¹ ในวันนั้นคนแปลกหน้าเอาความมั่งคั่งของน้องเจ้าไป และคนต่างชาติเข้าไปในประตูเมืองของเขา และจับฉลากแบ่งกรุงเยรูซาเล็ม เจ้าก็เป็นเหมือนหนึ่งในพวกเขา

¹² เจ้ายามองด้วยความพอใจในวันของน้องชายของเจ้า ในวันแห่งเคราะห์กรรมของเขา และอย่าดีใจเหนือคนยูดาห์ในวันที่พวกเขาถูกทำลาย อย่าเย้ยหยันในวันที่พวกเขาทุกข์ยาก ¹³ อย่าเข้าประตูเมืองแห่งประชากรของเราในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขา อย่ามองดูความทุกข์ยากลำบากของพวกเขาในวันแห่งภัยพิบัติของพวกเขาด้วยความพอใจ อย่าปล้นทรัพย์สินของเขาในวันที่พวกเขาถอยยับ

¹⁴ อย่ายืนขวางตรงทางแยก เพื่อสกัดคนที่หลบหนีของเขาและอย่าส่งมอบคนที่รอดชีวิตของพวกเขาในวันแห่งความทุกข์ยาก ¹⁵ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ที่มาเหนือประชาชาติทั้งหมดมาใกล้แล้ว เจ้าได้ทำไว้อย่างไร มันก็จะเกิดขึ้นกับเจ้าอย่างนั้น การกระทำของเจ้าจะกลับมาตกบนศีรษะของเจ้า ¹⁶ เพราะเมื่อเจ้าได้ดื่มจนเมาบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา ดังนั้นประชาชาติทั้งปวงจะดื่มอย่างไม่หยุดเช่นกัน พวกเขาจะดื่มและกลืนลงไป และจะเป็นอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

¹⁷ แต่ในภูเขาไซโยนจะมีบรรดาคนที่รอดมาและที่นั่นจะมีบริสุทธิ์ และพงศ์พันธุ์ของยาโคบจะครอบครองทรัพย์สินของพวกเขา ¹⁸ พงศ์พันธุ์ของยาโคบจะเป็นไฟ และพงศ์พันธุ์ของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และพงศ์พันธุ์ของเอชาวจะเป็นตอข้าว ไฟและเปลวไฟจะเผาผลาญและกลืนตอข้าวนั้น จะไม่เหลือผู้รอดชีวิตในพงศ์พันธุ์ของเอชาวเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้แล้ว"

¹⁹ บรรดาคนที่มาจากเนเกบจะได้ครอบครองภูเขาของเอชาว และบรรดาคนแห่งเซเฟลาห์จะได้ครอบครองแผ่นดินฟีลิสเตีย พวกเขาจะครอบครองแผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรีย และเบนยามินจะได้ครอบครองกิเลอาด ²⁰ พวกที่ถูกเนรเทศไปจากคนอิสราเอลจะได้ครอบครองแผ่นดินคานาอันไกลไปจนถึงศาเรฟัท คนที่ถูกเนรเทศออกจากกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในเสฟาราดจะได้ครอบครองเมืองต่างๆ ของเนเกบ ²¹ บรรดาผู้ช่วยจะขึ้นไปยังภูเขาไซโยนเพื่อปกครองเหนือเทือกเขาของเอชาว และอาณาจักรจะตกเป็นของพระยาห์เวห์

Book: Jonah

Jonah

Chapter 1

¹ บัดนี้ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงโยนาห์ซึ่งเป็นบุตรชายของอามิทักยว่า ² จงลุกขึ้นและไปนินะเวห์เมืองใหญ่และไปกล่าวโทษพวกเขาเพราะความชั่วร้ายที่พวกเขากระทำนั้นได้ปรากฏขึ้นมาต่อหน้าเราแล้ว" ³ แต่โยนาห์หนีไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์และไปที่เมืองการชัช เขาลงไปยังเมืองยัฟฟาและพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองการชัช เขาจึงจ่ายเงินค่าโดยสารและขึ้นเรือไปกับพวกเขาไปยังเมืองการชัช เพื่อหนีจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์

⁴ แต่พระยาห์เวห์ได้ทรงบันดาลให้เกิดลมใหญ่ขึ้นในทะเลและกลายเป็นพายุใหญ่ จนเรือจะอับปางแล้ว ⁵ พวกลูกเรือก็กลัวมาก แต่ละคนก็เรียกหาพระของตนให้ช่วย เขาทิ้งหลายสิ่งได้ทิ้งสัมภาระลงในทะเลเพื่อทำให้เรือเบาขึ้น แต่โยนาห์กลับไปข้างในเรือ เขาได้นอนลงและหลับสนิท

⁶ ดังนั้นนายเรือได้มาหาเขาและกล่าวว่า "ทำไมเจ้ายังหลับอยู่? ลุกขึ้น จงร้องเรียกหาพระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของเจ้าจะรับฟังพวกเราและพวกเราจะไม่ได้ถูกกลืนโทษ" ⁷ พวกเขาทั้งหลายได้พูดกันว่า "เอาเถอะ ให้พวกเราจับฉลากเพื่อว่าจะได้รู้ว่าใครเป็นต้นเหตุของความเลวร้ายที่เกิดขึ้นนี้" ดังนั้นพวกเขาก็ได้จับฉลากและฉลากนั้นก็ได้ตกแก่โยนาห์

⁸ แล้วพวกเขาพูดกับโยนาห์ว่า "จงบอกพวกเรามาเถอะ ใครเป็นเหตุให้ความเลวร้ายนี้เกิดขึ้นแก่พวกเรา เจ้ามีอาชีพอะไร? เจ้ามาจากไหน? เจ้ามาจากประเทศอะไร? และเป็นคนชาติใด?" ⁹ โยนาห์ตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวอิบรูและข้าพเจ้ายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดิน" ¹⁰ แล้ว คนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งขึ้นและพูดกับโยนาห์ว่า "ทำไมเจ้าถึงทำอะไรเช่นนั้น?" เพราะคนเหล่านั้นได้รู้ว่าเขาได้กำลังหนีจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์ เพราะโยนาห์ได้บอกพวกเขา

¹¹ เขาทิ้งหลายบอกโยนาห์ว่า "จะอย่างไรกับเจ้าดีเพื่อให้พายุสงบลงได้?" เพราะทะเลยิ่งรุนแรงมากขึ้นทุกที ¹² โยนาห์จึงตอบเขากล่าวว่า "จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลเถิด เพื่อว่าลมพายุจะสงบลง เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าเองเป็นต้นเหตุของพายุครั้งนี้" ¹³ ขณะเดียวกันพวกลูกเรือก็ช่วยกันตีกระเชยอย่างแข็งขันเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งให้ได้ แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้ เพราะทะเลต้านพวกเขาอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น

¹⁴ ดังนั้นพวกเขาก็ร้องเรียกหาพระยาห์เวห์และพูดว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ต้องถูกกลืนโทษเพราะชีวิตของชายคนนี้เลย และอย่าให้ความผิดของการตายของชายคนนี้ตกอยู่กับพวกข้าพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัย" ¹⁵ พวกเขาจึงจับโยนาห์เหวี่ยงลงไปในทะเล และแล้วทะเลก็สงบลง ¹⁶ พวกเขาจึงยำเกรงพระยาห์เวห์ยิ่งนัก เขาได้ถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์และให้ปฏิญาณตัวไว้

¹⁷ แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้ทรงให้ปลาตัวใหญ่มากหนึ่งกลืนโยนาห์ไว้ในท้อง และเขาจึงได้อยู่ในท้องปลานั้นเป็นเวลาสามวันสามคืน

Chapter 2

¹ แล้วโยนาห์ได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจากท้องปลา ² ท่านกล่าวว่า "ข้าพระองค์ได้ร้องทูลต่อพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ใจของข้าพระองค์และพระองค์ทรงตอบข้าพระองค์ จากที่ลึกแห่งแดนมรณา ข้าพระองค์ได้ร้องขอความช่วยเหลือ พระองค์ทรงได้ยินเสียงของข้าพระองค์"

³ พระองค์ทรงทิ้งข้าพระองค์ลงในที่ลึก ในใจกลางทะเล กระแสน้ำได้ล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นของพระองค์และคลื่นยักษ์ได้พัดผ่านข้าพระองค์ ⁴ ข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าพระองค์ถูกขับไล่ไปจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์ก็ยังคอยมองหาพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์"

⁵ น้ำก็ขึ้นมาถึงคอของข้าพระองค์ ความลึกก็อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ สาหร่ายก็พันรอบศีรษะของข้าพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์ลงไปถึงฐานของบรรดาภูเขา ราวแห่งแผ่นดินก็ปิดกั้นข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่พระองค์ทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้พ้นจากหลุม พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์

⁷ เมื่อจิตใจภายในของข้าพระองค์อ่อนแอ ข้าพระองค์ก็ระลึกถึงพระยาห์เวห์ แล้วข้าพระองค์ทูลต่อพระองค์ ต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์

⁸ บรรดาคนที่สนใจพระอื่นๆ อันไร้ค่าก็ปฏิเสธความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

⁹ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องบูชาด้วยเสียงแห่งการขอบพระคุณ ข้าพระองค์จะกระทำให้สำเร็จตามที่ข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ ความรอดมาจากพระยาห์เวห์ ¹⁰ แล้วพระยาห์เวห์ทรงตรัสสั่งปลา แล้วมันก็คายโยนาห์ออกบนแผ่นดินแห้ง

Chapter 3

¹ พระยาเวหได้ตรัสกับโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า ² "จงลุกขึ้น ไปเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ และประกาศถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้ประกาศนั้น" ³ โยนาห์จึงได้ลุกขึ้น ไปยังเมืองนินะเวห์ด้วยการเชื่อฟังในคำตรัสของพระยาเวห เมืองนินะเวห์เป็นเมืองใหญ่ต้องใช้เวลาสามวันจึงจะเดินทางผ่านเมืองนี้ได้

⁴ โยนาห์ได้เข้าไปในเมือง หลังจากที่เข้าไปได้หนึ่งวัน ท่านได้ประกาศและพูดว่า "อีกสี่สิบวันเมืองนินะเวห์จะพินาศ" ⁵ ชาวเมืองนินะเวห์เชื่อในพระเจ้า และพวกเขาได้ประกาศให้มีการอดอาหาร พวกเขาสวมใส่ผ้ากระสอบ ตั้งแต่คนที่ใหญ่โตที่สุดจนถึงผู้ที่เล็กน้อยที่สุด

⁶ เมื่อภษัตริย์นินะเวห์ทรงทราบเรื่อง พระองค์เสด็จลงจากบัลลังก์ ถอดฉลองพระองค์ ทรงสวมผ้ากระสอบ นั่งบนกองขี้เถ้า ⁷ พระองค์ทรงออกประกาศ "ด้วยอำนาจของภษัตริย์ และขุนนางทั้งหลายของพระองค์ ในเมืองนินะเวห์นี้ ห้ามคนและสัตว์ หรือฝูงสัตว์ใดๆ ได้ลิ้มรสสิ่งใดๆ ห้ามเขาทั้งหลายรับประทาน หรือดื่มน้ำ

⁸ แต่ให้ทั้งคนและสัตว์สวมผ้ากระสอบ ให้เขาทั้งหลายร้องกู่เสียงดังต่อพระเจ้า ให้ทุกคนหันไปจากทางแห่งความชั่วร้ายของเขาทั้งหลายและจากความรุนแรงที่มีมือของพวกเขาได้กระทำ ⁹ ใครจะรู้ได้? พระเจ้าอาจจะทรงเปลี่ยนพระทัย หันกลับจากพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ ดังนั้นพวกเราจะไม่ถูกลงโทษ"

¹⁰ พระเจ้าได้ทรงเห็นสิ่งที่ชาวเมืองนินะเวห์ทำ ที่พวกเขาทั้งหลายได้กลับใจจากทางชั่วร้ายของพวกเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ ตามที่พระองค์เคยตรัสไว้

Chapter 4

¹ แต่เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธมาก ² โยนาห์อธิษฐานต่อพระยาเวห์ว่า "ข้าแต่พระยาเวห์ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพระองค์ถูกตั้งแต่เมื่อข้าพระองค์กลับไปยังบ้านเมืองของข้าพระองค์หรือ? นี่คือเหตุผลที่ข้าพระองค์กระทำอย่างแรกและพยายามหนีไปที่การชิช เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงพระคุณ มีความเมตตา โกรธช้า เต็มไปด้วยความสัตย์ซื่อ และจะทรงยับยั้งจากการส่งภัยพิบัติ ³ พระยาเวห์ ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์ร้องขอให้พระองค์เอาชีวิตข้าพระองค์ไป เพราะการตายสำหรับข้าพระองค์ก็ดีกว่าการมีชีวิตอยู่"

⁴ พระยาเวห์ตรัสว่า "ที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีแล้วหรือ?" ⁵ แล้วโยนาห์จึงออกไปจากเมืองและนั่งลงทางฝั่งตะวันออกของเมืองนั้น เขาสร้างเพิงหลังหนึ่งที่นั่งและนั่งอยู่ในเพิงนั้นเพื่อคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเมืองนั้น

⁶ พระยาเวห์พระเจ้าทรงให้ต้นไม้ต้นหนึ่งงอกขึ้นมาและทำให้มันเติบโตจนเป็นร่มเงาเหนือศีรษะของโยนาห์เพื่อผ่อนคลายเขาจากความกังวล โยนาห์พึงพอใจอย่างมากกับต้นไม้ต้นนั้น ⁷ ในเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงทำให้มีหนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นไม้ต้นนั้นและมันก็เหี่ยวแห้งไป

⁸ และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในเช้าอีกวันหนึ่ง พระเจ้าทรงทำให้มีลมร้อนพัดมาจากฝั่งตะวันออก และดวงอาทิตย์ฉายแสงส่องตรงลงมายังศีรษะของโยนาห์จนเขาแทบจะเป็นลมล้มไป โยนาห์จึงปรารถนาที่จะตาย เขาพูดกับตัวเองว่า "ทำให้ข้าพเจ้าตายก็ดีกว่ามีชีวิตอยู่" ⁹ แล้วพระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า "ดีแล้วหรือที่เจ้าโกรธด้วยเรื่องต้นไม้ต้นนี้?" โยนาห์ตอบว่า "ดีแล้วพระเจ้าข้าที่ข้าพระองค์โกรธหรือแม้แต่อยากตาย"

¹⁰ พระยาเวห์ตรัสว่า "เจ้าสงสารต้นไม้ต้นนี้ที่เจ้าไม่ได้ลงแรงปลูก ไม่ได้ทำให้เติบโต ซึ่งมันเติบโตขึ้นภายในช่วงคืนหนึ่งและตายไปในช่วงคืนหนึ่ง ¹¹ แล้วไม่สมควรที่เราจะสงสารชาวนี้นะเวห์ในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งมีคนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ยังไม่รู้ถึงความแตกต่างระหว่างมือขวา กับมือซ้าย และอีกทั้งฝูงสัตว์มากมายนั้นหรือ?"

Book: Micah

Micah

Chapter 1

¹ นี่คือการจะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยราม อาหัส และ เฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งเขาได้เห็นเกี่ยวกับกรุงสะมาเรียและกรุงเยรูซาเล็ม ² ชนทุกชาติเอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลก จงฟัง และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในท่าน ขอให้พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ³ ดูเถิด พระยาห์เวห์เสด็จออกจากที่ประทับของพระองค์ พระองค์จะเสด็จลงมาและจะทรงเหยียบย่ำบนที่สถานสูงทั้งหลายบนโลก

⁴ ภูเขาทั้งหลายจะหลอมละลายไปภายใต้พระองค์ บรรดาหุบเขาจะถูกแยกออก เหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนสายน้ำที่ไหลลงไปตามที่ชัน ⁵ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะการกบฏของยาโคบ และเพราะบาปทั้งหลายของพงศ์พันธุ์อิสราเอล เหตุผลการกบฏของยาโคบนั้นคืออะไร? สะมาเรียมิใช่หรือ? อะไรคือเหตุผลสำหรับสถานสูงของยูดาห์? เยรูซาเล็มมิใช่หรือ? ⁶ “เราจะทำให้สะมาเรียกลายเป็นซากปรักหักพังในท้องทุ่งเหมือนพื้นที่สำหรับทำไร่ไถนา เราจะเทหินของนางนั้นลงที่หุบเขา เราจะเผยให้เห็นรากฐานของนาง

⁷ รูปเคารพและสลักทั้งสี่ของนางนั้นจะถูกบดขยี้เป็นชิ้นๆ และสินจ้างที่นางได้มาจะถูกเผา และเราจะทำลายรูปเคารพทั้งสี่ของนาง ตั้งแต่ที่นางได้รวบรวมสินจ้างของการเป็นโสเภณี พวกมันจะกลายเป็นสินจ้างของโสเภณีอีก” ⁸ ด้วยเหตุผลนี้ ข้าพเจ้าจะไถ่ถอนครวญและร่ำไห้ ข้าพเจ้าจะเดินไปด้วยเท้าเปล่าและเปลือยกาย ข้าพเจ้าจะไถ่ถอนครวญเหมือนเสียงเหล่านักร้องจิ้งจอก และครวญครางเหมือนเสียงเหล่านกฮูก ⁹ เพราะว่าบาดแผลของนางนั้นรักษาไม่หาย เพราะได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงประตูเมืองแห่งประชาชนของข้าพเจ้า คือถึงเยรูซาเล็ม

¹⁰ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย ที่เมืองเบรเลอเฟราห์ ข้าพเจ้าเกลือกกลิ้งตัวของข้าพเจ้าในฝุ่น ¹¹ ชาวเมืองซาฟร์เอ๋ย จงผ่านไปตามทางของพวกเจ้า ด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมา เบรเอเชลร่ำไห้ เมื่อที่มันของพวกเจ้าถูกเอาไป ¹² เมื่อชาวเมืองมาโรกเฝ้าคอยข่าวดีด้วยใจจดจ่อ เพราะความวิบัติได้ลงมาจากพระยาห์เวห์ถึงบรรดาประตูเมืองเยรูซาเล็ม

¹³ จงเทียมรถรบเข้ากับม้าศึก ชาวเมืองลาซิช พวกเจ้า เมืองลาซิชเอ๋ย เจ้าเริ่มสร้างบาปให้แก่ริดาของศิโยน เพราะบรรดาการละเมิดของอิสราเอลได้พบในเจ้า ¹⁴ ดังนั้น เจ้าจะมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท กัท เมืองแห่งอัครซิบจะทำให้บรรดากษัตริย์อิสราเอลผิดหวัง

¹⁵ เราจะนำผู้พิชิตมายังเจ้าอีก ชาวเมืองมาเรชาห์เอ๋ย ศักดิ์ศรีของอิสราเอล จะมายังอดุลัม ¹⁶ จงโกนหัวและผนวดเคราของเจ้าเพื่อลูกๆ ที่เจ้ารัก จงทำให้หัวของเจ้าเองล้านดั่งนกอินทรี เพราะลูกๆ ของเจ้าจะถูกเบรเทศาเจ้า

Chapter 2

¹ วัชิตแก่ผู้วางแผนร้าย และคิดทำชั่วอยู่บนที่นอนของตน ในตอนรุ่งเช้าพวกเขาก็ออกไปทำ เพราะพวกเขามีอำนาจ ² พวกเขาปรารถนาทุ่งนา แล้วยึดเอาไป พวกเขาอยากได้บ้านเรือนและที่รับเอาไป พวกเขาเกลียดชังคนโง่ก็จะยึดบ้านเรือนและมรดกของคนนั้น ³ ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เรากำลังวางแผนให้สิ่งเลวร้ายตกกับตระกูลนี้ ซึ่งเจ้าจะเอาคอกออกไปไม่พ้น เจ้าจะเดินอย่างกะนองไม่ได้ เพราะมันจะเป็นเวลาเลวร้าย

⁴ ในเวลานั้นศัตรูของเจ้าจะร้องเพลงเกี่ยวกับเจ้า และจะร่ำไห้ด้วยการโอดครวญอย่างขมขื่น พวกเขาจะร้องว่า "พวกเราชาวอิสราเอลถูกทำลายเสียสิ้น พระยาห์เวห์ทรงเปลี่ยนเขตแดนของประชาชนของเรา พระองค์ทรงย้ายเขตแดนไปจากเราได้อย่างไร? พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของเราแก่บรรดาคนทรยศ" ⁵ ดังนั้น เจ้าคนมั่งมีจะไม่มีบรรดาผู้สืบสกุลที่จะได้รับส่วนแบ่งเขตแดนโดยจับจลาลในชุมชนของพระยาห์เวห์ พวกเขาพูดว่า ⁶ พวกเขาพูดว่า "อย่าให้ใครเผยพระวจนะ พวกเขาต้องไม่เผยพระวจนะเรื่องเหล่านี้ เรื่องการตีเตียนต้องไม่มาอีก"

⁷ โอ พงศ์พันธุ์ของยาโคบเอ๋ย ควรจะพูดเช่นนี้จริงหรือ "พระวิญญาณของพระยาห์เวห์หรือ? สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์จริงหรือ?" ถ้อยคำของเราทำให้เกิดผลดี แก่ผู้ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงมิใช่หรือ? ⁸ ภายหลังต่อมา ประชาชนของเราลุกขึ้นอย่างกับศัตรู เจ้ากระซอกเอาเสื้อคลุม และเสื้อผ้าชั้นนอก จากบรรดาผู้ผ่านไปมาอย่างไม่สงสัย ดุจดั่งบรรดาทหารกลับมาจากสงครามด้วยนิ่วที่นั่นปลอดภัยแล้ว ⁹ เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงที่เป็นประชาชนของเราออกไป จากเรือนอันผาสุกของพวกเขา เจ้าได้เอาการอวยพรของเราไปจากลูกๆ ของพวกนางเป็นนิตย

¹⁰ จงลุกขึ้นและไปเสีย เพราะนี่ไม่ใช่ที่ที่เจ้าจะต้องอยู่ เพราะที่ตรงนี้สกปรกโสมน มันถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง ¹¹ ถ้าบางคนมาหาเจ้าด้วยจิตใจสกปรกและไปปดมดเท็จพูดว่า "ข้าจะเผยพระวจนะต่อเจ้าเกี่ยวกับเหล่าจุ่นและเมรีย" เขาจะได้รับการพิจารณาเป็นผู้เผยพระวจนะสำหรับประชาชนนี้

¹² โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายอย่างแน่นอน เราจะรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่อย่างแน่นอน เราจะนำพวกเขามาไว้ด้วยกัน เหมือนแกะอยู่ในคอก เหมือนฝูงสัตว์อยู่กลางทุ่งหญ้าของมัน จะมีเสียงดังเพราะประชาชนที่ล้นหลาม ¹³ ผู้ที่เปิดทางสำหรับพวกเขาจะเดินนำหน้าพวกเขาไป พวกเขาจะผ่านประตูเมือง และออกไป ภัยพิบัติของพวกเขาจะเสด็จนำหน้าพวกเขา คือพระยาห์เวห์จะทรงนำหน้าพวกเขา

Chapter 3

¹ ข้าพเจ้ากล่าวว่า "บัดนี้ จงฟัง บรรดาผู้นำของยาโคบ และบรรดาผู้ที่ปกครองพงศ์พันธุ์อิสราเอล เป็นการถูกต้องมิใช่หรือที่ท่านต้องเข้าใจความยุติธรรม?" ² บรรดาผู้ที่เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่เกลียดชังออกจากประชาชน และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของพวกเขา ³ บรรดาผู้ที่กินเนื้อประชาชนของเรา และเกลียดชังของพวกเขา หักกระดูกของพวกเขา และสับเป็นชิ้นๆ เหมือนเนื้อในกระทะ เหมือนเนื้อในหม้อตุ๋น

⁴ แล้วบรรดาผู้ที่ปกครองจะร้องขอต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงตอบพวกท่าน ในเวลานั้น พระองค์จะซ่อนพระพักตร์เสีย เพราะพวกท่านได้ทำชั่วไว้อย่าง" ⁵ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ผู้ได้นำประชาชนของเราให้หลงทางไป ถ้ามีบางคนให้อาหารเขากิน เขาก็ทั้งหลายป่าวประกาศว่า 'จงมีสันติสุข' แต่ถ้าเขาไม่ได้ใส่รองเท้าลงในปากของพวกเขาเลย พวกเขาจะอุทิศตัวเพื่อทำสงครามกับเขา" ⁶ ดังนั้น จะมีแต่กลางคืนแก่ผู้ที่ปราศจากนิมิต ความมืดมิดจะบังเกิดขึ้น ดังนั้นท่านจะพยากรณ์สิ่งใดไม่ได้ ดวงอาทิตย์จะลับไปจากพวกผู้เผยพระวจนะ และกลางวันก็จะกลายเป็นความมืดมิดสำหรับพวกเขา

⁷ ผู้เห็นนิมิตจะอับอาย ผู้ทำนายจะสับสน พวกเขาทุกคนจะปิดริมฝีปาก เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า" ⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ เต็มเปี่ยมด้วยความยุติธรรมและอำนาจ เพื่อประกาศแก่ยาโคบเรื่องการละเมิดของเขา และประกาศความบาปของอิสราเอล ⁹ บัดนี้ จงฟังข้อความนี้เถิด บรรดาผู้ที่เป็นผู้นำของพงศ์พันธุ์ยาโคบ และบรรดาผู้ปกครองพงศ์พันธุ์อิสราเอล ผู้ซึ่งยังชังความยุติธรรม และบิดเบือนความถูกต้องทั้งสิ้น

¹⁰ เจ้าสร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างกรุงเยรูซาเล็มด้วยความอยุติธรรม ¹¹ บรรดาผู้นำตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน และบรรดาปุโรหิตสั่งสอนด้วยเห็นแก่เงิน อีกทั้งบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ทำนายด้วยเห็นแก่เงินด้วย ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายยังอ้างถึงพระยาห์เวห์และกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตกับเราหรือ? ไม่เห็นมีความชั่วใดๆเกิดขึ้นแก่เรา" ¹² ดังนั้น เพราะพวกท่านนี้เอง ศิโยนจะกลายเป็นทุ่งนาที่ถูกไถและเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปฏิกูลพัง และเนินเขาแห่งพระวิหารจะกลายเป็นป่าละเมาะ

Chapter 4

¹ แต่ในบัดนี้พลาย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นว่า ภูเขาที่พระวิหารขององค์พระยาห์เวห์จะสถาปนาขึ้นอยู่เหนือหมู่ภูเขากิ่งหลาย จะได้รับการเชิดชูเหนือบรรดาเนินเขา และชนชาติต่างๆ จะหลั่งไหลไปที่นั่น ² ประชาชาติมากมายจะมาและกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปยังพระนิเวศของพระเจ้าของยาโคบ พระองค์จะทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่เรา และเราจะดำเนินในวิถีทางของพระองค์" เพราะบทบัญญัติจะออกมาจากศิโยน พระวอนะของพระยาห์เวห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม ³ พระองค์จะทรงตัดสินความระหว่างชนชาติทั้งหลาย และจะยุติกรณีพิพาทให้บรรดาชาติต่างๆ จำนวนมากที่อยู่ไกลออกไป พวกเขาจะตีดาบของพวกเขาให้เป็นพลาลโขน และตีหอกของพวกเขาให้เป็นขอสิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กันอีก ก็จะไม่มีการฝึกรบอีกต่อไป

⁴ แต่ต่างก็บังเอิญได้ชุมนุมและได้ตั้งมั่นเดื้อของตน และไม่มีใครทำให้พวกเขากลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ตรัสอย่างนี้แล้ว ⁵ เพราะว่าชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนิน ในนามแห่งพระต่างๆ ของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ ⁶ พระยาห์เวห์ประกาศว่า "ในวันนั้น เราจะรวบรวมคนพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกข์ใจ

⁷ เราจะให้คนพิการเป็นคนที่เหลืออยู่ ให้คนที่ถูกขับออกไปเป็นชาติที่แข็งแกร่ง และพระยาห์เวห์จะทรงปกครองเหนือพวกเขาที่ภูเขาศิโยน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปและเป็นนิรันดร์ ⁸ ส่วนเจ้าผู้เป็นหอสังเกตการณ์ของฝูงแกะ เป็นเนินเขาของธิดาแห่งศิโยน อาณาจักรดั้งเดิมจะกลับมา คือราชอาณาจักรแห่งบุตรเยรูซาเล็ม ⁹ เวลานี้ ทำไมเจ้าร้องเสียงดังเล่า? ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ? ที่ปรึกษาของเจ้าสิ้นชีพแล้วหรือ? เหตุใดเจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตรเช่นนี้เล่า?

¹⁰ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงกรนกรายด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส เหมือนผู้หญิงที่กำลังคลอดลูก เพราะบัดนี้เจ้าต้องจากเมืองไปอาศัยอยู่ในทุ่งนา และจะไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยกู้ที่นั่น พระยาห์เวห์จะทรงช่วยกู้เจ้า ให้ฟื้นมือศัตรูทั้งหลายของเจ้า ¹¹ บัดนี้ หลายชนชาติ ได้ชุมนุมต่อสู้เจ้า เขากล่าวว่า 'ให้นางถูกย่ำยี ให้ตาของเราได้ดูศิโยนด้วยความสะใจ'"

¹² ผู้เผยพระวจนะพูดว่า "เขากิ่งหลายไม่ทราบ ถึงพระดำริของพระยาห์เวห์ และเขากิ่งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์ทรงรวบรวมเขากิ่งหลายเข้ามา ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว" ¹³ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดข้าวเถิด เพราะเราจะให้เจ้ามีเขาเหล็ก เราจะให้เจ้ามีปีกทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะบดขยี้ชนหลายชาติ และพวกเจ้าจะกวาดสิ่งที่เขาได้มาโดยไม่ชอบธรรมนั้นแต่เราเอง คือพระยาห์เวห์ กวาดกรัฟฟี่สินของพวกเขาแต่เรา คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งสิ้น"

Chapter 5

¹ บัดนี้เจ้าจงระดมไพร่พล โอ บุตรีแห่งเหล่าทหาร พวกทหารได้ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้แล้ว พวกเขาจะตีผู้นิยจยอิสราเอลที่แถมด้วยไม้กระบอง ² แต่เจ้า เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้เจ้าเป็นคนเล็กน้อยในบรรดาตระกูลของยูดาห์ แต่จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ผู้ที่การเริ่มต้นมาจากอดีตกาล จากนิรันดร์กาล ³ ดังนั้น พระเจ้าจะทรงละทิ้งพวกเขา จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังประชาชนอิสราเอล

⁴ เขาจะยืนและต้อนฝูงแกะของเขา โดยพระกำลังของพระยาห์เวห์ ด้วยความยิ่งใหญ่แห่งพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เขาทิ้งหลายจะดำรงอยู่ได้ เพราะบัดนี้เขาจะเป็นใหญ่จนสุดปลายพิภพ ⁵ เขาจะเป็นสันติสุขของพวกเรา เมื่อคนอัสซีเรียเข้ามาในแผ่นดินของพวกเรา เมื่อเขากรีทากัฟสูป้อมปราการทั้งหลายของพวกเรา แล้วเราจะยกเจ็ดผู้เลี้ยงแกะ และแปดผู้นำลูกขึ้นต่อต้านพวกเขา ⁶ พวกเขาจะเลี้ยงดูแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดทางเข้าเมือง เขาจะช่วยกู้พวกเราให้พ้นจากคนอัสซีเรีย เมื่อเขาทิ้งหลายมายังแผ่นดินของพวกเราเมื่อเขาเดินเข้าไปในเขตแดนของพวกเรา

⁷ คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย เหมือนน้ำค้างจากพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำฝนโปรยปรายบนหญ้า ซึ่งไม่รอคอยมนุษย์สักคนและพวกเขาไม่รอคอยลูกหลานของมนุษย์ ⁸ คนที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ อยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชนเหมือนราชสีห์ในหมู่สัตว์ป่า เหมือนสิงห์หนุ่มในหมู่ฝูงแกะ เมื่อเขาเดินผ่านพวกเขาไป เขาจะเหยียบย่ำเหนือพวกเขาและขยี้พวกเขาเป็นชิ้นๆ และที่นั่นจะไม่มีใครช่วยพวกเขาได้ ⁹ มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นสู้กับบรรดาศัตรูของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นจะถูกกำจัด

¹⁰ "ในวันนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้น พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะกำจัดบรรดาหมาของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายบรรดาธนูม้าศึกของเจ้า

¹¹ เราจะกำจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และทำลายป้อมปราการของเจ้าลงทั้งสิ้น ¹² เราจะกำจัดวิญญูคามจากมือของเจ้า และเจ้าจะไม่มีหมอคนใดๆ อีกต่อไป

¹³ เราจะกำจัดรูปแกะสลักของเจ้าเสีย และเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่มัสการงานฝีมือจากมือของเจ้าอีกต่อไป ¹⁴ เราจะถอนบรรดาเสาพระอาชราห์ของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และเราจะทำลายเมืองต่างๆ ของเจ้าเสีย ¹⁵ เราจะแก้แค้นด้วยความโกรธและความแค้น ต่อบรรดาประชาชาติซึ่งไม่เชื่อฟัง

Chapter 6

¹ บัดนี้ จงฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส "จงลุกขึ้น และแกลงคดียของพวกเจ้าต่อหน้าภูเขากิ่งหลาย จงให้นับเขากิ่งหลายฟังเสียงของพวกเจ้า ² พวกเจ้าภูเขากิ่งหลายจงฟังการกล่าวโทษของพระยาห์เวห์และพวกเจ้าผู้เป็นฐานรากอันมั่นคงของพิภพอ้อย เพราะพระยาห์เวห์ทรงมีคดีความกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล" ³ "โอ ประชาชนของเรา เราได้ทำอะไรให้แก่พวกเจ้าบ้าง? เราทำให้พวกเจ้าเหนื่อยยากตรงไหน? จงให้การต่อเรา

⁴ เพราะว่าเราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และช่วยกู้พวกเจ้าออกมาจากเรือนทาส เราได้ใช้ให้โมเสส อาโรน และมีเรียมไปหาพวกเจ้า ⁵ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงจดจำสิ่งชั่วร้ายของบาเลค กษัตริย์โมอับ และจดจำการที่บาเลอัมบุตรชายของเบโอรได้ตอเบเขา ขณะที่พวกเจ้าออกจากอียิปต์ถึงกิลกาล เพื่อพวกเจ้าจะได้ทราบพระราชกิจอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์" ⁶ ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าก้มกราบพระเจ้าเบื้องสูงเล่า? ควรที่ข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชา ด้วยบรรดาลูกโคอายุหนึ่งปีหรือ?

⁷ พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการถวายแกะผู้หลายพันตัว หรือด้วยธารณาน้ำนมหลายหมื่นสายหรือ? ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรชายหับปีเพื่อไถ่การละเมิดของข้าพเจ้าคือ ผลของกายของข้าพเจ้าเพื่อการชำระบาปของข้าพเจ้าเองหรือ? ⁸ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่พวกเจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากพวกเจ้า ให้ทำสิ่งที่ยุติธรรมและรักความเมตตา และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของพวกเจ้าด้วยความถ่อมใจ ⁹ พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ประกาศแก่นครนั้น แม้กระนั้น บัดนี้คนฉลาดจะรู้จักพระนามของพระองค์ "จงระวังตะพดนั้นเถิด และผู้ที่ได้อาบันใส่ไว้ในที่ของมัน

¹⁰ ยังมีทรัพย์สมบัติในเรือนของคนอธรรมที่ไม่สัตย์ซื่อ และมีตาซึ่งขี้โกงที่น่ารังเกียจ ¹¹ ควรที่เราจะพิจารณาบุคคลให้ไร้ความผิดถ้าเขาใช้ตราขี้โกง พร้อมด้วยถุงที่เต็มด้วยลูกตุ้มขี้โกงได้หรือ? ¹² บรรดาคนมั่งมีของคนนั้นก็เต็มไปด้วยความโหดร้าย และผู้อยู่อาศัยของคนนั้นก็พูดโกหก และสิ้นของพวกเขาก็พูดแต่คำหลอกลวง

¹³ เพราะฉะนั้นเราจะตีพวกเจ้าให้บาดเจ็บสาหัส และเราจะทำให้พวกเจ้ารกร้างไปเพราะความบาปทั้งหลายของพวกเจ้า ¹⁴ พวกเจ้าจะกิน แต่ไม่อิ่ม ความว่างเปล่าของพวกเจ้าจะยังคงอยู่ภายในตัวพวกเจ้า พวกเจ้าจะจัดเก็บสินค่าไว้ แต่จะไม่เหลืออยู่ และสิ่งที่พวกเจ้าเก็บไว้ เราจะให้ดาบทำลาย

¹⁵ พวกเจ้าจะหว่าน แต่จะไม่ได้เกี่ยว พวกเจ้าจะบ่มมะกอก แต่จะไม่ได้ขโมยตัวพวกเจ้าเองด้วยน้ำมัน พวกเจ้าจะย่ำอุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าอุ่น

¹⁶ พวกเจ้าได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งหลายที่อมรีได้ทำขึ้น และทำตามกิจการทั้งสิ้นของพงศ์พันธุ์ของอาหับ พวกเจ้าดำเนินตามคำแนะนำของพวกเขาดังนั้น เราจะทำให้พวกเจ้าคือ เมืองพินาศ และพวกเจ้า บรรดาผู้อยู่อาศัยจะเป็นสิ่งที่เหยียหยัน และพวกเจ้าจะแบกรับการเยาะเย้ยจากประชาชนของเรา"

Chapter 7

¹ อนิจจา ตัวข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนฤดูร้อนแห่งการเก็บเกี่ยวที่ผ่านไปแล้ว และเป็นเหมือนผลอุนที่ตกค้างจากการเก็บผล จึงไม่มีพวงอุนให้กินแล้ว ไม่มีทั้งมะเดื่อสุกต้นฤดูที่ตัวข้าพเจ้าปรารถนา ² คนจงรักภักดีสิ้นไปจากแผ่นดิน ไม่มีคนซื้อตรงเหลืออยู่สักคนเดียว พวกเขาทุกคนต่างก็ชุ่มคอจะเชือดโลหิตกัน ต่างคนก็เอาดาบขั้วคอกัน ³ มือของพวกเขาเง่งแต่จะทำร้ายคนอื่น ผู้ปกครองเรียกร้องแต่เงินตรา ผู้พิพากษาไต่สวนแต่สินบน และผู้มีอิทธิพลมักโกงโดยตามใจชอบ ดังนั้นพวกเขาต่างก็คบคิดกัน

⁴ คนดีที่สุดของพวกเขาเป็นเหมือนต้นหนาม คนที่ซื้อตรงที่สุดก็เลวยิ่งกว่าหนามแหลม วันแห่งการลงโทษพวกเขา คือวันที่บรรดาคนยามได้บอกไว้ล่วงหน้าก็มาถึงแล้ว บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะสับสนอลหม่าน ⁵ อย่างวางใจเพื่อนบ้าน อย่างมั่นใจในมิตรสหาย จงระวังคำพูดของท่าน แม้แต่ผู้หญิงผู้ที่อยู่ในอ้อมแขนของพวกท่าน ⁶ เพราะว่าบุตรชายดูหมิ่นบิดาของเขา บุตรสาวก็ลุกขึ้นสู้กับมารดาของเธอ และลูกสะใภ้ต่อสู้แม่สามี ศัตรูของเขาจะเป็นคนในครัวเรือนของเขาเอง

⁷ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า ⁸ อย่าเปรมปรีดิ์เย้ยข้าพเจ้าเลยศัตรูของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า ⁹ เพราะข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าก็จะทนรับพระพิโรธของพระองค์ จนกว่าพระองค์ทรงว่าคดีของข้าพเจ้า และทรงตัดสินความเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นการช่วยกู้ของพระองค์ในความชอบธรรมของพระองค์

¹⁰ แล้วศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมคนผู้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ไหนละพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน?” ตาของข้าพเจ้าจะมองดูนางล้มลง นางจะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้าเหมือนเลนบนถนน ¹¹ วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของพวกเขามาถึง ในวันนี้ เขตแดนของพวกเขาก็จะขยายออกไปไกลมาก ¹² ในวันนี้ประชาชนจะมาหาพวกเขา จากอิสซัเรียและเมืองต่างๆ ของอียิปต์ และจากอียิปต์จนถึงแม่น้ำ จากทะเลลดทะเล และจากภูเขาจดภูเขา

¹³ แต่แผ่นดินจะถูกทิ้งร้างเปล่า เพราะคนที่อยู่อาศัยที่นั่นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของพวกเขา ¹⁴ ขอร้องเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์อย่างเลื่องลือด้วยศกาศของพระองค์ ฟุ้งกระจายที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยอย่างโดดเดี่ยวในป่ารก ในท่ามกลางทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ ขอร้องให้เขาเล็มหญ้าอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล ¹⁵ ตั้งในสมัยเมื่อพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะทำให้พวกเขาเห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆ

¹⁶ บรรดาประชาชาติจะเห็นแล้วอับอายในอำนาจทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขาจะเอามือปิดปากพวกเขาไว้ และหูของพวกเขาจะหนวกไป ¹⁷ พวกเขาจะเลี้ยวหนีเหมือนงู เหมือนสัตว์ที่เลื้อยคลานบนพิภพ พวกเขาจะออกมาจากถ้ำของพวกเขาด้วยความกลัว พวกเขาจะออกมาหาด้วยความเกรงกลัวพระองค์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะกลัวเหตุเพราะพระองค์ ¹⁸ ใครจะเป็นพระเจ้าเหมือนพระองค์ผู้ทรงอภัยบาป และทรงมองข้ามการทรยศ ของคนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์เล่า? พระองค์ทรงไม่รักษาพระพิโรธเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ปิตุยดีในพันธสัญญาอันสัตย์ซื่อของพระองค์

¹⁹ พระองค์จะทรงเมตตาแก่พวกเราอีก และจะทรงเหยียบความผิดทั้งหลายของพวกเราไว้ใต้พระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของพวกเขาลงไปในที่ลึกของทะเล ²⁰ พระองค์จะทรงสำแดงความจริงแก่ยาโคบ และความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาที่ให้อับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่สมัยโบราณกาล

Book: Nahum

Nahum

Chapter 1

¹ คำประกาศเกี่ยวกับกรุงนินะเวห์ หนังสือเกี่ยวกับนิมิตของนาฮูมชาวเอลโซซ ² พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้หวงเห่นและแก่แก่น พระยาห์เวห์ทรงแก่แก่นและเต็มไปด้วยพระพิโรธ พระยาห์เวห์ทรงแก่แก่นคู่อริของพระองค์ และพระองค์ทรงพระพิโรธต่อศัตรูของพระองค์ต่อไป ³ พระยาห์เวห์ทรงกริ้วข้าและทรงถูกราบภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงประกาศว่าศัตรูของพระองค์ปราศจากความผิด พระยาห์เวห์ทรงกระทำทางของพระองค์ไว้ในลมบ้าหมูและพายุ และเมฆก็เป็นฝุ่นใต้ฝ่าพระบาทพระองค์

⁴ พระองค์ทรงห้ามทะเลและทรงทำให้มันแห้งไป พระองค์ทรงทำให้แม่น้ำทั้งหมดเหือดแห้งไป บาซันก็อ่อนแอ รวมถึงการเบลด้วย ดอกไม้แห่งเลบานอนก็เหี่ยว ⁵ ภูเขาสันโหวเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินโลกก็พังทลายลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ แท้จริงแล้วรวมถึงโลกและคนทั้งหมดที่อยู่ในโลกด้วย ⁶ ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะสามารถยืนหยัดต่อความรุนแรงแห่งความโกรธของพระองค์ได้? พระพิโรธของพระองค์ถูกทำให้พลุ่งออกมาเหมือนไฟ และพระองค์ทรงทำให้หินแตกสลายไป

⁷ พระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ ทรงเป็นกำบังที่เข้มแข็งในเวลาทุกข์ยาก และพระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อคนเหล่านั้นที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์ ⁸ แต่พระองค์จะทรงทำลายศัตรูของพระองค์ให้สิ้นไปด้วยน้ำท่วมที่รุนแรง พระองค์จะทรงไล่พวกเขาเข้าไปในความมืด ⁹ พวกท่านคิดการร้ายอันใดต่อพระยาห์เวห์หรือ? พระองค์จะทรงทำให้ย่อยยับไป ความทุกข์ยากจะไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

¹⁰ พวกเขาจะเกี่ยวกันยุ่งไปหมดเหมือนพวงหรีด พวกเขาจะเมามายอยู่ในเครื่องดื่มของตน พวกเขาจะถูกเผาผลาญไปจนหมดสิ้นโดยไฟเหมือนตอข้าวแห้ง ¹¹ มีคนหนึ่งเกิดมาจากเจ้า นินะเวห์ ผู้ที่คิดแผนการชั่วร้ายต่อพระยาห์เวห์และสนับสนุนความชั่วร้าย ¹² พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "แม้ว่าพวกนั้นจะมีกำลังเต็มที่และมีจำนวนมาก พวกเขาจะถูกตัดออกไป คนของพวกเขาจะสูญไป แต่เจ้า ยูดาห์ แม้เราจะทำให้เจ้าเป็นทุกข์ แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าเป็นทุกข์อีกต่อไป

¹³ บัดนี้เราจะทำลายแอกของพวกเขาจากเจ้า เราจะทำลายโซ่ตรวนของเจ้า ¹⁴ พระยาห์เวห์ได้ตรัสสิ่งเกี่ยวกับเจ้า นินะเวห์ "เจ้าจะไม่มีเชื้อสายที่ใช้ชื่อของเจ้าอีก เราจะกำจัดรูปสลักและรูปหล่อโลหะไปจากวิหารของเทพเจ้าของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้าเพราะเจ้าต่ำทราม" ¹⁵ ดูเถิด บนภูเขา มีแท่นของผู้นำชาวตีม่า ผู้ที่ประกาศสันติภาพ! ยูดาห์เอ๋ย จงจัดงานเลี้ยงฉลองและรักษาคำสาบานของเจ้า เพราะคนชั่วร้ายจะไม่รุกรานเจ้าอีก เขาถูกกำจัดไปหมดสิ้นแล้ว

Chapter 2

¹ ผู้ที่จะทำลายเจ้าให้ราบคาบกำลังจะเข้ามาต่อสู้เจ้าแล้ว จงเข้าประจำการที่กำแพงเมือง จงเฝ้าถนนหนทางไว้ จงทำให้ตนเองเข้มแข็งและจรรวมรวมกองทัพของเจ้าไว้ ² เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟื้นฟูความรุ่งเรืองของยาโคบ อย่างกับความรุ่งเรืองของอิสราเอล แม้ว่าพวกโจรได้ทำลายล้างพวกเขาและทำลายเถาวัลย์ของพวกเขาไป ³ ไร่ของทหารของเขาเป็นสีแดง และนักรบผู้กล้าก็สวมเครื่องแบบสีแดงเข้ม โลหะที่อยู่บนรถม้าศึกก็ส่องแสงแวววับในวันที่มันถูกเตรียมพร้อม และหอกไม้สนก็ถูกกวัดแกว่งในอากาศ

⁴ รถม้าศึกแล่นไปตามถนนอย่างรวดเร็ว พวกมันพรวดพราดไปมาบนถนนกว้างราวกับคบเพลิงและวิ่งอย่างกับสายฟ้าแลบ ⁵ ผู้ที่จะทำลายเจ้าให้ราบคาบเรียกทหารของเขาว่า พวกเขาจะสู้และกันลี้ภัยลงในขณะที่พวกเขาเดินทัพ พวกเขาเข้าไปโจมตีกำแพงเมือง ที่กำแพงขนาดใหญ่ถูกเตรียมพร้อมเพื่อป้องกันพวกผู้โจมตีเหล่านี้ ⁶ ประตูที่แม่น้ำถูกเปิดออก และพระราชวังก็พังทลายลง

⁷ อัชเชบถูกเปลื้องเสื้อผ้าออกและถูกพาตัวไป พวกสาวใช้ของนางก็โอดครวญเหมือนเสียงนกพิราบ และตืออกของตนเอง ⁸ นินะเวห์ก็เหมือนสระน้ำที่ร่ว โดยที่ผู้คนต่างแผ่นหนีไปเหมือนน้ำที่พรั่งพรูออกมา คนอื่นๆ ตะโกนว่า "หยุด หยุด" แต่ไม่มีใครหันกลับมา ⁹ จงปล้นเงิน จงปล้นทอง เพราะทรัพย์สมบัติมีอย่างมั่งคั่ง ความรุ่งโรจน์แห่งของล้ำค่าของนินะเวห์ไม่มีที่สิ้นสุด ¹⁰ นินะเวห์ว่างเปล่าและทรุดโทรม หัวใจของทุกคนสลาย หัวเข่าของทุกคนก็พับ และต่างก็เจ็บปวดรวดร้าว ใบหน้าของพวกเขาซีดเซียวกับทุกคน

¹¹ บัดนี้ถ้าสิ่งใดซึ่งเป็นที่เลื่องลือสิงโต ที่ที่สิงโตตัวผู้และสิงโตตัวเมียเคยเดินไปกับลูกๆของมัน ที่ที่พวกมันไม่กลัวสิ่งใดอยู่ที่ไหน? ¹² สิงโตนั้นได้ฉีกเหยื่อของมันเป็นชิ้นๆให้ลูกของมันกิน มันได้คาบคอเหยื่อมาให้พวกสิงโตตัวเมียของพวกมัน และสะสมเหยื่อไว้จนเต็มถ้ำของพวกมัน ถ้าที่มีซากที่ฉีกขาดเป็นชิ้นๆ ¹³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายทรงประกาศว่า "ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เราจะเผารถม้าศึกของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารบรรดาลูกสิงโตของเจ้า เราจะรับของที่เจ้าปล้นมาไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะไม่มีใครได้ยินเสียงของผู้ส่งข่าวของเจ้าอีกต่อไป"

Chapter 3

¹ วัฏจักรแห่งเมืองที่เต็มไปด้วยโลหิต เต็มไปด้วยการบูชาและทรัพย์สินที่ปล้นมาทั้งสิน มีคนที่ตกเป็นเหยื่อในเมืองนั้นเสมอ ² แต่บัดนี้ไม่มีเสียงหวดของแส้ และเสียงร่ำร้องของล่อ ม้าที่กำลังควบไปและรถม้าศึกที่กำลังห่อไป ³ ยังมีพลม้าที่โจมตี ดาบแวววับ หอกก่อกองประจายอร่าม คนตายเป็นกอง ซากศพกองสูงขึ้นไปมากมายมหาศาล ร่างคนตายไม่มีสิ้นสุด ผู้ที่โจมตีพวกเขาจะสะดุดร่างนั้น

⁴ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะพฤติกรรมอันเต็มไปด้วยราคะของหญิงโสเภณีที่สวยงาม ผู้ชำนาญการใช้เวทมนตร์คาถา ผู้ขายบรรดาประชาชนผ่านการเป็นโสเภณีของนาง และขายผู้คนโดยการใช้เวทมนตร์คาถาของนาง ⁵ "ดูเถิด เราจะต่อสู้เจ้า" นี่คือการประกาศของพระเจ้าจอมเจ้านาย "เราจะถล่มกระป๋องของเจ้าคลุมหน้าเจ้า และให้บรรดาประชาชนได้เห็นส่วนลับของเจ้า ให้ราชอาณาจักรได้เห็นความอับอายของเจ้า ⁶ เราจะโยนสิ่งสกปรกอันน่ารังเกียจใส่เจ้าและทำให้เจ้าต่ำช้า เราจะทำให้เจ้าเป็นคนที่ทุกคนจ้องมอง

⁷ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นคือทุกคนที่เห็นเจ้าจะหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า 'มันจะเวห์ถูกทำลายลงแล้ว ใครจะร่ำไห้ส่งสารเธอ?' ข้าพเจ้าจะหาใครที่ไหนมาปล่อยเจ้าได้? ⁸ มันจะเวห์ เจ้าดีกว่าเมืองเรเบส ซึ่งถูกสร้างอยู่ริมแม่น้ำไนล์ มีน้ำรอบเมือง มีมหาสมุทรเป็นที่คุ้มกัน มีทะเลเป็นกำแพงเมืองหรือ? ⁹ คูชและอียิปต์เป็นกำลังของเมืองนี้ และไม่มีที่สิ้นสุดด้วย พูตและลิเบียก็เป็นพันธมิตรของเมืองนั้น

¹⁰ ถึงกระนั้น เมืองเรเบสก็ยังถูกกวาดไป เธอกลายเป็นเขยย ลูกหลานวัยเยาว์ของเธอถูกฟาดเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกเส้น ศัตรูของเธอจับฉลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่โตทั้งหมดของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ไว้ ¹¹ เจ้าจะนับเฝ้าด้วย เจ้าจะพยายามหลบซ่อน และเจ้าจะเสาะหาที่ลี้ภัยจากศัตรูของเจ้า ¹² ป้อมปราการทั้งหมดของเจ้าก็จะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลสุกรุ่นแรก ถ้าพวกมันถูกเขย่า พวกมันก็จะตกลงไปในปากของผู้กิน

¹³ ดูเถิด ประชาชนที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเป็นผู้หญิง ประตู่แห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างแก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้เผาผลาญลูกทรงประตู่ของพวกเขา

¹⁴ จงไปตักน้ำไว้เพราะจะถูกปิดล้อมโจมตี จงเสริมกำลังป้อมปราการของเจ้า จงลงไปในบ่อดินเหนียวและย่ำปูนให้เข้ากัน จงเอาพิมพ์สำหรับอิฐมา ¹⁵ ไฟจะเผาผลาญเจ้าที่นั่น และดาบจะทำลายเจ้า มันจะกลืนกินเจ้าเหมือนที่ตึกเตาอ่อนกลืนกินทุกสิ่ง จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากขึ้นเหมือนตึกเตาอ่อน จงเพิ่มให้มากขึ้นเหมือนตึกเตาที่โตเต็มวัยแล้ว

¹⁶ เจ้าได้เพิ่มจำนวนพ่อค้าของเจ้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า แต่พวกเขาก็เหมือนตึกเตาอ่อน พวกมันปล้นแผ่นดินแล้วก็บินหนีไป ¹⁷ พวกผู้ปกครองของเจ้ามีมากมายเหมือนตึกเตาที่โตเต็มวัยแล้ว และพวกนายพลของเจ้าก็เหมือนฝูงตึกเตาที่เกาะรั้วในวันอากาศหนาว แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็บินหนีไปยังที่ที่ไม่มีใครทราบ

¹⁸ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอ๋ย บรรดาผู้เลี้ยงแกะของเจ้ากลับไปแล้ว ผู้ปกครองของเจ้าก็นอนลงพักผ่อน ประชาชนของเจ้าก็กระจัดกระจายอยู่บนภูเขา และไม่มีใครที่จะมารวบรวมพวกเขา ¹⁹ บาตแผลของเจ้าจะไม่สามารถเยียวยาได้ บาตแผลของเจ้านั้นสาหัส ทุกคนที่ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเจ้าจะตบมือติงใจเยาะเย้ยเจ้า มีใครบ้างรอดพ้นจากความโหดร้ายอย่างต่อเนื่องของเจ้า?

Book: Habakkuk

Habakkuk

Chapter 1

¹ ถ้อยคำที่ซาบาทุกผู้เผยพระวจนะได้รับ ² "พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะต้องร้องทูลขอความช่วยเหลืออีกนานเท่าใด และพระองค์จะไม่ทรงฟังอีกนานเท่าใด? ข้าพระองค์ได้ร้องทูลต่อพระองค์ในความสะพรั่งกลัว 'รุนแรงเหลือเกิน แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยข้าพระองค์' ³ ทำไมพระองค์จึงทรงให้ข้าพระองค์มองเห็นความอธรรมและมองดูการกระทำผิดหรือ? ความหายนะและความรุนแรงอยู่ต่อหน้าต่อตาข้าพระองค์ มีการต่อสู้แย่งชิงและการทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น ⁴ ด้วยเหตุนี้กฎบัญญัติจึงถูกทำให้อ่อนแอ และความยุติธรรมไม่ได้คงอยู่อีกต่อไป เพราะคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรม ดังนั้นความยุติธรรมจึงเสียไป"

⁵ "จงมองดูที่ชนชาติต่าง ๆ และพิสูจน์พวกเขา จงแปลกใจและประหลาดใจเกิด เพราะเราจะทำบางสิ่งในช่วงวันเวลาของเจ้าอย่างแน่นอน ซึ่งเจ้าจะไม่เชื่อเมื่อมีคนบอกเล่าเรื่องนั้นต่อเจ้า ⁶ ดูเถิด เราจะยกชูคนเคลเดียขึ้น คือชนชาติที่ดุร้ายและโหดร้าย พวกเขาทำลายยกทัพไปทั่วทั้งดินแดนอันกว้างเพื่อยึดบ้านเรือนที่ไม่ได้เป็นของพวกเขาเอง ⁷ พวกเขาทั้งนำกล้าวและนำเกรงขาม คือการตัดสินใจของพวกเขาและการกระทำอันโหดร้ายจากพวกเขาเอง ⁸ เช่นเดียวกับบรรดาผู้นำของพวกเขาเร็วกว่าพวกเขาเสียเอง เร็วกว่าฝูงหมาป่า ดังนั้นบรรดาผู้นำของพวกเขาจึงกระแทกเท้า และพลม้าของพวกเขามาจากที่ห่างไกลนัก พวกเขามีนกลาเหมือนกับนกอินทรีที่รับแรงมาเพื่อจิกกิน

⁹ พวกเขาทั้งหมดมาเพื่อสร้างความรุนแรง ฝูงชนของพวกเขาไปเหมือนกับลมในทะเลทราย และพวกเขารวบรวมเชลยไว้เหมือนกับรวบรวมเม็ดทราย ¹⁰ ดังนั้นพวกเขาจึงเยาะเย้ยกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ครอบครองทั้งหลายเป็นที่ล้อเลียนสำหรับพวกเขา พวกเขาหัวเราะเยาะทุกที่นั่น เพราะพวกเขาบุกขึ้นไปบนแผ่นดินโลกและยึดครอง ¹¹ แล้วลมนั้นจะจู่โจม มันจะพัดผ่านไป หอบเอาบรรดาคนชั่ว คนเหล่านั้นที่ถือว่ากำลังของพวกเขาเป็นพระของเขเอง"

¹² "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ตั้งแต่สมัยโบราณหรือ? พวกเราจะไม่ตาย พระยาห์เวห์ได้ทรงตั้งพวกเขาเพื่อการพิพากษา และพระองค์ พระศิลา ได้ทรงสถาปนาพวกเขาเพื่อการลงโทษ ¹³ พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าที่จะมองดูความชั่วร้าย และพระองค์ไม่ทรงสามารถมองดูการกระทำผิดด้วยความชอบพระทัยได้ แล้วทำไมพระองค์จึงทรงโปรดปรานบรรดาคนเหล่านั้นที่ทรยศหรือ? ทำไมพระองค์จึงทรงเซียบในขณะที่ยกชูคนชั่วร้ายกลืนบรรดาคนเหล่านั้นที่ชอบธรรมมากกว่าพวกเขาหรือ? ¹⁴ พระองค์ทำให้ผู้คนเป็นเหมือนปลาในทะเล เหมือนสิ่งต่าง ๆ ที่เลื้อยคลานไปโดยปราศจากผู้ครอบครองเหนือพวกมัน

¹⁵ พวกเขาจับคนเหล่านั้นทั้งหมดขึ้นมาด้วยเบ็ดตกปลา พวกเขาลากบรรดาผู้คนด้วยอวนและชักพวกเขาไว้ด้วยกันในตาข่าย นี่เป็นสาเหตุที่พวกเขาชื่นชมยินดีและโห่ร้องอย่างชื่นบาน ¹⁶ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถวายเครื่องบูชาแก่อวนของพวกเขา และเผาเครื่องหอมบูชาแก่ตาข่ายของพวกเขา เพราะสัตว์อ้วนพีเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา และเนื้อติดไขมันเป็นอาหารของพวกเขา ¹⁷ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะทำให้อวนจับปลาของพวกเขาว่างเปล่า และยังคงฆ่าฟันชนชาติต่าง ๆ โดยไม่รู้สึกสงสารหรือ?"

Chapter 2

¹ ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูและเข้าประจำการที่หอคอย และข้าพเจ้าจะเฝ้าดูด้วยความระมัดระวังเพื่อจะมองเห็นสิ่งที่พระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้าและถึงวิธีที่ข้าพเจ้าควรหนีจากการร้องทุกข์ของข้าพเจ้านั้น ² พระยาห์เวห์ตรัสตอบข้าพเจ้าและตรัสว่า "จงบันทึกนิมิตนี้ และเขียนบนแผ่นป้ายอย่างชัดเจน เพื่อให้คนที่ยังคงวังงวนอยู่อ่านได้" ³ เพราะนิมิตนี้มีไว้สำหรับอนาคตที่ยังมาไม่ถึง และจะพูดในตอนท้ายและไม่ล้มเหลว ถึงแม้มันดูซ้ำ จงรอคอยมัน เพราะมันจะมาถึงอย่างแน่นอนและจะไม่ไร้ผล ⁴ ดูเถิด! คนที่มีความปรารถนาไม่ถูกต้องอยู่ภายในเขาก็เป็นคนหยิ่งผยอง แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของเขา

⁵ เพราะเหล่านักรบเป็นสิ่งหลอกลวงคนหนุ่มที่หยิ่งจองหอง ดังนั้นเขาจะไม่ยอมทน แต่ขยายความปรารถนาของเขาเหมือนกับหลุมศพและเหมือนกับความตายที่ไม่เคยอิ่ม เขารวบรวมทุกชนชาติเข้าหาตัวเองและรวบรวมประชาชนทุกคนมาเพื่อตัวเอง ⁶ ทั้งหมดเหล่านี้จะไม่สร้างคำกล่าวที่เยาะเย้ยเขาและบทเพลงด่าว่าเกี่ยวกับเขา ที่กล่าวว่า "วิบัติแก่คนที่กำลังเพิ่มพูนสิ่งที่ไม่ใช่ของเขา! อีกนานเท่าใดที่พวกเขาจะเพิ่มน้ำหนักของประกันที่พวกเขาได้ยึดมานั้น?" ⁷ คนที่กีดกันพวกเขาจะไม่ลุกขึ้นมาอย่างกันที่หรือ และคนทั้งหลายที่ทำให้พวกเขาหวาดกลัวจะไม่ตื่นขึ้นมาหรือ? พวกเขาจะกลายเป็นเหยื่อของพวกเขา ⁸ เพราะพวกเขาได้ปล้นผู้คนมากมาย บรรดาคนที่เหลืออยู่ทั้งหมดจะปล้นพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้โลหิตของมนุษย์ตกและกระทำด้วยความรุนแรงต่อดินแดน เมืองทั้งหลาย และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น

⁹ 'วิบัติแก่คนที่ทำกำไรจากความชั่วร้ายเพื่อครวี่เรือนของเขา เพื่อเขาจะตั้งที่อยู่ของเขาไว้บนที่สูงเพื่อรักษาตัวเองให้ปลอดภัยจากมือของคนชั่ว' ¹⁰ พวกเขาได้คิดสร้างความอับอายให้กับครวี่เรือนของพวกเขาโดยการตัดประชาชนมากมายออกไป และได้ทำบาปต่อสู้กับตัวของพวกเขานั่นเอง ¹¹ เพราะก้อนหินทั้งหลายจะส่งเสียงร้องจากกำแพง และคนไม้จะตอบพวกมัน ¹² 'วิบัติแก่คนที่สร้างนครหนึ่งด้วยโลหิต และคนที่สถาปนาเมืองหนึ่งขึ้นในความอยุติธรรม' ¹³ นี่ไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์จอมเจ้านายที่ทำให้ประชาชนลงแรงทำงานหนักเพื่อได้ไฟและชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดได้ทำให้ตัวเองเหนื่อยอ่อนไปเพื่อได้ความว่างเปล่าหรือหรือ? ¹⁴ แต่ดินแดนนั้นจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระสิริของพระยาห์เวห์เหมือนดังน้ำปกคลุมทะเล ¹⁵ 'วิบัติแก่คนที่กำลังให้เพื่อนบ้านของเขาดื่ม พวกเขาผู้แสดงความโกรธอย่างมากของพวกเขา โดยทำให้พวกเขาเมาเมา เพื่อพวกเขาจะสามารถมองดูพวกเขาเปลือยเปล่า'

¹⁶ พวกเขาจะเต็มไปด้วยความอับอายแทนที่จะได้รับเกียรติ ตอนนี้ถึงตาพวกเขาแล้ว! ต้มมันเข้าไป และพวกเขาจะเปิดเผยความเปลือยเปล่าของพวกเขา! ถ้วยแห่งพระหัตถ์ขวาของพระยาห์เวห์จะเวียนเข้ามาหาพวกเขา และการถูกหมิ่นจะปกคลุมเกียรติของพวกเขา ¹⁷ การกระทำรุนแรงต่อเลบานอนจะท่วมทับพวกเขาและการทำลายสัตว์ต่างๆ จะทำให้พวกเขาหวาดกลัว เพราะพวกเขาได้ทำให้โลหิตมนุษย์ตกและพวกเขาได้กระทำอย่างรุนแรงต่อดินแดนนั้น ต่อเมืองทั้งหลาย และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น ¹⁸ รูปแกะสลักให้ผลกำไรอะไรแก่พวกเขาได้หรือ? เพราะคนที่ได้แกะสลักมัน หรือคนที่หล่อรูปปั้นจากโลหะหลอม ก็เป็นครูของพวกเขาคนมูสา เพราะเขาวางใจในผลงานแห่งน้ำมือของเขาเองเมื่อเขาสร้างพระต่าง ๆ ที่พูดไม่ได้ขึ้นมา ¹⁹ 'วิบัติแก่คนที่กำลังพูดกับไม้สนว่า จงตื่นขึ้น! หรือพูดกับก้อนหินที่เป็นไม้ว่า จงลุกขึ้น!' สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สั่งสอนด้วยหรือ? ดูสิ มันหุ้มด้วยทองคำและเงิน แต่ไม่มีลมหายใจอยู่ภายในมันเลย ²⁰ แต่พระยาห์เวห์ประทับอยู่ในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์! ดินแดนทั้งสิ้น จงสงบเงียบต่อพระพักตร์ของพระองค์"

Chapter 3

¹ คำอธิษฐานของผู้เผยพระวจนะฮายากุก ² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์ได้ยืนถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และข้าพระองค์กลัวยิ่งนัก ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางเวลาเหล่านี้ ในท่ามกลางเวลาเหล่านี้ขอทรงทำให้เป็นที่รู้จัก ขอทรงระลึกถึงพระเมตตาในยามที่พระองค์ทรงพระพิโรธ ³ พระเจ้าได้เสด็จมาจากเทมาน และองค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เสลาห์* พระสิริของพระองค์ปกคลุมท้องฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินโลกถูกทำให้เต็มด้วยคำสรรเสริญของพระองค์ ⁴ รัศมีแห่งพระหัตถ์ทั้งสองของพระองค์ส่องสว่างเหมือนฟ้าแลบ และที่นั่นพระองค์ทรงซ่อนอุทยานาภของพระองค์ไว้ ⁵ โรคร้ายแรงได้นำหน้าพระองค์ไป และภัยพิบัติได้ติดตามพระองค์ไป

⁶ พระองค์ได้ทรงยืนและตรวจวัดแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงมองดูและได้ทรงเขย่าบรรดาชนชาติทั้งหลาย แม้แต่ภูเขานักรันดรีก็ยังถูกทำให้แหลกละเอียด และเนินเขาก็ตกย่นยังก็ยังไม่ล้มคราบลง วิถีของพระองค์นั้นคงอยู่เป็นนิรันดร์ ⁷ ข้าพระองค์ได้เห็นเทือกทั้งหลาย ของคนคูซันอยู่ในความเจ็บปวดรวดราว และผ้าของเต็นท์ทั้งหลายในดินแดนมีเดียฉีกขาดลง ⁸ พระยาห์เวห์ทรงพิโรธต่อแม่น้ำทั้งหลายหรือ? พระพิโรธของพระองค์มีต่อแม่น้ำทั้งหลาย หรือความเดือดดาลของพระองค์มีต่อทะเล เมื่อพระองค์ทรงม้าของพระองค์และบรรดารถม้าศึกแห่งชัยชนะของพระองค์หรือ? ⁹ พระองค์ได้ทรงนำคันทนูของพระองค์ออกมาจากแสง พระองค์ได้ทรงแนบลูกศรบนคันธนูของพระองค์! เสลาห์* พระองค์ได้ทรงแยกแผ่นดินโลกด้วยแม่น้ำ ¹⁰ บรรดาภูเขาได้เห็นพระองค์และมิดเบียดด้วยความเจ็บปวด น้ำฝนห่าใหญ่ได้รดผ่านพวกมันไป ทะเลลึกได้ส่งเสียงร้อง มันยกคลื่นขึ้นสูง

¹¹ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ได้หยุดนิ่งเหนือสถานที่อันสูงทั้งหลายของพวกมัน ในที่ที่แสงของห่าลูกศรของพระองค์ได้พุ่งออกไป ในที่ที่แสงแห่งปลายหอกของพระองค์ ¹² พระองค์ได้เสด็จไปเหนือแผ่นดินโลกด้วยความเดือดดาล ในพระพิโรธ พระองค์ได้เขียนตีบรรดาชนชาติทั้งหลาย ¹³ พระองค์ได้เสด็จออกไปเพื่อความรอดของประชาชนของพระองค์ เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงบดยีหัวหน้าครัวเรือนของคนชั่วร้าย ให้นอนเปลือยจากส่วนที่ต่ำสุดจนถึงลำคอ เสลาห์* ¹⁴ พระองค์ได้ทรงแกะศีรษะของบรรดานักรบของเขาด้วยลูกศรของเขาเอง ตั้งแต่เมื่อพวกเขาได้มาเหมือนกับพายุเพื่อทำให้พวกเรากระจัดกระจายไป การเพ่งดูของพวกเขาก็เป็นเหมือนกับคนที่สังหารคนยากจนในสถานที่หลบภัย ¹⁵ พระองค์ได้ทรงเดินทางข้ามทะเลพร้อมกับบรรดาม้าของพระองค์ และทรงทำให้น้ำมากหลายพูนสูงขึ้น

¹⁶ ข้าพระองค์ได้ยืน และส่วนภายในของข้าพระองค์ได้สั่นไหว ริมฝีปากของข้าพระองค์ก็สั่นต่อเสียงนั้น ความพิพากษาเข้ามาในกระดูของข้าพระองค์ และภายใต้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์สั่นไหวในขณะที่ข้าพระองค์รอคอยอย่างเงียบๆ สำหรับวันแห่งความเจ็บปวดนั้นที่มาเหนือประชาชนซึ่งบุกรุกพวกเรา ¹⁷ ถึงแม้ต้นไม้จะไม่ผลิดอกและเถาวัลย์ไม่ออกผล และถึงแม้ผลของต้นมะกอกทำให้สิ้นหวัง และทุ่งนาไม่ให้อาหาร และถึงแม้ฝูงแกะถูกตัดออกจากคอกและไม่มีฝูงวัวในคอกนั้น นี่คือนสิ่งที่ข้าพระองค์จะกระทำ ¹⁸ ข้าพระองค์จะยังคงขึ้นมายืนดีในพระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ¹⁹ พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์และพระองค์ทรงทำให้เท้าของข้าพระองค์เหมือนกวางตัวเมีย พระองค์ทรงทำให้ข้าพระองค์ก้าวไปข้างหน้าบนที่สูงของข้าพระองค์ - ถึงผู้กำกับดนตรี ด้วยเครื่องสายของข้าพเจ้า

Book: Zephaniah

Zephaniah

Chapter 1

¹ นี่คือพระวจนะของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเศฟันยาห์บุตรชายของคูซี ผู้เป็นบุตรชายของเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอามาริยาห์ ผู้เป็นพระราชโอรสของกษัตริย์เยเรมีย์ ซึ่งมาในรัชกาลโยสิยาห์ พระราชโอรสของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ² "เราจะกวาดล้างทุกอย่างไปจากพื้นพิภพ" นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์ "เราจะทำลายทั้งคนและสัตว์ ³ เราจะทำลายนกในอากาศ ทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะโค่นล้มคนอธรรม เราจะกำจัดมนุษย์ไปจากพื้นพิภพ นี่เป็นพระดำรัสของพระยาห์เวห์

⁴ เราจะเหยียดมือของเราออกต่อยูดาห์ และต่อผู้ที่อยู่อาศัยของกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมด เราจะกำจัดส่วนที่เหลือของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ ทั้งสิ้น รวมทั้งชื่อของคนโง่เขลาท่ามกลางพวกปุโรหิต ⁵ ประชาชนผู้ซึ่งมีสการที่ดาดฟ้าหลังคาตึก เพื่อกราบไหว้บริวารแห่งท้องฟ้า และประชาชนที่นับสการกับสาบานต่อพระยาห์เวห์แล้วยังสาบานโดยกษัตริย์ของพวกเขา ⁶ เราจะกำจัดผู้ที่หันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ คือพวกที่ไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์หรือทูลถามการทรงนำของพระองค์"

⁷ จงเย็บสบงเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระยาห์เวห์มาใกล้แล้ว พระยาห์เวห์ทรงเตรียมการบูชาแล้ว และทรงแยกแซกผู้มาเยือนของพระองค์ไว้ ⁸ "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันแห่งการบูชาของพระยาห์เวห์ เราจะลงโทษพวกเจ้านายและบรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ และคนทั้งปวงที่สวมเสื้อผ้าของคนต่างชาติ ⁹ ในวันนั้นเราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู และพวกที่ทำให้นายเจ้านายของพวกเขา เต็มไปด้วยความทารุณและการหลอกลวง

¹⁰ นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์ " ดังนั้นในวันนั้นจะมีเสียงร่ำร้องด้วยความทุกข์ระทมจากประตูปลา และเสียงร้องไห้จากเขตสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา ¹¹ จงร้องไห้เถิด เจ้าผู้อาศัยในย่านตลาด เพราะพ่อค้าทั้งปวงของเจ้าจะถูกกวาดล้างไป ทุกคนที่ชั่งเงินจะถูกตัดออก ¹² ในเวลานั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูกรุงเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษพวกไม่รู้ร้อนรู้หนาวมานาน เหมือนตะกอนเหล้าองุ่น และพูดในใจของพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทำอะไรเรา ไม่ว่าดีหรือร้าย'

¹³ แต่ทรัพย์สมบัติของพวกเขาจะถูกปล้น และบ้านของพวกเขาจะร้างเปล่า ถึงแม้จะสร้างบ้านเรือน เขาก็หลายก็จะได้ไม่ได้อยู่ และแม้จะทำสวนองุ่น แต่เขาก็หลายก็จะได้ไม่ได้อิ่มเหล้าองุ่นของพวกเขา ¹⁴ วันแห่งพระยาห์เวห์อันยิ่งใหญ่ใกล้เข้ามาแล้ว ใกล้เข้ามาและเร่ร่อนมาก เสียงร้องในวันแห่งพระยาห์เวห์ คือนักบวชจะร้องเสียงดังอย่างขมขื่นที่นั่น ¹⁵ วันนั้นจะเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันที่ทุกข์ใจและระทมใจ เป็นวันแห่งพายุและการทำลายล้าง เป็นวันที่มืดและหม่นหมอง เป็นวันที่เมฆคลุมและมืดทึบ

¹⁶ วันที่มีเสียงแตรและเสียงโห่ร้องของสงคราม ต่อสู้บรรดาเมืองที่มีป้อมปราการ และต่อสู้บรรดาเชิงเนินสูง ¹⁷ เพราะเราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ พวกเขาจะเดินอย่างคนตาบอด เพราะเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ โสฬสของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และอวัยวะภายในของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ ¹⁸ เงินหรือทองคำของเขาก็ดี จะไม่อาจช่วยกู้เขาในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์ และด้วยไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ พืชทั้งหมดจะถูกเผาผลาญ เพราะพระองค์จะทรงทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยบนพิภพทั้งหมดถึงจุดจบอย่างสิ้นเชิงและน่ากลัว"

Chapter 2

¹ จงรวมตัวกัน รวมตัวกันเถิด ชนชาติที่น่าอัศจรรย์ ² ก่อนที่คำบัญชาจะมาถึง และวันเวลาผ่านไปเหมือนแกลบที่ปลิว ก่อนที่ความเกรี้ยวกราดของพระยาห์เวห์จะมาถึงเจ้า ก่อนวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์จะลงมาเหนือเจ้า ³ จงแสวงหาพระยาห์เวห์เถิด บรรดาผู้ท้อมใจของแผ่นดิน ผู้ทำตามพระบัญชาของพระองค์ จงแสวงหาความชอบธรรมและแสวงหาความถ่อมใจ เพื่อบางทีเจ้าจะได้รับการปกป้อง ในวันแห่งพระพิโรธของพระยาห์เวห์

⁴ เพราะภาษาจะถูกทิ้งร้าง และอัชเคโลนจะถูกปล่อยให้ปรักหักพัง พวกเขาจะขับไล่อัชโดดยามเที่ยงวัน และพวกเขาจะถอนรากเอโครน ⁵ วัฏจักรมีแก่เจ้าผู้อาศัยอยู่ริมทะเล ชาวเคเรธียะห์ พระดำรัสของพระยาห์เวห์ได้กล่าวโทษเจ้าว่า คานาอันดินแดนแห่งชาวฟิลิสเตียเย้ย เราจะทำลายเจ้า ไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว ⁶ ดังนั้นดินแดนริมทะเลซึ่งชาวเคเรธียะห์อาศัยอยู่ จะเป็นทุ่งหญ้าสำหรับบรรดาผู้เลี้ยงแกะและสำหรับคอกแกะ

⁷ ดินแดนฝั่งทะเลนั้นจะตกเป็นของชนที่เหลือของยูดาห์ ที่นั่นพวกเขาจะเลี้ยงฝูงแกะ ประชาชนของพวกเขาจะนอนลงในบ้านเรือนของอัชเคโลน ยามเย็น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะทรงดูแลเขา และทรงให้เขาคืนสู่สภาพดีอีกครั้ง หรือจะทรงนำเขลยของพวกเขากลับมา ⁸ "เราได้ยินคำสบประมาทของโมอับ และคำถากถางของชาวอัมโมน เมื่อพวกเขาสบประมาทประชาชนของเรา และข่มขู่เอาดินแดนของพวกเขา ⁹ ฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แม้จนใด นี่เป็นคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระเจ้าของอิสราเอล โมอับจะเป็นเหมือนโซโดม และชาวอัมโมน จะเป็นเหมือนโกโมราห์ เป็นแหล่งวัชพืชและบ่อเกลือ เป็นแดนที่ร้างเปล่าตลอดไป แต่ประชาชนของเราที่เหลืออยู่จะปล้นพวกเขา และชนชาติของเราที่รอดชีวิตจะครอบครองดินแดนของพวกเขา"

¹⁰ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นต่อชาวโมอับและชาวอัมโมนเพราะความหยิ่งจองหองของพวกเขาเพราะพวกเขาได้สบประมาทและเหยียดหยันประชาชนของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ¹¹ แล้วพวกเขาจะยำเกรงพระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์จะทรงทำลายเทพเจ้าทั้งปวงของพิภพนั้น ทุกคนจะมีสการพระองค์ในดินแดนของตน จากชายฝั่งทะเลทุกแห่ง ¹² พวกเจ้าชาวคูชทั้งหลายเอ๋ยก็จะถูกประหารด้วยดาบของเราเช่นกัน

¹³ และพระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงเหยียดออกต่อสู้กับดินแดนฝ่ายเหนือ และทรงทำลายอัสซีเรีย ดังนั้นกรุงนินะเวห์จะเป็นที่ร้างเปล่า แห้งแล้งดังทะเลทราย ¹⁴ แล้วฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนที่นั่นรวมทั้งสิ่งสาราสัตว์ทุกชนิดของบรรดาประชาชาติ นกฮูกและอีแกจะอยู่ที่ด้านบนสุดของเสา เสียงร้องของมันดังก้องผ่านหน้าต่าง ตามทางจะมีกองเศษหินเศษปูน คานไม้สนสีดาร์แกะสลักของเมืองจะล่อล่อ ¹⁵ นี่แหละนครเจ้าสำราญ ซึ่งมีชีวิตอย่างไม่เกรงกลัว และได้พุดในใจของนางว่า "เรานี้แหละ ไม่มีใครเทียมเท่า" แล้วนางก็พินาศย่อยยับเท่าใด เป็นที่อาศัยของสัตว์ร้าย คนทั้งปวงที่ผ่านนางไปมาก็เหยียดหยัน และเขย่ากำปั้นใส่นาง

Chapter 3

¹ รับติงมีแม่เมืองที่กบฏ เมืองแห่งความรุนแรงมีมลทิน ² นางไม่ยอมฟังเสียงของพระเจ้า หรือยอมรับการแก้ไขจากพระยาห์เวห์ นางไม่ไ้วางใจในพระยาห์เวห์ และไม่ยอมเข้ามาใกล้พระเจ้าของนาง ³ พวกเจ้านายของเมืองนี้เป็นเหมือนพวกสิงโตที่ร้องคำรามในท่ามกลางพวกนาง ผู้วินิจฉัยเป็นเหมือนหมาป่าในยามเย็น ซึ่งไม่เหลืออะไรไว้จนถึงรุ่งเช้า

⁴ พวกผู้เผยพระวจนะของนางเป็นคนเย่อหยิ่งและทรยศ บรรดาปุโรหิตของนางก็ดูหมิ่นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ และฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ ⁵ พระยาห์เวห์ทรงชอบบรรณ ในท่ามกลางเธอ พระองค์ไม่ทรงทำผิดเลย ทุกๆ เข้าพระองค์จะทรงทำความยุติธรรมของพระองค์ให้ประจักษ์ ไม่ซ่อนเร้นไว้ในความสว่างเลย แต่คนอยู่ติธรรมนั้นไม่รู้จักอาย ⁶ "เราได้กำจัดประชาชาติทั้งหลายเสีย ป้อมทั้งหลายของพวกเขาถูกทำลายล้าง เราทำให้ถนนหนทางของพวกเขาร้างเปล่า เพื่อไม่มีใครผ่านไปมา เมืองต่างๆ ของเขาถูกทำลาย ดังนั้นจึงไม่มีใครอาศัยอยู่ในนั้นเลยสักคน

⁷ เราได้กล่าวว่า 'แน่นอน พวกเจ้าจะยำเกรงเรา จงยอมรับการติสอน และไม่ต้องถูกตัดออกจากครอบครัวของเจ้าโดยทุกสิ่งที่เราวางแผนที่จะกระทำต่อเจ้า' แต่เขากลับกลักระตือรือร้นยิ่งขึ้นทุกเข้าโดยการกระทำสิ่งเลวทรามทุกอย่างของพวกเขา ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทรงประกาศดังนี้ว่า "เพราะฉะนั้นจงคอยเรา จนกว่าถึงวันที่เราลุกขึ้นประกาศ เพราะเราตัดสินใจที่จะรวบรวมประชาชาติ และให้อาณาจักรมาชุมนุมกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนพวกเขา คือความร้อนแรงแห่งความโกรธที่สิ้นของเร เพราะว่ามีพวกทั้งหมดจะถูกเผาผลาญด้วยไฟแห่งความหวังหวุ่นของเรา ⁹ แต่แล้วเราจะชำระริมฝีปากของประชาชนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระยาห์เวห์ และปรณิบัติพระองค์เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

¹⁰ ผู้ที่บ่มสารเรา จากฟากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งคูช ประชาชนของเรา ที่กระจัดกระจายไปจะนำเครื่องบูชามายังเรา ¹¹ ในวันนั้น เราจะไม่ถูกทำให้อับอาย จากการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้กบฏต่อเรา ตั้งแต่เวลานั้นเราจะเอาคนที่ชื่นชมความจอมของของต่นให้ออกไปจากท่ามกลางพวกเขา เพราะเจ้าจะไม่หยิ่งจองหอง ที่ภูเขาบริสุทธิ์ของเราอีกต่อไป ¹² แต่กระนั้นเราจะเหลือ คนที่ต่ำต้อยและยากจน และพวกเขาจะแสวงหาที่ลี้ภัยในพระนามของพระยาห์เวห์

¹³ บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล จะไม่ทำความยุติธรรมอีกต่อไป หรือพูดโกหก และในปากของพวกเขา จะไม่พบสิ่งที่หลอกลวง เพราะเขาก็กินและนอนลง และจะไม่มีใครทำให้พวกเขาหวาดหวั่น" ¹⁴ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเถิด อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องให้กึกก้องจงเปรมปรีดีและชื่นชมยินดีด้วยสุดใจของเจ้าเถิด ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ¹⁵ พระยาห์เวห์ทรงยกเลิกการลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าไปแล้ว พระยาห์เวห์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอลอยู่ท่ามกลางพวกเขา เจ้าจะไม่กลัวความชั่วร้ายอีกต่อไป

¹⁶ ในวันนั้น พวกเขาจะพูดกับกรุงเยรูซาเล็มว่า "โอ ศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป ¹⁷ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า พระองค์ทรงฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยกู้พวกเขา พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี และทรงสงบในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงรำเพราะเจ้าด้วยเสียงแห่งความยินดี ¹⁸ เราจะขจัดความเศร้าโศก ที่เจ้าไม่ได้ร่วมในวันเทศกาลต่างๆ ตามกำหนดของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนแบกการเยาะเย้ยเพราะเรื่องนี้

¹⁹ นี่แน่ะ เราจะจัดการกับทุกคนที่กดขี่เจ้า ในเวลานั้นเราจะช่วยคนพินาศ และรวบรวมผู้ที่ถูกขับไล่ไป และเราจะทำให้พวกเขาเป็นที่สรรเสริญ และเราจะเปลี่ยนความอายของเขาให้เป็นชื่อเสียงที่เลื่องลือไปทั่วพิภพ ²⁰ ในเวลานั้น เราจะนำพวกเขา คือในเวลาที่เรารวบรวมเจ้าเข้าด้วยกัน เราจะทำให้ทุกประชาชาติของแผ่นดินโลกนับถือและสรรเสริญเจ้า เมื่อเจ้าเห็นว่าเราได้ให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิม" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ

Book: Haggai

Haggai

Chapter 1

- ¹ ในปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดาร์ริอุส ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หก พระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวณะอักษัย ถึงเศรุบบาเบลบุตรเชอัลกิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์และโยชูวาบุตรเยโฮชาดัก มหาปุโรหิตว่า
- ² "พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า คนเหล่านี้พูดว่า 'ยังไม่ถึงเวลาของเราที่จะมาหรือจะสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์'" ³ แล้วพระวณะของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวณะอักษัยว่า ⁴ "ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวของท่านจะอาศัยในบ้านที่เสร็จสมบูรณ์ ในขณะที่พระนิเวศยังกองพินาศย่อยยับอยู่?
- ⁵ ดังนั้น พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาหนทางของเจ้า! ⁶ เจ้าหว่านเมล็ดไว้มากมาย แต่เก็บเกี่ยวเพียงเล็กน้อย เจ้ากินแต่ก็ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่มแต่ไม่หมดความกระหาย เจ้าบุงห่มแต่ก็ไม่อบอุ่น คนที่ได้ค่าจ้างก็สมควรได้รับเงินเท่านั้น ใส่ลงในถุงที่มีแต่รู! ⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า "จงพิจารณาหนทางของเจ้า!
- ⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงขึ้นไปบนภูเขาแล้วนำไม้มาสร้างนิเวศของเรา เพื่อที่เราจะได้ขึ้นชมและได้รับเกียรติเพราะนิเวศนั้น!" ⁹ "เจ้าแสวงหาอย่างมากมาย แต่ดูเถิด! เมื่อเจ้านำผลอันน้อยนิดไปที่บ้าน เราจะเป่ามันไปเสีย! เพราะเหตุใด?" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายประกาศว่า "เพราะเจ้ามัวแต่ยุ่งอยู่กับบ้านของตัวเองแต่ปล่อยให้นิเวศของเรายังมีความเสื่อมโทรมอยู่
- ¹⁰ เพราะด้วยเหตุนี้ กองฟ้าจะจับหยดน้ำค้างไว้จากเจ้าและพื้นดินจะหยุดการให้พืชผลแก่เจ้า ¹¹ เราได้เรียกความแห้งแล้งมาบนแผ่นดินและบนภูเขาทั้งหลาย มาบนเมล็ดข้าว เหล้าจุ่นใหม่ น้ำมัน และการเก็บเกี่ยวของแผ่นดิน มนุษย์ สัตว์และผลจากน้ำมือแห่งการงานทุกอย่างของเจ้า!"
- ¹² แล้วเศรุบบาเบลบุตรของเชอัลกิเอลและโยชูวาบุตรเยโฮชาดักมหาปุโรหิต รวมทั้งประชาชนที่เหลือก็ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขาก็ก่อสร้างและถ้อยคำของผู้เผยพระวณะอักษัย เพราะว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาก็ก่อสร้างได้ทรงใช้ท่านมาและประชาชนก็เกรงกลัวพระพิภคตรพระยาห์เวห์
- ¹³ แล้วอักษัยผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์ กล่าวถ้อยคำของพระยาห์เวห์แก่ประชาชนว่า "พระยาห์เวห์ประกาศว่า เราอยู่กับเจ้า!" ¹⁴ และพระยาห์เวห์ทรงเร้าใจเศรุบบาเบลบุตรเชอัลกิเอลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์และจิตวิญญาณของโยชูวาบุตรเยโฮชาดักมหาปุโรหิต และประชาชนทั้งหลายที่เหลืออยู่ เพื่อเขาก็ก่อสร้างจะได้ไปสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายพระเจ้าของพวกเขา
- ¹⁵ ในวันที่สี่สิบสี่ของเดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดาร์ริอุส
-

Chapter 2

¹ ในเดือนที่เจ็ด วันที่ยี่สิบเอ็ด พระวณะของพระยาหวิธมายังผู้เผยพระวจนะอักษัยกับมือ กล่าวว่า ² "จงกล่าวแก่ผู้ว่าราชการยูดาส เศรุมบาเบล บุตรชายของเซอัลกิเอลและมหาปุโรหิตโยชูวาบุตรชายของเยโฮชาดักและแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า

³ 'ใครที่เหลืออยู่ในท่ามกลางหมู่พวกท่านที่เคยได้เห็นพระรัศมีแห่งพระนิเวศนี้เมื่อครั้งก่อน? ตอนนี้ท่านเห็นอย่างไร? ต่างไปจากเดิมในสายตา ท่านหรือไม่? ⁴ เศรุมบาเบลเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ จงกล่าวหาญเถิด มหาปุโรหิตโยชูวาบุตรเยโฮชาดัก จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งหลายบนแผ่นดิน! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ จงทำงานให้เรา เพราะเราอยู่กับเจ้า! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ จอมเจ้านาย

⁵ นี่คือการพันธสัญญาที่เราได้ให้แก่เจ้าไว้ก่อนพวกเจ้าจะออกมาจากอียิปต์ และวิญญาณของเราที่อยู่กับเจ้า อย่างล้นเลย! ⁶ เพราะพระยาหวิธจอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า อีกไม่นานเราจะเขย่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและแผ่นดินแห้งแล้งอีกครั้งหนึ่ง!

⁷ เราจะเขย่าบรรดาประชาชาติ และบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะนำของล้ำค่าของพวกเขาเข้ามาถวายแก่เรา และเราจะเติมพระนิเวศของเราแห่งนี้ ด้วยสง่าราศี พระยาหวิธจอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ ⁸ เจินและทองเป็นของเรา! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธจอมเจ้านาย

⁹ สง่าราศีของนิเวศแห่งนี้ภายหลังในอนาคตจะยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าเมื่อเริ่มต้น พระยาหวิธจอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ และเราจะให้สันติสุขแก่สถานที่แห่งนี้! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธจอมเจ้านาย" ¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองแห่งรัชสมัยของกษัตริย์ดาร์ริอุส พระวณะของพระยาหวิธมาถึงผู้เผยพระวจนะอักษัยว่า ¹¹ "พระยาหวิธจอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตด้วยเรื่องของธรรมเนียมปฏิบัติดังนี้ว่า

¹² 'ถ้าหากผู้ใดถือเนื้อบริสุทธิ์สำหรับพระยาหวิธห่อด้วยเสื้อคลุมของเขาและจะต้องขนมปังหรือแอง เหล้าองุ่นหรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ ก็ตาม สิ่งเหล่านั้นจะบริสุทธิ์ด้วยหรือไม่?' บรรดาพวกปุโรหิตตอบว่า "ไม่" ¹³ แล้วอักษัยกล่าวอีกว่า "ถ้าหากมีผู้ใดที่เป็นมลทินเพราะความตายแล้วมาแตะต้องสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นมลทินด้วยหรือไม่?" บรรดาพวกปุโรหิตตอบว่า "ใช่ สิ่งเหล่านั้นจะเป็นมลทิน"

¹⁴ แล้วอักษัยจึงตอบว่า "เพราะประชาชนก็เป็นแบบนี้และชนชาตินี้ที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าก็เป็นแบบนี้! นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ ดังนั้นทุกสิ่งที่ทำด้วยน้ำมือของพวกเขาที่พวกเขาได้ถวายแก่เราก็เป็นมลทิน! ¹⁵ บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่าในอดีตได้ทำให้เกิดอะไรขึ้นจนถึงทุกวันนี้ ก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนทับอีกก้อนหนึ่งในพระนิเวศของพระยาหวิธ

¹⁶ แล้วจะเป็นเช่นไร? เมื่อท่านมาที่กองข้าว ตวงข้าวจำนวนยี่สิบถัง แต่มีเพียงสิบถัง และเมื่อท่านมาถึงที่เก็บเหล้าองุ่นเพื่อตวงเหล้าองุ่นห้าสิบลัง แต่กลับมีเพียงยี่สิบถัง พระยาหวิธตรัสว่า ¹⁷ เราได้ทำให้เจ้าและพลแห่งการงานของเจ้าทั้งหมดเสียหายด้วยโรคบ้านและขึ้นรา แต่เจ้าก็ยังไม่หันกลับมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ

¹⁸ จงพิจารณาเถิดตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป นับจากวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้าคือวันที่รากฐานของพระนิเวศของพระยาหวิธได้ถูกวางลงจงพิจารณาเถิด!

¹⁹ ยังมีเมล็ดอยู่ในทุ่งว่างหรือไม่? ต้นองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทามิและต้นมะกอกเทศที่ยังไม่ออกผล! ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอวยพรเจ้า!"

²⁰ แล้วพระวณะของพระยาหวิธก็มาถึงอักษัยผู้เผยพระวจนะเป็นครั้งที่สองในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า ²¹ "จงกล่าวแก่ผู้ว่าราชการแห่งยูดาส เศรุมบาเบลว่า 'เราจะเขย่าท้องฟ้าและแผ่นดินโลก

²² เพราะเราจะคว่ำบัลลังก์ของอาณาจักรต่างๆ และทำลายความแข็งแกร่งของอาณาจักรของชนชาติเหล่านั้น! เราจะคว่ำรถม้าศึกและผู้ขับขี่ ทั้งม้าและผู้ขับขี่นั้นจะล้มลง คือทุกคนจะต้องถูกทำลายเพราะดาบของพี่น้องของเขา ²³ นี่คือการประกาศของพระยาหวิธจอมเจ้านาย ในวันที่นั้น เราจะได้รับเจ้า เศรุมบาเบลบุตรเซอัลกิเอล ผู้รับใช้ของเรา นี่คือการประกาศของพระยาหวิธ เราจะตั้งให้เจ้าเป็นแหวนตรา เพราะเราได้เลือกเจ้าแล้ว นี่คือการประกาศของพระยาหวิธจอมเจ้านาย!"

Book: Zechariah

Zechariah

Chapter 1

¹ ในเดือนที่แปดของปีที่สองของรัชกาลดาริอัส ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรชายของเบเรคิยาห์บุตรชายของอิดโด ตรัสว่า ² "พระยาห์เวห์ได้กริ้วต่อพวกบรพบุรุษของพวกเจ้าเป็นอย่างมากยิ่ง

³ จงกล่าวกับพวกเขาว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสสิ่งนี้ จงหันมาหาเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า เราจะกลับมาหาพวกเจ้า' ⁴ จงอย่าเป็นเหมือนบรพบุรุษของพวกเจ้า ผู้ซึ่งผู้เผยพระวจนะได้ร้องประกาศก่อนหน้านี้ กล่าววว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า จงหันจากทางชั่วร้ายและการกระทำที่ชั่วช้าของพวกเจ้า" แต่พวกเขาไม่ได้ยินและไม่ใส่ใจเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์'

⁵ พวกบรพบุรุษของพวกเจ้าอยู่ไหน? พวกผู้เผยพระวจนะอยู่ไหน พวกเขาอยู่ที่นั่นตลอดไปเป็นนิรันดร์หรือ? ⁶ แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเราซึ่งเราได้บัญชาแก่พวกผู้รับใช้ ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา ก็ได้ตามมากับพวกบรพบุรุษของพวกเจ้ามิใช่หรือ? ดังนั้นพวกเขาทั้งหลายจึงได้กลับใจและพูดว่า 'ตามที่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้วางแผนที่จะทำกับเราตามทางและการกระทำที่สมควรจะได้รับของพวกเรา ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงจัดการกับพวกเรา''

⁷ ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนที่สิบเอ็ดซึ่งเป็นเดือนเชบัก ในปีที่สองของรัชกาลดาริอัส ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรชายของเบเรคิยาห์บุตรชายของอิดโด ตรัสว่า ⁸ "ในเวลากลางคืน เราได้เห็น และนี่แน่ะ มีผู้ชายคนหนึ่งกำลังขี่ม้าสีแดง และเขาอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันสีเขียวที่อยู่ในหุบเขา และเบื้องหลังของเขามีม้าสีแดง สีส้ม และสีขาว"

⁹ ข้าพเจ้าได้ถามว่า "องค์เจ้านาย สิ่งเหล่านี้คืออะไร?" จากนั้นทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้า ได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เราจะแสดงให้เห็นเจ้าว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร" ¹⁰ แล้วผู้ชายคนนั้นได้ยืมขึ้นท่ามกลางต้นน้ำมันสีเขียวได้ตอบและกล่าวว่า "คนเหล่านี้คือคนทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ได้ส่งออกไปท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน"

¹¹ พวกเขาได้ตอบทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ยืนอยู่ระหว่างต้นน้ำมันสีเขียว พวกเขาได้พูดกับเขาว่า "เราได้ท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน ดูก่อนทั่วแผ่นดินยังคงพริกพ่นอยู่อย่างสงบ" ¹² จากนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ตอบ และพูดว่า "พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย อีกนานสักเท่าใดที่พระองค์จะไม่แสดงความสงสารต่อกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองทั้งหลายของยูดาห์ที่ได้ทนทุกข์อย่างไม่น่าพึงพอใจมานานเจ็ดสิบปี?"

¹³ พระยาห์เวห์ได้ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้า ด้วยถ้อยคำที่ดี ถ้อยคำแห่งการเล้าโลมใจ ¹⁴ ดังนั้นทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้าได้กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงร้องประกาศ และพูดว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสสิ่งนี้ เราได้หวงแหนกรุงเยรูซาเล็ม และศิโยนด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่' ¹⁵ เราโกรธประชากรทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายมาก เมื่อเราได้โกรธเพียงเล็กน้อยกับพวกเขา พวกเขาได้ทำความหายนะที่รุนแรงเพิ่มขึ้น

¹⁶ ดังนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เราได้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความเมตตา พระนิเวศของเราจะถูกสร้างขึ้นในนั้น นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมพลโยธา และเชือกมัดจะถูกขึงออกเหนือกรุงเยรูซาเล็ม' ¹⁷ จงร้องประกาศอีกครั้ง กล่าววว่า 'พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะท่วมทับไปด้วยความดังงามอีกครั้ง และพระยาห์เวห์จะทรงเล้าโลมใจศิโยนอีกครั้ง และพระองค์จะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง''

¹⁸ ข้าพเจ้าได้เงยหน้าขึ้นและได้เห็นเขาสี่ตัวสี่อัน ¹⁹ ข้าพเจ้าได้พูดกับทูตสวรรค์ผู้ซึ่งได้พูดกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้คืออะไร?" เขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้คือเขาสี่ตัวทั้งหลายที่ได้ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และกรุงเยรูซาเล็มกระจัดกระจายไป" ²⁰ จากนั้นพระยาห์เวห์ได้แสดงให้เห็นข้าพเจ้าเห็นช่างฝีมือสี่คน ²¹ ข้าพเจ้าได้พูดว่า "คนเหล่านี้กำลังจะทำอะไร?" เขาได้ตอบและพูดว่า "เหล่านี้คือเขาสี่ตัวทั้งหลายที่ทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป ดังนั้นจึงไม่มีใครยกศีรษะของเขาขึ้น แต่คนเหล่านี้กำลังมาเพื่อขับไล่เขาสี่ตัวทั้งหลายของบรรดาประชากรที่ได้ยกเขาสี่ตัวใดๆขึ้นต่อสู้แผ่นดินแห่งยูดาห์เพื่อทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป"

Chapter 2

¹ ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้เฝ้าหน้าขึ้นและได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีเชือกธนูรัดอยู่ในมือ ² ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ท่านกำลังจะไปไหน?” และเขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า “ไปราววัดกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อดูความกว้างและความยาวของกรุงนั้น”

³ แล้วทูตสวรรค์ผู้ที่ได้พูดกับข้าพเจ้านั้นก็ได้จากไปและทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งได้ออกไปพบเขา ⁴ ทูตสวรรค์องค์ที่สองได้พูดกับเขาว่า “จงวิ่งไปและพูดกับชายคนหนุ่มคนนั้น พูดว่า ‘กรุงเยรูซาเล็มจะนั่งอยู่ในชนบทที่โล่งกว้างเพราะการเพิ่มขึ้นของจำนวนคนและสัตว์ทั้งหลายในกรุงนั้น’ ⁵ เพราะว่าเราเอง นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เราจะเป็นอย่างกำแพงไฟล้อมรอบเธอ และเราจะเป็นศักดิ์ศรีในท่ามกลางเธอ

⁶ จงลุกขึ้น จงลุกขึ้นหนีไปจากแผ่นดินแห่งทิศเหนือ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ เพราะว่าเราได้ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปเหมือนลมที่ทิศแห่งท้องฟ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁷ จงลุกขึ้น หนีไปยังศิโยน พวกเจ้าที่อาศัยอยู่กับบุตรหญิงของบาบิโลน” ⁸ เพราะว่าหลังจากที่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ให้เกียรติข้าพเจ้าและส่งข้าพเจ้าไปต่อสู้อัรบราพราชาติที่ได้ปล้นพวกท่าน สำหรับใครก็ตามที่ได้แตะต้องพวกท่านก็ได้แตะต้องแก้วพระเนตรของพระเจ้า หลังจากพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้ เขาได้พูดว่า

⁹ “ข้าพเจ้าจะสลัดมือของข้าพเจ้าเองเหนือพวกเขาทั้งหลาย และพวกเขาจะถูกปล้นเพื่อให้แก่ทาสทั้งหลายของพวกเขา” จากนั้นพวกท่านจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามา ¹⁰ “บุตรหญิงของศิโยนเอ๋ย จงร้องด้วยความยินดี เพราะว่าเรา ตัวเราเองจะเข้ามาและอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

¹¹ จากนั้นบรรดาประชาชาติทั้งหลายจะรวมตัวกันมายังพระยาห์เวห์ในวันนั้น พระองค์ตรัสว่า “จากนั้นพวกเขาจะกลายเป็นประชากรของเรา เพราะว่าเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา” และพวกท่านจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน ¹² เพราะว่าพระยาห์เวห์จะรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นกรรมสิทธิ์อันชอบธรรมในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มสำหรับพระองค์เองอีกครั้ง บรรดาเนื้อหนังทั้งหลาย ¹³ จงเขียนสบบต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะว่าพระองค์ได้เสด็จออกจากสถานที่อันบริสุทธิ์ของพระองค์

Chapter 3

¹ แล้วพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวามาปุโรหิตกำลังยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ และซาตานก็กำลังยืนอยู่ทางขวา มือของเขาเพื่อที่จะกล่าวโทษความบาปของเขา ² ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดกับซาตานว่า "ขอพระยาห์เวห์ตำหนิเจ้าซาตาน ขอพระยาห์เวห์ผู้ที่ได้ทรงเลือกกรุงเยรูซาเล็มตำหนิเจ้า นี่ไม่ใช่เหล็กตีตราที่ถูกชักออกมาจากเตาไฟหรือ?"

³ เมื่อโยชูวาได้ยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ เขาได้สวมเสื้อผ้าสกปรก ⁴ ทูตสวรรค์นั้นได้พูดและกล่าวกับคนเหล่านั้นที่ได้ยืนต่อหน้าเขาว่า "จงเอาเสื้อผ้าสกปรกออกจากเขา" จากนั้นเขาได้กล่าวกับโยชูวาว่า "จงมองดูสิ เราได้เป็นเหตุให้นำเอาความผิดบาปของเจ้าออกไปจากเจ้า และเราจะแต่งตัวเจ้าใหม่ด้วยเสื้อผ้าเนื้อดี" ⁵ จากนั้นเขาได้กล่าวว่า "ให้พวกเขานำผ้าโพกศีรษะสะอาดมาโพกศีรษะของเขา" ดังนั้นพวกเขาได้นำผ้าโพกศีรษะสะอาดมาโพกศีรษะโยชูวา และแต่งตัวเขาด้วยเสื้อผ้าสะอาดในขณะที่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็กำลังยืนอยู่ข้าง ๆ

⁶ ต่อจากนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ได้สั่งโยชูวาอย่างจริงจัง และได้พูดว่า ⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ถ้าเจ้าจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และถ้าเจ้าจะรักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา แล้วเราจะให้เจ้าครอบครองพระนิเวศของเรา และดูแลสถานที่ของเรา เพราะว่าเราจะอนุญาตให้เจ้าไปและเข้ามาท่ามกลางคนเหล่านี้ผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเรา

⁸ โยชูวามาปุโรหิต จงฟัง เจ้าและเพื่อนทั้งหลายของเจ้าผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้า เพราะว่าคนทั้งหลายเหล่านี้คือหมายสำคัญ เพราะเราเอง เราจะนำกิ่งก้านคือผู้รับใช้ของเรามา ⁹ บัดนี้ จงดูที่ก้อนหินนั้นที่เราได้ตั้งไว้ต่อหน้าโยชูวา มีดวงตาเจ็ดดวงบนก้อนหินก้อนเดียวนี้ และเราจะจารึกข้อความไว้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา และเราจะขจัดความบาปออกจากแผ่นดินนี้ภายในหนึ่งวัน

¹⁰ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมโยธา ในวันนั้นแต่ละคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเขาให้มานั่งใต้ต้นอุ้งนุ่นของเขา และใต้ต้นมะเดื่อของเขา"

Chapter 4

¹ จากนั้นกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้หันมาและได้ปลุกข้าพเจ้าเหมือนผู้ชายคนหนึ่งที่ได้ตื่นจากการหลับของเขา ² เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นคันประทีปอันหนึ่งที่มาจากกองคำทั้งอัน และมีถ้วยอยู่บนส่วนยอดนั้น มีประทีปเจ็ดดวงอยู่บนนั้น และมีไส้ประทีปเจ็ดอันอยู่ที่ยอดของดวงประทีปแต่ละอัน ³ มีต้นมะกอกสองต้นอยู่ข้าง ๆ ต้นหนึ่งอยู่ทางด้านขวาของถ้วยและอีกต้นหนึ่งอยู่ทางด้านซ้าย”

⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าได้พูดกับกุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าอีกครั้ง ข้าพเจ้าได้พูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร?” ⁵ กุตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้ตอบและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้”

⁶ ดังนั้นเขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ถึงเศรุบบาเบลคือ ไม่ใช่ด้วยอำนาจ หรือไม่ใช่ด้วยกำลัง แต่ด้วยพระวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ ⁷ โอ ภูเขาที่ยิ่งใหญ่ เจ้าคืออะไร? ต่อหน้าเศรุบบาเบลเจ้าจะกลายเป็นที่ราบและเขาจะนำหินยอดเขามาเพื่อให้อธิษฐานว่า ‘งามจริง งามจริงๆ’”

⁸ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้ากล่าวว่า ⁹ “มือของเศรุบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะนำมาสู่ความสมบูรณ์” จากนั้นเจ้าจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ส่งข้าพเจ้ามายังเจ้า ¹⁰ ใครได้เหยียดหยามวันแห่งสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้? ประชาชนเหล่านี้จะชื่นชมยินดีและจะเห็นหินลูกตั้งในมือของเศรุบบาเบล (ประทีปเจ็ดดวงเหล่านี้คือดวงเนตรของพระยาห์เวห์ที่ทรงมองสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน)

¹¹ จากนั้นข้าพเจ้าได้ถามกุตสวรรค์นั้นว่า “ต้นมะกอกสองต้นที่อยู่ทางด้านซ้ายและด้านขวาของคันประทีปคืออะไร?” ¹² ข้าพเจ้าได้ถามเขาอีกครั้งว่า “ทั้งมะกอกสองกิ่งข้างกองคำที่มีน้ำมันสีทองเทออกมาคืออะไร?” ¹³ แล้วเขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าเหล่านี้คืออะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้” ¹⁴ ดังนั้นเขาได้พูดว่า “เหล่านี้คือบุตรชายทั้งหลายที่ได้รับเจิมผู้ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น”

Chapter 5

¹ จากนั้นข้าพเจ้าได้หันมาและได้เขยหน้าขึ้น และข้าพเจ้าได้เห็น ดุเล็ดมีม้วนหนังสือกำลังลอยอยู่บนฟ้า ² กูตสวรรค์นั้นได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร?” ข้าพเจ้าได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นม้วนหนังสือกำลังลอยอยู่บนฟ้า ยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก”

³ แล้วเขาได้พูดกับข้าพเจ้า “นี่คือคำสาปที่ออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะว่าขโมยทุกคนจะถูกขจัดออกไปตามที่เขียนบนด้านหนึ่ง และทุกคนผู้ซึ่งกล่าวคำสัตย์สาบานเท็จจะถูกขจัดออกไปตามที่เขียนไว้บนอีกด้านหนึ่ง” ⁴ “เราจะส่งมันออกไป นี่คือคำประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ดังนั้นมันจะเข้าไปในบ้านของขโมยนั้นและเข้าไปในบ้านของบุคคลนั้นที่สาบานเท็จโดยนามของเรา มันจะยังคงอยู่ในบ้านของเขาและเผาผลาญก่อนไม้และก้อนหินทั้งหลายของบ้านนั้น”

⁵ จากนั้นกูตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าได้ออกไปและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “จงเขยหน้าของเจ้าขึ้นและดูว่าอะไรกำลังมา” ⁶ ข้าพเจ้าได้พูดว่า “มันคืออะไร?” เขาได้พูดว่า “นี่คือตะกรับรรรูหนึ่งเอฟาห์ที่กำลังมา นี่คือการพิพากษาของเขาทั้งหลายในแผ่นดินทั้งสิ้น” ⁷ แล้วฝาทที่ทำจากตะกั่วที่ปิดตะกร้าได้ถูกเปิดออกและมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในนั้น ⁸ กูตสวรรค์นั้นได้พูดว่า “นี่คือความชั่วร้าย” เขาได้โยนเธอกลับเข้าไปข้างในตะกร้า และเขาได้โยนฝาทที่ทำจากตะกั่วปิดปากตะกร้า

⁹ ข้าพเจ้าได้เขยหน้าขึ้นและได้เห็นผู้หญิงสองคนกำลังมุ่งหน้ามายังข้าพเจ้า และลมอยู่ที่ใต้ปีกของพวกเธอ เพราะว่าพวกเธอมีปีกเหมือนปีกของนกกระสา พวกเธอยกตะกร้านั้นขึ้นระหว่างแผ่นดินกับท้องฟ้า ¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าได้พูดกับกูตสวรรค์ผู้ที่กำลังพูดกับข้าพเจ้าว่า “พวกเธอกำลังจะนำตะกร้านั้นไปไหน?” ¹¹ เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “ไปสร้างพระวิหารในแผ่นดินซีนาห์สำหรับมัน ดังนั้นเมื่อพระวิหารพร้อมแล้ว ตะกร้านั้นจะถูกจัดไว้ที่นั่นบนฐานที่ได้จัดเตรียมไว้ของมัน”

Chapter 6

¹ จากนั้นข้าพเจ้าได้หันมาและได้เฝ้าหน้าขึ้นดูและข้าพเจ้าได้เห็นรถม้าศึกสี่คันกำลังออกมาจากระหว่างภูเขาสองลูก และภูเขาสองลูกนั้นทำมาจากทองสัมฤทธิ์ ² รถม้าศึกคันแรกเทียมด้วยพวกม้าสีแดง รถม้าศึกคันที่สองเทียมด้วยพวกม้าสีดำ ³ รถม้าศึกคันที่สามเทียมด้วยพวกม้าสีขาว และรถม้าศึกคันที่สี่เทียมด้วยพวกม้าลายจุดสีเทา

⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าได้ตอบและได้พูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่ได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้คืออะไร?” ⁵ ทูตสวรรค์นั้นได้ตอบและได้พูดกับข้าพเจ้าว่า “สิ่งเหล่านี้คือลมทั้งสี่แห่งท้องฟ้าที่ออกไปจากสถานที่ซึ่งพวกเขาทั้งหลายได้กำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินทั้งหลาย” ⁶ คนกับม้าสีดำทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศทางเหนือ ม้าสีขาวทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศตะวันตก และม้าลายจุดสีเทาทั้งหลายกำลังจะออกไปยังประเทศทางใต้”

⁷ ม้าแข็งแรงเหล่านี้ได้ออกไปและแสวงหาที่จะไปและสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน ดังนั้นทูตสวรรค์จึงได้พูดว่า “จงออกไปและสำรวจทั่วทั้งแผ่นดิน” และพวกมันได้ออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน ⁸ จากนั้นทูตนั้นได้เรียกหาข้าพเจ้าและได้พูดกับข้าพเจ้าและได้กล่าวว่า “จงมองดูพวกที่กำลังจะออกไปยังประเทศทางเหนือ พวกเขาจะตอนสนองพระวิญญาณของเราเกี่ยวกับประเทศทางเหนือ”

⁹ ดังนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ¹⁰ “จงเอาเครื่องบูชาจากบรรดาเชลย คือจากเฮลดัย โทบียาห์ และเยเดยาห์ และในวันเดียวกันจงไปและจงนำเอามันเข้าไปในเรือนของโยสียาห์บุตรชายของเศฟันยาห์ผู้ซึ่งได้มาจากบาบิโลน ¹¹ แล้วจงเอาเงินและทองทำเป็นมงกุฎอันหนึ่งและสวมมันบนศีรษะโยชูวาบุตรชายของเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ”

¹² จงพูดกับเขา และกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ชายคนนี้ ชื่อของเขาคือ กัง เขาจะเติบโตขึ้นในที่ที่เขาอยู่ และจากนั้นเขาจะสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ ¹³ เขานั้นเองจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ และเขาจะยกความยิ่งใหญ่ของมันขึ้น และเขาจะบังและปกครอบบนบัลลังก์ของเขา เขาจะเป็นปุโรหิตคนหนึ่งบนบัลลังก์ของเขา และความเข้าใจแห่งสันติจะยังคงอยู่ระหว่างสองฝ่าย ¹⁴ มงกุฎจะถูกวางไว้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อให้เกียรติให้แก่เฮลดัย โทบียาห์ และเยเดยาห์ เป็นที่ระลึกถึงความใจกว้างของบุตรชายของเศฟันยาห์

¹⁵ แล้วคนเหล่านั้นผู้ที่อยู่ไกลจะมาและสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ ดังนั้นพวกเขาจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาหาพวกเขา เพราะนี่จะเกิดขึ้นถ้าท่านฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาอย่างแท้จริง”

Chapter 7

¹ เมื่อกษัตริย์ดาร์อิอัสได้ปกครองมานานสี่ปี ในวันที่สี่ของเดือนคิสเลว (ซึ่งเป็นเดือนที่เก้า) ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ ²

ประชาชนเมืองเบรเอลได้ส่งซาเรเซอร์ และเรเกมเบลัค และพรรคพวกของเขาเพื่อร้องทูลต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ³ พวกเขาได้กล่าวต่อพวกปุโรหิตผู้ซึ่งได้อยู่ที่พระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และต่อพวกผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้กล่าวว่า “ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้มุกขในเดือนที่ห้า ด้วยการอดอาหารเหมือนที่ข้าพเจ้าได้กระทำมานานแล้วหลายปีหรือ?”

⁴ ดังนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ⁵ “จงพูดกับประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินและกับปุโรหิตทั้งหลาย และพูดว่า ‘เมื่อพวกเจ้าอดอาหารและไว้มุกขในเดือนที่ห้าและเดือนที่เจ็ดมานานถึงเจ็ดสิบปี พวกเจ้าได้ออดอาหารเพื่อเราจริง ๆ หรือ? ⁶ เมื่อพวกเจ้าได้กินและดื่ม พวกเจ้าไม่ได้กินและดื่มเพื่อตัวพวกเจ้าเองหรือ? ⁷ ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ใช่ถ้อยคำเดียวกันที่พระยาห์เวห์ได้ประกาศผ่านทางปากของพวกผู้เผยพระวจนะรุ่นก่อน ๆ เมื่อพวกเจ้ายังคงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและเมืองทั้งหลายที่เจริญรุ่งเรืองโดยรอบและได้ตั้งถิ่นฐานในเบเกบ และเชิงเขาทางตะวันตกหรือ?’”

⁸ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเศคาริยาห์ กล่าวว่า ⁹ “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ‘จงวินิจฉัยด้วยความยุติธรรมอย่างแท้จริง ทำพันธสัญญาที่สัตย์ซื่อ และเมตตา ให้แต่ละคนกระทำสิ่งนี้กับพี่น้องของเขา ¹⁰ เกี่ยวกับหญิงหม้ายและลูกกำพร้า คนต่างด้าว และคนยากจนคือ อย่ากดขี่ข่มเหงพวกเขาและอย่าให้พวกเจ้าคนใดคิดวางแผนในใจที่จะทำร้ายคนอื่น’

¹¹ แต่พวกเขาได้ปฏิเสธที่จะเอาใจใส่ และยึดมั่นอย่างดื้อดึง พวกเขาได้อุดหูของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยิน ¹² พวกเขาทำให้จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้างไปเหมือนหินดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้ยินพระบัญญัติหรือถ้อยคำทั้งหลายของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พระองค์ได้ส่งข้อความเหล่านี้ไปยังประชาชนโดยพระวิญญาณของพระองค์ในสมัยเริ่มแรก โดยปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย แต่พวกเขาประชาชนได้ปฏิเสธที่จะฟัง ดังนั้นพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ทรงพิโรธต่อพวกเขาเป็นอย่างยิ่ง

¹³ มันได้เกิดขึ้นเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียก แต่พวกเขาไม่ได้ฟัง ด้วยวิธีการเดียวกัน” พระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้ตรัสว่า “พวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ฟัง ¹⁴ เพราะเราจะกระจัดกระจายพวกเขาด้วยลมพายุหมุนไปยังประชาชาติทั้งหลายที่พวกเขาไม่ได้เห็น และแผ่นดินนั้นจะถูกทำให้ว่างเปล่าหลังจากพวกเขา เพราะว่าไม่มีใครผ่านแผ่นดินนั้น หรือกลับมามากินอีก ตั้งแต่ประชาชนนั้นได้ทำให้แผ่นดินเป็นที่น่าสนใจของพวกเขากลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า”

Chapter 8

¹ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ² “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่และเราหวงแหนเธอด้วยความโกรธอันยิ่งใหญ่ ³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ เราจะกลับมายังศิโยนและจะอาศัยในท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่ากรุงเยรูซาเล็มจะถูกเรียกว่าเมืองแห่งความจริงและภูเขาแห่งพระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะถูกเรียกว่าภูเขาศักดิ์สิทธิ์

⁴ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ชายชราและหญิงชราจะอยู่ตามท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง และทุกคนต้องการไม้เท้าในมือของเขา เพราะว่าเขารากาพมากแล้ว ⁵ ถนนต่าง ๆ ของเมืองนั้นจะเต็มไปด้วยพวกเด็กชายและพวกเด็กหญิงที่กำลังเล่นตามถนนเหล่านั้น

⁶ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ในวันเหล่านั้น ถ้าบางสิ่งดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ในสายตาของผู้ที่เลื่อมใสของประชาชนนี้ มันควรดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ในสายตาของเราด้วยหรือ? นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ⁷ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ดูเถิด เราต้องการช่วยเหลือประชาชนของเราจากดินแดนที่ดวงอาทิตย์ขึ้น และจากดินแดนที่ดวงอาทิตย์ตก ⁸ เพราะว่าเราจะนำพวกเขากลับมา และพวกเขาจะอาศัยในท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นพวกเขาจะเป็นประชาชนของเราอีกครั้ง และเราจะเปรี๊ยะเจ้าของพวกเขาในความจริงและความชอบธรรม

⁹ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ บัดนี้พวกเขาผู้ซึ่งยังคงฟังถ้อยคำทั้งหลายเดิม ๆ ที่มาจากปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย เมื่อฐานรากของพระนิเวศของเราได้ถูกวางแล้ว นี่คือการประกาศของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า จงทำให้มือของเจ้าแข็งแรงดังนั้นเพราะวิหารจึงจะสามารถสร้างได้ ¹⁰ เพราะว่าก่อนวันเหล่านั้น ไม่มีใครรวบรวมรัญพิชได้ ไม่มีใครได้ทำไรไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ไม่มีสันติภาพจากศัตรูสำหรับผู้ที่กำลังจะไป หรือกำลังจะมา เราได้ทำให้พวกเขาทุกคนต่อสู้ซึ่งกันและกันกับเพื่อนบ้านของเขา

¹¹ แต่บัดนี้มันจะไม่เหมือนกับอดีต เราจะอยู่กับประชาชนที่เลื่อมใส นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ¹² เพราะว่าเมล็ดพันธุ์แห่งสันติภาพจะถูกหว่าน เขาจะงอกและแผ่นดินจะให้ผลผลิต บรรดาท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง เพราะว่าเราจะทำกับประชาชนที่เลื่อมใสได้รับสันติภาพ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลเอ๋ย ¹³ พวกเขาจะเป็นตัวอย่างสำหรับบรรดาประชาชาติแห่งคำแข่งสาป ดังนั้นเราจะช่วยเหลือพวกเขา และพวกเขาจะกลายเป็นพระพร จงอย่ากลัว จงทำให้มือของพวกเขามีความแข็งแรง

¹⁴ เพราะพระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ดังที่เราได้วางแผนเพื่อจะทำร้ายพวกเขาเมื่อบรรพบุรุษของพวกเขาชั่วโคตรของเรา พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัส และไม่ได้ผ่อนปรน ¹⁵ ดังนั้นเราได้วางแผนที่จะทำดีอีกครั้งแก่กรุงเยรูซาเล็ม และพงศ์พันธุ์ยูดาห์ในวันเหล่านั้นด้วย จงอย่ากลัว ¹⁶ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พวกเขาต้องทำ ทุกคนจงพูดความจริงกับเพื่อนบ้านทุกคนของเขา จงวินิจฉัยด้วยความจริง ความยุติธรรม และสันติภาพในประตูทั้งหลายของพวกเขา ¹⁷ จงอย่าวางแผนชั่วในจิตใจของพวกเขาต่อสู้ซึ่งกันและกัน จงอย่ารักคำสัตย์สาบานเท็จเพราะเราเกลียดสิ่งเหล่านี้ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

¹⁸ จากนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายได้มาถึงข้าพเจ้า กล่าวว่า ¹⁹ “พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ การอดอาหารในเดือนที่สี่ เดือนที่ห้า เดือนที่เจ็ดและเดือนที่สิบจะเป็นเวลาแห่งความชื่นชม ความยินดี และเทศกาลความสุขสำหรับพงศ์พันธุ์ยูดาห์ ดังนั้นจงรักความจริงและสันติภาพ

²⁰ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ประชาชนจะมาถึงอีกครั้ง แม้ว่าคนเหล่านั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ ²¹ คนทั้งหลายของเมืองหนึ่งจะไปอีกเมืองหนึ่งและพูดว่า “ให้เรารีบไปเพื่อร้องทูลต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย พวกเราเองก็กำลังไปด้วย ²² ประชาชนทั้งหลายและประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระยาห์เวห์จอมเจ้านายในกรุงเยรูซาเล็ม และร้องทูลขอพระกรุณาของพระยาห์เวห์ ²³ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ในวันเหล่านั้น ผู้ชายสิบคนจากทุกชาติ ทุกภาษา จะจับชายเสื้อคลุมของพวกเขาและพูดว่า ‘ให้เราไปกับเจ้าเพื่อที่เราจะได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน’”

Chapter 9

¹ “นี่คือการประกาศถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับดินแดนหัดรากลและดามัสกัส สถานที่พักสงบของมัน เพราะดวงตาทั้งหลายของมนุษยชาติ และฝ่าพิณรุขของอิสราเอลทั้งหมดจับจ้องที่พระยาห์เวห์ ² นี่คือการประกาศเกี่ยวกับอามักด้วย ซึ่งมีชายแดนติดกับดามัสกัส และเกี่ยวกับเมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะพวกเขาฉลาดมาก ³ เมืองไทระได้สร้างป้อมปราการที่แข็งแรงสำหรับตนเองและสะสมเงินไว้จำนวนมากเหมือนฝุ่นและทองเนื้อดีเหมือนโคลนในถนนทั้งหลาย ⁴ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะยึดทรัพย์สินของเธอ และทำลายความเข้มแข็งของเธอบนท้องทะเล ดังนั้นเธอจะถูกเผาผลาญด้วยไฟ

⁵ เมืองอัชเคโลนจะเห็นและกลัว ภาษาจะสั่นสะท้านเป็นอย่างยิ่งด้วย ความหวังของเมืองเอโครนจะล่มสลาย กษัตริย์นั้นจะสาบสูญไปจากเมืองภาษา และเมืองอัชเคโลนจะไม่มีผู้อยู่อาศัยอีกต่อไป ⁶ คนแปลกหน้าจะใช้เมืองอัชโดดเป็นบ้านของพวกเขา และเราจะขจัดความหยิ่งผยองของคนฟีลิสเตีย

⁷ เพราะเราจะล้างโลหิตของพวกเขาจากปากทั้งหลายของพวกเขา และความเกลียดชังทั้งหลายออกจากช่องฟันของพวกเขา จากนั้นพวกเขาจะกลายเป็นผู้ที่เหลืออยู่สำหรับพระเจ้าของพวกเขาเหมือนตระกูลหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะกลายเป็นเหมือนคนเยนุส ⁸ เราจะตั้งค่ายล้อมรอบดินแดนของเราเพื่อต่อสู้กองทัพของศัตรู ดังนั้นจึงไม่มีใครสามารถผ่านเข้าไป หรือกลับออกมา เพราะไม่มีผู้กดขี่ข่มเหงจะย้ายพวกเขา เพราะบัดนี้เราจะเผาด้วยดวงตาของเราเอง

⁹ บุตรหญิงของศิโยนเอ๋ย จงร้องตะโกนด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง บุตรหญิงของเยรูซาเล็มเอ๋ย จงร้องตะโกนด้วยความสุข ดูเถิด กษัตริย์ของพวกเขาจะมาหาพวกเขาด้วยความชอบธรรม และกำลังจะช่วยเหลือพวกเขา พระองค์ทรงทอผ้าและกำลังประทับบนหลังลา บนหลังลูกลา

¹⁰ จากนั้นเราจะขจัดรากไม้ที่ออกจากเอฟราอิม และนำออกจากเยรูซาเล็ม และธนูจะถูกขจัดออกจากการสู้รบ เพราะพระองค์จะตรัสอย่างสันติต่อบรรดาประชาชาติ และการปกครองของพระองค์จะไปทั่วแผ่นดิน และจากแม่น้ำนั้นจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

¹¹ สำหรับพวกเขา เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราอยู่กับพวกเขา เราจะปลดปล่อยบรรดาผู้ที่ถูกจำจองของพวกเขา ให้เป็นอิสระจากบ่วงที่ไม่มีน้ำ

¹² พวกนักโทษแห่งความหวังเอ๋ย จงกลับสู่ป้อมปราการที่เข้มแข็ง แม้กระทั่งวันนี้เรากำลังประกาศว่าเราจะخذใช้เป็นสองเท่าแก่พวกเขา ¹³ เพราะเราได้ไถ่กู้ยูดาห์เหมือนคณธนูของเรา และได้บรรจุเอฟราอิมให้เป็นลูกธนูเต็มแสง เราได้กระตุ่นบุตรชายทั้งหลายของพวกเขาคือศิโยนให้ต่อสู้บุตรชายทั้งหลายของพวกเขาคือ กรีก และทำให้พวกเขาคือศิโยนเป็นเหมือนดาบนักรบ”

¹⁴ พระยาห์เวห์จะทรงปรากฏแก่พวกเขา และลูกธนูของพระองค์จะถูกยิงออกเหมือนฟ้าแลบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์จะทรงเป่าแตรทองเหลืองและจะทรงไปข้างหน้าด้วยพายุจากเกมาน ¹⁵ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะทรงป้องกันพวกเขาและพวกเขาจะเผาผลาญพวกนั้นและเอาชนะพวกก๊อปปี้ของสลึงทั้งหลาย จากนั้นพวกเขาจะดื่มและร้องตะโกนเหมือนคนเมาเหล้าอ้วนและพวกเขาจะถูกเติมด้วยเหล้าอ้วนเหมือนถ้วยทั้งหลาย เหมือนกับนุ่นทั้งหลายของแท่นบูชา

¹⁶ ดังนั้นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาจะช่วยเหลือพวกเขาในวันนั้น พวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์เหมือนฝูงสัตว์ พวกเขาเป็นอัญมณีบนมงกุฎที่จะส่องแสงบนแผ่นดินของพระองค์ ¹⁷ พวกเขาช่างดีและงดงามเสียนี้กระไร ชายหนุ่มทั้งหลายจะเจริญเติบโตด้วยเมล็ดข้าว และหญิงบริสุทธีจะเจริญงอกงามด้วยเหล้าอ้วน

Chapter 10

¹ จงทูลขอฝนจากพระยาห์เวห์ในเวลาฝนชุกปลายฤดูฝน พระยาห์เวห์ผู้ทำให้เกิดพายุฝนฟ้าคะนอง และพระองค์ประทานฝนแก่ทุกคน และพืชผักในท้องทุ่ง ² สำหรับรูปเคารพประจำบ้านทั้งหลายที่พุดเทจ พวกผู้ทำนายที่หลับตาพุดเทจ พวกเขายกความผิดที่หลอกลวง และให้คำปลอมประโลมที่ว่างเปล่า ดังนั้นพวกเขาจึงเดินไปเหมือนแกะที่ไม่มีผู้ดูแลและทุกข์ยากลำบากเพราะไม่มีผู้เลี้ยง

³ “ความโกรธกริ้วของเราเผาผลาญพวกผู้เลี้ยง มันเป็นพวกแพะตัวผู้คือพวกผู้นำที่เราจะลงโทษ พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะอยู่กับฝูงแกะของพระองค์ คือพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และทำให้พวกเขาเป็นเหมือนม้าศึกของพระองค์ในสงคราม ⁴ ศิลาบุมเอกจะมาจากยูดาห์ หนุเด็นก็จะมาจากเขา ธนูสงครามจะมาจากเขา บรรดาผู้ปกครองจะรวมตัวกันมาจากเขา ⁵ พวกเขาจะเป็นเหมือนนักรบทั้งหลายผู้ซึ่งเหยียบศัตรูทั้งหลายของพวกเขาลงในโคลนแห่งท้องถนนในสงคราม พวกเขาจะทำสงคราม เพราะพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะให้คนเหล่านั้นผู้ซึ่งขี่ม้าศึกทั้งหลายอับอาย

⁶ เราจะเสริมกำลังพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และปกป้องพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ เพราะเราจะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมและเมตตาพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นเช่นนั้นเราก็ไม่ได้จัดพวกเขาออกไป เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และเราจะตอบสนองพวกเขา ⁷ จากนั้นเอฟราอิมจะเป็นเหมือนนักรบคนหนึ่ง และจิตใจของพวกเขาทั้งหลายจะชื่นชมยินดีเหมือนดื่มน้ำ เหล้าองุ่น พวกบุตรทั้งหลายของพวกเขาจะเห็นและชื่นชมยินดี จิตใจของพวกเขาทั้งหลายจะชื่นชมยินดีในเรา

⁸ เราจะผิวปากเรียกพวกเขา และรวบรวมพวกเขาเพราะว่าเราจะช่วยพวกเขา และพวกเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนที่พวกเขาเคยเป็นมาก่อน ⁹ เราได้หว่านพวกเขาไปตามกลางประชาชนทั้งหลาย แต่พวกเขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลทั้งหลาย ดังนั้นพวกเขาและบุตรทั้งหลายของพวกเขาจะมีชีวิตอยู่และกลับมา ¹⁰ เพราะเราจะทำให้พวกเขากลับสู่สภาพเดิมจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมพวกเขาจากอัสซีเรีย เราจะนำพวกเขามาสู่แผ่นดินกิเลอาด และเลบานอนจนกว่าที่นั่นจะไม่มีที่สำหรับพวกเขา ¹¹ เราจะผ่านทะเลแห่งความทุกข์ของพวกเขา เราจะโถมตีคลื่นทั้งหลายแห่งทะเลนั้นและจะทำให้ที่ลี้ภัยทั้งหมดของแม่น้ำไนล์แห้ง อำนาจของอัสซีเรียจะถูกโค่นลง และคทาของอียิปต์จะหนีไปจากชาวอียิปต์ ¹² เราจะทำให้พวกเขาเข้มแข็งด้วยตัวของเราเอง และพวกเขาจะดำเนินในนามของเรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์”

Chapter 11

¹ เลบานอนอ้อย จงเปิดประตูทั้งหลายของพวกเจ้า ที่โฝจะเผาผลาญไม้สนสีดาร์ทั้งหลายของพวกเจ้า ² ต้นสนสามใบ จงโศกเศร้าเพราะต้นสนสีดาร์ได้ล้มลง สิ่งทั้งสง่างามได้ถูกทำลายล้าง ต้นโอ๊กแห่งบาซานจงโศกเศร้าเพราะป่าทึบได้ถูกโค่นล้ม ³ ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายร่ำไห้เพราะว่าชื่อเสียงของพวกเขาถูกทำลาย เสียชื่อเสียงของสิงโตหนุ่ม เพราะความภาคภูมิใจของแม่น้ำจอร์แดนได้ถูกทำลายล้าง

⁴ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า “เหมือนผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่ง ฝ้าดูแลฝูงแกะซึ่งได้ถูกกำหนดให้ถูกฆ่าเป็นอาหาร ⁵ (คนทั้งหลายผู้ซึ่งซื้อพวกมัน ฆ่าพวกมันเป็นอาหาร และไม่ได้ถูกลงโทษ และคนทั้งหลายผู้ซึ่งขายพวกมัน พูดว่า ‘สาธุการแด่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ร่ำรวย’ เพราะผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายทำงานเพื่อเจ้าของทั้งหลายของพวกฝูงแกะไม่มีความสงสารพวกมัน) ⁶ เพราะเราจะไม่สงสารบรรดาคนที่อาศัยของแผ่นดินนั้นอีกต่อไป นี่คือน้ำประกาศของพระยาห์เวห์ จงดู ตัวเราเองที่จะทำให้พวกเขาทุกคนตกอยู่ในมือของเพื่อนบ้านของเขา และในมือของภริยาของเขา และพวกเขาจะทำลายแผ่นดินนั้น และเราจะไม่ช่วยพวกเขาสักคนให้พ้นจากมือของพวกเขา”

⁷ ดังนั้นข้าพเจ้าได้กลายเป็นผู้เลี้ยงแกะของฝูงแกะที่ได้ถูกกำหนดให้ถูกฆ่าเป็นอาหาร เพราะคนเหล่านั้นผู้ซึ่งได้จัดการฝูงแกะ ข้าพเจ้าได้เอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียกว่า “โปรดปราน” และอีกอันหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียกว่า “สามัคคี” ด้วยวิธีนี้ข้าพเจ้าได้เลี้ยงฝูงแกะ ⁸ ในหนึ่งเดือน ข้าพเจ้าได้ทำลายผู้เลี้ยงแกะสามคนเพราะข้าพเจ้าหมดความอดทนกับพวกเขา และพวกเขาเกลียดชังข้าพเจ้าด้วย ⁹ จากนั้นข้าพเจ้าได้พูดต่อเจ้าของทั้งหลาย “ข้าพเจ้าจะไม่ทำงานเป็นผู้เลี้ยงแกะให้ท่านอีกต่อไป แกะที่กำลังจะตาย ให้พวกมันตายเถอะ แกะนั้นกำลังถูกทำลาย ให้พวกมันถูกทำลายเถอะ ให้แกะนั้นที่ยังเหลืออยู่กินเนื้อของพวกมันกินเอง”

¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าได้นำเอาไม้เท้าของข้าพเจ้าที่เรียกว่า “เมตตา” ออกมาและหักมันเพื่อหักพันธสัญญาที่ข้าพเจ้าได้ทำกับเผ่าทั้งหมดของข้าพเจ้า

¹¹ ในวันนี้ที่พันธสัญญาถูกหัก และคนเหล่านั้นที่จัดการฝูงแกะและผู้ซึ่งกำลังฝ้าดูข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ตรัสแล้ว

¹² ข้าพเจ้าได้พูดกับพวกเขาว่า “ถ้าดูเหมือนว่ามันดีต่อพวกท่าน จงจ่ายเงินค่าจ้างของข้าพเจ้า แต่ถ้าไม่ใช่ ก็อย่าจ่ายเงินนั้น” ดังนั้นพวกเขาได้จ่ายเงินค่าจ้างข้าพเจ้าจำนวนเงินสามสิบบัณเฑาะ ¹³ จากนั้นพระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงสะสมเงินนั้นไว้ในคลัง ค่าจ้างของพวกท่านที่พวกเขาประเมินค่าจ้าง” ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เอาเงินสามสิบบัณเฑาะและสะสมมันไว้ในพระคลังในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ¹⁴ จากนั้นข้าพเจ้าได้หักไม้เท้าอันที่สองของข้าพเจ้าคือ “เอภภาพ” เพื่อตัดความเป็นพี่น้องระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล

¹⁵ พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อีกครั้งหนึ่ง จงยึดเอาเครื่องใช้ของผู้เลี้ยงแกะที่ไ้เขลามามาเพื่อตัวเจ้าเอง ¹⁶ เพราะว่าจงดู เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งบนแผ่นดินนั้น เขาจะไม่สนใจความพินาศของแกะ เขาจะไม่แสวงหาแกะที่หลงหาย หรือรักษาแกะพิการ เขาจะไม่เลี้ยงแกะที่แข็งแรง แต่จะกินเนื้อของแกะอ่อนแอและจะฉีกกับเท้าของพวกมัน

¹⁷ วัชพืชแก่ผู้เลี้ยงที่ไร้ค่าผู้ซึ่งทอดทิ้งฝูงแกะนั้น ขอให้ดาบนั้นมาต่อสู้แขนของเขาและตาขวาของเขา ขอให้แขนของเขาเหี่ยวแห้งไป และให้ตาข้างขวาของเขาบอดไป”

Chapter 12

¹ นี่คือการประกาศถ้อยคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับอิสราเอล คำประกาศของพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งได้ทรงวางท้องฟ้าออกและทรงวางฐานรากของแผ่นดิน ผู้ทรงใส่จิตวิญญาณของมนุษย์ชาติไว้ในมนุษย์ ² "จงดู เราจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นถ้วยแห่งต้นเหตุสำหรับประชาชนทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ เธอให้เดินโซเซ มันจะเป็นเช่นเดียวกันด้วยสำหรับยูดาห์ในช่วงระหว่างการล้อมกรุงเยรูซาเล็ม

³ ในวันนั้น เราจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มเป็นก้อนหินหนักสำหรับประชาชนทั้งหมด ใครก็ตามที่พยายามยกก้อนหินนั้นจะทำให้ตัวเขาเองบาดเจ็บอย่างมาก และบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะรวมตัวกันต่อสู้เมืองนั้น ⁴ นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ ในวันนั้นเราจะโจมตีน้ำทุกตัวด้วยความสับสนและผู้ที่ทุกคนด้วยความบ้ำคลั่ง เราจะมองดูด้วยความเมตตาต่อพงศ์พันธุ์ของยูดาห์ และจะโจมตีทำให้ม้าทุกตัวของศัตรูตาบอดไป ⁵ จากนั้นผู้นำทั้งหลายของยูดาห์จะพูดในใจของพวกเขาทั้งหลายว่า 'คนทั้งหลายผู้อาศัยแห่งกรุงเยรูซาเล็มคือกำลังของเราเพราะว่าพระยาห์เวห์จอมโยธาคือพระเจ้าของพวกเขา'

⁶ ในวันนั้น เราจะทำให้ผู้นำทั้งหลายของยูดาห์เป็นเหมือนหม้อไฟท่ามกลางไม้ และเป็นเหมือนคบเพลิงท่ามกลางต้นข้าวที่ขึ้นต้นอยู่ เพราะว่าพวกเขาจะกลืนกินประชาชนทั้งหลายที่อยู่รอบ ๆ ทางด้านขวาและทางด้านซ้ายของพวกเขา กรุงเยรูซาเล็มจะอยู่ในที่ของเธอเองอีกครั้ง" ⁷ พระยาห์เวห์จะรักษาเต็นท์ของยูดาห์เป็นอันดับแรก ดังนั้นเกียรติยศของพงศ์พันธุ์ดาวิดและเกียรติยศคนเหล่านั้นผู้ซึ่งอาศัยในกรุงเยรูซาเล็มจะไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่เหลืออยู่ของยูดาห์

⁸ ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะทรงเป็นผู้ป้องกันของผู้ที่อยู่อาศัยของกรุงเยรูซาเล็ม และในวันนั้นคนเหล่านั้นที่อ่อนกำลังท่ามกลางพวกเขาจะเป็นเหมือนดาวิด ในขณะที่พงศ์พันธุ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์อยู่ข้างหน้าพวกเขา ⁹ "ในวันนั้นที่เราจะเริ่มต้นทำลายบรรดาประชาชาติทั้งหมดที่มาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม

¹⁰ แต่เราจะเทพระวิญญาณแห่งความสงสาร และการวิงวอนมาเหนือพงศ์พันธุ์ของดาวิด และคนทั้งหลายที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นพวกเขาจะมองดูเรา ผู้เดียวที่พวกเขาได้มองผ่าน พวกเขาจะโศกเศร้าเสียใจเพื่อเรา เหมือนผู้ที่โศกเศร้าเสียใจถึงบุตรชายคนเดียว พวกเขาจะโศกเศร้าเสียใจอย่างขมขื่น สำหรับพวกเขาเหมือนคนเหล่านั้นผู้ที่โศกเศร้าเสียใจถึงการตายของบุตรชายหัวปี ¹¹ ในวันนั้นผู้โศกเศร้าเสียใจในกรุงเยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนผู้โศกเศร้าเสียใจที่อาดัม รีมโมน ในที่ราบเมกิดโด

¹² แผ่นดินนั้นจะโศกเศร้าเสียใจ แต่ละตระกูลแยกออกจากตระกูลต่าง ๆ ตระกูลของพงศ์พันธุ์ดาวิดจะถูกแยกออก และภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากผู้ชายทั้งหลาย ตระกูลของพงศ์พันธุ์นารันจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากผู้ชายทั้งหลาย ¹³ ตระกูลของพงศ์พันธุ์เลวีจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย ตระกูลของพงศ์พันธุ์ซิมโอนจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย ¹⁴ ทุกตระกูลของตระกูลต่าง ๆ ที่เหลืออยู่ แต่ละตระกูลจะถูกแยกออกและภรรยาทั้งหลายของพวกเขาจะถูกแยกออกจากพวกผู้ชาย

Chapter 13

¹ ในวันนั้นน้ำพุจะพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ดาวิดและผู้อาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะความบาปและความไม่รู้สุกฤษฎีของพวกเขา ² นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ในวันนั้นเราจะขจัดเชื้อทั้งหลายของบรรดารูปเคารพออกจากแผ่นดินและจะไม่มีใครระลึกถึงพวกเขาอีกเลย เราจะทำให้บรรดาผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จและวิญญาณแห่งมลทินออกไปจากแผ่นดินนั้น ³ ถ้ามีใครยังคงเผยพระวจนะ บิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดเขาจะบอกเขาว่า ‘เจ้าจะไม่มีชีวิตอยู่ เพราะเจ้าพูดโกหกในนามของพระยาห์เวห์’ จากนั้นบิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดเขาจะแทงเขาเมื่อเขาเผยพระวจนะ

⁴ ในวันนั้นผู้เผยพระวจนะแต่ละคนจะอับอายเพราะนิมิตของของเขาเมื่อเขาจะเผยพระวจนะ ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้จะไม่สวมเสื้อคลุมที่มีขนเพื่อที่จะหลอกลวงประชาชนอีกต่อไป ⁵ เพราะแต่ละคนจะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเป็นผู้ขายที่ทำงานกับดิน เพราะแผ่นดินกลายเป็นงานของข้าพเจ้าตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเป็นหนุ่ม’ ⁶ แต่บางคนจะพูดกับเขาว่า ‘บาดแผลเหล่านี้ที่แขนของท่านคืออะไร?’ และเขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บกับคนเหล่านั้นในบ้านเพื่อนทั้งหลายของข้าพเจ้า’ ”

⁷ “ดาบเอ๋ย เจ้าจงลุกขึ้นต่อสู้ผู้เลี้ยงแกะของเราคือผู้ชายคนนั้นที่ยืนใกล้เรา นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย จงโจมตีผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เพราะเราจะหันมือของเราต่อสู้คนต่ำต้อยทั้งหลาย ⁸ แล้วสิ่งนี้จะได้เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน นี่คือการประกาศของพระยาห์เวห์ว่า สองในสามของมันจะถูกขจัดออก คนเหล่านั้นจะถูกทำให้ย่อยยับ เพียงหนึ่งในสามเท่านั้นที่จะเหลืออยู่ ⁹ เราจะนำหนึ่งในสามนั้นผ่านไฟ และทำให้พวกเขาบริสุทธิ์เหมือนเงินที่ถูกกลุ่ลง คือเราจะทดสอบพวกเขาเหมือนทดสอบทองคำ พวกเขาจะเรียกชื่อของเรา และเราจะตอบพวกเขาและพูดว่า ‘นี่คือประชากรของเรา’ และพวกเขาจะพูดว่า ‘พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของข้าพระองค์’ ”

Chapter 14

¹ ดูก่อน วันของพระยาห์เวห์กำลังมาเมื่อของที่พวกเจ้าปล้นมาจะถูกแบ่งในท่ามกลางพวกเจ้า ² เพราะเราจะรวบรวมทุกประชาชาติมาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามและเมืองนั้นจะถูกยึดครอง บ้านเรือนทั้งหลายจะถูกปล้นและบรรดาผู้หญิงจะถูกข่มขืน ครึ่งหนึ่งของเมืองจะถูกจับไปเป็นเชลย แต่ประชาชนผู้ที่เหลืออยู่จะไม่ถูกขจัดออกจากเมืองนั้น ³ แต่พระยาห์เวห์จะเสด็จออกไปและทำสงครามต่อประชาชาติเหล่านั้นเหมือนเมื่อพระองค์ทรงทำสงครามในวันแห่งสงคราม

⁴ ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะเหยียบอยู่บนภูเขาเมะกอกเทศซึ่งอยู่ข้างกรุงเยรูซาเล็มทางทิศตะวันออก ภูเขาเมะกอกเทศจะถูกแบ่งครึ่งระหว่างทิศตะวันออกและทิศตะวันตกโดยภูเขาใหญ่ และครึ่งหนึ่งของภูเขาจะกลับไปด้านไปทางทิศเหนือและครึ่งหนึ่งไปทางทิศใต้ ⁵ จากนั้นพวกเจ้าจะหนีลงไปในหุบเขาระหว่างภูเขาทั้งหลายของพระยาห์เวห์ เพราะว่าหุบเขาเหล่านั้นจะยาวไปถึงอาซาล พวกเจ้าจะหนีเหมือนพวกเจ้าได้หนีจากแผ่นดินไหวในสมัยที่อุสซียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ จากนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมาและองค์บริสุทธิ์ทั้งหมดจะมาพร้อมกับพระองค์

⁶ ในวันนั้นจะไม่มีแสงสว่าง แต่ไม่หนาวหรือมีลูกเห็บ ⁷ ในวันนั้นจะมีเพียงพระยาห์เวห์เท่านั้นที่รู้ จะไม่มีวันและคืนอีกต่อไป เพราะว่าเวลาเย็นจะเป็นเวลาของแสงสว่าง

⁸ ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากกรุงเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งของมันจะไหลไปยังทะเลตะวันออกและครึ่งหนึ่งจะไหลไปยังทะเลตะวันตกในฤดูร้อนและฤดูหนาว ⁹ พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันนั้นจะมีพระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้าองค์เดียว และมีเพียงพระนามของพระองค์เท่านั้น

¹⁰ แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นเหมือนอาราบาห์ จากเกบาสถึงริมโมนทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม กรุงเยรูซาเล็มจะยังคงถูกยกขึ้นอย่างต่อเนื่องและอยู่ในที่ของมัน จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เคยเป็นประตูแรกถึงประตูหัวมุม และจากหอคอยแห่งอาบันเอลถึงบ่อย่ำของกษัตริย์ ¹¹ ประชาชนจะอาศัยในกรุงเยรูซาเล็ม และพระเจ้าจะไม่ทำลายล้างพวกเขาจนราบคาบอีกต่อไป ชาวกรุงเยรูซาเล็มจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย

¹² นี่จะเป็นภัยพิบัติที่พระยาห์เวห์จะโจมตีประชาชนทั้งหลายที่รับจ้างทำสงครามต่อสู้กรุงเยรูซาเล็ม เนื้อหนังของพวกเขาน่าเบื่อออกไปแม้ว่าพวกเขากำลังยืนอยู่บนเท้าของพวกเขาเอง ดวงตาทั้งหลายของพวกเขาจะน่าเบื่อในเบ้าตาของเขากันหลาย ลิ้นทั้งหลายของพวกเขาจะน่าเบื่อในปากของพวกเขาทั้งหลาย ¹³ ในวันนั้นความเกรงกลัวอันยิ่งใหญ่จากพระยาห์เวห์จะมีอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่ละคนจะจับมือซึ่งกันและกัน และมือของคนหนึ่งจะถูกทำให้ยกขึ้นต่อสู้มือของคนหนึ่ง ¹⁴ ยูดาห์ก็จะต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาจะรวบรวมความมั่งคั่งทั้งหมดรอบ ๆ บรรดาประชาชาติ คือทอง เงิน และผ้าเนื้อดีจำนวนมาก ¹⁵ ภัยพิบัติจะมีมาถึงน้ำทั้งหลายและล่อทั้งหลาย อูฐทั้งหลาย และลาทั้งหลาย และสัตว์ทุกอย่างในที่พักเหล่านั้นจะมีความทุกข์ยากลำบากเพราะภัยพิบัติเดียวกัน

¹⁶ แล้วมันจะเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในประชาชาติเหล่านั้นที่มาต่อสู้กรุงเยรูซาเล็มนั้นจะขึ้นมาปีแล้วปีเล่าเพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และรักษาเทศกาลอยู่เพิง ¹⁷ มันจะเกิดขึ้นถ้าใครคนใดจากบรรดาประชาชาติของแผ่นดินโลกไม่ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย แล้วพระยาห์เวห์จะไม่นำฝนมาบนพวกเขา ¹⁸ ถ้าประชาชาติของอียิปต์ไม่ขึ้นไป พวกเขาจะไม่ได้รับฝน ภัยพิบัติจากพระยาห์เวห์จะโจมตีประชาชาติทั้งหลายที่ไม่ขึ้นไปรักษาเทศกาลอยู่เพิง ¹⁹ นี่จะเป็นการลงโทษสำหรับอียิปต์และการลงโทษสำหรับทุกประชาชาติที่ไม่ได้ขึ้นไปรักษาเทศกาลอยู่เพิง

²⁰ แต่ในวันนั้น กระปรวนทั้งหลายของพวกมันจะพูดว่า “จงแยกไว้แต่พระยาห์เวห์” และอ่างทั้งหลายในพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะเหมือนถ้วยทั้งหลายต่อหน้าแท่นบูชา ²¹ เพราะทุกหม้อในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์จะถูกแยกไว้แต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านาย และทุกคนที่นำเครื่องบูชาจะมาจกพวกมันทั้งหลายและดื่มในพวกมัน ในวันนั้นจะไม่มีพวกพ้อคำทั้งหลายในพระนิเวศของพระยาห์เวห์จอมเจ้านายอีกต่อไป

Book: Malachi

Malachi

Chapter 1

¹ คำประกาศพระวจนะของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอลโดยมาลาคี พระยาห์เวห์ตรัสว่า ² "เราได้รักพวกเจ้า" พระยาห์เวห์ตรัส แต่พวกเจ้าพูดว่า "พระองค์ได้ทรงรักพวกข้าพระองค์อย่างไร?" พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่า "เอชชาเป็นพี่ชายของยาโคบไม่ใช่หรือ? เราก็อธิษฐานยาโคบ ³ แต่เราได้เกลียดชังเขา เราได้ทำให้เทือกเขาของเขาเป็นที่ร้างเปล่า และเราได้ทำให้มรดกของเขาเป็นที่สำหรับหมาป่าแห่งถิ่นทุรกันดาร"

⁴ ถ้าเอโดมพูดว่า "เราได้ถูกทำลายลงแล้ว แต่เราจะสร้างซากปรักหักพังนี้ขึ้นมาใหม่" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายก็จะตรัสว่า "พวกเขาจะสร้างขึ้นก็ได้ แต่เราจะทำลายลงอีก คนอื่นๆ จะเรียกพวกเขาว่า 'ดินแดนแห่งความชั่วร้าย' และ 'ชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงสาปแช่งเป็นนิรันดร์' ⁵ ตาของพวกเขาจะเห็นสิ่งนี้ และพวกเขาจะพูดว่า 'พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่เหนือไปจากเขตแดนของอิสราเอล'"

⁶ "บุตรชายให้เกียรติแก่บิดาของเขา และคนรับใช้ก็ให้เกียรติต่อบุตรของเขา แล้วถ้าเราเป็นบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน? ถ้าเราเป็นนาย ความเคารพต่อเราอยู่ที่ไหน? พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสกับพวกเจ้าผู้เป็นปุโรหิต ผู้ที่ดูหมิ่นนามของเรา "แต่พวกเจ้าพูดว่า 'พวกข้าพระองค์ได้ดูหมิ่นพระนามของพระองค์อย่างไร?' ⁷ ก็โดยการถวายอาหารที่เป็นมลทินบนแท่นบูชาของเรา แต่พวกเจ้าพูดว่า 'พวกข้าพระองค์ได้ทำให้เป็นมลทินต่อพระองค์อย่างไร?' ก็โดยการพูดว่า 'โธ่ของพระยาห์เวห์เป็นที่ดูหมิ่น"

⁸ เมื่อพวกเจ้าถวายสัตว์ตามอดเป็นเครื่องบูชา มันไม่ชั่วร้ายหรือ? เมื่อพวกเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย มันไม่ชั่วร้ายหรือ? จงเอาสิ่งนั้นไปมอบให้ผู้ว่าราชการเมืองของเจ้าสิ เขาจะยอมรับพวกเจ้า หรือเขาจะพอใจพวกเจ้าหรือไม่?" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ ⁹ บัดนี้ พวกเจ้าต้องพยายามแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าต่อไป เพื่อที่พระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเรา แต่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสว่า ด้วยเครื่องบูชาอย่างนั้นในมือของพวกเจ้า พระองค์จะทรงพอใจพวกเจ้าหรือ?

¹⁰ โอ ถ้าหากมีสักคนหนึ่งเฝ้าประตูพระวิหาร เพื่อที่พวกเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราให้เสียเปล่า เราไม่มีความพอใจในพวกเจ้า" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "และเราจะไม่ยอมรับเครื่องบูชาใดๆ จากมือของพวกเจ้า ¹¹ เพราะจากดวงอาทิตย์ขึ้นไปจนถึงดวงอาทิตย์ตก นามของเราก็อยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และในทุกหนทุกแห่งที่เครื่องหอมและเครื่องบูชาบริสุทธิ์จะถวายในนามของเรา เพราะนามของเราจะยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

¹² "แต่พวกเจ้ากำลังดูหมิ่นโธ่บัดนี้ เมื่อพวกเจ้าพูดว่า 'โธ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่ดูหมิ่น และว่าผลไม้ของมัน อาหารของมันเป็นที่ดูหมิ่น' ¹³ พวกเจ้าพูดอีกด้วยว่า 'มีช่างนำเนื้อหม่า' และพวกเจ้าก็ฮึดฮัดใส่มัน" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "พวกเจ้านำตัวที่สัตว์ป่าได้คาบเอาไป หรือตัวที่พิการ หรือตัวที่ป่วยมา และพวกเจ้านำสิ่งนี้มาเป็นของถวายของเจ้า เราจะไม่ยอมรับสิ่งนี้จากมือของพวกเจ้าหรือ?" พระยาห์เวห์ตรัสว่า

¹⁴ "ขอให้คนหลอกลวงถูกสาปแช่ง ผู้ที่มีสัตว์ตัวผู้ในฝูงของเขาและบนว่าจะถวายมันให้เรา แต่กลับถวายสัตว์ที่มีตำหนิถวายเป็นเครื่องบูชาให้แก่เราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่หรือ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "และนามของเราจะได้รับเกียรติท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย"

Chapter 2

¹ บัดนี้ พวกเจ้าบรรดาปุโรหิต นี่คือคำบัญชาต่อพวกเจ้า ² "ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมฟัง และถ้าพวกเจ้าไม่ใส่ใจที่จะถวายเกียรติต่อนามของเรา แล้วเราจะส่งคำสาปแช่งมาเหนือพวกเจ้า และเราจะสาปแช่งพระพรของพวกเจ้า แท้จริง เราได้สาปแช่งพระพรเหล่านั้นแล้ว เพราะพวกเจ้าไม่ใส่ใจคำบัญชาของเรา ³ ดูเถิด เรากำลังต่อว่าลูกหลานของพวกเจ้า และเราจะละเลงมูลสัตว์บนหน้าของพวกเจ้า ที่เป็นมูลสัตว์จากเทศกาลงานเลี้ยงของพวกเจ้า และเขาจะนำพวกเจ้าไปทิ้งพร้อมกับมูลสัตว์ ⁴ พวกเจ้าก็จะรู้ว่าเราได้ส่งคำบัญชานี้มาให้พวกเจ้า และเพื่อว่าพันธสัญญาของเราที่กำกับคนเลวจะคงอยู่ต่อไป" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁵ พันธสัญญาของเราที่กำกับเขาได้เป็นชีวิตและสันติสุข และเราได้ให้สิ่งเหล่านั้นแก่เขา เราได้ให้ความยำเกรงแก่เขา และเขาก็ได้ยำเกรงเรา และเขาได้ยืนด้วยความเกรงขามต่อนามของเรา ⁶ คำสอนที่เป็นความจริงได้อยู่ในปากของเขา และไม่มีความผิดใดที่ริมฝีปากของเขา เขาได้ดำเนินกับเราในสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้ช่วยคนมากมายให้หันกลับจากบาป ⁷ เพราะริมฝีปากของปุโรหิตควรรักษาความรู้ไว้ และประชาชนควรจะแสวงหาคำสอนจากปากของเขา เพราะเขาเป็นผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์จอมเจ้านาย ⁸ แต่พวกเจ้าได้หันกลับไปจากทางแห่งความจริง พวกเจ้าได้ทำให้หลายคนสะดุดด้วยความเคารพต่อกฎหมายนั้น พวกเจ้าได้หักพันธสัญญาของคนเลว" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁹ "ดังนั้น เราก็คงเหมือนกัน เราได้ทำให้พวกเจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง เพราะพวกเจ้าไม่ถือรักษาทางของเรา แต่ได้สำแดงความลำเอียงเกี่ยวกับคำสอนนั้น" ¹⁰ พวกเราทุกคนมีพระบิดาองค์เดียวกันไม่ใช่หรือ? พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างพวกเราไม่ใช่หรือ? ทำไมพวกเราจึงไม่ซื่อสัตย์ต่อกันและกัน ต่อพี่น้องของเรา ซึ่งทำให้พันธสัญญาของบรรพบุรุษของพวกเราเป็นที่ดูหมิ่น? ¹¹ ยูดาห์ก็ไม่ซื่อสัตย์สิ่งที่น่ารังเกียจได้เกิดขึ้นในชนอิสราเอลและในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะยูดาห์ได้ดูหมิ่นสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ทรงรัก และได้แต่งงานกับบุตรหญิงของพระต่างชาติ ¹² ขอพระยาห์เวห์ทรงกำจัดคนที่ทำเช่นนี้ออกไปจากเต็นท์ของยาโคบ พระองค์เดียวผู้ทรงตั้งอยู่และพระองค์เดียวผู้ทรงตอบ ถึงแม้ว่าเขากำลังนำเครื่องบูชามาถวายแด่พระยาห์เวห์จอมเจ้านายก็ตามเถิด

¹³ พวกเจ้าก็ทำอย่างนี้ด้วย พวกเจ้าได้เอาน้ำตารดทั่วแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ด้วยการร้องไห้และด้วยการคร่ำครวญ เพราะพระองค์ยังไม่ทรงหันมายังเครื่องบูชา หรือทรงยอมรับจากมือของพวกเจ้าด้วยความพอพระทัย ¹⁴ แต่พวกเจ้าพูดว่า "ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงยอมรับ?" เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาที่ได้มาเมื่อยังหนุ่ม ต่อเจ้าผู้ที่ไม่สัตย์ซื่อ แม้ว่านางได้เป็นคู่ครองของเจ้าและภรรยาของเจ้าโดยพันธสัญญา ¹⁵ พระองค์ได้ทรงทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันให้มีส่วนกับพระวิญญาณของพระองค์ไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมพระองค์จึงทรงทำให้พวกเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน? ก็เพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะได้นุตรที่มาจากพระเจ้า เพราะฉะนั้น จงระวังจิตใจของเจ้าเองให้ดี และอย่านอกใจต่อภรรยาที่ได้มาเมื่อยังหนุ่ม

¹⁶ พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า "เพราะเราเกลียดการหย่าร้าง และคนที่คลุมเสื่อผ้าของเขาด้วยความการุณ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "ดังนั้น จงระวังจิตใจของเจ้าเองให้ดี และอย่านอกใจ" ¹⁷ พวกเจ้าได้ทำให้พระยาห์เวห์ทรงอ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของพวกเจ้า แต่พวกเจ้าพูดว่า "พวกข้าพระองค์ได้ทำให้พระองค์ทรงอ่อนระอาพระทัยอย่างไร?" ก็โดยการพูดว่า "ทุกคนที่ทำชั่วร้ายก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ทรงพอพระทัยในคนเหล่านั้น" หรือ "พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน?"

Chapter 3

¹ "ดูเถิด เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไป และเขาจะเตรียมหนทางข้างหน้าเรา แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่พวกเขารู้จักแสวงหา ก็จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ในทันทีทันใด ผู้ส่งข่าวแห่งพันธสัญญาในผู้ที่พวกเขารู้จัก ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ ² แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์? ใครจะยืนอยู่ได้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์จะทรงเป็นเหมือนไฟของช่างกลุ่และและเป็นเหมือนกับสปู่ชก้าง ³ พระองค์จะทรงนั่งลงอย่างช่างกลุ่และช่างที่ชะล้างเงินให้บริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงชำระบรรดานุตรชายของเลวีให้บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงกลุ่พวกเขาเหมือนกับกลุ่ทองคำและเงิน และพวกเขาจะนำเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรมมาถวายแด่พระยาห์เวห์

⁴ แล้วเครื่องบูชาของยูด้าและเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์ เหมือนกับสมัยก่อนและเหมือนในหลายๆ ปีในสมัยโบราณ ⁵ "แล้วเราจะมาใกล้พวกเขาเพื่อพิพากษา เราจะกลายเป็นพยานอย่างรวดเร็วเพื่อกล่าวโทษต่อบรรดาคนชั่วอกมณต์ คนล่วงประเวณี พยานเท็จ และต่อพวกคนที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้างของเขา พวกคนที่บีบบังคับหญิงม่ายและลูกกำพร้า และต่อพวกคนที่ผลักไสคนต่างด้าว และต่อพวกคนที่ไม่ถวายเกียรติเรา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁶ "เพราะว่าเรา ยาห์เวห์ ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้น พวกเจ้านุตรทั้งหลายของยาโคบ ไม่ได้มาถึงจุดจบ ⁷ จากสมัยที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้หันไปจากกฎเกณฑ์ของเราและไม่ได้ถือรักษาไว้ จงกลับมาหาเรา และเราจะกลับไปหาพวกเขา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกข้าพระองค์จะกลับไปได้อย่างไร?' ⁸ คนเราจะโทษพระเจ้าได้หรือ? แต่พวกเขารู้สึกว่า 'พวกข้าพระองค์ได้โทษพระองค์อย่างไร?' ⁹ ก็เรื่องกษัตริย์และเครื่องบูชาอันนี้ ⁹ พวกเขาได้ถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะพวกเขารู้สึกว่าตนกำลังฉ้อโกงเรา

¹⁰ จงนำกษัตริย์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อที่จะมีอาหารในพระนิเวศของเรา และจงลองดูเราในเรื่องนี้" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "มีหรือที่เราจะไม่เปิดหน้าต่างท้องฟ้าและเทพรลงมาให้พวกเขาจนไม่มีที่ว่างที่จะเก็บพระพรทั้งหมด ¹¹ เราจะพูดกล่าวโทษพวกคนที่ทำลายพืชผลของพวกเขามา เพื่อที่พวกเขาจะไม่ทำลายการเก็บเกี่ยวของแผ่นดินของพวกเขา เถาพุ่มของพวกเขาในทุ่งนาจะไม่ไร้ผล" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้

¹² "ชนชาติทั้งสี่จะเรียกพวกเขาว่าผู้รับพระพร เพราะพวกเขารู้สึกว่าเป็นแผ่นดินที่น่าพอใจ" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ ¹³ "ถ้อยคำของพวกเขาที่กล่าวร้ายต่อเรานั้นรุนแรง" พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ "แต่พวกเขาพูดว่า 'พวกข้าพระองค์ได้พูดกล่าวร้ายอะไรต่อพระองค์ท่านกลางพวกข้าพระองค์' ¹⁴ พวกเขาได้พูดว่า 'การรับใช้พระเจ้าก็เป็นการเปล่าประโยชน์ การที่เราได้ถือรักษาตามพระประสงค์ของพระองค์หรือดำเนินชีวิตอย่างโศกเศร้าต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์จอมเจ้านายจะมีประโยชน์อะไร ¹⁵ ดังนั้น บัดนี้ พวกเราได้ขอตัวว่าเป็นผู้รับพระพร คนที่ทำชั่วไม่ใช่เพียงแต่บั้งคั้ง แต่พวกเขาได้ลองดีกับพระเจ้าและหนีรอดไปได้"

¹⁶ แล้วคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ได้พูดกันว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงใส่พระทัยและทรงฟัง และหนังสือบันทึกความจำเล่มหนึ่งได้เขียนขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์และถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ ¹⁷ "พวกเขาจะเป็นคนของเรา" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้ "กรรมสิทธิ์อันล้ำค่าของเราเอง ในวันที่เรากระทำกิจ เราจะสงสารพวกเขา เหมือนกับคนที่สงสารบุตรชายของเขาเองที่รับใช้เขา ¹⁸ แล้วพวกเขาก็จะแยกแยะระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่วร้าย ระหว่างคนที่นมีสารพระเจ้ากับคนที่ไม่นมีสารพระองค์ได้อีกครั้งหนึ่ง

Chapter 4

¹ เพราะดูเถิด วันนั้นกำลังมาถึง ซึ่งจะเผาผลาญเหมือนกับเตาหลอม เมื่อคนที่เยื้องียงทั้งหมดและคนที่กระทำชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันนั้นที่กำลังมาถึงจะเผาผลาญพวกเขาจนสิ้น" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ "เพื่อว่าวันนั้นจะไม่มีเหลือพวกเขาไว้เลยไม่ว่าจะเป็นรากหรือกิ่ง ² แต่สำหรับพวกเจ้าที่ยำเกรงนามของเรา ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นมาด้วยการรักษาในปีกของมัน พวกเจ้าจะออกไปและพวกเจ้าจะกระโดดโลดเต้นเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก ³ ในวันนั้นพวกเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย เพราะพวกเขาจะเป็นขี้เถ้าอยู่ใต้ฝ่าเท้าของพวกเจ้า ในวันที่เรากระทำกิจนั้น" พระยาห์เวห์จอมเจ้านายตรัสดังนี้แหละ

⁴ "จงจดจำคำสอนของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และกฎหมายที่เราได้มอบให้แก่เขาสำหรับคนอิสราเอลทั้งหมดที่ภูเขาไซเน ⁵ ดูเถิด เรา จะส่งเอเสยาห์ผู้เผยพระวจนะมายังพวกเจ้าก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวของพระยาห์เวห์จะมาถึง ⁶ เขาจะทำให้ใจของบรรดาบิดาหันไปหาบุตรทั้งหลาย และทำให้ใจของบุตรทั้งหลายหันไปหาบรรดาบิดาของพวกเขา เพื่อที่เราจะไม่มาและโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยการทำลายจนสิ้นซาก"

Book: Matthew

Matthew

Chapter 1

- ¹ หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม ² อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค และอิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ และยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา ³ ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศกับเศราห์ซึ่งเกิดจากนางทามาร์ ส่วนเปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน และเฮสโรนเป็นบิดาของราม
- ⁴ รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโฮน และนาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน ⁵ สัลโมนเป็นบิดาของโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์โบอาสเป็นบิดาของโอเบดที่เกิดจากรูธ โอเบดเป็นบิดาของเจสซี ⁶ เจสซีเป็นบิดาของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดเป็นบิดาของซาโลมอนซึ่งเกิดจากภรรยาของอูรียาห์
- ⁷ ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบอัม เรโหโบอัมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา ⁸ อาสาเป็นบิดาของเยโซซาฟัท เยโซซาฟัทเป็นบิดาของโยรัม และโยรัมเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของอุสซียาห์
- ⁹ อุสซียาห์เป็นบิดาของโยรัม โยรัมเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์ ¹⁰ เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์ ¹¹ โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขาในช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน
- ¹² และหลังจากที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของเศรบบาเบล ¹³ เศรบบาเบลเป็นบิดาของอาบียูด อาบียูดเป็นบิดาเป็นบิดาของเอเลียคิม และเอเลียคิมเป็นบิดาของอาซอร์ ¹⁴ อาซอร์เป็นบิดาของคาโดก คาโดกเป็นบิดาของอาคิม และอาคิมเป็นบิดาของเอสูด
- ¹⁵ เอสูดเป็นบิดาของเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์เป็นบิดาของมัทธาน และมัทธานเป็นบิดาของยาโคบ ¹⁶ ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟผู้เป็นสามีของมารีย์ที่ให้กำเนิดพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์ ¹⁷ นับตั้งแต่อับราฮัมมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ดาวิดไปจนถึงช่วงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์มานั้นมีสิบสี่ชั่วอายุคน
- ¹⁸ เรื่องราวการกำเนิดของพระเยซูคริสต์มีดังนี้ มารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นกับโยเซฟเพื่อจะแต่งงานกัน แต่ก่อนที่จะอยู่กินด้วยกันก็พบว่ามารีย์ตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹⁹ โยเซฟผู้หมั้นของเธอเป็นผู้มีความชอบธรรมไม่ปรารถนาที่จะทำให้เธอต้องอับอายต่อหน้าผู้คน จึงวางแผนที่จะถอนหมั้นแบบลับๆ
- ²⁰ ขณะที่เขาคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันของเขา และบอกท่านว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิดอย่ากังวลว่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยา เพราะผู้ที่ปฏิสนธิอยู่ในครรภ์ของเธอนั้น ได้ปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²¹ เธอจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และเจ้าจงเรียกพระนามของพระองค์ว่าเยชู เพราะพระองค์จะช่วยให้ประชาชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากความบาปของพวกเขา
- ²² สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อให้พระวาทะของพระเจ้าที่ยังผู้เผยพระวจนะทั้งหลายนั้นสำเร็จ คือที่กล่าวไว้ว่า ²³ "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพวกเขาจะเรียกนามของพระองค์ว่า อิมมานูเอล" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าสถิตอยู่กับเรา"
- ²⁴ โยเซฟตื่นขึ้น แล้วก็ทำตามที่ถูกสวรรค์ของพระเจ้าสั่งไว้ เขารับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา ²⁵ แต่โยเซฟไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอเลยจนกระทั่งเธอคลอดบุตรชาย แล้วเขาเรียกนามของบุตรนี้ว่า เยชู

Chapter 2

¹ ภายหลังจากที่พระเยซูทรงบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นสมัยการปกครองของกษัตริย์เฮโรด ก็มีเหล่านักปราชญ์เดินทางมาจากทิศตะวันออกมาถึงกรุงเยรูซาเลม ถามว่า ² "ผู้ซึ่งบังเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของชาวยิวประทับอยู่ที่ไหนกัน? เราได้ติดตามดวงดาวของพระองค์มาตั้งแต่ฟากตะวันออก และเราปรารถนาจะมีสการพระองค์" ³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นก็วิตุนวายใจยิ่งนัก รวมทั้งทุกคนในเยรูซาเลมก็วิตุนวายใจเช่นกัน

⁴ เฮโรดเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ของประชาชนมาพบ แล้วถามพวกเขาว่า "พระคริสต์บังเกิดที่ไหน?" ⁵ คนเหล่านั้นตอบเขาว่า "ในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะมีเขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะว่า ⁶ 'และเจ้า เบธเลเฮม แผ่นดินของยูดาห์ ก็ไม่ได้เป็นผู้เล็กน้อยท่ามกลางเหล่าผู้นำของยูดาห์ เพราะจะมีผู้ครอบครองท่านหนึ่งมาจากพวกท่าน ผู้ซึ่งจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเรา'"

⁷ จากนั้นเฮโรดได้เรียกเหล่านักปราชญ์เข้ามาหาอย่างลับๆ เพื่อสอบถามถึงเวลาที่ดาวปรากฏ ⁸ แล้วท่านก็ส่งพวกนักปราชญ์ไปที่เมืองเบธเลเฮมพร้อมกับบอกว่า "จงไปเกิดและเสาะหากุมารน้อยอย่างถี่ถ้วน เมื่อท่านพบกุมารน้อยนี้แล้ว ให้กลับมารายงานเรา เพื่อเราเองจะได้ไปนมัสการกุมารนั้นด้วย"

⁹ ภายหลังที่พวกนักปราชญ์ได้ฟังคำของกษัตริย์แล้ว ก็พากันออกเดินทางไป และดวงดาวที่ปรากฏกับพวกเขาในฟากตะวันออกได้นำหน้าไป จนมาหยุดอยู่เหนือที่กุมารน้อยประทับอยู่ ¹⁰ เมื่อพวกเขาเห็นดวงดาวนั้น พวกเขาก็มีความปีติยินดียิ่งนัก

¹¹ พวกเขาจึงเข้าไปในบ้านหลังนั้นและพบกุมารน้อยกับมารีย์มารดาของพระองค์ พวกเขาจึงคุกเข่าลงกราบและนมัสการพระองค์ พวกเขาเปิดหีบสมบัติและมอบเครื่องบรรณาการอันได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ ¹² พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาในความฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรดอีก ดังนั้นพวกเขาจึงออกเดินทางกลับไปยังประเทศของตนในอีกเส้นทางหนึ่ง

¹³ ภายหลังที่พวกเขากลับไปแล้ว กูดสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันและพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด จงพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์ หนีไปที่อียิปต์และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะมาบอกท่าน เพราะว่าเฮโรดจะเสาะหากุมารน้อยเพื่อจะฆ่าเสีย" ¹⁴ ในคืนนั้นเอง โยเซฟก็ลุกขึ้นพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์ ออกเดินทางไปยังอียิปต์ ¹⁵ และอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเฮโรดสิ้นพระชนม์ เพื่อให้เป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์"

¹⁶ จากนั้นเมื่อเฮโรดเห็นว่าตนหลงกลเหล่านักปราชญ์เข้าแล้ว ก็โกรธมาก จึงส่งคนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่อายุสองปีและต่ำกว่าสองปีที่อยู่ในเมืองเบธเลเฮมและในแถบนั้น โดยนับเวลาตามที่ได้ฟังมาจากเหล่านักปราชญ์นั้น

¹⁷ แล้วก็เป็นไปตามคำที่เผยไว้โดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า ¹⁸ "มีเสียงร้องจากหมู่บ้านราม่าห์ เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญครั้งใหญ่ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะลูกๆ ของเธอ และเธอไม่ยอมรับแม้แต่การปลอบโยน เพราะเธอไม่เหลือบุตรเลยสักคน"

¹⁹ เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์ ดูกูดสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันที่อียิปต์และบอกว่า ²⁰ "จงลุกขึ้นเถิด พากุมารและมารดาของพระองค์กลับไปยังดินแดนอิสราเอล เพราะบรรดาผู้ที่ร้องจะทำลายชีวิตของพระองค์นั้นสิ้นชีวิตแล้ว" ²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้นและพากุมารกับมารดาของพระองค์มายังดินแดนอิสราเอล

²² แต่เมื่อได้ยินว่าอารเคลาัสปกครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา โยเซฟก็กลัวที่จะกลับไปอยู่ที่นั่น ภายหลังที่พระเจ้าเตือนท่านในความฝัน ท่านจึงไปยังแคว้นกาลิลี ²³ และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่าพระองค์จะถูกเรียกว่า ชาวนาซาเร็ธ

Chapter 3

- ¹ ในช่วงนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาเทศนาอยู่ในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียว่า ² "จงกลับใจเสียเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว"
- ³ เพราะยอห์นก็คือผู้ที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงว่า "มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดาร 'จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้พร้อม และทำให้เส้นทางทั้งหลายของพระองค์ให้ตรงไป'"
- ⁴ ยอห์นผู้นี้สวมเสื้อที่ทำจากขนอูฐและคาดเข็มขัดหนังไว้ที่เอว อาหารที่เขากินคือจิ้งจั่งและน้ำผึ้งป่า ⁵ จากนั้นผู้คนจากกรุงเยรูซาเล็ม กวักแกวักแคว้นยูเดีย และทั่วทั้งบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างพากันออกไปหาเขา ⁶ พวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพราะพวกเขาสำราญบาปทั้งหลายของตน
- ⁷ แต่เมื่อยอห์นเห็นว่า มีพวกฟาริสีและสะดูสีหลายคนมาหาเขาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย ยอห์นกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกลูกหลานของยอชูา ใครเล่าเตือนให้พวกท่านหลีกหนีจากพระพิโรธที่กำลังมาถึงพวกท่าน? ⁸ จงทำให้การกลับใจเกิดผลดีเถิด ⁹ และอย่าคิดทีกักกับตนเองว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดา' เพราะข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าสามารถทำให้หินเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้"
- ¹⁰ ขวานถูกวางไว้ตรงรากของต้นไม้เรียบรื้อแล้ว ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีก็จักถูกโค่นและทิ้งลงไปในกองไฟ ¹¹ ข้าพเจ้าบัพติศมาท่านด้วยน้ำสำหรับการกลับใจ แต่กว่ามีพระองค์อีกผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเองไม่บังควรแม้แต่จะแก้เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹² พลั่วสำหรับแยกแกลบอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อจะทำความสะอาดลานนวดข้าวและเพื่อเก็บรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่เคยมีวันดับ"
- ¹³ ครั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จมาจากกาลิลีจนถึงแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น ¹⁴ แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์และพูดว่า "ข้าพระองค์ต้องเป็นฝ่ายได้รับบัพติศมาจากพระองค์ แล้วควรหรือที่พระองค์จะมาหาข้าพระองค์?" ¹⁵ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะเป็นการสมควรที่เราจะทำให้สำเร็จตามความชอบธรรมทุกประการ" แล้วยอห์นก็บัพติศมาให้กับพระองค์
- ¹⁶ หลังจากที่ได้รับบัพติศมาแล้ว พระเยซูก็ขึ้นมาจากน้ำโดยทันที และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออกต่อพระองค์ พระองค์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าลงมาราวกับนกพิราบและบินลงมาเหนือพระองค์ ¹⁷ นี่แน่ะ มีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ ตรัสว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก"

Chapter 4

¹ จากนั้นพระวิญญาณก็นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้มารทดสอบพระองค์ ² เมื่อพระองค์ได้อุดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว ³ ผู้ทดลองมาและพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งหินเหล่านี้ให้เป็นอาหารเถิด" ⁴ แต่พระเยซูตรัสตอบกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตได้ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

⁵ ครั้นแล้วมารก็พาพระองค์ไปยังนครเบธสุทรและให้พระองค์ประทับบนยอดหลังคาพระวิหารสูงสุด ⁶ แล้วพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไปเถิด เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลปกป้องท่าน' และ 'ทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เพื่อที่เท้าของท่านจะไม่กระแทกกับหินเลย'"

⁷ พระเยซูตรัสตอบมารร้ายนั้นว่า "และมีคำเขียนไว้อีกว่า 'ท่านไม่ควรทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน'" ⁸ อีกครั้งหนึ่งมารก็นำพระองค์ไปยังสถานที่สูงสุดและให้พระองค์ดูอาณาจักรทั้งสี่และสงราศีของโลกนี้ ⁹ มารพูดกับพระองค์ว่า "เราจะมอบทุกสิ่งเหล่านี้ให้กับท่าน ถ้าท่านก้มลงและนมัสการเรา"

¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านและรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว'" ¹¹ แล้วมารก็จากพระองค์ไป และถูกเหล่าทูตสวรรค์ติดตามและรับใช้พระองค์

¹² บัดนี้ เมื่อพระเยซูได้ยืนยันว่ายอห์นถูกจับตัว พระองค์ก็แยกตัวไปยังแคว้นกาลิลี ¹³ พระองค์ออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้วไปอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ติดกับทะเลกาลิลี ในอาณาเขตของเผ่าเศบูลุนและเผ่านัฟทาลี

¹⁴ สิ่งนี้เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้เผยไว้ว่า ¹⁵ "ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี ตรงทางไปทะเล ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ฟากโน้น ชาวกาลิลีของคนต่างชาติ ¹⁶ ประชาชนที่นั่นอยู่ในความมืดมิดก็ได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ และสำหรับบรรดาผู้ที่นั่นอยู่ในเขตแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีแสงสว่างส่องสว่างขึ้นเหนือพวกเขา"

¹⁷ นับตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ทรงเริ่มสั่งสอนและตรัสว่า "จงกลับใจเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว"

¹⁸ ขณะที่พระองค์กำลังเดินเรียบฝั่งทะเลกาลิลี พระองค์ทรงเห็นพี่น้องคู่อื่นคือซีโมนที่เรียกว่า เปโตรและอันดรูว์ผู้เป็นน้องชาย กำลังทิ้งอวนลงไปในทะเล เพราะเขากำลังสองเป็นชาวประมง ¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะทำให้ท่านเป็นผู้จับคนดังจับปลา" ²⁰ ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไป

²¹ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังเดินต่อไปจากที่นั่น พระองค์ทรงเห็นพี่น้องอีกคู่อื่นคือ ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นผู้เป็นน้องชาย พวกเขา กำลังอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของพวกเขาและกำลังซ่อมแซมอวนกันอยู่ พระองค์เรียกพวกเขา ²² แล้วพวกเขาก็ทิ้งเรือและบิดาของพวกเขาไว้ทันทีแล้วออกติดตามพระองค์

²³ พระเยซูออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงสั่งสอนเรื่องข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร และรักษาโรคกับอาการป่วยทุกชนิดท่ามกลางผู้คน ²⁴ ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่สะพัดออกไปทั่วทั้งแคว้นซีเรีย และประชาชนพากันนำคนป่วย คนที่ป่วยด้วยสารพัดโรคและที่มีความเจ็บปวด บรรดาคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง และคนที่เป็นโรคลมบ้าหมูและคนที่เป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระเยซูทรงรักษาพวกเขา ²⁵ มหาชนขนาดใหญ่ติดตามพระองค์มาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ทศบุรี เยรูซาเล็ม และยูเดีย และจากอีกฟากหนึ่งของจอร์แดน

Chapter 5

¹ เมื่อพระเยชูทรงเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ครั้นพระองค์ประทับแล้ว เหล่าสาวกก็เข้ามาหาพระองค์ ² พระองค์ทรงเปิดปากและสั่งสอนพวกเขา พระองค์ตรัสว่า ³ "ผู้ที่ยากไร้ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา ⁴ ผู้ที่คร่ำครวญก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลม

⁵ ผู้ที่ถ่อมตนก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้โลกนี้เป็นมรดกของเขา ⁶ ผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะพวกเขาได้จะรับจนเต็มล้น ⁷ ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาก็เป็นสุข เพราะพวกเขาได้รับความเมตตา ⁸ ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะเห็นพระเจ้า

⁹ ผู้สร้างสันติสุขก็เป็นสุข เพราะพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า ¹⁰ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุของความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา

¹¹ ผู้ที่ถูกคนสบประมาทและถูกข่มเหง หรือถูกกล่าวหาต่างๆ ที่ไม่เป็นความจริงด้วยเหตุเพราะเรานั้นก็เป็นสุข ¹² จงปิตินดีและเปรมปรีดีเกิดเพราะรางวัลยิ่งใหญ่ของท่านอยู่ในสวรรค์ เพราะผู้คนที่ข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่มาท่อนหน้าท่านด้วยวิธีอย่างเดียวกัน

¹³ ท่านเป็นเกลือของโลก หากเกลือหมดรสเค็มไปแล้วนั้น จะทำให้เค็มได้อีกอย่างไร? ก็ไม่อาจจะใช้ทำอะไรได้อีกนอกจากจะถูกวางทิ้งและถูกเหยียบย่ำเสียด้วยเท้าของคน ¹⁴ ท่านเป็นความสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาซึ่งไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้

¹⁵ ไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วเอาตะกร้าครอบไว้ แต่จะตั้งตะเกียงนั้นไว้บนขาตะเกียง เพื่อใช้ส่องสว่างให้กับทุกคนภายในบ้าน ¹⁶ จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างต่อหน้าผู้คนในวิธีการที่พวกเขาจะเห็นการกระทำอันดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในสวรรค์

¹⁷ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายล้างธรรมเนียมปฏิบัติหรือคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะแต่อย่างใด เราไม่ได้มาเพื่อทำลายแต่เพื่อทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ ¹⁸ เพราะเราขอบอกความจริงกับท่านว่า แม้ฟ้าสวรรค์และโลกจะล่วงไป แต่จะไม่มีสักขีดหรือส่วนเล็กน้อยใดๆ จากธรรมเนียมปฏิบัติที่จะสูญสลาย จนกระทั่งทุกสิ่งจะเสร็จสมบูรณ์

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใดที่ละเมิดบัญญัติเหล่านี้แม้แต่เพียงข้อเดียวและยังสอนให้ผู้อื่นกระทำตามก็จะถูกเรียกว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติตามและสอนบัญญัติเหล่านี้ก็จะถูกเรียกผู้ยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักรสวรรค์ ²⁰ เพราะเราขอบอกกับท่านว่า หากท่านไม่ได้ชอบธรรมมากไปกว่าพวกธรรมาจารย์และฟาริสีแล้วนั้น ท่านก็ไม่มีทางเข้าสู่ราชอาณาจักรของสวรรค์ได้เลย

²¹ ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า 'อย่าฆ่า' และ 'ใครก็ตามที่ฆ่าจะถูกพิพากษาอย่างหนัก' ²² แต่เราขอบอกกับท่านว่าใครก็ตามที่โกรธพี่น้องของตนก็ถูกพิพากษาอย่างหนัก และใครก็ตามที่พูดกับพี่น้องของตนว่า 'เจ้าคนไร้ค่า' ก็จะถูกพิพากษาโดยศาลระดับสูง และใครก็ตามที่พูดว่า 'ไอ้โง่' ก็จะถูกข่มเหงในนิงไฟนรก

²³ ด้วยเหตุนี้ ถ้าท่านจะถวายเครื่องบูชาที่แทนบูชาแล้วนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของท่านมีความขัดเคืองใจกับท่าน ²⁴ จงละเครื่องบูชาไว้ตรงหน้าแทนบูชา ให้ไปหาพี่น้องของท่าน คินตกับพี่น้องของท่านก่อน แล้วจึงมาถวายเครื่องบูชา

²⁵ จงปรองดองกับผู้ที่กำลังหาท่านโดยเร็วขณะที่ท่านกำลังไปขึ้นศาลกับเขา ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้กล่าวหาท่านจะมอบท่านไว้ในอำนาจของศาล และศาลจะมอบท่านไว้ในอำนาจของเจ้าหน้าที่ และท่านก็จะถูกจองจำไว้ในเรือนจำ ²⁶ เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ท่านไม่สามารถออกมาได้ นอกเสียจากว่าท่านได้จ่ายหนี้ของท่านให้ครบหมดก่อน

²⁷ ท่านเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'อย่าล่วงประเวณี' ²⁸ แต่เราขอบอกท่านว่า ทุกคนที่มองผู้หญิงด้วยความปรารถนาในตัวเธอก็ได้กระทำการล่วงประเวณีกับเธอภายในใจของเขาแล้ว

²⁹ และถ้าตาขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำบาป จงควักดวงตานี้ออกและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่ท่านเสียเพียงอวัยวะเดียวหนึ่งเพื่อไม่ให้ทั้งตัวของท่านต้องถูกทิ้งลงไปในนรก ³⁰ และถ้ามือขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำบาปแล้วล่ะก็ จงตัดมือข้างนั้นและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่มีแค่อวัยวะเดียวหนึ่งของท่านเสียหาย แทนที่ทั้งตัวของท่านจะต้องตกอยู่ในนรก

³¹ มีคำพูดไว้ว่า 'ใครก็ตามที่ละทิ้งภรรยาของตนไปนั้น ก็ให้เขามอบใบหย่ากับเธอ' ³² แต่เราขอบอกกับท่านว่า นอกจากเหตุของการผิดศีลธรรมทางเพศแล้วนั้น ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาของตน ก็ทำให้เธอเป็นผู้ผิดประเวณี แล้วผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับเธอภายหลัง ก็ทำผิดฐานล่วงประเวณีเช่นกัน

³³ ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนอีกประการหนึ่งว่า 'อย่าสาบานด้วยคำสาบานเท็จ แต่ให้รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระเจ้า' ³⁴ แต่เราขอบอกท่านว่า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะสาบานต่อสวรรค์ เพราะนั่นคือพระบัลลังก์ของพระเจ้า ³⁵ หรือสาบานต่อโลก เพราะนั่นคือที่วางพระบาทของพระองค์ หรือสาบานต่อเยรูซาเล็ม เพราะนั่นเป็นเมืองสำหรับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

³⁶ หรืออย่าสาบานโดยใช้ศีรษะท่านเป็นประกัน เพราะท่านไม่สามารถเปลี่ยนผมให้เป็นผมหงอกหรือดำได้ ³⁷ แต่ให้คำพูดของท่านเป็นจริง 'ใช่' ก็ 'ใช่' หรือ 'ไม่' ก็ว่า 'ไม่' นอกเหนือไปจากนั้นถือว่ามาจากวิญญาณชั่ว

³⁸ ท่านได้ยินที่พูดกันว่า 'ตาต่อตา และฟันต่อฟัน' ³⁹ แต่เราขอบอกกับท่านว่า อย่าต่อสู้กับคนชั่ว และใครก็ตามที่ตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มอีกข้างให้กับเขาด้วย

40 และถ้ามีผู้ใดต้องการนำตัวท่านไปขึ้นศาลและแย่งเอาเสื้อคลุมของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมเขาไปเถิด **41** และใครก็ตามบังคับให้ท่านไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาสองกิโลเมตรเถิด **42** จงให้กับคนที่ขอจากท่าน และอย่าหันหน้าหนีไปจากผู้ที่หวังจะขอยืมจากท่าน

43 ท่านได้ยินคำที่กล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านของท่านและจงเกลียดชังศัตรูของท่าน' **44** แต่เราขอบอกกับท่านว่า จงรักศัตรูทั้งหลายของท่าน และอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน **45** เพื่อที่ท่านจะเป็นบรรดาบุตรของพระบิดาผู้ซึ่งประทับในฟ้าสวรรค์ เพราะพระองค์บันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องให้ทั้งกับคนชั่วและคนดี และให้ฝนสำหรับผู้ที่มีความยุติธรรมและผู้ที่ไร้ความยุติธรรม

46 เพราะถ้าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้รางวัลอันใดเล่า? แม้แต่คนเก็บภาษีก็ยังกระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ? **47** และถ้าหากท่านทักทายแต่กับพี่น้องของท่าน แล้วท่านจะต่างอะไรจากผู้อื่นเล่า? แม้แต่คนต่างชาติก็กระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ? **48** เหตุฉะนั้น ท่านจะต้องดีพร้อม เพราะพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของท่านนั้นเป็นผู้ที่ดีพร้อม

Chapter 6

- ¹ พวกท่านจงระวังที่จะไม่แสวงทำเป็นชอบธรรมต่อหน้าผู้คนเพื่อให้พวกเขาได้เห็น หรือไม่เช่นนั้นแล้วพวกท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์ ² ฉะนั้น เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าเฝ้าแต่นำหน้าตนเองเหมือนอย่างที่คุณคนหน้าชื่อใจคอกำกัน ในธรรมศาลาและบนถนนต่างๆ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับการยกย่องจากผู้คน เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านเช่นนั้นจะได้รับบำเหน็จของตนแล้ว
- ³ แต่เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าให้มือข้างซ้ายรู้ว่ามือข้างขวากำลังทำอะไรอยู่ ⁴ เพื่อว่าของที่พวกท่านให้จะเป็นทานลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะเป็นผู้ให้รางวัลแก่พวกท่านเอง
- ⁵ และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนกับพวกหน้าชื่อใจคอก เพราะคนเหล่านั้นชอบที่จะยืนขึ้นและอธิษฐานในธรรมศาลา และตรงมุมถนนต่างๆ เพื่อที่คนจะเห็นพวกเขา เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว ⁶ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปที่ห้องชั้นใน ปิดประตู และอธิษฐานถึงพระบิดาของพวกท่านผู้ที่อยู่ในที่ลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะให้บำเหน็จแก่พวกท่าน ⁷ และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเช่นที่คนต่างชาติทำ เพราะพวกเขาคิดว่ายิ่งอธิษฐานด้วยถ้อยคำมากก็จะเป็นที่ดียิ่ง
- ⁸ ด้วยเหตุนี้ อย่าเป็นเหมือนคนเหล่านั้น เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงทราบถึงสิ่งที่พวกท่านต้องการก่อนที่จะทูลขอ ⁹ ฉะนั้น จงอธิษฐานเช่นนี้ว่า 'พระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ขอพระนามของพระองค์เป็นเคารพสักการะ ¹⁰ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์
- ¹¹ ขออย่างทรงนำพวกเราเข้าสู่การทดลอง แ่ขอทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย' ¹² ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่พวกเรา ¹³ ขอโปรดทรงยกหนี้ของพวกเรา เหมือนที่พวกเรายกหนี้ให้แก่ลูกหนี้ของเรา
- ¹⁴ เพราะถ้าพวกท่านยกโทษในการละเมิดของผู้อื่นแล้ว พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับพวกท่าน ¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษการละเมิดของคนเหล่านั้น พระบิดาของพวกท่านก็จะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกท่านเช่นกัน
- ¹⁶ เมื่อพวกท่านอดอาหาร ก็อย่าให้ใบหน้าท่านเศร้าหมองเหมือนที่พวกคนหน้าชื่อใจคอกำกัน เพราะพวกเขาแสดงสีหน้าหม่นหมองเพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าตนกำลังอดอาหาร เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว ¹⁷ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอดอาหาร จงเจิมศีรษะด้วยน้ำมัน และชำระล้างใบหน้าของพวกท่าน ¹⁸ เพื่อคนอื่นจะไม่รู้ว่าพวกท่านกำลังอดอาหาร แต่ให้รู้เฉพาะพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในที่ลับ และพระบิดาผู้ทรงเห็นพวกท่านในที่ลับก็จะประทานบำเหน็จแก่พวกท่าน
- ¹⁹ อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติของตนเองไว้บนโลกนี้ ที่ซึ่งมอดจะกัดกินหรือขึ้นสนิมได้ และที่ซึ่งขโมยจะพัวเข้ามาแล้วขโมยเอาไปเสีย ²⁰ แต่จงสั่งสมทรัพย์ของพวกท่านไว้ในฟ้าสวรรค์ ที่ซึ่งมอดหรือสนิมไม่สามารถกัดกินได้ และที่ซึ่งขโมยก็ไม่สามารถพัวเข้ามาแล้วขโมยไปได้ ²¹ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ใด ใจของพวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
- ²² ดวงตาคือประทีปของร่างกาย ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากดวงตาของพวกท่านดี ภายทั้งกายของพวกท่านก็เต็มไปด้วยความสว่าง ²³ แต่ถ้าดวงตาของพวกท่านแย่ ทั่วทั้งกายของพวกท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้น ถ้าหากความสว่างภายในพวกท่านได้มืดมิดไป แล้วความมืดนั้นจะมืดทึบสักเพียงใด ²⁴ ไม่มีผู้ใดสามารถรับใช้เจ้านายทั้งสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะอุทิศตนรับใช้นายอีกคนแล้วดูหมิ่นนายอีกคน พวกท่านไม่สามารถรับใช้ทั้งพระเจ้าและความมั่งมีได้
- ²⁵ ด้วยเหตุนี้ เราบอกกับพวกท่านว่า อย่ามัวกังวลเรื่องชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะมีอะไรกินหรือจะมีอะไรดื่ม หรือกังวลเรื่องร่างกายของพวกท่าน ว่าจะมีอะไรให้นุ่งห่ม เพราะชีวิตมีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีค่ายิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ? ²⁶ จงดูนกในอากาศ พวกมันไม่ได้หว่านหรือเก็บเกี่ยว หรือสั่งสมอาหารไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ายิ่งกว่าพวกนกเหล่านี้มิใช่หรือ?
- ²⁷ แล้วมีใครบ้างในพวกท่านที่สามารถยึดชีวิตไปได้อีกศอกหนึ่งด้วยความกังวล? ²⁸ และทำไมพวกท่านจึงต้องกังวลเรื่องเครื่องนุ่งห่ม? จงคิดถึงดอกหญ้าในทุ่งว่ามันโตขึ้นได้อย่างไร มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั่นด้าย ²⁹ แต่กระนั้น เราบอกกับพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์ก็ยังเทียบไม่ได้กับดอกหญ้าเหล่านี้เลยสักดอก
- ³⁰ ถ้าหากพระเจ้าทรงประดับประดาต้นหญ้าในทุ่ง ซึ่งอยู่ได้เพียงแค่วันนี้แล้วจะถูกทิ้งลงในเตาไฟพรุ่งนี้ แล้วพระองค์จะทรงประดับประดาพวกท่านมากกว่านั้นสักเพียงใด พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อยเอ๋ย? ³¹ เพราะฉะนั้น อย่ามัวกังวลและพูดว่า 'แล้วเราจะมิอะไรให้กิน?' หรือ 'เราจะมิอะไรให้ดื่ม?' หรือ 'เราจะมิอะไรให้นุ่งห่ม?'
- ³² เพราะคนต่างชาติล้วนแต่แสวงหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาในฟ้าสวรรค์ของพวกท่านรู้ว่าพวกท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ ³³ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้ ³⁴ เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องให้กังวลอยู่แล้ว ในแต่ละวันก็ทุกข์พ้ออยู่แล้ว

Chapter 7

¹ จงอย่าตัดสินผู้อื่น และพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา ² เพราะด้วยคำพิพากษาที่พวกท่านใช้ตัดสินผู้อื่น พวกท่านก็จะถูกพิพากษาแบบเดียวกัน และพวกท่านตวงด้วยเครื่องตวงแบบไหน พวกท่านก็จะถูกตวงกลับแบบเดียวกัน

³ และทำไมพวกท่านจึงมองดูผงในดวงตาของพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่สังเกตเห็นไม้กีดก่อนในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁴ พวกท่านพูดกับพี่น้องของตนได้อย่างไรว่า 'ให้เราเขี่ยเอาผงออกจากดวงตาของท่าน' ทั้งๆ ที่ยังมีไม้กีดก่อนอยู่ในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁵ พวกท่านผู้หน้าซื่อใจคด จงเอาไม้กีดก่อนนั้นออกจากดวงตาพวกท่านเสียก่อน แล้วจึงจะเห็นผงที่อยู่ในดวงตาของพี่น้องของพวกท่านได้อย่างชัดเจน

⁶ จงอย่าให้ของบริสุทธิ์กับสุนัข และอย่าโยนไข่มุกของพวกท่านลงตรงหน้าฝูงหมู เพราะว่ามันจะเหยียบย่ำไข่มุกนั้นแล้วหันมาแล้วฉีกพวกท่านออกเป็นชิ้นๆ

⁷ จงขอแล้วพวกท่านจะได้ จงหาแล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วก็จะเปิดให้กับพวกท่าน ⁸ เพราะทุกคนที่ขอก็คือจะได้รับ และทุกคนที่ค้นหา ก็จะพบ และคนที่เคาะนั้น ก็จะถูกเปิดออกให้ ⁹ มีใครบ้างในพวกท่าน ที่บุตรชายขอยืมม้านั่งหนึ่ง แล้วบิดาจะให้ห็นกอนหนึ่งกับบุตรของตนหรือ? ¹⁰ ถ้าเขาขอปลาหนึ่งตัว แล้วจะให้สุนัขตัวกับเขาหรือ?

¹¹ ฉะนั้น ถ้าพวกท่านผู้ซึ่งชั่วร้ายยังรู้จักวิธีให้ของดีกับบุตรทั้งหลายของตน แล้วพระบิดาในฟ้าสวรรค์จะให้สิ่งที่ดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นสักเท่าใด? ¹² เพราะเหตุนี้ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาให้ผู้อื่นกระทำต่อพวกท่าน พวกท่านควรที่จะกระทำเช่นนั้นต่อพวกเขาด้วย เพราะเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติและหมวดหมู่ผู้เผยพระวจนะ

¹³ จงเข้าทางประตูที่แคบ เพราะประตูที่ใหญ่และกว้างนั้นนำไปสู่ความพินาศ และมีคนมากมายที่เข้าทางประตูนั้น ¹⁴ เพราะทางที่แคบคือประตู และทางที่แคบคือหนทางที่นำไปสู่ชีวิต และมีคนน้อยนักที่จะพบหนทางนี้

¹⁵ จงระวังผู้เผยพระวจนะจอมปลอม ซึ่งมายังพวกท่านโดยสวมสภาพเหมือนแกะแต่แท้ที่จริงก็คือหมาป่าแสนตะกละ ¹⁶ พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ก็โดยผลของเขา คนจะเก็บผลจุนจากพุ่มไม้หนามหรือจะเก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้หนามได้อย่างไรเล่า? ¹⁷ เช่นเดียวกันนี้เอง ต้นไม้ดีก็จะออกผลดี แต่ต้นไม้เลวก็จะออกผลเลว

¹⁸ ต้นไม้ดีไม่สามารถออกผลที่เลวได้ หรือต้นไม้เลวจะออกผลดีก็ไม่ได้ ¹⁹ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ได้ออกผลดีก็จะถูกตัดและทิ้งลงไปในไฟ ²⁰ ดังนั้นแล้ว พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา

²¹ ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วจะสามารถเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้ แต่เฉพาะผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ซึ่งอยู่ในฟ้าสวรรค์เท่านั้น ²² หลายคนจะพูดกับเราในวันนั้นว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายในนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในนามของพระองค์ มิใช่หรือ?' ²³ แล้วเราจะประกาศกับพวกเขาอย่างเปิดเผยว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าผู้กระทำความชั่วร้าย'

²⁴ ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้นก็จะเป็นเหมือนชายผู้มีปัญญาที่สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา ²⁵ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำบ้านหลังนั้น แต่บ้านก็ไม่พังทลายเพราะถูกสร้างขึ้นบนศิลา

²⁶ แต่ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้ก็เป็นเหมือนชายผู้โง่เขลาซึ่งสร้างบ้านของตนไว้บนพื้นทราย ²⁷ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำและปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านก็พังทลายและเสียหายจนหมดสิ้น"

²⁸ เมื่อพระเยซูตรัสพระวจนะเหล่านี้จบ ผู้ชนก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์ ²⁹ เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้ที่เปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจ และไม่เป็นเหมือนอย่างพวกธรรมจารย์ของพวกเข

Chapter 8

¹ ครั้นพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา ฝูงชนกลุ่มใหญ่ได้ติดตามพระองค์ ² ดุเล็ด มีชายที่เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์และคุกเข่าต่อหน้าพระองค์แล้วพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์หายสะอาด" ³ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ไปแตะต้องชายผู้นั้น พลางตรัสว่า "เราประสงค์ให้เจ้าหาย จงหายสะอาดเถิด" ชายผู้นั้นก็หายจากโรคเรื้อนโดยทันที

⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าพูดเรื่องนี้กับใครทั้งสิ้น แต่จงไปแล้วแสดงตนต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่ง เพื่อเป็นหลักฐานต่อพวกเขา"

⁵ ครั้นพระเยซูได้เสด็จเข้าไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม นายร้อยท่านหนึ่งมาหาพระองค์และทูลขอพระองค์ ⁶ ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทาสของข้าพเจ้านอนเป็นอัมพาตอยู่ในบ้านด้วยอาการเจ็บปวดแสนสาหัส" ⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะไปและรักษาเขา"

⁸ นายร้อยทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่คู่ควรแม้แต่จะให้พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงรับสั่งแล้วทาสของข้าพระองค์ก็จะหายเป็นปกติ" ⁹ เพราะข้าพระองค์ก็เป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น และยังมีเหล่าทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สังคนหนึ่งว่า 'ไป' เขาก็ไป และข้าพระองค์สั่งกับอีกคนหนึ่งว่า 'มา' เขาก็มา และกับทาสของข้าพระองค์ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำตาม" ¹⁰ เมื่อพระเยซูได้ฟังดังนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจยิ่งนักและตรัสกับผู้ที่กำลังติดตามพระองค์อยู่ว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เราไม่เคยพบเห็นผู้ใดที่มีความเชื่อเช่นนี้ในอิสราเอลเลย"

¹¹ เราบอกพวกท่านว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากตะวันออกและจากตะวันตก แล้วพวกเขาจะเอนกายร่วมโต๊ะอาหารกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในราชอาณาจักรสวรรค์ ¹² แต่บรรดาบุตรของราชอาณาจักรจะถูกโยนทิ้งไปในความมืดภายนอก ที่ซึ่งมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" ¹³ พระเยซูตรัสกับนายร้อยผู้นั้นว่า "ไปเถิด เพราะท่านเชื่อ สิ่งนั้นก็จะสำเร็จเพื่อท่าน" แล้วทาสของนายร้อยก็หายเป็นปกติในเวลานั้น

¹⁴ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของเปโตร พระองค์ทรงเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้ ¹⁵ พระเยซูทรงจับมือของเธอ แล้วอาการไข้ของเธอก็หายไป จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นและเริ่มต้นรับใช้พระองค์

¹⁶ เมื่อถึงตอนเย็น ผู้คนได้นำคนมากมายที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิงมาหาพระเยซู พระองค์ทรงขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายด้วยพระวจนะและรักษาผู้ที่ป่วยทั้งสิ้น ¹⁷ เช่นนี้เองจึงเป็นไปตามคำเผยที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "พระองค์ทรงรับเอาความเจ็บป่วยและแบกเอาโรคของพวกเราไปเสีย"

¹⁸ บัดนี้ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนอยู่รอบๆ พระองค์ พระองค์ทรงออกคำสั่งให้เดินทางไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลกาลิลี ¹⁹ จากนั้นธรรมาจารย์ผู้หนึ่งมาหาพระองค์และพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งหน" ²⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "พวกสุนัขจึงจอกยังมีธุระ และพวกนกในอากาศยังมีธุระ แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม่แต่ที่จะวางศิริมะของท่าน"

²¹ อีกคนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์กลับไปและฝังบิดาของข้าพเจ้าก่อน" ²² แต่พระเยซูตรัสว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด แล้วปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด"

²³ เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นเรือไปแล้วนั้น สาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์เข้าไปในเรือ ²⁴ ดุเล็ด มีพายุใหญ่เกิดขึ้นกลางทะเล จนเรือถูกคลื่นซัดกระหน่ำ แต่พระเยซูทรงกำลังบรรทมอยู่ ²⁵ พวกสาวกมาหาพระองค์และปลุกให้พระองค์ตื่นและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยชีวิตพวกเราด้วยเถิด เพราะพวกเราใกล้จะตายแล้ว"

²⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง พวกท่านกลัวกันทำไม?" จากนั้นพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล แล้วทุกอย่างก็สงบนิ่ง ²⁷ ชายเหล่านั้นต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน ที่แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังพระองค์?"

²⁸ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งและมาถึงประเทศกาลิลาเรีย ชายสองคนที่ถูกผีสิงอยู่ก็มาพบกับพระองค์ พวกเขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและตรัสกับพระองค์ไม่มีใครกล้าเดินผ่านเส้นทางนั้น ²⁹ นี่แหละ พวกเขาจึงร้องขึ้นเสียงดังว่า "พระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า? ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะทรมานเราก่อนที่จะถึงเวลากำหนดหรือ?"

³⁰ ในขณะที่นั้นมีฝูงสุกรจำนวนมากกำลังกินอาหารอยู่ตรงบริเวณซึ่งไม่ห่างไปจากพวกเขา ³¹ พวกผีเหล่านั้นเฝ้าวิงวอนพระเยซู "หากท่านจะขับเราออก โปรดส่งเราไปที่ฝูงสุกรนั้นเถิด" ³² พระเยซูตรัสกับพวกมันว่า "ไป" วิญญาณร้ายเหล่านั้นก็ออกไปและไปสิงสุกรเหล่านั้น และดุเล็ด ฝูงสุกรทั้งหมดก็กระโจนจากหน้าผาสูงชันลงไปในทะเล แล้วพวกมันก็ตายอยู่ในน้ำ

³³ คนเหล่านั้นที่ดูแลสุกรก็หนีไป และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมือง พวกเขาทุกรายงานถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนที่ถูกผีร้ายสิง ³⁴ นี่แหละ ทุกคนในเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของพวกเขาเสีย

Chapter 9

¹ พระเยซูทรงเสด็จขึ้นเรือ แล้วทรงข้ามฟากทะเล และกลับมายังเมืองของพระองค์เอง ² ดุเล็ด พวกเขาพาชายผู้หนึ่งที่เป็นอัมพาตนอนอยู่บนเสื่อมาหาพระองค์ ครั้นเห็นความเชื่อของพวกเขาแล้ว พระเยซูตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตนั้นว่า "บุตรเอ๋ย จงทำใจดีๆ เกิด บาхของท่านได้รับการอภัยแล้ว"

³ ดุเล็ด พวกเขาถามว่าคนก็พูดกันเองว่า "ชายผู้นี้กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า" ⁴ พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดชั่วอยู่ในใจของพวกท่านเล่า? ⁵ สิ่งไหนจะพูดง่ายกว่ากัน 'ความบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะพูดว่า 'จงลุกขึ้นแล้วเดินเถิด'? ⁶ แต่เพื่อที่พวกท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจที่จะอภัยบาปในโลกนี้" พระองค์ตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตว่า "จงลุกขึ้น เก็บเสื่อของท่าน และกลับไปบ้านของท่านเถิด"

⁷ แล้วชายผู้นั้นก็ลุกขึ้นและกลับไปยังบ้านของตน ⁸ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งประทานสิทธิอำนาจเช่นนี้ให้แก่มนุษย์ ⁹ ขณะที่พระเยซูได้ผ่านที่นั่น พระองค์ทรงเห็นชายผู้หนึ่งมีชื่อว่ามัทธิวซึ่งนั่งอยู่ในที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ตามเรามาเถิด" เขาจึงลุกขึ้นและตามพระองค์

¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารในบ้าน ดุเล็ด มีคนเก็บภาษีมากมายและคนบาปทั้งหลายมาร่วมรับประทานอาหารมือเย็นกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนี้ พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกว่า "ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย?"

¹² ครั้นพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงก็ไม่ต้องการหม่อรักษา มีแต่เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ ¹³ พวกท่านควรกลับไปเรียนความหมายของคำนี้ 'เราประสงค์ความเมตตา เราไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้กลับใจต่างหาก"

¹⁴ จากนั้นพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็มาหาพระองค์และกล่าวว่า "ทำไมเราและพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือเลย?" ¹⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่มาร่วมพิธีแต่งงานจะต้องโสเภณีในขณะที่ยังอยู่ด้วยพวกเขาหรือ? แต่ถึงวันนั้นเมื่อเจ้าบ่าวถูกพาออกไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะถืออดอาหาร"

¹⁶ ไม่มีผู้ใดปะผ้าขึ้นใหม่ลงบนเสื้อคลุมตัวเก่า เพราะผ้าใหม่ที่จะทำให้เป็นรอยขาดกว้างมากขึ้นไปอีก

¹⁷ หรือไม่มีผู้ใดที่เทเหล้าจุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น ถุงหนังก็จะขาด เหล้าจุ่นก็จะทะลักออกมา และถุงหนังก็จะเสียไป แต่เขาจะเทเหล้าจุ่นลงในถุงหนังอันใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็จะอยู่ด้วยกันได้ดี"

¹⁸ ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสถึงสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาอยู่นั้น มีแม่ มีนายธรรมศาลาท่านหนึ่งมาคุกเข่าต่อพระองค์ เขาบอกว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้าเพิ่งจะตายไป แต่ได้โปรดมาวางมือของพระองค์บนตัวเธอ แล้วเธอก็มีชีวิต" ¹⁹ แล้วพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นและเสด็จตามเขาไปพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

²⁰ ดุเล็ด มีหญิงผู้หนึ่งที่เป็นโรคโลหิตตกมาสิบสองปีแล้ว เธอเข้ามาทางด้านหลังของพระเยซูและแตะต้องปลายฉลองของพระองค์ ²¹ เพราะเธอคิดในใจว่า "ถ้าเพียงฉันได้จับฉลองของพระองค์ ฉันก็จะหายจากโรค" ²² แต่พระเยซูทรงหันมาเห็นเธอแล้วตรัสว่า "บุตรหญิงเอ๋ย มีใจกล้าเถิด ความเชื่อของเธอได้ทำให้เธอหายจากโรคแล้ว" และผู้หญิงคนนั้นก็หายเป็นปลิดทิ้งในทันที

²³ เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของนายธรรมศาลา พระองค์ทรงเห็นคนเป่าลุ่ยและฝูงชนส่งเสียงดังมากมาย ²⁴ พระองค์จึงตรัสว่า "จงออกไปเสียเถิด เพราะเด็กผู้หญิงคนนี้ยังไม่ตาย เธอเพียงแค่หลับไปเท่านั้น" แต่พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์

²⁵ เมื่อฝูงชนถูกพาออกไปข้างนอกแล้ว พระองค์เสด็จเข้าไปในห้อง และจับมือของเธอ แล้วเด็กผู้หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้น ²⁶ ข่าวเรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

²⁷ ขณะที่พระเยซูผ่านที่นั่น ชายตาบอดสองคนได้ติดตามพระองค์ พวกเขาตะโกนร้องอยู่ตลอดทางว่า "ได้โปรดเมตตาต่อเราเถิด บุตรของดาวิด" ²⁸ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง ชายตาบอดทั้งสองเข้ามาหาพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านเชื่อหรือที่เราทำสิ่งนี้ได้?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราเชื่อ"

²⁹ จากนั้นพระเยซูทรงแตะที่ดวงตาของเขาสองแล้วตรัสว่า "จงเกิดขึ้นกับพวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด" ³⁰ แล้วดวงตาของพวกเขาทั้งสองคนก็เปิดออกมองเห็น แล้วพระเยซูทรงกำชับกับพวกเขาว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้โดยเด็ดขาด" ³¹ แต่ชายทั้งสองออกไปแล้วแพร่ข่าวเรื่องนี้ออกไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

³² ขณะที่ชายทั้งสองคนนั้นกำลังออกไป ดุเล็ด มีคนนำชายใบ้ที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซู ³³ เมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว ชายใบ้ก็พูดได้ ฝูงชนต่างประหลาดใจและพูดว่า "สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นให้เห็นมาก่อนเลยในอิสราเอล" ³⁴ แต่ฟาริสีกำลังพูดว่า "เขาขับผีออกโดยอำนาจของหัวหน้าผีร้าย"

³⁵ พระเยซูเสด็จออกไปทั่วทุกเมืองและในทุกหมู่บ้าน พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขายำต่อเนื่อง สัปดาห์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐของราชอาณาจักร และรักษาคนให้หายจากโรคและความเจ็บป่วยในทุกประการ ³⁶ เมื่อพระองค์ทรงเห็นฝูงชน พระองค์ทรงเกิดความสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาถูกรังควานและขาดกำลังใจ พวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง

³⁷ พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้าวที่ต้องเก็บเกี่ยวนั้นมีมาก แต่คนงานมีน้อยเหลือเกิน ³⁸ ฉะนั้น จงอธิษฐานขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวอย่างเร่งด่วนเถิด เพื่อที่พระองค์จะส่งคนงานทั้งหลายให้มาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

Chapter 10

- ¹ พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาพร้อมกันและให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือพวกผีโสโครก เพื่อที่จะขับไล่พวกมันออกได้ และให้รักษาโรคทั้งหลายและความเจ็บป่วยทุกประการได้
- ² บัดนี้ เหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกคือ ซีโมน (ซึ่งพระองค์เรียกเขาว่าเปโตร) และอันดรูว์ซึ่งเป็นน้องชายของเขา ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นซึ่งเป็นน้องชายของเขา ³ ฟิลิป และบาร์โธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรอัลเฟลัสและเลเบเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า ธัดเดอัส ⁴ ซีโมนพระคชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ที่ทรยศพระองค์
- ⁵ พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนี้ออกไป พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า "อย่าเข้าไปในเมืองที่มีคนต่างชาติดำอาศัยอยู่ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย ⁶ แต่เข้าไปยังบ้านของเกาะผู้หลงหายของอิสราเอล ⁷ และเมื่อพวกท่านไป จงสั่งสอนว่า 'ราชอาณาจักรสวรรค์ได้มาใกล้แล้ว'
- ⁸ จงรักษาผู้ป่วย ปลูกคนตายให้ฟื้น ทำให้คนโรคเรื้อนหายเป็นปกติ และขับไล่ผีร้ายทั้งปวง เมื่อพวกท่านได้รับมาโดยเปล่าๆ ก็จงให้โดยเปล่าๆ ⁹ อย่างนำเหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงในกระเป๋าของพวกท่าน ¹⁰ อย่างนำกระเป๋ามาเดินทางไปกับพวกท่าน หรือเสื้อคลุมตัวที่สอง หรือรองเท้าอีกคู่ หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรจะได้กินอาหารของตน
- ¹¹ เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้านไหนก็ตาม จงค้นหาผู้ที่เหมาะสมในที่นั้นและพักอาศัยกับเขาจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่นไป ¹² ขณะที่พวกท่านเข้าไปในบ้าน จงให้พรแก่บ้านนั้น ¹³ ถ้าบ้านนั้นสมควรที่จะได้รับพร ก็ให้สันติสุขของพวกท่านอยู่เหนือที่นั้น แต่ถ้าบ้านนั้นไม่สมควร ก็ให้สันติสุขกลับคืนมาสู่พวกท่าน
- ¹⁴ ถ้ามีผู้ที่ไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกมาจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสาดฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน ¹⁵ เรามอบความจริงกับพวกท่านว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของเมืองของโสโดมและโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น
- ¹⁶ ดูเถิด เราส่งพวกท่านไปเหมือนแกะเข้าไปในท่ามกลางพวกหมาป่า ดังนั้นจงฉลาดให้เหมือนงูและไม่มียักษ์เหมือนนกพิราบ ¹⁷ จงระวังผู้คนให้ดี เพราะเขาจะนำท่านไปขึ้นศาล และเขียนตีท่านในธรรมศาลาของพวกเข ¹⁸ และพวกท่านก็จะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะชื่อของเรา เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขาและต่อคนต่างชาติ
- ¹⁹ เมื่อพวกเขามอบตัวพวกท่านไว้แล้วนั้น จงอย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะในเวลานั้นเองพระเจ้าจะประทานคำพูดให้ ²⁰ เพราะไม่ใช่ตัวของพวกท่านเองที่จะพูด แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านที่จะเป็นผู้ที่ตรัสผ่านพวกท่าน
- ²¹ พี่น้องจะมอบซึ่งกันและกันให้ถึงแก่ความตาย และบิดาจะกระทำต่อบุตร บรรดาบุตรจะลุกขึ้นต่อต้านบิดามารดาของตนและเป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกฆ่าตาย ²² ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดก็ตามที่อดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นก็จะรอด ²³ เมื่อพวกเขากดขี่ข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังเมืองถัดไป เพราะเรามอบความจริงกับพวกท่าน พวกท่านจะไปไม่ได้ครบทุกเมืองในอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา
- ²⁴ สาวกก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าอาจารย์ของตน หรือทาสก็ไม่อยู่เหนือเจ้านายของตน ²⁵ สาวกจะเป็นเหมือนอย่างอาจารย์ของตน และทาสจะเป็นเหมือนอย่างนายของตน นั่นคือพออยู่แล้ว ถ้าหากพวกเขาเรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล แล้วเขาจะเหยียดหยามลูกบ้านของพวกท่านยิ่งกว่านั้นเพียงใด
- ²⁶ ฉะนั้น จงอย่ากลัวพวกเขา เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดไว้แล้วจะไม่เป็นที่เปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่เป็นที่รู้จัก ²⁷ สิ่งที่เราบอกพวกท่านในที่มืด จงพูดในเวลากลางวัน และสิ่งไหนที่พวกท่านได้ยินกระซิบที่หูของพวกท่าน จงประกาศบนหลังคาบ้าน
- ²⁸ อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้เฉพาะร่างกายแต่ไม่สามารถข่มขู่ใจของพวกท่านได้ แต่จงยำเกรงพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งจิตใจและร่างกายในนรก
- ²⁹ นกกระจาบสองตัวถูกขายเพียงเหรียญเล็กๆ เหรียญเดียวมีใช่หรือ? ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสักตัวหนึ่งที่จะร่วงลงที่พื้นโดยที่พระบิดาไม่ทรงทราบ
- ³⁰ แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้ว ³¹ อย่ากลัวเลย พวกท่านมีค่ายิ่งกว่านกกระจาบมากมาย
- ³² เหตุฉะนั้น ทุกคนที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ ³³ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ด้วย
- ³⁴ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาบนโลกนี้ เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุขมาให้ แต่เรานำดาบมา ³⁵ เพราะข้าพเจ้ามาเพื่อทำให้บุตรต่อต้านบิดาของตน และบุตรหญิงต่อต้านมารดาของตน และบุตรสะใภ้ต่อต้านแม่ยายของตน ³⁶ ผู้ที่อยู่บ้านเดียวกันจะเป็นศัตรูต่อกัน
- ³⁷ ใครที่รักบิดามารดาของตนมากกว่ารักเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายบุตรหญิงของตนมากกว่ารักเราก็ไม่คู่ควรกับเรา ³⁸ คนที่ไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเรามากก็ไม่ใช่คนของเรา ³⁹ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ที่ยอมสูญเสียชีวิตของตนเพื่อนามของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น
- ⁴⁰ ผู้ใดที่ต้อนรับท่าน ก็เท่ากับต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเราก็เท่ากับต้อนรับพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ⁴¹ ผู้ที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะเพราะเขาคือผู้เผยพระวจนะก็จะได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะ และผู้ที่ต้อนรับชายผู้ชอบธรรมเพราะเขาเป็นผู้ที่ชอบธรรมก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม

⁴² ผู้ใดก็ตามที่ให้กับผู้ที่เล็กน้อยคนใดคนหนึ่งในที่นี้ แม้จะเป็นเพียงน้ำเย็นแก้วหนึ่งให้ดื่ม เพราะเขาคือสาวกนั้น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า บำเหน็จของเขาก็จะมีวันสูญหายเลย"

Chapter 11

¹ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อพระเยชูทรงสั่งสาวกทั้งสิบสองของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็ออกจากที่นั่นเพื่อไปสอนและประกาศในเมืองของพวกเขา ² ในขณะนั้น เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้อ่านเรื่องการกระทำของพระคริสต์ขณะที่อยู่ในเรือนจำ ท่านก็ส่งสารผ่านทางสาวกของท่าน ³ และทูลต่อพระองค์ว่า "พระองค์คือผู้ที่มาฉัน หรือยังมีอีกผู้หนึ่งที่พวกเราต้องรอ?"

⁴ พระเยชูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปและรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่พวกท่านได้เห็นและได้ยินเถิดว่า ⁵ คนตาบอดทั้งหลายมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนกลับหายดี คนหูหนวกกลับได้ยินอีกครั้ง คนตายก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย และบรรดาผู้ที่ยากไร้ก็ได้ฟังข่าวประเสริฐ ⁶ และผู้ที่ไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรานั้นย่อมเป็นสุข"

⁷ ขณะที่ชายเหล่านี้กำลังกลับออกไปตามทางของพวกเขา พระเยชูเริ่มพูดกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า "พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ไม่อ้อที่สั้นไหวเพราะลมหรือ? ⁸ แต่พวกท่านออกไปดูสิ่งใดกันเล่า ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ เช่นนั้นหรือ? แท้จริงแล้ว ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ นั้นอาศัยอยู่ในราชวังของกษัตริย์ต่างหาก

⁹ แล้วพวกท่านออกไปเพื่อดูสิ่งใด ผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่แล้ว เราบอกกับพวกท่านว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะ ¹⁰ มีคำเขียนถึงท่านไว้ว่า 'ดูสิ เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไปก่อนหน้าท่าน ผู้ที่จะจัดเตรียมหนทางให้แก่ท่าน'

¹¹ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่ามกลางบุตรที่เกิดจากหญิงนั้นไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่กระนั้น ผู้ที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในราชอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์น ¹² นับตั้งแต่วันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจนบัดนี้ ราชอาณาจักรสวรรค์ถูกใจต่ออย่างรุนแรง และพวกที่รุนแรงก็ใช้กำลังชิงไปได้

¹³ เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมบัญญัติได้ถูกเผยไว้จนมาถึงยอห์น ¹⁴ และถ้าพวกท่านเต็มใจที่จะรับไว้ นั่น ยอห์นผู้นี้คือเอเสยาห์ผู้ที่จะมา ¹⁵ ใครที่มีหูเพื่อจะฟัง ก็จงฟังเถิด

¹⁶ เราควรเปรียบคนในยุคนี้กับอะไรดี? เป็นเหมือนเด็กที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งและเรียกกันและกัน ¹⁷ แล้วพูดว่า 'เราเป่าขลุ่ยให้เธอ แล้วเธอก็ไม่เต้น เราร้องคร่ำครวญให้เธอ แล้วเธอก็ไม่ร้องไห้'

¹⁸ เพราะว่ายอห์นมาไม่กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ชายคนนี้มีผีสิง' ¹⁹ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ดูสิ เขาเป็นคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์โดยการกระทำของเขา"

²⁰ จากนั้นพระเยชูทรงเริ่มว่ากล่าวเมืองต่างๆ ที่แม้พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างแต่พวกเขาไม่ยอมกลับใจ ²¹ "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบธไซดา ถ้าหากการอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองเจ้าได้เกิดขึ้นอย่างเดียวกันที่เมืองไทเรและเมืองไซดอน พวกเขาคงจะกลับใจด้วยการสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้าใส่ศีรษะมานานแล้ว ²² แต่ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองไทเรและเมืองไซดอนก็จะเบากว่าเมืองของเจ้า

²³ เจ้าคือเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าเช่นนั้นหรือ? ไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปสู่แดนมรณา เพราะถ้าเกิดการอัศจรรย์ต่างๆ ในเมืองไซโดมอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองของเจ้าแล้วนั้น เมืองไซโดมก็ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴ แต่เราบอกกับเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้นโทษของเมืองไซโดมก็จะเบายิ่งกว่าเมืองของเจ้า"

²⁵ ในเวลานั้นพระเยชูตรัสว่า "ข้าพเจ้าขอสรรเสริญ พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงซ่อนทุกสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ที่มิปัญญาและผู้ที่จะไม่เข้าใจ และทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ให้กับเด็กเล็กๆ ทั้งหลาย ²⁶ ใช่แล้ว พระบิดาเจ้าข้า เพื่อเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁷ ทุกสิ่งที่ได้มอบไว้ให้แก่ข้าพระองค์ก็มาจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยให้แก่เขา

²⁸ จงมาหาเราเถิด พวกท่านทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกท่านได้พักสงบ ²⁹ จงรับเอาแอกของเราและเรียนรู้จากเรา เพราะเราสุภาพและถ่อมใจ แล้วท่านจะได้พบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน ³⁰ เพราะแอกของเราที่ง่ายและภาระของเราที่เบา"

Chapter 12

¹ ในเวลานั้น พระเยซูได้เสด็จผ่านทุ่งนาในวันสะบาโต เหล่าสาวกของพระองค์หิวและเริ่มเด็ดรวงข้าวมาแกะกิน ² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า พวกเขาจึงพูดกับพระเยซูว่า "เห็นไหม เหล่าสาวกของท่านกำลังทำสิ่งที่ถือว่าผิดกฎวันสะบาโต"

³ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยได้อ่านที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่ท่านกับพวกผู้ชายที่อยู่กับท่านหิว? ⁴ ที่ท่านเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าและรับประทานขนมปังเจเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าซึ่งท่านได้ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานรวมทั้งพวกที่มากับท่านด้วย เพราะมีแต่พวกปุโรหิตเท่านั้นที่รับประทานแล้วนับว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ

⁵ แล้วพวกท่านไม่เคยอ่านในธรรมเนียมปฏิบัติหรือว่า ในวันสะบาโต หากพวกปุโรหิตอยู่ในพระวิหารก็ถือเป็นการดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่นับว่ามีความผิด? ⁶ แต่เราบอกพวกท่านว่าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่นี้แล้ว

⁷ ถ้าพวกท่านเข้าใจว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชา' มีความหมายอย่างไร พวกท่านคงไม่กล่าวหาผู้ที่ไร้ความผิด ⁸ เพราะบุตรมนุษย์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของวันสะบาโต"

⁹ จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในธรรมศาลาของพวกเข ¹⁰ นี่แน่ะ มีชายผู้หนึ่งที่แขนสืบข้างหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วย พวกฟาริสีถามพระเยซูว่า "การรักษาคคนในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่?" เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวโทษว่าพระองค์ทรงกระทำบาป

¹¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มีใครบ้างท่ามกลางพวกท่าน หากเขามีแกะเพียงแคตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในหลุมลึกในวันสะบาโตแล้วเขาจะไม่พยายามจับตัวแกะแล้วยกมันออกมาจากหลุมหรือ? ¹² คนหนึ่งคนยังมีค่ามากกว่าแกะไม่ใช่หรือ ดังนั้นแล้วการทำสิ่งดีในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ"

¹³ แล้วพระเยซูตรัสกับชายผู้นั้นว่า "ยื่นมือของท่านมาเถิด" เขาจึงยื่นมือออก และมือข้างนั้นก็กลับหายดี เป็นเหมือนอย่างมืออีกข้างหนึ่ง ¹⁴ แต่พวกฟาริสีพากันออกไปข้างนอกและครุ่นคิดแผนร้ายต่อพระองค์ พวกเขากำลังหาทางฆ่าพระองค์

¹⁵ เมื่อพระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์ทรงปลีกตัวออกจากที่นั่น คนจำนวนมากติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาทั้งหมดให้หาย ¹⁶ พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้พูดเรื่องพระองค์ให้คนอื่นรู้ ¹⁷ เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

¹⁸ "ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราที่เราได้เลือกไว้ ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา ผู้ที่จิตใจของเราแสนยินดี เราจะใส่วิญญาณของเราเหนือท่าน และท่านจะประกาศความยุติธรรมแก่คนต่างชาติ

¹⁹ ท่านจะไม่ต่อสู้หรือร้องเสียงดัง หรือใครเลยจะได้ยินเสียงของท่านบนถนน ²⁰ ท่านจะไม่หักต้นไม้ที่ชั่ว ท่านจะไม่ดับแสงเทียนที่รับหรี จงกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชายชนะ ²¹ และที่คนต่างชาติจะมีความหวังที่แน่นอนในนามของท่าน"

²² จากนั้นมีคนพาตัวชายตาบอดและเป็นใบ้ ซึ่งถูกผีร้ายสิงมาให้พระเยซู พระองค์ทรงรักษาเขา และผลก็คือชายใบ้ผู้นั้นสามารถพูดและมองเห็นได้ ²³ ทุกคนต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นเชื้อสายของดาวิดใช่ไหม?"

²⁴ แต่พอพวกฟาริสีได้ยินเรื่องอัศจรรย์ในครั้งนี้ พวกเขาพูดว่า "ชายผู้นี้จะไม่สามารถขับผีออกได้เลยนอกจากใช้อำนาจของเบเอลเซบูล ผู้เป็นนายของผีร้ายทั้งหลาย" ²⁵ แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงพูดกับพวกเขาว่า "ทุกอาณาจักรที่มีการแบ่งแยกกันเองก็จะถูกทำให้ร้างว่างเปล่า และทุกเมืองหรือบ้านไหนที่แบ่งแยกต่อต้านกันเองก็จะมีอาจตั้งอยู่ได้

²⁶ ถ้าซาตานขับไล่ซาตานเอง มันก็จะต่อต้านตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะต้องอยู่ได้อย่างไร? ²⁷ และถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยเบเอลเซบูล แล้วพวกผู้ติดตามของพวกท่านขับไล่ได้โดยใคร? เพราะเรื่องนี้เอง พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินพวกท่าน

²⁸ แต่ถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนี้แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้มาอยู่เหนือพวกท่าน ²⁹ และจะมีผู้ใดที่เข้าไปในบ้านของชายที่มีเขม็งและขโมยข้าวทั้งสินของเขามาได้โดยไม่ต้องจับชายที่มีเขม็งนั้นมัดไว้เสียก่อน? แล้วเขาจึงจะสามารถขโมยข้าวของทั้งสินจากบ้านของผู้คนได้ ³⁰ ผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเราก็ต่อด่านเรา และผู้ที่ไม่ได้ถูกรวมไว้กับเราก็คงจะกระจัดกระจายไป

³¹ ด้วยเหตุนี้ เราบอกพวกท่านว่า ความบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทของมนุษย์ทุกประการจะได้รับการยกโทษ แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่มีวันได้รับการยกโทษ ³² และผู้ใดก็ตามที่พูดคำใดที่ต่อต้านบุตรมนุษย์ ก็ยังได้รับการยกโทษให้แก่เขา แต่ผู้ใดก็ตามที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะไม่มีการยกโทษให้กับผู้นั้นเลย แม้ในโลกนี้หรือในที่ซึ่งกำลังจะมาถึง

³³ หากเป็นต้นไม้ดี ผลของมันก็จะดี หรือเป็นต้นไม้ที่ไม่ดี ผลของมันก็ไม่ดี เพราะจะรู้จักต้นไม้ดีได้ก็โดยผลของมัน ³⁴ พวกเจ้าซาตุนร้าย เพราะพวกเจ้าชั่วร้ายจะพูดดีได้อย่างไร? เพราะปากย่อมพูดสิ่งที่เอ่อล้นออกมาจากใจ ³⁵ คนดีย่อมพูดดีเพราะใจของเขาได้สั่งสมสิ่งดีไว้ และคนที่ชั่วร้ายที่สั่งสมความชั่วไว้ในใจก็พูดสิ่งที่ชั่วออกมา

³⁶ และเราบอกพวกเจ้าว่าในวันแห่งการพิพากษา คนทั้งหลายจะต้องให้รายงานคำพูดอันไร้ผลที่พวกเขาพูดไป ³⁷ พวกเจ้าจะถูกนับว่าชอบธรรมหรือพวกเจ้าจะถูกกล่าวโทษก็โดยคำพูดของพวกเจ้าเอง"

38 จากนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีบางส่วนตอบพระเยซูว่า "อาจารย์ เราหวังจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน" **39** แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนในยุคของความชั่วร้ายและล่องประเวณีมักเสาะหาหมายสำคัญ แต่ไม่มีหมายสำคัญใดที่จะให้ออกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ" **40** เพราะโยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่เป็นเวลาสามวันสามคืน ดังนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของโลกสามวันสามคืนเช่นกัน

41 คนทั้งหลายจากเมืองนั้นจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้และจะกล่าวโทษ เพราะพวกเขากลับใจด้วยคำสั่งสอนของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่นี้แล้ว

42 ราซีไนแห่งทิสได้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกไว้และจัดระเบียบอย่างดีที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อรับฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่นี้แล้ว

43 เมื่อฟีโลโครออกจากคนไปแล้ว มันก็ผ่านไปในที่กันดารน้ำและหาแหล่งที่พัก แต่ก็ไม่พบ **44** แล้วมันพูดว่า 'เราจะกลับไปบ้านที่เราจะมา' เมื่อกลับมา มันก็เห็นว่าบ้านปิดกวาดไว้และจัดระเบียบอย่างดี **45** แล้วมันก็ไปพาผีร้ายมาอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่ามัน และพวกมันทั้งหมดก็มาอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วสภาพของคนนั้นก็ยิ่งแย่กว่าตอนแรก คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้จะเป็นเช่นนี้แหละ"

46 เมื่อพระเยซูกำลังตรัสอยู่กับฝูงชนนั้น นี่แน่ะ มารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์พากันยืนอยู่ด้านนอก หาโอกาสที่จะคุยกับพระองค์ **47** บางคนบอกกับพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาของท่านและพวกน้องชายของท่านยืนอยู่ด้านนอก หากทางจะคุยกับท่าน"

48 แต่พระเยซูตรัสตอบคนที่บอกพระองค์ว่า "ใครคือมารดาของเราหรือ? และใครกันที่เป็นพี่น้องของเรา?" **49** แล้วพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปทางเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ดูนี้ คนเหล่านี้คือมารดาและพี่น้องของเรา" **50** เพราะผู้ใดที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ที่ประทับในสวรรค์ ก็นับว่าผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 13

¹ ในวันนั้นพระเยซูออกไปจากบ้านและนั่งอยู่ริมทะเล ²ฝูงชนมากมายพากันมาห้อมล้อมรอบพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือและประทับในนั้น ฝูงชนทั้งหมดยืนกันบนหาดทราย

³ แล้วพระเยซูตรัสหลายๆ สิ่งกับพวกเขาเป็นคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด มีชาวนานคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด ⁴ ขณะที่เขาหว่านนั้น มีบางเมล็ดที่ตกข้างริมถนน และนกก็มาจิกกินเมล็ดเหล่านั้นเสีย ⁵ มีบางเมล็ดที่ตกบนดินกรวด ที่ไม่ค่อยจะมีดิน เมล็ดเหล่านั้นก็งอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึกนัก ⁶ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็ถูกแดดเผาเสียเพราะไม่มีราก และพวกมันก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาตายไป

⁷ เมล็ดอื่นๆ ตกลงในที่มีพืชไม้หนาม เมื่อพืชไม้หนามโตขึ้นก็คลุมเมล็ดเหล่านั้นเสีย ⁸ เมล็ดอื่นๆ ที่ตกบนดินดีก็ให้ผลที่เป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง ⁹ ผู้ใดมีหูจงฟังเถิด"

¹⁰ พวกสาวกเข้ามาทูลถามพระเยซูว่า "เหตุใดพระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมามากมายให้ฝูงชนฟัง?" ¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงความล้ำลึกของราชอาณาจักรสวรรค์ แต่สำหรับพวกเขาไม่ได้สิทธิพิเศษนี้ ¹² เพราะผู้ที่มียอยู่แล้ว ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มียนั้น ถึงแม้สิ่งที่เขาถืออยู่จะถูกเอาไปเสีย

¹³ ดังนั้น เราจึงพูดกับพวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะแม้ว่าพวกเขาเอง พวกเขาที่ไม่ได้เห็น และแม้ว่าพวกเขาจะฟัง พวกเขาที่ไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจได้เลย ¹⁴ จึงเป็นจริงกับพวกเขาตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า 'ขณะที่ฟังท่านจะได้ยิน แต่ท่านจะไม่มีความเข้าใจได้เลย ขณะที่กำลังมองท่านจะเห็น แต่ท่านก็จะไม่มีทางรู้ได้อย่างถ่องแท้

¹⁵ เพราะหัวใจของคนเหล่านี้มืดบอด และพวกเขาหูตึง และพวกเขาได้ปิดดวงตาของตน ดังนั้น เขาจะมองไม่เห็นด้วยตาตนเอง หรือได้ยินด้วยหูตนเอง หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขาเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขาให้หาย'

¹⁶ แต่ดวงตาและหูของพวกเขาได้รับพระพร เพราะพวกเขาได้เห็น พวกเขาได้ยิน ¹⁷ เราบอกความจริงกับท่านว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้ชอบธรรมมากมายปรารถนาที่จะได้เห็นสิ่งที่ท่านเห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น พวกเขาปรารถนาจะได้ฟังในสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน

¹⁸ จงฟังคำอุปมาเรื่องชาวนาผู้หว่านเมล็ดของเขาเถิด ¹⁹ เมื่อผู้ใดก็ตามที่ได้ยินพระวจนะของราชอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจในพระวจนะ มารร้ายจึงมาคว้าสิ่งที่ถูกหว่านไว้ในใจของเขาไปเสีย นี่คือเมล็ดที่ถูกหว่านริมถนน

²⁰ เมล็ดที่ถูกหว่านไว้บนดินกรวดก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ด้วยความยินดีโดยทันที ²¹ แต่เมื่อไม่มีรากภายในตนเอง ก็จะทนได้เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ครั้นเกิดความยากลำบากหรือการข่มเหงขึ้นเพราะพระวจนะนั้น เขาก็จะสะดุดล้มลงโดยทันที

²² เมล็ดที่ถูกหว่านลงในที่มีไม้หนาม ก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแต่เพราะความกังวลของโลกนี้และความร่ำรวยอันหลอกลวงได้สะกดกั้นพระวจนะ และเขาก็ไม่เกิดผล ²³ เมล็ดที่ถูกหว่านลงบนดินดีคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วเข้าใจในพระวจนะ จึงเป็นผู้ที่เกิดผลและพัฒนาขึ้น บางคนเกิดผลร้อยเท่าบ้าง บ้างก็เกิดผลหกสิบเท่า และบ้างก็เกิดผลสามสิบเท่า

²⁴ พระเยซูทรงตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายคนหนึ่งหว่านเมล็ดดีไว้ในไร่ของตน

²⁵ แต่ขณะที่คนกำลังหลับนอนอยู่นั้นเอง ศัตรูของเขาก็เข้ามาและหว่านวัชพืชไว้กับข้าวสาลีแล้วจากไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวงอกและออกดอกออกผล แล้วนั้น พวกวัชพืชก็ปรากฏด้วยเช่นกัน

²⁷ พวกคนรับใช้ของเจ้าของก็นำจึงมาบอกท่านว่า 'นายท่าน ท่านไม่ได้หว่านเมล็ดข้าวที่ดีไว้ในทุ่งนาของท่านหรือ? เพราะเหตุใดจึงมีวัชพืชเกิดขึ้น?' ²⁸ เจ้าของนาจึงพูดกับพวกเขาว่า 'ศัตรูได้กระทำสิ่งนี้' คนรับใช้จึงถามท่านว่า 'ท่านอยากให้พวกเราไปถอนพวกมันออกเลยไหม?'

²⁹ เจ้าของทุ่งนาตอบว่า 'ไม่ต้อง เพราะเมื่อก่อนวัชพืชออกก็จะถอนติดต้นข้าวไปด้วย ³⁰ ปล่อยให้ทั้งสองอย่างโตจนกระทั่งถึงเวลาเกี่ยวเก็บ ในช่วงเกี่ยวเกี่ยวเราจะบอกคนเก็บเกี่ยวว่า "จงถอนเอาวัชพืชแล้วมัดพวกมันเป็นพ่อนๆ เพื่อเผาทิ้งเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของเรา"'

³¹ จากนั้นพระเยซูตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเมล็ดฝักถั่วที่คนนำไปหว่านไว้ในนาของตน ³² เมล็ดนี้เป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดจากเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อได้โตขึ้น กลายเป็นต้นไม้ต้นใหญ่กว่าต้นอื่นๆ ในสวน คือต้นไม้ใหญ่ที่นกในท้องอากาศมาทำรังอยู่ตามกิ่งก้านมากมาย"

³³ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาอีกอย่างว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อยีสต์ที่หญิงนางหนึ่งนำมาและผสมกับแป้งสามถ้วยตวงจนกระทั่งแป้งฟูขึ้น"

³⁴ สิ่งเหล่านี้ทุกประการพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนเป็นเพียงคำอุปมา และหากไม่ใช่คำอุปมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ตรัสอะไรกับพวกเขา ³⁵ เพื่อที่จะเป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "เราจะเปิดปากของเราพูดเฉพาะคำอุปมา เราจะพูดถึงสิ่งที่ซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก"

³⁶ จากนั้นพระเยซูทรงละฝูงชนและเสด็จเข้าไปในบ้าน สาวกของพระองค์เข้ามาหาพระองค์และทูลว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมาของวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังเถิด" ³⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ชายผู้ที่หว่านเมล็ดที่ดีคือบุตรมนุษย์ ³⁸ ทุ่งนานั้นเปรียบเหมือนโลกนี้ และเมล็ดที่ดีก็คือบรรดาบุตร

ทั้งหลายของราชอาณาจักร วัชพืชก็คือบรรดาบุตรของมารร้าย ³⁹ และศัตรูที่ได้หว่านพวกเขาก็คือวิญญาณชั่ว การเก็บเกี่ยวคือจุดจบของโลก และผู้เก็บเกี่ยวก็คือบรรดาทูตสวรรค์

⁴⁰ เหตุฉะนั้น เมื่อได้รวบรวมเอาวัชพืชและเผาทิ้งด้วยไฟแล้ว ก็จะเป็นจุดจบของโลกนี้ ⁴¹ บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไป และพวกเขาแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากราชอาณาจักรของพระองค์รวมทั้งทุกสิ่งที่ก่อให้เกิดบาปและผู้ที่ทำความผิดบาป ⁴² ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์จะโยนทุกสิ่งนี้ลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ⁴³ แล้วบรรดาผู้ที่ชอบธรรมจะส่องสว่างเจกเช่นดวงอาทิตย์ในราชอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูจงฟังเถิด

⁴⁴ ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา ชายผู้หนึ่งพบขุมทรัพย์นี้และซ่อนเอาไว้ เขาจึงไปขายทุกๆ สิ่งของตนด้วยความยินดีแล้วซื้อที่นาผืนนั้น ⁴⁵ อีกครั้ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายผู้หนึ่งที่เป็นพ่อค้าตามหาไข่มุกที่ล้ำค่า ⁴⁶ เมื่อเขาพบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มีค่ามาก เขาจึงไปขายทุกสิ่งของตนแล้วนำมาซื้อไข่มุกเม็ดนี้

⁴⁷ อีกประการหนึ่ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกับอวนที่ลากอยู่ในทะเล และที่ลากติดสัตว์ทะเลมาทุกชนิด ⁴⁸ เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงก็ลากอวนขึ้นไปบนหาดทราย แล้วเขาจะนั่งลงเพื่อคัดสิ่งที่ดีไว้ในถังบรรจุ ส่วนสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ก็จะถูกโยนทิ้งไปเสีย

⁴⁹ จุดจบของโลกก็จะเป็นอย่างเดียวกัน เหล่าทูตสวรรค์จะมาและแยกคนที่ชั่วช้าออกจากผู้ที่ชอบธรรม ⁵⁰ พวกเขาจะโยนคนที่ชั่วช้าลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

⁵¹ ท่านได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือยัง?" เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "เข้าใจแล้ว" ⁵² จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ด้วยเหตุนี้ ธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้มาเป็นสาวกของราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นเช่นชายที่เป็นเจ้าของบ้าน ผู้ซึ่งนำสิ่งของทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากคลังของตน" ⁵³ แล้วเมื่อพระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านี้จบแล้ว พระองค์เสด็จออกไปจากที่นั่น

⁵⁴ จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณบ้านเกิดของพระองค์ และสอนผู้คนในธรรมศาลาของพวกเขา ผลก็คือว่าผู้คนพากันตะลึงและพูดว่า "ชายผู้นี้ได้รับสติปัญญาและการอัศจรรย์เหล่านี้จากไหนกัน?" ⁵⁵ เขาไม่ใช่ลูกช่างไม้หรือ? แม่เขาคือนางมารีย์ไม่ใช่หรือ? และพี่ชายของเขาคือยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดา ไม่ใช่หรือ? ⁵⁶ แล้วน้องสาวของเขาก็คืออยู่ท่ามกลางเรานี้เองไม่ใช่หรือ? แล้วชายคนนี้เป็นเอาสีเหล่านี้มาจากไหนกัน?"

⁵⁷ พวกเขาไม่พอใจพระเยซู แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติจากประเทศของตนและครอบครัวของตน" ⁵⁸ แล้วพระองค์ก็ไม่กระทำการอัศจรรย์ใดๆ เลยสืบเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา

Chapter 14

¹ ในเวลานั้นเอง เฮอร์โธผู้ปกครองเมืองได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับพระเยซู ² ท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า "นี่คือยอห์นผู้ให้บัพติศมาเช่นนั้นหรือ ท่านได้เป็นขึ้นจากความตาย เพราะเช่นนั้นเอง ฤทธาภาพทั้งหลายจึงทำงานอยู่ภายในตัวเขา"

³ เพราะเฮอร์โธได้จับตัวยอห์น มัดท่านไว้ และขังท่านไว้ในเรือนจำด้วยเหตุจากเฮอร์เดียส ซึ่งเป็นภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน ⁴ เพราะยอห์นพูดกับท่านว่า "เป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่าน" ⁵ เฮอร์โธใคร่จะฆ่าท่านเสีย แต่ด้วยความที่เขาเกรงกลัวผู้คน เพราะท่านทั้งหลายเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ

⁶ แต่เมื่อถึงวันเกิดของเฮอร์โธ ลูกสาวของเฮอร์เดียสได้ร่ำรำท่อมกลางงานและทำให้เฮอร์โธพอใจมาก ⁷ เฮอร์โธจึงให้สัญญาเป็นคำสาบานไว้ที่จะประทานสิ่งที่เธอปรารถนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามเพื่อเป็นการตอบแทน

⁸ หลังจากที่ได้รับความแนะนำจากมารดาของเธอแล้ว เธอจึงพูดว่า "โปรดประทาน ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่บาตรเถิดนี่เถิด" ⁹ ภักษัตริย์ทรงกลัดกลุ้มกับคำขอของเธอมาก แต่เพราะคำสาบานนั้นและเพราะบรรดาคนที่มาร่วมรับประทานอาหารเย็นกับพระองค์ พระองค์จึงจำเป็นต้องสั่งให้เป็นไปตามนั้น

¹⁰ พระองค์จึงส่งคนไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก ¹¹ แล้วศีรษะของยอห์นจึงถูกนำใส่ถาดมาให้กับเธอ แล้วเธอก็นำไปให้กับมารดาของตน ¹² แล้วพวกสาวกของยอห์นได้มานำศพไปฝังไว้ หลังจากนั้นแล้ว พวกเขาก็ก็นำไปบอกกับพระเยซู

¹³ บัดนี้ เมื่อพระเยซูทรงรับฟังเรื่องนี้แล้ว พระองค์ทรงแยกตัวออกไปจากที่นั่นโดยประทับเรือไปยังที่เปลี่ยวแต่เพียงลำพัง เมื่อฝูงชนรู้เข้า พวกเขาก็ตกติดตามพระองค์ไปโดยเดินออกจากเมืองไป ¹⁴ แล้วพระเยซูจึงเสด็จมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา และทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมาย พระองค์ทรงมีความกรุณาสงสารพวกเขา และทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขามา

¹⁵ ครั้นถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ที่แห่งนี้กันดารเหลือเกิน และนี่ก็เย็นมากแล้ว ปล่อยให้ฝูงชนกลับไปเพื่อเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านและหาอาหารให้ตัวเองเถิด"

¹⁶ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปไหน ท่านหาอาหารให้พวกเขารับประทานกันเถิด" ¹⁷ พวกเขาทูลกับพระองค์ว่า "เรามีขนมปังเพียงห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้น" ¹⁸ พระเยซูบอกท่านว่า "นำอาหารเหล่านั้นมาให้เรา"

¹⁹ จากนั้นพระเยซูทรงรับสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นหญ้า พระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ทรงแหวนพระพักตร์ขึ้นต่อสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรแล้วหักขนมปังและให้กับเหล่าสาวก พวกสาวกก็ส่งอาหารให้กับฝูงชน ²⁰ พวกเขาได้รับประทานกันจนอิ่มแล้ว พวกสาวกก็เก็บอาหารที่เป็นเศษได้จนเต็มสิบสองตระกร้า ²¹ คนทั้งหลายที่รับประทานอาหารนั้น มีผู้ชายจำนวนห้าพันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็กๆ

²² กันใดนั่นเองพระองค์ให้สาวกขึ้นเรือและให้ข้ามฟากล่องหน้าไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ประทับส่งฝูงชนทั้งหลายให้กลับบ้านไปเพียงลำพัง ²³ หลังจากที่พระองค์ทรงอำลาฝูงชนแล้วนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปในภูเขาแต่เพียงลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ประทับที่นั่นแต่เพียงลำพัง ²⁴ แต่เรือของเหล่าสาวกกำลังอยู่กลางทะเล และเกือบจะควบคุมเรือไม่ได้ และถูกคลื่นซัดเพราะกำลังทวนลมอยู่

²⁵ ในเวลาใกล้รุ่ง พระเยซูเข้ามาใกล้พวกเขา ขณะกำลังเสด็จอยู่บนน้ำ ²⁶ เมื่อสาวกเห็นพระองค์กำลังเสด็จมาบนน้ำ พวกเขาดตกใจกลัวและพูดว่า "นั่นคือผี" แล้วพวกเขาก็ร้องเสียงหลงด้วยความกลัว ²⁷ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาโดยกันที่ว่า "จงกล้าหาญเถิด นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

²⁸ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากใช้พระองค์จริงๆ โปรดรับสั่งให้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์บนน้ำด้วยเถิด" ²⁹ พระเยซูตรัสว่า "มาเถิด" ดังนั้นเปโตรจึงออกจากเรือและเดินบนน้ำเพื่อไปหาพระเยซู ³⁰ แต่เมื่อเปโตรเห็นว่ามึลม เขาก็กลัว ขณะที่เขากำลังจะจมลง เขาร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย"

³¹ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์มาจับเปโตรไว้โดยทันที และตรัสกับเขาว่า "เจ้าช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง เจ้าสงสัยทำไม?" ³² จากนั้นเมื่อพระเยซูและเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลงทันที ³³ แล้วพวกสาวกในเรือก็นมัสการพระเยซูและพูดว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่แท้"

³⁴ เมื่อพวกเขาข้ามฟากแล้ว พวกเขาได้มาถึงดินแดนเเนเนเธเรก ³⁵ เมื่อคนในที่นั่นจำพระเยซูได้ พวกเขาก็ส่งข่าวไปยังทุกที่ในบริเวณอันใกล้ และพวกเขาก็นำคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์ ³⁶ พวกเขาอ่อนวอนกับพระเยซูขอจับตรงชายฉลองของพระองค์ แล้วคนมากมายที่ได้จับตรงชายฉลองก็หายจากความเจ็บป่วย

Chapter 15

¹ จากนั้น พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระเยซู พวกเขาพูดว่า ² "ทำไมพวกสาวกของท่านฝ่าฝืนประเพณีธรรมเนียมของบรรพบุรุษ? เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเวลารับประทานอาหาร" ³ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แล้วพวกเจ้าเล่า ทำไมพวกเจ้าถึงได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษาธรรมเนียมประเพณีของพวกเจ้าเอง?"

⁴ เพราะพระเจ้าตรัสว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' และ 'ผู้ที่พูดไม่ดีถึงบิดาหรือมารดาของตน สมควรตาย' ⁵ แต่พวกเจ้ากลับพูดว่า 'ผู้ใดก็ตามที่พูดกับบิดาหรือมารดาของตนว่า "สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะได้รับจากเรานั้น เวลานี้ถือเป็นของถวายสำหรับพระเจ้าแล้ว"' ⁶ คนผู้นั้นไม่จำเป็นต้องให้เกียรติกับบิดาของตน ด้วยวิธีนี้เองที่เจ้าได้ทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นโมฆะเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า

⁷ พวกเจ้า คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้พูดถึงพวกเจ้าไว้อย่างถูกต้องเมื่อท่านกล่าวว่า ⁸ 'คนเหล่านี้ให้เกียรติแต่คลุมปาก แต่หัวใจของพวกเขาช่างห่างไกลจากเราเหลือเกิน' ⁹ พวกเขามัสนำการเราโดยเปล่าประโยชน์เมื่อคำสั่งสอนของพวกเขาคือคำสั่งอันเกิดจากมนุษย์"

¹⁰ จากนั้นพระองค์ทรงเรียกให้ฝูงชนเข้ามาหาพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด ¹¹ ไม่มีสิ่งใดที่เข้าทางปากแล้วจะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากต่างหาก ที่จะทำให้ผู้นั้นมีมลทิน"

¹² จากนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูและกล่าวว่า "พระองค์ทราบหรือไม่ว่าพวกฟาริสีไม่พอใจเมื่อได้ฟังพระองค์ตรัสเช่นนี้?" ¹³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ต้นไม้มากขึ้นที่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูกไว้ก็จะถูกถอนรากออกไป ¹⁴ ปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะพวกเขาคือคนนำทางที่ตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอดอีกคน ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในหลุม"

¹⁵ เปโตรตอบสนองต่อพระเยซูโดยกล่าวว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกเราฟังเถิด" ¹⁶ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? ¹⁷ พวกท่านไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดก็ตามที่เข้าไปทางปาก ก็จะลงไปถึงท้องแล้วก็จะถูกถ่ายออกลงสู่บ่อ?"

¹⁸ แต่สิ่งที่ออกมาจากปาก ก็ออกมาจากใจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน ¹⁹ เพราะจากในหัวใจเกิดเป็นความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การผิดศีลธรรม การขโมย การเป็นพยานเท็จ และการใส่ร้าย ²⁰ สิ่งเหล่านี้ต่างหากเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน แต่การกินโดยที่ไม่ได้ล้างมือ นั้น ไม่ได้เป็นเหตุทำให้คนเป็นมลทิน

²¹ จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในบริเวณเขตแดนของเมืองไทรและไซดอน ²² และถูกเหิงหญิงชาวคานาอันมาจากบริเวณในแถบนั้น นางตะโกนเสียงดังว่า "โปรดมีเมตตาต่อข้าพระองค์เถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์รบกวนมากเหลือเกิน เพราะผีร้าย" ²³ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบนางเลยแม้แต่คำเดียว เหล่าสาวกของพระองค์มาและอ้อนวอนพระองค์ว่า "โปรดให้นางไปเสียเถิด เพราะนางกำลังตะโกนตามหลังพวกเรา"

²⁴ แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่ได้ถูกส่งมาให้แก่ผู้อื่นนอกจากบรรดาแกะที่หลงหายของอิสราเอลเท่านั้น" ²⁵ แต่นางเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด" ²⁶ พระองค์ตรัสตอบว่า "ไม่ควรที่เราจะเอาขนมปังของบุตรของเราแล้วโยนให้กับสุนัขตัวเล็กๆ ทั้งหลาย"

²⁷ นางตอบว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แม้แต่สุนัขตัวเล็กก็กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของเจ้านายของพวกมัน" ²⁸ จากนั้นพระเยซูตรัสตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าช่างยิ่งใหญ่ยิ่งนัก จงเป็นไปตามที่เจ้าหวังไว้เถิด" แล้วลูกสาวของนางก็หายไปในเวลานั้น

²⁹ พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและไปใกล้ๆ กับกะเลกาลิลี จากนั้นพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาและประทับที่นั่น ³⁰ ฝูงชนจำนวนมากมาหาพระองค์ พวกเขาทั้งคนพิการ คนตาบอด คนใบ้ คนง่อยและคนอื่นๆ ที่เจ็บป่วยมาหาพระองค์ พวกเขาพาคนมายังพระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย ³¹ ดังนั้นฝูงชนจึงอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนง่อยได้หายดี คนพิการเดินปกติ และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

³² พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์และพูดว่า "เราเห็นอกเห็นใจฝูงชนเหลือเกิน เพราะพวกเขาได้อยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรให้รับประทาน เราไม่อยากให้พวกเขากลับไปก็ยังไม่ได้รับประทานอะไร เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นลมในระหว่างทาง" ³³ เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "แล้วเราจะหาขนมปังมากพอสำหรับฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้ได้จากที่ก้นถาดอาหารเช่นนี้ได้อย่างไรกัน?" ³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน?" พวกเขาตอบ "เจ็ดก้อน และมีปลาตัวเล็กๆ สองสามตัว" ³⁵ จากนั้นพระเยซูทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้น

³⁶ พระองค์รับเอาขนมปังเจ็ดก้อนและปลา ภายหลังจากที่ได้โมทนาขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังและประทานให้กับเหล่าสาวก พวกเขาจึงส่งให้กับฝูงชน ³⁷ คนทั้งปวงได้รับประทานกันจนอิ่ม และพวกเขาเก็บรวบรวมอาหารที่เหลืออยู่จากที่หักเป็นเศษก็ได้เจ็ดตระกร้าเต็ม คนทั้งหลายที่ได้รับประทานอาหาร ³⁸ มีผู้ชายจำนวนสี่พันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก ³⁹ จากนั้นพระเยซูทรงให้ฝูงชนกลับไป แล้วทรงขึ้นเรือและไปยังเขตแดนเมืองมาคาดาน

Chapter 16

¹ พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาและทดสอบพระองค์ โดยขอให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า ² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกเจ้าจะพูดว่า 'อากาศดี เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง'

³ และในตอนเช้าพวกเจ้าจะพูดว่า 'วันนี้อากาศไม่แจ่มใส เพราะท้องฟ้าสีแดงและมืดครึ้ม' พวกเจ้ารู้ว่าควรจะแปลความหมายของลักษณะท้องฟ้าอย่างไร แต่พวกเจ้าไม่สามารถแปลความหมายของหมายสำคัญของเวลาทั้งหลายได้ ⁴ คนในยุคที่ชั่วร้ายและผิดประเวณีได้แสวงหาแต่หมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดเกิดขึ้นนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์" จากนั้นพระองค์เสด็จจากพวกเขาไปยังที่อื่น

⁵ เหล่าสาวกได้เข้ามาอยู่อีกฟากหนึ่งแล้ว แต่พวกเขาลืมนำขนมปังมา ⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเอาใจใส่และระวังเชื่อยีสต์จากพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเถิด" ⁷ พวกสาวกจึงหาเหตุผลท่ามกลางตนเองว่า "เพราะพวกเราไม่ได้นำขนมปังมา" ⁸ พระเยซูทรงทราบถึงเรื่องนี้และตรัสว่า "พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อย ทำไม่จึงคิดกันเองและพูดว่าเป็นเพราะพวกท่านไม่ได้นำขนมปังมากินเล่า?

⁹ พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือจำได้อีกหรือว่า ขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคน และพวกท่านเก็บรวบรวมกันได้ที่ตรະคร่ำ? ¹⁰ หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคน และพวกท่านได้เก็บรวบรวมที่เหลือได้ที่ตรະคร่ำ?

¹¹ แล้วพวกท่านจะยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ ว่าเราไม่ได้พูดถึงขนมปังกับพวกท่าน? จงเอาใจใส่และระวังเชื่อยีสต์จากพวกฟาริสีและสะดูสีเถิด" ¹² จากนั้นพวกเขาจึงเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาให้ระวังเชื่อยีสต์ในขนมปังแต่ให้ระวังถึงคำสอนจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

¹³ บัดนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงพื้นที่ของเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ตรัสถามสาวกว่า "คนพูดกันว่าบุตรมนุษย์คือผู้ใด?" ¹⁴ พวกเขาตอบว่า "บ้างก็บอกว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างก็ว่าคืออิสยาห์ และคนอื่นๆ ก็ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นผู้เผยพระวจนะท่านใดท่านหนึ่ง" ¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร?" ¹⁶ เปโตรจึงตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

¹⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับพระพร ซิโมน บุตรโยนาห์ เพราะด้วยเนื้อหนังและเลือดก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่านได้ แต่เป็นพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์ ¹⁸ เราบอกกับท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เอง เราจะสร้างคริสตจักรของเราขึ้น ประตูแห่งความตายไม่อาจมีอำนาจเหนือท่านได้เลย

¹⁹ เราจะให้กุญแจต่างๆ สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์กับท่าน สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนโลกก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ด้วย และสิ่งใดก็ตามที่ท่านอนุญาตบนโลกนี้ก็จะอนุญาตในสวรรค์ด้วย" ²⁰ จากนั้นพระเยซูสั่งห้ามไม่ให้พวกสาวกบอกใครเลยว่าพระองค์คือพระคริสต์

²¹ นับจากเวลานั้น พระเยซูทรงเริ่มบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะต้องเสด็จไปที่เยรูซาเล็ม ทนทุกข์กับสิ่งต่างๆ ด้วยมือของผู้อาชุยไส และพวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ พระองค์จะทรงถูกฆ่าตาย และจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม ²² จากนั้นเปโตรพาพระองค์ไปคุยเป็นการส่วนตัวและตำหนิพระองค์ว่า "ขอให้สิ่งนี้ห่างไกลไปจากพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับพระองค์เลย" ²³ แต่พระเยซูทรงหันมาและตรัสกับเปโตรว่า "จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เจ้าเป็นสิ่งกีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งที่ เป็นของพระเจ้า แต่เฉพาะสิ่งที่ เป็นของมนุษย์"

²⁴ จากนั้นพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรา มา เขาจะต้องปฏิเสธตนเอง แบกเอากางเขนของตนและติดตามเรา มา ²⁵ เพราะผู้ใดที่ต้องการจะรักษาชีวิตของตนไว้ก็จะสูญเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อประโยชน์ของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น ²⁶ เพราะจะมีประโยชน์อันใดสำหรับเขาในเมื่อเขาได้รับโลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเอง? แล้วเขาจะยอมแลกกับสิ่งใดได้เพื่อจะได้ชีวิตของตนคืน มา?

²⁷ เพราะบุตรมนุษย์จะมาพร้อมด้วยพระสิริของพระบิดากับทูตสวรรค์ของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงให้ตามการกระทำของแต่ละคน ²⁸ เราบอกความจริงว่า จะมีพวกท่านบางคนที่ยืนอยู่โดยที่ไม่ได้สัมผัสถึงความตายเลยจนกระทั่งเขาได้เห็นบุตรมนุษย์มาพร้อมกับราชอาณาจักรของพระองค์"

Chapter 17

¹ หกวันต่อมาพระเยซูทรงพาเปโตร และยากอบ และยอห์นผู้ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบขึ้นไปบนภูเขา ² พระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์ และฉลองของพระองค์ดุจดังแสงโชติช่วง

³ ดูกิลิโมเศสและเอลียาห์มาปรากฏต่อหน้าพวกเขา พุดคุยอยู่กับพระเยซู ⁴ เปโตรทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการดีเหลือเกินที่เราอยู่ที่นี่ หากพระองค์ปรารถนา ข้าพระองค์จะสร้างเพิงสามหลังที่นี่ หลังหนึ่งเป็นของพระองค์ อีกหลังหนึ่งเป็นของโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"

⁵ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้นเอง เมฆที่เจิดจ้าก็บังพวกเขา และดูกิลิมีเสียงจากเมฆก่อนนั้นพูดว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจมากจงฟังท่านเถิด" ⁶ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ก้มตัวลงกับพื้นดินและหวาดกลัวอย่างมาก ⁷ พระเยซูเสด็จมาและต้องตัวพวกเขาและตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย" ⁸ แล้วพวกเขาก็เงยหน้าขึ้นแต่ไม่มีเห็นผู้ใดนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹ เมื่อพวกเขาลงมาจากบนภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่าบอกให้ใครรู้เรื่องนี้มีตอนนี้จนกว่าบุตรมนุษย์จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายเสียก่อน" ¹⁰ พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมจารย์จึงพูดว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"

¹¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์จะมาและฟื้นฟูทุกสิ่งแก่ ¹² แต่เราบอกพวกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นท่าน แต่พวกเขากระทำความผิดต่อท่านผู้นั้น ท่านเองเดียวกันนี้ บุตรมนุษย์ก็จะต้องทนทุกข์อยู่ในมือของพวกเขา" ¹³ แล้วพวกเขาก็เข้าใจว่าผู้ที่พระเยซูตรัสถึงคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา

¹⁴ เมื่อพวกเขาได้มาถึงเหล่าฝูงชนแล้ว ชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเข้าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า ¹⁵ "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเขาเป็นโรคลมบ้าหมูและทนทุกข์สาหัสเหลือเกิน เพราะเขามักจะตกไปในไฟหรือในน้ำ" ¹⁶ ข้าพเจ้าได้นำเขามาหาเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถรักษาให้หายได้"

¹⁷ พระเยซูตรัสตอบว่า "คนในยุคแห่งความไม่เชื่อและเลื่อมล้ามอ้อย เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? เราจะต้องทนพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? จงนำเขามาหาเราเถิด" ¹⁸ พระเยซูทรงกระหนาบวิญญาณชั่วนั้น และมันก็ออกมาจากตัวเขา แล้วเด็กชายคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หายในเวลานั้นเอง

¹⁹ จากนั้นพวกเขาสวาทมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัวและทูลว่า "ทำไมพวกเราจึงขับไล่มันออกไปไม่ได้?" ²⁰ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะพวกท่านมีความเชื่อ น้อย เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าหากพวกท่านมีความเชื่อแม้เพียงเล็กน้อยเทียบเท่ากับเมล็ดผักกาด พวกท่านก็สามารถสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงย้ายออกจากที่นี่เพื่อไปที่โน่น' มันก็จะย้ายไปและไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน" ²¹ แต่วิญญาณชั่วชนิดนี้ไม่สามารถขับออกได้นอกจากการอธิษฐานและอดอาหาร

²² ขณะที่พวกเขายังคงอยู่ที่กาลิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย" ²³ และพวกเขาก็จะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากความตาย" พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า

²⁴ เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม มีชายผู้หนึ่งที่เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรและพูดว่า "อาจารย์ของท่านไม่จ่ายค่าบำรุงพระวิหารหรือ?"

²⁵ เปโตรตอบว่า "จ่าย" แต่เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า "ท่านคิดว่าอย่างไร ซีโมน? บรรดาภคิตรียบนโลกนี้ควรจะได้เก็บภาษีหรือเงินบำรุงจากใคร? จากบรรดาโอรสของตนเองหรือจากคนอื่น?"

²⁶ เมื่อเปโตรทูลว่า "จากคนอื่น" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "แสดงว่าบรรดาโอรสก็ได้รับการยกเว้น" ²⁷ แต่เพื่อที่พวกเราจะไม่ทำให้คนเก็บภาษีต้องทำบาป จงออกไปตกปลาที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรก จงเปิดปากของมัน แล้วท่านจะพบเหรียญหนึ่งเซเซล จงนำไปให้กับคนเก็บภาษีสำหรับเราและสำหรับท่าน"

Chapter 18

¹ ในเวลาเดียวกันนั้นเองพวกเขาเข้ามาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ใครคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์?" ² พระเยซูทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และให้เด็กคนนั้นนั่งลงท่ามกลางพวกเขา ³ พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกจากพวกท่านจะเป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกท่านก็จะไม่มีทางเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้เลย"

⁴ เพราะผู้ใดก็ตามที่ถ่อมใจเหมือนเด็กน้อยคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์ ⁵ และผู้ใดที่ยอมรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา เขาก็ยอมรับเราด้วย ⁶ แต่ผู้ใดก็ตามที่เป็นเหตุให้เด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่เชื่อในเราต้องทำบาป การที่เขาเห็นไม่แบ่งถ่วงคอบของเขาให้จมลงไปในที่ลึกของทะเลลึกก็ยิ่งจะดีกว่า

⁷ วัฏจักรโลกนี้เนื่องจากหิมะตกทั้งหลาย เพราะจำเป็นที่หิมะจะละลายนั้นจะเกิดขึ้น แต่วัฏจักรผู้คนที่ทำให้หิมะตกเกิดขึ้น ⁸ หากมือหรือเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสียและขว้างออกไปให้ไกลจากพวกท่าน เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตอย่างคนพิการหรือขาเสียแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง

⁹ ถ้าดวงตาของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านสะดุด จงควักมันออกและทิ้งไปให้ไกลจากพวกท่านเสีย เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตด้วยตาข้างเดียวแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีตาครบทั้งสองข้าง

¹⁰ พวกท่านอย่าถูกผู้เล็กน้อยเพียงเช่นนี้เลย เพราะเราบอกพวกท่านว่าในสวรรค์เหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ¹¹ เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อรับใช้ผู้ที่เล็กน้อยเหล่านั้น

¹² พวกท่านคิดว่าอย่างไร? ถ้าหากผู้หนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีตัวหนึ่งที่หลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งทั้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้บนภูเขาและออกตามหาตัวหนึ่งที่หลงหายไปหรือ? ¹³ และถ้าเขาพบมันแล้ว เราบอกความจริงกับท่านว่า เขาผู้นั้นก็จะยินดีเพราะแกะตัวนั้นมากกว่าเพราะอีกเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงหายไปเลย ¹⁴ ในทำนองเดียวกันนี้ พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ไม่ปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเช่นนี้สักคนหนึ่งพินาศเลย

¹⁵ ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาปต่อพวกท่าน จงไปบอกความผิดนั้นกับเขาเพียงลำพัง ถ้าเขาฟังพวกท่าน พวกท่านก็จะได้พี่น้องคนหนึ่งคืนกลับมาดังเดิม ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ฟังพวกท่าน ให้พาพี่น้องคนอื่นไปอีกหนึ่งหรือสองคน เพื่อสามารถรับรองคำพูดได้โดยปากของสองคนหรือสามคนนั้น

¹⁷ และถ้าหากเขายังไม่ฟังพวกเขาอีกนั้น จงนำเรื่องนี้ไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะฟังคริสตจักร ก็ให้เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษีสำหรับพวกท่าน

¹⁸ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านสั่งห้ามบนโลกนี้ก็จะถูกสั่งห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านอนุญาตในโลกนี้ก็จะถูกอนุญาตในสวรรค์ ¹⁹ ยิ่งไปกว่านั้น เราบอกพวกท่านว่า หากมีสองคนในพวกท่านเห็นพ้องต้องกันบนโลกนี้ในสิ่งที่พวกเขาขอ ก็จะเป็นไปตามนั้นสำหรับพวกเขาโดยพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ²⁰ เพราะที่ซึ่งสองหรือสามคนได้รวมกัน ในนามของเรา เรา ก็จะอยู่ท่ามกลางพวกเขาในที่นั้น"

²¹ จากนั้นเปโตรมาและทูลต่อพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้กับพี่น้องที่กระทำความผิดต่อข้าพระองค์บ่อยแค่ไหน? จนครบเจ็ดครั้งหรือ?" ²² พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกพวกท่านว่า ไม่เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่จนกระทั่งเจ็ดสิบคูณเจ็ด"

²³ เหตุเพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ต้องการปิดบัญชีกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁴ เมื่อพระองค์เริ่มที่จะปิดบัญชีนั้น ทาสผู้หนึ่งที่ค้างหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ถูกนำตัวมาหาพระองค์ ²⁵ แต่เพราะเขาไม่มีทางที่จะจ่ายหนี้ได้ เจ้านายจึงรับสั่งให้ขายทาสนั้นเสีย รวมทั้งภรรยาและลูกๆ และทุกๆ สิ่งที่เขา มี และเพื่อที่จะจ่ายหนี้ให้หมดได้

²⁶ ดังนั้นทาสผู้นั้นก็ล้มลงแทบพื้น คุณเข่ากราบต่อหน้าพระองค์ และพูดว่า "เจ้านายเจ้าข้า ได้โปรดสงสารข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้ท่านทุกสิ่ง" ²⁷ ดังนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นจึงปล่อยตัวเขาไปและยกหนี้ให้ เพราะเจ้านายมีความเมตตาสงสาร

²⁸ แต่ทาสผู้นั้นออกไปข้างนอกและพบเพื่อนทาสด้วยกันอีกคนหนึ่งที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเหรียญเดนาริอัน เขาจึงจับทาสคนนั้น ลากออกไปและพูดว่า 'จ่ายหนี้ที่ค้างไว้ให้ข้า' ²⁹ แต่ทาสผู้นั้นล้มลงตรงหน้าและวิงวอนเขาว่า 'ได้โปรดมีเมตตาต่อข้าเถิด แล้วข้าจะจ่ายคืนให้'

³⁰ แต่ทาสคนแรกปฏิเสธ และเขายึดตัวเพื่อนทาสคนนั้นไปขังไว้ในคุก จนกว่าเพื่อนทาสจะจ่ายคืนในสิ่งที่ติดค้างอยู่ได้ ³¹ เมื่อเพื่อนทาสคนอื่น ๆ เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็โศรกมาก พวกเขาและบอกเจ้านายในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

³² จากนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นก็เรียกเขามา และพูดกับเขาว่า 'เจ้าทาสผู้ชั่วช้า เราได้ยกหนี้ให้เจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าวิงวอนต่อเรา ³³ เจ้าไม่ควรหรือจะมีเมตตาให้กับเพื่อนทาสของเจ้าด้วย ในเมื่อเราเองก็มีเมตตาเราได้ยก'

³⁴ เจ้านายของเขาโศรกมากและมอบเขาไว้ให้กับคนที่ทรมาณเขาจนกว่าเขาจะจ่ายครบในทุกสิ่งที่เขาติดหนี้ไว้ ³⁵ ดังนั้นพระบิดาในฟ้าสวรรค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องของท่านจากใจของพวกท่านเอง"

Chapter 19

¹ ครั้นเมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากกาลิลี และมาอยู่ในบริเวณเขตแดนของแคว้นยูเดียตรงอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ² ผู้ชนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาที่นั่น

³ พวกฟาริสีมาหาพระองค์ ทดสอบพระองค์โดยพูดกับพระองค์ว่า "เป็นเรื่องที่ถูกต้องตามธรรมเนียมหรือไม่ ถ้าชายผู้หนึ่งจะหย่ากับภรรยาของเขาไม่ว่าด้วยกรณีใดก็ตาม?" ⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือ ที่พระองค์ผู้สร้างพวกเขาตั้งแต่แรกเริ่มได้สร้างชายและหญิงให้คู่กัน?"

⁵ และพระองค์ผู้สร้างพวกเขาก็ได้ตรัสว่า 'ด้วยเหตุนี้เองผู้ชายจึงต้องละบิดามารดาของตนและไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา แล้วทั้งคู่จะเป็นเนื้อเดียวกัน' ⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เพราะเหตุนี้ ผู้ที่พระเจ้าทรงผูกพันไว้ต่อกันแล้วนั้น อย่าให้ผู้ใดไปแยกเขาจากกันเลย"

⁷ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้พวกเรามอบใบหย่าและไล่ภรรยาไปได้?" ⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะหัวใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน โมเสสจึงยอมให้พวกท่านหย่ากับภรรยาของพวกท่านได้ แต่นับตั้งแต่แรกเริ่มไม่ได้เป็นเช่นนี้เลย ⁹ เราบอกกับพวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่หย่ากับภรรยาออกจากเหตุเพราะการผิดศีลธรรม แล้วไปแต่งงานกับผู้อื่น ก็ถือว่าผิดประเวณี และถ้าชายใดที่แต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วนั้น ก็ถือว่าผิดประเวณีเช่นกัน"

¹⁰ เหล่าสาวกทูลพระเยซูว่า "ถ้าในกรณีนี้ที่เกิดขึ้นระหว่างชายคนหนึ่งกับภรรยาของตนแล้ว การแต่งงานก็ไม่ได้เลย" ¹¹ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับคำสอนเช่นนี้ได้ แต่มีเพียงผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะรับได้ ¹² เพราะมีผู้ที่เป็นแบบชนที่มาจากท้องมารดา และก็มีผู้ที่เป็นแบบชนที่อันเกิดจากมนุษย์ และมีผู้ที่ทำให้ตนเองเป็นแบบชนที่เพื่อประโยชน์ของราชอาณาจักรสวรรค์ ผู้ที่สามารถรับเอาคำสอนเช่นนี้ได้ ก็ให้เขารับเอาเถิด"

¹³ จากนั้นมีเด็กเล็กๆ บางคนที่ถูกนำมาหาพระองค์เพื่อที่จะให้พระองค์วางพระหัตถ์บนพวกเขาและอธิษฐานเพื่อ แต่พวกสาวกสั่งห้ามพวกเขา

¹⁴ แต่พระเยซูตรัสว่า "จงให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเถิด อย่าห้ามพวกเขาที่จะมาหาเราเลย เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นของเด็กเล็กๆ เหล่านี้" ¹⁵ และพระองค์จึงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา แล้วจากนั้นพระองค์ก็เสด็จออกไปจากที่นั่น

¹⁶ ดูก่อน มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซูและพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องกระทำการสิ่งใดจึงจะได้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์?" ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงถามเราว่าสิ่งที่ดี? มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นสิ่งดี แต่ถ้าท่านอยากจะได้เข้าสู่การมีชีวิต จงรักษาพระบัญญัติเถิด"

¹⁸ ชายคนนั้นพูดกับพระองค์ว่า "พระบัญญัติประการใดเล่า?" พระเยซูตรัสว่า "อย่าฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าขโมย และอย่าเป็นพยานเท็จ ¹⁹ จงให้เกียรติบิดามารดาของตน และรักเพื่อนบ้านเหมือนที่รักตนเอง"

²⁰ ชายหนุ่มคนนั้นทูลกับพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทำตามอยู่แล้ว ยังมีอะไรอีกที่ข้าพเจ้าต้องทำ?" ²¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านหวังที่จะดีพร้อม จงไปขายสิ่งทั้งปวงที่ท่านมี และแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ ซึ่งท่านจะมีบุญทรัพย์อยู่ในสวรรค์ แล้วจงมาติดตามเรา" ²² แต่เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาออกไปอย่างเศร้าโศก เพราะเขาเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินมากมาย

²³ พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ยากเหลือเกินที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรสวรรค์ ²⁴ เราบอกกับท่านอีกประการหนึ่งว่า อูฐตัวหนึ่งลอดผ่านรูเข็มได้ยิ่งกว่าที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁵ เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อึ้งและพูดว่า "ใครกันเล่าที่จะรอดได้?" ²⁶ พระเยซูมองที่พวกเขาและตรัสว่า "ยากที่จะเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ทั้งนั้น" ²⁷ จากนั้นเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูสิ เราได้ทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ แล้วเราจะได้รับอะไร?"

²⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านที่ได้ติดตามเรา ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์แล้ว พวกท่านก็จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ทั้งสิบสองเผ่า เพื่อพิพากษาเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของอิสราเอล

²⁹ ทุกๆ คนที่ได้ละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพื่อนามของเรา ก็จะได้รับเป็นร้อยเท่าและเป็นเจ้าของชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นพวกแรกก็จะเป็นพวกสุดท้าย และหลายคนที่เป็นพวกสุดท้ายก็จะเป็นพวกแรก

Chapter 20

¹ เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของที่ดินที่ออกไปหาคนงานทำสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เช้ามืด ² หลังจากนั้นเขาได้ตกลงค่าจ้างกับพวกคนงานคือหนึ่งเหรียญเดนาเรียนต่อวันแล้ว เขาก็ให้คนงานเหล่านั้นไปทำสวนองุ่นของเขา

³ เขาออกไปอีกในช่วงเก้าโมงและเห็นพวกคนงานที่ยืนอยู่เฉยๆ ในตลาด ⁴ เขาจึงบอกกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านด้วย จงไปทำสวนองุ่น และเราจะให้ค่าจ้างกับพวกท่านอย่างสมควร' ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปทำงาน

⁵ อีกครึ่งหนึ่ง เขาออกไปราวๆ เก้าและบ่ายสาม และทำเหมือนเดิม ⁶ พอตอนห้าโมงเย็น เขาก็ออกไปอีกและเห็นคนอื่นยังว่างงานอยู่ เขาจึงพูดว่า 'ทำไมพวกท่านจึงยืนที่นี่ไม่มีอะไรทำทั้งวันอย่างนี้?' ⁷ พวกเขาจึงตอบว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา' เขาจึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านจงไปทำที่สวนองุ่นด้วยเช่นกัน'

⁸ เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของไร่จ้างผู้จัดการของตนว่า 'เรียกคนงานทั้งหลายมาและจ่ายค่าจ้างให้กับพวกเขา เรียงลำดับจากคนที่มาหลังสุดไปจนถึงคนแรก' ⁹ เมื่อคนงานที่ถูกจ้างในช่วงห้าโมงเย็นมา พวกเขาแต่ละคนได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียน ¹⁰ เมื่อพวกคนงานกลุ่มแรกมา พวกเขาคิดว่าตนเองจะได้รับค่าจ้างที่มากกว่านั้น แต่พวกเขาได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียนด้วยเช่นกัน

¹¹ เมื่อพวกเขาได้รับค่าจ้างแล้ว พวกเขาก็พรีำบ่นกับเจ้าของสวน ¹² พวกเขาพูดว่า 'คนงานที่มาทีหลังทำงานได้เพียงแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านก็ให้พวกเขาเท่าๆ กับพวกเรา ซึ่งพวกเราทำงานทั้งวันแล้วยังต้องทนแดดร้อนๆ ด้วย'

¹³ แต่เจ้าของได้ตอบโดยพูดกับคนหนึ่งในพวกเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับเราว่าหนึ่งเหรียญเดนาเรียนหรือ? ¹⁴ จงเอาสิ่งที่เป็นของท่านและกลับไปตามทางของท่านเถิด เราเลือกที่จะให้ค่าจ้างคนงานกลุ่มสุดท้ายเท่าๆ กับที่เรารับกับท่าน

¹⁵ เป็นสิทธิของเราที่จะทำตามที่เราอยากทำกับทรัพย์สินของเราไม่ใช่หรือ? หรือท่านมองด้วยแวตาดิจาเพราะเราเป็นคนใจกว้างหรือ?' ¹⁶ ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้น และคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย"

¹⁷ เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จขึ้นไปที่ยेरูซาเล็ม พระองค์นำสาวกทั้งสิบสองไปด้วยและในระหว่างทางพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ¹⁸ "ดูเถิด เรา กำลังจะขึ้นไปที่ยेरูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้ในมือของพวกหัวหน้านุสิดและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะตัดสินท่านให้ถึงแก่ความตาย ¹⁹ และจะมอบท่านไว้ในมือของพวกคนต่างชาติเพื่อให้เขาเย้ย เยียนตี และตรึงท่านเสีย แต่ในวันที่สามท่านก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย"

²⁰ จากนั้นมารดาของบุตรของเศเบดีมาหาพระเยซูพร้อมด้วยบุตรทั้งสองของเธอ เธอโน้มคานับต่อหน้าพระองค์และทูลขอบางสิ่งจากพระองค์

²¹ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "ท่านต้องการสิ่งใด?" เธอทูลตอบพระองค์ว่า "โปรดสั่งให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้านั่งทางด้านขวาของท่านคนหนึ่งและทางด้านซ้ายของท่านอีกคนหนึ่งในราชอาณาจักรของท่านด้วยเถิด"

²² แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่รู้ถึงสิ่งที่ท่านขอ พวกท่านจะสามารถดื่มถ้วยที่เรากำลังจะดื่มได้หรือ?" พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "เราทำได้" ²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้วยของเราพวกท่านจะได้ดื่มแน่นอน แต่จะนั่งทางขวามือของเราและทางซ้ายมือของเราไม่ใช่สิทธิที่เราจะให้ได้ แต่เป็นของผู้ที่พระบิดาของเราได้เตรียมไว้ให้" ²⁴ เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โกรธสองพี่น้องคู่นี้เป็นอย่างมาก

²⁵ แต่พระเยซูรับสั่งพวกเขาให้มาหาและตรัสว่า "พวกท่านรู้ว่าผู้ปกครองของคนต่างชาติทำให้คนทั้งหลายต้องเชื่อฟังพวกเขา และบุคคลสำคัญทั้งหลายของพวกเขาก็ใช้อำนาจเหนือผู้คน ²⁶ แต่อย่าให้เป็นเช่นนั้นในพวกท่าน ใครก็ตามที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ในพวกท่านจะต้องเป็นคนรับใช้ของพวกท่าน ²⁷ และผู้ใดที่ต้องการจะเป็นคนแรกในพวกท่านก็ต้องเป็นทาสรับใช้ของพวกท่าน ²⁸ เหมือนดังเช่นที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อมอบชีวิตเป็นค่าไถ่ของคนจำนวนมาก"

²⁹ เมื่อพวกเขาออกไปจากเมืองเยริโค ก็มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ ³⁰ แล้วมีชายตาบอดสองคนที่นั่งอยู่ตรงถนน เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังจะเสด็จผ่านมา พวกเขาตะโกนว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด" ³¹ ฝูงชนสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ส่งเสียง แต่พวกเขาก็ยังร้องเสียงดังยิ่งขึ้นอีกและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"

³² แล้วพระเยซูทรงหยุดนิ่งและรับสั่งให้พวกเขามาหา และตรัสว่า "พวกท่านปรารถนาให้เราทำอะไรให้กับพวกท่าน?" ³³ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอให้ตาของพวกเรามองเห็นได้" ³⁴ แล้วพระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร และต้องดวงตาของพวกเขา ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็สามารถมองเห็นได้และติดตามพระองค์ไป

Chapter 21

¹ เมื่อพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์มาใกล้กรุงเยรูซาเล็มและมาถึงหมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ จากนั้นพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไป ² โดยรับสั่งแก่พวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านถัดไป แล้วพวกท่านจะพบแม่ลากับลูกลาที่ถูกมัดไว้ที่นั่นเลยทันที จงแก้มัดพวกมันแล้วนำมาให้เรา ³ ถ้าหากมีใครพูดอะไรก็ตามกับพวกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกท่านจะพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องใช้พวกมัน' แล้วคนนั้นจะส่งพวกมันมากับพวกท่านโดยทันที"

⁴ เรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นจริงตามคำของผู้เผยพระวจนะ ที่ท่านกล่าวไว้ว่า ⁵ "จงบอกบุตรสาวแห่งศิโยน 'ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมาหาเจ้า กษัตริย์ผู้เต็มใจและทรงลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกลา ลูกลาเพิ่งคลอดออกมาจากแม่ลา'"

⁶ จากนั้นพวกสาวกจึงออกไปและทำตามที่พระเยซูทรงแนะนำพวกเขา ⁷ พวกเขา นำแม่ลาและลูกลามาแล้วเอาเสื้อคลุมของตนคลุมบนหลังลาทั้งสอง แล้วพระเยซูประทับบนเสื้อคลุมนั้น ⁸ คนในฝูงชนส่วนใหญ่พากันเอาเสื้อคลุมปูทางบนถนนและที่เหลือก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไผ่มาและวางกระจายกันตามทางถนน

⁹ ทั้งฝูงชนที่เดินนำหน้าพระเยซูและกลุ่มคนที่เดินตามมา ต่างร้องประกาศว่า "โอซันนา แต่บุตรของดาวิด สาธุการแด่ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โอซันนาในที่สุด" ¹⁰ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คนจากในเมืองทั้งหลายตื่นเต้นและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน?"

¹¹ ฝูงชนจึงตอบว่า "นี่คือพระเยซู ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

¹² จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาผู้ที่ซื้อขายกันในพระวิหาร ทรงคว้าโต๊ะของคนแลกเงินและที่นั่งของพวกที่ขายนกพิราบ ¹³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคำที่เขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราจะถูกเรียกว่านิเวศของการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นรังของพวกโจร" ¹⁴ จากนั้นคนตาบอดและคนพิการมาหาพระองค์ในพระวิหาร แล้วพระองค์ทรงรักษาพวกเขา

¹⁵ แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์เห็นในสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเมื่อพวกเขาได้ยินเด็กๆ ร้องตะโกนกันในพระวิหารว่า "โอซันนา แต่บุตรของดาวิด" พวกเขา ก็เต็มไปด้วยความเคืองแค้น ¹⁶ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินในสิ่งที่คนเหล่านี้กำลังร้องกันหรือ?" พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ใช่แล้ว แต่ท่านไม่เคยอ่านหรือ 'พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากของเด็กและการที่ที่ยังไม่หย่านม'?" ¹⁷ จากนั้นพระเยซูทรงไล่พวกเขาไว้และออกไปจากเมืองไปยังหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงค้างแรมที่นั่น

¹⁸ บัดนี้พระองค์เสด็จกลับเข้าไปในเมืองตอนเช้า พระองค์ทรงหัว ¹⁹ เมื่อเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทางถนน พระองค์เสด็จไปที่ต้นมะเดื่อนั้น ครั้นไม่เห็นว่ามีผลเลยนอกจากใบเต็มต้น พระองค์จึงตรัสว่า "จงอย่าเกิดผลอีกเลย" และต้นมะเดื่อก็แห้งเหี่ยวในทันที

²⁰ เมื่อเหล่าสาวกเห็น พวกเขาประหลาดใจและพูดกันว่า "เป็นไปได้อย่างไรที่ต้นมะเดื่อจะแห้งเหี่ยวในทันที?" ²¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและไม่มีความสงสัยเลย พวกท่านจะทำได้ยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับต้นมะเดื่อ เพราะพวกท่านจะพูดกับภูเขาว่า 'จงลอยขึ้นและเคลื่อนลงไปในทะเลเถิด' แล้วก็จะเกิดขึ้นตามนั้น ²² พวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใดก็ตาม จงเชื่อแล้วพวกท่านก็จะได้รับ"

²³ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนแล้วพูดว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด? และใครกันที่ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?" ²⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราก็คอยจะถามพวกท่านคำถามหนึ่งเช่นกัน ถ้าพวกท่านบอกเราได้ เราก็จะบอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจใด

²⁵ การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากที่ใด? จากสวรรค์หรือจากมนุษย์?" พวกเขาพูดคุยกั่กกลางพวกเขาตัวเอง โดยพูดว่า "ถ้าพวกเรากล่าวว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะพูดกับพวกเราว่า 'แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์น?' ²⁶ แต่ถ้าพวกเราพูดว่า 'จากมนุษย์' พวกเขาก็หัวเราะเยาะพวกเรา" เพราะพวกเขาเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ ²⁷ จากนั้นพวกเขาก็จึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาด้วยเช่นกันว่า "ถ้าเช่นนั้นเราก็จะไม่บอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด

²⁸ แต่พวกท่านคิดอย่างไร? ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน พวกท่านไปหาบุตรคนแรกแล้วพูดว่า 'บุตรเอ๋ย วันนี้องไปทำงานในไร่องุ่นเถิด' ²⁹ บุตรผู้นั้นตอบว่า 'ลูกจะไม่ไป' แต่มาภายหลังเขาเปลี่ยนใจและไปทำงาน ³⁰ และชายคนนี้เป็นไปหาบุตรคนที่สองและพูดในสิ่งเดียวกัน บุตรคนนี้ตอบว่า 'ได้พ่อ ลูกจะไป' แต่เขาก็ไม่ไป

³¹ คนไหนในบุตรทั้งสองคนนี้ที่ทำตามความประสงค์ของบิดาของตน?" พวกเขาตอบว่า "คนแรก" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกท่านเสียอีก ³² เพราะยอห์นมายังพวกท่านด้วยทางของความชอบธรรม แต่พวกท่านกลับไม่เชื่อเขา ขณะที่พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีต่างก็เชื่อเขา และพวกท่าน เมื่อได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ก็กลับก็ยังไม่กลับใจและเชื่อเขา

³³ จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเถิด มีชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน เขาปลูกต้นองุ่น และทำรั้วไว้รอบๆ ขุดบ่ออย่างอุ่งไว้ในนั้น สร้างหอคอยไว้ และให้พวกคนทำสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาก็ไปยังประเทศอื่น ³⁴ เมื่อเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็ส่งคนรับใช้ไปหาคนดูแลสวนเพื่อขอผลองุ่นของเขา

³⁵ แต่พวกคนดูแลสวนจับตัวพวกคนรับใช้ของเขาไว้ ทุบตีเสียคนหนึ่ง ข่าเสียคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง ³⁶ แล้วเจ้าของสวนองุ่นก็ส่งพวกคนรับใช้ของเขาไปอีกครั้ง โดยให้ไปกันหลายคนมากกว่าครั้งแรก แต่พวกคนดูแลสวนก็ปฏิบัติกับคนเหล่านั้นอย่างเดียวกัน ³⁷ หลังจากนั้นเจ้าของสวนก็ส่งบุตรชายของตนไป โดยพูดว่า 'พวกเขาคงจะให้เกียรติกับบุตรชายของเรา'

³⁸ แต่เมื่อพวกคนดูแลสวนเห็นบุตรชายคนนั้น พวกเขาพูดกันว่า 'คนนี้เป็นทาส มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสียและเป็นเจ้าของกรัฟฟี่สินเหล่านี้แทน'

³⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงจับตัวบุตรชายคนนั้น โยนเขาออกไปจากสวนองุ่นและฆ่าเขาเสีย

⁴⁰ ต่อมาเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาถึง แล้วเขาจะกระทำการอย่างไรกับพวกผู้ดูแลสวนเหล่านั้นเล่า?" ⁴¹ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เขาก็ทำลายพวกคนเลวเหล่านั้นด้วยวิธีที่รุนแรงที่สุด และจะให้พวกผู้ดูแลสวนคนอื่นๆ มาเช่าสวนแทน ซึ่งพวกเขาจะแบ่งผลองุ่นให้แก่เจ้าของสวนเมื่อผลองุ่นสุกแล้ว"

⁴² พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ 'ศิลาที่ผู้ก่อสร้างได้ปฏิสนธิ์นั้นถูกทำให้เป็นศิลาบุมเอกแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กระทำ และจะเป็นสิ่งอัศจรรย์แก่สายตาของเราทั้งหลาย'?"

⁴³ ด้วยเหตุนี้ เรามอบพวกท่านว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกนำไปเสียจากพวกท่านและจะมอบให้แก่ชนชาติหนึ่งที่เกิดผล ⁴⁴ ผู้ใดก็ตามที่ล้มลงบนศิลานี้ก็จะแหลกละเอียดเป็นชิ้นๆ แต่ผู้ใดที่ถูกศิลานี้ทับก็จะถูกบดขยี้"

⁴⁵ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังหมายถึงพวกเขา ⁴⁶ ขณะกำลังหาทางจับกุมพระองค์นั้น พวกเขาหัวนเกรงฝูงชน เพราะคนนับถือพระองค์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

Chapter 22

¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งเป็นคำอุปมาว่า ² "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อการอภิเษกสมรสของราชโอรสของพระองค์ขึ้น ³ พระองค์ทรงส่งพวกผู้รับใช้ออกไปตามคนที่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงของการอภิเษกสมรสนั้น แต่พวกเขาไม่มีใครจะมาขึ้น

⁴ แล้วกษัตริย์ก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่นออกไปอีกครั้งหนึ่ง พระองค์รับสั่งว่า 'ให้บอกแก่คนที่ได้รับเชิญว่า "เราได้จัดเตรียมอาหารเย็นของเราไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวตัวอ้วนพีของเราได้ฆ่าและทุกสิ่งทุกอย่างก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว เชิญมาร่วมงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรสกันเถิด"'

⁵ แต่พวกเขาไม่สนใจในคำเชิญนี้และพวกเขาก็ไปเสีย บางคนก็ไปยังไร่นาของเขา คนอื่น ๆ ก็ไปค้าขาย ⁶ ฝ่ายคนที่เหลือก็จับพวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์มาทำการอภัยต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย ⁷ กษัตริย์ทรงพิโรธ พระองค์จึงส่งกองทัพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ออกไปฆ่าบรรดาฆาตกรเหล่านั้น รวมทั้งเผาเมืองของพวกเขาเสีย

⁸ จากนั้น พระองค์ทรงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า 'งานอภิเษกสมรสพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควรกับงานนี้เลย ⁹ เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวงและเชิญผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่พวกท่านจะเชิญมาได้เพื่อมางานเลี้ยงอภิเษกสมรส' ¹⁰ พวกข้าราชการบริพารก็ออกไปยังถนนหลวงต่างๆ และรวบรวมทุกคนที่พบเข้าด้วยกันซึ่งมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ดังนั้นห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขก

¹¹ แต่เมื่อกษัตริย์เสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส ¹² กษัตริย์จึงตรัสถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?' และเขาก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

¹³ แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้และเอาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีด้วงนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน' ¹⁴ เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญนั้นมีมาก แต่คนที่ได้รับการเลือกสรรนั้นมีน้อย"

¹⁵ หลังจากนั้นพวกฟาริสีก็ออกไปและได้วางแผนว่าจะให้พระองค์ติดกับดักด้วยคำตรัสของพระองค์ได้อย่างไร ¹⁶ ต่อจากนั้นพวกเขาก็ได้ส่งพวกสาวกของตนร่วมกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ พวกเรารายว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง ท่านมิได้เอาใจใส่ผู้ใด และท่านไม่ได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ¹⁷ ดังนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยเถิดว่า พระองค์คิดอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่"

¹⁸ แต่ว่าพระเยซูทรงทราบแผนการที่ชั่วร้ายของพวกเขาก็ตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเรากำไร? ¹⁹ จงเอาเหรียญที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดู" จากนั้นพวกเขาก็นำเงินหนึ่งเดนาเรียนถวายพระองค์

²⁰ พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า "รูปและชื่อนี้เป็นของใคร?" ²¹ พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นของซีซาร์" พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" ²² เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นแล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจ พวกเขาจึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

²³ ในวันเดียวกันนั้นได้มีบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ซึ่งพวกสะดูสีนี้เป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า ²⁴ "พระอาจารย์ โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ชายยังไม่บุตร ก็จำเป็นต้องแต่งงานกับภรรยาของน้องชายที่ตายไปแล้ว' เพื่อพี่ชายไว้"

²⁵ พวกเขามีพี่น้องชายด้วยกันทั้งหมดเจ็ดคน ฝ่ายพี่ชายคนหัวปีแต่งงานและตายไป โดยที่ยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้กับน้องชาย ²⁶ ฝ่ายน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มีบุตรเช่นกัน คนที่สามก็เหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด ²⁷ และในที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย ²⁸ ดังนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตายหญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครในพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้น? เพราะว่าเธอนั้นได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนนั้นแล้ว"

²⁹ แต่พระเยซูตรัสตอบกับพวกเขาว่า "ท่านเข้าใจผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า ³⁰ ด้วยว่าเมื่อนมนุษย์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

³¹ แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้นมานั้น ท่านยังไม่ได้อ่านที่พระเจ้าตรัสไว้กับพวกท่านหรือว่า ³² 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น" ³³ เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนั้นแล้วก็พากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์

³⁴ แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีนิ่งเงียบไป พวกเขาก็ได้รวมตัวกัน ³⁵ มีนักกฎหมายคนหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้ทดลองพระองค์โดยทูลถามพระองค์ว่า ³⁶ "ท่านอาจารย์ ในธรรมบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?"

³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วยสุดใจของเรา ด้วยสุดจิตของเรา และด้วยสุดความคิดของเรา' ³⁸ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อแรก

³⁹ และพระบัญญัติข้อที่สองก็เหมือนกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ⁴⁰ ธรรมบัญญัติและบรรดาคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิบ ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้"

⁴¹ ขณะที่พวกฟาริสียังอยู่ที่นั่นด้วยกัน พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า ⁴² "พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด" พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด"

⁴³ พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดชพระวิญญาณและทรงกล่าวว่า ⁴⁴ 'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่านเล่า?'"

⁴⁵ ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?" ⁴⁶ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสามารถตอบคำถามของพระองค์ได้สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

Chapter 23

- ¹ หลังจากนั้นพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนและกับบรรดาสาวกของพระองค์ ² พระองค์ตรัสว่า "พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส ³ เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งที่พวกเขาสั่งสอนพวกท่าน จงประพฤติตาม แต่อย่าเลียนแบบในสิ่งที่พวกเขากระทำ เพราะว่าพวกเขาสอนสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แต่พวกเขาหาทำตามที่พวกเขาสอนไม่
- ⁴ ด้วยว่าพวกเขาเอาภาระหนักซึ่งยากที่จะแบกวางไว้บนบ่ามนุษย์ แต่ฝ่ายพวกเขาแม้แต่นี้เดียวก็ไม่ยอมจับต้องเลย ⁵ การกระทำของพวกเขาทุกอย่างก็เพื่อเป็นการอวดให้คนอื่นได้เห็น พวกเขาทำกติกาสภามหาศาลใหญ่และสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยยาว
- ⁶ พวกเขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา ⁷ และชอบรับการคำนับที่กลางตลาดและชอบให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า 'อาจารย์'
- ⁸ แต่ฝ่ายพวกท่านอย่าให้ใครเรียกพวกท่านว่า 'ท่านอาจารย์' เพราะว่าพวกท่านมีพระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน ⁹ และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดาของพวกท่านเลย เพราะว่าพวกท่านมีพระบิดาองค์เดียวคือพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ¹⁰ อย่าให้ผู้ใดเรียกพวกท่านว่า 'พระครู' เพราะว่าพระครูของพวกท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
- ¹¹ เพราะว่าผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านทั้งหลาย ¹² ผู้ใดที่ยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น
- ¹³ แต่ว่าวิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าได้ปิดประตูแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะว่าพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ไม่ยอม ¹⁴ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าล้างผลาญบ้านของหญิงม่าย ในขณะที่พวกเจ้าทำที่เป็นอธิษฐานเสียยืดยาว พวกเจ้าจะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงยิ่งกว่า ¹⁵ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเที่ยวไปทั่วทั้งทางทะเลและทางบก เพื่อจะได้คนเดียวเข้าจารีต และเมื่อได้แล้ว พวกเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวพวกเจ้าเองถึงสองเท่า
- ¹⁶ วิธีแก้พวกเจ้า คนนำทางคนตาบอด พวกเจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน' ¹⁷ พวกเจ้าผู้ตาบอดและโง่งมเลย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารที่กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์?
- ¹⁸ และว่า 'ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชา นั้น คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างเครื่องถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน' ¹⁹ พวกเจ้าคนตาบอดเลย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า เครื่องถวายบนแท่นบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องถวายบนแท่นบูชาเป็นศักดิ์สิทธิ์?
- ²⁰ เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างแท่นบูชาที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งตั้งอยู่บนแท่นนั้นด้วย ²¹ และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหารก็สาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้นด้วย ²² และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างสวรรค์ก็สาบานโดยอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย
- ²³ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบลดที่เป็นสระแค้นและลูกผักชีและยี่ห่วย แต่พวกเจ้าละทิ้งสิ่งที่สำคัญในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรมและความเมตตาและความเชื่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรทำและไม่ควรละเลย ²⁴ พวกเจ้าผู้คนตาบอดเลย เจ้าครองลูกน้ำทั้งตัวแต่เจ้ากลับสิ้นตัวอุจู้เข้าไป
- ²⁵ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าทำความสะอาดถ้วยชามแต่ภายนอก แต่ว่าข้างในของถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาทะเล ²⁶ พวกเจ้า ฟาริสีตาบอดเลย จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน แล้วข้างนอกก็จะสะอาดด้วย
- ²⁷ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกมองดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและทุกสิ่งที่โสโครก ²⁸ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างนั้นเช่นกัน ภายนอกที่ปรากฏแก่มนุษย์นั้นเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า
- ²⁹ วิธีแก้พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของเหล่าผู้เผยพระวจนะและตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของบรรดาผู้ชอบธรรมให้งดงาม ³⁰ พวกเจ้ากล่าวว่า 'ถ้าพวกเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราจะไม่มีส่วนในการทำให้โลหิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะตกเลย' ³¹ อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ตัวพวกเจ้าเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ
- ³² พวกเจ้าทั้งหลายจงทำตามที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำให้ครบถ้วนเถิด ³³ เจ้าพวกงู พวกชาติจู้ร้าย พวกเจ้าจะหนีจากการลงโทษแห่งนรกได้อย่างไร?
- ³⁴ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราได้ส่งพวกผู้เผยพระวจนะ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า พวกเจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง และพวกเจ้าก็เขียนตีพวกเขาในธรรมศาลาของพวกเจ้าและขับเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง ³⁵ ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมได้ตกยัง

แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของเบเรคิยาห์ผู้ซึ่งเจ้าได้ฆ่าเสียที่ระหว่างพระวิหารและแท่นบูชา
³⁶ เราบอกพวกเจ้าด้วยความจริงว่า สิ่งทั้งปวงเหล่านี้จะมาเหนือคนในยุคนี้

³⁷ เยรูซาเล็ม โอ เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างบรรดาผู้ที่ถูกส่งมาให้เจ้า เราใคร่จะรวบรวมบรรดาลูกๆ ของเจ้าอยู่
เบื้องๆ เหมือนแม่ไก่ที่รวบรวมลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้ากลับไม่ยอม ³⁸ ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง ³⁹ เพราะเรากล่าวกับเจ้าว่า
ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า 'สรรเสริญแด่พระเจ้าผู้ซึ่งเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

Chapter 24

- ¹ พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารและขณะที่พระองค์ทรงดำเนินตามทางก็มีเหล่าสาวกของพระองค์ได้มาหาพระองค์และเข้าไปยังตึกทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณพระวิหาร ² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่ใช่หรือ? เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก่อนหินที่ซ้อนกันก้อนนี้จะไม่สักก้อนเดียวที่จะไม่ถูกทำให้พังทะลายลงมา"
- ³ ขณะที่พระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ บรรดาสาวกได้มาเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวและกล่าวว่า "ขอโปรดบอกแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเถิดว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และวาระสุดท้ายของยุคนี้หรือ?" ⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลงไป ⁵ เพราะว่าจะมีหลายคนมาโดยอ้างนามของเรา ด้วยการกล่าวว่า 'เราคือพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
- ⁶ พวกท่านจะได้ยินถึงเรื่องของการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม จงเข้าใจเพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนก เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้น แต่ที่สุดของปลายยุคนั้นยังมาไม่ถึง ⁷ เพราะว่าประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้กับราชอาณาจักร รวมทั้งจะเกิดการกันดารอาหารและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ ⁸ แต่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเจ็บปวดเมื่อกำลังจะคลอดบุตรเท่านั้น
- ⁹ หลังจากนั้นพวกเขาจะมอบตัวของพวกท่านไว้ให้คนทุกขี้เลื่อยและจะฆ่าพวกท่านเสีย พวกท่านจะถูกบรรดาชนชาติทั้งหมดเกลียดชังเพื่อเห็นแก่นามของเรา ¹⁰ หลังจากนั้นคนจำนวนมากจะสะดุดและทรยศกัน รวมทั้งจะเกลียดชังกันเองด้วย ¹¹ ผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะลุกขึ้นและนำคนมากมายให้หลงไป
- ¹² เพราะว่าการไม่เคารพกฎหมายจะเพิ่มมากขึ้น และความรักของคนเป็นอันมากจะเหือดแห้งลง ¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะได้รับการช่วยให้รอด ¹⁴ ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรนี้จะถูกเทศนาไปทั่วโลกโดยเป็นดังคำพยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งปวง แล้วที่สุดปลายจะมาถึง
- ¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความหุดหู่ใจ ตามที่ดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ จงตั้งมั่นอยู่ในสถานอันบริสุทธิ์" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) ¹⁶ "จงให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังบรรดาภูเขาทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน ¹⁸ และผู้ที่อยู่ตามไร่นา อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้านของตน
- ¹⁹ แต่วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่มีลูกเล็ก และผู้ที่ให้นมบุตรอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ²⁰ จงอธิษฐานเพื่อการที่ต้องหนีของพวกท่านนั้นจะไม่เกิดขึ้นในช่วงฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต ²¹ ด้วยว่าวันแห่งความทุกข์ลำบากครั้งยิ่งใหญ่ นั้นจะมาอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่จุดเริ่มต้นของโลกมาจนกระทั่งบัดนี้ และจะไม่อีกเลย ²² ถ้าหากวันเหล่านั้นไม่ได้ถูกย่นสั้นเข้าก็จะไม่มีมนุษย์คนใดถูกช่วยให้รอดได้ แต่เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ทรงเลือก วันเหล่านั้นจึงถูกย่นให้สั้นลง
- ²³ และถ้ามีคนกล่าวกับพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'พระคริสต์อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อ ²⁴ ด้วยว่าจะมีบรรดาพระคริสต์เทียมและพวกผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้นมาและจะสำแดงหมายสำคัญกับการล่อลวงที่ยิ่งใหญ่ ถ้าเป็นได้พวกเขาจะล่อลวงบรรดาผู้ที่ทรงเลือกให้หลงไป ²⁵ ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง
- ²⁶ ด้วยเหตุนี้ ถ้าพวกเขาได้บอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือพวกเขาบอกว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในห้อง' ก็จงอย่าเชื่อ ²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบส่องมาจากทิศตะวันออกไปจนจรดทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น ²⁸ ด้วยว่าชาวศพออยู่ที่ไหน ฟุ้งแรงก็จะอยู่ที่นั่น
- ²⁹ แต่หลังจากความทุกข์ยากลำบากในวันเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็จะมืดดับไปทันที ดวงจันทร์ก็จะไม่ส่องแสง ดวงดาวก็จะตกลงมาจากท้องฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกทำให้สั่นไหว
- ³⁰ ต่อจากนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนโลกนี้จะคร่ำครวญ พวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอย่างยิ่งใหญ่ ³¹ พระองค์จะส่งบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง และพวกเขาจะรวบรวมบรรดาคนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศและจากที่สุดของปลายฟ้าข้างหนึ่งสู่ปลายฟ้าข้างโน้น
- ³² จงเรียนรู้จากต้นมะเดื่อ เพราะว่าเมื่อใดที่เริ่มแตกหน่ออ่อนและออกใบ ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ³³ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ พวกท่านควรทราบวาระที่เสด็จมาใกล้จะถึงประเดี๋ยว
- ³⁴ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนที่จะถึงทั้งปวงเหล่านี้จะเกิดขึ้น ³⁵ ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่วันตายไป
- ³⁶ แต่เกี่ยวกับวันนั้นและชั่วโมงนั้นย่อมไม่มีใครรู้ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งท้องฟ้า หรือพระบุตรก็ยังไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้
- ³⁷ ด้วยว่าสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น ³⁸ ด้วยว่าก่อนที่จะมีน้ำท่วมโลกนั้นผู้คนพากันกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์ได้เข้าไปในเรือแล้ว ³⁹ และพวกเขาไม่รู้จะไรเลย จนกระทั่งน้ำท่วมและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้นทุกคน เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

40 ในเวลานั้นมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้ **41** หญิงสองคนที่กำลังไม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้ **42** เหตุฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ ด้วยว่าพวกท่านไม่รู้ว่ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเวลาใด

43 แต่จงทราบอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาในเวลาใด เขาก็จะเฝ้าระวังและจะไม่ยอมให้ขโมยเข้าไปในบ้านของเขาได้ **44** เพราะเหตุนี้พวกท่านก็จงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน

45 ดังนั้น ใครที่เป็นคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายตั้งเขาไว้เหนือพวกคนรับใช้เพื่อแจกอาหารตามเวลาหรือ? **46** เมื่อนายมาพบว่าเขากำลังทำอย่างนั้น ผู้นั้นก็จะเป็นสุข **47** เรามอบความจริงกับท่านทั้งหลายว่านายจะตั้งให้คนรับใช้คนนั้นให้ดูแลบรรดาข้าวของของเขาทุกอย่าง

48 แต่ถ้าคนรับใช้ที่ชั่วช้าคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า' **49** และเริ่มต้นโบยตีบรรดาเพื่อนที่เป็นคนรับใช้และดื่มกินกับพวกขี้เมา **50** แล้วนายของคนรับใช้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิดและในเวลาที่เขาไม่รู้ **51** นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และส่งเขาให้ไปอยู่ในที่เดียวกันกับพวกหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

Chapter 25

¹ ราชอาณาจักรสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนและออกไปรับเจ้าบ่าว ² ในพวกเธอเป็นคนโง่ห้าคนและคนที่มีความปัญญาคือห้าคน ³ ฝ่ายหญิงพรหมจารีที่เป็นคนโง่นั้นได้ถือตะเกียงของพวกเธอไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย ⁴ แต่หญิงพรหมจารีที่มีความปัญญานั้นได้นำภาชนะที่บรรจุน้ำมันไปพร้อมกับตะเกียงของพวกเธอด้วย

⁵ เนื่องจากเจ้าบ่าวมาล่าช้า พวกเธอจึงง่วงเหงาและพากันหลับไป ⁶ แต่ในตอนเที่ยงคืนนั้นก็มีความเสียงหนึ่งร้องว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปและต้อนรับเขาเถิด'

⁷ หญิงพรหมจารีทั้งหมดก็ตื่นขึ้นและตกแต่งตะเกียงของพวกเธอ ⁸ ฝ่ายคนโง่นั้นพูดกับคนที่มีความปัญญาว่า 'ขอน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะว่าตะเกียงของเราจะดับแล้ว' ⁹ แต่ฝ่ายคนที่มีความปัญญากล่าวตอบพวกเธอไปว่า 'น้ำมันมีไม่เพียงพอสำหรับทั้งพวกเราและพวกท่าน จงออกไปหาคนขายและซื้อสำหรับตัวของพวกท่านเองเถิด'

¹⁰ ขณะที่พวกเธอออกไปซื้อน้ำมันนั้น เจ้าบ่าวก็มาถึง และพวกที่เตรียมพร้อมก็ไปกับท่านและร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิดลง ¹¹ ภายหลังพวกหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาถึงและร้องว่า 'นายเจ้าข้า นายเจ้าข้า ขอเปิดประตูให้เราด้วย' ¹² แต่ท่านตอบว่า 'เรากลัวความจริงกับพวกเจ้าว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า' ¹³ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะว่าพวกท่านไม่รู้วันและเวลานั้น

¹⁴ ราชอาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังอีกประเทศหนึ่ง เขาจึงเรียกบรรดาคนรับใช้ของเขาและให้ดูแลทรัพย์สินของเขา ¹⁵ คนหนึ่งเขาให้ห้าตะลันต์ อีกคนหนึ่งเขาให้สองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งเขาให้ตะลันต์เดียว ซึ่งแต่ละคนได้รับตามความสามารถของพวกเขาสองคน และชายคนนี้ก็ออกเดินทางไป ¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็ออกไปทันทีและเอาไปลงทุน และได้กำไรอีกห้าตะลันต์

¹⁷ ในทำนองเดียวกัน คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์ด้วย ¹⁸ แต่คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็ออกไป ขุดหลุม และเอาเงินของเจ้านายซ่อนไว้

¹⁹ หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน เจ้านายของพวกคนรับใช้ก็กลับมาและคิดบัญชีกับพวกเขา ²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์มาพร้อมกับเงินที่ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ เขากล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินห้าตะลันต์แก่ข้า ดูก่อนข้าได้กำไรอีกห้าตะลันต์' ²¹ นายจึงกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าทำดีแล้วและเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²² คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินแก่ข้าสองตะลันต์ ดูก่อน ข้าได้กำไรอีกสองตะลันต์' ²³ นายของเขากล่าวว่า 'เจ้าทำดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²⁴ หลังจากนั้น คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ากราบว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเกี่ยวผลในสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน และเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรย' ²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงได้ออกไปและนำเงินตะลันต์ของท่านซ่อนไว้ในดิน ดูก่อน นี่คือเงินของท่าน'

²⁶ แต่เจ้านายตอบเขาว่า 'เจ้าคนรับใช้ผู้ชั่วช้าและขี้เกียจ เจ้ารู้แล้วว่าเราเกี่ยวผลในสิ่งที่เราไม่ได้หว่านและเกี่ยวในสิ่งที่เราไม่ได้โปรย' ²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากธนาคาร และเมื่อเรามาเราก็จะได้รับเงินรวมทั้งดอกเบี่ยคืนมาด้วย

²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์จากเขามาและนำไปให้กับคนรับใช้ที่มีสิบตะลันต์นั้น ²⁹ ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้วก็จะได้รับเพิ่มอีก จนกระทั่งมีอย่างเหลือเฟือ แต่ส่วนคนที่ไม่มี แม้ว่าเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา ³⁰ จงโยนคนรับใช้ที่ไร้ค่านี้ไปยังที่มีดช่างนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

³¹ เมื่อนุตรมนุษย์กลับมาด้วยพระสิริและพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ³² บรรดาประชาชนที่ทั้งปวงจะมารวมตัวกันต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกคนพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้ที่เลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ ³³ พระองค์จะให้ฝูงแกะอยู่ทางเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ให้ฝูงแพะอยู่เบื้องซ้ายของพระองค์

³⁴ หลังจากนั้นภคินีก็จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านผู้ที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับพวกท่านตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก' ³⁵ ด้วยว่าเมื่อเราหิว พวกท่านได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกท่านก็ได้ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ได้ต้อนรับเรา ³⁶ เมื่อเราเปลือยกาย พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกท่านก็ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านได้มาเยี่ยมเรา'

³⁷ แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะกล่าว 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและให้พระองค์รับประทาน หรือที่พระองค์กระหายและให้พระองค์ดื่มตั้งแต่เมื่อไร?' ³⁸ และที่พวกข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้ หรือที่พระองค์ทรงเปลือยกาย พวกข้าพระองค์ได้สวมฉลองพระองค์ให้ตั้งแต่เมื่อไร?' ³⁹ และข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือถูกขังคุก และมาเฝ้าพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?' ⁴⁰ และภคินีก็จะตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า สิ่งซึ่งพวกท่านได้ทำแก่คนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดนี้ ก็เหมือนได้ทำกับเราด้วย'

⁴¹ และในเวลานั้นพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'พวกเจ้าผู้ถูกแข่งสาปจงถอยออกไปจากเราและเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมัน' ⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม ⁴³ เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกเจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเรา เมื่อเราเปลือยกาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกเจ้าก็ไม่ได้ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกเจ้าก็ไม่ได้มาเยี่ยมเรา'

⁴⁴ แล้วพวกเขาจะถามว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือกระหาย หรือเป็นแขกแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือประชวร หรือถูกขังคุก และพวกข้าพระองค์ไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร' ⁴⁵ แล้วพระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า 'เรายกความจริงกับพวกเจ้าว่า สิ่งซึ่งพวกเจ้าไม่ได้กระทำกับคนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดเหล่านี้ นั้น ก็เหมือนกับว่าพวกเจ้าไม่ได้กระทำแก่เราด้วย' ⁴⁶ พวกคนเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

Chapter 26

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ² "พวกท่านรู้ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกอายัดให้ถูกตรึงที่กางเขน"

³ จากนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้มาประชุมร่วมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิตซึ่งมีชื่อว่าคายาฟาส ⁴ พวกเขาได้ปรึกษากันเพื่อจับกุมพระเยซูด้วยอุบายและฆ่าพระองค์เสีย ⁵ พวกเขาต่างพูดกันว่า "จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางประชาชน"

⁶ ในเวลานี้นะหว่างที่พระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน ⁷ ขณะที่พระเยซูทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์พร้อมถือผอบน้ำมันหอมซึ่งมีราคาแพงมาก แล้วเธอก็เทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์ ⁸ แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นดังนั้น พวกเขาก็อกร้อและพูดว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียไป? ⁹ เพราะว่าถ้าน้ำมันนี้ไปขายก็จะได้เงินมากมายมหาศาลและนำไปแจกจ่ายให้แก่คนจนได้"

¹⁰ แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงสร้างความลำบากให้ผู้หญิงนี้? ด้วยว่าเธอได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา ¹¹ คนจนจะอยู่กับพวกท่านตลอดไป แต่เราไม่ได้อยู่กับพวกท่าน"

¹² ด้วยว่าการที่เธอได้เทน้ำมันบนกายของเรา เธอกระทำเพื่อการฝังศพของเรา ¹³ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าที่ใดทั่วโลกนี้ที่ข่าวประเสริฐนี้ได้ถูกเทศนา สิ่งซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะได้รับการกล่าวถึงเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ"

¹⁴ เวลานั้นคนหนึ่งเฝ้าสาวกสิบสองคนชื่อยูดาส อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต ¹⁵ และถามว่า "ถ้าข้าพเจ้ามอบพระองค์ให้กับพวกท่านแล้วพวกท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?" พวกเขาตอบอย่างหนักแน่นว่าจะให้เหรียญเงินจำนวนสามสิบเหรียญแก่เขา ¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะมอบพระองค์ให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิต

¹⁷ ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ บรรดาสาวกได้มาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์จะให้พวกข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาเพื่อให้พระองค์รับประทานที่ไหน?" ¹⁸ พระองค์ตรัสตอบว่า "จงเข้าไปในเมืองเพื่อหาผู้ชายคนหนึ่ง และบอกเขาว่า 'พระอาจารย์บอกว่า 'เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านร่วมกับบรรดาสาวกของเรา''" ¹⁹ บรรดาสาวกก็ทำตามตามที่พระเยซูรับสั่งนั้น และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

²⁰ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์นั่งลงเพื่อร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน ²¹ ขณะที่พระองค์กำลังเสวยนั้น พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่ามีคนหนึ่งเฝ้าพวกท่านที่จะทรยศเรา" ²² พวกเขามีความทุกข์ใจเป็นอย่างมาก และแต่ละคนก็ทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่นอนใช่ไหม?"

²³ พระองค์ตรัสตอบว่า "คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเรานั้นแหละ คือคนที่ทรยศเรา" ²⁴ บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์นั้น แต่บัดนี้แค่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่เกิดมาก็ดีกว่า" ²⁵ ยูดาสผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ทูลถามว่า "พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้ว"

²⁶ ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้วพระองค์ก็ทรงหัก และแจกจ่ายขนมปังนั้นให้บรรดาสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา"

²⁷ แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยมาและเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ส่งให้พวกเขาและตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด ²⁸ เพราะนี่เป็นโลหิตของเราซึ่งเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกมาเพื่อยกโทษบาปของคนจำนวนมาก ²⁹ แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่นำมาจากผลของเถาพุ่มนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในราชอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

³⁰ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็พากันไปยังภูเขามะกอกเทศ ³¹ ที่นั่นพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ในคืนนี้พวกท่านทุกคนจะตีตัวออกห่างจากเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและผู้เลี้ยงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป' ³² แต่หลังจากที่เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน"

³³ แต่เปโตรทูลถามพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะออกห่างจากพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ทางออกห่างเลย" ³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ³⁵ เปโตรทูลถามพระองค์ว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะต้องตายด้วยกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" บรรดาสาวกคนอื่นๆ ก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

³⁶ แล้วพระเยซูทรงพาพวกสาวกไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปอธิษฐานที่นั่น" ³⁷ พระองค์ทรงนำเปโตร และบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย และพระองค์ทรงเริ่มโคกเสรำและมีความทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก

³⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่และเฝ้าระวังกับเรานี้เถิด"

³⁹ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่งก็ขับพระพิภตรลงและอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนออกไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้มันเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด" ⁴⁰ พระองค์

กลับมายังเหล่าสาวกของพระองค์และพบว่าพวกเขานอนหลับอยู่ แล้วพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า "อะไรกัน พวกท่านจะเฝ้าระวังกับเราสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ?" ⁴¹ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะไม่ต้องเข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"

⁴² พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นและอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้ไม่สามารถเลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ข้าพระองค์ก็จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์" ⁴³ แล้วพระองค์ก็เสด็จมายังบรรดาสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่งและพบว่าพวกเขายังคงนอนหลับอยู่ เพราะตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น ⁴⁴ และพระองค์ก็เสด็จไปจากพวกเขากลับอีกครั้งหนึ่ง พระองค์อธิษฐานเป็นครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

⁴⁵ แล้วพระเยซูก็เสด็จมายังพวกสาวกและตรัสว่า "พวกท่านยังจะนอนและพักผ่อนอยู่อีกหรือ? นี่แน่ะ เวลาใกล้แล้ว บุตรมนุษย์จะถูกทรยศและมอบไว้ในมือของพวกคนบาป" ⁴⁶ จงลุกขึ้นและไปกันเถิด เพราะนี่แน่ะ คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว"

⁴⁷ ในขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่นั้น ยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสองคนก็มาถึง พร้อมกับกลุ่มใหญ่ซึ่งมาจากพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนซึ่งถือดาบและไม่ได้ออกมาด้วย ⁴⁸ ถึงเวลานี้คนที่จะทรยศต่อพระเยซูก็ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า "เราจับใคร ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาเถิด"

⁴⁹ เขาจึงได้ไปหาพระเยซูอย่างกันที่กันไถและกล่าวว่า "สวัสดีพระอาจารย์" แล้วจับพระองค์ ⁵⁰ พระเยซูทรงตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด" แล้วพวกเขาก็เข้ามาและยื่นมือเพื่อจับกุมพระเยซู

⁵¹ ดูเถิด มีคนหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กับพระเยซูได้ยื่นมือชักดาบออก และตัดหูคนรับใช้ของมหาปุโรหิต ⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ในฝักเสีย ด้วยว่าทุกคนที่ใช้ดาบก็จะพินาศด้วยดาบ" ⁵³ ท่านคิดว่าเราจะถูกละทิ้งโดยพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์จะประทานทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ? ⁵⁴ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวไว้ว่า จำเป็นต้องเป็นอย่างนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?"

⁵⁵ ในเวลานั้น พระเยซูตรัสกับฝูงชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายมาหาเราด้วยดาบและไม่ได้ออกมาเพื่อจับเราเหมือนกันว่าเราเป็นโจรหรือ? เราได้สั่งสอนพวกท่านในพระวิหารทุกวันและพวกท่านก็หาได้จับเราไม่" ⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นนี้ก็เพื่อที่จะสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้" หลังจากนั้นสาวกทั้งหมดก็ละทิ้งพระองค์และพากันหนีไป

⁵⁷ ผู้ที่จับกุมพระเยซูก็ได้้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งบรรดาธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ประชุมกันอยู่ ⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาได้เข้าไปข้างในและนั่งอยู่กับบรรดาคนใช้เพื่อดูว่าเหตุการณ์นั้นจะจบลงอย่างไร

⁵⁹ ในเวลานั้นพวกหัวหน้านุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเพื่อก่อประหารพระองค์เสีย ⁶⁰ ถึงแม้ว่าจะมีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังไม่พยานเท็จสองคนได้มา ⁶¹ และให้กล่าวว่า "คนนี้ได้กล่าวว่า เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสามารถที่จะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน"

⁶² มหาปุโรหิตจึงได้ลุกขึ้นและทูลถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? คนเหล่านี้ได้เป็นพยานประทุษร้ายท่านด้วยเรื่องอะไรหรือ?" ⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงทูลพระองค์ว่า "เราขอสั่งท่านในนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้ออกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่" ⁶⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดแล้วนี้ แต่เราบอกท่านว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของผู้ทรงฤทธิ์ และผู้ที่จะเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์

⁶⁵ แล้วมหาปุโรหิตได้ฉีกเสื้อผ้าของตนออกและกล่าวว่า "เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วเรายังต้องการพยานอีกหรือ? นี่แน่ะ ท่านก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว" ⁶⁶ พวกท่านคิดอย่างไรหรือ?" พวกเขาจึงตอบว่า "เขาสมควรตาย"

⁶⁷ แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์และเยียนตีพระองค์ และตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา ⁶⁸ และกล่าวว่า "ท่านผู้เป็นพระคริสต์ จงทำนายให้เราได้ว่าใครตบเจ้าหรือ?"

⁶⁹ ในขณะที่เปโตรนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้านอยู่นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาหาเขาและพูดว่า "เจ้าได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวกาลิลี" ⁷⁰ แต่เปโตรปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงนั้น โดยกล่าวว่า "ที่เจ้าพูดนั้น ข้าไม่รู้เรื่อง"

⁷¹ เมื่อเขาเดินออกไปที่ประตูบ้าน มีสาวใช้อีกคนหนึ่งพบกับเขาและได้บอกกับคนทั้งหลายที่นั่นว่า "คนนี้ได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวนาซาเร็ธ" ⁷² และเปโตรก็ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ด้วยคำสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักชายคนนั้น"

⁷³ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นก็เข้ามาและพูดกับเปโตรว่า "แน่แล้ว เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น ด้วยว่าสาส์นของเจ้าส่อตัวเอง" ⁷⁴ จากนั้นเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไคร้ก็ขึ้น ⁷⁵ เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูเคยตรัสว่า "ก่อนไคร้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้ด้วยความขมขื่นยิ่งนัก

Chapter 27

¹ ครั้นถึงเวลารุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตทั้งหมดและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ปรึกษากันเพื่อที่จะประหารพระเยซูเสีย ² พวกเขาจึงมัดพระองค์ และนำพระองค์ไปมอบกับปีลาตเจ้าเมือง

3 หลังจากนั้นยูดาส ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ เห็นว่าพระเยซูถูกลงโทษก็กลับใจและนำเหรียญเงินสามสิบบเหรียญคืนให้กับพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้ใหญ่⁴ และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" แต่คนเหล่านั้นก็กล่าวว่า "มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง"

⁵ จากนั้นเขาก็เอาเหรียญเงินโยนลงในพระวิหารและจากไป และเขาก็ไปผูกคอตาย

⁶ บรรดาพวกหัวหน้าบุโรหิตจึงเก็บเหรียญเงินนั้นมาและกล่าวว่า "มันเป็นการผิดธรรมเนียมถ้าเก็บเงินนี้ไว้ในคลัง เพราะว่าเป็นค่าโลหิต" ⁷ พวกเขาจึงปรึกษากันและนำเงินนี้ไปซื้อทุ่งของช่างหม้อสำหรับฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ⁸ ด้วยเหตุนี้จึงเรียกทุ่งนั้นว่า "ทุ่งโลหิต" จนถึงทุกวันนี้

9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวอนะโดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวอนะ ซึ่งกล่าวว่า "พวกเขาได้รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้นั้น ที่คนอิสราเอลตีราคาไว้" ¹⁰ และพวกเขาก็ไปซื้อทุ่งของช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้

11 เมื่อพระเยชูทรงยืนต่อหน้าเจ้าเมือง แล้วเจ้าเมืองถามว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกเขาหรือไม่?" พระเยชูตรัสตอบเขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่" **12** แต่เมื่อพวกเขานำปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์จึงมิได้ตรัสตอบสิ่งใดๆ เลย **13** ในเวลานั้นปีลาตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "พวกเขาประทุษร้ายท่านหลายประการด้วยกัน ท่านไม่ได้ยินหรือ?" **14** แต่พระองค์ไม่ตรัสอะไรเลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งเจ้าเมืองรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

15 ในช่วงเทศกาลปัสกา มีธรรมเนียมที่เจ้าเมืองจะปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่ฝูงชนต้องการ 16 ในเวลานั้นมีนักโทษอุกฉกรรจ์คนหนึ่งชื่อบารับบาส

¹⁷ ดังนั้นเมื่อเขามาประชุมร่วมกัน ปีลาตได้ถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าปรารถนาจะให้เราปล่อยใครหรือ บาร์อับบัสหรือว่าเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?"

18 เพราะท่านรู้แล้วว่าพวกเขามอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา **19** ในขณะที่ปิลาทนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งคนใช้มาเรียนว่า "อย่าทำอะไรแก่ผู้ไร้ความผิดคนนี้เลย ด้วยว่าดิฉันมีความทุกข์ใจอย่างมากภายในวันนี้เนื่องด้วยความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นี้"

²⁰ ในขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ปลุกระดมฝูงชนให้ขอลบารับบัสและฆ่าพระเยซูเสีย ²¹ แล้วเจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้าจะให้ปล่อยคนไหนให้พวกเจ้าหรือ?" พวกเขาตอบว่า "บารับบัส" ²² ปีลาตจึงถามว่า "เจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์" พวกเขาทั้งหมดก็กล่าวว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

23 แล้วปลาตจึงถามว่า "ตรึงทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ?" แต่พวกเขายังร้องเสียงดังว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" **24** เมื่อปลาตเห็นว่าเขาไม่สามารถทำสิ่งใดๆ ได้แล้ว และมีแต่จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาและล้างมือของท่านต่อหน้าบรรดาฝูงชนนั้น และกล่าวว่า "เราไม่มีความผิดในเรื่องการตายของผู้ไร้ความผิดคนนี้ พวกเจ้าจำต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด"

25 ประชาชนทั้งหมดก็ร้องว่า "ขอให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับพวกเราและบรรดาลูกๆ ของเรา" 26 จากนั้นปีลาตก็ปล่อยบาร์บัสให้กับพวกเขา แต่เขาได้เขียนตีพระเยซูแล้วมอบพระองค์ให้ตรึงไว้ที่กางเขน

27 แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองก็นำพระเยซูไปที่กองบัญชาการปรีทอรีและรวบรวมทั้งกองไว้เฉพาะพระพักตร์พระเยซู 28 พวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าของพระองค์ออกและใส่เสื้อคลุมสีแดงเข้มให้พระองค์ 29 พวกเขาทำมงกุฏหนามและสวมบนศีรษะของพระองค์ แล้วนำไม้ไผ่มาใส่ไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ พวกเขาก็ก่อล้อต่อพระพักตร์ของพระองค์และกล่าวเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจริญ"

30 และพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดและเอาใบอิฐตีที่ศีรษะของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า **31** เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุม
นั้นออกและเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองมาใส่คืนให้ และนำพระองค์ไปเพื่อตรึงที่กางเขน

³² ขณะที่พวกเขาได้ออกไปแล้วก็พบชายคนหนึ่งชื่อซิโมน มาจากเมืองไซรีน จึงได้บังคับเขาให้แบกกางเขนของพระองค์ไป ³³ พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลาโธราซึ่งมีความหมายว่า "กะโหลกศีรษะ" ³⁴ พวกเขาเอาเหล้าจุ่มผสมกับของขมมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงลองชิมดูแต่ไม่ทรงดื่ม

³⁵ เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้วพวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน ³⁶ แล้วพวกเขาก็นั่งลงและเฝ้ามองดูพระองค์

³⁷ พวกเขาเอาป้ายที่มีข้อความที่เป็นข้อหาลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า "คนนี่คือเยซุ กษัตริย์ของพวกยิว"

³⁸ มีโจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาของพระองค์คนหนึ่งและข้างซ้ายของพระองค์คนหนึ่ง ³⁹ บรรดาผู้คนที่เดินผ่านไปมา ได้พูดหมิ่นประมาทและสันติระเหยาะเย้ยพระองค์ ⁴⁰ และกล่าวว่า "ท่านผู้ที่จะทำลายพระวิหารและจะสร้างใหม่ภายในสามวันเอ๋ย จงช่วยตัวเองให้รอดก่อนเถิด และถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"

⁴¹ ในขณะที่เดียวกัน พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ ก็ได้กล่าวเยาะเย้ยพระองค์ด้วยเหมือนกันว่า ⁴² "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงจากกางเขนเถิด แล้วเราจะได้เชื่อเขาบ้าง"

⁴³ เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาเถียนี่เถิด เพราะเขากล่าวว่า "เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า" ⁴⁴ และโจรบนกางเขนทั้งสองคนก็กล่าวหมิ่นประมาทพระองค์เช่นเดียวกัน

⁴⁵ ในเวลานั้นได้มีความมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงเวลาบ่ายสามโมง ⁴⁶ ครั้นพอเวลาประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูร้องด้วยเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามา สะบักธานี?" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?" ⁴⁷ เมื่อบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ยินดังนั้น จึงพูดว่า "เขาเรียกเอลียาห์"

⁴⁸ ในทันใดนั้นมีคนหนึ่งในคนเหล่านั้นก็วิ่งไปและเอาฟองน้ำจุ่มเหล้าจุ่มเปรี้ยวเสียบไม้จิ้มแล้วส่งให้พระองค์ทรงดื่ม ⁴⁹ ฝ่ายคนที่เหลืออยู่กล่าวว่า "อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ให้เราดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่" ⁵⁰ จากนั้นพระเยซูก็ร้องออกมาอีกครั้งด้วยเสียงดังและทรงสิ้นลมหายใจ

⁵¹ และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ด้านบนลงล่าง และแผ่นดินก็สั่นสะเทือน และศิลาที่แตกแยกออกจากกัน ⁵² อุโมงค์ก็เปิดออก และร่างของผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปก็เป็นขึ้นมา ⁵³ พวกเขาก็ออกจากอุโมงค์หลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ พวกเขาเข้าไปในนครบริสุทธิ และปรากฏต่อผู้คนจำนวนมาก

⁵⁴ ในเวลานั้น เมื่อนายร้อยและบรรดาผู้คนที่เฝ้ามองดูพระเยซูอยู่ด้วยกัน ได้เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่าง ๆ ที่ได้บังเกิดขึ้นนั้น พวกเขามีความกลัวเป็นอย่างมากและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง" ⁵⁵ มีผู้หญิงหลายคนติดตามพระเยซูจากกาลิลีเพื่อที่จะประณินบิดาพระองค์ได้มองดูอยู่แต่ไกล ⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคาလာ มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากอารีมาเรียชื่อโยเซฟ ผู้เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูด้วย ⁵⁸ เขาได้ไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นแก่เขา

⁵⁹ โยเซฟจึงนำพระศพมาและหุ้มพันพระศพนั้นด้วยผ้าป่านที่สะอาด ⁶⁰ และนำพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคาလာและมารีย์อีกคนหนึ่งก็อยู่ที่นั่น พวกเขาเธอนั่งตรงข้ามกับอุโมงค์นั้น

⁶² ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันถัดจากวันเตรียม บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ประชุมร่วมกันกับปีลาต ⁶³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านเจ้าเมือง พวกเราจำได้ว่าเมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า 'ล่องไปสามวันเราจะเป็นขึ้นมาใหม่' ⁶⁴ เหตุฉะนั้นขอให้ท่านได้สั่งการเพื่อจะจัดให้มีการเฝ้าอุโมงค์อย่างแข็งแรงจนถึงวันที่สาม เพราะเกรงว่าพวกสาวกของเขาจะมาและขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชนว่า 'เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว' และการล่อลวงในครั้งนี้จะร้ายแรงกว่าครั้งแรกอีก"

⁶⁵ ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า "เอาคนยามไปเถิด และจงเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้" ⁶⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนา ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามเฝ้าอยู่

Chapter 28

¹ ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็มาดูลูกที่อุโมงค์ฝังพระศพ ² แต่ดูเกิด ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ด้วยว่ามีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากรสวรรค์ และกลิ้งก้อนหินออกแล้วนั่งบนก้อนหินนั้น

³ ในหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตสวรรค์นั้นขาวเหมือนหิมะ ⁴ ฝ่ายพวกยามก็กลัวจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย

⁵ ทูตสวรรค์นั้นได้กล่าวแก่ผู้หญิงเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวเลย ด้วยเรารู้แล้วว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูผู้ซึ่งถูกตรึงที่กางเขน ⁶ พระองค์ไม่ได้ประทับที่นี่ แต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้นอนลงนั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ว่า 'พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ดูเถิด พระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะพบกับพระองค์ที่นั่น' ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว"

⁸ พวกผู้หญิงนั้นก็รีบวิ่งออกจากอุโมงค์นั้นอย่างรวดเร็วด้วยความกลัวและความยินดีอย่างยิ่ง และได้วิ่งไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ⁹ ดูเถิด พระเยซูทรงพบกับพวกเธอและตรัสว่า "จงเป็นสุขเถิด" ผู้หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์ ¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเธอว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลีเถิด แล้วพวกเขาจะได้พบกับเรานั้น"

¹¹ ในขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินทางไปในั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เผ่ายามได้เข้าไปในเมืองและแจ้งให้กับบรรดาหัวหน้าปุโรหิตให้ทราบถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ¹² เมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมและปรึกษารถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขาจึงได้ให้เงินจำนวนมากมายแก่ทหารเหล่านั้น

¹³ และบอกกับพวกเขาว่า "ให้พูดอย่างนี้ว่า 'บรรดาสาวกของพระเยซูมาในตอนกลางคืนและขโมยศพไปในขณะที่พวกเราหลับอยู่'

¹⁴ ถ้าเรื่องนี้ทราบไปถึงเจ้าเมืองแล้ว เราจะพูดแก้ตัวให้ท่านเองและไม่ให้พวกท่านต้องเป็นกบฏ" ¹⁵ ดังนั้นบรรดาทหารจึงรับเงินไปและทำตามคำแนะนำนั้น ซึ่งเรื่องนี้เลื่องลือไปในบรรดาคนยิวและยังคงเลื่องลืออยู่ แม้กระทั่งทุกวันนี้

¹⁶ แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ ¹⁷ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่

¹⁸ พระเยซูเสด็จไปหาพวกเขาและตรัสว่า "สิทธิอำนาจทั้งสิ้นทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทรงมอบให้แก่เราแล้ว ¹⁹ เหตุฉะนั้น จงออกไปและสร้างชนทุกชาติให้เป็นสาวก จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

²⁰ จงสอนพวกเขาให้เชื่อฟังสิ่งทั้งปวงที่เราได้สั่งพวกท่านเอาไว้ ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค"

Book: Mark

Mark

Chapter 1

- ¹ นี่คือการเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ² ตามที่เขียนในพระธรรมอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเรามาก่อนท่าน ผู้ที่จะไปเพื่อเตรียมทางไว้ให้ท่าน" ³ เสียงร้องของผู้หนึ่งในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม และทำทางของพระองค์ให้ตรงไป"
- ⁴ ยอห์นก็มาและให้บัพติศมาอยู่ในถิ่นทุรกันดารและเทศนาการบัพติศมาเรื่องการกลับใจเพื่อได้รับการยกโทษความผิดบาป ⁵ ประชาชนทั่วทั้งแคว้นยูเดียและเยรูซาเล็มก็พากันไปหาเขา เพื่อสารภาพบาปของตนเองโดยให้พวกเขาได้รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ยอห์นสวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนอูฐ และคาดเอวด้วยเข็มขัดหนัง เขากินจี่จั่นและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร
- ⁷ ยอห์นประกาศว่า "จะมีท่านอีกผู้หนึ่งที่จะมาภายหลังข้าพเจ้า พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะก้มลงแก้เชือกกรองเท้าของพระองค์" ⁸ ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านด้วยน้ำ แต่พระองค์ผู้นี้จะให้บัพติศมาแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
- ⁹ อยู่มาวันหนึ่ง พระเยซูเสด็จมาจากนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และพระองค์ได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ ขณะที่พระเยซูเสด็จขึ้นจากน้ำ พระองค์เห็นท้องฟ้าแยกออก และพระวิญญาณเหมือนนกพิราบเสด็จลงมาประทับเหนือพระองค์ ¹¹ มีเสียงจากสวรรค์นั้นว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"
- ¹² จากนั้นพระวิญญาณดลใจพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ¹³ พระองค์ทรงอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานทดลอง พระองค์อยู่กับเหล่าสัตว์ป่าและมีทูตสวรรค์คอยดูแลพระองค์
- ¹⁴ หลังจากที่ยอห์นถูกจับ พระเยซูเสด็จเข้าไปประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าในแคว้นกาลิลี ¹⁵ พระองค์ตรัสว่า "เวลามาถึงแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าก็อยู่ใกล้ จงกลับใจและเชื่อในข่าวประเสริฐเถิด"
- ¹⁶ เมื่อพระองค์กำลังเดินผ่านมาที่ริมทะเลสาบกาลิลี พระองค์ทรงเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมนกำลังหย่อนอวนลงในทะเลสาบเพราะพวกเขาเป็นชาวประมง ¹⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะให้ท่านเป็นผู้จับคนเหมือนดังจับปลา" ¹⁸ แล้วพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไปโดยทันที
- ¹⁹ เมื่อพระเยซูเสด็จต่อไปอีกหน่อย พระองค์เห็นยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของเขา พวกเขาทั้งสองอวนอยู่ในเรือ ²⁰ พระองค์จึงเรียกพวกเขา และพวกเขาจึงทิ้งเศเบดีบิดาของพวกเขาไปกับพวกคนงานไว้ในเรือแล้วติดตามพระองค์ไป
- ²¹ แล้วพวกเขามายังคาเปอร์นาอูม และในวันสะบาโตพระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและเทศนาสั่งสอน ²² ผู้คนประหลาดใจกับคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสอนเขาในฐานะผู้ที่มีสิทธิอำนาจและไม่เหมือนพวกธรรมอาจารย์
- ²³ ในเวลานั้นเอง มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีวิญญาณโสโครกสิงอยู่ร้องออกมา ²⁴ มันร้องตะโกนว่า "พระเยซู ชาวนาซาเร็ธ พระองค์จะทำอะไรกับเรา? พระองค์จะมาทำลายเราหรือ? ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์คือองค์ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า" ²⁵ พระเยซูสั่งห้ามวิญญาณร้ายนั้นและตรัสว่า "จงเงียบเสียและออกมาจากเขา" ²⁶ วิญญาณโสโครกนั้นจึงทำให้เขาล้มลงและออกจากเขาขณะที่กรีดร้องเสียงดัง
- ²⁷ ประชาชนทั้งปวงพากันประหลาดใจ ดังนั้นเขาจึงถามกันว่า "นี่มันอะไรกัน? เป็นคำสอนใหม่ที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจอย่างนั้นหรือ? เขาสามารถสั่งให้เหล่าวิญญาณร้ายออกไปและพวกมันก็เชื่อฟังเขา" ²⁸ แล้วข่าวเรื่องของพระองค์ก็แพร่กระจายออกไปทั่วทุกที่ที่ถึงแคว้นกาลิลี
- ²⁹ หลังจากที่ออกมาจากธรรมศาลาแล้ว พวกเขาพากันไปที่บ้านของซีโมนและอันดรูว์ โดยมียากอบและยอห์นไปด้วย ³⁰ เวลานั้นแม่ยายของซีโมนกำลังนอนป่วยด้วยไข้สูง พวกเขาจึงบอกเรื่องของเธอกับพระเยซู ³¹ ดังนั้นพระองค์จึงมาจับมือของเธอ และพยุงเธอขึ้น เธอก็หายป่วย และเธอก็เริ่มปรนนิบัติพวกเขา
- ³² ในเย็นวันนั้นหลังจากที่ดวงอาทิตย์ลับฟ้า ผู้คนพาคนป่วยหรือคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงมาหาพระองค์ ³³ ผู้คนทั้งเมืองพากันมาอยู่ที่หน้าประตู ³⁴ พระองค์ได้รักษาคนป่วยจำนวนมากให้หายจากโรคต่างๆ และขับไล่วิญญาณร้ายจำนวนมากให้ออกไป แต่พระองค์ไม่ให้วิญญาณร้ายเหล่านั้นพูดอะไร เพราะพวกมันรู้จักพระองค์
- ³⁵ พระองค์ตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ทั้งๆ ที่ยังมีดอยู่ พระองค์เสด็จออกไปยังที่เงียบสงบแล้วพระองค์อธิษฐานอยู่ที่นั่น ³⁶ ซีโมนและบรรดาคนที่อยู่กับเขาก็พากันออกตามหาพระองค์ ³⁷ เมื่อพวกเขาพบพระองค์ก็ทูลว่า "ทุกคนกำลังตามหาพระองค์กันอยู่"
- ³⁸ พระองค์ตรัสว่า "ให้เราไปที่อื่น ออกไปยังเมืองที่อยู่รายรอบเถิด เพื่อที่เราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากีเพื่อการนั้นนั่นเอง" ³⁹ พระองค์ออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี เข้าไปสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขาก็ขับไล่เหล่าวิญญาณร้ายออก

40 มีชายโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ เขาคุกเข่าและทูลขอร้องกับพระองค์ว่า "ถ้าหากพระองค์เต็มใจ ข้าพระองค์ก็จะหายจากโรคได้" **41** พระเยซูเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร จึงยื่นมือของพระองค์ออกไปแตะต้องตัวเขา และตรัสกับเขาว่า "เราเต็มใจ จงหายจากโรคเถิด" **42** ทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หายไปจากเขาและเขาก็กลับเป็นปกติ

43 พระเยซูกำชับเขาอย่างเคร่งครัดแล้วส่งเขาไป **44** พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงอย่าพูดอะไรกับใครโดยเด็ดขาด แต่จงไปแสดงตนกับปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคของท่าน ตามที่โมเสสสั่งก็เพื่อเป็นพยานให้กับคนเหล่านั้น"

45 แต่เมื่อเขาออกไปแล้วนั้น ก็ประกาศเรื่องนี้ให้คนอื่นทราบไปทั่ว จนพระเยซูไม่สามารถเข้าไปในเมืองได้อย่างเปิดเผย แต่พระองค์ประทับอยู่ในที่เปลี่ยวข้างนอก กระนั้นผู้คนจากทุกหนทุกแห่งก็ยังคงมาเข้าเฝ้าพระองค์

Chapter 2

- ¹ หลังจากนั้นไม่กี่วัน เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังคาเปอร์นาอุมอีก ผู้คนได้ยิมน์ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น ² ดังนั้น ผู้คนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันจนไม่มีที่ว่างแม้แต่ที่ประตู และพระเยซูทรงกล่าวพระวจนะแก่พวกเขา
- ³ แล้วมีชายสี่คนกำลังหามชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมาหาพระองค์ ⁴ เมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้ามาใกล้พระองค์ได้ เนื่องจากมีฝูงชนเบียดเสียดกันอยู่ พวกเขาจึงร้องลั่นจากที่อยู่ที่พระเยซูประทับอยู่ และหลังจากนั้นพวกเขาเปิดหลังคาออกเป็นช่อง พวกเขาหย่อนที่นอนที่คนที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา
- ⁵ เมื่อเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตคนนั้นว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" ⁶ พวกธรรมาสจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และพวกเขาก็คิดอยู่ในใจของพวกเขาว่า ⁷ "ชายคนนี้อย่างนี้ได้อย่างไร? เขากำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วใครที่สามารถยกโทษบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว?"
- ⁸ ทันใดนั้น พระเยซูทรงทราบ ว่า พวกเขา กำลังคิดอะไรอยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดเรื่องนี้อยู่ในใจของพวกท่านเล่า?"
- ⁹ "อะไรจะง่ายกว่ากันที่จะบอกชายคนที่เป็นอัมพาตคนนี้ว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือบอกว่าจะลุกขึ้นหอบที่นอนของเจ้า และเดินไป?"
- ¹⁰ แต่เพื่อที่พวกท่านจะรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนโลกที่จะยกโทษบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับคนที่เป็นอัมพาตว่า ¹¹ "เราบอกเจ้าว่า จงลุกขึ้นแล้วหอบเสื่อของเจ้า และกลับไปบ้านของเจ้า" ¹² เขาก็ลุกขึ้นแล้วหอบเสื่อในทันที และกลับไปบ้านต่อหน้าต่อตาทุกคน ดังนั้น พวกเขาทุกคนต่างก็ประหลาดใจ แล้วพวกเขาก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขาก็พูดว่า "พวกเราไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้เลย"
- ¹³ พระองค์เสด็จไปที่กะเลสาบอีกครั้ง และฝูงชนได้เข้ามาหาพระองค์ และพระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา ¹⁴ ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินไป พระองค์ทรงเห็นเลวีบุตรอัลเฟอัสกำลังนั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" เขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป
- ¹⁵ และขณะที่พระเยซูกำลังรับประทานอาหารที่บ้านของเลวี พวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนกำลังรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์และสาวกของพระองค์ มีคนจำนวนมากและพวกเขาได้ติดตามพระองค์ ¹⁶ เมื่อพวกธรรมาสจารย์ซึ่งเป็นพวกฟาริสีได้เห็นพระเยซูทรงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมเขาจึงรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเหล่านี้?"
- ¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงดีไม่ต้องการหมอ คนป่วยเท่านั้นที่ต้องการหมอ เราไม่ได้มาหาคนที่เรียกว่าเป็นคนชอบธรรม แต่มาหาคนที่เป็นคนบาป"
- ¹⁸ ขณะที่สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังอดอาหาร และบางคนมาหาและพูดกับพระองค์ว่า "ทำไมสาวกของยอห์นและสาวกของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่สาวกของท่านถึงไม่อดอาหาร?" ¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือไม่? ตราบเท่าที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาก็ไม่ต้องอดอาหาร"
- ²⁰ แต่เมื่อวันหนึ่งมาถึง เมื่อเจ้าบ่าวถูกรับไปจากพวกเขา และในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร ²¹ ไม่มีใครเย็บเสื้อผ้าใหม่ลงบนเสื้อเก่า ซึ่งจะทำให้รอยปะฉีกออกจากเสื้อเก่า ผ้าใหม่ขาดออกจากผ้าเก่าและรอยขาดจะกว้างมากขึ้น
- ²² ไม่มีใครใส่เหล้าจุ่นใหม่ไว้ในถุงหนังเก่า เพราะการกำเช่นนั้นจะเป็นการทำให้ถุงหนังขาด และทั้งเหล้าจุ่นและถุงหนังก็จะเสียไป แทนที่จะทำเช่นนั้น จงใส่เหล้าจุ่นใหม่ในถุงหนังใหม่"
- ²³ ในวันสะบาโต พระเยซูทรงดำเนินผ่านทุ่งนา และพวกสาวกก็เริ่มเด็ดรวงข้าว ²⁴ พวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูสิ ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งที่ผิดกฎของวันสะบาโต?"
- ²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านว่าดาวิดได้ทำอะไรในคราวที่เขาลำบากและหิว ทั้งเขาและพวกคนของเขา ²⁶ เขาได้ไปที่พระนิเวศน์ของพระเจ้า ในเวลาที่อาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต และกินขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเป็นการทำผิดกฎหมายสำหรับใครก็ตามที่กิน ยกเว้นพวกปุโรหิตเท่านั้น และเขาก็ยังให้แก่คนที่อยู่กับเขาด้วยได้อย่างไร?"
- ²⁷ พระเยซูตรัสว่า "วันสะบาโตได้สร้างไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้สร้างมนุษย์เพื่อวันสะบาโต ²⁸ เพราะเหตุนี้ บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโตด้วย"

Chapter 3

¹ อีกครั้งที่พระเยซูเข้าไปในธรรมศาลาและที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือสับ ² มีบางคนจึงจับผิดพระองค์ว่าพระองค์จะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ ทั้งนี้ก็เพื่อว่าพวกเขาจะได้กล่าวหาพระองค์

³ พระเยซูพูดกับชายที่มือสับนั้นว่า "ลุกขึ้นและยืนที่ตรงกลางของทุกคน" ⁴ ต่อมาพระองค์ตรัสกับคนทั้งหลายว่า "เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ที่จะทำสิ่งดีในวันสะบาโตหรือทำสิ่งร้าย ที่จะช่วยชีวิตคนหรือจะให้เขาตาย?" แต่พวกเขาทั้งหลายได้แต่เงยหน้า

⁵ พระองค์มองดูรอบๆ พวกเขาด้วยความโกรธและพระองค์เศร้าใจอย่างยิ่งต่อใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาและพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของเจ้าออกมา" เขาก็เหยียดมือออกมา แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ ⁶ พวกเขาจึงออกไปและเริ่มวางแผนร้ายกับพวกเอโรคันที่ว่าพวกเขาจะทำอะไรกับถึงจะให้พระองค์ตายได้

⁷ ต่อมาพระเยซูพร้อมด้วยเหล่าสาวกของพระองค์ไปที่ทะเล และมีฝูงชนจำนวนมากตามพระองค์มาทั้งจากกาลิลีและจากยูเดีย ⁸ และจากเยรูซาเล็มและจากอิุดูเมอา และจากที่ไกลออกไปของจอร์แดนและรอบๆ เมืองไทเรและไซดอน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งที่พระองค์ได้กระทำฝูงชนมากมายจึงได้มาหาพระองค์

⁹ พระองค์จึงได้ขอให้เหล่าสาวกเตรียมเรือเล็กลำหนึ่งไว้ให้กับพระองค์เนื่องจากฝูงชนและเพื่อว่าพวกเขาจะไม่เบียดเสียดพระองค์ ¹⁰ เนื่องจากพระองค์ได้รักษาคนเป็นอันมากทำให้คนที่เจ็บป่วยพยายามเบียดเสียดพระองค์เพื่อจะได้แตะต้องพระองค์

¹¹ เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาวิญญานชั่วเห็นพระองค์ พวกมันก็ก่อกวนหมอบกราบพระองค์และร้องออกมา และพวกมันพูดว่า "พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" ¹² พระองค์จึงสั่งห้ามพวกมันว่าอย่าเปิดเผยว่าพระองค์คือผู้ใด

¹³ พระองค์เสด็จขึ้นไปตามภูเขาและพระองค์ทรงเรียกบรรดาคนที่พระองค์ต้องการพบ และคนเหล่านั้นก็มาหาพระองค์ ¹⁴ พระองค์แต่งตั้งคนสิบสองคน (ซึ่งพระองค์เรียกว่าอัครทูต) เพื่อที่พวกเขาจะได้อยู่กับพระองค์และพระองค์จะได้ส่งพวกเขาออกไปประกาศ ¹⁵ และทรงให้มีสิทธิอำนาจที่จะขับผีออกได้ ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงแต่งตั้งสาวกสิบสองคนได้แก่ ซีโมนซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าเปโตร

¹⁷ ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นน้องชายของยากอบซึ่งพระองค์ทรงประทานอีกชื่อว่าโอบาเอดียหมายถึงลูกฟ้าร้อง ¹⁸ และอันดรูว์ พี่เลี้ยงของเปโตร โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนพระภคินีนิม ¹⁹ และยูดาสิสคาริโอท ผู้ซึ่งทรยศพระองค์

²⁰ ต่อมาเมื่อพระองค์ไปที่บ้าน และฝูงชนก็ยังชุมนุมกันอีก จนพวกเขาไม่สามารถรับประทานอาหารได้ ²¹ เมื่อครอบครัวของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้พวกเขาก็มาเพื่อจะรังษพระองค์ไว้ เพราะพวกเขาพูดว่า "พระองค์เสียสติไปแล้ว" ²² พวกธรรมาจารย์ที่มาจากเยรูซาเล็มพูดว่า "เขาถูกเบเอลเซบูลเข้าสิง" และ "ที่ขับผีออกได้ โดยเขาใช้อำนาจของนายผีนั้น"

²³ พระเยซูจึงเรียกพวกเขามาหาพระองค์และตรัสเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานออกไปได้อย่างไร? ²⁴ หากอาณาจักรใดแตกแยกกันแล้วอาณาจักรนั้นก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้ ²⁵ หากครัวเรือนใดแตกแยกกันเองแล้ว ครัวเรือนนั้นก็ไม่สามารถตั้งอยู่ได้

²⁶ หากซาตานลุกขึ้นต้านตนเองและแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่จุดจบมาถึงแล้ว ²⁷ แต่ไม่มีใครจะเข้าไปในบ้านของคนที่ยังแรงแและปล้นทรัพย์ของเขาไปได้หากไม่ได้จับคนที่แข็งแรงนั้นมัดเสียก่อน แล้วเขาจึงจะเข้าไปปล้นบ้านของคนนั้นได้

²⁸ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิสดารทุกอย่างและคำมั่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้

²⁹ แต่ใครก็ตามที่หมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษ แต่จะมีความพิสดารติดตัวตลอดไป" ³⁰ พระเยซูตรัสเช่นนี้เพราะพวกเขาพูดกันว่า "พระองค์มีวิญญาณชั่วเข้าสิง"

³¹ ต่อมามารดาและพี่น้องของพระองค์มาหาและรออยู่ด้านนอก พวกเขาส่งคนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ ³² ในขณะที่ฝูงชนนั้นล้อมรอบพระองค์อยู่ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "มารดาและพี่น้องของท่านอยู่ที่ด้านนอก และพวกเขากำลังมองหาท่าน"

³³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครกันที่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา?" ³⁴ พระองค์มองรอบๆ ไปยังผู้คนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และตรัสว่า "มองจงดู นี่คือนิมาดาและพี่น้องของเรา" ³⁵ ผู้ใดก็ตามที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นคือพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 4

- ¹ พระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนที่ชายฝั่งทะเลอีก และฝูงชนรุมล้อมพระองค์แน่นขนัด พระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเลและทรงนั่งลงในเรื่อง ส่วนฝูงชนทั้งหมดก็อยู่บนชายฝั่งทะเล ² พระองค์ทรงสั่งสอนหลายสิ่งด้วยคำอุปมา และในคำสอนของพระองค์พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
- ³ "จงฟังเถิด มีชาวบางคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด ⁴ ขณะที่เขากว่านเมล็ดลงไปในนั้น บางเมล็ดก็ตกลงบนถนนแล้วนกก็มาจิกกินเสีย ⁵ บางเมล็ดร่วงหล่นลงบนพื้นหินซึ่งมีดินไม่มาก พืชนั้นก็งอกขึ้นมาในทันทีเนื่องจากมีดินไม่ลึกมากนัก
- ⁶ แต่เมื่อเจอกับแสงแดดพืชนั้นก็ไหม้เกรียมเหี่ยวแห้งไปเนื่องจากไม่มีราก ⁷ บางเมล็ดตกลงไปยังท่ามกลางพงหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมเสียและไม่เกิดผล
- ⁸ บางเมล็ดก็ตกลงยังพื้นดินที่ดี ซึ่งทำให้พืชนั้นเจริญเติบโตและเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง" ⁹ แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด"
- ¹⁰ เมื่อพระเยซูอยู่ตามลำพัง ผู้ซึ่งใกล้ชิดพระองค์และสาวกทั้ง 12 คน ถามเกี่ยวกับคำอุปมานั้น ¹¹ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ส่วนคนนอกนั้นทุกอย่างจะใช้คำอุปมา ¹² ดังนั้นเมื่อพวกเขาดูแล้วดูเล่า แต่ก็มองไม่เห็น และเมื่อพวกเขาฟังแล้วฟังเล่าก็ไม่เข้าใจ มิฉะนั้นพวกเขาจะหันมาและพระเจ้าจะทรงอภัยให้พวกเขา"
- ¹³ แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจคำอุปมานี้หรือ? แล้วจะเข้าใจคำอุปมาอื่นๆ ทั้งหมดได้อย่างไร? ¹⁴ ชาวนาผู้ที่หว่านเมล็ดของตนนั้น ก็คือผู้ที่หว่านพระวจนะ ¹⁵ ซึ่งตกตามข้างถนนบ้าง ที่ซึ่งพระวจนะถูกหว่านลงไป แต่เมื่อพวกเขาได้ยินพระวจนะนั้น ซาตานก็มาและเอาพระวจนะนั้นไปจากพวกเขาทันที
- ¹⁶ พืชที่หว่านตกลงบนพื้นหินนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ทันทีด้วยความชื่นชมยินดี ¹⁷ และเนื่องจากพวกเขาไม่มีรากในตัวเอง จึงทนอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเจอกับความยากลำบากหรือการถูกข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะนั้นพวกเขาก็เลิกละในทันทีทันใด
- ¹⁸ ส่วนพืชที่หว่านตกลงกลางพงหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ ¹⁹ แต่ความกังวลของโลก ความห่อหุ้มของทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล ²⁰ ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดี ก็คือคนที่ได้ยินพระวจนะและรับไว้จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง"
- ²¹ พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านน่าจะเคยเข้ามาในบ้านนั้นท่านนำมันไปวางไว้ใต้ตระกร้าหรือว่าได้เตียงนอนหรือ? ท่านนำมาและท่านย่อมวางไว้บนเตียงตะเกียง ²² เช่นกันไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดซ่อนไว้จะไม่ใคร่รู้และไม่มีความลับใดจะไม่ถูกเปิดเผย ²³ ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด"
- ²⁴ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ท่านจงเอาใจใส่ในสิ่งที่ท่านได้ยินให้ดี ด้วยว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนุถนอมอันใด พระองค์จะดวงให้ท่านด้วยทะนุถนอมอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้ท่านอีก ²⁵ เพราะว่าผู้ใดที่มีอยู่แล้วพระองค์ก็จะเพิ่มเติมให้อีก ส่วนผู้ที่ไม่มี แม้ที่เขาอยู่นั้นพระองค์ก็จะเอาไปเสียจากเขา"
- ²⁶ แล้วพระองค์ตรัสว่า "แผ่นดินของพระเจ้าเป็นเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งได้หว่านเมล็ดของเขาลงบนดิน ²⁷ เมื่อเขากลับในตอนกลางคืนและตื่นขึ้นมาในตอนกลางวัน และเมล็ดก็งอก และเติบโตขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ ²⁸ เพราะว่าแผ่นดินทำให้พืชนั้นเติบโตขึ้นเอง เป็นลำดับก่อน แล้วหลังจากนั้นก็ออกรวง ต่อจากนั้นก็จะมีเมล็ดข้าวจนเต็มรวง ²⁹ เมื่อรวงข้าวสุก แล้วเขาก็เอาเกี่ยวไปเก็บเกี่ยวทันที เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว"
- ³⁰ พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้ากับอะไรดีหรือจะยกอุปมาใดมาอธิบาย? ³¹ ซึ่งเปรียบเหมือนเมล็ดมีสตาร์ดเมื่อถูกหว่านลงไป ก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน ³² แต่เมื่อถูกหว่านลงไปในดินก็เติบโตขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ที่ใหญ่กว่าต้นไม้อื่นทั้งปวงในส่วนนั้นและมันแผ่กิ่งก้านใหญ่ออกมาจึงทำให้บรรดาคนในอากาศสามารถมาทำรังในร่มเงาได้"
- ³³ พระองค์ตรัสสอนถ้อยคำเป็นคำอุปมาแบบนี้อีกหลายอย่างแก่พวกเขาเท่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้ ³⁴ และพระองค์ไม่ได้ตรัสสอนพวกเขา นอกจากคำอุปมา แต่เมื่อพระองค์อยู่ลำพัง พระองค์ได้อธิบายทุกสิ่งให้เหล่าสาวกของพระองค์
- ³⁵ ในวันนั้น เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ให้พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นกันเถิด" ³⁶ ขณะที่พวกเขาละจากฝูงชนนั้น พวกเขาได้เชิญพระเยซูเสด็จลงเรือไปกับพวกเขา มีเรือลำอื่นๆ แล่นไปด้วยกับคนพระองค์ ³⁷ มีพายุใหญ่เกิดขึ้นและคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนน้ำจะท่วมเต็มเรืออยู่แล้ว
- ³⁸ แต่พระเยซูทรงบรรทมหลับนอนหลับอยู่ท้ายเรือ เหล่าสาวกของพระองค์จึงได้ปลุกพระองค์ขึ้นมาแล้วพูดว่า "พระอาจารย์ พระองค์ไม่ทรงเป็นห่วงว่าพวกเรากำลังจะตายหรือ?" ³⁹ พระองค์จึงทรงลุกขึ้นห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า "จงสงบเงียบ" จากนั้นลมก็หยุดและเงียบสงบ
- ⁴⁰ แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงกลัวนัก? พวกเจ้าไม่มีความเชื่อหรือ?" ⁴¹ พวกเขาที่มีความรู้สึกรอดกลัวเป็นอย่างมากและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ แม้แต่ลมและทะเลยังเชื่อฟังท่าน?"

Chapter 5

- ¹ พวกเขาเข้ามาอีกฟากหนึ่งของทะเลถึงเขตแดนเกรธา ² เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งที่ถูกผีโสโครกเข้าสิงได้วิ่งออกมาอุโมงค์ฝังศพมาหาพระองค์
- ³ ชายนั้นอาศัยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ ไม่มีผู้ใดสามารถเห็นหรือจับเขาไว้ได้ แม้จะเอาโซ่ล่ามไว้ ⁴ เขาถูกล่ามด้วยตรวนและโซ่อยู่หลายครั้ง เขาคักโซ่ ออกและทำลายตรวนของเขาจนพัง ไม่มีผู้ใดที่มีกำลังพอที่ปราบเขาได้
- ⁵ เขารีดร้อง และเขาเชือดเชือดตนเองด้วยหินแหลมคมทั้งคืนทั้งวันในอุโมงค์ฝังศพและตามภูเขา ⁶ เมื่อเขาเห็นพระเยซูมาแต่ไกล เขาก็วิ่งไปหาพระองค์และก้มกราบต่อพระองค์
- ⁷ เขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า "พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด ข้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านหรือ? ข้าขอร้องท่าน โดยพระเจ้า อย่างรบกวนข้าเลย" ⁸ เพราะพระองค์ได้ตรัสกับมันว่า "เจ้าผีโสโครก จงออกจากชายคนนี้"
- ⁹ และพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" มันตอบพระองค์ว่า "ข้าชื่อกองเพราะพวกเรามีจำนวนมาก" ¹⁰ มันขอร้องพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ให้ขับพวกมันออกไปจากเขตแดนนั้น
- ¹¹ มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่บนเนินเขา ¹² และพวกมันขอพระองค์ว่า "โปรดให้เราเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกรเถิด" ¹³ ดังนั้นพระองค์จึงทรงอนุญาตตามนั้น พวกผีโสโครกจึงออกมาและเข้าไปสิงอยู่ในฝูงสุกร และพวกมันได้วิ่งกระโจนลงหน้าผาชันลงสู่ทะเล และจมน้ำตายในทะเลประมาณสองพันตัว
- ¹⁴ พวกคนเลี้ยงสุกรได้วิ่งหนีไปและเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้แก่คนที่อยู่ในเมืองและตามชนบทพัง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงพากันออกมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น ¹⁵ แล้วพวกเขาก็มาหาพระเยซู และพวกเขาได้เห็นชายที่ถูกผีทั้งกองสิงอยู่นั้นกำลังนั่งสงบอยู่ เขาสวมเสื้อผ้าและมีสติกลับคืนมา และพวกเขาก็กลัว
- ¹⁶ ผู้ที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับชายที่ถูกผีสิงได้เล่าเหตุการณ์ให้พวกเขาฟัง และพวกเขาก็บอกเรื่องราวเกี่ยวกับฝูงสุกรด้วย ¹⁷ แล้วพวกเขาก็เริ่มขอร้องพระองค์ให้ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา
- ¹⁸ เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ ชายที่เคยถูกผีสิงขอร้องพระองค์ให้เขาไปกับพระองค์ด้วย ¹⁹ แต่พระเยซูไม่ทรงอนุญาต พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปยังบ้านของเจ้าและผู้คนของเจ้า และจงเล่าให้พวกเขาฟังถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และที่พระองค์ทรงสำแดงพระเมตตาให้แก่เจ้าอย่างไร" ²⁰ ดังนั้นเขาจึงจากไปและเริ่มต้นประกาศความยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขาในแคว้นเดคาโปลิสและทุกคนก็พากันประหลาดใจ
- ²¹ เมื่อพระเยซูลงเรือข้ามฟากไปยังอีกฝั่ง ขณะที่พระองค์อยู่ริมทะเล ได้มีฝูงชนเป็นอันมากรวมตัวกันรายล้อมพระองค์ ²² มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเข้ามา เมื่อเขาเห็นพระองค์ก็ได้ก้มลงแทบพระบาทของพระองค์ ²³ เขารบเร้าขอร้องพระองค์หลายต่อหลายครั้งว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์ใกล้จะตายแล้ว ข้าพระองค์ขอพระองค์ได้โปรดเสด็จไปและวางมือของพระองค์บนตัวเธอเพื่อว่าเธอจะหายดีและมีชีวิต" ²⁴ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จไปกับเขา และฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์และล้อมรอบเบียดเสียดพระองค์
- ²⁵ ขณะที่หญิงคนหนึ่งซึ่งมีโลหิตตกเป็นเวลาสิบสองปี ²⁶ เธอถูกขังมานานอย่างมาก เสียเงินหาหมอมาหลายคน จนหมดตัว แต่แทนที่จะดีขึ้นอาการกลับทรุดลง ²⁷ เมื่อเธอได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู เธอจึงมาด้านหลังพระองค์ขณะทรงดำเนินในฝูงชน และได้แตะต้องฉลองพระองค์
- ²⁸ เนื่องจากเธอได้กล่าวว่า "ถ้าฉันได้แตะต้องพระองค์ ฉันก็จะหายโรค" ²⁹ เมื่อเธอได้แตะต้องพระองค์ โลหิตก็หยุดไหล และเธอรู้สึกได้ว่าร่างกายของเธอได้รับการรักษาจากความเจ็บปวดที่เป็นอยู่แล้ว
- ³⁰ พระเยซูทรงทราบทันทีว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากพระองค์แล้ว พระองค์ทรงหันไปรอบฝูงชนและตรัสว่า "ใครแตะต้องเสื้อผ้าของเรา?" ³¹ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ก็ทรงเห็นว่าฝูงชนเบียดเสียดล้อมรอบพระองค์อยู่ แล้วพระองค์ยังจะถามอีกหรือว่า 'ใครแตะต้องเรา?' " ³² แต่พระเยซูทรงมองไปรอบๆ เพื่อดูว่าใครเป็นผู้กระทำ
- ³³ ฝ่ายหญิงนั้นรู้ว่าอะไรเกิดขึ้นกับตนเอง ก็เกิดความกลัวและตัวสั่น เธอเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ และกราบทูลความจริงทั้งหมดต่อพระองค์ ³⁴ พระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ลูกหญิงเอ๋ยความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหาย จงไปเป็นสุขและหายจากโรคของเธอเถิด"
- ³⁵ ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีคนที่มีมาจากบ้านของนายธรรมศาลาว่า "ลูกสาวของท่านตายแล้ว เหตุใดจึงรบกวนอาจารย์อยู่อีกเล่า?"
- ³⁶ แต่เมื่อพระเยซูได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดพระองค์จึงตรัสกับนายธรรมศาลาว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเถิด" ³⁷ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยากอบ และยอห์น ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ³⁸ พวกเขาไปยังบ้านของนายธรรมศาลา และพระองค์เห็นว่ามีคนส่งเสียงดังมาก พวกเขาจึงร้องไห้และคร่ำครวญเสียงดัง

39 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านนั้น พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุใดพวกท่านจึงว่านุ่นและเหตุใดพวกท่านจึงร้องไห้คร่ำครวญเล่า? เด็กนั้นไม่ได้ตายหรือ เพียงแค่กลับไปเท่านั้น" **40** พวกเขา ก็หัวเราะเยาะพระองค์ แต่พระองค์จึงให้พวกเขาทั้งหมดออกไปข้างนอก และทรงพาพ่อและแม่ของเด็ก และคนซึ่งมากับพระองค์ และพระองค์เสด็จเข้าไปหาเด็กคนนั้น

41 พระองค์จับมือของเด็กนั้นแล้วตรัสกับเธอว่า "กาสิรา คูบ" ซึ่งแปลว่า "เด็กหญิงเอ๋ย เราบอกเจ้าให้ลุกขึ้น" **42** ทันใดนั้นเด็กก็ลุกขึ้นและเดิน (เธออายุได้สิบสองปี) พวกเขาประหลาดใจในทันทีด้วยความอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง **43** พระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างเด็ดขาดว่าไม่ให้บอกเรื่องนี้กับใคร และตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เด็กรับประทาน

Chapter 6

¹ พระองค์เสด็จไปจากที่นั่น และมายังบ้านเกิดของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ได้ติดตามพระองค์ไปด้วย ² เมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา คนมากมายที่ได้ยินพระองค์และพวกเขาก็พากันประหลาดใจ พวกเขาบอกว่า "เขาเอาคำสอนเหล่านี้มาจากไหน?" "สติปัญญาที่เขาได้รับเป็นสติปัญญาอย่างไหนกัน?" "อะไรที่ทำให้เขาถึงทำการอัศจรรย์นี้ได้ด้วยมือของเขา?" ³ "นี่ไม่ใช่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ และเป็นพี่ชายของยากอบและโยเซส ยูดาห์และซีโมน และน้องสาวของเขาก็คืออยู่กับเรานี้มิใช่หรือ?" และเขาก็ทั้งหลายจึงไม่พอใจพระเยซู

⁴ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเกิดของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในครอบครัวของตนเอง" ⁵ พระองค์ไม่สามารถทำงานอันยิ่งใหญ่ได้ นอกจากการวางมือของพระองค์บนคนป่วยบางคนและรักษาพวกเขาให้หาย ⁶ พระองค์ประหลาดใจที่พวกเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนหมู่บ้านโดยรอบ

⁷ แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคน และส่งพวกเขาออกไปทีละสองคน และพระองค์มอบสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วร้ายแก่พวกเขา ⁸ และทรงกำชับกับพวกเขาไม่ให้เอาอะไรไป นอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ย่าม หรือเงินใส่เข็มขัดไป ⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและอย่าสวมเสื้อสองตัว

¹⁰ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพวกท่านเข้าไปบ้านไหนให้พักอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่น ¹¹ ถ้าเมืองใดไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากสถานทีนั้นแล้วจงสะบัดฝุ่นที่เท้าของพวกท่านออก เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา

¹² พวกเขา ก็ออกไปและประกาศให้ประชาชนหันกลับจากความบาปของพวกเขา ¹³ พวกเขาได้ขับไล่วิญญาณชั่วร้ายมากมายและเจิมคนเจ็บป่วยเหล่านั้นด้วยน้ำมันและรักษาพวกเขาให้หาย

¹⁴ กษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องนี้ เพราะชื่อเสียงของพระเยซูเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว บางคนบอกว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะเหตุนี้เขาจึงมีฤทธิ์อำนาจทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้" ¹⁵ บางคนก็บอกว่า "เขาคือเอลียาห์" บางคนก็บอกว่า "เขาคือผู้เผยพระวจนะแบบเดียวกับผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อน"

¹⁶ แต่เมื่อเฮโรดได้ยิน พระองค์ตรัสว่า "ยอห์นคนที่ถูกเราสั่งตัดศีรษะ ได้ฟื้นขึ้นมาแล้ว" ¹⁷ เพราะเฮโรดได้ส่งคนไปจับยอห์นและพระองค์ยังหาไว้ในคุกด้วยเหตุจากนางเฮโรเดียส (ภรรยาของฟิลิปน้องชายของพระองค์) เพราะว่าเฮโรดได้แต่งงานกับเธอ

¹⁸ ยอห์นได้ทูลกับเฮโรดว่า "ไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่พระองค์แต่งงานกับภรรยาของน้องชายตนเอง" ¹⁹ แต่นางเฮโรเดียสโกรธเคืองท่านและอยากที่จะฆ่าท่านเสีย แต่เธอไม่สามารถทำได้ ²⁰ เพราะเฮโรดนั้นเกรงกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและเป็นคนบริสุทธิ์ เฮโรดจึงรักหาชีวิตท่านไว้ แม้เฮโรดจะไม่พอใจกับสิ่งที่ยอห์นบอก แต่พระองค์ก็ยังอยากฟังจากท่าน

²¹ แล้วโอกาสก็มาถึง เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด และพระองค์ได้เชิญเจ้าหน้าที่ของพระองค์ ผู้บังคับบัญชาของพระองค์ และผู้นำทั้งหลายของกาลิลีมางานเลี้ยงมื้อเย็น ²² ธิดาของนางเฮโรเดียสเข้ามาในงานและเต้นรำถวายเพื่อคนเหล่านั้น เฮโรดและแขกที่มาในงานของพระองค์ก็ชอบใจเธอ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวว่า "จงขอสิ่งใดก็ตามที่ต้องการแล้วเราจะให้ตามที่เธอขอ"

²³ พระองค์ทรงปฏิญาณกับเธอว่า "ไม่ว่าเธอจะขออะไร เราจะให้ จะขออาณาจักรของเราถึงครึ่งหนึ่งก็ได้" ²⁴ เธอก็ออกไปและถามมารดาของเธอว่า "ลูกจะขออะไรพระองค์ดี" มารดาจึงบอกว่า "ขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาสิ" ²⁵ เธอจึงกลับเข้าไปหา กษัตริย์ทันทีและทูลว่า "ดิฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่ถาดมาให้ดิฉันเดี๋ยวนี้เถิด"

²⁶ ถึงแม้ว่าสิ่งนี้ทำให้กษัตริย์เศร้าโศกเป็นอย่างมาก แต่พระองค์ก็ไม่สามารถปฏิเสธคำขอของเธอได้ เพราะคำปฏิญาณที่พระองค์ทำไว้ และเพราะแขกที่มาทานอาหารค่ำของพระองค์ ²⁷ ดังนั้นกษัตริย์จึงส่งทหารจากหน่วยองครักษ์ของพระองค์ไปและสั่งให้เขานำศีรษะของยอห์นมา องครักษ์ก็ไปและตัดศีรษะเขาในคุก ²⁸ เขานำศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาว หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของเธอ ²⁹ เมื่อเหล่าสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้ พวกเขา ก็เข้ามาและนำร่างของท่านเพื่อเอาไปฝังไว้ในอุโมงค์

³⁰ อัครทูตก็กลับมาหาพระเยซู และทูลพระองค์ถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำและสั่งสอนทั้งหมด ³¹ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มาเถิด จงปลีกตัวออกมาหาที่สงบเพื่อหยุดพักสักหน่อยหนึ่ง" เพราะว่ามีคนไปมากมายจนพวกเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร ³² ดังนั้นพระองค์และเหล่าสาวกจึงลงเรือไปยังที่สงบตามลำพัง

³³ แต่คนทั้งหลายเห็นพวกเขากำลังจากไปและคนมากมายจำพวกเขาได้ และประชาชนก็พากันวิ่งไปที่นั่นด้วยกันจากทุกเมืองและประชาชนก็มาถึงที่นั่นก่อนพวกเขา ³⁴ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงฝั่ง พระองค์ทรงเห็นฝูงชนมากมาย และพระองค์รู้สึกสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเหมือนแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง ดังนั้นพระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

³⁵ เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี้กันดารนัก และบัดนี้เวลาก็นานลงมากแล้ว ³⁶ ขอร้องให้ประชาชนไปเถิด เพื่อที่พวกเขาจะได้ไปหาซื้ออาหารกินตามชนบทและหมู่บ้านที่อยู่แถบนี้เพื่อตนเอง"

³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านจงหาอาหารให้พวกเขากินเถิด" เหล่าสาวกทูลตอบพระองค์ว่า "พวกเราเอาเงินสองร้อยเดนาร์ อันไปซื้ออาหารมาให้พวกเขากินได้หรือ?" ³⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน? จงไปหาดู" เมื่อพวกเขาพบแล้ว พวกเขาจึงมาทูลพระองค์ว่า "มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว"

39 พระองค์จึงสั่งให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มบนพื้นหญ้า 40 พวกเขาก็นั่งลงเป็นกลุ่มละร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง 41 พระองค์รับขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวมา และแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอพรเสร็จ พระองค์ทรงหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวกเอาไปให้แก่ประชาชน แล้วพระองค์ทรงแบ่งปลาสองตัวนั้นให้แก่พวกเขาทิ้งหมด

42 พวกเขาทิ้งหมดก็กินกันจนอิ่ม 43 เหล่าสาวกเก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้ทั้งหมดสิบสองตะกร้าเต็ม 44 มีผู้ชายห้าพันคนที่ได้กินขนมปังนั้น

45 แล้วพระองค์ก็ให้บรรดาสาวกขึ้นเรือกันทีละลำพากันไปล่องหน้าพระองค์ไปที่เบธไซดา ในขณะที่พระองค์คอยส่งฝูงชนกลับไป 46 เมื่อพวกเขาไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน 47 เมื่อถึงตอนเย็น และขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเล และพระองค์ยังอยู่บนแผ่นดินตามลำพัง

48 พระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขากำลังดิ้นรนด้วยความลำบากเพราะทวนลมอยู่ พอถึงเวลาเย็นที่สี่ พระองค์ทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปหาพวกเขา และพระองค์ทรงดำเนินเหมือนจะผ่านพวกเขาไป 49 แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ดำเนินบนน้ำทะเล พวกเขาก็ตกใจคิดว่าพระองค์เป็นผีจึงร้องเสียงดัง 50 เพราะว่าพวกเขาเห็นพระองค์และหวาดกลัว กันไฉนพระองค์พูดกับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

51 พระองค์ก็ขึ้นเรือไปกับพวกเขา และลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจกันมาก 52 เพราะพวกเขาไม่เข้าใจเรื่องขนมปังและหัวใจของพวกเขาที่แข็งกระด้าง

53 เมื่อพวกเขาข้ามฟากมาถึงเมืองเยนเนซารและทอดสมอเรือไว้ 54 เมื่อพวกเขาขึ้นจากเรือ ประชาชนก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และพวกเขารับไปทั่วแคว้นแคว้นและเอาคนเจ็บป่วยวางบนเสื่อหามมายังกึ่งซึ่งพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ประทับอยู่

56 ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ในหมู่บ้าน ในเมือง หรือในชนบท ผู้คนก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางกลางตลาด และทูลขออนุญาตจากพระองค์ที่จะได้แตะต้องแม้เพียงชายฉลองพระองค์ และทุกคนที่แตะต้องก็หายป่วย

Chapter 7

- ¹ พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บางคน ซึ่งมาจากเยรูซาเล็ม พาทีมารวมตัวกันล้อมรอบพระองค์
- ² พวกเขาเห็นว่าสาวกบางคนของพระองค์รับประทานอาหารด้วยมือที่สกปรก นั่นคือเป็นมลทิน ³ (เพราะพวกฟาริสีและชาวยิวทุกคนจะไม่ยอมรับประทาน จนกว่าพวกเขาจะล้างมือของพวกเขา เพราะพวกเขายึดถือตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส ⁴ เมื่อพวกฟาริสีมาจากตลาด พวกเขาจะไม่ยอมรับประทานจนกว่า พวกเขาจะได้อบน้ำ และพวกเขายังถือธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายข้อ ได้แก่ การล้างถ้วยชาม หม้อ ภาชนะทองแดง และโต๊ะที่พวกเขาใช้รับประทานอาหาร)
- ⁵ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ถามพระเยซูว่า "ทำไมเหล่าสาวกของท่านจึงไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมของเหล่าผู้อาวุโส ด้วยการที่พวกเขาไม่ล้างมือเพื่อรับประทานอาหารของพวกเขา?"
- ⁶ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "อิสยาห์ได้เผยพระวจนะถึงพวกท่านคนหน้าซื่อใจคด ก็ถูกต้องแล้วตามที่เขียนไว้ว่า 'ประชาชนเหล่านี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ส่วนใจของพวกเขาห่างจากเรา' ⁷ พวกเขามีสการเราอย่างเปล่าประโยชน์ คำสอนของเขาเป็นเพียงกฎเกณฑ์ที่มนุษย์สอนกันมา'
- ⁸ พวกท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าและหันไปยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์" ⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะสมนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อที่พวกท่านจะได้ถือตามธรรมเนียมของตนเอง" ¹⁰ เพราะโมเสสกล่าวไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดา มารดาของเจ้า' และ 'ใครที่กล่าวร้ายต่อบิดา มารดาของตน จะต้องตายแน่นอน'
- ¹¹ แต่พวกท่านกลับพูดว่า 'ถ้าใครกล่าวกับบิดา หรือมารดาของตนว่า "สิ่งใดๆ จากข้าพเจ้าซึ่งอาจช่วยเหลือท่านได้ สิ่งนั้นคือโศรบาน"' (ซึ่งหมายถึง 'ของที่ถวายแก่พระเจ้าแล้ว') ¹² พวกท่านจึงไม่อนุญาตให้เขาทำสิ่งใดเพื่อบิดาหรือมารดาของตนอีกต่อไป ¹³ พวกท่านกำลังทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นโมฆะไปด้วยธรรมเนียมซึ่งพวกท่านรับต่อกันมา และเรื่องอื่นๆ ในท่านองเดียวกันซึ่งพวกท่านปฏิบัติอยู่"
- ¹⁴ พระองค์ทรงเรียกฝูงชนอีกครั้งหนึ่งและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านทุกคน จงฟังเราและจงเข้าใจเถิด ¹⁵ ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในมนุษย์แล้วทำให้เขาเป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากเขาต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน" ¹⁶ .
- ¹⁷ เมื่อพระเยซูละจากฝูงชนและเข้าไปในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลถามพระองค์ถึงเรื่องคำอุปมานั้น ¹⁸ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ? ท่านไม่เห็นหรือว่าไม่มีสิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์แล้วทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ ¹⁹ เพราะสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจของเขา แต่สิ่งนั้นลงไปในห้องแล้วก็ถ่วงลงส้วมไป?" ด้วยถ้อยคำนี้พระเยซูทรงประกาศอาหารทุกอย่างให้สะอาด
- ²⁰ พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน ²¹ เพราะที่ออกมาจากภายในมนุษย์ จากใจของมนุษย์ คือ ความคิดที่ชั่วร้าย การคิดชั่วร้ายทางเพศ การลักขโมย การฆาตกรรม ²² การล่วงประเวณี ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ราคะตัณหา ความอิจฉา การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความโง่เขลา ²³ ความชั่วเหล่านี้แหละที่ออกมาจากภายใน และสิ่งเหล่านี้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
- ²⁴ พระองค์ทรงเสด็จจากที่นั่น และไปยังเมืองไทโรและไซดอน พระองค์เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง และพระองค์ไม่ประสงค์ให้ผู้ใดรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน แต่พระองค์ก็ไม่อาจหลบพ้นได้ ²⁵ มีหญิงคนหนึ่งซึ่งบุตรสาวเล็กๆ ของเธอมีผีโสโครกเข้าสิง ทันทีที่ได้ยินข่าวเรื่องพระองค์ เธอจึงเข้ามาและกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ²⁶ หญิงคนนี้เป็นชาวกรีก เชื้อสายซีเรียฟีนิเซีย เธอจึงวอนขอให้พระองค์ขับผีออกจากบุตรสาวของเธอ
- ²⁷ พระองค์ตรัสกับเธอว่า "จงให้ลูกได้กินอิ่มเสียก่อน เพราะไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกแล้วโยนให้แก่พวกสุนัข" ²⁸ แต่เธอทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่ แอ องค์พระผู้เป็นเจ้า สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ยอมได้กินเศษอาหารของลูก"
- ²⁹ พระองค์ตรัสกับเธอว่า "เพราะเหตุที่เจ้าพูดอย่างนี้ เจ้าจึงกลับไปเถิด ผีได้ออกจากบุตรสาวของเจ้าแล้ว" ³⁰ เธอจึงกลับไปยังบ้านของเธอ และพบบุตรสาวนอนอยู่บนที่นอน และผีได้ออกไปแล้ว
- ³¹ จากนั้นพระองค์เสด็จออกจากเมืองไทโรอีกครั้ง และผ่านเมืองไซดอนจนถึงทะเลสาบกาลิลี ขึ้นไปยังเขตแดนแคว้นเดคาโปลิส ³² และพวกเขาพาคนหนึ่งที่หูหนวกและพูดไม่ได้มาหาพระองค์ และพวกเขาทูลขอให้พระองค์วางมือของพระองค์บนเขา
- ³³ พระองค์ทรงพาเขาออกจากฝูงชนไปเพียงลำพัง และพระองค์ทรงเอานิ้วพระหัตถ์เข้าไปในหูของเขา และเมื่อถ่มน้ำลายแล้ว พระองค์จึงเอานิ้วแตะที่ลิ้นของเขา ³⁴ พระองค์แหงนมองบนท้องฟ้า พระองค์ทรงถอนหายใจและตรัสกับเขาว่า "เอเฟฟธา" ซึ่งแปลว่า "จงเปิดออก" ³⁵ แล้วหูของชายคนนั้นก็หายหนวก ลิ้นของเขาก็หายขัด เขาเริ่มพูดได้ชัดเจน
- ³⁶ พระเยซูทรงกำชับพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้แก่ใคร แต่ยิ่งพระองค์ทรงห้ามพวกเขาก็ยิ่งเล่าลือเรื่องนี้ไปทั่ว ³⁷ พวกเขาประหลาดใจเป็นที่สุด จึงพูดกันว่า "พระองค์ทรงกระทำแต่สิ่งดีๆ ทั้งนั้น พระองค์ถึงกับทรงกระทำให้นหูหนวกได้ยินและคนใบ้พูดได้"

Chapter 8

- ¹ คราวนั้น มีฝูงชนพากันมามากมายอีกครั้งและพวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า ² "เราสงสารฝูงชนเหล่านี้ เพราะพวกเขาอยู่กับเรามาตลอดสามวันแล้ว และพวกเขาไม่มีอาหารกิน ³ ถ้าหากเราปล่อยพวกเขากลับไปบ้านของพวกเขาโดยที่ไม่ได้กินอะไรเลย พวกเขาจะเป็ลมลุ่มลงกลางทางได้ พวกเขาบางคนก็เดินทางมาไกลด้วย" ⁴ เหล่าสาวกของพระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารเช่นนี้พวกเราจะไปหาขนมปังจากที่ไหนได้มากพอเพื่อจะเลี้ยงดูคนเหล่านี้ทั้งหมดได้หรือ?"
- ⁵ พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน?" พวกเขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน" ⁶ พระองค์สั่งให้ฝูงชนนั่งลงที่พื้น พระองค์ทรงหยิบขนมปังทั้งเจ็ดก้อนขึ้นมาเพื่อขอบพระคุณ และทรงหักขนมปังนั้น พระองค์ทรงแจกจ่ายให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วเหล่าสาวกจึงแจกจ่ายให้กับฝูงชน
- ⁷ พวกเขามีปลาตัวเล็กสองสามตัวด้วย และหลังจากพระองค์อธิษฐานขอบพระคุณสำหรับปลาเหล่านั้น พระองค์สั่งเหล่าสาวกให้เอาปลาทั้งหมดไปแจกด้วย ⁸ พวกเขาได้รับประทานอาหารจนอิ่ม และพวกเขาก็รวบรวมเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดเจ็ดตะกร้าใหญ่ ⁹ มีคนประมาณสี่พันคนแล้วพระองค์ทรงส่งพวกเขากลับไป ¹⁰ จากนั้นพระองค์จึงทรงลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อไปยังแคว้นดาลมานาธกันที่
- ¹¹ แล้วพวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์ ¹² พระองค์ทรงถอนหายใจยาวและตรัสว่า "ทำไมชนในรุ่นนี้จึงแสวงหาหมายสำคัญ? เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า จะไม่ประทานหมายสำคัญใดๆ ให้แก่ชนในรุ่นนี้เลย" ¹³ จากนั้นพระองค์จึงเสด็จจากพวกเขาไปแล้วเสด็จลงเรืออีกครั้ง และไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
- ¹⁴ ในเวลานี้เหล่าสาวกลืมเอาขนมปังมาพร้อมกับพวกเขาด้วย ในเรือมีขนมปังอยู่เจ็ดก้อนเท่านั้น ¹⁵ พระองค์ทรงเตือนพวกเขาและตรัสว่า "จงเฝ้าดูและระวังเชื้อของพวกฟาริสีและเชื้อของเฮโรด"
- ¹⁶ เหล่าสาวกให้เหตุผลกันว่า "นี่เป็นเพราะพวกเราไม่มีขนมปัง" ¹⁷ พระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงให้เหตุผลกันเรื่องไม่มีขนมปังเล่า? พวกท่านยังมองไม่เห็นหรือ? พวกท่านยังไม่เข้าใจหรืออย่างไร? ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปแล้วใช่ไหม?"
- ¹⁸ พวกท่านมีตาแต่ไม่มองเห็นใช่ไหม? พวกท่านมีหูแต่ไม่ได้ยินใช่ไหม? พวกท่านจำไม่ได้ใช่ไหม? ¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนท่ามกลางคนห้าพันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้ทั้งหมดกี่ตะกร้า?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "สิบสองตะกร้า"
- ²⁰ "เมื่อเราหักขนมปังเจ็ดก้อนท่ามกลางคนสี่พันคน พวกท่านเก็บเศษขนมปังที่เหลือได้เต็มทั้งหมดกี่ตะกร้าหรือ?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "เจ็ดตะกร้า" ²¹ พระองค์ตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?"
- ²² พวกเขามาที่เบธไซดา ผู้คนนั้นพาชายตาบอดมาหาพระองค์และทูลอ้อนวอนให้พระเยซูสัมผัสเขา ²³ พระเยซูจึงมือชายตาบอด และพาเขาออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อพระองค์ทรงบ้วนน้ำลายรดตาของเขา และทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเขา พระองค์ทรงถามเขาว่า "ท่านมองเห็นอะไรบ้างไหม?"
- ²⁴ เขาเงยหน้าขึ้นมองและทูลว่า "ข้าพเจ้ามองเห็นผู้คนซึ่งดูเหมือนต้นไม้เดินได้" ²⁵ จากนั้นพระองค์จึงทรงวางพระหัตถ์บนดวงตาของเขาอีกครั้ง และชายคนนั้นก็ลืมตาของเขาขึ้น สายตาของเขาได้รับการรักษา และเขามองเห็นทุกสิ่งได้อย่างชัดเจน ²⁶ พระเยซูทรงส่งเขากลับบ้านของเขาและตรัสว่า "อย่าเข้าไปในเมือง"
- ²⁷ พระเยซูทรงออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์เพื่อเข้าไปในหมู่บ้านของเมืองซีซารียาฟีลิปปี ในระหว่างทางพระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร?" ²⁸ พวกเขาทูลตอบพระองค์และทูลว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บางคนก็บอกว่า เป็นเอลียาห์ บางคนก็บอกว่า เป็นคนหนึ่งในผู้เผยพระวจนะ"
- ²⁹ พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "แต่พวกท่านเล่าพูดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เป็นพระคริสต์" ³⁰ พระเยซูทรงเตือนพวกเขาไม่ให้บอกใครเกี่ยวกับพระองค์
- ³¹ พระองค์ทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาว่าบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายอย่าง และจะต้องถูกปฏิเสธจากพวกผู้อาวูโส และพวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิต ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ ³² พระองค์ตรัสสิ่งนี้ไว้อย่างชัดเจน แล้วเปโตรจึงพูดกับพระองค์เป็นการส่วนตัวและเริ่มห้ามปรามพระองค์
- ³³ แต่พระเยซูหันพระพักตร์และมองดูที่เหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ทรงตำหนิเปโตรอย่างรุนแรงและตรัสว่า "ถอยไป เจ้าซาตาน เจ้าไม่ได้มีความคิดอย่างพระเจ้าแต่คิดอย่างมนุษย์" ³⁴ จากนั้นพระองค์จึงทรงเรียกฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ให้มาอยู่ด้วยกัน และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการติดตามเรา ผู้นั้นต้องปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และตามเรามา
- ³⁵ เพราะใครก็ตามที่ต้องการรักษาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต และใครที่ยอมสูญเสียชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ³⁶ จะเกิดประโยชน์อะไรแก่คนๆ หนึ่งที่จะได้ทั้งโลกนี้ แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเล่า? ³⁷ คนนั้นจะเอาอะไรไปแลกกับชีวิตของตนได้หรือ?

38 ใครก็ตามที่อับอายเพราะเรา และเพราะถ้อยคำของเราในยุคที่เต็มไปด้วยการล่วงประเวณี และความผิดบาป บุตรมนุษย์จะอับอายเพราะเขาเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระสิริของพระบิดาพร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธ์"

Chapter 9

- ¹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า มีบางคนในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้ลิ้มรสความตายก่อนพวกเขาจะได้เห็นราชอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช" ² หกวันต่อมา พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบและยอห์นไปที่บนภูเขาสูงตามลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา ³ ฉลองของพระองค์ดูงดงามและโชติช่วง ชาวมากที่สุด ขาวยิ่งกว่าช่างฟอกผ้าคนใด ๆ ในโลกจะสามารถทำได้
- ⁴ แล้วเอลียาห์กับโมเสสได้ปรากฏแก่พวกเขาและพวกเขากำลังสนทนากับพระเยซู ⁵ เปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดีแล้วที่พวกเราอยู่ที่นี้ ให้พวกเราสร้างที่พักสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์" ⁶ (เพราะเขาไม่รู้จักพูดอะไรเพราะพวกเขารู้สึกหวาดกลัว)
- ⁷ มีเมฆมาปกคลุมพวกเขาไว้ จากนั้นมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด" ⁸ ทันใดนั้น เมื่อพวกเขามองไปรอบๆ พวกเขาไม่เห็นใครอื่นอีกเลยนอกจากพระเยซูที่อยู่กับพวกเขาเท่านั้น
- ⁹ ขณะที่พวกเขากำลังลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาว่าไม่ให้บอกเรื่องที่พวกเขาได้เห็นนี้แก่ใครจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย
- ¹⁰ ดังนั้นพวกเขาก็เก็บเรื่องนี้เอาไว้ แต่พวกเขาก็ปรึกษากันว่า "การเป็นขึ้นมาจากความตาย" นั้นหมายความว่าอะไร
- ¹¹ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงกล่าวว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?" ¹² พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนอย่างแน่นอนเพื่อทำให้ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม ทำไมจึงมีเขียนไว้ว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม?" ¹³ แต่เราบอกกับพวกท่านว่าเอลียาห์ได้มาถึงแล้ว และพวกเขาก็กระทำการต่อเอลียาห์ตามที่พวกเขาต้องการ ดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับเขา"
- ¹⁴ เมื่อพวกเขากลับมาหาเหล่าสาวกแล้ว พวกเขาเห็นฝูงชนกลุ่มใหญ่อยู่ล้อมรอบพวกเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังโต้เถียงกับพวกเขาอยู่ ¹⁵ ทันทีที่พวกเขาเห็นพระเยซู ฝูงชนทั้งหมดยกมือปรบมือและวิ่งเข้าไปทักทายพระองค์ ¹⁶ พระองค์จึงถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "พวกท่านโต้เถียงกับพวกเขาเรื่องอะไร?"
- ¹⁷ มีบางคนในฝูงชนทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์นำบุตรชายมาหาพระองค์ เขามีผีสิงที่ทำให้เขาพูดไม่ได้" ¹⁸ เวลาผีเข้าสิงเขา มันก็ทำให้เขาล้มลงที่พื้น และทำให้เขาน้ำลายฟูมปาก กัดฟันและตัวแข็งทื่อ ข้าพระองค์ขอให้พวกสาวกของพระองค์ขับไล่ผีนี้ออกจากเขา แต่พวกเขาทำไม่ได้" ¹⁹ พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า "คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? เราจะต้องอดทนกับพวกท่านอีกนานแค่ไหน? จงไปพาเขามาหาเรา"
- ²⁰ พวกเขาจึงพาเด็กชายมาหาพระองค์ ทันทีที่ผีนั้นเห็นพระเยซู มันทำให้เด็กนั้นชัก เด็กชายคนนั้นจึงล้มลงที่พื้นและน้ำลายฟูมปาก ²¹ พระเยซูจึงตรัสถามบิดาของเขาวา "เขาเป็นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว?" พ่อของเขากล่าวว่า "เป็นมาแต่เด็กแล้ว" ²² มันทำให้เขาตกน้ำตกไฟบ่อยๆ เพื่อฆ่าเขา ถ้าพระองค์ทรงช่วยได้ขอโปรดสงสารพวกเราและช่วยพวกเราด้วยเถิด"
- ²³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าช่วยได้อย่างนั้นหรือ? ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ" ²⁴ ทันใดนั้นบิดาของเด็กร้องออกมาและทูลว่า "ข้าพระองค์เชื่อ โปรดช่วยข้าพระองค์ในส่วนที่ยังขาดความเชื่อด้วยเถิด" ²⁵ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนวิ่งมาหาพวกเขา พระองค์จึงขับไล่ผีชั่วนั้นออกไปและตรัสว่า "เจ้าผีใบ้และหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขาและอย่ากลับเข้ามารบกวนเขาอีก"
- ²⁶ มันร้องออกมาและทำให้เด็กชายชักกระตุกอย่างแรงแล้วออกมา เด็กชายดูเหมือนคนที่ตายแล้วจนหลายคนพูดว่า "เขาตายแล้ว" ²⁷ แต่พระเยซูจับมือเขาและพวยเขาขึ้นแล้วเด็กชายนั้นจึงยืนขึ้น
- ²⁸ เมื่อพระเยซูเข้ามาในบ้าน เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า "ทำไมพวกข้าพระองค์ถึงขับออกไม่ได้?" ²⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐาน"
- ³⁰ พวกเขาออกไปจากที่นั่นและผ่านแคว้นกาลิลีไป พระองค์ไม่ยอมให้ใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน ³¹ เพราะพระองค์กำลังสอนเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนเหล่านั้นและพวกเขาจะประหารพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ถูกประหารแล้วสามวัน พระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่" ³² แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำตรัสของพระองค์ และไม่กล้าทูลถามพระองค์
- ³³ เมื่อพวกเขามาถึงคาเปอร์นาอุมหลังจากพระองค์เข้าไปในบ้าน พระองค์จึงตรัสถามพวกเขาว่า "ระหว่างทางพวกท่านถกเถียงกันเรื่องอะไร?"
- ³⁴ แต่พวกเขานิ่งเงียบ เพราะระหว่างทางพวกเขาถกเถียงกันเรื่องใครเป็นใหญ่ที่สุด ³⁵ พระองค์นั่งลงและเรียกสาวกทั้งสิบสองคนเข้ามาหา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้องการจะเป็นคนต้น เขาต้องเป็นคนสุดท้ายและเป็นผู้ปรนนิบัติคนทั้งปวง"
- ³⁶ พระองค์จึงให้เด็กเล็กคนหนึ่งเข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา พระองค์จึงอุ้มเด็กคนนั้นไว้ในอ้อมแขนของพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า
- ³⁷ "ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับเด็กเช่นนี้ไว้ในนามของเราที่ยอมรับเราด้วย และถ้าผู้ใดที่ยอมรับเรา ผู้นั้นก็ไม่ได้ยอมรับเพียงแต่เราเท่านั้น แต่ยอมรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย"

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์ พวกข้าพระองค์เห็นบางคนที่ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และพวกเราจึงห้ามเขา เพราะว่าเขาไม่ได้ติดตามพวกเรา" **39** แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะไม่มีใครที่กระทำการอันยิ่งใหญ่ในนามของเราแล้วจะพุดให้ร้ายเราในเวลาไม่นานหลังจากนั้น"

40 ใครก็ตามที่ไม่ได้ขัดขวางพวกเราคืออยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเรา **41** ใครก็ตามที่ให้น้ำดื่มถ้วยหนึ่งแก่พวกท่านเพราะพวกท่านอยู่ฝ่ายพระคริสต์ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่าผู้นั้นจะไม่ขาดบำเหน็จของเขาเลย

42 ผู้ใดก็ตามเป็นเหตุให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราสักคนหนึ่งสะดุด ให้เอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นไว้แล้วโยนลงทะเลยิ่งจะดีกว่า **43** ถ้ามือของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด ก็จงตัดทิ้งเสีย การจะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆ ที่มือด้วนก็ยังดีกว่ามีสองมือ และต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ **44** .

45 ถ้าเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงตัดทิ้งเสีย การที่จะเข้าสู่ชีวิตทั้งๆ ที่ขาพิการก็ยังดีกว่ามีเท้าสองข้างและต้องถูกโยนลงในนรก **46** .

47 ถ้าตาของท่านเป็นเหตุให้สะดุด จงควักทิ้งเสีย การจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าโดยมีตาข้างเดียวก็ยังดีกว่ามีสองข้างและต้องถูกโยนลงในนรก **48** ที่ซึ่งหนอนไม่มีวันตายและไฟไม่มีวันดับ

49 เพราะว่าทุกคนจะต้องถูกคลุกเคล้าด้วยไฟอย่างกับคลุกเคล้าด้วยเกลือ **50** เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเกลือหมดความเค็มแล้วจะทำให้กลับมาเค็มอีกได้อย่างไร? พวกท่านจงมีเกลืออยู่ในตัวและอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข"

Chapter 10

¹ พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและเสด็จไปยังแคว้นยูเดีย และข้ามไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และก็มีฝูงชนเข้ามาหาพระองค์อีก พระองค์ทรงสอนพวกเขาอีกตามที่พระองค์เคยสอน ² แล้วพวกฟาริสีก็เข้ามาหาพระองค์ยังเชิงพระองค์ว่า "ตามบัญญัติแล้วพวกผู้ชายหย่าภรรยาได้หรือไม่?" ³ พระองค์ตรัสตอบว่า "แล้วโมเสสได้สั่งพวกท่านว่าอย่างไร?" ⁴ พวกเขาบอกว่า "โมเสสนุญาตให้ผู้ชายเขียนหนังสือหย่าภรรยาและปล่อยเธอไปได้"

⁵ "เป็นเพราะใจของพวกท่านแข็งกระด้าง ทำให้เขาต้องเขียนบัญญัตินี้ให้พวกท่าน" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ⁶ "แต่เริ่มแรกในการทรงสร้างนั้น 'พระเจ้าทรงสร้างพวกเขาเป็นผู้ชายและผู้หญิง'

⁷ 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของตนไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยา ⁸ และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน' ดังนั้นเขาจึงไม่ได้เป็นสองอีกต่อไปแต่เป็นหนึ่งเดียว ⁹ ฉะนั้นที่พระเจ้าทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้วก็อย่าให้มนุษย์แยกออกจากกันเลย"

¹⁰ เมื่อพวกเขาอยู่ในบ้าน เหล่าสาวกก็มาทูลถามพระเยซูอีกในเรื่องนี้อีก ¹¹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดหย่าภรรยาของเขาแล้วไปแต่งงานกับหญิงอื่น ก็ล่วงประเวณีต่อเธอ ¹² ถ้าผู้หญิงหย่าสามีของเธอ แล้วไปแต่งงานกับชายอื่น เธอก็ล่วงประเวณี"

¹³ แล้วพวกเขาก็พาพวกเด็กเล็กๆ มาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์วางมือบนพวกเขา แต่เหล่าสาวกก็ตำหนิพวกเขา ¹⁴ แต่เมื่อพระเยซูทรงสังเกตเห็น พระองค์ทรงไม่พอพระทัยมาก และตรัสกับพวกเขาว่า "จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าขัดขวางพวกเขาเลย เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กๆ เหล่านี้"

¹⁵ เราบอกท่านตามจริงว่า ถ้าใครไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในนั้นไม่ได้" ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กๆ ขึ้นมาทรงวางมือบนพวกเขาและอวยพร

¹⁷ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มออกเดินทาง ชายคนหนึ่งวิ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ และทูลถามว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?" ¹⁸ พระเยซูตรัสว่า "ถ้าไม่ท่านจึงว่าเราประเสริฐ? นอกจากพระเจ้าแล้วไม่มีใครอื่นที่ประเสริฐ ¹⁹ ท่านก็รู้พระบัญญัติที่บอกไว้ว่า 'อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกง จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'"

²⁰ ชายคนนั้นทูลว่า "ท่านอาจารย์ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าถือปฏิบัติมาตั้งแต่เด็ก" ²¹ พระเยซูทรงมองมาที่เขาและทรงรักเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ให้ท่านไปขายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านที่มีและเอาไปแจกคนยากจนแล้วท่านจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงตามเรามา" ²² แต่เพราะคำกล่าวนี้นั้นเขาจึงดูโศกเศร้ามาก แล้วเขาก็จากไปด้วยความทุกข์เพราะเขามีสมบัติมากมาย

²³ พระเยซูทรงมองไปรอบๆ และตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ยากนักที่คนรวยจะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า" ²⁴ เหล่าสาวกแปลกใจในคำตรัสของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย ยากยิ่งนักที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้า ²⁵ ให้ลูกลอดดูเข็มนึงที่ยาวกว่าที่คนมั่งมีที่จะเข้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶ พวกเขาที่ยิ่งประหลาดใจและพูดกันว่า "ถ้าเช่นนั้นใครจะรอดได้?" ²⁷ พระเยซูทรงมองมาที่พวกเขา และตรัสว่า "สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้" ²⁸ เปโตรก็เริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูสิ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งทุกสิ่งแล้วติดตามพระองค์"

²⁹ พระเยซูตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่าผู้ใดละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือลูกๆ หรือที่ดินเพื่อเรา และเพื่อข่าวประเสริฐ ³⁰ เขาจะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้ ไม่ว่าบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกๆ ที่ดิน รวมทั้งการข่มเหง และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ³¹ แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับไปเป็นคนสุดท้ายและคนสุดท้ายจะกลับไปเป็นคนต้น"

³² พวกเขาก็ออกเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงล่วงหน้าไปก่อนพวกเขา เหล่าสาวกต่างก็ประหลาดใจ พวกที่ตามมาข้างหลังก็รู้สึกหวาดกลัว อีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูทรงพาสาวกทั้งสิบสองคนเลี้ยวออกมาและทรงบอกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์อีกไม่นานว่า ³³ "ดูเถิด พวกเรากำลังขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะกล่าวโทษพระองค์ให้ถึงตาย และมอบพระองค์ไว้ให้คนต่างชาติ ³⁴ พวกเขาจะเยาะเย้ยพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเขียนตีพระองค์ และประหารพระองค์ หลังจากนั้นสามวัน พระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากตาย"

³⁵ ยากอบและยอห์น บุตรชายของเศเบดี ได้มาหาพระองค์และทูลว่า "พระอาจารย์ ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาให้พระองค์กระทำตามคำขอของข้าพระองค์" ³⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า พวกท่านอยากให้เราทำอะไร?" ³⁷ พวกเขาทูลว่า "ขอให้พวกเราได้นั่งข้างพระองค์เมื่อพระองค์ทรงได้รับพระเกียรติสิริ คนหนึ่งนั่งข้างขวา และอีกคนหนึ่งนั่งข้างซ้ายของพระองค์"

³⁸ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้ว่าคุณท่านกำลังทำอะไรอยู่ พวกท่านดื่มถ้วยที่เราจะดื่มได้ไหม หรือทนรับบัพติศมาที่เราจะรับได้ไหม?" ³⁹ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์รับได้" แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะได้ดื่มถ้วยที่เราจะดื่ม พวกท่านจะรับบัพติศมาที่เราจะรับ ⁴⁰ แต่ไม่ใช่เราที่จะจัดให้ใครนั่งข้างมือหรือขวามือของเรา แต่ที่ตรงนั้นเป็นของผู้ที่ทรงเตรียมไว้แล้ว"

⁴¹ เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็เริ่มไม่พอใจยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาและตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือไม่ว่า บุคคลที่ถือกันว่าเป็นผู้ปกครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือพวกเขา และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

43 แต่จะไม่ใช่เป็นอย่างนั้นท่ามกลางพวกท่าน ใครที่อยากเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องรับใช้ท่านทั้งหลาย **44** และใครที่อยากเป็นที่หนึ่งท่ามกลางพวกท่าน ผู้นั้นต้องเป็นทาสของคนทั้งปวง **45** เพราะว่าบุตรของมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"

46 พวกเขามายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์ทรงออกจากเมืองเยรีโคพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนมากมาย มีขอทานตามอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัส บุตรกิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมถนน **47** เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา เขาก็ร้องตะโกนขึ้นว่า "เยชู บุตรดาวิด เจ้าข้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด" **48** หลายคนตำหนิชายตาบอดและบอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับร้องเสียงดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า เมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด"

49 พระเยซูทรงหยุดแล้วตรัสสั่งให้เรียกเขามา พวกเขาก็เรียกชายตาบอดนั้นกล่าวว่า "จงกล้าหาญ ลุกขึ้น พระองค์กำลังเรียกเจ้า" **50** เขาก็ทิ้งเสื้อคลุมของเขา รับลุกขึ้น และมาหาพระเยซู

51 พระเยซูทรงถามเขาและตรัสว่า "ท่านต้องการให้เราทำอะไร?" ชายตาบอดกล่าวว่า "รับบี ข้าพระองค์อยากมองเห็น" **52** และพระเยซูตรัสตอบเขาและตรัสว่า "ไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายแล้ว" ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้และตามพระเยซูไปตามทาง

Chapter 11

¹ ขณะที่พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอยู่ใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขามะกอกเทศพระเยซูได้ส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป ² และตรัสกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านตรงข้ามพวกเรา กันที่ที่พวกท่านเข้าไป พวกท่านจะพบลูกลาที่ยังไม่มีใครเคยขี่มาก่อน ผูกอยู่ จงแกะเชือกและจงมาที่นี่" ³ ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'ทำไมพวกท่านทำเช่นนี้?' พวกท่านจงบอกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลานี้ และจะรับส่งคืนมาที่นี่โดยเร็ว'"

⁴ พวกเขาเข้าไปและพบลูกลาผูกอยู่ที่ประตูด้านนอกถนน และพวกเขาก็แกะเชือก ⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร แกะเชือกลูกลานั้นทำไม?" ⁶ พวกเขาจึงพูดตามที่พระเยซูทรงสั่ง พวกเขาไว้ และคนพวกนั้นจึงยอมให้พวกเขาเอาไป

⁷ สาวกทั้งสองคนนำเอาลูกลามาให้พระเยซู และพวกเขาเอาเสื้อคลุมของตนปูบนหลังลาให้พระองค์ประทับ ⁸ ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อคลุมปูบนทางและบางคนก็ตัดกิ่งไม้สดจากท้องทุ่งมาปู ⁹ ผู้คนที่เดินนำหน้าพระองค์และเดินติดตามมานั้นต่างโห่ร้องว่า "โอชนนา สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ¹⁰ ขอให้ราชอาณาจักรของดาวิดบรรพบุรุษของเราที่จะมานี้ จงเจริญ โอชนนาในที่สุด"

¹¹ แล้วพระเยซูเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและไปยังพระวิหาร แล้วมองดูทุกสิ่งไปรอบๆ เนื่องจากใกล้ค่ำแล้วจึงทรงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับสาวกทั้งสองคน ¹² ในวันรุ่งขึ้นเมื่อพวกเขากลับมาจากหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงหิว

¹³ ทรงมองเห็นต้นมะเดื่อมีใบดกแต่ไกล พระองค์ก็เสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ และเมื่อพระองค์ทรงพบว่าไม่มีแต่ใบไม่มีผลเพราะยังไม่ถึงฤดูออกผล ¹⁴ พระองค์จึงตรัสแก่ต้นมะเดื่อนั้นว่า "จะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าอีกเลย" และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินสิ่งที่พระองค์ตรัสสั่งนั้น

¹⁵ พวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็มและพระองค์ได้เข้าไปยังพระวิหาร และทรงขับไล่ผู้คนที่มาซื้อขายของในพระวิหาร พระองค์ทรงคว่ำโต๊ะของผู้รับแลกเงินและนำที่นั่งของบรรดาคนขายนกพิราบ ¹⁶ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครนำเอาสิ่งของที่จะขายได้ออกไปจากพระวิหารเพื่อนำไปขาย

¹⁷ พระองค์ทรงสอนพวกเขาและตรัสว่า "มีคำเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า 'นิเวศของเราจะได้ชื่อว่า 'นิเวศแห่งการอธิษฐานสำหรับบรรดาประชาชาติทั้งหลาย'? แต่พวกท่านมาทำเป็นช่องโหว่" ¹⁸ บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ยินในสิ่งที่พระองค์ตรัส และพวกเขามองหาช่องทางที่จะฆ่าพระองค์เนื่องจากพวกเขากลัวพระองค์ เพราะประชาชนทั้งปวงเลื่อมใสในคำสอนของพระองค์ ¹⁹ เมื่อถึงเวลาเย็นพวกเขาก็ออกจากกรุงไป

²⁰ ในเวลาเช้าขณะมาตามทาง พวกเขาเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉาไปจนถึงราก ²¹ เปโตรนึกขึ้นได้และกล่าวว่า "รับบี ดูสิ มะเดื่อที่ทรงสาปเหี่ยวเฉาไปแล้ว"

²² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงมีความเชื่อในพระเจ้า" ²³ เรามอบความจริงแก่พวกท่านว่าหากผู้ใดสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงกิ้งตัวลงทะเลไป' และเขาไม่มีความสงสัยในใจของเขาเลย แต่มีความเชื่อว่าสิ่งที่เขาพูดจะเกิดขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ

²⁴ ด้วยเหตุนี้เรามอบแก่ท่านทั้งหลายทุกสิ่งที่ท่านอธิษฐานทูลขอนั้น จงขอด้วยความเชื่อว่าพวกท่านจะได้รับ และสิ่งนั้นจะเป็นของพวกท่าน ²⁵ เมื่อท่านยืนอธิษฐาน จงให้อภัยคนที่พวกท่านไม่พอใจ เพื่อว่าพระบิดาของท่านในสวรรค์จะทรงอภัยบาปของพวกท่าน" ²⁶ .

²⁷ พวกเขาที่กรุงเยรูซาเล็มอีกครั้ง ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และเหล่าพวกผู้อาวูโสได้มาหาพระองค์ ²⁸ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยอาศัยสิทธิอำนาจใด และใครให้สิทธิอำนาจท่านทำสิ่งเหล่านั้น?"

²⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราขอถามคำถามพวกท่านสักข้อหนึ่ง จงตอบมาแล้วเราจะบอกว่าเราอาศัยสิทธิอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้" ³⁰ บัปติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์? จงบอกเรา"

³¹ พวกเขาได้ถกเถียงหาข้อกันและพูดว่า "ถ้าพวกเราตอบว่า 'มาจากสวรรค์' พระองค์จะตรัสว่า 'ทำไมพวกท่านไม่เชื่อเขา?' ³² แต่ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากมนุษย์'..." พวกเขากลัวประชาชนเพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ ³³ แล้วพวกเขาก็ทูลพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราก็จะไม่บอกพวกท่านเช่นกันว่าเราอาศัยสิทธิอำนาจใดทำสิ่งเหล่านี้"

Chapter 12

¹ แล้วพระเยซูทรงเริ่มต้นสอนพวกเขาด้วยคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "มีชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น เขาสร้างรั้วล้อมรอบ และขุดบ่อเพื่อย้ำองุ่น เขาสร้างหอคอยสังเกตการณ์ไว้ แล้วจึงให้คนสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาจึงออกเดินทางไปยังต่างแดน ² เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม เขาได้ส่งคนรับใช้มาหาผู้เช่าเพื่อรับส่วนแบ่งของผลผลิตจากสวนองุ่น ³ แต่คนสวนจับเขา ทุบตีเขา และส่งเขากลับไปโดยไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเลย

⁴ ชายคนนั้นจึงส่งคนรับใช้คนอื่นคนหนึ่งไปอีกครั้ง และพวกเขาก็ทุบตีศีรษะของคนรับใช้นั้นและปฏิบัติต่อเขาอย่างน่าอับอาย ⁵ เจ้าของยังส่งอีกคนหนึ่งมา พวกเขาตีฆ่าคนนั้นเสีย เจ้าของส่งคนอื่น ๆ มาอีกหลายคน บางคนก็ถูกทุบตี บางคนก็ถูกฆ่า

⁶ ชายคนนั้นยังมีอีกคนหนึ่งที่จะส่งไปหาพวกเขา คือ บุตรชายของเขา ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่เขาส่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น ชายคนนั้นพูดว่า 'พวกเขาจะต้องให้เคารพบุตรชายของเรา' ⁷ แต่พวกผู้เช่าพูดกันว่า 'นี่โง่ทายนัก ให้พวกเราฆ่าเขาแล้วมรดกจะตกเป็นของพวกเรา'

⁸ พวกนั้นจึงจับเขา ฆ่าเขา แล้วโยนออกมานอกสวนองุ่น ⁹ เมื่อเป็นดังนั้นแล้ว เจ้าของสวนจะอย่างไร? เขาจะมาและทำลายคนเช่าสวนเหล่านั้นและมอบสวนองุ่นให้กับคนอื่นแทน

¹⁰ พวกท่านไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือ? ที่ว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทิ้งแล้วบัดนี้กลับกลายเป็นศิลามุมเอก ¹¹ สิ่งนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อในสายตาของพวกเรา'" ¹² พวกเขาเสาะหากางที่จะจับกุมตัวพระเยซู แต่พวกเขากลัวฝูงชน เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมานั้นเพื่อต่อต้านพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงละพระองค์และจากไป

¹³ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งพวกฟาริสีบางคนและคนของเฮโรดมาที่พระองค์ เพื่อจับผิดถ้อยคำของพระองค์ ¹⁴ เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ พวกเรารู้ว่าท่านไม่ได้เห็นแก่ความคิดเห็นของใคร และท่านก็ไม่ได้เห็นแก่หน้าฝ่ายใดเลย ท่านสอนทางของพระเจ้าอย่างแท้จริง การเสียภาษีให้กับซีซาร์นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่? พวกเราควรเสียภาษีหรือไม่?" ¹⁵ แต่พระเยซูรู้ถึงความเจ้าเล่ห์ของพวกเขา และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านถึงมาทดสอบเรา? จงเอาเหรียญเดนาเรียนมาให้เราดูสักหนึ่งเหรียญ"

¹⁶ พวกเขาจึงนำเหรียญมาให้พระเยซูเหรียญหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บนเหรียญนี้จารึกชื่อและภาพเหมือนของใคร?" พวกเขาตอบว่า "ของซีซาร์" ¹⁷ พระเยซูจึงตรัสว่า "จงให้แก่ซีซาร์ในสิ่งที่ เป็นของซีซาร์ และจงถวายแด่พระเจ้าในสิ่งที่ เป็นของพระเจ้า" พวกเขาต่างประหลาดใจในพระองค์

¹⁸ แล้วพวกสะดูสี คือพวกที่กล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากความตายก็ได้มาหาพระองค์ พวกเขาถามพระองค์ว่า ¹⁹ "ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนถ้อยคำเอาไว้ให้กับพวกเราว่า 'ถ้าหากพี่ชายของผู้ชายเสียชีวิตและได้ทิ้งภรรยาเอาไว้โดยที่ไม่มีบุตรให้น้องชายรับพี่สะใภ้เป็นภรรยา เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย'

²⁰ มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนแรกมีภรรยาแล้วตายโดยไม่มีบุตร ²¹ น้องคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตายโดยยังไม่มีบุตร และน้องคนที่สามก็รับไว้เหมือนกัน แต่ก็ตายโดยไม่มีบุตร ²² ไม่มีพี่น้องสักคนในเจ็ดคนนี้มีบุตร ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย ²³ ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อพวกเขาทุกคนเป็นขึ้นมา ผู้หญิงคนนี้จะ เป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนก็ได้ผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาของพวกเขาทุกคน"

²⁴ พระเยซูตรัสว่า "นี่คือเหตุผลที่ทำให้พวกท่านผิดพลาดไม่ใช่หรือ เพราะพวกท่านไม่รู้พระคัมภีร์และไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า? ²⁵ เพราะเมื่อพวกเขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกเขาจะไม่มีการสมรสหรือถูกยกให้เป็นคู่สมรสกัน แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

²⁶ แต่เกี่ยวกับเรื่องคนตายที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมา นั้น ท่านไม่ได้อ่านหนังสือของโมเสสที่บันทึกเอาไว้เรื่องพุ่มไม้ที่พระเจ้าทรงตรัสกับเขาว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ' หรือ? ²⁷ พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น พวกท่านผิดมากแล้ว

²⁸ หนึ่งในพวกธรรมาจารย์มาถึงและได้ยินการพูดคุยกันของพวกเขา เขาเห็นว่าพระเยซูตอบคำถามของคนเหล่านั้นได้ดี เขาจึงถามพระองค์ว่า "พระบัญญัติข้อไหนสำคัญมากที่สุด?" ²⁹ พระเยซูตรัสว่า "ข้อที่สำคัญที่สุดคือ 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ³⁰ ท่านต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสิ้นสุดจิต ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลัง' ³¹ พระบัญญัติข้อที่สองคือ 'ท่านต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ไม่มีพระบัญญัติใดที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว"

³² ธรรมาจารย์คนนั้นพูดว่า "ดีจริง ท่านอาจารย์ ท่านกล่าวความจริงว่าพระเจ้าเป็นหนึ่งเดียวและไม่มีพระเจ้าองค์อื่นนอกจากพระองค์ ³³ การที่จะรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ด้วยสุดความเข้าใจ และด้วยสิ้นสุดกำลัง และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวนุชาทั้งสิ้น" ³⁴ เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาให้คำตอบที่ชาญฉลาด พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านไม่ได้อยู่ห่างไกลจากอาณาจักรของพระเจ้าเลย" หลังจากนั้นไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใดๆ ต่อพระเยซูอีก

³⁵ ขณะที่พระเยซูทรงสั่งสอนในลานพระวิหาร พระองค์ตรัสว่า "ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร? ³⁶ ในพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ดาวิดกล่าวเองว่า 'พระเจ้าจอมเจ้านายตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ข้างขวา มือของเรา จงกว่าเราจะทำให้พวกศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"' ³⁷ แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร? ฝูงชนกลุ่มใหญ่ต่างฟังพระองค์ด้วยความยินดี

- ³⁸ ขณะที่พระเยซูทรงสอน พระองค์ตรัสว่า "จงระวังพวกธรรมจารย์ เขาชอบสวมเสื้อชุดยาวเดินไปมา ชอบให้ผู้คนมาค้ำับกักภายในย่านตลาด
- ³⁹ และพวกเขาชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในธรรมศาลาและที่อื่นทรงเกียรติในงานเลี้ยง ⁴⁰ เขารับเรื้อนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานยึดยาวให้คนเห็น คนเช่นนี้จะถูกลงโทษอย่างหนักที่สุด"
- ⁴¹ แล้วพระเยซูทรงประทับอยู่ใกล้กับบริเวณที่วางตู้ถวายในพระวิหาร พระองค์ทรงมองดูผู้คนในขณะที่พวกเขาใส่เงินลงไปในตู้ถวาย คนรวยหลายคนใส่เงินจำนวนมาก ⁴² มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณหนึ่งเพนนีมาใส่ไว้
- ⁴³ พระองค์จึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มา และตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ นั่น ⁴⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขจัดสนที่ สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"
-

Chapter 13

¹ ในขณะที่พระเยซูเสด็จออกมาจากพระวิหาร คนหนึ่งในเหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูสิ พระอาจารย์ ก้อนหินและอาคารเหล่านี้ช่างสวยงามยิ่งใหญ่อจึริง" ² พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นอาคารที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ไหม? จะไม่มีหินสักก้อนหนึ่งที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่จะไม่ถูกทำลายลง"

³ ขณะที่พระองค์ประทับอยู่บนภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์ ได้ทูลถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ⁴ "ขอทรงบอกพวกเราว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า เมื่อไรสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น?"

⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวัง เพื่อที่จะไม่มีใครนำพวกท่านให้หลงไป" ⁶ คนเป็นอันมากจะมาในนามของเราและบอกว่า 'เราคือผู้นั้น' และพวกเขาจะนำคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁷ เมื่อพวกท่านได้ยินเกี่ยวกับสงครามหรือข่าวลือเรื่องสงคราม จงอย่ากังวล เพราะสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่จุดจบยังไม่มาถึง ⁸ เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ และอาณาจักรจะต่อสู้กับอาณาจักร จะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และการกันดารอาหาร เหตุการณ์เหล่านี้เป็นการเริ่มต้นของความทุกข์ยากลำบาก

⁹ จงระวังตัวพวกท่านให้ดี พวกเขาจะมอบพวกท่านไว้ที่สภา และพวกท่านจะถูกเขียนไว้ในธรรมศาลา พวกท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพื่อที่จะเป็นพยานต่อพวกเขาเพราะเห็นแก่เรา ¹⁰ แต่ข่าวประเสริฐจำเป็นต้องถูกประกาศออกไปถึงชนทุกชาติก่อน

¹¹ เมื่อพวกเขาจับกุมพวกท่านและมอบตัวพวกท่านไว้ จงอย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะในชั่วโง่นั้น จงพูดไปตามถ้อยคำที่ประทานแก่ท่านในเวลานั้น เพราะไม่ใช่ตัวท่านเองที่ เป็นผู้พูด แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹² พี่ชายจะมอบน้องชายให้ถึงแก่ความตาย และพ่อจะมอบลูกของเขา ลูกๆ จะลุกขึ้นต่อสู้กับพ่อแม่ของพวกเขาและเป็นเหตุให้พวกเขาไปถึงความตาย ¹³ ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่าน เพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

¹⁴ เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา ¹⁵ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านอย่าลงมาหรือเข้าบ้านมาหยิบสิ่งใดออกไป ¹⁶ และผู้ที่อยู่ตามทุ่งนาถืออย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมของตน

¹⁷ วันเหล่านั้นนำหาวดกลัวยิ่งนักสำหรับหญิงมีครรภ์หรือแม่ลูกอ่อน ¹⁸ จงอธิษฐานเพื่อเหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว ¹⁹ เพราะจะมีความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่อย่างไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่ปฐมกาลเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้อีกเลย ²⁰ หากองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงย่นวันเหล่านั้นให้สั้นเข้ามา ก็จะไม่ใคร่รอดชีวิตได้ แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้พระองค์จึงทรงทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง

²¹ หากมีใครมาบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'ดูเถิด พระองค์อยู่ที่นั่น' อย่าไปเชื่อเลย ²² เพราะจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้น พวกเขาจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อลวงผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้หากเป็นไปได้ ²³ ฉะนั้นจงระวัง เราบอกทุกอย่างแก่พวกท่านไว้ล่วงหน้าแล้ว

²⁴ แต่หลังจากวันเวลาแห่งความทุกข์ยากครั้งยิ่งใหญ่เหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะมืดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ²⁵ ดวงดาวจะตกจากฟ้า และฤทธิ์อำนาจที่มีในสวรรค์จะสั่นสะเทือน ²⁶ จากนั้นพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธาานุภาพและพระสิริอันยิ่งใหญ่ ²⁷ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และพระองค์จะทรงรวบรวมผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ด้วยกันจากลมทั้งสี่ จากสุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงสุดปลายฟ้า

²⁸ จงเรียนรู้บทเรียนจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งเริ่มแตกใบอ่อน และเริ่มมีใบงอกออกมา พวกท่านจะรู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ²⁹ เช่นเดียวกันเมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็จะรู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้ถึงประตูแล้ว

³⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนรุ่นนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น ³¹ ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องลับไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไป ³² แต่วันนั้นหรือชั่วโง่นั้นไม่มีใครรู้ บรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ แต่พระบิดาองค์เดียวทรงรู้

³³ จงระวัง จงตื่นตัว เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าจะมาถึงเมื่อใด ³⁴ ก็เหมือนชายคนหนึ่งออกจากบ้านไป เขาตั้งคนรับใช้ให้รับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ ตามที่แต่ละคนได้รับมอบหมายและบอกคนเฝ้าประตูให้เฝ้าระวังไว้

³⁵ ฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่เพราะพวกท่านไม่รู้ว่าจะมีเจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อใด อาจจะกลับมาเวลาค่ำหรือเวลาเที่ยงคืน เวลาใกล้ขึ้น หรือเวลารุ่งสาง ³⁶ ถ้าเขามาอย่างไม่ทันรู้ตัว ก็อย่าให้เขาพบว่าคุณหลับอยู่ ³⁷ เราบอกกับท่านเราก็บอกกับทุกๆ คนว่า จงเฝ้าระวัง"

Chapter 14

¹ ขณะนั้นอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์กำลังหาช่องทางที่จะจับกุมพระเยซูแบบลับๆ แล้วประหารพระองค์เสีย ² พวกเขาพูดกันว่า "อย่าลงมือช่วงเทศกาลเลยมิฉะนั้นประชาชนจะก่อการจลาจล"

³ เมื่อพระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนโรเรียน ขณะที่พระองค์กำลังเอนกายที่โต๊ะอาหาร มีหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์พร้อมด้วยขวดน้ำมันหอมระเทศที่มีราคาแพงมาก เธอทูลขวดนั้นแล้วเทน้ำมันลงบนศีรษะของพระองค์ ⁴ แต่มีบางคนที่อยู่ใกล้ๆ พวกเขารู้สึกโกรธ พวกเขารู้สึกชบชิบกันว่า "ทำไมถึงมาทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่าๆ?" ⁵ น้ำมันนั้นน่าจะขายได้มากกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วนำเงินไปช่วยเหลือคนจนก็ได้" พวกเขารู้สึกว่าหญิงคนนั้น

⁶ แต่พระเยซูตรัสว่า "อย่ายุ่งกับเธอเลย ทำไมพวกท่านทำให้เธอยุ่งยาก? ผู้หญิงคนนี้ได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา ⁷ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับพวกท่านเสมอ และพวกท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป ⁸ เธอได้ทำในสิ่งที่เธอทำได้ เธอมาขโมยกายของเราล่วงหน้าก่อนที่จะมีการฝังศพของเรา ⁹ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าข่าวประเสริฐจะเผยแผ่ไปที่ใดๆ ทั่วโลก สิ่งที่ยกย่องผู้นี้ได้กระทำจะถูกเล่าขานไปเพื่อเป็นที่ระลึกถึงเธอ"

¹⁰ แล้วยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสาวกสิบสองคน ได้ออกไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต เพื่อจะมอบพระองค์ให้คนเหล่านั้น ¹¹ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินดังนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่เขา เขาจึงเริ่มมองหาโอกาสที่จะจับพระองค์ส่งให้พวกเขา

¹² ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพวกเขาถวายลูกแกะปัสกาเป็นเครื่องบูชา เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ต้องการให้พวกเราจัดเตรียมอาหารเพื่อรับประทานปัสกาที่ไหน?" ¹³ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ออกไปและติดกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งทูลหน้าม้ามาพบพวกท่าน จงตามคนนั้นไป ¹⁴ เมื่อเขาเข้าไปในบ้านหลังใด จงตามเขาเข้าไปแล้วถามเจ้าของบ้านหลังนั้นว่า 'พระอาจารย์ตรัสว่า 'ห้องรับรองแขกซึ่งเราจะใช้เป็นที่รับประทานปัสกากับเหล่าสาวกของเราอยู่นั้นอยู่ที่ไหน?'"

¹⁵ เขาจะพาไปดูห้องใหญ่ขึ้นบนซึ่งตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว จงเตรียมปัสกาให้พวกเราที่นั่น" ¹⁶ สาวกทั้งสองจึงออกจากที่นั่นและเข้าไปในเมือง พวกเขาได้พบกับทุกอย่างตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขาไว้ และพวกเขาจึงได้จัดเตรียมงานเลี้ยงฉลองปัสกา

¹⁷ เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์จึงเสด็จมาพร้อมกับสาวกทั้งสิบสองคน ¹⁸ ขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอาหารที่โต๊ะ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านซึ่งรับประทานอาหารกับเราจะทรยศเรา" ¹⁹ พวกเขาทึ่งใจ และทูลพระองค์ทีละคนว่า "ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่ใช่ไหม?"

²⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "คือหนึ่งในพวกท่านสิบสองคน คนซึ่งกำลังจุ่มขนมปังในชามเดียวกันกับเรา ²¹ เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ แต่ข้าพเจ้าจะไม่เกิดแก่คนซึ่งทรยศต่อบุตรมนุษย์นั้น ถ้าเขาไม่เกิดมาก็ยังจะดีกว่าตัวเขาเองมากกว่า"

²² ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังขึ้นมา ทรงอวยพรแล้วหัก พระองค์ทรงส่งให้พวกเขาแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่คือน้ำของเรานี้" ²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้พวกเขา แล้วพวกเขาก็รับไปดื่มทุกคน ²⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา เป็นโลหิตที่หลั่งลงเพื่อคนมากมาย ²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มจากผลแห่งเถาพุ่มนี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้น ซึ่งเราจะดื่มใหม่ในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญบทหนึ่งแล้ว พวกเขาจึงพากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ²⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจะทิ้งเราไปทั้งหมด เพราะมีเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะจะกระจัดกระจายไป'

²⁸ แต่หลังจากที่เราถูกจับให้เป็นขึ้นมาแล้ว เราจะล่วงหน้าพวกท่านไปยังกาลิลี" ²⁹ เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ทุกคนจะทิ้งพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็จะไม่ทิ้ง"

³⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ ไข่ คืบนี้ก่อนไก่ขันสองครั้ง ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ³¹ แต่เปโตรทูลว่า "ถึงแม้จะต้องตายร่วมกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" สาวกทุกคนก็สัญญาอย่างเดียวกัน

³² พวกเขามาถึงสถานที่ซึ่งเรียกว่า เกทเสมนี และพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งตรงนี้ ขณะที่เราอธิษฐาน" ³³ พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระองค์ด้วย แล้วก็เริ่มรู้สึกเศร้าใจ และเป็นทุกข์อย่างหนัก ³⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จิตใจของเราเริ่มรู้สึกเศร้าหนักมากจนแทบจะตาย จงเฝ้าระวังอยู่ที่นี่"

³⁵ ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วพระเยซูทรงชนหน้าลงกับพื้น และอธิษฐานว่าถ้าเป็นไปได้ก็อยากขอให้ชั่วโมงนั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์

³⁶ พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอทรงเอาถ้วยนี้ไปจากข้าพระองค์ อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์แต่ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์"

37 พระองค์ทรงเสด็จกลับมาและพระองค์พบว่าพวกเขากำลังนอนหลับอยู่จึงตรัสกับเปโตรว่า "ซีโมน ท่านหลับอยู่หรือ? จะคอยเฝ้าระวังอยู่สัก ชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ?" 38 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อว่าพวกท่านจะไม่ตกเข้าไปอยู่ในการทดลอง วิญญาณพร้อมแล้วก็จริงแต่กายยังอ่อนกำลังอยู่" 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้ง และพระองค์ใช้ถ้อยคำเหมือนเดิม

40 เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้งและพระองค์พบว่าพวกเขายังหลับอยู่เพราะตาของพวกเขาหนักอึ้ง พวกเขาไม่รู้จะทูลพระองค์ว่าอย่างไร 41 พระองค์เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สามและตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านยังจะนอนหลับและพักผ่อนอยู่อีกหรือ พอได้แล้ว เวลามาทิ้งแล้ว ดูสิ บุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศมอบไว้ในมือของพวกคนบาปแล้ว" 42 ลุกขึ้น พวกเราไปกินเถาะ ดูสิ คนซึ่งกำลังทรยศเราอยู่ใกล้แล้ว"

43 พระองค์พูดไม่ทันขาดคำ ยูดาผู้เป็นหนึ่งในบรรดาสาวกสิบสองคนก็มาถึง และฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่มากับเขานั้นถือดาบและกระบองมาด้วย พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมจารย์ และเหล่าผู้อาวูโสเป็นผู้ส่งพวกเขามา 44 ส่วนผู้ที่ทรยศพระองค์ได้ตกลงเรื่องสัญญากับพวกเขาว่า "คนไหนที่ข้าพเจ้าจุม ก็คือคนนั้นแหละ ให้จับกุมและควบคุมตัวเขาไป" 45 เมื่อยูดามาถึง ในทันใดนั้น เขาก็เดินเข้ามาหาพระเยซูและพูดว่า "รับไป" แล้วเขาก็จุมพระองค์ 46 พวกเขาจึงเข้ามาจับพระองค์แล้วควบคุมพระองค์ไว้

47 แต่สาวกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในพวกเขาชักดาบของเขากลับมาแล้วฟันบ่าของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาดู 48 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านออกมาจับเราอย่างพร้อมด้วยดาบและกระบอง เหมือนตามจับโจรอย่างนั้นหรือ?" 49 เมื่อเราอยู่กับพวกท่านทุกวันและเราสั่งสอนอยู่ในวิหารก็ไม่มีใครมาจับเรา แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้" 50 ทุกคนที่อยู่กับพระเยซูได้ละทิ้งพระองค์และวิ่งหนีไปหมด

51 ชายหนุ่มคนหนึ่งมีแต่ผ้าลินินห่มกายได้ติดตามพระเยซูไป เมื่อคนเหล่านั้นจับกุมเขา 52 เขาก็สลัดผ้าลินินทิ้งแล้วหนีไปทั้งๆ ที่เปลือยกาย

53 พวกเขานำพระเยซูมาพบมหาปุโรหิต ขณะนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมจารย์ และเหล่าผู้อาวูโสมาชุมนุมกันอยู่ 54 ขณะที่เปโตรได้ติดตามพระองค์มาห่างๆ จนถึงบริเวณลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาก็เข้าไปนั่งอยู่ท่ามกลางพวกยาม ซึ่งอยู่ใกล้กับกองไฟและผิงไฟอยู่

55 ขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิต และสมาชิกสภายิวทั้งหมดพยายามหาพยานมาปรักปรำพระเยซู เพื่อหาเหตุที่จะประหารพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถหาได้ 56 มีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำให้การของพวกเขาไม่สอดคล้องกัน

57 มีบางคนยืนขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ว่า 58 "พวกเราได้ยินเขากล่าวว่า 'เราจะทำลายวิหารนี้ซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือมนุษย์ แล้วในสามวันจะสร้างอีกวิหารหนึ่งขึ้นซึ่งไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์'" 59 ถึงกระนั้นคำพยานของพวกเขาขัดกันเอง

60 มหาปุโรหิตได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกเขาและถามพระเยซูว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? ท่านจะว่าอย่างไรกับข้อกล่าวหาของพยานเหล่านี้?" 61 แต่พระองค์ทรงนิ่งเฉย และไม่ตรัสตอบอะไรเลย มหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกครั้งว่า "ท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรขององค์ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญหรือ?" 62 พระเยซูตรัสว่า "เราเป็น และท่านจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงฤทธิและเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

63 มหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนและพูดว่า "เรายังต้องการพยานอีกหรือ?" 64 ท่านทั้งหลายได้ยินคำห่มประมาทพระเจ้าแล้ว พวกท่านจะตัดสินอย่างไร?" พวกเขาทั้งหมดเห็นพ้องกันว่าพระองค์ควรรับโทษถึงตาย 65 บางคนก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาผ้าปิดหน้าของพระองค์ แล้วขกต่อยพระองค์ และพูดว่า "ทายมาสิ" พวกเจ้าหน้าที่จึงพาพระองค์ไปและกุมตัวพระองค์

66 ขณะที่เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่าง สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตมาทางเขา 67 เธอเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ แล้วเธอก็จ้องมองเขาและพูดว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งที่อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย" 68 แต่เขาปฏิเสธว่า "ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" จากนั้น เขาก็ออกไปยังระเบียงบ้าน

69 แต่สาวใช้คนนั้นเห็นเขานั้นก็พูดกับคนที่ยืนอยู่แถวนั้นอีกว่า "คนนี้ก็คนหนึ่งอยู่ในพวกนั้น" 70 แต่เขาปฏิเสธอีก หลังจากนั้นไม่นานคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็พูดกับเปโตรอีกว่า "ใช่แน่ๆ เจ้าเป็นคนหนึ่งอยู่ในพวกนั้นเพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี"

71 แต่เขาเริ่มสบถสาบานเป็นการใหญ่ว่า "ข้าไม่รู้จักคนที่พวกเจ้าพูดถึง" 72 ทันใดนั้นเขาก็จับอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรจึงนึกถึงถ้อยคำที่พระเยซูตรัสกับเขาไว้ว่า "ก่อนไถ่ขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเขาก็ร้องให้ออกมาด้วยความเสียใจอย่างยิ่ง

Chapter 15

- ¹ พอรุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตได้ประชุมร่วมกับพวกผู้อาวุโส พวกธรรมจารย์และสมาชิกสภายิวทั้งหมด จากนั้นพวกเขามัดพระเยซูและพาพระองค์ออกไป พวกเขามอบพระองค์ให้กับปีลาต ² ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?" พระองค์ตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่" ³ พวกหัวหน้าปุโรหิตจึงฟ้องพระองค์หลายข้อหาด้วยกัน
- ⁴ ปีลาตถามพระองค์อีกว่า "ท่านจะไม่ตอบเลยหรือ? เห็นไหมว่าพวกเขาฟ้องร้องท่านตั้งหลายข้อหา" ⁵ แต่พระเยซูก็ไม่ตอบอะไรทั้งสิ้นกับปีลาต ทำให้เขาประหลาดใจมาก
- ⁶ ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยง โดยปกติแล้วพวกเขาสามารถขอให้ปีลาตปล่อยตัวนักโทษได้หนึ่งคน ⁷ มีชายคนหนึ่งชื่อบารับบัส ถูกจำคุกพร้อมกับพวกกบฏที่ฆ่าคนตายระหว่างก่อความไม่สงบ ⁸ ผู้คนเข้ามาหาปีลาต และขอให้เขาคำตามที่เคยปฏิบัติเสมอมา
- ⁹ ปีลาตถามพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการให้เราปล่อยตัวกษัตริย์ของชาวยิวให้พวกท่านหรือ?" ¹⁰ เพราะเขารู้ว่าพวกหัวหน้าปุโรหิตจับพระเยซูมาอบแก่เขาเพราะอิจฉา ¹¹ แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตกลับปลุกปั่นฝูงชนให้ร้องตะโกนเพื่อให้ปล่อยบารับบัสแทน
- ¹² ปีลาตถามพวกเขาอีกครั้งว่า "แล้วจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกท่านเรียกกันว่ากษัตริย์ของชาวยิว?" ¹³ พวกเขาร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาที่กางเขน"
- ¹⁴ ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า "เขาคำผิดอะไร?" แต่พวกเขายังตะโกนเสียงดังขึ้นซ้ำๆ ว่า "ตรึงเขาที่กางเขน" ¹⁵ ปีลาตต้องการที่จะเอาใจฝูงชน ดังนั้นเขาจึงได้ปล่อยบารับบัสให้กับพวกเขาไป เขาจึงเขียนพระเยซูแล้วส่งพระองค์ไปตรึงกางเขน
- ¹⁶ พวกทหารก็พาพระองค์เข้าไปในลานชั้นใน (กองบัญชาการทหาร) และพวกเขาเรียกทหารที่ประจำการทั้งหมดเข้ามารวมกัน ¹⁷ พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงสวมให้กับพระเยซู และพวกเขาเอาหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมให้กับพระองค์ ¹⁸ พวกเขาเริ่มคำนับพระองค์และพูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจริญ"
- ¹⁹ พวกเขาใช้ไม้ข้อศอกของพระองค์และถ่มน้ำลายรดพระองค์ พวกเขาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ เพื่อแสร์นบัสการพระองค์ ²⁰ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้แทน และนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงที่กางเขน ²¹ มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เดินทางมาจากนอกเมือง (เขาเป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส) พวกเขาจึงเกณฑ์เขาให้แบกกางเขนของพระองค์
- ²² พวกทหารได้นำพระเยซูมายังสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา (ซึ่งแปลว่า "สถานที่แห่งกระโหลกศีรษะ") ²³ พวกเขาเอาเหล้าจุ่มผสมกับมดยอบให้พระองค์ แต่พระองค์ไม่ดื่ม ²⁴ พวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่กางเขนและเอาสองพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครได้อะไร
- ²⁵ เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์นั้นเป็นเวลาสามโมงเช้า ²⁶ พวกเขาเขียนข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไว้บนป้ายว่า "กษัตริย์ของพวกยิว" ²⁷ พวกเขาเอาโจรสองคนมาตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง ²⁸ .
- ²⁹ คนเหล่านั้นที่ผ่านมาก็ดูหมิ่นพระองค์ สายหน้า พูดเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ไฉน เจ้าผู้ซึ่งจะทำลายวิหารแล้วสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน ³⁰ ช่วยตัวเองให้รอดแล้วก็ลงจากกางเขนเสียทีสิ"
- ³¹ ท่ามกลางพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมจารย์ก็มีการเยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้"
- ³² ขอเชิญพระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ พวกเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นก็ถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย
- ³³ เมื่อถึงเวลาเที่ยงก็เกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁴ พอถึงบ่ายสามโมง พระเยซูก็ทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี?" ซึ่งแปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?" ³⁵ บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระองค์ก็พูดว่า "ดูสิ เขากำลังร้องเรียกเอลียาห์"
- ³⁶ มีคนบางคนวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำเหล้าจุ่มเปรี๊ยะเสียบปลายไม้จิ้มฟันส่งให้พระองค์ดื่ม แล้วชายคนนั้นพูดว่า "ให้เรามาดูกันว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงหรือเปล่า" ³⁷ แล้วพระเยซูทรงร้องเสียงดังแล้วก็สิ้นพระชนม์ ³⁸ ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง
- ³⁹ เมื่อนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าพระเยซูเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร เขาก็กล่าวว่า "แท้จริงชายผู้นี้คือพระบุตรของพระเจ้า" ⁴⁰ มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งที่เฝ้ามองอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงเหล่านั้น มีมารีย์ชาวมัคาลา มารีย์ (มารดาของยากอบคนน้องและของโยเสส) และสะโลเม ⁴¹ เมื่อพระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลี พวกเขาเป็นผู้ที่ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ ยังมีผู้หญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ยืนมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์
- ⁴² เมื่อถึงเวลาเย็น เนื่องจากเป็นวันเตรียมคือเป็นวันก่อนวันสะบาโต ⁴³ โยเซฟจากเมืองอริมาเสียมมาถึงที่นั่น เขาเป็นหนึ่งในสมาชิกสภาที่ได้รับการเคารพนับถือ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่กำลังรอคอยราชอาณาจักรของพระเจ้า เขาเข้าไปพบปีลาตด้วยความกล้าหาญเพื่อขอพระศพของพระเยซู ⁴⁴ ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงเรียกนายร้อยมาถามว่าพระเยซูตายแล้วหรือ

⁴⁵ เมื่อปีลาตรู้จากนายร้อยว่าพระเยซูตายแล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟนำพระศพไปได้ ⁴⁶ โยเซฟซื้อผ้าลินินมา เขานำพระศพลงมาจากทางเขน
ห่อพระศพด้วยผ้าลินินและวางพระศพไว้ในอุโมงค์ที่สกัดจากหิน แล้วเขาก็กลับก้อนหินปิดทางเข้าอุโมงค์ไว้ ⁴⁷ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์
มารดาของโยเสสได้เห็นสถานที่ที่เขาฝังพระศพพระเยซูไว้

Chapter 16

¹ เมื่อวันสะบาโตผ่านไปมารีย์ชาวมัคาบาส มารียมารดาของยากอบ และสะโลเมซื้อเครื่องหอมมาเพื่อขโลมพระศพพระเยซู ² เวลารุ่งเช้าของวันต้นสัปดาห์ พวกนางก็ตื่น พวกเธอก็มาที่อุโมงค์

³ พวกเธอพูดกันว่า "ใครจะเป็นคนกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ให้กับพวกเรา?" ⁴ เพราะว่าเป็นหินก้อนใหญ่มาก เมื่อพวกเธอมองขึ้นไป พวกเธอก็เห็นว่าก้อนหินนั้นก็ถูกกลิ้งออกไปแล้ว

⁵ เมื่อพวกเธอเข้าไปในอุโมงค์ ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว นั่งอยู่ทางด้านขวา แล้วพวกเธอก็ตกตะลึง ⁶ ชายหนุ่มคนนั้นบอกพวกนางว่า "อย่ามัวตะลึงอยู่เลย พวกท่านมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนขึ้นะ พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ จงดูที่วางพระศพของพระองค์เถิด ⁷ แต่จงไปบอกกับเหล่าสาวกและเปโตรว่า 'พระองค์ได้ส่งหน้าพวกเราไปที่กาลิลีแล้ว พวกท่านก็จะได้เห็นพระองค์ที่นั่น ตามที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านไว้แล้ว'"

⁸ พวกเธอจึงออกไปและวิ่งไปจากอุโมงค์ ทั้งกลัวจนตัวสั่นและประหลาดใจ พวกเธอไม่บอกเรื่องนี้กับใครเลยเพราะว่าพวกเธอกลัว

⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคาบาสคนแรก ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ขับผีออกเจ็ดตน ¹⁰ เธอจึงไปหาและบอกกับบรรดาคนที่เคยอยู่กับพระองค์ ในขณะที่คนเหล่านี้กำลังเศร้าโศกและร่ำไห้อยู่ ¹¹ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว แต่พวกเขายังไม่เชื่อ

¹² ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏกายอีกรูปหนึ่งแก่สาวกสองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปนอกเมือง ¹³ พวกเขาจึงไปและเล่าเรื่องนี้ให้เหล่าสาวกที่เหลือฟัง แต่คนเหล่านี้ก็ไม่เชื่อพวกเขา

¹⁴ หลังจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏกับสาวกสิบเอ็ดคน ในขณะที่พวกเขากำลังเอนกายกันอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหาร และพระองค์ทรงตำหนิพวกเขาเรื่องความไม่เชื่อของพวกเขาและใจที่ตื้อตึง เพราะพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐต่อสิ่งทรงสร้างทั้งปวง ¹⁶ ใครเชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด และใครที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินโทษ

¹⁷ หมายสำคัญหลายประการจะเกิดขึ้นกับบรรดาผู้ที่เชื่อ คือโดยนามของเรา พวกเขาจะสามารถขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลาย พวกเขาจะพูดในภาษาใหม่ๆ ¹⁸ พวกเขาสามารถจับงูด้วยมือเปล่า และแม้ว่าพวกเขาดื่มยาพิษก็จะเป็นอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนป่วย แล้วคนเหล่านั้นก็จะหายดี"

¹⁹ หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขา พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์และประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁰ เหล่าสาวกจึงออกไปและเทศนาในทุกๆ ที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานร่วมกับพวกเขา และรับรองพระดำรัสของพระองค์โดยหมายสำคัญที่เกิดขึ้นกับพวกเขา

Book: Luke

Luke

Chapter 1

¹ มีหลายคนพยายามเรียงลำดับเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเรา ² ตามที่คนเหล่านั้นซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้นและเป็นผู้รับใช้พระวจนะนั้นได้ส่งต่อมาให้กับพวกเรา ³ ดังนั้นสำหรับตัวข้าพเจ้าเองเห็นว่าเป็นการดี เนื่องจากข้าพเจ้าได้สืบสวนทุกสิ่งอย่างถี่ถ้วนมาตั้งแต่ต้น จึงเห็นควรที่จะบันทึกสิ่งเหล่านี้ให้เป็นเรื่องเป็นราวเพื่อท่านเรโอฟิลัสที่เคารพเพียง ⁴ เพื่อว่าท่านจะได้รู้อย่างแน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ท่านได้รับการสอนมา

⁵ ในรัชกาลของเฮโรดกษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ จากกองเวรอาบิยาห์ และภรรยาของเขาชื่อว่าเอลีซาเบธ ซึ่งมาจากบรรดาบุตรสาวของอาโรน ⁶ ทั้งคู่เป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า เชื่อฟังบทบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งหมดขององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁷ แต่พวกเขาไม่มีบุตรเพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมัน และในเวลานั้นพวกเขาทั้งสองก็ชรามากแล้วในเวลานั้น

⁸ ต่อมาเศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อกองเวรของท่านเข้าประจำการ ⁹ ตามธรรมเนียมของการเลือกปุโรหิต ในการปรนนิบัติรับใช้ เขาถูกเลือกโดยการจับสลากให้ทำหน้าที่เผาเครื่องหอมในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁰ ส่วนประชากรทั้งหมดก็กำลังอธิษฐานอยู่ภายนอกในขณะที่มีการเผาเครื่องหอม

¹¹ เวลานั้นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่เขา และยืนอยู่ด้านขวาของแท่นบูชาเครื่องหอม ¹² เมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์เขาก็ตื่นตระหนกและรู้สึกหวาดกลัวทูตสวรรค์นั้น ¹³ แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์ เพราะพระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว เอลีซาเบธภรรยาของท่านจะทำให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่านคนหนึ่ง ท่านจะต้องชื่อของเข่ว่า ยอห์น

¹⁴ ท่านจะมีความยินดีและมีความสุข คนเป็นอันมากจะชื่นชมยินดีที่เขาเกิดมา ¹⁵ เพราะเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และเขาจะเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่วัยเยาว์ในครรภ์มารดาของเขา

¹⁶ ประชาชนอิสราเอลมากมายจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา ¹⁷ เขาจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อให้จิตใจของบิดาหันมาหาบุตรและให้คนดื้อด้านหันมาสู่สติปัญญาของผู้ชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า"

¹⁸ เศคาริยาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร? เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนชราและภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว" ¹⁹ ทูตสวรรค์ตอบและกล่าวกับเขาว่า "ข้าพเจ้าคือกาเบรียล ผู้ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เราถูกส่งมาเพื่อแจ้งกับท่านและนำข่าวดีนี้มาให้แก่ท่าน ²⁰ ดูเถิด ท่านจะเป็นผู้ที่ไม่สามารถพูดได้อันถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น นี่เป็นเพราะท่านไม่เชื่อถ้อยคำของเราซึ่งจะสำเร็จตามเวลาที่กำหนด"

²¹ ประชาชนกำลังรอคอยเศคาริยาห์ พวกเขาต่างประหลาดใจเพราะท่านใช้เวลาในพระวิหารนานมาก ²² แต่เมื่อเศคาริยาห์ออกมา ท่านไม่สามารถพูดกับพวกเขาได้ พวกเขาจึงตระหนักว่า ท่านต้องได้รับนิมิตขณะที่อยู่ในพระวิหาร ท่านพยายามแสดงท่าทางต่างๆ แต่พวกเขาแต่ก็ยังคงพูดไม่ได้ ²³ เมื่อหมดเวลาปรนนิบัติของท่านแล้ว ท่านจึงกลับไปบ้านของท่าน

²⁴ หลังจากวันนั้น เอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ได้ตั้งครรภ์ เธอได้ซ่อนตัวเป็นเวลาห้าเดือน เธอกล่าวว่า ²⁵ "นี่เป็นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำแก่ข้าพเจ้าเมื่อพระองค์ทรงมองดูข้าพเจ้าด้วยความกรุณาเพื่อ นำความอับอายขายหน้าของข้าพเจ้าต่อหน้าประชาชนออกไปเสีย"

²⁶ ในเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อว่านาซาเร็ธ ²⁷ ไปหาหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เขาอยู่ในวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ²⁸ ทูตสวรรค์มาหาเธอและกล่าวว่า "หญิงเอ๋ย พระเจ้าทรงโปรดปรานเธอยิ่งนัก องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับเธอ" ²⁹ แต่เธอสับสนกับถ้อยคำของทูตสวรรค์เป็นอย่างมากและเธอนึกสงสัยว่าการทักทายเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร

³⁰ ทูตสวรรค์กล่าวแก่เธอว่า "อย่ากลัวเลย มารีย์ เพราะเธอได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า ³¹ ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย เธอจะเรียกนามของเข่ว่า 'เยซู' ³² เขาจะเป็นใหญ่และจะถูกเรียกว่า พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด องค์พระเจ้าจอมเจ้านายจะประทานบัลลังก์แห่งดาวิดบรรพบุรุษของเขาแก่เขา ³³ เขาจะปกครองเหนือพงศ์พันธุ์ยาโคบนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด"

³⁴ มารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดเลย?" ³⁵ ทูตสวรรค์ตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเสด็จมาเหนือเธอ และฤทธิ์อำนาจขององค์ผู้สูงสุดจะมาเหนือเธอ ดังนั้นองค์บริสุทธิ์ที่ทรงบังเกิดมาจะถูกเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า

³⁶ ดูเถิด เอลีซาเบธญาติของเธอได้ตั้งครรภ์บุตรชายเมื่อเธออายุมากแล้ว ตอนนี้อย่างไรๆ ถือว่าเป็นหมันก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า" ³⁸ มารีย์กล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามถ้อยคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์ก็จากเธอไป

- 39 แล้วในคราวนั้นมารีย์จึงรับลูกขึ้นไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 40 เธอได้เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวคำทักทายเอลีซาเบธ
- 41 บัดนี้สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ การกในครรภ์ของเธอก็ตื่น และเอลีซาเบธเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 42 เธอจึงร้องขึ้นและกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เธอได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวงและการกในครรภ์ที่จะออกมาก็ได้รับพระพร 43 เหตุใดสิ่งนี้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาเยี่ยมข้าพเจ้า? 44 ดูก่อน เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงทักทายของท่าน การกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ตื่นด้วยความชื่นชมยินดี 45 ความสุขมีแก่หญิงที่เชื่อว่าสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเธอ นั้นจะสำเร็จ"
- 46 มารีย์กล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า 47 และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
- 48 เพราะพระองค์ทรงมองดูฐานะอันต่ำต้อยของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ ดูก่อน จากนี้ไปทุกยุคจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร 49 เพราะพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการอันยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า และพระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
- 50 พระเมตตาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป 51 พระองค์ทรงสำแดงานุภาพด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งกระจัดกระจายไป
- 52 พระองค์ทรงปลดเจ้านายทั้งหลายลงจากบัลลังก์ของพวกเขายกยูดผู้ต่ำต้อยขึ้น 53 พระองค์ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มเอมด้วยสิ่งดี แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า
- 54 พระองค์ประทานความช่วยเหลือแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อระลึกถึงการสำแดงพระเมตตา 55 (อย่างทรงตรัสแก่บิดาทั้งหลายของพวกเรา) แก่อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนิรันดร์"
- 56 มารีย์พักอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือนแล้วจึงกลับไปบ้านของเธอ 57 เมื่อถึงเวลานั้นนางเอลีซาเบธต้องคลอดบุตรของเธอและเธอให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง 58 เพื่อนบ้านของเธอและญาติพี่น้องของเธอได้ยินถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่แก่เธอ และพวกเขาก็พากันชื่นชมยินดีกับเธอ
- 59 ในวันที่แปดพวกเขาได้นำเด็กคนนั้นมาเข้าสู่หนัด พวกเขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า "เศคาริยาห์" ตามชื่อบิดาของเขา 60 แต่มารดาของเขาตอบว่า "ไม่ได้ เขาจะถูกเรียกว่า ยอห์น" 61 พวกเขากล่าวแก่เธอว่า "ในท่ามกลางญาติพี่น้องของท่านไม่มีใครที่มีชื่อนี้"
- 62 พวกเขาทำท่าทางให้บิดาของเด็กดูว่าเขาต้องการตั้งชื่อบุตรของเขาว่าอะไร 63 บิดาของเขาจึงขอกระดาษเขียน และเขียนลงไปว่า "ชื่อของเขาคือยอห์น" และพวกเขาก็ทั้งหมดก็พากันประหลาดใจในเรื่องนี้
- 64 กันใดนั้น ปากของท่านก็เปิดออก และลิ้นของท่านก็เป็นอิสระ เขาจึงกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 ผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขาก็เกิดความกลัว เรื่องราวทั้งหมดนี้เลื่องลือไปทั่วแถบเนินเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจว่ากันว่า "เด็กนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป?" เพราะพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา
- 67 เศคาริยาห์บิดาของเขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้กล่าวคำพยากรณ์ กล่าวว่า 68 "สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงมาเพื่อช่วย และพระองค์ทรงไถ่ประชากรของพระองค์ได้สำเร็จ"
- 69 พระองค์ทรงชูเขาขึ้นไว้แห่งความรอดสำหรับเราในพงศ์พันธุ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 (ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ในสมัยโบราณ) 71 เป็นความรอดจากเหล่าศัตรูของเรา และจากเงื้อมมือของคนทั้งปวงผู้ที่เกลียดชังเรา
- 72 พระองค์จะทำการนี้เพื่อสำแดงพระเมตตาแก่บรรพบุรุษของเราและทรงระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ 73 เป็นคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 พระองค์ทรงสัญญากับเราว่า เมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือพวกศัตรูของพวกเราแล้ว จะประณิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ทุกๆ วันของพวกเรา
- 76 ท่านที่เป็นบุตร จะถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด ท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเตรียมทางของพระองค์ เพื่อเตรียมประชากรสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ 77 เพื่อให้ความรู้ในเรื่องความรอดแก่ประชากรของพระองค์โดยการให้อภัยความผิดบาปของพวกเขา
- 78 สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา เพราะแสงรุ่งอรุณจากเบื้องบนจะมาช่วยเรา 79 เพื่อฉายแสงต่อผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและในเงาแห่งความตาย พระองค์จะกระทำสิ่งนี้เพื่อนำเท้าของเราไปไปในทางสันติสุข"
- 80 บัดนี้เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และเข้มแข็งขึ้นในจิตวิญญาณ และเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่มาปรากฏตัวต่อสาธารณชนอิสราเอล

Chapter 2

¹ ในสมัยนั้น ซิซาร์ออคัสตัสมีรับสั่งให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน ² นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ³ ดังนั้นทุกคนจึงไปที่เมืองของเขาเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว

⁴ เช่นเดียวกับที่โยเซฟได้ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี ไปยังนครของดาวิด ที่เรียกว่าเบธเลเฮมในแคว้นยูเดียเพราะเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด ⁵ เขาได้ไปที่นั่นเพื่อจดทะเบียนพร้อมกับมารีย์ ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว และกำลังตั้งครรภ์

⁶ ในขณะที่พวกเขาอยู่ที่นี่ ก็ถึงกำหนดเวลาที่เธอจะคลอดบุตร ⁷ เธอได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตรชายหัวปีของเธอ และเธอพันไว้ด้วยผ้าอ้อม และวางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างสำหรับพวกเขาในโรงแรม

⁸ มีพวกคนเลี้ยงแกะในแถบนั้นกำลังเลี้ยงฝูงแกะของพวกเขาอยู่ในทุ่งหญ้า ฝูงแกะของพวกเขาตามคำค้น ⁹ กูดสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏต่อพวกเขา และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องแสงล้อมรอบพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก

¹⁰ แล้วกูดสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน ซึ่งเป็นข่าวที่จะนำความชื่นชมยินดีอันใหญ่หลวงมาสู่คนทั้งปวง ¹¹ วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้มาบังเกิดเพื่อท่านทั้งหลายในนครของดาวิด พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹² นี่เป็นหมายสำคัญที่จะให้แก่พวกท่าน นั่นคือพวกท่านจะได้พบทารกที่พันด้วยผ้าอ้อมไว้ และนอนอยู่ในรางหญ้า"

¹³ ในคืนใดคืนนั้น มีกองทัพแห่งสวรรค์จำนวนมากมาได้มาสรรเสริญพระเจ้าร่วมกับกูดสวรรค์นั้น และกล่าวว่า ¹⁴ "พระสิริจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และสันติสุขของบังเกิดบนแผ่นดินโลกท่ามกลางคนทั้งปวงที่พระองค์ขอบพระทัย"

¹⁵ เมื่อกูดสวรรค์เหล่านั้นได้ละพวกเขากลับไปยังสวรรค์แล้ว พวกคนเลี้ยงแกะจึงพูดกันว่า "ให้พวกเราไปยังเบธเลเฮมกันเถอะ เพื่อดูเหตุการณ์นี้ที่เกิดขึ้นนั้น ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแจ้งแก่พวกเรา" ¹⁶ พวกเขาจึงรีบไปที่นั่น และได้พบมารีย์กับโยเซฟ และเห็นทารกนอนอยู่ในรางหญ้า

¹⁷ หลังจากที่พวกเขาได้เห็นพระองค์แล้ว พวกเขาจึงบอกเรื่องราวที่ได้ยินถึงพระกุมารนั้น ¹⁸ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องราวที่พวกคนเลี้ยงแกะเล่าให้ฟังก็พากันประหลาดใจ ¹⁹ แต่มารีย์ก็เก็บทุกสิ่งเหล่านี้ที่เธอได้ยิน และเก็บไว้ในใจของเธอ ²⁰ พวกคนเลี้ยงแกะจึงกลับไป ต่างก็ยกย่องและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่ได้แจ้งแก่พวกเขาแล้ว

²¹ เมื่อครบแปดวัน เป็นวันที่พระองค์ต้องเข้าสู่หัตถ์ เขาจึงตั้งชื่อพระองค์ว่าเยซู ตามที่กูดสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนที่พระองค์จะปฏิสนธิในครรภ์

²² เมื่อครบกำหนดวันเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ตามธรรมเนียมของโมเสสแล้ว โยเซฟกับมารีย์ได้นำพระองค์ขึ้นไปยังพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ ตามที่มีเขียนไว้ในพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายหัวปีทุกคนจะต้องถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า" ²⁴ ดังนั้นพวกเขาจึงถวายเครื่องบูชาตามที่พระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ คือ "นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว"

²⁵ ดูกีเกิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งมีชื่อว่า สิเมโอน และชายคนนี้เป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า ท่านกำลังมองหาการปลอบใจของอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่เหนือเขา ²⁶ เขาได้รับการสำแดงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ว่าเขายังไม่เห็นความตาย ก่อนที่เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁷ สิเมโอนได้เข้ามาในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณ เมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้ามา เพื่อทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของพระบัญญัตินั้น ²⁸ เขาได้อุ้มพระองค์ไว้ในอ้อมแขนและสรรเสริญพระเจ้า และเขากล่าวว่า ²⁹ "บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปด้วยสันติสุขตามพระดำริสของพระองค์เถิด

³⁰ เพราะตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์ ³¹ ที่ได้จัดเตรียมไว้เพื่อคนทั้งปวงในยุคนี้ ³² แสงสว่างเพื่อการเปิดเผยต่อคนต่างชาติและเพื่อเป็นศักดิ์ศรีต่ออิสราเอลประชากรของพระองค์"

³³ บิดามารดาของพระกุมารนั้นก็ประหลาดใจในถ้อยคำที่เขากล่าวเกี่ยวกับพระกุมาร ³⁴ สิเมโอนจึงอวยพรพวกเขาและกล่าวกับมารีย์ มารดาของพระกุมารว่า "ดูกีเกิด เด็กคนนี้ได้รับการแต่งตั้ง เพื่อทำให้ผู้คนมากมายในอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และเพื่อเป็นหมายสำคัญที่ถูกปฏิเสธ ³⁵ และดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน เอง เพื่อที่ความคิดในใจของคนมากมายจะถูกเปิดเผย"

³⁶ ผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออันนาอยู่ที่นั่น เธอเป็นบุตรสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเชอร์ เธอชรามากแล้ว เธออยู่กับสามีของเธอเป็นเวลาเจ็ดปี หลังจากที่เธอเป็นสาวพรหมจารีย์ ³⁷ แล้วเธอก็เป็นม่ายเป็นเวลาแปดสิบสี่ปี เธอไม่เคยออกจากพระวิหาร แต่ได้รับใช้ด้วยการอดอาหารและอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน ³⁸ ในเวลานั้นเอง เธอก็ได้เข้ามาหาพวกเขาและขอบพระคุณพระเจ้าและเธอก็กล่าวถึงพระกุมารให้บรรดาผู้ที่รอคอยการไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง

³⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกสิ่งเสร็จแล้วตามพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจึงกลับไปยังนาซาเร็ธ เมืองของพวกเขา ในแคว้นกาลิลี ⁴⁰ พระกุมารนั้นก็เติบโตขึ้นและแข็งแรง เปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์

⁴¹ บิดามารดาของพระองค์ได้ไปที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปีเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา ⁴² เมื่อพระองค์อายุสิบสองปี พวกเขาก็พาพระองค์ขึ้นไปเทศกาลตามประเพณีนั้นอีกครั้งหนึ่ง ⁴³ หลังจากที่พวกเขาอยู่จนครบวันของเทศกาลนั้น พวกเขาก็เดินทางกลับบ้าน แต่พระกุมารเยซูยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่บิดามารดาของพระองค์ไม่รู้ ⁴⁴ พวกเขาคิดว่าพระองค์อยู่ในกลุ่มของคน que เดินทางมาด้วยกันกับพวกเขา ดังนั้น เมื่อพวกเขาเดินทางไปได้หนึ่งวัน แล้วพวกเขาก็เริ่มมองหาพระองค์ท่ามกลางญาติและเพื่อนๆ ของพวกเขา

⁴⁵ เมื่อพวกเขาหาพระองค์ไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปที่กรุงเยรูซาเล็ม และเริ่มตามหาพระองค์ที่นั่น ⁴⁶ หลังจากนั้นสามวัน พวกเขาก็พบพระองค์กำลังนั่งอยู่ในวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ กำลังฟังและถามคำถามพวกเขาอยู่ ⁴⁷ ทุกคนที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์

⁴⁸ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขา ก็ประหลาดใจ มารดาของพระองค์พูดกับพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย ทำไมลูกถึงทำกับพวกเราเช่นนี้? ฟังเถิด พ่อของลูกและแม่ตามหาลูกด้วยความร้อนใจยิ่งนัก" ⁴⁹ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านตามหาเราทำไม? พวกท่านไม่รู้หรือว่า เราต้องอยู่กับพระราชกิจของพระบิดาของเรา?" ⁵⁰ แต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น

⁵¹ แล้วพระองค์ก็กลับไปบ้านพร้อมกับพวกเขาที่นาซาเร็ธและทรงเชื่อฟังพวกเขา มารดาของพระองค์เก็บเรื่องราวทั้งหมดนี้ไว้ในใจ ⁵² แล้วพระเยซูก็เติบโตขึ้นทั้งในด้านสติปัญญาและร่างกาย และเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและผู้คน

Chapter 3

¹ ในปีที่สิบห้าของรัชกาลทิเบรียส ซีซาร์ ขณะที่ยกพลไปยึดปาลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นผู้ครองแคว้นกาลิลี ฟลิปป้องชายของท่านเป็นผู้ครองแคว้นอิทธิเรียและตราโคนิติส และลิซาเนียสเป็นผู้ครองแคว้นอามิเล ² ในสมัยอันนาสและคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต พระวอนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

³ เขาไปทั่วทุกภาคของกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาสำแดงการกลับใจใหม่เพื่อรับการยกโทษบาป

⁴ ดังที่เขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า "มีเสียงหนึ่งร้องเรียกในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม จงทำทางของพระองค์ให้ตรงไป'

⁵ หุบเขาทุกแห่งจะงมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกแห่งจะทำให้ต่ำลง ทางคดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง ทางขรุขระจะกลับราบเรียบ ⁶ และมนุษย์ทั้งหลายจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"

⁷ ดังนั้นยอห์นจึงกล่าวกับฝูงชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า "เจ้าซาตูลิไร ใครเตือนพวกท่านให้หนีจากพระพิโรธที่จะมานั้น?"

⁸ ฉะนั้น จงสำแดงให้เห็นผลของการกลับใจ และอย่าเริ่มนึกเหมาในใจเอาเองว่า 'พวกเราถือบาริธัมเป็นบิดาของพวกเรา' ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าทรงสามารถให้นบุตรทั้งหลายเกิดแก่ธิดาธัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

⁹ ถึงแม้ตอนนี้พวกท่านจะอยู่ตรงโคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีย่อมถูกตัดและทิ้งลงในไฟ"

¹⁰ แล้วฝูงชนจึงได้ถามเขาว่า "ถ้าเช่นนั้นแล้วพวกเราต้องทำอะไร?" ¹¹ ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "หากผู้ใดมีเสื้อสองตัว เขาควรแบ่งให้คนที่ยังไม่มี และคนที่มีความหิวก็ควรทำเช่นเดียวกัน"

¹² พวกคนเก็บภาษีก็มารับบัพติศมาด้วยและพวกเขาก็ถามยอห์นว่า "อาจารย์ พวกเราต้องทำอะไร?" ¹³ ยอห์นบอกพวกเขาว่า "อย่าเก็บภาษีเกินจำนวนกว่าที่พวกท่านได้รับคำสั่งให้เก็บ"

¹⁴ มีทหารบางนายถามยอห์นเช่นกันว่า "แล้วพวกเราล่ะ? พวกเราต้องทำอะไร?" ยอห์นจึงตอบพวกเขาว่า "อย่าไปข่มขู่บังคับเอาเงินจากใคร และอย่าไปกล่าวหาคนที่ไม่ได้ทำสิ่งใดผิด จงพอใจกับค่าจ้างของพวกท่าน"

¹⁵ ขณะที่ผู้คนเหล่านี้ต่างกำลังคาดหวังอย่างจดจ่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา ทุกคนต่างสงสัยในใจเกี่ยวกับยอห์น ว่าเขาจะเป็นพระคริสต์หรือไม่

¹⁶ ยอห์นจึงได้ตอบพวกเขาทั้งหมดว่า "สำหรับตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาพวกท่านด้วยน้ำ แต่ผู้หนึ่งซึ่งจะเสด็จมา ทรงฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ามาก และข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะให้บัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

¹⁷ คราใดของพระองค์ก็อยู่ในหัตถ์ของพระองค์แล้วเพื่อชำระลานบวงช้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อแยกข้าวไปไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาเกล็ดด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"

¹⁸ ยอห์นยังการกระตุ้นเตือนกับ ประชาชนอีกหลายประการและประกาศว่าประเสริฐแก่ประชาชน ¹⁹ เมื่อเฮโรดผู้ครองแคว้นถูกติเตียนเรื่องที่ตั้งงานกับเฮโรเดียสภรรยาของน้องชาย และเรื่องความชั่วที่สืบที่เฮโรดได้ทำ ²⁰ เขายังทำความชั่วหลายๆ อย่างที่เคยทำเพิ่มขึ้นอีก โดยการจับยอห์นขังไว้ในคุก

²¹ เมื่อคนเหล่านั้นรับบัพติศมา พระเยซูก็รับบัพติศมาด้วย และขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน ท้องฟ้าก็เปิดออก ²² และพระวิญญาณบริสุทธิ์รูปลักษณะดั่งนกเขาลงมาบนพระองค์ และมีพระสุรเสียงดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านคือบุตรของเรา ผู้ที่เรารัก เราพอใจเจ้ายิ่งนัก"

²³ เมื่อเยซูทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ พระองค์มีพระชนมายุราวสามสิบพรรษา (ตามที่สันนิษฐาน) พระองค์เป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของเฮลี ²⁴ ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเลวี ซึ่งเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของยันทาย ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ

²⁵ ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของอาโมส ซึ่งเป็นบุตรของนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรของเฮสลี ซึ่งเป็นบุตรของนักกาย ²⁶ ซึ่งเป็นบุตรของมาอาค ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเฮเมอัน ซึ่งเป็นบุตรของโยเซค ซึ่งเป็นบุตรของโยดา

²⁷ ซึ่งเป็นบุตรของโยอานัน ซึ่งเป็นบุตรของเรซา ซึ่งเป็นบุตรของเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรของเฮอัลคิเอล ซึ่งเป็นบุตรของเนรี ²⁸ ซึ่งเป็นบุตรของเมลคี ซึ่งเป็นบุตรของอดดี ซึ่งเป็นบุตรของโคสโม ซึ่งเป็นบุตรของเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรของเฮอร์ ²⁹ ซึ่งเป็นบุตรของโยชูวา ซึ่งเป็นบุตรของเฮลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรของโยริม ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของเลวี

³⁰ ซึ่งเป็นบุตรของสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรของยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรของโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรของเฮลียาคิม ³¹ ซึ่งเป็นบุตรของเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรของเมนนา ซึ่งเป็นบุตรของมัทธิว ซึ่งเป็นบุตรของนาธาน ซึ่งเป็นบุตรของดาวิด ³² ซึ่งเป็นบุตรของเฮสลี ซึ่งเป็นบุตรของโอบเอด ซึ่งเป็นบุตรของโอบาส ซึ่งเป็นบุตรของสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรของนาโฮน

33 ซึ่งเป็นบุตรของอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรของอัดมิม ซึ่งเป็นบุตรของอารนี ซึ่งเป็นบุตรของเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรของเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรของ
ยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรของยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรของอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรของเทร่าห์ ซึ่งเป็นบุตรของนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตร
ของเสรุค ซึ่งเป็นบุตรของเรอู ซึ่งเป็นบุตรของเปเลก ซึ่งเป็นบุตรของเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรของเซลาห์

36 ซึ่งเป็นบุตรของโคนาน ซึ่งเป็นบุตรของอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรของเซบ ซึ่งเป็นบุตรของโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรของลามะค 37 ซึ่งเป็นบุตรของเบ
รูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรของเอโนค ซึ่งเป็นบุตรของยาเรด ซึ่งเป็นบุตรของมาหะลาเลเอล ซึ่งเป็นบุตรของโคนาน 38 ซึ่งเป็นบุตรของเอโนส ซึ่งเป็นบุตร
เสก ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้า

Chapter 4

- ¹ จากนั้น พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเสด็จกลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณทรงนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
- ² ที่ซึ่งพระองค์ถูกมารทดลองถึงสี่สิบวัน ตลอดวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้รับประทานสิ่งใดเลย เมื่อเวลานั้นสิ้นสุดแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว
- ³ มารจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้เป็นขนมปัง" ⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "มีเขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้'"
- ⁵ แล้วมารได้นำพระเยซูไปยังที่สูง และแสดงราชอาณาจักรต่างๆ ของ โลกให้พระองค์เห็นภายในพริบตาเดียว ⁶ มารจึงพูดกับพระองค์ว่า "เราจะให้สิทธิอำนาจทุกอย่างนี้แก่ท่านและความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของพวกเขา เพราะว่า พวกเขาได้มอบไว้ให้แก่เราและเราสามารถมอบให้กับใครก็ได้ที่เราต้องการ" ⁷ ดังนั้นถ้าท่านก้มกราบและนมัสการเรา สิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นของท่าน"
- ⁸ แต่พระเยซูตรัสตอบมันว่า "มีเขียนไว้ว่า 'ท่านจะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านและท่านจะรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว'"
- ⁹ จากนั้นมารได้นำพระเยซูไปยังกรุงเยรูซาเล็มและให้พระองค์ประทับที่จุดสูงสุดของพระวิหาร และพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงมาจากที่นี่" ¹⁰ เพราะมีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ดูแลท่านและปกป้องท่าน' ¹¹ และ 'พวกเขาจะเอามือประคองท่าน เพื่อว่าไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน'"
- ¹² พระเยซูตรัสตอบมันว่า "มีคำกล่าวว่า 'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน'" ¹³ เมื่อมารเสร็จสิ้นการทดลองพระเยซูแล้วมันก็จากไป และละพระองค์ไว้จนกว่าจะมีโอกาส
- ¹⁴ แล้วพระเยซูทรงกลับไปยังกาลิลีด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณและกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วดินแดนที่อยู่ล้อมรอบ ¹⁵ แล้วพระองค์ทรงเริ่มสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขาและทุกคนก็พากันสรรเสริญพระองค์
- ¹⁶ พระองค์เสด็จมายังนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ทรงเติบโตขึ้น และพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และพระองค์ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม ¹⁷ พวกเขาจึงยื่นม้วนหนังสือผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ให้พระองค์ พระองค์ทรงเปิดม้วนหนังสือและพบข้อความที่เขียนไว้ว่า
- ¹⁸ "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าให้บอกข่าวดีแก่คนยากจน พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเขาและทำให้คนตาบอดมองเห็น เพื่อปลดปล่อยผู้ที่ถูกกดขี่ให้ได้รับอิสระ" ¹⁹ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า"
- ²⁰ แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือ ส่งคืนแก่ผู้ดูแล และนั่งลง สายตาของทุกคนที่อยู่ใต้อธรรมศาลาก็จ้องดูพระองค์ ²¹ พระองค์เริ่มตรัสกับพวกเขาว่า "พระคัมภีร์ที่ท่านได้ยืมวันนี้ได้สำเร็จลงแล้ว" ²² ทุกคนก็กล่าวชมเชยพระองค์ และพวกเขาพากันประหลาดใจกับถ้อยคำแห่งพระคุณที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพวกเขาถามกันว่า "นี่คือบุตรชายของโยเซฟ มีใช่หรือ?"
- ²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านคงจะต้องกล่าวคำสาบานนี้แก่ข้าพเจ้าเป็นแน่ว่า 'หมองงรักชาติตนเองเกิด อะไรก็ตามที่พวกเราได้ยืมว่าท่านได้กระทำในคาเปอร์นาอุม จงทำในเมืองของพวกเราด้วย'" ²⁴ แต่พระองค์ตรัสว่า "เรานบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตนเอง
- ²⁵ แต่เรานบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ในสมัยของเอลียาห์มีหญิงม่ายมากมายในอิสราเอล เมื่อท้องฟ้าปิดเป็นเวลาสามปีหกเดือนและเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดิน ²⁶ แต่เอลียาห์ไม่ได้ถูกส่งไปหาใคร ยกเว้นหญิงม่ายที่เขราพักในไซดอนที่อาศัยอยู่กัน ²⁷ ในสมัยผู้เผยพระวจนะเอลียาห์มีคนโรคเรื้อนมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีคนไหนหายจากโรคยกเว้นนาอามานคนซีเรีย"
- ²⁸ ทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาเต็มไปด้วยความโกรธ เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ²⁹ พวกเขาลุกขึ้นและไล่พระองค์ออกไปนอกเมือง และพาพระองค์ไปยังหน้าผาของเนินเขาที่เมืองของพวกเขาตั้งอยู่ เพื่อจะผลักพระองค์ให้ตกหน้าผาไป ³⁰ แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางพวกเขาไป และพระองค์เสด็จไปยังที่อื่น
- ³¹ แล้วพระองค์ลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงเริ่มต้นสั่งสอนพวกเขาในวันสะบาโต ³² พวกเขาพากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจ
- ³³ ขณะนั้นในธรรมศาลานั้น มีชายคนหนึ่งมีผีโสโครกสิงอยู่ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า ³⁴ "อ๊ะ พวกเราต้องทำอะไรกับท่านหรือ เยชูนาซาเร็ธ? ท่านมาเพื่อทำลายพวกเราหรือ? ข้ารู้ว่าท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"
- ³⁵ พระเยซูจึงตรัสห้ามผีร้ายว่า "เซียบและจงออกมาจากเขา" เมื่อผีร้ายทำให้ชายคนนั้นล้มลงท่ามกลางพวกเขา มันได้ออกจากเขาและไม่ได้อำนาจอันตรายใดๆ แก่เขาเลย ³⁶ คนทั้งปวงต่างพากันประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งและพวกเขาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพูดกันว่า "คำเหล่านี้คืออะไร? เขาสั่งให้ผีโสโครกออกมาด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกมา" ³⁷ ดังนั้นกิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วทุกภาคแถบนั้น

38 แล้วพระเยซูจึงออกไปธรรมศาลาและเข้าไปในบ้านของซีโมน แม่ม่ายของซีโมนล้มป่วยเป็นไข้สูง และพวกเขาจึงวิงวอนพระองค์แทนเธอ **39** ดังนั้นพระองค์จึงทรงยืนอยู่เหนือเธอและทรงห้ามไข้ แล้วไข้ก็หายไป ทันใดนั้นเธอลุกขึ้นและเริ่มปรบมือขับไล่พวกเธอ

40 เมื่อเวลาพลบค่ำ ประชาชนพากันคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ มาหาพระเยซู พระองค์ทรงวางมือของพระองค์บนพวกเขาทุกคนและพวกเขาก็หายโรค **41** ฝูงก็ออกจากตัวของหลายคนและร้องว่า "ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า" แต่พระเยซูทรงห้ามฝูงและไม่ให้พวกมันพูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

42 เมื่อถึงเวลารุ่งเช้า พระองค์ทรงออกไปยังที่สงบเงียบ ฝูงชนก็พากันมองหาพระองค์และมายังสถานที่ที่พระองค์อยู่ พวกเขาพยายามห้ามพระองค์ไม่ให้ไปจากพวกเขา **43** แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นๆ เพราะนี่เป็นเหตุผลที่เราถูกส่งมาที่นี่" **44** จากนั้นพระองค์ทรงเทศนาในธรรมศาลาต่างๆ ทั่วแคว้นยูเดีย

Chapter 5

- ¹ ขณะที่ฝูงชนล้อมรอบพระเยซูและฟังพระวจนะของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงยืนอยู่ริมฝั่งทะเลสาบเยเนซารेत ² พระองค์ทรงเห็นเรือสองลำถูกลากขึ้นมาที่ริมฝั่งทะเลสาบ ชาวประมงขึ้นมาจากเรือและกำลังชักอวนของพวกเขาอยู่ ³ พระเยซูจึงเสด็จลงไปบนเรือลำหนึ่งซึ่งเป็นของซีโมนและทรงขอให้เขาก่อเรือออกไปห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ทรงนั่งลงและสอนประชาชนจากเรือลำนั้น
- ⁴ เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับซีโมนว่า "จงถอยเรือออกไปยังที่น้ำลึกและหย่อนอวนของท่านลงเพื่อจับปลา" ⁵ ซีโมนตอบว่า "ท่านอาจารย์ พวกเรากำลังดิ้นรนและไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลงตามคำของท่าน" ⁶ เมื่อพวกเขาทำ พวกเขาจับปลาได้จำนวนมากมาย จนอวนของพวกเขากำลังจะขาด ⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงส่งสัญญาณให้กับเพื่อนๆ ของพวกเขาที่อยู่ในเรือลำอื่นให้พวกเขามาช่วย พวกเขา ก็มาและได้ฉมวกเรือทั้งสองลำจนเรือเริ่มจะจม
- ⁸ แต่ซีโมนเปโตรเมื่อเขาเห็นดังนั้น จึงทรุดตัวลงที่เท้าของพระเยซูทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป" ⁹ เพราะเขากับคนทั้งหลายที่อยู่กับเขาต่างก็ประหลาดใจในเรื่องที่พวกเขาจับปลาได้ ¹⁰ รวมทั้งยาขอบและยอห์น บุตรของเศเบดี พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมงานของซีโมน พระเยซูจึงตรัสกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย เพราะจากนี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน" ¹¹ เมื่อพวกเขานำเรือของพวกเขาเข้าฝั่ง พวกเขาจึงทิ้งทุกสิ่งและตามพระองค์ไป
- ¹² ในขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองๆ หนึ่ง มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคเรื้อนอยู่ ที่นั่น เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาขอบหน้าของเขาและก้มลงกราบที่เท้าของพระองค์ ¹³ แล้วพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปแตะต้องเขา พระองค์ตรัสว่า "เราเต็มใจ จงหายโรคเถิด" แล้วในทันใดโรคเรื้อนที่เป็นอยู่ก็หายไปจากเขา
- ¹⁴ พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกใคร แต่ตรัสกับเขาว่า "จงไปตามทางของท่าน และแสดงตนเองต่อปุโรหิตและถวายเครื่องบูชาสำหรับการหายจากโรคเรื้อนของท่านตามที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย"
- ¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์กลับเลื่องลือออกไปมากยิ่งขึ้น และจนฝูงชนมากมายพากันมาฟังพระองค์สอน และรับการรักษาโรค ¹⁶ แต่พระองค์มักจะปลีกตัวออกไปยังที่เปลี่ยวและทรงอธิษฐาน
- ¹⁷ อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอน และมีพวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนบัญญัตินั่งอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขามาจากหมู่บ้านต่างๆ ในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์เพื่อการรักษาโรค
- ¹⁸ มีชายบางคนได้ห้ามผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตมานอนที่นั่น และพวกเขาพยายามมองหาทางที่จะนำเขาเข้ามาข้างใน เพื่อวางเขาลงต่อหน้าพระเยซู ¹⁹ พวกเขาไม่สามารถหาทางนำเขาเข้าไปได้เพราะฝูงชน ดังนั้นพวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคาบ้าน แล้วหย่อนที่นอนซึ่งชายที่เป็นอัมพาตนอนอยู่ผ่านกระเบื้องหลังคากลางประชาชน ตรงหน้าพระเยซูพอดี
- ²⁰ ทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา พระเยซูจึงตรัสว่า "มนุษย์เอ๋ย บาปต่างๆ ของพวกท่านได้รับการอภัยแล้ว" ²¹ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเริ่มตั้งคำถามโดยพูดกันว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า? ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น?"
- ²² แต่พระเยซูทรงทราบที่พวกเขากำลังคิด จึงตรัสตอบพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงตั้งคำถามนี้ในใจของพวกท่าน? ²³ อย่างไหนจะง่ายกว่าที่จะพูดว่า 'บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือพูดว่า 'จงลุกขึ้นและเดินไป?' ²⁴ แต่ว่าพวกท่านอาจรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะให้อภัยบาปได้" พระองค์จึงตรัสกับชายอัมพาต "เราบอกท่านว่า จงลุกขึ้น เก็บเสื้อที่นอนของท่านและไปบ้านของท่านเถิด"
- ²⁵ ในทันใดนั้น เขาลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวงและเก็บเสื้อที่เขาถอนแล้วกลับไปยังบ้านของท่านพร้อมกับถวายเกียรติแด่พระเจ้า ²⁶ ทุกคนต่างก็ประหลาดใจและพวกเขาถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาเต็มไปด้วยความเกรงกลัวและพูดกันว่า "วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งที่เหลือเชื่อเกิดขึ้น"
- ²⁷ หลังจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้น พระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่น และทรงเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อว่า เลวี นั่งอยู่ที่เดิมที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา" ²⁸ ดังนั้นเลวีจึงลุกขึ้น และตามพระองค์ไป และถึงทุกอย่างไว้เบื้องหลัง
- ²⁹ แล้วเลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านเพื่อพระเยซู มีคนเก็บภาษีจำนวนมากอยู่ที่นั่นและคนอื่นๆ ที่เอนกายลงที่โต๊ะและรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา ³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์กำลังบ่นกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ?" ³¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนที่มีสุขภาพดีแล้วก็ไม่ต้องการหมอ เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ" ³² เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรมให้กลับใจ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ"
- ³³ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พวกศิษย์ของยอห์นมักจะถืออดอาหารและอธิษฐานอยู่เสมอ และพวกศิษย์ของฟาริสีก็ทำอย่างเดียวกัน แต่พวกศิษย์ของท่านทั้งกินและดื่ม" ³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ใครที่สามารถทำให้ผู้เข้าร่วมงานแต่งงานของเจ้าบ่าวอดอาหารในขณะที่เจ้าบ่าวยังคงอยู่กับพวกเขาได้หรือ? ³⁵ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะถูกนำตัวไปจากพวกเขา และในวันเหล่านั้นพวกเขาจึงจะอดอาหาร"
- ³⁶ แล้วพระเยซูจึงตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า "ไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อตัวใหม่เพื่อมาปะเสื้อเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เขาจะต้องฉีกเสื้อตัวใหม่ และผ้าจากเสื้อตัวใหม่ก็จะไม่เข้ากันกับเสื้อตัวเก่าด้วย"

³⁷ ไม่มีใครเอาเหล้าจุ่นใหม่ใส่ลงไปในถุงหนังเก่า ถ้าเขาทำอย่างนั้น เหล้าจุ่นใหม่จะทำให้ถุงนั้นปริขาด เหล้าจุ่นจะไหลออกมาและถุงหนังก็จะเสียหาย ³⁸ แต่เหล้าจุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังจุ่นใหม่ ³⁹ ไม่มีใครที่ได้ดื่มเหล้าจุ่นเก่าแล้วจะต้องการเหล้าจุ่นใหม่ เพราะเขากล่าวว่า 'ของเก่าดีกว่า'"

Chapter 6

- ¹ เมื่อถึงวันสะบาโต ในขณะที่พระเยซูเสด็จผ่านทุ่งนาและเหล่าสาวกของพระองค์เด็ดรวงข้าว แล้วขยี้มันในมือของพวกเขาและกินเมล็ดข้าวนั้น ² แต่พวกฟาริสีบางคนกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำสิ่งที่เป็นข้อห้ามในวันสะบาโต?"
- ³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านเรื่องที่ว่าวัดได้กระทำการเมื่อที่เขาสวด ทั้งเขาและพวกคนที่อยู่กับเขาหรือ? ⁴ เขาได้ไปที่พระนิเวศของพระเจ้า และเอาขนมปังหน้าพระพักตร์มารับประทาน และยังให้แก่พวกคนที่อยู่กับท่านรับประทานด้วย ซึ่งตามบทบัญญัติแล้วมีแต่ปุโรหิตเท่านั้นที่จะรับประทานได้" ⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโต"
- ⁶ เมื่อมาถึงวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปที่ธรรมศาลา และทรงเข้าไปสั่งสอนประชาชนที่นั่น มีชายคนหนึ่งมือขวาสิบ ⁷ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็จับเขาอยู่ที่พระองค์ เพื่อจะดูว่าพระองค์จะทรงรักษาใครในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อที่พวกเขาจะหาเหตุที่จะกล่าวโทษพระองค์ ⁸ แต่พระองค์ทรงทราบว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ และพระองค์จึงตรัสกับชายที่มีมือสิบคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นและมายืนอยู่ตรงกลางของทุกคน" ดังนั้นชายคนนั้นจึงลุกขึ้นและมายืนอยู่ที่นั่น
- ⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราถามพวกท่านว่า ตามพระบัญญัติวันสะบาโตควรที่จะทำการดี หรือทำการร้าย ควรที่จะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?" ¹⁰ แล้วพระองค์ทรงมองพวกเขาไปรอบๆ และตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของท่านออกมา" เขาก็ทำตามนั้น และมือของเขาจึงหายเป็นปกติ ¹¹ แต่คนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความโกรธ และพวกเขาคูยกันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซู
- ¹² ในวันนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปยังเบธานีเพื่ออธิษฐาน พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน ¹³ เมื่อถึงตอนเช้า พระองค์ทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และพระองค์ทรงเลือกสิบสองคนในพวกเขา ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทรงให้ชื่อว่า อัครสาวก
- ¹⁴ ชื่อของบรรดาอัครสาวก คือ ซีโมน (ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งชื่อให้ว่าเปโตร) และอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟีลิป บาร์โธโลมิว ¹⁵ มักธีว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกกันว่าเศโลไท ¹⁶ ยูดาบุตรของยากอบ และยูดาสิสคาริโอท ผู้ที่กลายเป็นคนทรยศ
- ¹⁷ แล้วพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขาพร้อมกับพวกเขา และทรงยืนอยู่บนพื้นที่ราบ กับฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่เป็นเหล่าสาวกของพระองค์ และประชาชนมากมายจากแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม และชายฝั่งทะเลของเมืองไทโรและไซดอน ¹⁸ พวกเขาจะมาเพื่อที่จะฟังพระองค์ และรักษาโรคต่างๆ ของพวกเขาให้หาย ประชาชนซึ่งทนทุกข์จากวิญญาณโสโครกก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย ¹⁹ ทุกคนในฝูงชนพยายามที่จะแตะต้องพระองค์ เพราะว่ามิถุนั้นออกจากพระองค์และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายทุกคน
- ²⁰ แล้วพระองค์ทรงมองดูเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งสวดในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้อิ่มเอม ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ซึ่งร้องไห้ในขณะนี้ เพราะพวกท่านจะได้หัวเราะ"
- ²² ความสุขมีแก่ท่านทั้งหลายเมื่อผู้คนเกลียดชังพวกท่าน เมื่อพวกเขาขับไล่และลบหลู่พวกท่าน และปฏิเสชนามของพวกท่านประหนึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วช้าเพราะบุตรมนุษย์ ²³ ในวันนั้นจงชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความเปรมปรีดิ์เถิดเพราะบำเหน็จของพวกท่านในสวรรค์ยิ่งใหญ่นัก เนื่องจากบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะ
- ²⁴ แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งร่ำรวย เพราะพวกเจ้าได้รับความสุขสบายแล้ว ²⁵ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งอิ่มท้องอยู่ในขณะนี้ เพราะพวกเจ้าจะหิวโหยในภายหลัง วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งหัวเราะอยู่ในเวลานี้ เพราะพวกเจ้าจะโศกเศร้าและร่ำไห้
- ²⁶ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งปวงยกย่องพวกเจ้า เพราะบรรพบุรุษของพวกท่านได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้นกับบรรดาผู้เผยพระวจนะเถิด
- ²⁷ แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่ฟังอยู่ว่าจงรักศรัทธาของพวกท่าน และจงทำดีแก่ผู้ซึ่งเกลียดชังพวกท่าน ²⁸ จงอวยพรผู้ซึ่งแช่งด่าท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ซึ่งทำร้ายท่าน
- ²⁹ ใครซึ่งตบแก้มของพวกท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างให้เขาด้วย ถ้าผู้ใดเอาเสื้อคลุมของพวกท่านไป จงอย่าหวงเสื้อของพวกท่านด้วยเช่นกัน
- ³⁰ จงให้แก่ทุกคนที่ขอร้องจากท่าน ถ้าใครเอาสิ่งที่เป็นของท่านไป อย่าได้ทวงถามเพื่อที่จะเอาคืน
- ³¹ พวกท่านควรจะมีปฏิบัติต่อคนทั้งปวงอย่างเดียวกับที่พวกท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อพวกท่าน ³² ถ้าท่านทั้งหลายรักเฉพาะผู้ที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็ยังรักเฉพาะคนที่รักพวกเขาเหมือนกัน ³³ ถ้าพวกท่านทำดีเฉพาะกับคนที่ทำดีต่อพวกท่าน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? เพราะแม้แต่พวกคนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ³⁴ ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะคนที่พวกท่านหวังจะได้คืน พวกท่านจะได้รับความเลื่อมใสหรือ? แม้แต่พวกคนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังจะได้คืนเหมือนกัน
- ³⁵ แต่จงรักศรัทธาของพวกท่านและทำดีต่อพวกเขา จงให้ยืมโดยไม่หวังที่จะได้สิ่งใดคืน แล้วบำเหน็จของท่านจะยิ่งใหญ่มาก และท่านจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ทรงพระกรุณาทั้งต่อคนนอกตัญญูและคนชั่ว ³⁶ จงเมตตากรุณาเช่นเดียวกับที่พระบิดาของพวกท่านทรงเมตตากรุณา
- ³⁷ อย่าตัดสิน และท่านจะไม่ถูกตัดสิน อย่าแช่งด่า และท่านจะไม่ถูกแช่งด่า จงให้อภัยต่อคนอื่น ๆ และท่านจะได้รับการอภัย

38 จงให้แล้วพวกท่านจะได้รับ จำนวนเหลือเพื่อยึดสันแน้นพูนล้นจะถูกเทลงในตักของท่าน เพราะท่านใช้ทะนานอันใดก็จะใช้ทะนานอันเดียวกันนั้น ตวงแก่ท่าน"

39 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมาว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือไม่? ถ้าเขาทำอย่างนั้น พวกเขาทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือไม่? **40** ศิษย์ไม่เป็นใหญ่กว่าครูของเขา แต่ทุกคนเมื่อพวกเขาได้รับการฝึกฝนอย่างดีแล้ว ก็จะเป็นกับเหมือนครูของพวกเขา

41 ทำไมพวกท่านจึงมองดูเศษฟางชิ้นเล็กๆที่อยู่ในตาพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่ได้สังเกตเห็นก้อนไม้ที่อยู่ในตาของตนเอง? **42** พวกท่านจะพูดกับพี่น้องของพวกท่านอย่างไรว่า 'พี่น้องเอ๋ย ขอให้ข้าพเจ้าเอาเศษฟางที่อยู่ในตาท่านออกไป' ในเมื่อท่านเองไม่เห็นก้อนไม้ที่อยู่ในตาของพวกท่านเอง? คนหน้าซื่อใจคด ท่านต้องเอาก้อนไม้ออกจากตาของท่านเสียก่อน แล้วท่านจึงจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน เพื่อจะเอาเศษฟางที่อยู่ในตาของพี่น้องของท่านออกมาได้

43 เพราะว่าไม่มีต้นไม้ดีที่ออกผลเลว หรือไม่มีต้นไม้เลวที่ออกผลดี **44** เพราะว่าจากรูจักต้นไม้แต่ละต้นได้จากชนิดของผลที่ออกมา เพราะคนจะไม่เก็บผลมะเดื่อจากพุ่มหนาม หรือพวกเขาจะไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้ที่มีหนามเช่นกัน

45 คนดีย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น

46 ทำไมพวกท่านจึงเรียกเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอกนั้น? **47** ทุกคนที่มาหาเราและได้ยินถ้อยคำของเราและทำตามนั้น เราจะบอกให้พวกท่านรู้ว่าเขาเป็นเหมือนอะไร **48** เขาก็เป็นเหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้าน ผู้ที่ขุดลึกลงไปในดินและสร้างฐานรากของบ้านบนศิลาที่แข็งแกร่ง เมื่อน้ำท่วมและกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น แต่ไม่สามารถทำให้บ้านหลังนั้นสั่นไหวได้ เพราะมันถูกสร้างไว้อย่างดีแล้ว

49 แต่คนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่ทำตามนั้น เขาก็เหมือนชายคนหนึ่งสร้างบ้านไว้บนพื้นดินที่ปราศจากฐานราก เมื่อกระแสน้ำเชี่ยวไหลพัดบ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงทันที และทำลายบ้านหลังนั้นลงอย่างสิ้นซาก

Chapter 7

- ¹ หลังจากที่พระเยซูตรัสให้ประชาชนได้ฟังเสร็จสิ้นทุกสิ่งแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม
- ² ขณะนั้นมีทาสของนายร้อยคนหนึ่งผู้ซึ่งเป็นที่เอาใจใส่ของนาย และเขากำลังป่วยหนักและใกล้จะตาย ³ เมื่อนายร้อยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซู เขาได้ส่งผู้อาวุโสของชาวยิวบางคนไปหาพระองค์ เพื่อเชิญพระองค์ให้เสด็จมาช่วยรักษาคนรับใช้ของเขา ⁴ เมื่อพวกเขาไปที่พระเยซู พวกเขาได้อ้อนวอนพระองค์อย่างเอาใจจริงเขาจึงว่า "นายร้อยเป็นคนที่พระองค์สมควรจะทำสิ่งนี้เพื่อเขา ⁵ เพราะเขารักชนชาติของพวกเรา และเขาเป็นผู้ที่สร้างธรรมศาลาให้แก่พวกเรา"
- ⁶ ดังนั้นพระเยซูจึงเสด็จไปตามทางของพระองค์กับพวกเขา แต่เมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้านของเขา นายร้อยส่งเพื่อน ๆ มาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าลำบากเลย เพราะข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับพระองค์เข้ามาได้ชายคาบ้านของข้าพระองค์ ⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงเห็นว่าตนเองไม่สมควรที่จะมาหาพระองค์ ขอเพียงตรัสสั่งเพียงคำเดียวและคนรับใช้ของข้าพระองค์จะหายโรค ⁸ เพราะข้าพระองค์เป็นชายคนหนึ่งที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชา และมีทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์อีก ข้าพระองค์สั่งคนนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป และสั่งคนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา และสั่งคนรับใช้ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"
- ⁹ เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจในตัวเขา และหันไปหาฝูงชนที่ตามพระองค์มาแล้วตรัสว่า "เราบอกพวกท่านว่าเราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้แม้แต่ในอิสราเอล" ¹⁰ เมื่อคนเหล่านั้นที่ถูกส่งไปกลับมาถึงบ้านแล้ว พวกเขา ก็พบว่าคนรับใช้หายเป็นปกติแล้ว
- ¹¹ หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูเสด็จไปยังเมืองหนึ่งที่ชื่อนาอิน และเหล่าสาวกของพระองค์และฝูงชนกลุ่มใหญ่ไปกับพระองค์ด้วย ¹² เมื่อพระองค์เข้ามาใกล้ประตูเมืองแล้ว ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เขาเป็นบุตรชายคนเดียวของมารดา (ซึ่งเป็นหญิงม่าย) และฝูงชนจำนวนมากจากเมืองก็นับอยู่ด้วย ¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นเธอแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกสงสารเธอยิ่งนัก และตรัสกับเธอว่า "อย่าร้องไห้" ¹⁴ แล้วพระองค์จึงเสด็จเข้าไปและแตะต้องขอบโลงศพที่พวกเขาหามศพอยู่และคนเหล่านั้นที่หามโลงศพหยุดยืนอยู่ พระองค์ตรัสว่า "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น" ¹⁵ ชายหนุ่มที่ตายนั้นจึงลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด แล้วพระเยซูจึงทรงมอบเขาให้แก่มารดาของเขา
- ¹⁶ แล้วพวกเขาทุกคนจึงเต็มไปด้วยความกลัว และพวกเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า "ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่ได้มาบังเกิดท่ามกลางพวกเราแล้ว" และ "พระเจ้าทรงทอดพระเนตรผู้คนของพระองค์แล้ว" ¹⁷ ข่าวเรื่องพระเยซูนี้ได้เลื่องลือไปทั่วยูเดียและแคว้นโดยรอบทั้งหมด
- ¹⁸ พวกศิษย์ของยอห์นมาเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่บังพวงเหล่านั้น ¹⁹ แล้วยอห์นจึงเรียกศิษย์สองคนของเขามาและส่งพวกเขาไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อถามว่า "พระองค์เป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าพวกเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?" ²⁰ เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้พระเยซูแล้ว ชายเหล่านั้นจึงทูลว่า "ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ส่งพวกเรามาหาท่านเพื่อถามว่า 'ท่านเป็นผู้ซึ่งจะมานั้นหรือ หรือว่าเราต้องรอคอยอีกผู้หนึ่ง?'"
- ²¹ ในเวลานั้น พระองค์ทรงรักษาคคนมากมายให้หายจากโรค และความทุกข์ยากต่างๆ และจากพวกวิญญูณชั่ว และทรงรักษาคคนตาบอดหลายคนให้มองเห็นได้ ²² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หลังจากที่พวกท่านกลับไปแล้ว จงรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายจากโรค คนหูหนวกได้ยิน คนตายเป็นขึ้นมาจากอภิศรี และคนยากไร้ก็ได้รับข่าวประเสริฐ ²³ ผู้ใดที่ไม่ล้มเลิกความเชื่อในเราเนื่องจากสิ่งที่เรากระทำก็เป็นสุข"
- ²⁴ หลังจากที่ผู้ส่งข่าวของยอห์นไปแล้ว พระเยซูจึงเริ่มตรัสกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นว่า "ท่านออกไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร? ไปดูต้นอ้อไหวโดยลมหรือ? ²⁵ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ไปดูชายคนหนึ่งที่ตั้งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อดีหรือ? ดูเถิด ผู้ที่ตั้งกายด้วยเสื้อผ้าราคาแพงและใช้ชีวิตอย่างหรูหราอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ ²⁶ แต่ท่านออกไปดูอะไร? ผู้เผยพระวจนะหรือ? แน่ทีเดียว เราบอกพวกท่านว่าเป็นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก
- ²⁷ ท่านผู้นี้คือคนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าท่าน' ²⁸ เราบอกพวกท่านว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิงเหล่านั้น ไม่มีใครใหญ่กว่ายอห์น แต่ผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าเขา"
- ²⁹ (เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยินดังนั้น รวมทั้งบรรดาคนเก็บภาษี พวกเขาประกาศว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม เพราะพวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นแล้ว ³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญในบทบัญญัติไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น)
- ³¹ "แล้วเราจะเปรียบคนในยุคนี้กับอะไรดี? พวกเขาเหมือนอะไร? ³² พวกเขาเหมือนกับเด็กๆ ที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งลงและร้องเรียกกันและกันว่า 'พวกฉันเป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอไม่เต้น พวกฉันเร้าโศก และพวกเธอไม่ร้องไห้'
- ³³ เพราะยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ ไม่ได้กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น และพวกท่านกล่าวว่า 'เขามีผีสิง' ³⁴ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และพวกท่านกล่าวว่า 'ดูเถิด เขาเป็นคนตะกละ และคนขี้เมา เป็นเพื่อนของพวกคนเก็บภาษีและคนบาป' ³⁵ แต่พระปัญญาที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยบรรดาลูกของพระปัญญานั้น"
- ³⁶ มีคนหนึ่งคนในพวกฟาริสีเชิญพระเยซูไปรับประทานอาหารกับเขา หลังจากที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของฟาริสีแล้ว พระองค์ทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะเพื่อจะรับประทานอาหาร ³⁷ ดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นคนบาป เมื่อเธอรู้อย่างที่พระองค์กำลังเอนกายรับประทานอาหารในบ้าน

ของฟาริสี เธอจึงได้นำฟอบน้ำมันหอมมา ³⁸ เธอยืนอยู่ข้างหลังพระองค์ใกล้พระบาทของพระองค์และร้องไห้ เธอเริ่มร้องไห้จนน้ำตาของเธอไหล เปียกพระบาทของพระองค์ และเธอเช็ดด้วยผมจากศีรษะของเธอ จูบพระบาทของพระองค์ และชโลมด้วยน้ำมันหอมนั้น

³⁹ เมื่อฟาริสีคนที่ได้เชิญพระเยซูมาได้เห็นดังนั้น เขาก็คิดในใจเขาเองว่า "ถ้าท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะ ท่านก็คงจะรู้ว่าผู้หญิงที่แตะต้องตัวท่านเป็นใครและเป็นคนแบบไหน เพราะเธอเป็นคนบาป" ⁴⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ซีโมน เรามีบางอย่างจะบอกท่าน" เขากล่าวว่า "ท่านอาจารย์ เชิญพูดเถิด"

⁴¹ พระเยซูตรัสว่า "เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่สองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่ห้ำร้อยเดนาริอัน และอีกคนหนึ่งเป็นหนึ่ห้ำสิบเดนาริอัน ⁴² เมื่อพวกเขาไม่มีเงินจะจ่าย เขาก็ยกหนึ่ให้ทั้งสองคน ดังนั้นในสองคนนั้น คนไหนจะรักเขามากกว่า?" ⁴³ ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นคนที่เขายกหนึ่ให้มากที่สุด" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตัดสินใจถูกต้องแล้ว"

⁴⁴ พระเยซูหันไปหาผู้หญิงคนนั้นและตรัสกับซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงคนนี้ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้เรา แต่เธอร้องไห้จนเปียกเท้าของเราแล้วเอาผมของเธอเช็ด ⁴⁵ ท่านไม่ได้จูบเรา แต่เธอจูบเท้าของเราไม่หยุดเลยตั้งแต่ที่เรามา"

⁴⁶ ท่านไม่ได้ชโลมศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่เธอได้ชโลมเท้าของเราด้วยน้ำมันหอม ⁴⁷ ดังนั้นเราบอกท่านว่า บาปต่างๆ ของเธอที่มีบาปมากมายได้รับการอภัยแล้วเพราะเธอรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อย ก็รักน้อย"

⁴⁸ แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "ความบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว" ⁴⁹ คนเหล่านั้นที่ร่วมเอนกายอยู่ด้วยจึงพูดกันว่า "คนนี้เป็นใครที่จะอภัยโทษบาปได้" ⁵⁰ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับหญิงคนนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

Chapter 8

¹ ต่อมาภายหลัง พระเยซูเสด็จไปยังเมืองและหมู่บ้านต่างๆ โดยรอบ ทรงเทศนาและประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และสาวกสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ ² รวมทั้งพวกผู้หญิงที่ได้รับการรักษาจากวิญญาณชั่วและโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมัคาบลา คนที่มีฝีเจ็ดตนถูกขับออกไป ³ โยอันนาภรรยาของคูซา หัวหน้าภรรมาของเฮโรด สุตินนาและหญิงคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ได้จัดเตรียมสิ่งของให้พวกเขาด้วยทรัพย์สิ้นของพวกเธอ

⁴ ขณะผู้คนจำนวนมากมาชุมนุมกันอยู่และประชาชนจากเมืองนั้นเมืองนี้กำลังพากันมาเข้าเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสคำอุปมาว่า ⁵ "ชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน ขณะที่เขากำลังหว่าน บางเมล็ดก็ตกตามทาง และถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศก็มากินเสีย ⁶ บางเมล็ดตกบนหิน ไม่สามารถงอกขึ้นมา และค่อยๆเหี่ยวเฉาเพราะขาดความชุ่มชื้น

⁷ บางเมล็ดก็ตกอยู่ท่ามกลางต้นหนามและต้นหนามก็เติบโตขึ้นด้วยกับเมล็ดนั้นและปกคลุมพวกมันเสีย ⁸ แต่มีบางเมล็ดที่ตกบนดินดีและเกิดผลมากมายเป็นร้อยเท่า" หลังจากที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ทรงร้องบอกว่า "ใครมีหูที่ได้ยิน ก็จงฟังเถิด"

⁹ เหล่าสาวกของพระองค์จึงถามพระองค์ถึงความหมายของคำอุปมานี้ ¹⁰ พระองค์ตรัสว่า "ความลับแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า ทรงโปรดให้พวกท่านรู้ แต่กับคนอื่นนั้นเรากล่าวเป็นคำอุปมาเพื่อว่า 'แม้ได้ดูพวกเขาาก็ไม่เห็น แม้ได้ฟังพวกเขาก็ไม่เข้าใจ'

¹¹ นี่คือความหมายของคำอุปมา เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า ¹² เมล็ดที่หล่นตามทางคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารก็มาชิงพระวจนะไปจากใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เชื่อและไม่ได้รับความรอด ¹³ เมล็ดที่ตกลงบนหินคือคนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วรับพระวจนะด้วยความยินดี แต่พวกเขาไม่มีราก พวกเขาเชื่อเพียงชั่วระยะหนึ่ง และเมื่อถูกทดลองก็หลงหายไป

¹⁴ เมล็ดที่ตกท่ามกลางต้นหนาม คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะ แต่พวกเขายังคงดำเนินในทางของตนเอง พวกเขาถูกความกังวล ทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานของชีวิตกีดขวาง และผลของพวกเขาก็ไม่เติบโตเต็มที่ ¹⁵ แต่เมล็ดที่ตกในดินดี คือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจที่ซื่อสัตย์และดีงาม ยึดเอาไว้อย่างมั่นคง จึงเกิดผลโดยความทรงรอดถาวร

¹⁶ ไม่มีผู้ใดดูตะเกียงแล้วเอาขามครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียง ในทางตรงกันข้ามเขาจะวางมันไว้ที่บนเชิงตะเกียง เพื่อว่าทุกคนที่เข้ามาจะได้มองเห็นแสงสว่าง ¹⁷ เพราะไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้จะไม่ปรากฏให้เห็น หรือสิ่งใดที่เป็นความลับนั้นจะไม่ถูกสำลักรู้และถูกเผยออกมาในที่แจ้ง ¹⁸ ดังนั้นจงตั้งใจฟังให้ดี สำหรับคนที่มิได้อยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้น แต่คนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขาคิดว่ามีอยู่นั้น ก็จะทรงเอาไปจากเขา"

¹⁹ แล้วมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถเข้าใกล้พระองค์ได้เพราะฝูงชน ²⁰ คนจึงไปถามพระองค์ว่า "มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกต้องการจะพบพระองค์" ²¹ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "มารดาของเราและพวกน้องชายของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"

²² วันหนึ่ง พระองค์ลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ให้พวกเราข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบ" พวกเขาจึงแล่นเรือไป ²³ แต่เมื่อพวกเขาแล่นเรืออยู่นั้น พระองค์บรรทมหลับ เกิดพายุใหญ่กลางทะเลสาบอย่างรุนแรง และเรือของพวกเขาเต็มไปด้วยน้ำ และพวกเขาก็ตกอยู่ในอันตราย

²⁴ แล้วเหล่าสาวกของพระเยซูเข้าไปหาพระองค์และปลุกพระองค์ให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "พระอาจารย์ พระอาจารย์ พวกเรากำลังจะตาย" พระองค์ทรงตื่นขึ้น และทรงห้ามลมและคลื่นที่กำลังบ้าคลั่ง และพวกมันก็หยุดและสงบเงียบ ²⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน?" และพวกเขาก็กลัว ขณะที่พวกเขากลัวพวกเขาก็ถามกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครหนอ พระองค์ถึงสั่งได้แม้กระทั่งลมและน้ำ และพวกมันก็เชื่อฟังคำสั่งท่าน?"

²⁶ พวกเขาแล่นเรือมาถึงเขตแดนเกราซา ซึ่งอยู่คนละฟากกับกาลิลี ²⁷ เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นฝั่ง พระองค์ทรงพบชายคนหนึ่งจากเมืองนั้น ชายนี้มีผีหลายตัวสิงอยู่ เขาไม่ได้สวมเสื้อผ้ามาเป็นเวลานานแล้วและเขาไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน แต่อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

²⁸ เมื่อเขาเห็นพระเยซู เขาก็ได้ส่งเสียงร้องและกราบลงต่อหน้าพระองค์ และเขาตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์จะทำอะไรกับข้าพระองค์? ข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขออย่ากรณมาข้าพระองค์เลย" ²⁹ เพราะว่าพระเยซูทรงสั่งให้วิญญาณโสโครกออกจากชายนั้น เพราะมันได้ครอบงำเขาหลายครั้งแล้ว แม้ว่าจะเอาโซ่และตรวนล่ามเขาไว้และให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล เขาก็หักโซ่ตรวนเสียและฉีร้ายขับเขาให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

³⁰ แล้วพระเยซูถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร?" และมันตอบว่า "ชื่อกอง" เพราะมีผีหลายตนเข้าอยู่ภายในเขา ³¹ พวกมันอ่อนวอนพระองค์ที่จะไม่ส่งพวกมันไปสู่ขุมนรก

³² ขณะนั้นมีฝูงสุกรกำลังหากินอยู่บนเนินเขา พวกผีเหล่านั้นได้ขอร้องพระองค์อนุญาตพวกมันให้เข้าไปสิงในสุกรเหล่านั้น และพระองค์อนุญาตพวกมันให้ทำเช่นนั้น ³³ ดังนั้นพวกผีจึงได้ออกจากชายคนนั้นและไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร และฝูงสุกรได้พากันวิ่งกระโจนลงจากหน้าผาสู่ทะเลและจมน้ำตาย

³⁴ เมื่อคนที่ดูแลฝูงสุกรเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาก็วิ่งหนีไปและเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและในชนบท ³⁵ ดังนั้นผู้คนก็พากันออกไปดูสิ่งที่เกิดขึ้น และพวกเขามาหาพระเยซูและพบชายที่ถูกขับผีออก เขานั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซู สวมเสื้อผ้า และมีสติ และพวกเขาก็เกิดความกลัว

36 จากนั้นผู้ที่เห็นเหตุการณ์ต่างพากันพูดถึงการที่ชายที่ถูกผีสิงได้รับการช่วยรักษาให้หาย 37 แล้วคนทั้งปวงที่อยู่ในดินแดนเกรซาจึงขอร้องพระเยซูให้ทรงไปจากพวกเขา เพราะพวกเขากลัวมาก ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป

38 ชายที่ได้รับการขับผีของพระองค์อนุญาตให้เขาไปกับพระองค์ด้วย แต่พระเยซูส่งเขากลับไป และตรัสว่า 39 "จงกลับไปบ้านของท่านและเล่าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำต่อท่าน" ชายนั้นจึงไปตามทางของตน และประกาศให้คนทั้งเมืองทราบถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงทำต่อเขา

40 เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ผู้คนก็พากันมาต้อนรับพระองค์ เนื่องจากพวกเขาบอกยพระองค์อยู่ 41 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา เข้ามาและก้มลงกราบที่พระบาทพระเยซู และเขาอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปที่บ้านของเขา 42 เพราะว่าลูกสาวคนเดียวของเขา เด็กหญิงอายุประมาณสิบสองปีกำลังจะตาย ขณะพระเยซูเสด็จไป ผู้คนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ก็เบียดเสียดพระองค์แน่นขนัด

43 ขณะนั้นหญิงคนหนึ่งมีโลหิตตกมาสิบสองปีและใช้เงินทั้งหมดของเธอไปกับการรักษา และไม่มีใครรักษาเธอได้ 44 เธอมาข้างหลังพระเยซูและแตะต้องชายฉลองของพระองค์ และทันใดนั้นโลหิตของนางก็หยุดไหล

45 พระเยซูตรัสว่า "ใครแตะต้องเรา?" เมื่อทุกคนปฏิเสธ เปโตรจึงทูลว่า "พระอาจารย์ ผู้คนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์กำลังเบียดเสียดพระองค์"

46 แต่พระเยซูตรัสว่า "มีบางคนแตะต้องเรา เพราะเรารู้ว่าฤทธิ์อำนาจได้แผ่ผ่านออกจากเรา"

47 เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่าเธอไม่อาจหนีพ้นการสังเกตเห็นได้ เธอก็มาตัวสั่นและก้มกราบต่อหน้าพระองค์ และหมอบกราบต่อหน้าพระเยซู เธอได้เปิดเผยต่อหน้าประชาชนทั้งปวงว่าทำไมเธอจึงแตะต้องพระองค์และเธอได้หายโรคในทันใดนั้น 48 แล้วพระองค์จึงตรัสกับเธอว่า "บุตรสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายโรค จงไปเป็นสุขเถิด"

49 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นั้น มีบางคนมาจากบ้านของนายธรรมศาลามายกบอกว่า "บุตรสาวของท่านได้ตายแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์อีกเลย" 50 แต่เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้น จึงตอบไยรัสว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น แล้วเธอจะหาย"

51 เมื่อพระองค์เสด็จถึงที่บ้าน พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปในบ้านกับพระองค์ ยกเว้นเปโตร ยอห์นและยากอบ และบิดากับมารดาของเด็กนั้น

52 ผู้คนที่อยู่ที่นั่นกำลังโศกเศร้าและร้องไห้คร่ำครวญให้กับเธอ แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้คร่ำครวญไปเลย เธอไม่ได้ตาย แต่หลับอยู่" 53 แต่พวกเขาพากันหัวเราะเยาะพระองค์เพราะรู้ว่าเด็กนั้นได้ตายไปแล้ว

54 แต่พระองค์จับมือเธอ แล้วตรัสออกมาว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" 55 วิญญาณของเธอก็กลับมา และเธอก็ลุกขึ้นทันที พระองค์สั่งพวกเขาให้นำอาหารมาให้เธอรับประทาน 56 บิดามารดาของเธอพากันประหลาดใจ แต่พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้

Chapter 9

¹ พระองค์ทรงเรียกสาวกทั้งสองคนมาพร้อมกัน แล้วประทานฤทธิ์เดชและสิริอำนาจเหนือวิญญาณชั่วทั้งปวงและการรักษาโรคต่างๆ ให้พวกเขา ² พระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องราชอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนป่วยให้หาย

³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ต้องนำสิ่งใดติดตัวไปในการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า ย่ามใส่ของ อาหาร เงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว" ⁴ เมื่อท่านเข้าไปในบ้านใด จงพักที่บ้านนั้นจนกว่าจะออกจากที่นั่น

⁵ หากพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากเมืองนั้น จงสะบัดฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา" ⁶ แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปในหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐและรักษาโรคในทุกๆ ที่

⁷ ขณะนั้นเอโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น และเขาจึงสับสน เพราะมีบางคนกล่าวว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว ⁸ และบางคนกล่าวว่าเอลียาห์ได้มาปรากฏตัวทั้งยังมีคนอื่น ๆ ที่บอกว่าผู้เผยพระวจนะสมัยก่อนคนหนึ่งได้เป็นขึ้นจากตาย ⁹ เอโรดจึงกล่าวว่า "เราได้ตัดศีรษะของยอห์นแล้ว แต่คนที่เราได้ยินเรื่องราวของเขาเช่นนี้เป็นใครกัน?" ดังนั้นเขาจึงพยายามหาโอกาสที่จะพบพระองค์

¹⁰ เมื่อบรรดาอัครทูตกลับมาแล้ว พวกเขาทูลพระเยซูถึงทุกสิ่งที่ได้ทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปกับพระองค์ และพวกเขาไปกันตามลำพังยังเมืองที่เรียกว่าเเนโซด ¹¹ แต่เมื่อฝูงชนทราบเรื่องนี้จึงได้พากันตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับพวกเขาและตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระองค์ทรงรักษาโรคให้กับคนเหล่านั้นที่ต้องการให้รักษา

¹² ในเวลาใกล้ค่ำ และสาวกทั้งสองคนมาหาพระองค์และทูลว่า "ขอทรงส่งฝูงชนเหล่านี้ไปตามหมู่บ้านและตามเมืองรอบๆ นี้เถิด เพื่อให้พวกเขาหาที่พักและอาหาร เพราะว่าที่นี่เราอยู่เป็นที่พักพิง" ¹³ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงให้อาหารพวกเขาเถิด" พวกเขาทูลว่า "พวกเราไม่มีอะไรมากกว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว นอกจากว่าพวกเราจะออกไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงเหล่านี้" ¹⁴ (มีผู้ชายประมาณห้าพันคน) พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้พวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มๆ ละประมาณห้าสิบคน"

¹⁵ ดังนั้นพวกเขาก็ได้กระทำตามและประชาชนทั้งปวงก็นั่งลง ¹⁶ ทรงนำขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมาแล้วมองขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์และขอพระพรสำหรับอาหารนั้น แล้วทรงหักเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงส่งให้เหล่าสาวกนำไปแจกแก่ฝูงชน ¹⁷ พวกเขาได้กินอิ่มกันทุกคนและเก็บเศษอาหารที่เหลือได้ถึงสิบสองตะกร้า

¹⁸ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังอธิษฐานเป็นการส่วนพระองค์และเหล่าสาวกอยู่ใกล้พระองค์ด้วย พระองค์ตรัสถามพวกเขาว่า "ผู้คนพูดกันว่าเราเป็นใคร?" ¹⁹ พวกเขาจึงทูลว่า "เป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่บางคนบอกว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นๆ บอกว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เผยพระวจนะในอดีตที่เป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง"

²⁰ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านละคิดว่าเราเป็นใคร?" เปโตรทูลพระองค์ว่า "เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า" ²¹ แต่พระองค์ทรงกำชับพวกเขาไม่ให้บอกใครเรื่องนี้ ²² ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการด้วยกันและจะถูกบรรดาผู้อาวุโสและพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ปฏิเสธร และพระองค์จะถูกประหาร และในวันที่สามพระองค์จะทรงมีชีวิตกลับเป็นขึ้นมาใหม่"

²³ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาทุกคนว่า "ถ้าใครปรารถนาที่จะตามเรา มา ให้อำนาจนั้นปฏิเสธตนเอง และแบกกางเขนของตนทุกวันและตามเรา มา ²⁴ ใครต้องการจะเอาชีวิตของเขาให้รอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตของเขาเพราะเห็นแก่เรา คนนั้นจะได้ชีวิตรอด" ²⁵ จะมีประโยชน์อะไรที่คนๆ หนึ่งจะได้โลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียตัวของเขาเอง?

²⁶ ใครก็ตามอับอายในตัวเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายในตัวเขา เมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยพระเกียรติสิริของพระองค์และพระเกียรติสิริของพระบิดา และเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์ ²⁷ เรามองความจริงแก่พวกท่านว่า "มีบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นี่จะไม่ได้รับรสความตายก่อนที่จะเห็นราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁸ ประมาณแปดวันหลังจากที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์พาเปโตร ยอห์นและยากอบขึ้นไปยังภูเขาเพื่ออธิษฐาน ²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไปและฉลองพระองค์เปลี่ยนเป็นสีขาวเจิดจ้า

³⁰ ดูเถิด มีชายสองคนกำลังสนทนากับพระองค์ คือโมเสสและเอลียาห์ ³¹ ผู้ซึ่งปรากฏด้วยสง่าราศี พวกเขาพูดถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์กำลังจะทำได้สำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม

³² ขณะที่เปโตรและคนที่อยู่ใกล้เขานั้นนอนหลับสนิท แต่เมื่อพวกเขาตื่นขึ้น พวกเขาได้เห็นพระสิริของพระองค์และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์ ³³ ขณะที่พวกเขากำลังไปจากพระเยซู เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เป็นการดีที่พวกเราอยู่ที่นี้ ให้พวกเราทำเพ็ชขึ้นสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับพระองค์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสสและอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์" (เขาไม่รู้ว่าเขากล่าวอะไรออกไป)

³⁴ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น หมู่เมฆก็มาปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาก็กลัวเมื่อเขาอยู่ในหมู่เมฆนั้น ³⁵ มีพระสุรเสียงตรัสออกมาจากหมู่เมฆนั้นว่า "นี่เป็นบุตรของเราซึ่งได้เลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังท่านเถิด" ³⁶ เมื่อสิ้นพระสุรเสียงนั้น พระเยซูทรงอยู่เพียงลำพัง พวกเขาเก็บเจียบไว้และในช่วงเวลานั้นพวกเขาไม่ได้เล่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นให้ใครฟัง

37 วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินทางมาจากภูเขา ฟองชนกลุ่มใหญ่ก็มาพบกับพระองค์ 38 ดูกิด มีชายคนหนึ่งจากฟองชนนั้นร้องออกมาว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพระองค์ขอให้ท่านทอดพระเนตรบุตรชายคนเดียวของข้าพระองค์ 39 ดูกิด มีวิญญาณเข้าสิงเขาและเขาจะกรีดร้องทันที มันทำให้เขาชัก ทุรนทุราย น้ำลายฟูมปาก ไม่ค่อยยอมออกจากตัวเขา และทำให้เนื้อตัวเขาฟกช้ำ 40 ข้าพระองค์ขอให้สาวกของพระองค์ขับมันออก แต่พวกเขาทำไม่ได้"

41 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า "พวกเจ้าที่อยู่ในยุคที่ขาดความเชื่อและวิปัสสนา เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด? จงพานบุตรชายของท่านมาที่นี่เถิด" 42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา วิญญาณชั่วก็ทำให้เขาล้มลงบนพื้นและชักดิ้น แต่พระเยซูทรงห้ามวิญญาณโสโครกและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา

43 แล้วพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ขณะที่คนเหล่านั้นทั้งหมดกำลังอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่บังเกิดแก่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ 44 "จงให้คำเหล่านี้เข้าไปในหูของพวกท่าน คืออนุตรมนุषยจะถูกรวบรัดให้ตกอยู่ในมือมนุषย" 45 แต่พวกเขาไม่เข้าใจถึงความหมายนี้และมันถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถเข้าใจ และพวกเขาก็กลัวที่จะถามเรื่องนี้

46 แล้วก็เกิดการทะเลาะกันท่ามกลางพวกเขาว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด 47 แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดในจิตใจของพวกเขา จึงทรงนำเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาไว้ข้างพระองค์ 48 และตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าผู้ใดต้อนรับเด็กคนหนึ่งในนามของเรา เขาก็ต้อนรับเราด้วย และถ้าผู้ใดต้อนรับเรา เขาก็ต้อนรับพระองค์ผู้ทรงส่งเรามาด้วย เพราะว่าใครก็ตามเป็นผู้เลือกน้อยที่สุดท่ามกลางท่านทั้งหลาย ก็คือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

49 ยอห์นทูลตอบว่า "พระอาจารย์ พวกเราเห็นบางคนขับผีออกโดยนามของพระองค์ และพวกเราห้ามเขาไว้ เพราะว่าเขาไม่ได้ตามพวกเรา"

50 พระเยซูตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไม่ได้ต่อสู้ท่าน ก็เป็นฝ่ายท่านแล้ว"

51 เมื่อใกล้วันที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งหน้าเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 52 พระองค์ทรงใช้พวกผู้ส่งข่าวล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน และพวกเขาก็ออกไปและเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมทุกสิ่งสำหรับพระองค์ 53 แต่ว่าผู้คนที่นั่นไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

54 เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์คือยาโคบและยอห์นได้เห็นดังนี้แล้วจึงทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้พวกเราสั่งไฟจากสวรรค์ลงมาและเผาไหม้พวกเขาหรือไม่?" 55 แต่พระองค์ทรงหันมาและตำหนิพวกเขา 56 แล้วพวกเขาก็ไปที่หมู่บ้านอื่น

57 ขณะที่พวกเขาเดินไปตามทาง ก็มีบางคนทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปในทุกที่ ที่พระองค์เสด็จไป" 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "หมาจึงจ้องยังมีโพรงและนกในอากาศยังมีรัง แต่มนุษยไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของท่าน"

59 แล้วพระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่เขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาของข้าพระองค์ก่อน" 60 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด แต่สำหรับท่านจงไปและประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้าทุกหนทุกแห่ง"

61 แล้วมีอีกคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่บ้านของข้าพระองค์ก่อน" 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือของเขาจับคันไถแล้วหันหลังกลับ ผู้นั้นก็ไม่เหมาะสำหรับราชอาณาจักรของพระเจ้า"

Chapter 10

- ¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงแต่งตั้งอีกเจ็ดสิบคน และส่งพวกเขาเป็นคู่ๆ ล่องหนำไปก่อนพระองค์ เข้าไปในทุกเมืองและทุกสถานที่ที่พระองค์จะเสด็จไป ² พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวมีมากมาย แต่คนงานมีน้อยอยู่ ฉะนั้นจงลอบขุดต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานทั้งหลายมาเก็บเกี่ยวข้าพเจ้าของพระองค์"
- ³ จงออกไปตามทางของพวกท่าน ดูกิจการส่งพวกท่านออกไปเป็นเหมือนเหล่าลูกแกะในท่ามกลางฝูงหมาป่า ⁴ อย่านำถุงเงิน ยาม หรือรองเท้าไป และอย่าทักทายผู้ใดตามทาง
- ⁵ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในบ้านหลังใด ให้พูดก่อนว่า 'ขอให้สันติสุขอยู่กับบ้านหลังนี้' ⁶ ถ้ามีคนแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของพวกท่านก็จะอยู่กับเขา แต่ถ้าไม่มี สันติสุขจะกลับคืนมาอยู่กับพวกท่าน ⁷ จงอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน จงรับประทานอาหารและดื่มสิ่งที่พวกเขาจัดให้ เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้าง อย่าย้ายจากบ้านหลังหนึ่งไปอีกหลังหนึ่ง
- ⁸ ไม่ว่าท่านจะเข้าไปยังเมืองใด และพวกเขาต้อนรับท่าน จงรับประทานอาหารที่พวกเขาจัดให้ท่าน ⁹ และจงรักษาคนเจ็บป่วยในที่นั้น บอกแก่พวกเขาว่า 'ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านแล้ว'
- ¹⁰ แต่เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมืองใด และพวกเขาไม่ต้อนรับพวกท่าน ให้ออกไปที่ถนนและกล่าวว่า ¹¹ 'แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของเจ้าที่ติดเท้าของพวกเรา เราขอปัดออกต่อหน้าเจ้า แต่จงรู้ไว้ว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว' ¹² เราบอกท่านว่าในวันพิพากษา โทษของเมืองไซโดมก็จะหนักกว่าโทษของเมืองนั้น
- ¹³ วัชพืชแก่เจ้าเมืองโคราซิน วัชพืชแก่เจ้าเมืองเบรซาดา ถ้าการงานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งได้กระทำ ท่ามกลางเจ้าได้ทำในเมืองไทโรและเมืองไซดอน แล้วนั้น พวกเขาคงจะนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนขี้เถ้า กลับใจใหม่มาแล้ว ¹⁴ แต่โทษของเมืองไทโรและเมืองไซดอนจะหนักกว่าโทษของพวกเจ้าในการพิพากษา ¹⁵ ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงถึงฟ้าสวรรค์หรือไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปยังแดนมรณา
- ¹⁶ ผู้ที่ฟังพวกท่านก็ฟังเรา และผู้ที่ปฏิเสธพวกท่านก็ปฏิเสธเรา ผู้ที่ปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงส่งเรามา"
- ¹⁷ พวกสาวกเจ็ดสิบคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้แต่เหล่าวิญญาณชั่วก็ยอมต่อพวกเราในนามของพระองค์"
- ¹⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ ¹⁹ ดูกิจการ เราให้ท่านทั้งหลายมีอำนาจที่จะบดยี้รูปร่าง และแมงป่อง และอยู่เหนืออำนาจของศัตรู และไม่มีอะไรจะหาทางทำร้ายพวกท่านได้เลย ²⁰ แต่อย่างไรก็ตาม อย่าชื่นชมยินดีในสิ่งนี้ ที่วิญญาณต่างๆ ยอมสยบให้พวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ข้าพเจ้าชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ในสวรรค์"
- ²¹ ในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงยินดียิ่งยิ่งในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตรัสว่า "ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ ข้าแต่พระบิดา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนฉลาดและคนที่มีความเข้าใจ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งนั้นให้แก่บรรดาคนที่ไม่ได้รับการสอน ซึ่งเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์"
- ²² "พระบิดาของเราได้มอบทุกสิ่งให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผยแก่เขา"
- ²³ แล้วพระองค์ทรงหันไปยังเหล่าสาวก และตรัสเป็นส่วนตัวว่า "บรรดาผู้ที่เห็นแบบเดียวกับที่พวกท่านเห็นก็เป็นสุข ²⁴ เราบอกกับพวกท่านว่า บรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาภคิตรีัยทั้งหลายปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกท่านเห็น แต่พวกเขาไม่ได้เห็น และปรารถนาที่จะได้ยินสิ่งที่พวกท่านได้ยิน แต่พวกเขาไม่ได้ยินสิ่งนั้น"
- ²⁵ ดูกิจการ มีอาจารย์สอนธรรมบัญญัติของพวกยิวคนหนึ่ง ยืนขึ้นทดสอบพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์?" ²⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ธรรมบัญญัติเขียนไว้ว่าอย่างไร? ท่านอ่านได้ว่าอย่างไร?" ²⁷ เขาจึงตอบว่า "ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดกำลังของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" ²⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านตอบได้ถูกต้อง จงทำตามนี้ แล้วท่านจะได้ชีวิต"
- ²⁹ แต่อาจารย์คนนั้น อยากรจะพิสูจน์ตนเอง จึงทูลพระเยซูว่า "ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?" ³⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "มีชายคนหนึ่งเดินทางลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปยังเมืองเยรีโค เขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงทรัพย์สินของเขาไป และทุบตีเขา และทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว
- ³¹ โดยบังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินทางมาทางนั้น และเมื่อเขาได้เห็นคนนั้น เขาก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง ³² เช่นเดียวกับเลวีคนหนึ่ง เมื่อเขามาถึงที่นั่น และเห็นคนนั้น ก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง
- ³³ แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เขาเดินทางมาถึงที่คนนั้นอยู่ เมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็เกิดความสงสาร ³⁴ เขาจึงเดินเข้าไปหาคนนั้น และพันบาดแผลของเขา เทน้ำมันและเหล้าองุ่นลงที่บาดแผล เขาให้คนนั้นขึ้นหลังสัตว์ของตนเอง และพาคนนั้นไปที่โรงแรม และดูแลเขา ³⁵ ในวันถัดมา เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนให้แก่เจ้าของโรงแรม และบอกว่า 'จงดูแลเขา และหากท่านต้องจ่ายอะไรเพิ่มเติม เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้ท่าน'

36 ท่านคิดว่าคนใดในสามคนนี้เป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกโจรปล้น?" **37** อาจารย์คนนั้นก็ตอบว่า "ชายคนที่แสดงความเมตตาให้แก่คนนั้น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงไปทำแบบเดียวกันเถิด"

38 ในขณะที่พวกเขาเดินทาง พระองค์ก็เข้าไปยังหมู่บ้านหนึ่ง และมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธามาเชิญพระองค์เข้าไปในบ้านของเธอ **39** เธอมีน้องสาวชื่อมารีย์ ซึ่งเป็นผู้ที่นั่งแทบพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าและฟังถ้อยคำของพระองค์

40 แต่มารธายุ่งอยู่กับการจัดเตรียมอาหารมากเกินไป เธอจึงได้มาหาพระเยซู และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนใจหรือน้องสาวของข้าพเจ้าปล่อยให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติแต่เพียงผู้เดียว? ฉะนั้นขอบอกให้เธอมาช่วยงานข้าพเจ้าด้วย" **41** แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธาเอ๋ย เธอกังวลเกี่ยวกับหลายสิ่งหลายอย่าง **42** แต่สิ่งจำเป็นนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาสิ่งที่ดีที่สุดไว้ ซึ่งจะเอาไปจากเธอไม่ได้"

Chapter 11

¹ เมื่อพระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ที่แห่งหนึ่ง สาวกคนหนึ่งของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องสอนเราให้อธิษฐานเหมือนกับที่ ยอห์นสอนศิษย์ของเขาด้วย"

² พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐาน จงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่

³ ขอร้องโปรดประทานอาหารประจำวันแก่เราทั้งหลาย ⁴ ขอร้องโปรดยกความผิดบาปของเราทั้งหลาย เหมือนที่พวกเราได้ยกโทษแก่ทุกคนที่เป็นหนี้พวกเรา ขออย่านำเราทั้งหลายเข้าสู่การทดลอง"

⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านที่มีเพื่อน และไปหาเขาตอนเที่ยงคืน พุดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ให้เรายืมขนมปังสักสามก้อนเถิด' ⁶ เพื่อนของข้าเพิ่งเดินทางมาจากที่แห่งหนึ่ง และข้าก็ไม่ได้เตรียมอะไรไว้ต้อนรับเขาเลย?' ⁷ และคนที่อยู่ข้างในอาจตอบว่า 'อย่ารบกวนข้าเลย ประตูปิดแล้ว และลูกๆ ของข้าก็กำลังอยู่บนที่นอนกับข้า ข้าไม่สามารถลุกขึ้นเพื่อหยิบขนมปังให้ท่านได้' ⁸ เรบอกกับท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้เขาไม่ลุกขึ้นหยิบขนมปังให้พวกท่าน เพราะพวกท่านเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะการร้องขออย่างไม่ลดละของพวกท่าน เขาก็จะลุกขึ้นและเอาขนมปังให้ท่านมากกว่าที่ท่านต้องการ

⁹ เรบอกกับท่านทั้งหลายว่า จงขอ แล้วจะมอบให้แก่พวกท่าน จงหา แล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วจะเปิดให้แก่ท่านทั้งหลาย ¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และคนที่หา ก็จะพบ และคนที่เคาะ ก็จะเปิดให้

¹¹ มีบิดาคนใดท่านกลางพวกท่าน ถ้าบุตรของพวกท่านขอปลา จะเอาใจให้เขาแทนปลาหรือไม่? ¹² หรือเมื่อเขาขอไข่ พวกท่านจะเอาแมงป่องให้เขาหรือไม่? ¹³ เหตุฉะนั้น ถ้าพวกท่านซึ่งเป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน แล้วยิ่งกว่านั้นพระบิดาของพวกท่านในสวรรค์ย่อมประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่บรรดาผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์?"

¹⁴ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังขับไล่ยัยออกซึ่งเป็นผู้ชั่ว เมื่อผีออกแล้ว ชายที่เป็นใบ้ก็นั่งจึงพุดได้ และฝูงชนก็ประหลาดใจ ¹⁵ แต่บางคนในคนเหล่านั้นพุดว่า "ขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล นายผีนั้น"

¹⁶ คนอื่นๆ ก็ทดสอบพระองค์โดยขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า ¹⁷ แต่พระเยซูทรงรู้ถึงความคิดของพวกเขาก็ตรัสว่า "อาณาจักรทุกแห่งที่แตกแยกกันย่อมต้องพินาศ และครอบครัวไหนที่แตกแยกกันเองย่อมพังทลาย

¹⁸ ถ้าชาตานแตกแยกกันเอง อาณาจักรของมันจะต้องอยู่ได้อย่างไร? เพราะพวกท่านกล่าวว่าเราขับผีออกได้โดยอาศัยเบเอลเซบูล ¹⁹ ถ้าเราขับผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูล แล้วพวกพ้องของพวกท่านขับมันออกโดยอาศัยใคร? เพราะเหตุนี้ พวกพ้องของพวกท่านจะเป็นผู้ตัดสินโทษท่าน ²⁰ แต่ถ้าเราได้ขับผีนั้นออกโดยนิต์พระหัตถ์ของพระเจ้า แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว

²¹ เมื่อคนที่แข็งแรงถืออาวุธพร้อมและเฝ้าระวังบ้านของตน ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย ²² แต่เมื่อคนที่แข็งแรงกว่าเขาเอาชนะเขาได้ คนที่แข็งแรงกว่าก็จะยึดอาวุธไปจากชายคนนั้นและปล้นเอาสมบัติของคนนั้นไป ²³ ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อต้านเรา และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจายไป

²⁴ เมื่อวิญญาณโสโครกออกจากชายคนหนึ่ง มันก็ได้เดินทางผ่านไปยังที่กันดารน้ำและมองหากที่พัก เมื่อหาไม่พบ มันจึงพุดว่า 'ข้าจะกลับไปยังบ้านของข้าที่ข้าจากมานั้น' ²⁵ เมื่อมาถึงก็เห็นบ้านนั้นถูกกวาดและจัดเป็นระเบียบไว้แล้ว ²⁶ แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก"

²⁷ ขณะที่พระองค์กำลังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ท่ามกลางฝูงชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรภ์ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านนั้นก็เป็นสุข" ²⁸ แต่พระองค์ตรัสว่า "ตรงกันข้าม คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้วถือรักษาไว้ต่างหากที่เป็นสุข"

²⁹ เมื่อฝูงชนเริ่มมาชุมนุมกันมากขึ้น พระองค์ตรัสว่า "ชนชาติยุคนี้เป็นยุคที่ชั่วร้าย ชอบแสวงหาหมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญอันใดเปิดเผย เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ ³⁰ เพราะโยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์ก็เป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น

³¹ ราชนิแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับผู้ชายในยุคนี้และลงโทษคนในยุคนี้ เพราะเธอได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้

³² ผู้คนแห่งเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้และจะประณามคนในยุคนี้ เมื่อพวกเขากลับใจเพราะการประกาศของโยนาห์และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

³³ ไม่มีใครหลังจากฤดูจะเที่ยงแล้วจะตั้งไว้ในที่ซ่อนไว้หรือเอากลังครอบไว้ แต่จะตั้งไว้บนเชิงตะเคียง เพื่อคนที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง ³⁴ ดวงตาของพวกท่านคือประตูที่ปิดของร่างกาย หากตาของพวกท่านดี ร่างกายของพวกท่านทั้งร่างกายก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง แต่เมื่อตาของท่านเสีย ร่างกายของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังอย่าให้แสงสว่างในตัวพวกท่านมืดไป ³⁶ ถ้าทั้งตัวของพวกท่านเต็มไปด้วยแสงสว่างไม่มีความมืดเลย มันก็จะสว่างไสวไปหมดเหมือนอย่างความสว่างของตะเคียงที่ส่องมายังพวกท่าน

37 เมื่อพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว ฟาริสีคนหนึ่งได้เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารที่บ้านของเขา เมื่อพระเยซูไปถึงและเอนกายลง 38 ฟาริสีคนนั้น ก็ประหลาดใจที่พระองค์ไม่ได้ล้างมือก่อนจะรับประทานอาหารมือเย็น

39 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "บัดนี้ พวกท่านซึ่งเป็นฟาริสี ขำระถ้อยและขามแต่เพียงภายนอก แต่ข้างในตัวพวกท่านกลับเต็มไปด้วย ความโลภและความชั่วร้าย 40 พวกท่านช่างโง่เขลาเสียจริง ผู้ที่สร้างภายนอกก็สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ? 41 จงให้ท่านแกะคนยากจนด้วยสิ่ง ที่ อยู่ภายใน แล้วทุกสิ่งก็จะสะอาดสำหรับพวกท่าน

42 แต่วิบัติแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะท่านได้ถวายทศกาศด้วยใบสระแทน ขมิ้น และพืชผักอื่นๆ จากสวน แต่ท่านได้เพิกเฉยต่อความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า มีความจำเป็นต้องกระทำอย่างยุติธรรมและรักพระเจ้า โดยไม่ยกพร่องในการทำสิ่งอื่นๆ ด้วย

43 วิบัติแก่ท่าน พวกฟาริสี เพราะว่าพวกท่านชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้คำนำทับทิมกลางตลาด 44 วิบัติแก่พวกท่าน เพราะว่าพวกท่านเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพที่ไม่ปรากฏให้เห็น และคนก็เดินเหยียบอยู่บนนั้นโดยไม่รู้เรื่อง"

45 คนหนึ่งในผู้สอนธรรมบัญญัติทูลพระองค์ว่า "อาจารย์ สิ่งที่ท่านพูดก็สับสนประมาทพวกเราด้วย" 46 พระเยซูตรัสว่า "วิบัติแก่พวกท่าน พวกผู้สอนธรรมบัญญัติ เพราะพวกท่านวางภาระหนักที่แบกแทนไม่ไหวให้ผู้คน ส่วนพวกท่านเองแม้แต่นี้ๆ เดียวก็ไม่ขยับช่วยพวกเขา

47 วิบัติแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านสร้างอุโมงค์ฝังศพให้เหล่าผู้เผยพระวจนะ และบรรพบุรุษของท่านเองก็เป็นผู้ขุดท่านเหล่านั้น 48 ฉะนั้นพวกท่านจึงเป็นพยานและเห็นชอบกับการกระทำของบรรพบุรุษของพวกท่าน เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้ขุดผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น และพวกท่านก็เป็นผู้ ก่ออุโมงค์ให้

49 เพราะเหตุนี้พระปณิธานของพระเจ้าจึงตรัสไว้ว่า 'เราจะส่งพวกผู้เผยพระวจนะและบรรดาอัครทูตไปหาพวกเขา แล้วบางคนจะถูกพวกเขา ข่มเหง และบางคนจะถูกพวกเขาฆ่า' 50 ฉะนั้นคนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบโลหิตของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นซึ่งหลั่งออกมาตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 ตั้งแต่โลหิตของอาเบลจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายบริเวณระหว่างแท่นบูชากับพระนิเวศ เรามอบพวกท่านว่า คนยุคนี้จะต้อง รับผิดชอบในโลหิตนั้น

52 วิบัติแก่เจ้า พวกผู้สอนธรรมบัญญัติของคนยิว เพราะพวกท่านได้เอากุญแจแห่งความรู้ไป พวกท่านเองไม่เข้าไป และยังขัดขวางคนอื่นที่ กำลังเข้าไป

53 หลังจากพระเยซูเสด็จออกจากที่นั่น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้ต่อต้านและโต้เถียงกับพระองค์อีกหลายเรื่อง 54 พยายามจะให้ พระองค์ติดกับดักจากคำตรัสของพระองค์

Chapter 12

- ¹ ในระหว่างนั้น เมื่อคนหลายพันคนมารวมตัวกัน มากจนพวกเขาต้องเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์เริ่มตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "จงระวังเชื่อของพวกฟาริสีซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด
- ² แต่ไม่มีความลับใดที่จะไม่ถูกเปิดเผยและไม่มีความใดที่ซ่อนไว้จะไม่ถูกล่วงรู้ ³ ไม่ว่าอะไรที่พวกท่านพูดในที่มืดก็ถูกได้ยินในที่แจ้ง และสิ่งที่พวกท่านกระซิบที่หูในห้องชั้นในก็จะถูกป่าวประกาศที่หลังคาบ้าน
- ⁴ เรามอบแก่พวกท่านที่เป็นเพื่อนของเรา อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก ⁵ แต่เราอยากจะทำให้พวกท่านเกี่ยวกับผู้ที่ควรกลัว จงเกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะโยนพวกท่านลงนรกหลังจากได้ขำกายของพระองค์แล้ว เรามอบพวกท่านว่าจงเกรงกลัวพระองค์
- ⁶ นกกระจอกห้าตัวขายสองเหรียญไม่ใช่หรือ? ไม่มีสัตว์ที่ถูกลิ้มในสายพระเนตรของพระเจ้า ⁷ แม้แต่เส้นผมที่บนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้หมดแล้ว อย่างกลัวเลย พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกกระจอกมากมายนัก
- ⁸ เรามอบท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วยเช่นกัน ¹⁰ ทุกคนที่กล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะทรงอภัยให้ แต่ผู้ใดหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ทรงอภัยให้
- ¹¹ เมื่อเขาทั้งหลายนำพวกท่านเข้ามาอยู่หน้าธรรมศาลา ต่อหน้าผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ อย่ากังวลว่าพวกท่านจะพูดแตกต่างให้ตนเองอย่างไร หรือพวกท่านจะพูดอะไร ¹² เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนพวกท่านในเวลานั้นเองว่าพวกท่านควรจะพูดอะไร"
- ¹³ แล้วมีบางคนในฝูงชนทูลกับพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ ช่วยบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้ข้าพเจ้าด้วย" ¹⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มนุษย์เอ๋ย ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือผู้ไกล่เกลี่ยให้แก่ท่าน?" ¹⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงระวังตัวของพวกท่านจากความโลภทุกอย่าง เพราะชีวิตคนไม่ได้ประกอบด้วยทรัพย์สมบัติอันอุดมของเขา"
- ¹⁶ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาด้วยคำอุปมาว่า "ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก ¹⁷ และเขาก็คิดกับตนเองว่า "ข้าจะทำอย่างไรดี เพราะว่าข้าไม่มีที่ให้เก็บผลผลิตของข้าแล้ว?" ¹⁸ เขาพูดว่า 'สิ่งที่ข้าจะทำก็คือ ข้าจะซื้อยุ้งฉางของข้าออกและสร้างหลังใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม และข้าจะรวบรวมข้าวและสิ่งของอื่นๆ ทั้งหมดของข้าไว้ในนั้น' ¹⁹ ข้าจะบอกกับจิตใจของข้าว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีสิ่งของมากมายที่ถูกรวบรวมไว้ใช้ได้อีกหลายปี จงพักให้สบาย กิน ดื่มและรื่นเริงเถิด"
- ²⁰ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'คนโง่เอ๋ย คึ่นนี้จิตใจของเจ้าจะถูกเรียกไปจากเจ้า และสิ่งต่างๆ ที่เจ้าเตรียมไว้นั้นจะเป็นของใคร?' ²¹ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และไม่ได้ยังมีต่อหน้าพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้น"
- ²² พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ดังนั้น เรามอบพวกท่านว่า อย่ากังวลถึงชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะกินอะไร หรือห้วงร่างกายของตนเองว่าพวกท่านจะเอาอะไรใส่ ²³ เพราะชีวิตมีค่ามากกว่าอาหาร และร่างกายก็มีค่ามากกว่าเครื่องนุ่งห่ม
- ²⁴ จงพิจารณาดูฝูงนก พวกมันไม่ได้หว่านหรือเกี่ยว พวกมันไม่มีที่เก็บหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ามากกว่าพวกนกเหล่านั้นมากนัก ²⁵ มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถต่อความสูงให้อยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ? ²⁶ ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดพวกท่านยังทำไม่ได้ พวกท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า?
- ²⁷ จงพิจารณาดูดอกกลีบบัวมันเติบโตขึ้นอย่างไร มันไม่ได้ทำงาน มันไม่ได้ปั้นฝ้าย เรามอบพวกท่านว่า แม้แต่ซาโลมอนที่บริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ ก็ไม่ได้แต่งตัวงามเท่าดอกไม้ชนิดนี้สักดอกหนึ่ง ²⁸ ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ พวกท่านมีความเชื่อเพียงน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านยิ่งกว่านั้นมากนัก
- ²⁹ อย่าแสวงหาว่าพวกท่านจะเอาอะไรกิน และพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม และไม่ต้องวิตกกังวล ³⁰ เพราะบรรดาประชาชาติทั้งหลายในโลกพากันแสวงหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาของพวกท่านก็ทรงทราบว่าคุณต้องการสิ่งต่างๆ เหล่านี้
- ³¹ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระองค์ และสิ่งเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน ³² อย่างกลัวเลย ฝูงลูกแกะเล็กน้อย เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงพอพระทัยที่จะประทานราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน
- ³³ จงขายทรัพย์สมบัติของท่านและแจกจ่ายให้กับคนยากจน จงทำถุงใส่เงินที่ไม่รู้จักแก่สำหรับตนเอง คือทรัพย์สมบัติในสวรรค์ที่ไม่รู้จักหมด ที่ขโมยไม่สามารถเข้าใกล้และไม่มีแมลงมามีทำลาย ³⁴ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย
- ³⁵ จงเอาคาดเอวเสื้อคลุมของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ ³⁶ จงเป็นเหมือนคนที่คอยรับนายของตนเมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อว่าเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้วพวกเขาจะเปิดให้นายได้ทันที
- ³⁷ ป่าวพวกนั้นซึ่งนายมาพบที่กำลังคอยเฝ้าเจ้านายอยู่ก็เป็นสุข เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายผู้นั้นจะคาดเอวไว้และให้ป่าวพวกนั้นนั่งลงที่โต๊ะ และนายนั้นจะมาปรนนิบัติพวกเขา ³⁸ ถ้านายมาเวลาสายหรือสามยามและพบว่าป่าวกำลังคอยเฝ้าอยู่ ป่าวพวกนั้นก็เป็นสุข

39 แต่งใจอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ก่อนว่าโมยะจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงบ้านของเขาได้ 40 จงเตรียมพร้อม เพราะพวกท่านไม่รู้เวลาใดที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

41 เปโตรกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์กำลังตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเราหรือแก่ทุกคน?" 42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นพ่อบ้าน ซื่อสัตย์และฉลาด ที่นายตั้งไว้เหนือพวกคนรับใช้อื่นๆ เพื่อแจกอาหารตามเวลา? 43 เมื่อนายมาพบเขาทำอย่างนั้น บ่าวคนนั้นก็จะเป็นสุข 44 เรียบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เจ้านายจะตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่านที่มีอยู่

45 แต่ถ้าบ่าวคนนั้นคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะกลับมาช้า' แล้วเริ่มต้นโบยตีบรรดาบ่าวชายหญิง และกินดื่มเมามาย 46 นายของบ่าวคนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะลงโทษเขาอย่างหนัก และจะจับใส่ให้ไปอยู่ในที่ของพวกที่ไม่สัตย์ซื่อ

47 บ่าวคนที่รู้เจ้านายและไม่ได้เตรียมตัวไว้ ไม่ได้ทำตามใจของนาย จะต้องถูกเขี่ยนอนอย่างหนัก 48 แต่คนที่ไม่รู้ แล้วทำสิ่งที่สมควรจะถูกเขี่ย เขาจะถูกเขี่ยเพียงเล็กน้อย แต่ทุกคนที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเขาจากคนเหล่านั้นมาก และคนที่ได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเขาจากคนเหล่านั้นมาก

49 เรามาเพื่อจะให้ไฟเกิดขึ้นที่แผ่นดินโลก และเราอยากใหไฟนั้นลุกขึ้นแล้ว 50 แต่เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง และเราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

51 พวกท่านคิดว่าเรามาเพื่อจะให้เกิดขึ้นสภาพในโลกหรือ? เรียบอกพวกท่านว่า ไม่ใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก 52 เพราะว่าตั้งแต่นี้ไป ห้าคนในบ้านหลังหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พวกเขาจะถูกแบ่งแยก พ่อจะแตกแยกกับลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกกับพ่อ แม่กับลูกสาว และลูกสาวกับแม่ แม่พัวกับลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้กับแม่พัว"

54 พระเยซูตรัสกับฝูงชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก พวกท่านก็กล่าวกันว่า 'ฝนจะตก' และมันก็เกิดขึ้น 55 เมื่อเห็นลมทิศใต้พัดมา พวกท่านก็บอกว่า 'จะร้อนจัด' และมันก็เกิดขึ้น 56 คนหน้าซื่อใจคด พวกท่านรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เพราะอะไรท่านถึงวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้?

57 ทำไมพวกท่านไม่ตัดสินใจเองว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูก? 58 เพราะในขณะที่พวกท่านกับโจรภพพากันไปหาตุลาการ จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่ระหว่างทาง เกรงว่าเขาจะฉุดลากพวกท่านเข้าไปถึงตัวผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบพวกท่านไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังท่านไว้ในคุก 59 เรียบอกท่านว่า พวกท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าพวกท่านจะใช้หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์"

Chapter 13

¹ ในเวลานั้น บางคนที่อยู่ที่นั่นทูลพระองค์เกี่ยวกับชาวกาลิลีกลุ่มหนึ่งซึ่งปีลาตเอาเลือดของพวกเขาผสมกับเครื่องบูชาของพวกเขา ² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ท่านคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปมากกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ ทุกคน เพราะว่าพวกเขาทนทุกข์ทรมานเช่นนี้หรือ? ³ เราบอกแก่ท่านว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าพวกท่านไม่กลับใจใหม่ พวกท่านทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน"

⁴ หรืออย่างสิบแปดคนนั้นที่ถูกหอสโลอัมพังลงมากับตาย ท่านคิดว่าคนเหล่านั้นเป็นคนบาปที่เลวร้ายกว่าคนอื่น ๆ ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? ⁵ เราบอกว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าพวกท่านไม่กลับใจใหม่ พวกท่านทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน"

⁶ พระเยซูทรงกล่าวเป็นคำอุปมาว่า "มีคนหนึ่งได้ปลูกต้นมะเดื่อไว้ในสวนองุ่นของเขา แล้วเขาได้มามองหาผลของต้นนั้น แต่ไม่พบเลย ⁷ ชายคนนั้นจึงบอกกับคนทำสวนว่า 'ดูเถิด เราได้มาและพยามมองหาผลของต้นมะเดื่อต้นนี้เป็นเวลาสามปีแล้ว แต่ไม่พบเลย จงโค่นมันลง จะปล่อยให้มันทำให้พื้นดินเสียเปล่าทำไมเล่า?'

⁸ คนทำสวนจึงตอบว่า 'ขอให้ปล่อยมันไว้อีกปีหนึ่ง และข้าพเจ้าก็จะขุดรอบๆ ต้นและใส่ปุ๋ยให้มัน ⁹ ถ้ามันออกผลในปีหน้าก็ดี แต่ถ้ามันไม่ออกผล จงโค่นมันลง'"

¹⁰ พระเยซูทรงสอนในธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต ¹¹ ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงซึ่งทำให้เธอเป็นโรคมาสิบแปดปีแล้ว หลังของเธอก็โก่ง และยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย

¹² เมื่อพระเยซูทรงเห็นเธอ พระองค์ก็ทรงเรียกเธอมา และตรัสว่า "หญิงเอ๋ย เจ้าได้รับการปลดปล่อยจากความเจ็บป่วยของเจ้าแล้ว" ¹³ พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเธอ และในทันใดนั้น เธอเหยียดตัวตรงขึ้น และเธอก็สรรเสริญพระเจ้า ¹⁴ แต่นายธรรมศาลาไม่พอใจ เพราะพระเยซูทรงรักษาโรคในวันสะบาโต ดังนั้นนายธรรมศาลาจึงกล่าวกับฝูงชนว่า "มีกฎวันที่จัดไว้สำหรับทำงาน จงมาและรับการรักษาโรคเถิด แล้วอย่าทำในวันสะบาโต"

¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "เจ้าคนหน้าซื่อใจคด พวกท่านจะไม่ปล่อยวัวหรือลาของเขากอกจากคอกและนำมันไปกินน้ำในวันสะบาโตหรือ? ¹⁶ เช่นเดียวกันกับบุตรสาวของอับราฮัมผู้ซึ่งซาตานได้ผูกมัดเธอไว้นานถึงสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่เธอจะได้หลุดพ้นจากสิ่งที่ผูกมัดเธอในวันสะบาโตหรือ?"

¹⁷ เมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ คนที่ต่อต้านพระองค์ก็ได้รับความอับอาย แต่ฝูงชนทั้งปวงก็พากันชื่นชมยินดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่น่าสรรเสริญ

¹⁸ แล้วพระเยซูตรัสว่า "ราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นอย่างไร เราจะเปรียบราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี? ¹⁹ ก็เป็นเหมือนกับเมล็ดมีสตาเรดเมล็ดหนึ่งที่คนนำมาหว่านไว้ในสวนของเขา และมันก็เติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่ และนกในอากาศก็มาทำรังบนกิ่งก้านของมัน"

²⁰ พระองค์ตรัสอีกครั้งว่า "เราจะเปรียบราชอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี? ²¹ ก็เป็นเหมือนเชื้อที่หญิงคนหนึ่งได้นำมาผสมลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

²² แล้วพระเยซูได้เสด็จตามบ้านเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ทรงสั่งสอนระหว่างทางที่มุ่งไปสู่กรุงเยรูซาเล็ม ²³ บางคนทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะรอดได้มีจำนวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นหรือ?" ดังนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ²⁴ "จงเพียรพยายามที่จะเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกพวกท่านว่า มีคนจำนวนมากที่ต้องการจะเข้าไปทางนั้น แต่พวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าไปได้"

²⁵ ในวันหนึ่งเมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและใส่กลอนประตูแล้ว และพวกท่านยืนอยู่ภายนอกทุกที่ประดุจว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยเปิดให้พวกเราเข้าด้วย' แต่เขาจะตอบกับพวกท่านว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า และไม่รู้เจ้ามาจากไหน' ²⁶ แล้วพวกท่านจะกล่าวว่า 'พวกเราได้กินและดื่มต่อหน้าท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกเรา' ²⁷ แต่เขาจะตอบกลับมาว่า 'เราบอกเจ้าว่า เราไม่รู้เจ้ามาจากไหน จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าคนชั่ว'

²⁸ ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้และเสียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านได้เห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบและบรรดาผู้เผยพระวจนะทุกคนในราชอาณาจักรของพระเจ้า ส่วนท่านจะถูกโยนออกไปข้างนอก ²⁹ พวกเขาจะมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือและทิศใต้ และนั่งร่วมโต๊ะในราชอาณาจักรของพระเจ้า ³⁰ จงรู้ไว้ว่า ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับกลายเป็นคนแรก และผู้ที่เป็นคนแรกจะกลับกลายเป็นคนสุดท้าย"

³¹ หลังจากนั้นไม่นานนัก พวกฟาริสีห์มาหาและทูลพระองค์ว่า "จงออกไปจากที่นี่ เพราะเฮโรดต้องการจะฆ่าท่าน" ³² พระเยซูตรัสว่า "จงไปบอกเจ้าสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า 'ดูเถิด เราได้ขับผีออกไป และทำการรักษาโรคในวันนี้ และวันพรุ่งนี้ และวันที่สาม เราจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายของเรา' ³³ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม เราก็มิอาจเป็นที่จะทำต่อไปไม่ว่าจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ และวันต่อไป เพราะว่าเป็นไปได้ที่ผู้เผยพระวจนะจะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็ม"

³⁴ เยรูซาเล็มเอ๋ย เยรูซาเล็มที่ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาก้อนหินขว้างคนเหล่านั้นที่ได้ส่งมาเพื่อเจ้า บ่อยครั้งที่เราปรารถนาที่จะรวบรวมลูกๆ ของเจ้า เหมือนกับแม่ไก่ที่กกลูกไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ได้ปรารถนาเช่นนั้น ³⁵ ดูเถิด บ้านของเจ้าก็ถูกทำให้รกร้าง เราบอกพวกท่านว่า พวกท่านจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกท่านจะกล่าวว่า 'สรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'"

Chapter 14

- ¹ ในวันสะบาโต เมื่อพระองค์เสด็จไปเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งของพวกหัวหน้านักฟาริสีเพื่อรับประทานอาหาร ที่นั่นพวกเขาจับดาบพระองค์อย่างใกล้ชิด
- ² ดุเถิด มีชายคนหนึ่งป่วยเป็นโรคควมบ้าอยู่ต่อหน้าพระองค์ ³ พระเยซูถามพวกผู้เขียนบัญญัติของยิวและพวกฟาริสีว่า "การรักษาโรคในวันสะบาโตถูกต้องตามบัญญัติหรือไม่?"
- ⁴ แต่พวกเขานิ่งเงียบ ดังนั้นพระเยซูจึงดึงตัวชายที่ป่วยนั้น ทรงรักษาเขา และปล่อยเขากลับไป ⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคนใดในพวกท่านที่มีบุตรชายคนหนึ่งหรือวัวตัวหนึ่งตกลงไปในบ่อน้ำในวันสะบาโตแล้วจะไม่รับช่วยดึงเขาขึ้นมาทันทีบ้าง?" ⁶ พวกเขาไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้
- ⁷ เมื่อพระเยซูสังเกตเห็นว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญเลือกนั่งในที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาว่า ⁸ "เมื่อพวกท่านได้รับคำเชิญจากใครบางคนให้ไปร่วมงานมงคลสมรส จงอย่านั่งในที่อันมีเกียรติ เพราะอาจมีบางคนที่ได้รับคำเชิญที่มีเกียรติมากกว่าพวกท่าน ⁹ เมื่อคนที่เชิญท่านทั้งสองมาถึง เขาจะพูดกับท่านว่า 'ขอท่านลุกจากที่นั่งนี้เพื่อให้คนอื่นหนึ่ง' แล้วท่านก็ต้องอับอายเพราะต้องย้ายไปนั่งในที่ต่ำสุด
- ¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับคำเชิญ จงไปและนั่งในที่ต่ำสุด และเมื่อคนที่เชิญท่านมาถึง เขาอาจพูดกับท่านว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอบใจในที่นั่งที่สูงกว่าเกิด' เมื่อนั้นท่านก็จะได้รับเกียรติต่อหน้าผู้คนที่นั่งร่วมโต๊ะเดียวกันกับท่าน ¹¹ เพราะทุกคนที่ยกย่องตัวเองจะถูกทำให้ถ่อมลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะได้รับยกย่อง"
- ¹² พระเยซูตรัสกับชายคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า "เมื่อท่านจัดงานเลี้ยงไม่ว่ากลางวันหรือตอนเย็นก็ตาม อย่าเชิญบรรดาเพื่อน หรือพวกพี่น้อง หรือเหล่าเครือญาติของท่าน หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวย เพราะพวกเขาจะเชิญท่านกลับและทำการเลี้ยงตอบแทนท่าน
- ¹³ แต่เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง จงเชิญคนที่ยากจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด ¹⁴ แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขาก็คงไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ส่วนท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อนคนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย"
- ¹⁵ เมื่อคนหนึ่งในกลุ่มกลางพวกเขาที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระเยซูได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ผู้ที่จะได้รับประทานอาหารในราชอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข" ¹⁶ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ชายคนหนึ่งได้จัดเตรียมงานเลี้ยงใหญ่ในมือเย็น และเขาได้เชิญคนมากมาย ¹⁷ เมื่ออาหารเย็นได้จัดเตรียมเอาไว้พร้อมแล้ว เขาก็บอกให้คนรับใช้ของเขาไปบอกกับคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเชิญว่า 'ขอมาเถิด เพราะว่าทุกสิ่งเตรียมไว้พร้อมแล้ว'
- ¹⁸ พวกเขาทุกคนเริ่มต้นหาข้ออ้าง คนแรกบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวแปลงหนึ่ง และข้าพเจ้าต้องออกไปดูแลที่นั่น ขอภัยที่ไปร่วมงานไม่ได้'
- ¹⁹ อีกคนหนึ่งบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวมาห้าคู่ และข้าพเจ้าต้องไปลองวัวพวกนั้น ขอโทษที่ข้าพเจ้าไปร่วมงานไม่ได้' ²⁰ แล้วอีกคนหนึ่งบอกว่า 'ข้าพเจ้าได้แต่งงานมีภรรยาแล้ว ดังนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถไปร่วมงานได้'
- ²¹ คนรับใช้เข้ามาและบอกถึงสิ่งเหล่านี้ให้กับเจ้านายของเขา แล้วเจ้านายของบ้านนั้นจึงโกรธและบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบออกไปตามถนนและตรอกซอยต่างๆ ในเมืองนี้ และพาพวกคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนง่อยมาที่งานเลี้ยง' ²² คนรับใช้ก็มาบอกว่า 'เจ้านาย ข้าพเจ้าทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ยังมีที่ว่างอยู่'
- ²³ เจ้านายคนนั้นจึงบอกกับคนรับใช้ว่า 'จงออกไปตามทางหลวงต่างๆ และตามพื้นที่โดยรอบ และเกณฑ์ผู้คนให้เข้ามา เพื่อว่าบ้านของเราจะไม่มีที่ว่าง' ²⁴ เรียบอกเจ้าว่า จะไม่มีคนใดในพวกท่านที่ได้รับเชิญนั้นได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย"
- ²⁵ ตอนนี้ฝูงชนกลุ่มใหญ่กำลังไปกับพระองค์ พระองค์จึงหันไปและตรัสกับพวกเขาว่า ²⁶ "ถ้าใครก็ตามที่มาหาเราและไม่เกลียดชังบิดา มารดา ภรรยา บุตร พี่น้องชายหญิงของพวกเขา รวมทั้งชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁷ ใครก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตนและตามเรามา ก็เป็นสาวกของเราไม่ได้
- ²⁸ เพราะว่ามีคนใดในพวกท่านที่ปรารถนาจะสร้างหอสูงแล้วจะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอที่จะสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่? ²⁹ มีเช่นนั้น เมื่อเขาได้วางรากฐานและไม่สามารถสร้างให้สำเร็จได้ ทุกคนที่มองเห็นจะเริ่มยื่นเย้ยหยันเขา ³⁰ โดยพูดว่า 'ชายคนนี้เริ่มต้นสร้างและไม่สามารถทำให้สำเร็จได้'
- ³¹ หรือมีกษัตริย์องค์ไหน เมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่งนั้น จะไม่นั่งลงคิดดูเสียก่อนหรือว่า ที่มีพลทหารหนึ่งหมื่นจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นได้หรือไม่? ³² ถ้าสู้ไม่ได้ ท่านก็จะใช้พวกทูตไปและเจรจากับผู้ใดในระหว่างที่อีกฝ่ายยังอยู่ไกล ³³ ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าใครในพวกท่านที่ไม่ได้สละทุกสิ่งที่มี เขาก็เป็นสาวกของเราไม่ได้
- ³⁴ เกือบเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลียดสูญเสียบริวารของมันเป็นแล้ว จะทำให้มันกลับมามีรสเค็มอีกได้อย่างไร? ³⁵ จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ก็ไม่ได้ มีแต่จะถูกเอาไปโยนทิ้งเท่านั้น ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟังเถิด"

Chapter 15

- ¹ ในเวลานั้น พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปทั้งหลายเข้ามาหาพระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์ ² ทั้งพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้บ่นกันว่า "ชายคนนี้ต้อนรับคนบาปและยังกินดื่มด้วยกันกับพวกเขาอีก"
- ³ พระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาแก่พวกเขาว่า ⁴ "ใครในพวกท่าน ถ้าเขามีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีหนึ่งตัวหายไป จะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะพบหรือ? ⁵ แล้วเมื่อเขาพบมันแล้ว เขาจึงยกขึ้นแบกบนบ่าของเขาด้วยความชื่นชมยินดี"
- ⁶ เมื่อเขามาถึงบ้าน เขาเรียกเพื่อนๆ ของเขาและเพื่อนบ้านของเขามาพร้อมกัน บอกพวกเขาว่า 'มาร่วมชื่นชมยินดีกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปแล้ว' ⁷ เรียบอกท่านทั้งหลายว่า ในทำนองเดียวกันนี้ จะมี ความชื่นชมยินดีในสวรรค์ เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ มากกว่าผู้ชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ
- ⁸ หรือหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ ถ้าเธอทำเหรียญนั้นสูญหายไปเหรียญหนึ่ง จะไม่จุดไฟตะเกียงและกวาดบ้านค้นหาอย่างขยันขันแข็งจนกระทั่งพบหรือ? ⁹ เมื่อเธอพบแล้ว เธอก็จะเรียกเพื่อนๆ ของเธอและเพื่อนบ้านของเธอ มาพร้อมกันแล้วบอกว่า 'จงชื่นชมยินดีร่วมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพบเหรียญที่ข้าพเจ้าทำหายไปแล้ว' ¹⁰ ในทำนองเดียวกันนี้ เรียบอกพวกท่านว่า จะมี ความชื่นชมยินดีท่ามกลางเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับใจ"
- ¹¹ แล้วพระเยซูตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน ¹² และบุตรชายคนเล็กของเขาพูดกับบิดาของเขาว่า 'พ่อ ขอแบ่งทรัพย์สมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ลูกด้วย' ดังนั้นเขาจึงแบ่งทรัพย์สมบัติของเขาให้บุตรทั้งสอง
- ¹³ ไม่กี่วันต่อมา บุตรชายคนเล็กก็รวบรวมสมบัติทั้งหมดของตนแล้วไปยังเมืองไกล และที่นั่นเขาได้ผลาญทรัพย์ของตนทั้งหมดด้วยการใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย ¹⁴ เมื่อใช้จ่ายจนหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว ก็เกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วเมือง และเขาจึงเริ่มขาดแคลน
- ¹⁵ เขาออกไปเป็นลูกจ้างของชาวเมืองคนหนึ่งในเมืองนั้น และคนนั้นได้ส่งเขาไปให้เลี้ยงหมูในทุ่งนา ¹⁶ เขาเต็มใจที่จะกินฝักถั่วที่หมูกิน เพราะไม่มีใครให้อะไรเขากิน
- ¹⁷ แต่เมื่อบุตรน้อยสำนึกตัว เขาจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหน ยังมีอาหารกินเหลือเฟือ แต่ข้าต้องมาอดอาหารตายที่นี่หรือ ¹⁸ ข้าจะออกจากที่นี่ไปหาพ่อของข้าและพูดกับพ่อว่า "พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย" ¹⁹ ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อด้วยเถิด'"
- ²⁰ ดังนั้นบุตรชายคนเล็กจึงออกเดินทางมาหาบิดาของเขา ขณะที่เขาอยู่แต่ไกล บิดาของเขามองเห็นเขา และมีใจสงสาร แล้วบิดาจึงวิ่งออกไปกอดเขาและจูบเขา ²¹ บุตรชายพูดกับเขาว่า 'พ่อครับ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ลูกไม่สมควรที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป'
- ²² บิดาพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า 'จงรีบนำเอาเสื้อคลุมอย่างดีมาใส่ให้เขา และเอาแหวนมาสวมใส่นิ้วมือของเขา และเอารองเท้ามาสวมเท้าของเขา ²³ แล้วจงเอาลูกวัวที่อ้วนพีมาฆ่าให้เรามาจัดงานเลี้ยงฉลองกัน' ²⁴ เพราะลูกชายของเราได้ตายไปแล้ว แต่ตอนนี้กลับเป็นขึ้นมามีชีวิตอีก เขาได้หลงหายไปและตอนนี้ได้พบแล้ว แล้วพวกเขาจึงเริ่มต้นเฉลิมฉลอง
- ²⁵ ส่วนบุตรชายคนโตของเขาได้ออกไปยังทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้านแล้วเขาได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ ²⁶ เขาเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่า 'นี่มันอะไร?' ²⁷ คนรับใช้พูดกับเขาว่า 'น้องชายของท่านกลับมาบ้าน และบิดาของท่านได้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพี เพราะเขากลับมาด้วยความปลอดภัย'
- ²⁸ บุตรชายคนโตก็โกรธ และไม่ยอมเข้าไปข้างใน และบิดาของเขาก็ออกมาขอร้องเขา ²⁹ แต่บุตรชายคนโตพูดกับบิดาของเขาว่า 'ดูสิ หลายปีมานี้ลูกได้ปรนนิบัติรับใช้พ่อ และลูกไม่เคยทำผิดกฎของพ่อ แต่พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งเพื่อที่ลูกจะได้ฉลองร่วมกับเพื่อนๆ ของลูกเลย' ³⁰ แต่เมื่อบุตรชายของพ่อมา คนที่ผลาญสมบัติของพ่อโดยการคบกับพวกหญิงโสเภณี ท่านก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีให้แก่เขา"
- ³¹ บิดาได้พูดกับเขาว่า 'ลูกเอ๋ยเจ้าอยู่กับพ่อมานานแล้ว และทุกสิ่งที่เป็นของพ่อก็เป็นของเจ้าอยู่แล้ว ³² แต่เป็นเรื่องที่พวกเราสมควรจะชื่นชมยินดีและรื่นเริง เพราะว่าน้องชายคนหนึ่งของเจ้าได้ตายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้กลับเป็นขึ้นมามีชีวิต และเขาได้หลงหายไปแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ได้พบกันอีก'"

Chapter 16

- ¹ พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกด้วยว่า "มีเศรษฐีที่มีพ่อบ้านคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเขาว่า พ่อบ้านนี้ได้ผละบุญสมบัติของเขาเสียแล้ว ² ดังนั้น เศรษฐีจึงเรียกเขาและถามเขาว่า 'เรื่องที่เราได้ยินมาเกี่ยวกับเจ้านี้หมายความว่าอย่างไร? จงเอาบัญชีพ่อบ้านของเจ้ามา เพราะเจ้าไม่ได้เป็น พ่อบ้านอีกต่อไป'
- ³ พ่อบ้านนั้นจึงคิดในใจว่า 'ข้าควรทำอย่างไรดี เพราะนายจะถอดข้าออกจากการเป็นหน้าที่พ่อบ้านแล้ว? จะขุดดินก็ไม่มีแรง และจะขอกานก็อายเขา
- ⁴ ข้ารู้แล้วว่าข้าจะทำอะไรดี เพื่อว่าเมื่อข้าถูกถอดจากหน้าที่พ่อบ้านแล้ว ผู้คนก็จะต้อนรับข้าเข้าไปในบ้านของพวกเขา'
- ⁵ ต่อมาพ่อบ้านนั้นเรียกลูกหนี้แต่ละคนของนายของเขา มา เขถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าเท่าไร?' ⁶ เขาตอบว่า 'เป็นหนี้น้ำมัน มะกอกจำนวนหนึ่งร้อยถัง' และเขابอกกับลูกหนี้คนนั้นว่า 'เอาบิลมา นั่งลงเร็วเข้า แล้วแก้เป็นห้าสิบลัง' ⁷ จากนั้นพ่อบ้านก็พูดกับอีกคนว่า 'แล้วท่านเป็นหนี้อยู่เท่าไร?' เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสาลีจำนวนหนึ่งร้อยกระสอบ' เขابอกกับลูกหนี้คนนั้นว่า 'เอาบิลมา แล้วแก้เป็นแปดสิบล กระสอบ'
- ⁸ แล้วเศรษฐีก็ชมพ่อบ้านอธรรมนั้นเพราะเขาได้กระทำอย่างฉลาด ด้วยว่าลูกหนี้ทั้งหลายของโลกนี้ ก็ฉลาดในการจัดการกับพวกเขาเองมากกว่าลูก ของความสว่าง ⁹ เรามอบท่านทั้งหลายว่า จงทำตัวให้มีเพื่อนๆ ด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อที่ว่าเมื่อสูญเสียมันไปแล้ว เขาก็จะต้อนรับ ท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์
- ¹⁰ คนที่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยที่สุดก็สัตย์ซื่อในสิ่งใหญ่ด้วย และคนที่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยที่สุด ก็อสัตย์ในสิ่งใหญ่ด้วย ¹¹ ถ้าท่านทั้งหลายไม่ สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า? ¹² ถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบเงินที่ เป็นของท่านเองให้แก่ท่าน?
- ¹³ ไม่มีคนใช้คนใดปรนนิบัตินายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะทุ่มเทต่อนายคนหนึ่งและเหยียดหยาม นายอีกคน ท่านไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและทรัพย์สมบัติไปพร้อมกันได้"
- ¹⁴ ขณะนั้นฝ่ายพวกฟาริสีซึ่งเป็นคนเห็นแก่เงินได้ยื่นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเขาทักเยาะเย้ยพระองค์ ¹⁵ พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่าน ทำตัวให้ดูดีในสายตามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงพิสูจนึกราบจิตใจของพวกท่าน ด้วยว่าซึ่งเป็นที่ยกย่องท่ามกลางมนุษย์กลับเป็นที่น่ารังเกียจในสาย พระเนตรของพระเจ้า
- ¹⁶ ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ มีผลใช้จนกระทั่งยอห์นได้มา นับตั้งแต่นั้นมาข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ถูกประกาศ ออกไป และทุกคนก็พยายามบากบั่นที่จะเข้าไปในทางนั้น ¹⁷ แต่การที่จะให้สวรรค์และโลกสลายไปก็ง่ายกว่าที่จะให้สักขีใดสักหนึ่งของหนังสือ ธรรมบัญญัติเป็นโมฆะ แต่ฟ้าและดินจะล่องลับไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักขีใดหนึ่งจะให้การไม่ได้
- ¹⁸ ทุกคนที่หย่ากับภรรยาของเขาและแต่งงานกับคนอื่นก็ผิดประเวณี และผู้ที่แต่งงานกับผู้ที่หย่าจากสามีก็ผิดประเวณี
- ¹⁹ ขณะนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่งสวมชุดสีม่วงและผ้าลินินเนื้อดี ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานกับทรัพย์สมบัติมหาศาลของเขาทุกวัน ²⁰ มีขอกานคนหนึ่ง ชื่อลาซารัส เป็นแผลทั่วทั้งตัว ได้มานอนอยู่ที่ประตูบ้านของเศรษฐี ²¹ และอยากกินอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี แม้แต่สุนัขก็มาเลียแผลของ เขา
- ²² อยู่มาขอกานนั้นก็ตาย และเหล่าทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่ข้างอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีก็ตายเช่นกัน และถูกฝังไว้ ²³ และเมื่ออยู่ในนรก ซึ่งทุกข์ ทรมาณมาก เศรษฐีแหงนมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ มีลาซารัสเคียงข้าง
- ²⁴ ดังนั้นเขาจึงร้องว่า 'ท่านบิดาอับราฮัม ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นข้าพเจ้าให้เย็น เพราะ ข้าพเจ้าเจ็บปวดสาหัสอยู่ในเปลวไฟนี้'
- ²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย จำได้ไหมว่าตลอดชีวิตของเจ้า เจ้าได้รับสิ่งดีทั้งสิ้นแต่ลาซารัสอยู่ในสภาพเลวร้ายสิ้น มาบัดนี้เจ้าได้รับการปล่อย ประโลมอยู่ที่นี้ และเจ้าอยู่ในความทรมาณแสนสาหัส ²⁶ นอกเหนือจากทั้งหมดนี้ยังมีหุบเหวใหญ่ขวางอยู่ ใครอยากข้ามจากที่นี่ไปหาเจ้าก็ไม่ได้ หรือจะข้ามจากที่โน่นมาหาเราก็คงไม่ได้'
- ²⁷ เศรษฐีนั้นพูดว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ท่านบิดาอับราฮัม ขอท่านช่วยส่งเขาไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลา ซารัสได้เตือนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาที่ทรมาณนี้ด้วย'
- ²⁹ แต่อับราฮัมกล่าวว่า 'พวกเขามีโมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังท่านเหล่านั้นเถิด' ³⁰ เศรษฐีนั้นจึงว่า 'ไม่ได้ ท่านบิดา อับราฮัม แต่หากมีใครเป็นขึ้นจากตายไปหาพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะกลับใจ' ³¹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'หากพวกเขาไม่ฟังโมเสสและบรรดาผู้เผย พระวจนะแล้ว ต่อให้มีใครบางคนเป็นขึ้นจากตาย ก็ไม่สามารถที่จะทำให้พวกเขาเชื่อได้'"

Chapter 17

- ¹ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า "แต่ก็เดี๋ยวที่จะมีสิ่งต่างๆ ที่เป็นสาเหตุให้พวกเราทำบาป แต่วิบัติแก่คนนั้นที่เป็นต้นเหตุ ² ถ้าเอาหินไม่เป้งผูกคอเขาและถ่วงที่ทะเลก็ดีกว่าที่จะให้เขานำผู้เล็กละอายเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด
- ³ จงระวังตัวเองให้ดี ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาป จงตักเตือนเขา และถ้าเขากลับใจ จงให้อภัยเขา ⁴ ถ้าหากเขาทำบาปต่อพวกท่านเจ็ดครั้งในหนึ่งวัน แล้วเขากลับมาหาพวกท่านทั้งเจ็ดครั้งโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ากลับใจ' พวกท่านต้องให้อภัยแก่เขา"
- ⁵ พวกอัครทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ขอเพิ่มความเชื่อให้กับพวกเราเถิด" ⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่ากับเมล็ดมัสตาร์ดหนึ่งเมล็ด พวกท่านก็จะพุดกับต้นหม่อนนี้ว่า 'จงถอนรากและไปปลงลงในทะเล' แล้วมันก็จะเชื่อฟังพวกท่าน
- ⁷ แต่ในพวกท่านมีคนใดที่มีคนรับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ แล้วจะพุดกับเขาเมื่อเขากลับมาจากทุ่งนาว่า 'มาเร็วเข้า และนั่งลงกินอาหารด้วยกัน'? ⁸ ผู้เป็นเจ้านายจะไม่พุดกับเขาว่า 'จงเตรียมอาหารให้เรากิน และจงคาดเอวของเจ้า และรับใช้เราจนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าจึงค่อยกินและดื่มหรือ'?"
- ⁹ เขาไม่ชอบคุณคนรับใช้เพราะคนรับใช้ทำสิ่งต่างๆ ตามคำสั่งของเขาใช่ไหม? ¹⁰ พวกท่านก็เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านได้ทำทุกสิ่งตามคำสั่งที่พวกท่านได้รับแล้ว ก็สมควรพุดว่า 'พวกเราเป็นคนรับใช้ที่ไม่คู่ควร เพราะพวกเราเพียงแต่ทำสิ่งที่พวกเราสมควรทำอยู่แล้ว'"
- ¹¹ เมื่อพระองค์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จผ่านเขตชายแดนของแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี ¹² ขณะที่พระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นพระองค์ได้พบชายสิบคนที่ป่วยเป็นโรคเรื้อน พวกเขายืนอยู่ห่างจากพระองค์ ¹³ และพวกเขาเปล่งเสียงของพวกเขาร้องว่า "พระเยซู พระอาจารย์ ขอโปรดเมตตาพวกเราเถิด"
- ¹⁴ เมื่อพระองค์มองเห็นพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "จงไปและสำแดงตัวของพวกท่านแก่พวกปุโรหิต" ในขณะที่พวกเขาไปนั้นพวกเขาก็หายจากโรคเรื้อน ¹⁵ เมื่อหนึ่งคนในพวกเขามองเห็นว่าเขาได้รับการรักษาให้หายแล้ว เขาก็ย้อนกลับมาและร้องเสียงดังถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁶ เขาก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซูและขอบพระคุณพระองค์ เขาเป็นชาวสะมาเรีย
- ¹⁷ พระเยซูตรัสตอบว่า "ทั้งสิบคนก็ได้รับการรักษาให้หายไม่ใช่หรือ? แล้วอีกเก้าคนไปไหนเล่า? ¹⁸ ไม่มีคนอื่นที่กลับมาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เว้นแต่คนเดียวคนนี้หรืออย่างไร?" ¹⁹ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "จงลุกขึ้นและไปเถิด ความเชื่อของท่านได้รักษาท่านแล้ว"
- ²⁰ พวกฟาริสีถามพระเยซูว่าเมื่อไรที่ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาอย่างที่ท่านสังเกตได้ ²¹ หรือสิ่งที่ใครจะพุดว่า 'ดูที่นี่สิ' หรือ 'ดูที่นั่นสิ' เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในพวกท่าน"
- ²² พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อพวกท่านปรารถนาที่จะเห็นหนึ่งในบรรดาวันของบุตรมนุษย์ แต่พวกท่านจะไม่ได้เห็น ²³ แล้วพวกเขาจะพุดกับพวกท่านว่า 'ดูที่นั่น ดูที่นี่' แต่จงอย่าไปดู หรือวิ่งตามหลังพวกเขาไป ²⁴ ด้วยว่าเปรี๊ยะเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์
- ²⁵ แต่ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทนทุกข์หลายประการและถูกคนยุคนี้อับชวย ²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย ²⁷ พวกเขากิน พวกเขาดื่ม พวกเขาแต่งงาน และพวกเขาถูกมอมในการสมรส จนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และน้ำก็ได้ท่วมจนทำลายพวกเขาทุกคน
- ²⁸ อย่างเดียวกันกับสมัยของโลกที่พวกเขากิน ดื่ม ซื้อขาย เพาะปลูก และก่อสร้าง ²⁹ แต่เมื่อถึงวันที่โลกออกจากเมืองโสโดม มีลูกไฟและกำมะถันตกลงมาจากฟ้า และพวกเขาก็ถูกทำลายจนหมดสิ้น
- ³⁰ หลังจากสิ่งเดียวกันนี้เกิดขึ้นแล้วก็จะถึงวันที่บุตรมนุษย์ถูกทำให้ปรากฏ ³¹ ในวันนั้นผู้ที่อยู่บนดาดฟ้า อย่าลงมาเก็บข้าวของที่อยู่ในบ้าน และคนที่อยู่ในทุ่งนาไม่ควรกลับมาเอาสิ่งใด
- ³² จงจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นกับภรรยาของโลกให้ดี ³³ ใครก็ตามแสวงหาที่จะได้มาซึ่งชีวิตของเขา ก็จะสูญเสียชีวิต แต่ใครก็ตามที่สูญเสียชีวิตก็จะรักษาชีวิตให้รอดได้
- ³⁴ เราบอกพวกท่านว่า ในคืนนั้นจะมีคนสองคนนอนอยู่ในเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ³⁵ จะมีผู้หญิงสองคนที่กำลังไม่แปรงด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ ³⁶ มีสองคนอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไปและอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้
- ³⁷ พวกเขาถูกลามพระองค์ว่า "สิ่งนี้จะเกิดขึ้นที่ไหนหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้า?" และพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "หากศพอยู่ที่ไหนก็จะมีฝูงนกแร้งมารุมล้อมกันอยู่ที่นี่"

Chapter 18

¹ แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งแก่พวกเขาเกี่ยวกับการที่พวกเขาควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจ ² ตรัสว่า "ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด

³ ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่ง และเธอมาขอร้องเข่าบ่อ้อยๆ ว่า 'ขอช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับความยุติธรรมต่อฝ่ายตรงข้ามของข้าพเจ้าด้วยเถิด' ⁴ เขาปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเธออยู่เป็นเวลานาน แต่หลังจากนั้นสักระยะหนึ่งเขาก็คิดว่า 'แม้เราไม่ยำเกรงพระเจ้าหรือเห็นแก่หน้าผู้ใด ⁵ แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้น่าทอใจเรา เราจะช่วยเหลือให้ได้รับความยุติธรรม เพื่อว่าเธอจะได้ไม่ต้องมารบกวนเราอยู่เรื่อยๆ'"

⁶ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษารธรรมพูด ⁷ แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงนำความยุติธรรมมายังคนที่พระองค์เลือกสรรไว้คือผู้ที่ร้องเรียกพระองค์ทั้งวันทั้งคืนหรือ? พระองค์จะยืดเวลาในเรื่องพวกเขาหรือ? ⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่าพระองค์จะนำความยุติธรรมมาสู่พวกเขาอย่างรวดเร็ว แม้กระนั้น เมื่อนุตรมนุญยเสด็จมา พระองค์จะพบความเชื่อบนโลกนี้หรือ?"

⁹ แล้วพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่บางคนที่หลงคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและดูถูกคนอื่น ¹⁰ "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นฟาริสี อีกคนเป็นคนเก็บภาษี

¹¹ ฟาริสีขึ้นอธิษฐานในเรื่องเกี่ยวกับตัวเองว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นที่เป็นโจร เป็นคนอธรรม เป็นคนล่วงประเวณี หรือเป็นเหมือนคนเก็บภาษีนี้ ¹² ข้าพระองค์ก็อดอาหารสองครั้งทุกสัปดาห์ ข้าพระองค์ก็ถวายสิบลดจากทั้งหมดที่ข้าพระองค์ได้รับ'

¹³ แต่คนเก็บภาษีที่กำลังยืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะมองขึ้นบนฟ้า แต่ทูลขอของตนกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปด้วยเถิด' ¹⁴ เราบอกพวกท่านว่า เมื่อชายคนนั้นกลับไปยังบ้านของเขาก็ถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรมมากกว่าคนอื่น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นก็จะถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ถ่อมตัวลงก็จะได้รับการยกขึ้น"

¹⁵ แล้วประชาชนก็อุ้มการยกของพวกเขามาให้พระองค์แต่ต้องการยกเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาได้เห็น พวกเขา ก็พากันห้ามประชาชน ¹⁶ แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาให้มาหาพระองค์และตรัสว่า "จงปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเด็กเหล่านั้น ¹⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเช่นเดียวกับเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในราชอาณาจักรนั้นไม่ได้อย่างแน่นอน"

¹⁸ มีขุนนางคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำสิ่งใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์" ¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม? ไม่มีใครประเสริฐ นอกจากพระเจ้าเท่านั้น ²⁰ ท่านรู้จักพระบัญญัติที่บอกว่าย่ำว่าอย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของท่าน" ²¹ ขุนนางคนนั้นทูลว่า "บัญญัติทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าเชื่อฟังมาตั้งแต่สมัยข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก"

²² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง ท่านต้องไปขายทั้งหมดที่ท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้แก่คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงตามเรามา" ²³ แต่เมื่อขุนนางได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขาก็เป็นทุกข์อย่างมาก เพราะว่าเขาร่ำรวยมาก

²⁴ แล้วพระเยซูทรงเห็นเขาเป็นทุกข์นัก จึงตรัสว่า "เป็นการยากแก่ไหนที่คนร่ำรวยจะเข้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า ²⁵ เพราะอูฐลอดรูเข็มก็ยังง่ายกว่าคนร่ำรวยที่จะเข้าในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁶ บรรดาคนที่ได้ยินต่างก็พูดว่า "แล้วใครจะรอดได้?" ²⁷ พระเยซูทรงตอบว่า "สิ่งที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์นั้น แต่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า"

²⁸ เปโตรทูลว่า "พวกเราได้ทิ้งทุกสิ่งที่เป็นของเราเองและได้ติดตามพระองค์" ²⁹ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดที่ทิ้งบ้าน หรือภรรยา หรือพี่น้อง หรือบิดามารดา หรือบุตร เพื่อเห็นแก่ราชอาณาจักรของพระเจ้า ³⁰ ก็จะเป็นผู้ที่มิได้รับมากขึ้นในโลกนี้ และได้ชีวิตนิรันดร์ในโลกหน้า"

³¹ หลังจากที่พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนเข้ามา พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "ดูเถิด พวกเรากำลังจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะในเรื่องบุตรมนุญยก็จะสำเร็จลง ³² เพราะว่าพระองค์จะถูกมอบให้แก่คนต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และจะถูกทำให้อับอาย และถูกถ่มน้ำลายรด ³³ หลังจากเขียนตีพระองค์แล้ว พวกเขาก็จะประหารพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง"

³⁴ พวกเขาไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้เลย และถ้อยคำนี้ถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัส

³⁵ เมื่อพระเยซูมาถึงเมืองเยรีโค มีชายตาบอดคนหนึ่งกำลังนั่งขอทานอยู่ริมถนน ³⁶ เมื่อได้ยินเสียงฝูงชนกำลังเดินผ่านไป เขาก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น ³⁷ พวกเขาบอกชายตาบอดนั้นว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธกำลังเสด็จผ่านมา

³⁸ ดังนั้นชายตาบอดก็ร้องออกมาว่า "พระเยซู บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์ด้วยเถิด" ³⁹ ผู้คนที่เดินอยู่ข้างหน้าก็ห้ามปรามชายตาบอดบอกให้เขาเงียบ แต่เขากลับร้องดังกว่าเดิมว่า "บุตรดาวิด โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด"

40 พระเยซูทรงหยุดนิ่งและตรัสสั่งให้พาศายคนนั้นเข้ามาหาพระองค์ เมื่อชายตาบอดเข้ามาใกล้ พระเยซูตรัสถามเขา **41** "ท่านอยากให้เรทำอะไรแก่ท่าน?" เขากล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อยากมองเห็น"

42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหาย" **43** ทันใดนั้นเขาก็มองเห็น และตามพระองค์ไป ถวายเกียรติพระเจ้า เมื่อประชาชนทั้งหมดได้เห็นสิ่งนี้ก็พากันสรรเสริญพระเจ้า

Chapter 19

- ¹ ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไประหว่าง ² ดุเล็ด มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นชื่อว่าศักเคียส เขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีและเป็นคนร่ำรวย
- ³ เขาพยายามจะเห็นว่าพระเยซูเป็นใคร แต่ดูไม่เห็นเพราะฝูงชน เนื่องจากว่าเขาตัวเตี้ย ⁴ ดังนั้นเขาจึงวิ่งนำหน้าประชาชนไปและปีนขึ้นบนต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะพระเยซูกำลังจะเสด็จผ่านมาจากนั้น
- ⁵ เมื่อพระเยซูมาถึงสถานที่นั้น พระองค์เลยหันหน้าขึ้นและตรัสกับเขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมาเถิด เพราะวันนี้เราต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน" ⁶ ดังนั้น เขาจึงรีบปีนลงมาและต้อนรับพระองค์อย่างเบิกบานใจ ⁷ เมื่อคนทั้งหลายเห็นดังนี้ พวกเขาทั้งหมดก็บ่นกันว่า "พระองค์ไปเป็นแขกของชายคนนั้นซึ่งคนบาป"
- ⁸ ศักเคียสลุกขึ้นยืนและทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดุเล็ด องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบทรัพย์สินครึ่งหนึ่งของข้าพเจ้าให้กับคนยากไร้ และถ้าหากข้าพเจ้าได้โกงสิ่งใดของผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะคืนให้เสีย" ⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ ความรอดก็มาถึงบ้านหลังนี้แล้ว เพราะเขาก็เป็นบุตรของอับราฮัมอีกคนหนึ่งด้วย" ¹⁰ เพราะบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด"
- ¹¹ ขณะที่พวกเขาได้ยินเรื่องเหล่านี้ พระองค์กำลังตรัสต่อไปอีกเป็นคำอุปมา เพราะพระองค์อยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาคิดว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ากำลังจะมาปรากฏในทันที ¹² พระองค์ตรัสว่า "มีขุนนางองค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา"
- ¹³ ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา' ¹⁴ แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คุณะกุดตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา' ¹⁵ เมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้กับท่านมา เพื่อจะดูว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรมาเท่าไร
- ¹⁶ คนแรกมาบอกนายว่า 'ท่านเจ้านาย เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา' ¹⁷ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า 'ดีมาก ผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งที่เล็กน้อย เจ้าจะมีอำนาจที่จะปกครองสิบเมือง'
- ¹⁸ คนที่สองเข้ามาแล้วพูดว่า 'เงินมินาของท่านเจ้านายได้กำไรห้ามินา' ¹⁹ ท่านขุนนางจึงพูดกับเขาว่า 'เจ้าจงดูแลเมืองห้าเมืองเถิด'
- ²⁰ อีกคนหนึ่งเข้ามาแล้วพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือนเงินมินาของท่านที่ข้าพเจ้าเก็บใส่ไว้ในผ้าอย่างปลอดภัย' ²¹ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน เนื่องจากท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลที่ท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวข้องที่ท่านไม่ได้หว่าน'
- ²² ขุนนางนั้นจึงพูดกับเขาว่า 'เราจะต้องสืบเจ้าตามคำพูดของเจ้าเอง เจ้าทาสชั่วช้า เจ้ารู้ว่าเราเป็นผู้ที่เข้มงวด เก็บเอาผลที่เราไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวในสิ่งที่เราไม่ได้หว่าน' ²³ แล้วท่านก็เอาเงินมินาไว้ในธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้เงินพร้อมดอกเบี้ยด้วย?'
- ²⁴ ขุนนางนั้นจึงพูดกับคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ว่า 'จงนำเงินมินาจากเขาและให้กับคนที่มิสิบมินา' ²⁵ พวกเขาพูดกับท่านว่า 'ท่านเจ้านาย ชายคนนั้นมีสิบมินาแล้ว'
- ²⁶ 'เราบอกกับพวกท่านว่า คนที่มีมากก็จะได้รับมากขึ้นอีก แต่สำหรับคนที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามีนั้นก็จะถูกเอาไป' ²⁷ แต่บรรดาศัตรูของเรา ผู้ที่ไม่ยอมให้เราปกครองพวกมัน จงนำตัวพวกมันมาที่นี่แล้วฆ่าพวกมันเสียต่อหน้าเรา'
- ²⁸ เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เดินนำหน้า ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- ²⁹ เมื่อพระองค์ได้มาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและเบธานีบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ พระองค์ส่งสาวกไปสองคน ³⁰ ตรัสว่า "จงไปยังหมู่บ้านถัดไป เมื่อพวกท่านเข้าไปก็จะเห็นลูกลาที่ยังไม่เคยถูกขี่ จงแก้มัดแล้วพามันมาให้เรา" ³¹ ถ้ามีใครถามพวกท่านว่า 'พวกท่านแก้มัดมันทำไม?' ให้ตอบว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน'"
- ³² พวกคนที่ถูกส่งไปก็พบลูกลาตามที่พระเยซูได้ตรัสกับพวกเขา ³³ ขณะที่พวกเขากำลังแก้มัดลูกลาอยู่นั้น พวกเจ้าของก็ถามพวกเขาว่า "ท่านแก้มัดลูกลาทำไม?" ³⁴ พวกเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน" ³⁵ พวกเขาได้นำลูกลามาส่งให้พระเยซู และพวกเขาวางเสื้อคลุมของพวกเขาไว้บนหลังลาแล้วให้พระเยซูขึ้นขี่มัน ³⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นขี่นั้น พวกเขา ก็พากันปูเสื้อคลุมของตนไว้บนถนน
- ³⁷ เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงทางลงจากภูเขามะกอกเทศ ฝูงชนของเหล่าสาวกทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้ากันเสียงดัง สำหรับมหกิจทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น ³⁸ และพูดว่า "สรรเสริญกษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอจงมีสันติสุขในสวรรค์ และพระเกียรติสิริในที่สูงที่สุด"
- ³⁹ ฝ่ายบางคนในฝูงชนทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ จงห้ามพวกสาวกของท่าน" ⁴⁰ พระเยซูตอบว่า "เราบอกท่านว่า ถ้าแผ่นดินเหล่านี้เงียบเสียไป ก้อนหินทั้งหลายก็จะเปล่งเสียงแทน"

⁴¹ เมื่อพระเยซูเสด็จมาใกล้เมือง พระองค์ร้องไห้เสียใจให้กับเมืองนี้ ⁴² ตรัสว่า "ถ้าเพียงแต่เจ้าได้รู้ในวันนี้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาสู่เจ้า แต่บัดนี้สิ่งนั้นถูกซ่อนจากสายตาของเจ้าแล้ว

⁴³ เพราะว่าเวลานั้นจะมาถึงเจ้า เมื่อพวกศัตรูของเจ้าจะก่อแข็งเกินต่อสู่เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน ⁴⁴ พวกเขาจะเหวี่ยงเจ้าลงกับพื้น และลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า พวกเขาจะไม่ปล่อยให้ก้อนหินซ้อนทับกันสักก้อนเลย เพราะเจ้าไม่ได้ตระหนักถึงเมื่อพระเจ้าพยายามช่วยเจ้า"

⁴⁵ พระเยซูเข้าไปในพระวิหารและไล่พวกที่กำลังขายของอยู่ ⁴⁶ ตรัสกับพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า 'วิหารของเราเป็นวิหารแห่งการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นถ้ำของพวกโจร"

⁴⁷ ดังนั้นพระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ที่พระวิหารทุกวัน พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และเหล่าผู้นำของประชาชนต้องการจะฆ่าพระองค์

⁴⁸ แต่พวกเขายังไม่สามารถหาทางทำได้ เพราะประชาชนทั้งปวงกำลังตั้งใจฟังคำสอนของพระองค์

Chapter 20

- ¹ วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังสั่งสอนประชาชนในพระวิหารและเทสนาข้าวประเสริฐอยู่นั้น พวกหัวหน้าปุโรหิต และธรรมาจารย์พร้อมกับพวกผู้อาวุโส มาหาพระองค์ ² พวกเขาทูลพระองค์ว่า "บอกพวกเราด้วยว่าท่านกระทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร หรือใครเป็นผู้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน"
- ³ พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เราก็คงถามพวกท่านข้อหนึ่งด้วยเหมือนกัน และพวกท่านจงบอกเราว่า ⁴ บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์?"
- ⁵ พวกเขาหารือกันว่า "ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะถามว่า 'แล้วทำไมท่านถึงไม่เชื่อยอห์น?' ⁶ แต่ถ้าพวกเราบอกว่า 'มาจากมนุษย์' ประชาชนทั้งหมดก็จะเอาหินขว้างพวกเรา เพราะพวกเขาเชื่อว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ"
- ⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงตอบว่าพวกเขาไม่รู้ว่ามาจากไหน ⁸ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราก็คงจะไม่บอกท่านเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอันใด"
- ⁹ พระองค์ได้เล่าคำอุปมาเรื่องนี้ให้ประชาชนฟังว่า "ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ แล้วให้ชาวสวนเช่า แล้วออกเดินทางไปยังต่างประเทศเป็นเวลานาน ¹⁰ เมื่อถึงเวลากำหนด เขาจึงส่งคนรับใช้ไปยังชาวสวน เพื่อเก็บส่วนแบ่งจากสวนองุ่นนั้น แต่ชาวสวนกลับทุบตีเขา และไล่เขากลับไปมือเปล่า ¹¹ เขาจึงส่งคนรับใช้ไปอีกคนหนึ่ง พวกชาวสวนก็ทุบตีเขา กระทำต่อเขาอย่างน่าละอาย แล้วไล่เขากลับไปมือเปล่า ¹² เขาก็ยังส่งคนรับใช้คนที่สามไปอีกคนหนึ่ง และพวกชาวสวนทำร้ายเขา และโยนเขาออกไป ¹³ ดังนั้นผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า 'เราจะทำอย่างไรดี? เราจะส่งบุตรชายที่รักของเราไป บางทีพวกชาวสวนคงจะให้เกียรติเขาบ้าง' ¹⁴ แต่เมื่อพวกชาวสวนเห็นบุตรนั้น พวกเขาหารือกันว่า 'นี่คือเป็นทายาท ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะได้ตกเป็นของพวกเรา' ¹⁵ พวกเขาโยนร่างของบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเขา แล้วผู้เป็นเจ้าของสวนองุ่น จะทำอย่างไรกับพวกเขา? ¹⁶ เจ้าของสวนก็จะฆ่าพวกชาวสวนองุ่นนั้น แล้วยกสวนองุ่นให้แก่ผู้อื่นเสีย" เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้นจึงทูลว่า "ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย"
- ¹⁷ แต่พระเยซูทรงจ้องดูพวกเขาแล้วตรัสว่า "แล้วที่เขียนไว้ที่นั่นหมายความว่าอย่างไร 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาอนุเมกแล้ว'? ¹⁸ ทุกคนที่ตกกับศิลานั้นจะแหลกเป็นชิ้นๆ แต่ศิลานี้ตกกับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียด"
- ¹⁹ ดังนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงหาช่องทางที่จะจับพระองค์เสียในเวลานั้น เพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ตรัสคำอุปมานั้นเพื่อว่ากระแทกเขา แต่พวกเขากลัวประชาชน ²⁰ พวกเขาจับดาบพระองค์อย่างใกล้ชิดโดยส่งคนสอดแนมซึ่งแสรังทำเป็นคนซื้อตรงมา หวังจะจับผิดถ้อยคำของพระเยซู แล้วจะได้มอบพระองค์ไว้ในอำนาจและการพิพากษาของผู้ว่าการ
- ²¹ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ เราเห็นว่าท่านพูดและสอนอย่างถูกต้อง และไม่เห็นแก่หน้าใคร แต่ท่านสอนความจริงเรื่องทางของพระเจ้า ²² การที่จะจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่?"
- ²³ แต่พระเยซูทรงรู้ทันอุบายของพวกเขา จึงตรัสกับพวกเขาว่า ²⁴ "จงเอาเงินเดนาริอันเหรียญหนึ่งมาให้เราดู รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?" พวกเขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"
- ²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้อยคำนั้นของๆ ซีซาร์ก็จงถวายแก่ซีซาร์ และของๆ พระเจ้าก็จงถวายแด่พระเจ้า" ²⁶ พวกเขาจึงจับผิดในคำสอนของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และพวกเขาก็ประหลาดใจในคำตอบของพระองค์จึงเงียบไป
- ²⁷ เมื่อพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ พวกนี้คือคนที่ไม่เชื่อในเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย ²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ โมเสสเขียนสั่งพวกเราไว้ว่า ถ้าชายคนใดมีภรรยาและตายไปโดยไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับฟ้สะไภ้นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อมีบุตรสืบตระกูลให้พี่ชาย
- ²⁹ มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน คนแรกมีภรรยาและตายโดยไม่มีบุตร ³⁰ และคนที่สองก็เช่นกัน ³¹ คนที่สามจึงรับเธอมาเป็นภรรยา และเป็นเช่นนี้ไปจนถึงคนที่เจ็ด ก็ยังไม่มีบุตรแล้วก็ตายไป ³² ต่อมาภายหลังหญิงนั้นก็ตายด้วย ³³ ในวันที่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย เธอจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างก็ได้เธอเป็นภรรยาของพวกเขาเหมือนกัน"
- ³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "คนในโลกนี้แต่งงานและถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁵ แต่ผู้ที่สมควรมีส่วนในยุคนี้ที่ได้รับในการเป็นขึ้นจากตาย จะไม่แต่งงานหรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน ³⁶ พวกเขาจะไม่ตายอีกเลย เพราะพวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้าเนื่องจากเป็นบุตรแห่งการเป็นขึ้นจากตาย
- ³⁷ แต่เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น โมเสสก็สำแดงไว้ในเรื่องฟุ่มเฟือย ท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ³⁸ บัดนี้พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"
- ³⁹ พวกธรรมาจารย์บางคนทูลตอบว่า "ท่านอาจารย์ ท่านตอบได้ดี" ⁴⁰ เพราะพวกเขาไม่กล้าถามคำถามอะไรพระองค์เพิ่มอีกเลย

⁴¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร? ⁴² เพราะว่าดาวิดเองกล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีว่า พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า 'จงนั่งข้างขวามือของเรา' ⁴³ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน เป็นที่รองเท้าของท่าน' ⁴⁴ ฉะนั้นถ้าดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?"

⁴⁵ ขณะประชาชนทั้งหมดกำลังฟังอยู่ พระองค์ตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า ⁴⁶ "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี พวกที่ชอบสวมเสื้อคลุมยาวเดินไปเดินมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบที่นั่งสำคัญในธรรมศาลาและที่มีเกียรติในงานเลี้ยง ⁴⁷ พวกเขายึดบ้านของหญิงม่ายและเลี้ยงกำพร้าเสียยืดยาว พวกคนเช่นนี้จะต้องถูกลงโทษหนักยิ่งขึ้น"

Chapter 21

¹ พระเยซูเจยหน้าขึ้นและเห็นเศรษฐีคนหนึ่งกำลังนำเงินใส่ตู้เก็บเงินถวายเป็นทองคำ ² พระองค์ยังทรงเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งหย่อนเหรียญทองแดงเล็กๆ สองเหรียญถวายด้วย ³ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "เรานอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ถวายเงินมากกว่าคุณทั้งปวง ⁴ เขาลำบากได้ถวายเงินส่วนที่เหลือใช้ แต่หญิงม่ายนี้ ทั้งที่ยากจน ยังเอาทั้งหมดที่เธอมีไว้เลี้ยงชีพมาถวาย"

⁵ ขณะที่บางคนพูดถึงพระวิหารว่ามีการตกแต่งด้วยหินที่สวยงามและของถวายต่างๆ พระองค์จึงว่า ⁶ "สิ่งเหล่านี้ที่พวกท่านเห็น จะมีสักวันหนึ่งที่ท่านจะไม่มีความสัมพันธ์กันแม้แต่ก้อนเดียว แต่จะถูกทำลายลงหมด"

⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์ เหตุการณ์พวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรเป็นหมายสำคัญว่าใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว?" ⁸ พระเยซูตรัสตอบว่า "จงระวังอย่าให้ใครหลอกพวกท่านได้ เพราะว่าหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา บอกว่า 'เราเป็นผู้นั้น' และ 'เวลานั้นมาใกล้แล้ว' อย่าตามพวกเขาไป ⁹ เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงเรื่องของการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มากันที"

¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ประชาชาติต่อประชาชาติ อาณาจักรต่ออาณาจักรจะสู้รบกัน ¹¹ จะมีแผ่นดินไหวใหญ่และเกิดการกันดารอาหารในที่ต่างๆและโรคระบาด และจะมีเหตุการณ์ที่น่ากลัวและหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์

¹² แต่ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เขาก็จะจับพวกท่านไว้ และจะข่มเหงพวกท่านและจะส่งมอบตัวพวกท่านไปยังธรรมศาลาและคุก และจะพาพวกท่านไปอยู่ต่อหน้าบรรดาภักดิ์และเจ้าเมืองทั้งหลาย เพราะนามของเรา ¹³ สิ่งนี้จะนำไปสู่โอกาสเพื่อที่พวกท่านจะได้เป็นพยาน

¹⁴ ดังนั้นอย่าให้ใจของท่านวิตกกังวลไปก่อนว่าจะเกิดต่างข้อหาเหล่านั้นอย่างไร ¹⁵ เพราะเราจะให้ถ้อยคำและสติปัญญานั้นแก่พวกท่าน ซึ่งพวกศัตรูของท่านทั้งหลายจะต่อต้านและคิดค้นไม่ได้

¹⁶ แม้แต่บิดามารดา พี่น้อง ญาติฯ และเพื่อนๆ ก็จะมอบตัวพวกท่านไว้ และพวกเขาจะทำให้พวกท่านบางคนถึงแก่ความตาย ¹⁷ ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา ¹⁸ แต่ผมแม้เพียงเส้นเดียวจะไม่ร่วงจากศีรษะของท่านเลย ¹⁹ พวกท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความทรหดอดทนของพวกท่าน

²⁰ เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิถีของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ²¹ แล้วให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และผู้ที่อยู่ในเมืองให้ออกไป และผู้ที่อยู่นอกเมืองให้เข้ามาในเมือง ²² เพราะว่าวันเหล่านี้คือวันแห่งการแก้แค้น เพื่อให้ทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ นั้นจะสำเร็จ

²³ ในวันเหล่านั้น วิถีแห่งหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และพระพิโรธจะตกแก่ชนชาตินี้ ²⁴ พวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบและพวกเขาจะต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

²⁵ จะมีความสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดิน ประชาชาติต่างๆ จะมีความทุกข์ร้อน มีความลงสนทนกัน เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น ²⁶ จะมีผู้คนจะสับสนเพราะความกลัว และหวาดหวั่นเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลก เพราะบรรดาสิ่งที่มีความอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

²⁷ แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธิ์อำนาจและด้วยพระเกียรติสิริอันยิ่งใหญ่ ²⁸ แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเริ่มเกิดขึ้น จงยืนขึ้นและเชิดศีรษะพวกท่านขึ้น เพราะพวกท่านใกล้จะได้รับรางวัลแล้ว"

²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาเป็นคำอุปมาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งหมด ³⁰ เมื่อพวกมันผลิใบ พวกท่านก็เห็นและรู้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว ³¹ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านก็รู้ว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว

³² เรานอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าทุกสิ่งจะเกิดขึ้น ³³ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

³⁴ แต่จงระวังตัวของพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าใจของพวกท่านจะเต็มไปด้วยการเมาเหล้า และการหว่านกงวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงพวกท่านโดยไม่คาดฝัน ³⁵ เพราะวันนั้นจะมาถึงคนทั้งปวงที่ใช้ชีวิตอยู่บนพื้นโลก

³⁶ แต่จงตื่นตัวตลอดเวลา จงอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะเข้มแข็งเพียงพอจนสามารถหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น และเพื่อจะยืนหยัดต่อพระพิกรัตย์ของบุตรมนุษย์ได้"

³⁷ ดังนั้นพระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารในช่วงเวลากลางวัน และในเวลากลางคืนพระองค์เสด็จออกไปและประทับบนภูเขามะกอกเทศ

³⁸ ประชาชนทั้งปวงพากันแต่เข้าเฝ้าเพื่อจะฟังพระองค์ในพระวิหาร

Chapter 22

¹ ขณะที่ใกล้จะถึงเทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อที่เรียกว่าปัสกาแล้ว ² พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมจารย์ปรึกษากันว่าพวกเขาจะฆ่าพระเยซูอย่างไร เพราะพวกเขากลัวประชาชน

³ แล้วซาตานได้เข้าดลใจยูดาอิสคาริโอทซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกนายทหารและปรึกษากับพวกเขาว่าเขาจะทรยศพระเยซูได้ด้วยวิธีใด

⁵ พวกเขายินดียิ่ง และตกลงกันว่าจะให้เงินแก่ยูดาส ⁶ เขาจึงตอบตกลง และพยายามมองหาโอกาสเหมาะที่จะมอบพระองค์แก่พวกเขา ในสถานที่ห่างไกลจากฝูงชน

⁷ เมื่อถึงวันเทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อซึ่งจะต้องถวายลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงส่งเปโตร และยอห์นไปและตรัสว่า "จงไปและจัดเตรียมปัสกาสำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะได้รับประทานกัน" ⁹ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเราจัดเตรียมที่ไหน?"

¹⁰ พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "จงฟัง เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งกวนน้ำมาพบพวกท่าน จงตามเขาไปยังบ้านที่เขาเข้าไป

¹¹ แล้วบอกกับเจ้าของบ้านว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า' 'ห้องรับแขกที่เรารับประทานปัสกากับสาวกของเราอยู่ที่ไหน?'"

¹² เขาจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว" ¹³ ดังนั้นพวกเขาจึงไปและพบทุกสิ่งตามที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมอาหารปัสกาไว้พร้อมที่นั้น

¹⁴ เมื่อถึงเวลา พระองค์ทรงนั่งลงกับพวกอัครสาวก ¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกานี้กับพวกท่านก่อนที่จะเราจะต้องทนทุกข์" ¹⁶ เพราะเรบอกพวกท่านว่า เราจะไม่รับประทานปัสกานี้อีก จนกว่าปัสกาสำเร็จครบถ้วนในราชอาณาจักรของพระเจ้า"

¹⁷ แล้วพระเยซูทรงหยิบถ้วย และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม" ¹⁸ เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มจากผลของเถาจนอีกต่อไปจนกว่าราชอาณาจักรของพระเจ้ามาถึง

¹⁹ แล้วพระองค์ทรงหยิบขนมปัง และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์จึงทรงหักขนมปัง และตรัสว่า "นี่คือกายของเราที่ให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำอย่างนี้ เพื่อระลึกถึงเรา" ²⁰ พระองค์ทรงหยิบถ้วยนั้นด้วยอาการอย่างเดียวกัน และตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

²¹ แต่ให้สนใจว่า คนที่ทรยศเราอยู่ร่วมโต๊ะกับเราด้วย" ²² เพราะบุตรมนุษย์จะไปตามที่กำหนดไว้ แต่วิถีแก่ผู้ที่ทรยศต่อบุตรมนุษย์ แต่วิถีแก่คนนั้น คือผู้ที่ได้ทรยศพระองค์" ²³ พวกเขาเริ่มถามกันเอง ว่าใครในพวกเขาที่จะทำเช่นนั้น

²⁴ แล้วมีการโต้เถียงกันท่ามกลางพวกเขาด้วยว่าใครที่นับว่าเป็นใหญ่ที่สุด ²⁵ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "บรรดาภักดิ์ริษย์ของคนต่างชาติเป็นเจ้านายเหนือพวกเขา และมีอำนาจเหนือพวกเขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ

²⁶ แต่พวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกท่านคนที่ใหญ่ต้องเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และให้คนที่สำคัญที่สุดเป็นเหมือนผู้ปรนนิบัติ" ²⁷ เพราะคนที่นั่งโต๊ะกับผู้ปรนนิบัติ ใครยิ่งใหญ่กว่ากัน? คนที่นั่งโต๊ะไม่ใช่หรือ? แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนผู้ปรนนิบัติ

²⁸ แต่พวกท่านเป็นคนที่อยู่กับเราในเวลาที่เรากถูกทดลอง" ²⁹ เราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่พวกท่าน อย่างที่พระบิดาของเราได้มอบราชอาณาจักรให้แก่เรา" ³⁰ ที่พวกท่านจะได้กินและดื่มโต๊ะของเราในราชอาณาจักรของเรา และพวกท่านจะนั่งบนบัลลังก์เพื่อที่จะพิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล

³¹ ซิโมนเอ๋ย ซิโมน จงรู้ไว้ ซาตานได้ขอกท่านไว้เพื่อจะฟัดร่อนท่านเหมือนฟัดข้าวสาลี" ³² แต่เราได้อธิษฐานเพื่อท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้มลง หลังจากที่ เมื่อท่านหันกลับมาแล้ว จงช่วยให้พี่น้องของท่านเข้มแข็งขึ้น"

³³ เปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์พร้อมที่จะไปกับพระองค์ ไม่ว่าจะต้องติดคุกหรือตาย" ³⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "เรบอกท่านว่า เปโตรเอ๋ย วันนี้นัก่อนโซกัน ท่านจะปฏิเสธว่าท่านไม่รู้จักราสถึงสามครั้ง"

³⁵ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราส่งท่านออกไปโดยไม่มียูเงิน ยาม หรือรองเท้า พวกท่านขาดสิ่งใดหรือไม่?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "ไม่ขาดสิ่งใดเลย" ³⁶ แล้วพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า "แต่บัดนี้ คนที่มียูเงินก็ให้เอาติดตัวไปและยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน คนที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของเขา ไปซื้อดาบ

³⁷ เพราะเรบอกพวกท่านว่า สิ่งที่ยืนยันไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับคนอธรรม' เพราะว่าสิ่งที่เล็งถึงเรานั้นกำลังจะสำเร็จแล้ว" ³⁸ แล้วพวกเขาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูสิ ที่นี้มีดาบสองเล่ม" และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "พอแล้ว"

³⁹ พระองค์เสด็จออกไปที่ภูเขามะกอกเทศตามเคย และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป" ⁴⁰ เมื่อพวกเขามาถึง พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงอธิษฐาน เพื่อที่พวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴¹ พระองค์เสด็จออกไปห่างจากพวกเขาแต่ระยะขว้างก้อนหิน พระองค์ทรงคุกเข่าลงและทรงอธิษฐาน ⁴² ว่า "ข้าแต่พระบิดา ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"

⁴³ แล้วทูตองค์หนึ่งจากฟ้าสวรรค์มาปรากฏต่อพระองค์ และช่วยให้พระองค์มีกำลังขึ้น ⁴⁴ เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ยิ่งอธิษฐานอย่างจริงจังมากขึ้น และเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตเม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน

⁴⁵ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานของพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาพวกเขา และทรงเห็นว่าพวกเขากำลังหลับอยู่ เพราะความโศกเศร้า ⁴⁶ และตรัสถามพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงยังหลับอยู่? จงลุกขึ้นและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าสู่การทดลอง"

⁴⁷ ขณะที่พระองค์ตรัสอยู่นั้น นีแอนะ มีฝูงชนปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับยูดาสหนึ่งในสาวกสิบสองคนที่นำพวกเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูและจูบพระองค์ ⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศต่อบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ?"

⁴⁹ เมื่อพวกเขาที่ห้อมล้อมพระเยซูอยู่ เห็นว่าอะไรเกิดขึ้น พวกเขาทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เอาดาบสู้ไหม?" ⁵⁰ แล้วหนึ่งในพวกเขาก็ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาขาด ⁵¹ พระเยซูตรัสว่า "พอแล้ว" แล้วพระองค์ทรงแต่งตั้งหูของเขาและรักษาเขาให้หาย

⁵² พระเยซูตรัสกับพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุโสที่ออกมาจับพระองค์ว่า "พวกท่านเห็นเราเป็นโจรหรือ ถึงได้ถือดาบถือตะบองออกมา?" ⁵³ เมื่อเราอยู่กับพวกท่านทุกวันในพระวิหาร พวกท่านไม่ยอมยื่นมือออกมาจับเรา แต่นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจของความมืด"

⁵⁴ พวกเขาจับพระองค์และพาเข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต แต่เปโตรตามไปห่างๆ ⁵⁵ หลังจากที่พวกเขาถือไฟที่กลางลานบ้านและนั่งอยู่ด้วยกัน เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁵⁶ สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ในแสงไฟจึงจ้องมองเขาและพูดว่า "ชายคนนี้ก็อยู่กับเขาด้วย" ⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธว่า "หญิงเอ๋ย ข้าไม่รู้จักเขา"

⁵⁸ หลังจากนั้นไม่นาน อีกคนหนึ่งก็เห็นเขาและพูดว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขา" แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ข้าไม่ได้เป็น"

⁵⁹ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง มีอีกคนยืนยันว่า "ชายคนนี้อยู่กับเขาแน่ๆ เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี" ⁶⁰ แต่เปโตรบอกว่า "พ่อหนุ่ม ที่ท่านพูดนั้น ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร" ในทันใดนั้น ในขณะที่เขาพูดอยู่ก็ก็ขึ้น

⁶¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวมามองที่เปโตร และเปโตรจึงระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้ตรัสกับเขาว่า "ก่อนไก่ขันวันนี้ ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" ⁶² เปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้อย่างขมขื่น

⁶³ พวกที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ ⁶⁴ พวกเขาปิดตาพระองค์และถามพระองค์ว่า "ทายสิ ว่าใครตีเจ้า?" ⁶⁵ พวกเขาพูดดูหมิ่นพระองค์อีกหลายอย่าง

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกผู้อาวุโสของประชาชนก็มารวมตัวกัน รวมทั้งพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขานำพระองค์เข้าไปในสภา

⁶⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกพวกเราเถิด" แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าเราบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ ⁶⁸ และถ้าเราถามพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่ตอบ

⁶⁹ ตั้งแต่บัดนี้ไป บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์" ⁷⁰ พวกเขาทุกคนจึงถามว่า "แล้วท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านก็บอกแล้วว่าเราเป็น" ⁷¹ พวกเขาบอกว่า "ทำไมพวกเราต้องการพยานอะไรอีกเล่า? พวกเราก็ได้ยืนยันกับหูตัวเองจากปากของเขาเองแล้ว"

Chapter 23

¹ พวกเขาจึงลุกขึ้นพร้อมกันและพาพระองค์ไปหาปีลาต ² พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่า "พวกเราพบว่าชายคนนี้ได้ทำให้ชนชาติของเราให้หลงผิดด้วยการห้ามส่งส่วยแก่ซีซาร์และกล่าวว่าตัวเขาเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง"

³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของคนยิวหรือ?" พระเยซูตอบเขาว่า "ก็ท่านพูดเองแล้ว" ⁴ ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้าปุโรหิตและกับฝูงชนนั้นว่า "เราไม่พบความผิดของชายคนนี้เลย" ⁵ แต่พวกเขาถ่มถั่วหินว่า "ชายผู้นี้ยุยงประชาชนให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดแคว้นยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"

⁶ ดังนั้นเมื่อปีลาตได้ยินเรื่องนี้ ท่านจึงถามว่า ชายคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ ⁷ เมื่อปีลาตทราบว่าพระองค์อยู่ภายใต้การปกครองของเฮโรด เขาจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรด ผู้ซึ่งพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

⁸ เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะว่าเขายากพบพระองค์มานานแล้ว เฮโรดได้ยินเรื่องพระองค์และเขาหวังที่จะเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์ ⁹ เฮโรดซักถามพระเยซูหลายข้อ แต่พระเยซูไม่ทรงตอบอะไรเลย ¹⁰ พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็ขื่นขื่นและกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง

¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของเขาก็ถูกพระเยซูและพวกเขาถ่มถั่วหินเย้ยพระองค์ และแล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าที่สวยงามมาสวมให้พระองค์แล้วส่งพระองค์กลับไปหาปีลาต ¹² ในวันนั้นเฮโรดกับปีลาตกลายเป็นมิตรกัน ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาเป็นศัตรูกัน

¹³ แล้วปีลาตจึงเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้นำ และประชาชนมาพร้อมหน้ากัน ¹⁴ และปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านพากันนี้มาหาเราเหมือนกับว่าชายคนนี้ได้นำประชาชนให้ทำสิ่งที่ชั่วช้า และดูเถิด เราได้ถามเขาต่อหน้าพวกท่าน ก็ไม่พบว่าชายคนนี้มี ความผิดตามที่พวกท่านกล่าวหาเขา"

¹⁵ เฮโรดก็ไม่เห็นว่ามีความผิดเพราะเขาส่งตัวชายคนนั้นกลับมาหาเราอีก และดูเถิด เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ¹⁶ เราจะลงโทษเขาและปล่อยเขาไป" ¹⁷ .

¹⁸ แต่พวกเขาเหล่านั้นร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ถ้าจัดคนนี้เสีย และปล่อยบารับบัสให้เรา" ¹⁹ บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลในเมืองและฆ่าคน

²⁰ ปีลาตนั้นยังต้องการที่ปล่อยพระเยซูไป จึงพูดกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง ²¹ แต่พวกเขากลับร้องตะโกนว่า "ตรึงเขาที่กางเขน ตรึงเขาที่กางเขน" ²² ปีลาตจึงถามพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรที่สมควรมีโทษถึงตาย ดังนั้นหลังจากลงโทษเขา ฉันจะปล่อยตัวเขา"

²³ แต่พวกเขายังยืนกรานด้วยเสียงดัง เรียกร้องให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็สามารถโน้มน้าวปีลาตได้ ²⁴ ดังนั้นปีลาตจึงตัดสินใจที่จะทำตามข้อเรียกร้องของพวกเขา ²⁵ ท่านจึงปล่อยคนที่พวกเขาขอขึ้นซึ่งติดคุกด้วยข้อหาก่อการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจพวกเขา

²⁶ ขณะที่พวกเขานำพระองค์ออกไป พวกเขาได้เกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากชนบท และพวกเขาเอากางเขนวางบนตัวเขา แล้วให้แบกตามพระเยซูไป

²⁷ ฝูงชนเป็นอันมากตามพระองค์ไปด้วย รวมทั้งพวกผู้หญิงที่กำลังทุกข์โศกและคร่ำครวญเพราะพระองค์ ²⁸ แต่พระเยซูทรงหันมาตรัสกับพวกเขาว่า "บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกท่านเองและลูกๆ ของพวกท่านเถิด

²⁹ ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะกล่าวว่า 'พวกผู้หญิงที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และเต้านมที่ไม่เคยเลี้ยงลูก ก็เป็นสุข' ³⁰ แล้วเขาจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ลืมนากับเราเถิด' และบอกเนินเขาทั้งหลายว่า 'ปกคลุมเราไว้เถิด' ³¹ เพราะถ้าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ขณะที่ฉันไม่ยังเยียวสด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อฉันไม่เหี่ยวแห้งเล่า?"

³² ยังมีอาชญากรอีกสองคนถูกนำตัวมาประหารชีวิตพร้อมกับพระองค์

³³ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ที่นั่นพวกเขาได้ตรึงพระองค์และตรึงโจรคนหนึ่งไว้ด้านขวาและอีกคนไว้ด้านซ้ายของพระองค์ ³⁴ พระเยซูตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร" แล้วพวกเขา ก็จับฉลากเพื่อเอาฉลองของพระองค์มาแบ่งกัน

³⁵ ประชาชนพากันยืนมองขณะที่ผู้นำก็เย้ยพระองค์ว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ก็จงให้เขาช่วยตนเองให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า ผู้ที่ทรงเลือก"

³⁶ พวกทหารก็มาเย้ยพระองค์ด้วย เอาเหล้าจุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ ³⁷ และพูดว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด" ³⁸ มีป้ายติดไว้ที่เหนือพระองค์ว่า "นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว"

- ³⁹ อาชญากรคนหนึ่งที่กำลังถูกตรึงนั้นพูดหับประมาทพระองค์ว่า "ท่านไม่ใช่พระคริสต์ออกหรือ? จงช่วยตัวท่านเองและพวกเราให้รอดเถิด"
- ⁴⁰ แต่อีกคนได้กล่าวต่าเขาว่า "เจ้าไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือในเมื่อเจ้าเองก็ต้องโทษสถานเดียวกัน?" ⁴¹ เราถูกลงโทษอย่างยุติธรรมเพราะเราได้รับสิ่งที่สมควรกับการกระทำของเราแล้ว แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ทำอะไรผิด"
- ⁴² แล้วเขากล่าวอีกว่า " พระเยซู ขอโปรดระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเถิด" ⁴³ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"
- ⁴⁴ เวลานั้นประมาณเที่ยงวัน และความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนกระทั่งถึงบ่ายสามโมง ⁴⁵ ขณะนั้นดวงอาทิตย์หยุดส่องแสง แล้วม่านในพระวิหารขาดเป็นสองท่อน
- ⁴⁶ พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้วพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ ⁴⁷ เมื่อนายร้อยได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"
- ⁴⁸ เมื่อฝูงชนทั้งหมดที่มารวมกันเพื่อจะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นแล้วพวกเขาก็พากันตอกขกตัวกลับไป ⁴⁹ แต่คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์จากกาลิลี ยืนดูสิ่งเหล่านี้อยู่ห่างๆ
- ⁵⁰ ดูก่อน มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภา เขาเป็นคนดีและคนชอบธรรม ⁵¹ ชายคนนี้ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของสภาและการกระทำของพวกเขา เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเขากำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า
- ⁵² ชายคนนี้เข้าไปหาปีลาตเพื่อขอพระศพของพระเยซู ⁵³ เขานำพระศพของพระองค์ลงมาและพันด้วยผ้าลินิน และวางไว้ในอุโมงค์ที่เจาะในศิลาและยังไม่เคยวางศพผู้ใดมาก่อน
- ⁵⁴ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตกำลังจะเริ่มขึ้น ⁵⁵ พวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูจากกาลิลีได้ตามไป และเห็นอุโมงค์และเห็นว่าพระศพของพระองค์วางอย่างไร ⁵⁶ พวกนางจึงกลับไปและเตรียมเครื่องเทศและน้ำมันหอม แล้วในวันสะบาโตพวกเขาก็หยุดพักตามบทบัญญัติ

Chapter 24

¹ เช้ามืดของวันต้นสัปดาห์ พวกเขานำเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้มาที่อุโมงค์ฝังศพ ² พวกเขาพบว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกจากปากอุโมงค์แล้ว ³ พวกเขาเข้าไปข้างในแต่ไม่พบพระศพขององค์พระเยซูเจ้า

⁴ ขณะที่พวกเขากำลังสับสนในเรื่องนี้ กันใดนั้นก็มีชายสองคนสวมเสื้อคลุมทอแสงประกายยืนอยู่ใกล้พวกเขา ⁵ ขณะที่พวกเขาผู้หญิงต่างก็หวาดกลัวและชบหน้าของพวกเขาลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า?"

⁶ พระองค์ไม่อยู่ที่นั่น แต่ทรงเป็นขึ้นแล้ว จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกท่านเมื่อพระองค์ยังทรงอยู่ที่กาลิลี ⁷ ที่พระองค์ตรัสว่า บุตรมนุษย์ต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และต้องถูกตรึงบนกางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง"

⁸ พวกเขาผู้หญิงจึงนึกขึ้นได้เกี่ยวกับคำของพระองค์ ⁹ และเมื่อกลับจากอุโมงค์แล้ว ก็เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้สาวกสิบเอ็ดคนและคนอื่นๆ ทั้งหมด ¹⁰ ผู้ที่เล่าเรื่องนี้ให้เหล่าอัครทูตฟังคือ มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา

¹¹ แต่เรื่องที่บอกแก่พวกอัครทูตนั้นดูเหมือนเป็นคำพูดที่เหลวไหล และพวกเขาไม่เชื่อผู้หญิงเหล่านี้ ¹² แต่เปโตรลุกขึ้นและวิ่งไปที่อุโมงค์ เขาก้มตัวลงและมองดูข้างใน เขาเห็นแต่ผ้าลินินกองอยู่ เปโตรจึงปลื้มใจกลับไปบ้านของตนประหลาดใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

¹³ ดูก่อน ในวันนั้นมีสาวกสองคนกำลังเดินทางไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อว่าเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร ¹⁴ พวกเขาสนทนากันเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

¹⁵ ขณะที่กำลังสนทนาและซักถามกันอยู่นั้น พระเยซูก็เสด็จเข้ามาใกล้และดำเนินไปด้วยกันกับพวกเขา ¹⁶ แต่ตาของเขาก็ดูเหมือนจะปิดกั้นทำให้จำพระองค์ไม่ได้

¹⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านสองคนพูดคุยเรื่องอะไรกันหรือในขณะที่เดินมานี้?" พวกเขาขึ้นนั่งหน้าตาโสโคร ¹⁸ คนหนึ่งที่ชื่อว่าเคลโอปัส กุลพระองค์ว่า "ท่านคือคนเดียวในเยรูซาเล็มที่ไม่รู้ว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นที่นั่นในช่วงนี้หรือ?"

¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เรื่องอะไรหรือ?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นผู้เผยพระวจนะ ทรงถูกรื้ออำนาจทั้งในราชกิจและถ้อยคำต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ²⁰ และพวกหัวหน้าปุโรหิตกับผู้นำของพวกเขาจับพระองค์ให้รับโทษประหาร และตรึงพระองค์ที่กางเขน

²¹ แต่พวกเราหวังไว้ว่าพระองค์คือผู้ที่จะมาไถ่ชนชาติอิสราเอล และยิ่งไปกว่านั้น นี่เป็นวันที่สามนับตั้งแต่เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น

²² แต่พวกเขาผู้หญิงบางคนในพวกเรายังทำให้พวกเราประหลาดใจด้วย คือเช้ามืดวันนี้พวกเขาไปอยู่ที่อุโมงค์ ²³ เมื่อพวกเขาไม่พบพระศพของพระองค์ พวกเขาจึงมาบอกว่า พวกเขาได้เห็นนิมิตของเหล่าทูตสวรรค์ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ²⁴ ผู้ชายบางคนที่อยู่กับพวกเราได้ไปที่อุโมงค์ และพบตามสิ่งที่พวกผู้หญิงได้พูดไว้ แต่พวกเขาไม่พบพระองค์"

²⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างโง่เขลา และจิตใจช่างแข็งทื่อที่จะเชื่อสิ่งที่ปวงซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ ²⁶ พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานด้วยสิ่งเหล่านั้น แล้วเข้าสู่พระเกียรติสิริของพระองค์ไม่ใช่หรือ?" ²⁷ จากนั้นพระองค์ทรงอธิบายทุกอย่างที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระองค์เองให้พวกเขาฟังตั้งแต่โมเสสตลอดจนผู้เผยพระวจนะทั้งปวง

²⁸ เมื่อพวกเขาใกล้ถึงหมู่บ้านที่พวกเขาจะไปนั้น พระเยซูทรงทำที่ว่าจะเลยไป ²⁹ แต่พวกเขาทูลรับว่าพระองค์ว่า "พักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำจะหมดวันแล้ว" ดังนั้นพระเยซูจึงทรงพักอยู่กับพวกเขา

³⁰ เมื่อพระองค์กำลังนั่งลงรับประทานอาหารกับพวกเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง อวยพระพร แล้วจึงหักขนมปังส่งให้กับพวกเขา ³¹ แล้วตาของพวกเขาจึงเปิดออกและ พวกเขารู้จักพระองค์ และพระองค์จึงหายไประหว่างทางของพวกเขา ³² พวกเขาจึงพูดกันว่า "ใจของพวกเราที่ร้อนรนอยู่ภายในพวกเราไม่ใช่หรือ เมื่อพระองค์ตรัสกับเราระหว่างทางขณะที่พระองค์อธิบายพระคัมภีร์ให้กับพวกเราฟัง?"

³³ พวกเขาจึงลุกขึ้นในเวลานั้นแล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาพบสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่กับคนเหล่านั้นที่อยู่กับพวกเขา ³⁴ กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และทรงปรากฏแก่ซิโมน" ³⁵ ดังนั้นสองคนนั้นจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทาง และเรื่องที่เขารู้จักพระเยซูโดยการหักขนมปังนั้น

³⁶ ขณะที่พวกเขากำลังพูดเรื่องนี้อยู่ พระเยซูเองทรงมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย" ³⁷ แต่พวกเขาต่างตื่นตกใจหวาดกลัวคิดว่าเห็นผี

³⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายอย่าหวาดกลัวทำไม? พวกท่านเกิดความคิดสงสัยขึ้นในใจของพวกท่านทำไม? ³⁹ จงดูมือและเท้าของเรา นี่เราเอง มาจับต้องเราและดู เพราะว่าผมไม่มีเนื้อและกระดูกอย่างที่พวกท่านเห็นอยู่ว่าเรามี" ⁴⁰ เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ก็ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์

⁴¹ พวกเขายังไม่เชื่อเพราะความตื้นตันยินดีและพวกเขาต่างประหลาดใจ พระเยซูก็ตรัสถามพวกเขาว่า "พวกท่านมีอะไรให้กินบ้างไหม?" ⁴² พวกเขาก็นำปลาอย่างชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ ⁴³ และพระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาก็งหลาย

⁴⁴ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราได้ออกพวกท่านแล้วว่าบรรดาก้อยคำที่เขียนไว้ในบทบัญญัติของโมเสส และในหนังสือผู้เผยพระวจนะ และในหนังสือสดุดีนั้น ต้องสำเร็จ"

⁴⁵ แล้วพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจพระคัมภีร์ ⁴⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่เขียนไว้ คือพระคริสต์ จำต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม ⁴⁷ ให้ประกาศการกลับใจใหม่และการอภัยบาปในพระนามของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติเริ่มตั้งแต่ที่กรุงเยรูซาเล็ม

⁴⁸ พวกท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ ⁴⁹ ดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญานั้นมายังท่านทั้งหลาย แต่พวกท่านจงคอยอยู่ในเมืองจนกว่าท่านจะสวมด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"

⁵⁰ แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาออกไปใกล้ถึงหมู่บ้านเบธานี พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ และอวยพรพวกเขา ⁵¹ ขณะที่ทรงอวยพร พวกเขาอยู่นั้น พระองค์เสด็จจากพวกเขาไป และทรงถูกรับขึ้นสู่สวรรค์

⁵² ดังนั้นพวกเขาจึงนมัสการพระองค์ และกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวง ⁵³ พวกเขาอยู่ในพระวิหารเป็นประจำเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

Book: John

John

Chapter 1

¹ พระวาจาทรงดำรงอยู่นับตั้งแต่เริ่มต้น และพระวาจาทรงอยู่กับพระเจ้า พระวาจาทรงเป็นพระเจ้า ² พระองค์ผู้นี้ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มต้น ³ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และถ้าไม่มีพระองค์ ก็ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้น

⁴ ชีวิตมีอยู่ในพระองค์ ซึ่งชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ ⁵ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืดและความมืดไม่สามารถเอาชนะความสว่างได้

⁶ ยังมีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ส่งมา ชายคนนั้นชื่อยอห์น ⁷ ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อที่ทุกคนจะได้เชื่อผ่านทางท่าน ⁸ ยอห์นไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่านมาเพื่อจะเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

⁹ คือความสว่างที่แท้จริง ที่ให้ความสว่างแก่มนุษย์ทั้งปวง ซึ่งได้เข้ามาในโลกนี้

¹⁰ พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกนี้ถูกสร้างขึ้นผ่านทางพระองค์ แต่โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ ¹¹ พระองค์เข้ามาเพื่อชนชาติของพระองค์ แต่ชนชาติของพระองค์ไม่ยอมรับพระองค์

¹² แต่คนทั้งหลายที่ต้อนรับพระองค์ คนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์จะประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า ¹³ ไม่ใช่โดยทางสายเลือดหรือโดยความต้องการของเนื้อหนัง หรือโดยความต้องการของมนุษย์ แต่เป็นโดยพระเจ้า

¹⁴ พระวาจาเริ่มเกิดเป็นมนุษย์และอยู่ท่ามกลางพวกเรา พวกเราได้เห็นพระสิริของพระองค์ เป็นพระสิริแบบเดียวกัน ซึ่งมาจากพระบิดาผู้เดียวเท่านั้น ที่เต็มด้วยพระคุณและความจริง ¹⁵ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องเสียงดังว่า "นี่คือผู้หนึ่งที่เราได้บอกแก่พวกท่านว่า 'พระองค์ผู้ที่เสด็จมาภายหลังเรา เป็นใหญ่กว่าเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนเรา'"

¹⁶ เพราะว่าโดยความบริบูรณ์ของพระองค์ทำให้พวกเราทั้งหลายได้รับพระคุณซ้อนพระคุณ ¹⁷ เพราะบัญญัติเหล่านั้นที่ได้ประทานผ่านทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์ ¹⁸ ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้าเลย พระองค์ผู้เดียวที่ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ที่ประทับตรงพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จัก

¹⁹ และนี่คือคำพยานของยอห์น เมื่อพวกเขยวจากกรุงเยรูซาเล็มได้ส่งพวกปุโรหิตและพวกคนเลวีมาถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร?" ²⁰ ท่านยอมรับไม่ปฏิเสธแต่ตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์" ²¹ พวกเขาจึงถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร? ท่านเป็นเอลียาห์ใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น" พวกเขาพูดว่า "ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะใช่ไหม?" ท่านตอบว่า "ไม่ใช่"

²² แล้วพวกเขาก็ถามท่านอีกว่า "แล้วท่านเป็นใคร เพื่อพวกเราจะได้เอาคำตอบนั้นไปบอกแก่คนที่ส่งพวกเรามา? แล้วท่านจะบอกว่าท่านเป็นใคร?" ²³ ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นเสียงร้อง ป่าวประกาศในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' เหมือนกับที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้บอกไว้"

²⁴ ในเวลานี้มีบางคนจากพวกฟาริสีที่ถูกส่งไป ²⁵ และพวกเขาถามท่านว่า "ทำไมท่านถึงให้บัพติศมา ในเมื่อท่านเองก็ไม่ใช่ทั้ง พระคริสต์หรืออิสยาห์หรือผู้เผยพระวจนะ?"

²⁶ ยอห์นตอบพวกเขาว่า "เราให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่ในท่ามกลางพวกท่านมีผู้หนึ่งซึ่งพวกท่านไม่รู้จัก ²⁷ พระองค์ผู้มาภายหลังข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้กระทั่งจะแก้สายรัดรองเท้าของผู้นั้น" ²⁸ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน

²⁹ วันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังมาหาท่านและยอห์นพูดว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะมาเอาความบาปของโลกนี้ออกไป ³⁰ นี่คือนักหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า 'พระองค์ผู้ที่จะมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนข้าพเจ้า' ³¹ ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่เพื่อพระองค์จะได้ถูกเปิดเผยให้แก่คนอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ"

³² ยอห์นเป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นพระวิญญาณสถิตบนเหมือนนกพิราบลงมาจากสวรรค์ ประทับบนพระองค์ ³³ ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่ผู้ที่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ บอกข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะเห็นพระวิญญาณเป็นเหมือนนกพิราบลงมาอยู่เหนือพระองค์ผู้นั้น พระองค์ผู้นั้นคือผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์' ³⁴ ข้าพเจ้าได้เห็นและเป็นพยานว่านี่คือพระบุตรของพระเจ้า"

³⁵ อีกครั้งหนึ่งในวันต่อมา ในขณะที่ยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน ³⁶ พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเสด็จผ่านมา และยอห์นจึงพูดว่า "จงมองดู พระเมษโปดกของพระเจ้า"

37 เมื่อสาวกสองคนของท่านได้ยืนท่านพูดเช่นนี้ พวกเขาจึงตามพระเยซูไป 38 เมื่อพระเยซูหันกลับมาและเห็นพวกเขา กำลังติดตามพระองค์ จึงพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านต้องการสิ่งใด?" พวกเขาตอบว่า "รับบี (คำแปลคือ อาจารย์) ท่านพักอยู่ที่ใด?" 39 พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า "จงมาและดูเถิด" เมื่อพวกเขาตามพระองค์ไปและได้เห็นที่พระองค์ทรงพักอยู่ พวกเขาจึงอยู่กับพระองค์ในวันนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณสี่โมงเย็น

40 หนึ่งในสาวกสองคนที่ได้ยืนยอห์นพูดและติดตามพระเยซูคืออันดรูว์ พี่ชายของซีโมนเปโตร 41 เขาได้ไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและพูดว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" (คำแปลคือ พระคริสต์) 42 เขาพาท่านมาหาพระเยซู และพระเยซูมองดูเขาแล้วตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรของยอห์น ท่านจะถูกเรียกว่า เคฟาส (คำแปลคือ เปโตร)"

43 วันต่อมา เมื่อพระเยซูทรงต้องการเสด็จไปยังกาลิลี พระองค์ได้พบกับฟีลิปและพูดกับเขาว่า "จงตามเรา" 44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของแอนดรูว์และเปโตร 45 ฟีลิปได้เจอกับนารานาเอลแล้วพูดกับเขาว่า "พวกเราได้พบพระองค์ผู้ซึ่งโมเสสได้กล่าวถึงในธรรมบัญญัติ และที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง คือพระเยซูบุตรโยเซฟ จากเมืองนาซาเร็ธ"

46 นารานาเอลพูดกับท่านว่า "มีสิ่งดีอะไรที่มาจากนาซาเร็ธได้ด้วยหรือ?" ฟีลิปพูดกับเขาว่า "จงมาและดูเถิด" 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนารานาเอลกำลังมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเขาว่า "ดูสิ ชาวอิสราเอลที่แท้จริง ผู้ซึ่งไม่มีการหลอกลวง" 48 นารานาเอลพูดกับพระองค์ว่า "ท่านรู้จักเราด้วยหรือ?" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เราเห็นท่าน ตอนที่ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ"

49 นารานาเอลตอบว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล" 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกกับท่านว่า 'เราเห็นท่านที่ใต้ต้นมะเดื่อ' ท่านจึงเชื่อหรือ? ท่านจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้" 51 แล้วพระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะได้เห็นแผ่นดินสวรรค์เปิดออก และทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

Chapter 2

- ¹ สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย ² พระเยซูและเหล่าสาวกก็ได้รับเชิญไปงานสมรสด้วย
- ³ เมื่อเหล่านักดื่มหมด มารดาของพระเยซูมาบอกพระองค์ว่า "พวกเขาไม่มีเหล้าจืดแล้ว" ⁴ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย ท่านมาหาเราทำไม? ยังไม่ถึงเวลาของเรา" ⁵ มารดาของพระองค์พูดกับพวกคนรับใช้ว่า "ไม่ว่าพระองค์ตรัสอะไรแก่ท่าน จงทำตาม"
- ⁶ ขณะนั้น มีโอ่งหินอยู่ที่นั่นหกใบที่เขาใช้สำหรับพิธีชำระของคนยิว โอ่งแต่ละใบสามารถจุน้ำได้แปดสิบกถึงหนึ่งร้อยยี่สิบลิตร ⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเติมน้ำใส่โอ่งแต่ละใบให้เต็ม" ดังนั้นพวกเขาจึงเติมน้ำลงในโอ่งจนเต็มเสมอปากโอ่ง ⁸ จากนั้นพระองค์จึงบอกพวกคนรับใช้ว่า "จงตักและนำไปให้หัวหน้าคนรับใช้เถิด" พวกเขาทำตาม
- ⁹ หัวหน้าคนรับใช้ก็ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าจืดนั้น แต่เขาไม่รู้ว่าเหล้าจืดนั้นมาจากไหน (แต่คนรับใช้ก็นำน้ำไปให้หัวหน้านั้นรู้ดี) แล้วเขาก็เรียกเจ้าบ่าวเข้ามา ¹⁰ แล้วพูดกับเจ้าบ่าวว่า "ทุกคนรินเหล้าจืดอย่างดีที่สุดก่อน เสร็จแล้วค่อยรินเหล้าจืดที่ราคาถูกให้เมื่อคนเมาแล้ว แต่ท่านเก็บเหล้าจืดอย่างดีที่สุดจนถึงตอนนี้"
- ¹¹ นี่คือหมายสำคัญครั้งแรกที่พระเยซูทำในหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ และบรรดาสาวกก็เชื่อในพระองค์
- ¹² หลังจากนั้น พระเยซู มารดาของพระองค์ น้องชายของพระองค์ และบรรดาสาวกก็ไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พวกเขาอยู่ที่นั่นประมาณสองสามวัน
- ¹³ เมื่อเทศกาลปีสกาของคนยิวใกล้เข้ามาและพระเยซูได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ พระองค์ทรงพบกับคนขายวัว แกะ นกพิราบ และพวกคนแลกเงินกำลังนั่งอยู่ที่นั่น
- ¹⁵ พระองค์จึงเอาเชือกมาทำเป็นแสและขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร รวมทั้งแกะและวัวด้วย พระองค์ทรงเทเงินเหรียญของพวกคนที่แลกเงินและทรงคว่ำโต๊ะของพวกเขา ¹⁶ แล้วพระองค์ก็บอกกับคนขายนกพิราบว่า "เอาของเหล่านี้ออกไปจากที่นี่ อย่าทำให้พระนิเวศของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด"
- ¹⁷ เหล่าสาวกของพระองค์จำได้ถึงสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้ว่า "ความร้อนรนในเรื่องพระนิเวศของพระองค์จะเผาผลาญข้าพระองค์" ¹⁸ แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็ได้ตอบกับพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรแก่พวกเรา ในเมื่อท่านทำสิ่งเหล่านี้?" ¹⁹ พระเยซูตอบว่า "ทำลายพระวิหารนี้ แล้วเราจะสร้างขึ้นภายในสามวัน"
- ²⁰ แล้วคนยิวที่มีอำนาจก็พูดว่า "พระวิหารนี้ใช้เวลาสร้างทั้งหมด 46 ปี แต่ท่านจะสร้างขึ้นภายในสามวันหรือ?" ²¹ อย่างไรก็ตาม พระวิหารที่พระองค์หมายถึงนั่นคือพระกายของพระองค์ ²² เพราะเมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์จึงได้ระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพวกเขาได้เชื่อในพระวจนะและในถ้อยคำนี้ที่พระองค์ได้ตรัสเอาไว้
- ²³ เมื่อพระองค์ยังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลปีสกา ระหว่างงานเทศกาล มีหลายคนได้เชื่อในพระนามของพระองค์เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทำ ²⁴ แต่พระเยซูไม่ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์ทรงรู้จักพวกเขาทั้งหมด ²⁵ เพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการให้ใครมาเป็นพยานแก่พระองค์ด้วยเรื่องของมนุษย์ เพราะพระองค์รู้ว่ามิฉะนั้นจะอยู่ในมนุษย์

Chapter 3

¹ ขณะนั้น มีฟาริสีที่เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ชื่อนิโคเดมัส ² ชายคนนี้มาหาพระเยซูในตอนกลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกเราทราบว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครสามารถทำการอัศจรรย์เหล่านี้ได้เหมือนท่าน นอกเสียจากพระเจ้าทรงสถิตกับผู้นั้น"

³ พระเยซูตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า นอกเสียจากคนนั้นจะบังเกิดใหม่ เขาจะไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้า" ⁴ นิโคเดมัสพูดกับพระองค์ว่า "คนเราจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไร หากเขาอายุมากแล้ว? เขาจะกลับเข้าไปอยู่ในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้หรือ?"

⁵ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าคนนั้นไม่เกิดใหม่โดยน้ำและพระวิญญาณ เขาไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้" ⁶ ซึ่งเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง ซึ่งเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ

⁷ อย่าประหลาดใจในสิ่งที่เราตรัสแก่ท่านว่า 'ท่านจะต้องบังเกิดใหม่' ⁸ ลมพัดไปตามที่มันปรารถนา ท่านได้ยินเสียงของลม แต่ท่านไม่รู้ว่ามีลมมาจากทางไหน แล้วจะไปทางไหน ทุกคนที่บังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณก็เป็นเช่นนั้น"

⁹ นิโคเดมัสตอบพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร?" ¹⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของคนอิสราเอล เหตุใดท่านจึงยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้?" ¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดในสิ่งที่พวกเรารู้และพวกเราเป็นพยานในสิ่งที่พวกเราได้เห็น แต่ถึงอย่างนั้น ท่านก็ยังไม่ยอมรับคำพยานของพวกเรา

¹² ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ทางโลกและท่านยังไม่เชื่อ แล้วท่านจะเชื่อเราได้อย่างไรถ้าหากเราบอกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับสวรรค์? ¹³ ไม่มีใครได้เคยขึ้นไปยังสวรรค์ ยกเว้นแต่เพียงท่านผู้หนึ่งที่มาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์

¹⁴ เหมือนโมเสสที่ได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร ดังนั้นบุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นเช่นเดียวกัน ¹⁵ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับชีวิตนิรันดร์

¹⁶ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์

¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อจะลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยผ่านทางพระองค์ ¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ถูกลงโทษ แต่คนที่ไม่เชื่อในพระองค์ก็ได้ออกไปจากโลกแล้ว เพราะว่าเขาไม่เชื่อในพระนามของพระองค์และในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

¹⁹ นี่คือสาเหตุของการพิพากษา คือความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ และมนุษย์ทั้งหลายได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่างเพราะว่าการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย ²⁰ เพราะทุกคนที่ทำการชั่วก็เกลียดความสว่างและไม่มาหาความสว่าง เพื่อการกระทำของพวกเขาจะไม่ถูกเปิดเผย ²¹ แต่คนที่ประพฤติความจริงก็มาถึงความสว่าง เพื่อให้เห็นว่าการกระทำของเขาทำได้โดยอาศัยพระเจ้า

²² หลังจากนั้น พระเยซูและพวกสาวกได้ไปยังแคว้นยูเดีย ที่นั่นพระองค์ใช้เวลากับเหล่าสาวกและให้บัพติศมา ²³ ในขณะนั้นเองยอห์นก็ได้ให้บัพติศมาอยู่ที่อายาโนนใกล้หมู่บ้านสาเลมเพราะที่นั่นมีน้ำเยอะกว่า ผู้คนได้มาหาเขาและรับบัพติศมา ²⁴ เพราะในตอนนั้นยอห์นยังไม่ได้ถูกจับขังคุก

²⁵ เกิดการโต้แย้งกันขึ้นระหว่างสาวกบางคนของยอห์นและคนยิวด้วยเรื่องพิธีการชำระล้าง ²⁶ พวกเขาไปหายอห์นและพูดกับท่านว่า "รับบี คนนั้นที่เคยอยู่กับท่านอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน คนที่ท่านมาเพื่อเป็นพยานนั้น ถูกเถิด เขากำลังให้บัพติศมา และคนทั้งหมดก็กำลังไปหาเขาที่นั่น"

²⁷ ยอห์นตอบว่า "มนุษย์ไม่สามารถรับสิ่งใดได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกมอบแก่เขาจากสวรรค์" ²⁸ ท่านเองก็สามารถเป็นพยานถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์' แต่ 'ข้าพเจ้าได้ถูกส่งมาก่อนพระองค์นั้น'

²⁹ เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าวฉันใด ขณะนี้ เพื่อนของเจ้าบ่าว ที่ยืนอยู่และได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เพราะเสียงของเจ้าบ่าว และความชื่นชมยินดีของข้าพเจ้าก็เต็มเปี่ยมแล้ว ³⁰ พระองค์จะต้องสำคัญมากขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะสำคัญน้อยลง

³¹ พระองค์ผู้มาจากเบื้องบนก็อยู่เหนือสิ่งทั้งปวง ผู้ที่มาจากโลกก็อยู่ฝ่ายโลกและพูดเกี่ยวกับโลก พระองค์ผู้ซึ่งมาจากสวรรค์ก็อยู่เหนือสิ่งทั้งปวง ³² พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำพยานของพระองค์ ³³ แต่คนที่ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ได้ยืนยันแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง

³⁴ เพราะผู้ที่พระเจ้าได้ส่งมานั้นได้พูดพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ได้รับพระวิญญาณอย่างจำกัด ³⁵ พระบิดาทรงรักพระบุตรและได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ³⁶ คนที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ แต่สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรนั้นจะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าจะตกอยู่กับเขา"

Chapter 4

- ¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกฟาริสีได้ยืมว่าพระองค์มีคนติดตามและรับบัพติศมามากกว่ายอห์น ² (พระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่เหล่าสาวกของพระองค์ทำให้) ³ พระองค์เสด็จออกจากยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาสิลัสอีก
- ⁴ พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านทางสะมาเรีย ⁵ เมื่อพระองค์ได้เสด็จไปถึงเมืองหนึ่งของสะมาเรีย ชื่อเมืองสิคาร อยู่ใกล้กับที่ดินของยาโคบที่มอบให้โยเซฟบุตรของท่าน
- ⁶ ที่นั่นมีบ่อน้ำของยาโคบ พระเยซูทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง จึงประทับที่ข้างบ่อน้ำนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยง ⁷ หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งได้มาตักน้ำ และพระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "ขอน้ำให้เราดื่มบ้างได้ไหม" ⁸ ขณะนั้นเหล่าสาวกของพระองค์ได้เข้าไปในเมืองเพื่อซื้ออาหาร
- ⁹ แล้วหญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวมาขอน้ำดื่มกับดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?" เพราะคนยิวมักไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนสะมาเรีย ¹⁰ พระเยซูตรัสตอบหญิงนั้นว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้าและผู้ที่กำลังพุดอยู่กับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่ม' เจ้าคงจะขอจากท่านผู้นั้น และท่านคงจะมอบน้ำแห่งชีวิตนั้นแก่เจ้า"
- ¹¹ หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตักน้ำและบ่อน้ำก็ลึก แล้วท่านจะหาน้ำแห่งชีวิตนั้นได้จากที่ไหน? ¹² ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบิดาของพวกเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่พวกเราและดื่ม น้ำจากบ่อนี้ก็ถึงตัวยาโคบเอง บุตรทั้งหลาย และฝูงสัตว์ของท่าน?"
- ¹³ พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก ¹⁴ แต่ใครก็ตามที่ดื่มน้ำที่เราจะมอบให้ เขาจะไม่กระหายอีกเลย เพราะน้ำที่เราจะให้แก่เขานั้น จะกลายเป็นน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"
- ¹⁵ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอน้ำนี้ให้แก่อิฉฉินเพื่อดิฉันจะไม่กระหายและไม่ต้องมาตักน้ำที่บ่อนี้อีก" ¹⁶ พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงไปเรียกสามีของเจ้าและกลับมาที่นี่"
- ¹⁷ หญิงนั้นตอบพระองค์ว่า "ดิฉันไม่มีสามี" พระเยซูตอบว่า "เจ้าพุดถูกแล้ว ที่เจ้าบอกว่า 'ดิฉันไม่มีสามี' ¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า สิ่งที่เจ้าพุดนั้นเป็นความจริง"
- ¹⁹ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ ²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรา เคยมีสการอยู่บนภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่ากรุงเยรูซาเล็มนั้นคือสถานที่ที่ผู้คนไปนมัสการ"
- ²¹ พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า "จงเชื่อเราเถิด หญิงเอ๋ย ว่าเวลานั้นกำลังมาถึง เมื่อพวกเจ้าจะนมัสการพระบิดาไม่ใช่ที่บนภูเขาหรือในกรุงเยรูซาเล็ม ²² พวกเจ้านมัสการในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้จัก พวกเจ้านมัสการสิ่งที่พวกเราารู้จัก เพราะความรอดจะมาจากพวกยิว"
- ²³ อย่างไรก็ตาม เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยวิญญาณและความจริง เพราะพระบิดาทรงแสวงหาคนแบบนั้นที่จะเป็นผู้นมัสการพระองค์ ²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและผู้ทนมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง"
- ²⁵ หญิงนั้นทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้แล้วว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา (ผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์) เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะอธิบายทุกสิ่งแก่พวกเรา" ²⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราผู้ที่กำลังพุดกับเจ้าอยู่ คือผู้นั้น"
- ²⁷ ขณะนั้น เหล่าสาวกของพระองค์ก็กลับมาถึง พวกเขาต่างก็ประหลาดใจว่า ทำไมพระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครพุดว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร?" หรือ "ทำไมพระองค์ถึงสนทนากับเธอ?"
- ²⁸ แล้วหญิงนั้นก็ทิ้งหม้อน้ำของเธอไว้ แล้วกลับไปยังเมือง และพุดกับผู้คนว่า ²⁹ "มาเถิด มาดูชายคนที่บอกดิฉันถึงทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ใช่หรือไม่?" ³⁰ พวกเขาจึงออกจากเมืองมาหาพระองค์
- ³¹ ในระหว่างนั้น เหล่าสาวกก็ชวนพระองค์ พุดว่า "รับบี เชิญรับประทานเถาะ" ³² แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เรามีอาหารที่พวกท่านไม่รู้จัก" ³³ แล้วเหล่าสาวกก็พุดคุยกันว่า "ยังไม่มีใครเอาอาหารมาให้พระองค์ใช้ไหม?"
- ³⁴ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "อาหารของเราคือการทำตามพระทัยของผู้ที่ส่งเรามาและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ ³⁵ พวกท่านไม่ได้กล่าวหรือว่า 'อีกตั้งสี่เดือนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว?' เรามองสิ่งนี้กับท่านว่า จอมองดูทุ่งนาเหล่านั้น เพราะพวกมันพร้อมที่จะถูกเก็บเกี่ยวแล้ว ³⁶ ผู้ที่กำลังเก็บเกี่ยวก็ได้รับค่าจ้างและรวบรวมผลสำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อผู้หว่านและผู้เก็บเกี่ยวจะได้ชื่นชมยินดีร่วมกัน"
- ³⁷ เพราะมีคำกล่าวไว้ว่า 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' ก็เป็นจริง ³⁸ เราส่งท่านไปเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้ลงแรงทำงาน คนอื่นๆ ได้ลงแรงทำงานนั้น และท่านก็ได้เข้ามารับผลประโยชน์จากการลงแรงทำงานของพวกเรา"
- ³⁹ มีชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นเชื่อในพระองค์เพราะว่าสิ่งที่หญิงนั้นได้เป็นพยานยืนยันว่า "ท่านบอกฉันถึงทุกสิ่งที่ฉันได้ทำ" ⁴⁰ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาขอให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา และพระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน

41 มีคนจำนวนมากมาเชื่อเพราะคำตรัสของพระองค์ **42** พวกเขาพูดกับหญิงนั้นว่า "พวกเราไม่ได้เชื่อเพราะสิ่งที่เจ้าพูดอีกต่อไป เพราะพวกเราได้ยินและพวกเรารู้แล้วว่าแท้จริงแล้วท่านผู้นี้คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก"

43 หลังจากนั้นสองวัน พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี **44** เพราะพระเยซูได้ทรงประกาศว่าผู้เผยพระวจนะจะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเกิดของตนเอง **45** เมื่อพระองค์เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ พวกเขาได้เห็นสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ทรงกระทำที่งานเทศกาลในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาก็ไปยังงานเทศกาลนั้นด้วย

46 แล้วพระองค์ได้เสด็จกลับมาที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้ง คือที่ซึ่งพระองค์ได้เปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าจุ่น ที่นั่นมีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งลูกชายของเขากำลังป่วยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม **47** เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี เขาได้ไปหาพระเยซูและขอให้พระองค์เสด็จไปรักษาลูกชายของเขากำลังจะตาย

48 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จนกว่าท่านจะได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ" **49** ข้าราชการคนนั้นได้ทูลพระองค์ว่า "นายท่าน ขอไปก่อนที่ลูกของข้าพเจ้าจะตาย" **50** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด ลูกของท่านจะมีชีวิต" ชายคนนั้นเชื่อคำพูดที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาก็กลับไป

51 ในขณะที่เขากำลังเดินทางไป พวกคนใช้ของเขาก็มาเจอเขา แล้วบอกว่าลูกชายของเขามีชีวิตอยู่ **52** เขาก็ถามคนใช้ว่าเป็นเวลาใดที่ลูกชายของเขาหายป่วย พวกเขาตอบว่า "เมื่อวานนี้ เวลาประมาณบ่ายโมงที่เขาหายใช้"

53 แล้วบิดาของเด็กคนนั้นก็นึกขึ้นได้ว่า เป็นช่วงเวลาที่พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ลูกท่านจะมีชีวิตอยู่" ทั้งเขาและคนในครอบครัวของเขาจึงเชื่อ **54** นี่คือหมายสำคัญอย่างที่สองที่พระเยซูได้ทรงทำขณะที่พระองค์เสด็จออกจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

Chapter 5

- ¹ หลังจากนั้นก็มีงานเทศกาลของคนยิว พระเยซูจึงได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² ขณะนั้นในกรุงเยรูซาเล็มที่ประตูเกาะ มีสระน้ำแห่งหนึ่ง ในภาษาฮีบรูเรียกว่าเบธไซดา ที่สระน้ำนั้นมีศาลาห้าหลัง ³ มีคนป่วยจำนวนมาก ทั้งคนตาบอด คนพิการและเป็นอัมพาตกำลังนอนอยู่ที่นั่น ⁴ เพราะถูกตอสุวรรณคองคหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาและกวนน้ำนั้นในเวลาใดเวลาหนึ่ง และใครก็ตามที่ก้าวลงไปในวันนั้นขณะที่น้ำถูกกวนนั้น ก็จะได้รับรักษาให้หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่
- ⁵ มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว ⁶ เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น และหลังจากที่พระองค์รู้ว่าเขาได้อยู่ที่นั่นมานานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านอยากหายป่วยไหม?"
- ⁷ ชายที่ป่วยคนนั้นตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ไม่มีใครเอาข้าพเจ้าวางลงในสระเมื่อน้ำนั้นกระเพื่อม เมื่อข้าพเจ้าจะลงไป ก็มีคนอื่นลงไปก่อนข้าพเจ้า" ⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น เก็บที่นอน และเดินไปเถิด"
- ⁹ ในทันใดนั้น ชายคนนั้นก็หายป่วย เขาลุกขึ้นและเก็บที่นอนของเขาและเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
- ¹⁰ พวกคนยิวจึงพูดกับชายที่หายป่วยนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ห้ามไม่ให้เจ้าแบกที่นอนของเจ้า" ¹¹ เขาตอบว่า "แต่ชายคนที่รักษาข้าพเจ้าบอกให้ข้าพเจ้า 'ลุกขึ้น แบกที่นอน และเดินไป'"
- ¹² พวกเขาถามชายคนนั้นว่า "ชายคนนั้นที่พูดกับเจ้าว่า 'จงแบกที่นอนและเดินไปคือใคร?'" ¹³ อย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นไม่รู้จักผู้ที่รักษาเขา เพราะว่าพระเยซูได้จากไปอย่างเงียบๆ เพราะที่นั้นมีคนชุมนุมอยู่มาก
- ¹⁴ หลังจากนั้น พระเยซูทรงเจอชายคนนั้นที่พระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูสิ เจ้าหายป่วยแล้ว อย่าทำบาปอีก เพื่อที่สิ่งเลวร้ายจะได้ไม่เกิดแก่เจ้า"
- ¹⁵ ชายคนนั้นออกไปและบอกแก่พวกยิวว่าผู้ที่รักษาเขาคือพระเยซู
- ¹⁶ ด้วยเหตุนี้ พวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต ¹⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แม้ในขณะที่พระบิดาของเราทำงานอยู่ และเราเองก็ทำงานด้วย" ¹⁸ เพราะเหตุนี้ พวกยิวจึงหาทางที่จะฆ่าพระองค์เพราะนอกจากพระองค์จะทรงทำลายกฎวันสะบาโตแล้ว พระองค์ยังทรงเรียกพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของตัวเอง ซึ่งเป็นการทำตัวเสมอพระเจ้า
- ¹⁹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงว่า พระบุตรจะไม่ทรงทำสิ่งใดด้วยพระองค์เอง นอกจากสิ่งที่พระบุตรนั้นได้เห็นพระบิดาทรงทำ ไม่ว่าพระบิดาทำสิ่งใด พระบุตรก็ทรงกระทำสิ่งเหล่านั้นด้วย" ²⁰ เพราะว่าพระบิดารักพระบุตรและสำแดงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้พระบุตรเห็น และพระบิดาจะทรงสำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แก่พระบุตรเพื่อที่ท่านทั้งหลายจะได้ประหลาดใจ
- ²¹ เพราะพระบิดาได้ทรงกระทำให้คนตายเป็นขึ้นและให้ชีวิตแก่พวกเขาฉันใด พระบุตรก็ได้ทรงให้ชีวิตแก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์ฉันนั้น ²² ด้วยว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาผู้ใด แต่ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งหมดนั้นไว้แก่พระบุตร ²³ เพื่อทุกคนจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรนั้นเหมือนอย่างที่พวกเขาถวายเกียรติแด่พระบิดา แต่ผู้ใดที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตรก็ไม่ได้อวยเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงส่งพระบุตรมา
- ²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่ได้ยินคำของเราและวางใจท่านผู้นั้นที่ส่งเรามามีชีวิตนิรันดร์และจะไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
- ²⁵ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็มาถึงแล้ว เมื่อคนตายได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต
- ²⁶ เพราะว่าเหมือนกับพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ประทานชีวิตนั้นแก่พระบุตรเพื่อพระบุตรจะมีชีวิตอยู่ในพระองค์เองฉันนั้น ²⁷ และพระบิดาประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรเพื่อทำการพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
- ²⁸ อย่าประหลาดใจในเรื่องนี้ เพราะเวลานั้นจะมาถึง เมื่อทุกคนที่อยู่ในอุโมงค์จะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ²⁹ และจะออกมา สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้ทำการดีก็จะได้ฟื้นคืนสู่ชีวิต แต่คนที่ทำความชั่วก็จะฟื้นคืนมาสู่การพิพากษา
- ³⁰ เราไม่ได้ทำด้วยตัวของเราเอง เราได้ยินอย่างไร เราพิพากษตามนั้น และการพิพากษาของเราคือชอบธรรม เพราะว่าเราไม่ได้ทำตามใจของเรา แต่เรากำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ที่ส่งเรา ³¹ หากเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราจะไม่เป็นความจริง ³² มีอีกคนหนึ่งที่มาเพื่อเป็นพยานแก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่เขาให้ไว้เกี่ยวกับเราก็คือความจริง
- ³³ พวกท่านได้ส่งคนไปหาโยห์นและเขาได้ยืนยันความจริงนี้แล้ว ³⁴ แต่คำพยานที่เราได้รับนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ เราพูดอย่างนี้เพื่อที่พวกท่านจะรอดได้ ³⁵ โยห์นเป็นโคมที่ถูกจุดไว้และส่องสว่าง และพวกท่านเองก็ได้ชื่นชมยินดีในแสงสว่างนั้นชั่วขณะหนึ่ง
- ³⁶ แต่คำพยานที่เราได้ยินก็ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะการงานที่พระบิดาได้มอบหมายให้เราทำสำเร็จ ทุกอย่างที่เราได้ทำก็ได้เป็นพยานถึงเรา เป็นพยานว่าพระบิดาได้ส่งเรา ³⁷ พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาได้เป็นพยานแก่เรา พวกท่านไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์หรือไม่ เคยเห็นพระองค์เลย ³⁸ พวกท่านไม่มีคำของพระองค์ดำรงอยู่ในพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่ได้เชื่อในผู้นั้นที่พระองค์ได้ส่งมา

39 พวกท่านค้นหาในข้อพระคัมภีร์ เพราะพวกท่านคิดว่าในพระคัมภีร์มีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์เดียวกันนี้ก็ได้เป็นพยานเกี่ยวกับเรา **40** และพวกท่านก็ไม่อยากเข้ามาหาเราเพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิต

41 เราไม่ได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ทั้งหลาย **42** แต่เรารู้ว่าพวกท่านไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในพวกท่าน

43 เราได้มาในพระนามของพระบิดาของเรา แต่พวกท่านก็ไม่วอมรับเรา หากมีอีกคนมาในนามของเขาเอง พวกท่านจะยอมรับพวกเขา **44** พวกท่านผู้สรรเสริญกันเอง แต่ไม่ได้แสวงหาการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้าแต่พระองค์เดียว พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไร?

45 อย่าหาว่าเราได้กล่าวโทษพวกท่านต่อพระบิดา คนที่กล่าวโทษพวกท่านคือโมเสส ผู้ซึ่งที่ท่านมอบความหวังไว้กับเขา **46** หากท่านเชื่อโมเสส ท่านก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับเรา **47** หากท่านไม่เชื่อสิ่งที่โมเสสเขียนไว้ แล้วท่านจะเชื่อคำของเราได้อย่างไร?"

Chapter 6

- ¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังอีกฟากของทะเลสาบกาลิลี ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าทะเลสาบทีเบเรียส ² มีฝูงชนมากมายติดตามพระองค์ เพราะว่าพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่คนป่วยเหล่านั้น ³ พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์
- ⁴ (ตอนนั้น ใกล้ถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลของพวกยิว) ⁵ เมื่อพระเยซูทรงพยากรณ์ขึ้นดูก็เห็นฝูงชนมากมายกำลังมาหาพระองค์ พระองค์บอกกับฟิลิปว่า "พวกเราไปซื้ออาหารที่ไหนเพื่อให้คนเหล่านี้กิน?" ⁶ (แต่พระเยซูตรัสสิ่งนี้เพื่อกทดสอบฟิลิป เพราะพระองค์ทรงรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงทำอะไร)
- ⁷ ฟิลิปตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้พวกเขารับประทานแม้คนละเล็กละน้อย" ⁸ สาวกคนหนึ่งชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระเยซูว่า ⁹ "มีเด็กชายคนหนึ่งเขามีขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่จะพอกับคนมากมายเหล่านี้หรือ?"
- ¹⁰ พระเยซูตรัสว่า "ให้พวกเขานั่งลง" (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นอยู่มากมาย) พวกผู้ชายจึงนั่งลง มีประมาณห้าพันคน ¹¹ แล้วพระเยซูก็เอาขนมปังและหลังจากที่ขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็แจกขนมปังนั้นให้แก่พวกคนที่นั่งอยู่ พระองค์ทรงทำอย่างนั้นกับปลาด้วย ทรงให้พวกเขามากตามที่พวกเขาต้องการ ¹² เมื่อผู้คนได้รับประทานจนอิ่ม พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษขนมปังที่เหลือ เพื่อไม่ให้อะไรเสียเลย"
- ¹³ ดังนั้นพวกเขาก็รวบรวมเศษขนมปังและรวมได้สิบสองตะกร้าเต็มจากขนมปังบาร์เลย์ห้าก้อน ซึ่งเป็นเศษเหลือหลังจากที่คนเหล่านั้นได้รับประทานแล้ว ¹⁴ หลังจากนั้น เมื่อพวกเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระเยซูได้ทำ พวกเขาพูดว่า "แท้จริงแล้ว นี่คือผู้เผยพระวจนะที่จะเข้ามาในโลกนี้" ¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าพวกเขากำลังมาหาและเพื่อบังคับให้พระองค์เป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์จึงเสด็จไปยังภูเขาแต่เพียงผู้เดียว
- ¹⁶ เมื่อถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกของพระองค์ได้ลงไปยังทะเล ¹⁷ พวกเขาขึ้นเรือเพื่อจะข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นก็มีมืดแล้วและพระเยซูก็ยังไม่ได้เสด็จมาหาพวกเขา ¹⁸ แล้วลมก็เริ่มพัดแรงและทะเลก็มึนคลั่งแรงขึ้น
- ¹⁹ เมื่อพวกเขา กำลังพายไปได้ประมาณห้าหรือหกกิโลเมตร พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังดำเนินมาบนทะเลและมาใกล้เรือมากขึ้น และพวกเขาก็กลัว ²⁰ แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "คือเราเอง อย่ากลัวเลย" ²¹ แล้วพวกเขาก็รับพระองค์ขึ้นมานบนเรือ แล้วในทันใดนั้น เรือของพวกเขาก็มาถึงฝั่งที่พวกเขา กำลังจะไป
- ²² วันต่อมา ฝูงชนที่ได้ยินคอยอยู่อีกฟากของทะเลเห็นว่าไม่มีเรือลำอื่น นอกจากลำที่อยู่ที่นั่น แต่พระเยซูก็ไม่ได้เสด็จขึ้นเรือนั้นกับเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาได้ออกเรือลำนั้นไปตามลำพัง ²³ แต่มีเรือบางลำมาจากทีเบเรียส ใกล้ๆกับสถานที่ที่พวกเขาได้กินขนมปังที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้อธิษฐานขอบพระคุณ
- ²⁴ เมื่อฝูงชนพบว่าทั้งพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือและไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมเพื่อตามหาพระเยซู ²⁵ เมื่อพวกเขาพบพระองค์ที่อีกฟากของทะเล พวกเขาทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไหร่?"
- ²⁶ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านแสวงหาเรา ไม่ใช่เพราะว่าพวกท่านได้เห็นหมายสำคัญ แต่เพราะพวกท่านได้กินขนมปังจนอิ่ม ²⁷ อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลายได้ แต่จงทำงานเพื่อที่จะได้อาหารที่คงทนจนถึงชีวิตนิรันดร์ที่บุตรมนุษย์จะทรงให้แก่พวกท่าน เพราะว่าพระเจ้าพระบิดาได้ทรงประทับตราบนพระบุตรแล้ว"
- ²⁸ พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราจะต้องทำอะไร เพื่อพวกเราจะได้ทำงานของพระเจ้า?" ²⁹ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า "งานของพระเจ้าคือการที่พวกท่านเชื่อในผู้คนที่พระองค์ได้ส่งมา"
- ³⁰ ดังนั้น พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า "แล้วพระองค์จะทำหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกเราจะได้เห็นและเชื่อพระองค์? พระองค์จะทำอะไรบ้าง? ³¹ บรรพบุรุษของพวกเราได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร อย่างที่ได้เขียนไว้ 'ท่านได้ให้พวกเขากินอาหารจากสวรรค์'"
- ³² แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ไม่ใช่โมเสสที่ให้อาหารนั้นจากสวรรค์ แต่เป็นพระบิดาของเราที่ให้อาหารที่แท้จริงจากสวรรค์แก่พวกท่าน ³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้นคือผู้ที่ได้ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลกนี้" ³⁴ พวกเขาทูลพระองค์ว่า "ได้โปรดให้อาหารนี้แก่เราตลอดไป"
- ³⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มากหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย ³⁶ แต่เราบอกพวกท่านว่า พวกท่านได้เห็นเราแล้ว และพวกท่านก็ไม่เชื่อ ³⁷ ทุกคนที่พระบิดาได้มอบให้กับเราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่มีโยนเขาทิ้งไป
- ³⁸ เพราะเราได้ลงมาจากสวรรค์ ไม่ได้มาทำตามความประสงค์ของเรา แต่ทำตามพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา ³⁹ และนี่คือพระประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา เพื่อจะไม่ให้คนทั้งปวงที่มอบไว้กับเรานั้นสูญหายไปแม้สักคนเดียว แล้วพวกเขาก็เป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁴⁰ และนี่คือพระประสงค์ของพระบิดาของเรา คือทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระบุตรนั้นจะได้รับชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย
- ⁴¹ แล้วพวกคนยิวก็เริ่มบ่นพระองค์ที่พระองค์ได้ตรัสว่า "เราคืออาหารที่ได้ลงมาจากสวรรค์" ⁴² พวกเขาพูดว่า "นี่คือเยซูบุตรโยเซฟมิใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาพวกเรา ก็รู้จัก? แล้วเขาพูดอย่างนี้ได้อย่างไรว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'?"

- ⁴³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เลิกพิมพ์้าท่ามกลางพวกท่านเสียที ⁴⁴ ไม่มีใครจะมาหาเราได้นอกจากว่าพระบิดาผู้ส่งเรามาจะนำเขาเข้ามา และเราจะให้คนนั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁴⁵ มีคำเขียนไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า 'พระเจ้าจะส่งสอนพวกเขาทุกคน' ทุกคนที่ได้ยินและเรียนจากพระบิดาก็มาหาเรา
- ⁴⁶ ไม่มีใครได้เห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระเจ้า เขาคือคนที่เคยเห็นพระบิดา ⁴⁷ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์
- ⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ⁴⁹ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร และพวกเขาก็ตาย
- ⁵⁰ นี่คือน้ำที่ออกมาจากสวรรค์ เพื่อคนที่ได้กินแล้วจะไม่ตาย ⁵¹ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตที่ส่งมาจากสวรรค์ หากใครได้กินอาหารนี้ ผู้นั้นจะอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาหารที่เราให้แก่พวกท่านคือเนื้อของเราที่มีเพื่อชีวิตของโลกนี้"
- ⁵² คนยิวท่ามกลางพวกเขาก็เริ่มโมโหและโต้เถียงว่า "ชายคนนี้จะเอาเนื้อของเขาให้พวกเขากินได้อย่างไร?" ⁵³ แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกจากเสียจากพวกท่านจะกินเนื้อของบุตรมนุษย์และดื่มเลือดของพระองค์ พวกท่านจะไม่มีชีวิตอยู่ภายในพวกท่านเลย
- ⁵⁴ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเรา จะมีชีวิตนิรันดร์และเราจะให้เขาเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย ⁵⁵ เพราะเนื้อของเราคืออาหารที่แท้จริง และเลือดของเราคือเครื่องดื่มที่แท้จริง ⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อของเราและดื่มเลือดของเราก็จะคงอยู่ในเราและเราอยู่ในผู้นั้น
- ⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ส่งเรามาและที่เราได้มีชีวิตอยู่ก็เพราะพระบิดา ผู้ใดที่กินเรา ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่เพราะเราด้วย ⁵⁸ นี่คือน้ำที่ได้ออกมาจากสวรรค์ ไม่ใช่ที่พวกบรรพบุรุษได้กินแล้วตาย ผู้ใดที่ได้กินอาหารนี้จะมีชีวิตตลอดไป" ⁵⁹ พระเยซูได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ในธรรมศาลาขณะที่พระองค์สอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม
- ⁶⁰ เมื่อสาวกของพระองค์หลายคนได้ยินพระวจนะที่ตรัสดังนั้นแล้วจึงถามว่า "คำสอนนี้ยากเหลือเกิน ใครจะรับได้?" ⁶¹ แต่พระเยซูทรงรู้อยู่แล้วว่าเหล่าสาวกต่างบ่นพิมพ์้าในเรื่องนี้ จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เรื่องนี้ได้ทำให้พวกท่านสะดุดหรือ?
- ⁶² แล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากพวกท่านได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จกลับขึ้นไปยังที่ที่พระองค์อยู่ก่อนหน้านี้อะ? ⁶³ คือพระวิญญาณที่ให้ชีวิต เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่เราได้ตรัสแก่พวกท่านเป็นฝ่ายวิญญาณ และถ้อยคำเหล่านั้นเป็นชีวิต
- ⁶⁴ ยังมีบางคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าใครคนไหนที่ไม่เชื่อ และคนไหนที่จะทรยศพระองค์ด้วย ⁶⁵ พระองค์ตรัสว่า "เป็นเพราะเหตุนี้ เราจึงบอกท่านว่าไม่มีใครมาหาเราได้นอกจากพระบิดาจะประทานผู้นั้นมา"
- ⁶⁶ ด้วยเหตุนี้ มีสาวกหลายคนได้ละทิ้งพระองค์และไม่ติดตามพระองค์อีก ⁶⁷ พระองค์จึงตรัสกับสาวกสิบสองคนว่า "พวกท่านไม่คิดจะจากเราไปด้วยหรือ?" ⁶⁸ ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครที่พวกเราควรติดตามอีกหรือ? พระองค์ทรงมีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์ ⁶⁹ และพวกเราได้เชื่อและมารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์องค์เดียวของพระเจ้า"
- ⁷⁰ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราได้เลือกท่านทั้งสิบสองคนมิใช่หรือ แต่หนึ่งในพวกท่านนั้นคือมารร้าย? ⁷¹ ที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท เพราะเขาคือคนที่หนึ่งในสิบสองคนที่จะทรยศพระเยซู

Chapter 7

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้เสด็จไปยังที่ต่างๆ ในแคว้นกาลิลี เพราะพระองค์ไม่อยากไปยังแคว้นยูเดีย เหตุเพราะพวกยิวแสวงหาที่จะฆ่าพระองค์ ² เทศกาลอยู่เพียงของพวกยิวก็ใกล้เข้ามา

³ พวกน้องชายของพระองค์บอกกับพระองค์ว่า "ท่านจงออกจากที่นี่และไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อที่พวกสาวกของท่านจะได้เห็นงานที่ท่านทำ ⁴ ไม่มีใครทำอะไรในที่ลับหากตัวของเขายากเป็นที่ปรากฏ หากท่านทำสิ่งเหล่านี้ จงสำแดงตัวท่านต่อโลกนี้"

⁵ แม้กระทั่งพวกน้องชายของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์ ⁶ พระเยซูจึงตรัสแก่พวกเขาว่า "เวลาของเรายังมาไม่ถึง แต่เวลาของพวกท่านนั้นพร้อมอยู่เสมอ ⁷ โลกนี้จะเกลียดพวกท่านไม่ได้ แต่โลกนี้เกลียดเรา เพราะเราได้เป็นพยานว่าการทำงานของโลกนี้ชั่วร้าย

⁸ พวกท่านจงขึ้นไปยังงานเทศกาล แต่เราจะไม่ไปงานเทศกาล เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา" ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสแก่พวกเขาถึงนั้นแล้ว พระองค์ก็ประทับอยู่ที่แคว้นกาลิลี

¹⁰ เมื่อพวกน้องชายของพระองค์ขึ้นไปยังงานเทศกาล พระองค์ก็เสด็จไปทำงานเทศกาลภายหลังอย่างลับๆ โดยไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยิวกำลังมองหาพระองค์และพูดว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน?"

¹² มีหลายคนท่ามกลางฝูงชนพูดกันถึงพระองค์ บางคนพูดว่า "ชายคนนั้นเป็นคนดี" คนอื่นพูดว่า "ไม่ใช่ เขากำลังทำให้ผู้คนหลงไป" ¹³ แต่ก็ยังไม่มีใครพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย ด้วยว่าพวกเขากลัวพวกยิว

¹⁴ เมื่องานเทศกาลผ่านไปแล้วครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ขึ้นไปยังพระวิหารและเริ่มเทศนาสั่งสอน ¹⁵ แล้วพวกยิวก็เริ่มประหลาดใจพูดว่า "ทำไมชายคนนี้ถึงรู้ะไรมากมาย? เขาไม่เคยได้เรียนมาก่อน" ¹⁶ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คำสอนนี้ไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของผู้ที่ส่งเรามา

¹⁷ ถ้าหากผู้ใดปรารถนาที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เขาจะรู้จักคำสอนนี้ ไม่ว่าคำสอนมาจากพระเจ้าหรือมาจากสิ่งที่เราพูดโดยตัวของเราเอง ¹⁸ ผู้ใดก็ตามที่พูดสิ่งที่ออกมาจากตัวของเขาเอง ผู้นั้นก็พูดเพื่อแสวงหาเกียรติของเขา แต่ผู้ใดที่แสวงหาเกียรติของพระองค์ผู้ที่ส่งผู้นั้นมา คนนั้นแหละคือคนจริง และไม่มีคุณธรรมในคนนั้นเลย

¹⁹ โมเสสไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกท่านหรือ? แต่ไม่มีใครในพวกท่านรักษารัฐธรรมนูญผู้นั้นไว้เลย ทำไมพวกท่านแสวงหาเพื่อที่จะฆ่าเรา? ²⁰ ฝูงชนตอบว่า "ท่านมีศิรัย ใครแสวงหาที่จะฆ่าท่านหรือ?"

²¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราทำงานอย่างหนึ่ง และพวกท่านทั้งหมดก็ประหลาดใจเพราะเรื่องนี้ ²² โมเสสได้ให้พวกท่านเข้าสู่หนัด (ไม่ใช่ว่าสิ่งนั้นมาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และท่านก็ให้ผู้ชายเข้าสู่หนัดในวันสะบาโต

²³ หากชายคนใดเข้าสู่หนัดในวันสะบาโตเพื่อไม่ให้ธรรมนูญของโมเสสเสียไป ทำไมพวกท่านถึงโมโหที่เราได้รักษาชายคนหนึ่งจนหายดีในวันสะบาโต? ²⁴ อย่าตัดสินเฉพาะสิ่งที่ปรากฏแต่ภายนอก แต่จงตัดสินด้วยความชอบธรรม"

²⁵ บางคนในพวกเขาที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มพูดว่า "ไม่ใช่ผู้นี้หรือคนที่พวกเขาแสวงหาเพื่อฆ่าเสีย? ²⁶ ดูสิ เขากำลังพูดอย่างเปิดเผยแต่ไม่มีใครพูดอะไรเกี่ยวกับเขาเลย เป็นไปไม่ได้ที่พวกเจ้านั้ที่จะรู้ว่าชายคนนี้คือพระคริสต์ หรือว่าจะเป็นไปได้? ²⁷ แต่พวกเราทราบว่าท่านผู้นี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมา จะไม่มีใครรู้ว่าพระองค์มาจากที่ไหน"

²⁸ แล้วพระเยซูก็ประกาศออกมาขณะที่กำลังสั่งสอนในพระวิหารและตรัสว่า "ท่านทั้งสองรู้จักเราและรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่ผู้ที่ส่งเรานั้นสัตย์จริง และพวกท่านไม่รู้จักระองค์ ²⁹ เรารู้จักพระองค์ เพราะว่าเรามาจากพระองค์คือผู้ที่ส่งเรามา"

³⁰ พวกเขาพยายามที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครกล้าเอามือแตะต้องพระองค์เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังมาไม่ถึง ³¹ แต่ฝูงชนมากมายเชื่อในพระองค์ พวกเขาพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมา ท่านจะทำหมายสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้ทำอีกหรือ?" ³² พวกฟาริสีได้ยินสิ่งที่ฝูงชนกำลังคุยกันเกี่ยวกับพระเยซู แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

³³ แล้วพระเยซูจึงตรัสว่า "เรายังจะอยู่กับพวกท่านอีกสักหน่อยหนึ่ง แล้วเราจะไปหาพระองค์คือผู้นั้นที่ส่งเรามา ³⁴ พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้"

³⁵ แล้วพวกยิวก็พูดในท่ามกลางพวกเขาว่า "เขาจะไปที่ไหนที่พวกเราไม่สามารถไปหาเขาได้? เขาจะเดินทางไปหาคนที่กระจัดกระจายอยู่ในคนกรีกเพื่อสอนคนกรีกหรือ? ³⁶ คำนี้หมายความว่าอย่างไรที่ว่า "พวกท่านจะแสวงหาเราแต่พวกท่านจะไม่พบเรา ที่ที่เราไปนั้น พวกท่านไปไม่ได้?"

³⁷ เมื่อมาถึงวันสุดท้าย คือวันที่ยิ่งใหญ่ของเทศกาล พระองค์ยืนขึ้นและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ³⁸ ผู้ที่เชื่อในเราเหมือนที่มีคำเขียนเอาไว้ว่า "แม่น้ำที่เป็นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากท้องของเขา"

³⁹ แต่พระองค์ตรัสอย่างนี้ ทรงหมายถึงพระวิญญาณที่คนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ แต่พระวิญญาณยังไม่ได้ถูกประทานมาเพราะพระเยซูยังไม่ได้รับเกียรตินั้น

40 บางคนในฝูงชน เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "นี่คือผู้เผยพระวจนะ" **41** คนอื่นพูดว่า "นี่คือพระคริสต์" แต่บางคนว่า "พระคริสต์มาจากกาลิเลอีได้หรือ?" **42** พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเอาไว้หรือว่าพระคริสต์นั้นจะมาจากเชื้อสายของดาวิดและจากหมู่บ้านเบธเลเฮม คือหมู่บ้านที่ดาวิดเคยอยู่?"

43 ดังนั้นจึงเกิดความแตกแยกกันในฝูงชนเพราะพระองค์ **44** บางคนอยากจะจับพระองค์ แต่ไม่มีใครเหยียดมือเพื่อจับพระองค์

45 แล้วพวกเจ้าหน้าที่ก็กลับมาหาพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกฟาริสีผู้ซึ่งพูดกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านไม่พาเขามา?" **46** พวกเจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีใครพูดอย่างนี้มาก่อนเลย"

47 แล้วพวกฟาริสีตอบพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ถูกหลอกด้วยหรือ?" **48** มีผู้ปกครองคนไหนหรือพวกฟาริสีคนไหนที่เชื่อเขาบ้าง? **49** แต่ฝูงชนนี้ที่ไม่รู้จักกฎหมายนี้ พวกเขาจึงถูกแช่งสาป"

50 ปีโคเดมัส (หนึ่งในพวกหัวหน้าฟาริสี ที่ได้มาหาพระองค์ก่อนหน้านี้) บอกพวกเขาว่า **51** "กฎหมายของเรานั้นตัดสินผู้หนึ่งผู้ใดก่อนที่จะได้ยินจากเขาและดูว่าเขาทำสิ่งใดหรือ?" **52** พวกเขาตอบท่านว่า "ท่านมาจากกาลิเลอีด้วยหรือ? ลองไปหาดูสิและท่านจะรู้ว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดมาจากกาลิเลอีเลย"

53 แล้วพวกเขาก็กลับไปยังบ้านของตนเอง

Chapter 8

- ¹ พระเยซูได้เสด็จไปยังภูเขาเมกอกเทศ ² ในเวลาเช้าตรู่ พระองค์ได้เสด็จมาสั่งสอนที่พระวิหารอีกครั้งหนึ่ง และคนทั้งปวงก็มาด้วย พระองค์ทรงนั่งลงและสั่งสอนพวกเขา ³ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกจับเพราะทำผิดล่วงประเวณี พวกเขาให้เธออยู่ตรงกลาง
- ⁴ แล้วพวกเขากลพระองค์ว่า "อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับในขณะที่ทำผิดประเวณี ⁵ ในธรรมบัญญัติ โมเสสสั่งให้พวกเราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ ท่านจะว่าอย่างไรกับเธอ?" ⁶ พวกเขาพูดอย่างนี้เพื่อล่อพระองค์ให้ทำผิดเพื่อพวกเขาจะได้หาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงและใช้นิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่พื้น
- ⁷ เมื่อพวกเขายังคงถามพระองค์อีก พระองค์ทรงลุกขึ้นและตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ใครในพวกท่านที่ไม่มีบาป ให้คนนั้นปาก้อนหินใส่เธอก่อน" ⁸ แล้วพระองค์ก็นั่งลงอีกครั้งและเอานิ้วพระหัตถ์ของพระองค์เขียนที่พื้น
- ⁹ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาเริ่มออกไปทีละคน เริ่มจากคนที่อาวุโส จนในที่สุดก็เหลือเพียงพระเยซูกับหญิงคนหนึ่งที่ถูกนำมาไว้ตรงกลาง ¹⁰ พระเยซูทรงลุกขึ้นและพูดกับเธอว่า "หญิงเอ๋ย คนที่กล่าวหาเจ้าไปไหนแล้ว? ไม่มีใครลงโทษเจ้าหรือ?" ¹¹ เธอพูดว่า "ไม่มีใครเลย พระองค์เจ้า" พระเยซูตรัสว่า "เราก็ไม่ลงโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำบาปอีก"
- ¹² แล้วพระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาอีกครั้งว่า "เราเป็นความสว่างของโลกนี้ ผู้ใดที่ติดตามเราจะไม่เดินในความมืดแต่จะมีแสงสว่างของชีวิต" ¹³ พวกฟาริสีถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตนเอง พยานของท่านนั้นไม่จริง"
- ¹⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ถึงแม้ว่าเราเป็นพยานด้วยตัวของเราเอง พยานของเราก็เป็นจริง เรารู้ว่าเรามาจากที่ไหนและเรากำลังไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากที่ไหนหรือว่าเราจะไปที่ไหน ¹⁵ พวกท่านพิพากษาตามเนื้อหนัง แต่เราไม่ได้พิพากษาผู้ใดเลย ¹⁶ ถ้าหากเราพิพากษา การพิพากษาของเราเป็นจริง เพราะว่าเราได้พิพากษาตามลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ที่ส่งเรามาด้วย
- ¹⁷ ใช่แล้ว ในกฎหมายของพวกท่านเขียนไว้ว่าคำพยานของคนสองคนถึงจะเป็นความจริง ¹⁸ เราคือคนนั้นที่ได้เป็นพยานถึงตัวเราเอง และพระบิดาที่ส่งเรามาก็เป็นพยานถึงเรา"
- ¹⁹ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน?" พระเยซูตอบว่า "พวกท่านไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเรา ท่านทั้งหลายก็รู้จักพระบิดาของเราด้วย" ²⁰ พระองค์ตรัสคำเหล่านี้เป็นคำอุปมาในขณะที่พระเยซูทรงสอนในพระวิหารและไม่มีใครจับพระองค์เพราะว่าเวลาของพระองค์ยังไม่มาถึง
- ²¹ อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะจากไป พวกท่านจะแสวงหาเราและจะตายอยู่ในบาปของพวกท่าน ที่ที่เราจะไปในั้นพวกท่านไปไม่ได้" ²² พวกเขาพูดว่า "เขาจะฆ่าตัวเองหรือ? เขากำลังพูดว่า 'ที่ที่เราจะไปในั้นพวกท่านไปไม่ได้'?"
- ²³ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาจากเบื้องล่างส่วนเรามาจากเบื้องบน พวกท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ²⁴ เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน นอกเสียจากพวกท่านเชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น พวกท่านจะตายในความบาปของพวกท่าน"
- ²⁵ ดังนั้นพวกเขาก็จึงพูดกับพระองค์ว่า "แล้วท่านเป็นใคร?" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "สิ่งที่เราได้บอกท่านทั้งหลายตั้งแต่เริ่มแรก ²⁶ เรามีหลายอย่างที่ยากจะพูดเกี่ยวกับพวกท่านและพิพากษาพวกท่าน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ส่งเรามาเป็นจริง และสิ่งที่เราได้ยินจากผู้นั้น คือสิ่งเหล่านี้ที่เรากล่าวต่อโลก" ²⁷ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระบิดา
- ²⁸ พระเยซูตรัสว่า "เมื่อพวกท่านได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้น พวกท่านจะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และเราไม่ได้ทำสิ่งใดด้วยตัวเราเอง เราพูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่พระบิดาได้ทรงสอนเรา ²⁹ พระองค์ผู้ส่งเรามาอยู่กับเรา และพระองค์ไม่ได้ทิ้งเราไว้แต่ลำพัง เพราะว่าเราทำทุกสิ่งที่พระบิดาพอพระทัยเสมอ" ³⁰ ในขณะที่พระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ คนจำนวนมากก็เชื่อในพระองค์
- ³¹ พระเยซูตรัสแก่พวกคนยิวที่เชื่อในพระองค์ว่า "ถ้าพวกท่านยึดมั่นอยู่ในถ้อยคำของเรา พวกท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง ³² และพวกท่านจะได้รู้จักความจริง และความจริงนั้นจะปลดปล่อยพวกท่านเป็นอิสระ" ³³ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัมและพวกเราไม่เคยเป็นทาสของใครเลย ทำไมท่านถึงพูดว่า 'พวกท่านจะเป็นอิสระ'?"
- ³⁴ พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่บาปยึดเป็นทาสของความบาป ³⁵ ทาสนั้นจะไม่ได้อยู่ในบ้านเสมอไป แต่บุตรจะอยู่เสมอไป ³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าพระบุตรได้ปลดปล่อยให้พวกท่านเป็นอิสระ พวกท่านก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง
- ³⁷ เรารู้ว่าพวกท่านเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกท่านแสวงหาที่จะฆ่าเราเพราะถ้อยคำของเราไม่ได้อยู่ในพวกท่าน ³⁸ เราพูดในสิ่งที่เราได้เห็นด้วยกับพระบิดาของเรา และพวกท่านก็ทำในสิ่งที่พวกท่านได้ยินจากบิดาของพวกท่าน"
- ³⁹ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "บิดาของพวกเราคืออับราฮัม" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "หากพวกท่านเป็นลูกหลานของอับราฮัมแล้ว พวกท่านก็จะทำงานของอับราฮัม ⁴⁰ แต่จนบัดนี้ พวกท่านยังแสวงหาที่จะฆ่าเรา คือผู้ชายคนหนึ่งที่ได้บอกความจริงแก่พวกท่านซึ่งเราได้ยินจากพระบิดา

อับราฮัมไม่ได้ทำเช่นนี้ ⁴¹ พวกท่านก็ทำงานของบิดาของพวกท่าน" พวกเขากล่าวพระองค์ว่า "พวกเราไม่ได้เกิดมาจากการล่วงประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวกัน คือพระเจ้า"

⁴² พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพวกท่าน พวกท่านจะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและเรายู่ที่นี่ เพราะเราไม่ได้มาด้วยตัวของเราเอง แต่พระบิดาส่งเรามา ⁴³ ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา? นั่นเป็นเพราะพวกท่านไม่สามารถได้ยินถ้อยคำของเรา ⁴⁴ พวกท่านมาจากบิดาของพวกท่านคือมาร และพวกท่านมีความประสงค์ที่จะทำงานของบิดาของพวกท่าน บิดาของพวกท่านเป็นซาตครตั้งแต่แรก และมันก็ไม่ได้ยินอยู่ในความจริง เพราะว่าในตัวมันไม่มีความจริงเลย เมื่อมันพูดคำโกหก มันก็พูดตามธรรมชาติของมัน เพราะมันเป็นจอมโกหก และเป็นบิดาแห่งการโกหก

⁴⁵ เพราะว่าเราได้บอกความจริง แต่พวกท่านไม่ได้เชื่อเรา ⁴⁶ ใครในพวกท่านที่พบความบาปในเราเล่า? ถ้าเราพูดความจริง ทำไมพวกท่านถึงไม่เชื่อเรา? ⁴⁷ ผู้ที่เป็นของพระเจ้าก็จะฟังถ้อยคำของพระเจ้า พวกท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านั้น เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของพระเจ้า"

⁴⁸ พวกเขียวตอบพระองค์ว่า "พวกเราไม่ได้บอกกับท่านจริงๆ หรือว่า ท่านคือชาวสะมาเรียและมีมารร้าย?" ⁴⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีมารร้าย แต่เราให้เกียรติพระบิดาของเรา และพวกท่านไม่ได้ให้เกียรติเรา"

⁵⁰ เราไม่ได้แสวงหาเกียรติของเราเอง มีการแสวงหาเดียวและการพิพากษาเดียว ⁵¹ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามถ้อยคำของเรา เขาจะไม่ได้พบกับความตาย"

⁵² พวกเขียวกล่าวว่า "ตอนนี้พวกเรารู้แล้วว่าท่านมีมารร้ายสิงอยู่ อับราฮัมและผู้เผยพระวจนะได้ตายไปหมดแล้ว แต่ท่านพูดว่า 'ถ้าใครประพฤติตามถ้อยคำของเราคนนั้นจะไม่ตาย' ⁵³ ท่านไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของพวกเราที่ตายไปแล้วใช่ไหม? ผู้เผยพระวจนะนั้นก็ตายแล้วด้วย แล้วท่านจะว่าท่านเป็นใครนอกเหนือจากคนเหล่านี้?"

⁵⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีค่าอะไร คือพระบิดาที่ได้ให้เกียรตินั้นแก่เรา และคนที่พวกท่านพูดนั้นก็คือพระเจ้าของพวกท่าน ⁵⁵ พวกท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าหากเราจะพูดว่า 'เราไม่รู้จักพระองค์' เราก็เหมือนพวกท่านที่พูดโกหก อย่างไรก็ตาม เรารู้จักพระองค์และประพฤติตามพระดำรัสของพระองค์ ⁵⁶ อับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกท่านจะชื่นชมยินดีที่เห็นวันของเรา เขาได้เห็นและยินดี"

⁵⁷ พวกเขียวกล่าวว่า "ท่านอายุไม่ถึงห้าสิบปี แต่ท่านได้เห็นอับราฮัมหรือ?" ⁵⁸ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิด เราเป็นและอยู่ที่นี่" ⁵⁹ แล้วพวกเขาก็หยิบก้อนหินขึ้นมาขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบและออกไปจากพระวิหาร

Chapter 9

¹ ขณะที่พระเยซูกำลังเสด็จผ่านไป พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งติดตามพระองค์ตั้งแต่เกิด ² พวกสาวกของพระองค์ทูลถามว่า "รับบี ใครได้ทำบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ที่ทำให้เขาเกิดมาตามอด?"

³ พระเยซูตรัสตอบว่า "ไม่ใช่ทั้งชายผู้นี้หรือบิดามารดาของเขาที่บาป แต่เพื่อที่การงานทั้งสิ้นของพระเจ้าจะได้เปิดเผยในตัวเขา ⁴ พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ในขณะที่ยังเป็นเวลากลางวัน เมื่อกลางคืนมาถึงก็จะมีใครสามารถทำงานได้ ⁵ ในขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก"

⁶ หลังจากที่พระเยซูได้ตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ถ่มน้ำลายลงที่พื้น ใช้น้ำลายผสมดินเป็นโคลนแล้วทาที่ตาของเขา ⁷ พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงไปล้างออกที่สระสิโลอัม (ซึ่งแปลว่าส่งไป)" แล้วชายคนนั้นก็ไปล้างและกลับมาพร้อมกับมองเห็นแล้ว

⁸ จากนั้นเพื่อนบ้านของชายคนนั้นและบรรดาคนที่เคยเห็นชายคนนี้นอกหน้าบ้านตอนที่เขายังเป็นขอทานพูดว่า "นั่นชายที่เคยนั่งขอทานอยู่มีไข้หรือ?" ⁹ บางคนพูดว่า "เขาคือคนนั้น" คนอื่นว่า "ไม่ใช่ แต่เขาดูเหมือนคนนั้น" แต่ชายคนนั้นพูดว่า "คือข้าพเจ้าเอง"

¹⁰ พวกเขาพูดกับคนนั้นว่า "แล้วตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?" ¹¹ เขาตอบว่า "ชายคนที่ชื่อว่าเยชู ทำโคลนขึ้นมาและทาที่ตาของข้าพเจ้าและบอกกับข้าพเจ้าว่า 'ไปที่สระสิโลอัมและล้างออก' ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปและล้างออก และข้าพเจ้าก็มองเห็นได้" ¹² พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า "ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

¹³ พวกเขาจึงได้พาชายคนนั้นที่เคยตามอดไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายตามอดและทำให้เขาหายตามอดนั้นเป็นวันสะบาโต ¹⁵ แล้วพวกฟาริสีก็ถามชายคนนี้อีกว่าเขามองเห็นได้อย่างไร เขาพูดกับพวกนั้นว่า "เขาเอาโคลนทาที่ตาของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าล้างออกและเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าก็มองเห็น"

¹⁶ บางคนในพวกฟาริสีพูดว่า "ชายคนนี้ได้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะว่าเขาไม่ได้ถือรักษาวันสะบาโต" คนอื่นๆ พูดว่า "ทำไมชายผู้เป็นคนบาปถึงทำหมายสำคัญเหล่านี้ได้?" จึงมีการแบ่งแยกในหมู่พวกเขา ¹⁷ พวกเขาจึงถามชายตามอดอีกครั้งหนึ่งว่า "เจ้าว่าอย่างไรในเมื่อเขาทำให้เจ้าหายตามอด?" ชายคนตามอดพูดว่า "เขาเป็นผู้เผยพระวจนะ" ¹⁸ ขณะนั้นพวกเขายังคงไม่เชื่อชายคนนั้นว่าเขาเคยตามอดและหายตามอดแล้ว จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของชายตามอดที่มองเห็นได้มา

¹⁹ พวกเขาถามบิดามารดาว่า "นี่คือลูกชายของพวกท่านที่บอกว่าเขาตามอดตั้งแต่เกิดใช่ไหม? แล้วตอนนี้เขามองเห็นได้อย่างไร?" ²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบว่า "เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นลูกของเราและเขาก็เกิดมาตามอด ²¹ ตอนนี้เขาเห็นได้อย่างไร เราไม่รู้ ชายคนที่เปิดตาของเขาพวกเราไม่รู้จัก ถ้าเขาสิ เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาพูดด้วยตัวเองได้"

²² บิดามารดาของเขาพูดเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาเกรงกลัวพวกยิว เนื่องจากพวกยิวได้ลงความเห็นแล้วว่า หากใครยอมรับว่าคนนั้นเป็นพระคริสต์ เขาจะถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา ²³ ด้วยเหตุนี้ บิดามารดาของเขาจึงพูดว่า "เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถ้าเขาสิ"

²⁴ พวกเขาได้เรียกชายที่เคยตามอดเข้ามาเป็นครั้งที่สองและพูดกับเขาว่า "ขอพระเกียรตินี้จงมีแด่พระเจ้า พวกเราว่าชายคนนี้เป็นคนบาป"

²⁵ ชายคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป แต่สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้ตอนนี้คือ ข้าพเจ้าตามอดแต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเห็นแล้ว"

²⁶ แล้วพวกเขาพูดกับคนนั้นว่า "เขาทำอะไรแก่ท่าน? เขาทำให้ตาของท่านหายบอดได้อย่างไร?" ²⁷ เขาตอบว่า ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแล้วแต่พวกท่านไม่ฟัง ทำไมพวกท่านถึงอยากฟังอีกครั้ง? พวกท่านอย่าจะเป็นสาวกของเขาด้วยอย่างนั้นหรือ?

²⁸ พวกเขาถูกชายคนนั้นพูดว่า "เจ้าเป็นสาวกของเขาแต่พวกเราเป็นสาวกของโมเสส ²⁹ พวกเราว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่พวกเราไม่รู้ว่าคนนั้นมาจากไหน"

³⁰ ชายคนนั้นจึงตอบพวกเขาว่า "เรื่องนี้ช่างไม่ธรรมดาเสียจริง ที่พวกท่านไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด ³¹ พวกเราว่าพระเจ้าไม่ได้ฟังคนบาป แต่ใครก็ตามที่อุทิศตนและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์จะฟังเขา"

³² ตั้งแต่โลกนี้เริ่มมีมา ก็ไม่เคยได้ยินว่าจะมีใครที่สามารถทำให้คนตามอดตั้งแต่กำเนิดหายตามอดได้ ³³ ถ้าหากชายคนนี้ได้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็คงทำอะไรไม่ได้เลย" ³⁴ พวกเขาตอบชายคนนั้นว่า "เจ้าเกิดมาในความบาปทั้งสิ้น และเจ้ากำลังสอนพวกเราหรือ?" แล้วพวกเขาก็โยนชายคนนี้ออกไป

³⁵ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่าพวกเขาได้ไล่ชายคนนี้ออกจากธรรมศาลา พระองค์ทรงพบเขาและพูดว่า "ท่านเชื่อในบุตรมนุษย์ไหม?" ³⁶ เขาตอบว่า "ผู้นั้นคือใคร องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะเชื่อในท่านผู้นั้น?" ³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านผู้นั้นแล้ว และผู้นั้นก็คือผู้ที่กำลังคุยกับเจ้าอยู่" ³⁸ ชายคนนั้นพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อ" และเขาก็มีศรัทธาพระองค์

³⁹ พระเยซูตรัสว่า "สำหรับการพิพากษานั้นเราได้เข้ามาในโลกนี้เพื่อคนที่มองไม่เห็นจะได้เห็นและคนที่เห็นได้นั้นจะตามอด" ⁴⁰ พวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ก็นับได้สิ่งเหล่านี้ก็พูดว่า "เราตามอดด้วยหรือ?" ⁴¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "หากพวกท่านตามอด พวกท่านจะไม่มีความบาป แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านพูดว่า 'เราเห็น' บาปของพวกท่านก็ยังคงอยู่"

Chapter 10

¹ "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า หากใครไม่ได้เข้ามาทางประตูของคอกแกะ แต่ปีนเข้าไปทางอื่น คนผู้นั้นคือขโมยและโจร ² ผู้ที่เข้ามาทางประตู ผู้นั้นก็คือผู้เลี้ยงของแกะ

³ นายประตูจะเปิดให้แกเขา แกะฟังเสียงของเขา และเขาเรียกแกะแต่ละตัวด้วยชื่อของมันและนำพวกมันออกไป ⁴ เมื่อเขาพาแกะทั้งหมดของเขาออกไปข้างนอก เขาเดินนำหน้าฝูงแกะ และฝูงแกะก็ติดตามเขา เพราะพวกมันรู้จักเสียงของเขา

⁵ พวกมันจะไม่ติดตามคนแปลกหน้า แต่จะพยายามหลีกหนี เพราะว่าพวกแกะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า" ⁶ พระเยซูตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ตรัสกับพวกเขานั้นหมายความว่าอย่างไร

⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่าเราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ⁸ ทุกคนที่มาก่อนเราคือขโมยและโจร แต่แกะจะไม่ฟังพวกเขา

⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้ามาทางเรา ผู้นั้นจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้า ¹⁰ ขโมยนั้นมาเพื่อต้องการจะลัก ข่าและทำลาย แต่เราามาเพื่อให้พวกเขามีชีวิตและมีอย่างบริบูรณ์

¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้เลี้ยงแกะที่ดีจะสละชีวิตเพื่อแกะของเขา ¹² คนรับใช้ที่ถูกจ้างมาไม่ใช่คนเลี้ยงแกะ เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะไว้และหลบหนีไป แล้วหมาป่าก็มาฆ่าแกะและทำให้แกะกระจัดกระจายไป ¹³ คนรับใช้ที่หนีไปเพราะว่าเขาเป็นคนรับใช้ที่ถูกจ้างมา เขาก็ไม่ได้ห่วงใยแกะเหล่านั้น

¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵ พระบิดาทรงรู้จักเรา และเราก็รู้จักพระบิดา และเราก็วางชีวิตของเราลงเพื่อแกะเหล่านั้น ¹⁶ เรายังมีแกะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราต้องพาพวกเขากลับมา พวกเขาจะได้ยินเสียงของเราและจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงแกะแต่ผู้เดียว

¹⁷ นี่เป็นเหตุที่พระบิดาทรงรักเรา เพราะเราวางชีวิตของเราลงเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตอีกครั้ง ¹⁸ ไม่มีใครที่จะเอาชีวิตของเราไปได้ แต่เรายอมวางชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิที่จะวางลงและเราก็มีสิทธิที่จะมีชีวิตอีกครั้ง เราได้รับคำบัญชาจากพระบิดาของเรา"

¹⁹ ด้วยคำกล่าวนี้เองก็ทำให้เกิดการแตกแยกอีกครั้งท่ามกลางพวกคนยิว ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีร้ายและเขาเป็นคนบ้า พวกเขาไปฟังเขาทำไม?" ²¹ คนอื่นว่า "นี่ไม่ใช่คำกล่าวที่มาจากคนที่ผีร้ายสิงอยู่ ผีร้ายนั้นจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?"

²² ในขณะที่นั้นก็ถึงช่วงเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ²³ ช่วงนั้นเป็นช่วงหน้าหนาว และพระเยซูกำลังดำเนินอยู่ที่เฉลียงของซาโลมอนในพระวิหาร ²⁴ แล้วพวกคนยิวก็นำหอมล้อมพระองค์ลงว่า "ท่านจะทำให้เราสงสัยอีกนานเท่าใด? ถ้าหากท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราอย่างเปิดเผยเถิด"

²⁵ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายแล้วแต่พวกท่านไม่เชื่อ งานที่เราได้ทำโดยพระนามของพระบิดาของเรา ได้เป็นพยานเกี่ยวกับตัวเรา ²⁶ ที่ท่านยังไม่เชื่อเพราะท่านไม่ใช่แกะของเรา

²⁷ แกะของเราได้ยินเสียงของเรา เรารู้จักแกะเหล่านั้นและพวกเขาก็ติดตามเรา ²⁸ เราให้แกะเหล่านั้นมีชีวิตนิรันดร์ พวกเขาจะไม่ตาย และจะไม่มีใครฉุดพวกเขาออกจากมือของเราได้

²⁹ พระบิดาของเราผู้ที่มีแกะเหล่านั้นไว้แก่เรา พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้ใด และไม่มีใครที่จะฉุดพวกเขาออกจากมือของพระบิดาได้ ³⁰ เราและพระบิดาของเราเป็นหนึ่งเดียวกัน" ³¹ แล้วพวกเขาก็หยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างพระองค์

³² พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราได้ให้พวกท่านเห็นการงานอันดีหลายประการจากพระบิดา และด้วยเหตุเพราะการงานเหล่านี้พวกท่านจะเอาหินขว้างใส่เราหรือ?" ³³ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เราไม่ได้ขว้างหินเหตุเพราะการงานที่ดีเหล่านั้น แต่เพราะการหมิ่นประมาท เพราะว่าทั้งที่ท่านเป็นมนุษย์แต่กลับตั้งตนเป็นพระเจ้า"

³⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ไม่ได้เขียนไว้ในกฎหมายของพวกท่านหรือ 'เรากล่าวไว้ว่า 'พวกท่านเป็นเทพเจ้า'?" ³⁵ หากพระองค์เรียกคนเหล่านั้นว่าเป็นเทพเจ้า คือคนที่พระวอนของพระเจ้ามาถึง (พระคัมภีร์มีอาถรรพ์ฟ้าฝนได้) ³⁶ พวกท่านกล่าวหาผู้ที่พระบิดาได้ทรงแยกไว้และส่งเข้ามาในโลกนี้ว่า 'ท่านหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' หรือ?

³⁷ ถ้าเราไม่ทำการงานของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อเรา ³⁸ แต่ถ้าเราได้ทำการงานเหล่านั้น ถึงแม้ว่าพวกท่านจะไม่เชื่อในเรา ขอพวกท่านจงเชื่อในงานนั้นเพื่อที่พวกท่านจะรู้และสามารถเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระบิดา" ³⁹ พวกเขาพยายามจะจับกุมพระองค์อีกครั้ง แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา

⁴⁰ พระองค์เสด็จไปอีกยังฟากแม่น้ำจอร์แดน ไปยังที่ซึ่งยอห์นได้ให้บัพติศมาครั้งแรก แล้วพระองค์ก็ประทับที่นั่น ⁴¹ มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์แล้วกล่าวว่า "ยอห์นไม่ได้ทำหมายสำคัญอันใด แต่ทุกสิ่งที่ยอห์นได้กล่าวไว้เกี่ยวกับท่านผู้นี้เป็นความจริง" ⁴² คนจำนวนมากได้เชื่อพระองค์ที่นั่น

Chapter 11

¹ ดุเล็ด มีชายคนหนึ่งชื่อลาซาร์สที่ป่วยอยู่ เขามาจากหมู่บ้านเบธานี คือหมู่บ้านของมารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ ² มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่ได้เอาน้ำมันหอมระเหยมาทาพระเศียรและใช้ผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ซึ่งลาซาร์สน้องชายของเธอป่วยอยู่

³ พี่สาวสองคนนี้ได้ส่งคนไปหาพระเยซูกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มาดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักกำลังป่วย" ⁴ เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น พระองค์ตรัสว่า "การป่วยใช้นี้จะไม่ตาย แต่เพื่อเช็ดพระเกียรติของพระเจ้าเพื่อที่พระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะการป่วยใช้นี้"

⁵ เพราะพระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซาร์ส ⁶ เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซาร์สป่วย พระเยซูยังคงอยู่ที่เดิมต่ออีกสองวัน ⁷ หลังจากนั้น พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ให้เราไปยังแคว้นยูเดียอีกครั้งเถิด"

⁸ พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "รับบี เวลานี้พวกยิวกำลังหาทางเอาหินขว้างพระองค์ และพระองค์จะยังกลับไปที่นั่นอีกหรือ?" ⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า "ในหนึ่งวันนั้นมิมีสองช่วงโมงที่สว่างมิใช่หรือ? หากผู้ใดเดินในตอนกลางวัน เขาจะไม่สะดุด เพราะว่าเขาสามารถมองเห็นโดยอาศัยความสว่างของโลกนี้"

¹⁰ อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาเดินในเวลากลางคืน เขาก็จะสะดุดเพราะว่าความสว่างไม่ได้อยู่ในเขา" ¹¹ หลังจากที่พระองค์ทรงตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์บอกกับพวกเขาว่า "ลาซาร์สเพื่อนของเรากำลังนอนหลับอยู่ แต่เราจะไปปลุกเขาให้ตื่น"

¹² ดังนั้นพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากเขานอนหลับอยู่ เขาจะหายป่วย" ¹³ แต่ที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงความตายของเขา แต่พวกเขาคิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงการนอนพักผ่อน ¹⁴ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาตรงๆ ว่า "ลาซาร์สตายแล้ว"

¹⁵ เรายินดีเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย ที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นก็เพื่อที่ท่านจะได้เชื่อ ให้เราไปหาเขาเถิด" ¹⁶ โธมัส คนที่ถูกเรียกว่าฟาแลต พูดกับบรรดาเพื่อนสาวกด้วยกันว่า "ให้เราไปกันเถิด เพื่อเราจะได้ตายกับพระเยซูด้วย"

¹⁷ เมื่อพระเยซูมาถึง พระองค์พบว่าลาซาร์สถูกนำไปฝังไว้ในอุโมงค์ได้สัปดาห์แล้ว ¹⁸ ในเวลานั้นหมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กับกรุงเยรูซาเล็มประมาณไม่ถึงสามกิโลเมตร ¹⁹ พวกยิวหลายคนมาหามารธาและมารีย์เพื่อสอบถามเรื่องน้องชายของพวกเขา ²⁰ แล้วมารธาก็ได้ยืนยันว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอจึงไปพบพระองค์ แต่มารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน

²¹ แล้วมารธาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นั่น น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย" ²² แต่ดิฉันทราบแล้วว่า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทูลขอเวลานี้จากพระเจ้า พระเจ้าจะประทานให้กับพระองค์" ²³ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง"

²⁴ มารธาทูลพระองค์ว่า "ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งในการฟื้นคืนในวันสุดท้าย" ²⁵ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นขึ้นจากความตายและเป็นชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา ถึงแม้เขาตาย เขาก็จะมีชีวิตอีก" ²⁶ และใครก็ตามที่มีชีวิตอยู่และเชื่อในเราจะไม่วันตาย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม?"

²⁷ เธอทูลพระองค์ว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเชื่อว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่เสด็จเข้ามาในโลกนี้" ²⁸ เมื่อเธอพูดเช่นนี้ เธอก็ออกไปและเรียกมารีย์น้องสาวเป็นการส่วนตัวและพูดว่า "ท่านอาจารย์อยู่ที่นั่นและกำลังเรียกหาเจ้า" ²⁹ เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้น จึงลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและไปหาพระองค์

³⁰ เวลานั้นพระเยซูยังไม่ได้เข้าไปในหมู่บ้าน แต่ยังอยู่ตรงที่มารธามาพบพระองค์ ³¹ เมื่อพวกยิวที่อยู่ในบ้านกับเธอซึ่งมาสอบถามเธอ ได้เห็นนางมารีย์ที่รับลูกออกไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาจึงตามเธอไป ด้วยคิดว่าเธอกำลังจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์ ³² เมื่อมารีย์มาถึงที่พระเยซูประทับและได้เห็นพระองค์ เธอจึงทรุดลงแทบพระบาทของพระองค์และทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเพียงแต่พระองค์อยู่ที่นั่น น้องชายของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย"

³³ เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอก็ร้องไห้ด้วย พระองค์ทรงรู้สึกสะเทือนพระทัยและเป็นทุกข์หนัก ³⁴ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าวางเขาไว้ที่ไหน?" พวกเขาทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาดูเถิด" ³⁵ พระเยซูทรงกันแสง

³⁶ แล้วพวกยิวก็พูดว่า "ดูสิ พระองค์รักลาซาร์สมากขนาดไหน" ³⁷ แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้มีไข้หรือที่สามารถรักษาคนตาบอดให้หายแล้วจะช่วยให้ชายคนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?"

³⁸ จากนั้น พระเยซูเสด็จไปที่อุโมงค์พร้อมกับทรงสะเทือนพระทัย เมื่อไปถึงที่อุโมงค์ ที่ปากถ้ำมีหินปิดขวางไว้ ³⁹ พระเยซูตรัสว่า "จงเอาหินออกเสีย" มารธาพี่สาวของลาซาร์สก็เสียชีวิตทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จนถึงเวลานี้ร่ำร้องก็คงจะน่าเบื่อ เพราะเขาตายมาได้สัปดาห์แล้ว" ⁴⁰ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราไม่ได้บอกเจ้าหรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า?"

⁴¹ พวกเขาจึงเอาหินออก พระเยซูแหงนพระพักตร์ขึ้นแล้วตรัสว่า "พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์" ⁴² ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้าพระองค์เสมอ แต่เพราะฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงตรัสเช่นนี้ เพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ได้ทรงส่งข้าพระองค์มา"

⁴³ หลังจากที่พระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระองค์ร้องด้วยเสียงอันดังว่า "ลาซาร์ส จงออกมา" ⁴⁴ คนตายก็ออกมา ทั้งมือและเท้าของเขายังมีผ้าพันอยู่ และใบหน้าของเขาก็ยังมีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงแก้ผ้าที่พันเขาและปล่อยเขาเถิด"

- ⁴⁵ พวกยิวหลายคนที่ได้มากับมารีย์และเห็นสิ่งที่พระเยซูได้ทำก็เชื่อในพระองค์ ⁴⁶ แต่บางคนนั้นได้ออกไปหาฟาริสีเพื่อบอกสิ่งที่พระเยซูได้ทำ
- ⁴⁷ แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีเรียกประชุมสมาชิกสภาพูดว่า "พวกเราจะทำอย่างไร? ชายคนนี้ได้ทำหมายสำคัญมากมาย ⁴⁸ หากพวกเราปล่อยเขาไปแบบนี้ ทุกคนจะหลงเชื่อเขาหมด แล้วพวกโรมจะมาและจะเอาทั้งพระวิหารกับชนชาติของเราไป"
- ⁴⁹ แต่ชายคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขาชื่อคายาฟาส ที่เป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่รู้อะไรเลย ⁵⁰ พวกท่านไม่ได้พิจารณาดูหรือว่า การให้ชายคนนี้นั้นคนเดียวตายเพื่อทุกคนก็ดีกว่าให้ชนทั้งชาติต้องพินาศ"
- ⁵¹ สิ่งที่เขาพูดนั้นไม่ได้มาจากตัวเขาเอง แต่เพราะในปีนั้นเขาเป็นมหาปุโรหิต เขาจึงได้พยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์เพื่อชนชาตินั้น ⁵² และไม่ใช่แค่เพียงชนชาติเดียวเท่านั้น แต่เพื่อรวบรวมบรรดาบุตรของพระเจ้าทั้งหลายที่กระจัดกระจายให้เป็นหนึ่งเดียว ⁵³ หลังจากวันนั้น พวกเขาก็เริ่มวางแผนเพื่อหาทางฆ่าพระองค์ให้ตาย
- ⁵⁴ พระเยซูไม่ได้เสด็จอย่างเปิดเผยท่ามกลางพวกคนยิวอีกแต่พระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังชนบทที่อยู่ใกล้กับถิ่นทุรกันดารเข้าไปยังเมืองที่เรียกว่าเอเฟราอิม พระองค์ประทับกับพวกสาวกที่นั่น ⁵⁵ ขณะนั้นเทศกาลปัสกาของชาวยิวก็ใกล้เข้ามา และผู้คนมากมายจากชนบทก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อชำระตัวของพวกเขาให้บริสุทธิ์
- ⁵⁶ พวกเขากำลังมองหาพระเยซูและพูดคุยกันในขณะที่ยืนอยู่ในบริเวณพระวิหารว่า "พวกเจ้าคิดอย่างไร? เขาจะไม่มางานเทศกาลนี้หรือ?" ⁵⁷ แล้วพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งให้ใครก็ตามที่รู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน เขาจะต้องมารายงานแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะไปจับพระองค์
-

Chapter 12

¹ ก่อนถึงเทศกาลปัสกาหกวัน พระเยซูได้เสด็จมายังหมู่บ้านเบธานีที่ลาซารัสผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายอาศัยอยู่ ² พวกเขาได้จัดเตรียมอาหารมื้อเย็นให้พระองค์ที่นั่น มารธากำลังปรนนิบัติอยู่ แต่ลาซารัสคือคนหนึ่งท่ามกลางคนเหล่านั้นที่กำลังร่วมรับประทานอาหารอยู่กับพระเยซู ³ แล้วมารีย์ก็เอาน้ำมันหอมจำนวนหนึ่งใส่ศีรษะซึ่งทำมาจากน้ำมันนารดาบริสุทธิ์และราคาแพง เทลงบนพระบาทของพระเยซูและเอาผมของเธอเช็ดพระบาทพระองค์ ในบ้านก็อบวลเต็มไปด้วยกลิ่นหอมจากน้ำมันหอมนั้น

⁴ ยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในบรรดาสาวกของพระองค์ คนที่จะทรยศพระองค์พูดว่า ⁵ "ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมนี้ไปขายเพื่อได้เงินสามร้อยเหรียญเดนาเรียนแล้วเอาไปแจกจ่ายให้คนจน?" ⁶ เขาพูดเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาใส่ใจคนจน แต่เพราะว่าเขาเป็นขโมย เขาดูแลเงินและเขาขโมยเงินที่ใส่ไว้ในนั้น

⁷ พระเยซูตรัสว่า "ปล่อยให้เธอเก็บสิ่งที่เธอมีไว้เพื่อวันที่ฝังศพเราเถิด ⁸ คนจนจะอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป"

⁹ แล้วชาวียวกกลุ่มใหญ่รู้ว่าพระเยซูประทับอยู่ที่นั่นและพวกเขาก็มา ไม่ได้มาเพื่อพระเยซูเท่านั้น แต่เพื่อมาดูลาซารัส ผู้ที่พระเยซูทรงทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ¹⁰ พวกหัวหน้าปุโรหิตร่วมวางแผนเพื่อที่พวกเขาจะฆ่าลาซารัสด้วย ¹¹ เพราะเขาเป็นเหตุให้คนยิวหลายๆ คนออกไปจากคำสอนของพวกเขาและมาเชื่อในพระเยซู

¹² ในวันต่อมา มีฝูงชนขนาดใหญ่มาที่งานเทศกาล เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังเสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม ¹³ พวกเขานำใบไม้ต้นปาล์มและออกไปพบพระองค์และร้องเสียงดังว่า "โอซิณา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ทรงพระเจริญ"

¹⁴ พระองค์ทรงพบลาหุ่มตัวหนึ่งและขึ้นขี่ลานั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ¹⁵ "อย่ากลัวเลย บุตรสาวของศิโยน ดูเถิด กษัตริย์ของท่านมาถึงแล้ว คือผู้ประทับบนลาหุ่มนั้น"

¹⁶ ตอนแรกบรรดาสาวกของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์เหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูทรงได้รับเกียรติแล้ว พวกเขาจึงระลึกถึงสิ่งต่างๆ ที่มีเขียนบันทึกไว้เกี่ยวกับพระองค์ได้ และที่คนทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้เพื่อพระองค์

¹⁷ ฝูงชนที่อยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์และฟื้นขึ้นจากความตายก็ได้เป็นพยาน ¹⁸ และเพราะเหตุนี้ฝูงชนจึงไปหาพระองค์เพราะว่าพวกเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงทำหมายสำคัญหลายอย่าง ¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดท่ามกลางพวกเขาว่า "เห็นไหม พวกท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูสิ โลกนี้ได้ติดตามเขาไปแล้ว"

²⁰ ในบรรดาคนที่ขึ้นไปมีสการที่งานเทศกาล ก็มีพวกกรีกพวกหนึ่ง ²¹ คนเหล่านี้ไปหาฟีลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธsaidaในแคว้นกาลิลีโดยถามเขาว่า "ท่านเจ้าข้า พวกเราต้องการพบพระเยซู" ²² ฟีลิปจึงไปบอกกับอันดรูว์ อันดรูว์จึงไปกับฟีลิปเพื่อไปทูลพระเยซู

²³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เวลาที่พระบุตรจะได้รับเกียรติมาถึงแล้ว ²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวตกลงไปในดินและไม่ตายไป ก็ยังคงอยู่เหลือเมล็ดเดียว แต่ถ้าได้ตายลงในดิน ก็จะเกิดผลมากมาย"

²⁵ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิต แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังชีวิตในโลกนี้ เขาจะมีชีวิตนิรันดร์ ²⁶ ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นติดตามเรามา และไม่ว่าเรายู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะให้เกียรติผู้นั้น

²⁷ ตอนนี้ใจเราก็คือเป็นทุกข์ยิ่งนัก เราจะพูดอย่างไรดี? 'พระบิดา ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากเวลานี้'? แต่นี่คือเหตุผลที่ข้าพระองค์ได้มาจนถึงเวลานี้ ²⁸ พระบิดาเจ้า ขอพระนามของพระองค์ทรงได้รับเกียรติ' มีเสียงมาจากสวรรค์ตรัสว่า "เราได้รับเกียรตินั้นและเราจะได้รับเกียรติอีก" ²⁹ แล้วฝูงชนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ยินและพูดว่านั่นเป็นเสียงฟ้าร้อง บางคนว่า "ทูตสวรรค์ได้พูดกับเขา"

³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นไม่ได้มาเพื่อเรา แต่มาเพื่อท่านทั้งหลาย ³¹ เวลานี้เป็นเวลาแห่งการพิพากษาโลกนี้ เป็นเวลาที่ผู้ปกครองโลกนี้จะถูกโยนออกไป"

³² และเมื่อเราถูกยกขึ้นจากโลกนี้แล้ว เราจะนำทุกคนเข้ามาหาเรา" ³³ พระองค์ตรัสเช่นนี้เพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³⁴ ฝูงชนตอบพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากธรรมบัญญัติแล้วว่าพระคริสต์จะอยู่ชั่วนิรันดร์ แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า 'พระบุตรจะต้องถูกยกขึ้น'? บุตรมนุษย์ผู้ใดคือใครกันเล่า?" ³⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ความสว่างจะยังคงอยู่กับท่านอีกสักพักหนึ่ง จงเดินในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่ เพื่อที่ความมืดจะได้ไล่ตามท่านไม่ทัน เพราะผู้ที่เดินในความมืดนั้นไม่รู้ว่าเขากำลังไปทางไหน ³⁶ ในขณะที่ท่านยังมีความสว่างอยู่นั้น จงเชื่อในความสว่างเพื่อที่ท่านจะได้เป็นบุตรของความสว่างด้วย" เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปและซ่อนตัวจากพวกเขา

³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทำหมายสำคัญมากมายแก่พวกเขา แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อพระองค์ ³⁸ เพื่อให้เป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า จะมีผู้ใดเชื่อในสิ่งที่พวกเรากล่าว และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด?"

³⁹ เพราะเหตุนี้พวกเขาก็ยังไม่เชื่อ ด้วยอิสยาห์กล่าวไว้อีกว่า ⁴⁰ "พระองค์ทำให้พวกเขาตาบอด และให้หัวใจของพวกเขาเหล่านั้นแข็งกระด้างไป ไม่เช่นนั้น พวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขาและเข้าใจด้วยหัวใจของพวกเขาแล้วหันกลับมาเพื่อให้เรารักษาพวกเขาให้หาย"

⁴¹ อิสยาห์ได้กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้เพราะว่าท่านได้เห็นพระสิริของพระเยซูและพูดถึงพระองค์ ⁴² อย่างไรก็ดี มีผู้ปกครองมากมายได้เชื่อในพระเยซู แต่เป็นเพราะพวกฟาริสี พวกเขาจึงไม่เปิดเผยตัวเพื่อที่พวกเขาจะไม่ถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ⁴³ พวกเขาชอบการสรรเสริญที่มาจากผู้คนมากกว่าการสรรเสริญที่มาจากพระเจ้า

⁴⁴ พระเยซูร้องด้วยเสียงอันดังและตรัสว่า "ผู้ที่เชื่อในเรา เขาไม่ได้เชื่อในเราเท่านั้นแต่เชื่อในผู้ที่ส่งเรามาด้วย ⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็ได้เห็นพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาด้วย

⁴⁶ เราได้เข้ามาเป็นความสว่างในโลกนี้ เพื่อคนที่เชื่อในเราจะไม่ได้อยู่ในความมืดอีก ⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินคำของเรา แต่ไม่ปฏิบัติตาม เราจะไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลกนี้ แต่มาเพื่อช่วยโลกนี้ให้รอด

⁴⁸ ผู้ที่ปฏิเสธเราและผู้ที่ไม่รับเอาคำของเรา จะมีผู้หนึ่งมาพิพากษาเขา คือคำเหล่านั้นที่เราได้พูดไว้ จะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ⁴⁹ เพราะเราไม่ได้พูดตามใจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาผู้ที่ส่งเรามา เป็นผู้ที่บัญชาว่าจะใคร่พูดและอะไรที่เราควรกล่าว ⁵⁰ เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นคือชีวิตนิรันดร์ ดังนั้นเราจึงพูดว่า พระบิดาที่ได้พูดกับเราเช่นไร เราก็พูดเช่นนั้น

Chapter 13

¹ ก่อนถึงเทศกาลปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าใกล้ถึงเวลาที่พระองค์จะออกจากโลกนี้เพื่อไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักคนของพระองค์ที่อยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด ² บัดนี้ มารได้ดลใจให้ยูดาส อิสคาริโอท บุตรของซีโมนทรยศพระองค์

³ พระองค์ทรงรู้ว่าพระบิดาได้มอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์และที่พระองค์ทรงมาจากพระเจ้าและกำลังจะเสด็จกลับไปหาพระเจ้า ⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็นและถอดฉลองขึ้นนอกของพระองค์ออก พระองค์ทรงหยิบผ้าเช็ดตัวและคาดเอวพระองค์ไว้ ⁵ แล้วพระองค์ทรงเทน้ำลงไปใ้อ่างน้ำและเริ่มล้างเท้าให้เหล่าสาวกของพระองค์และเช็ดด้วยผ้าที่พระองค์ทรงคาดเอวไว้

⁶ เมื่อพระองค์มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะล้างเท้าของข้าพระองค์ด้วยหรือ?" ⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ท่านยังไม่เข้าใจในตอนนี แต่ท่านจะเข้าใจในภายหลัง" ⁸ เปโตรตอบพระองค์ว่า "พระองค์จะต้องไม่ล้างเท้าของข้าพระองค์" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "หากเราไม่ได้ล้างเท้าให้ท่าน ท่านจะไม่ได้มีส่วนในเรา" ⁹ ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าล้างเพียงแค่เท้าของข้าพระองค์เลย ขอทรงโปรดล้างมือและศีรษะของข้าพระองค์ด้วย"

¹⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องล้างตัวอีก ยกเว้นแต่เท้าของเขที่ต้องล้าง เขาสะอาดเพียงพอแล้ว ท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน" ¹¹ (พระองค์ทรงรู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ นั้นถึงเป็นเหตุที่พระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ทุกคนที่สะอาด")

¹² เมื่อพระองค์ได้ล้างเท้าให้เหล่าสาวกเสร็จและเอาเสื้อคลุมของพระองค์มาสวมและนั่งลงอีกครั้ง พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านรู้ไหมว่าเราได้ทำอะไรให้กับพวกท่าน? ¹³ พวกท่านเรียกเราว่า 'อาจารย์' และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' พวกท่านพูดถูกแล้ว เพราะเราคือผู้นั้นแหละ ¹⁴ ถ้าเช่นนั้น หากเราซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ของพวกท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรล้างเท้าซึ่งกันและกันด้วย ¹⁵ เพราะเราได้เป็นแบบอย่างแก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับที่เรากำลังทำให้กับพวกท่าน

¹⁶ เรบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้รับใช้จะไม่เป็นใหญ่กว่านาย และผู้ส่งข่าวก็ไม่เป็นใหญ่ไปกว่าผู้ที่ส่งเขาไป ¹⁷ หากพวกท่านเข้าใจสิ่งเหล่านี้ ถ้าพวกท่านทำตามก็จะได้รับพระพร ¹⁸ เราไม่ได้พูดถึงพวกท่านทั้งหมด เรารู้จักคนเหล่านั้นที่เราได้เลือก แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อให้พระวจนะสมบูรณ์ 'ผู้ที่รับประทานอาหารของเราคือผู้ที่จะยกสันเท้าใส่เรา'

¹⁹ เรบอกเรื่องนี้แก่พวกท่านก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อพวกท่านจะเชื่อว่าเราเป็น ²⁰ เรบอกความจริงกับพวกท่านว่า ใครก็ตามที่รับผู้ที่เราส่งไป ก็จะได้รับเราด้วย และผู้ใดรับเรา เขาก็จะรับพระองค์ผู้ส่งเรามา"

²¹ เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็เป็นทุกข์ยิ่งนักในวิญญาณของพระองค์ พระองค์ได้เป็นพยานและตรัสว่า "เรบอกความจริงแก่พวกท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา" ²² เหล่าสาวกจึงเริ่มมองหน้ากันและสงสัยว่าพระองค์กำลังตรัสถึงใคร

²³ หนึ่งในสาวกของพระองค์ ผู้ที่พระเยซูทรงรักที่สุด กำลังเอนกายอยู่ตรงโต๊ะอาหารใกล้พระทรงของพระองค์ ²⁴ ซีโมนเปโตรจึงโบกมือให้กับสาวกคนนั้นและพูดว่า "ถามพระองค์เถิดว่าพระองค์ตรัสนั้นคือผู้ใด" ²⁵ เขาจึงเอนตัวเข้าไปใกล้พระเยซูและทูลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้นั้นคือใคร?"

²⁶ แล้วพระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คือคนที่เราจะเอนขมบึงจุ่มแล้วส่งให้แก่เขา" เมื่อพระองค์เอนขมบึงจุ่มแล้ว พระองค์ก็ยื่นขมบึงนั้นแก่ยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท ²⁷ หลังจากนั้น เมื่อเขาได้รับขมบึงไปแล้ว เขาตามจึงเข้าไปในเขา แล้วพระเยซูตรัสว่า "ท่านจะทำอะไร ก็จงรับทำเถิด"

²⁸ ในขณะที่ทุกคนกำลังเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น ไม่มีใครรู้ว่าทำไมพระเยซูจึงตรัสกับเขาเช่นนั้น ²⁹ บางคนคิดว่า เพราะยูดาสดูแลเงิน พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาล" หรือที่เขาควรให้บางสิ่งแก่คนยากจน ³⁰ หลังจากที่ยูดาสได้รับขมบึงแล้ว เขาก็ออกไปทันที เวลานั้นเป็นเวลากลางคืน

³¹ เมื่อยูดาสจากไปแล้ว พระเยซูก็ตรัสว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติและพระเจ้าจะได้รับเกียรติในพระองค์ ³² พระเจ้าจะให้เกียรติบุตรมนุษย์ด้วยพระองค์เอง และพระองค์จะให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติในทันที ³³ บุตรน้อยทั้งหลาย เราจะอยู่กับพวกท่านอีกหน่อยเดียว พวกท่านจะแสวงหาเรา และเหมือนกับที่เราได้พูดกับพวกยิว 'ที่ที่เราจะไปนั้น พวกเขาจะไม่ไป' ตอนนี้เราก็ตูกับพวกท่านเช่นนี้ด้วย

³⁴ เราได้ให้คำบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน พวกท่านจงรักซึ่งกันและกัน อย่างที่เรารักพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านก็จงรักกันและกันด้วย ³⁵ ด้วยเหตุนี้ทุกคนจะรู้ว่าพวกท่านเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านรักซึ่งกันและกัน"

³⁶ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน?" พระเยซูทรงตอบว่า "ที่ที่เราจะไปนั้น พวกท่านตามเราไปไม่ได้ แต่พวกท่านจะตามเราไปในภายหลัง" ³⁷ เปโตรทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไมข้าพระองค์ถึงตามพระองค์ไปตอนนี้ไม่ได้? ข้าพระองค์จะสละชีวิตนี้ถวายแด่พระองค์" ³⁸ พระเยซูตอบว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านให้เราหรือ? เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ขันท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

Chapter 14

- ¹ "อย่าให้ใจของพวกท่านเป็นทุกข์เลย ถ้าพวกท่านเชื่อในพระเจ้า พวกท่านก็เชื่อในเราด้วย ² ในนิเวศของพระบิดาของเรานั้นมีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่มี เราก็คงบอกพวกท่านแล้ว เรากำลังจะไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกท่าน ³ ถ้าเราไปจัดเตรียมสถานที่แก่พวกท่าน เราจะกลับมาอีกและรับพวกท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่ว่าเราอยู่ที่ไหน พวกท่านจะอยู่ที่นั่นด้วย
- ⁴ พวกท่านรู้จักทางที่เรากำลังจะไป" ⁵ โธมัสทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราไม่รู้ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปที่ไหน พวกเราจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?" ⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครจะไปหาพระบิดาได้นอกจากจะผ่านทางเรา ⁷ ถ้าพวกท่านรู้จักเรา พวกท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย จากนั้นเป็นต้นไป ท่านรู้จักพระบิดาและได้เห็นพระองค์แล้ว"
- ⁸ ฟิลิปทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสำแดงพระบิดาแก่พวกเราเถิด นั่นก็เป็นเพียงพอแก่พวกเราแล้ว" ⁹ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านมานานมากและท่านก็ยังไม่รู้จักเรา? ใครก็ตามที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านพูดได้อย่างไรว่า 'ขอทรงสำแดงพระบิดาให้กับพวกเรา'?"
- ¹⁰ ท่านไม่เชื่อว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเราหรือ? ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน เราไม่ได้พูดโดยสิทธิอำนาจของเราเอง แต่เป็นพระบิดาที่ทรงสถิตอยู่ในเราและกำลังทำงานของพระองค์ ¹¹ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือไม่เช่นนั้น ก็จงเชื่อเพราะการงานทั้งหลายเหล่านี้
- ¹² เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำงานที่เราทำ และเขาจะได้อำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา ¹³ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นเพื่อที่พระบิดาจะได้รับเกียรติในพระบุตร ¹⁴ ถ้าพวกท่านขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้นให้
- ¹⁵ ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านจะรักษาบัญญัติของเรา ¹⁶ และเราจะอธิษฐานขอจากพระบิดา และพระองค์จะให้องค์ผู้ปลอบโยนอีกพระองค์หนึ่งเพื่อที่พระองค์นั้นจะได้อยู่กับพวกท่านเสมอไป ¹⁷ พระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกไม่สามารถรับไว้ได้ เพราะว่ามองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกท่านรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์จะสถิตอยู่กับพวกท่านและอยู่ในพวกท่าน
- ¹⁸ เราจะไม่ทิ้งพวกท่านไว้เพียงลำพัง เราจะกลับมาหาพวกท่าน ¹⁹ อีกหน่อยหนึ่งโลกนี้จะไม่เห็นเราแต่พวกท่านยังจะเห็นเรา เพราะว่าเรามีชีวิตอยู่ พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่กับเราด้วย ²⁰ ในวันนั้นพวกท่านจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านก็อยู่ในเรา และเราก็อยู่ในพวกท่าน
- ²¹ ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและถือรักษาบัญญัตินั้นไว้ผู้นั้นก็คือผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาก็ทรงรักเขาด้วย เราจะรักเขาและเราจะสำแดงตัวของเราแก่เขา" ²² ยูดาส (ซึ่งไม่ใช่อิสคาริโอท) ทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไมพระองค์ถึงทรงจะสำแดงพระองค์เองแก่พวกเราแต่ไม่สำแดงต่อโลก?"
- ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา เขาจะรักษาถ้อยคำของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา และเรากับพระบิดาจะมาหาเขาและเราทั้งสองจะอยู่กับเขา ²⁴ ผู้ใดที่ไม่รักเรา ก็จะไม่รักษาถ้อยคำของเรา ถ้อยคำที่พวกท่านได้ยินไม่ได้มาจากเราแต่มาจากพระบิดาของเราผู้ที่ส่งเรามา
- ²⁵ เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่าน ในขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน ²⁶ แต่องค์ผู้ปลอบโยน คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ที่พระบิดาจะส่งมาในนามของเรา พระองค์จะสอนท่านทั้งหลายในทุกสิ่งและทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้แก่พวกท่านแล้ว ²⁷ เราให้สันติสุขไว้กับพวกท่าน คือสันติสุขของเรา ไม่ใช่สันติสุขเหมือนอย่างในโลกให้ อย่าให้หัวใจของพวกท่านต้องทุกข์และอย่ากลัวเลย
- ²⁸ พวกท่านได้ยินในสิ่งที่เราพูดกับพวกท่านว่า 'เราจะจากไปและเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก' ถ้าพวกท่านรักเรา พวกท่านก็จะยินดีเพราะเราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาทรงยิ่งใหญ่กว่าเรา ²⁹ เดี๋ยวนี้เราได้บอกแก่พวกท่านก่อนสิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พวกท่านจะเชื่อ
- ³⁰ เราจะไม่พูดอะไรกับพวกท่านอีก เพราะผู้ปกครองโลกนี้กำลังจะมา ผู้นั้นไม่มีอำนาจใดเหนือเรา ³¹ แต่เพื่อให้โลกได้รู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงทำในสิ่งที่พระบิดาทรงบัญชาแก่เรา ให้เราลุกขึ้นและไปจากที่นี่เถิด"

Chapter 15

¹ เราเป็นเถาพุ่มแก่ และพระบิดาคือผู้ดูแลสวน ² พระองค์ทรงตัดแขนงทุกแขนงในเราที่ไม่ออกผล และพระองค์ทรงลิดทุกแขนงที่ออกผลเพื่อที่แขนงนั้นจะออกผลมากยิ่งขึ้น

³ พวกท่านสะอาดบริสุทธิ์แล้วเพราะพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่าน ⁴ จงอยู่ในเรา และเราจะอยู่ในพวกท่าน เหมือนกับแขนงที่ออกผลเองไม่ได้ นอกจากแขนงนั้นจะติดอยู่กับเถา พวกท่านเองก็ออกผลไม่ได้ นอกจากพวกท่านจะคงอยู่ในเรา

⁵ เราเป็นเถาพุ่ม ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา เขาจะออกผลมาก เพราะถ้าไม่มีเราเขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย ⁶ ถ้าผู้ใดไม่ได้อยู่ในเรา เขาจะถูกโยนทิ้งไปเหมือนกับแขนงที่เหี่ยวแห้ง พวกเขาจะเก็บรวบรวมแขนงเหล่านั้นและโยนทิ้งเข้าไปในกองไฟ และเผาไฟเสีย ⁷ ถ้าพวกท่านอยู่ในเรา และพระวจนะของเราอยู่ในพวกท่าน จงทูลขอสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาและพวกท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น

⁸ พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติในสิ่งนี้ เพราะเมื่อพวกท่านเกิดผลมาก พวกท่านก็เป็นสาวกของเรา ⁹ เพราะพระบิดาทรงรักเราอันใด เราก็รักท่านทั้งหลายอันนั้น จงคงอยู่ในความรักของเรา

¹⁰ ถ้าพวกท่านทำตามบัญญัติของเรา พวกท่านก็จะอยู่ในความรักของเราเช่นเดียวกับที่เราได้ทำตามบัญญัติของพระบิดาของเราและคงอยู่ในความรักของพระองค์ ¹¹ เราได้พูดสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย เพื่อที่ความยินดีของเราจะอยู่ในพวกท่านและที่ความยินดีของพวกท่านจะเต็มเปี่ยม

¹² นี่คือคำบัญชาของเรา ให้พวกท่านรักซึ่งกันและกันเหมือนอย่างที่เราได้รักพวกท่าน ¹³ ไม่มีใครที่มีรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่เขายอมสละชีวิตของเขาเพื่อพวกสหายของเขา

¹⁴ พวกท่านเป็นสหายของเรา ถ้าพวกท่านทำตามสิ่งที่เราได้บัญชาแก่พวกท่าน ¹⁵ เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีกต่อไป เพราะบ่าวจะไม่รู้ว่าเจ้านายของเขากำลังทำอะไรอยู่ เราได้เรียกพวกท่านว่าเป็นสหายของเรา เพราะทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราก็ได้สำแดงแก่พวกท่านด้วย

¹⁶ พวกท่านไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกท่านและได้แต่งตั้งพวกท่านไว้เพื่อที่พวกท่านจะออกไปและเกิดผล และเพื่อที่ผลของพวกท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะมอบสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน ¹⁷ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เราได้บัญชาแก่พวกท่านคือให้พวกท่านรักซึ่งกันและกัน

¹⁸ ถ้าโลกเกลียดชังพวกท่าน จงรู้เถิดว่าโลกนี้ได้เกลียดชังเราก่อนที่จะเกลียดชังพวกท่าน ¹⁹ ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็จะรักพวกท่านเหมือนพวกท่านเป็นของโลก แต่เพราะพวกท่านไม่ได้เป็นของโลกและเพราะเราได้เลือกพวกท่านออกมาจากโลก ดังนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกท่าน

²⁰ จงระลึกถึงพระวจนะที่เราได้พูดกับพวกท่านว่า 'ทาสย่อมไม่เป็นใหญ่เหนือกว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำของเรา พวกเขาจะทำตามคำของพวกท่านด้วย ²¹ พวกเขาจะทำการเหล่านั้นแก่พวกท่านเพราะนามของเราเพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักผู้ที่ส่งเรามา ²² ถ้าเราไม่ได้มาเพื่อที่จะพูดสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาก็ไม่มีข้อแก้ตัวใดในเรื่องความบาปของพวกเขา

²³ ผู้ใดที่เกลียดชังเราก็คงเกลียดพระบิดาของเราด้วย ²⁴ ถ้าเราไม่ทำงานที่ไม่มีใครได้ทำในท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกเขาได้เห็นและยังเกลียดชังเราและพระบิดาด้วย ²⁵ แต่เพื่อพระวจนะที่ได้บอกเอาไว้ว่าในธรรมบัญญัติของพวกเขาว่า 'พวกเขาเกลียดชังเราโดยไม่มีสาเหตุ' จะเป็นจริง

²⁶ เมื่อองค์ผู้พลอบโยน คือผู้ที่เราจะส่งมายังพวกท่านซึ่งมาจากพระบิดา นั่นคือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ที่ออกมาจากพระบิดานั้นพระองค์จะเป็นพยานเกี่ยวกับเรา ²⁷ พวกท่านเองก็เป็นพยานด้วยเพราะว่าพวกท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่เริ่มแรก

Chapter 16

¹ "เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะไม่ล้มลง ² พวกเขาจะไล่พวกท่านออกจากธรรมศาลา แต่เวลานั้นจะมาถึงเมื่อทุกคนที่ฆ่าพวกท่านจะคิดว่าเขากำลังทำการนี้เพื่อปรนนิบัติพระเจ้า

³ พวกเขาจะทำการเหล่านี้เพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักรบพระบิดาและไม่รู้จักเราด้วย ⁴ เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน ซึ่งเมื่อเวลานั้นมาถึง พวกท่านจะระลึกว่าเราได้ออกกับพวกท่านเกี่ยวกับพวกเขา เราไม่ได้บอกพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่แรกเพราะว่าเรายังอยู่กับพวกท่าน

⁵ แต่ตอนนี้เราจะไปหาผู้ที่ส่งเรามา แต่ไม่มีผู้ใดในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์กำลังจะเสด็จไปที่ไหน' ⁶ แต่เพราะว่าเราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่าน จิตใจของพวกท่านจึงเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ⁷ แต่เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า เป็นการดีกว่าที่เราจะจากพวกท่านไป เพราะถ้าเราไม่จากพวกท่านไป องค์ผู้พลอยโยนจะไม่มาหาพวกท่าน แต่ถ้าเราจากไป เราจะส่งพระองค์มาหาพวกท่าน

⁸ เมื่อพระองค์เสด็จมา องค์ผู้พลอยโยนจะพิสูจน์ให้โลกเห็นความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา ⁹ ในเรื่องบาปนั้น เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อในเรา ¹⁰ ในเรื่องความชอบธรรมนั้นเพราะว่าเขากำลังจะไปหาพระบิดาและพวกท่านจะไม่เห็นเราอีก ¹¹ และในเรื่องการพิพากษานั้น เพราะว่าผู้ปกครองโลกนี้ได้ถูกพิพากษาแล้ว

¹² เรามีอีกหลายสิ่งที่จะพูดกับพวกท่าน แต่พวกท่านจะยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านั้นในตอนนี้อย่างไร ¹³ แต่เมื่อผู้นั้น คือพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะนำพวกท่านเข้าสู่ความจริง เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจพระองค์เอง แต่พระองค์จะพูดในสิ่งที่พระองค์ได้ยิน และพระองค์จะตรัสกับพวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะมาถึง ¹⁴ พระองค์จะให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะเอาสิ่งที่เราเป็นของเราและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน

¹⁵ ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้น เราจึงบอกว่าพระวิญญาณจะเอาสิ่งที่เราเป็นของเราและพระองค์จะบอกสิ่งนั้นแก่พวกท่าน ¹⁶ ในอีกไม่นาน พวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านก็จะเห็นเรา"

¹⁷ แล้วบางคนในพวกสาวกของพระองค์ก็พูดกันว่า "พระองค์กำลังตรัสสิ่งใดแก่พวกเราที่ว่า 'ในอีกไม่นานนัก พวกท่านจะไม่เห็นเราอีก และภายหลังอีกไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา' และ 'เพราะว่าเราจะไปหาพระบิดา'?" ¹⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงพูดว่า "ที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกไม่นาน' นั้นหมายความว่าอะไร? พวกเราไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังตรัสถึงสิ่งใด"

¹⁹ พระเยซูทรงเห็นว่าพวกเขาต้องการที่จะถามพระองค์ พระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า "นี่คือสิ่งที่ท่านกำลังถามกันเองในหมู่พวกท่านหรือที่ว่า 'อีกไม่นาน พวกท่านจะไม่เห็นเราและภายหลังจากนั้นไม่นานพวกท่านจะเห็นเรา'? ²⁰ เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกนั้นจะยินดี พวกท่านจะเต็มไปด้วยความโศกเศร้า แต่ความโศกเศร้าของพวกท่านจะเปลี่ยนเป็นความชื่นชมยินดี ²¹ เมื่อผู้หญิงนั้นให้กำเนิดบุตร เธอโศกเศร้าเพราะว่าเวลาของเธอมาถึงแล้ว แต่เมื่อเธอได้คลอดบุตรของเธอออกมา เธอจะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดของเธออีกเพราะความชื่นชมยินดีที่บุตรของเธอได้เกิดมาในโลกนี้

²² แม้ขณะนี้พวกท่านเศร้าใจ แต่เราจะมาหาพวกท่านอีกและหัวใจของพวกท่านจะยินดี และจะไม่มีผู้ใดเอาความชื่นชมยินดีนั้นไปจากพวกท่านได้

²³ ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า ถ้าพวกท่านทูลขอสิ่งใดกับพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้แก่พวกท่าน ²⁴ แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ถ้าพวกท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา ขอบเขต แล้วพวกท่านจะได้รับเพื่อที่ความชื่นชมยินดีของพวกท่านจะได้เต็มเปี่ยม

²⁵ เราได้ออกสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเป็นคำอุปมา แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง คือเมื่อเราจะไม่พูดกับพวกท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่เราจะพูดกับพวกท่านถึงเรื่องของพระบิดาอย่างชัดเจน

²⁶ ในวันนั้นพวกท่านจะขอในนามของเราและเราจะไม่พูดกับพวกท่านว่าเราจะอธิษฐานทูลขอพระบิดาเพื่อพวกท่าน ²⁷ เพราะพระบิดาเองทรงรักพวกท่านเพราะว่าพวกท่านได้รักเราและเพราะพวกท่านได้เชื่อว่าเรามาจากพระบิดา ²⁸ เรามาจากพระบิดา และเราได้เข้ามาในโลกนี้ อีกครั้งหนึ่ง เรา กำลังจะจากโลกนี้ไปและเราจะไปหาพระบิดาของเรา"

²⁹ พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "นี่แน่ะ ตอนนี้พระองค์กำลังตรัสอย่างชัดเจนและพระองค์ไม่ได้ตรัสแก่พวกเราเป็นคำอุปมา ³⁰ ตอนนี้ พวกเรา รู้แล้วว่าพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง และพระองค์ไม่ต้องการให้ใครถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ พวกเราเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า" ³¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ตอนนี้พวกท่านเชื่อเราแล้วหรือ?"

³² ดูเถิด เวลานี้กำลังจะมาถึง อันที่จริงเวลานั้นก็ได้มาถึงแล้วเมื่อพวกท่านจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป ทุกคนจะแยกกลับไปบ้านของตนและพวกท่านจะทิ้งเราไว้ แต่เราไม่โดดเดี่ยวด้วยว่าพระบิดาทรงสถิตกับเรา ³³ เราได้ออกสิ่งเหล่านี้แก่พวกท่านเพื่อที่พวกท่านจะได้มีสันติสุขในเรา พวกท่านจะเผชิญกับความทุกข์ยากในโลกนี้ แต่จงกล้าหาญเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"

Chapter 17

¹ เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ² ดังที่พระองค์โปรดให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พระบุตรนั้น

³ และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขาจักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา ⁴ ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้าพระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว ⁵ บัดนี้ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

⁶ ข้าพระองค์สำแดงพระนามของพระองค์ แก่บรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์จากโลกนี้ คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ประทานพวกเขาแก่ข้าพระองค์ และพวกเขาได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว ⁷ บัดนี้พวกเขาจะรู้ว่าการที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ ⁸ เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ให้พวกเขาแล้วและพวกเขารับไว้ และรู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

⁹ ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าพวกเขาเป็นของพระองค์ ¹⁰ ทุกสิ่งที่เป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ได้รับเกียรติในสิ่งเหล่านั้น ¹¹ ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดา ผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาบรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างข้าพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์

¹² เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับพวกเขา ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาพวกเขา คือผู้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครในพวกเขาพินาศนอกจากลูกแห่งความพินาศ เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ ¹³ แต่บัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งนี้ในโลก เพื่อให้พวกเขาได้รับความชื่นชมยินดีในข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม ¹⁴ ข้าพระองค์มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่พวกเขาแล้ว และโลกนี้เกลียดชังเขา เพราะพวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ไม่ใช่ของโลก

¹⁵ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องพวกเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย ¹⁶ พวกเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนอย่างที่ไม่ใช่ของโลก ¹⁷ ขอร้องแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

¹⁸ พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น ¹⁹ ข้าพระองค์แยกตัวให้บริสุทธิ์เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขารับการแยกให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

²⁰ ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา ²¹ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์ และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

²² เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์ ²³ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่เราพระองค์ทรงรักข้าพระองค์

²⁴ ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ที่ข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างโลก

²⁵ ข้าแต่พระบิดา ผู้ทรงธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา ²⁶ ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้พวกเขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์อยู่ในพวกเขา

Chapter 18

¹ เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไปกับพวกสาวกของพระองค์ ข้ามห้วยซิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในส่วนนั้นกับพวกสาวก ² ยูดาสคนที่จะทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะพระเยซูกับพวกสาวกเคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ ³ ยูดาสนำพวกทหารที่มาจากพวกหัวหน้านุโรสและพวกฟาริสี และพวกเจ้าหน้าที่ พวกเขาก็อ้อม ถีบคอบเพลิง และอาวุธไปที่นั่นด้วย

⁴ พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาใคร?" ⁵ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชานาชาเริธ" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" ยูดาสคนที่ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับพวกทหารเหล่านั้น

⁶ เมื่อพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เราเป็นผู้นั้น" เขาก็ถอยหลังและล้มลงที่พื้น ⁷ พระองค์ตรัสถามพวกเขาอีกว่า "พวกท่านมาหาใคร?" พวกเขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชานาชาเริธ"

⁸ พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกพวกท่านแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น ถ้าพวกท่านตามหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด" ⁹ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสที่พระองค์ตรัสว่า "คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว"

¹⁰ ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูก้างขวายขาด ทาสคนนั้นชื่อมัลคัส ¹¹ พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มถ้วยที่พระบิดาประทานแก่เราหรือ?"

¹² พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ ¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น ¹⁴ คายาฟาสคนนี้แหละที่แนะว่าพวกยิวว่าควรให้คนหนึ่งตายแทนประชาชน

¹⁵ ซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งติดตามพระเยซูไป แต่เพราะสาวกคนนั้นรู้จักกับมหาปุโรหิต เขาจึงเข้าไปกับพระเยซูจนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต ¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นรู้จักกับมหาปุโรหิตจึงออกไปพูดกับผู้หญิงที่เฝ้าประตูแล้วพาเปโตรเข้าไป

¹⁷ ทาสหญิงคนที่เฝ้าประตูถามเปโตรว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งพวกสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เขาตอบว่า "ไม่ใช่" ¹⁸ พวกทาสกับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นี่ เอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืมผิงไฟกัน เปโตรก็ยืมผิงไฟอยู่ใกล้เขาด้วย

¹⁹ มหาปุโรหิตก็ถามพระเยซูถึงพวกสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์ ²⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรากล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและในบริเวณพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่างลับๆ เลย" ²¹ ท่านถามเราทำไม? จงถามคนที่ฟังเราว่า เราพูดอะไรกับพวกเขา พวกเขารู้ว่าเราสอนอะไร"

²² เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นี่ก็ตบพระพักตร์พระเยซูแล้วพูดว่า "เจ้าตอบมหาปุโรหิตแบบนั้นหรือ?" ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิดก็จะเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเรามากทำไม?" ²⁴ อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต

²⁵ ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนพวกนั้นถามเปโตรว่า "เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยไม่ใช่หรือ?" เปโตรปฏิเสธว่า "ไม่ใช่" ²⁶ ทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็ถามว่า "ข้าเห็นเจ้ากับคนนั้นในสวนไม่ใช่หรือ?" ²⁷ เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นก็ก็ขึ้น

²⁸ แล้วพวกเขาก็พาพระเยซูออกจากบ้านของคายาฟาสไปยังวังของผู้ว่าการ ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ และพวกเขาไม่ได้เข้าไปในวังของผู้ว่าการนั้น เพื่อไม่ให้เป็นมลทินและจะได้กินปัสกาได้ ²⁹ ปลาตจึงออกมาหาพวกเขาและถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้?" ³⁰ พวกเขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกเราก็จะไม่มอบตัวเขาไว้กับท่าน"

³¹ ปลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเองเถิด" พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "กฎหมายห้ามไม่ให้พวกเราประหารชีวิตคนไหนคนใด" ³² ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระดำรัสของพระเยซูที่ตรัสไว้ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร

³³ ปลาตจึงเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีก และเรียกพระเยซูมาแล้วถามว่า "เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?" ³⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเอง หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา?" ³⁵ ปลาตตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเองและพวกหัวหน้านุโรสถามเจ้าไว้กับเรา เจ้าทำผิดอะไร?"

³⁶ พระเยซูตรัสตอบว่า "ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าราชอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราคงจะต่อสู้ไม่ให้เราถูกมอบไว้ในมือของพวกยิว แต่ราชอาณาจักรของเราไม่ได้มาจากโลกนี้" ³⁷ ปลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็เป็นกษัตริย์นะสิ?" พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเป็นพยานให้กับความจริง ทุกคนที่เป็นของความจริงย่อมฟังเสียงของเรา"

³⁸ ปลาตถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร?" เมื่อถามอย่างนั้นแล้วปลาตก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด"

³⁹ แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกท่านในเทศกาลปัสกา พวกท่านอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?" ⁴⁰ พวกเขาร้องตอบว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่ให้ปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

Chapter 19

¹ ปิลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี ² และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระเยซูและให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง ³ แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจ้า" แล้วพวกเขาก็ตบพระพักตร์พระองค์

⁴ ปิลาตก็ออกไปด้านนอกอีกและกล่าวกับพวกเขาว่า "นี่แน่ เราพาคมนี้ออกมามอบให้พวกท่าน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าเราไม่พบความผิดอะไรในตัวเขาเลย" ⁵ พระเยซูจึงเสด็จออกมา ทรงสวมมงกุฎทำด้วยหนามและทรงสวมเสื้อสีม่วง ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "คนนี่โง่ละ" ⁶ เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่เห็นพระเยซู พวกเขาจึงร้องอ้ออึงว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขา" ปิลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านจงพาเขาไปตรึงเขาเอง เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดอันใด"

⁷ พวกยิวตอบท่านว่า "เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า" ⁸ เมื่อปิลาตได้ยินอย่างนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น ⁹ ท่านเข้าไปในวังของผู้ว่าการอีกและทูลถามพระเยซูว่า "เจ้ามาจากไหน?" แต่พระเยซูไม่ตรัสตอบอะไร

¹⁰ ปิลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยเจ้า และมีสิทธิอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่ทางเขนได้?" ¹¹ พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรานอกจากที่ได้ประทานแก่ท่านจากเบื้องบน เพราะเหตุนี้คนที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน"

¹² ตั้งแต่นั้นปิลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอ้ออึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มีตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็ต่อต้านซีซาร์" ¹³ เมื่อปิลาตได้ยินอย่างนั้นท่านจึงพาพระเยซูออกมาแล้วนั่งบัลลังก์พิพากษาตรงที่ที่เรียกว่า "ลานปูศิลา" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กัมบารา"

¹⁴ วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ปิลาตพูดกับพวกยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของพวกท่าน" ¹⁵ พวกเขาจึงร้องอ้ออึงว่า "เอาเขาไป เอาเขาไป เอาไปตรึงที่ทางเขน" ปิลาตพูดกับพวกเขาว่า "จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกท่านหรือ?" พวกหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า "เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์" ¹⁶ แล้วปิลาตก็มอบพระเยซูให้พวกเขาไปตรึงที่ทางเขน

¹⁷ พวกเขาจึงพาพระเยซูออกไป ให้พระองค์แบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ที่เรียกว่า "กะโหลกศีรษะ" ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กลโกธา" ¹⁸ ที่นั่นพวกเขาตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขน พร้อมกับชายอีกสองคนคนละข้าง โดยมีพระเยซูทรงอยู่ตรงกลาง

¹⁹ ปิลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนอ่านว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของพวกยิว" ²⁰ พวกยิวจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่เขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ภาษาละติน และภาษากรีก

²¹ พวกหัวหน้าปุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปิลาตว่า "อย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของชาวยิว' แต่เขียนว่า 'คนนี่บอก' "เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว" ²² ปิลาตตอบว่า "อะไรที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"

²³ เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว พวกเขาจะเอาเสื้อของพระองค์มาแบ่งเป็นสี่ส่วน ให้ทหารคนละส่วน แต่เสื้อในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอด ²⁴ ฉะนั้นพวกเขาก็ปรึกษากันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เรাজับฉลากกัน จะได้รู้ว่าใครจะได้เป็นเจ้าของ" ทั้งนี้ให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งกัน และเสื้อของข้าพระองค์เขาจับฉลากกัน" พวกทหารทำกันอย่างนี้

²⁵ คนที่ยืนอยู่ด้านข้างกางเขนของพระเยซูนั้นมีมารดาภาน้ำสาวของพระองค์ มาริยาภรรยาของเคลโอปัส และมาริยาชามักดาลา ²⁶ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ๆ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย นี่คือการบุตรของท่าน" ²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "นี่คือมารดาของท่าน" แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้น

²⁸ หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว และเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ พระองค์จึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ" ²⁹ ที่นั้นมีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยววางอยู่ พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุส ชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ ³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และก้มพระเศียรลงสิ้นพระชนม์

³¹ วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอปิลาตให้ทูลขอของคนที่ถูกตรึงให้หักและยกศพออกไป เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ) ³² ดังนั้น พวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่ถูกตรึงอยู่ใกล้กับพระเยซู ³³ แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว พวกเขาจึงไม่ได้ทูลขอของพระองค์

³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที ³⁵ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นเป็นความจริงเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อ

³⁶ เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า "กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักชิ้นเดียว" ³⁷ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า "พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่เขาแทง"

38 หลังจากนั้น โยเซฟจากอาริมาเธียซึ่งเป็นสาวกของพระเยซู (แต่อย่างลับๆ เพราะความกลัวพวกยิว) ก็มาขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็อนุญาต โยเซฟจึงนำเอาพระศพของพระองค์ไป **39** ปีโคเดมัสคนที่ตอนแรกเคยไปหาพระเยซูในตอนกลางคืนก็มา เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกีโลกรัมมาด้วย

40 พวกเขานำพระศพพระเยซูมา แล้วเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว **41** ในบริเวณที่พระองค์ถูกตรึงนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพที่ยังไม่ได้ฝังศพใครเลย **42** เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ พวกเขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

Chapter 20

¹ ในตอนเช้าวันแรกของสัปดาห์ ในขณะที่ยังมีดอยู่ มารีย์ชาวเบธลามาถึงอุโมงค์ฝังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกกลิ้งออกแล้ว ² เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้นและพูดกับพวกเขาว่า "พวกเราเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าคุณหาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"

³ เปโตรจึงออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนหนึ่ง ⁴ พวกเขาวิ่งไปถึงสองคน แต่สาวกคนหนึ่งวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน ⁵ เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเขาไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่ ⁷ ส่วนผ้าพันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางกับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก

⁸ สาวกคนหนึ่งที่มาถึงที่อุโมงค์ก่อนก็ตามเขาไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ ⁹ แต่จนถึงเวลานั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย ¹⁰ ดังนั้นสาวกทั้งสองจึงกลับไปบ้านอีกครั้ง

¹¹ ส่วนมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็ลงมองเข้าไปในอุโมงค์ ¹² และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่พวกเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?" เธอตอบว่า "เพราะพวกเราเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกเราเอาไปไว้ที่ไหน"

¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์ ¹⁵ พระเยซูตรัสถามว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม? ตามหาใคร?" มารีย์เข้าใจว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะไปได้รับพระองค์กลับมา"

¹⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาทูลพระองค์เป็นภาษาอาราเมกว่า "รับโนน" (ซึ่งแปลว่า "ท่านอาจารย์") ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้อัปไปหาพระบิดา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกพวกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกเขาไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกเขา" ¹⁸ มารีย์ชาวเบธลามาจึงไปบอกพวกสาวกว่า "ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" และเธอก็เล่าให้พวกเขาฟังว่าพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อพวกสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็เสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา ตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย" ²⁰ หลังจากพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้พวกเขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็มีความยินดี

²¹ พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พระบิดาทรงใช้เรามาอย่างไร เราก็ใช้พวกท่านไปอย่างนั้น" ²² เมื่อพระเยซูตรัสอย่างนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจเหนือพวกเขาและตรัสกับพวกเขาว่า "จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด" ²³ ถ้าพวกท่านจะอภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็จะได้รับการอภัย ถ้าพวกท่านไม่อภัยบาปของใคร บาปของพวกเขาก็ไม่ได้รับการอภัย"

²⁴ โธมัสหรือที่เขาเรียกกันว่าดิดูโมสซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา ²⁵ สาวกคนอื่นๆ จึงบอกโธมัสว่า "เราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โธมัสตอบพวกเขาว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

²⁶ เมื่อผ่านไปแปดวันแล้ว พวกสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีกและโธมัสอยู่กับพวกเขาด้วย ประตูก็ปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย" ²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า "เอานิ้วของท่านแยงที่นี่ และดูที่มือของเรา ยืนมือของท่านออกมากล้าที่ซี่ข้างของเรา อย่าสงสัยเลย แต่จงเชื่อ"

²⁸ โธมัสทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์" ²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพราะท่านเห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ? คนที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"

³⁰ พระเยซูทรงทำนายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่างต่อหน้าพวกสาวก ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ ³¹ แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว พวกท่านจะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

Chapter 21

¹ ต่อมาพระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้คือ ² ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่าดิทูโมส นารานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระเยซูอีกสองคน กำลังอยู่ด้วยกัน ³ ซีโมนเปโตรบอกพวกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" พวกเขาจึงพูดกับซีโมนว่า "เราจะไม่ไปด้วย" แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

⁴ เมื่อถึงรุ่งเช้า พระเยซูทรงยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่พวกสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู ⁵ พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ลูกเอ๋ย พวกเจ้ามีอะไรรับประทานหรือยัง?" พวกเขาตอบว่า "ไม่มีเลย" ⁶ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาของเรือ แล้วจะได้ปลามากมาย พวกเขาก็จงทอดอวนลงและได้ปลาจำนวนมาก จนลากอวนขึ้นไม่ไหว

⁷ สาวกคนที่พระเยซูทรงรัก บอกเปโตรว่า "เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื้อมาสวม (เพราะถอดเสื้อและตัวเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล ⁸ แต่สาวกคนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือมา (เพราะเขาอยู่ห่างจากฝั่งไม่มากนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) และพวกเขาลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย ⁹ เมื่อพวกเขาขึ้นมามบนฝั่งก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ มีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง

¹⁰ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาบ้าง" ¹¹ ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่งอวนนั้นเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ ๆ มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แม้จะมีมากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด

¹² พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มารับประทานกันเถิด" พวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นใคร?" เพราะพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้พวกเขา และทรงหยิบปลาแจกด้วย ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวก หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ?" เปโตรทูลต่อพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "จงเลี้ยงดูลูกแกะของเราเถิด" ¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงดูแลแกะของเราเถิด"

¹⁷ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเราหรือ?" เปโตรเศร้าใจที่พระเยซูตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ?" เขาก็จงทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงรู้ว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงดูแกะของเราเถิด" ¹⁸ เรียบอกความจริงกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านก็คาดเอวของท่านและเดินไปไหนๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อแก่แล้ว ท่านจะเหยียดมือออก และจะมีคนมาคาดเอวท่าน และพาไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป"

¹⁹ พระเยซูตรัสอย่างนั้นก็เพื่อชี้ให้เห็นว่าเปโตรจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายแบบใด เมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด"

²⁰ เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา สาวกคนนั้นคือคนที่เอนตัวลงแนบพระทรงของพระเยซูขณะรับประทานอาหารและทูลถามว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะทรยศพระองค์เป็นใคร?" ²¹ เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนนี้จะเป็นอย่างไบบ้าง?"

²² พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด" ²³ เพราะฉะนั้น คำที่ว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือกันไปทั่วกลางพวกพี่น้อง พระเยซูก็ไม่ได้ตรัสกับเปโตรว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน?"

²⁴ สาวกคนนี้แหละที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และเป็นคนที่บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ และพวกเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง ²⁵ พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่นๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้พื้นที่ทั้งโลกก็ยังไม่พอสำหรับบรรจุนั่งสิ่งที่จะเขียนนั้น

Book: Acts

Acts

Chapter 1

¹ ท่านเรโอฟัส ในหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เขียนก่อนหน้านี้ ได้บอกทุกสิ่งที่พระเยซูทรงเริ่มต้นทำและสั่งสอน ² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากพระองค์ตรัสสั่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์กับบรรดาอัครทูตที่พระองค์ทรงเลือกไว้ ³ หลังจากที่พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ที่ทรงพระชนม์กับพวกเขาด้วยข้อพิสูจน์หลายอย่างที่ทำให้พวกเขาเชื่อ พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และพระองค์ทรงกล่าวถึงพระราชอาณาจักรของพระเจ้า

⁴ เมื่อพระองค์ทรงประชุมร่วมกับพวกเขา พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้รอคอยรับตามพระสัญญาของพระบิดาที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า "พวกท่านได้ยินจากเราแล้วว่า ⁵ ยอห์นได้ทำการบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นาน พวกท่านจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁶ เมื่อพวกเขามาประชุมพร้อมกัน พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงตั้งราชาอาณาจักรขึ้นใหม่ให้กับชนชาติอิสราเอลหรือ?" ⁷ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง

⁸ แต่พวกท่านจะได้รับฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานของเรา ทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และทั่วแคว้นยูเดียและทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก"

⁹ เมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์จึงถูกรับขึ้นไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา และมีเมฆมาคลุมพระองค์ให้พ้นจากสายตาของพวกเขา ¹⁰ ในขณะที่พวกเขากำลังเพ่งมองดูฟ้า ตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นไป ในทันใดนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อสีขาวยืนอยู่ข้างๆ พวกเขา ¹¹ ชายสองคนนั้นกล่าวว่า "ท่านชาวกาลิลีทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์อยู่ที่นี่? พระเยซูองค์นี้ผู้ซึ่งถูกรับขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ จะเสด็จกลับมาในลักษณะเดียวกับที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังฟ้าสวรรค์"

¹² พวกเขาจึงออกจากภูเขามะกอกเทศเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ใกล้กับภูเขานั้น เป็นระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินได้ในวันสะบาโต ¹³ เมื่อพวกเขามาถึง พวกเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยพักอาศัยอยู่ พวกเขามีเปโตร ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟิลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มักธีมียากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมนพวกคนหัวรุนแรง และยูดาบุตรยาคอบ ¹⁴ พวกเขามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในขณะที่พวกเขายังคงพากเพียรอธิษฐานต่อไป รวมทั้งพวกผู้หญิง มารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซู และน้องๆ ของพระองค์

¹⁵ ในเวลานั้น เปโตรได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้องประมาณ 120 คน และกล่าวว่า ¹⁶ "พี่น้องทั้งหลาย เรื่องนี้จำเป็นต้องสำเร็จตามพระคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยปากของดาวิดเกี่ยวกับยูดาที่นำทางให้กับพวกคนที่มาจับกุมพระเยซู

¹⁷ เพราะเขาเป็นคนหนึ่งในพวกเราและมีส่วนร่วมในคุณประโยชน์ของพันธกิจนี้" ¹⁸ (ตอนนี้ชายคนนี้ได้เอาคำตอบแทนที่เขาได้รับสำหรับความชั่วร้ายของเขาไปซื้อที่ดิน และที่นั่นเขาได้หลุมหัวกะมั่ว และลำตัวของเขาก็แตก และไส้พุงก็ทะลักออกมาหมด ¹⁹ ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงเรียกที่ดินนั้นตามภาษาของพวกเขาว่า "อาเคลดามา" นั่นคือ "นาเลื่อด")

²⁰ "เพราะมีเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีว่า 'ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า และอย่าให้มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น และขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งการเป็นผู้นำของเขา'

²¹ เพราะฉะนั้น จึงมีความจำเป็นที่คนหนึ่งคนหนึ่งในบรรดาคนที่อยู่ร่วมกับเราตลอดเวลาที่องค์พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางเรา ²² เริ่มตั้งแต่การบัพติศมาของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากเรา ซึ่งต้องเป็นพยานร่วมกับเราในการคืนพระชนม์ของพระองค์" ²³ พวกเขาจึงเสนอชายสองคนคือโยเซฟ ที่เรียกว่าบารซอบาส ผู้ที่มีชื่อเรียกอีกว่ายูลัส และมักธีอัส

²⁴ พวกเขาจึงอธิษฐาน และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบจิตใจของทุกคน ขอพระองค์ทรงสำแดงว่าคนไหนในสองคนนี้ที่พระองค์ทรงเลือก ²⁵ ให้รับหน้าที่ในพันธกิจนี้ และการเป็นอัครสาวกแทนยูดาผู้ที่ได้กระทำผิดไปจากหน้าที่ของตนเอง" ²⁶ พวกเขาจับฉลากกัน และฉลากนั้นก็ตกอยู่ที่มักธีอัส แล้วเขาได้ถูกนับอยู่ในกลุ่มอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

Chapter 2

¹ เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่เดียวกัน ² ในทันใดนั้น มีเสียงจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรงกลาดังก้องไปทั่วบ้านที่พวกเขาทำลึงนั้งอยู่ ³ มีเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้นไฟกระจายอยู่บนพวกเขาแต่ละคน ⁴ พวกเขาทุกคนเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พวกเขาพูด

⁵ มีพวกยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม คือพวกคนที่ย้ายเกรงพระเจ้ามาจากทุกประเทศทั่วไถ่ฟ้า ⁶ เมื่อได้ยินเสียงนี้ คนมากมายจึงพากันมาและรู้สึกสับสน เพราะทุกคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตนเอง ⁷ พวกเขาอัศจรรย์ใจและประหลาดใจจึงพูดว่า "แท้จริงแล้ว พวกคนที่กำลังพูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีกันทุกคนไม่ใช่หรือ?"

⁸ ถ้าโมเรจึงได้ยินพวกเขาแต่ละคนพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของเรา? ⁹ ซึ่งเป็นชาวปารเธีย ชาวมีเดีย และชาวเอเลม และคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย ในแคว้นยูเดีย และแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัส และแคว้นเอเชีย ¹⁰ ในแคว้นฟรีเจีย และแคว้นบิไทเนีย ในประเทศอียิปต์ และบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซเรน และคนที่มาเยือนจากกรุงโรม ¹¹ พวกยิว และพวกคนที่เข้าจารีตยิว ชาวคริสต์ และชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินพวกเขาพูดเกี่ยวกับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของพวกเขาเอง"

¹² พวกเขาจึงประหลาดใจและสงสัย และพูดกันว่า "นี่หมายความว่าอะไร?" ¹³ แต่บางคนเยาะเย้ยและพูดว่า "พวกเขาเมาเหล้าจุ่นใหม่"

¹⁴ แต่เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และพูดกับพวกเขาด้วยเสียงดังว่า "ท่านชาวยูเดีย และท่านทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ขอให้พวกท่านจงกราบเรื่องนี้ และตั้งใจฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ¹⁵ เพราะคนเหล่านี้ไม่ได้เมาเมาอย่างที่ท่านคิด เพราะตอนนี้เพ็ญจะเข้าเฝ้าพระเจ้าแล้ว"

¹⁶ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า ¹⁷ พระเจ้าตรัสว่า 'ในวาระสุดท้าย เราจะเทวิญญาณของเราลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเขาก็จะเผยพระวจนะ คนหนุ่มของพวกเขาก็จะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น'

¹⁸ ทั้งผู้รับใช้ชายหญิงทั้งหลายของเราด้วย ในวันนั้นเราจะเทวิญญาณของเราลงมา และพวกเขาจะเผยพระวจนะ ¹⁹ เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบน และหมายสำคัญบนแผ่นดินเบื้องล่างนี้เป็นเลือด ไฟ และหมอกควัน

²⁰ ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะเป็นเลือด ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง ²¹ จะเป็นเช่นนี้ คือทุกคนที่ร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด'

²² ท่านชนชาติอิสราเอล จงฟังถ้อยคำต่อไปนี้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อพวกท่านโดยการทำอิทธิฤทธิ์ และการอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำโดยทางพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน ดังที่พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว ²³ พระองค์ผู้นี้ได้ทรงถูกลอบไว้ ซึ่งเป็นแผนงานที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้และทรงทราบล่วงหน้า และพวกท่านได้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และฆ่าพระองค์โดยมือของคนอธรรม ²⁴ แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์คืนพระชนม์ และทำให้พระองค์พ้นจากความเจ็บปวดแห่งความตาย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ความตายจะยึดพระองค์ไว้

²⁵ เพราะดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่ขวามือของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว ²⁶ เพราะเหตุนี้ จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ เช่นเดียวกับร่างกายของข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่ในความไว้วางใจ

²⁷ เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งพระองค์จะไม่ปล่อยให้อุบัติกรรมสิทธิ์ของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป ²⁸ พระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทางแห่งชีวิต พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์เต็มเปี่ยมด้วยความยินดีต่อหน้าพระพักตร์พระองค์'

²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวกับพวกท่านถึงดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา ท่านตายแล้วและถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านก็ยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ³⁰ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงเป็นผู้เผยพระวจนะที่ทราบได้ว่าพระเจ้าได้ทรงสาบานด้วยคำปฏิญาณกับท่านว่า พระองค์จะทรงตั้งผู้หนึ่งจากวงศ์ตระกูลของท่านให้นั่งบนบัลลังก์ของท่าน ³¹ ท่านได้รู้เหตุการณ์นี้ล่วงหน้าและกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า 'พระองค์จะไม่ถูกละทิ้งไว้ในแดนคนตาย และจะไม่ทำให้พระกายของพระองค์เฝ้าเปื่อยไป'

³² พระเยซูของคนที่พระเจ้าทรงทำให้คืนพระชนม์แล้ว ซึ่งเราทุกคนได้เป็นพยานในเรื่องนี้ ³³ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้ทรงยกชูพระองค์ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว พระองค์จึงทรงเสด็จมาตามที่เราท่านได้เห็นและได้ยิน

³⁴ เพราะดาวิดไม่ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ แต่เขากล่าวว่า 'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งอยู่ข้างขวามือของเรา ³⁵ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน"' ³⁶ เพราะฉะนั้น ขอให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบอย่างแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูของคนที่พวกท่านตรึงที่กางเขน เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์"

³⁷ เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็อธิษฐานและปลอบปลานใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า "พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี?" ³⁸ แล้วเปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะได้ริบ

การอภัย และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์³⁹ เพราะว่าพระสัญญาที่มีต่อพวกท่านและลูกหลานของพวกท่าน และกับทุกคนที่อยู่ไกล และคนมากมายตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียก"

⁴⁰ เปโตรได้กล่าวถ้อยคำอีกมากมายเพื่อเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า "จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่ชั่วร้ายนี้เถิด"⁴¹ แล้วพวกเขาก็รับถ้อยคำของเปโตร และรับบัพติศมา แล้วพวกเขาจึงเข้ามาเป็นสาวกในวันนั้นประมาณสามพันคน⁴² พวกเขายังฟังคำสอนของอัครทูตต่อไปและร่วมสามัคคีธรรม ในการหักขม่มปัง และในการอธิษฐาน

⁴³ พวกเขามีความเกรงกลัวกันทุกคน พวกอัครทูตได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญมากมาย⁴⁴ ผู้ที่เชื่อทุกคนมาอยู่รวมกันและนำสิ่งต่างๆ มารวมเป็นของกลาง⁴⁵ และพวกเขาขายที่ดินและทรัพย์สิน และแจกจ่ายให้แก่กันตามความจำเป็น

⁴⁶ ดังนั้นทุกๆ วัน พวกเขายังคงมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิหาร และพวกเขาหักขม่มปังตามบ้าน พวกเขารับประทานอาหารร่วมกันด้วยความยินดีและความถ่อมใจ⁴⁷ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความชื่นชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มจำนวนคนที่กำลังจะรอดเข้ามาทุกๆ วัน

Chapter 3

¹ ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังพระวิหารช่วงเวลาอธิษฐานตอนบ่ายสามโมง ² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกๆ วันเขาจะถูกหามมาวางไว้ที่ประตูพระวิหารที่มีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขาขอทานจากคนที่เข้าไปยังพระวิหาร ³ เมื่อเขาเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหาร เขาก็ขอทาน

⁴ เปโตรกับยอห์นได้จ้องมองดูเขา และกล่าวว่า "จ้องมองดูเราเถิด" ⁵ คนง่อยคนนั้นก็มองที่พวกเขา ด้วยความคาดหวังว่าจะได้รับอะไรบางอย่างจากพวกเขา ⁶ แต่เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองเราไม่มี แต่สิ่งที่เรามี เราจะให้แก่ท่าน ในพระนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงเดินเถิด"

⁷ เปโตรจึงจับมือขวาของเขาพุงขึ้นมา ในทันใดนั้น เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลังขึ้น ⁸ คนง่อยคนนั้นก็กระโดดขึ้นมายืนและเริ่มก้าวเดิน เขาเดินเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ทั้งเดิน ทั้งกระโดดโลดเต้น และสรรเสริญพระเจ้า

⁹ คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ พวกเขาจำได้ว่าเขาเป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร และพวกเขาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

¹¹ ในขณะที่ชายคนนั้นยังอยู่กับเปโตรและยอห์น คนทั้งปวงก็วิ่งเข้ามารวมอยู่กับพวกเขาในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่าเฉลียงของซาโลมอนด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ¹² เมื่อเปโตรเห็นเช่นนี้ จึงกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ทำไมพวกท่านจึงอัศจรรย์ใจเล่า? ทำไมพวกท่านจึงจ้องมองเรา ราวกับว่าเราได้ทำให้ชายคนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์อำนาจและความดีของเราเอง?"

¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรตินี้ให้แก่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่พวกท่านได้มอบไว้ และปฏิเสธต่อหน้าปิลาท เมื่อเขาตัดสินที่จะปล่อยพระองค์ ¹⁴ ท่านได้ปฏิเสธองค์บารุสกุสและชอบธรรม และท่านได้ขอให้ปล่อยตัวฆาตกรให้แก่ท่านแทน

¹⁵ ท่านได้ฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิต ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และเราได้เป็นพยานในเรื่องนี้ ¹⁶ บัดนี้โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ ชายคนหนึ่งที่ท่านได้เห็นและรู้จัก พระนามเดียวกันนี้ได้ทำให้เขามีกำลังขึ้น โดยความเชื่อทางพระเยซูทำให้เขาหายเป็นปกติตามที่ปรากฏต่อหน้าพวกท่านทุกคน

¹⁷ ผู้นำทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่พวกท่านได้ทำการลงโทษโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ครอบครองของพวกท่าน ¹⁸ แต่สิ่งเหล่านี้ พระเจ้าได้ทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้วโดยปากของผู้เผยพระวจนะทุกคนว่าพระคริสต์ของพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จแล้ว

¹⁹ เพราะเหตุนี้ จงกลับใจเสียใหม่และหันกลับมา เพื่อความบาปของพวกท่านจะถูกลบล้างออกไป เพื่อวาระแห่งการฟื้นฟูใหม่จากการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁰ และพระองค์จะประทานพระเยซูผู้ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระคริสต์ให้แก่พวกท่าน

²¹ พระองค์ยังต้องอยู่ในสวรรค์จนกว่าจะถึงเวลาแห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่งขึ้นมาใหม่ตามที่พระเจ้าตรัสไว้มานานแล้ว โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบรรดาผู้เผยพระวจนะ ²² โมเสสได้กล่าวความจริงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงแต่งตั้งผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้าขึ้นมาท่ามกลางพี่น้องของพวกท่าน พวกท่านจะฟังทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน' ²³ สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่ไม่ฟังผู้เผยพระวจนะนั้น พวกเขาจะถูกทำลายให้สิ้นไปจากคนทั้งปวง'

²⁴ ใช่ว่า บรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ชาบูเอลและคนเหล่านั้นที่มาภายหลังเขา พวกเขาแล้วและประกาศถึงวันเหล่านี้ ²⁵ พวกท่านเป็นลูกหลานของผู้เผยพระวจนะ และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะได้รับพระพร เพราะเชื้อสายของเจ้า' ²⁶ หลังจากที่พระเจ้าทรงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นมาแล้ว พระเจ้าทรงใช้พระองค์ไปหาพวกท่านก่อน เพื่อที่จะทรงอวยพรแก่พวกท่าน โดยการทำให้พวกท่านทุกคนหันกลับจากความชั่วร้ายของตน"

Chapter 4

¹ ในขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังพูดกับคนที่ปวงอยู่นั้น บรรดาปุโรหิต และหัวหน้ารักษาพระวิหาร และพวกสะดูสีก็พากันมาหาพวกเขา ² คนเหล่านั้นมีความกังวลใจอย่างมาก เพราะเปโตรกับยอห์นกำลังสอนคนทั้งหลาย และประกาศการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู ³ พวกเขาจึงจับกุมทั้งเปโตรและยอห์นและขังไว้ในคุกจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว ⁴ แต่คนจำนวนมากที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นก็เชื่อ และนับจำนวนผู้ชายที่เชื่อได้ประมาณห้าพันคน

⁵ เมื่อถึงวันรุ่งขึ้น บรรดาผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ก็มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ อันนาสมหาปุโรหิต คายาฟาส ยอห์น และอเล็กซานเดอร์ และทุกคนที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตก็อยู่ที่นั่น ⁷ เมื่อพวกเขาให้เปโตรกับยอห์นมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงถามท่านทั้งสองว่า "พวกท่านทำการนี้โดยฤทธิ์อำนาจหรือโดยนามของใคร?"

⁸ แล้วเปโตรก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกท่านผู้ครอบครองประชาชน และพวกผู้ใหญ่ ⁹ ถ้าพวกท่านจะถามพวกเราในวันนี้ ถึงการดีที่พวกเราได้ทำกับคนป่วยนี้ว่าเขายาเป็นปกติได้อย่างไร? ¹⁰ ขอให้พวกท่านและชนชาติอิสราเอลทุกคนจงทราบไว้ว่า ในพระนามพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน แต่ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระองค์นี้แหละ ที่ทำให้ชายคนนีที่ยืนอยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลายหายเป็นปกติ"

¹¹ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลาที่พวกท่านซึ่งเป็นช่างก่อสร้างได้ดูหมิ่น แต่พระองค์ก็ได้ถูกทำให้เป็นศิลาบุมเอกแล้ว ¹² ไม่มีคนรอดในผู้อื่นเลย เพราะไม่มีนามอื่นใดทั่วใต้ฟ้าที่ประทานท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงที่ทำให้พวกเราได้รับความรอดได้

¹³ เมื่อพวกเขาได้เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น พวกเขาเห็นว่าท่านทั้งสองเป็นคนธรรมดา และไร้การศึกษา พวกเขาก็ประหลาดใจ แล้วจำได้ว่าเปโตรกับยอห์นเคยอยู่กับพระเยซู ¹⁴ เพราะพวกเขาเห็นชายคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับคนทั้งสอง พวกเขาจึงไม่มีอะไรจะคัดค้านได้

¹⁵ แต่หลังจากนั้น พวกเขาสั่งให้พวกอัครทูตออกไปจากที่ประชุมสภานั้น แล้วพวกเขาก็พูดคุยกันในที่ท่ามกลางพวกเขาเอง ¹⁶ พวกเขากล่าวว่า "พวกเราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้? เพราะความจริงที่พวกเขาได้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้เรื่องนี้ ซึ่งพวกเราปฏิเสธไม่ได้ ¹⁷ แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้เลื่องลือออกไปท่ามกลางประชาชน ขอให้พวกเราเตือนพวกเขาที่จะไม่พูดออกชื่อนี้กับใครอีกต่อไป"

¹⁸ พวกเขาจึงเรียกเปโตรกับยอห์นเข้ามา และสั่งกำชับไม่ให้พูดหรือสอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยซูอีก

¹⁹ แต่เปโตรกับยอห์นกล่าวตอบพวกเขาว่า "การที่จะเชื่อฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้าเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์หรือไม่ ขอให้ท่านองพิจารณาดู ²⁰ พวกเราจะไม่พูดถึงสิ่งที่พวกเราเห็นและได้ยินนั้นก็ได้"

²¹ หลังจากที่ได้ยื่นเตือนเปโตรกับยอห์นแล้ว พวกเขาจึงปล่อยคนทั้งสองไป พวกเขาหาเหตุที่จะลงโทษเปโตรกับยอห์นไม่ได้ เพราะทุกคนกำลังสรรเสริญพระเจ้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ²² ผู้ชายที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นี้มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

²³ หลังจากที่พวกเขาได้รับการปล่อยตัวแล้ว เปโตรกับยอห์นจึงไปหาพวกพี่น้องของตน และเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่พวกหัวหน้าปุโรหิต และพวกผู้ใหญ่ได้กล่าวแก่พวกท่าน ²⁴ เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ ก็ร่วมใจกันร้องเสียงดังกล่าวดังต่อพระเจ้าว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลและสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น ²⁵ พระองค์ได้ตรัสโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และโดยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเรา ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เหตุใดคนต่างชาติจึงหยิ่งยโส และคนทั้งหลายจึงคิดในสิ่งที่ไร้ประโยชน์หรือ?'

²⁶ พวกเขาพูดว่า 'บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้รวมตัวกันตั้งขึ้น และบรรดาผู้ครอบครองจึงรวมตัวกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้พระคริสต์ของพระองค์'

²⁷ ในความเป็นจริง ทั้งเฮโรดและปอนทัสพิลาตกับพวกคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอลได้ข่มขู่กันในเมืองนี้เพื่อต่อสู้กับพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ที่พระองค์ทรงเจิมไว้แล้ว ²⁸ พวกเขาข่มขู่กันเพื่อที่จะทำทุกสิ่งตามพระหัตถ์และพระประสงค์ของพระองค์ที่ได้ตัดสินพระทัยต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

²⁹ บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอกอดพระเนตรคำเตือนของพวกเรา และขอให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่จะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้า ³⁰ เพื่อว่าในขณะที่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาโรคนั้น หมายสำคัญและการอัศจรรย์จะเกิดขึ้นโดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์" ³¹ เมื่อพวกเขาอธิษฐานจบแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นก็สิ้นหวั่นไหว แล้วพวกเขาก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

³² คนที่เชื่อจำนวนมากก็มีใจและวิญญาณเดียวกัน ไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่เขาพวกมีเป็นของตน แต่สิ่งของทั้งหมดที่พวกเขามีเป็นของส่วนกลาง ³³ ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ บรรดาอัครทูตจึงประกาศคำพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่ก็อยู่เหนือพวกเขาทุกคน

³⁴ ในพวกเขาไม่มีใครขัดสนสิ่งใดๆ เพราะทุกคนที่เป็นเจ้าของที่ดินและบ้านก็ขายไปเสีย และนำเงินที่ได้จากการขายสิ่งเหล่านั้น ³⁵ มาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และแจกจ่ายให้กับผู้เชื่อแต่ละคนตามที่จำเป็น

³⁶ โยเซฟเป็นคนเลวี ที่มาจากไซปรัส ซึ่งบรรดาอัครทูตตั้งชื่อให้ว่า บาร์นาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนใจ) ³⁷ ได้ขายที่ดิน และนำเงินนั้นมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

Chapter 5

¹ บัดนี้มีชายคนหนึ่งซื้ออานาเนียกับสัฟฟารายาของเขาได้ขายที่ดิน ² และเก็บเงินที่ขายได้ส่วนหนึ่งไว้ (ภรรยาของเขาก็รู้เรื่องนี้ด้วย) และได้นำเงินอีกส่วนหนึ่งมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

³ แต่เปโตรกล่าวว่า "อานาเนีย ทำไมเขาตานจึงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งของค่าที่ดินนั้นไว้? ⁴ เมื่อที่ดินยังไม่ได้ขายนั้น มันก็ยังเป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? และหลังจากขายมันไปแล้ว มันก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? อะไรที่ทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกต่อมนุษย์ แต่ได้โกหกต่อพระเจ้า" ⁵ เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ อานาเนียก็ล้มลงและสิ้นใจ และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง ⁶ พวกคนหนุ่มจึงเข้ามาห่อศพของเขาแล้วหามเขาออกไปฝัง

⁷ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้เข้ามา ⁸ เปโตรจึงกล่าวกับเธอว่า "จงบอกเรามาเถิดว่า เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือไม่" เธอตอบว่า "ใช่ ได้เท่านั้น"

⁹ แล้วเปโตรกล่าวกับเธอว่า "พวกเจ้าเป็นอย่างไร จึงได้พร้อมใจกันทดสอบพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า? ดูสิ เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าอยู่ที่ประตู และพวกเขาก็หามศพของเจ้าออกไปด้วย" ¹⁰ ทันใดนั้น เธอก็ล้มลงสิ้นใจที่เท้าของท่าน เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาพบว่ามีเธอตายแล้ว พวกเขาก็จึนหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างสามีของเธอ ¹¹ ทั้งที่คริสตจักร และทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นั้นก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง

¹² มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายเกิดขึ้นท่ามกลางประชาชนโดยมือของพวกอัครทูต พวกเขา รวมตัวกันอยู่ที่เฉลียงของชาโลมอน ¹³ แต่ไม่มีใครกล้าที่จะเข้าไปร่วมกับพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ได้รับความนับถืออย่างมากจากประชาชน

¹⁴ มีผู้เชื่อที่ยังคงเข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นทั้งชายและหญิง ¹⁵ พวกเขาได้ห้ามคนป่วยไปที่ถนน และวางผู้ป่วยเหล่านั้นไว้บนที่นอนและแคร่ เพื่อเวลาที่เขาจะทอดลงมาก็มีคนเหล่านั้น ¹⁶ มีประชาชนจำนวนมากจากเมืองที่อยู่รอบๆ กรุงเยรูซาเล็มได้พากันมาด้วย และนำคนป่วยกับคนที่ทนทุกข์ทรมานจากผีโสโครกมาด้วย และพวกเขาก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

¹⁷ แต่มหาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขา (ที่เป็นพวกสะดูสี) ก็ลุกขึ้นไป พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา ¹⁸ จึงจับพวกอัครทูต และขังพวกเขาไว้ในคุกหลวง

¹⁹ แต่ในเวลากลางคืน กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดประตูคุกและพาพวกเขาออกไป และกล่าวว่า ²⁰ "จงไปยืนอยู่ในพระวิหาร และพูดกับประชาชนเกี่ยวกับบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้" ²¹ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขา ก็เข้าไปในพระวิหารในตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน แต่เมื่อมหาปุโรหิตกับพรรคพวกที่อยู่กับเขามาถึง ก็เรียกประชุมสภายิว พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล และใช้คนไปที่คุกเพื่อพาพวกอัครทูตออกมา

²² แต่เมื่อพวกเขาหน้าทีไปแล้วก็ไม่พบพวกอัครทูตในคุก พวกเขาจึงกลับมารายงานว่า ²³ "เราเห็นประตูคุกปิดแน่นหนามั่นคง และพวกยามก็ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเราเปิดประตูเข้าไป ไม่เห็นมีใครอยู่ข้างในนั้น"

²⁴ เมื่อหัวหน้ารักษาพระวิหารและพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขา ก็งุนงงมากในเรื่องพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป ²⁵ แล้วมีบางคนเข้ามาบอกกับพวกเขาว่า "พวกคนที่ท่านขังไว้ในคุกกำลังยืนสอนประชาชนอยู่ในพระวิหาร"

²⁶ ดังนั้นหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกเจ้าหน้าที่จึงออกไป และพาพวกอัครทูตกลับมาโดยไม่ใช้ความรุนแรง เพราะพวกเขากลัวประชาชนจะเอาชนะขวางพวกเขา ²⁷ เมื่อพวกเขาพาพวกอัครทูตมาแล้ว ก็ให้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงซักถามพวกเขาว่า ²⁸ "พวกเราได้สั่งห้ามพวกท่านอย่างแข็งขันแล้วว่าไม่ให้สอนโดยออกชื่อนี้ แต่พวกท่านกำลังทำให้คำสอนของพวกท่านแพร่กระจายไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้ความผิดเรื่องโลหิตของชายคนนี้ได้คงอยู่กับพวกเรา"

²⁹ แต่เปโตรและบรรดาอัครทูตตอบว่า "พวกเราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์ ³⁰ พระเยซูผู้ที่พวกท่านได้ฆ่าและแขวนไว้บนต้นไม้ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรงทำให้เป็นขึ้นมาแล้ว ³¹ พระเจ้าทรงยกพระองค์ขึ้นไว้ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อให้เป็นองค์เจ้านายและพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนชาติอิสราเอลกลับใจใหม่ และทรงให้อภัยความบาป ³² พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้กับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ก็ทรงเป็นพยานด้วย"

³³ เมื่อพวกสมาชิกสภาได้ยินจึงโกรธมาก และต้องการจะฆ่าพวกอัครทูต ³⁴ แต่มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล และเขาเป็นอาจารย์สอนพระบัญญัติซึ่งเป็นที่นับถือของประชาชนได้ยืนขึ้น และสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง

³⁵ แล้วเขาจึงกล่าวกับพวกสมาชิกสภาว่า "พวกท่านชนชาติอิสราเอล จงระวังให้ดีถึงสิ่งที่พวกท่านจะทำกับคนเหล่านี้ ³⁶ เพราะก่อนหน้านี้ ธูดาสได้ปรากฏตัวขึ้นอ้างว่าเขาเป็นคนสำคัญ มีคนประมาณสี่ร้อยคนเข้าร่วมกับเขา เขาได้ถูกฆ่าตาย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาได้กระจัดกระจายสาปสูญไป ³⁷ หลังจากชายคนนี้ก็มียูดาสชาวกาลิลีได้ปรากฏตัวขึ้นในช่วงที่มีการจดทะเบียนสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามเขา เขาก็พินาศด้วย และบรรดาคนที่เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป

38 บัดนี้เราขอบอกพวกท่านว่า อย่าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับคนเหล่านี้เลย จงปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะถ้าเป็นแผนงานหรือกิจการที่มาจากมนุษย์ มันจะล่มสลายไปเอง **39** แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกท่านก็ไม่สามารถล้มล้างพวกเขาได้ เกรงว่าพวกท่านจะเป็นผู้ที่กำลังต่อสู้กับพระเจ้า" ดังนั้น พวกเขายิ่งยอมฟังกามาลิเอล

40 แล้วพวกคนเหล่านั้นจึงเรียกพวกอัครทูตเข้ามาและเขียนพวกเขา และสั่งกำชับพวกเขาไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป **41** พวกอัครทูตจึงออกมาจากสภาด้วยความยินดี เพราะพวกเขาสมควรที่จะได้รับการหลั่งเกียรติเพื่อพระนามนั้น **42** ตั้งแต่นั้นมา พวกเขายัง คงสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกๆ วันไม่ได้ขาด

Chapter 6

¹ ในเวลานั้น เมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มทวีจำนวนมากขึ้น พวกยิวที่ใช้ภาษากรีกเริ่มต่อว่าพวกคนอื่นรู เพราะบรรดาแม่ม่ายของพวกเขากุลละเลยไม่ได้รับแจกอาหารประจำวัน

² อัครทูตสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกจำนวนมากมานั้นมาหาพวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า "การที่เราจะละเลยพระวณะของพระเจ้า เพื่อมาแจกอาหารก็เป็นการไม่ถูกต้อง ³ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านควรที่จะเลือกเจ็ดคนในพวกท่าน ที่เป็นคนมีชื่อเสียงดี เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ที่เราจะตั้งให้ดูแลงานนี้ ⁴ ส่วนพวกเราจะยังคงอยู่ในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวณะของพระเจ้าต่อไป"

⁵ คำกล่าวของพวกอัครทูตเป็นที่พอใจของฝูงชน ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกสเทเฟน ผู้ที่เต็มไปด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ และฟีลิป โปสโครัส นิคาโนร์ กิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาซชาวเมืองอันท็อกคคนที่เข้าจารีตในศาสนาเยว ⁶ บรรดาผู้ที่เชื่อก็นำคนเหล่านี้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต ผู้ที่อธิษฐานและวางมือบนพวกเขา

⁷ ดังนั้นพระวณะของพระเจ้าเจริญขึ้นและจำนวนสาวกในกรุงเยรูซาเล็มก็เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ พวกปุโรหิตก็มาเชื่อถือจำนวนมาก

⁸ บัดนี้สเทเฟนเต็มไปด้วยพระคุณและฤทธิ์เดช ได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชน ⁹ แต่มีคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระ ที่เป็นชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดรีย และบางคนจากซิเลียและเอเซีย คนเหล่านี้กำลังโต้แย้งกับสเทเฟน

¹⁰ แต่พวกเขาต่อสู้ถ้อยคำที่สเทเฟนกล่าวด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณไม่ได้ ¹¹ พวกเขาได้แอบเกลี้ยกล่อมบางคนให้กล่าวว่า "เราได้ยินสเทเฟนพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า"

¹² พวกเขาปลุกระดมประชาชน พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และคนเหล่านั้นเข้ามาจับสเทเฟนและพาเขาไปที่สภาเยว ¹³ พวกเขาพาดพิงถึงเขาว่า "ชายคนนี้ไม่หยุดพูดถ้อยคำดูหมิ่นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้และพระบัญญัติ ¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาพูดว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธคนนี้จะทำลายสถานที่นี้และเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสได้ให้ไว้กับเรา" ¹⁵ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาเยวจึงจ้องมองไปที่สเทเฟนและเห็นหน้าของท่านเป็นเหมือนหน้าของทูตสวรรค์

Chapter 7

¹ มหาบุโรहितจึงถามว่า "เรื่องนี่จริงหรือ?" ² สเทเฟนตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย และท่านที่เป็นผู้ใหญ่ ของจงฟังข้าพเจ้าเถิด พระเจ้าแห่งพระสิริได้ทรงปรากฏต่ออับราฮัมบิดาของเรา เมื่อเขายังอยู่ในเมโสโปเตเมีย ก่อนที่เขาไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ³ พระองค์ตรัสกับอับราฮัมว่า 'จงออกไปจากดินแดนของเจ้าและญาติพี่น้องของเจ้า และไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า'

⁴ แล้วอับราฮัมจึงออกจากดินแดนของชาวเคลเดีย และไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของเขาได้เสียชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงนำเขาออกมาจากที่นั่นมายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ⁵ พระองค์ไม่ได้ประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นมรดกของเขา ไม่มีแม้แต่ขนาดเท่าฝ่าเท้า ถึงแม้ว่า อับราฮัมจะไม่มีบุตรเลย แต่พระองค์ทรงสัญญาว่า พระองค์จะทรงประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาและเชื้อสายของเขา

⁶ พระเจ้าตรัสกับเขาว่า เชื้อสายของเขาจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศชั่วระยะหนึ่ง และคนในประเทศนั้นจะเอาพวกเขาไปเป็นทาส และข่มเหงพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี ⁷ พระเจ้าตรัสว่า 'แต่เราจะพิพากษาชนชาติที่พวกเขาเป็นทาสอยู่นั้น หลังจากนั้น พวกเขาจะออกมาและมีสภามารดาในสถานที่นี้'

⁸ แล้วพระองค์จึงประทานพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หน้ดแก่อับราฮัม เพราะเหตุนี้ เมื่ออับราฮัมได้เป็นบิดาของอิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ดในวันที่แปด อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ ยาโคบเป็นบิดาของบุตรสิบสองคนที่เป็นบรรพบุรุษของพวกเขา

⁹ เพราะบรรพบุรุษของเราเหล่านั้นมีใจอิจฉาโยเซฟ พวกพี่น้องจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าสถิตกับเขา ¹⁰ และช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้น และทรงให้เขาเป็นที่ชอบและมีสติปัญญาต่อหน้าฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งเขาให้ดูแลเหนือประเทศอียิปต์ และทุกอย่างในพระราชสำนักของพระองค์

¹¹ ต่อมาเกิดการกันดารอาหารขึ้นทั่วประเทศอียิปต์และแคว้นคานาอัน และเกิดความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ¹² แต่เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ เขาจึงใช้บรรพบุรุษของพวกเขาไปครั้งแรก ¹³ ครั้งที่สองโยเซฟได้แสดงตัวให้พี่น้องรู้ และฟาโรห์จึงได้รู้จักกับครอบครัวของโยเซฟ

¹⁴ โยเซฟจึงส่งพี่น้องกลับไปบอกบิดาของเขาให้มาที่ประเทศอียิปต์พร้อมกับบรรดาญาติพี่น้องรวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคน ¹⁵ ดังนั้นยาโคบจึงลงไปที่ประเทศอียิปต์ และเขากับบรรพบุรุษของพวกเขาได้เสียชีวิตที่นั่น ¹⁶ พวกเขาถูกนำกลับมาที่เมืองเซเคมและฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่อับราฮัมได้ซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่งจากบุตรของฮาโมร์ในเมืองเซเคม

¹⁷ เมื่อถึงเวลาตามพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์อียิปต์หนึ่งที่ไม่รู้จักโยเซฟ ได้ขึ้นครองครองประเทศอียิปต์ ¹⁹ กษัตริย์องค์เดียวกันนี้ที่ออกอุบายกับชนชาติของพวกเขา และข่มเหงบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาต้องทิ้งให้เด็กทารกอยู่ในอันทราย ด้วยหวังว่าพวกเขาจะรอดชีวิต

²⁰ เมื่อถึงเวลาที่โมเสสเกิดมา ท่านมีรูปร่างต่อพระพักตร์พระเจ้า และได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของบิดาเป็นเวลาสามเดือน ²¹ เมื่อโมเสสถูกนำมาทิ้งไว้นอกบ้าน ราชธิดาของฟาโรห์ได้รับมาเลี้ยงไว้และเลี้ยงดูเขาเหมือนเป็นบุตรของตนเอง

²² โมเสสได้รับการศึกษาและเรียนรู้ทุกสิ่งของชาวอียิปต์ และเขามีความสามารถในการพูดและการงานต่างๆ ²³ แต่เมื่อเขามีอายุได้ประมาณสี่สิบปี ก็นึกอยากไปเยี่ยมเยียนพี่น้องของเขาที่เป็นลูกหลานคนอิสราเอล ²⁴ เขาได้เห็นคนอิสราเอลคนหนึ่งถูกข่มเหง โมเสสได้ปกป้องและแก้แค้นคนที่ข่มเหงนั้นโดยการฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น ²⁵ โมเสสคิดว่าพี่น้องของเขาคงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างนั้น

²⁶ วันต่อมา โมเสสได้มาพบคนอิสราเอลในขณะที่พวกเขากำลังทะเลาะวิวาทกันอยู่ โมเสสจึงพยายามทำให้พวกเขาคืนดีกัน โมเสสกล่าวว่า 'เพื่อนเอ๋ย พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ทำไมพวกท่านจึงทำร้ายกันและกัน?' ²⁷ แต่คนที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านได้ผลักเขาออกไป และกล่าวว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครองครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา?' ²⁸ เจ้าอยากจะทำพวกเราเหมือนกับที่เจ้าฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นเมื่อวานนี้หรือ?

²⁹ โมเสสได้ยินดังนั้น จึงหนีไป และเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินมีเดีย เขาได้เป็นบิดาของบุตรชายสองคนที่นี่ ³⁰ เมื่อสี่สิบปีผ่านไป กูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ปรากฏต่อเขา เป็นเปลวไฟในพุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารของภูเขาซีนาย

³¹ เมื่อโมเสสได้เห็นเปลวไฟนั้น เขาจึงมองด้วยความอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสออกมาว่า

³² 'เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ' โมเสสก็กลัวจนตัวสั่นไม่กล้าที่จะมองดู

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับโมเสสว่า 'จงถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์' ³⁴ เราได้เห็นความทุกข์ยากลำบากของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาให้รอด มาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'

³⁵ โมเสสคนนี้แหละ ที่พวกเขาเคยปฏิเสธ เมื่อพวกเขาบอกว่า 'ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครองครองและผู้พิพากษา?' เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ไปที่เป็นทั้งผู้ครองครองและผู้ปลดปล่อย พระเจ้าทรงใช้เขาไปโดยมือของกูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้ ³⁶ โมเสสนำพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ หลังจากได้ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในประเทศอียิปต์และที่ทะเลแดง และระหว่างที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี ³⁷ โมเสสคนเดียวเท่านั้นแหละ ที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า 'พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาจากท่ามกลางพี่น้องของพวกท่าน ที่เป็นผู้เผยพระวจนะเหมือนอย่างข้าพเจ้า'

38 โมเสสคนนี้แหละ ที่อยู่ประชุมชุมนุมในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับเขามานานหลายปี ชายคนนี้แหละที่อยู่กับบรรพบุรุษของเรา ชายคนนี้แหละที่รับพระวจนะอันทรงชีวิตที่มอบให้แก่พวกเรา **39** ชายคนนี้แหละที่บรรพบุรุษของเราปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง และผลึกเขาออกไปจากพวกของตน และในใจของพวกเขาคิดจะกลับไปยังประเทศอียิปต์ **40** ในเวลานั้น พวกเขาคุยกับอาโรนว่า 'จงสร้างพระให้แก่พวกเรา เพื่อจะนำพวกเราไป เพราะว่าโมเสสคนนี้นำพวกเราออกมาจากประเทศอียิปต์ พวกเราไม่รู้ว่าจะไรขึ้นกับเขา'

41 ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างโคขึ้นมาตัวหนึ่งในตอนนั้น และนำเครื่องบูชามาถวายต่อรูปเคารพนั้น และรื่นเริงยินดี จากผลงานที่สร้างขึ้นมามีด้วยมือของตน **42** แต่พระเจ้าทรงหันไป และปล่อยให้พวกเขาบวสการกลุ่มดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของผู้เผยพระวจนะว่า 'พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ถวายสัตว์ที่ถูกฆ่าและเครื่องบูชาเป็นเวลาสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดารหรือ?'

43 พวกเจ้ารับเอาเต็นท์ของพระโมเสส และดาวของพระเรฟาน และรูปพระต่างๆ ที่เจ้าทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปเหล่านั้น เราจะกวาดพวกเจ้าไกลออกไปยังบาบิโลน'

44 บรรพบุรุษของพวกเรามีเต็นท์ที่เป็นพยานอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ เมื่อพระองค์ตรัสกับโมเสสให้เขากำเดินที่ตามแบบที่เขาได้เห็น **45** เต็นท์นี้ที่บรรพบุรุษของพวกเราได้ขนตามโยชูวาไปยังดินแดนนั้นหลังจากเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชนที่พระเจ้าทรงขับไล่ให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของพวกเราแล้ว เต็นท์นั้นก็ยังคงอยู่มาจนถึงสมัยของดาวิด **46** ผู้ที่ได้รับความพอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาถูกละทิ้งพระเจ้าที่จะจัดเตรียมพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

47 แต่ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเจ้า **48** ถึงกระนั้น องค์ผู้สูงสุดก็ไม่ได้ประทับในพระนิเวศที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า **49** 'สวรรค์เป็นที่ประทับของเรา โลกเป็นที่รองเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างพระนิเวศชนิดไหนให้กับเรา หรือสถานที่ไหนจะเป็นที่พำนักของเรา? **50** มือของเราได้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไม่ใช่หรือ?'

51 พวกท่าน พวกคนหัวแข็ง ใจดื้อดึงและหูตึง พวกท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ พวกท่านได้กระทำเหมือนอย่างกับบรรพบุรุษของพวกท่านได้กระทำ **52** มีผู้เผยพระวจนะคนไหนบ้างที่บรรพบุรุษของพวกท่านไม่ได้ข่มเหง? พวกเข่าบารดาผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม และบัดนี้พวกท่านก็เป็นคนทรยศและเป็นขบถต่อพระองค์ด้วย **53** พวกท่านที่ได้รับพระบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น"

54 บัดนี้เมื่อพวกเขามาชิกสาได้ยืนอย่างนั้นก็โกรธมาก และขับเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน **55** แต่สเทเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พ่งมองที่ฟ้าสวรรค์และเห็นพระสิริของพระเจ้า และเขาเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า **56** สเทเฟนกล่าวว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าเปิดออก และบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า"

57 แต่พวกเขามาชิกสาร้องตะโกนเสียงดังและอุดหู แล้วพากันวิ่งกรูเข้าไปหาเขา **58** พวกเขาขับไล่สเทเฟนออกไปจากกรุงนั้น แล้วเขาก็ซ่อนหินขว้างเขา พวกคนที่เห็นเหตุการณ์นั้นได้วางเสื้อผ้าของเขาไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า เซาโล

59 ในขณะที่พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน เขาก็ยังร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "องค์พระเยซูเจ้า ขอทรงรับวิญญาณของข้าพระองค์" **60** เขาคุกเข่าลงแล้วร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงถือโทษบาปนี้ต่อพวกเขาเลย" เมื่อเขากล่าวดังนี้แล้ว เขาก็ล่วงหลับไป

Chapter 8

- ¹ เขาโลเห็นชอบกับการตายของสเทเฟน ในวันนั้นจึงเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาผู้ที่เชื่อต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต ² บรรดาคนที่ยำเกรงพระเจ้าได้ฟังศพของสเทเฟน และคร่ำครวญถึงเขาเป็นอย่างมาก ³ แต่เขาโลได้ทำร้ายคริสตจักรอย่างหนัก เขาเข้าไปตามบ้านและอุดลากผู้ขายและผู้หญิงออกมา แล้วเอาพวกเขาไปขังไว้ในคุก
- ⁴ ผู้เชื่อทั้งหลายที่กระจัดกระจายออกไปได้ประกาศพระวาทะของพระเจ้า ⁵ ฟิลิปได้ลงไปยังเมืองหนึ่งของแคว้นสะมาเรียและประกาศพระคริสต์กับพวกเขา
- ⁶ เมื่อฝูงชนได้ยินและได้เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญที่ฟิลิปทำ พวกเขาสนใจฟังถ้อยคำที่เขาสอน ⁷ ในคนมากมายนั้นมีโสโครครองเสียงดังออกมาจากพวกเขา คนที่เป็นอัมพาตและคนง่อยก็ได้รับการรักษาให้หาย ⁸ ดังนั้นจึงมีความชื่นชมยินดีอย่างมากในเมืองนั้น
- ⁹ แต่มีชายคนหนึ่งในเมืองนั้นมีชื่อว่าซีโมนเป็นคนใช้เวทมนต์มาก่อน เขาเคยทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เมื่อเขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ¹⁰ ชาวสะมาเรียทุกคนตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่โตที่สุดต่างก็สนใจฟังเขา พวกเขากล่าวว่า "ชายคนนี้มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งเรียกว่ามหัศจรรย์" ¹¹ พวกเขาฟังซีโมน เพราะเขาทำให้คนเหล่านั้นพิศวงหลงไหลกับเวทมนต์ของเขามานานแล้ว
- ¹² แต่เมื่อพวกเขาเชื่อในข่าวประเสริฐที่ฟิลิปได้ประกาศเกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์ พวกเขาได้รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง ¹³ แม้แต่ซีโมนเองก็เชื่อด้วย และหลังจากที่เขาได้รับบัพติศมาแล้ว เขาก็ยังอยู่กับฟิลิปต่อไป เมื่อเขาเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น เขาก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก
- ¹⁴ เมื่อพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวาทะของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงส่งเปโตรกับยอห์นไป ¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นมาถึงก็อธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹⁶ เพราะจนถึงตอนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใดเลย พวกเขาเพียงแค่อ่านบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้าเท่านั้น ¹⁷ แล้วเปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือของพวกอัครทูต เขาก็นำเงินมาให้พวกอัครทูต ¹⁹ เขากล่าวว่า "ขอฤทธิ์เดชนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าคนใดก็ตามที่ข้าพเจ้าวางมือจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์"
- ²⁰ แต่เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ขอให้เงินของเจ้าพินาศไปพร้อมกับเจ้า เพราะเจ้าคิดจะซื้อของประทานจากพระเจ้าด้วยเงิน ²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือมีส่วนร่วมใดๆ ในเรื่องนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า ²² เพราะฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากความชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพระองค์อาจจะทรงอภัยให้กับเจ้าสำหรับสิ่งที่อยู่ในใจของเจ้า ²³ เพราะข้าเห็นเจ้าอยู่ในอันตรายของความขมขื่นและการผูกมัดของบาป"
- ²⁴ ซีโมนตอบว่า "ขอพวกท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อที่สิ่งที่ท่านกล่าวจะไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย"
- ²⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นเป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเขาจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในขณะที่ไปตามทาง พวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐกับหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง
- ²⁶ กูดสวรร์คองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับฟิลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามถนนที่ลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปถึงกาซา" (ถนนนี้อยู่ในถิ่นทุรกันดาร) ²⁷ เขาก็ลุกขึ้นไป นี่แน่ะ มีชายคนหนึ่งมาจากคูช ซึ่งเป็นชนที่ที่เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีแห่งคูช เขาเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีองค์นั้น เขามานับสการที่กรุงเยรูซาเล็ม ²⁸ เขากำลังเดินทางกลับและนั่งอยู่ในรถม้า และกำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวาทะอยู่
- ²⁹ พระวิญญาณตรัสกับฟิลิปว่า "จงเข้าไป และอยู่ใกล้รถม้าคันนั้น" ³⁰ ดังนั้นฟิลิปจึงวิ่งไปหาเขา และได้ยินเขากำลังอ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวาทะและถามว่า "ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านกำลังอ่านอยู่หรือไม่?" ³¹ ชายคูชคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร เว้นเสียแต่มีคนแนะนำข้าพเจ้า" เขาขอร้องให้ฟิลิปขึ้นมานั่งรถม้าคันนั้นและนั่งกับเขา
- ³² บัดนี้พระคัมภีร์ตอนที่ชาวเอธิโอเปียอ่านอยู่นั้นเป็นข้อความเหล่านี้ "เขาถูกนำไปเหมือนแกะที่เอาไปฆ่า และลูกแกะที่เขียบอยู่ต่อหน้าคนที่ตัดขนมันอย่างไร เขาก็ไม่ปราศของเขaleyอย่างนั้น" ³³ ในเวลาที่เขาถูกเหยียดหยาม เขาไม่ได้รับความยุติธรรม ใครจะประกาศต่อพงศ์พันธุ์ของเขา? เพราะชีวิตของเขาได้ถูกเอาออกไปจากแผ่นดินโลก"
- ³⁴ ดังนั้นชนที่จึงถามฟิลิปว่า "ข้าพเจ้าขอกถามท่าน ใครคือผู้ที่ผู้เผยพระวาทะกล่าวถึง ตัวเขาเองหรือคนอื่น?" ³⁵ ฟิลิปจึงเริ่มเล่าเรื่อง เริ่มต้นด้วยพระคัมภีร์ตอนนี้ในอิสยาห์เพื่อประกาศเรื่องพระเยซูกับชนที่คนนั้น
- ³⁶ ขณะที่พวกเขาเดินทางมาตามถนน พวกเขาก็มาถึงที่ที่มีน้ำ และชนที่จึงกล่าวว่า "ดูสิ ที่นี้มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้าได้รับบัพติศมา?" ³⁷ ฟิลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ท่านก็รับบัพติศมาได้ ชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" ³⁸ ดังนั้นชาวเอธิโอเปียคนนั้นจึงสั่งให้หยุดรถ พวกเขาทั้งสองก็ลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับชนที่ ฟิลิปได้ให้เขาได้รับบัพติศมา

³⁹ เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไป และคนนั้นก็ไม่ได้เห็นฟิลิปอีกเลย เขาจึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี ⁴⁰ แต่ฟิลิปได้ปรากฏตัวที่อาโซทิส เขาผ่านเมืองนั้นไป และประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมือง จนกระทั่งเขามาถึงเมืองซีซารียา

Chapter 9

¹ แต่เขาโลยังคงขู่ว่าจะฆ่าบรรดาสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไปหาหาปุโรหิต ² และขอหนังสือไปยังธรรมศาลาต่างๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนใดที่เป็นพวกทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง เขาจะจับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม

³ ขณะที่เขาโลกำลังเดินทางไปใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นก็เกิดมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าสวรรค์รอบตัวเขา ⁴ เขาก็ก้มลงที่พื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า "เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?"

⁵ เขาโลจึงตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง ⁶ แต่จงลุกขึ้นเถิด และเข้าไปในเมือง แล้วจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าจะต้องทำอะไร" ⁷ พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลก็ยืนพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงแต่มองไม่เห็นใคร

⁸ เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อท่านล้มตาขึ้นก็มองอะไรไม่เห็น พวกเขาก็จึงจับมือเขาโลและพาเขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส ⁹ เพราะเขามองไม่เห็นเป็นเวลาสามวัน และไม่มีรับประทานหรือดื่มน้ำอะไรเลย

¹⁰ มีสาวกคนหนึ่งในเมืองดามัสกัสชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า "อานาเนียเอ๋ย" และเขาตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า" ¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นแล้วไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง และไปที่บ้านของยูดาส ถามหาชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองการซัสที่ชื่อว่าเขาโล เพราะเขากำลังอธิษฐานอยู่ ¹² เขาได้เห็นในนิมิตว่า ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาและวางมือบนตัวเขา เพื่อที่เขาจะมองเห็นอีก"

¹³ แต่อานาเนียก็ตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเกี่ยวกับชายคนนี้ เขาได้ทำร้ายผู้คนกับบริสุทธฺ์ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตที่จะจับกุมใครก็ตามที่อยู่ที่นี่ที่ออกพระนามของพระองค์" ¹⁵ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "จงไปเถิด เพราะเขาเป็นภษณะที่เราเลือกสรรไว้ ที่จะนำนามของเราไปถึงบรรดาคนต่างชาติ และบรรดาภษณตรีษย์ และลูกหลานของคนอิสราเอล ¹⁶ เพราะเราจะแสดงให้เห็นว่า เขาต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพื่อนามของเรา"

¹⁷ ดังนั้นอานาเนียจึงออกเดินทางไป และเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวเขาโล กล่าวว่า "เขาโล องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ปรากฏต่อท่านระหว่างทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และได้รับการเติมเต็มด้วยวิญญาณบริสุทธิ์" ¹⁸ ในทันใดนั้น มีสิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโล แล้วเขาก็มองเห็นได้ เขาจึงลุกขึ้น และรับบัพติศมา ¹⁹ และเขารับประทาน แล้วก็มีการล้างขึ้น เขาพักอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสเป็นเวลาหลายวัน

²⁰ เขาประกาศในธรรมศาลาต่างๆ กันที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ²¹ ทุกคนที่ได้ยินเขาก็ประหลาดใจ และพูดกันว่า "คนนี้อยู่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่ออกพระนามนี้? เขามาที่นี่เพื่อจะจับมัดพวกนั้นส่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิต" ²² แต่เขาโลก็ยังมีการล้างมากขึ้น และเขาทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสยุ่งยากใจด้วยการพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

²³ หลังจากหลายวันต่อมา พวกยิวก็วางแผนกันจะฆ่าเขาโล ²⁴ แต่แผนการของพวกเขาไม่รู้ถึงหูของเขาลอ พวกเขาคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่จะฆ่าเขา ²⁵ แต่พวกสาวกได้เอาเขาลอนั่งลงในเข่ง และหย่อนเขาลงไปจากกำแพงเมืองในตอนกลางคืน

²⁶ เมื่อเขาลอมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็พยายามที่จะเข้าร่วมกับพวกสาวก แต่พวกเขาทุกคนกลัวเขาลอ ไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวก ²⁷ แต่บาร์นาบัสพาเขาไปหาพวกอัครทูต และบาร์นาบัสได้บอกพวกเขาว่า เขาลอได้พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างทาง และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเขาอย่างไร และเขาลอได้ประกาศในพระนามของพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัสอย่างไธ

²⁸ เขาลอจึงได้เข้าออกออกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม เขาประกาศพระนามขององค์พระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ²⁹ และได้โต้เถียงกับชาวยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นยังพยายามที่จะฆ่าเขา ³⁰ เมื่อพี่น้องได้รู้เรื่องนี้ พวกเขาก็พาเขาลอไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งต่อไปยังเมืองการซัส

³¹ หลังจากนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นกาลิลี และสะมาเรียก็สงบสุข และเจริญเติบโต และดำเนินในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับการหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตจักรก็มีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้น ³² ในเวลานั้น ขณะที่เปโตรเดินทางไปทั่วทุกแคว้น เขาก็ลงไปหาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย

³³ ที่นั่นเปโตรได้พบกับชายคนหนึ่งชื่อเอนัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตต้องอยู่ในที่นอนมาเป็นเวลาแปดปีแล้ว ³⁴ เปโตรกล่าวกับเขาว่า "เอนัส พระเยซูคริสต์ทรงรักษาท่านให้หายแล้ว จงลุกขึ้นและเก็บที่นอนของท่านเถิด" และเขาก็ลุกขึ้นในทันที ³⁵ ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดา และในที่ราบซาโรนเห็นชายคนนั้น พวกเขาก็กลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶ มีสาวกคนหนึ่งในเมืองยัฟฟาชื่ออากิรา ที่แปลว่า "โดรคัส" หญิงคนนี้ได้ทำงานที่ดีไว้มากมาย และมีเมตตาต่อคนยากจน ³⁷ ในเวลานั้น เธอได้ล้มป่วยและตาย เมื่อพวกเขาอาบน้ำศพเธอแล้ว ก็เอาไปวางไว้ในห้องชั้นบน

³⁸ เนื่องจากเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา และพวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาและขอร้องเปโตรว่า "ขอให้ท่านมากับเราโดยเร็วเถิด" ³⁹ เปโตรลุกขึ้นไปกับพวกเขา เมื่อเขามาถึง คนเหล่านั้นก็พาเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบน พวกแม่ม่ายทุกคนยืนร้องไห้อยู่ข้างๆ เขา และชี้ให้เขาดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสได้ทำไว้ในขณะที่เธอยังมีชีวิตอยู่กับพวกเขา

40 เปโตรจึงให้พวกเธอออกไปข้างนอก แล้วคุกเข่าลงอธิษฐาน เขาหันมาที่ศพนั้นแล้วกล่าวว่า "ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด" เธอก็ลืมตาขึ้น และเมื่อเธอเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง **41** แล้วเปโตรจึงจับมือของเธอพวยงขึ้น และเมื่อเขาเรียกผู้ที่เชื่อและพวกแม่นำเข้ามามีชีวิตให้กับพวกเขา **42** เรื่องนี้ได้เลื่องลือไปทั่วเมืองยัฟฟา และคนจำนวนมากพากันมาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า **43** เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในขณะที่เปโตรพักอยู่ในเมืองยัฟฟาเป็นเวลาหลายวันกับชายคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

Chapter 10

¹ บัดนี้มีชายคนหนึ่งในเมืองซาริยา ชื่อโครเนลิอัส เป็นนายร้อยในกองทหารที่เรียกว่ากองทหารอิตาลี ² เขาและครอบครัวเป็นคนย่ำเกรงและนบัสการพระเจ้า เขาให้ทานเป็นเงินจำนวนมากแก่ชาวยิว และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ

³ เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยคนนั้นได้เห็นนิมิตชัดเจนว่า กูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาเขา กูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "โครเนลิอัส" ⁴ โครเนลิอัสจึงมองที่กูตสวรรค์ด้วยความตกใจอย่างยิ่ง และกล่าวว่า "นี่คืออะไร ท่าน" กูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "คำอธิษฐานและการให้ทานแก่คนยากจนของท่านเป็นเครื่องบูชาที่ทำให้ระลึกถึงขึ้นไปถึงที่ประทับของพระเจ้า" ⁵ บัดนี้จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และพาชายคนหนึ่งชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ⁶ เขากำลังพักอยู่กับช่างฟอกหนังที่ชื่อซีโมนซึ่งบ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล

⁷ เมื่อกูตสวรรค์ที่พูดกับเขาจากไปแล้ว โครเนลิอัสจึงเรียกคนรับใช้ในบ้านสองคนและทาสคนหนึ่งที่มีนบัสการพระเจ้าจากกองทหารที่รับใช้เขาเช่นกัน ⁸ โครเนลิอัสเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พวกเขาฟัง และใช้พวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

⁹ วันรุ่งขึ้น เวลาประมาณเที่ยง ขณะที่พวกเขาเดินทางใกล้จะถึงเมืองนั้น เปโตรได้ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่ออธิษฐาน ¹⁰ เขาเริ่มหิวและต้องการรับประทานอาหาร แต่ในขณะที่เขากำลังทำอาหารอยู่ เขาก็ได้รับนิมิต ¹¹ และเขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และมีภาชนะใส่ของเลื่อนต่ำลงมาอย่างหนึ่งที่เหมือนแผ่นใหญ่ลงมายังพื้นโลก หย่อนลงมาโดยมุมสี่มุมของสิ่งนั้น ¹² ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิด และสิ่งที่คลานบนพื้นดิน และเหล่านกในฟ้าอากาศ

¹³ แล้วมีพระสุรเสียงตรัสกับเขาว่า "เปโตร จงลุกขึ้น จงฆ่าและกินเสีย" ¹⁴ แต่เปโตรกล่าวว่า "ขออย่าเป็นอย่างนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งใดที่เป็นมลทินและไม่บริสุทธิ์" ¹⁵ แต่มีพระสุรเสียงนั้นมาถึงเขากลับเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้วอย่าถือว่าเป็นมลทิน" ¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วภาชนะใส่ของนั้นก็ถูกรับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ ขณะที่เปโตรยังรู้สึกสับสนมากเกี่ยวกับนิมิตที่เขาเห็นว่ามีคามหมายอย่างไร นี่แหละ พวกคนที่โครเนลิอัสใช้มา ยืนอยู่หน้าประตูไว้ หลังจากที่เขาได้ถามหาทางมาที่บ้านนั้น ¹⁸ พวกเขาจึงเรียกและถามว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่

¹⁹ ขณะที่เปโตรยังครุ่นคิดเกี่ยวกับนิมิตนั้น พระวิญญาณตรัสกับเขาว่า "ดูสิ มีชายสามคนกำลังมาหาท่าน" ²⁰ จงลุกขึ้น และลงไปข้างล่างและไปกับพวกเขาเถิด อย่ารอช้า เพราะเราใช้พวกเขา" ²¹ ดังนั้นเปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่พวกท่านตามหาอยู่ พวกท่านมาทำไม?"

²² พวกเขากล่าวว่า "นายร้อยที่ชื่อว่าโครเนลิอัสเป็นผู้ชอบธรรมและนบัสการพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในพวกชนชาติยิว กูตสวรรค์บริสุทธ์องค์หนึ่งของพระเจ้าได้กล่าวแก่โครเนลิอัสให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อฟังถ้อยคำของท่าน" ²³ แล้วเปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้ามาข้างใน และพักอยู่กับเขา วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นและไปกับพวกเขา ฟ้องบางคนจากเมืองยัฟฟาก็ไปกับเขาด้วย

²⁴ วันต่อมา พวกเขามาถึงเมืองซาริยา โครเนลิอัสกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ เขาได้เรียกบรรดาญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทของเขาให้มาอยู่รวมกัน

²⁵ เมื่อเปโตรมาถึง โครเนลิอัสได้พบเขา และหมอบลงแทบเท้าของเขาเพื่อที่จะนบัสการ ²⁶ แต่เปโตรประคองโครเนลิอัสให้ยืนขึ้นและกล่าวว่า "จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน"

²⁷ ในขณะที่เปโตรกำลังสนทนากับโครเนลิอัส เปโตรก็เข้ามาข้างใน และพบคนมากมายมาประชุมรวมกัน ²⁸ เปโตรจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว การที่คนยิวจะคบหา หรือเยี่ยมเยียนคนต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่า ไม่ควรเรียกว่าคนหนึ่งคนใดเป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์ ²⁹ นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้ามาโดยไม่โต้แย้ง เมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าขอถามเหตุผลที่ท่านเชิญข้าพเจ้ามา"

³⁰ โครเนลิอัสจึงตอบว่า "เมื่อสัปดาห์ก่อนในเวลาราวๆ นี้ ตอนบ่ายสามโมง ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน และเห็นชายคนหนึ่งสวมชุดสีขาวระยิบระยับยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ³¹ ชายผู้นั้นกล่าวว่า 'โครเนลิอัส พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของท่านแล้ว และการให้ทานแก่คนยากจนก็ทำให้พระเจ้าทรงระลึกถึงท่าน' ³² เพราะเหตุนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญชายคนหนึ่งชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมาหาท่าน กำลังพักอยู่ในบ้านของช่างฟอกหนังที่ชื่อว่าซีโมนที่ริมฝั่งทะเล' ³³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญท่าน และท่านได้แสดงความกรุณายังข้าพเจ้า บัดนี้เราทุกคนอยู่ที่นี้ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่ท่านจะได้สั่งสอนตามท้องพระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ท่าน"

³⁴ แล้วเปโตรจึงเริ่มกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างแท้จริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเข้าข้างผู้ใด ³⁵ แต่คนใดในทุกชนชาติที่นบัสการ และประพฤติชอบธรรม พระองค์ก็ทรงยอมรับผู้นั้น

³⁶ พวกท่านรู้ว่าถ้อยคำที่พระองค์ประทานให้กับคนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน ³⁷ พวกท่านเองก็รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ที่แคว้นยูเดีย เริ่มต้นในแคว้นกาลิลี หลังจากที่จอห์นได้ประกาศการบัพติศมานั้น ³⁸ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระเยซูชาวนาซาเร็ธ และการที่พระเจ้าทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดช พระองค์เสด็จออกไปทำความดีและรักษาทุกคนผู้ที่ถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าสถิตกับพระองค์

³⁹ พวกเราคือผู้ที่เป็พยานของทุกสิ่งทีพระองคฺทรงกระทำทั้งในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูของคฺนี้แหละทีพวกเขาฆ่าและแขวนพระองคฺไว้บนต้นไม้ ⁴⁰ พระเจ้าทรงทำให้พระองคฺเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และทรงให้พระองคฺทรงสำแดง ⁴¹ ไม่ได้ทรงสำแดงแก่ทุกคน แต่สำแดงต่อผู้ที่เป็พยานทีพระเจ้าทรงเลือกไว้ล่วงหน้า คือพวกเราเองทีได้รับประทานและดื่มกับพระองคฺ หลังจากทีพระองคฺทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

⁴² พระองคฺบัญชาพวกเราให้ออกไปประกาศกับประชาชนและเป็พยานว่า นี่คือนักทีพระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁴³ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เป็พยานถึงพระองคฺ เพื่อว่าทุกคนทีเชื่อในพระองคฺจะได้รับกรอภัยโทษบาปโดยทางพระนามของพระองคฺ"

⁴⁴ ขณะที่เปโตรยังกล่าวเรื่องนี้อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับทุกคนทีฟังถ้อยคำของเขายู่ ⁴⁵ บรรดาคนในกลุ่มผู้เชื่อทีเข้าสู่หนัตทุกคนทีมากับเปโตรก็พากันประหลาดใจ เพราะของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เกลงมาบนคนต่างชาติด้วย

⁴⁶ พวกเขาได้ยินพวกต่างชาติเหล่านี้พูดภาษาต่างๆ และสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงกล่าวว่า ⁴⁷ "ใครจะห้ามคนเหล่านี้ทีรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นเดียวกับเราจากการบัพติศมาด้วยน้ำ?" ⁴⁸ แล้วเปโตรสั่งให้พวกเขารับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ หลังจากนั้น พวกเขาจึงขอให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาหลายวัน

Chapter 11

¹ พวกอัครสาวกและพวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ข่าวว่าคนต่างชาติยอมรับพระวอนะของพระเจ้าด้วย ² เมื่อเปโตรขึ้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกคนในกลุ่มที่เข้าสุหนัตก็ต่อว่าเขา ³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านคบหากับพวกคนที่ไม่เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา"

⁴ แต่เปโตรเริ่มต้นอธิบายเรื่องนั้นให้พวกเขาฟังอย่างละเอียดว่า ⁵ "ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในเมืองยัฟฟา ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตว่า มีภาชนะใส่ของเสียนลงมา มีลักษณะเป็นแผ่นขนาดใหญ่หย่อนลงมาจากฟ้าโดยมุมทั้งสี่มุมได้หย่อนลงมาจากฟ้าข้าพเจ้า ⁶ ข้าพเจ้าจึงดูและครุ่นคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้ ข้าพเจ้าเห็นสัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ

⁷ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เปโตร จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด" ⁸ ข้าพเจ้าทูลว่า "อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินไม่เคยเข้าปากข้าพระองค์เลย" ⁹ แต่พระสุรเสียงนั้นตอบจากฟ้าอีกครั้งว่า "สิ่งที่พระเจ้าถือว่าสะอาด อย่าเรียกว่าเป็นมลทิน" ¹⁰ สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีกครั้ง

¹¹ ในทันใดนั้น มีชายสามคนมายืนอยู่ที่หน้าบ้านที่พวกเราอาศัยอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า ¹² พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขา แล้วข้าพเจ้าก็ตามพวกเขาไปโดยไม่ลังเล พี่น้องทั้งหกคนนี้ก็ไปกับข้าพเจ้า และพวกเขาก็เข้าไปในบ้านของชายคนนั้น ¹³ ชายคนนั้นเล่าให้เราฟังว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาอย่างไร และกล่าวกับเขาว่า "จงใช้คนไปที่เมืองยัฟฟาและเชิญซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมา ¹⁴ เขาจะกล่าวถ้อยคำกับพวกท่าน เพื่อที่พวกท่านจะได้รับความรอด ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

¹⁵ ในขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเรา ซึ่งเหมือนกับพวกเราในตอนเริ่มแรก ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงระลึกถึงพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ตรัสว่า "อย่าให้บาปติศมาด้วยน้ำ" แต่พวกท่านจะได้รับบาปติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"

¹⁷ แล้วถ้าพระเจ้าประทานของประทานอย่างเดียวกันแก่พวกเราเหมือนที่พระองค์ประทานแก่พวกเรา เมื่อพวกเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะขัดขวางพระเจ้าได้?" ¹⁸ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ พวกเขาก็ไม่มีอะไรจะกล่าวได้ พวกเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงประทานการกลับใจใหม่เพื่อให้มีชีวิตแก่คนต่างชาติด้วย"

¹⁹ บรรดาคนที่กระจัดกระจายไป เพราะการข่มเหงที่เริ่มต้นด้วยการตายของสเทเฟน ก็ได้กระจ่ายไปถึงเมืองฟีเนีย เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก แต่พวกเขากล่าวถ้อยคำเกี่ยวกับพระเยซูกับชาวยิวเท่านั้น ²⁰ แต่บางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวไซรินมายังเมืองอันท็อกได้ บอกข่าวประเสริฐเกี่ยวกับองค์พระเยซูเจ้ากับพวกเขาเป็นภาษากรีกด้วย ²¹ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากได้เชื่อและหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

²² ข่าวเกี่ยวกับพวกเขาได้มาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบาร์นาบัสไปที่เมืองอันท็อก ²³ เมื่อเขามาถึงและเห็นของประทานของพระเจ้า เขาก็ยินดี และเขาได้หนุนใจพวกเขาทุกคนให้มั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ²⁴ เพราะบาร์นาบัสเป็นคนดี และเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ และคนจำนวนมากก็เพิ่มเข้ามาในองค์พระผู้เป็นเจ้า

²⁵ บาร์นาบัสจึงไปหาเขาโลที่เมืองทาร์ซัส ²⁶ เมื่อเขาพบเขาโลแล้วก็พาเขาโลมาที่เมืองอันท็อก และท่านทั้งสองก็ประชุมร่วมกับคริสตจักรนั้นตลอดทั้งปีและสั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก พวกสาวกจึงได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนครั้งแรกในเมืองอันท็อก

²⁷ ในเวลานั้น พวกผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มได้ลงมาถึงเมืองอันท็อก ²⁸ คนหนึ่งในพวกเขาที่ชื่อว่าอาคาบัส ได้ยื่นขึ้นพยากรณ์โดยพระวิญญาณว่า จะเกิดการกีดกันอาหารครั้งยิ่งใหญ่ขึ้นทั่วแผ่นดินโลก เรื่องนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลอดิอุส

²⁹ ดังนั้น พวกสาวกจึงตกลงใจกันว่าจะเรียไรกันตามกำลัง และส่งไปช่วยเหลือพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ³⁰ พวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้น พวกเขาส่งเ็นไปให้พวกผู้ปกครองโดยฝากไปกับบาร์นาบัสและเขาโล

Chapter 12

- ¹ ในเวลานั้นกษัตริย์เฮโรดได้จับกุมบางคนในคริสตจักร เพื่อที่จะทำการการุณต่อพวกเขา ² เขาย้ายกอบฟัชชาของยอห์นด้วยดาบ
- ³ หลังจากที่เขาเห็นว่าการนั้นเป็นที่พอใจของพวกยิว เขาก็สั่งให้จับกุมเปโตรด้วย เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ⁴ หลังจากที่เขาจับเปโตรมาได้แล้วจึงขังเขาไว้ในคุก และจัดให้มีทหารสี่หมู่ หมู่ละสี่คนคุมเขาไว้ เฮโรดตั้งใจที่จะพาเปโตรออกมาให้ประชาชนหลังจากเทศกาลปัสกาแล้ว
- ⁵ ดังนั้นเปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้อธิษฐานเพื่อเขาด้วยใจร้อนรนต่อพระเจ้า ⁶ ในคืนนั้นก่อนถึงวันที่เฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน ถูกลุ่มด้วยโซ่สองเส้น และมีพวกยามเฝ้าดูอยู่ที่หน้าประตูคุก
- ⁷ ในทันใดนั้น กุตุสวรร์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏอยู่ข้างๆ เปโตร และมีแสงสว่างส่องลงมาในห้องขังนั้น กุตุสวรร์นั้นกระตุ้นที่สี่ข้างของเขาให้ตื่นขึ้น และกล่าวว่า "จงลุกขึ้นเร็วๆ" และโซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเขา ⁸ กุตุสวรร์องค์นั้นกล่าวกับเขาว่า "จงแต่งตัวและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม กุตุสวรร์องค์นั้นกล่าวกับเขาว่า "จงสวมเสื้อคลุมแล้วตามเรามา"
- ⁹ ดังนั้นเปโตรจึงตามกุตุสวรร์องค์นั้นออกไป เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่กุตุสวรร์ทำนั้นเป็นความจริง เขาคิดว่าตัวเองกำลังเห็นนิมิต ¹⁰ หลังจากที่พวกเขาเดินผ่านคนเฝ้ายามชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองไปแล้ว พวกเขามาถึงประตูเหล็ก ทางที่เขาไปในเมือง ประตูบานนั้นก็เปิดออกเอง พวกเขาจึงออกไปและเดินไปตามถนน กุตุสวรร์นั้นก็หายวับไปจากเขา
- ¹¹ เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว จึงกล่าวว่า "ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้กุตุสวรร์ของพระองค์ให้มาปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเฮโรด และจากความมุ่งร้ายของพวกยิว" ¹² เมื่อเขาคิดได้อย่างนั้นแล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก ผู้ที่เชื่อจำนวนมากกำลังประชุมอธิษฐานด้วยกันอยู่
- ¹³ เมื่อเปโตรเคาะประตูขึ้นนอก สาวใช้คนหนึ่งชื่อโรดออกมามหา ¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร ก็ขึ้นชมยินดีมาก แต่แทนที่จะเปิดประตูให้ เธอกลับวิ่งเข้าไปในห้องและบอกว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู ¹⁵ แล้วพวกเขาก็กล่าวกับเธอว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่เธอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น พวกเขาบอกว่า "นั่นเป็นกุตุสวรร์ประจำตัวของเขา"
- ¹⁶ แต่เปโตรยังคงเคาะประตูต่อไป แล้วเมื่อพวกเขาเปิดประตูมาเห็นเปโตรก็อัศจรรย์ใจ ¹⁷ เปโตรโบกมือให้พวกเขาเชียบ และบอกกับพวกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาเขาออกมาจากคุกอย่างไร เขากล่าวว่า "จงบอกเรื่องนี้กับยาคอบและพวกพี่น้องให้ทราบ" แล้วเขาก็ออกไปที่อื่น
- ¹⁸ เมื่อถึงรุ่งเช้า พวกทหารพากันตกใจอย่างมากเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเปโตร ¹⁹ หลังจากที่เฮโรดทรงตามหาเปโตรไม่พบ เขาก็ได้สวนพวกคนเฝ้ายามและสั่งให้ประหารชีวิต แล้วเขาได้ลงมาจากแคว้นยูเดียไปยังเมืองซีซารียาและพักอยู่ที่นั่น
- ²⁰ เฮโรดก็รื้ออย่างมาต่อชาวเมืองไทระและชาวเมืองไซดอน ชาวเมืองจึงพากันไปหาเขา พวกเขาได้เกลี้ยกล่อมบิลัสทิสกรมวังของกษัตริย์ให้ช่วยพวกเขา พวกเขาขอทำไมตรีกัน เพราะเมืองของพวกเขาต้องได้รับอาหารจากเมืองของกษัตริย์องค์นั้น ²¹ เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์และประทับบนบัลลังก์ เขากล่าวคำปราศรัยต่อคนเหล่านั้น
- ²² ผู้คนตะโกนว่า "นี่เป็นเสียงของพระ ไม่ใช่เสียงของมนุษย์" ²³ ในทันใดนั้น กุตุสวรร์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้เขาป่วยเป็นโรคร้ายแรง เพราะเขาไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วเขาก็ถูกนอนกิดกินและสิ้นชีวิต
- ²⁴ แต่พระวอนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป ²⁵ หลังจากบาร์นาบัสกับเซโลทำการกิจในกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จแล้ว พวกเขา ก็กลับจากที่นั่น พายอห์นที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

Chapter 13

¹ เวลานั้นมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ในคริสตจักรอันโทโก พวกเขาคือ บารนาบัส สิเมโอน (ที่เรียกว่านิเกอร์) ลูสิอัซชาวไซริน มานาเอน (ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง) และเฮโล ² ขณะที่พวกเขากำลังมีสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า "จงตั้งบารนาบัสกับเฮโลไว้สำหรับงานนั้นที่เราเรียกให้พวกเขาทำ" ³ หลังจากที่พวกเขาถืออดอาหาร อธิษฐานและวางมือบนตัวของคนที่ทั้งสองแล้ว พวกเขาก็จ้างเสวยทั้งสองไป

⁴ ดังนั้นบารนาบัสและเฮโลเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลุเซีย จากนั้นพวกเขาแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส ⁵ เมื่อพวกเขาอยู่ในเมืองซาลามิส พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว พวกเขาได้ยอห์นที่ชื่อมาระโกไปเป็นผู้ช่วยของพวกเขาด้วย

⁶ เมื่อพวกเขาเดินไปทั่วทั้งเกาะจนมาถึงเมืองปาโฟสแล้ว พวกเขาได้พบกับชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีเวทย์มนต์และเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จที่มีชื่อว่า บารเยซุ ⁷ ผู้มีเวทย์มนต์คนนั้นคบหาอยู่กับผู้สำเร็จราชการ เซอร์จิอัส เปลาสซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ชายคนนี้เชิญบารนาบัสกับเฮโลมาพบ เพราะเขาอยากจะทำพ้องพระวจนะของพระเจ้า ⁸ แต่เอสิมาส "ผู้มีเวทย์มนต์" (เป็นคำแปลชื่อของเขา) ขัดขวางพวกเขาทั้งสอง เขาพยายามไม่ให้ผู้สำเร็จราชการเชื่อ

⁹ แต่เฮโลที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโลเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และจ้องมองดูเอสิมาส ¹⁰ แล้วกล่าวว่า "เจ้าลูกของมารร้าย เจ้าเต็มด้วยอุบายและความชั่วร้ายทุกอย่าง เจ้าเป็นศัตรูกับความชอบธรรมทุกอย่าง เจ้าจะไม่หยุดบิดเบือนทางตรงไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?"

¹¹ ดูกิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะกลายเป็นคนตาบอด เจ้าจะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วระยะหนึ่ง" ในทันใดนั้น ความมืดมิดก็เกิดกับเอสิมาส เขาจึงหันไปรอบๆ เพื่อขอให้คนช่วยจงเขาไป ¹² เมื่อผู้สำเร็จราชการได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาก็เชื่อ เพราะเขาอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ แล้วเปโลกับพวกของเขาที่แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสมาถึงเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย แต่ยอห์นได้ละจากพวกเขาเพื่อกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ เปโลและพวกของเขาเดินทางจากเมืองเปอร์กาไปยังเมืองอันโทโกในแคว้นปิลิเดีย ที่นั่นพวกเขาได้เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตแล้วนั่งลง ¹⁵ หลังจากอ่านพระบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกกับพวกเขาว่า "พี่น้องเอ๋ย ถ้าพวกท่านมีถ้อยคำหนุนใจให้กับคนที่นี่ ก็ขอให้พูดเถิด"

¹⁶ ดังนั้นเปโลจึงยืนขึ้นและบอกมือ เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายที่ย้ายเกรงพระเจ้า ของพงศ์เกิด ¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกพวกบรรพบุรุษของเราไว้ และทำให้มีจำนวนคนมากมายในขณะที่ย้ายอยู่ในแผ่นดินของประเทศอียิปต์ และพระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ¹⁸ พระองค์ทรงจัดหาสิ่งที่จำเป็นให้กับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี

¹⁹ หลังจากที่พระองค์ได้ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ประทานแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้กับชนชาติของเราให้เป็นมรดก

²⁰ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเมื่อสี่ร้อยห้าสิบปีมาแล้ว หลังจากนั้นพระเจ้าได้ผู้วินิจฉัยให้แก่พวกเขาจนถึงสมัยของซามูเอลผู้เผยพระวจนะ

²¹ แล้วประชาชนได้ร้องขอให้มีกษัตริย์ และพระเจ้าจึงทรงให้ซาอูลบุตรคีซจากเผ่าเบนยามินแก่พวกเขา เป็นกษัตริย์เป็นเวลาสี่สิบปี ²² หลังจากที่พระเจ้าทรงถอดเขาออกจากการเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระเจ้าตรัสถึงดาวิดว่า 'เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจที่จะทำทุกสิ่งที่เราประสงค์ให้เขาทำ'

²³ พระเจ้าประทานพระผู้ช่วยให้รอดของชนชาติอิสราเอลคือพระเยซูจากเชื้อสายของดาวิดตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ²⁴ เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นก่อนที่พระเยซูเสด็จมา ยอห์นได้ประกาศถึงบาปผิดมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ต่อชนชาติอิสราเอลทุกคนแล้ว ²⁵ ขณะที่ยอห์นกำลังเสร็จสิ้นภารกิจของเขา เขากล่าวว่า 'พวกท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร? ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้หนึ่ง แต่จงฟังเถิด ผู้ที่มาจากหลังข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

²⁶ พี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกหลานของเชื้อสายของอับราฮัม และพวกคนที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านที่นับถือพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ส่งมาถึงเรา ²⁷ เพราะพวกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และผู้ครอบครองของพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ และพวกเขาก็ให้ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโตสำเร็จโดยการกล่าวโทษพระองค์

²⁸ ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่พบความผิดใดที่มีโทษถึงตายในพระองค์ พวกเขายังขอให้ปลาตให้ประหารพระองค์ ²⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แล้ว พวกเขาก็จ้างเอาพระศพลงมาจากต้นไม้และวางพระศพไว้ในอุโมงค์

³⁰ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ³¹ บรรดาคนที่อยู่กับพระองค์จากแคว้นกาลิลีจนถึงกรุงเยรูซาเล็มจึงได้เห็นพระองค์เป็นเวลาหลายวัน คนเหล่านี้ก็ยังเป็นพยานของพระองค์ต่อผู้คน

³² ดังนั้นพวกเราจึงกำลังบอกพวกท่านเรื่องข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา ³³ พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาเหล่านี้สำเร็จเพื่อพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเขา ในการทำให้พระเยซูทรงเป็นขึ้นมามีชีวิต เรื่องนี้ได้เขียนไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่สองว่า 'เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า' ³⁴ แล้วยังคงกล่าวถึงความจริงที่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อที่พระกายของพระองค์จะไม่เน่าเปื่อย พระองค์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะให้พระบริสุทธิ์และมั่นคงที่สัญญาไว้กับดาวิดแก่เจ้า'

- 35 นี่คือเหตุผลที่เขาจึงกล่าวไว้ในพระธรรมสุตตบทอื่นๆ ไว้ด้วยว่า 'พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื่อยเน่า' 36 เพราะหลังจากที่ดาวิดได้ปรนนิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าในช่วงอายุของเขาแล้ว เขาก็ล่วงลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขา แล้วก็เน่าเปื่อยไป 37 แต่พระองค์ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นขึ้นมานั้นไม่เน่าเปื่อย
- 38 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านรู้เถิดว่า โดยชายผู้นี้ที่ประกาศการยกโทษบาปให้แก่พวกท่าน 39 โดยพระองค์ทุกคนที่เชื่อก็นับว่าเป็นคนชอบธรรมจากทุกสิ่งที่พระบัญญัติของโมเสสทำให้พวกท่านเป็นคนชอบธรรมไม่ได้
- 40 เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดี เพื่อว่าคำที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้จะไม่เกิดขึ้นกับพวกท่าน คือ 41 'ดูเถิด เจ้าพวกหมิ่นประมาท จงอัศจรรย์ใจและพิณาศ เพราะเรากำลังทำงานในวันเวลาของพวกเจ้า งานที่พวกเจ้าจะไม่เชื่อ แม้ว่าจะมีคนประกาศกับเจ้า'"
- 42 ขณะที่เปาโลและบารนาบัสจากไป พวกเขาได้อ้อนวอนให้เขาทั้งสองกล่าวถ้อยคำอย่างเดียวกันอีกในวันสะบาโตหน้า 43 เมื่อการประชุมในวันสะบาโตเลิกแล้ว พวกยิวและคนที่เข้าจารีตยิวก็นับถือพระเจ้าหลายคนจึงตามเปาโลและบารนาบัส เขาทิ้งสองได้พูดคุยและหนุนใจให้พวกเขาดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
- 44 ในวันสะบาโตต่อมา คนในเมืองเกือบทั้งหมดก็มาประชุมกันเพื่อที่จะฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า 45 เมื่อพวกเขยเห็นฝูงชน พวกเขาก็เต็มด้วยความอิจฉา และพูดคัดค้านคำที่เปาโลพูด และพูดหมิ่นประมาทเขา
- 46 แต่เปาโลและบารนาบัสพูดด้วยใจกล้าหาญว่า "เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้พวกท่านฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านได้ปฏิเสธและตัดสินใจเองว่าไม่สมควรที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด เราจะหันไปหาคนต่างชาติ 47 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่า 'เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นแสงสว่างสำหรับคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'"
- 48 เมื่อคนต่างชาติได้ยินดังนั้นต่างก็ชื่นชมยินดี และสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า คนมากมายที่ได้กำหนดไว้เพื่อให้ได้รับชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อ 49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็แพร่ออกไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น
- 50 แต่พวกเขยได้ยุยงให้บรรดาสตรีที่เป็นคนสำคัญและนับถือพระเจ้า กับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำของเมืองนั้น พวกเขายุยงให้ทำการข่มเหงเปาโลกับบารนาบัส และขับไล่พวกเขาทั้งสองออกไปจากเมืองนั้น 51 เปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคล้อออกจากเท้าต่อพวกเขา แล้วพวกเขาก็ไปยังเมืองอิโคเนียม 52 และพวกสาวกก็เต็มด้วยความชื่นชมยินดี และเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

Chapter 14

¹ ในเมืองอโคนิยุมที่เปาโลและบารนาบัสพากันเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว และกล่าวเกี่ยวกับทางนั้น ซึ่งทำให้ทั้งพวกยิวและพวกกรีกจำนวนมากเชื่อ ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อฟังได้ยุยงพวกต่างชาติให้คิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

³ เหตุฉะนั้นพวกเขาก็สองจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ประกาศด้วยใจกล้าหาญด้วยฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่พระองค์ทรงรับรองถ้อยคำแห่งพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงทำโดยปรานีหมายสำคัญและการอัศจรรย์ด้วยมือของเปาโลและบารนาบัส ⁴ แต่ชาวเมืองนั้นได้แยกออกเป็นสองพวก บางคนอยู่ฝ่ายพวกยิว และบางคนอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต

⁵ เมื่อพวกต่างชาติและพวกยิวพยายามยุยงพวกผู้นำให้ข่มเหงและเอาหินขว้างเปาโลและบารนาบัส ⁶ พวกเขาทั้งสองได้ทราบเรื่องนี้จึงหนีไปยังแคว้นลิกาโอเนีย เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บี และเขตแดนที่อยู่โดยรอบ ⁷ แล้วพวกเขาก็ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

⁸ ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เก้าของเขามิมีแรง ซึ่งเป็นคนง่อยมาตั้งแต่กำเนิดที่ยังไม่เคยเดินเลย ⁹ ชายคนนี้ฟังคำที่เปาโลพูด เปาโลจึงมองดูเขาและเห็นว่ามีความเชื่อพอที่จะได้รับการรักษาให้หายได้ ¹⁰ เปาโลจึงบอกเขาด้วยเสียงดังว่า"จงลุกขึ้นยืน" ชายคนนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไปรอบๆ

¹¹ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาจึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า "พวกพระได้แปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว" ¹² พวกเขาเรียกบารนาบัสว่า "พระซุส" และเรียกเปาโลว่า "พระเฮอร์เมส" เพราะเปาโลเป็นคนพูด ¹³ ปุโรหิตของพระซุสที่มีพระวิหารอยู่นอกเมืองนั้นได้นำโคและพวงมาลัยมาที่ประตูเมือง เขาและฝูงชนต้องการถวายเครื่องบูชา

¹⁴ แต่เมื่อพวกอัครทูต บารนาบัสและเปาโลได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนแล้วรีบเข้าไปในฝูงชน ร้องว่า ¹⁵ "ทำไมพวกท่านจึงทำเช่นนี้? พวกเราก็คือมนุษย์ที่มีความรู้สึกเช่นเดียวกับพวกท่าน พวกเรานำข่าวประเสริฐมาเพื่อให้พวกท่านกลับใจจากสิ่งที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ แล้วหันกลับไปหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกและทะเล และทุกสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น ¹⁶ ในยุคก่อนๆ พระองค์ทรงปล่อยให้ประชาชาติต่างๆ ประพฤติตามทางของตนเอง

¹⁷ แต่พระองค์ยังทรงไม่ให้พระองค์เองขาดพยาน ในการที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งดี และปรานีฝนตกจากฟ้าให้แก่พวกท่าน และเกิดผลตามฤดูกาล ทรงทำให้ท่านอิ่มด้วยอาหารและความยินดี" ¹⁸ ถึงแม้ว่าเปาโลและบารนาบัสจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ก็ไม่สามารถห้ามฝูงชนมาถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขาได้

¹⁹ แต่พวกยิวบางคนมาจากเมืองอันท็อกและเมืองอโคนิยุมได้ชักชวนฝูงชนแล้ว พวกเขาเอาหินขว้างเปาโลและลากเขาออกไปนอกเมือง คิดว่าเขาตายแล้ว ²⁰ แต่พวกสาวกได้ยืนล้อมรอบเขาไว้ เขาก็ลุกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง วันต่อมาเขาไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส

²¹ หลังจากที่พวกเขาทั้งสองประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้นและทำให้คนจำนวนมากเป็นสาวก พวกเขาทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา แล้วไปยังเมืองอโคนิยุม แล้วไปยังเมืองอันท็อก ²² พวกเขาทั้งสองทำให้จิตใจของพวกสาวกเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อว่า "พวกเราต้องทนต่อความทุกข์ยากลำบากมากมายในการเข้าไปสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²³ เมื่อพวกเขาทั้งสองแต่งตั้งพวกผู้ปกครองให้กับคริสตจักรทุกแห่งแล้ว ก็อธิษฐานและถืออดอาหาร พวกเขาทั้งสองมอบคนเหล่านั้นไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาเชื่ออยู่ ²⁴ แล้วพวกเขาทั้งสองเดินทางผ่านแคว้นปิสิดีมาจนถึงแคว้นปัมฟีเลีย ²⁵ เมื่อพวกเขาทั้งสองกล่าวพระวอนะในเมืองเปอร์กาแล้ว พวกเขาก็ลงไปยังเมืองอักทาลียา ²⁶ จากที่นั่นพวกเขาแล่นเรือมายังเมืองอันท็อก ซึ่งเป็นเมืองที่มอบท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงานนั้นที่พวกเขาทั้งสองได้ทำสำเร็จแล้ว

²⁷ เมื่อพวกเขาทั้งสองมาถึงเมืองอันท็อก และประชุมร่วมกันในคริสตจักร พวกเขาทั้งสองได้เล่าถึงทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกเขา และในการที่พระองค์ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้กับพวกต่างชาติ ²⁸ พวกเขาพักอาศัยอยู่กับพวกสาวกเป็นเวลานาน

Chapter 15

¹ มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียถึงอันท็อก และได้อ่านฟีน้องว่า "ถ้าพวกท่านไม่เข้าสู่หนัตามธรรมเนียมของโมเสส พวกท่านจะรอดไม่ได้" ² เมื่อเปาโลและบาร์นาบัสได้เผชิญหน้าและโต้เถียงกับคนเหล่านั้นแล้ว พวกฟีน้องจึงตัดสินใจว่าเปาโล บาร์นาบัส และคนอื่นๆ บางคนควรจะขึ้นไปหาพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้

³ เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงส่งคนเหล่านั้นไป ขณะที่เดินทางผ่านแคว้นฟีเนียและแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องราวของพวกต่างชาติ พวกเขากำให้ฟีน้องทุกคนชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง ⁴ เมื่อพวกเขามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครองก็มาต้อนรับพวกเขา แล้วพวกเขาก็ได้เล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำร่วมกับพวกเขา

⁵ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่เชื่อ ยืนขึ้นกล่าวว่า "มีความจำเป็นที่พวกเขาต้องเข้าสู่หนัตามธรรมเนียมและสั่งพวกเขาให้ถือปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส" ⁶ ดังนั้นพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองจึงได้ประชุมกันเพื่อพิจารณาในเรื่องนี้

⁷ หลังจากที่โต้เถียงกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกับพวกเขาว่า "ฟีน้องทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่านานมาแล้ว พระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าท่ามกลางพวกท่าน เพื่อที่จะกล่าวถึงคำแห่งข่าวประเสริฐให้พวกต่างชาติฟังและเชื่อ ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบใจมนุษย์ ได้ทรงรับรองพวกเขา ด้วยการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกเขาเหมือนอย่างทรงประทานให้กับพวกเรา ⁹ และพระองค์ไม่ได้ถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่างพวกเรากับพวกเขา ในการชำระใจพวกเขาด้วยความเชื่อ

¹⁰ เพราะฉะนั้น ตอนนี้นำไม่ว่าพวกท่านจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกไว้บนคอของพวกสาวก ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราหรือพวกเราเองแบกไม่ไหว? ¹¹ แต่พวกเราเชื่อว่า พวกเราจะได้รับความรอดโดยพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า เช่นเดียวกับพวกเขา"

¹² คนทั้งหลายก็นิ่งเงียบ ในขณะที่พวกเขาฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำกิจผ่านพวกเขาทั้งสอง

¹³ หลังจากที่พวกเขาสองคนกล่าวจบแล้ว ยากอบจึงกล่าวว่า "ฟีน้องทั้งหลาย ขอจงฟังข้าพเจ้า ¹⁴ ซีโมนได้บอกไว้ว่า พระเจ้าผู้ทรงพระคุณได้ทรงช่วยพวกต่างชาติครั้งแรก เพื่อที่จะนำชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์

¹⁵ คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่มีเขียนไว้ว่า ¹⁶ 'ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะกลับมา และเราจะสร้างเต็นท์ของดาวิดที่พังลงขึ้นมาใหม่ เราจะตั้งขึ้นใหม่และฟื้นฟูซากปรักหักพังของมัน ¹⁷ ดังนั้นเพื่อคนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งพวกต่างชาติทั้งหมดที่ออกนามของเรา' ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้แจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบตั้งแต่สมัยโบราณตรัสไว้อย่างนี้

¹⁹ เพราะเหตุนี้ ตามความเห็นของข้าพเจ้า พวกเราไม่ควรทำความลำบากให้แก่พวกต่างชาติที่หันกลับมาหาพระเจ้า ²⁰ แต่ให้พวกเราเขียนไปถึงพวกเขาว่า พวกเขาต้องงดเว้นจากสิ่งที่เป็นมลทินของรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี และการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการกินเลือด ²¹ ตั้งแต่นั้นมา มีคนในทุกเมืองที่ประกาศ และอ่านเรื่องของโมเสสในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต

²² จากนั้นพวกอัครทูต และพวกผู้ปกครอง และทุกคนในคริสตจักรก็เห็นชอบที่จะเลือกยูดาสที่เรียกว่าบาร์ซาบาสกับซิลาสผู้เป็นคนสำคัญของคริสตจักร และส่งพวกเขาไปยังเมืองอันท็อกพร้อมกับเปาโลและบาร์นาบัส ²³ พวกเขาได้เขียนว่า "บรรดาท่านอัครทูต ผู้ปกครองและฟีน้อง ขอส่งคำทักทายมายังฟีน้องชาวต่างชาติในเมืองอันท็อก แคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

²⁴ พวกเราได้ยินมาว่า มีบางคนจากพวกเรา ที่พวกเราไม่ได้ให้คำสั่งเช่นนั้นไป และสร้างความยุ่งยากให้แก่พวกท่านด้วยคำสอนที่ทำให้พวกท่านลำบากใจ ²⁵ ดังนั้นเพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเราทุกคน จึงเห็นพ้องกันที่จะเลือกบางคนและส่งพวกเขาไปหาพวกท่าน พร้อมกับบาร์นาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของพวกเรา ²⁶ ผู้ที่ยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา

²⁷ เพราะฉะนั้น พวกเราจึงส่งยูดาสกับซิลาสมา ผู้ที่จะบอกเรื่องเดียวกันนี้แก่พวกท่าน ²⁸ เพราะจะเป็นการดีต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต่อพวกเราที่จะไม่วางภาระหนักไว้บนพวกท่านเกินกว่าสิ่งที่จำเป็นเหล่านี้ ²⁹ คือให้พวกท่านงดเว้นเสียจากการกินอาหารที่บูชารูปเคารพ การกินเลือด และการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าพวกท่านละเว้นจากสิ่งเหล่านี้ ก็จะเป็นสุขแก่พวกท่าน ขอให้เป็นผู้สุขเถิด"

³⁰ ดังนั้นเมื่อพวกเขาลาจากกันแล้ว คนเหล่านั้นจึงลงมายังเมืองอันท็อก หลังจากที่ได้ประชุมกับคนทั้งปวงแล้ว พวกเขาก็มอบจดหมายฉบับนั้นให้ ³¹ เมื่อพวกเขาได้อ่านแล้ว พวกเขาก็ชื่นชมยินดี เพราะคำหนุนใจนั้น ³² ยูดาสกับซิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย ก็ได้กล่าวคำหนุนใจฟีน้องด้วยถ้อยคำมากมาย และทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้น

³³ หลังจากที่พวกเขาใช้เวลาช่วงหนึ่งที่บ้าน พวกฟีน้องก็ส่งท่านทั้งสองกลับมาหาคนเหล่านั้นที่ส่งพวกเขาไปด้วยสันติสุข ³⁴ แต่การที่ซิลาสยังคงอยู่ที่นั่นย่อมเป็นเรื่องดี ³⁵ แต่เปาโลและบาร์นาบัสยังคงอาศัยอยู่ในเมืองอันท็อกด้วยกันกับคนอื่นๆ อีกมากมาย พวกเขาได้สั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

³⁶ หลายวันต่อมา เปาโลกล่าวกับบาร์นาบัสว่า "ให้เรากลับไปกันเถอะ และเยี่ยมเยียนฟีน้องในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง" ³⁷ บาร์นาบัสต้องการพาเยโหณะที่มีชื่อว่ามาระโกไปด้วย ³⁸ แต่เปาโลคิดว่าไม่ควรพามาระโกไป เพราะมาระโกได้ละทิ้งพวกเขาทั้งสองในแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปทำงานกับพวกเขา

39 แล้วมีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรง จนพวกเขาทั้งสองต้องแยกจากกัน บาร์นาบัสจึงพามารโกไปกับเขาลงเรือไปยังเกาะไซปรัส **40** แต่เปาโลเลือกสิลาส และออกเดินทางไป หลังจากที่พวกพี่น้องได้มอบพวกเขาทั้งสองไว้ในพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า **41** แล้วเขาก็เข้าไปในแคว้นซีเรียกับแคว้นซีสีเซีย กล่าวหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็ง

Chapter 16

¹ เปาโลมายังเมืองเดอร์บี กับเมืองลิสตราด้วย และดูเถิด มีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธีอยู่ที่นั่น มารดาของเขาเป็นผู้เชื่อชาวยิว บิดาของเขาเป็นชาวกรีก ² ทิโมธีมีเชื้อเสียดังในพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม ³ เปาโลต้องการพาทิโมธีเดินทางไปกับเขา ดังนั้นเขาจึงให้ทิโมธีเข้าสุหนัต เพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าบิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีก

⁴ ขณะที่พวกเขาเดินทางไปตามเมืองต่างๆ ในระหว่างทาง พวกเขาได้ส่งคำสั่งที่พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มได้เขียนไว้ ให้แก่คริสตจักรทั้งหลาย เพื่อให้พวกเขาปฏิบัติตาม ⁵ เพราะเหตุนี้ คริสตจักรจึงเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ และมีคนเพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

⁶ เปาโลและพวกของเขาเดินทางไปที่เขตแคว้นฟรีเจียและแคว้นกาลาเทีย เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามพวกเขาไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเชีย ⁷ เมื่อพวกเขามาใกล้แคว้นมิเซียแล้ว พวกเขา ก็พยายามเข้าไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูทรงยับยั้งพวกเขาไว้ ⁸ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส

⁹ เปาโลได้เห็นนิมิตในตอนกลางคืน มีชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่ที่นั่น ร้องเรียกเขา แล้วกล่าวว่า "ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย"

¹⁰ เมื่อเปาโลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว พวกเขาก็ออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที ตามที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาไปประกาศข่าวประเสริฐกับคนเหล่านั้น

¹¹ เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงลงเรือออกจากเมืองโตรอัสมุ่งตรงไปยังเมืองสาโมรรัส และวันรุ่งขึ้นพวกเราได้มาถึงเมืองเนอาโปลิส ¹² จากนั้นพวกเราเดินทางไปยังเมืองฟิลิปปีที่เป็นเมืองที่สำคัญที่สุดในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นอาณานิคมของโรมัน พวกเราจึงพักอาศัยอยู่ในเมืองนี้เป็นเวลาหลายวัน ¹³ ในวันสะบาโต พวกเราออกไปที่ประตูเมืองที่อยู่ริมแม่น้ำ ที่พวกเราคิดว่าจะมีสถานที่สำหรับอธิษฐาน พวกเราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่พากันมาด้วยกัน

¹⁴ ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วงที่มาจากเมืองธียาทราเป็นผู้ที่นับถือพระเจ้าได้ฟังพวกเราอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของเธอให้สนใจถ้อยคำที่เปาโลพูด ¹⁵ เมื่อเธอและครอบครัวของเธอรับบัพติศมาแล้ว เธอขอรับรองพวกเราว่า "ถ้าพวกท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ขอเชิญพวกท่านมาที่บ้านของข้าพเจ้าและพักอยู่ที่นั่นเถิด" แล้วเธอก็ชักชวนพวกเรา

¹⁶ ต่อมา ขณะที่พวกเรากำลังยังไปทีสำหรับอธิษฐานแห่งหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีวิญญาณหมอดูเข้าสิงได้มาพบกับพวกเรา เธอทำให้พวกเจ้านายของเธอได้เงินอย่างมากมาโดยการทำนาย ¹⁷ ผู้หญิงคนนี้เดินตามเปาโลกับพวกเราไป ร้องตะโกนว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด ท่านเหล่านี้มาประกาศทางแห่งความรอดให้กับพวกท่าน" ¹⁸ เธอทำอย่างนี้อยู่เป็นเวลาหลายวัน จนเปาโลรู้สึกรำคาญเธอมาก จึงหันไปสั่งกับวิญญาณนั้นว่า "ข้าส่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ออกไปจากเธอเดี๋ยวนี้" และมันก็ออกไปทันที

¹⁹ เมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าหมดหวังจะได้เงินอีกแล้ว พวกเขาจึงจับเปาโลกับสิลาสและดุดลากมายังที่ว่าการเมืองอยู่ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่

²⁰ เมื่อพวกเขาพาคนทั้งสองมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ปกครองแล้วกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว และกำลังทำความยุ่งยากให้กับเมืองนี้ ²¹ พวกเขาส่งสอนสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับเราที่เป็นชาวโรมันที่ไม่ควรจะได้รับหรือปฏิบัติเลย"

²² แล้วฝูงชนลุกฮือขึ้นเล่นงานเปาโลกับสิลาส พวกเจ้าหน้าที่ปกครองก็ฉีกเสื้อผ้าของเขทั้งสองออก และสั่งให้เขียนพวกเขาด้วยไม้ ²³ เมื่อพวกเขาเขียนพวกท่านไปหลายที พวกเขาก็จับท่านทั้งสองเข้าไปในคุก และกำชับนายคุกให้ดูแลอย่างเข้มงวด ²⁴ หลังจากได้รับคำสั่ง นายคุกได้จับเขทั้งสองไปยังไว้ในคุกชั้นใน และเอาเท้าของพวกเขใส่โซ่ไว้

²⁵ เวลาประมาณเที่ยงคืน ขณะที่เปาโลกับสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และพวกนักโทษคนอื่นๆ กำลังฟังอยู่ ²⁶ ในทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงจนรากคุสสะเทือน และประตูคุกก็เปิดออกทุกบาน โซ่ก็หลุดออกจากทุกคน

²⁷ นายคุกจึงตื่นขึ้นมามองเห็นประตูคุกเปิดออก เขาชักดาบขึ้นมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย เพราะเขาคิดว่านักโทษหนีไปหมดแล้ว ²⁸ แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เพราะเราทุกคนยังอยู่ที่นี่"

²⁹ นายคุกจึงเรียกให้จุดไฟมาแล้วรับเข้าไปคุกเขาลงตัวสั่นด้วยความกลัวต่อหน้าเปาโลกับสิลาส ³⁰ และได้พาเขทั้งสองออกมา แล้วกล่าวว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจะได้รับความรอดได้?" ³¹ เขาทิ้งสองกล่าวว่า "จงเชื่อในองค์พระเยซูเจ้า แล้วท่านจะรอด ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน"

³² เขทั้งสองจึงกล่าวพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุกกับทุกคนที่มาอยู่รวมกันในบ้านของเขาฟัง ³³ ในชั่วโมงเดียวกันของคืนนั้น นายคุกได้พาพวกเขทั้งสองไปล้างบาดแผล แล้วเขากับทุกคนในครอบครัวจึงรับบัพติศมาทันที ³⁴ แล้วเขาพาเปาโลกับสิลาสไปยังบ้านของเขา แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงพวกเขา เขากับทุกคนในครอบครัวชื่นชมยินดีเป็นอันมาก เพราะพวกเขาทุกคนเชื่อในพระเจ้าแล้ว

³⁵ ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พวกเจ้าหน้าที่ปกครองจึงใช้คนมาบอกพวกเขามว่า "จงปล่อยคนเหล่านั้นไป" ³⁶ นายคุกจึงบอกถ้อยคำเหล่านั้นแก่เปาโลว่า "พวกเจ้าหน้าที่ปกครองใช้คนมาบอกข้าพเจ้าให้ปล่อยตัวท่านทั้งสองไป เพราะฉะนั้น ขอให้พวกท่านออกมา และไปด้วยสันติสุขเถิด"

³⁷ แต่เปาโลบอกกับพวกเขว่า "พวกเราเขียนเราที่เป็นคนสัญชาติโรมันต่อหน้าคนทั้งหลาย และจับเราขังไว้ในคุก และตอนนี้พวกเขาจะปล่อยเราไปอย่างลับๆ หรือ? ทำอย่างนั้นไม่ได้ ขอให้พวกเขามาพาเราออกไปเองเถิด" ³⁸ พวกเขามจึงรายงานถ้อยคำเหล่านั้นต่อพวกเจ้าหน้าที่

ปกครอง และพวกเจ้าหน้าที่ปกครองก็กลัว เมื่อได้ยินว่าเปาโลกับสิลาสเป็นชาวโรมัน ³⁹ พวกเจ้าหน้าที่ปกครองจึงมาและขอร้องพวกเขาทั้งสอง เมื่อพวกเขาพาเปาโลกับสิลาสออกมาจากคุกแล้ว พวกเขาขอให้เขาทั้งสองออกจากเมืองไป

⁴⁰ ดังนั้นเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้ว จึงมาที่บ้านของลิเดีย เมื่อเปาโลกับสิลาสได้พบกับพวกพี่น้องแล้ว เขาทั้งสองได้กล่าวหนุนใจพวกเขา แล้วเดินทางออกจากเมืองนั้น

Chapter 17

- ¹ เมื่อเปาโลกับซิลาสเดินทางผ่านเมืองอัมฟิโปลิส และเมืองอปอลโลเนีย พวกเขาทั้งสองได้มาถึงเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว
- ² เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลาอย่างที่ทำเป็นประจำ และเขาได้สนทนากับพวกเขาจากพระคัมภีร์เป็นเวลาสามวันสะบาโต
- ³ เขาเปิดพระคัมภีร์และอธิบายว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมาจากความตาย เขากล่าวว่า "พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้าประกาศกับพวกท่านคือพระคริสต์" ⁴ พวกยิวบางคนเห็นด้วย และเข้าร่วมกับเปาโลและซิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่นับถือพระเจ้า และสตรีที่เป็นคนสำคัญหลายคน และผู้คนจำนวนมาก
- ⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อเกิดความอิจฉา จึงชักชวนพวกคนชั่วร้ายบางคนจากตลาด รวมผู้คนเป็นกลุ่มใหญ่ และก่อการจลาจลในเมืองนั้น บุกเข้าไปในบ้านของยาโสน พวกเขาต้องการพาเปาโลกับซิลาสออกมาให้ประชาชน ⁶ แต่เมื่อพวกเขาไม่พบคนทั้งสอง พวกเขาจึงดุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปอยู่ต่อหน้าคณะผู้ปกครองเมือง แล้วร้องว่า "คนเหล่านี้ที่คว่ำโลกได้มานี้ด้วย ⁷ ยาโสนได้ทำการต้อนรับคนเหล่านี้ไว้ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของซซาร์ พวกเขามากกว่ามิถุนารีอีกรองค์หนึ่งคือเยซู"
- ⁸ เมื่อฝูงชนและคณะผู้ปกครองเมืองได้ยินเรื่องนี้ ⁹ พวกเขาก็ร้อนใจ หลังจากที่พวกเขาเรียกค่าประกันตัวจากยาโสนและคนอื่นๆ แล้วจึงปล่อยพวกเขาไป
- ¹⁰ คืนนั้น พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อพวกเขาทั้งสองไปถึงที่นั่น พวกเขาได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว ¹¹ พวกยิวเหล่านั้นมีจิตใจสูงกว่าพวกยิวในเมืองเธสะโลนิกา เพราะพวกเขาพร้อมรับพระวจนะด้วยสุดใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อที่จะดูข้อความเหล่านี้ว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ ¹² ด้วยเหตุนี้ จึงมีหลายคนในพวกเขาเชื่อ รวมทั้งพวกสตรีมีศักดิ์และพวกผู้ชายชาวกรีกอีกหลายคน
- ¹³ แต่เมื่อพวกยิวในเมืองเธสะโลนิกาเห็นว่า เปาโลได้ประกาศสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าที่เมืองเบโรอา พวกเขาจึงไปที่นั่นและยุยงและทำให้ฝูงชนวุ่นวายใจ ¹⁴ พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกเดินทางทะเลกันที แต่ซิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น ¹⁵ พวกคนที่ไปส่งเปาโลเหล่านั้นก็พาท่านไปยังกรุงเอเธนส์ ในขณะที่พวกเขาจะละเปาโลไว้ที่นั่น พวกเขาได้รับคำสั่งจากเปาโลถึงซิลาสกับทิโมธีว่าให้รีบไปหาเขาโดยเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้
- ¹⁶ ขณะที่เปาโลรอคอยพวกเขาอยู่ในกรุงเอเธนส์ วิทยาณของเขาก็รุ่มร้อนอยู่ภายใน เมื่อเขามองเห็นกรุงนั้นเต็มไปด้วยรูปเคารพ ¹⁷ ดังนั้นเขาจึงสนทนากับพวกยิวและบรรดาคนที่นับถือพระเจ้าในธรรมศาลานั้น และคนเหล่านั้นก็เขาพบในตลาดทุกวันด้วย
- ¹⁸ แต่มีพวกนักปรัชญาลัทธิเอปิคูเรียนและสโตอิกบางคนได้มาพบเขา บางคนกล่าวว่า "คนเก็บเศษความรู้เล็กๆ น้อยๆ คนนี้กำลังพยายามพูดเรื่องอะไร?" บางคนกล่าวว่า "เขาดูเหมือนจะเป็นผู้ที่ติดตามพระต่างชาติ" เพราะเขาประกาศเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นมาจากความตาย
- ¹⁹ พวกเขาจึงพาเปาโลไปยังสภาอาเรโอปากัส แล้วกล่าวว่า "เราขอทราบคำสอนใหม่ที่ท่านกล่าวอยู่ได้หรือไม่? ²⁰ เพราะท่านได้นำเอาเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เพราะฉะนั้น เราจึงอยากทราบว่าเรื่องราวเหล่านี้มีหมายความว่าอย่างไร" ²¹ เนื่องจากชาวกรุงเอเธนส์ และคนต่างแดนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ใช่เวลาทำอะไร นอกจากจะกล่าว หรือฟังสิ่งใหม่ๆ
- ²² ดังนั้นเปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอาเรโอปากัส แล้วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน ²³ เพราะในขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปตามทางและได้สังเกตเห็นสิ่งที่พวกท่านนมัสการ ข้าพเจ้าพบแท่นหนึ่งที่มีคำจารึกไว้ว่า "แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก" เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมาประกาศพวกท่านถึงสิ่งที่ท่านนมัสการด้วยความไม่รู้
- ²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น แต่เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ไม่ได้ทรงสถิตในพระวิหารที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ²⁵ พระองค์ไม่จำเป็นต้องมีมือมนุษย์มาปรนนิบัติรับใช้ราวกับว่าพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด เพราะพระองค์เองเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจแก่คนทั้งปวงและสิ่งสารพัด
- ²⁶ พระองค์ทรงสร้างทุกชนชาติมาจากชายคนเดียวให้มีชีวิตให้อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก ผู้ทรงกำหนดฤดูกาลและเขตแดนให้พวกเขาอาศัยอยู่ ²⁷ เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงควรแสวงหาพระเจ้า และเพื่อที่พวกเขาอาจจะเข้าไปถึงและพบพระองค์ อันที่จริงแล้ว พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกลจากคนใดในพวกเราเลย
- ²⁸ เพราะพวกเราใช้ชีวิตและเคลื่อนไหวอยู่ในพระองค์ ดังที่กวีในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เพราะเราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์' ²⁹ ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้า เราก็ไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้าเป็นเหมือนกับทองคำ หรือเงิน หรือหิน ที่สร้างขึ้นจากศิลปะและความคิดของมนุษย์
- ³⁰ เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงไม่ทรงถือโทษในเวลาที่มีมนุษย์ขาดความรู้ แต่บัดนี้ พระเจ้าทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ ³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว เป็นเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว พระเจ้าทรงรับรองชายคนหนึ่งที่ทุกคน โดยการให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย"
- ³² เมื่อชาวเอเธนส์ได้ยินเรื่องราวของการเป็นขึ้นมาจากความตาย บางคนก็เย้ยหยันเปาโล แต่บางคนกล่าวว่า "พวกเราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีก" ³³ หลังจากนั้นเปาโลก็จากพวกเขาไป ³⁴ แต่มีชายบางคนเข้าร่วมกับเปาโลและเชื่อ รวมทั้งติโอนิซิอัส สมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ ที่อยู่กับพวกเขา

Chapter 18

¹ หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้น เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ² ที่นั่นเปาโลได้พบกับชาวยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส เขาเพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาของเขาชื่อปรัสสิลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอุสได้มีคำสั่งให้พวกยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรมแล้วเปาโลได้มาหาพวกเขา ³ แล้วเปาโลได้อาศัยและทำงานอยู่กับพวกเขา เพราะพวกเขาทำงานอย่างเดียวกัน พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์

⁴ ดังนั้นเปาโลจึงสนทนากับเขาทุกวันในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต เขาชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีกให้เชื่อ ⁵ แต่เมื่อสิลาสกับทิโมธีลงมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งให้เปาโลให้เป็นพยานกับพวกยิวว่าพระเยซูคือพระคริสต์ ⁶ เมื่อพวกยิวต่อต้านและกล่าวคำหยามขำต่อเขา เปาโลก็สับัดเสื้อผ้าของเขาไปที่คนเหล่านั้นและกล่าวว่า "โทษที่พวกท่านต้องตายนั้น พวกท่านเองต้องรับผิดชอบ ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไป ข้าพเจ้าจะไปหาพวกต่างชาติ"

⁷ เมื่อเปาโลออกจากที่นั่นไปแล้ว จึงไปที่บ้านของชายคนหนึ่งชื่อทิมอธีสตัสเป็นคนที่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ติดกับธรรมศาลา ⁸ คริสปัส นายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของเขาได้มาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชาวโครินธ์หลายคนก็ฟังคำของเปาโลก็เชื่อและรับบัพติศมา

⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนนั้นว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้จงเชียว ¹⁰ เพราะเราอยู่กับเจ้า ไม่มีใครจะพยายามทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนมากมายในเมืองนี้" ¹¹ เปาโลอาศัยอยู่ที่นั่น และสอนพระวจนะของพระเจ้าให้กับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งปีหกเดือน

¹² แต่เมื่อกลัลิโอได้เป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวก็นรวมตัวกันขึ้นต่อสู้เปาโล และนำเขาไปที่ศาล ¹³ พวกเขากล่าวว่า "ชายคนนี้ได้ชักชวนประชาชนให้นับถือพระเจ้าในทางที่ผิดกฎหมาย"

¹⁴ แต่เมื่อเปาโลจะพูดบ้าง กลัลิโอก็กล่าวกับพวกยิวว่า "เจ้าพวกยิว ถ้าการกระทำนี้เป็นเรื่องการธรรม หรืออาชญากรรม ก็มีเหตุผลที่ข้าจะจัดการให้กับเจ้า ¹⁵ แต่ในเมื่อเป็นการโต้แย้งกันเรื่องถ้อยคำ เรื่องข้อ และธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้าเอง จงจัดการกันเองเถิด ข้าไม่อยากตัดสินเรื่องเหล่านี้"

¹⁶ กลัลิโอจึงไล่พวกเขาออกไปจากศาล ¹⁷ ดังนั้นพวกเขาจึงจับใส่สเนนสผู้เป็นนายธรรมศาลาและเขียนเขาต่อหน้าศาล แต่กลัลิโอไม่สนใจในเรื่องที่พวกเขาทำเลย

¹⁸ หลังจากเปาโลพักอาศัยอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน ก็ลาพวกพี่น้องลงเรือไปยังแคว้นซีเรียกับปรัสสิลาและอาควิลลา ก่อนที่จะออกจากท่าเรือเมืองเคนเคเรียไป เขาได้โดนศีรษะเพราะเขาได้บนเป็นนาคีไว้ ¹⁹ เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสสิลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ตัวเขาเองได้เข้าไปในธรรมศาลาและสนทนากับพวกยิว

²⁰ เมื่อคนเหล่านั้นขอร้องให้เปาโลอยู่ต่อไปอีก เขาก็ไม่ยอม ²¹ แต่ขณะที่จะจากพวกเขาไป เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านอีก ถ้าหากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า" แล้วเขาก็ลงเรือออกไปจากเมืองเอเฟซัส

²² เมื่อเปาโลมาถึงเมืองซีซารียา เขาก็ขึ้นไปพักกายคริสต์จักรเยรูซาเล็ม แล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก ²³ หลังจากใช้เวลาที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็ออกเดินทางไปที่เขตแดนแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจีย และกล่าวคำหนุนใจพวกเขาทุกคน

²⁴ มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองเล็กซานเดรียได้มาที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นคนมีไหวพริบดีและชำนาญมากในเรื่องพระคัมภีร์ ²⁵ ปอลโลได้รับการสอนจากคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจกระตือรือร้น เขากล่าวและสอนในเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูได้อย่างถูกต้อง แต่เขารู้เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น ²⁶ ปอลโลพูดอย่างกล้าหาญในธรรมศาลา แต่เมื่อปรัสสิลาและอาควิลลาได้ฟังเขาแล้ว พวกเขาทั้งสองจึงผูกมิตรกับปอลโล และอธิบายเรื่องราวในทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

²⁷ เมื่อปอลโลตัดสินใจที่จะไปยังแคว้นอาคาเซีย พวกพี่น้องก็กล่าวคำหนุนใจ และเขียนจดหมายฝากไปถึงพวกเขาในแคว้นอาคาเซียให้รับรองเขา เมื่อเขาไปถึงแล้ว เขาก็ได้ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่เชื่อเหล่านั้นอย่างมากโดยพระคุณ ²⁸ ปอลโลได้แย้งกับพวกยิวต่อหน้าคนทั้งปวงด้วยพลังและความชำนาญของเขา และอ้างข้อพระคัมภีร์ที่ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

Chapter 19

- ¹ ในเวลานั้น ขณะที่ยอเอลอยู่ที่ยูดาห์ เปาโลก็เดินทางผ่านเขตแดนทางตอนเหนือมายังเมืองเอเฟซัส และได้พบพวกสาวกบางคนที่ยัง ² เปาโลถามพวกเขาว่า "เมื่อพวกท่านเชื่อ พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?" พวกเขาเล่าว่ากับท่านว่า "ไม่ได้ เรายังไม่เคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย"
- ³ เปาโลจึงถามว่า "ถ้าอย่างนั้นแล้ว พวกท่านได้รับบัพติศมาอะไร?" พวกเขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น" ⁴ เปาโลตอบว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของการกลับใจใหม่ ท่านบอกกับคนทั้งหลายว่า พวกเขาคือผู้ทรงเสด็จมาภายหลัง นั่นคือ ในพระเยซู"
- ⁵ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซูเจ้า ⁶ แล้วเปาโลจึงวางมือบนพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขาทุกคน และพวกเขาพูดภาษาอื่นๆ และเผยพระวจนะ ⁷ พวกเขาทั้งหมดมีประมาณสิบสองคน
- ⁸ เปาโลเข้าไปในธรรมศาลา และพูดด้วยใจกล้าหาญในสถานที่นั้นเป็นเวลาสามเดือน ท่านถกปัญหา และชักชวนคนทั้งหลายในเรื่องที่เกี่ยวกับราชอาณาจักรของพระเจ้า ⁹ แต่เมื่อมีพวกยิวบางคนที่มีใจแข็งกระด้างและไม่ยอมเชื่อ พวกเขาร่วมพูดหยาบซ้ำเกี่ยวกับทางของพระคริสต์ต่อหน้าชุมชน ดังนั้นเปาโลจึงจากพวกเขาไป และพาพวกผู้ที่เชื่อไปจากพวกเขาด้วย เขาได้ไปพูดในห้องประชุมของทีร์นัสทุกๆ วัน ¹⁰ เขาทำเช่นนั้นเรื่อยมาเป็นเวลาสองปี เพื่อให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
- ¹¹ พระเจ้าทรงทำการอิทธิฤทธิ์ด้วยมือของเปาโล ¹² จนพวกเขาเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไป เพื่อทำให้คนที่เจ็บป่วยหายโรค และพวกวิญญาณชั่วก็ออกไปจากพวกเขา
- ¹³ แต่มีหมอผีชาวยิวคนหนึ่งเดินทางไปที่บริเวณนั้น พวกเขาได้ใช้พระนามของพระเยซูเพื่อประโยชน์ของตนเอง พวกเขาพูดกับพวกคนที่มีวิญญาณชั่วว่า "ข้าสั่งเจ้าให้ออกไป โดยพระเยซูที่เปาโลประกาศนั้น" ¹⁴ พวกคนที่ทำเช่นนั้นเป็นบุตรชายเจ็ดคนของเสวาทที่เป็นหัวหน้าปุโรหิตชาวยิว
- ¹⁵ วิญญาณชั่วคนหนึ่งจึงตอบพวกเขาว่า "ข้ารู้จักพระเยซู และข้ารู้จักเปาโล แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?" ¹⁶ วิญญาณชั่วที่อยู่ในคนนั้นก็กระโดดเข้าใส่พวกหมอผี และเอาชนะพวกเขาได้ และโจมตีพวกเขา แล้วพวกเขาก็หนีออกจากบ้านนั้นในสภาพเปลือยกายและได้รับบาดเจ็บ ¹⁷ เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วทั้งพวกยิวและพวกกรีกที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส พวกเขาเกิดความเกรงกลัวเป็นอย่างมาก และพระนามขององค์พระเยซูเจ้าจึงได้รับการยกย่องสรรเสริญ
- ¹⁸ แล้วพวกผู้ที่เชื่อหลายคนก็เข้ามาสารภาพบาป และยอมรับว่าพวกเขาเคยทำสิ่งที่ชั่วร้าย ¹⁹ หลายคนที่ใช้เวทมนต์คาถาก็เอาตำราของตนมากองรวมกันและเผาไฟต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นเงินมีมูลค่าถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ²⁰ ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้านั้นก็แพร่กระจายกว้างออกไปด้วยวิธีการที่ทรงอำนาจ
- ²¹ หลังจากที่เปาโลเสร็จสิ้นงานพันธกิจของเขาที่เมืองเอเฟซัส เขาตัดสินใจในพระวิญญาณที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เขากล่าวว่า "หลังจากที่ข้าพเจ้าไปถึงที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย" ²² เปาโลได้ส่งทิโมธีและอีรัสทัสที่เป็นผู้ช่วยของเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองยังคงอยู่ในแคว้นเอเชียอีกชั่วระยะหนึ่ง
- ²³ ในเวลานั้น ได้เกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่ยิ่งในเมืองเอเฟซัสที่เกี่ยวข้องกับทางนั้น ²⁴ มีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสที่ทำเงินให้เป็นรูปจำลองของเจ้าแม่ไดอานา ซึ่งทำรายได้อย่างมากให้กับช่างฝีมือเหล่านั้น ²⁵ ดังนั้นเขาจึงเรียกประชุมบรรดาพวกคนงานที่ทำกิจการนั้น เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย พวกท่านรู้หรือว่า ในการทำกิจการนี้ ทำให้เราได้เงินมากมาย
- ²⁶ พวกท่านได้เห็นและได้ยินมาว่า เปาโลคนนี้ได้ชักชวนผู้คนมากมายให้หันออกไปจากทางเดิม ไม่เพียงแต่เมืองเอเฟซัส แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เขาบอกว่า ไม่มีพระใดที่ทำด้วยมือมนุษย์ ²⁷ ไม่เพียงเป็นอันตรายต่อกิจการของเราที่จะไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป แต่พระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า แล้วพระนางผู้เป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับคนทั่วโลกก็จะเสื่อมเสียความยิ่งใหญ่"
- ²⁸ เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้ พวกเขาก็โกรธ และร้องออกมาว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ²⁹ จึงเกิดความวุ่นวายไปทั่วทั้งเมือง พวกเขาวิ่งกรูกันไปทั่ววิหาร พวกเขาก็จับอัสและอาร์สมากัสที่เป็นพวกที่ร่วมเดินทางของเปาโลที่มาจากแคว้นมาซิโดเนีย
- ³⁰ เปาโลต้องการเข้าไปในฝูงชน แต่พวกสาวกไม่ยอมให้เขาเข้าไป ³¹ แม้แต่พวกเจ้าหน้าที่ของแคว้นเอเชียที่เป็นเพื่อนของเขา ก็ใช้คนส่งข้อความไปวิงวอนเปาโลไม่ให้เข้าไปในวิหาร ³² บางคนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนตะโกนว่าอย่างนั้น เพราะฝูงชนพากันสับสน คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมพวกเขาจึงมาประชุมกันอยู่ที่นี่
- ³³ พวกยิวจึงผลักให้อเล็กซานเดอร์ออกไปยืนอยู่ต่อหน้าประชาชน อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือ และทำการอธิบายต่อประชาชน ³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายได้รู้ว่าเขาเป็นชาวยิว พวกเขาก็ตะโกนเป็นเสียงเดียวกันเป็นเวลาสองชั่วโมงว่า "เจ้าแม่ไดอานาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่"
- ³⁵ เมื่อเขาเห็นการสับสนได้ทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้ว เขากล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัส มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่า ชาวเมืองเอเฟซัสเป็นผู้ดูแลพระวิหารของเจ้าแม่ไดอานาผู้ยิ่งใหญ่ และรูปปั้นที่ตกลงมาจากฟ้า? ³⁶ ในเมื่อไม่มีใครปฏิเสธเรื่องนี้ได้ พวกท่านควรอยู่ในความสงบ และอย่าทำอะไรที่ไร้ความหมาย ³⁷ เพราะพวกท่านพากันเหล่านี้มาที่ศาลา ซึ่งไม่ได้เป็นพวกปล้นพระวิหาร หรือพูดหมิ่นประมาทเจ้าแม่ของเราเลย

38 เพราะฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่อยู่กับเขามีข้อกล่าวหากับคนใด ศาลนี้ก็เปิดให้ และมีผู้พิพากษา ให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเอง
39 แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นๆ อีก ก็ควรตกลงกันในการประชุมสามัญ **40** เพราะสิ่งเรากำลังเป็นอันตรายที่จะถูกฟ้องร้องว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องในการจลาจลในวันนี้ ไม่มีข้ออ้างอะไรในความวุ่นวายนี้ และเราไม่สามารถอธิบายได้" **41** เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็ให้เลิกการประชุม

Chapter 20

¹ หลังจากความวุ่นวายได้สงบลงแล้ว เปาโลจึงใช้คนไปตามพวกสาวกมา และกล่าวคำหนุนใจพวกเขา เมื่อเปาโลกล่าวคำอำลาพวกเขาแล้วจึงจากไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ² เมื่อเปาโลเดินทางผ่านเขตแดนนั้น และได้กล่าวหนุนใจผู้เชื่ออย่างมาก แล้วเขาก็ไปยังประเทศกรีก ³ หลังจากเขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน พวกยิวได้วางแผนร้ายเขาในขณะที่เขาจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย

⁴ พวกที่เดินทางไปแคว้นเอเชียกับเขา คือโสปาเธอร์ ชาวเมืองเบโรอาบุตรของปรัส อริสการคัสกับเสคุนดัส ทั้งสองคนเป็นผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกา ภายอัสชาวเมืองเดอร์บี ก็โมริกับทีกัส และโตรฟิมัสจากแคว้นเอเชีย ⁵ แต่คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปก่อน และกำลังรอเราอยู่ที่เมืองโตรอัส ⁶ หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และในเวลาห้าวัน พวกเราพบพวกเขาที่เมืองโตรอัส พวกเราได้พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

⁷ ในวันต้นสัปดาห์ เมื่อเรามาประชุมร่วมกันเพื่อทำพิธีขนมปัง เปาโลก็พูดกับผู้เชื่อเหล่านั้น เขาตั้งใจจะออกจากที่นั่นในวันรุ่งขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงพูดต่อไปจนถึงเที่ยงคืน ⁸ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้นมีตะเกียงหลายดวง

⁹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออิกทัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างได้เริ่มง่วงนอนขึ้นทุกที ในขณะที่เปาโลยังคงพูดยืดยาวต่อไปอีก ชายหนุ่มคนนั้นยังคงหลับอยู่ และพลัดตกลงไปจากชั้นสาม และเมื่อยกขึ้นมาก็พบว่าตายแล้ว ¹⁰ แต่เมื่อเปาโลลงไป เขาเหยียดตัวลงบนตัวชายคนนั้น และกอดเขาไว้ แล้วเปาโลกล่าวว่า "อย่าโศกเศร้าไปเลย เพราะเขายังมีชีวิตอยู่"

¹¹ แล้วเปาโลก็ขึ้นไปห้องชั้นบนอีกครั้ง และหักขนมปังรับประทาน หลังจากที่พักนอนกับพวกเขาต่อไปอีกจนถึงรุ่งเช้า เปาโลจึงจากไป ¹² พวกเขายังพาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไป และได้รับการหนุนใจอย่างมาก

¹³ พวกเราเองลงเรือไปยังเมืองอัสโสออกหน้าไปก่อนเปาโล เราตั้งใจว่าจะไปรอรับเปาโลลงเรือที่นั่น ซึ่งเขาปรารถนาจะทำเช่นนั้น เพราะเขาตั้งใจที่จะไปทางบก ¹⁴ เมื่อเขาได้พบกับพวกเราที่เมืองอัสโสแล้ว พวกเราก็รับเขาลงเรือ แล้วไปยังเมืองมิลเลนี

¹⁵ แล้วพวกเราออกเรือจากที่นั่นและวันต่อมาก็มาถึงฝั่งตรงข้ามเกาะคีโอส อีกวันต่อมา เรามาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาพวกเราจึงมาถึงเมืองมิลเลนี ¹⁶ เพราะเปาโลตัดสินใจที่จะผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อที่จะไม่เสียเวลาในแคว้นเอเชีย เพราะเขากำลังรีบไปให้ทันเทศกาลเพนเทกอสต์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ที่เขาจะทำเช่นนั้น

¹⁷ เปาโลจึงส่งคนเหล่านั้นจากเมืองมิลเลนีไปยังเอเฟซัส เพื่อเรียกบรรดาผู้ปกครองคริสตจักรเหล่านั้นมาพบเขา ¹⁸ เมื่อพวกเขามาพบเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกท่านเองทราบดีว่า นับตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าได้ย่างเท้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาอยู่กับพวกท่านอย่างไร ¹⁹ ข้าพเจ้ายังคงรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและด้วยน้ำตา และการทนทุกข์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า เพราะแผนร้ายของพวกยิว ²⁰ พวกท่านรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ที่ข้าพเจ้าไม่ได้ประกาศกับพวกท่าน แต่ได้สอนพวกท่านในที่ชุมนุมชนและตามบ้าน ²¹ เพื่อเป็นพยานให้กับทั้งพวกคนยิวและกรีกเกี่ยวกับการกลับใจมาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในองค์พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

²² บัดนี้ ดูเถิด พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงนำข้าพเจ้าที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่น ²³ ยกเว้นสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุกๆ เมืองว่า เครื่องจำรองและความทุกข์ยากลำบากกำลังรอคอยข้าพเจ้าอยู่ ²⁴ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากองค์พระเยซูเจ้าให้สำเร็จ เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

²⁵ บัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าทราบทั่วว่า พวกท่านทุกคนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศราชอาณาจักรของพระเจ้า จะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีก ²⁶ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันกับพวกท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าไม่มีความผิดในความตายของผู้ใด ²⁷ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นจากการกล่าวสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้ากับพวกท่าน

²⁸ เพราะฉะนั้นจงระวังทั้งตัวของพวกท่านเอง และฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแลให้ดี จงระวังที่จะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงซื้อเข้ามาด้วยพระโลหิตของพระองค์ ²⁹ ข้าพเจ้ารู้ว่า หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว จะมีฝูงสุนัขป่าที่ดุร้ายเข้ามาในพวกท่านและไม่ละเว้นฝูงแกะเลย ³⁰ ข้าพเจ้ารู้ว่า แม้แต่ในพวกท่านเองก็จะมีบางคนที่กำลังสิ่งที่ทำให้เขาไป เพื่อชักชวนพวกสาวกให้หลงตามพวกเขาไป

³¹ เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังให้ดี จำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน ³² บัดนี้ ข้าพเจ้าขอมอบพวกท่านไว้กับพระเจ้าและพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ ที่สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และให้พวกท่านเป็นผู้รับมรดกท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถวายตัวแด่พระเจ้า

³³ ข้าพเจ้าไม่ได้โลกเอาเงิน ทองหรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴ พวกท่านเองทราบทั่วว่า มือทั้งสองของข้าพเจ้าได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตนเองและสำหรับพวกคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ³⁵ ข้าพเจ้าได้วางแผนอย่างให้พวกท่านในทุกเรื่องแล้ว ในการที่จะช่วยคนที่อ่อนแอด้วยการทำงาน และพวกท่านควรจะระลึกถึงพระวจนะขององค์พระเยซูเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ"

³⁶ หลังจากที่ได้กล่าวเช่นนี้แล้ว เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานร่วมกับพวกเขาทุกคน ³⁷ มีการร้องไห้อย่างมากและกอดคอเปาโลและจูบเขา ³⁸ พวกเขาโศกเศร้าอย่างที่สุด เพราะถ้อยคำที่เปาโลกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเปาโลอีก แล้วพวกเขาก็พาเขาไปส่งที่เรือ

Chapter 21

- ¹ เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงแล้วก็ลงเรือไป พวกเราตรงไปยังเกาะโซส วันรุ่งขึ้น พวกเราได้มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นพวกเขาก็ไปยังเมืองปาการา
- ² เมื่อพวกเขาพบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปเมืองฟินีเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้นแล่นออกไป
- ³ หลังจากเห็นเกาะโซปรัสแล้ว ก็ผ่านเกาะนั้นไปทางซ้าย และพวกเราไปยังแคว้นซีเรียและจอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะเรือต้องเอาของที่บรรทุกมาขึ้นที่นั่น ⁴ หลังจากพวกเราหาพวกสาวกพบแล้ว พวกเราก็พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน พวกสาวกเหล่านี้ได้กล่าวกับเปาโลโดยพระวิญญาณไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
- ⁵ เมื่อพวกเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว พวกเราจึงออกเดินทางไป บรรดาพวกสาวกพร้อมกับภรรยาและบุตรตามมาส่งพวกเรา จนพวกเราออกจากเมืองนั้น แล้วพวกเขาก็คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ⁶ และกล่าวอำลาซึ่งกันและกัน แล้วพวกเราจึงลงเรือไป ในขณะที่พวกเขากลับบ้านไป
- ⁷ เมื่อแล่นเรือจากเมืองไทระแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองทอลเลมิส พวกเราจึงไปคำนับทักทายพี่น้องที่นั่น และพักอยู่กับพวกเขาวันหนึ่ง ⁸ วันรุ่งขึ้นพวกเขาก็จากไปและไปยังแคว้นซีเรีย พวกเราเข้าไปในบ้านฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดคนนั้น และพวกเราพักอยู่กับเขา
- ⁹ ขณะนั้น ฟิลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ
- ¹⁰ เมื่อเราพักอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออาบาสลงมาจากแคว้นยูเดีย ¹¹ เขามาหาพวกเราแล้วเอาเข็มขัดของเปาโลไปมัดมือและเท้าของเขาด้วยเข็มขัดนั้น แล้วกล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเข็มขัดนี้ แล้วพวกเขาจะส่งมอบท่านไว้ในมือของพวกต่างชาติ'"
- ¹² เมื่อพวกเราได้ยินเรื่องนี้ พวกเรากับพวกคนที่อยู่ที่นั่นก็อ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ แล้วเปาโลจึงตอบว่า "พวกท่านกำลังทำอะไรอยู่ ด้วยการร้องให้ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ไม่เพียงแต่จะถูกผูกมัด แต่พร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อพระนามขององค์พระเยซูเจ้า" ¹⁴ เมื่อเปาโลไม่ยอมฟังคำขอร้อง พวกเราจึงไม่พยายามที่จะพูดอีก แล้วกล่าวว่า "ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"
- ¹⁵ หลังจากนั้น พวกเราจึงเก็บสัมภาระแล้วขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ มีสาวกบางคนจากแคว้นซีเรียไปกับพวกเราด้วย พวกเขาพาพวกเราไปหาชายคนหนึ่งชื่อนาซันนาสจากเกาะโซปรัสที่เป็นสาวกในช่วงแรก และให้พวกเราอาศัยอยู่กับเขา
- ¹⁷ เมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็มาต้อนรับพวกเราด้วยความยินดี ¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราไปหาเยเรม และพวกผู้ปกครองทุกคนอยู่ที่นั่น ¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับทักทายคนเหล่านั้นแล้ว เขาจึงเล่าเหตุการณ์ตามลำดับที่พระเจ้าทรงกระทำท่ามกลางพวกต่างชาติผ่านพันธกิจของเขา
- ²⁰ เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ ก็สรรเสริญพระเจ้า และพวกเขากล่าวกับเปาโลว่า "ท่านเห็นแล้วว่า มีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อ พวกเขาทุกคนมีความมุ่งมั่นในการถือรักษาพระบัญญัติ ²¹ พวกเขาได้รับคำบอกเกี่ยวกับท่านว่า ท่านสอนให้พวกเขายึดถือทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในหมู่คนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสสและบอกพวกเขาไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัต และไม่ต้องทำตามธรรมเนียมดั้งเดิม
- ²² พวกเราควรทำอย่างไร? พวกเขาคงจะกราบข่าวว่าท่านมา ²³ ดังนั้นพวกเราจะบอกท่านว่า พวกเรามีผู้คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ ²⁴ จงพาคนเหล่านั้นไปและทำพิธีชำระตัวท่านร่วมกับพวกเขา และเสียเงินให้พวกเขา เพื่อให้พวกเขาไถ่บาป เพื่อที่ทุกคนจะได้รู้ว่าเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ยินเกี่ยวกับท่านเป็นความจริง และได้รู้ว่าพวกท่านก็ปฏิบัติตามพระบัญญัติเช่นกัน
- ²⁵ ส่วนพวกต่างชาติที่เชื่อนั้น พวกเราได้เขียนจดหมายคำสั่งให้พวกเขางดเว้นจากกินอาหารที่บูชารูปเคารพ จากการกินเลือด จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี" ²⁶ แล้วเปาโลจึงพาคนเหล่านั้นไป และวันรุ่งขึ้น ก็ทำพิธีชำระตนเองด้วยกันกับพวกเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหาร ประกาศกำหนดวันพิธีชำระ จนกว่าพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหมดทุกคนแล้ว
- ²⁷ เมื่อจวนครบเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชียได้มองเห็นเปาโลในพระวิหาร และยุยงฝูงชนให้ต่อต้านและจับเปาโล ²⁸ พวกเขาตะโกนว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยพวกเราเถิด ชายคนนี้ได้สอนทุกคนในทุกแห่งให้เป็นศัตรูต่อชนชาติเรา ต่อพระบัญญัติ และต่อสถานที่นี้ นอกจากนี้ เขายังพาคนกรีกเข้ามาในพระวิหาร ซึ่งทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งนี้เปื้อนมลทิน" ²⁹ เพราะก่อนหน้านี้คนพวกนั้นได้เห็นโตรฟีมัซชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมืองนั้น และพวกเขาก็คิดว่า เปาโลพาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร
- ³⁰ คนทั้งเมืองจึงโกรธมาก ประชาชนก็วิ่งกรูเข้าไปและจับเปาโล พวกเขาถูกลากเปาโลออกมาจากพระวิหาร แล้วปิดประตูทันที ³¹ ขณะที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโล ข่าวเรื่องนี้มาถึงผู้บัญชาการกองพัน ว่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดความวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง
- ³² เขาจึงนำพวกทหาร และบรรดานายร้อยวิ่งไปที่ฝูงชนทันที เมื่อประชาชนเห็นนายพันมาพร้อมพวกทหาร พวกเขาก็หยุดตีเปาโล ³³ แล้วนายพันจึงเข้าไปใกล้ แล้วจับเปาโล และสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่าเขาเป็นใครและได้ทำอะไรไปบ้าง
- ³⁴ บางคนในฝูงชนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันไม่สามารถรู้เรื่องอะไรได้ เพราะเสียงเหล่านั้น เขาจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร ³⁵ เมื่อเปาโลมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารก็แบกเขาไป เนื่องจากความรุนแรงของฝูงชน ³⁶ เพราะฝูงชนได้ติดตามไป และยังคงร้องตะโกนว่า "ฆ่ามันเสีย"

³⁷ ขณะที่เปาโลถูกนำตัวมายังกรมทหารแล้ว เขาก็กล่าวกับนายพันว่า "ขอให้ข้าพเจ้าพูดกับท่านสักหน่อยได้ไหม?" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกได้หรือ?" ³⁸ เจ้าไม่ใช่คนอียิปต์ที่ก่อการกบฏคราวก่อน และพวกผู้ก่อการร้ายสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารหรือ?"

³⁹ เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวมาจากเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ข้าพเจ้าเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนี้ ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนหน่อย" ⁴⁰ เมื่อนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนชั้นบันไดและโบกมือให้กับประชาชน เมื่อเจียบสงบลงแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

Chapter 22

¹ "พี่น้องและผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำแก้ต่างของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะให้แก้ท่านทั้งหลาย" ² เมื่อฝูงชนได้ยินเปาโลพูดกับพวกเขาในภาษาฮีบรู พวกเขา ก็เริ่มเขียนเสียง เขากล่าวว่า

³ "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดในเมืองการซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการศึกษาในเมืองนี้ที่แทบเท่าของกามาเลียเอล ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนอย่างเคร่งครัดตามบทบัญญัติของบรรพบุรุษของเรา ข้าพเจ้าหวงแหนพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกท่านในวันนี้" ⁴ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงพวกที่ถือทางนี้จนถึงตาย ข้าพเจ้าผูกมัดทั้งชายและหญิงและส่งพวกเขาไว้ในคุก ⁵ มหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทุกคนสามารถเป็นพยานได้ว่าข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากพวกเขาสำหรับพี่น้องในเมืองดามัสกัสให้ข้าพเจ้าเดินทางไปที่นั่น และข้าพเจ้านำผู้ที่ถือในทางนี้กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการลงโทษ

⁶ มีเหตุการณ์เกิดขึ้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางและใกล้เมืองดามัสกัสประมาณเที่ยงวัน ทันใดนั้นมีแสงจ้าจากสวรรค์ส่องแสงอยู่รอบตัวข้าพเจ้า ⁷ ข้าพเจ้าล้มลงกับพื้นและได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า 'เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?' ⁸ ข้าพเจ้าตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เราคือเยซูชวานาซาเรธ ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง'

⁹ บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงของพระองค์ผู้ที่ตรัสกับข้าพเจ้า ¹⁰ ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ควรจะทำอย่างไร?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกทุกสิ่งที่เจ้าต้องทำ' ¹¹ ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นได้เนื่องจากความสว่างของแสงนั้น ดังนั้นผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าได้อุ้มมือข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

¹² ที่นั่นข้าพเจ้าได้พบกับชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเป็นคนมีศรัทธาตามบทบัญญัติและเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ที่นั่น ¹³ เขามาหาข้าพเจ้า ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้าและพูดว่า 'พี่เฮโลเอ๋ย ท่านจงเห็นเถิด' ในทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

¹⁴ แล้วเขาพูดว่า 'พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้เลือกท่านให้ทราบพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อที่จะเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและได้ยินเสียงที่มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์' ¹⁵ เพราะท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ต่อทุกคนถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน ¹⁶ บัดนี้เหตุใดท่านจึงรออยู่? จงลุกขึ้นรับบัพติศมาและชำระความผิดบาปของท่าน ด้วยการออกพระนามของพระองค์

¹⁷ หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับไปกรุงเยรูซาเล็มและในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานในพระวิหาร มีสิ่งเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าได้รับนิมิต ¹⁸ ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรับออกจากรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา'

¹⁹ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า 'พระองค์เจ้าข้า พวกเขาเองรู้ว่าข้าพเจ้าได้จองจำและเขียนตีผู้ที่เชื่อในพระองค์ในธรรมศาลาทุกแห่ง' ²⁰ เมื่อโลหิตของสเกเฟนที่เป็นพยานของพระองค์ได้ล้มลง ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ใกล้ๆ และเห็นชอบ และข้าพเจ้าได้เฝ้าเสื้อผ้าของผู้ที่ฆ่าเขา' ²¹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงออกไป เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ'

²² พวกประชาชนยอมให้เขากล่าวในจุดนี้ แต่แล้วพวกเขาตะโกนว่า "เอาคนเช่นนี้ออกไปจากแผ่นดินโลก เพราะเขาไม่ควรที่จะมีชีวิตอยู่" ²³ ขณะที่พวกเขาตะโกน ก็ทิ้งเสื้อคลุมของพวกเขาและโยนฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ ²⁴ นายพันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้ามาในป้อมปราการ เขาสั่งว่าเปาโลควรจะถูกละทิ้งด้วยการเขียนตี เพื่อให้เปาโลจะได้รู้ว่าทำไมพวกเขาจึงต่อต้านเขาเช่นนั้น

²⁵ เมื่อพวกเขาเอาเชือกมัดมัดเปาโล เปาโลได้กล่าวกับนายร้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "เป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายแล้วหรือที่ท่านเขียนตีคนที่เป็นชาวโรมันและยังไม่ได้ประกาศว่าทำผิด?" ²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินดังนั้น เขาได้ไปหานายพันและบอกเขาว่า "ท่านจะทำการอย่างไร? เนื่องจากชายผู้นี้เป็นคนสัญชาติโรม"

²⁷ นายพันจึงมาและพูดกับเขาว่า "จงบอกเราว่าท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ?" เปาโลกล่าวว่า "ใช่" ²⁸ นายพันตอบว่า "จะต้องใช้เงินจำนวนมากทีเดียวที่เราจะได้รับสัญชาติ" แต่เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมแต่กำเนิด" ²⁹ จากนั้นคนทั้งหลายที่กำลังไต่สวนเขาก็ได้ละเขาไปทันที นายพันเองก็กลัว เมื่อเขารู้ว่าเปาโลเป็นคนสัญชาติโรม เพราะเขาได้มัดท่านไว้

³⁰ ในวันรุ่งขึ้น นายพันต้องการทราบความจริงเกี่ยวกับข้อกล่าวหาของชาวยิวกับเปาโล เขาจึงถอดเครื่องจองจำของเปาโลออกและสั่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภามาประชุมกัน จากนั้นเขาพาเปาโลลงมาและให้เปาโลอยู่ท่ามกลางพวกเขา

Chapter 23

- ¹ เปาโลแห่งมอญไปที่สมาชิกสภาและกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยจิตสำนึกอันดีทุกอย่างจนถึงทุกวันนี้" ² มหาปุโรหิตอานาเนียสั่งให้ผู้ที่ยืนอยู่ข้างๆ ตบปากเปาโล ³ แล้วเปาโลได้กล่าวแก่เขาว่า "พระเจ้าจะทรงตีท่าน ท่านเป็นพยานด้วยปฐมนิวรณ์ ท่านกำลังนั่งพิพากษาข้าพเจ้าตามบทบัญญัติ ทั้งยังสั่งให้ตบข้าพเจ้าซึ่งเป็นการต่อต้านบทบัญญัติหรือ?"
- ⁴ คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ กล่าวว่า "นี่เจ้ากล้าดูหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?" ⁵ เปาโลกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต เพราะมิเช่นนั้นว่า อย่าพูดชั่วร้ายต่อผู้ปกครองของเจ้า"
- ⁶ เมื่อเปาโลเห็นว่าส่วนหนึ่งของสภาเป็นพวกสะดูสีและพวกฟาริสีอื่นๆ เขาจึงพูดเสียงดังในสภาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณานี้ก็เพราะเรื่องความหวังในการฟื้นคืนชีพจากความตายอย่างมั่นใจ" ⁷ เมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ก็เกิดการโต้เถียงระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยก ⁸ เนื่องจากพวกสะดูสีกล่าวว่าไม่มีการฟื้นคืนชีพ ไม่มีภูตสวรรค์ และไม่มีวิญญาณ แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งหมด
- ⁹ ดังนั้นจึงเกิดความโกลาหลขึ้นอย่างมากมาย และพวกอาลักษณ์บางส่วนที่อยู่ในฝ่ายพวกฟาริสีได้ยืนขึ้นและถกเถียงกันว่า "เราพบว่าชายผู้นี้ไม่มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณหรือภูตสวรรค์จะพูดกับเขาจะเป็นอะไรไป?" ¹⁰ เมื่อการโต้เถียงเริ่มรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกเป็นชิ้นๆ เขาจึงสั่งให้ทหารลงมือและพาเขาออกจากหมู่สมาชิกสภาและนำเขาเข้าไปในป้อมปราการ
- ¹¹ ในคืนต่อมา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างเขาและตรัสว่า "อย่ากลัวเลยเพราะเจ้าเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นเจ้าต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วย"
- ¹² ในเวลารุ่งเช้า มีพวกยิวบางคนได้ทำการตกลงและเรียกร้องให้แข่งสาปตนเอง พวกเขากล่าวว่าพวกเขาจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาจะฆ่าเปาโล ¹³ ผู้ที่วางแผนการนี้มีมากกว่าสี่สิบคน
- ¹⁴ พวกเขาเดินไปหาพวกหัวหน้านักปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่และกล่าวว่า "เราได้มอบตัวเองอยู่ภายใต้คำสาปแช่งที่จะไม่กินอะไรจนกว่าจะได้นำเปาโล ¹⁵ ดังนั้น จงให้สภาพอนุญาตที่จะนำเขาลงไปให้แก้ท่าน เพื่อท่านจะตัดสินคดีของเขาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น สำหรับเรา เราพร้อมที่จะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาที่นี่"
- ¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยืนยันว่าพวกเขากำลังจัดฉากรออยู่ ดังนั้นเขาจึงได้ไปและเข้าไปในป้อมปราการและบอกเปาโล ¹⁷ เปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งและกล่าวว่า "พาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีบางอย่างที่จะต้องบอกแก่ท่าน"
- ¹⁸ ดังนั้นนายร้อยจึงรับคนหนุ่มและนำเขาไปหานายพันและกล่าวว่า "เปาโลซึ่งเป็นนักโทษได้เรียกข้าพเจ้าไปหาเขา และขอให้ข้าพเจ้านำชายหนุ่มคนนี้มีมาหาท่าน เขามีบางสิ่งที่จะต้องบอกแก่ท่าน" ¹⁹ นายพันจึงจับมือชายหนุ่มไปยังสถานที่ส่วนตัวและถามเขาว่า "ท่านจะบอกอะไรแก่เรา?"
- ²⁰ ชายหนุ่มกล่าวว่า "พวกยิวได้ตกลงที่จะขอให้ท่านนำเปาโลลงไปยังสภาในวันพรุ่งนี้ราวกับว่าพวกเขาจะสอบคดีของเขาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ²¹ แต่ท่านอย่าให้พวกเขา เพราะมีชายมากกว่าสี่สิบคน ที่กำลังจัดฉากรอเขาอยู่ พวกเขาถูกเรียกร้องให้สาปแช่งตนเองว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาจะได้นำเขา แต่ตอนนี้พวกเขาเตรียมพร้อม รอการยินยอมจากท่าน"
- ²² ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป หลังจากแนะนำเขาว่า "อย่าบอกใครว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้แก่เรา" ²³ จากนั้นเขาได้เรียกนายร้อยสองคนมาและกล่าวว่า "ให้จัดกองทหารสองร้อยคน ทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคนเตรียมพร้อมที่จะเดินทางไกลไปยังเมืองซีซารียา ท่านจะออกในเวลาสามทุ่มของคืนนี้" ²⁴ เขายังสั่งให้พวกเขาจัดเตรียมสัตว์ให้เปาโลขี่ และพาเขาไปหาเฟลิซผู้ว่าราชการเมืองอย่างปลอดภัย
- ²⁵ จากนั้นเขาได้เขียนจดหมายดังนี้ว่า ²⁶ "คลาวดิอุสสิเซียส เรียนท่านเฟลิซผู้ว่าราชการเมืองที่ยอดเยี่ยมที่สุด ²⁷ ชายผู้นี้ถูกจับโดยชาวยิวและกำลังจะถูกพวกเขาฆ่า ข้าพเจ้ามาหาพวกเขาพร้อมกับกองทหารและช่วยเขาไว้ เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม
- ²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะรู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงกล่าวหาเขา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนำเขาลงไปยังสภาของพวกเขา ²⁹ ข้าพเจ้าได้ทราบว่าเขากำลังถูกกล่าวหาเกี่ยวกับกฎหมายของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาใดที่เขาสมควรตายหรือจำคุก จากนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบว่ามีกรวางแผนต่อชายคนนี้ ³⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านในทันที และสั่งให้โจทก์ของเขาเข้าคำฟ้องที่มีต่อเขาามาแสดงต่อหน้าท่าน"
- ³¹ ดังนั้นเหล่าทหารได้เชื่อฟังคำสั่งของพวกเขามา พวกเขารับตัวเปาโลและพาเขาไปยังเมืองอันติปาตริสในเวลากลางคืน ³² ในวันต่อมา ทหารส่วนใหญ่ได้ละพวกทหารม้าให้ไปกับเปาโล และพวกเขาเองได้กลับไปยังป้อมปราการ ³³ เมื่อทหารม้ามาถึงเมืองซีซารียาและส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง พวกเขาได้มอบเปาโลให้แก่เขาด้วย
- ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการได้อ่านจดหมาย เขาทราบว่าเปาโลมาจากแคว้นโชน เมื่อเขาเห็นว่าเปาโลมาจากซีซีเลีย ³⁵ เขากล่าวว่า "เราจะฟังเขาอย่างเต็มที่เมื่อโจทก์ของเขามาที่นี่" จากนั้นเขาสั่งให้คุมเปาโลไว้ในพระราชวังของเฮโรด

Chapter 24

¹ หลังจากห้าวัน อาณาเนียมหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และนักพูดก็มีชื่อว่าเทอร์กุลลัสได้ไปที่นั่น คนเหล่านี้นำคำฟ้องเปาโลไปให้ผู้ว่าราชการ ² เมื่อเปาโลยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ เทร์กุลลัสได้เริ่มฟ้องเขาและพูดกับผู้ว่าราชการว่า "ท่านเฟลิกซ์เจ้าข้า เพราะท่าน พวกเราจึงมีความสงบสุข ยั่งยืน และการมองการณ์ไกลของท่านนำการปฏิรูปที่ดีมายังประเทศของพวกเรา ³ ดังนั้นพวกเราจึงยินดีรับทุกอย่างที่ท่านได้ทำด้วยการขอบคุณ

⁴ เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่เหนียวรั้งท่านเกินไป ข้าพเจ้าขอให้ท่านใช้เวลาสั้นๆ ฟังข้าพเจ้าด้วยความเมตตา ⁵ เนื่องจากพวกเราได้พบว่าชายคนนี้เป็นคนยุ่งทำให้เกิดการกบฏและเป็นสาเหตุที่ทำให้ชาวียูทุกคนทั่วพิภพวุ่นวาย เขาเป็นผู้นำของนิกายนาซาเรธ ⁶ เขายังพยายามที่จะทำลายพระวิหาร ดังนั้นพวกเราจึงจับกุมเขาไว้

⁷ แต่ลิเซียสผู้บัญชาการใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของพวกเรา ⁸ เมื่อท่านถามเปาโลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ท่านจะทราบว่าเขาเล่าว่าหาเขาด้วยเรื่องอะไร" ⁹ พวกชาวียูก็ร่วมกันกล่าวหาเปาโล และกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง

¹⁰ แต่เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดโบกมือให้เปาโลพูด เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้มานานหลายปีแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้ายินดีที่จะอธิบายเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าแก่ท่าน ¹¹ ท่านจะสามารถตรวจสอบได้ว่าตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าขึ้นไปในบัสการที่กรุงเยรูซาเล็มไม่เกินสิบสองวัน ¹² เมื่อพวกเขาพบข้าพเจ้าในพระวิหาร ข้าพเจ้าไม่ได้ก่อกวนใคร และไม่ได้อยู่ในธรรมศาลาหรือในเมือง ¹³ พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ข้อกล่าวหาที่พวกเขาฟ้องร้องข้าพเจ้าแก่ท่านได้ พวกเขาจึงต่อต้านข้าพเจ้าในเวลานี้

¹⁴ แต่ข้าพเจ้ายอมรับสิ่งนี้ต่อท่านว่า ตามทางที่พวกเขาเรียกว่านิกายนั้น ในทางเดียวกันข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ข้าพเจ้าสัตย์ซื่อต่อทุกสิ่งที่อยู่ในธรรมบัญญัติและที่ผู้พยากรณ์ได้เขียนไว้ ¹⁵ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างเดียวกันในพระเจ้าเช่นเดียวกับที่คนเหล่านี้เฝ้ารอ การฟื้นคืนจากความตายของทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรม ¹⁶ ดังนั้นข้าพเจ้าได้ทำงานด้วยจิตสำนึกโดยปราศจากข้อตำหนิต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ผ่านทางทุกสิ่ง

¹⁷ ตอนนี้อย่างหลังหลายปีผ่านไป ข้าพเจ้านำการช่วยเหลือและของประทานในเรื่องเงินทองมายังชนชาติของข้าพเจ้า ¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าทำเช่นนี้ พวกยิวบางคนจากเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพิริซาร์เรตัวให้บริสุทธ์ที่ในพระวิหาร ไม่ได้อยู่กับฝูงชนหรือความวุ่นวาย ¹⁹ หากคนเหล่านี้มีสิ่งใดพวกเขาควรอยู่ต่อหน้าท่านและกล่าวสิ่งที่พวกเขาต่อต้านข้าพเจ้า

²⁰ หรือคนเหล่านี้ควรพูดในสิ่งที่ผิดที่พวกเขาพบในข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภายิว ²¹ เว้นแต่ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าพูดเสียงดังเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา 'มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับการฟื้นจากความตายที่ข้าพเจ้าถูกท่านตัดสินในวันนี้'"

²² เฟลิกซ์ได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับทางนั้นเป็นอย่างดีแล้ว เขาจึงเลื่อนการพิจารณา เขากล่าวว่า "เมื่อใดก็ตามที่ลิเซียสผู้บัญชาการลงมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เราจะตัดสินคดีของท่าน" ²³ จากนั้นเขาได้ส่งนายร้อยคุมตัวเปาโล แต่ให้ผ่อนผันบ้าง และห้ามไม่ให้ใครหยุดเพื่อนของเขาจากการช่วยเหลือหรือเยี่ยมเยียนเขา

²⁴ หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกซ์ได้กลับมาพร้อมกับตุลาการรอสยาของเขาซึ่งเป็นคนยิว เขาได้เรียกเปาโลและฟังเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์จากเขา ²⁵ แต่เมื่อเปาโลให้เหตุผลเกี่ยวกับความชอบธรรม การควบคุมตนเองและการพิพากษาที่จะมา เฟลิกซ์ก็กลัวและกล่าวว่า "ตอนนี้จงออกไปก่อน เมื่อมีโอกาสเราจะเรียกท่าน"

²⁶ ในขณะเดียวกันเขาวางว่าเปาโลจะให้เงินแก่เขา ดังนั้นเขาจึงเรียกเปาโลและพูดคุยกับเขาน้อยครั้ง ²⁷ แต่เมื่อสองปีผ่านไป ปอรัสซิอัสเฟสทัสมาเป็นผู้ว่าราชการต่อจากเฟลิกซ์ แต่เฟลิกซ์ต้องการการสนับสนุนกับชาวียู ดังนั้นเขาจึงละเปาโลให้อยู่ภายใต้การควบคุมต่อไป

Chapter 25

¹ ตอนนี้เฟสตัสเข้ามาในเมือง และหลังจากนั้นสามวันเขาได้ออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² มหาปุโรหิตและชาวยิวที่มีชื่อเสียงได้นำข้อกล่าวหาเปาโลให้แก่เฟสตัส และพวกเขาพูดกับเฟสตัสอย่างรุนแรง ³ และพวกเขายกความกรุณาเฟสตัสเกี่ยวกับเปาโลว่าให้เขาเรียกเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่พวกเขาจะสามารถฆ่าเปาโลระหว่างทาง

⁴ เฟสตัสตอบว่าเปาโลเป็นนักโทษในเมืองซีซารียา และเขาเองจะกลับไปนั่นในเร็วๆ นี้ ⁵ เขากล่าวว่า "ถ้าชายผู้นี้มีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนั้นก็ให้ผู้ที่สามารถไปกับเราไปฟ้องร้องเขานั่นแหละ"

⁶ เฟสตัสพักอยู่แปดหรือสิบวันเขาก็ลงไปยังซีซารียา และในวันต่อมาเขานั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลมาให้เขา ⁷ เมื่อเขามาถึงชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มได้ยืนอยู่ใกล้ๆ และพวกเขานำข้อกล่าวหาร้ายแรงหลายอย่างที่เขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ ⁸ เปาโลปกป้องตนเองและกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดที่ต่อต้านกฎหมายของชาวยิวหรือต่อต้านพระวิหารหรือต่อต้านซีซาร์"

⁹ แต่เฟสตัสต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนของชาวยิว ดังนั้นเขาจึงตอบเปาโลและกล่าวว่า "เจ้าต้องการขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มและให้เราตัดสินเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้หรือไม่?" ¹⁰ เปาโลกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์ที่ข้าพเจ้าต้องได้รับการตัดสิน ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดผิดต่อชาวยิว ท่านก็ทราบอยู่แล้ว"

¹¹ หากแม้ข้าพเจ้าทำผิดและถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งที่สมควรตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธที่จะตาย แต่ถ้าข้อกล่าวหาของพวกเขาไม่ได้มีอะไร ไม่มีใครอาจส่งมอบข้าพเจ้าไปให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าจะอุทธรณ์ถึงซีซาร์" ¹² หลังจากที่เฟสตัสได้พูดคุยกับสภาแล้ว เขาตอบว่า "เจ้าอุทธรณ์ต่อซีซาร์ ก็จะต้องไปหาซีซาร์"

¹³ หลังผ่านไปหลายวัน กษัตริย์อากริปาพบกับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาซีซารียาเพื่อเยี่ยมเยือนเฟสตัสอย่างเป็นทางการ ¹⁴ หลังจากที่เขาอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสตัสได้เสนอคดีของเปาโลแก่กษัตริย์ เขากล่าวว่า "มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ยังเป็นนักโทษถึงไว้ที่นี่ ¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของชาวยิวนำคำฟ้องกล่าวโทษชายผู้นี้ต่อข้าพเจ้า และพวกเขาขอให้ข้าพเจ้าลงโทษเขา ¹⁶ ข้าพเจ้าได้ตอบพวกเขา เรื่องนี้ไม่ใช่ธรรมเนียมที่ชาวโรมจะให้ชายนี้ตายตามการสนับสนุน แต่ให้ชายที่ถูกกล่าวหาควรมีโอกาสที่จะเผชิญกับโจทก์ของเขาและเพื่อแก้ข้อกล่าวหาเหล่านั้น

¹⁷ ดังนั้นเมื่อพวกเขามารวมตัวกันที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ได้รอช้า แต่วันต่อมาข้าพเจ้าได้นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำชายนั้นเข้ามา ¹⁸ เมื่อโจทก์ยืนขึ้นและกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีข้อกล่าวหาใดที่พวกเขานำมากล่าวหาเขาเป็นเรื่องร้ายแรง ¹⁹ แต่พวกเขากลับนำเสนอข้อพิพาทเกี่ยวกับศาสนาของตนเองและเกี่ยวกับพระเยซูที่ตายไปแล้วซึ่งเปาโลอ้างว่ายังมีชีวิตอยู่ ²⁰ ข้าพเจ้าสับสนว่าจะตรวจสอบเรื่องนี้อย่างไร และข้าพเจ้าถามเขาว่าเขาต้องการจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตัดสินคดีเหล่านี้หรือไม่

²¹ แต่เมื่อเปาโลเรียกร้องให้อยู่ภายใต้การควบคุมตัวเพื่อการตัดสินใจของจักรพรรดิ ข้าพเจ้าได้สั่งให้เขาอยู่ภายใต้การควบคุมตัวจนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปหาซีซาร์" ²² อากริปาจึงกล่าวแก่ฟีตัสว่า "ข้าพเจ้าอยากฟังชายคนนี้ด้วย" ฟีตัสกล่าวว่า "พรุ่งนี้ ท่านจะได้ฟังเขา"

²³ ดังนั้นในวันต่อมา อากริปาและเยอร์นิสเสด็จมาพร้อมกับพริมาทมา พวกเขามาในห้องโถงกับเจ้าหน้าที่ทหารและกับคนที่มีชื่อเสียงของเมือง เมื่อฟีตัสออกคำสั่ง เปาโลจึงถูกนำมายังพวกเขา ²⁴ ฟีตัสกล่าวว่า "กษัตริย์อากริปาและท่านทุกคนที่อยู่ที่นี่กับเรา ท่านเห็นผู้ชายคนนี้ ที่คนยิวทั้งหลายพากันมาปรึกษากับข้าพเจ้าในเยรูซาเล็มและที่นี่ และพวกเขาตะโกนให้ข้าพเจ้าว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

²⁵ ข้าพเจ้าทราบมาว่าเขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรแก่ความตาย แต่เป็นเพราะเขาได้อุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจที่จะส่งเขาไป ²⁶ แต่ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดที่จะเขียนระบุให้ชัดเจนถึงจักรพรรดิ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้นำเขามาให้แก่ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านกษัตริย์อากริปา เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าอาจจะมอบโรมาลงอย่างที่จะเขียนเกี่ยวกับคดี ²⁷ เพราะดูเหมือนว่าไม่มีเหตุผลสำหรับข้าพเจ้าที่จะส่งนักโทษและไม่ได้รับข้อกล่าวหาเขา"

Chapter 26

¹ ดังนั้นอากริปาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า "เจ้าจงพูดแทนตัวตัวเอง" แล้วเปาโลจึงยืนมือออกและให้การปกป้องตนเอง ² "ท่านกษัตริย์อากริปา ข้าพระองค์มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้แก้คดีต่อหน้าพระองค์กับข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกยิว ³ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะพระองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญในประเพณีและปัญหาทุกอย่างของชาวยิว ดังนั้นข้าพระองค์จึงขอให้พระองค์โปรดดทอนฟังข้าพระองค์

⁴ แท้จริงแล้ว พวกยิวทั้งปวงต่างกราบว่าข้าพระองค์ดำเนินชีวิตอย่างไรตั้งแต่วัยหนุ่มในประเทศของตัวเองและที่กรุงเยรูซาเล็ม ⁵ พวกเขารู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นและพวกเขาคงจะยอมรับว่าข้าพระองค์อยู่ในฐานะเป็นพวกฟาริสีที่เข้มงวดในการนับถือศาสนาของเรา

⁶ บัดนี้ ข้าพระองค์ยืนอยู่ที่นี่เพื่อรับการตัดสินเพราะข้าพระองค์มองหาพระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเรา ⁷ นี่เป็นพระสัญญาสิบสองเผ่าของพวกเราที่หวังว่าจะได้เมื่อพวกเขาบ่มการพระเจ้าอย่างจริงจังตลอดทั้งวันและคืน ด้วยความหวังนี้เอง กษัตริย์อากริปา เจ้าข้า ที่พวกยิวฟ้องข้าพระองค์ ⁸ เหตุใดพวกท่านจึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ?

⁹ ครึ่งหนึ่ง ข้าพระองค์คิดกับตัวเองว่าข้าพระองค์ควรจะทำหลายสิ่งหลายอย่างที่ต่อต้านพระนามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ¹⁰ ข้าพระองค์ได้กระทำการเหล่านี้ที่ในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพระองค์ได้จับผู้เชื่อจำนวนมากคุมขังด้วยสิทธิอำนาจที่ข้าพระองค์ได้รับจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและเมื่อพวกเขาถูกฆ่าตาย ข้าพระองค์ได้ออกเสียงต่อต้านพวกเขา ¹¹ ข้าพระองค์ลงโทษพวกเขาอยู่หลายต่อหลายครั้งในทุกๆ ศาลาและข้าพระองค์พยายามที่จะบังคับให้พวกเขามั่นประมาท ข้าพระองค์โกรธพวกเขาอย่างเกรี้ยวกราดและข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาแม้แต่ต่างมือ

¹² ขณะที่ข้าพระองค์กำลังทำเช่นนี้ ข้าพระองค์ได้ไปยังเมืองดามัสกัสด้วยสิทธิอำนาจและคำสั่งจากพวกหัวหน้าปุโรหิต ¹³ และเส้นทางที่ไม่ที่นั่นในทันใดนั้น กษัตริย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างจากสวรรค์ที่สว่างจ้ากว่าดวงอาทิตย์และมันได้ส่องอยู่รอบทั้งตัวข้าพระองค์และคนที่เดินทางไปกับข้าพระองค์ ¹⁴ เมื่อเราทุกคนล้มลงกับพื้น ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพูดกับข้าพระองค์กล่าวว่า 'เป็นภาษาฮีบรูว่า "เขาโล เอ้ย เจ้าข่มเหงเรากันทำไม?" ซึ่งเจ้าก็ประตักก็ยกานัก'

¹⁵ แล้วข้าพระองค์พูดว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด?' องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า 'เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง' ¹⁶ บัดนี้จงลุกขึ้นและยืนอยู่บนเท้าของเจ้า เพราะจุดประสงค์นี้เราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งที่เจ้ากราบเกี่ยวกับเราและสิ่งที่เราจะแสดงแก่เจ้าในภายหลัง ¹⁷ และเราจะช่วยเจ้าจากผู้คนและจากคนต่างชาติที่เราส่งมาให้แก่เจ้า ¹⁸ เพื่อเปิดตาของพวกเขาและทำให้พวกเขาหันจากความมืดมาสู่ความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าพวกเขาอาจได้รับการอภัยในความบาปจากพระเจ้าและรับมรดกที่เรามอบให้กับคนที่ทั้งหลายที่ถูกแยกไว้แล้วโดยความเชื่อในพวกเรา

¹⁹ ดังนั้น กษัตริย์อากริปาเจ้าข้า ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังไม่มีผิดจากสวรรค์ ²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้ประกาศสั่งสอนว่าพวกเขาควรกลับใจและหันกลับไปหาพระเจ้า และกระทำการดีที่คุ้มค่าต่อการกลับใจ โดยเริ่มต้นกับฉันอยู่ในเมืองดามัสกัสก่อน และต่อจากนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดีย และไปยังคนต่างชาติด้วย ²¹ ด้วยเหตุนี้ชาวยิวจึงจับข้าพระองค์ในพระวิหารและพยายามที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

²² พระเจ้าได้ช่วยข้าพระองค์จนถึงทุกวันนี้ ดังนั้นข้าพระองค์จึงยืนและเป็นพยานต่อคนทั่วไปและคนที่ใหญ่ ซึ่งไม่มีอะไรมากกว่าเรื่องที่ผู้พยากรณ์และโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น ²³ ว่าพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานและพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นจากความตายและประกาศถึงความสว่างแก่ชาวยิวและคนต่างชาติ"

²⁴ เมื่อเปาโลเสร็จสิ้นการแก้ต่างของเขาแล้ว เฟสทัสได้กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า "เปาโลเอ้ย เจ้าบ้าไปแล้ว ความรู้อันมากมายของเจ้าทำให้เจ้าบ้าไปแล้ว" ²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่ได้บ้า แต่ข้าพระองค์พูดความจริงด้วยความกล้าหาญและมีสติ ²⁶ เพราะเมื่อ กษัตริย์กราบสิ่งต่างๆ ดังนั้นข้าพระองค์จึงพูดกับพระองค์ได้อย่างอิสระเพราะข้าพระองค์เชื่อว่าไม่มีอะไรที่จะถูกซ่อนไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ไม่ได้กระทำในที่ลับ

²⁷ กษัตริย์อากริปาเจ้าข้า พระองค์เชื่อพวกผู้พยากรณ์หรือไม่? ข้าพระองค์รู้ว่าท่านเชื่อ" ²⁸ อากริปาจึงกล่าวแก่เปาโลว่า "เจ้าจะชักชวนเราในระยะเวลาสั้นๆ นี้ให้เราเป็นคริสเตียนหรือไม่?" ²⁹ เปาโลกล่าวว่า "ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระเจ้าว่าไม่ว่าจะใช้เวลานานหรือยาว ไม่เพียงแต่พระองค์ที่ได้ยินข้าพระองค์ในวันนี้เท่านั้น แต่กับทุกคนที่ได้ยินที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ เว้นเสียจากโชครือนี"

³⁰ แล้วกษัตริย์ก็ลุกขึ้นยืน ทั้งผู้ว่าราชการเมืองและนางเบอร์นิส และผู้ที่กำลังนั่งอยู่กับพวกเขา ³¹ เมื่อพวกเขาออกจากห้องโถงแล้ว พวกเขาพูดคุยต่อกัน และกล่าวว่า "ชายคนนี้ได้ทำอะไรผิดที่สมควรถึงตายหรือถูกจองจำ" ³² อากริปาพูดกับเฟสทัสว่า "ชายคนนี้จะได้รับการปลดปล่อยถ้าเขาไม่ได้ยื่นอุทธรณ์ไปยังซีซาร์"

Chapter 27

¹ เมื่อตัดสินใจว่าพวกเขาควรจะไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ บางคนให้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อเลียสซึ่งเป็นนายทหารของออกัสตัส ² พวกเขาลงเรือจากเมืองออดรามิทิกุม ซึ่งต้องแล่นเรือเลียบตามแนวชายฝั่งของเอเชีย ดังนั้นพวกเขาจึงไปทะเลอาริสการคัสชาวมาซิโดเนียจากเมืองเรสะโณนิกาก็ไปกับพวกเขาด้วย

³ วันต่อมา พวกเขาได้ลงจอดที่เมืองไซดอน ที่ซึ่งเลียสได้ปฏิบัติต่อเปาโลด้วยความเมตตาและอนุญาตให้เขาไปหาเพื่อนๆ ของเขาเพื่อรับการดูแล ⁴ จากที่นั่น พวกเขาได้ไปยังทะเลและแล่นเรือรอบเกาะไซปรัสซึ่งเป็นที่ย่ำแย่เพราะลมต้านเราอยู่ ⁵ เมื่อพวกเขาแล่นข้ามทะเลที่อยู่ใกล้เมืองซีซีลและแคว้นปัมฟีเลีย พวกเขาก็มาถึงเมืองมีราแคว้นลิเซีย ⁶ ที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียที่กำลังแล่นไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงให้พวกเขาลงเรือลำนั้น

⁷ เมื่อพวกเขาได้แล่นเรือช้าๆ อยู่หลายวัน และในที่สุดก็มาถึงเมืองเคนีดัสอย่างยากลำบาก ลมได้ต้านพวกเขาไม่ให้ไปทางนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงแล่นเลียบชายฝั่งด้านที่กำบังของเกาะครีตที่อยู่ข้ามกับเมืองสัลโมเน ⁸ พวกเขาได้แล่นเรือรอบชายฝั่งด้วยความยากลำบากจนกระทั่งพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่าท่างาน ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองลาเซีย

⁹ ตอนนี้พวกเขาได้เสียเวลาไปมาก เวลาแห่งการถืออดของชาวยิวก็ผ่านไป และตอนนี้การแล่นเรือก็เริ่มอันตราย ดังนั้นเปาโลจึงเตือนพวกเขา ¹⁰ และกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางของพวกเขาจะเป็นอันตรายและเสียหายมาก ไม่เพียงสินค้าและเรือเท่านั้น แต่รวมถึงชีวิตของพวกเขาด้วย" ¹¹ แต่นายร้อยให้ความสนใจกับเจ้านายและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งที่เปาโลพูด

¹² เพราะท่าเรือก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะจอดในช่วงฤดูหนาว ชาวเรือส่วนใหญ่จึงแนะนำให้ล่องเรือจากที่นั่น ให้พวกเขาสามารถไปถึงเมืองฟีนิกซ์ด้วยวิธีการใดก็ได้ เพื่อที่พวกเขาจะได้ใช้เวลาในช่วงฤดูหนาวที่นั่น เมืองฟีนิกซ์เป็นท่าเรือในเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับทิศตะวันออกเฉียงใต้ ¹³ เมื่อลมทิศใต้เริ่มที่จะพัดเบาๆ ลูกเรือคิดว่าพวกเขามีสิ่งที่พวกเขาต้องการแล้ว ดังนั้นพวกเขาก็ถอนสมอและแล่นไปตามเกาะครีตใกล้กับชายฝั่ง

¹⁴ แต่หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีลมปั่นป่วนที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตีพวกเขาจากทั่วเกาะ ¹⁵ เมื่อเรือถูกจับหันหัวและไม่สามารถต้านลมได้ พวกเขาจึงปล่อยให้แล่นตามมันไป ¹⁶ พวกเขาได้แล่นไปทางด้านที่กำบังของเกาะเล็กๆ ที่เรียกว่าคลาวดา และพวกเขาก็สามารถรักษาเรือชูชีพได้ด้วยความยากลำบาก

¹⁷ เมื่อพวกเขาได้ยกมันขึ้นแล้ว พวกเขาใช้เชือกในการผูกเรือไว้ พวกเขากลัวว่าเรือจะเกยบนสันดอนทรายของไซตัส ดังนั้นพวกเขาก็ทอดสมอลงสู่ทะเลและแล่นเรือออกไป ¹⁸ พวกเขาถูกโจมตีด้วยพายุอย่างหนัก ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นลูกเรือเริ่มที่จะโยนสิ่งของบรรทุกทิ้งลงน้ำ

¹⁹ ในวันที่สาม ลูกเรือได้โยนสินค้าบรรทุกลงน้ำด้วยมือของพวกเขาเอง ²⁰ เมื่อดวงอาทิตย์และดวงดาวไม่ได้ส่องแสงให้กับพวกเขาหลายวันและพายุใหญ่ยังคงโจมตีเรา ความหวังที่พวกเขาจะรอดก็หายไป

²¹ เมื่อพวกเขาอดอาหารอยู่หลายวัน เปาโลได้ยืนขึ้นท่ามกลางหมู่ชาวเรือและกล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านควรฟังข้าพเจ้า และไม่ควรแล่นเรือจากเกาะครีต จนต้องได้รับบาดเจ็บและสูญเสียในครั้งนี" ²² ตอนนี้ ข้าพเจ้าขอหนุนใจพวกท่านให้มีความกล้าหาญเพื่อว่าพวกท่านจะต้องสูญเสียชีวิต แต่เพียงแต่สูญเสียเรือเท่านั้น

²³ เนื่องจากคืนที่ผ่านมานี้ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าเฝ้าบนิสการ ทูตสวรรค์ของพระองค์ได้ยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า ²⁴ และกล่าวว่า 'เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านต้องยืนต่อหน้าซีซาร์และดูเถิด พระเจ้าจะทรงประทานความเมตตาแก่ทุกคนที่ล่องเรือกับท่าน' ²⁵ ดังนั้นท่านทั้งหลาย จงกล้าหาญเถิดเพราะข้าพเจ้าวางใจในพระเจ้า ว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างที่ได้บอกแก่ข้าพเจ้า ²⁶ แต่พวกเราต้องเกยอยู่บนเกาะ"

²⁷ เมื่อถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่เรากำลังแล่นเรือด้วยวิธีนี้ และในราวเที่ยงคืนที่ทะเลอาเดรียติก ลูกเรือคิดว่าพวกเขากำลังเข้าใกล้แผ่นดินบ้างแล้ว ²⁸ พวกเขาหยั่งน้ำและพบว่าลึกหนึ่งร้อยยี่สิบฟุต หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็หยั่งอีกและพบว่าลึกเก้าสิบฟุต ²⁹ พวกเขากลัวว่าเราอาจจะชนเข้ากับโขดหิน ดังนั้นพวกเขาก็ทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือและอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ

³⁰ ลูกเรือมองหาวิธีที่จะละทิ้งเรือและได้ลัดเรือชูชีพลงไปในทะเลและแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาจะโยนสมอจากหัวเรือ ³¹ แต่เปาโลกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านไม่สามารถรอดได้" ³² แล้วทหารจึงตัดเชือกของเรือออกและปล่อยให้มันลอยไป

³³ เมื่อถึงเวลากลางวัน เปาโลได้วิงวอนพวกเขาให้ทานอาหาร เขากล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายรอและไม่ได้กินอาหาร พวกท่านไม่ได้กินอะไรเลย" ³⁴ ดังนั้นข้าพเจ้าขอรับรองให้ท่านกินอาหารบ้างเพื่อความอยู่รอดของท่าน และเส้นผมของท่านจะไม่เสียไปเลยสักเส้น" ³⁵ เมื่อเขาได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว เขาก็หยิบขนมปังและขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน จากนั้นเขาได้หักขนมปังและเริ่มรับประทาน

³⁶ จากนั้นพวกเขาก็ได้รับการหนุนใจ และพวกเขาก็รับประทานอาหาร ³⁷ เราทั้งหลายที่อยู่ในเรือนั้นมี 276 คน ³⁸ เมื่อพวกเขารับประทานอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำเรือให้มีน้ำหนักเบาขึ้นโดยการโยนข้าวสาธิลงไปในทะเล

³⁹ เมื่อเวลาล่วงไป พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินอะไร แต่พวกเขาเห็นอ่าวติดกับชายหาด พวกเขาจึงปรึกษากันว่าพวกเขาจะสามารถขับเรือไปยังที่นั่นได้หรือไม่ ⁴⁰ ดังนั้นพวกเขาก็ตัดสายสมอทิ้งไปในทะเล ในเวลาเดียวกัน พวกเขาแกะเชือกที่มัดหางเสือและยกใบเรือขึ้นบนเสากระโดงเพื่อรับ

ลม ดังนั้นพวกเขาจึงมุ่งหน้าไปยังชายหาด ⁴¹ แต่เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่กระแสน้ำสองด้านบรรจบกัน และเรือก็เกยดิน หัวเรือก็ติดอยู่ที่นั่น และไม่สามารถขยับได้ แต่ท้ายเรือเริ่มที่จะแตกออกเพราะความรุนแรงของคลื่น

⁴² ทหารวางแผนการที่จะข่านักโทษเพื่อที่จะไม่ให้มีใครสามารถว่ายน้ำออกไปและหลบหนี ⁴³ แต่นายร้อยต้องการที่จะช่วยเปาโลให้รอดตาย เขา จึงหยุดแผนการของพวกเขา และสั่งให้ผู้ที่สามารถว่ายน้ำที่จะกระโดดลงน้ำไปก่อนและเข้าไปหาฝั่ง ⁴⁴ จากนั้นผู้ที่เหลือก็ได้ทำตาม บ้างก็เกาะบนแผ่นกระดาน บ้างก็เกาะบนสิ่งต่างๆ จากเรือ ด้วยเหตุนี้ พวกเราทุกคนจึงเข้าฝั่งได้อย่างปลอดภัย

Chapter 28

- ¹ เมื่อพวกเขาถูกนำมาอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเขาก็รู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา ² คนพื้นเมืองไม่เพียงให้ความเมตตาแก่พวกเขาเท่านั้น แต่พวกเขายังก่อกองไฟ และให้การต้อนรับพวกเขาทุกคนเพราะฝนตกอย่างต่อเนื่องและหนาวเย็น
- ³ แต่เมื่อเปาโลได้รวบรวมกิ่งไม้และวางไว้บนกองไฟ มีงูตัวหนึ่งออกมาเพราะความร้อนและรบกวนมือของเขา ⁴ เมื่อคนพื้นเมืองเห็นสัตว์ห้อยลงมาจากมือของเขา พวกเขากล่าวต่อกันว่า "ชายคนนี้เป็นชาตกรแน่นอน แม้รอดจากทะเล ความยุติธรรมก็ยังไม่อนุญาตให้เขามีชีวิตรอดอยู่"
- ⁵ แต่เมื่อเขาได้สับสัตว์เข้าไปในกองไฟและไม่ได้รับอันตรายใดๆ ⁶ พวกเขาเคยดูว่าเขาจะมีอาการอักเสบเป็นไข้หรือล้มลงตายอย่างกะทันหัน แต่หลังจากที่พวกเขาเฝ้าดูเป็นเวลานานและเห็นว่าไม่มีอะไรที่เป็นเรื่องผิดปกติเกิดขึ้นกับเขา พวกเขาจึงเปลี่ยนใจและกล่าวว่าเขาเป็นพระ
- ⁷ บัดนี้ บริเวณใกล้เคียงนั้นมีดินแดนที่เป็นของคนที่เป็นหัวหน้าเกาะชื่อปูลลิอัส เขาได้ให้การต้อนรับพวกเขาและจัดเตรียมสำหรับพวกเขาด้วยความกรุณาเป็นเวลาสามวัน ⁸ ต่อมาบิดาของปูลลิอัสได้ล้มป่วยด้วยไข้และโรคบิด เมื่อเปาโลไปหาเขา เขาได้อธิษฐานวางมือบนเขาและรักษาเขาให้หาย ⁹ หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น คนอื่นๆ ที่อยู่บนเกาะที่เจ็บป่วยก็มาหาและได้รับการรักษาเสียด้วย ¹⁰ ผู้คนยังให้เกียรติพวกเขามากมาย เมื่อพวกเขากำลังเตรียมที่จะแล่นเรือ พวกเขาได้ให้สิ่งของที่พวกเขาต้องการ
- ¹¹ หลังจากสามเดือน พวกเราลงเรือของอเล็กซานเดรียที่ค้างอยู่บนเกาะในฤดูหนาว รูปสลักที่บนหัวเรื่อนั้นเป็นรูปสองพี่น้องฟาแลต ¹² หลังจากที่พวกเราลงจอดที่ไซราคิวส์ พวกเราอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน
- ¹³ จากที่นั่น พวกเราแล่นเรือมาถึงเรย์อุม หลังจากนั้นหนึ่งวันก็มีลมใต้พัดมา และในวันที่สองพวกเขาก็มาถึงเมืองปอกิโอลี ¹⁴ ที่นั่นพวกเขาได้พบกับพี่น้องบางคนและได้เชิญให้ไปพักกับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน ดังนั้นพวกเราจึงมาถึงกรุงโรม ¹⁵ พี่น้องที่อยู่ที่นี่ หลังจากพวกเขาได้ยินเกี่ยวกับพวกเรา ก็ได้มาพบกับพวกเราที่ตลาดอัปปิอัส และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลได้พบพี่น้องแล้ว เขายกย่องพระเจ้าและได้รับกำลังใจ
- ¹⁶ เมื่อพวกเขาเข้าไปในกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวกับทหารที่คุมเขาไว้ ¹⁷ หลังจากนั้นสามวัน เปาโลถูกเรียกพร้อมกับคนเหล่านั้นที่เคยเป็นผู้นำในหมู่ชาวยิว เมื่อพวกเขามาร่วมกันแล้ว เขากล่าวกับพวกเขาว่า "พี่น้องที่รัก แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผู้คน หรือประเพณีของบรรพบุรุษของเรา ข้าพเจ้าได้ถูกส่งให้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มไปอยู่ในมือของชาวโรมัน ¹⁸ หลังจากพวกเขาได้สวนข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาปรารถนาให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ เพราะไม่มีเหตุผลในตัวข้าพเจ้าต่อการลงโทษถึงตาย
- ¹⁹ แต่เมื่อพวกเขายึดติดกับความปรารถนาของพวกเขา ข้าพเจ้าถูกบังคับให้อุทธรณ์ไปยังซีซาร์ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ขอกล่าวหาใดที่ข้าพเจ้านำมาต่อต้านชนชาติของข้าพเจ้า ²⁰ เหตุเพราะการอุทธรณ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอที่จะพบกับท่าน และได้พบกับท่าน นี่เป็นเพราะสิ่งที่อิสราเอลมีความมั่นใจจนข้าพเจ้าถูกล่ามด้วยโซ่"
- ²¹ แล้วพวกเขาพูดกับเปาโลว่า "เราไม่ได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียที่เกี่ยวกับท่านหรือมีพี่น้องคนใดที่มารายงานหรือพูดอะไรไม่ดีเกี่ยวกับท่าน ²² แต่พวกเราต้องการที่จะได้ยินจากสิ่งที่ท่านคิดเกี่ยวกับนิยามนี้ เพราะพวกเราทราบว่าสิ่งนี้ถูกพูดต่อต้านในทุกแห่ง"
- ²³ เมื่อพวกเขาจัดวันให้กับเปาโลแล้ว ผู้คนมากมายได้มาหาซึ่งที่อยู่อาศัยของเขา เปาโลได้นำเสนอเรื่องนี้แก่พวกเขา และเป็นพยานเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า เปาโลพยายามที่จะชักชวนให้พวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูทั้งจากกฎหมายของโมเสสและจากผู้ที่เผยพระวจนะตั้งแต่เข้าจนถึงเวลาเย็น ²⁴ บางคนได้เชื่อสิ่งที่ถูกกล่าว ขณะที่คนอื่นๆ ไม่เชื่อ
- ²⁵ เมื่อพวกเขาไม่เห็นด้วยกับคนอื่นๆ ได้ลาจากไปหลังจากที่เปาโลได้กล่าวคำหนึ่งว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะต่อบรรพบุรุษของท่าน ²⁶ พระองค์ตรัสว่า 'จงไปหาคนเหล่านี้และพูดว่า "พวกเขาจะได้ยิน แต่ไม่เข้าใจ และเห็นสิ่งที่เขาจะเห็นแต่ไม่สังเกต
- ²⁷ เพราะหัวใจของคนเหล่านี้ได้เยื่อซา หูของพวกเขาอยากที่จะได้ยิน พวกเขาปิดตาของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขาและเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขาและหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขา"
- ²⁸ ดังนั้นท่านควรจะรู้ว่าการรอดของพระเจ้านี้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติและพวกเขาจะฟัง" ²⁹ เมื่อเขาได้กล่าวว่าสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกชาวยิวก็กลับออกไป พวกเขาได้เถียงกันเป็นการใหญ่
- ³⁰ เปาโลอาศัยอยู่ในบ้านที่เขาเช่าเป็นเวลาสองปี และเขาได้ให้การต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา ³¹ เขาได้เทศนาถึงอาณาจักรของพระเจ้าและสอนสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ด้วยความกล้าหาญ ไม่มีใครหยุดเขาได้

Book: Romans

Romans

Chapter 1

¹ ข้าพเจ้าเปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และถูกแยกไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ² ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยทางบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ³ ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่ได้ทรงบังเกิดมาจากเชื้อสายของดาวิดโดยทางเนื้อหนัง

⁴ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น พระองค์ได้รับการประกาศให้เป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ โดยพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁵ โดยทางพระองค์นั้น พวกเราได้รับพระคุณและการทำน้ำที่เป็นอัครทูตเพื่อไปประกาศให้ชนทุกชาติเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ⁶ ในบรรดาชนชาติเหล่านี้ พวกท่านก็ได้รับการทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

⁷ จดหมายฉบับนี้ถึงทุกท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ที่พระเจ้าทรงรัก และเรียกให้เป็นธรรมิกชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงดลารองอยู่กับทุกท่านทั้งหลายเถิด

⁸ ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับทุกท่านทุกคน โดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะความเชื่อของทุกท่านเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก ⁹ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยวิญญาน ในการประกาศเรื่องข่าวประเสริฐของพระบุตรนั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเอ่ยถึงทุกท่านไม่เคยหยุด ¹⁰ ข้าพเจ้าทูลขอในคำอธิษฐานเสมอว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว ในที่สุดข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านตอนนี้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

¹¹ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพบทุกท่าน เพื่อจะนำของประทานฝ่ายวิญญานมาให้แก่ทุกท่าน เพื่อที่จะเสริมกำลังทุกท่าน ¹² นั่นคือข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้รับการหนุนใจซึ่งกันและกันท่ามกลางพวกท่าน ผ่านทางความเชื่อของแต่ละคน คือความเชื่อของพวกท่านและของข้าพเจ้า

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่านได้ทราบว่า ข้าพเจ้าตั้งใจจะมาหาพวกท่านหลายครั้ง (แต่จนถึงบัดนี้ยังมีอุปสรรคอยู่) เพื่อที่จะได้เก็บเกี่ยวผลท่ามกลางพวกท่าน เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้เก็บเกี่ยวท่ามกลางชนต่างชาติอื่นๆ ที่เหลือ ¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและคนต่างชาติ เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ¹⁵ ดังนั้น สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

¹⁶ เพราะข้าพเจ้าไม่ละอายในข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้าเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกเขาก่อนแล้วพวกกรีกด้วย ¹⁷ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าได้สำแดงออกมาโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ"

¹⁸ เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมมาขัดขวางความจริง ¹⁹ นี่เป็นเพราะว่าการที่จะรู้จักพระเจ้าได้ ก็ขัดแย้งกับพวกเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เขาแล้ว

²⁰ เพราะว่าสภาพของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏนั้นก็ปรากฏชัดตั้งแต่ที่ทรงสร้างโลก สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้าคือฤทธานุภาพนิรันดร์และเกวสภาพของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นปรากฏอย่างชัดเจนผ่านทางสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ²¹ นี่เป็นเพราะว่า พวกเขาไม่ได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า และไม่ได้ขอบพระคุณพระองค์ แต่กลับคิดในสิ่งที่ไร้สาระถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้จักพระเจ้าแล้ว และจิตใจอันโง่เขลาของพวกเขาที่มีดล

²² พวกเขาอ้างตัวว่ามีปัญญา แต่กลายเป็นคนโง่เขลาไป ²³ พวกเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปเสมือนของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์เดรัจฉานสี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

²⁴ เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาให้ประพฤติการโสโครกตามราคะตามหาในใจของพวกเขา ให้พวกเขาทำสิ่งที่น่าอัปยศต่อร่างกายของกันและกัน ²⁵ เพราะว่าพวกเขาเอาความจริงของเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมีสการและปรณินบิตสิ่งทีสร้างขึ้นมา แทนองค์พระผู้สร้าง ผู้ซึ่งสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญเป็นนิตย์ อามเณ

²⁶ เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้พวกเขามีกิเลสตามหาอันน่าอัปยศ พวกเขาผู้หญิงก็เปลี่ยนจากความสัมพันธ์ตามธรรมชาติให้เป็นผิดธรรมชาติ ²⁷ เช่นเดียวกัน ผู้ชายก็เลิกมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ และเร้าร้อนด้วยไฟระคายต่อกันและกัน มีพวกผู้ชายที่ประกอบกิจอันเป็นสิ่งที่น่าอัปยศต่อผู้ชายด้วยกัน พวกเขาจึงได้รับการลงโทษสมกับความผิดของพวกเขา

²⁸ เพราะพวกเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้พวกเขามีจิตใจเลวทรามในการประพฤติสิ่งเหล่านั้นที่ไม่เหมาะสม

²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยการอธรรมทั้งสิ้น ความชั่วร้าย ความโลภ และความมั่งร้าย พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา การขำพิน การวิวาท การหลอกลวง และการคิดร้าย พวกเขาเป็นพวกช่างนินทา ³⁰ ส่อเสียด และเกลียดชังพระเจ้า พวกเขาชอบใช้ความรุนแรง จ้องมอง และไอ้อวด พวกเขาริทำความชั่วใหม่ๆ และพวกเขาไม่เชื่อฟังบิดามารดา ³¹ พวกเขาไร้ความเข้าใจ พวกเขาไร้ความซื่อสัตย์ ปราศจากความรักต่อกัน และไม่มีความรักเมตตา

³² พวกเขารู้พระบัญญัติของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรตาย แต่พวกเขาไม่เพียงแต่ประพฤติสิ่งเหล่านี้เท่านั้น แต่ยังเห็นชอบกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

Chapter 2

¹ เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย เมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น พวกท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพวกท่านกล่าวโทษผู้อื่น พวกท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าพวกท่านที่กล่าวโทษเขายังประพฤติสิ่งเดียวกัน ² แต่เรารู้ว่า การพิพากษาของพระเจ้านั้นก็เป็นไปตามความจริงเมื่อการพิพากษานั้นมาถึงคนที่ประพฤติตนเช่นนั้น

³ มนุษย์เอ๋ย พวกท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น แม้ว่าพวกท่านเองก็ยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา พวกท่านคิดว่าจะรอดพ้นจากการพิพากษาของพระเจ้าได้หรือ? ⁴ หรือว่าพวกท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดม ความอดกลั้นพระทัยในการลงโทษ และความอดทนของพระองค์? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้น มุ่งที่จะนำพาพวกท่านให้กลับใจใหม่?

⁵ แต่ยิ่งพวกท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจเท่าไร พวกท่านก็ยิ่งสั่งสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองเท่านั้น ในวันแห่งพระพิโรธ นั่นคือ วันที่พระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษอันเที่ยงธรรมให้เป็นที่ยอมรับ ⁶ พระองค์จะประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา ⁷ สำหรับคนที่ทำความดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย แสวงหาคำสรรเสริญ เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้

⁸ แต่สำหรับคนที่มักยกตนข่มท่าน คนที่ไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม พระองค์จะทรงพิโรธและลงพระอาญา ⁹ พระเจ้าจะทรงทำให้เกิดความทุกข์ทรมานและความยากลำบากแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย

¹⁰ แต่คำสรรเสริญ เกียรติ และสันติสุข จะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกกรีกด้วย ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ¹² เพราะว่าคนที่ได้ทำบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ ก็จะพ้นบาปโดยปราศจากธรรมบัญญัติ และคนที่ได้ทำบาปโดยมีธรรมบัญญัติก็จะถูกพิพากษาตามธรรมบัญญัติ

¹³ เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติเท่านั้น ไม่ใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่คนที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรม ¹⁴ เพราะว่าเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมบัญญัติได้ประพฤติตามธรรมบัญญัติโดยปกติวิสัย พวกเขาก็เป็นธรรมบัญญัติให้ตนเอง แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีความรู้เกี่ยวกับธรรมบัญญัติก็ตาม

¹⁵ โดยสิ่งนี้เอง พวกเขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประพฤติที่ระบุไว้ในธรรมบัญญัตินั้น มีจารึกอยู่ในหัวใจของพวกเขา ใจสำนึกผิดชอบของพวกเขา ก็ยังเป็นพยานให้แก่พวกเขาด้วย และความคิดของพวกเขาเองนั้นแหละจะกล่าวโทษตัวเองหรือแก้ตัวให้แก่พวกเขา ¹⁶ และให้แก่พระเจ้าด้วย สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์ทุกคนตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น โดยทางพระเยซูคริสต์

¹⁷ ถ้าพวกท่านเรียกตัวเองว่ายิวและพึงพาธรรมบัญญัติ และโอ้อวดในพระเจ้า ¹⁸ และรู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และยอมรับสิ่งที่ดีเลิศ เพราะว่าพวกท่านได้เรียนรู้ในธรรมบัญญัติแล้ว ¹⁹ และถ้าพวกท่านมั่นใจว่าตัวท่านเองเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนที่หลงในความมืด ²⁰ เป็นผู้สั่งสอนคนโง่เขลา เป็นครูสอนเด็ก และมั่นใจว่าพวกท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในธรรมบัญญัตินั้น แล้วสิ่งนี้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของพวกท่านอย่างไร?

²¹ พวกท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ? พวกท่านผู้ที่เทศนาว่าไม่ควรลัทธิรูปย ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า? ²² พวกท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือไม่? พวกท่านผู้ที่รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า?

²³ พวกท่านผู้ที่ชื่นชมยินดีในการโอ้อวดธรรมบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพฤติผิดธรรมบัญญัติไหม? ²⁴ เพราะมีเขียนไว้ว่า "คนต่างชาติพุดลบหลู่พระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย"

²⁵ ถ้าพวกท่านเชื่อฟังธรรมบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์แก่พวกท่านจริง แต่ถ้าพวกท่านเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ การที่พวกท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เท่ากับว่าไม่ได้เข้าเลย ²⁶ ฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรักษาข้อบังคับของธรรมบัญญัติไว้ได้แล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตนั้น ก็ถือเหมือนกับว่าได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ? ²⁷ และคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตตามธรรมชาติของเขา จะปรับโทษพวกท่านได้ ถ้าหากเขาประพฤติตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเพราะว่าพวกท่านมีพระคัมภีร์ที่เขียนไว้แล้ว และได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังละเมิดธรรมบัญญัตินั้น

²⁸ เพราะเขาไม่ใช่ยิวที่เป็นยิวแต่เพียงภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตแต่เพียงฝ่ายเนื้อหนังภายนอกเท่านั้น ²⁹ แต่เขาเป็นยิวจากภายใน และการเข้าสุหนัตนั้นก็เป็นเรื่องของจิตใจ ในพระวิญญาณ ไม่ใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนเช่นนั้นพระเจ้าจะทรงยกย่อง แต่มนุษย์ไม่ยกย่อง

Chapter 3

¹ ฉะนั้น พวกเขาย่อมจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร? และการเข้าสู่หนัตนั้นจะมีประโยชน์อะไร? ² มีประโยชน์อย่างมากในทุกทาง ที่สำคัญที่สุดคือ การสำแดงจากพระเจ้านั้นถูกมอบไว้กับพวกยิว

³ ถ้าหากมีพวกยิวบางคนที่ไม่มีความเชื่อเล่า? ความไม่เชื่อของเขานั้น จะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ? ⁴ ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้มนุษย์ทุกคนจะพูดโกหก แต่ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่เขียนไว้ว่า "เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีอำนาจเหนือกว่าเมื่อพระองค์เข้ามาในการพิพากษา"

⁵ แต่ถ้าความอธรรมของพวกเราแสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว พวกเราจะว่าอย่างไร? พวกเราสามารถพูดว่าพระเจ้าทรงอธรรมในการนำพระพิโรธมาเหนือพวกเราหรือไม่? (ข้าพเจ้าพูดตามเหตุผลของมนุษย์) ⁶ ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร?

⁷ แต่ถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏเด่นชัดขึ้น ผ่านทางคำสาปของข้าพเจ้า จนทำให้พระองค์ได้รับคำสรรเสริญอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ทำไมข้าพเจ้ายังถูกลงโทษว่าเป็นคนบาป? ⁸ ทำไมพวกเราจึงไม่กล่าวอย่างที่มีคนรายงานใส่ความพวกเราและอย่างที่ยังมีคนยืนยันว่าพวกเราล่าวว่า "ให้พวกเราทำความชั่วเพื่อที่ว่าความดีจะเกิดขึ้น"เล่า? การพิพากษาลงโทษคนเหล่านั้นก็ยุติธรรมแล้ว

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? พวกเรากำลังแตกต่างกับตัวเองหรือ? เปล่าเลย เพราะพวกเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคน ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาป ¹⁰ สิ่งนี้เป็นตามที่เขียนไว้ว่า "ไม่มีผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย

¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า ¹² พวกเขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีคนที่กระทำความดี ไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว"

¹³ "ลาคอของพวกเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ พวกเขาใช้ลิ้นในการล่อลวง พิชของรูปร่างอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา" ¹⁴ "ปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำข่มขืน"

¹⁵ "เท้าของพวกเขาวิ่งวุ่นในการทำให้นองเลือด ¹⁶ ในทางเดินของพวกเขา มีความพิณาศและความทุกข์ ¹⁷ คนเหล่านี้ไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข"

¹⁸ "พวกเขาไม่เคยคิดที่จะยำเกรงพระเจ้าเลย"

¹⁹ บัดนี้ พวกเราารู้แล้วว่า ธรรมบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อที่จะปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกสามารถตอบคำถามของพระเจ้าสำหรับความบาปที่กระทำได้ ²⁰ นี่เป็นเพราะว่าในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรม โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้ เพราะว่ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาป

²¹ แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ปรากฏนอกเหนือธรรมบัญญัติ โดยมีพยานคือพระบัญญัติและผู้ที่เป็นผู้เผยพระวจนะ ²² นั่นคือความชอบธรรมของพระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน

²³ เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า ²⁴ และพระองค์ทรงมีพระคุณในการกระทำให้พวกเขาเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดมูลค่า โดยทางการไถ่ของพระเยซูคริสต์

²⁵ เพราะพระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูคริสต์ไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงมอบพระคริสต์ให้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความยุติธรรมของพระองค์ เนื่องมาจากการที่ไม่ทรงถือสาในความบาปที่ผ่านมาแล้ว ²⁶ โดยการอดกลั้นพระทัยของพระองค์ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะสำแดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงพิสูจน์พระองค์เองว่าทรงเป็นผู้ชอบธรรม และสำแดงว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

²⁷ ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะเอาอะไรมาอวด? ไม่มีอะไรจะอวดได้อีกแล้ว จะอวดหลักอะไรล่ะ? อวดหลักการประพฤติอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เลย แต่ต้องอวดหลักของแห่งความเชื่อ ²⁸ เราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

²⁹ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวกันเท่านั้นหรือ? พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ? ถูกแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย ³⁰ ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกันอย่างแท้จริงแล้ว พระองค์จะทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงทำให้คนที่เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมผ่านทางความเชื่อเช่นเดียวกัน

³¹ ถ้าเช่นนั้น พวกเราจะลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่พวกเราจะยกชูธรรมบัญญัติขึ้นต่างหาก

Chapter 4

- ¹ ถ้าเช่นนั้น เราจะทำอย่างไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของเราตามฝ่ายเนื้อหนัง? ² เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ เขาก็มีเหตุผลที่จะรอดได้ แต่ไม่ใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ³ เพราะพระคัมภีร์ว่าอย่างไร? ก็ว่า "อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นคนชอบธรรม"
- ⁴ ฝ่ายคนที่ทำงาน ก็ไม่ถือว่าค่าตอบแทนที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ⁵ แต่ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงกระทำให้อธรรมเป็นคนชอบธรรมได้นั้น พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม
- ⁶ ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่ไม่ได้ทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม โดยไม่ได้อาศัยการประพฤติ ⁷ ว่า "คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข ⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงถือโทษความบาป ก็เป็นสุข
- ⁹ ถ้าเช่นนั้น ความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หนทางพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนทางด้วย? เพราะพวกเขาบอกว่า "พระเจ้าทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อ" ¹⁰ ถ้าเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงถือว่าอย่างไร? เมื่ออับราฮัมเข้าสู่หนทางแล้ว หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนทาง? ไม่ใช่เมื่อเขาเข้าสู่หนทางแล้ว แต่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนทาง
- ¹¹ อับราฮัมได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หนทาง ซึ่งเป็นตราแห่งความชอบธรรม อันมาจากความเชื่อที่เขาได้มีอยู่ เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนทาง ผลแห่งเครื่องหมายนี้คือ เขาจะได้กลายเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ แม้ว่าพวกเขายังไม่ได้เข้าสู่หนทาง นี่หมายความว่าพระเจ้าจะทรงถือว่าพวกเขาเป็นผู้ชอบธรรม ¹² สิ่งนี้ยังหมายความว่าอับราฮัมจะกลายเป็นบิดาแห่งการเข้าสู่หนทางสำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เพียงแต่เป็นคนที่เขาเข้าสู่หนทางแล้วเท่านั้น แต่ยังเป็นคนที่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทั้งหลายก่อนที่จะเขาได้เข้าสู่หนทาง
- ¹³ เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและบรรดาผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่าพวกเขาจะได้ทั้งโลกเป็นมรดกนั้นไม่ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มาโดยความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อ ¹⁴ เพราะถ้าคนเหล่านั้นที่ถือธรรมบัญญัติจะเป็นทาส ความเชื่อก็ไร้ประโยชน์ และพระสัญญาก็เป็นโมฆะ ¹⁵ เพราะธรรมบัญญัตินำไปสู่พระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีภาระละเมิด
- ¹⁶ ด้วยเหตุผลนี้เอง สิ่งนี้จึงเกิดขึ้นโดยความเชื่อ เพื่อว่าพระสัญญานั้นจะเป็นได้โดยพระคุณและเป็นสิ่งที่แน่นอนสำหรับบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัมทุกคน ไม่ใช่เพียงแต่บรรดาคนที่รู้ธรรมบัญญัติเท่านั้น แต่รวมถึงคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อร่วมกันกับอับราฮัมด้วย เพราะเขาเป็นบิดาของพวกเราทุกคน ¹⁷ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า "เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย" อับราฮัมอยู่จำเพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ที่เขาเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกบรรดาสิ่งที่ยังไม่มีให้มีขึ้น
- ¹⁸ ด้วยความเชื่อมั่นในความหวังนั้น ที่เขาจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามที่เขาได้รับถ้อยคำว่า "บรรดาผู้สืบเชื้อสายของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น" ¹⁹ อับราฮัมไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ เขาเข้าใจว่าร่างกายของเขาไม่สามารถมีบุตรได้ (เพราะเขามีอายุประมาณร้อยปีแล้ว) เขายังยอมรับว่าครรภ์ของนางซาราห์ไม่สามารถมีบุตรได้อีกด้วย
- ²⁰ แต่เพราะพระสัญญาของพระเจ้า อับราฮัมจึงไม่ได้หวั่นไหวและสงสัยเลย แต่เขากลับมีความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น และถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า
- ²¹ เขาเชื่อมั่นด้วยสุดใจว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ พระองค์ทรงสามารถกระทำสำเร็จได้ ²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงทรงถือว่าความเชื่อของเขาเป็นความชอบธรรม
- ²³ การถือว่าเป็นความชอบธรรมด้วยความเชื่อนั้น ไม่ได้มีเขียนไว้สำหรับอับราฮัมแต่เพียงผู้เดียว ²⁴ แต่เขียนไว้สำหรับพวกเราด้วย ผู้ที่จะทรงถือว่าเป็นคนชอบธรรม คือพวกเราที่เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงให้อภัยพระเยซูเจ้าของเราพ้นขึ้นจากความตาย ²⁵ นั่นคือผู้ที่ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของพวกเรา และได้ทรงถูกทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

Chapter 5

- ¹ ในเมื่อพวกเราได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขในพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ² โดยทางพระองค์ พวกเราได้เข้ามาขึ้นหยั่งอยู่ในพระคุณนี้โดยความเชื่อ และพวกเราจึงขึ้นชมยินดีในความหวังที่มั่นคงเนื่องจากพระสิริของพระเจ้า
- ³ ยิ่งไปกว่านั้น พวกเรายังขึ้นชมยินดีในความทุกข์ยากของพวกเราด้วย เพราะพวกเราทราบว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน ⁴ และความอดทนทำให้เราเป็นคนที่ใช้การได้ และการเป็นคนที่ใช้การได้ก็ทำให้เกิดความหวังที่มั่นคง ⁵ และความหวังนั้นจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของพวกเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว
- ⁶ ในขณะที่พวกเรายังอ่อนกำลังอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปในเวลาที่เหมาะสม ⁷ เพราะว่าไม่ค่อยมีใครจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีอาจมีคนกลายยอมตายเพื่อคนดีก็ได้
- ⁸ แต่พระเจ้าทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย เพราะว่าในขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา
- ⁹ เหตุฉะนั้น ในเมื่อขณะนี้พวกเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราก็จะยังพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระโลหิตนั้นมากยิ่งขึ้นไปอีก
- ¹⁰ เพราะถ้าหากที่พวกเราเป็นศัตรูกับพระเจ้า พวกเราจะได้กลับคืนดีกับพระองค์ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์แล้ว มากยิ่งกว่านั้น หลังจากที่เราได้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะได้รับพรโดยชีวิตของพระองค์ ¹¹ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น พวกเราทั้งหลายยังขึ้นชมยินดีในพระเจ้าโดยผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งบัดนี้ได้กระทำให้พวกเรากลับคืนดีกับพระเจ้า
- ¹² เหตุฉะนั้น เมื่อความบาปได้เข้ามาในโลกผ่านทางคนๆ เดียว ซึ่งโดยทางนี้ ความตายก็เข้ามาผ่านทางความบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ขยายออกไปถึงมนุษยทุกคน เพราะว่ามนุษยทุกคนได้ทำบาป ¹³ ความจริงบาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนที่จะมีธรรมบัญญัติ แต่ไม่มีเหตุผลที่จะนับว่าเป็นความบาปในเมื่อไม่มีธรรมบัญญัติ
- ¹⁴ อย่างไรก็ตาม ความตายได้ครอบงำตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับอาดัม ไม่เชื่อฟังของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบอย่างผู้ที่จะต้องเสด็จมา ¹⁵ แต่ของประทานนั้นไม่เหมือนกับการละเมิด เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆ เดียวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวคือพระเยซูคริสต์ก็มีบริบูรณ์สำหรับคนเป็นอันมาก
- ¹⁶ เพราะของประทานนั้นต่างจากผลที่ได้จากการทำบาปของมนุษยคนเดียว การพิพากษาเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดของมนุษยคนหนึ่งและนำมาซึ่งการลงโทษ แต่ของประทานเกิดขึ้นหลังจากการละเมิดหลายครั้งและนำไปสู่การถือว่าเป็นคนชอบธรรม ¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนๆ เดียว ทำให้ความตายครอบงำผ่านทางคนๆ เดียวนั้น มากยิ่งไปกว่านั้น คนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และของประทานแห่งความชอบธรรมย่อมจะครอบครองในชีวิตโดยผ่านทางพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์
- ¹⁸ เหตุฉะนั้น การพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงผ่านการละเมิดครั้งเดียวฉันใด การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำมาซึ่งการถือว่าเป็นคนชอบธรรมและนำชีวิตมาถึงคนทั้งปวงฉันนั้น ¹⁹ เพราะคนเป็นอันมากต้องกลายเป็นคนบาป เพราะคนเดียวที่ไม่เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็จะกลายเป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น
- ²⁰ แต่การที่ธรรมบัญญัติเข้ามานั้นก็เพื่อจะทำให้การละเมิดปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏอยู่มาก พระคุณก็จะยิ่งไพบูลย์มากกว่านั้น ²¹ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า บาปได้ครอบงำทำให้ถึงความตายฉันใด พระคุณก็ครอบครองผ่านทางความชอบธรรมให้ถึงชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

Chapter 6

- ¹ ถ้าอย่างนั้นแล้วพวกเขาวางอย่างไร? ควรที่พวกเขาจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณปรากฏมากยิ่งขึ้นหรือ? ² อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเขาที่ตายต่อบาปแล้วจะยังคงมีชีวิตอยู่ในบาปได้อย่างไร? ³ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์ด้วย?
- ⁴ เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าในการตายนั้น สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยพระสิริของพระบิดาฉันใด เราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยฉันนั้น ⁵ เพราะว่าถ้าพวกเราได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการตายอย่างพระองค์แล้ว พวกเราก็จะได้เข้าสนิทกับพระองค์ในการเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างพระองค์ด้วยเช่นกัน
- ⁶ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของพวกเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อว่าตัวที่มีบาปนั้นจะได้ถูกทำลายไป สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อที่ว่าพวกเราจะได้ไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ⁷ ผู้ที่ตายแล้วก็ได้รับการประกาศว่าชอบธรรมในแง่ของความบาป
- ⁸ แต่ถ้าพวกเราได้ตายแล้วกับพระคริสต์ เราทั้งหลายเชื่อว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ⁹ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์จะไม่ตายอีกต่อไป ความตายจะไม่อำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป
- ¹⁰ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความตาย ที่ว่าพระองค์ได้ทรงตายต่อบาปนั้น พระองค์ได้ทรงตายคนเดียวเป็นพอ อย่างไรก็ตาม ชีวิตที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่นั้น ก็เพื่อพระเจ้า ¹¹ ในทำนองเดียวกัน ท่านต้องถือว่าตัวท่านเองได้ตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์
- ¹² เหตุฉะนั้น อย่าให้บาปมีอำนาจเหนือกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น ¹³ อย่ายอภวยะในกายของพวกท่านให้แก่บาป เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านทั้งหลายแด่พระเจ้า เหมือนคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วและมีชีวิตอยู่ และจงยอภวยะในกายของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรม ¹⁴ อย่ายอมให้บาปมีอำนาจเหนือท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ
- ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร? พวกเราจะทำบาปเพราะว่าพวกเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณหรือ? อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย ¹⁶ พวกท่านไม่รู้หรือว่า ถ้าพวกท่านมอบตัวเองให้เป็นทาสของผู้ใด พวกท่านก็ต้องเชื่อฟังและทำตามคำสั่งของผู้นั้น? นี่เป็นความจริง ไม่ว่าท่านจะเป็นทาสของความบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรมก็ตาม
- ¹⁷ แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะพวกท่านได้เป็นทาสของความบาป แต่พวกท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนที่พวกท่านได้รับมานั้น ¹⁸ พวกท่านได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากความบาปแล้ว และพวกท่านได้ถูกทำให้เป็นทาสของความชอบธรรม
- ¹⁹ ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์ เพราะเห็นแก่เนื้อหนังที่อ่อนแอของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยมอบภวยะทั้งหลายของพวกท่านให้เป็นการของการโสโครกและความชั่วร้ายฉันใด ในทำนองเดียวกัน บัดนี้ท่านทั้งหลายจงให้ภวยะของพวกท่านเป็นการของความชอบธรรมเพื่อการชำระให้บริสุทธิ์ฉันนั้น ²⁰ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายเป็นการของความบาป พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ภายใต้ความชอบธรรม ²¹ ในเวลานั้น ท่านทั้งหลายได้รับประโยชน์อะไรจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ทำให้พวกท่านต้องรู้สึกละอายหรือ? ด้วยว่าผลที่ได้รับจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้นก็คือความตาย
- ²² แต่บัดนี้เมื่อท่านทั้งหลายได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากการเป็นทาสของความบาป และได้มาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่พวกท่านได้รับก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ ²³ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

Chapter 7

¹ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว) ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์ ก็เฉพาะในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นั้น?

² เพราะว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น ต้องอยู่ในกฎของสามี แต่ถ้าสามีตาย เธอก็พ้นจากกฎของการสมรสนั้น ³ ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปอยู่กับชายคนอื่นในขณะที่สามียังมีชีวิตอยู่ เธอก็ได้ชื่อว่าล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว เธอก็พ้นจากกฎนั้น แม้เธอไปอยู่กับชายคนอื่น เธอก็ไม่ได้ผิดประเวณี

⁴ ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติผ่านทางพระกายของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้เป็นของผู้อื่น นั่นคือพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อที่เราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า ⁵ เพราะว่าเมื่อพวกเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาบาปที่ธรรมเนียมปฏิบัติทำให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของพวกเราเกิดผลที่จะนำไปสู่ความตาย

⁶ แต่บัดนี้ เราทั้งหลายได้พ้นจากธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว พวกเราได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยจัดตั้งพวกเราไว้ เพื่อที่พวกเราจะได้รับใช้ในแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่ในแบบเก่าตามตัวอักษรนั้น

⁷ ถ้าเช่นนั้นเราทั้งหลายจะว่าอย่างไร? ว่าธรรมเนียมปฏิบัติคือบาปหรือไม่? อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่ใช่เพราะธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้ว่าจะไรคือความโลภ ⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัติเป็นช่องทางที่จะทำให้เกิดความทุกข์อย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติ บาปก็ตายไป

⁹ เมื่อก่อนข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่โดยปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ แต่เมื่อพระบัญญัติมาถึง บาปก็ได้ชีวิตอีกครั้ง และข้าพเจ้าก็ตาย ¹⁰ พระบัญญัติซึ่งมีขึ้นเพื่อที่จะได้ชีวิต ก็กลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้า

¹¹ เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางในการล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายผ่านทางพระบัญญัตินั้น ¹² เหตุฉะนั้นธรรมเนียมปฏิบัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และข้อบัญญัติก็บริสุทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม

¹³ ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับกลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้าหรือไม่? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาปต่างหาก คือเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเป็นความบาปที่ได้นำความตายมาสู่ข้าพเจ้าผ่านทางสิ่งที่ดีนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อว่าโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก ¹⁴ เพราะเรารู้ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายเนื้อหนังที่ได้ถูกขายไปเป็นทาสอยู่ใต้ความบาป

¹⁵ เพราะว่สิ่งทีข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจอย่างแท้จริง เพราะว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ทำ และสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ ¹⁶ แต่ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับธรรมเนียมปฏิบัติว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นดี

¹⁷ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้กระทำอีกต่อไป แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ ¹⁸ ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวของข้าพเจ้านั้น ไม่มีความดีอะไรเลยที่อยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะว่าความปรารถนาที่จะทำดีนั้น ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะทำได้

¹⁹ ด้วยว่าการดีซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้ปรารถนาที่จะทำนั้น ข้าพเจ้ากลับทำ ²⁰ บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้าทำในสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำอีกต่อไป แต่เป็นบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ ²¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่าในตัวข้าพเจ้านั้นมีกฎอย่างหนึ่งคือ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำความดี แต่ความชั่วนั้นก็ยังคงอยู่ในตัวข้าพเจ้า

²² เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า ²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎใหม่ในจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า

²⁴ โอ้ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้? ²⁵ แต่ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้น ด้านจิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎของพระเจ้า แต่ด้านเนื้อหนังนั้น ข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

Chapter 8

¹ เพราะฉะนั้น จึงไม่มีการลงโทษสำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ² เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย

³ เพราะว่าสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังนั้น พระเจ้าได้ทรงทำแล้ว พระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาป เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพระบุตรจึงได้ทรงลงโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง ⁴ พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อว่าข้อกำหนดของธรรมบัญญัติจะได้สำเร็จในตัวพวกเรา พวกเราผู้ไม่ดำเนินตามเนื้อหนังแต่ตามพระวิญญาณ ⁵ คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังก็จะใส่ใจในสิ่งที่เนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ ก็จะใส่ใจในสิ่งที่พระวิญญาณ

⁶ เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังก็คือความตาย แต่การเอาใจใส่พระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข ⁷ การเอาใจใส่เนื้อหนังคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะนั้นไม่ได้ขึ้นกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า และไม่สามารถที่จะเป็นได้ ⁸ คนเหล่านั้นที่อยู่ในเนื้อหนังไม่สามารถจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าได้

⁹ อย่างไรก็ตาม พวกท่านก็ไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริงแล้ว แต่ถ้าใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ ¹⁰ ถ้าพระคริสต์สถิตอยู่ในพวกท่าน ร่างกายนี้ก็จะตายเนื่องจากบาป แต่วิญญาณมีชีวิตรอยู่เนื่องจากความชอบธรรม

¹¹ ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตาย สถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายนั้น จะทรงประทานชีวิตให้แก่กายซึ่งต้องตายของท่านทั้งหลายโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ ผู้สถิตอยู่ในพวกท่าน

¹² เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราเป็นหนี้ แต่ไม่ใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว พวกท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยพระวิญญาณ พวกท่านได้ทำลายการทำงานของเนื้อหนังเสีย พวกท่านก็จะมีชีวิตอยู่

¹⁴ ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า ¹⁵ ท่านทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณที่ทำให้พวกท่านเป็นทาสเพื่อให้ตกอยู่ในความกลัวอีกครั้ง แต่ท่านทั้งหลายได้รับพระวิญญาณผู้ทรงทำให้พวกท่านเป็นบุตร ซึ่งพวกเราจึงเรียกว่า "อับบา พ่อ"

¹⁶ พระวิญญาณของพระองค์เป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราทั้งหลายว่า พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า ¹⁷ ถ้าพวกเราเป็นบุตรแล้ว เราทั้งหลายก็เป็นทายาทด้วย คือทายาทของพระเจ้า และพวกเราเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าพวกเราทุกคนถูกข่มขืนด้วยกันกับพระองค์อย่างแท้จริง ดังนั้นพวกเราจึงจะได้รับศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์

¹⁸ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากแห่งยุคปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบเทียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะทรงเปิดเผยให้แก่พวกเราในอนาคต ¹⁹ เพราะสิ่งทรงสร้างนั้นรอคอยด้วยความคาดหวังอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรดาบุตรของพระเจ้าได้รับการเปิดเผย

²⁰ เพราะสิ่งที่ทรงสร้างนั้นต้องอยู่ใต้ความอับจนใจ ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงควบคุมอยู่ ด้วยมีความหวังที่มั่นคง ²¹ ว่าสิ่งทรงสร้างนั้นตัวของมันเองจะได้รับการพ้นจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และได้เข้าในเสรีภาพแห่งศักดิ์ศรีของบรรดาบุตรของพระเจ้า ²² เพราะพวกเราเชื่อว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญ และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกด้วยกันจนทุกวันนี้

²³ ไม่ใช่เพียงเท่านั้น แต่ตัวพวกเราเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกแห่งพระวิญญาณ ถึงแม้ตัวพวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในพวกเราเอง ในการรอคอยการเป็นบุตรของพวกเรา คือการที่จะทรงใส่ร่างกายของพวกเรา ²⁴ เพราะว่าด้วยความหวังที่มั่นคงนี้ พวกเราได้รับความรอดแล้ว บัดนี้ความหวังที่มองเห็นก็ไม่ใช่ความหวัง เพราะว่าใครเล่าหวังในสิ่งที่เขามองเห็น? ²⁵ แต่ถ้าพวกเรามีความหวังที่มั่นคง เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเรายังไม่เห็นนั้นแล้ว พวกเราก็รอคอยด้วยความอดทนสำหรับสิ่งนั้น

²⁶ ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเมื่อพวกเราอ่อนกำลังด้วย เพราะพวกเราไม่รู้ว่าพวกเราควรจะทำอะไร แต่พระวิญญาณเองทรงขอแทนพวกเรา ด้วยการคร่ำครวญซึ่งกล่าวเป็นถ้อยคำไม่ได้ ²⁷ พระองค์ผู้ทรงชั้นสุดล้ำลึกก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอแทนผู้เชื่อตามพระประสงค์ของพระเจ้า

²⁸ พวกเราทราบว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงให้เหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นร่วมกันเพื่อส่งผลดีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ ²⁹ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงรู้ล่วงหน้าแล้ว พระองค์ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางบรรดาพี่น้อง ³⁰ บรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนนั้น พระองค์ทรงเรียกมาด้วย ผู้ที่พระองค์ทรงเรียกมานั้น พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรม ผู้ที่พระองค์ทรงให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ก็ทรงให้มีศักดิ์ศรีด้วย

³¹ ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะต้องทำอะไรเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครจะขัดขวางพวกเราได้? ³² พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงแหนพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้นเพื่อเป็นตัวแทนของพวกเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้พวกเราหรือ?

³³ ใครจะกล่าวหาคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำให้พวกเขาชอบธรรมแล้ว ³⁴ ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงสิ้นพระชนม์และยังไปกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์ทรงปกครองร่วมกับพระเจ้าในที่ประทับอันมีเกียรติ และพระองค์ก็เป็นผู้ทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย

³⁵ แล้วใครจะทำให้พวกเราขาดความรักของพระคริสต์ได้? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการข่มเหง หรือความหวาดหวั่น หรือการเปลือยกาย หรือภัยอันตราย หรือการถูกคมดาบหรือ? ³⁶ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า"

³⁷ ในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พวกเรามีชัยเหลือล้นโดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรามากมาย ³⁸ เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือผู้ปกครอง หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมาในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย ³⁹ หรือความสูง หรือความลึก หรือสิ่งอื่นๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้พวกเราขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมิอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

Chapter 9

¹ ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกและจิตสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ² ว่าข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความเจ็บปวดในใจอยู่เสมอ

³ เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาให้ตัวข้าพเจ้าเองถูกลาปลและตัดขาดจากพระคริสต์ ด้วยเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือเชื้อชาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ซึ่งได้รับสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า เห็นพระสิริของพระองค์ ได้รับพันธสัญญาต่างๆและของประทานแห่งธรรมบัญญัติ รวมถึงพิธีนมัสการพระเจ้า และพระสัญญาต่างๆ ⁵ อีกทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขาด้วย และพระคริสต์ก็มาจากพวกเขาโดยทางเนื้อหนัง คือพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเหนือสิ่งทั้งปวง ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน

⁶ แต่ไม่ใช่ว่าพระสัญญาของพระเจ้าได้ล้มเหลวไป เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่อยู่ในอิสราเอลนั้น จะเป็นคนอิสราเอลอย่างแท้จริง ⁷ และไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นบรรดาบุตรที่แท้จริงของท่าน แต่ "เชื้อสายของท่านจะได้รับการเรียกผ่านทางอิสอัค"

⁸ นั่นคือ พวกคนที่เป็บุตรของเนื้อหนังไม่ใช่บุตรทั้งหลายของพระเจ้า แต่บรรดาบุตรของพระสัญญานั้น จะถือว่าเป็นพวกที่สืบเชื้อสายได้ ⁹ เพราะถ้อยคำแห่งพระสัญญาที่มีดังนี้คือ "ในเวลาที่เราจะมา และธาราห์จะมีบุตรชาย"

¹⁰ ไม่ใช่เท่านั้น แต่ในเวลาต่อมา เรเบคาห์ก็ได้ตั้งครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา ¹¹ เพราะบุตรเหล่านั้นยังไม่ได้เกิดมาและยังไม่ได้ทำดีหรือชั่ว เพื่อว่าพระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่เพราะการประพฤติ แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงเรียก ¹² พระองค์จึงตรัสแก่เธอ بأنها "พื้จะปรนนิบัติฉัน" ¹³ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราชิง"

¹⁴ ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะว่าอย่างไร? พระเจ้าทรงอธรรมหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁵ เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เราประสงค์จะกรุณาใคร เราก็จะกรุณาคณนั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาคณนั้น" ¹⁶ เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เพราะความตั้งใจหรือความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นเพราะพระเจ้าผู้ทรงสำแดงความเมตตา

¹⁷ เพราะมีพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า "เพื่อวัตถุประสงค์ทั้งหลายนี้ เราจึงได้ยกเจ้าขึ้น เพื่อที่เราจะสำแดงฤทธานุภาพของเราให้ปรากฏในตัวเจ้า และเพื่อให้นามของเราได้รับการประกาศไปทั่วโลก" ¹⁸ ดังนั้น พระเจ้าทรงกรุณาคณที่พระองค์ทรงประสงค์จะกรุณา และคนที่พระองค์ทรงประสงค์ให้มีใจแข็งกระด้างนั้น พระองค์ก็จะทรงให้ใจแข็งกระด้าง

¹⁹ แล้วท่านก็จะพูดกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมพระองค์จึงยังทรงยุติเตียน? เพราะใครจะต่อต้านพระประสงค์ของพระองค์ได้?" ²⁰ ในทางกลับกันมนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครที่จะโต้ตอบกับพระเจ้า? สิ่งที่ถูกบั้นจะกล่าวแก่ผู้บั้นได้หรือว่า "ทำไมท่านจึงบั้นข้าพเจ้าอย่างนี้?" ²¹ ส่วนข้างบั้นหมอนั้นไม่มีสิทธิเหนือดินก่อนเดียวกัน ในการที่จะเอามันเป็นภาษาที่ใช้ในโอกาสพิเศษอันหนึ่ง และใช้ในชีวิตประจำวันอีกอันหนึ่งหรือ?

²² แล้วถ้าพระเจ้า ผู้ทรงประสงค์จะสำแดงพระพิโรธของพระองค์ และให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏนั้น ได้ทรงงดกลืนพระทัยอย่างมากต่อภาษาแห่งพระพิโรธ ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับความพิณาศเล่า? ²³ จะเป็นอย่างไรถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อที่จะได้ทรงให้พระสิริอันอุดมของพระองค์ปรากฏแก่บรรดาภาษาแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนสำหรับศักดิ์ศรีนั้น? ²⁴ แล้วถ้าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อพวกเรา ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกด้วย ไม่ใช่จากบรรดาชาวยิวเท่านั้น แต่จากบรรดาคณต่างชาติด้วยเล่า?

²⁵ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า "เราจะเรียกคณของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ใช่คณของเรา และคนที่เป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก"

²⁶ แล้วก็เป็นเช่นนั้นในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า 'พวกเจ้าทั้งหลายไม่ใช่คณของเรา' ในที่นั้นเอง พวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็น 'บุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'"

²⁷ อิสยาห์ได้ร้องประกาศเกี่ยวกับอิสราเอลว่า "ถ้าจำนวนของบรรดาบุตรแห่งอิสราเอลทวีมากขึ้นเหมือนเม็ดทรายที่ทะเลแล้ว ผู้ที่จะร่อนนั้นก็น้อย ²⁸ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงกระทำให้เป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกโดยเร็วและไม่ล่าช้า" ²⁹ และตามที่อิสยาห์ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมเจ้านายไม่ได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้พวกเราบ้าง เราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโสโดม และเราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์"

³⁰ ถ้าอย่างนั้นพวกเราจะว่าอย่างไร? จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ ³¹ แต่อิสราเอลซึ่งได้ไฝหาธรรมบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามธรรมบัญญัตินั้น

³² เพราะอะไร? เพราะพวกเขาไม่ได้แสวงหาด้วยความเชื่อ แต่โดยการประพฤติ พวกเขาสะดุดก้อนหินที่จะทำให้สะดุดนั้น ³³ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "ดูเถิด เราวางหินก้อนหนึ่งที่จะทำให้สะดุดและหินอีกก้อนหนึ่งที่จะทำให้ใคร่เคืองไว้ในศิโยน แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"

Chapter 10

¹ ฟ้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระเจ้า ก็เพื่อคนเหล่านั้น เพื่อให้พวกเขาได้รับความรอด ² เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่ไม่ใช่ตามความรู้ ³ เพราะพวกเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า และพยายามที่จะตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้น พวกเขาจึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า

⁴ เพราะว่าพระคริสต์ทรงกระทำตามธรรมบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนทุกประการเพื่อทุกคนที่มีความเชื่อ ⁵ เพราะโมเสสเขียนเรื่องความชอบธรรมที่มาจากธรรมบัญญัติว่า "คนที่ประพฤติตามความชอบธรรมแห่งธรรมบัญญัติจะมีชีวิตอยู่ด้วยความชอบธรรมนี้"

⁶ แต่ความชอบธรรมนั้นที่มาจากความเชื่อ ว่าดังนี้คือ "อย่าพูดในใจของตนเองว่า 'ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์?' (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ลงมา) ⁷ และอย่าพูดว่า 'ใครจะลงไปยังที่ลึก?'" (นั่นคือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)

⁸ แต่ความชอบธรรมว่าอย่างไร? "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้พวกท่าน อยู่ในปากของพวกท่าน และอยู่ในใจของพวกท่าน" นั่นคือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราทั้งหลายประกาศอยู่ ⁹ เพราะว่าถ้าพวกท่านจะยอมรับด้วยปากของพวกท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจของพวกท่านว่าพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พวกท่านจะรอด ¹⁰ เพราะว่าการที่มนุษย์เชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการที่เขายอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

¹¹ เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย" ¹² เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างพวกยิวและพวกกรีก ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน และประทานอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ร้องขอต่อพระองค์ ¹³ เพราะว่าทุกคนที่ร้องขอออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

¹⁴ แล้วคนเหล่านั้นที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะร้องขอต่อพระองค์ได้อย่างไร? และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินเรื่องของพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร? และเมื่อไม่มีผู้ประกาศ พวกเขาจะได้ยินได้อย่างไร? ¹⁵ เพราะว่าถ้าไม่มีใครส่งพวกเขาไป พวกเขาจะประกาศได้อย่างไร? ตามที่มีเขียนไว้ว่า "เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ ช่างงามเสียจริง"

¹⁶ แต่ไม่ว่าพวกเขาทุกคนได้สนใจฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครจะได้เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจากพวกเรา?" ¹⁷ ดังนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นจากการได้ยิน คือการได้ยินถ้อยคำของพระคริสต์

¹⁸ แต่ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาไม่ได้ยินหรือ?" ได้ยินอย่างแน่นอนที่สุด "เสียงของพวกเราได้กระจายออกไปทั่วโลก และถ้อยคำของพวกเราก็ได้ประกาศออกไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก"

¹⁹ ยิ่งไปกว่านั้น ข้าพเจ้าพูดอีกว่า "อิสราเอลไม่รู้หรือ?" ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า "เราจะทำให้พวกท่านอิจาผู้ที่ไม่ได้เป็นชนชาติ เราจะยั่วให้พวกท่านโกรธด้วยชนชาติที่ปราศจากความเข้าใจ"

²⁰ แล้วอิสยาห์กล่าวที่กล่าวว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้ถามหาเรา" ²¹ แต่ท่านได้กล่าวแก่อิสราเอลว่า "ตลอดทั้งวัน เราได้ยื่นมือของเราออกไปหาผู้คนที่ไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น"

Chapter 11

- ¹ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า พระเจ้าทรงปฏิเสธคนของพระองค์แล้วหรือ? ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล ซึ่งเป็นเชื้อสายของอับราฮัมในเฝ้าเบเนยามิน ² พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธคนของพระองค์ ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ก่อนแล้ว พวกท่านไม่รู้ว่พระเจ้าผู้รักกล่าวถึงเอสิยาห์ พวกท่านได้กล่าวหาคนอิสราเอลต่อพระเจ้าว่าอย่างไร? ³ "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พวกเขาได้ทำลายแท่นบูชาของพระองค์ลง เหลือข้าพระองค์เพียงคนเดียว และพวกเขาหาทางที่จะเอาชีวิตของข้าพระองค์"
- ⁴ แต่พระเจ้าทรงตอบเขาว่าอย่างไร? "เราได้สงวนคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้กราบไหว้พระบาอัล" ⁵ ถึงกระนั้นก็ตาม ปัจจุบันนี้ยังมีคนจำนวนหนึ่งที่เหลืออยู่เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ
- ⁶ แต่ถ้าเป็นโดยพระคุณ ก็ไม่ได้เป็นโดยการประพฤติอีกต่อไป มิฉะนั้น พระคุณก็จะไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป ⁷ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? สิ่งที่คุณอิสราเอลได้แสวงหา นั้น พวกเขาไม่ได้รับ แต่คนที่ได้ทรงเลือกเป็นผู้ได้รับ และคนอื่นที่เหลือก็มีใจแข็งกระด้าง ⁸ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระเจ้าประทานใจที่แข็งซิม ตาที่มองไม่เห็น และหูที่ไม่ได้ยินแก่พวกเขาจนถึงทุกวันนี้"
- ⁹ และดาวิดกล่าวว่า "ให้โต๊ะอาหารของเขาเป็นตาข่าย กับดัก ก่อนหินที่ทำให้สะดุด และเป็นสิ่งตอบแทนแก่พวกเขา" ¹⁰ ให้ตาของพวกเขาปิดไป เพื่อที่จะได้มองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาอ้อมอยู่เสมอ"
- ¹¹ ข้าพเจ้าพูดว่า "พวกเขาสะดุดจนหกล้มหรือ?" ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ความรอดมาถึงพวกต่างชาติ เพื่อที่จะทำให้พวกเขาอิจฉา ¹² ถ้าความล้มเหลวของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้ทั้งโลกได้รับความไพบูลย์ และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขานั้น เป็นเหตุให้พวกต่างชาติได้รับความไพบูลย์แล้ว หากพวกเขาทั้งหมดได้เข้ามาร่วมด้วย จะยิ่งกว่านั้นอีกสักเท่าใด?
- ¹³ บัดนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ ตรานี้ที่ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังคนต่างชาตินั้น ข้าพเจ้ายกย่องพันธกิจของข้าพเจ้า
- ¹⁴ บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้ทำให้พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าอิจฉา บางทีพวกเราอาจจะได้ช่วยพวกเขาบางคนให้รอด
- ¹⁵ เพราะว่าถ้าการปฏิเสธพวกเขานั้นเป็นเหตุให้คนทั้งโลกชื่นชมยินดี การยอมรับพวกเขาก็เป็นอะไรนอกจากการมีชีวิตขึ้นมาจากความตาย? ¹⁶ ถ้าได้มีการสงวนแปดสิบไว้เพื่อถวายเป็นผลแรก แปดสิบทั้งก้อนก็เป็นของพระองค์ด้วย และถ้าได้มีการสงวนรากไว้เพื่อถวายแด่พระเจ้า ทั้งทั้งหมดก็เป็นของพระองค์ด้วย
- ¹⁷ แต่ถ้าบางทีถูกหักออกแล้ว และถ้าพระเจ้าทรงนำพวกท่านที่เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อไว้แทนกิ่งเหล่านั้น และถ้าพวกท่านได้รับน้ำเลี้ยงจากราก ต้นมะกอกอันบริสุทธิ์นั้นร่วมกับกิ่งอื่นๆ แล้ว ¹⁸ ก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าพวกท่านอวดดี ก็อย่าลืมว่าพวกท่านไม่ได้เลี้ยงรากนั้น แต่รากต่างหากที่เลี้ยงพวกท่าน
- ¹⁹ พวกท่านอาจจะพูดว่า "กิ่งเหล่านั้นถูกหักออกเพื่อเราจะได้ออกมาแทนที่" ²⁰ ถูกแล้ว พวกเขาถูกหักออก ก็เพราะไม่เชื่อ แต่ที่พวกท่านยืนหยัดอย่างมั่นคงได้ก็เพราะความเชื่อของพวกท่านเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลยแต่จงเกรงกลัว ²¹ เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงละเว้นกิ่งเดิมตามธรรมชาติเหล่านั้น พระองค์ก็จะไม่ทรงละเว้นพวกท่านเช่นกัน
- ²² เหตุฉะนั้น จงพิจารณาถึงพระเมตตาและความเข้มงวดของพระเจ้า ในด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเข้มงวดกับพวกยิวที่หลงผิดไป แต่ในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ทรงเมตตาต่อพวกท่าน ถ้าพวกท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตาของพระองค์ต่อไป มิฉะนั้น พวกท่านก็จะถูกตัดออกด้วย
- ²³ อีกประการหนึ่งคือ ถ้าพวกท่านไม่ถึงต้นที่จะอยู่ในความไม่เชื่อต่อไป พวกท่านก็จะได้รับการต่อกลับเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะต่อพวกท่านอีกครั้งได้ ²⁴ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดพวกท่านออกจากต้นมะกอกป่าตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติแล้ว การที่จะเอาพวกยิวเหล่านั้นซึ่งเป็นกิ่งเดิมตามธรรมชาติมาต่อกลับเข้าไปในต้นของมันเอง จะเป็นเรื่องง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด?
- ²⁵ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้ไม่อวดรู้ ความล้ำลึกนี้คือ ส่วนหนึ่งของชนชาติอิสราเอลจะมีใจแข็งกระด้างไป จนกว่าคนต่างชาติจะได้เข้ามาครบจำนวน
- ²⁶ เมื่อเป็นเช่นนั้น ชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้ว่า "พระเจ้าช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากศิโยน พระองค์จะทรงกำจัดความอธรรมออกไปจากยาโคบ" ²⁷ และนี่จะเป็นพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เมื่อเราจะยกโทษบาปทั้งหลายของพวกเขา"
- ²⁸ ในอีกด้านหนึ่ง เรื่องข่าวประเสริฐนั้น พวกเขาก็เป็นศัตรูของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ในอีกด้านหนึ่ง ตามการทรงเลือกของพระเจ้านั้น พวกเขาก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษทั้งหลาย ²⁹ เพราะว่าของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลง
- ³⁰ เมื่อก่อนพวกท่านไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตา เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกท่าน ³¹ ในทำนองเดียวกัน บัดนี้ชาวยิวเหล่านั้นก็ไม่ได้เชื่อฟัง ผลก็คือพวกเขาก็ได้รับพระเมตตาโดยพระเมตตาที่ได้ทรงสำแดงแก่พวกท่าน ³² เพราะว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้มนุษย์ทุกคนอยู่ในความไม่เชื่อฟัง เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงสำแดงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน
- ³³ โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะค้นพบได้ ³⁴ "เพราะว่าใครจะรู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ หรือใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้?"

³⁵ หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระเจ้าก่อน เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบแทนเขา?" ³⁶ เพราะว่าสิ่งสารพัดทั้งสิ้นมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิตย์ อาเมน

Chapter 12

- ¹ ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของพวกท่านแด่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า นี่เป็นการรับใช้อันสมควรของพวกท่าน ² อย่าประพฤติตามอย่างคนในโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจใหม่เพื่อที่ตัวของท่านจะได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย จงทำเช่นนี้ เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าจะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรเป็นพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า
- ³ ข้าพเจ้าขอกล่าวโดยพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าว่า ทุกคนในพวกท่านไม่ควรคิดถึงตัวเกินกว่าที่ตนควรจะคิด แต่จงคิดอย่างฉลาดรอบคอบ ให้สัมพันธ์ขนาดของความเชื่อที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกท่านแต่ละคน
- ⁴ เพราะว่าพวกเรา มีอวัยวะหลายอย่างในร่างกายเดียวกัน แต่ไม่ใช่ว่าอวัยวะทั้งหมดมีหน้าที่อย่างเดียวกัน ⁵ ในทำนองเดียวกัน พวกเราที่มีหลายคน ก็เป็นกายเดียวกันในพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะแก่กันและกันอย่างนั้น
- ⁶ พวกเราทุกคนมีของประทานที่แตกต่างกัน ตามพระคุณที่ได้ประทานแก่พวกเรา ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการเผยพระวจนะ ก็จงทำตามสัดส่วนความเชื่อของเขา ⁷ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการรับใช้ ก็ให้เขารับใช้ ถ้าคนหนึ่งมีของประทานด้านการสอน ก็ให้เขาสอน ⁸ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการหนุนใจ ก็ให้เขาหนุนใจ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการให้ ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการนำ ก็จงนำด้วยความเอาใจใส่ ถ้าของประทานของคนหนึ่งคือการแสดงความเมตตา ก็จงกระทำด้วยใจยินดี
- ⁹ จงให้ความรักปราศจากการเสแสร้ง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี ¹⁰ ในเรื่องความรักแบบพี่น้องนั้น จงรักใคร่ซึ่งกันและกัน ในเรื่องเกียรตินั้น จงให้เกียรติซึ่งกันและกัน
- ¹¹ ในเรื่องความพากเพียรนั้น จงอย่าล้าเลใจ ในเรื่องพระวิญญาณนั้น จงมีใจกระตือรือร้น ในเรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงรับใช้พระองค์
- ¹² จงชื่นชมยินดีในความหวังที่มั่นคง จงอดทนในความยากลำบากของพวกท่าน จงสัตย์ซื่อในการอธิษฐาน ¹³ จงแบ่งปันในสิ่งจำเป็นแก่ผู้เชื่อ จงพยายามต้อนรับแขกแปลกหน้าให้ดีที่สุด
- ¹⁴ จงอวยพรคนที่ข่มเหงพวกท่าน จงอวยพรและอย่าแค้นต่ําเลย ¹⁵ จงชื่นชมยินดีกับคนเหล่านั้นที่ชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้
- ¹⁶ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าคิดในทางที่เย่อหยิ่ง แต่จงยอมรับคนที่ต่ำต้อยกว่า อย่าถือว่าตัวเองฉลาด
- ¹⁷ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้ใดเลย จงทำสิ่งที่ดีในสายตาของทุกคน ¹⁸ ถ้าเป็นไปได้ เท่าที่เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับพวกท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
- ¹⁹ พวกท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแค้นเคืองเลย แต่จงมอบไว้ให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงลงพระอาชญา เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'การแค้นเคืองของเรา เราจะตอบแทนเอง'" ²⁰ "แต่ถ้าถ้าศัตรูของพวกท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าถ้าพวกท่านทำเช่นนี้ พวกท่านจะสะสมถ่านไฟที่ลุกโชนไว้บนศีรษะของเขา" ²¹ อย่าให้ความชั่วชนะพวกท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

Chapter 13

¹ ให้ทุกคนยอมเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และอำนาจที่มีอยู่นั้น ได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า ² ดังนั้น ผู้ที่ต่อต้านอำนาจนั้น ก็ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเจ้า และผู้ที่ขัดขึ้นนั้นจะถูกพิพากษาลงโทษ

³ เพราะว่าผู้ที่ปกครองนั้นไม่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความดี แต่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว พวกท่านต้องการจะรู้สึกกลัวผู้มีอำนาจหรือ? จงทำในสิ่งที่ดี แล้วพวกท่านจะได้รับการยกย่องจากผู้มีอำนาจนั้น ⁴ เพราะว่าเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้พวกท่านได้รับประโยชน์ แต่ถ้าพวกท่านทำสิ่งที่ชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าเขาไม่ได้ถือดาบไว้เฉยๆ แต่เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งก็คือผู้ล้างแค้นโทษบาปที่มีในทุกคนที่ทำความชั่ว ⁵ ดังนั้นพวกท่านต้องเชื่อฟังผู้ปกครอง ไม่ใช่เพราะกลัวการลงโทษเพียงอย่างเดียว แต่เพราะจิตสำนึกถูกฝึกด้วย

⁶ ด้วยเหตุนี้ พวกท่านจึงต้องเสียภาษีด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำหน้าที่นี้อย่างต่อเนื่อง ⁷ จงจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่พวกท่านต้องจ่ายให้พวกเขา คือภาษีแก่คนที่ต้องได้รับภาษี ค่าธรรมเนียมแก่คนที่ต้องได้รับค่าธรรมเนียม ความเกรงกลัวแก่คนที่ต้องได้รับความเกรงกลัว เกียรติแก่คนที่ต้องได้รับเกียรติ

⁸ อย่าเป็นเหมือนใครเลย นอกจากความรักต่อกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้านก็ได้ทำตามธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แล้ว ⁹ ข้อที่ว่า "อย่าล่วงประเวณี อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าโลภ" และถ้ามีพระบัญญัติอื่นๆ ด้วยแล้ว ก็จะสรุปได้ในประโยคนี้คือ "จงรักเพื่อนบ้านของพวกท่านเหมือนรักตนเอง" ¹⁰ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านของเขา ดังนั้น ความรักจึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมบัญญัติสมบูรณ์

¹¹ ด้วยเหตุนี้ ท่านทั้งหลายควรจะรู้จักเวลา ว่านี่เป็นเวลาที่พวกท่านจะต้องตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าความรอดของพวกเราได้เข้ามาใกล้กว่าตอนที่พวกเราเริ่มเชื่อแล้ว ¹² เวลาที่ดีมากแล้วและรุ่งเช้ากำลังใกล้เข้ามา ดังนั้น ให้พวกเราละทิ้งการงานแห่งความมืด และสวมเสื้อเกราะแห่งความสว่าง

¹³ ให้เราดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม เหมือนในเวลากลางวัน ไม่ใช่ในการกินเลี้ยงอย่างถึงใจหรือการเมาเมาย และอย่าให้พวกเราดำเนินในความมืดบาปทางเพศหรือในตัณหาที่ควบคุมไม่ได้ และไม่ใช้ในการทะเลาะวิวาทหรืออิจฉากัน ¹⁴ แต่จงประดับกายด้วยพระเยซูคริสต์ด้วยพระองค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้เพื่อเนื้อหนังและเพื่อตัณหาของมัน

Chapter 14

¹ จงต้อนรับผู้ที่อ่อนแอในความเชื่อ โดยที่ไม่ต้องตัดสินในข้อโต้แย้งต่างๆ ² คนหนึ่งมีความเชื่อว่าจะกินอะไรก็ได้ แต่อีกคนหนึ่งก็อ่อนแอในความเชื่อก็กินแต่ผักเท่านั้น

³ ขออย่าให้คนที่กินทุกอย่างนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่กินทุกอย่าง และขออย่าให้คนที่ไม่กินทุกอย่างนั้นตัดสินอีกคนที่กินทุกอย่าง เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาแล้ว ⁴ พวกท่านเป็นใคร ที่จะตัดสินผู้รับใช้ของคนอื่น? ผู้รับใช้นั้นจะยืนอยู่หรือจะล้มลงก็ขึ้นอยู่กับนายของเขา แต่เขาจะได้รับการทำให้ยืนอยู่ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถที่จะกระทำให้เขายืนอยู่ได้

⁵ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ให้แต่ละคนเชื่อในความคิดของตนเอง ⁶ คนที่ถือวันก็ถือเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และคนที่กินก็กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า คนที่ไม่กิน ก็ไม่กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาก็ตอบชอบพระคุณพระเจ้าด้วย

⁷ เพราะพวกเราทุกคนไม่ได้อยู่เพื่อตัวเอง และไม่ได้ตายเพื่อตัวเอง ⁸ เพราะถ้าพวกเรามีชีวิตอยู่ เราทั้งหลายก็อยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าพวกเราตาย เราทั้งหลายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่หรือตาย พวกเราก็คือเป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁹ เพราะเพื่อวัตถุประสงค์นี้เอง พระคริสต์จึงได้สิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์อีก เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งของคนตายและคนเป็น

¹⁰ แต่พวกท่าน ทำไมจึงตัดสินพี่น้องของพวกท่าน? ทำไมจึงดูหมิ่นพี่น้องของพวกท่าน? เพราะว่าพวกเราทุกคนจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้า ¹¹ เพราะมีเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่ตราบดี ทุกคนจะคุกเข่าลงกราบเรา และทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า'"

¹² ฉะนั้น พวกเราแต่ละคนจะต้องรายงานเรื่องของตัวเองต่อพระเจ้า ¹³ ด้วยเหตุนี้ อย่าให้เรากันทั้งหลายตัดสินกันและกันอีกต่อไปเลย แต่จงตัดสินใจในสิ่งนี้ว่าจะไม่มีใครวางท่อนหินที่จะทำให้สะดุดหรือกับดักให้แก่พี่น้องของเขา

¹⁴ ข้าพเจ้ารู้และเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ไม่มีอะไรที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่สำหรับคนที่ถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับเขา ¹⁵ ถ้าพี่น้องรู้สึกทุกข์ใจเพราะอาหารที่พวกท่านกินนั้น พวกท่านก็ไม่ได้เดินในความรักอีกต่อไป อย่าทำลายคนนั้นที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเขาด้วยอาหารที่พวกท่านกินเลย

¹⁶ ฉะนั้น อย่าให้การกระทำของพวกท่านถูกกล่าวหาว่าเป็นการชั่ว ¹⁷ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁸ เพราะว่าคนที่รับใช้พระคริสต์ในลักษณะนี้ ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย ¹⁹ เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเฝ้าหาสิ่งที่จะทำให้เกิดสันติสุขและสิ่งที่จะเสริมสร้างกันและกันขึ้น

²⁰ อย่าทำลายการทำงานของพระเจ้าเพราะอาหารเลย ทุกสิ่งไม่มีมลทินอย่างแน่นอน แต่ถ้าคนนั้นกินและทำให้คนอื่นสะดุดก็เป็นสิ่งที่ไม่ดี ²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์ หรือไม่ดื่มเหล้าองุ่น หรือสิ่งใดก็ตามที่จะทำให้พี่น้องสะดุด

²² ความเชื่อที่พวกท่านมี จงเก็บไว้ให้เป็นเรื่องระหว่างตัวท่านเองกับพระเจ้า คนที่ไม่ได้กล่าวโทษตนเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบก็เป็นสุข ²³ แต่คนที่สงสัยนั้น ถ้าเขากินก็จะถูกกล่าวโทษ เพราะเป็นสิ่งที่ไม่ได้มาจากความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นความบาป

Chapter 15

¹ บัดนี้ พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็ง ควรจะอดทนต่อจุดอ่อนของคนที่ย่อแอ และไม่ควรทำอะไรตามความพอใจของตัวเอง ² ให้เราแต่ละคนทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อผลดีคือเป็นการเสริมสร้างเขาขึ้น

³ เพราะแม้แต่พระคริสต์ก็ยังไม่ทรงทำสิ่งที่พระองค์พอพระทัย แต่เป็นตามที่มีเขียนไว้ว่า "คำพุดดูหมิ่นของคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นพระองค์ ตกอยู่กับข้าพระองค์" ⁴ เพราะสิ่งใดก็ตามที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านี้ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนพวกเรา เพื่อที่ว่าพวกเราจะได้มีความหวังที่มั่นคงโดยความอดทนและโดยการหนุนใจจากพระคัมภีร์

⁵ บัดนี้ ขอพระเจ้าผู้ประทานความอดทนและการหนุนใจ ประทานความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพวกท่านทั้งหลายตามอย่างพระเยซูคริสต์ ⁶ ขอพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้สรรเสริญพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยใจเดียวกันและปากเดียวกัน ⁷ ด้วยเหตุนี้ จึงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับพวกท่านด้วย เพื่อเป็นการสรรเสริญพระเจ้า

⁸ เพราะข้าพเจ้าพูดว่า พระคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้ของพวกที่เข้าสุหนัต เพื่อเป็นตัวแทนแห่งความจริงของพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าพระองค์จะได้ทรงยืนยันพระสัญญาที่ได้ประทานให้แก่บรรพบุรุษนั้น ⁹ และเพื่อให้บรรดาคนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ด้วยเหตุนี้ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติ และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์"

¹⁰ และมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์" ¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า "บรรดาคนต่างชาติทั้งหมด จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และให้ประชาชนทั้งหมดยกย่องพระองค์"

¹² และอิสยาห์กล่าวอีกว่า "จะมีรากแห่งเจสซี และผู้ที่จะทรงลุกขึ้นมาปกครองบรรดาคนต่างชาติ คนต่างชาติทั้งปวงจะมีความมั่นใจในพระองค์"

¹³ บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งความหวัง โปรดเติมเต็มพวกท่านด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขทั้งปวงในความเชื่อนั้น เพื่อที่พวกท่านจะได้เต็มเปี่ยมในความหวัง โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁴ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในพวกท่าน ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าตัวพวกท่านก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความดี และบริบูรณ์ไปด้วยความรู้ทุกอย่าง และข้าพเจ้าเชื่อว่าพวกท่านจะสามารถเตือนสติกันและกันได้

¹⁵ แต่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยใจกล่าหาญเกี่ยวกับบางสิ่งเพื่อที่จะเตือนความจำของพวกท่าน เนื่องจากของประทานที่พระเจ้าได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ¹⁶ ของประทานนี้คือให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ เพื่อที่จะทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในเรื่องข่าวประเสริฐของพระเจ้า ข้าพเจ้ากระทำเช่นนี้เพื่อที่คนต่างชาติจะเป็นเครื่องบูชาที่ขอบพระทัย ที่มอบถวายแด่พระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁷ ในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะขอการปรานีนับถือพระเจ้าของข้าพเจ้า ¹⁸ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวในสิ่งใด นอกจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จผ่านทางข้าพเจ้าในเรื่องความเชื่อของคนต่างชาติ นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นได้โดยคำสอนและการกระทำ ¹⁹ โดยฤทธิ์เดชแห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มออกไปไกลถึงเมืองอิสสิริคุม

²⁰ โดยการนี้ ความปรารถนาของข้าพเจ้าคือการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่ในที่ซึ่งมีการออกพระนามของพระคริสต์มาก่อน เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานของคนอื่น ²¹ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่เคยมีใครบอกข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็นพระองค์ และคนเหล่านั้นที่ยังไม่ได้ยินก็จะเข้าใจ"

²² ดังนั้นจึงมีเหตุขัดขวางข้าพเจ้าหลายครั้งไม่ให้มาหาพวกท่าน ²³ แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ประกาศไปทั่วทุกที่ในแคว้นเหล่านี้แล้ว และข้าพเจ้ามีความปรารถนาเป็นเวลาหลายปีแล้วที่จะมาหาพวกท่าน

²⁴ เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าหวังว่าจะแวะมาหาพวกท่าน เพื่อให้พวกท่านส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อไปหลังจากที่ได้ใช้เวลาอันเพลิดเพลินใจกับพวกท่านระยะหนึ่งแล้ว ²⁵ แต่ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนำความช่วยเหลือไปให้กับผู้ที่เชื่อทั้งหลาย

²⁶ เพราะว่าบรรดาผู้เชื่อในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายายินดีที่จะเรียไรเงินจำนวนหนึ่งส่งไปให้แก่คนยากจนในหมู่ผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁷ พวกเขายินดีที่จะทำเช่นนี้ และที่จริงแล้วพวกเขาคือเป็นผู้เชื่อเหล่านั้นด้วย เพราะถ้าคนต่างชาติได้มีส่วนร่วมในของประทานฝ่ายวิญญาณจากชาวเยรูซาเล็มแล้ว ก็เป็นการสมควรที่พวกเขาจะได้รับใช้ชาวเยรูซาเล็มในเรื่องวัตถุสิ่งของด้วย

²⁸ ดังนั้น เมื่อข้าพเจ้าจัดการเรื่องนี้สำเร็จแล้วและได้มอบผลแห่งการเรียไรเงินให้แก่พวกเขาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะเดินทางต่อไปยังประเทศสเปนโดยแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างทาง ²⁹ ข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันเต็มขนาดของพระคริสต์

³⁰ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านให้ร่วมอธิษฐานกับข้าพเจ้าต่อพระเจ้าด้วยใจมุ่งมั่นเพื่อข้าพเจ้า ³¹ ขออธิษฐานเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยกู้จากคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และเพื่อให้การรับใช้ของข้าพเจ้าสำหรับกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของผู้เชื่อ ³² และอธิษฐานเพื่อที่ข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่านตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าจะได้พักผ่อนร่วมกันกับพวกท่าน

33 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายทุกคน อาเมน

Chapter 16

- ¹ ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับพวกท่านคือเฟบีที่ เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรเคนเครี ² เพื่อให้พวกท่านได้ต้อนรับเธอไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดต้อนรับเธอตามสมควรที่ผู้เชื่อจะกระทำ และโปรดดูแลช่วยเหลือเธอในทุกสิ่งที่เธอต้องการให้ท่านช่วย เพราะตัวเธอเองก็ได้ช่วยเหลือผู้คนมากมาย รวมถึงข้าพเจ้าด้วย
- ³ ขอฝากกัททายปรีสคาและอาควิลลาผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ ⁴ ซึ่งได้เสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อช่วยชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสอง และไม่เพียงข้าพเจ้าคนเดียว แต่รวมถึงคริสตจักรทุกแห่งของคนต่างชาติด้วย ⁵ และขอฝากกัททายคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขาดด้วย ขอฝากกัททายเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นเอเชีย
- ⁶ ขอฝากกัททายมารีย์ ผู้ที่ได้ทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย ⁷ ขอฝากกัททายอันโดรนิคัสกับยูนิอัส ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้าและเคยถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า พวกเขาเป็นคนที่เชื่อเสียใจในหมู่ของอัครทูต อีกทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย ⁸ ขอฝากกัททายอัมพลีอาทิส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- ⁹ ขอฝากกัททายอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในพระคริสต์ และสากิสผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า ¹⁰ ขอฝากกัททายอาเปิลเลส ผู้เป็นที่พอพระทัยในพระคริสต์ ขอฝากกัททายคนในครอบครัวของอาริสโตบูลัส ¹¹ ขอฝากกัททายเฮโรดิโอน ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ขอฝากกัททายคนในครอบครัวของนารซิส ผู้ที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- ¹² ขอฝากกัททายตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ทำงานหนักในองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากกัททายเปอร์ซิสที่รัก ผู้ที่ได้ทำงานมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- ¹³ ขอฝากกัททายรุฟัส ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาซึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย ¹⁴ ขอฝากกัททายอาสินีทิส พลโลเกน เฮอร์เมส ปิกโรบัส เฮอร์มาส และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับพวกเขา
- ¹⁵ ขอฝากกัททายฟีโลโลทิสและยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา และโอลิมปัส กับผู้เชื่อทุกคนที่อยู่กับพวกเขา ¹⁶ จงกัททากันและกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ คริสตจักรทุกแห่งของพระคริสต์ฝากกัททายมายังพวกท่านด้วย
- ¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขออวยพรพวกท่านให้ระงับคนเหล่านั้นที่สร้างความแตกแยกและทำให้คนอื่นสะดุด พวกเขาหลงผิดไปจากคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเป็นหน้าจากคนเหล่านั้น ¹⁸ เพราะว่าคนเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่รับใช้ปากท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงหัวใจของผู้บริสุทธิ์ด้วยคำพูดที่น่าฟังและประจบประแจง
- ¹⁹ เพราะว่าแบบอย่างแห่งการเชื่อฟังของพวกท่านก็เลื่องลือไปถึงทุกคนแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีความชื่นชมยินดีเพราะพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านฉลาดในการดี และเข้มแข็งในการชั่ว ²⁰ ในไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงบดขยี้ซาตานลงใต้ฝ่าเท้าของพวกท่าน ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
- ²¹ ทิโมธี ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโสน และโสสิปาทอร์ ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า ฝากกัททายท่านทั้งหลายด้วย ²² ข้าพเจ้า เทอร์กัสผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอก ขอฝากกัททายมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย
- ²³ การอัส เจ้าของบ้านผู้ดูแลข้าพเจ้า และเป็นผู้ดูแลคริสตจักรทั้งหมด ฝากกัททายพวกท่าน เอรัสทิส สมุหบัญชีของเมือง และควารกิสซึ่งเป็นพี่น้องของเรา ฝากกัททายพวกท่านด้วย ²⁴ ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย อาเมน
- ²⁵ บัดนี้ จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงสามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศและคำสอนของพระเยซูคริสต์ตามการทรงเปิดเผยข้อล้ำลึก ซึ่งได้ปิดไว้เป็นความลับตั้งแต่สมัยโบราณ ²⁶ แต่บัดนี้ได้ทรงเปิดเผยและทำให้เป็นที่ประจักษ์แล้วโดยข้อพระคัมภีร์ซึ่งเขียนโดยบรรดาผู้เผยพระวจนะตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ เพื่อให้บรรดาคนต่างชาติทั้งหมดได้กระทำตามความเชื่อ
- ²⁷ โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาดั่งองค์เดียวสืบไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

Book: 1 Corinthians

1 Corinthians

Chapter 1

¹ เปาโลผู้ซึ่งถูกเรียกโดยพระเยซูคริสต์ให้เป็นอัครทูตโดยพระประสงค์ของพระเจ้าและโสสเรเนสพี่น้องของพวกเรา ² ถึงคริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ถึงคนเหล่านั้นที่ได้อุทิศตนในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นประชากรบริสุทธ์ พวกเราเขียนถึงทุกคนในทุกแห่งที่เรียกนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราและของพวกเรา ³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นของพวกท่าน

⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอสำหรับท่านเพราะพระคุณของพระเจ้าที่พระเยซูคริสต์ได้มอบให้พวกท่าน ⁵ พระองค์ทำให้พวกท่านมั่งคั่งในทุกทาง ในทุกคำพูดและด้วยความรู้ทั้งสิ้น ⁶ เหมือนอย่างคำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นจริงท่ามกลางพวกท่าน

⁷ ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ขาดของประทานฝ่ายวิญญาณที่ท่านได้รอคอยอย่างกระตือรือร้นต่อการสำแดงขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ⁸ พระองค์จะเสริมกำลังท่านจนถึงตอนจบเพื่อที่ท่านจะปราศจากที่ติในวันแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ⁹ พระเจ้าผู้ทรงสัตย์ซื่อคือผู้ทรงเรียกท่านเข้าสู่การสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา

¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านด้วยนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ให้พวกท่านอยู่กันอย่างปรองดองและไม่มีการแบ่งแยกท่ามกลางพวกท่าน ข้าพเจ้าขอรับรองให้พวกท่านอยู่ร่วมกันด้วยใจเดียวกันและด้วยเป้าหมายเดียวกัน ¹¹ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเนื่องจากคนของนางคะโลเอได้รายงานข้าพเจ้าว่ามีการแบ่งเป็นกลุ่มๆ ท่ามกลางพวกท่าน

¹² ข้าพเจ้าหมายถึงที่ต่างคนต่างพูดว่า "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเปาโล" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายอปอลโล" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเคฟาส" หรือ "ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายพระคริสต์" ¹³ พระคริสต์ได้ถูกแบ่งแยกแล้วหรือ? เปาโลถูกตรึงกางเขนเพื่อท่านหรือ? พวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ?

¹⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้บัพติศมาพวกท่านยกเว้นคริสตัสและกายอัส ¹⁵ สิ่งนี้เพื่อจะไม่มีผู้ใดพูดได้ว่าพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของข้าพเจ้า ¹⁶ (ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาคนในครัวเรือนของสเทฟาโนสด้วย นอกจากนั้นแล้วข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาผู้ใดอีก)

¹⁷ เนื่องจากพระคริสต์ไม่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาแต่เพื่อให้เทศนาข่าวประเสริฐ พระองค์ไม่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อเทศนาด้วยถ้อยคำของปัญญามนุษย์ เพื่อไม่ให้กางเขนของพระคริสต์ถูกทำให้หมดฤทธิ์เดช

¹⁸ เนื่องจากข้อความเกี่ยวกับกางเขนนับเป็นเรื่องโง่สำหรับผู้ที่กำลังจะตาย แต่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าในท่ามกลางคนที่กำลังจะได้รับความรอด ¹⁹ เพราะมีเขียนไว้ว่า "เราจะทำลายปัญญาของคนมีปัญญา เราจะทำให้ความเข้าใจของคนฉลาดนั้นไร้ผล"

²⁰ คนมีปัญหาอยู่ที่ไหน? ผู้รอบรู้อยู่ที่ไหน? นักโต้แย้งของโลกนี้อยู่ที่ไหน? พระเจ้าทำให้ปัญญาฝ่ายโลกกลายเป็นความโง่มีใช้หรือ? ²¹ เนื่องจากโดยปัญญาของโลกเองไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้ พระเจ้าพอพระทัยที่จะช่วยคนเหล่านั้นที่เชื่อ ให้รอดได้ด้วยคำเทศนาโง่ๆ

²² พวกเขียวยอหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา ²³ แต่พวกเราเทศนาเรื่องพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนซึ่งเป็นหินสะดุดสำหรับพวกยิวและเป็นเรื่องโง่สำหรับพวกกรีก

²⁴ แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเรียกทั้งพวกยิวและพวกกรีก พวกเราเทศนาเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า ²⁵ เพราะความเขลาของพระเจ้ายิ่งมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์

²⁶ พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาตอนที่ทรงเรียกท่าน มีน้อยคนที่มีปัญญาตามมาตรฐานมนุษย์ มีน้อยคนที่มียานนาว มีน้อยคนที่กำเนิดในตระกูลสูง ²⁷ แต่พระเจ้าทรงเลือกพวกที่โลกเห็นว่าโง่เพื่อทำให้คนฉลาดอับอาย พระเจ้าทรงเลือกพวกที่โลกเห็นว่าอ่อนแอเพื่อทำให้คนแข็งแรงอับอาย

²⁸ พระเจ้าทรงเลือกพวกที่ต่ำต้อยและเป็นที่ดูหมิ่นในโลก พระองค์ทรงเลือกแม้กระทั่งสิ่งที่ดูไร้ค่า เพื่อทำให้สิ่งที่ถือว่ามามีค่านั้นไร้ค่าไป ²⁹ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อจะไม่มีใครมีเหตุที่จะโอ้อวดต่อพระองค์ได้

³⁰ เนื่องด้วยสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ บัดนี้พวกท่านได้อยู่ในพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งมาเป็นพระปัญญาของพระเจ้าเพื่อพวกเรา พระองค์ทรงเป็นความชอบธรรม บริสุทธิและการไถ่โทษของเราทั้งหลาย ³¹ เพื่อเป็นไปตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า "ให้ผู้ที่อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 2

¹ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้มาด้วยถ้อยคำไพเราะหรือด้วยสติปัญญา ในขณะที่ข้าพเจ้าประกาศความจริงที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับพระเจ้า ² เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

³ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก ⁴ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้านั้นไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นการสำแดงของพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ ⁵ เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ขึ้นกับปัญญาของมนุษย์ แต่ขึ้นกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

⁶ บัดนี้พวกเรากำลังกล่าวถึงปัญหาคำกลางคนที่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่ปัญญาของโลกนี้ หรือของผู้ครอบครองต่างๆ ของยุคนี้ที่กำลังเสื่อมสูญไป ⁷ แต่พวกเรากล่าวถึงพระปัญญาของพระเจ้าในความจริงที่ซ่อนอยู่ พระปัญญาที่ทรงซ่อนไว้นั้นพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาลเพื่อสง่าราศีของพวกเรา

⁸ ไม่มีผู้ครอบครองใดๆ ของยุคนี้ที่รู้จักพระปัญหานี้ เพราะหากพวกเขาเข้าใจเมื่อครั้งนั้น พวกเขาจะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไปตรงทางเขน ⁹ ดังที่มีเขียนไว้ว่า "สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และที่จิตใจคิดไม่ถึง สิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์"

¹⁰ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้สิ่งลึกลับต่างๆ ของพระเจ้า ¹¹ ใครเล่าล่วงรู้ความคิดต่างๆ ของผู้ใดได้ เว้นแต่วิญญาณของผู้那人เอง? ดังนั้นความลึกลับต่างๆ ของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าเองเช่นกัน

¹² แต่พวกเราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่พวกเราอย่างไม่จำกัด ¹³ พวกเรากล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ด้วยถ้อยคำที่ปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถสอนได้ แต่ด้วยพระวิญญาณทรงสอนพวกเรา พระวิญญาณทรงแปลถ้อยคำฝ่ายวิญญาณต่างๆ ด้วยปัญญาฝ่ายวิญญาณ

¹⁴ ผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณไม่สามารถรับสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องโง่สำหรับพวกเขา พวกเขาไม่สามารถเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้ เพราะเป็นสิ่งที่ต้องสังเกตฝ่ายวิญญาณ ¹⁵ คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณสามารถวินิจฉัยทุกสิ่ง แต่เขาไม่ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของคนอื่นๆ ¹⁶ "เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่เขาสามารถสอนพระองค์ได้?" แต่พวกเรามีพระทัยของพระคริสต์

Chapter 3

¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจพูดกับพวกท่านเหมือนพวกที่อยู่ฝ่ายวิญญาณได้ แต่เหมือนพูดกับพวกที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนพูดกับการก่อกวนพระคริสต์ ² ข้าพเจ้าเลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนมไม่ใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่พร้อมสำหรับอาหารแข็ง และกระทั่งเดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่พร้อม

³ เพราะว่าท่านทั้งหลายยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เนื่องจากยังมีความอิจฉาและขัดแย้งกันในหมู่พวกท่าน พวกท่านก็ใช้ชีวิตตามเนื้อหนังและประพฤติอย่างคนทั่วไปไม่ใช่หรือ? ⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าติดตามเปาโล" และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าติดตามอปอลโล" พวกท่านก็เป็นเหมือนคนทั่วไปไม่ใช่หรือ? ⁵ อปอลโลคือใคร เปาโลคือใคร คือผู้รับใช้ที่ได้สอนพวกท่านให้เชื่อ ตามงานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบหมายไว้ให้แต่ละคน

⁶ ข้าพเจ้าปลุก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ⁷ ดังนั้นคนที่ปลุกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงทำให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ

⁸ บัดนี้คนที่ปลุกและคนที่รดน้ำก็เป็นหนึ่งเดียวกันและแต่ละคนก็จะได้รับค่าจ้างตามที่ได้ลงแรงไป ⁹ เพราะเราเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้า พวกท่านทั้งหลายเป็นอุทยานของพระเจ้า เป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า

¹⁰ โดยพระคุณของพระเจ้าที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้วอย่างนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนก็มาก่อขึ้นจากรากฐานนั้น แต่ละคนจงระวังให้ดีว่าจะก่อขึ้นจากรากฐานนั้นอย่างไร ¹¹ เพราะไม่มีผู้ใดจะวางรากฐานอื่นได้อีก นอกจากที่ได้ถูกวางลงไปแล้วคือพระเยซูคริสต์

¹² บัดนี้บนฐานรากนั้น หากใครก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง หรือฟาง ¹³ การงานของแต่ละคนก็จะปรากฏให้เห็น เพราะแสงสว่างจะเปิดเผยให้เห็น คือจะถูกเผยให้เห็นด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์การงานที่แต่ละคนได้ทำ

¹⁴ ถ้าการงานของใครทนอยู่ได้ เขาก็จะได้รับรางวัล ¹⁵ ถ้าการงานของใครถูกเผาไหม้ไป เขาก็จะทนทุกข์กับการสูญเสีย ส่วนตัวเขาเองจะรอดแต่เหมือนหนีรอดจากไฟ

¹⁶ ท่านไม่รู้หรือว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตในพวกท่าน? ¹⁷ ถ้าใครทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของเจ้านั้นบริสุทธิ์ และพวกท่านก็เช่นกัน

¹⁸ อย่าให้ใครหลอกลวงตัวเอง ถ้าใครในพวกท่านคิดว่าตัวมีปัญหาตามหลักของยุคนี้ จงให้คนนั้นยอมเป็นคน "โง่" เพื่อที่จะได้เป็นคนมีปัญหา

¹⁹ เพราะว่าปัญหาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาสำหรับพระเจ้า ดังที่เขียนไว้ว่า "พระองค์ทรงจับคนมีปัญหาด้วยอุบายของเขาเอง" ²⁰ และมีเขียนไว้อีกว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าความคิดของพวกเรามีปัญหานั้นไร้ประโยชน์"

²¹ ดังนั้นอย่าโอ้อวดเรื่องมนุษย์เลย เพราะว่าทุกสิ่งเป็นของท่านทั้งหลาย ²² ไม่ว่าเปาโล หรืออปอลโล หรือเคเฟาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือสิ่งต่างๆ ในปัจจุบัน หรือสิ่งต่างๆ ในอนาคต ทุกสิ่งล้วนเป็นของท่านทั้งหลาย ²³ และท่านทั้งหลายก็เป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

Chapter 4

¹ นี่คือนี่ที่ผู้คนควรจะนับถือพวกเราอย่างไร คืออย่างบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์และบรรดาผู้รักษาความจริงอันล้ำลึกของพระเจ้า ² สิ่งที่เป็นคุณสมบัติของบรรดาผู้รักษา คือการที่พวกเขาต้องเป็นคนที่มีใจไว้ใจได้

³ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมากหากข้าพเจ้าต้องถูกตัดสินโดยพวกท่านหรือโดยมนุษยชนใด เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ตัดสินแม้กระทั่งตัวเอง ⁴ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้าถูกตั้งข้อหาอะไร แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิด มีแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่พิพากษาข้าพเจ้า

⁵ ดังนั้นอย่าประกาศการพิพากษาเกี่ยวกับสิ่งใดก่อนถึงเวลา ก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ ของความผิดที่ซ่อนอยู่ และจะทรงเผยความมุ่งหมายต่างๆ ในใจ เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

⁶ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าได้นำหลักการต่างๆ มาใช้ในตัวข้าพเจ้าเองและอโปลโลเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้จากพวกเราถึงความหมายที่ได้กล่าวไว้ว่า "อย่าออกนอกขอบเขตที่ได้เขียนไว้" เพื่อว่าจะไม่มีใครในพวกท่านหยิ่งพองด้วยการยกตัวขึ้นเหนือผู้อื่น ⁷ เพราะมีใครที่เห็นว่าท่านแตกต่างจากคนอื่น ๆ หรือ? มีสิ่งใดที่ท่านมีและไม่ได้รับมาเปล่าๆ บ้าง? หากท่านได้รับมาเปล่าๆ ทำไมท่านจึงโอ้อวดราวกับว่าท่านไม่ได้รับมาอย่างนั้นเล่า?

⁸ ท่านมีทุกอย่างที่ท่านต้องการแล้วสิ ท่านกลายเป็นคนมั่งคั่งแล้วสิ ท่านได้เริ่มครอบครอง - โดยไม่มีพวกเราแล้วสิ จริงๆ แล้ว ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ครอบครอง เพื่อที่พวกเราจะได้ครอบครองร่วมกันกับพวกท่านด้วย ⁹ เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงจัดพวกเราซึ่งเป็นพวกอัครทูตให้ปรากฏในลำดับสุดท้าย และอย่างผู้ต้องโทษประหาร พวกเราได้กลายมาเป็นภาพที่ปรากฏต่อโลก - ต่อเหล่าทูตสวรรค์และต่อมนุษยทั้งปวง

¹⁰ พวกเราเป็นคนโง่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ แต่ท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ พวกเราอ่อนกำลังแต่พวกท่านเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายได้รับเกียรติแต่พวกเราไม่ได้รับเกียรติ ¹¹ จนถึงเวลานี้พวกเราที่ยังหิวและกระหาย พวกเราไม่มีเสื้อผ้าใส่ ถูกเขียนอย่างทารุณ และพวกเราไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง

¹² พวกเราทำงานหนักด้วยมือของพวกเราเอง เมื่อถูกด่าพวกเราที่อวยพร เมื่อถูกข่มเหงพวกเราที่ยืนหยัด ¹³ เมื่อถูกใส่ร้ายพวกเราที่พูดด้วยความกรุณา พวกเราได้กลายเป็นเหมือนกับขยะของโลก และเหมือนสิ่งสกปรกที่สุดของทุกสิ่ง และยังเป็นอยู่จนถึงบัดนี้

¹⁴ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้มาเพื่อทำให้พวกท่านอับอาย แต่เพื่อเตือนพวกท่านในฐานะที่ท่านทั้งหลายเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า ¹⁵ เพราะในพระคริสต์ ถึงแม้พวกท่านมีผู้พิทักษ์เป็นหมื่นคน แต่พวกท่านจะมีบิดาหลายคนก็ไม่ได้ เพราะในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้กลายมาเป็นบิดาของท่านทั้งหลายผ่านทางข่าวประเสริฐ ¹⁶ ดังนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายทำตามอย่างข้าพเจ้า

¹⁷ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงส่งทิโมธีลูกที่รัก และซอสติยาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เขาจะได้ให้ท่านระลึกถึงการดำเนินชีวิตต่างๆ ของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนพวกเขาในทุกที่และในทุกคริสตจักร ¹⁸ บัดนี้บางคนในพวกท่านได้หยิ่งพอง ทำตัวราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน

¹⁹ หากเป็นพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านในไม่ช้า ตอนนั้นข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ ไม่เพียงแต่คำพูดของคนเหล่านี้ที่หยิ่งพอง แต่ที่ข้าพเจ้าจะถูกถูกล้อขบขันของพวกเขาดูด้วย ²⁰ เพราะว่าราชอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้ประกอบด้วยคำพูด แต่ด้วยฤทธิ์เดช ²¹ พวกท่านจะเอาแบบไหน? จะให้ข้าพเจ้ามาหาท่านด้วยไม้เรียว หรือด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ?

Chapter 5

- ¹ เราได้ยื่นรายงานว่ามีการประทุพผิตทางเพศในพวกท่าน เป็นการประทุพผิตชนิดที่ไม่ปล่อยให้เกิดขึ้นแม้กระทั่งในบรรดาคนต่างชาติ มีรายงานมาว่ามีคนหนึ่งในพวกท่านหลับนอนกับภรรยาของบิดาของเขา ² และพวกท่านยังลำพองใจ แทนที่พวกท่านควรสลดใจไม่ใช่หรือ? ผู้ที่ทำสิ่งนี้จะต้องถูกขับออกจากพวกท่าน
- ³ แม้ตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย แต่ข้าพเจ้ายังคงอยู่ที่นั่นในฝ่ายวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงตัดสินลงโทษคนที่ทำผิดนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นด้วย ⁴ เมื่อพวกท่านรวมตัวกันในนามขององค์พระเยซูเจ้าของเราและวิญญาณของข้าพเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วยในฤทธาานุภาพขององค์พระเยซูเจ้าของเรา ⁵ ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อมอบเขาให้แก่ซาตานเพื่อการทำลายเนื้อหนัง เพื่อวิญญาณของเขาจะรอดได้ในวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
- ⁶ การโอ้อวดของพวกท่านนั้นไม่ดีเลย พวกท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อเพียงเล็กน้อยทำให้แปงดิบทั้งก้อนฟูขึ้นได้ ⁷ พวกท่านจงชำระตัวเองจากเชื่อเก่า เพื่อพวกท่านจะได้เป็นแปงดิบใหม่ กลายเป็นขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ลูกแกะปัสกาของพวกเรานั้นได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว ⁸ ดังนั้นพวกเราจึงมาฉลองเทศกาลกัน ไม่ใช่ด้วยเชื่อเก่าที่เป็นเชื้อของความประทุพผิตชั่วและความเลวทราม แต่ตรงกันข้ามให้พวกเราฉลองด้วยขนมปังไร้เชื้อ คือด้วยความจริงใจและความจริง
- ⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายว่า อย่าคบค้าสมาคมกับผู้ที่ประทุพผิตทางเพศ ¹⁰ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงคนบาปของโลกนี้ หรือคนโลก หรือคนโกง หรือคนที่กราบไหว้รูปเคารพ เพราะการที่จะอยู่ห่างจากพวกเขานั้น ท่านคงต้องออกไปจากโลก
- ¹¹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายไม่ให้คบค้าสมาคมกับใครก็ตามที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแต่ยังเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในการประทุพผิตทางเพศ หรือยังเป็นคนโลก หรือยังเป็นคนที่กราบไหว้รูปเคารพ หรือยังเป็นคนให้ร้าย หรือยังเป็นคนขี้อิจฉา หรือยังเป็นคนโกง อย่าแม้กระทั่งจะกินด้วยกันกับคนเช่นนั้น ¹² เพราะข้าพเจ้าจะไปเกี่ยวข้องกับการตัดสินลงโทษคนเหล่านั้นที่อยู่นอกคริสตจักรได้อย่างไร? แต่ตรงกันข้าม พวกท่านต้องตัดสินลงโทษคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในคริสตจักรมิใช่หรือ? ¹³ แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ที่พิพากษาคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกเอง "จงขับคนชั่วออกจากท่ามกลางพวกท่าน"

Chapter 6

¹ เมื่อผู้ใดในพวกท่านขัดแย้งกันกับคนอื่น ๆ ควรหรือที่เขาส่งไปว่าความก้นที่ศาลต่อหน้าผู้พิพากษาที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อแทนที่จะไปอยู่ต่อหน้าผู้เชื่อทั้งหลาย? ² พวกท่านไม่รู้หรือว่าผู้เชื่อนั้นจะพิพากษาโลก? และถ้าหากพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านทั้งหลายไม่สามารถจัดการสิ่งต่างๆ ที่เป็นเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ได้เลยหรือ? ³ พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวกเราจะพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์? แล้วยิ่งกว่านั้น พวกเราตัดสินเรื่องของชีวิตนี้ไม่ได้เลยหรือ?

⁴ ดังนั้นหากท่านทั้งหลายต้องการตัดสินคดีความต่างๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทำไมพวกท่านวางคดีความต่างๆ ท่านเองนี้ไว้กับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในคริสตจักรเล่า? ⁵ ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย ไม่มีใครในท่ามกลางพวกท่านมีปัญหาพอที่จะจัดการกับความขัดแย้งระหว่างพี่น้องทั้งหลายหรือ? ⁶ แต่กลายเป็นว่าผู้เชื่อคนหนึ่งไปฟ้องร้องผู้เชื่ออีกคนกับศาล และคดีความนั้นก็ถูกยื่นต่อผู้พิพากษาซึ่งไม่ได้เป็นผู้เชื่อ

⁷ ความจริงคือเมื่อมีความขัดแย้งต่างๆ ทั้งสิ้นในระหว่างคริสเตียน นั่นคือความล้มเหลวสำหรับพวกท่าน ทำไมพวกท่านไม่ยอมทนทุกข์เพราะความผิดเสีย? ทำไมพวกท่านไม่ยอมถูกโกง? ⁸ แต่พวกท่านกลับทำผิดและหลอกผู้อื่น และคนเหล่านี้ก็เป็นพวกพี่น้องของพวกท่านเอง

⁹ พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับมรดกในราชอาณาจักรของพระเจ้า? อย่าหลงเชื่อคำหลอกลวง คนที่ประพฤติผิดทางเพศ พวกกรบ ไหวรูปเคารพ พวกล่วงประเวณี พวกผู้ขายขายตัว คนเหล่านั้นที่มีพฤติกรรมร่วมเพศ ¹⁰ พวกขโมย พวกโลก พวกขี้เหล้า พวกให้ร้าย พวกคนโกง - ไม่มีผู้ใดในพวกเราจะได้รับมรดกในราชอาณาจักรของพระเจ้า ¹¹ และบางคนในพวกท่านเคยเป็นแบบนั้น แต่ท่านทั้งหลายได้รับการชำระแล้ว แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกมอบไว้ต่อพระเจ้าแล้ว แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าแล้ว ในนามขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของพวกเรา

¹² "ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะเป็นประโยชน์ "ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้" แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมถูกบงการโดยสิ่งใดๆ ¹³ "อาหารนั้นมีไว้สำหรับกระเพาะ และกระเพาะก็มีไว้สำหรับอาหาร" แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ทำลายทั้งคู่อีก ร่างกายไม่ได้มีไว้เพื่อการประพฤติผิดทางเพศ แต่ตรงกันข้าม ร่างกายมีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะจัดเตรียมสำหรับร่างกาย

¹⁴ พระเจ้าทรงทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาและจะทรงทำให้พวกเราเป็นขึ้นมาโดยฤทธานุภาพของพระองค์ด้วย ¹⁵ พวกท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์? ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะของพระคริสต์ไปเข้าส่วนกับโสเภณี? อย่าให้เป็นอย่างนั้น

¹⁶ พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนที่เข้าส่วนกับคนขายตัวก็กลายเป็นเนื้อเดียวกันกับเธอ? ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "ทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน"

¹⁷ แต่ผู้ที่เข้าส่วนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็กลายเป็นวิญญาณเดียวกันกับพระองค์

¹⁸ จงระวังเสียจากการประพฤติผิดทางเพศ บาปอื่นๆ นอกจากนี้ทั้งหมดที่มนุษย์ทำนั้นอยู่นอกร่างกาย แต่ผู้ที่ประพฤติผิดทางเพศนั้นได้ทำบาปต่อร่างกายตนเอง

¹⁹ พวกท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตภายในพวกท่านเป็นผู้ที่ได้รับมาจากพระเจ้า? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวกท่านไม่ได้เป็นเจ้าของตัวพวกท่านเอง? ²⁰ เพราะพระเจ้าทรงจ่ายราคาสูงเพื่อซื้อท่านทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้จึงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด

Chapter 7

¹ เกี่ยวกับประเด็นที่พวกท่านเขียนมานั้น "การที่ผู้ชายไม่แต่งงานผู้หญิงเลยเป็นเรื่องที่ดีแล้ว" ² แต่เนื่องจากมีสิ่งล่อใจต่างๆ ที่จะนำไปสู่การประพฤติผิดทางเพศ ผู้ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตน และผู้หญิงแต่ละคนควรมีสามีเป็นของตน

³ สามีควรทำหน้าที่สามีต่อภรรยาของตนอย่างสมบูรณ์ และเช่นกันภรรยาก็ควรทำหน้าที่ภรรยาต่อสามีของตนอย่างสมบูรณ์ด้วย ⁴ ภรรยาไม่มีสิทธิเหนือร่างกายของตน แต่สิทธินั้นเป็นของสามี ในทำนองเดียวกันสามีก็ไม่มีสิทธิเหนือร่างกายของตน แต่สิทธินั้นเป็นของภรรยา

⁵ อย่างปฏิเสธการมีความสัมพันธ์อันสามีภรรยาต่อกัน นอกจากที่ได้ตกลงร่วมกันเป็นระยะเวลาหนึ่งตามที่กำหนด จงทำสิ่งนี้เพื่อที่พวกท่านจะได้อุทิศตัวในการอธิษฐาน จากนั้นก็ควรกลับมามีความสัมพันธ์ต่อกันอีก เพื่อที่ซาตานจะไม่ได้ล่อลวงพวกท่านเพราะว่าพวกท่านขาดการควบคุมตนเอง ⁶ แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้กับพวกท่านเพื่อเป็นการอนุญาต และไม่ใช่การสั่ง ⁷ ข้าพเจ้าปรารถนาให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แม้ว่าแต่ละคนก็มีของประทานของตนจากพระเจ้า คนหนึ่งมีของประทานชนิดนี้และอีกคนมีชนิดนั้น

⁸ ข้าพเจ้าขอพูดกับคนที่ไม่แต่งงานและคนที่เปิ่นมาย่ว่า เป็นการดีถ้าพวกเขาจะอยู่เป็นโสดต่อไปเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ⁹ แต่หากพวกเขาไม่สามารถควบคุมตนเองได้ พวกเขาควรแต่งงาน เพราะให้พวกเขาแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ

¹⁰ ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าขอสั่ง ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเอง แต่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ภรรยาไม่ควรแยกจากสามี" ¹¹ แต่หากเธอแยกจากสามีของเธอแล้ว เธอก็ไม่ควรจะแต่งงานใหม่ หรือไม่ก็กลับไปคืนดีกับเขา และ "สามีไม่ควรที่จะหย่าภรรยา"

¹² ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพวกที่เหลือคือข้าพเจ้ากล่าวเอง ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ว่าหากพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อ และหากเธอพึงพอใจที่จะอยู่กับเขา เขาก็ไม่ควรหย่าเธอ ¹³ หากผู้หญิงคนไหนมีสามีที่ไม่ได้เป็นผู้เชื่อ และหากเขาพึงพอใจที่จะอยู่กับเธอ เธอก็ไม่ควรหย่าจากเขา ¹⁴ ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อนั้นก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านทางสามี ไม่เช่นนั้นลูกๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่ในความเป็นจริงคือพวกเขาได้รับการชำระแล้ว

¹⁵ แต่ถ้าคู่ครองที่ไม่เป็นคริสเตียนจะจากไป ก็ให้เขาไป ในกรณีเช่นนี้ พี่น้องชายหรือหญิงไม่ได้ถูกผูกมัดไว้กับคำปฏิญาณของพวกเขา พระเจ้าทรงเรียกพวกเราให้อยู่อย่างสันติ ¹⁶ ท่านทั้งหลายผู้เป็นภรรยา พวกท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกท่านจะช่วยสามีของพวกท่านให้รอดได้? หรือ ท่านทั้งหลายผู้เป็นสามี พวกท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกท่านจะช่วยภรรยาของพวกท่านให้รอดได้?

¹⁷ เพียงแต่ให้แต่ละคนดำเนินชีวิตตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้เขา และตามที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเขาแต่ละคน นี่คือคำสั่งของข้าพเจ้าต่อคริสตจักรทั้งหมด ¹⁸ มีคนไหนที่เข้าสู่หนัดแล้วเมื่อเขาได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อ? เขาก็ไม่ควรพยายามทำตัวเหมือนคนที่ยังไม่เข้าสู่หนัด มีคนไหนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดเมื่อเขาได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อ? เขาก็ไม่ควรต้องเข้าสู่หนัด ¹⁹ เพราะว่าการเข้าสู่หนัดหรือการไม่เข้าสู่หนัดนั้นไม่สำคัญอะไร แต่การเชื่อฟังพระบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้าต่างหากที่สำคัญ

²⁰ แต่ละคนควรอยู่ในฐานะที่เขาเคยอยู่เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้มาเชื่อ ²¹ พระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเมื่อท่านเป็นทาสอยู่หรือ? อย่ากังวลเลย แต่หากท่านทั้งหลายสามารถเป็นไทได้ ก็จงใช้สิทธินั้น ²² เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อเป็นทาส ผู้นั้นก็เป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในทำนองเดียวกันผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อเมื่อเป็นไท เขาก็เป็นทาสของพระคริสต์ ²³ พระเจ้าทรงจ่ายราคาสูงเพื่อซื้อท่านทั้งหลาย ดังนั้นจงอย่าเป็นทาสของมนุษย์ ²⁴ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราแต่ละคนเคยอยู่ในฐานะใดเมื่อพวกเราถูกเรียกให้มาเชื่อ ก็ให้พวกเราอยู่ในฐานะนั้นต่อไป

²⁵ เรื่องคนเหล่านั้นที่ไม่เคยแต่งงาน ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ ²⁶ ดังนั้นเพราะวิกฤตที่กำลังใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องดีที่ทุกคนจะอยู่อย่างที่เขาเป็นอยู่

²⁷ ท่านแต่งงานแล้วหรือ? ก็อย่าหาทางหย่าร้างเลย หากท่านยังไม่ได้แต่งงาน ก็อย่าเสาะหาภรรยาเลย ²⁸ แต่ถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำบาป และหากผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานได้แต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำบาป แต่คนเหล่านั้นที่แต่งงานจะมีความยุ่งยากหลายอย่างในชีวิต และข้าพเจ้าปรารถนาที่จะกันท่านไว้จากสิ่งเหล่านี้

²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าเวลาเหลือน้อยแล้ว จากนั้นไปให้พวกที่มีภรรยาดำเนินชีวิตราวกับว่าไม่มีภรรยา ³⁰ พวกที่เสาะหาภรรยาทำตัวราวกับว่าพวกเขาไม่เสาะหา และพวกที่ชื่นชมยินดีราวกับว่าพวกเขาไม่ได้ชื่นชมยินดี และพวกที่ซื้อของก็ราวกับว่าพวกเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใด ³¹ และคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งของโลกก็ไม่ต้องแสดงออกราวกับว่าพวกเขาเข้าไปพัวพันอย่างเต็มที่กับสิ่งเหล่านั้น เพราะระบบของโลกนี้กำลังจะถึงจุดจบ

³² ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านเป็นอิสระจากความกังวลต่างๆ ผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานก็เอาใจใส่ในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทำอย่างไรให้พระองค์พอพระทัย ³³ แต่ผู้ชายที่แต่งงานแล้วก็เอาใจใส่ในการทำงานของโลกว่าจะทำอย่างไรให้ภรรยาพอใจ ³⁴ เขาถูกแยกเป็นสองส่วน ฝ่ายผู้หญิงที่ไม่แต่งงานหรือหญิงพรหมจารีก็เอาใจใส่ในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ในฝ่ายร่างกายและในฝ่ายวิญญาณ แต่ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วก็เอาใจใส่ในการทำงานของโลกว่าจะทำอย่างไรให้สามีของเธอพอใจ

³⁵ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ของพวกท่านเองและไม่ได้เอาอะไรมาบีบบังคับพวกท่าน ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านทำในสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อที่พวกท่านจะอุทิศตนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่มีอะไรมาทำให้ไขว่ไขว

36 แต่หากชายใดคิดว่าเขาไม่สามารถปฏิบัติต่อคู่หมั้นของเขาอย่างให้เกียรติได้ และหากเธอมีอายุเลยวัยแต่งงานแล้ว และถึงเวลาที่จะต้องแต่งงานแล้ว ชายผู้นั้นก็ควรทำในสิ่งที่เขาต้องการ เขาไม่ได้ทำบาป พวกเขาควรแต่งงานกัน **37** แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่ หากเขาไม่ได้รู้สึกกดดัน แต่สามารถควบคุมความต้องการของตัวเองได้ และหากเขาตัดสินใจว่าจะทำสิ่งนี้ ที่จะรักษาคู่หมั้นของเขาให้บริสุทธิ์ เขาก็ทำดีแล้ว **38** ดังนั้นคนที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขา ก็ทำดีแล้ว และคนที่เลือกที่จะไม่แต่งงานก็ทำได้ดียิ่งกว่า

39 ภรรยาต้องผูกพันกับสามีของเธอนานตราบเท่าที่เขามีชีวิตอยู่ แต่หากสามีของเธอตาย เธอก็เป็นอิสระที่จะแต่งงานกับผู้อื่นก็ตามที่เธอปรารถนาจะแต่งงานด้วย แต่ต้องเป็นผู้ที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น **40** แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้านั้นเธอย่อมมีความสุขกว่าหากเธอมีชีวิตอยู่และเป็นอยู่ และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีพระวิญญาณของพระเจ้าด้วย

Chapter 8

¹ ส่วนเรื่องอาหารที่ใช้บูชารูปเคารพนั้น พวกเราเห็นว่า เราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้สำพองแต่ความรักเสริมสร้างขึ้น ² หากผู้ใดคิดว่า เขารู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นก็ยังไม่รู้อย่างที่เขาคควรรู้เลย ³ แต่หากผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น

⁴ ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่ใช้บูชารูปเคารพต่างๆ นั้น พวกเราารู้อยู่แล้วว่า รูปเคารพในโลกนี้นั้น ไม่ได้มีความหมายใดๆ เลย และมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอื่น ⁵ แม้ว่าสิ่งที่เขาเรียกกันว่าเป็นพระนั้น อาจจะมีอยู่จริง ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก อย่างมี "พระ" และ "เจ้า" มากมาย ⁶ แต่สำหรับพวกเรานั้น มีพระเจ้าพระบิดาเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งมาจากพระองค์ และพวกเรายู่เพื่อพระองค์ และองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเพียงองค์เดียว ทุกสิ่งมีอยู่โดยทางพระองค์ และพวกเรามีชีวิตอยู่โดยทางพระองค์

⁷ อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะบางคนที่เคยบูชารูปเคารพมาก่อน เมื่อพวกเขากินอาหารนี้ก็ถือว่าเป็นของบูชารูปเคารพจริงๆ จิตสำนึกผิดชอบของพวกเขาจึงอ่อนอยู่ จึงเป็นมลทิน

⁸ แต่อาหารไม่ได้ทำให้น้ำเสนอตัวของพวกเราต่อพระเจ้า พวกเราไม่ได้แยแสหากพวกเราไม่กิน และก็ได้ดีขึ้นหากพวกเรากิน ⁹ แต่จงระมัดระวังอย่าให้เสรีภาพของพวกท่านนั้นเป็นเหตุให้ผู้ที่ยอ่อนแอในความเชื่อต้องสะดุด ¹⁰ เพราะหากว่ามีใครเห็นพวกท่านผู้มีความรู้ กินอาหารในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของเขาก็จะฮึกเหิมขึ้นจนกินของที่บูชารูปเคารพไม่ใช่หรือ?

¹¹ ดังนั้น ความรู้ของพวกท่านในเรื่องธรรมชาติแท้ของรูปเคารพได้ทำลายผู้ที่อ่อนแอกว่า ซึ่งเป็นพี่น้องที่พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อพวกเขา ¹² ฉะนั้นเมื่อพวกท่านทำบาปต่อพวกพี่น้องและทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของพวกเขาก็ได้ทำบาปต่อพระคริสต์ ¹³ ดังนั้นหากอาหารเป็นเหตุให้พี่น้องของข้าพเจ้าสะดุด ข้าพเจ้าก็จะไม่กินเนื้อสัตว์อีกเลย เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่เป็นเหตุให้พี่น้องของข้าพเจ้าล้มลง

Chapter 9

¹ ข้าพเจ้ามิได้เป็นโกหรือ? ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ? ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ? ท่านทั้งหลายมิได้เป็นคนงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ? ² ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น อย่างน้อยๆ ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่าน เพราะพวกท่านคือหลักฐานพิสูจน์การเป็นอัครทูตในองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

³ นี่คือการทำให้การของข้าพเจ้าต่อคนเหล่านั้นที่ได้สวนข้าพเจ้าว่า ⁴ พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ? ⁵ พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาภรรยาที่เป็นผู้เชื่อไปกับพวกเรา เหมือนอย่างพวกอัครทูตที่เหลือ หรืออย่างที่พักพิงในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเคphasทำอยู่หรือ? ⁶ มีเฉพาะบาร์นาบัสและข้าพเจ้าเท่านั้นที่จะต้องทำงานหรือ?

⁷ ใครบ้างที่เป็นทหารแล้วออกค่าใช้จ่ายเอง? ใครบ้างที่ทำสวนองุ่นแล้วไม่ได้กินผลของมัน? หรือใครบ้างที่เลี้ยงฝูงสัตว์แล้วไม่ได้ดื่มน้ำนมจากฝูงสัตว์นั้น? ⁸ ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจมนุษย์หรือ? ธรรมเนียมปฏิบัติได้กล่าวไว้ด้วยมิใช่หรือ?

⁹ เพราะมิเช่นนั้นไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสว่า "อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวเมื่อมันกำลังนวดข้าว" พระเจ้าทรงห่วงว้าวจริงๆ หรือ? ¹⁰ มิใช่พระองค์กำลังตรัสถึงพวกเราหรือ? สิ่งนี้ได้เขียนไว้เพื่อพวกเรา เพราะคนที่โง่เขลาที่ควรโง่ด้วยความหวัง ผู้ที่นวดข้าวก็ควรนวดด้วยความคาดหวังว่าจะได้ส่วนแบ่งเมื่อเก็บเกี่ยว ¹¹ หากพวกเราเห็นสิ่งต่างๆ ฝ่ายวิญญาณท่ามกลางพวกท่าน แล้วมากไปหรือที่พวกเราจะต้องเกี่ยวเกี่ยวสิ่งต่างๆ ฝ่ายวัตถุจากพวกท่านบ้าง?

¹² หากคนอื่นได้รับสิทธิ์นี้จากพวกท่าน พวกเราไม่ควรที่จะได้มากกว่านั้นหรือ? ถึงกระนั้น พวกเราก็ไม่ได้ทวงสิทธิ์นี้เลย ตรงกันข้าม พวกเรายอมทนทุกอย่างเพื่อจะไม่เป็นสิ่งขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ¹³ พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ในพระวิหาร ก็ได้รับอาหารจากพระวิหารนั้น? พวกท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติตรงแท่นบูชา ก็ได้ส่วนแบ่งจากของถวายที่แท่นบูชานั้น? ¹⁴ ในทำนองเดียวกันองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่าคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐ ควรจะได้รับการเลี้ยงชีพจากข่าวประเสริฐนั้น

¹⁵ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทวงสิทธิ์ใดๆ เหล่านี้เลย และข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ใครทำสิ่งใดให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตายเสียยิ่งดีกว่าที่จะให้ใครถอดถอนข้าพเจ้าจากการโอ้อวดนี้ ¹⁶ เพราะถึงแม้ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะโอ้อวดได้ เพราะนี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องทำ และวิธีนี้แก่ข้าพเจ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐ

¹⁷ เพราะหากข้าพเจ้าทำสิ่งนี้อย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็มีรางวัล แต่หากไม่เต็มใจ ข้าพเจ้าก็ยังคงมีความรับผิดชอบที่ได้รับมอบไว้กับข้าพเจ้า ¹⁸ ถ้าเช่นนั้นรางวัลของข้าพเจ้าคืออะไร? นั่นคือเมื่อข้าพเจ้าประกาศ ข้าพเจ้าให้ข่าวประเสริฐโดยไม่คิดราคาและไม่ได้ใช้สิทธิ์ในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

¹⁹ เพราะถึงแม้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากทุกคน ข้าพเจ้าก็ยอมเป็นผู้ทาสของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนมากขึ้น ²⁰ ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนที่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ เพื่อจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้แม้ตัวข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ

²¹ ต่อคนเหล่านั้นที่อยู่นอกธรรมเนียมปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนที่อยู่นอกธรรมเนียมปฏิบัติ แม้ข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่นอกพระบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระบัญญัติของพระคริสต์ ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่นอกธรรมเนียมปฏิบัติ ²² ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ นั้น ข้าพเจ้ายอมเป็นคนถูกข่มขู่ต่อคนทั้งปวง เพื่อข้าพเจ้าจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง ²³ ข้าพเจ้าทำทั้งหมดนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนในพระพรแห่งข่าวประเสริฐนั้น

²⁴ พวกท่านไม่รู้หรือว่าพวกที่วิ่งแข่งนั้น ต้องวิ่งด้วยกันทุกคน แต่มีเพียงคนเดียวที่ได้รับรางวัล? ดังนั้น จงวิ่งเพื่อชิงรางวัลมาให้ได้ ²⁵ นักกีฬา ยังต้องควบคุมตัวเองในการฝึกซ้อมทุกอย่าง พวกเขาทำเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เราวิ่งเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งไม่มีวันร่วงโรย ²⁶ แต่กระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้วิ่งโดยไม่มีเป้าหมาย หรือต่อมวนแบบชกมวย ²⁷ แต่ข้าพเจ้าปราบเนื้อหนังของข้าพเจ้าและให้อยู่ใต้บังคับ เพื่อว่าหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ประกาศให้คนอื่นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่เป็นคนที่ใช้การไม่ได้เสียเอง

Chapter 10

¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทราบว่า บรรพบุรุษของเราทุกคนได้อยู่ใต้เมฆ และได้เดินผ่านทะเล ² ทุกคนได้รับบัพติศมาใต้เมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสส ³ และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกัน ⁴ ทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกัน เพราะทุกคนได้ดื่มน้ำจากศิลาฝ่ายวิญญาณที่ติดตามพวกเขา ศิลาชิ้นคือพระคริสต์

⁵ แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงพอพระทัยคนส่วนใหญ่ในพวกเขา และศพของพวกเขาก็กระจัดกระจายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ⁶ บัดนี้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นบทเรียนให้กับพวกเรา ไม่ให้พวกเราปรารถนาที่จะทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ อย่างที่พวกเขาเคยทำ

⁷ อย่าเป็นคนกราบไหว้รูปเคารพ อย่างที่บางคนในพวกเขาเคยเป็น ตามที่มีเขียนไว้ว่า "ประชาชนก็นั่งลง กิน และดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน" ⁸ อย่าให้พวกเราประพฤติผิดทางเพศเหมือนอย่างที่เราหลายคนในพวกเขาได้เคยทำ เพราะในวันเดียว คนจำนวนสองหมื่นสามพันคนต้องตายด้วยเหตุนี้

⁹ เช่นเดียวกัน อย่าลองดีกับพระคริสต์ อย่างที่หลายคนในพวกเขาทำ แล้วก็ต้องพิณาศด้วย ¹⁰ เช่นเดียวกัน อย่าบ่นเหมือนที่หลายคนในพวกเขาทำ แล้วก็ต้องพิณาศด้วยทูตมรณะ

¹¹ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้เกิดกับพวกเขาเพื่อเป็นบทเรียนแก่พวกเรา พวกเขาได้รับการบันทึกไว้เพื่อเป็นแนวทางแก่พวกเรา สำหรับพวกเราผู้ซึ่งมาถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้แล้ว ¹² เหตุฉะนั้น คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว จงระวังให้ดี เพื่อที่เขาจะไม่ล้มลง ¹³ ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองที่เคยเกิดกับมนุษย์ทุกคน พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะทนได้ พร้อมกับการทดลองนั้น พระองค์จะประทานทางหนีรอดด้วย เพื่อที่พวกท่านจะสามารถทนได้

¹⁴ ดังนั้นแหละ พวกที่รักของข้าพเจ้า จงหลีกเลี่ยงการนับถือรูปเคารพ ¹⁵ ข้าพเจ้าพูดกับพวกท่านอย่างพูดกับคนมีความเข้าใจ เพื่อพวกท่านจะพิจารณาว่าข้าพเจ้าหมายถึงอะไร ¹⁶ ถ้วยแห่งพระพรที่พวกเราได้โมกษานั้น ทำให้ได้เข้าส่วนในพระโลหิตพระคริสต์มิใช่หรือ? ขนบปึงที่พวกเราหักออก ทำให้ได้เข้าส่วนในพระวรกายพระคริสต์มิใช่หรือ? ¹⁷ เนื่องจากมีขนบปึงก้อนเดียว พวกเราซึ่งเป็นหลายบุคคลคือกายเดียว เราทุกคนต่างรับจากขนบปึงก้อนเดียวกันนั้น

¹⁸ จงดูคนอิสราเอลสิ พวกเขาเหล่านั้นที่กินของถวายบูชา ก็มีส่วนร่วมที่แท่นบูชามิใช่หรือ? ¹⁹ ดังนั้น ข้าพเจ้าจะว่าอย่างไร? รูปเคารพนั้นสำคัญอะไร? หรืออาหารที่ถวายบูชาแก่รูปเคารพนั้นสำคัญอะไร?

²⁰ แต่ข้าพเจ้าพูดถึงการที่คนต่างชาติถวายบูชานั้นพวกเขาถวายสิ่งต่างๆ เหล่านี้ให้กับผีมาร ไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พวกท่านเป็นผู้มีส่วนร่วมกับผีมาร ²¹ ท่านทั้งหลายไม่สามารถที่จะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดื่มจากถ้วยของผีมารได้ พวกท่านไม่สามารถร่วมโต๊ะเสวยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และร่วมโต๊ะของผีมารได้ ²² หรือพวกเราจะยืวงองค์พระผู้เป็นเจ้าให้หึ่งหวงหรือ? พวกเรามีกำลังมากกว่าพระองค์หรือ?

²³ "ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งมีประโยชน์ "ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้" แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งทำให้จำเริญขึ้น ²⁴ ไม่ควรให้ใครแสวงหาความดีของตนเอง แต่กลับกัน แต่ละคนควรแสวงหาความดีของเพื่อนบ้านของตน

²⁵ พวกท่านอาจจะกินอะไรก็ได้ที่ขายในตลาด โดยไม่ต้องมีคำถามเรื่องใจสำนึกผิดชอบ ²⁶ "ด้วยว่าโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทุกอย่างทั้งหมดในนั้นด้วย" ²⁷ หากผู้ไม่เชื่อเชิญพวกท่านไปรับประทานอาหาร และพวกท่านอยากไป ก็รับประทานอะไรก็ตามที่เขาจัดเตรียมให้พวกท่าน โดยไม่ต้องถามคำถามเรื่องใจสำนึกผิดชอบ

²⁸ แต่ถ้ามีใครมาบอกพวกท่านว่า "อาหารนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว" ก็อย่ารับประทาน เพื่อเห็นแก่คนที่บอกกับพวกท่าน และเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ ²⁹ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของพวกท่านเอง แต่เป็นใจสำนึกผิดชอบของคนอื่นๆ เพราะถ้าไม่เสรีภาพของข้าพเจ้าควรถูกตัดสินโดยใจสำนึกผิดชอบของคนอื่นๆ เล่า? ³⁰ ถ้าข้าพเจ้าร่วมรับประทานอาหารด้วยใจชอบพระคุณ ถ้าไม่ข้าพเจ้าต้องถูกติเตียนด้วยสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณนั้นเล่า?

³¹ ดังนั้นแหละ ไม่ว่าท่านจะกิน หรือดื่ม หรือทำสิ่งใด จงทำทุกสิ่งเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า ³² อย่าทำให้พวกยิว หรือพวกกรีก หรือคริสตจักรของพระเจ้าขุ่นเคืองไป ³³ ข้าพเจ้าพยายามทำให้ทุกคนพอใจในทุกสิ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของตัวเอง แต่เพื่อประโยชน์ของคนมากมาย ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อที่พวกเขาจะได้รอด

Chapter 11

- ¹ จงเลียนแบบข้าพเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าเลียนแบบพระคริสต์ ² บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกเรื่อง ข้าพเจ้าชมพวกท่านเพราะท่านทั้งหลายได้ยึดธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ให้พวกท่านไว้ ³ แต่ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจว่าพระคริสต์ทรงเป็นศิระของชายทุกคน อย่างที่ชายเป็นศิระของหญิง และที่พระเจ้าทรงเป็นศิระของพระคริสต์ ⁴ ผู้ชายที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยคลุมศิระนั้นทำความอับอายแก่ศิระของเขา
- ⁵ แต่ผู้หญิงที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยไม่คลุมศิระก็ทำความอับอายแก่ศิระของเธอเช่นเดียวกับการที่เธอโกนผม ⁶ เพราะถ้าผู้หญิงไม่คลุมศิระ เธอก็ควรตัดผมสั้น แต่ถ้าการตัดผมสั้นหรือโกนผมเป็นเรื่องน่าอับอาย ก็ให้เธอคลุมศิระเสีย
- ⁷ สำหรับผู้ชาย ไม่ควรคลุมศิระเพราะเขาคือพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงเป็นสง่าราศีของผู้ชาย ⁸ เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย
- ⁹ และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย ¹⁰ นี่คือเหตุผลว่าทำไมผู้หญิงควรมีสัญลักษณ์ของสิริอำนาจเหนือศิระของเธอเพราะเห็นแก่เหล่าทูตสวรรค์
- ¹¹ อย่างไรก็ตาม ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย และผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิง ¹² เพราะว่าผู้หญิงมาจากผู้ชาย และผู้ชายก็มาจากผู้หญิง และทุกสิ่งมาจากพระเจ้า
- ¹³ จงตัดสินใจเองว่าเหมาะสมหรือไม่ที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศิระ? ¹⁴ ธรรมชาติเองก็สอนพวกท่านไม่ใช่หรือว่าถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับเขา? ¹⁵ ธรรมชาติไม่ได้สอนพวกท่านหรือว่าถ้าผู้หญิงไว้ผมยาว นั่นคือสง่าราศีของเธอ เพราะผมของเธอคือที่คลุมศิระ ¹⁶ แต่ถ้าจะมีใครโต้แย้งกันเรื่องนี้ พวกเราและคริสตจักรต่างๆ ของพระเจ้าไม่มีวิธีปฏิบัติอื่น
- ¹⁷ แต่ในคำสั่งต่างๆ ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมพวกท่านไม่ได้ เพราะเมื่อพวกท่านมาประชุมกันนั้น ทำให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี ¹⁸ ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่าเมื่อพวกท่านมาประชุมกันที่คริสตจักร มีการแตกแยกกันท่ามกลางพวกท่านและข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีส่วนจริง ¹⁹ เพราะต้องมีการขัดแย้งท่ามกลางพวกท่าน เพื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นฝ่ายถูกจะได้ปรากฏชัดขึ้นในหมู่พวกท่าน
- ²⁰ เมื่อพวกท่านมาประชุมกันนั้น ไม่ได้เป็นการกินในงานเลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ เมื่อท่านกินอาหารนั้น แต่ละคนต่างกินอาหารของตนก่อน ในขณะที่คนหนึ่งหิว แต่อีกคนเมาแล้ว ²² พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรือ? หรือท่านกำลังดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และกำลังดูถูกคนเหล่านั้นที่ขัดสน? ข้าพเจ้าควรกล่าวอะไรกับพวกท่านอีก? ควรหรือที่จะชมท่าน? ข้าพเจ้าไม่ชมท่านในเรื่องนี้
- ²³ เพราะเรื่องที่ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่านแล้ว คือในคืนที่เขากฤษฎพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ²⁴ เมื่อขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปัง และตรัสว่า "นี่คือกายของเรา ซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย จงทำสิ่งนี้เพื่อระลึกถึงเรา"
- ²⁵ หลังจากรับประทานอาหารแล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยด้วยยาภักติริยาเดียวกัน และตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา จงทำสิ่งนี้ทุกครั้งที่คุณดื่ม เพื่อระลึกถึงเรา" ²⁶ เพราะว่าเมื่อใดที่พวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ พวกท่านก็ได้ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา
- ²⁷ ฉะนั้นถ้าใครกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่เหมาะสม ก็ได้ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁸ ทุกคนจงสำรวจตัวเองก่อน แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ ²⁹ เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยไม่ตระหนักถึงพระวรกาย เขาก็กินและดื่มการพิพากษาตัวเอง ³⁰ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมหลายคนท่ามกลางพวกท่านอ่อนแอและเจ็บป่วย และบางคนก็ได้ล่วงลับไป
- ³¹ แต่ถ้าพวกเราสำรวจตัวเองก่อน พวกเราก็จะไม่ถูกลงโทษ ³² แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลงโทษพวกเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรากันหลาย เพื่อไม่ให้เรากันหลายถูกลงโทษไปพร้อมกับโลก
- ³³ ฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านมาประชุมกันเพื่อรับประทานอาหารนั้น จงรอกันและกัน ³⁴ ถ้าใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านก่อน เพื่อว่าเมื่อมาชุมนุมกัน พวกท่านจะไม่ถูกลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆ ที่พวกท่านเขียนมานั้น ข้าพเจ้าจะให้คำแนะนำต่างๆ เมื่อข้าพเจ้ามา

Chapter 12

¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจเกี่ยวกับของประทานต่างๆ ฝ่ายวิญญาณ ² พวกท่านรู้ว่าเมื่อก่อนที่พวกท่านยังเป็นคนนอกศาสนาอยู่นั้น พวกท่านถูกนำไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ แล้วแต่ว่า พวกท่านจะพาท่านทั้งหลายไปทางใด ³ ฉะนั้นข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านทราบว่า ไม่มีใครที่พูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า "พระเยซูถูกสาปแช่ง" ไม่มีใครสามารถพูดว่า "พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า" นอกจากจะพูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ ของประทานนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน ⁵ การปรณมีมีตึนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน ⁶ และกิจกรรมนั้นมีต่างๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นเหตุแห่งกิจกรรมต่างๆ ในทุกคน

⁷ การสำแดงของพระวิญญาณนั้น พระองค์ประทานแก่แต่ละคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน ⁸ เพราะโดยผ่านทางพระวิญญาณ ทรงให้คนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งปัญญา อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำแห่งความรู้ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

⁹ ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีของประทานในการรักษาโรค โดยพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้น

¹⁰ ให้อีกคนหนึ่งทำการด้วยฤทธานุภาพ ให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะ ให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถสังเกตวิญญาณต่างๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาแปลกๆ ได้ ¹¹ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงทำการและทรงมอบของประทานเหล่านี้ทั้งหมดให้แก่แต่ละคนตามที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

¹² เพราะว่าเหมือนกับร่างกายเดียวกันที่มีหลายๆ อวัยวะและอวัยวะทั้งหมดเป็นของร่างกายเดียวกัน เช่นเดียวกันกับพระคริสต์ ¹³ เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นยิวหรือกรีก กาสหรือโก เราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และทรงสร้างเราทุกคนให้เต็มจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน

¹⁴ เพราะว่าร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายอวัยวะ ¹⁵ ถ้าเท้าจะพูดว่า "เพราะฉันไม่ได้เป็นมือ ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย" ไม่มีส่วนใดที่ด้อยกว่าในร่างกาย ¹⁶ และถ้าหูจะพูดว่า "เพราะฉันไม่ได้เป็นตา ฉันจึงไม่เป็นอวัยวะของร่างกาย" ไม่มีส่วนใดที่ด้อยกว่าในร่างกาย ¹⁷ ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน? ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน?

¹⁸ แต่พระเจ้าทรงตั้งอวัยวะแต่ละอวัยวะไว้ในแต่ละส่วนของร่างกายตามที่พระองค์ทรงออกแบบไว้ ¹⁹ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน? ²⁰ ดังนั้นจึงมีอวัยวะหลายอย่าง แต่มีเพียงร่างกายเดียว

²¹ ตาก็ไม่สามารถจะพูดกับมือว่า "ฉันไม่ต้องการเธอ" หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า "ฉันไม่ต้องการเธอ" ²² แต่หลายๆ อวัยวะที่เห็นว่าอ่อนแอกว่าก็ยังเป็นสิ่งจำเป็น ²³ อวัยวะของร่างกายที่พวกเราคิดว่าไร้เกียรติ พวกเราต้องให้เกียรติมากขึ้น และอวัยวะของพวกเราที่ต้องปกปิด ก็ต้องให้เกียรติมากขึ้น ²⁴ เพราะว่าอวัยวะของพวกเราที่น่าดูอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก เพราะพวกเขามีความสง่างามอยู่แล้ว แต่พระเจ้าทรงจัดวางอวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกัน และได้ทรงประทานเกียรติมากขึ้นแก่อวัยวะต่างๆ เหล่านั้นที่ต่ำต้อย

²⁵ พระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพื่อไม่ให้เกิดการแตกแยกกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะต่างๆ มีความห่วงใยกันและกัน ด้วยความรักอย่างเดียวกัน ²⁶ เมื่ออวัยวะหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมทุกข์ด้วย หรือเมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ร่วมชื่นชมยินดีด้วย ²⁷ ส่วนท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้น

²⁸ และพระเจ้าได้ทรงตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งบรรดาอัครทูต สองบรรดาผู้เผยพระวจนะ สามบรรดาอาจารย์ ต่อจากนั้นผู้ทำการด้วยฤทธานุภาพ ต่อจากนั้นของประทานในการรักษาโรค พวกที่ให้ความช่วยเหลือ พวกที่ทำงานด้านการจัดการ และพวกที่พูดภาษาแปลกๆ ชนิดต่างๆ ²⁹ ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ? ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ? ทุกคนเป็นอาจารย์หรือ? ทุกคนเป็นผู้ทำการด้วยฤทธานุภาพหรือ?

³⁰ ทุกคนมีของประทานในการรักษาโรคหรือ? ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ หรือ? ทุกคนแปลภาษาแปลกๆ หรือ? ³¹ จงชวนขวยหาของประทานต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่า และข้าพเจ้าจะชี้ให้พวกท่านเห็นถึงทางที่ดีเยี่ยมยิ่งกว่า

Chapter 13

¹ แม่ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ ที่เป็นภาษาของมนุษย์ และทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนข่องหรือฉาบที่ส่งเสียงดัง ² แม่ข้าพเจ้ามีของประทานในการเผยพระวจนะ และเข้าใจความจริงและความรู้ทั้งสินที่ซ่อนไว้ และแม่ข้าพเจ้ามีความเชื่ออย่างที่เคยสอนเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้มีค่าอะไรเลย ³ และแม่ข้าพเจ้าบรีจากทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามีเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม่ให้ร่างกายของข้าพเจ้าไปเผาไฟ แต่หากไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย

⁴ ความรักคือความอดทนและความกรุณา ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ⁵ ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ⁶ ไม่ขึ้นชмыนตีในความอธรรม แต่ขึ้นชмыนตีในความจริง ⁷ ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื้ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรหดอดทนอยู่เสมอ

⁸ ความรักไม่มีวันเสื่อมสูญ แม้การเผยพระวจนะจะเสื่อมสลายไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ จะเลิกพูดกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสลายไป ⁹ เพราะว่าพวกเราไม่รู้เพียงบางส่วน และก็เผยพระวจนะเพียงบางส่วน ¹⁰ แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึง สิ่งซึ่งไม่สมบูรณ์ก็จะสูญสิ้นไป

¹¹ ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก หาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเลิกอาการอย่างเด็กเสีย

¹² เพราะว่าเวลานี้ เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่ต่อมาจะเห็นแบบหน้าต่อหน้า เวลานี้ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน แต่ต่อมาข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง เหมือนที่พระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า ¹³ แต่บัดนี้ยังคงอยู่สามสิ่งคือ ความเชื่อ ความมั่นใจในอนาคต และความรัก แต่ความรักนั้นใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้

Chapter 14

¹ จงมุ่งหาความรักและชวนขวายเป็นของประทานฝ่ายวิญญาณ โดยเฉพาะการเผยพระวจนะ ² เพราะว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้นไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า ไม่มีใครเข้าใจเขา เพราะเขาพูดสิ่งที่เป็นความลึกลับในพระวิญญาณ ³ แต่ผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์เพื่อให้พวกเขาเจริญขึ้น เพื่อหนุนใจและ ปลอบใจพวกเขา ⁴ คนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ทำให้ตัวเองเจริญขึ้น แต่ผู้ที่เผยพระวจนะนั้นทำให้คริสตจักรเจริญขึ้น

⁵ ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านทุกคนพูดภาษาแปลกๆ แต่ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเผยพระวจนะ คนที่เผยพระวจนะนั้นใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ (นอกจากว่ามีคนแปล คริสตจักรก็จะเจริญขึ้น) ⁶ แต่ว่า พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลกๆ จะเป็นประโยชน์อะไรต่อพวกท่าน? ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเป็นประโยชน์เลย ถ้าข้าพเจ้าไม่พูดกับพวกท่านด้วยการสำแดง หรือความรู้ หรือคำเผยพระวจนะ หรือคำสอน

⁷ แม้เครื่องดนตรีที่ไม่มีชีวิตยังทำเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณ ถ้าเครื่องดนตรีพวกนั้นไม่ทำโน้ตเสียงที่แตกต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าปี่หรือพิณนั้นกำลังบรรเลงทำนองอะไร ⁸ ถ้าเสียงแตรดังไม่ชัด ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าถึงเวลาเตรียมตัวสำหรับการสู้รบ? ⁹ ดังนั้นเป็นเรื่องของพวกท่าน ถ้าพวกท่านเปล่งเสียงที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ใครจะเข้าใจว่าพวกท่านพูดอะไร? พวกท่านพูด แต่ไม่มีใครเข้าใจพวกท่าน

¹⁰ ในโลกนี้มีภาษามากมาย แตกต่างกันอย่างแน่นอน และไม่มีสักภาษาเดียวที่ไม่มีความหมาย ¹¹ แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้ความหมายของภาษานั้น ข้าพเจ้าก็เป็นคนต่างภาษาต่อคนที่พูดภาษานั้น และคนที่พูดภาษานั้นก็เป็นคนต่างภาษาต่อข้าพเจ้า

¹² ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น หากพวกท่านกระตือรือร้นต่อการสำแดงของพระวิญญาณ จงชวนขวายทำให้คริสตจักรเต็มไปด้วยความเจริญขึ้น

¹³ ฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ควรอธิษฐานขอที่เขาจะแปลได้ด้วย ¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ วิญญาณของข้าพเจ้ากำลังอธิษฐาน แต่ความคิดของข้าพเจ้าก็ไม่ได้ประโยชน์

¹⁵ ข้าพเจ้าต้องทำอะไร? ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยวิญญาณและด้วยความคิดของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยวิญญาณและด้วยความคิดของข้าพเจ้าเช่นกัน ¹⁶ มิฉะนั้น หากพวกท่านสรรเสริญพระเจ้าด้วยวิญญาณ คนนอกจะพูดว่า "อาเมน" ได้อย่างไรในขณะที่ท่านกำลังขอบพระคุณ หากเขาไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดอะไร?

¹⁷ แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะ แต่ไม่ได้ทำให้คนอื่นเจริญขึ้น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก ¹⁹ แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าต้องการพูดสักคำด้วยความเข้าใจ เพื่อสอนคนอื่น ก็ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ

²⁰ พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในด้านความคิด แต่ในเรื่องความชั่วร้าย จงเป็นเหมือนทารก แต่ในด้านความคิดนั้น จงเป็นผู้ใหญ่ ²¹ ในธรรมบัญญัติมีเขียนไว้ว่า "เราจะพูดกับชนชาตินี้ด้วยคนต่างภาษา และด้วยริมฝีปากของคนแปลกหน้า แม้ว่าพวกเขาจะไม่ฟังเรา" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ดังนี้

²² ฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆ จึงไม่เป็นหมายสำคัญสำหรับพวกที่เชื่อ แต่สำหรับพวกที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้น ไม่เป็นหมายสำคัญสำหรับพวกที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับพวกที่เชื่อ ²³ ฉะนั้นถ้าถึงคริสตจักรมาประชุมกัน และทุกคนต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนนอกและคนที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาไม่คิดว่าพวกท่านเสียสติไปแล้วหรือ?

²⁴ แต่ถ้าทุกคนเผยพระวจนะ และคนไม่เชื่อหรือคนนอกเข้ามา เขาจะสำนึกบาปด้วยสิ่งที่ได้ฟังไปทั้งหมดนั้น เขาจะถูกวิมลจรรย์โดยสิ่งที่ได้พูดไปนั้น

²⁵ ความลับในใจของเขาจะถูกทำให้ปรากฏ ส่งผลให้เขากรุดตัวลงชมหน้ามัสการพระเจ้า เขาจะประกาศว่าพระเจ้าสถิตท่ามกลางพวกท่านจริง ๆ

²⁶ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไร? เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน แต่ละคนก็มีเพลงสดุดี มีคำสอน มีการสำแดง มีภาษาแปลกๆ หรือ มีการแปล จงทำทุกสิ่งเพื่อให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ²⁷ ถ้าใครจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคน หรืออย่างมากสามคน และให้พูดทีละคน แล้วให้อีกคนหนึ่งแปลสิ่งที่พูด ²⁸ แต่ถ้าไม่มีใครแปล ก็ให้เขาอยู่เงียบๆ ในคริสตจักร ให้พูดต่อตัวเองโดยลำพัง และพูดต่อพระเจ้า

²⁹ ให้พวกผู้เผยพระวจนะพูดได้สองหรือสามคน และให้คนอื่น ๆ วิมลจรรย์สิ่งที่พูด ³⁰ และถ้ามีการทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่นอยู่ในที่ประชุมด้วย ก็ให้คนแรกนั้นเขียนไว้ก่อน

³¹ เพราะพวกท่านสามารถเผยพระวจนะได้ทีละคน เพื่อให้แต่ละคนได้เรียนรู้ และได้รับการเสริมสร้าง ³² เพราะวิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้น อยู่ใต้บังคับของพวกผู้เผยพระวจนะ ³³ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติ

³⁴ จงให้บรรดาผู้หญิงอยู่เงียบๆ ในคริสตจักร เพราะพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้มีความนอบน้อมอย่างที่ยกมาในข้อ 35 ถ้าพวกเขาต้องการเรียนรู้สิ่งใด ก็ให้ถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในคริสตจักรนั้นเป็นเรื่องน่าอาย ³⁶ พระวจนะของพระเจ้ามาจากพวกท่านหรือ? พระวจนะมาถึงท่านพวกเดียวกันหรือ?

³⁷ ถ้าใครคิดว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรือเป็นคนฝ่ายวิญญาณ ก็จงยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า ³⁸ แต่ถ้าใครไม่เอาใจใส่ข้อความนี้ คนนั้นก็จะไม่ได้รับการเอาใจใส่

³⁹ ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงชวนขวายเป็นการเผยพระวจนะ และอย่าห้ามการพูดภาษาแปลกๆ ⁴⁰ แต่ให้ทำทุกสิ่งอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

Chapter 15

¹ ฟีนองทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้เคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว ² พวกท่านได้รับความรอดโดยทางข่าวประเสริฐนี้ ถ้าพวกท่านยังยึดมั่นในคำที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น ไม่เช่นนั้นพวกท่านก็เชื่ออย่างไร้ประโยชน์

³ เพราะว่าข้าพเจ้าได้มอบเรื่องสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าได้รับมานั้นแก่พวกท่าน คือพระคริสต์ด้วยพระชนม์เพราะบาปของพวกเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ⁴ และทรงถูกฝัง แล้วในวันที่สามทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

⁵ พระคริสต์ทรงปรากฏต่อเคลฟา แล้วต่ออัครทูตสิบสองคน ⁶ ต่อจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏต่อฟีนองกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียวกัน ที่ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บ้างก็ล่วงลับไปแล้ว ⁷ ต่อจากนั้นพระองค์ทรงปรากฏต่อยากอบ แล้วต่ออัครทูตทั้งหมด

⁸ หลังสุดพระองค์ทรงปรากฏต่อข้าพเจ้า ผู้เป็นเหมือนเด็กที่คลอดผิดเวลา ⁹ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่า เป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า

¹⁰ แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้ และพระคุณของพระองค์ที่ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ ตรงกันข้าม ข้าพเจ้าตรากตรำมากกว่าพวกเขาทั้งหมด ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองเป็นคนทำ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าที่อยู่ในข้าพเจ้าที่กระทำ ¹¹ เพราะฉะนั้นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขาก็ดี พวกเราก็ประกาศ และท่านก็ได้เชื่อ

¹² ถ้าพวกเราประกาศว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ทำไมบางคนในพวกท่านจึงพูดว่าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี? ¹³ ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ¹⁴ ถ้าพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไร้ประโยชน์ด้วย

¹⁵ และคนก็จะเห็นว่าพวกเราเป็นพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะว่าพวกเราเป็นพยานขัดแย้งกับพระเจ้า ที่พูดว่าพระองค์ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ในเมื่อพระองค์ไม่ได้ทรงกระทำ ¹⁶ เพราะว่าถ้าคนตายไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ¹⁷ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ และท่านทั้งหลายก็ยังคงอยู่ในบาปของตน

¹⁸ และถ้าอย่างนั้น คนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย ¹⁹ ถ้าพวกเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงแค่นี้ พวกเราก็เป็นพวกน่าเวทนาที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

²⁰ แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ทรงเป็นผลแรกของพวกที่ล่วงลับไป ²¹ เพราะว่าในเมื่อความตายเกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่ง การเป็นขึ้นมาจากความตายก็เกิดขึ้นโดยมนุษย์คนหนึ่งด้วย

²² เพราะว่าโดยทางอาดัมเราทุกคนได้ตายไป ดังนั้นโดยทางพระคริสต์เราทุกคนได้ถูกทำให้มีชีวิต ²³ แต่เป็นไปตามลำดับคือ พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก ต่อจากนั้นคือคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ที่จะถูกทำให้มีชีวิตเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

²⁴ แล้วก็จะเป็นเวลาอวสานซึ่งพระคริสต์จะทรงมอบอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา เมื่อพระองค์จะทรงทำลายการครอบครองทั้งหมด อำนาจและฤทธิ์เดชทั้งสิ้น ²⁵ เพราะว่าพระองค์ต้องทรงครอบครองจนกว่าพระองค์จะทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย

²⁷ เพราะว่า "พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระองค์" แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า "พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่ง" นั้น เป็นที่ชัดเจนว่า ยกเว้นพระองค์ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ ²⁸ เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรพระองค์เองก็จะทรงอยู่ใต้อำนาจพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง

²⁹ มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาเพื่อคนตายจะทำอย่างไร? ถ้าคนตายไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาเลย แล้วพวกเขารับบัพติศมาเพื่อคนตายได้อย่างไร? ³⁰ และทำไมพวกเราจึงเสี่ยงอันตรายตลอดเวลา?

³¹ ฟีนองทั้งหลาย ข้าพเจ้าตายทุกวัน นั่นคือสิ่งที่ข้าพเจ้ายืนยันโดยความภูมิใจในพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งหลาย ³² ข้าพเจ้าได้อะไร ในสายตามนุษย์ ถ้าข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมา? "ก็ให้พวกเรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะต้องตาย"

³³ อย่างหลงผิดเลย "การคบคนชั่วย้อมทำลายศีลธรรมที่ดีงาม" ³⁴ จงมีสติ จงใช้ชีวิตอย่างชอบธรรม อย่าทำบาปต่อไปอีกเลย เพราะบางคนในพวกท่านไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้า ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้เพื่อให้พวกท่านละอายใจ

³⁵ แต่จะมีคนพูดว่า "คนตายถูกทำให้เป็นขึ้นมาอย่างไร และพวกเขามาด้วยร่างกายแบบไหน?" ³⁶ โอ้ คนเขลา สิ่งที่ท่านหว่านนั้นถ้าไม่ตายก่อนก็จะไม่งอกขึ้นใหม่

³⁷ และสิ่งที่ท่านหว่านนั้นไม่ใช่สำถัน แต่หว่านเมล็ดเปล่าๆ ที่จะกลายเป็นต้นข้าวสาลีหรืออย่างอื่น ³⁸ แต่พระเจ้าประทานรูปร่างให้กับเมล็ดนั้น ตามที่พระองค์ทรงเลือก และประทานรูปร่างของมันเองให้กับเมล็ดแต่ละชนิดด้วย ³⁹ เมื่อนั้นไม่เหมือนกันทั้งหมด เมื่อนั้นก็อย่างหนึ่ง เมื่อนั้นก็อย่างหนึ่ง เมื่อนั้นก็อย่างหนึ่ง เมื่อนั้นก็อย่างหนึ่ง เมื่อนั้นก็อย่างหนึ่ง

⁴⁰ ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่รัศมีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และรัศมีของร่างกายสำหรับโลกก็อีกอย่างหนึ่ง ⁴¹ รัศมีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง รัศมีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง รัศมีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง ดาวดวงหนึ่งก็มีรัศมีที่แตกต่างจากรัศมีของดาวดวงอื่นๆ ด้วย

⁴² การเป็นขึ้นมาของคนตายก็เหมือนกัน สิ่งที่ถูกหว่านลงไปนั้นเสื่อมสลายได้ แต่สิ่งที่ถูกทำให้เป็นขึ้นมา นั้นไม่เสื่อมสลาย ⁴³ สิ่งที่ถูกหว่านในความอับอาย สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในรัศมี สิ่งที่ถูกหว่านในความอ่อนแอ สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในฤทธานุภาพ ⁴⁴ สิ่งที่ถูกหว่านในกายฝ่ายธรรมชาติ สิ่งนั้นถูกทำให้เป็นขึ้นมาในกายฝ่ายวิญญาณ ถ้าหากมีกายฝ่ายธรรมชาติ ก็ย่อมมีกายฝ่ายวิญญาณด้วย

⁴⁵ ดังที่เขียนไว้ว่า "มนุษย์คนแรกคืออาดัม เป็นจิตใจที่มีชีวิต" ส่วนอาดัมคนสุดท้ายนั้นเป็นวิญญาณผู้ประทานชีวิต ⁴⁶ แต่ฝ่ายวิญญาณนั้นไม่ได้มาก่อน ฝ่ายธรรมชาติมาก่อน แล้วจึงเป็นฝ่ายวิญญาณ

⁴⁷ มนุษย์คนแรกเป็นของพื้นดิน มาจากดิน มนุษย์คนที่สองเป็นมาจากสวรรค์ ⁴⁸ ผู้ที่ถูกสร้างจากดินเป็นอย่างไร คนเหล่านั้นที่ถูกสร้างจากดินก็เป็นอย่างนั้น และผู้ที่มาจากสวรรค์เป็นอย่างไร คนเหล่านั้นที่เป็นของสวรรค์ก็เป็นเช่นนั้นด้วย ⁴⁹ เช่นเดียวกับที่พวกเรา มีลักษณะของมนุษย์ที่มาจากดิน พวกเราก็จะสะท้อนลักษณะของมนุษย์จากสวรรค์ด้วย

⁵⁰ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าเนื้อและเลือดไม่สามารถมีส่วนในราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ และสิ่งที่เสื่อมสลายไม่สามารถมีส่วนในสิ่งที่ไม่เสื่อมสลาย ⁵¹ ดูสิ ข้าพเจ้ามีความจริงที่ล้าลึกที่จะบอกแก่ท่าน คือพวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่จะถูกเปลี่ยนใหม่หมดทุกคน

⁵² พวกเราจะถูกเปลี่ยนในชั่วขณะเดียว ในพริบตา เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เมื่อเสียงแตรดังขึ้นคนตายจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากการเสื่อมสลาย และพวกเราจะได้รับการเปลี่ยนใหม่ ⁵³ เพราะว่าสิ่งซึ่งเสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งซึ่งเสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย

⁵⁴ เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นพระวอนะที่เขียนไว้จะสำเร็จว่า "ความตายถูกกลืนเข้าในชัยชนะแล้ว" ⁵⁵ "โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน?"

⁵⁶ เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และอำนาจของบาปคือธรรมนูญ ⁵⁷ สารุการแด่พระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่พวกเรา โดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

⁵⁸ ฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่และอย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำทำงานของพวกท่านจะไม่ไร้ประโยชน์

Chapter 16

- ¹ เรื่องการเรียไรเพื่อธรรมิกชนนั้น ข้าพเจ้าสั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียว่าอย่างไร ท่านทั้งหลายจึงทำเช่นนั้นด้วย ² ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านแต่ละคนแยกเงินออกและสะสมไว้ตามที่ท่านสามารถทำได้ เพื่อจะไม่ต้องเก็บเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามาถึง
- ³ และเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว หากพวกท่านรับรองใคร ข้าพเจ้าจะส่งคนนั้นให้นำเงินถวายของท่านพร้อมกับจดหมายไปยังเยรูซาเล็ม ⁴ และถ้าเห็นว่าข้าพเจ้าควรจะไปด้วย พวกเขาจะไปพร้อมกับข้าพเจ้า
- ⁵ เมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ข้าพเจ้าจะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าจะไปทางมาซิโดเนีย ⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับพวกท่าน หรืออาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาว เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไป
- ⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการพบพวกท่านแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้อยู่กับพวกท่านสักระยะหนึ่ง ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นชอบ
- ⁸ และข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพนเทกอสต์ ⁹ เพราะว่่าที่นี่มีประตูเปิดให้กับข้าพเจ้าอย่างกว้างขวาง และคนขัดขวางก็มีมากด้วย
- ¹⁰ เมื่อकिโมริมาหาพวกท่าน จงระวังอย่าทำให้เขาไม่สบายใจเมื่ออยู่กับพวกท่าน เพราะเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนอย่างข้าพเจ้า ¹¹ อย่าให้ใครดูหมิ่นเขา จงช่วยเขาให้เดินทางไปโดยสันติสุข เพื่อเขาจะกลับมามาหาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่ ¹² ส่วนเรื่องอปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเรานั้น ข้าพเจ้าขอร้องเขาอย่างมากเพื่อให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่เขายังไม่ค่อยอยากไปในเวลานี้ อย่างไรก็ตาม เขาจะไปเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม
- ¹³ จงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นคนกล้าหาญ จงเข้มแข็ง ¹⁴ จงทำทุกสิ่งด้วยความรัก
- ¹⁵ ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟาโนส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวในงานปรนนิบัติบรรดาธรรมิกชน พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้พวกท่าน ¹⁶ นอบน้อมต่อคนเช่นนี้ และต่อทุกคนที่ร่วมทำงานและตรากตรำด้วยกันกับพวกเรา
- ¹⁷ และข้าพเจ้าชื่นชมยินดีที่สเทฟาโนส โพรภูกาสและอาคายอัสมาหา พวกเขาได้ขัดเขยการที่พวกท่านไม่มานั้นจนครบถ้วน ¹⁸ เพราะว่าพวกเขาทำให้วิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกท่านชื่นบาน เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงยอมรับคนเช่นนี้
- ¹⁹ คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นเอเชียได้ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁰ พี่น้องทุกคนฝากคำทักทายมายังพวกท่าน จงทักทายกันและกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์
- ²¹ ข้าพเจ้า เปาโล เขียนจดหมายนี้ด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง ²² ถ้าใครไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่แช่งสาป ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาเถิด ²³ ขอพระคุณของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่านทั้งหลาย ²⁴ ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์

Book: 2 Corinthians

2 Corinthians

Chapter 1

¹ เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าและทิโมธีผู้เป็นน้องชายของข้าพเจ้า ถึงคริสตจักรของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองโครินธ์และบรรดาผู้เชื่อทุกคนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอาคาเซีย ² ขอให้พระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงสถิตกับท่านทั้งหลายเถิด

³ สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเราทั้งหลาย พระบิดาผู้ทรงความเมตตาและพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง ⁴ พระเจ้าทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นของพวกเรา เพื่อที่ว่าเราทั้งหลายจะสามารถปลอบประโลมใจบรรดาผู้ที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการปลอบประโลมใจอย่างเดียวกันกับที่พระเจ้าเคยปลอบประโลมใจพวกเรา

⁵ เพราะว่าความทุกข์ยากของพระคริสต์เพื่อเห็นแก่เราทั้งหลายมีมากจนใด การปลอบประโลมใจของพวกเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากจนนั้น ⁶ แต่ที่พวกเรายอมทุกข์ยากนั้นก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการปลอบประโลมใจและความรอด และที่พวกเราได้รับการปลอบประโลมใจก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการปลอบประโลมใจด้วย การปลอบประโลมใจของพวกท่านที่จะมีอย่างเต็มที่เมื่อพวกท่านได้เพียรสู้ทนความทุกข์ยากเหมือนอย่างที่เราได้ทนนั้น ⁷ พวกเรามีความมั่นใจอย่างแน่วแน่ในท่านทั้งหลาย เพราะพวกเราทราบว่าพวกท่านมีส่วนในความทุกข์ยากของพวกเราอย่างไร พวกท่านก็จะมีส่วนในการหนุนใจของพวกเราอย่างนั้น

⁸ พี่น้องทั้งหลายพวกเราอยากให้พวกท่านทราบเกี่ยวกับความทุกข์ยากต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่พวกเราในแคว้นเอเชีย ซึ่งความทุกข์นั้นช่างหนักหนาเกินกว่าที่พวกเราจะบอกได้ ความทุกข์ยากนั้นช่างมากมายจนทำให้พวกเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ⁹ ที่จริงพวกเราถูกตัดสินโทษถึงตายแล้ว แต่ก็เป็นเช่นนั้นก็เพื่อไม่ให้พวกเราไว้อใจในตนเอง แต่ให้ไว้อใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายพ้นจากความตาย ¹⁰ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากมรณภัยที่ทำให้พวกเราเกือบตายแล้วนั้น พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกเราอีก เราทั้งหลายไว้อใจในพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยพวกเราอีกต่อไป

¹¹ พวกท่านมีส่วนในการช่วยเหลือพวกเราด้วยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา ดังนั้นคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะพวกเรา เนื่องจากพระคุณที่ประทานแก่พวกเราผ่านทางคำทูลขอของคนเป็นอันมากนั้น

¹² นี่เป็นสิ่งที่พวกเราภูมิใจ คือใจสำนึกผิดชอบของพวกเรา เป็นพยานว่าพวกเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก ด้วยใจที่บริสุทธิ์และความจริงใจพวกเราได้ประพฤติต่อพวกท่านมากยิ่งขึ้นอีก โดยที่ไม่ได้ประพฤติตามปัญญาของโลกนี้ แต่ตามพระคุณของพระเจ้า ¹³ พวกเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นใดถึงพวกท่านเลย นอกจากเรื่องซึ่งท่านทั้งหลายสามารถอ่านและเข้าใจได้ ¹⁴ แม้ว่าตอนนี้พวกท่านเข้าใจอยู่บ้าง แต่ในวันแห่งพระเยซูเจ้าของเราทั้งหลายนั้น พวกเราจะเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกท่านอืออวดได้เหมือนอย่างที่เราเป็นเหตุผลที่ทำให้พวกเราอืออวดได้

¹⁵ เพราะข้าพเจ้าแน่ใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความปรารถนาที่จะมาหาพวกท่านก่อน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับประโยชน์จากการที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่านสองครั้ง ¹⁶ ข้าพเจ้าวางแผนที่จะมาเยี่ยมพวกท่านในระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากนั้นจะมาเยี่ยมท่านทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งเมื่อกลับจากแคว้นมาซิโดเนีย แล้วหลังจากนั้นพวกท่านจะได้ส่งให้ข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย

¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้ากำลังโลเลหรือ? ข้าพเจ้าวางแผนการตามมาตรฐานของมนุษย์เพื่อที่ข้าพเจ้าจะพูดว่า "ใช่" และ "ไม่ใช่" ในเวลาเดียวกันอย่างนั้นหรือ? ¹⁸ แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงจนใด พวกเราจึงไม่พูดพร้อมกันว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" แบบนั้น

¹⁹ เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธีได้ประกาศท่ามกลางพวกท่านนั้น ไม่ใช่ "จริง" และ "ไม่จริง" แต่พระองค์ทรงเป็น "จริง" เสมอ ²⁰ เพราะว่าพระสัญญาของพระเจ้าทุกข้อนั้นเป็น "จริง" ในพระองค์ ดังนั้น โดยผ่านทางพระองค์ เราจึงกล่าวว่า "อาเมน" ต่อพระสิริของพระเจ้า

²¹ บัดนี้พระเจ้าผู้ทรงรับรองพวกเรากับท่านทั้งหลายในพระคริสต์ และพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งพวกเรา ²² พระองค์ทรงประทับตราเราทั้งหลายและประทานพระวิญญาณไว้ในใจของพวกเรา เพื่อเป็นหลักประกันถึงสิ่งที่กำลังจะมา

²³ ทั้งนี้ขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าว่า การที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ²⁴ พวกเราไม่ได้พยายามที่จะควบคุมความเชื่อของพวกท่าน แต่พวกเราทำงานร่วมกับพวกท่านเพื่อท่านทั้งหลายจะมีความยินดี ในขณะที่พวกท่านยืนหยัดอยู่ในความเชื่อ

Chapter 2

¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจว่า จะไม่มาทำให้ท่านทั้งหลายเกิดความทุกข์อีก ² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ นอกจากคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์แล้ว ยังจะมีใครทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดีได้เล่า?

³ ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้น เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้เป็นทุกข์โดยคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้อใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้านั้น ก็เป็นความยินดีของพวกท่านด้วย ⁴ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านด้วยความทุกข์ยากลำบากอย่างมากสิ้น ด้วยหัวใจที่ปวดร้าวและด้วยน้ำตาไหลอย่างมากมาย ข้าพเจ้าไม่ได้ปรารถนาให้พวกท่านมีความทุกข์ แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านรู้จักความรักอันลึกซึ้ง ซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย

⁵ ถ้าหากว่าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์อยู่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านทุกคนเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะพุดร้าวกับพวกท่านจนเกินไป ⁶ การที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็เพียงพอแล้ว ⁷ ดังนั้นในเวลานี้สิ่งที่พวกท่านควรทำมากกว่าการลงโทษคือการยกโทษและเล่าโลมใจเขา ทำเช่นนี้เพื่อเขาจะไม่จมลงในความทุกข์มากเกินไป

⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องให้พวกท่านให้ยืนยันความรักของพวกท่านที่มีต่อเขาท่ามกลางสาธารณชน ⁹ นี่คือเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านก็เพื่อที่จะลงใจท่านทั้งหลายและเพื่อที่จะทราบว่าพวกท่านจะยอมเชื่อฟังในทุกประการหรือไม่

¹⁰ ถ้าพวกท่านยกโทษให้กับผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะยกโทษให้ผู้นั้นด้วย สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยกโทษไปนั้น ถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็ทำเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเฉพาะพักตร์ของพระคริสต์ ¹¹ เพื่อว่าพวกเราจะได้ไม่หลงกลมารซาตานเพราะว่าพวกเราไม่รู้แผนการต่างๆ ของมัน

¹² เมื่อข้าพเจ้ามาถึงเมืองไทรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงเปิดช่องทางให้แก่ข้าพเจ้า ¹³ ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบกิตติชนองชายของข้าพเจ้าที่นั่น ดังนั้นข้าพเจ้าจึงจากพวกนั้นและเดินทางกลับไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

¹⁴ แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงให้พวกเรามิชัยเสมอในพระคริสต์ และทรงโปรดให้กลิ่นหอมหวานแห่งความรู้ของพระองค์กระจายไปทั่วทุกแห่งหนโดยผ่านทางพวกเรา ¹⁵ เพราะสำหรับพระเจ้าแล้ว พวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ ทั้งในหมู่คนที่กำลังจะรอดและในหมู่คนที่กำลังจะพินาศด้วย

¹⁶ ฝ่ายคนที่กำลังจะพินาศก็เป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย ฝ่ายคนที่กำลังจะรอดก็เป็นกลิ่นแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต แล้วใครจะมีความเหมาะสมกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้? ¹⁷ เพราะพวกเราไม่เหมือนคนมากมายที่หากำไรจากพระวอนะของพระเจ้า แต่พวกเราคล่ำในพระคริสต์ด้วยแรงจูงใจที่บริสุทธิ์เหมือนอย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

Chapter 3

- ¹ พวกเราเริ่มที่จะยกย่องตัวเราเองอีกแล้วหรือ? เราต้องการหนังสือแนะนำตัวต่อพวกท่านหรือจากพวกท่าน เหมือนอย่างบางคนหรือ? ² ตัวท่านทั้งหลายเองเป็นหนังสือที่แนะนำพวกเรา ซึ่งได้เขียนไว้ที่ดวงใจของพวกเรา เพื่อให้คนทั้งปวงได้ทราบและได้อ่าน ³ ท่านทั้งหลายเองได้แสดงให้เห็นว่าพวกท่านเป็นหนังสือของพระคริสต์ที่พวกเราเป็นผู้ส่ง และไม่ได้เขียนด้วยน้ำหมึกแต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และไม่ได้เขียนไว้บนแผ่นศิลาแต่เขียนไว้ที่ดวงใจของมนุษย์
- ⁴ และพวกเรามีความมั่นใจอย่างนี้ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยผ่านทางพระคริสต์ ⁵ พวกเราไม่ได้ถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของตัวพวกเราเอง แต่ความสามารถของพวกเรานั้นมาจากพระเจ้า ⁶ พระเจ้าองค์นี้ได้ทำให้พวกเราเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นพันธสัญญาที่ไม่ใช่ตัวหนังสือแต่เป็นของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวหนังสือนั้นทำให้พวกเราต้องตาย แต่พระวิญญาณนั้นทำให้พวกเรามีชีวิต
- ⁷ แต่ถ้าการปรนนิบัติที่นำไปสู่ความตายตามตัวหนังสือที่ได้เขียนไว้บนศิลานั้นยังมาด้วยรัศมีจนคนอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมองหน้าของโมเสสได้ นี่เป็นเพราะว่ารัศมีบนใบหน้าของท่านเป็นรัศมีที่กำลังเลือนหายไป ⁸ แล้วการปรนนิบัติที่พระวิญญาณทรงกระทำจะยังมีรัศมีมากกว่านั้นสักเท่าใด?
- ⁹ เพราะว่าถ้าการปรนนิบัติที่เกี่ยวกับการลงโทษยังมีรัศมีแล้ว การปรนนิบัติที่เกี่ยวกับความชอบธรรมจะยังมีรัศมีมากกว่าหลายเท่าตัว ¹⁰ เพราะว่าในความเป็นจริงนั้น รัศมีที่เคยมีนั้นก็ไม่มีอีกต่อไป เนื่องจากมีรัศมีที่ใหญ่กว่าเข้ามา ¹¹ เพราะว่าถ้าสิ่งที่จางหายไปยังมาด้วยรัศมีแล้ว สิ่งที่ยั่งยืนก็จะมาด้วยรัศมีที่ยิ่งใหญ่กว่าหลายเท่าตัว
- ¹² เมื่อพวกเรามีความหวังอย่างนั้นแล้วพวกเราจึงมีความกล้า ¹³ พวกเราจึงไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้คนอิสราเอลเพ่งดูการสิ้นสุดของรัศมีที่ค่อยๆ เลือนหายไปนั้น
- ¹⁴ แต่ส่วนคนที่ความคิดของเขาถูกปิดไว้ เพราะว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงอยู่ ไม่ได้ถูกเปิดออก เพราะว่าจะเปิดออกได้ก็โดยพระคริสต์เท่านั้น ¹⁵ และแม้แต่ในทุกวันนี้ เมื่อใดที่อ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของพวกเขายู่ ¹⁶ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะถูกเปิดออก
- ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และเมื่อพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น ¹⁸ และเดี๋ยวนี้เราทุกคนที่ไม่มีผ้าคลุมหน้านั้น ต่างมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราก็กำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เข้าสู่พระรัศมีอย่างเดียวกันกับพระองค์ คือมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป อันเป็นศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ

Chapter 4

¹ เพราะเหตุที่พวกเราไม่มีพันธกิจนี้ซึ่งได้รับโดยพระกรุณา พวกเราจึงไม่ย่อท้อ ² แต่พวกเราได้ละทิ้งสิ่งต่างๆ ที่น่าอับอายและสิ่งที่ปิดบังซ่อนเร้นไว้ พวกเราไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างคนมีเล่ห์เหลี่ยมและพวกเราไม่ได้ใช้พระวอนะของพระเจ้าอย่างผิดๆ โดยการที่พวกเราแสดงความจริงนั้น พวกเราได้มอบตัวของพวกเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงในสายพระเนตรของพระเจ้า

³ แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกปิดบังไว้ ก็ถูกปิดบังไว้จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศไปเท่านั้น ⁴ ในกรณีของพวกเราก็คือพระของโลกนี้ได้ปิดบังใจที่ไม่เชื่อของพวกเราให้มืดมัวไป เพื่อจะทำให้พวกเราไม่สามารถมองเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐเรื่องสง่าราศีของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าได้

⁵ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ประกาศตัวของพวกเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวของพวกเราเองว่าเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ ⁶ เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่ได้ตรัสว่า "ความสว่างจะส่องแสงออกมาจากความมืด" พระองค์ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของพวกเรา เพื่อให้พวกเรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าที่ทรงสำแดงผ่านทางพระเยซูคริสต์

⁷ แต่ว่าพวกเรามีภรรยาสมบัตินี้อยู่ในภษณะดิน เพื่อที่จะสำแดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าฤทธิ์เดชอันเลิศซึ่งเป็นของพระเจ้าและไม่ได้มาจากตัวพวกเราเอง ⁸ พวกเราเผชิญความยากลำบากในทุกทาง แต่ก็ไม่ถูกบดขยี้ พวกเราสับสนแต่ไม่หมดหวัง ⁹ พวกเราถูกข่มเหงแต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง พวกเราถูกตีให้ล้มลงแต่ก็ไม่ถูกทำลาย ¹⁰ พวกเราแบกความตายของพระเยซูไว้ที่กายของพวกเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของพวกเราด้วย

¹¹ พวกเราผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบความตายไว้ในร่างกายของพวกเราอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อที่ว่าชีวิตของพระเยซูจะทรงสำแดงผ่านทางร่างกายของพวกเรา ¹² ด้วยเหตุนี้เองความตายกำลังทำการในชีวิตของพวกเรา แต่ชีวิตกำลังทำการอยู่ในท่านทั้งหลาย

¹³ แต่ว่าพวกเรามีวิญญาณแห่งความเชื่อที่เหมือนกัน ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าเองก็เชื่อ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดเช่นกัน" พวกเราเองก็มีความเชื่อเช่นเดียวกันคือเมื่อพวกเราเชื่อแล้ว ดังนั้นพวกเราจึงพูด ¹⁴ เพราะพวกเราทราบว่าพระองค์ทรงให้องค์พระเยซูเจ้าฟื้นคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระเยซูด้วย และจะทรงนำพวกเราให้อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์พร้อมกับท่านทั้งหลาย ¹⁵ เพราะว่าคุณสิ่งนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อที่ว่าเมื่อพระคุณได้แผ่ไปถึงผู้คนมากมายนั้น ก็จะมีการขอบพระคุณเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้ามากยิ่งขึ้นด้วย

¹⁶ ดังนั้นพวกเราจึงไม่ย่อท้อ แม้ว่ากายภายนอกของพวกเราจะถูกตรึงตรึงไป แต่จิตใจภายในของพวกเรานั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน ¹⁷ เพราะว่าความทุกข์ยากเล็กๆ น้อยๆ ที่พวกเราได้รับเพียงชั่วขณะหนึ่งนั้น จะเตรียมพวกเราสำหรับศกดิ์ศรีถาวรนิรันดร์มากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ ¹⁸ เพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาใจใส่สิ่งของที่พวกเรามองเห็นอยู่ แต่เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งที่พวกเรามองเห็นนั้นไม่ยั่งยืน แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

Chapter 5

- ¹ พวกเราเห็นว่า ถ้าเรื่อนดินซึ่งพวกเรอาศัยอยู่นี้ถูกทำลายลงเสียแล้ว พวกเรากียังมีที่อาศัยซึ่งมาจากพระเจ้า อันไม่ได้สร้างด้วยมือของมนุษย์ แต่เป็นที่อาศัยถาวรนิรันดร์ในสวรรค์ ² เพราะว่าในเดืนนี้พวกเรคร่ำครวญอยู่ และปรารถนาที่จะสวมใส่ที่อาศัยของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์ ³ เพราะว่าเมื่อพวกเราสวมใส่แล้วพวกเราจะได้ไม่ต้องเปลือยกาย
- ⁴ เพราะว่าขณะที่พวกเราอยู่ในเดืนนี้ พวกเรคร่ำครวญเป็นทุกข์ พวกเราไม่ปรารถนาที่จะเปลือยกาย แต่พวกเราปรารถนาที่จะได้รับการสวมใส่เพื่อว่ากายที่ต้องตายนี้จะถูกกลืนเสียโดยชีวิต ⁵ เพราะว่าผู้ที่จัดเตรียมพวกเราสำหรับสิ่งนี้คือพระเจ้า ผู้ได้ประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำแก่พวกเราสำหรับสิ่งที่จะมาถึง
- ⁶ ด้วยเหตุนี้ จึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ จงทราบว่ในขณะที่พวกเราอาศัยในร่างกายนี้ พวกเราอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า ⁷ เพราะว่าพวกเรดำเนินโดยความเชื่อไม่ใช่ตามที่ตามองเห็น ⁸ ดังนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจ พวกเราควรจะไปจากร่างกายนี้ และไปอยู่กับพระผู้เป็นเจ้านั้นย่อมดีกว่า
- ⁹ ดังนั้นพวกเราจึงตั้งเป้ว่า ไม่ว่าพวกเราจะอยู่หรือจะจากไป พวกเราก็จะให้เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ¹⁰ เพราะว่าพวกเราทุกคนนั้นจะต้องปรากฏตัวต่อพระบัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าแต่ละคนจะได้รับอย่างเหมาะสม ตามสิ่งที่ได้ทำในขณะที่อาศัยในร่างกายนี้ ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่ดีหรือไม่ดี
- ¹¹ เพราะเหตุที่ได้รู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว พวกเราจึงได้ชักชวนคนทั้งหลาย พวกเราเป็นอย่างไรนั้นก็เป็นทีปรากฏชัดต่อพระเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความหวังว่าจะปรากฏชัดต่อจิตสำนึกผิดชอบของท่านทั้งหลายด้วยเช่นกัน ¹² พวกเราไม่ได้พยายามที่จะชักจูงพวกท่านให้มองดูพวกเราด้วยความนับถือ แต่พวกเรากำลังให้เหตุผลแก่ท่านทั้งหลายเพื่อจะภูมิใจในพวกเรา เพื่อพวกท่านจะมีคำตอบให้กับคนเหล่านั้นผู้ที่ชอบอวดในสิ่งที่ปรากฏภายนอกแต่ไม่ชอบอวดสิ่งที่อยู่ในใจ
- ¹³ เพราะว่าถ้าพวกเราประพฤติอย่างคนเสียสติ พวกเราก็ประพฤติเพื่อเห็นแก่พระเจ้า และถ้าพวกเราประพฤติอย่างคนมีสติ พวกเราก็ประพฤติเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน ¹⁴ เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ควบคุมพวกเราอยู่ เพราะพวกเราแนใจอย่างนี้ว่า มีคนหนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นทุกคนจึงได้ตายแล้ว ¹⁵ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อที่ว่าคนทั้งหลายที่มีชีวิตจะไม่ได้อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
- ¹⁶ เหตุฉะนั้น นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกเราจึงไม่พิจารณาผู้ใดตามมาตรฐานของมนุษย์ แม้ว่าเมื่อก่อนนั้นพวกเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามอย่างนี้มาแล้ว แต่เดี๋ยวนีพวกเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามอย่างนี้อีกต่อไป ¹⁷ ดังนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าทั้งหลายก็ได้ล่วงไป ถูกสิ่งเหล่านั้นได้กลายเป็นสิ่งใหม่
- ¹⁸ สิ่งทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า พระองค์ทรงทำให้พวกเราได้คืนดีกันกับพระองค์โดยผ่านทางพระคริสต์ ผู้ทรงให้พวกเราได้คืนดีกันกับพระองค์ทางพระคริสต์ และได้ประทานพันธกิจแห่งการคืนดีกันนั้นให้พวกเรา ¹⁹ นั่นคือพระเจ้าทรงกำลังให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์ในพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษความผิดของพวกเรา พระองค์ทรงมอบเรื่องราวแห่งการคืนดีนี้ให้พวกเรา
- ²⁰ ดังนั้นพวกเราจึงถูกแต่งตั้งให้เป็นดังตัวแทนของพระคริสต์ ประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงกำลังร้องขอผ่านทางพวกเรา พวกเราจึงวิงวอนต่อท่านทั้งหลายด้วยเห็นแก่พระคริสต์ว่า "จงคืนดีกันกับพระเจ้า" ²¹ พระองค์ได้ทรงกระทำให้พระคริสต์เป็นเครื่องบูชาสำหรับความบาปของพวกเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่เคยทำบาปเลย พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่า พวกเราจะได้กลายเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าผ่านทางพระองค์

Chapter 6

¹ ดังนั้นเมื่อทำงานร่วมกันกับพวกเขา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านว่า อย่ารับแต่พระคุณของพระเจ้าโดยไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ² เพราะพระองค์ตรัสว่า "ในเวลาที่เราโปรดปราน เราได้เอาใจใส่เจ้า และในวันแห่งความรอดนั้น เราได้ช่วยเจ้า" ดูเกิดบัดนี้เป็นเวลาแห่งความโปรดปราน ดูเกิดบัดนี้เป็นเวลาแห่งความรอด ³ พวกเราไม่ได้วางก้อนหินที่จะทำให้สะดุดไว้ตรงหน้าผู้ใดเลย เพราะพวกเราไม่ปรารถนาให้พันธกิจของพวกเราถูกตีเตียน

⁴ แต่ว่าการกระทำของพวกเราเองนั้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยความเพียรอดทนเป็นอย่างมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในความยากลำบาก ⁵ ในการถูกเขียน ในการถูกจำคุก ในเหตุการณ์วุ่นวาย ในการตรากตรำทำงานหนัก ในการอดหลับอดนอน ในความหิวโหย ⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดทน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักอย่างจริงใจ ⁷ พวกเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์โดยใช้พระวจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเรามีอาวุธแห่งความชอบธรรมในมือขวาและในมือซ้าย

⁸ พวกเราทำงานทั้งในขณะที่มีเกียรติและไร้เกียรติ ขณะที่ถูกดูหมิ่นและได้รับการยกย่อง เมื่อพวกเราถูกกล่าวหาว่าเป็นคนหลอกลวง แต่พวกเรายังเป็นคนซื่อสัตย์อยู่ ⁹ พวกเราทำงานเหมือนว่าไม่มีใครรู้จัก แต่ก็ยังมีคนที่รู้จักเราดี พวกเราทำงานเหมือนว่ากำลังจะตาย แต่ดูเถิดพวกเรายังมีชีวิตอยู่ พวกเราทำงานเหมือนว่าถูกลงโทษเนื่องด้วยการกระทำของพวกเราแต่ยังไม่ตาย ¹⁰ พวกเราทำงานเหมือนเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่พวกเราชื่นชมยินดีอยู่เสมอ พวกเราทำงานเหมือนว่าเป็นคนยากจนแต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี พวกเราทำงานเหมือนว่าพวกเราไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดอยู่

¹¹ ชาวโครินธ์เอ๋ย พวกเราพูดกับท่านทั้งหลายด้วยความจริงอย่างหมดเปลือกและใจของพวกเราก็เปิดกว้าง ¹² พวกเราไม่ได้ปิดใจต่อพวกท่านเลย แต่พวกท่านต่างหากที่เป็นฝ่ายปิดใจ ¹³ บัดนี้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนอย่างยุติธรรม ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับลูกๆ คือขอพวกท่านจงเปิดใจให้กว้าง

¹⁴ อย่าเข้าเทียมแอกกับคนไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีส่วนอะไรกับความอธรรม? และความสว่างจะสามัคคีธรรมกับความมืดได้อย่างไร? ¹⁵ พระคริสต์กับเบสิอาร์จะไปด้วยกันได้อย่างไร? หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ? ¹⁶ และวิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้? เพราะว่าพวกเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า "เราจะอยู่กับเขาทั้งหลายและดำเนินท่ามกลางพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา"

¹⁷ เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงออกจากหมู่คนเหล่านั้นและจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาดแล้วเราจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย" ¹⁸ เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายและบุตรสาวของเรา" องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

Chapter 7

- ¹ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกเราได้รับพระสัญญาเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้พวกเราชำระตัวของพวกเราให้สะอาด จากทุกสิ่งที่ทำให้พวกเราเป็นมลทินทั้งในฝ่ายร่างกายและทั้งในฝ่ายจิตวิญญาณ ให้พวกเราดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์โดยความเกรงกลัวพระเจ้า
- ² ขอเปิดใจรับพวกเราด้วยเถิด พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้ใด พวกเราไม่ได้ทำร้ายผู้ใด หรือเอาเปรียบผู้ใดเลย ³ ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ไม่ใช่เพื่อตำหนิพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า พวกท่านอยู่ในใจของพวกเรา เพราะพวกเราจะตายด้วยกันและมีชีวิตอยู่ด้วยกัน ⁴ ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพวกท่านอย่างมากมายและข้าพเจ้ามีความภูมิใจในพวกท่าน ข้าพเจ้าได้รับการชูใจ ข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างล้นเหลือแม้ในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา
- ⁵ เพราะว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียนั้น ร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เราประสบกับความทุกข์ยากในทุกๆ ด้าน ภายนอกก็มีการต่อสู้ภายในก็มีความกลัว ⁶ แต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการชูใจคนที่ท้อ ทรงหนุนใจพวกเราโดยการมาของทิตัส ⁷ พระเจ้าทรงหนุนใจพวกเราไม่ใช่เฉพาะการมาของเขเท่านั้น แต่โดยการที่ทิตัสเองได้รับการหนุนใจจากพวกท่านด้วย เขาได้บอกพวกเราถึงความรักอันยิ่งใหญ่และความศรัทธาของพวกท่าน อีกทั้งการที่พวกท่านเอาใจใส่ต่อข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น
- ⁸ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ข้าพเจ้าอาจจะเสียใจอยู่บ้าง เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าจดหมายฉบับนั้นทำให้พวกท่านเสียใจ แต่พวกท่านจะมีความเสียใจอยู่เพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ⁹ เดียวนี้ข้าพเจ้ามีความสุข ไม่ใช่เพราะว่าพวกท่านเสียใจ แต่เพราะว่าความเสียใจนั้นได้นำพาให้พวกท่านกลับใจใหม่ ท่านทั้งหลายได้รับความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นพวกท่านจึงไม่ได้รับผลร้ายจากพวกเราเลย ¹⁰ เพราะว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้น ทำให้มีการกลับใจ ซึ่งนำไปสู่ความรอดจึงไม่ทำให้เสียใจ แต่การเสียใจฝ่ายโลกนั้นย่อมนำไปสู่ความตาย
- ¹¹ ขอจงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้านั้นทำให้เกิดความมุ่งมั่นมากเพียงไร ความมุ่งมั่นในการที่จะพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้บริสุทธิ์นั้นมีมากเพียงไร ความขุ่นเคืองของพวกท่าน ความกลัวของพวกท่าน ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของพวกท่าน ความกระตือรือร้นของพวกท่าน และความปรารถนาของพวกท่านที่จะเห็นการลงโทษที่จะเกิดขึ้นนั้นมีมากเพียงไร พวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นในทุกด้านแล้วว่าพวกท่านเป็นผู้ปราศจากความผิดในเรื่องนี้ ¹² ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่ข้าพเจ้าเขียนเพื่อให้ความกระตือรือร้นที่พวกท่านมีต่อเราปรากฏแก่พวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า
- ¹³ เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงได้รับการหนุนใจ นอกจากความชูใจแล้ว พวกเรายังมีความชื่นชมยินดีมากขึ้นไปอีก เนื่องจากความยินดีของทิตัส เพราะว่าพวกท่านทุกคนได้กระทำให้อิทธิพลของเขามีความชื่นบาน ¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องของพวกท่านแก่ทิตัส ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรเลย เพราะในทางตรงกันข้ามทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้นเป็นความจริงจันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัสก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริงจันนั้น
- ¹⁵ ความรักของเขาก็มีต่อพวกท่านนั้นก็เพิ่มพูนขึ้น เมื่อเขาระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทุกคนด้วยการที่พวกท่านให้การต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสัน ¹⁶ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจพวกท่านได้ทุกอย่าง

Chapter 8

¹ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราใครให้พวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรต่างๆ ของแคว้นมาซิโดเนีย ² เพราะว่าในระหว่างที่พวกเขาถูกทดสอบอย่างหนักจากความทุกข์ยากลำบากนั้น ความยินดีที่เต็มล้นของพวกเขาและความยากจนอย่างที่สุดนั้นก็ล้นออกมาเป็นใจที่กว้างขวางอย่างมากมาย

³ เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า พวกเขาได้ถวายเต็มที่เท่าที่พวกเขาสามารถถวายได้ และที่จริงแล้วก็เกินความสามารถของพวกเขาเสียอีก และทำด้วยความสมัครใจ ⁴ พวกเขาจึงวอนพวกเราอย่างมาก ขอให้มีโอกาสในการแบ่งปันเพื่อช่วยเหลือธรรมิกชนในพันธกิจนี้ด้วย ⁵ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกเราคาดหมายไว้ แต่พวกเขาได้ถวายตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน หลังจากนั้นจึงมอบตัวให้กับพวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า

⁶ พวกเราจึงได้ติดเตือนที่ตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มต้นการนี้แล้วก็ให้เขาทำการกุศลร่วมกับท่านทั้งหลายให้สำเร็จ ⁷ แต่พวกท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกอย่าง ทั้งความเชื่อ ในคำพูด ในความรู้ ในความกระตือรือร้น และในความรักของท่านทั้งหลายที่มีต่อพวกเรา ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงทำการกุศลนี้อย่างดีเลิศเช่นกันเถิด

⁸ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเป็นคำสั่ง แต่ได้นำเรื่องของคนอื่น ที่มีความกระตือรือร้นมากทดสอบความรักของท่านทั้งหลายว่ามีความจริงใจหรือไม่ ⁹ เพราะว่าท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้พระองค์จะมั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อที่ว่าพวกท่านจะได้กลายเป็นคนมั่งมีเนื่องจากความยากจนของพระองค์

¹⁰ ข้าพเจ้าจึงขอออกความเห็นในเรื่องนี้เพื่อที่จะเป็นประโยชน์แก่พวกท่านว่า เรื่องที่ท่านทั้งหลายได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ พวกท่านไม่ได้เพียงเริ่มต้นที่จะทำบางสิ่งเท่านั้น แต่พวกท่านยังปรารถนาที่จะทำด้วย ¹¹ บัดนี้พวกท่านก็ควรที่จะทำให้สำเร็จเสีย พวกท่านมีความกระตือรือร้นและความปรารถนาที่จะทำอันใด ก็ขอให้พวกท่านทำให้สำเร็จเท่าที่จะสามารถทำได้ดังนี้ ¹² เพราะว่าถ้ามีความกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งนี้แล้วก็นับว่าเป็นสิ่งที่ดีและน่าพอใจ การให้มันต้องให้ตามที่เขามีอยู่ ไม่ใช่ตามที่เขาไม่มี

¹³ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าให้การทำงานของคนอื่นเบาลงและให้การทำงานของพวกท่านหนักขึ้น แต่จะมีความยุติธรรม ¹⁴ เพราะว่าในยามที่พวกท่านมีอย่างบริบูรณ์เช่นเวลานี้ พวกท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่พวกเขาไม่มีอย่างบริบูรณ์ พวกเขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ซึ่งนับว่ามีความยุติธรรม ¹⁵ ตามที่มีเขียนไว้ว่า "คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีอะไรเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่"

¹⁶ แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงให้กิตติสมัยใจกระตือรือร้นในความหวังใจอย่างเดียวกันกับที่ข้าพเจ้ามีต่อพวกท่าน ¹⁷ เพราะว่าเขาไม่เพียงแต่รับคำขอร้องของพวกเราเท่านั้น แต่ยังมีความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง เขาได้ไปหาพวกท่านด้วยความสมัครใจ

¹⁸ พวกเราส่งพี่น้องคนหนึ่งซึ่งคริสตจักรทุกแห่งยกย่องในเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐไปพร้อมกับเขาด้วย ¹⁹ และไม่เพียงเท่านั้น คริสตจักรต่างๆ ยังได้เลือกให้เขาเป็นผู้ร่วมเดินทางกับพวกเราและเป็นผู้ร่วมงานในการกระทำความดีนี้ ซึ่งพวกเราทำสิ่งนี้เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและแสดงถึงความกระตือรือร้นของพวกเราในการช่วยเหลือ

²⁰ พวกเราหลีกเลี่ยงที่จะไม่ให้คนหนึ่งคนใดเทียบพวกเราได้ ในเรื่องเกี่ยวกับของถวายเป็นอันมากซึ่งพวกเรารับมาแจกนั้น ²¹ พวกเราระมัดระวังที่จะกระทำด้วยความสัตย์ซื่อซึ่งไม่ใช่เฉพาะในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นแต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย

²² พวกเราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วยกับเขาทั้งสอง เขาเป็นคนที่ถูกพวกเราทดสอบอยู่บ่อยๆ และพวกเราพบว่าเขามีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะว่าเขามีความไว้วางใจในพวกท่านเป็นอย่างมาก ²³ ส่วนทิตัส เขาเป็นหุ้นส่วนและเป็นผู้ร่วมงานของข้าพเจ้าในการรับใช้ท่านทั้งหลาย ส่วนพี่น้องสองคนนั้น คริสตจักรต่างๆ ได้ส่งพวกเขาไป และพวกเขาก็ได้ถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ ²⁴ เหตุฉะนั้นจงแสดงความรักของพวกท่านแก่พวกเขาและสำแดงให้คริสตจักรทั้งหลายได้เห็นว่าเป็นการสมควรแล้วที่พวกเราได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

Chapter 9

¹ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่านในเรื่องการสงเคราะห์บรรดาผู้เชื่อ ² ข้าพเจ้าทราบถึงความปรารถนาของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าเคยอวดเรื่องพวกท่านให้กับชาวมาซิโดเนียฟังว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เราใจคนเป็นมากให้ทำตาม

³ เดียวนี้ข้าพเจ้าส่งพี่น้องเหล่านี้ไป เพื่อไม่ให้เกิดการอวดของพวกเรานั้นไร้ค่าไป และเพื่อให้พวกท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วว่าพวกท่านจะพร้อม ⁴ มีฉะนั้นแล้ว ถ้าหากชาวมาซิโดเนียคนใดมากับข้าพเจ้าและพบว่าพวกท่านยังไม่ได้เตรียมให้พร้อม พวกเราก็จะขยหน้า ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวหาพวกท่านเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีความมั่นใจพวกท่าน ⁵ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดว่าจำเป็นต้องขอร้องพี่น้องเหล่านี้เพื่อให้ไปหาพวกท่าน และให้จัดเตรียมของถวายล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม เพื่อเป็นพระพร และไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่ฝืนใจ

⁶ เพราะนี่แหละ คนที่หว่านน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย และคนที่หว่านเพื่อจะได้รับพระพรก็จะได้รับเกี่ยวพระพรด้วย ⁷ จงให้แต่ละคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจ อย่าให้เขาด้วยความเสียหายหรือด้วยความจำใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี

⁸ และพระเจ้าสามารถประทานพระพรทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลายอย่างเหลือล้น เพื่อให้พวกท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ก็จะมีสิ่งของอย่างบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย ⁹ ตามที่เขียนไว้ว่า "เขาแจกจ่ายทรัพย์สมบัติของเขาแก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์"

¹⁰ ฝ่ายพระองค์ ผู้ได้ทรงประทานเมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและประทานอาหารให้แก่คนที่กินนั้น จะทรงเพิ่มพูนเมล็ดพืชของพวกท่านเพื่อการหว่าน ทั้งจะทรงให้การเก็บเกี่ยวผลแห่งความชอบธรรมของพวกท่านเจริญขึ้นด้วย ¹¹ พวกท่านจะมีความมั่งคั่งในทุกทาง เพื่อให้พวกท่านสามารถแจกจ่ายด้วยใจกว้างขวาง อันจะนำไปสู่การขอบพระคุณพระเจ้าผ่านทางพวกเรา

¹² เพราะว่าในการรับใช้นั้นไม่ใช่เพียงเพื่อการจัดหาให้กับผู้เชื่อที่ขัดสนเท่านั้น แต่ยังทำให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าอย่างมากมายด้วย ¹³ เพราะว่าสิ่งที่พวกท่านได้ถูกทดสอบและพิสูจน์โดยการรับใช้นี้ พวกท่านจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการที่พวกท่านเชื่อฟังด้วยการยอมรับในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ อีกทั้งท่านทั้งหลายจะได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการถวายใจกว้างขวางให้แก่พวกเขาและทุกคนด้วย ¹⁴ พวกเขาจะอธิษฐานเพื่อพวกท่านและอาลัยถึงพวกท่านเป็นอย่างมาก พวกเขาทำอย่างนี้ก็เพราะพระคุณอันมากล้นของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย ¹⁵ จงขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับของประทานอันเหลือที่จะพรรณนาของพระองค์

Chapter 10

¹ ข้าพเจ้า เปาโล ใครที่จะขอร้องพวกท่านด้วยตัวของข้าพเจ้า โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่อ่อนน้อม ถ่อมตน เมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนห้าวหาญต่อพวกท่าน ² ข้าพเจ้าจึงขอร้องพวกท่านว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลายนั้น อย่าให้ข้าพเจ้าต้องห้าวหาญต่อพวกท่านด้วยความมั่นใจในตนเองเลย ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะต้องห้าวหาญเมื่อต้องขัดแย้งกับบางคน ที่คิดว่าพวกเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง

³ เพราะว่าถึงแม้ว่าพวกเราจะดำเนินชีวิตในฝ่ายเนื้อหนัง แต่พวกเราไม่ได้สู้รบตามอย่างเนื้อหนังนั้น ⁴ เพราะว่าศาสตราวุธที่พวกเราใช้ต่อสู้ นั้น ไม่ได้เป็นแบบเนื้อหนัง แต่พวกเราใช้ยุทธนาภาพที่สามารถทำลายป้อมปราการต่างๆ ได้ พวกเขาล้มเหลวผลลอมปลอมทั้งหลาย

⁵ พวกเรากำลายความคิดทุกอย่างที่ต้งขึ้นเพื่อขัดขวางความรู้ของพระเจ้า พวกเราน้อมนำความคิดทุกประการให้มาเชื่อฟังพระคริสต์ ⁶ และพวกเราพร้อมที่จะลงโทษในทุกการกระทำที่ไม่เชื่อฟัง กันที่ที่ความเชื่อของพวกท่านสมบูรณ์

⁷ จงดูสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าพวกท่าน ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเองเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตัวเองว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ พวกเราก็เป็นคนของพระคริสต์ด้วยเหมือนกัน ⁸ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะอดไปมากสักหน่อยในเรื่องสิทธิอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้กับพวกเราเพื่อให้เสริมสร้างพวกท่าน และไม่ใช่เพื่อทำลายพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ได้รับความอับอาย

⁹ ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะให้ดูราวกับว่าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า ¹⁰ ตามที่บางคนพูดว่า "จดหมายของเปาโลนั้นดูขึงขังและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง คำพูดของเขาก็ไม่ควรค่าแก่การฟังเลย"

¹¹ จงให้คนเช่นนี้รับทราบอย่างนี้ว่า พวกเราพูดไว้ในจดหมายอย่างไรเมื่อพวกเราไม่อยู่ พวกเราก็จะทำอย่างนั้นเมื่อพวกเราอยู่เช่นกัน ¹² พวกเราจะไม่เทียบชั้นหรือเปรียบเทียบกับตัวเราเองกับคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อพวกเขาเอาตัวเองเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเองเปรียบเทียบกับกันและกัน พวกเขาก็เป็นคนที่ขาดความเข้าใจ

¹³ อย่างไรก็ตามพวกเราจะไม่อดเกินขอบเขต แต่จะอดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้พวกเรา ซึ่งพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้นด้วย ¹⁴ เพราะว่าเมื่อพวกเรามาหาพวกท่านนั้น ตัวเราเองไม่ได้ล่วงล้ำขอบเขต และพวกเราเป็นพวกแรกที่ได้นำข่าวประเสริฐของพระคริสต์มาถึงท่านทั้งหลาย

¹⁵ พวกเราไม่ได้อดเกินขอบเขต ในเรื่องงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่พวกเรามีความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านเจริญขึ้นมากแล้ว ขอบเขตงานของพวกเราที่จะขยายอย่างกว้างขวางในหมู่พวกท่าน ¹⁶ เมื่อพวกเรามีความหวังอย่างนี้พวกเราก็ประกาศข่าวประเสริฐนอกเขตที่พวกท่านอยู่ โดยพวกเราจะไม่อดในเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้แล้ว

¹⁷ "แต่จงให้ผู้ที่อวดนั้น ได้อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด" ¹⁸ เพราะว่าคนที่ยกย่องตัวเองจะไม่ได้รับการรับรอง แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหากจะเป็นคนที่ได้รับการรับรอง

Chapter 11

- ¹ ข้าพเจ้าอยากขอให้พวกท่านอดทนต่อความโง่เขลาเล็กๆ น้อยๆ ของข้าพเจ้า ซึ่งที่จริงพวกท่านก็อดทนอยู่แล้ว ² เพราะว่าข้าพเจ้าวางแผนท่านทั้งหลายอย่างทีพระเจ้าทรงวางแผน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั่นพวกท่านไว้กับสามคนเดียว เพื่อถวายพวกท่านในฐานะเป็นหญิงพรหมจารีรับสุกฤษฎีแต่พระคริสต์
- ³ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าเราได้ล่อลวงเอาด้วยอุบายของมโนใจ ความคิดของท่านทั้งหลายก็อาจจะถูกทำให้หลงไปจากความสัตย์ซื่อและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์ฉันนั้น ⁴ เพราะว่ามีบางคนมาและเทศนาถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่งนอกเหนือจากพระเยซูที่พวกเราเคยเทศนา มา หรือพวกท่านรับพระวิญญาณซึ่งแตกต่างจากที่พวกท่านเคยรับมานั้น หรือพวกท่านรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างจากที่พวกท่านเคยได้รับแล้วนั้น ท่านทั้งหลายก็ช่างอดทนต่อจริงๆ
- ⁵ เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้อยากว่าบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการขนานนามว่าอัครสาวกพิเศษแม้แต่น้อยเลย ⁶ แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับการฝึกในเรื่องการพูดมา แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ซึ่งพวกเราได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในทุกๆ ทางและในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้
- ⁷ ข้าพเจ้าได้ทำผิดในการถ่อมใจตัวเองลงเพื่อที่จะยกชูพวกท่านขึ้นหรือ? เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านแบบให้เปล่าๆ ⁸ ข้าพเจ้าปล้นคริสตจักรอื่นๆ โดยการรับการช่วยเหลือจากพวกเขาเพื่อปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ⁹ เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขัดสนอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระกับผู้ใด เพราะว่าพี่น้องที่มาจากเมืองมาซิโดเนียได้ช่วยเหลือในความขาดแคลนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวที่จะไม่ให้เป็นการระกำกับพวกท่านในทุกสิ่งและข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนี้ต่อไป
- ¹⁰ ความจริงของพระคริสต์อยู่ในข้าพเจ้าฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในแคว้นอากายาที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้พูดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น ¹¹ เพราะอะไรหรือ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ? พระเจ้าทรงทราบ
- ¹² และสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็จะทำต่อไป ข้าพเจ้าทำเพื่อตัดโอกาสของคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส จะอวดว่าตนเองก็กำลังทำงานอย่างเดียวกันกับพวกเรา ¹³ เพราะว่าคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียมเท็จและเป็นคนงานที่หลอกลวง พวกเขาปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์
- ¹⁴ และการทำเช่นนี้ไม่น่าประหลาดใจเลย เพราะว่าซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ของความสว่างได้ ¹⁵ มันจึงไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกอย่างมากมายที่คนรับใช้ของซาตานจะปลอมเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม บั้นปลายของพวกเขาก็จะเป็นไปตามการกระทำของพวกเขาเอง
- ¹⁶ ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า อย่าให้ใครคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลา แต่ถ้าพวกท่านคิดอย่างนั้น ก็ให้ต้อนรับข้าพเจ้าอย่างคนโง่เขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองบ้าง ¹⁷ การที่ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องการอื้ออวนเนื่องศพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้อนุญาตให้พูด แต่ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่เขลา
- ¹⁸ เพราะมีหลายคนอื้ออวนตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง
- ¹⁹ เพราะว่าการที่พวกท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น คงเป็นเพราะพวกท่านเป็นคนฉลาดละสิ ²⁰ เพราะพวกท่านอดทนกับบางคนที่น่าพวกท่านไปเป็นทาส บางคนนำพวกท่านไปเป็นเหยื่อ บางคนก็เอาเปรียบพวกท่าน บางคนก็ยกตัวเองเป็นใหญ่ หรือบางคนก็ตบหน้าของพวกท่าน
- ²¹ ข้าพเจ้าขอพูดด้วยความละเอียดว่า พวกเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ถ้ามีใครกล้าอวดในเรื่องใด ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่เขลา ข้าพเจ้าก็จะอวดด้วยเหมือนกัน
- ²² พวกเขาเป็นชนชาติฮีบรูหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน ²³ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ? (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเสียสติ) ข้าพเจ้าเป็นยิ่งกว่าเสียอีก ข้าพเจ้าตรากตรำทำงานหนักกว่า ติดคุกกบ่อกว่า ถูกเขียนติสาหัสกว่า และเผชิญกับความตายครั้งแล้วครั้งเล่า
- ²⁴ พวกเขายังเขียนติข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที ²⁵ ข้าพเจ้าถูกตีด้วยไม้สามครั้ง ข้าพเจ้าถูกก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคันทิ้ง ²⁶ ข้าพเจ้าต้องเดินทางอยู่บ่อยๆ ซึ่งต้องเผชิญภัยจากแม่น้ำ เผชิญภัยจากโจรร้าย เผชิญภัยจากคนชาติเดียวกันกับข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในเมือง เผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องจอมปลอม
- ²⁷ ข้าพเจ้าต้องทำงานอย่างหนักและลำบาก ต้องอดหลับอดนอน ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวอยู่บ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย ²⁸ นอกจากนี้แล้วยังมีสิ่งอื่นๆ ที่กดดันข้าพเจ้าอยู่ทุกๆ วัน คือความกังวลใจเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งปวง ²⁹ มีใครบ้างที่อ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย? มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย?
- ³⁰ ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าจะอวดในสิ่งที่แสดงถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้า ³¹ พระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งได้รับคำสรรเสริญเป็นนิรันดร์ทรงทราบว่าข้าพเจ้าไม่ได้โกหก
- ³² ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อารีทิสในนครดามัสกัส ให้คนเฝ้านครดามัสกัสไว้เพื่อจะจับข้าพเจ้า ³³ แต่ข้าพเจ้าถูกเอาใส่ในกระบุงหย่อนลงทางช่องหน้าต่างของกำแพงนครนั้น ข้าพเจ้าจึงหนีรอดจากเขมือมือของเขา

Chapter 12

- ¹ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องอดทน ถึงแม้จะไม่ได้รับประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆ ซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ² ข้าพเจ้ารู้จักชายคนหนึ่งที่อยู่ในพระคริสต์ เมื่อสิบสี่ปีที่แล้วเขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม จะไปทั้งร่างกายหรือไปโดยไม่มีร่างกายข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ
- ³ และข้าพเจ้ารู้ว่าชายคนนี้ จะไปทั้งร่างกายหรือไม่มีกายข้าพเจ้าไม่ทราบพระเจ้าทรงทราบ ⁴ ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินสิ่งต่างๆ ที่ศักดิ์สิทธิ์เกินกว่าที่ใครจะพูดถึง ⁵ สำหรับชายคนนี้ข้าพเจ้าอดทนได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าเองนั้นข้าพเจ้าจะไม่อด นอกเสียว่าจะอดทนถึงความอ่อนแอของข้าพเจ้า
- ⁶ ถ้าข้าพเจ้าอยากจะอดทน ข้าพเจ้าก็หาใช่เป็นคนโง่เขลาไม่ เพราะว่าข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่ข้าพเจ้าจะไม่อด เพื่อจะไม่ให้ใครประเมินข้าพเจ้าสูงกว่าสิ่งที่เขาได้เห็นในตัวข้าพเจ้าหรือได้ฟังจากข้าพเจ้า ⁷ และข้าพเจ้าจะไม่อดเนื่องจากการที่ได้เห็นการสำแดงอย่างพิเศษมากมาย ด้วยเหตุนี้เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัว จึงทรงให้มีหนามในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นทูตของซาตานที่คอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้เป็นคนที่ย่อหยิ่งจนเกินไป
- ⁸ ข้าพเจ้าได้วิงวอนเรื่องหนามนั้นต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อให้ทรงเอาออกไปจากข้าพเจ้า ⁹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเราที่มีเพียงพอสำหรับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ทุกโรคของเราก็มียาที่นั่น" ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอลอดในเรื่องความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า ¹⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกลูกทุบตี ในการถูกข่มขู่ต่างๆ ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพื่อว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงเมื่อนั้น
- ¹¹ ข้าพเจ้ากลายเป็นคนโง่เขลาไปแล้วซี พวกท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าข้าพเจ้าสมควรที่จะได้รับการยกย่องจากพวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าก็ไม่ได้ด้อยกว่าบรรดาอัครทูตพิเศษเหล่านั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ใช้เป็นคนพิเศษอะไรเลย ¹² ลักษณะที่แท้จริงต่างๆ ของการเป็นอัครทูตนั้นก็ได้รับการประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยความเพียรโดยหมายสำคัญและการอัศจรรย์ รวมถึงโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ ¹³ เพราะว่าพวกท่านด้วยความสำคัญไปกว่าคริสตจักรอื่นๆ อย่างไรหรือ นอกจากการที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน? การผิดในข้อนี้ขอพวกท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด
- ¹⁴ ดูลี ข้าพเจ้าพร้อมที่จะมาพบกับพวกท่านเป็นครั้งที่สาม ข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระต่อพวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดๆ ของท่านทั้งหลายเลย แต่ข้าพเจ้าต้องการพวกท่าน เพราะว่าเป็นการไม่สมควรที่ลูกๆ จะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ต่างหากที่ควรสะสมไว้สำหรับลูก
- ¹⁵ ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างมากในการเสียสละและการเสียสละนี้ก็เพื่อจิตวิญญาณของพวกท่าน ถ้าหากว่าข้าพเจ้ารักพวกท่านมากขึ้น พวกท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลงอย่างนั้นหรือ?
- ¹⁶ แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะไม่เป็นการต่อท่านทั้งหลาย แต่พวกท่านก็พูดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเจ้าเล่ห์ ข้าพเจ้าใช้อุบายเอาเปรียบท่านทั้งหลาย ¹⁷ ข้าพเจ้าเอาเปรียบพวกท่านโดยการส่งบางคนไปหาพวกท่านหรือ? ¹⁸ ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ติดตามไปหาพวกท่านและส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วยกับเขา ติดตามเอาเปรียบพวกท่านหรือ? พวกเราไม่ได้เดินในทางเดียวกันหรือ? พวกเราไม่ได้ก้าวเดินตามรอยเดียวกันหรือ?
- ¹⁹ ท่านทั้งหลายคิดอยู่ตลอดมาว่าพวกเราแก้ตัวให้พวกเราเองต่อพวกท่านหรือ? พวกเราพูดในพระคริสต์ดังที่เราอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า ว่าสิ่งสารพัดที่ทำนั้นก็เพื่อความเจริญของพวกท่าน
- ²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อมาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่ได้พบพวกท่านในสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้ากลัวว่าพวกท่านจะไม่ได้พบกับข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่พวกท่านปรารถนา ข้าพเจ้ากลัวว่าจะมีการทะเลาะกัน มีการอิจฉากัน มีการระแวงความโกรธใส่กัน มีการเห็นแก่ตัว มีการนินทากัน มีความเย่อหยิ่งกัน และมีความวุ่นวาย ²¹ ข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึงพระเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายต่อหน้าพวกท่าน ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะเสียใจเนื่องด้วยความบาปทั้งหลายที่บางคนได้กระทำก่อนหน้านี้ และคนที่ไม่กลับใจจากการมกลีและจากการล่วงประเวณีและจากการลามกที่พวกเขาทำอยู่นั้น

Chapter 13

¹ ครึ่งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน "ข้อกล่าวหาใดๆ จะต้องมียานสองหรือสามปาก จึงจะเชื่อถือได้" ² ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ในครั้งที่สองแล้วกับคนเหล่านั้นซึ่งทำบาปก่อนหน้านี้และพวกที่เหลือทั้งหมด และข้าพเจ้าขอล่าอีกครั้งว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีกครั้งหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการลงโทษคนเหล่านี้เลย

³ ข้าพเจ้าบอกสิ่งนี้แก่พวกท่านเพราะว่าพวกท่านกำลังมองหาหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสผ่านทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อพวกท่าน แต่ทรงฤทธิ์เป็นอย่างมากในพวกท่าน ⁴ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงเพราะอ่อนกำลัง แต่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และแม้ว่าเราจะอ่อนกำลังด้วยเช่นกันแต่เรายังมีชีวิตอยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน

⁵ ท่านจงพิจารณาตัวของพวกท่านดูว่าท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ ท่านจงพิสูจน์ตัวพวกท่านเองเถิด พวกท่านไม่ตระหนักว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตในพวกท่านหรือ? พระองค์สถิตอยู่แน่ นอกจากว่าพวกท่านจะไม่ผ่านการพิสูจน์ ⁶ และข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่าพวกท่านจะไม่พบว่าเราไม่ผ่านการพิสูจน์นั้น

⁷ บัดนี้พวกเราขออธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อที่จะไม่ให้พวกท่านกระทำความผิดใดๆ ข้าพเจ้าไม่ได้อธิษฐานเพื่อให้พวกเราผ่านการพิสูจน์ แต่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อให้พวกท่านทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าพวกเราเองดูเหมือนว่าพ่ายแพ้ต่อการพิสูจน์นั้น ⁸ เพราะว่าพวกเราไม่สามารถทำสิ่งใดๆ ที่ขัดแย้งกับความจริงได้ แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น

⁹ เพราะว่าเรามีความชื่นชมยินดีในยามที่พวกเราอ่อนแอและพวกท่านมีความเข้มแข็ง พวกเราอธิษฐานอย่างนี้ด้วยเช่นกัน คือขอให้ท่านทั้งหลายได้เป็นคนที่มีสมบูรณ์พร้อม ¹⁰ ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ในขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ห่างจากพวกท่าน ด้วยว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวาดขันพวกท่านโดยการใช้อำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อที่จะเสริมสร้างท่านทั้งหลายขึ้นไม่ใช่ทำลายลง

¹¹ สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงชื่นชมยินดี จงกระทำเพื่อให้เกิดการคืนดีกัน จงหนุนใจกัน จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข และขอให้พระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขทรงสถิตกับพวกท่าน ¹² จงกักกายปราศรัยต่อกันและกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์

¹³ ธรรมิกชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ¹⁴ ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ความรักของพระเจ้า และความสนิทดนซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

Book: Galatians

Galatians

Chapter 1

- ¹ ข้าพเจ้าเปาโลผู้เป็นอัครทูต ข้าพเจ้าไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครทูตจากมนุษย์คนใดหรือตัวแทนของมนุษย์คนใด แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดาผู้ให้พระเยซูเป็นขึ้นจากความตายทรงเป็นผู้แต่งตั้ง ² และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียบคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย
- ³ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและองค์พระเยซูคริสต์ของเราอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ⁴ พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคชั่วร้ายในปัจจุบันนี้ตามพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบิดาของเรา ⁵ ขอให้พระเกียรติมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
- ⁶ ข้าพเจ้าประหลาดใจอย่างมากที่พวกท่านหันหนีไปจากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านโดยพระคุณของพระคริสต์และรับหันไปหาข่าวประเสริฐอื่นอย่างรวดเร็ว ⁷ ซึ่งตามจริงแล้วไม่มีข่าวประเสริฐอื่นอีก แต่มีบางคนทำให้พวกท่านยุ่งยาก และอยากบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์
- ⁸ แม้แต่พวกเราเองหรือถูกจากฟ้าสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่พวกท่านที่ไม่ตรงกับที่พวกเราได้ประกาศแก่พวกท่านไปแล้วนั้น ผู้นั้นก็จะต้องถูกแช่งสาป ⁹ ตามที่พวกเราได้พูดไว้ก่อนแล้ว และบัดนี้ข้าพเจ้าขอพูดอีกว่า "ถ้าใครประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่พวกท่านซึ่งไม่ตรงกับที่พวกท่านได้รับไว้แล้ว ให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป" ¹⁰ บัดนี้ข้าพเจ้าหาทางที่จะได้รับการยอมรับจากมนุษย์หรือจากพระเจ้า? ข้าพเจ้ากำลังหาทางให้มนุษย์พอใจหรือ? ถ้าข้าพเจ้ากำลังพยายามทำให้มนุษย์พอใจอยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์
- ¹¹ พี่น้องทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ ¹² ข้าพเจ้าไม่ได้รับจากมนุษย์และไม่มีใครสอนข้าพเจ้า แต่เป็นการที่พระเยซูคริสต์ทรงเปิดเผยแก่ข้าพเจ้า
- ¹³ พวกท่านเคยได้ยินถึงชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าเมื่อยังอยู่ในศาสนาชื่อว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างรุนแรงอย่างไรและพยายามทำลายเสีย ¹⁴ ในด้านศาสนายิวนั้น ข้าพเจ้าก็ล้ำหน้ากว่าเพื่อนร่วมชาติหลายคนที่อยู่ร่วมสมัยกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้อนรนอย่างสุดโต่งในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
- ¹⁵ แต่เมื่อพระเจ้าผู้ทรงเลือกข้าพเจ้าตั้งแต่ออยู่ในครรภ์มารดา ผู้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ¹⁶ ทรงพอพระทัยที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศเรื่องพระบุตรในท่ามกลางคนต่างชาตินั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดในทันทีเลย ¹⁷ ข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพบกับผู้ที่เป็อัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วกลับมายังกรุงดามัสกัสอีก
- ¹⁸ สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อทำความรู้จักกับเคฟาส และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน ¹⁹ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁰ ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ในสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเรื่องโกหกให้แก่ท่าน
- ²¹ แล้วข้าพเจ้าก็ไปยังแคว้นซีเรียและซัสซีเนีย ²² คริสตจักรในแคว้นยูเดียที่อยู่ในพระคริสต์เหล่านั้น ยังไม่เคยเห็นข้าพเจ้าเลย ²³ เขาทักทายเพียงแต่ได้ยินว่า "ผู้ที่เคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย" ²⁴ ดังนั้นพวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้า

Chapter 2

- ¹ แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก และพากิตัสไปกับข้าพเจ้าด้วย ² ข้าพเจ้าขึ้นไปเพราะการสำแดงและเพื่อประกาศข่าวประเสริฐในท่ามกลางคนต่างชาติ แต่ได้เล่าให้คนที่ดูเหมือนเป็นผู้มีหน้าที่สำคัญฟังเป็นส่วนตัว ข้าพเจ้าทำแบบนี้เพื่อให้มั่นใจว่าข้าพเจ้าไม่ได้กำลังวิ่งแข่งกันหรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์
- ³ ถึงแม้กิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า จะเป็นคนกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต ⁴ พวกพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอแถมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ พวกเขาอยากทำให้เราเป็นทาส ⁵ แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้พวกเขาเลยแม้แต่สักขณะเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
- ⁶ แต่บรรดาคนที่ดูเหมือนเป็นคนสำคัญ (ไม่ว่าพวกเขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม) ก็ไม่สำคัญต่อข้าพเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นก็ไม่เคยให้อะไรแก่ข้าพเจ้า ⁷ แต่ตรงกันข้าม พวกเขาเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรที่ได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ⁸ เพราะพระเจ้าผู้ทรงทำการในเปโตรให้เป็นอัครทูตเพื่อไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ทรงทำการในข้าพเจ้าเพื่อให้ไปหาคนต่างชาติเช่นเดียวกัน
- ⁹ เมื่อยากอบกับเศฟาสและยอห์นผู้ที่เขานับถือว่าเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักร ได้เข้าเฝ้าถึงพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาได้ยื่นมือขวางแห่งการสามัคคีธรรมให้แก่บาร์นาบัสกับข้าพเจ้า พวกเขากระทำดังนี้เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และเพื่อพวกเขาจะไปยังคนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ¹⁰ ท่านเหล่านั้นต้องการให้เราก่อตั้งคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าร้อนรนที่จะทำด้วย
- ¹¹ แต่เมื่อเศฟาสมาถึงอันท็อกแล้ว ข้าพเจ้าได้คัดค้านต่อหน้าท่าน เพราะว่าท่านทำผิด ¹² ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงที่นั่น เศฟาสได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนเหล่านั้นมาถึง ท่านก็หยุดและปลีกตัวอยู่ห่างจากคนต่างชาติเพราะท่านกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
- ¹³ พวกยิวที่เหลือก็ร่วมในการเสแสร้งนี้ด้วย แม้แต่บาร์นาบัสหลงผิดร่วมในการเสแสร้งของคนเหล่านั้นด้วย ¹⁴ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่า เขาไม่ได้ประพฤติตรงตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่เศฟาสต่อหน้าพวกเขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านซึ่งเป็นพวกยิวยังดำเนินชีวิตตามอย่างคนต่างชาติ แทนที่จะทำตามอย่างพวกยิว แล้วท่านจะบังคับคนต่างชาติให้ดำเนินชีวิตตามอย่างพวกยิวได้อย่างไรเล่า?"
- ¹⁵ พวกเราเป็นยิวโดยกำเนิด ไม่ใช่คนต่างชาติที่เป็นคนบาป ¹⁶ แต่เรายังรู้ว่าไม่มีผู้ใดถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เรามาเชื่อในพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ และไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้เลย
- ¹⁷ แต่ในขณะที่พวกเราแสวงหาพระเจ้าเพื่อให้เราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในพระคริสต์ พวกเราเองก็เช่นกัน กลับถูกพบว่าเป็นคนบาปด้วยแล้วพระคริสต์จะทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน ¹⁸ เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าได้สร้างสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้ทำลายลงแล้วขึ้นมาใหม่ ข้าพเจ้าก็สื่อตัวเองว่าเป็นคนฝ่าฝืนธรรมบัญญัติ ¹⁹ เพราะโดยทางธรรมบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
- ²⁰ ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักและได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า ²¹ ข้าพเจ้าไม่ได้ลบล้างพระคุณของพระเจ้า เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

Chapter 3

¹ ชาวกาลาเทียคนเขลาเอ๋ย ใครมาสะกดจิตให้ท่านเห็นผิดไป? ทั้งๆ ที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าท่าน ² นี่เป็นสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าอยากจู้จากพวกท่านว่า พวกท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือโดยการเชื่อในสิ่งที่พวกท่านได้ยิน? ³ พวกท่านไขษัณดานั้นเลยหรือ? เมื่อพวกท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณ บัดนี้พวกท่านจะจบลงด้วยเนื้อหนังหรือ?

⁴ พวกท่านได้ทนทุกข์ขมขื่นมากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ มันไร้ประโยชน์จริงๆ หรือ? ⁵ แล้วพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่พวกท่าน และทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อหรือ?

⁶ ดังเช่นอับราฮัม "ได้เชื่อพระเจ้า และการเชื่อนั้น พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน" ⁷ ในทำนองเดียวกัน พวกเราจึงเข้าใจว่าบรรดาคนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม ⁸ พระคัมภีร์รู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงนับคนต่างชาติว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า "ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า" ⁹ เหตุฉะนั้น บรรดาคนที่มีความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งมีความเชื่อ

¹⁰ คนทั้งหลายที่ฟังการประพฤติตามธรรมบัญญัติก็อยู่ใต้คำแช่งสาป เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "ทุกคนที่มีได้เข้าส่วนและประพฤติตามข้อความทุกข้อที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติ ก็ถูกแช่งสาปทั้งหมด" ¹¹ บัดนี้เป็นที่ชัดเจนอยู่แล้วว่า พระเจ้าไม่นับว่าผู้ใดเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ เพราะว่า "คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ" ¹² แต่ธรรมบัญญัติไม่ได้มาจากความเชื่อ ยิ่งกว่านั้นคือ "ผู้ที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ ก็จะมีชีวิตอยู่โดยธรรมบัญญัติ"

¹³ พระคริสต์ได้ทรงไถ่พวกเราให้พ้นคำแช่งสาปแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงถูกแช่งสาปแทนพวกเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ไม่ต้องถูกแช่งสาป" ¹⁴ เพื่อว่าพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติในพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญาโดยผ่านทางความเชื่อ

¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าพูดตามแบบมนุษย์ แม้ว่าเมื่อมนุษย์ได้ทำข้อตกลงกันตามกฎหมายแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดล้มเลิกข้อตกลงหรือเพิ่มเติมได้อีก

¹⁶ บัดนี้พระสัญญาทั้งหลายที่ได้ตรัสไว้กับอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน มิได้ตรัสว่า "แก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย" เหมือนอย่างให้แก่คนมากมาย แต่เหมือนกับตรัสแก่คนเดียวว่า "แก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า" ผู้ซึ่งเป็นพระคริสต์

¹⁷ บัดนี้ข้าพเจ้าว่า ธรรมบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึง 430 ปี จะไม่ทำให้พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เมื่อก่อนนั้นเป็นโมฆะ ¹⁸ เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยธรรมบัญญัติ ก็ไม่ได้รับโดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

¹⁹ ถ้าเช่นนั้น อะไรคือวัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติ? ที่เพิ่มธรรมบัญญัติไว้ก็เพราะการละเมิด จนกว่าพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะได้มาถึงคนที่ได้รับพระสัญญานั้น โดยทางพวกทูตสวรรค์ ธรรมบัญญัตินั้นได้ถูกทำให้อยู่ภายใต้คนกลางผู้หนึ่ง ²⁰ บัดนี้ถ้ามีคนกลางก็แสดงว่าต้องมีสองฝ่าย แต่พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเดียวเท่านั้น

²¹ ถ้าเช่นนั้น ธรรมบัญญัติก็ขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าถ้าธรรมบัญญัติทำให้เราสามารถทำให้มีชีวิตได้ ความชอบธรรมก็เกิดขึ้นได้โดยทางธรรมบัญญัติอย่างแน่นอน ²² แต่พระคัมภีร์ได้กักขังทุกสิ่งให้อยู่ภายใต้ความบาป พระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้เพื่อให้พระสัญญาของพระองค์ที่จะช่วยเราให้รอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ จะได้ประทานให้แก่บรรดาคนที่เชื่อด้วย

²³ แต่ก่อนที่ความเชื่อในพระคริสต์จะมาถึงนั้น เราถูกควบคุมและกักตัวไว้โดยธรรมบัญญัติจนกว่าความเชื่อจะปรากฏ ²⁴ เพราะฉะนั้น ธรรมบัญญัติจึงได้ควบคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา เพื่อเราจะได้ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ²⁵ แต่บัดนี้ความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงไม่ได้ถูกควบคุมอีกแล้ว ²⁶ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

²⁷ พวกท่านทุกคนที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์แล้ว ต่างก็สวมตนด้วยพระคริสต์ ²⁸ จะไม่เป็นคนยิวหรือคนกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ²⁹ ถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

Chapter 4

- ¹ ข้าพเจ้ากำลังบอกว่า ทรานไวด์ที่กายากยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ² แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและพ่อบ้าน จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้
- ³ ดังนั้นเราก็คงเช่นกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คงเป็นทาสอยู่ใต้บังคับของเหล่าวิญญาณที่ครอบครองในสถานฟ้าอากาศของโลก ⁴ แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมแล้ว พระเจ้าก็ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากผู้หญิงคนหนึ่งและทรงถือกำเนิดภายใต้ธรรมบัญญัติ ⁵ พระองค์ได้กระทำเช่นนี้เพื่อจะทรงไถ่บรรดาคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร
- ⁶ และเพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าทรงให้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า "อับบา พระบิดา" ⁷ ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทาสโดยผ่านทางพระเจ้าด้วย
- ⁸ แต่ก่อนนี้ เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า พวกท่านเป็นทาสของผู้ที่ซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่เทพเจ้าเลย ⁹ แต่บัดนี้เมื่อพวกท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือ พระเจ้าทรงรู้จักพวกท่านแล้ว ทำไมท่านทั้งหลายยังกลับไปหาพวกวิญญาณที่ครอบงำฟ้าอากาศที่อ่อนแอและไร้ค่า? ท่านอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีกหรือ?
- ¹⁰ ท่านทั้งหลายถือรักษาวันพิเศษ เดือน ฤดู และปีต่างๆ ¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่า การที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำเพื่อพวกท่านนั้นจะไร้ประโยชน์
- ¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านให้เป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนพวกท่านด้วย พวกท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ¹³ แต่พวกท่านรู้ว่าเป็นเพราะความเจ็บป่วยทางกาย เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มต้นประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านนั้น ¹⁴ แม้ว่าสภาพทางกายของข้าพเจ้าจะเป็นการทดลองใจพวกท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจข้าพเจ้าเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับเป็นทูตของพระเจ้า เหมือนกับว่าข้าพเจ้าคือพระเยซูคริสต์เอง
- ¹⁵ เหตุฉะนั้น ความสุขของท่านทั้งหลายหายไปไหนแล้วในตอนนี้? เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ พวกท่านก็คงจะควักตาของท่านทั้งหลายออกให้ข้าพเจ้า ¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายหรือ?
- ¹⁷ คนเหล่านี้เสาะหาท่านทั้งหลายอย่างกระตือรือร้น แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย พวกเขาอยากแยกพวกท่านออกจากข้าพเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ติดตามพวกเขา ¹⁸ การมีความกระตือรือร้นด้วยเหตุผลที่ดีก็เป็นการดีเสมอ และไม่ใช่เฉพาะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับพวกท่านเท่านั้น
- ¹⁹ ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บครรภ์เพราะท่านทั้งหลายอีก จนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในท่าน ²⁰ ข้าพเจ้าอยากได้อยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยเกี่ยวกับท่านทั้งหลาย
- ²¹ ท่านทั้งหลายผู้ที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ บอกข้าพเจ้าน้อยกว่าท่านไม่ได้ฟังธรรมบัญญัติหรือ? ²² เพราะมีคำเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท ²³ บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่บุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา
- ²⁴ ข้อความนี้สามารถอธิบายได้โดยใช้คำอุปมาเปรียบเทียบ ผู้หญิงสองคนนี้เป็นเหมือนพันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย นางได้คลอดลูกเป็นทาส คือนางฮาการ์ ²⁵ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในอาระเบีย และนางเล็งถึงกรุงเยรูซาเล็มในปัจจุบัน เพราะว่านางอยู่ในสภาพทาสพร้อมกับลูกๆ ของนาง
- ²⁶ แต่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท นั่นคือมารดาของเรา ²⁷ เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "จงชื่นชมยินดีเถิด โอ หญิงหมันเอ๋ย เธอผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้องออกมาด้วยความชื่นชมยินดี เจ้าผู้ไม่เคยเจ็บครรภ์ เพราะว่าคนที่เป็นบุตรของแม่ที่เคยเป็นหมัน ก็ยังมีมากมายกว่าบุตรของหญิงที่มีสามี"
- ²⁸ บัดนี้พี่น้องทั้งหลาย เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค ²⁹ แต่ในครั้งนั้น ผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณอย่างไร บัดนี้ก็เหมือนกันอย่างนั้น
- ³⁰ แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร? ก็ว่า "จงไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสีย เพราะว่าบุตรของหญิงทาสจะรับมรดกร่วมกับบุตรของหญิงที่เป็นไทไม่ได้" ³¹ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทต่างหาก

Chapter 5

¹ เพื่อเสรีภาพนั่นเอง พระคริสต์จึงได้ให้เราเป็นไท ดังนั้น จงตั้งมั่นและอย่าตกอยู่ภายใต้แอกแห่งพันธนาการอีกเลย ² ดูก่อน ข้าพเจ้าเปาโล ขอบอกพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พระคริสต์จะไม่เป็นประโยชน์อะไรสำหรับพวกท่านเลย

³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้เชื่อฟังทำตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้น ⁴ พวกท่านก็อยาก ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม โดยธรรมเนียมปฏิบัติ ก็ถูกแยกจากพระคริสต์ พวกท่านได้หลุดพ้นจากพระคุณเสียแล้ว

⁵ เพราะว่าโดยพระวิญญาณผ่านความเชื่อ เราก็กำลังรอคอยเพื่อให้มีความมั่นใจในความชอบธรรมนั้น ⁶ ในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับก็ไม่มีผลอะไร มีเพียงความเชื่อที่กำลังทำงานผ่านความรักเท่านั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ ⁷ พวกท่านกำลังวิ่งแข่งอยู่แล้ว ใครเล่ายับยั้งพวกท่านไม่ให้เชื่อฟังทำตามความจริง? ⁸ การเกลี้ยกล่อมอย่างนั้นไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย

⁹ เชื่อยิสต์เพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แบ่งตึกฟูขึ้นได้ทั้งก้อน ¹⁰ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในตัวพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกท่านจะไม่คิดไปในทางอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มิมากำหนดให้พวกท่านสับสนนั้นจะได้รับโทษของตนเอง ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า? ถ้าเช่นนั้น อุปสรรคเรื่องไม้กางเขนถูกทำลายไปแล้ว ¹² สำหรับคนเหล่านั้นที่มารบกวนพวกท่าน ข้าพเจ้าอยากให้พวกเขาตอนตนเองเสีย

¹³ พี่น้องทั้งหลาย เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านก็เพื่อให้ท่านมีเสรีภาพ แต่อย่าเอาเสรีภาพของพวกท่านไปเปิดโอกาสให้แก่เนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด ¹⁴ เพราะว่าธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นข้อเดียว คือว่า "พวกท่านต้องรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"

¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี พวกท่านจะทำลายซึ่งกันและกัน

¹⁶ แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ และพวกท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง ¹⁷ เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณอย่างรุนแรง และความต้องการของพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนังอย่างรุนแรง เพราะทั้งสองฝ่ายต่างต่อต้านกัน ผลก็คือพวกท่านไม่ได้ทำสิ่งที่พวกท่านปรารถนาที่จะทำ ¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ต้องอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ

¹⁹ บัดนี้การทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการพิศกรรมทางเพศ การโสโครก การลามก ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การถือวิถียาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การกระเบิดความโกรธออกมา การชิงที่จะเป็นใหญ่กัน การทุ่มเถียงกัน การแตกหักกัน ²¹ การอิจฉา การเบียดเบียน เป็นอันธพาลขี้นเมา และการอื่นๆ ในทำนองนี้อีก ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก

²² แต่ผลของพระวิญญาณ คือความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ²³ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติห้ามไว้เลย ²⁴ ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ ได้เอาเนื้อหนังกับความอยาก และความปรารถนาชั่วตึงไว้ที่กางเขนแล้ว

²⁵ ถ้าพวกเราใช้ชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็ให้พวกเราดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย ²⁶ พวกเราอย่าถือตัว อย่าอวดดี และอย่าอิจฉาริษยา

Chapter 6

¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้ามีสักคนถูกจับได้ว่าทำการละเมิดบางอย่าง พวกท่านซึ่งเป็นคนฝ่ายพระวิญญาณควรช่วยผู้นั้นให้กลับตัวใหม่ด้วยวิญญาณแห่งความสุข จงระวังตัวเองด้วย เพื่อพวกท่านจะไม่ถูกล่อลวงให้หลง ² จงช่วยแบกรับภาระของกันและกัน เพื่อจะได้ทำตามพระบัญญัติของพระคริสต์ให้สำเร็จ

³ เพราะถ้าผู้ใดคิดว่าเขาเป็นคนสำคัญในขณะที่เขาไม่สำคัญอะไร เขาก็หลอกลวงตนเอง ⁴ ทุกคนควรสำรวจการงานของตนเอง แล้วเขาจึงจะมีอะไรที่จะอวดได้ในตัวเอง โดยไม่ต้องไปเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น ⁵ เพราะว่าแต่ละคนจะต้องแบกภาระหนักของตนเอง

⁶ ส่วนผู้ที่รับคำสอน ต้องแบ่งสิ่งที่ได้ทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอน ⁷ อย่าหลงเลย พวกท่านจะหลอกพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง เขาก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น ⁸ เพราะผู้ที่หว่านเมล็ดแห่งนิสัยบาปของตนเองก็จะเก็บเกี่ยวความพินาศ แต่ผู้ที่หว่านเมล็ดฝ่ายวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ

⁹ เราไม่ควรเมื่อยล้าในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมแล้ว เราจะได้เก็บเกี่ยวผล ถ้าเราไม่ท้อใจเสียก่อน ¹⁰ เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้เราทำดีต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ

¹¹ จงสังเกตดูตัวหนังสือที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยมือของของตนเองว่าตัวโตเพียงใด ¹² บรรดาคนที่ปรารถนาได้นำตามเนื้อหนังได้บังคับให้พวกท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พวกเขากำแบบนี้เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องทางเขนของพระคริสต์เพียงแค่นั้น ¹³ ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัตแล้ว ก็ยังไม่ได้ประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติเลย แต่พวกเขากลับอยากให้พวกท่านเข้าสุหนัต เพื่อพวกเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด

¹⁴ แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าอวดในเรื่องอื่นเลย นอกจากเรื่องทางเขนขององค์พระเยซูคริสต์ของเรา ซึ่งโดยทางพระองค์นั้น โลกได้ถูกตรึงไว้จากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้จากโลก ¹⁵ เพราะว่าการที่ถือพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือ ไม่สำคัญอะไร แต่การถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ ¹⁶ ขอให้สันติสุขและพระเมตตาคุณจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินชีวิตตามกฎนี้ และแก่คนอิสราเอลของพระเจ้า

¹⁷ ต่อไปนี้ ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยเครื่องหมายของพระเยซู ติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้าแล้ว ¹⁸ พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณขององค์พระเยซูคริสต์ของเรา จงสถิตอยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน

Book: Ephesians

Ephesians

Chapter 1

- ¹ เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า ถึงชาวเอเฟซัส ผู้เป็นธรรมิกชนของพระเจ้า และเป็นผู้ซื่อสัตย์ในองค์พระเยซูคริสต์
- ² ขอพระคุณบังเกิดแก่ท่าน ทั้งสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า
- ³ ขอพระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้รับการสรรเสริญ พระองค์คือผู้ได้ทรงอวยพรพวกเราแล้วด้วยพระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการในสวรรค์สถานในพระคริสต์ ⁴ ในพระองค์พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนการเนรมิตสร้างโลก เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ในความรัก
- ⁵ พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเราไว้ล่วงหน้าแล้วในฐานะบุตรทั้งหลายของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ตามความชอบพระทัยอันเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ⁶ ผลลัพธ์ก็คือพระเจ้าทรงได้รับการสรรเสริญสำหรับพระคุณอันทรงพระสิริของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเราเปล่าๆ โดยทางพระบุตรที่รักของพระองค์
- ⁷ เพราะในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นที่รักของพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่ผ่านทางพระโลหิตของพระองค์ และการยกโทษบาปทั้งปวง พวกเราได้รับสิ่งนี้เพราะความเมตตาแห่งพระคุณของพระองค์ ⁸ พระองค์ทรงทำให้พระคุณมีบริบูรณ์แก่พวกเราด้วยปัญญาและความเข้าใจทั้งมวล
- ⁹ พระเจ้าได้ทรงทำให้พวกเราถึงพระประสงค์ของพระองค์ซึ่งถูกปิดซ่อนไว้ ตามสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัยซึ่งสำแดงให้เห็นแล้วในพระคริสต์
- ¹⁰ ด้วยการพิจารณาถึงแผนงานตามที่กำหนดไว้ เพื่อรวบรวมสิ่งต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน คือทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ภายใต้ผู้เดียวที่เป็นศีรษะคือพระคริสต์
- ¹¹ ในพระคริสต์นั้นพวกเราได้ถูกกำหนดไว้เพื่อเป็นมรดก พวกเราถูกเลือกไว้ล่วงหน้าตามแผนการของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งให้เกิดผลตามพระประสงค์แห่งน้ำพระทัยของพระองค์ ¹² พระเจ้าได้ทรงกำหนดพวกเราให้เป็นผู้รับมรดกเพื่อพวกเราจะเป็นคนกลุ่มแรกที่มีความหวังอันแน่นอนในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เราจึงดำรงชีวิตอยู่เพื่อเป็นที่สรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์
- ¹³ ในพระคริสต์นั้น ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน เมื่อพวกท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพวกท่าน ในพระองค์นั้นพวกท่านก็ได้เชื่อและถูกประทับตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญา ¹⁴ พระวิญญาณนั้นคือหลักประกันล่วงหน้าว่าพวกเราได้รับมรดกของพวกเราก่อนถึงเวลาครอบครอง นี่ก็เพื่อเป็นที่สรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์
- ¹⁵ เพราะเหตุนี้ นับตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้ยินถึงเรื่องความเชื่อของท่านในองค์พระเยซูเจ้า และเรื่องความรักที่ท่านมีต่อบรรดาธรรมิกชนแล้ว ¹⁶ ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพวกท่านไม่หยุดเลย ทั้งเอ่ยถึงท่านเสมอในยามอธิษฐาน
- ¹⁷ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระเจ้าแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงพระสิริ ได้ทรงประทานวิญญาณแห่งปัญญาและการเปิดเผยถึงความรู้ของพระองค์ ¹⁸ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ดวงตาแห่งใจของท่านได้เห็นความสว่าง เพื่อพวกท่านจะได้เกิดความหวังในการทรงเรียกของพวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้รู้ถึงความหวังของการที่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกท่านและรู้ว่ามีมรดกที่พระเจ้าประทานแก่ธรรมิกชนของพระองค์นั้นมีจำนวนมิหั่งคั่งบริบูรณ์เพียงใด
- ¹⁹ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อให้ท่านรู้ถึงฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่มหาศาลของพระองค์ซึ่งทำการอยู่ภายในเราผู้ซึ่งเชื่อ ความยิ่งใหญ่นี้เท่ากับขนาดความเข้มแข็งแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ²⁰ คือฤทธิ์เดชที่กระทำการในพระคริสต์เมื่อพระเจ้าชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และตั้งพระองค์ไว้ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในสวรรค์สถาน ²¹ พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์ไว้สูงยิ่งเหนือผู้ครอบครอง ผู้มีอำนาจ ผู้มีฤทธิ์เดช เจ้าอาณาจักร และเหนือทุกนามที่เคยเอ่ยกันมา พระคริสต์จะทรงปกครองไว้ไม่ใช่เฉพาะในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย
- ²² พระเจ้าทรงกระทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระบาทของพระคริสต์ และกระทำให้พระองค์เป็นศีรษะเหนือทุกสรรพสิ่งในคริสตจักร ²³ ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ เป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ผู้เติมเต็มทุกสิ่ง ในทุกทาง

Chapter 2

¹ ส่วนพวกท่านนั้น พวกท่านได้ตายแล้วเพราะการละเมิดและความบาปทั้งหลายของพวกท่าน ² ในการละเมิดและความบาปเหล่านี้ พวกท่านเคยดำเนินชีวิตตามวิถีของโลกนี้ ตามเทพผู้ครองสถานฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นวิญญาณที่กำลังทำงานอยู่ในบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ³ ครั้งหนึ่งพวกเราทั้งหลายเองก็เคยอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้ ซึ่งกระทำตามความปรารถนาชั่วอันเป็นธรรมชาติบาปของเรา และได้กระทำตามความต้องการของร่างกายและความนึกคิด โดยธรรมชาติแล้วพวกเราจึงเป็นบุตรที่สมควรแก่พระพิโรธเช่นเดียวกับมนุษย์ที่เหลืออยู่

⁴ แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงรักพวกเรา ⁵ ในขณะที่พวกเราตายแล้วเพราะการล่วงละเมิดนั้น พระองค์ทรงทำให้พวกเรากลับมามีชีวิตอยู่ร่วมกันในพระคริสต์ ที่ท่านรอดได้นั้นก็เป็นเพราะพระคุณ ⁶ พระเจ้าทรงยกชูพวกเราขึ้นพร้อมกับพระคริสต์และพระเจ้าทรงทำให้พวกเรานั่งอยู่ร่วมกันในสวรรค์สถานในองค์พระเยซูคริสต์ ⁷ เพื่อว่าพระองค์จะแสดงให้พวกเราเห็นถึงพระคุณอันอุดมเหลือล้นในยุคที่จะมาถึง ทั้งนี้โดยทางพระกรุณาของพระองค์ที่สำแดงแก่พวกเราในพระเยซูคริสต์

⁸ เพราะว่าโดยพระคุณ พวกท่านจึงได้รับความรอดผ่านทางความเชื่อ และสิ่งนี้ไม่ได้เกิดจากตัวพวกท่านเองแต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ⁹ ไม่ได้เกิดจากการกระทำของพวกท่านดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดโอ้อวดได้ ¹⁰ ด้วยว่าพวกเราเป็นผลงานของพระเจ้า ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้กระทำการดีที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วสำหรับพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ดำเนินในสิ่งเหล่านั้น

¹¹ ฉะนั้น จงระลึกไว้ว่า เมื่อก่อนพวกท่านก็เป็นคนต่างชาติในฝ่ายเนื้อหนัง พวกท่านถูกเรียกว่า "พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด" จากพวกเข้าสู่หนัดฝ่ายเนื้อหนังโดยมือของมนุษย์ ¹² เพราะตอนนั้นพวกท่านถูกแยกออกจากพระคริสต์ เป็นคนต่างชาติสำหรับประชากรอิสราเอล เป็นคนแปลกหน้า นอกพันธสัญญาอันประกอบด้วยพระสัญญา พวกท่านจึงไม่มีความหวัง และอยู่ในโลกอย่างคนที่ปราศจากพระเจ้า

¹³ แต่บัดนี้ โดยพระเยซูคริสต์ ท่านซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ห่างไกลจากพระเจาก็ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วผ่านทางพระโลหิตของพระคริสต์ ¹⁴ เพราะพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของพวกเรา ผู้ทรงทำให้คนสองพวกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้ โดยเนื้อหนังของพระองค์เอง พระองค์ทรงทำลายกำแพงแห่งความแตกแยกที่ขวางกั้นพวกเราไว้ ¹⁵ นั่นคือ พระองค์ได้ทรงยกเลิกธรรมเนียมปฏิบัติและกฎต่างๆ เพื่อจะได้ทรงสร้างคนใหม่คนเดียวขึ้นในพระองค์เอง พระองค์สร้างสันติสุข ¹⁶ พระคริสต์ทรงทำให้คนทั้งสองพวกได้คืนดีกลายเป็นกายเดียวกันสำหรับพระเจ้าโดยทางไม้กางเขน ทรงทำให้ความเป็นศัตรูกันนั้นตายไป

¹⁷ พระเยซูได้มาประกาศสันติสุขให้พวกท่านทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และผู้ที่อยู่ไกล ¹⁸ เพราะโดยผ่านพระเยซูพวกเราทั้งสองพวกจึงเข้าถึงพระบิดาได้โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

¹⁹ ฉะนั้น เวลานี้พวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติจึงไม่ได้เป็นคนแปลกหน้าและต่างดาวต่างแดนอีกต่อไป แต่พวกท่านคือประชากรของพระเจ้าด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชนและเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า ²⁰ พวกท่านได้รับการสร้างขึ้นบนรากฐานของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลามุมเอก ²¹ ในพระองค์นั้นตัวอาคารทั้งหมดยึดติดกันและเจริญขึ้นเป็นพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²² ในพระองค์นั้นพวกท่านกำลังถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นที่พักพิงของพระเจ้าในพระวิญญาณด้วยเช่นกัน

Chapter 3

¹ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าเปาโลจึงเป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อเห็นแก่พวกท่านผู้เป็นคนต่างชาติ ² ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านคงได้ยั้งถึงการกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่านแล้ว

³ ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านตามการสำแดงที่ข้าพเจ้าได้รับ นี่คือความจริงที่ปิดซ่อนอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เขียนไว้อย่างย่อๆ ⁴ เมื่อพวกท่านได้อ่านแล้วก็จะสามารถเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าเกี่ยวกับความจริงเรื่องพระคริสต์ที่ปิดซ่อนไว้นั้น ⁵ ซึ่งในยุคอื่นๆ ความจริงเรื่องนี้ไม่ได้สำแดงให้แก่บุตรของมนุษย์คนใด แต่บัดนี้ได้เปิดเผยโดยทางพระวิญญาณให้แก่อัครทูตและผู้เผยพระวจนะของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่งถูกแยกออกมาเพื่อการทำงานนี้

⁶ ความจริงที่ปิดซ่อนอยู่นี้คือการที่พวกคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นสมาชิกร่วมกันในพระกายนี้ และพวกเขาได้รับพระสัญญาในองค์พระเยซูคริสต์โดยผ่านทางข่าวประเสริฐนั้น ⁷ เพราะข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐนี้ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าผ่านทางกิจการที่กระทำด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

⁸ พระเจ้าทรงมอบของประทานนี้แก่ข้าพเจ้าแม้จะเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาธรรมิกชนของพระเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าป่าวประกาศแก่พวกต่างชาติถึงข่าวประเสริฐแห่งความไพบูลย์ของพระคริสต์ซึ่งเกินกว่าจะสืบค้นได้ ⁹ เพื่อให้ข้าพเจ้าเปิดเผยให้คนทั้งปวงได้ทราบถึงแผนงานลับลึกลับของพระเจ้า คือแผนงานที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่งได้ปิดซ่อนไว้หลายยุคหลายสมัยมาแล้ว

¹⁰ แผนงานนี้ถูกทำให้เป็นที่รู้จักโดยผ่านทางคริสตจักรเพื่อให้บรรดาวิญญาณที่ครอบครองและผู้มีอำนาจในสวรรค์สามารถรู้ถึงพระปัญญาอันล้ำลึกของพระเจ้า ¹¹ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นตามแผนงานนิรันดร์ที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

¹² เพราะในพระคริสต์นั้นพวกเราจึงมีใจกล้า และสามารถเข้ามาเฝ้าได้ด้วยความมั่นใจเพราะเหตุความเชื่อในพระองค์ ¹³ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอร้องพวกท่านว่าอย่าท้อใจเพราะการที่ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของพวกท่าน

¹⁴ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อพระบิดา ¹⁵ ผู้ทรงเป็นต้นแบบของการเรียกชื่อสำหรับทุกครอบครัวในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ¹⁶ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงโปรดกระทำให้พวกท่านเข้มแข็ง ตามขนาดความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงสถิตภายในพวกท่าน

¹⁷ ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระคริสต์สถิตในใจของพวกท่านทางความเชื่อ ว่าพวกท่านจะหยั่งรากและปักหลักมั่นคงในความรักของพระองค์ ¹⁸ ขอให้พวกท่านได้เข้าใจพร้อมกับผู้เชื่อทั้งปวงว่า อะไรคือความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกแห่งความรักของพระคริสต์ ¹⁹ เพื่อว่าพวกท่านจะเข้าใจความยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อว่าพวกท่านจะได้เต็มเปี่ยมไปด้วยความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า

²⁰ แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถกระทำทุกสิ่งได้มากมายมหาศาลยิ่งกว่าที่พวกเราทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่กระทำกิจอยู่ในพวกท่าน ²¹ ขอให้พระสิริมีแด่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ ทุกยุค ทุกสมัยสืบไป อาเมน

Chapter 4

¹ ด้วยเหตุนี้ในฐานะผู้ถูกจองจำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าขอเร่งเร้าให้พวกท่านดำเนินให้สมกับการทรงเรียกที่พวกท่านเองได้รับนั้น ² จงดำเนินชีวิตด้วยความกตัญญู อ่อนสุภาพ และอดทน จงยอมรับซึ่งกันและกันในความรัก ³ จงทำให้ดีที่สุดเพื่อรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณโดยมีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน

⁴ มีกายเดียว และพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนกับที่พวกท่านได้ถูกเรียกให้เข้ามาในความเชื่อมั่นที่เต็มไปด้วยความหวังเดียวในการทรงเรียกของพวกท่านนั้น ⁵ และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว ⁶ และพระเจ้าองค์เดียว และพระบิดาของคนทุกคน พระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ผ่านทางทุกสิ่ง และอยู่ในทุกสิ่ง

⁷ พวกเราแต่ละคนได้รับของประทานอย่างหนึ่งตามขนาดของประทานของพระคริสต์ ⁸ เหมือนที่พระคัมภีร์ได้กล่าวเอาไว้ว่า "เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูงแล้ว พระองค์ได้นำบรรดาเชลยเข้าไปในที่จองจำ พระองค์ได้ประทานของประทานต่างๆ ให้แก่ผู้คน"

⁹ อะไรคือความหมายของคำว่า "พระองค์เสด็จขึ้น" จะมีความหมายอื่นใดได้อีกหรือนอกเสียจากการที่พระองค์ได้เสด็จลงไปสู่ที่ลึกของแผ่นดินด้วย? ¹⁰ พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้นก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง พระองค์กระทำเช่นนี้เพื่อพระองค์จะทรงสามารถทำให้ทุกสิ่งบริบูรณ์ได้

¹¹ พระคริสต์ได้ทรงให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ ¹² พระองค์ได้ประทานตำแหน่งเหล่านี้ไว้เพื่อเตรียมผู้เชื่อให้พร้อมสำหรับการงานแห่งการปรนนิบัติ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ ¹³ พระองค์ยังทรงเสริมสร้างพระกายของพระองค์ต่อไปจนกว่าพวกเราทั้งหมดจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า และจนกว่าพวกเราจะกลายเป็นผู้ใหญ่ และบรรลุถึงความไพบูรณ์ของพระคริสต์

¹⁴ พระคริสต์ทรงสร้างพวกเราขึ้นเพื่อพวกเราจะไม่เป็นเหมือนเด็กที่ถูกทำให้โคลงเคลงอีกต่อไป ไม่ต้องถูกพัดไปด้วยลมแห่งคำสอนทุกอย่างด้วยเล่ห์เหลี่ยมของคนที่มิมีแผนการอันหลอกลวง ¹⁵ แต่ให้พวกเราพูดความจริงในความรักและเติบโตขึ้นทุกทางเพื่อเข้าสนิทในพระองค์ผู้เป็นศีรษะคือ พระคริสต์ ¹⁶ พระคริสต์ทรงสร้างร่างกายทั้งหมดและร่างกายทั้งหมดนั้นได้เชื่อมต่อกันไว้ด้วยกันโดยข้อต่อและเส้นเอ็นทุกเส้น และเมื่อแต่ละส่วนทำงานร่วมกัน ก็จะทำให้ร่างกายเติบโตและสร้างตนเองขึ้นในความรัก

¹⁷ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอกล่าวและชี้แนะพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกท่านจงอย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติที่มีความคิดอันไร้สาระอีกต่อไป ¹⁸ ความเข้าใจของพวกเขาก็ถูกทำให้มืดมนไป พวกเขาถูกทำให้ห่างไกลจากชีวิตของพระเจ้าโดยความโง่เขลาที่อยู่ในพวกเขาเนื่องจากใจที่แข็งกระด้าง ¹⁹ พวกเขาไม่รู้สึกละอาย พวกเขาปล่อยตัวตามกิเลสตัณหาด้วยการประพฤติที่ไม่บริสุทธิ์อย่างเกินควรในทุกๆรูปแบบ

²⁰ แต่พวกท่านไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคริสต์แบบนั้น ²¹ ข้าพเจ้าถือว่าพวกท่านได้ยินเกี่ยวกับพระองค์แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าพวกท่านได้รับการสอนในพระองค์แล้วเหมือนกับที่ความจริงอยู่ในพระเยซู ²² พวกท่านได้รับการสอนให้กำจัดสิ่งที่เป็นไปตามความประพฤติเดิมซึ่งเป็นตัวตนเก่าของพวกท่าน เพราะว่าตัวตนเก่านั้นกำลังเน่าเสียไปเนื่องจากความปรารถนาอันหลอกลวง

²³ พวกท่านได้รับการสอนให้เปลี่ยนแปลงใหม่ทั้งในวิญญาณและในความคิดจิตใจของพวกท่าน ²⁴ และสวมใส่ตัวตนใหม่ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า ในความชอบธรรมที่แท้จริงและในความบริสุทธิ์

²⁵ เพราะฉะนั้นจงเลิกนุสา และให้พวกท่านแต่ละคนพูดความจริงต่อเพื่อนบ้าน เพราะพวกเราเป็นอวัยวะของกันและกัน ²⁶ โกรธได้แต่อย่าทำบาปอย่าปล่อยให้ตะวันตกดินไปโดยที่พวกท่านยังโกรธอยู่ ²⁷ จงอย่าให้อิสรภาพแก่มาร

²⁸ ใครที่เป็นขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่ให้เขากุมเกทำงานหนักดีกว่า เขาต้องทำงานที่เป็นประโยชน์ด้วยน้ำพักน้ำแรงของเขาเพื่อเขาจะสามารถแบ่งปันให้กับคนที่ขัดสนได้ ²⁹ อย่าให้มีคำหยาบคายออกมาจากปากของพวกท่าน แต่จงใช้ถ้อยคำที่เป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างคนอื่น ให้เหมาะสมต่อความจำเป็น เพื่อถ้อยคำของพวกท่านจะให้ผลดีต่อผู้ที่ฟังอยู่นั้น ³⁰ และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าต้องโสโครกเศร้า เพราะโดยทางพระองค์นั้นพวกท่านจึงได้รับการประทับตราเพื่อวันแห่งการทรงไถ่

³¹ พวกท่านต้องทิ้งความขมขื่นทุกอย่าง ความเดือดดาล ความโกรธแค้น การทะเลาะวิวาท และการดุด่าต่างๆ พร้อมกับความชั่วในทุกๆรูปแบบ

³² จงปราณีต่อกัน จงมีหัวใจที่อ่อนสุภาพ ให้อภัยต่อกัน เหมือนอย่างที่เราในพระคริสต์ได้ให้อภัยแก่พวกท่าน

Chapter 5

¹ ฉะนั้น ในฐานะที่เป็นบุตรที่รักของพระเจ้า จงเป็นผู้ที่เลียนแบบพระเจ้าเถิด ² และจงดำเนินอยู่ในความรัก เหมือนอย่างที่เราได้รักพวกเขา และยอมสละพระองค์เองให้แก่พวกเขา พระองค์เป็นเครื่องถวายและเครื่องบูชา อันเป็นกลิ่นหอมที่พระเจ้าพอพระทัย

³ แต่การเอ่ยถึงเรื่องความประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ และความละโมภทางเพศ อย่าให้มีขึ้นท่ามกลางพวกท่านเป็นอันขาดจะ ได้สมบัติที่เป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระเจ้า ⁴ หรือแม้แต่จะพูดจาลามก เรื่องเหลวไหล หรือตลกหยาบโหล ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ในทางกลับ กันควรจะเต็มไปด้วยการขอบพระคุณ

⁵ จงรู้แน่เถิดว่าผู้ที่ประพฤติผิดทางเพศ คนที่ไม่บริสุทธิ์ หรือคนละโมภ ซึ่งจะเป็นเหมือนคนโหว่รูปเคารพจะไม่มีสิทธิได้รับมรดกใดๆ ในราชอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า ⁶ อย่าให้ใครหลอกลวงท่านได้ด้วยคำที่ไร้สาระ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้าจะมาถึงบรรดาบุตร ผู้ที่ไม่เชื่อฟัง ⁷ ดังนั้น อย่าไปมีส่วนร่วมใดๆ กับคนเหล่านั้นเลย

⁸ เพราะครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นความมืด แต่ตอนนี้ท่านเป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ดังนั้น จงดำเนินอย่างบุตรของความสว่าง ⁹ (เพราะว่าผลของความสว่างประกอบด้วยความดี ความชอบธรรมและความจริงทุกประการ) ¹⁰ จงค้นดูว่าสิ่งใดเป็นที่ชอบพระทัยขององค์ พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ อย่ามีส่วนกับการกระทำของความมืดที่ไร้ผล แต่ในทางกลับกันจงเปิดเผยการกระทำเหล่านั้นให้ปรากฏ ¹² เพราะกิจการของความมืดเหล่านี้แค่พูดถึงก็น่าละอายแล้ว

¹³ ทุกสิ่งเมื่อเผยออกมาด้วยความสว่างก็เท่ากับทำให้เป็นที่ปรากฏ ¹⁴ เพราะทุกสิ่งที่เปิดเผยก็อยู่ในความสว่าง ฉะนั้น จึงมีคำกล่าวว่า "จงตื่น ขึ้น ผู้ที่หลับใหลเอ๋ย จงฟื้นจากความตาย แล้วพระคริสต์จะฉายแสงแก่ท่าน"

¹⁵ ฉะนั้น จงระมัดระวังวิถีการดำเนินชีวิตของพวกท่านให้เหมือนคนมีปัญญา อย่าเหมือนอย่างคนเขลา ¹⁶ จงใช้เวลาให้เป็นประโยชน์เพราะทุก วันนี้เป็นเวลาแห่งความชั่วร้าย ¹⁷ อย่าเขลาเลย แต่จงเข้าใจเถิดว่าสิ่งใดคือน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ

¹⁸ และอย่ามาเหล้าจุ่น เพราะจะทำให้เสียคน แต่จงเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹⁹ จงพูดกันด้วยบทเพลงสดุดี บทเพลงสรรเสริญ และ เพลงฝ่ายวิญญาณ จงร้องและสรรเสริญด้วยสุดใจของท่านแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁰ จงกล่าวคำขอบพระคุณโดยพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์ พระผู้เป็นเจ้าแด่พระเจ้าพระบิดาของพวกเราในทุกเรื่องอยู่เสมอ ²¹ จงยอมฟังกันและกันด้วยความยำเกรงในพระคริสต์

²² ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ เพราะสามีคือศีรษะของภรรยา ดังเช่นที่พระคริสต์เป็นศีรษะของ คริสตจักร และพระคริสต์เองก็เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ²⁴ คริสตจักรยอมอยู่ใต้พระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยายอมอยู่ใต้สามีของตนทุกประการฉันนั้น

²⁵ ท่านผู้เป็นสามีจงรักภรรยาของพวกท่านดังที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและสละพระองค์เองเพื่อคริสตจักร ²⁶ พระคริสต์ทรงสละพระองค์ เองเพื่อคริสตจักรเช่นนี้ ก็เพื่อให้คริสตจักรบริสุทธิ์ พระองค์ได้ชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งพระวจนะ ²⁷ จงกำจัดตัวตนเก่าของพวก ท่านเพื่อจะได้คริสตจักรที่มีสง่าราศี ปราศจากความต่างพร้อยและริ้วรอย หรือมลทินใดๆ แต่บริสุทธิ์และปราศจากความผิด

²⁸ ในทำนองเดียวกัน ฝ่ายท่านผู้เป็นสามีจะต้องรักภรรยาของตนเหมือนกับที่รักร่างกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง ²⁹ ไม่มีผู้ ใดที่จะเกลียดชังร่างกายของตน แต่เขาจะบำรุงเลี้ยงและดูแลรักษาด้วยความระมัดระวังเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงหล่อเลี้ยงและดูแล คริสตจักรด้วยความระมัดระวัง ³⁰ เพราะเราเป็นอวัยวะในพระกายของพระองค์

³¹ "ด้วยเหตุนี้เอง สามีจึงต้องจากบิดามารดาของตนเพื่อไปผูกพันกับภรรยาของตน แล้วทั้งสองจะกลายเป็นเนื้อเดียวกัน" ³² เรื่องนี้เป็นความ จริงยิ่งใหญ่ที่ซ่อนอยู่ แต่ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร ³³ แต่อย่างไรก็ตาม ท่านแต่ละคนจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็ต้องให้เกียรติแก่สามีของตน

Chapter 6

¹ บุตรทั้งหลาย จงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ² "จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า" (ซึ่งเป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาอยู่ด้วย) ³ "เพื่อพวกท่านจะสุขสบายดี และมีอายุยืนยาวบนแผ่นดินโลก"

⁴ บิดาทั้งหลาย อย่ายั่วยุบุตรของท่านให้โกรธ แต่ตรงกันข้าม จงอบรมเลี้ยงดูพวกเขาด้วยวินัยและคำสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

⁵ ฝ่ายทาสทั้งหลาย จงเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกของพวกท่านด้วยความนับถืออย่างลึกซึ้ง และด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยใจที่ซื่อตรง จงเชื่อฟังนายของพวกท่านเหมือนเชื่อฟังพระคริสต์ ⁶ จงเชื่อฟังไม่ใช่แสร้งเอาใจเจ้านายเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าเท่านั้น แต่จงทำอย่างทาสของพระคริสต์ กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ ⁷ จงปรนนิบัติด้วยสุดหัวใจของพวกท่าน เหมือนอย่างกระทำได้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่รับใช้มนุษย์ ⁸ เพราะพวกเราเห็นว่า การดีทุกอย่างที่แต่ละคนกระทำไปนั้นจะเป็นเหตุให้เขาได้รับรางวัลจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเสรีชนก็ตาม

⁹ ฝ่ายพวกท่านผู้เป็นเจ้านาย จงกระทำให้แบบเดียวกันต่อทาสของพวกท่าน อย่าข่มขู่เขา พวกท่านก็ทราบว่าพระองค์ผู้เป็นทั้งเจ้านายของเขาและของพวกท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ พวกท่านก็ทราบว่าพระองค์ไม่ทรงล่าเหยียดเข้าข้างใครเลย

¹⁰ สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยพลังแห่งอาณาจักรของพระองค์ ¹¹ จงสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนหยัดต่อต้านยุทธอุบายของมารได้

¹² เพราะสงครามของเรานั้นไม่ใช่การต่อสู้กับมนุษย์ที่มีเลือดและเนื้อ แต่ตรงกันข้าม มันเป็นการต่อสู้กับอำนาจปกครองต่างๆ อำนาจครอบครองฝ่ายวิญญาณ และผู้ครอบครองในมิติมืดอันชั่วร้าย ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วร้ายในสถานฟ้าอากาศ ¹³ เพราะฉะนั้น จงสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าให้ครบชุด เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนหยัดมั่นคงได้ในการต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายในยุคที่ชั่วร้ายนี้ หลังจากพวกท่านกระทำทุกสิ่งครบถ้วนแล้ว พวกท่านจะได้ยืนหยัดมั่นคง

¹⁴ ดังนั้น จงยืนหยัดมั่นคง จงกระทำให้สิ่งนี้หลังจากที่พวกท่านได้สวมเข็มขัดแห่งความจริง และเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรมแล้ว ¹⁵ จงกระทำสิ่งนี้หลังจากที่พวกท่านได้สวมรองเท้าด้วยการมีใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขแล้ว ¹⁶ ในทุกสถานการณ์นั้น จงยกใส่แห่งความเชื่อ เพื่อพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงจากมารร้ายได้

¹⁷ จงรับเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และดาบแห่งพระวิญญาณซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า ¹⁸ จงอธิษฐานในพระวิญญาณทุกเวลา ด้วยการอธิษฐานและคำขอทุกอย่าง ด้วยท่าทีเช่นนี้ในใจ ให้ฝ่าระงังอยู่เสมอด้วยความเพียรพยายามและด้วยการอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคน

¹⁹ และโปรดอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า เพื่อให้มีถ้อยคำเทศนาทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเปิดปากพูด โปรดอธิษฐานเพื่อให้ข้าพเจ้ากล้าหาญในการป่าวประกาศให้คนได้รู้ถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐที่ปิดซ่อนไว้นั้น ²⁰ เพราะข่าวประเสริฐนี้เอง ข้าพเจ้าจึงกลายเป็นทูตผู้ถูกล่ามโซ่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีใจกล้าในการป่าวประกาศตามที่ข้าพเจ้าควรจะทำ

²¹ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รับรู้ถึงความเป็นอยู่และสถานการณ์ของข้าพเจ้า ก็ศิษย์ซึ่งเป็นพี่น้องที่รักและเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะแจ้งให้พวกท่านได้ทราบทุกสิ่ง ²² ข้าพเจ้าส่งเขามาหาพวกท่านก็เพื่อจุดประสงค์ข้อนี้ คือเพื่อให้ได้รู้ข่าวคราวของพวกเรา และให้เขาได้ปลอบประโลมใจพวกท่านด้วย

²³ ขอสันติสุขจงมีแก่พี่น้องทุกท่าน พร้อมทั้งความรักและความเชื่อจากพระเจ้าพระบิดา และจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ²⁴ ขอพระคุณสถิตอยู่กับทุกคนซึ่งรักพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย

Book: Philippians

Philippians

Chapter 1

¹ จากเปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ถึงทุกท่านที่ถูกแยกไว้ในพระเยซูคริสต์ที่อยู่ในเมืองฟีลิปปี พร้อมกับบรรดาผู้ปกครองดูแล และบรรดามัคทายก ² ขอให้พระคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

³ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้งเมื่อระลึกถึงท่านทั้งหลาย ⁴ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อพวกท่านทั้งหลายอยู่เสมอ ข้าพเจ้าอธิษฐานด้วยใจชื่นชมยินดี ⁵ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่พวกท่านได้ร่วมกันประกาศข่าวประเสริฐตั้งแต่วันแรกจนถึงปัจจุบันนี้ ⁶ ข้าพเจ้ามั่นใจในเรื่องนี้ว่าพระองค์ผู้ได้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านจะทรงกระทำต่อไปให้สำเร็จ จนถึงวันของพระเยซูคริสต์เจ้า

⁷ ที่ข้าพเจ้ารู้สึกแบบนี้นี้กับพวกท่านทั้งหลายจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพราะพวกท่านอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า พวกท่านทั้งหมดได้มีส่วนร่วมในพระคุณทั้งในการถูกจองจำของข้าพเจ้าและในการปกป้องและรับประกันข่าวประเสริฐนี้ ⁸ เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานว่า ข้าพเจ้าปรารถนาอยากพบพวกท่านทั้งหลายด้วยความรักที่ลึกซึ้งของพระเยซูคริสต์

⁹ ข้าพเจ้าอธิษฐานดังนี้ ขอให้ความรักของพวกท่านจำเริญมากยิ่งขึ้นในความรู้และในความเข้าใจทั้งหมด ¹⁰ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้ เพื่อพวกท่านจะได้ทดสอบและเลือกเอาสิ่งที่ยอดเยียมไว้ ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้ เพื่อพวกท่านจะมีความจริงใจและไม่มีที่ติในวันของพระคริสต์ ¹¹ เพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยผลแห่งความชอบธรรมที่ผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ เพื่อเป็นที่ถวายเกียรติและสรรเสริญพระเจ้า

¹² บัดนี้พี่น้องที่รัก ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าทำให้ข่าวประเสริฐได้ขยายออกไปอย่างมากมาย ¹³ ผลที่ตามมาคือ พวกทหารพระราชวังทั้งหมดและคนอื่นได้รู้ถึงการจองจำในพระคริสต์ของพระเจ้า ¹⁴ พี่น้องส่วนใหญ่ในองค์พระผู้เป็นเจ้ามีแรงจูงใจอันเนื่องมาจากการถูกจองจำของข้าพเจ้าที่จะกล่าวสรรเสริญพระเจ้าโดยไม่กลัวอะไร

¹⁵ บางคนประกาศพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจอิจฉาและกุ่มเกลียดกัน บางคนก็ประกาศด้วยใจปรารถนาดี ¹⁶ ผู้ที่ประกาศพระคริสต์ด้วยความรักรู้ว่าข้าพเจ้าถูกจองจำเพื่อปกป้องข่าวประเสริฐ ¹⁷ แต่คนอื่นที่ประกาศพระคริสต์ด้วยแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวและเสแสร้ง พวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังสร้างปัญหาให้ข้าพเจ้าในการถูกตีตรวนของข้าพเจ้า

¹⁸ ไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม ไม่ว่าเขาจะเสแสร้งหรือว่าทำด้วยความจริง พระคริสต์ก็ได้ถูกประกาศออกไปอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีความชื่นชมยินดี และข้าพเจ้าก็จะยินดีต่อไป ¹⁹ เพราะข้าพเจ้าทราบว่สิ่งนี้จะส่งผลให้ข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเพราะคำอธิษฐานของพวกท่าน และเพราะการช่วยเหลือของพระวิญญาณของพระคริสต์

²⁰ ถ้าดูจากความหวังความหวังอันเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่นของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่มี ความละอาย แต่โดยความกล้าหาญทั้งสิ้นอย่างที่เคยมีมาอยู่เสมอและเช่นเดียวกันในตอนนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าพระคริสต์จะได้รับเกียรติในกายของข้าพเจ้า ไม่ว่าจะโดยการมีชีวิตอยู่หรือโดยความตาย ²¹ สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้ทำไว้

²² แต่ถ้าการอยู่ในกายนี้ก่อให้เกิดผลจากการทำงานหนักของข้าพเจ้า แล้วจะเลือกอะไร? ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ ²³ เพราะข้าพเจ้าลำบากใจที่จะเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะจากไปอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งดีกว่าอย่างมากมาย ²⁴ แต่การยังอยู่ในร่างกายนี้ก็จำเป็นมากกว่าเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของพวกท่าน

²⁵ เนื่องจากข้าพเจ้ามั่นใจในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะยังคงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายต่อไปอีก เพื่อความก้าวหน้าและความชื่นชมยินดีในความเชื่อของพวกท่าน ²⁶ ผลก็คือ เพื่อว่าโดยทางข้าพเจ้า พวกท่านจะมีเหตุผลเพื่อโอ้อวดในองค์พระเยซูคริสต์มากขึ้นเมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านอีกครั้งหนึ่ง ²⁷ ขอเพียงดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ จงกระทำเช่นนี้เพื่อที่ว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะมากาหรือข้าพเจ้าไม่อยู่ ข้าพเจ้าก็จะได้ยินว่าพวกท่านยืนหยัดอย่างมั่นคงในวิญญาณเดียวกัน ข้าพเจ้าอยากได้ยินข่าวว่าพวกท่านได้ร่วมกันต่อสู้ด้วยจิตใจเดียวกันเพื่อความเชื่อในข่าวประเสริฐ

²⁸ อย่ากลัวในสิ่งที่ศัตรูของพวกท่านได้กระทำ สิ่งนี้เป็นเครื่องหมายแห่งการถูกทำลายของพวกเข แต่สำหรับพวกท่านนี่เป็นเครื่องหมายแห่งความรอดของท่าน และสิ่งนี้มาจากพระเจ้า ²⁹ เพราะสิ่งนี้ได้ประทานให้แก่พวกท่านเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไม่เพียงแค่นี้ท่านเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ยอมทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย ³⁰ เพราะท่านก็มีการต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นมาแล้วจากข้าพเจ้า และเวลานี้ได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังต่อสู้ อยู่

Chapter 2

¹ ฉะนั้น ถ้ามีการเฝ้าใจในความรัก ถ้ามีการปลอบประโลมใจจากความรักของพระองค์ ถ้ามีการสามัคคีธรรมในพระวิญญาณ ถ้ามีความเห็นอกเห็นใจและความกรุณาปราณี ² จงทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยการคิดเหมือนกัน มีความรักเหมือนอย่างเดียวกัน และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในฝ่ายวิญญาณ และมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน

³ อย่าทำสิ่งใดเพราะเห็นแก่ตัวหรือชิงดีชิงเด่นกัน แต่จงมีใจถ่อม ถือว่าคนอื่นดีกว่าตนเอง ⁴ อย่าเห็นแก่ประโยชน์ของตนเองฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นด้วย

⁵ จงคิดเหมือนอย่างพระเยซูคริสต์ ⁶ แม้พระองค์มีสภาพเป็นพระเจ้า แต่พระองค์ไม่ถือว่าความเสมอภาคของพระองค์กับพระเจ้านั้นน่ายึดถือ ⁷ แต่พระองค์ยอมสละฐานะของพระองค์เอง พระองค์มารับสภาพเป็นทาสรับใช้ พระองค์ปรากฏในสภาพที่เป็นมนุษย์ ⁸ พระองค์ทรงถ่อมพระองค์เอง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณบทไม่ทางเขน

⁹ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้น ประทานให้พระนามของพระองค์ที่เหนือนามทุกนามทั้งปวง ¹⁰ พระองค์กระทำดังนี้เพื่อว่าในพระนามของพระเยซู ทุกเข่าจะกราบลง คือทุกเข่าของผู้ที่อยู่ในสวรรค์และอยู่บนแผ่นดินโลกและใต้แผ่นดินโลก ¹¹ พระเจ้ากระทำดังนี้ เพื่อให้ทุกสิ่งยอมรับด้วยปากว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

¹² ดังนั้น ท่านที่รักของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านเชื่อฟังอยู่เสมอมา ไม่เพียงเฉพาะเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้นแต่มากยิ่งขึ้นในเวลาที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ จงทำให้ตัวให้สมกับความรักที่ได้รับด้วยความเกรงกลัวและตัวสัน ¹³ เพราะพระเจ้าเป็นผู้กำลังกระทำการภายในท่าน เพื่อให้ท่านมีความตั้งใจและทำการงานเพื่อให้เป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์

¹⁴ จงกระทำทุกสิ่งโดยปราศจากการบ่นหรือทู่เถียงกัน ¹⁵ ให้ปฏิบัติเช่นนี้ เพื่อท่านจะเป็นผู้ที่ไม่มีใครตำหนิท่านได้และชัดเจน เป็นบุตรของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิ จงปฏิบัติดังนี้เพื่อที่ท่านจะส่องแสงดังความสว่างในโลกท่ามกลางคนในยุคนี้ซึ่งมีแต่ความมืดมิดและชั่วร้าย ¹⁶ จงยึดมั่นในพระวจนะแห่งชีวิตเพื่อว่าข้าพเจ้าจะมีเหตุให้รับเกียรติในวันแห่งพระคริสต์ เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าไม่ได้วิ่งแข่งหรือทำงานหนักอย่างเปล่าประโยชน์

¹⁷ แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะต้องเกษียณลงกลายเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชาและเป็นประโยชน์ต่อความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ปีติยินดีและปีติยินดีร่วมกับท่านทั้งหลายด้วย ¹⁸ ในลักษณะอย่างเดียวกัน ท่านก็ควรปีติยินดีและปีติยินดีร่วมกับข้าพเจ้าด้วย

¹⁹ แต่ข้าพเจ้าหวังใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าว่าจะส่งทิโมธีไปหาท่านโดยเร็ว เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับกำลังใจเมื่อได้รับรู้สิ่งเกี่ยวกับพวกท่าน ²⁰ เพราะข้าพเจ้าไม่มีคนอื่นที่มีค่าที่ห่วงใยท่านทั้งหลายเหมือนอย่างเขา ²¹ เพราะเขาเหล่านั้นแสวงหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว ไม่ใช่สิ่งเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

²² แต่ท่านรู้ว่าเขาเหมาะสมอย่างยิ่งเพราะเขาร่วมงานกับข้าพเจ้าในช่วงประเสริฐเหมือนลูกคอยปรนนิบัติพ่อของตน ²³ ดังนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่าจะส่งเขามาหาท่านโดยเร็วทันทีที่ข้าพเจ้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับข้าพเจ้า ²⁴ แต่ข้าพเจ้ามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าข้าพเจ้าเองจะได้มาหาพวกท่านเร็วๆ นี้เช่นกัน

²⁵ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความจำเป็นต้องส่งเอฟาโพรตีสกลับไปหาพวกท่าน เขาเป็นเหมือนน้องชายและเพื่อนร่วมงาน และเป็นเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และยังเป็นตัวแทนของท่านและผู้รับใช้ที่คอยปรนนิบัติในความจำเป็นของข้าพเจ้า ²⁶ เพราะว่าเขากังวลใจและปรารถนาที่จะอยู่กับท่านทั้งหลายเพราะท่านทราบว่าเขาย่วย ²⁷ เขาย่วยหนักปางตาย แต่พระเจ้าทรงเมตตาต่อเขา และไม่เพียงแต่ต่อเขาเท่านั้น แต่ต่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่มีความทุกข์หนักไปมากกว่านี้

²⁸ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงปรารถนาที่จะส่งเขาไปโดยเร็วยิ่งขึ้นเพื่อว่าเมื่อท่านเห็นเขาอีกครั้ง ท่านจะได้ยินดีและข้าพเจ้าจะได้คลายกังวล ²⁹ จงต้อนรับเอฟาโพรตีสในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี จงให้เกียรติแก่คนอย่างเขา ³⁰ เพราะเพื่อนงานของพระคริสต์ เขาจึงเกือบจะสูญเสียชีวิต เขาเสี่ยงชีวิตของเขาเพื่อปรนนิบัติข้าพเจ้าและทำแทนในสิ่งที่ท่านไม่อาจทำให้ข้าพเจ้าได้

Chapter 3

- ¹ สุดท้ายนี้ พี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับข้าพเจ้าแล้วการเขียนข้อความอย่างเดียวกันนี้ถึงท่านอีกครั้งไม่ใช่เรื่องลำบาก สิ่งนี้จะทำให้ท่านทั้งหลายปลอดภัย ² จงระวังพวกสุนัข จงระวังพวกกระทำชั่วทั้งหลาย จงระวังพวกเชือดเนื้อเถื่อน ³ เพราะว่าพวกเราเป็นผู้ที่เข้าสู่หนัด เป็นผู้ที่มีสการโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เป็นผู้ที่ยึดมั่นในพระเยซูคริสต์ และเป็นผู้ที่ไม่ไว้อใจในเนื้อหนัง
- ⁴ แม้อย่างนั้น ตัวข้าพเจ้าเองอาจมีเหตุให้ไว้อใจในเนื้อหนังได้ ถ้าใครคิดว่าตนเองไว้อใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก ⁵ ข้าพเจ้าเข้าสู่หนัดเมื่อเกิดมาได้แปดวัน เป็นคนอิสราเอล ในเผ่าเบนยามิน เป็นฮีบรูที่เกิดกับคนฮีบรู ในด้านธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ในคณะฟาริสี
- ⁶ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรด้วยความกระตือรือร้น ในด้านความชอบธรรมแห่งธรรมเนียมปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ ⁷ แต่สิ่งใดที่เคยเป็นกำไรสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าขาดทุนแล้วเพราะพระคริสต์
- ⁸ แท้ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งขาดทุนเพราะเหตุคุณค่าอันสูงยิ่งที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อพระองค์ข้าพเจ้ายอมสละทุกสิ่งและถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนเศษขยะเพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์เป็นกำไร ⁹ และได้เห็นว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ ข้าพเจ้าไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ข้าพเจ้ามีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ ¹⁰ ดังนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้รู้จักพระองค์และฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และมีส่วนร่วมในการทนทุกข์ของพระองค์ด้วย ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระองค์ในความตายของพระองค์ ¹¹ เพื่อที่ว่าข้าพเจ้าจะได้มีประสบการณ์ในการเป็นขึ้นจากความตายด้วย
- ¹² มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้แล้ว หรือดีพร้อมแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อที่จะได้ฉวยไว้เอาตามอย่างพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้แล้ว ¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยเอาไว้ได้แล้ว แต่กำลังทำสิ่งหนึ่งคือสิ่งซึ่งผ่านมาแล้วเสียและโน้มตัวไปยังสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ¹⁴ ข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลคือการทรงเรียกจากพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
- ¹⁵ พวกเราที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ให้พวกเราคิดอย่างนี้ และถ้าท่านคิดเห็นเป็นอย่างอื่นในเรื่องใด พระเจ้าจะทรงโปรดสำแดงสิ่งเหล่านั้นให้ท่านเห็นด้วย ¹⁶ อย่างไรก็ตาม พวกเราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตามนั้นต่อไป
- ¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย จงเลียนแบบอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามแบบอย่างที่ท่านเห็นในพวกเราอย่างใกล้ชิด ¹⁸ มีหลายคนที่มีประพฤติกรรมเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ายังบอกท่านด้วยน้ำตาไหล ¹⁹ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะของเขา เขาโอ้อวดในสิ่งที่น่าอับอายของพวกเขา พวกเขาคิดถึงแต่สิ่งทางโลก
- ²⁰ แต่เราที่เป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ซึ่งเรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดคือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ²¹ พระองค์จะทรงเปลี่ยนร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา ให้เป็นเหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ที่จะทรงสามารถปราบทุกสิ่งลงอยู่ใต้อำนาจของพระองค์

Chapter 4

¹ เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาอยากพบพวกท่าน ผู้เป็นความชื่นชมยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า เพื่อนที่รักเอ๋ย จงยืนมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า ² ข้าพเจ้าขอร้องนางยูโอเดีย และขอร้องนางสินทเค ให้มีความคิดแบบเดียวกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า ³ แน่นอน ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่านเช่นกัน ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกที่แท้จริงของข้าพเจ้า โปรดช่วยผู้หญิงเหล่านี้ เพราะพวกเขาได้ร่วมแรงกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐพร้อมกับเคลเมนส์และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ของข้าพเจ้าซึ่งมีรายชื่อในหนังสือแห่งชีวิต

⁴ จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกทีว่า จงชื่นชมยินดี ⁵ ให้ความอ่อนสุภาพของท่านเป็นที่ประจักษ์แก่ผู้คนทั้งหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้ ⁶ อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดเลย แต่จงทูลทุกสิ่งด้วยการอธิษฐาน การร้องขอ และด้วยการขอบพระคุณ ให้พระเจ้าทรงทราบการร้องขอของพวกท่าน ⁷ และสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจทั้งหมด จะคุ้มครองใจและความคิดของพวกท่านในพระเยซูคริสต์

⁸ สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย สิ่งใดที่เป็นจริง สิ่งใดที่มีเกียรติ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง ถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ ถ้ามีสิ่งใดที่น่าสรรเสริญ ให้คิดถึงสิ่งเหล่านี้ ⁹ สิ่งที่ท่านเคยเรียน เคยรับ เคยได้ยิน เคยเห็นในข้าพเจ้า ให้ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับท่านทั้งหลาย

¹⁰ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างยิ่ง เพราะในที่สุดพวกท่านได้หวนระลึกถึงข้าพเจ้าอีกในตอนนี้ เมื่อก่อนพวกท่านเคยเป็นห่วงข้าพเจ้าอย่างจริงจัง แต่ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะให้พวกท่านช่วยข้าพเจ้า ¹¹ ข้าพเจ้าไม่ได้เรียกร้องเพื่อความต้องการของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะพอใจในทุกสถานการณ์ ¹² ข้าพเจ้าเรียนรู้ที่จะอยู่อย่างขัดสนหรืออยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ ในทุกทางและในทุกสิ่ง ข้าพเจ้าเรียนรู้เคล็ดลับทั้งเมื่อยามอัมและเมื่อยามหิวโหย ทั้งเมื่อยามมืออย่างมากมายและเมื่อขัดสน ¹³ ข้าพเจ้าสามารถทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า

¹⁴ อย่างไรก็ตาม พวกท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากทั้งหลายของข้าพเจ้า ¹⁵ พี่น้องชาวฟิลิปปี ท่านรู้ว่า เมื่อเริ่มแรกในการประกาศข่าวประเสริฐ เมื่อข้าพเจ้าออกจากมาซิโดเนีย ไม่มีใครสนับสนุนข้าพเจ้าทั้งในการให้ของบริจาคนและการรับของบริจาคนอกจากพวกท่านเท่านั้น ¹⁶ แม้ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา พวกท่านได้ส่งสิ่งที่ข้าพเจ้าขาดอยู่มาช่วยข้าพเจ้าหลายครั้ง ¹⁷ ข้าพเจ้าไม่ได้หวังของบริจาคน แต่ข้าพเจ้าอยากเห็นผลเพิ่มขึ้นในบัญชีของพวกท่าน

¹⁸ ข้าพเจ้าได้รับทุกอย่างแล้ว และมีอย่างมากมาย ข้าพเจ้าอิ่มแล้ว ข้าพเจ้าได้รับสิ่งที่พวกท่านได้ฝากเอปาโฟรดิทัส ซึ่งเป็นกลิ่นหอมหวานและเป็นเครื่องบูชาซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ¹⁹ พระเจ้าจะทรงเติมทุกสิ่งที่ท่านขาดอยู่นั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์

²⁰ บัดนี้ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราได้รับพระเกียรติตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

²¹ ขอฝากทักทายผู้เชื่อทุกท่านในองค์พระเยซูคริสต์ พี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากทักทายมายังพวกท่านด้วย ²² บรรดาผู้เชื่อทั้งหลายที่นี้ฝากทักทายท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะคนที่อยู่ในพระราชวังของซีซาร์ ²³ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าสถิตกับวิญญาณของพวกท่าน

Book: Colossians

Colossians

Chapter 1

¹ เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา ² เรียบ บรรดาผู้เชื่อและพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ ที่อยู่ในเมืองโคโลสซี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราอยู่กับท่านทั้งหลาย ³ พวกเราขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์ของพวกเรา และพวกเราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายอยู่เสมอ

⁴ เพราะพวกเราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อบรรดาผู้บริสุทธ์ของพระเจ้า ⁵ เหตุที่ท่านมีความรักนี้เป็นเพราะความมั่นใจในความหวังที่ได้ถูกเก็บรักษาไว้เพื่อท่านในสวรรค์ ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินเรื่องความมั่นใจในความหวังนี้มาแล้วในคำแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐ ⁶ ที่ได้มาถึงท่าน ข่าวประเสริฐนี้กำลังเกิดผลและเติบโตในทั่วทั้งโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเกิดผลในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าตามความจริง

⁷ นี่คือนักข่าวประเสริฐดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัส ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของพวกเรา เขาเป็นผู้รับใช้อย่างซื่อสัตย์ของพระคริสต์ที่รับใช้ท่านแทนพวกเรา ⁸ เอปาฟรัสได้เล่าให้พวกเราฟังถึงความรักที่ท่านมีในพระวิญญาณด้วย

⁹ เป็นเพราะความรักนี้ นับตั้งแต่วันที่พวกเราได้ยินเรื่องนี้ พวกเราก็ไม่ได้หยุดในการอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย พวกเราได้ขอให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์ ในพระปัญญาทั้งหมดและในความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ ¹⁰ พวกเราได้อธิษฐานขอให้ท่านทั้งหลายได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าในวิถีทางอันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า พวกเราอธิษฐานที่ท่านจะเกิดผลในการดีทุกอย่าง และเพื่อท่านจะเติบโตขึ้นในความรู้อย่างรวดเร็ว

¹¹ พวกเราอธิษฐานขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นที่มีความขยันพากเพียรและความอดทนในทุกอย่างตามฤทธานุภาพแห่งพระสิริของพระองค์ ¹² พวกเราอธิษฐานขอให้ท่านมีความชื่นชมยินดีในการขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทำให้ท่านได้มีส่วนร่วมในมรดกด้วยกันกับผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ในความสว่าง

¹³ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจครอบครองของความมืด และได้ย้ายพวกเราไปสู่ราชอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์

¹⁴ ในพระบุตรนั้นพวกเราจึงได้รับการไถ่และการทรงยกโทษบาปทั้งหลาย

¹⁵ พระบุตรทรงเป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าผู้ซึ่งมองไม่เห็นได้ด้วยตา พระองค์ทรงเป็นบุตรหัวปีของทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าสร้าง ¹⁶ เพราะว่าทุกสิ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้าและสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพ ทั้งหมดนี้ต่างถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ¹⁷ พระองค์เป็นอยู่ก่อนสิ่งทั้งปวง และสิ่งทั้งปวงยังอยู่ด้วยกับได้ในพระองค์

¹⁸ และพระองค์ทรงเป็นศีรษะของกาย คือคริสตจักร พระองค์เป็นปฐม และบุตรคนแรกจากท่ามกลางพวกคนตาย ดังนั้นพระองค์จึงได้เป็นเอกในท่ามกลางสิ่งทั้งปวง ¹⁹ เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์ได้อยู่ในพระองค์ ²⁰ และให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เองโดยผ่านทางพระบุตร พระเจ้าทำให้มีสันติสุขผ่านทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ พระเจ้าทำให้ทุกสิ่งได้กลับคืนดีกับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์

²¹ และพวกท่านก็เช่นกัน ครึ่งหนึ่งท่านเคยเป็นคนแปลกหน้าต่อพระเจ้า และเป็นศัตรูต่อพระเจ้าในทางความคิดและในการทำชั่วต่างๆ ²² แต่บัดนี้พระองค์ได้ให้ท่านคืนดีกับพระองค์ผ่านทางความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ได้กระทำเช่นนี้เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธ์ ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิต่อพระองค์ ²³ ถ้าท่านยังตั้งมั่นอยู่ต่อไปในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความมั่นใจในความหวังใจแห่งข่าวประเสริฐซึ่งท่านเคยได้ยินมาแล้ว นี่คือนักข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศแก่ทุกคนที่พระเจ้าสร้างให้อยู่ใต้ฟ้า นี่คือนักข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าคือเปาโลได้กลายมาเป็นผู้รับใช้

²⁴ บัดนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในการทนทุกข์ของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็เต็มให้เต็มในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพื่อเห็นแก่พระกายคือคริสตจักร ²⁵ ข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้ใช้ของคริสตจักรนี้ ตามความรับผิดชอบที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่าน เพื่อจะได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ²⁶ ความจริงอันล้ำลึกซึ่งถูกซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนี้ บัดนี้ได้ถูกเปิดเผยให้แก่บรรดาคนที่เชื่อในพระองค์ ²⁷ พระเจ้าทรงต้องการให้พวกเขาได้รู้จักความมั่งคั่งแห่งศักดิ์ศรีของความจริงที่ล้ำลึกนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ คือพระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี

²⁸ พระองค์นี่แหละคือผู้ที่พวกเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคน และสั่งสอนทุกคนด้วยสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้สมบูรณ์ในพระคริสต์ ²⁹ เพื่อเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตรากตรำและสู้ทำงานด้วยพลังแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ที่ทรงทำงานอยู่ในข้าพเจ้า

Chapter 2

- ¹ เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าตื่นนอนแต่เช้ามากเพียงไรเพื่อพวกท่านที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และคนอีกมากมายที่ยังไม่ได้เห็นหน้าของข้าพเจ้า
- ² ข้าพเจ้าทำงานเพื่อพวกเขาจะได้รับภาระหนักใจโดยการติดสนิทด้วยกันในความรัก และมีความเข้าใจอย่างบริบูรณ์ในความรู้แห่งความจริงอันล้ำลึกของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคริสต์ ³ ซึ่งคลังแห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างได้ถูกซ่อนไว้ในพระองค์
- ⁴ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อให้ผู้ใดหลอกท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง ⁵ ถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่วิญญาณของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นระเบียบที่ดีของพวกท่านและพลังแห่งความเชื่อของท่านในพระคริสต์
- ⁶ เมื่อท่านได้รับองค์พระคริสต์แล้ว จงดำเนินชีวิตในพระองค์ ⁷ จงหยั่งรากมั่นคงและก่อร่างสร้างขึ้นบนพระองค์ จงมั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้ถูกสอนมา และจงบริบูรณ์ด้วยการชอบพระคุณ
- ⁸ จงระวังอย่าให้ผู้ใดชักจูงท่านไว้ด้วยหลักปรัชญา และด้วยคำล่อลวงอันงามจายตามประเพณีของมนุษย์ ให้หลงใหลไปตามวิญญาณต่างๆ ของโลกที่ไม่ได้เปลี่ยนไปตามพระคริสต์ ⁹ เพราะว่าในพระองค์นั้น ความบริบูรณ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในสภาพกายของมนุษย์
- ¹⁰ พวกท่านเองก็รับความบริบูรณ์นั้นอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ ¹¹ ในพระองค์นั้นท่านได้รับพิธีเข้าสุหนัตที่มนุษย์มิได้กระทำโดยการตัดกายแห่งเนื้อหนังเสีย แต่ในการเข้าสุหนัตแห่งพระคริสต์ ¹² ท่านได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพระองค์นั้นท่านได้เป็นขึ้นจากตายทางความเชื่อโดยฤทธาภยาของพระเจ้า ผู้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากความตาย
- ¹³ เมื่อท่านตายแล้วด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และในเนื้อหนังของท่านที่มีได้เข้าสุหนัต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของพวกเรา ¹⁴ พระองค์ทรงลบรายการหนี้ทั้งสิ้นและกฎเกณฑ์ทั้งหลายที่ต่อต้านเรา พระองค์ทรงเอาทั้งหมดนั้นไปตรึงไว้ที่กางเขนแล้ว ¹⁵ พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานพวกเขา และชนะพวกเขาโดยกางเขนของพระองค์
- ¹⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตัดสินท่านในเรื่องการกินหรือการดื่ม หรือในเรื่องเทศกาล หรือวันต้นเดือน หรือวันสะบาโต ¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของสิ่งที่จะมีมาถึง แต่แก่นแท้ก็คือพระคริสต์
- ¹⁸ อย่าให้พวกที่อยากถ่อมตัวและนบัสการเหล่าทูตสวรรค์มาตัดสินบาปเหนือรางวัลของท่าน คนแบบนั้นหลงใหลตามสิ่งที่เขาได้เห็นและพยายาตัวขึ้นตามความคิดของเนื้อหนังของเขา ¹⁹ เขาไม่ได้ยึดมั่นในส่วนที่เป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดที่เชื่อมต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ ได้รับการบำรุงเลี้ยง จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงประทานให้
- ²⁰ ถ้าท่านตายกับพระคริสต์ และพ้นจากวิญญาณต่างๆ แห่งโลกนี้แล้ว ทำไมท่านจึงมีชีวิตยึดติดกับฝ่ายโลก ²¹ เช่น "อย่าเอามือหยาบ อย่าขี้น อย่าแตะต้อง"? ²² สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดให้พิณาศหากใช้มัน ตามคำแนะนำหรือคำสั่งสอนของมนุษย์ ²³ กฎเหล่านี้มีปัญญามากตามความเชื่อที่สร้างขึ้นมาจาก ดูก่อนการถ่อมตัว มีการทรงมานร่างกาย แต่ก็ไม่มีค่าอะไรที่จะต่อต้านความต้องการของเนื้อหนัง

Chapter 3

¹ ถ้าพระเจ้าได้ทรงทำให้ท่านเป็นขึ้นมาจากดินพร้อมกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งเบื้องบน ในที่ซึ่งพระคริสต์ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ² จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก ³ เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของท่านมาปรากฏ แล้วท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย

⁵ จงประหารทุกสิ่งที่เป็นของโลกนี้เสีย อันได้แก่การพิศตรรกทางเพศ การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ ⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้าก็จะลงมานับนุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ⁷ ครั้งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้นเมื่อท่านยังดำเนินชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ⁸ แต่บัดนี้ ท่านต้องกำจัดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเสีย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การพูดให้ร้าย คำพูดหยาบโลนให้หมดไปจากปากของท่าน

⁹ อย่าพูดนุสาต่อกัน เพราะว่าท่านเปลื้องคนเก่าและการกระทำตามแบบคนเก่านั้นทิ้งแล้ว ¹⁰ และได้สวมสภาพใหม่ที่กำลังสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง ¹¹ จึงไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่ใช่ผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัต พวกคนต่างชาติหรือชาวสียะเยอ ไม่เป็นทาสหรือไทอีกต่อไป แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง และทรงอยู่ในทุกสิ่ง

¹² เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ คือพวกที่บริสุทธิ์เป็นที่รักยิ่ง จงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน ¹³ จงพ้อนหนักพ้อนเบาซึ่งกันและกัน จงสุภาพต่อกัน ถ้าใครมีเรื่องร้องเรียนต่อคนอื่น ก็จงยกโทษให้กันและกันเช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่าน ¹⁴ จงมีความรักเหนือทุกสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผูกพันไว้จนสมบูรณ์

¹⁵ จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียกท่านไว้ให้เป็นกายเดียวด้วยเพื่อสันติสุขนี้ และจงขอบพระคุณ ¹⁶ จงให้พระวอนะของพระคริสต์อยู่ในตัวท่านอย่างมั่งคั่ง จงใช้สติปัญญาทั้งสิ้นในการสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยการร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายวิญญาณ จงร้องด้วยใจขอบพระคุณแด่พระเจ้า ¹⁷ และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการกระทำก็ตาม จงทำทุกสิ่งนี้ในพระนามขององค์พระเยซู จงขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น

¹⁸ ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของท่านซึ่งเป็นสิ่งเหมาะสมในองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁹ ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของท่าน และอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง ²⁰ ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของท่านเพื่อพวกเขาจะไม่ก่อใจ

²² ฝ่ายพวกทาส จงเชื่อฟังนายของท่านตามเนื้อหนังทุกประการ ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้าอย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยความจริงใจ จงเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ ²⁴ ท่านรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นรางวัล ท่านปรนนิบัติต่อองค์พระคริสต์เจ้าอยู่ ²⁵ ส่วนผู้ที่ทำความอธรรมก็จะได้รับโทษตามความอธรรมที่เขาได้ทำนั้น และไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

Chapter 4

- ¹ ฝ่ายนายก็จึงให้แก่เหล่าทาสของตนตามความถูกต้องและยุติธรรม ท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย
- ² จงชะมັถเขม้นอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยการขอบพระคุณ ³ จงอธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูสำหรับพระวอนะนั้น ให้เรากล่าวความจริงอันล้ำลึกของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้ ⁴ จงอธิษฐานที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงได้อย่างชัดเจนตามที่ข้าพเจ้าควรกล่าวนั้น
- ⁵ จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกโดยใช้สติปัญญา และรีบฉวยโอกาส ⁶ จงให้วาทะของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประดุจเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะตอบให้แก่แต่ละคนอย่างไร
- ⁷ ส่วนในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับข้าพเจ้า ทิคลัส ผู้เป็นน้องที่รักและเป็นผู้ที่ปรนนิบัติอย่างซื่อสัตย์ และเป็นทาสส่วนกันกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ⁸ ข้าพเจ้าใช้เขาไปหากท่านก็เพราะเหตุนี้ เพื่อท่านจะได้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน ⁹ ข้าพเจ้าได้ส่งโอเนสิมัส ผู้เป็นน้องที่รักและซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นคนหนึ่งเฝ้าพวกท่านไปกับเขาด้วย เขาทิ้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ณ ที่นี้
- ¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้า ฝากคำทักทายมายังท่านทั้งหลาย เช่นเดียวกับมาระโก ลูกพี่ลูกน้องของบาร์นาบัส (ท่านได้รับคำสั่งถึงเรื่องนี้แล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) ¹¹ และเยซุซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ายูลัส คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นคนเข้าสู่หนัดในบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าเพื่อราชอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้ที่ปลอบใจข้าพเจ้า
- ¹² เปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นทาสคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ฝากคำทักทายมายังท่านด้วย เขาสู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ เพื่อให้ท่านยืนอย่างสมบูรณ์และเต็มไปด้วยความมั่นใจในพระทัยทุกอย่างของพระเจ้า ¹³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาได้ว่า เขาตรากตรำทำงานอย่างหนักเพื่อท่าน และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮิเอราโปลิส ¹⁴ ลูกา แพทย์ที่รักและเดมาส ฝากคำทักทายมายังพวกท่าน
- ¹⁵ จงทักทายพวกที่น้องที่อยู่มืองเลาดีเซีย และนางนุมาฟา และคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของนางด้วย ¹⁶ เมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้คริสตจักรที่อยู่มืองเลาดีเซียอ่านด้วย และให้ท่านอ่านจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้นด้วย ¹⁷ จงบอกอาร์คิปัสว่า "การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ท่านควรทำให้สำเร็จ"
- ¹⁸ คำทักทายนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้าคือเปาโล จงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณอยู่กับท่านด้วยเถิด

Book: 1 Thessalonians

1 Thessalonians

Chapter 1

¹ จากเปาโล สีวานัส และทิโมธี ถึงคริสตจักรเรสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ขอพระคุณและสันติสุขดำรงอยู่กับท่านเถิด

² เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับพวกท่านทุกคน เมื่อเราเอ่ยถึงพวกท่านในคำอธิษฐานของเรา ³ พวกเราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนต่อหน้าพระเจ้าและพระบิดาเรื่องการทำงานแห่งความเชื่อ งานที่พวกท่านทุ่มเทด้วยความรัก และความอดทนซึ่งเกิดจากความมั่นใจในอนาคตในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

⁴ พี่น้องผู้เป็นที่รักของพระเจ้า เรารู้ถึงการทรงเรียกของพวกท่าน ⁵ รู้ว่าข่าวประเสริฐของพวกเราไม่ได้มาถึงท่านโดยถ้อยคำเท่านั้น แต่โดยฤทธิ์เดชในพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมันคงเชื่อถือได้ ในท่านเองเดียวกันพวกท่านรู้ว่าเราเป็นคนแบบไหนท่ามกลางพวกท่านเพื่อผลประโยชน์ของพวกท่าน

⁶ ท่านได้กลายมาเป็นผู้ทำตามแบบอย่างของพวกเราและขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อท่านรับเอาพระวจนะนั้นอย่างยากลำบากด้วยความชื่นชมยินดีจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁷ ผลที่ได้คือ พวกท่านได้กลายมาเป็นแบบอย่างให้กับผู้เชื่อทุกคนในมาซิโดเนียและอาคาเยา

⁸ เพราะจากพวกท่าน พระวจนะของพระเจ้าได้ส่งเสียงออกไป ไม่ใช่เพียงในมาซิโดเนียและอาคาเยาเท่านั้น แต่ความเชื่อของพวกท่านได้กระจายออกไปยังทุกหนแห่ง จึงเป็นผลทำให้พวกเราไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใดเลย ⁹ เพราะพวกเขาเองได้รายงานถึงลักษณะการมาของพวกเราที่มีในท่ามกลางพวกท่าน พวกเขาเล่าถึงการละทิ้งรูปเคารพและหันกลับมาหาพระเจ้าของพวกท่านเพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าผู้เที่ยงแท้และทรงพระชนม์อยู่ ¹⁰ พวกเขารายงานว่าพวกท่านกำลังรอคอยพระบุตรจากสวรรค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทำให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้นี้คือพระเยซู ผู้ที่ช่วยเราให้พ้นจากความโกรธของพระเจ้าที่จะมาถึง

Chapter 2

¹ ฟีน้องเอ๋ย พวกท่านเองก็รู้ว่าการที่พวกเรามาหาพวกท่านนั้นไม่เป่าประโยชน์ ² พวกท่านรู้ว่าก่อนหน้านี้พวกเราต้องทนทุกข์และถูกกระทำอย่างน่าอับอายที่เมืองฟีลิปปี อย่างที่พวกท่านรู้แล้วนั้น พวกเรามีความกล้าหาญในพระเจ้าของเราเพื่อกล่าวข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่พวกท่านด้วยความอุตสาหะ

³ เพราะว่าคำสอนของพวกเรานั้นไม่ได้มาจากความผิดพลาด หรือจากความไม่บริสุทธิ์ หรือจากความหลอกลวง ⁴ แต่พวกเราได้รับการพิสูจน์แล้วโดยพระเจ้าว่าเป็นที่ไว้วางใจได้ด้วยเรื่องข่าวประเสริฐที่พวกเราเหล่านั้น พวกเราไม่ได้กล่าวเพื่อให้มนุษย์พอใจ แต่เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย พระองค์คือผู้เดียวที่ตรวจสอบหัวใจของพวกเรา

⁵ อย่างที่พวกท่านรู้แล้วว่าไม่มีเวลาใดเลยที่พวกเราจะไม่ใช้ถ้อยคำเพื่อยกยอ หรือกล่าวอ้างด้วยความโลภ ในเมื่อพระเจ้าทรงเป็นพยานของพวกเรา

⁶ พวกเราไม่ได้แสวงหาศักดิ์ศรีจากมนุษย์ หรือจากพวกท่าน หรือจากคนอื่นๆ พวกเราสามารถเรียกร้องสิทธิพิเศษในฐานะอัครทูตของพระคริสต์

⁷ แต่พวกเราเป็นเหมือนคนต่างชาติในท่ามกลางพวกท่าน เหมือนมารดาที่ปลอมโยนลูกของตน ⁸ เพราะเหตุนี้พวกเราจึงมีความรักและความห่วงใยต่อพวกท่าน พวกเรามีความสุขใจที่ได้แบ่งปันกับพวกท่านไม่ใช่เพียงแต่ข่าวประเสริฐแต่ทั้งชีวิตของพวกเราเองด้วย เพราะพวกท่านได้มาเป็นผู้ที่พวกเรารักอย่างมากมาย ⁹ ฟีน้องเอ๋ย ขอพวกท่านระลึกถึงการทุ่มเททำงานและความเหนื่อยยากของพวกเรา ทุกคืนวันพวกเรากำลังทำงานเพื่อจะไม่เป็นภาระหนักให้แก่พวกท่านคนใด ในช่วงเวลานั้น พวกเราได้เทศนาข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้กับพวกท่านด้วย

¹⁰ พวกท่านเป็นพยานและพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยถึงความบริสุทธิ์ ชอบธรรม และปราศจากตำหนิในการประพฤติของพวกเราที่มีต่อพวกท่านที่เชื่อ ¹¹ ในทำนองเดียวกัน พวกท่านรู้ว่าพวกเราได้ปฏิบัติต่อพวกท่านแต่ละคนอย่างไรในฐานะพ่อที่ปฏิบัติต่อลูกของเขาเอง ¹² พวกเราจึงสั่งสอนและหนุนใจพวกท่าน และกำชับให้พวกท่านดำเนินอยู่ในความประพฤติที่เหมาะสมต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกพวกท่านเข้าสู่ราชอาณาจักรและเกียรติสิริของพระองค์

¹³ เนื่องจากเหตุผลนี้ พวกเราจึงขอบคุณพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอด้วยเช่นกัน เพราะเมื่อพวกท่านได้รับข่าวสารของพระเจ้าที่พวกท่านได้ยินจากพวกเราแล้ว พวกท่านไม่ได้ยอมรับในฐานะที่เป็นถ้อยคำของมนุษย์ แต่พวกท่านยอมรับว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าอย่างแท้จริง คือพระวจนะที่กำลังทำงานอยู่ท่ามกลางพวกท่านที่เชื่อด้วย

¹⁴ ฟีน้องเอ๋ย เพราะพวกท่านได้เป็นผู้เลียนแบบผู้เชื่อในคริสตจักรของพระเจ้าในยูเดียในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เพราะพวกท่านต้องทนทุกข์อย่างเดียวกันจากผู้คนในประเทศของท่านเหมือนกับพวกเขาได้รับจากพวกยิว ¹⁵ คือพวกยิวที่ข่าจ้ององค์พระเยซูเจ้าและบรรดาผู้เผยพระวจนะ คือพวกยิวที่ขับไล่พวกเรา พวกเขาไม่ได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่พวกเขาคิดค้านผู้คนทั้งหลาย ¹⁶ พวกเขาคัดค้านไม่ให้พวกเรากล่าวต่อคนต่างชาติเพื่อคนเหล่านั้นจะได้รับความรอด ซึ่งมีผลทำให้พวกเขาเต็มไปด้วยความบาปของตัวเอง กายที่สุดความโกรธของพระเจ้าก็มาถึงพวกเขา

¹⁷ ฟีน้องเอ๋ย พวกเราถูกแยกขาดจากพวกท่านในช่วงเวลาไม่นานซึ่งเป็นการแยกขาดทางกายไม่ใช่ในหัวใจ พวกเราทำอย่างดีที่สุดด้วยความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่จะได้พบหน้าพวกท่าน ¹⁸ เพราะพวกเราปรารถนาที่จะมาหาพวกท่าน ข้าพเจ้าเองคือเปาโลก็ปรารถนาที่จะมาหาพวกท่านอีกครั้งหนึ่ง แต่ซาตานได้หยุดยั้งพวกเราเอาไว้ ¹⁹ เพราะความมั่นคงของเราสำหรับอนาคต หรือความชื่นชมยินดี หรือมงกุฎแห่งความภูมิใจของพวกท่านนั้นอยู่ต่อหน้าองค์พระเยซูเจ้ามิใช่หรือ? ไม่ใช่พวกท่านหรือ? ²⁰ พวกท่านเป็นศักดิ์ศรีและความยินดีของพวกเรา

Chapter 3

¹ เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเราไม่สามารถทนแบกรับเอาไว้ได้อีกต่อไป พวกเราจึงคิดว่าเป็นเรื่องดีที่จะละพวกเราเอาไว้ที่เอเธนส์ ² พวกเราจึงส่งทิโมธี ผู้เป็นพี่น้องของเราและเพื่อนร่วมงานเพื่อพระเจ้าในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ให้มาเสริมกำลังและปลอบประโลมพวกท่านเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่าน ³ พวกเรากำเช่นนี้เพื่อว่าจะไม่มีคนใดในพวกท่านถูกทำให้หวั่นไหวเนื่องจากการทนทุกข์ต่างๆ เหล่านี้ เพื่อพวกท่านจะรู้ว่าพวกเราได้รับการแต่งตั้งมาเพื่อการนี้

⁴ แท้ที่จริงเมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราได้บอกพวกท่านล่วงหน้าแล้วว่าพวกเราจะต้องทนทุกข์กับความเจ็บปวดต่างๆ และสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นเหมือนอย่างที่เราท่านรู้นั้น ⁵ ด้วยเหตุผลนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้ ข้าพเจ้าจึงได้ส่งคนไปเพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้เกี่ยวกับความเชื่อของพวกท่าน เกรงว่าเมื่อผู้ทดลองได้เข้ามาทดลองพวกท่านอย่างใดอย่างหนึ่ง การกุมเกาะทำงานหนักของพวกเราที่จะสูญเปล่า

⁶ แต่ทิโมธีได้เดินทางกลับมาหาพวกเราและนำข่าวดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของพวกท่านมาบอกแก่พวกเรา เขาบอกพวกเราว่าพวกท่านมีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับพวกเราเสมอ และพวกท่านรอคอยที่จะได้พบพวกเราเหมือนกับที่พวกเราคอยที่จะได้พบพวกท่าน ⁷ เพราะเหตุนี้พี่น้องเอ๋ย พวกเราจึงได้รับการปลอบใจจากพวกท่านเนื่องด้วยความเชื่อของพวกท่านในความทุกข์และความเจ็บปวดทั้งหมดของพวกเรา

⁸ ตอนนี้พวกเรามีชีวิตอยู่ได้ถ้าหากพวกท่านยืนหยัดในองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁹ พวกเราจะมีคำขอบคุณมอบให้กับพระเจ้าและมีความชื่นชมยินดีต่อหน้าพระเจ้าเพราะพวกท่านมากสักเพียงใดหรือ? ¹⁰ ทุกคืนวันพวกเราอธิษฐานอย่างหนักเพื่อจะได้พบหน้าของพวกท่านและจัดเตรียมสิ่งที่ขาดอยู่ในความเชื่อของพวกท่านให้แก่พวกท่าน

¹¹ ขอพระเจ้า พระบิดา และองค์พระเยซูเจ้าของเรา จัดเตรียมทางให้แก่พวกเราเพื่อจะไปหาพวกท่าน ¹² ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มพูนและพันผูกพวกท่านในความรักที่มีต่อกันและกัน และในความรักที่มีต่อคนทั้งหลาย เหมือนอย่างที่เราเรามีต่อพวกท่าน ¹³ ขอพระองค์กระทำสิ่งนี้เพื่อเสริมกำลังหัวใจของพวกท่านให้ปราศจากตำหนิในความบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าและพระบิดาของเราในการเสด็จมาขององค์พระเยซูเจ้าพร้อมกับบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดของพระองค์

Chapter 4

¹ ท้ายที่สุดนี้พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอหนุนใจและสอนท่านในองค์พระเยซูเจ้า เมื่อท่านรับเอาคำสั่งสอนของพวกเราเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ในการดำเนินในทางนี้ด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะทำได้มากยิ่งขึ้น ² เพราะพวกท่านรู้ถึงคำสั่งสอนที่พวกเราให้แก่ท่านโดยทางองค์พระเยซูเจ้า

³ เพราะนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือ การชำระให้บริสุทธิ์ของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะหลีกหนีจากความผิดบาปทางเพศ ⁴ เพื่อพวกท่านแต่ละคนจะรู้จักมีภรรยาในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ ⁵ อย่ามีภรรยาด้วยใจปรารถนาอันเกิดจากราคะตัณหา (เหมือนกับคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า) ⁶ อย่ายอมให้มีคนใดฝ่าฝืนและกระทำผิดต่อพี่น้องของเขาในเรื่องนี้ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้แก้แค้นในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เหมือนอย่างที่เราได้เตือนและเป็นพยานต่อท่านมาก่อนแล้ว

⁷ เพราะพระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นมลทิน แต่ให้บริสุทธิ์ ⁸ ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ปฏิเสธสิ่งที่ไม่ได้ปฏิเสธมนุษย แต่ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่พวกท่าน

⁹ สำหรับเรื่องการรักพี่น้องนั้น พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มีใครเขียนบอกพวกท่านเรื่องนี้ เพราะพวกท่านเองได้รับการสอนจากพระเจ้าให้รักซึ่งกันและกัน ¹⁰ แท้ที่จริงพวกท่านได้ทำสิ่งนี้ต่อพี่น้องทั้งหมดในมาซิโดเนีย แต่พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอชี้แนะพวกท่านว่า ขอให้พวกท่านกระทำมากขึ้นอีก ¹¹ พวกเราขอชี้แนะให้พวกท่านมีความปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอย่างสงบ ใสใจต่อธุรกิจและการงานของพวกท่าน และทำงานด้วยน้ำพักน้ำแรงของพวกท่าน เหมือนกับที่พวกเราได้สั่งพวกท่านให้ทำแล้วนั้น ¹² จงทำสิ่งนี้เพื่อพวกท่านจะสามารถดำเนินชีวิตให้เป็นที่เคารพนับถือจากคนภายนอกที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า และเพื่อพวกท่านจะไม่ขาดแคลนสิ่งใดเลย

¹³ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไม่ต้องการให้พวกท่านเข้าใจผิดเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไป เพื่อพวกท่านจะไม่ต้องโศกเศร้าเหมือนกับคนที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งไม่มีความหวัง ¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูตายและเป็นขึ้นมาอีกครั้ง ดังนั้นพระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วในพระองค์ให้มาพร้อมกับพระเยซูด้วย ¹⁵ เพราะเหตุนี้พวกเราจึงกล่าวแก่พวกท่านโดยพระวอนะของพระเจ้าว่า พวกเราที่ยังมีชีวิต พวกเราที่ถูกไล่เอาไว้เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจะไม่ล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว

¹⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ด้วยพระองค์เอง พระองค์จะเสด็จมาด้วยเสียงโห่ร้อง ด้วยเสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์ ด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกทำให้เป็นขึ้นมาก่อน ¹⁷ จากนั้นพวกเราผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ผู้ที่ถูกไล่เอาไว้ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับพวกเขาเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ ด้วยเหตุนี้พวกเราจะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเสมอไป ¹⁸ เพราะฉะนั้นจงหนุนใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

Chapter 5

¹ พี่น้องทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องเวลาและวาระต่างๆ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องมีสิ่งใดเขียนถึงพวกท่านอีก ² เพราะพวกท่านรู้ดีแล้วว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังมาถึงเหมือนขโมยมาในเวลากลางคืน ³ เมื่อพวกเขาพูดกันว่า "สงบสุขและปลอดภัย" เมื่อนั้นหายนะจะมาถึงพวกเขา เหมือนกับความเจ็บปวดของหญิงตั้งครรภ์ที่คลอดบุตร พวกเขาจะไม่มีทางหนีรอดได้เลย

⁴ พี่น้องทั้งหลาย แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในความมืดเพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงพวกท่านอย่างจับพลัดเหมือนกับขโมย ⁵ เพราะพวกท่านเป็นบุตรชายของความสว่างและเป็นบุตรชายของเวลากลางวัน ไม่ใช่บุตรชายของเวลากลางคืนและความมืด ⁶ ดังนั้นอย่าให้พวกเรานอนหลับเหมือนคนที่หลับอยู่ แต่ขอให้พวกเราเฝ้าดูและมีสติ ⁷ เพราะคนเหล่านั้นนอนหลับในเวลากลางคืน และเมามายในเวลากลางคืน

⁸ แต่ในเมื่อพวกเราเป็นบุตรชายของเวลากลางวัน ขอให้พวกเรามีสติ ขอให้พวกเราสวมเกราะป้องกันอกแห่งความเชื่อและความรัก และสวมหมวกเหล็กคือความหวังใจในความรอด ⁹ เพราะพระเจ้าไม่ได้กำหนดให้พวกเราต้องพบกับความโกรธของพระเจ้า แต่ให้พวกเราได้รับความรอดโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁰ คือพระองค์ผู้ทรงยอมตายเพื่อพวกเรา เพื่อไม่ว่าพวกเราจะตื่นอยู่หรือนอนหลับ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ ¹¹ เพราะฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันและเสริมสร้างกันและกันขึ้นเหมือนอย่างที่เราทำกันอยู่

¹² พี่น้องเอ๋ย พวกเราขอให้พวกท่านยอมรับคนเหล่านั้นที่ทำงานตรากตรำท่ามกลางท่านและคนที่ดูแลพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าและคอยตักเตือนพวกท่าน ¹³ เราขอให้พวกท่านแสดงความเคารพอย่างสูงต่อพวกเขาด้วยความรักเพราะการงานของพวกเขา พวกท่านจงอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข ¹⁴ พี่น้องทั้งหลายพวกเราขอชี้แนะพวกท่านให้ตักเตือนคนที่สร้างความวุ่นวาย หนุนใจคนที่ท้อใจ ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ และจงอดทนต่อทุกคน

¹⁵ คอยดูว่าจะไม่มีใครที่ตอบแทนการร้ายด้วยการร้าย แต่ให้ยึดมั่นในสิ่งดีต่อกันและต่อคนทั้งปวง ¹⁶ จงชื่นชมยินดีตลอดเวลา ¹⁷ อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน ¹⁸ จงขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่ง เพราะนี่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์สำหรับพวกท่าน

¹⁹ อย่าดับพระวิญญาณ ²⁰ อย่าดูหมิ่นคำเผยพระวจนะ ²¹ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี ²² จงหลีกเลี่ยงการกระทำชั่วทุกอย่าง

²³ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขทำให้ท่านบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ขอให้ทั้งวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของพวกท่านได้รับการปกป้องรักษาโดยปราศจากตำหนิเพื่อการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ²⁴ ผู้สัตย์ซื่อคือพระองค์ผู้ทรงเรียกท่าน พระองค์ผู้เดียวจะกระทำการอย่างนั้นด้วย

²⁵ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา ²⁶ จงกักกายพี่น้องทุกคนด้วยรอยจูบอันบริสุทธิ์ ²⁷ ข้าพเจ้าขอร้องพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้อ่านจดหมายนี้ให้กับพี่น้องทุกคนฟัง ²⁸ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

Book: 2 Thessalonians

2 Thessalonians

Chapter 1

¹ เปาโล สิลวานัสและทิโมธี ถึงคริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ² ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

³ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกท่านเสมอ เนื่องจากสิ่งนี้เป็นสิ่งที่เหมาะสม เพราะความเชื่อของพวกท่านเติบโตขึ้นมาก และความรักของแต่ละคนในพวกท่านก็มีต่อกันก็ทวีขึ้นมากเช่นกัน ⁴ ดังนั้นพวกเราจึงอวดเรื่องของพวกท่านต่อคริสตจักรอื่นๆ ของพระเจ้า เราพูดเกี่ยวกับความอดทนและความเชื่อของพวกท่านในการข่มเหงทั้งหมดที่พวกท่านได้รับ เราพูดถึงความยากลำบากที่พวกท่านต้องทน ⁵ นี่เป็นหมายสำคัญของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ผลก็คือพวกท่านจะได้เป็นคนที่เหมาะสมสำหรับราชอาณาจักรของพระเจ้าสำหรับการที่พวกท่านทนทุกข์

⁶ เป็นการชอบธรรมของพระเจ้าที่จะให้ทุกข์สนองแก่คนที่ให้ทุกข์แก่พวกท่าน ⁷ และบรรเทาความทุกข์แก่พวกท่านผู้ได้ร่วมทนทุกข์กับเรา พระองค์จะทรงกระทำอย่างนี้เมื่อพระเยซูเสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับทูตแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ⁸ ในไฟนรกอันลุกโชน พระองค์จะแก้แค้นคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าและคนที่ไม่ตอบสนองในข่าวประเสริฐแห่งองค์พระเยซูเจ้าของเราทั้งหลาย

⁹ พวกเขาจะทนทุกข์กับการถูกลงโทษ อันเป็นความพิณาศนิรันดร์ และปราศจากการทรงสถิตของพระเจ้าและจากพระสิริแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ¹⁰ พระองค์จะทำเช่นนี้เมื่อพระองค์เสด็จมาในวันนั้นเพื่อที่จะได้รับเกียรติท่ามกลางคนของพระองค์ และเป็นที่อัศจรรย์ใจท่ามกลางทุกคนที่เชื่อ เพราะพวกท่านเชื่อคำพยานที่พวกเราได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย

¹¹ ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงอธิษฐานเพื่อพวกท่านเป็นประจำ พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าพระเจ้าของเราทั้งหลายจะมองเห็นว่า พวกท่านสมควรแก่การทรงเรียก พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ความปรารถนาที่จะกระทำดีทุกอย่าง และความปรารถนาที่จะกระทำการงานแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยฤทธิ์อำนาจ ¹² เราทั้งหลายอธิษฐานในสิ่งเหล่านี้เพื่อที่ว่าพระนามขององค์พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติผ่านทางพวกท่าน พวกเราอธิษฐานเพื่อที่ว่าท่านทั้งหลายจะได้รับเกียรติโดยทางพระองค์ เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้าของพวกเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้า

Chapter 2

¹ ในเรื่องการเสด็จมาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราและการที่พระองค์ได้รวบรวมพวกเราทั้งหมดให้มาอยู่ร่วมกันกับพระองค์นั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราขอรับรองพวกท่าน ² ว่าอย่าให้ใจของพวกท่านหวั่นไหวง่ายหรือตื่นตระหนกไม่ว่าจะโดยวิญญาณ โดยข้อความหรือโดยจดหมายที่ดูเหมือนว่าจะมาจากพวกเราซึ่งอ้างว่าวันของพระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงแล้ว

³ อย่าให้ใครล่อลวงท่านทั้งหลายไม่ว่าจะในทางใด เพราะวันนั้นจะยังไม่มาถึงจนกว่าผู้ต่อต้านจะมาและคนนอกกฎหมายจะปรากฏคือลูกแห่งความพินาศ ⁴ ซึ่งเป็นคนที่ต่อต้านและยกย่องตนเองขึ้นเพื่อเป็นปฏิปักษ์กับทุกสิ่งที่เรียกว่าพระเจ้าหรือเป็นกษัตริย์มนุษย์ชาติ ผลที่ตามมาคือ เขานั่งในวิหารของพระเจ้าและแสดงตนเองว่าเป็นพระเจ้า

⁵ พวกท่านจำไม่ได้หรือว่าตอนที่ข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่าน ข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายถึงสิ่งเหล่านี้ ⁶ ตอนนี้พวกท่านรู้แล้วว่าอะไรยังยั้งเขาไว้เพื่อที่เขาจะปรากฏตัวได้เฉพาะในเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น ⁷ เพราะความลึกลับของการเป็นคนนอกกฎหมายกำลังทำงานอยู่ จึงต้องมีบางคนที่ยับยั้งเขาไว้ในตอนนี้เท่านั้นจนกว่าเขาจะถูกกำจัดไป

⁸ แล้วพวกคนนอกกฎหมายจะปรากฏออกมาคือคนที่องค์พระเยซูเจ้าจะประหารด้วยลมหายใจจากปากของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะกำจัดเขาให้หมดสิ้นโดยการสำแดงถึงการเสด็จมาของพระองค์ ⁹ การมาของคนนอกกฎหมายก็เป็นเพราะการงานของซาตานโดยอิทธิฤทธิ์ หมายสำคัญและการอัศจรรย์จอมปลอมทั้งหมด ¹⁰ และโดยการล่อลวงทั้งหมดแห่งความอธรรม สิ่งเหล่านี้จะมีไว้สำหรับคนที่กำลังจะพินาศเพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักแห่งความจริงเพื่อที่พวกเขาจะรอดได้

¹¹ โดยเหตุผลนี้พระเจ้าจึงให้การทำงานแห่งความผิดพลาดเกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อคำโกหก ¹² ผลคือพวกเขาทุกคนจะต้องถูกพิพากษาคือคนที่ไม่เชื่อในความจริงแต่เลือกที่จะยินดีในการอธรรม

¹³ แต่พวกเราควรขอบพระคุณพระเจ้าเสมอสำหรับท่านทั้งหลายที่เป็นพี่น้องผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระเจ้าได้ทรงเลือกพวกท่านในฐานะที่เป็นผลแรกแห่งความรอดในการชำระของพระวิญญาณและการเชื่อในความจริง ¹⁴ นี่เป็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยผ่านทางข่าวประเสริฐของพวกเราเพื่อให้ได้รับศักดิ์ศรีแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเรา ¹⁵ ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยืนหยัดอย่างมั่นคงจงยึดมั่นในธรรมเนียมที่พวกท่านได้รับการสอนไม่ว่าจะเป็นโดยคำพูดหรือโดยจดหมายของพวกเรา

¹⁶ ขอให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าและพระเจ้าพระบิดาของพวกเราผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลายและประทานความปลอบประโลมใจนิรันดร์และความเชื่อมั่นที่ดีสำหรับอนาคตโดยผ่านทางพระคุณแก่เราทั้งหลาย ¹⁷ ปลอบประโลมและเสริมสร้างหัวใจของพวกท่านให้มั่นคงในการทำงานและคำพูดอันดีทุกประการ

Chapter 3

- ¹ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเราที่พระวอนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับการประกาศออกไปอย่างรวดเร็วและได้รับเกียรติ อย่างที่ได้เกิดขึ้นกับพวกท่าน ² จงอธิษฐานเพื่อให้พวกเราได้รับการปลดปล่อยจากคนพาลและชั่วร้ายเพราะไม่ใช่ทุกคนมีความเชื่อ ³ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะเสริมสร้างท่านทั้งหลายและป้องกันพวกท่านไว้จากมารร้าย
- ⁴ พวกเรามีความเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกท่าน ว่าท่านทั้งสองกำลังทำและจะทำต่อไปในสิ่งที่เราสั่ง ⁵ ขอพระเจ้านำหัวใจของพวกท่านให้เข้าถึงความรักของพระเจ้าและความอดทนของพระคริสต์
- ⁶ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราสั่งท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ว่าให้พวกท่านปลีกตัวออกจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกียจคร้านและไม่ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมที่พวกเราได้สอนท่านไว้ ⁷ เพราะพวกท่านเองก็รู้ว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่พวกท่านจะเลียนแบบพวกเรา พวกเราไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านเหมือนคนที่ไม่มียศ ⁸ และพวกเราไม่เคยทานอาหารของใครโดยที่ไม่ได้จ่ายเงิน แต่พวกเราทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนด้วยความยากลำบาก เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่เป็นการของใครในพวกท่าน ⁹ พวกเราทำอย่างนี้ไม่ใช่เพราะพวกเราไม่มีอำนาจ แต่พวกเราทำอย่างนี้เพื่อที่จะได้เป็นตัวอย่างแก่พวกท่าน เพื่อที่ท่านจะได้เลียนแบบพวกเรา
- ¹⁰ เมื่อพวกเราอยู่กับพวกท่าน พวกเราสั่งพวกท่านว่า "ถ้าใครไม่อยากจะทำงาน คนนั้นก็ไม่ต้องกิน" ¹¹ เพราะพวกเราได้ยินว่ามีบางคนใช้ชีวิตอย่างเกียจคร้านท่ามกลางพวกท่าน พวกเขาไม่ทำงานแต่ชอบยุ่งกับเรื่องของคนอื่น ¹² พวกเราสั่งและเตือนสติคนเช่นนี้ในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ว่าพวกเขาควรจะทำงานด้วยความสงบและหาเลี้ยงชีพเอง
- ¹³ แต่ท่าน พี่น้องทั้งหลาย อย่าสูญเสียความตั้งใจในการทำสิ่งที่ถูกต้อง ¹⁴ ถ้ามีคนที่ไม่ได้เชื่อฟังคำพูดของพวกเราในจดหมายฉบับนี้ ให้หมายหัวเขาไว้และอย่าไปคบค้าสมาคมกับเขา เพื่อที่ว่าเขาจะรู้สึกละอาย ¹⁵ อย่าคิดว่าเขาเป็นศัตรู แต่ให้ตักเตือนเขาในฐานะที่เป็นพี่น้อง
- ¹⁶ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขประทานสันติสุขแก่พวกท่านในทุกเวลาและทุกสถานการณ์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคน
- ¹⁷ นี่เป็นการทักทายของข้าพเจ้า เปาโล ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในจดหมายทุกฉบับ นี่เป็นวิธีที่ข้าพเจ้าเขียน ¹⁸ ขอพระคุณแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเราดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคน
-

Book: 1 Timothy

1 Timothy

Chapter 1

¹ จากข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระบัญชาของพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์ผู้ที่เป็นความหวังของพวกเรา ² ถึงทิโมธีผู้เป็นบุตรที่แท้จริงในความเชื่อ ขอให้พระคุณ พระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

³ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยที่เมืองเอเฟซัสเพื่อให้ท่านกำชับบางคนไม่ให้สอนหลักคำสอนที่แตกต่างออกไป ⁴ อีกทั้งไม่ให้ใส่ใจในนิยายต่างๆและลำดับพงศัพน์ที่ผู้ไม่รู้จบเพราะจะทำให้เกิดการโต้เถียงมากกว่าที่จะทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จโดยทางความเชื่อ

⁵ เป้าหมายของคำกำชับนี้คือความรักที่มาจากใจที่บริสุทธิ์และจากมโนธรรมที่ดีและจากความเชื่อที่จริงใจ ⁶ แต่ว่าบางคนได้หลงผิดในเรื่องนี้ไปแล้วและได้หันไปกล่าวในสิ่งที่โง่เขลา ⁷ พวกเขามีความปรารถนาที่จะเป็นผู้สอนธรรมบัญญัติแต่พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาสอนหรือไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาถ้อยยืนยัน ⁸ แต่พวกเราทราบว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นสิ่งที่ดี ถ้าคนใช้อย่างถูกต้อง

⁹ พวกเราทราบว่าธรรมบัญญัตินั้นไม่ได้มีไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่มีไว้สำหรับคนอธรรมและคนที่มิใช่ดีดื้อด้าน คนที่ไม่มีพระเจ้าและคนบาป และต่อคนเหล่านั้นที่เป็นคนที่ไม่ดำเนินในทางธรรมและคนที่หมิ่นประมาทพระเจ้า ธรรมบัญญัตินั้นมีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ขำบิดาและมารดาของพวกเขาก็และคนที่ประพฤติผิดทางเพศ คนรักร่วมเพศ คนลักพาคนอื่นเพื่อไปเป็นทาส คนโกหก คนเป็นพยานเท็จ และคนอื่นๆ ที่ต่อต้านหลักคำสอนแห่งความเชื่อ ¹¹ หลักคำสอนนี้สอดคล้องกับข่าวประเสริฐอันล้ำเลิศของพระเจ้าผู้สมควรแก่การสรรเสริญได้ทรงประทานให้แก่ข้าพเจ้า

¹² ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราผู้ทรงเสริมกำลังให้แก่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่ซื่อสัตย์ และได้ใช้ข้าพเจ้าให้ทำพันธกิจนี้ ¹³ แม้ว่าเมื่อก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยหมิ่นประมาท ข่มเหงและใช้ความรุนแรง แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะข้าพเจ้าได้แสดงออกอย่างโง่เขลาในการไม่เชื่อ ¹⁴ แต่ว่าพระคุณอันเหลือล้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราที่มาพร้อมกับความเชื่อและความรักที่มีในพระเยซูคริสต์

¹⁵ คำกล่าวนี้เป็นความจริงและสมควรที่จะรับไว้อย่างยิ่ง นั่นคือพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้รอด ข้าพเจ้าเป็นคนเลวที่สุดในบรรดาคนบาปเหล่านั้น ¹⁶ แต่ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา เพื่อว่าสิ่งสำคัญในข้าพเจ้าคือการที่พระเยซูคริสต์ทรงสำแดงความอดทนทุกอย่าง พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายที่จะวางใจในพระองค์และรับชีวิตนิรันดร์ ¹⁷ กษัตริย์ผู้ทรงดำรงนิรันดร์ ผู้ทรงเป็นอมตะ ผู้ไม่ปรากฏแก่ตา ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่พระองค์เดียว ขอให้พระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

¹⁸ ทิโมธีจงรัก รัก ข้าพเจ้าขอมอบคำกำชับนี้ไว้ต่อหน้าท่าน เหตุที่ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะว่าข้าพเจ้าทำตามคำพยากรณ์ที่ได้กล่าวถึงท่านในก่อนหน้านี้นี้ คือการที่ท่านจะต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง ¹⁹ ยึดมั่นในความเชื่อและมีมโนธรรมที่ดี โดยการปฏิเสธสิ่งนี้ ความเชื่อของบางคนจึงอับปางลง ²⁰ อย่างเช่นฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้ให้กับซาตาน เพื่อพวกเขาจะได้รับการสอนที่จะไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า

Chapter 2

¹ ดังนั้น ก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด ข้าพเจ้าขอร้องให้พวกท่านทูลขอ อธิษฐาน วังวอนและขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง ² เพื่อภักดีที่ยิ่งหลายและทุกคนที่มีอำนาจ เพื่อว่าเราจะดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขและมีความสุขท่ามกลางคนที่ดำเนินในทางของพระเจ้าและคนที่มีเกียรติ ³ การกระทำอย่างนี้เป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพิชิตของพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ⁴ เพราะพระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอดและรู้ความจริง

⁵ เพราะว่าพระเจ้ามองค์เดียวและมีคนกลางระหว่างพระเจ้าและมนุษย์แต่เพียงผู้เดียวคือองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพมนุษย์ ⁶ ผู้ได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเป็นค่าไถ่ให้กับคนทั้งปวง ซึ่งเป็นคำพยานในเวลาที่เหมาะสม ⁷ ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศและเป็นอัครทูต ซึ่งข้าพเจ้าพูดความจริงและไม่โกหกเลย ข้าพเจ้าเป็นครูของคนต่างชาติในเรื่องความเชื่อและความจริง

⁸ ดังนั้น ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้บรรดาผู้ชายในทุกๆ ที่ชุ่มมืออันบริสุทธิ์และอธิษฐานโดยปราศจากความโกรธเคืองและการกุ่มเกลียดกัน ⁹ เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ผู้หญิงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เหมาะสม พอประมาณและรู้จักควบคุมตนเอง พวกเขาไม่ควรที่จะชักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือสวมเสื้อผ้าที่มีราคาแพง ¹⁰ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้พวกเขาแต่งกายด้วยสิ่งที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงคือการแสดงว่าดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าโดยการกระทำดี

¹¹ ผู้หญิงควรที่จะเรียนอย่างเขียบสงบ และยอมเชื่อฟัง ¹² ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสอนหรือมีอำนาจเหนือผู้ชาย แต่อยู่อย่างสงบเสถียรเจียมตัว

¹³ เพราะว่าอาดัมถูกสร้างก่อนเอวา ¹⁴ อาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง แต่หญิงนั้นถูกล่อลวงให้ทำบาป ¹⁵ อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงจะได้รับความรอดผ่านการมีบุตร ถ้ายังคงรักษาความเชื่อและความรักและการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยจิตใจที่มั่นคง

Chapter 3

¹ คำนี้เป็นความจริง คือว่าถ้าคนใดปรารถนาที่จะเป็นผู้ปกครองคริสตจักรคนนั้นก็ปรารถนาในการทำงานที่ดี ² ดังนั้นผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองจะต้องเป็นผู้ที่ปราศจากข้อตำหนิ เขาต้องมีภรรยาคนเดียว ควบคุมอารมณ์ได้ดี เป็นคนมีเหตุผล มีความเป็นระเบียบ มีน้ำใจไมตรี เขาต้องสามารถสอนผู้อื่นได้ ³ เขาต้องไม่เสพติดเหล้าองุ่น ไม่เป็นคนชอบก่อการวิวาทกัน แต่มีความสุภาพอ่อนโยนและรักสันติ เขาต้องไม่เป็นคนที่รักเงินทอง

⁴ เขาต้องเป็นคนที่สามารถดูแลครอบครัวได้ดีและสามารถสั่งสอนบุตรธิดาให้เชื่อฟังด้วยความเคารพ ⁵ ดังนั้นถ้าชายใดไม่สามารถดูแลครอบครัวของเขาให้ดีได้แล้ว เขาจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?

⁶ เขาไม่ควรเป็นผู้เชื่อใหม่ที่เพิ่งกลับใจ เพราะเกรงว่าเขาจะลำพองด้วยความหยิ่งผยองและอาจจะล้มลงและถูกลงโทษเหมือนกับมารนั้น ⁷ เขาต้องเป็นคนที่มิชอบเสียใจเป็นที่น่าสนใจของคนภายนอก เพื่อเขาจะไม่ทำให้ตัวเองต้องอับอายและติดบ่วงแร้วของมาร

⁸ ฝ่ายบรรดามัคทายกก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนที่ประพฤติตัวดี ไม่พูดกลับกลอก ไม่ดื่มเหล้าองุ่นมากจนเกินไป และไม่เป็นคนโลภ ⁹ พวกเขาควรรักษาความจริงที่ได้รับการเปิดเผยไว้ในความเชื่อด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์ ¹⁰ พวกเขาควรได้รับการพิสูจน์ก่อนหากเขาปราศจากตำหนิจึงค่อยรับใช้

¹¹ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันจะต้องเป็นคนที่มีความประพฤติที่ดี พวกเธอจะต้องเป็นคนที่ไม่กล่าวร้าย พวกเธอจะต้องควบคุมอารมณ์ได้ดี และมีความสัตย์ซื่อในทุกสิ่ง ¹² มัคทายกทั้งหลายจะต้องเป็นสามีของภรรยาคนเดียว พวกเขาต้องสามารถควบคุมดูแลบุตรธิดาและบ้านเรือนของตนได้ดี ¹³ ฝ่ายคนเหล่านั้นที่รับใช้อย่างดีแล้วก็จะมีความมั่นคงในจุดยืนของตนและมีความมั่นใจอย่างใหญ่หลวงในความเชื่อของตนในพระเยซูคริสต์

¹⁴ ข้าพเจ้ากำลังเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงท่านโดยข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านในเร็วนี้ ¹⁵ แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า ข้าพเจ้ากำลังเขียนสิ่งนี้เพื่อท่านก็จะได้ทราบที่ท่านควรประพฤติอย่างไรต่อคนในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ผู้ซึ่งเป็นผู้ซึ่งเป็นเสาหลักและเสาหลักยืนของความจริง

¹⁶ เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ คือการที่ "พระองค์ทรงปรากฏด้วยสภาพเนื้อหนัง ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระวิญญาณ ทรงปรากฏต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ ทรงได้รับการประกาศออกไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ได้รับการยอมรับจากคนทั่วโลก และทรงถูกรับขึ้นไปด้วยพระสิริ"

Chapter 4

¹ เดียวนี้ พระวิญญาณได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ต่อมาภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อและสนใจในพวกวิญญาณที่ล่อลวงและบรรดาคำสอนของพวกมาร ² ที่เป็นการโกหกและเสแสร้ง คือพวกที่จิตสำนึกตายด้าน

³ พวกเขาจะห้ามแต่งงานและห้ามรับประทานอาหารที่พระเจ้าทรงสร้างมาให้กับคนที่เชื่อและคนที่รู้จักความจริงได้ขอบพระคุณพระเจ้าร่วมกัน ⁴ เพราะว่าทุกสิ่งทั้งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นเป็นสิ่งที่ดี ไม่มีอะไรเป็นสิ่งต้องห้ามถ้ารับประทานด้วยการขอบพระคุณ ⁵ เพราะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวอนะของพระเจ้าและการอธิษฐาน

⁶ ถ้าท่านได้สอนสิ่งเหล่านี้ต่อพี่น้องของท่าน ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เพราะท่านได้รับการเลี้ยงดูโดยถ้อยคำแห่งความเชื่อและคำสอนที่ดีที่ท่านได้ปฏิบัติตาม ⁷ แต่จงปฏิเสธนวนิยายต่างๆ ของโลกนี้ที่พวกผู้หญิงอวดใสมากัน แต่จงฝึกตนในทางของพระเจ้า ⁸ เพราะว่าการฝึกตนในฝ่ายร่างกายนั้นอาจมีประโยชน์บ้าง แต่ว่าการฝึกตนในทางของพระเจ้านั้นก็เป็นประโยชน์ทุกประการ ซึ่งเป็นคำสัญญาต่อชีวิตนี้และชีวิตในอนาคตที่กำลังจะมา

⁹ คำกล่าวนี้เชื่อถือได้และเป็นสิ่งที่สมควรจะรับไว้อย่างยิ่ง ¹⁰ เพราะเรื่องนี้พวกเราจึงต้องต่อสู้และทำงานอย่างหนัก เพราะว่าพวกเรามีความหวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งของบรรดาผู้ที่เชื่อ

¹¹ ท่านจงประกาศและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้ ¹² อย่าให้ใครดูถูกความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างให้กับคนเหล่านั้นที่เชื่อ ด้วยคำสอน ความประพฤติ ความรัก ความสัตย์ซื่อและความบริสุทธิ์ ¹³ จงเอาใจใส่ในการอ่าน การให้คำแนะนำและการสอนจนกว่าข้าพเจ้าจะมา

¹⁴ จงอย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับผ่านการเผยพระวอนะที่บรรดาผู้ปกครองได้วางมือบนท่านนั้น ¹⁵ จงเอาใจใส่สิ่งเหล่านี้ จงดำรงอยู่ในสิ่งเหล่านี้เพื่อว่าความก้าวหน้าของท่านจะเป็นที่ปรากฏชัดต่อคนทั้งปวง ¹⁶ จงเอาใจใส่ต่อตัวท่านเองและคำสอนของท่านอย่างรอบคอบและดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้ เพราะว่าการกระทำอย่างนี้จะทำให้ทั้งตัวท่านเองและบรรดาผู้ที่ได้ฟังถ้อยคำของท่านได้รับความรอดด้วย

Chapter 5

- ¹ อย่าพูดจาสบประมาทผู้ชายที่อาวุโสกว่า แต่จงพูดเตือนสอนเขาเหมือนเป็นบิดา จงตักเตือนบรรดาผู้ชายที่อ่อนอาวุโสกว่าเหมือนพวกเขาเป็นน้องชาย ² จงพูดเตือนสอนบรรดาผู้หญิงที่อาวุโสกว่าเหมือนเป็นมารดาและตักเตือนบรรดาผู้หญิงที่อ่อนอาวุโสกว่าเหมือนพวกเขาเป็นน้องสาวด้วยความบริสุทธิ์ทั้งสิ้น
- ³ จงให้เกียรติบรรดาหญิงม่ายไว้ที่พึง ⁴ แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหลาน ก็ให้พวกเขาให้เกียรติคนในครอบครัวของพวกเขาเองก่อน ให้เขาได้ตอบแทนคุณของบิดามารดาของตน เพราะการทำสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
- ⁵ แต่ผู้ที่เปื้อนหญิงม่ายจริงๆ ที่ถูกทิ้งให้อยู่โดยลำพัง เธอฝากความหวังของเธอไว้ในพระเจ้า เธอเฝ้าอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าอยู่เสมอทั้งกลางวันและกลางคืน ⁶ ส่วนผู้หญิงที่ใช้ชีวิตปล่อยตัวตามใจตนเองก็เหมือนคนที่ตายแล้ว ทั้งๆ ที่เธอยังมีชีวิตอยู่
- ⁷ จงมอบคำสั่งสอนเหล่านี้ด้วยเพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นที่ตำหนิได้ ⁸ แต่ถ้าใครที่ไม่เล็งดูญาติๆ ของเขาโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่อยู่ในครอบครัวของเขาเอง เขาก็ได้ปฏิเสธความเชื่อและชั่วยิ่งกว่าคนไม่เชื่อเสียอีก
- ⁹ ผู้ที่ขึ้นทะเบียนเป็นหญิงม่ายได้นั้นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าหกสิบปีและเป็นภรรยาของชายคนเดียว ¹⁰ เธอต้องเป็นที่รู้จักว่าเป็นคนที่มีคุณประพฤติดี เช่นในเรื่องที่เธอเอาใจใส่เลี้ยงดูลูกๆ หรือที่มีน้ำใจโอบอุ้มต้อนรับแขกแปลกหน้าต่างๆ หรือที่เคยเลี้ยงเฝ้าผู้เชื่อหลายๆ คน หรือที่เคยบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ทุกข์ยาก หรือที่เคยทุ่มเทตนเองในการทำสิ่งดีทุกอย่าง
- ¹¹ แต่หญิงม่ายสาวๆ นั้น อย่ารับพวกเธอขึ้นทะเบียน เพราะเมื่อพวกเธอยอมต่อความต้องการทางกาย ก็จะต่อต้านพระคริสต์ พวกเธอก็ต้องการแต่งงานอีก ¹² ที่พวกเธอทำสิ่งนี้ก็ถือว่าเป็นความผิดเพราะพวกเธอได้ถอนข้อผูกพันที่ให้ไว้แต่แรก ¹³ ในเวลาเดียวกัน พวกเธอก็กลายเป็นคนเกียจคร้านเที่ยวไปตามบ้านนั้นบ้านนี้ ไม่ใช่แค่เกียจคร้านเท่านั้น แต่กลายเป็นคนที่ชอบนินทา เกี่ยวยุ่งกับเรื่องของคนอื่น และพูดในเรื่องที่ไม่ควรพูด
- ¹⁴ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงอยากให้พวกหญิงสาวนั้นแต่งงาน มีลูก ดูแลบ้านเรือน เพื่อไม่ให้ศัตรูมีโอกาสกล่าวร้ายพวกเราได้ ¹⁵ ด้วยว่ามีบางคนได้หันไปติดตามซาตานแล้ว ¹⁶ หากผู้เชื่อสตรีคนใดมีหญิงม่ายอยู่ด้วย ก็จงช่วยเหลือพวกเธอ เพื่อจะได้ไม่ไปเพิ่มภาระให้กับคริสตจักร เพื่อคริสตจักรเองจะได้ช่วยหญิงม่ายไว้ที่พึงจริงๆ
- ¹⁷ จงถือว่าบรรดาผู้ปกครองที่ปกครองได้ดีนั้นสมควรได้รับเกียรติเป็นสองเท่าโดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ทำงานกับพระวจนะและการสอน ¹⁸ เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวเมื่อมันกำลังบดข้าว" และ "คนงานก็สมควรได้รับค่าจ้าง"
- ¹⁹ อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด โดยปราศจากพยานสองหรือสามคน ²⁰ จงตักเตือนคนบาปเหล่านั้นต่อหน้าทุกคน เพื่อคนอื่นๆ ที่เหลือจะได้กลัว
- ²¹ ข้าพเจ้าขอสั่งท่านอย่างจริงจังต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้ เพื่อให้ท่านรักษาคำสั่งเหล่านี้ไว้โดยปราศจากอคติและเพื่อที่ท่านจะไม่ทำสิ่งใดด้วยความลำเอียง ²² อย่าด่วนวางมือบนผู้ใด อย่ามีส่วนร่วมในการทำบาปใดๆ ของผู้อื่น ท่านควรรักษาตนเองให้บริสุทธิ์
- ²³ แทนที่จะดื่มแต่น้ำเปล่า ท่านควรดื่มเหล้าองุ่นเล็กน้อยเพื่อรักษากระเพาะและอาการป่วยของท่านที่มีอยู่เนืองๆ นั้น ²⁴ บาปของบางคนปรากฏชัด แล้วนำหน้าพวกเขาไปสู่การพิพากษา ส่วนบาปอื่นๆ จะตามมาภายหลัง ²⁵ เช่นนั้นแหละ การดีบางอย่างก็ปรากฏชัด ส่วนการดีอื่นๆ ที่ยังไม่ปรากฏชัด ก็ไม่สามารถปิดบังไว้ได้เช่นกัน

Chapter 6

¹ ให้ทุกคนที่อยู่ใต้แอกแห่งการเป็นทาสถือว่าบรรดานายของพวกเขาคือผู้ที่สมควรได้รับเกียรติทั้งหมด พวกเขาควรกระทำดังนี้เพื่อให้พระนามของพระเจ้าและคำสอนนั้นถูกหมิ่นประมาทได้ ² บรรดาทาสที่มีเจ้านายที่เชื่อก็ไม่ควรลบหลู่พวกเขาเพราะพวกเขาคือเพื่อน้องกัน แต่พวกเขาควรรับใช้นายให้มากยิ่งขึ้น เพราะบรรดานายเหล่านั้นเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการงานของพวกเขาคือเป็นผู้เชื่อและเป็นที่รักด้วย จงสอนและประกาศสิ่งเหล่านี้

³ ถ้ามีบางคนมาสอนสิ่งที่ไม่ได้ไปในทางเดียวกันกับคำสอนที่เชื่อถือได้ขององค์พระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและคำสอนในทางของพระเจ้า ⁴ คนนั้นก็อวดตัวและไม่เข้าใจอะไรเลย เขาฝึกไฟในการขัดแย้งและโต้เถียงกันเรื่องถ้อยคำซึ่งมีผลทำให้จิตใจกัน ทะเลาะกัน พุดดูถูกกัน คิดร้ายต่อกัน ⁵ และทะเลาะวิวาทกันระหว่างคนที่มีความคิดต่ำทราม พวกเขาสูญเสียความจริง และพวกเขาคิดว่าทางของพระเจ้าเป็นทางที่จะทำให้ร้ายวายเป็นขึ้นได้

⁶ บัดนี้ ทางของพระเจ้าพร้อมด้วยความพอใจก็เป็นคำไรอย่างยิ่ง ⁷ เพราะพวกเขาไม่ได้ทำอะไรเข้ามาในโลกอันใด เขาก็ไม่สามารถทำอะไรออกไปได้ ฉะนั้น ⁸ ฉะนั้น ให้พวกเขาพอใจในอาหารและเสื้อผ้าที่มีอยู่

⁹ บัดนี้บรรดาคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลอง ตกในกับดัก พวกเขาหลุมหลงกับสิ่งที่โง่เขลาและในความปรารถนาที่อันตราย และในสิ่งใดๆ ก็ตามที่ทำให้ผู้คนจมไปสู่การถูกทำลายและความพินาศ ¹⁰ เพราะการรักเงินทองเป็นรากฐานแห่งความชั่วทุกอย่าง บรรดาคนที่ปรารถนาสิ่งนั้นก็หลงไปจากความเชื่อ และได้ทิ้งแท่งตัวเองด้วยความโสโครกอย่างมาก

¹¹ แต่ท่านซึ่งเป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ จงแสวงหาความชอบธรรม ทางของพระเจ้า ความสัตย์ซื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ ¹² ให้ต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้องด้วยความเชื่อ และยึดมั่นในชีวิตนิรันดร์ตามที่ท่านได้ถูกเรียกให้ไปรับนั้น เพราะเรื่องนี้ท่านได้กล่าวยอมรับอย่างดีต่อหน้าพยานทั้งหลาย

¹³ ข้าพเจ้าขอสั่งพวกท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งมีชีวิต และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงตรัสสิ่งที่มีความจริงต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต ¹⁴ จงรักหาพระบัญชานี้ไว้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่มีที่ติ จนถึงการมาปรากฏขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของพวกเขา

¹⁵ พระเจ้าจะทรงเปิดเผยการมาปรากฏของพระองค์เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม พระเจ้าผู้ทรงสมควรสมควรสรรเสริญ เป็นผู้เดียวที่ทรงฤทธิ์ เป็นกษัตริย์ผู้ครอบครอง เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ปกครอง ¹⁶ พระองค์ผู้เดียวทรงจอมตะ ทรงประทับในความสว่างที่ไม่มีผู้ใดเข้าถึงได้ ไม่มีคนใดมองเห็นพระองค์ หรือจะมองเห็นพระองค์ไม่ได้ ขอพระเกียรติและฤทธิ์เดชนิรันดร์มีแด่พระองค์ เอเมน

¹⁷ จงบอกคนมั่งมีในโลกนี้ว่าอย่าอวดตัว และอย่าหวังในความมั่งมี ซึ่งไม่แน่นอน แต่พวกเขาควรหวังในพระเจ้า พระองค์ทรงมอบความมั่งมีที่แท้จริงให้พวกเราได้ชื่นชมยินดี ¹⁸ จงบอกพวกเขาให้ทำความดี ให้มั่งมีในการทำดี ให้มีใจกว้างขวาง และเต็มใจที่จะแบ่งปัน ¹⁹ โดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะได้สะสมรากฐานที่ดีเพื่อพวกเขาเองในเวลาข้างหน้า เพื่อพวกเขาจะได้ยึดในชีวิตที่แท้จริง

²⁰ ทิโมธีเอ๋ย จงปกป้องสิ่งที่ท่านได้รับ หลีกเลี่ยงจากการพูดที่โง่เขลา และการทะเลาะขัดแย้งกันในเรื่องไร้สาระที่เรียกว่าความรู้ ²¹ บางคนได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นพวกเขาจึงพลาดจากความเชื่อ ขอพระคุณสถิตกับท่าน

Book: 2 Timothy

2 Timothy

Chapter 1

¹ ข้าพเจ้าเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ² ถึงทิโมธี บุตรที่รัก ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าของเราอยู่กับท่านเถิด

³ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้มานับตั้งแต่บรรพบุรุษ ด้วยมโนธรรมที่ดี เพราะข้าพเจ้าระลึกถึงท่านอย่างสม่ำเสมอในคำอธิษฐานของข้าพเจ้าตลอดทั้งวันและคืน ⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงน้ำตาของท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เติมเปี่ยมด้วยความยินดี ⁵ ข้าพเจ้าได้นึกถึงความเชื่อที่แท้จริงของท่าน ซึ่งมีตั้งแต่โลอิสคุณยายของท่านและยูนิสมาดาของท่าน และข้าพเจ้าได้เห็นว่าความเชื่อนี้อยู่ในท่านด้วย

⁶ นี่คือเหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้ากำลังเตือนให้ท่านทำให้ของประทานจากพระเจ้าซึ่งอยู่ในตัวท่านลุกขึ้นขึ้นมาใหม่ ผ่านการวางมือของข้าพเจ้า ⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งความกลัวให้พวกเรา แต่ประทานวิญญาณแห่งฤทธานุภาพ ความรัก และการบังคับตนเอง

⁸ ดังนั้น อย่าละอายต่อคำพยานเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือเกี่ยวกับข้าพเจ้าคือเปาโล ผู้ถูกจองจำของพระองค์ แต่จงร่วมทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐตามฤทธานุภาพของพระเจ้า ⁹ คือพระเจ้าผู้ช่วยพวกเราให้รอดและเรียกพวกเราด้วยการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ที่พระองค์ทำเช่นนี้ ไม่ใช่เพราะเป็นไปตามการทำงานของพวกเรา แต่เป็นไปตามแผนการและพระคุณของพระองค์เอง พระองค์ประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่ก่อนกาลเวลาจะเริ่มขึ้น ¹⁰ เดียวนี้ ความรอดของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยโดยการมาปรากฏของพระผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์ของพวกเรา พระคริสต์เป็นผู้ปิดฉากความตายและนำเอาชีวิตที่ไม่เคยมีจุดสิ้นสุดมาซึ่งความสว่างผ่านทางข่าวประเสริฐ ¹¹ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทั้งผู้เทศนา อัครทูต และผู้สอน

¹² ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงต้องทนทุกข์เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ด้วย แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าเชื่อ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ จวบจนถึงวันนั้นได้ ¹³ จงถือรักษาแบบอย่างของคำสอนที่เที่ยงตรงตามที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักในพระเยซูคริสต์ ¹⁴ สิ่งดีที่พระเจ้ามอบหมายไว้แก่ท่าน จงปกป้องรักษาไว้โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในพวกเรา

¹⁵ ท่านรู้เรื่องนี้แล้วว่า ทุกคนที่อยู่ในเอเชียได้หันหลังให้กับข้าพเจ้าแล้ว ในกลุ่มนี้มีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส ¹⁶ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาครอบครัวของโณสิโฟรัส เพราะเขาทำให้ข้าพเจ้าขึ้นบานอยู่เสมอและไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้า ¹⁷ แต่เมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้เพียรแสวงหาข้าพเจ้า จนเขาได้พบข้าพเจ้า ¹⁸ ขององค์พระผู้เจ้ายินยอมให้เขาได้พบพระเมตตาของพระองค์ในวันนั้น และท่านรู้เป็นอย่างดีถึงวิธีการที่เขาช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกอย่างในเอเฟซัส

Chapter 2

- ¹ เพราะฉะนั้น บุตรของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ² และสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้าท่ามกลางพยานมากมาย จงมอบสิ่งที่ท่านได้ยืมนั้นแก่คนที่สัตย์ซื่อ ซึ่งสามารถสอนคนอื่นต่อไปได้ด้วย
- ³ จงร่วมทนทุกข์ด้วยกับกับข้าพเจ้า ในฐานะทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ⁴ ไม่มีทหารคนใดเข้าประจำการในขณะที่ยังสาละวนอยู่กับเรื่องส่วนตัว เพื่อที่เขาจะทำให้ผู้บังคับบัญชาของเขาพอใจ ⁵ เช่นเดียวกัน ถ้าคนหนึ่งเข้าแข่งขันในฐานะนักวิ่ง เขาจะไม่ได้รับมงกุฎนอกเสียจากว่าเขาจะทำตามกติกาอย่างครบถ้วน
- ⁶ จำเป็นอย่างยิ่ง ที่ชาวนาผู้ซึ่งทำงานหนักจะได้รับส่วนแบ่งจากผลผลิตก่อนใคร ⁷ ท่านจงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานความเข้าใจในทุกสิ่งแก่ท่าน
- ⁸ จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้สืบเชื้อสายจากดาวิด ผู้ที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายแล้ว สิ่งนี้เป็นไปตามเนื้อหาแห่งข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า ⁹ ที่ข้าพเจ้ายอมทนทุกข์ทรมานจนถูกล่ามโซ่ตรวนเหมือนกับเป็นคนร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้าจะไม่ถูกล่ามเอาไว้ ¹⁰ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงอดทนต่อทุกสิ่ง เพื่อคนเหล่านั้นที่ได้รับการเลือกสรร เพื่อเขาทั้งหลายจะบรรลुถึงความรอดในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับพระสิริอันเป็นนิรันดร์
- ¹¹ คำกล่าวนี้นี้เชื่อถือได้ "คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์" ¹² ถ้าเราอดทน เราจะครอบครองร่วมกันกับพระองค์ ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราด้วย ¹³ ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ พระองค์ก็ยังคงสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธพระองค์เองได้"
- ¹⁴ ท่านจงอย่าเตือนพวกเขาถึงหลายสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เตือนพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า ไม่ให้ได้เถียงกันด้วยเรื่องถ้อยคำต่างๆ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นไม่เป็นประโยชน์อันใด เพราะการทำเช่นนี้ เป็นการทำลายคนเหล่านั้นที่รับฟัง ¹⁵ ท่านจงทำให้ดีที่สุดต่อพระเจ้าเหมือนผู้หนึ่งที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วเป็นคนงานที่ไม่มีเรื่องใดให้ละอาย เป็นคนที่สอนถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง
- ¹⁶ จงหลีกเลี่ยงการพูดคุยที่ไม่ให้เกียรติพระเจ้า เพราะนั่นจะนำเราไปสู่การดูหมิ่นพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ¹⁷ การพูดคุยของพวกเขาแพร่กระจายไปเหมือนเนื้อร้าย ในท่ามกลางคนเหล่านั้นคือฮิเมเนอัสและฟีเลทัส ¹⁸ ชายเหล่านี้คือคนที่ได้พลาดไปจากความจริง พวกเขาบอกว่าการฟื้นคืนจากความตายได้เกิดขึ้นแล้ว พวกเขาทำให้ความเชื่อของบางคนอับปางลง
- ¹⁹ อย่างไรก็ตาม รากฐานที่มั่นคงของพระเจ้าก็ตั้งอยู่ มีคำจารึกไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้ารู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นคนของพระองค์" และ "ทุกคนที่เอ่ยพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องแยกตัวเองออกจากความอธรรม" ²⁰ ในบ้านของคนมั่งคั่ง ไม่ได้มีแต่ภาษาที่ทำได้ด้วยเงินและทองเท่านั้น แต่ยังมีภาษาที่ทำได้จากไม้และดินเหนียว ภาษาบางชิ้นใช้สำหรับงานที่มีเกียรติ และบางชิ้นใช้สำหรับงานที่ไม่มีเกียรติ ²¹ ถ้าบางคนชำระตัวของเขาจากสิ่งที่ไม่มีความเกียรติ เขาก็เป็นภาษาที่มีเกียรติ เขาจะถูกแยกออกจากภาษาอื่น เพื่อเป็นภาษาที่ใช้ประโยชน์ได้สำหรับองค์เจ้านาย และพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง
- ²² จงหลีกเลี่ยงการคาดคะเนของมนุษย์ จงยึดเอาความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุข พร้อมกับคนเหล่านั้นที่ร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ ²³ แต่จงปฏิเสธคำถามที่โง่เขลาและขาดความรู้ เพราะท่านรู้ว่าคำถามเหล่านั้น ก่อให้เกิดการโต้เถียงกัน
- ²⁴ ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่เป็นคนที่มีสุภาพต่อคนทั้งปวง สามารถสอนผู้อื่นได้และมีความอดทน ²⁵ เขาต้องเป็นคนที่ให้ความรู้แก่คนที่ต่อต้านเขาด้วยความนอบน้อม เพื่อว่าพระเจ้าจะทำให้คนเหล่านั้นกลับใจโดยความรู้ถึงความจริงได้ ²⁶ พวกเขาอาจจะกลับเป็นคนที่มีสติอีกครั้งและหลุดพ้นจากกับดักของมารร้าย หลังจากที่พวกเขาถูกจับโดยมารร้ายเพื่อให้ทำตามประสงค์ของมัน

Chapter 3

¹ แต่จงรู้ว่า ในช่วงวาระสุดท้าย จะมีเวลาที่ยากลำบากเกิดขึ้น ² เพราะผู้คนจะรักตัวเอง รักเงิน โอ้อวด ทะนงตน กล่าวร้ายผู้อื่น ไม่เชื่อฟังบิดา มารดา อกตัญญูและไม่บริสุทธ์ ³ พวกเขาจะอยู่โดยปราศจากความรักตามธรรมชาติ ไม่สามารถคืนดีกันได้ ใส่ร้ายป้ายสี ขาดการบังคับตน ใช้ ความรุนแรง ไม่รักสิ่งที่ดี ⁴ พวกเขาจะเป็นคนทรยศ หัวแข็ง หยิ่งผยอง รักความสนุกสนานมากกว่ารักพระเจ้า

⁵ ภายนอกพวกเขาดูเหมือนคนที่เชื่อในพระเจ้า แต่พวกเขาจะปฏิเสธฤทธิ์เดชของผู้ที่พวกเขาเชื่อนั้น จงเป็นหน้าหน้าจากคนเหล่านี้ ⁶ เพราะว่าบางคนในพวกเขา คือพวกผู้ชายที่ได้เข้าไปในบ้านและหลงใหลในผู้หญิงที่โง่เขลา ผู้หญิงเหล่านี้คือคนที่ชอบสุขกองความบาปเอาไว้และถูกชักจูงด้วยความปรารถนาต่างๆ ⁷ ผู้หญิงเหล่านี้จะชอบเรียนรู้อยู่เสมอ แต่พวกเขาไม่เคยเข้าถึงความรู้ในเรื่องความจริงเลย

⁸ เหมือนกับที่ยีนเนสและยัมเบรสได้ลุกขึ้นต่อต้านโมเสส พวกผู้สอนเท็จเหล่านี้ก็ยืนขึ้นต่อต้านความจริง พวกเขาเป็นคนที่มิจิตใจชั่วร้ายและความเชื่อของพวกเขาได้รับการพิสูจน์แล้วว่า เป็นความเชื่อจอมปลอม ⁹ แต่พวกเขาจะไม่ก้าวหน้าไปไกล เพราะความโง่เขลาของพวกเขาจะปรากฏต่อคนทั้งปวง เหมือนกับพวกผู้ชายเหล่านั้น

¹⁰ แต่สำหรับท่าน ท่านได้ทำตามคำสอนของข้าพเจ้า การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทนนาน ความรัก และความอดกลั้น ¹¹ การถูกข่มเหง การถูกข่มขืน และสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่เมืองอันท็อก ที่เมืองอีโคเนียมและที่เมืองลิสตรา ข้าพเจ้าได้อดทนต่อการข่มเหง ในเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยชีวิตข้าพเจ้า ¹² แต่คนทั้งปวงเหล่านั้นที่ต้องการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะต้องถูกข่มเหง ¹³ คนชั่วร้ายและคนหลอกลวงจะเลวร้ายยิ่งกว่าด้วยการนำคนอื่นและตัวของพวกเขาเองให้หลง

¹⁴ แต่สำหรับท่าน จงดำรงอยู่ในสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้และเชื่ออย่างมั่นคง ท่านรู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด ¹⁵ ท่านได้รู้ตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ถึงถ้อยคำบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ท่านเปี่ยมด้วยปัญญาในเรื่องของความจริง ผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

¹⁶ พระคัมภีร์ทุกข้อได้รับการดลใจโดยพระเจ้า ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อหลักคำสอน ความเชื่ออันแรงกล้า การปรับปรุงแก้ไข และการฝึกฝนในความชอบธรรม ¹⁷ นี่ก็เพื่อว่า คนของพระเจ้าจะเป็นคนที่มีความสามารถ เตรียมพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง

Chapter 4

- ¹ ข้าพเจ้าให้คำสิ่งที่สำคัญต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย และเพราะโดยการมาปรากฏของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ ² จงเทศนาพระวจนะ จงพร้อมอยู่เสมอทั้งในเวลาที่มีโอกาสอันวยและไม่อันวย จงว่ากล่าว ตีเตือน สอน ด้วยการอดทนทุกอย่างและด้วยการสอน
- ³ เพราะเวลานั้นจะมาถึง เมื่อคนไม่ทนฟังคำสอนที่ดี แต่เขาจะสั่งสมอาจารย์สอนของตนตามแต่ความปรารถนาของพวกเขา คือคนที่พูดในสิ่งที่หูที่คันของพวกเขาต้องการได้ยิน ⁴ พวกเขาจะหันไปจากความจริง และไปสนใจนิยายปรัมปรา ⁵ แต่สำหรับท่าน จงมีความคิดที่สุขุมในทุกๆ สิ่ง จงยอมทนทุกข์ในความยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ทำงานรับใช้ของท่านให้ครบบริบูรณ์
- ⁶ เพราะข้าพเจ้ากำลังถูกเทออก เวลาที่ต้องจากไปนั้นมาถึงแล้ว ⁷ ข้าพเจ้าได้แข่งขันอย่างถึงจนสำเร็จ ข้าพเจ้าวิ่งจนถึงเส้นชัย ข้าพเจ้ารักษาความเชื่อจนถึงที่สุด ⁸ มงกุฎแห่งความชอบธรรมได้ถูกเตรียมไว้ให้ข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาที่เกี่ยวข้องธรรม จะมอบให้กับข้าพเจ้าในวันนั้น แต่ไม่ใช่แค่สำหรับข้าพเจ้าเท่านั้น แต่สำหรับคนเหล่านั้นทั้งหมดที่รักในการปรากฏของพระองค์ด้วย
- ⁹ ท่านจงพยายามมาหาข้าพเจ้าให้เร็วที่สุด ¹⁰ เพราะเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าเสียแล้ว เขารักโลกในปัจจุบันนี้และได้ไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ไปที่เมืองกาลาเทีย และส่วนก็ตัสไปยังเมืองดาลมาเทีย
- ¹¹ ตอนนี้มีเพียงลูกาที่อยู่กับข้าพเจ้า ท่านจงไปหามาระโกและพาเขาไปด้วยเพราะเขามีประโยชน์อย่างมากต่องานของข้าพเจ้า ¹² ข้าพเจ้าส่งทีกิทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ¹³ เมื่อท่านมา ก็ให้นำเสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าทิ้งไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัส และหนังสือ โดยเฉพาะนวนิยายที่เขียนหนังสือตัวมาพร้อมกับท่านด้วย
- ¹⁴ อเล็กซานเดอร์ช่างทำเครื่องทองแดงได้ทำการชั่วร้ายต่อต้านข้าพเจ้าหลายอย่าง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตอบแทนการกระทำของเขา ¹⁵ แต่ท่านเองก็ควรป้องกันตัวท่านจากเขาด้วย เพราะว่าเขาต่อต้านคำของเราอย่างหนัก ¹⁶ ในการแก้คดีครั้งแรก ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพเจ้า เขาทิ้งหลายกึ่งข้าพเจ้าไว้แต่เพียงผู้เดียว ขออย่าให้พวกเขาถูกนับว่าผิดเลย
- ¹⁷ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้กับข้าพเจ้าและเสริมกำลังข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยผ่านข้าพเจ้านั้น การประกาศจะได้สำเร็จอย่างสมบูรณ์และคนต่างชาติทั้งปวงได้ยืม ข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลือออกจากปากของสิงโต ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยข้าพเจ้าจากการกระทำที่ชั่วร้ายทุกอย่างและปกป้องข้าพเจ้าไว้สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน
- ¹⁹ ฝากคำทักทายไปถึง ปริสซิลลา อากวีลลา และครอบครัวของโอเนสิโฟรัส ²⁰ เอริสทัสยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าทิ้งโทรฟีบัสที่ป่วยอยู่ไว้ที่เมืองมิเลทัส ²¹ ขอท่านพยายามมาให้เร็วที่สุดก่อนจะถึงหน้าหนาว ยูบูลัสได้ฝากคำทักทายมาถึงท่านด้วย รวมทั้ง ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดียและพี่น้องคนอื่นๆ ทั้งหมด ²² ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับวิญญาณของท่าน ขอพระคุณสถิตอยู่กับท่านด้วย

Book: Titus

Titus

Chapter 1

¹ ข้าพเจ้า เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้าและอัครทูตของพระเยซูคริสต์ เพื่อความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้ และความรู้แห่งความจริงที่สอดคล้องต่อความเป็นเหมือนพระเจ้า ² สิ่งเหล่านี้อยู่ในความเชื่อมั่นของชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ปราศจากความเท็จนั้นได้ประทานสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนยุคสมัยทั้งปวง ³ คือในเวลาอันเหมาะสม พระองค์เปิดเผยถึงพระวอนะของพระองค์ด้วยข้อความที่ข้าพเจ้าได้รับความไว้วางใจจากพระองค์ให้มอบต่อ ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้เพราะเป็นคำสั่งของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

⁴ ถึงทิตัส บุตรที่รักในความเชื่อเดียวกันนี้ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า พระบิดาและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁵ ด้วยวัตถุประสงค์นี้เองข้าพเจ้าจึงปล่อยท่านไว้ที่เมืองครีต เพื่อให้ท่านจัดการสิ่งต่างๆ ที่ยังค้างคาอยู่และแต่งตั้งพวกผู้อาวุโสไว้ในทุกๆ เมืองตามที่ข้าพเจ้าได้แนะนำท่านไว้

⁶ ผู้อาวุโสเหล่านั้นจะต้องปราศจากคำตำหนิ มีภรรยาเพียงคนเดียว และบุตรของเขาต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ ไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนชั่วร้ายและไม่มีวินัย ⁷ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ดูแลในฐานะผู้จัดการคริสตจักรของเจ้านั้นจะปราศจากคำตำหนิ เขาไม่ควรเป็นคนชอบอะไรโง่เขลาและไม่ควบคุมตน ควรเป็นคนที่ไม่โกรธง่าย ไม่ติดเหล้า ไม่ชอบทะเลาะวิวาท และไม่เป็นคนโลภ

⁸ แต่เขาจะต้องเป็นคนมีอัธยาศัยดี รักที่จะกระทำสิ่งดี มีเหตุมีผล เป็นคนชอบธรรม ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า และควบคุมตนเองได้ ⁹ เขาจะต้องยึดข้อความอันน่าเชื่อถือซึ่งได้รับการสอนมาไว้อย่างเหนียวแน่น เพื่อว่าจะสามารถเสริมสร้างผู้อื่นได้ด้วยการสอนที่ดีและตำหนิบรรดาผู้ที่ต่อต้านเขาได้

¹⁰ เพราะว่ามีผู้ที่กบฏมากมาย โดยเฉพาะพวกที่เข้าสู่หนัด คำพูดของคนเหล่านี้นับว่าไร้ค่า พวกเขาหลอกลวง ¹¹ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขัดขวางพวกเขา พวกเขาสอนในสิ่งที่ไม่ควรจะสอนก็เพื่อผลประโยชน์อันน่าละอายและบ่อนทำลายครอบครัวทั้งหมด

¹² มีผู้พยากรณ์ของพวกเขาคคนหนึ่งกล่าวว่า "ชาวครีตเป็นพวกโกหกเก่ง เป็นเหมือนสัตว์ป่าและดุร้าย ทั้งยังขี้เกียจและตะกละ" ¹³ คำกล่าวนี้เป็นจริง ฉะนั้น จงว่ากล่าวพวกเขาอย่างเข้มงวดเพื่อว่าพวกเขาจะสมบูรณ์อยู่ในความเชื่อ

¹⁴ จงอย่าใส่ใจกับนิยายปรัมปราของยิวหรือบัญญัติจากมนุษยชาติที่หันหลังให้กับความจริง

¹⁵ สำหรับผู้ที่บริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับผู้ที่มิมีลทินและไม่เช่นนั้น ก็ไม่มีอะไรที่บริสุทธิ์ เพราะความคิดและโมธรรมของเขานั้นเป็นมลทิน ¹⁶ พวกเขาอ้างตนว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำของพวกเขาปฏิเสธพระองค์ พวกเขาเป็นผู้นำรังเกียจและไม่เชื่อฟัง พวกเขาไม่เหมาะสมต่อการกระทำดีอันใดเลย

Chapter 2

- ¹ แต่ท่านเอง จงพูดในสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่เที่ยงตรง ² ชายผู้สูงอายุควรจะเป็นผู้ที่ควบคุมอารมณ์ได้ มีเกียรติ มีเหตุมีผล สมบูรณ์ในความเชื่อ มีความรัก และความเพียรพยายาม
- ³ เช่นเดียวกันนี้ หญิงที่มีอายุควรแสดงตนให้เป็นที่น่านับถือ ไม่ติดจินตนาการ พวกเขาไม่ควรตกเป็นทาสของการดื่ม และสอนแต่สิ่งที่ดี ⁴ เพื่อช่วยฝึกให้หญิงสาวทั้งหลายรักสามีและบุตรของตนอย่างเหมาะสม ⁵ พวกนางควรฝึกหญิงสาวให้เป็นผู้มีเหตุมีผล ปราศจากมลทิน เป็นผู้ดูแลบ้านที่ดี และเชื่อฟังสามีของตน ให้พวกเขาปฏิบัติเช่นนี้เพื่อที่พระวณะของพระเจ้าจะไม่เป็นที่เย้ยหยัน
- ⁶ ในทำนองเดียวกัน จงหนุนใจชายหนุ่มให้ใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผล ⁷ จงแสดงตนเป็นแบบอย่างของการกระทำดีในทุกด้าน และเมื่อท่านสอนก็จงแสดงถึงความซื่อสัตย์สุจริตและความมีเกียรติ ⁸ จงพูดข้อความที่ดีและปราศจากคำตำหนิ เพื่อว่าบรรดาผู้ที่ต่อต้านท่านจะต้องละอายใจเพราะเขาไม่มีอะไรจะพูดให้ร้ายท่านได้
- ⁹ ทาสทั้งหลายควรเชื่อฟังเจ้านายของตนในทุกเรื่อง พวกเขาควรจะเอาใจและไม่โต้เถียงกับเจ้านายของตน ¹⁰ พวกเขาไม่ควรลัทธิขโมยน้อย แต่พวกเขาควรแสดงถึงความเชื่อที่ทุกประการ เพื่อว่าพวกเขาจะสามารถทำให้คำสอนของพวกเราในเรื่องพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรานั้นเป็นที่น่าสนใจในทุกทาง
- ¹¹ เพราะพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏต่อคนทุกคน ¹² พระคุณนี้ช่วยฝึกให้เราปฏิบัติสิ่งชั่วร้ายและกิเลสของโลกลี้ภัย ทั้งยังช่วยให้เราดำเนินชีวิตในยุคนี้ได้อย่างมีเหตุมีผล อย่างชอบธรรม และดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า ¹³ ขณะที่เราเองรอคอยที่จะได้รับความหวังแห่งพระพรของเรา คือพระสิริของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรามาปรากฏ
- ¹⁴ พระเยซูมอบพระองค์เองให้กับเราเพื่อไถ่เราออกจากความอธรรมทุกประการและทำให้ปราศจากมลทิน เพื่อพระองค์เองนั้น เราจึงเป็นคนพิเศษที่มีความกระตือรือร้นที่จะกระทำสิ่งดี
- ¹⁵ จงพูดถึงและให้กำลังใจด้วยสิ่งเหล่านี้ จงตำหนิด้วยสิทธิอำนาจทุกประการ อย่าให้ใครเพิกเฉยท่านได้
-

Chapter 3

- ¹ จงเตือนพวกเขาให้ยอมจำนนต่อผู้ปกครองและผู้มีอำนาจทั้งหลาย ให้เขาเชื่อฟังคนเหล่านั้น พร้อมทั้งจะกระทำการสิ่งดีทุกประการ ² จงเตือนพวกเขาไม่ให้ใส่ร้ายป้ายสีใคร ไม่ได้เถียง ยอมให้ผู้อื่นทำตามวิธีการของตน และแสดงความถ่อมใจต่อคนทุกคน
- ³ เพราะเมื่อก่อนเราเองก็ไร้ซึ่งความคิดและไม่เชื่อฟัง พวกเราถูกชักนำให้หลงผิดและตกเป็นทาสโดยกิเลสและความปรารถนานานาประการ เราเคยใช้ชีวิตอยู่ในความชั่วร้ายและความริษยา เราเป็นที่น่ารังเกียจและเกลียดชังกันและกัน
- ⁴ แต่เมื่อความกรุณาของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเราและความรักของพระองค์ได้มาปรากฏต่อมวลมนุษยชน ⁵ ที่ไม่ได้เกิดจากงานแห่งความชอบธรรมที่เราทำ แต่เป็นเพราะความเมตตาของพระองค์ที่พระองค์ช่วยให้เรารอด พระองค์ช่วยให้เรารอดได้ด้วยการชำระของการบังเกิดใหม่และการสร้างขึ้นใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ⁶ พระเจ้าเทพพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเหนือเราอย่างมากผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ พระองค์กระทำให้เราได้นับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์เช่นนี้ ก็เพื่อที่เราจะได้เป็นผู้รับมรดกด้วยความเชื่อมั่นในชีวิตอันเป็นนิรันดร์
- ⁸ ข้อความนี้เป็นจริง ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพูดอย่างมั่นใจถึงสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าบรรดาผู้ที่วางใจพระเจ้าจะยึดมั่นในการกระทำสิ่งดีที่พระเจ้าได้วางไว้ต่อหน้าพวกเขา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีและเกิดประโยชน์ต่อทุกๆ คน
- ⁹ แต่จงหลีกเลี่ยงการโต้แย้งอันโง่เขลา และลำดับวงศ์ตระกูล การทะเลาะวิวาท และความขัดแย้งในเรื่องกฎบัญญัติ เพราะสิ่งเหล่านี้ไร้ค่าและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใด ¹⁰ จงปฏิเสธผู้ที่ก่อให้เกิดความแตกแยกหลังจากที่เตือนเขาแล้วหนึ่งถึงสองครั้ง ¹¹ จงรู้เถิดว่าคนนั้นได้หันออกจากทางที่ถูกและกำลังทำบาป แล้วกล่าวโทษตัวของเขาเอง
- ¹² เมื่อข้าพเจ้าส่งอารเทมาสหรือทีกิสิมา จงรับและมาหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบูรี ที่ซึ่งข้าพเจ้าตัดสินใจจะอยู่ในช่วงฤดูหนาว ¹³ จงรับและช่วยส่งเศนาสผู้เชี่ยวชาญกฎหมายนิติและอปอลโลให้เดินทางและพร้อมด้วยทุกสิ่งที่เป็น
- ¹⁴ บรรดาคนของเราต้องเรียนรู้ที่จะมีส่วนในการทำดีที่ตอบสนองต่อความจำเป็นเร่งด่วน เพื่อว่าเขาจะไม่เป็นผู้ที่ไร้ผล
- ¹⁵ บรรดาผู้ที่อยู่กับเราฝากคำภักทาสถึงท่าน ฝากภักทาสบรรดาผู้ที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณอยู่กับท่านทุกๆ คน

Book: Philemon

Philemon

Chapter 1

¹ จากข้าพเจ้าเปาโล ผู้ถูกจำจองเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของข้าพเจ้า ถึงฟีเลโมนผู้เป็นเพื่อนและผู้ร่วมงานของพวกเรา ² และถึงอัปเฟียน้องสาวของพวกเรา และถึงอาร์คิปัสเพื่อนทหารของพวกเรา และถึงคริสตจักรที่ประชุมกันในบ้านของท่าน ³ ขอพระคุณและสันติสุขจากองค์พระบิดาและจากองค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เมื่อข้าพเจ้าเอ๋ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ⁵ ข้าพเจ้าได้ยืนถึงความรักและความเชื่อที่ท่านมีในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อบรรดาผู้เชื่อทุกคน ⁶ ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าการสามัคคีธรรมในความเชื่อของท่านจะเกิดผลเป็นความดีทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ท่ามกลางพวกเราในพระคริสต์ ⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับความชื่นชมยินดีและการปลอบโยนอย่างมากเนื่องจากความรักของท่าน เพราะหัวใจของผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการทำให้เข้มข้นเนื่องจากท่าน

⁸ ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความกล้าทุกอย่างในพระคริสต์เพื่อสั่งท่านให้ทำในสิ่งที่ท่านสมควรทำ ⁹ แต่เนื่องจากความรัก ข้าพเจ้าจึงร้องขอพวกท่านแทน ข้าพเจ้าเปาโล ชายชราคนหนึ่ง และตอนนี้ฉันนึกโทษคนหนึ่งที่ถูกจำจองเพื่อพระเยซูคริสต์

¹⁰ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเกี่ยวกับบุตรของข้าพเจ้าที่ชื่อว่า โอนีสิมัส ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของเขาขณะที่ข้าพเจ้าติดโซ่ตรวนอยู่ ¹¹ ครั้งหนึ่งเขาเคยไม่เป็นประโยชน์อันใดต่อท่าน แต่บัดนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งต่อท่านและต่อข้าพเจ้า ¹² ข้าพเจ้าได้ส่งเขากลับมาหาท่าน เขาผู้ซึ่งเป็นดวงใจของข้าพเจ้า ¹³ ข้าพเจ้าปรารถนาว่าข้าพเจ้าสามารถสงวนเขาเอาไว้กับข้าพเจ้า เพื่อปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในขณะที่ข้าพเจ้ายังติดโซ่ตรวนเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐนี้

¹⁴ แต่ข้าพเจ้าไม่ยากทำให้สิ่งใดโดยปราศจากการยินยอมจากท่านก่อน ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้การกระทำของท่านเป็นการจำใจต้องทำแต่ให้มาจากความตั้งใจดี ¹⁵ บางทีเพื่อสิ่งนี้ เขาจึงต้องถูกแยกจากท่านเพียงชั่วคราว เพื่อว่าท่านจะได้เขาคืนกลับไปช่วยนิรันดร์ ¹⁶ เขาจึงไม่ได้เป็นทาสคนหนึ่งอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่านั้นคือเป็นพี่น้องผู้เป็นที่รัก เขาเป็นที่รักโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับข้าพเจ้า และยังเป็นที่รักมากกว่าสำหรับท่านทั้งในทางกายภาพและในองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁷ และถ้าหากพวกท่านยอมรับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมพันธกิจของท่าน จงยอมรับเขาเหมือนอย่างยอมรับข้าพเจ้า ¹⁸ ถ้าหากเขาทำผิดสิ่งใดต่อพวกท่าน หรือติดค้างสิ่งใดกับท่าน ขอมารับการชดใช้คืนจากข้าพเจ้าเถิด ¹⁹ ข้าพเจ้าเปาโลเขียนสิ่งนี้ด้วยลายมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้กับท่าน โดยไม่กล่าวถึงสิ่งที่คุณได้ติดค้างต่อข้าพเจ้ารวมทั้งตัวท่านเอง ²⁰ นี่แน่ะ น้องเอ๋ย ขอทำให้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ให้อใจของข้าพเจ้าได้เข้มข้นในพระคริสต์เถิด

²¹ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในการเชื่อฟังของท่าน ข้าพเจ้าจึงเขียนหาท่าน ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านจะทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่ข้าพเจ้าขอ ²² พร้อมกันนี้ข้าพเจ้าขอท่านจัดเตรียมห้องพักสำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าโดยผ่านทางคำอธิษฐานของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะได้รับการปล่อยตัวให้กลับไปหาพวกท่านอีก

²³ เอปราฟัส เพื่อนผู้ถูกจำจองในพระคริสต์ร่วมกันกับข้าพเจ้าได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน ²⁴ รวมถึงมารโก อาร์สการคัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมาด้วย ²⁵ ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าจงดำรงอยู่กับวิญญาณจิตของพวกท่านเถิด อาเมน

Book: Hebrews

Hebrews

Chapter 1

¹ เป็นเวลานานมาแล้วที่พระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของพวกเราผ่านทางผู้เผยพระวจนะในหลายครั้งและด้วยหลายวิธีการ ² แต่ในวาระสุดท้ายพระองค์ได้ตรัสกับพวกเราผ่านทางพระบุตรผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้เป็นทายาทเพื่อครอบครองสรรพสิ่งทั้งหลาย โดยผ่านทางพระองค์พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลขึ้นมา ³ พระองค์ทรงเป็นความสว่างอันเจิดจ้าแห่งพระสิริของพระเจ้า เป็นผู้สะท้อนถึงพระลักษณะที่แท้จริงของพระองค์ พระองค์ทรงยึดทุกสิ่งเข้าไว้ด้วยกันโดยถ้อยคำแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงได้ชำระล้างความบาปแล้ว พระองค์ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยบาปมิในที่สูงสุด

⁴ พระองค์ทรงมาเป็นผู้ที่อยู่เหนือบรรดาทูตสวรรค์ เพราะพระนามของพระองค์ที่ทรงได้รับมาเป็นพระนามที่ดีเลิศกว่านามของพวกเขา ⁵ เพราะมีทูตสวรรค์องค์ไหนหรือที่พระเจ้าเคยตรัสกับเขาว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราเป็นบิดาของเจ้า"? หรือมีทูตสวรรค์องค์ไหนที่พระเจ้าเคยตรัสกับเขาว่า "เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา" หรือ?

⁶ อีกครั้งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า "ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้าต้องนบสการเขา" ⁷ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับเหล่าทูตสวรรค์ว่า "พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ทูตสวรรค์ทั้งหลายเป็นวิญญาณ และกระทำให้บรรดาผู้รับใช้เป็นเปลวไฟ"

⁸ แต่เกี่ยวกับพระบุตร พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ คณาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์เป็นคณาแห่งความยุติธรรม" ⁹ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดการละเมิด ด้วยเหตุนี้พระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ได้ทรงเจิมท่านด้วยน้ำมันแห่งความยินดีมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาสหายของท่าน"

¹⁰ "องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก ฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ¹¹ พวกนั้นจะสูญสิ้นไปแต่พระองค์จะยังคงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนกับเสื้อผ้าตัวหนึ่ง ¹² พระองค์จะทรงพิบพวกมันเหมือนกับเสื้อคลุม และพวกมันจะถูกทำให้เปลี่ยนไปเป็นเหมือนกับผ้าชิ้นหนึ่ง แต่พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิม และปีทั้งหลายของพระองค์ก็ไม่สิ้นสุด"

¹³ แต่พระองค์เคยตรัสกับทูตสวรรค์องค์ใดบ้างว่า "จงนั่งอยู่ที่ข้างขวามือของเราจนกว่าเราทำให้ศัตรูทั้งหลายของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"? ¹⁴ ทูตสวรรค์ทั้งหมดไม่ใช่วิญญาณผู้ปรนนิบัติที่ถูกส่งมาเพื่อดูแลคนเหล่านั้นที่จะได้รับความรอดเป็นมรดกหรือ?

Chapter 2

- ¹ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงต้องเอาใจใส่มากยิ่งขึ้นต่อสิ่งที่พวกเราได้ยิน เพื่อพวกเราจะไม่เตลิดออกไปจากสิ่งนี้
- ² เพราะถ้าหากถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยผ่านทางบรรดาทูตสวรรค์นั้นมีเหตุผล และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างยังได้รับการลงโทษอย่างเป็นธรรม ³ แล้วพวกเราจะหนีพ้นได้อย่างไรหากพวกเราเพิกเฉยต่อความรอดอันยิ่งใหญ่นี้? นี่คือการรอดที่ได้รับการประกาศครั้งแรกโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและพวกเราได้รับการยืนยันโดยบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้ยินเรื่องนี้ ⁴ ในเวลาเดียวกันพระเจ้าได้เป็นพยานโดยหมายสำคัญ การอัศจรรย์ และกิจอันประกอบไปด้วยฤทธิ์อำนาจมากมาย และโดยการแจกจ่ายของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามน้ำพระทัยของพระองค์
- ⁵ เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้โลกที่จะมาถึงนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของพวกทูตสวรรค์ คือโลกที่เรา กำลังพูดถึง ⁶ แต่มีผู้หนึ่งที่ได้อืนยันเอาไว้โดยกล่าวว่า "มนุษย์เป็นใครหนอที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? หรือบุตรมนุษย์เป็นใครที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?"
- ⁷ พระองค์สร้างมนุษย์ให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย พระองค์สวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา ⁸ พระองค์วางทุกสิ่งให้อยู่ภายใต้เท้าแห่งการปกครองของเขา" เพราะมนุษย์คือผู้ที่พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การปกครองของเขา พระองค์ไม่ได้ให้มีสักสิ่งเดียวที่ไม่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา แต่ตอนนี้เรายังไม่เห็นทุกสิ่งที่อยู่ภายใต้เขา
- ⁹ แต่เราเห็นผู้หนึ่งที่ถูกทำให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์ในช่วงเวลาอันสั้น คือ พระเยซู ผู้ที่โดยการทนทุกข์และการตายของพระองค์ทำให้พระองค์ได้รับศักดิ์ศรีและเกียรติสวมเป็นมงกุฎ ดังนั้นในเวลาอันใกล้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้ลิ้มรสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ¹⁰ เพราะนี่เป็นการเหมาะสมสำหรับพระเจ้าที่จะนำบรรดาบุตรมากมายไปสู่ศักดิ์ศรี เนื่องจากทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยผ่านทางพระองค์ เป็นการเหมาะสมสำหรับพระองค์แล้วที่จะทำให้การเป็นผู้เบิกทางแห่งความรอดที่มีไว้สำหรับพวกเขาเสร็จสมบูรณ์โดยผ่านการทนทุกข์ของพระองค์
- ¹¹ เพราะทั้งผู้หนึ่งที่ยอมอุทิศชีวิตกับบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการอุทิศมอบไว้ล้วนมาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน โดยเหตุผลนี้เองพระองค์จึงไม่ละอายที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นพี่น้อง ¹² พระองค์ตรัสว่า "ข้าพระองค์จะประกาศถึงพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงข้าพระองค์จากภายในที่ชุมนุม"
- ¹³ และตรัสอีกว่า "ข้าพระองค์จะไว้วางใจในพระองค์" อีกครั้งว่า "ดูเถิดข้าพระองค์อยู่ที่นั่นกับบรรดาบุตรทั้งหลายที่พระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์" ¹⁴ ด้วยเหตุที่บรรดาบุตรของพระเจ้าได้เข้าส่วนในเนื้อหนังและเลือด พระเยซูจึงเข้าส่วนในเนื้อหนังและเลือดกับพวกเขาด้วย เพื่อว่าโดยทางความตายของพระองค์ พระองค์จะกำจัดผู้ที่มีอำนาจแห่งความตายคือมาร ¹⁵ โดยทางนี้พระองค์จะปลดปล่อยบรรดาคนเหล่านั้นที่มีชีวิตตกเป็นทาสเนื่องจากความกลัวตายของพวกเขาให้เป็นอิสระ
- ¹⁶ เพราะเหตุนี้จึงแน่ชัดว่าไม่ใช่บรรดาทูตสวรรค์ที่พระเจ้าทรงเป็นห่วง แต่คือเชื้อสายของอับราฮัมที่พระองค์ทรงเป็นห่วง ¹⁷ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่พระองค์จะต้องเป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ทุกประการ เพื่อพระองค์จะสามารถเป็นมหาปุโรหิตที่สัตย์ซื่อและความเมตตาต่อสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า และเพื่อพระองค์จะนำการยกโทษความบาปมายังผู้คน ¹⁸ เพราะพระเยซูเองได้ทนทุกข์และถูกทดลอง พระองค์จึงสามารถช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้

Chapter 3

¹ เพราะฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ พวกท่านผู้เข้าส่วนในการทรงเรียจากสวรรค์ ขององค์ถึงพระเยซูผู้ทรงเป็นอัครทูตและมหาปุโรหิตที่เรายอมรับนั้น ² พระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ทรงแต่งตั้งพระองค์เหมือนกับที่โมเสสสัตย์ซื่อในบ้านของพระเจ้า ³ เพราะพระเยซูได้รับการพิจารณาว่าทรงสมควรต่อพระสิริอันยิ่งใหญ่กว่าโมเสส เพราะผู้ที่สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยิ่งกว่าตัวบ้าน ⁴ เพราะบ้านทุกหลังจะต้องมีคนก่อสร้างบ้าน แต่พระเจ้าคือผู้สร้างทุกสิ่ง

⁵ ในทางหนึ่ง โมเสสเป็นคนที่สัตย์ซื่อในฐานะคนรับใช้ที่อยู่ในบ้านของพระเจ้า เขาเป็นพยานเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งได้รับการตรัสถึง ⁶ แต่พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรผู้มีอำนาจในบ้านของพระเจ้า พวกเราเป็นบ้านของพระเจ้าถ้าหากพวกเรายืนหยัดในความกล้าหาญและในความหวังที่พวกเราโอ้อวด

⁷ ดังนั้นจึงเหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า "วันนี้ถ้าหากพวกเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ⁸ อย่าทำให้ใจแข็งกระด้างเหมือนกับคนที่บฏในช่วงเวลาแห่งการทดสอบในถิ่นทุรกันดาร

⁹ นี่คือการที่พวกบรรพบุรุษของพวกเราได้กบฏด้วยการทดสอบเรา คือช่วงตลอดสี่สิบปีที่พวกเขาเห็นการกระทำของเรา ¹⁰ ด้วยเหตุนี้เราจึงโกรธเคืองชนในรุ่นนั้น เราตรัสว่า 'พวกเขาถูกชักจูงให้หลงผิดในหัวใจของพวกเขาเสมอ พวกเขาไม่รู้จักรั้วติดต่างๆ ของเรา' ¹¹ จึงเป็นไปตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความโกรธเอาไว้ว่า พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าสู่การหยุดพักของเรา"

¹² จงระวังให้ดีพี่น้องเอ๋ย เพื่อว่าในท่ามกลางพวกท่านจะไม่มีผู้ใดที่มีหัวใจชั่วช้าเนื่องจากการไม่เชื่อ คือหัวใจที่หันออกจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ¹³ แต่จงหนุนใจกันและกันในทุกวันตราบเท่าที่ยังเรียกว่า "วันนี้" เพื่อในท่ามกลางพวกท่านจะไม่มีแม้แต่สักคนเดียวที่ถูกทำให้ใจแข็งกระด้างโดยการหลอกลวงของความบาป

¹⁴ เพราะพวกเราได้มาเป็นหุ้นส่วนของพระคริสต์ถ้าหากพวกเรายึดมั่นอย่างเต็มที่ในความหวังที่มีในพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงวันสุดท้าย ¹⁵ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า "วันนี้ถ้าหากพวกเราได้ยินเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกเราแข็งกระด้างเหมือนคนกบฏ"

¹⁶ ใครคือคนที่ได้ยินพระเจ้าและกบฏ? ไม่ใช่พวกคนเหล่านั้นที่ออกมาจากอียิปต์โดยผ่านทางโมเสสหรือ? ¹⁷ ใครคือคนที่ทำให้พระองค์โกรธเคืองตลอดสี่สิบปี? ไม่ใช่คนเหล่านั้นที่ทำบาป พวกคนที่ล้มตายในถิ่นทุรกันดารหรือ? ¹⁸ ใครคือคนที่พระองค์ปฏิญาณว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์ ก็คือคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ใช่ไหม? ¹⁹ พวกเราเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่การหยุดพักของพระองค์เพราะการไม่เชื่อ

Chapter 4

¹ ดังนั้นขอให้พวกเราระวังให้ดีเพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านที่ล้มเหลวในการเข้าถึงพระสัญญาที่มีไว้สำหรับพวกท่านในการเข้าสู่การพักสงบของพระเจ้า ² เพราะพวกเราได้รับการบอกถึงข่าวประเสริฐเหมือนกับที่พวกเขาได้รับ แต่ข้อความนั้นไม่ได้เกิดประโยชน์ต่อคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าส่วนในความเชื่อกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟัง

³ เพราะพวกเราที่เชื่อก็เป็นคนเหล่านั้นที่จะได้เข้าสู่การพักสงบเหมือนอย่างที่เราองค์ตรัสเอาไว้ว่า "เหมือนที่เราได้สัญญาเอาไว้ด้วยความโกรธของเรา พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเราเลย" ถึงแม้ว่างานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ในการวางรากฐานโลกได้เสร็จสิ้นแล้ว ⁴ เพราะมีตอนที่พระองค์ตรัสเอาไว้เกี่ยวกับวันที่เจ็ดว่า "พระเจ้าทรงพักจากการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ในวันที่เจ็ด" ⁵ และพระองค์ตรัสอีกว่า "พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเราเลย"

⁶ ด้วยเหตุนี้เอง จึงยังคงมีบางคนที่ได้รับการสงวนเอาไว้เพื่อเข้าสู่การพักสงบของพระองค์ และนับจากที่ชาวอิสราเอลจำนวนมากที่ไม่ได้เข้าสู่การพักสงบเพราะการไม่เชื่อฟัง ⁷ พระเจ้าได้ตั้งวันหนึ่งขึ้นมาอีกครั้งที่เรียกว่า "วันนี้" หลังจากนั้นอีกหลายวัน พระองค์ตรัสผ่านทางดาวิดอย่างที่เคยตรัสมาก่อนแล้วว่า "วันนี้ถ้าหากท่านฟังเสียงของพระองค์ และไม่ทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้าง"

⁸ เพราะถ้าหากโยชูวาให้การพักสงบแก่พวกเขาได้ พระเจ้าจะไม่ตรัสถึงวันอื่นอีก ⁹ ดังนั้นจึงยังคงมีวันสะบาโตแห่งการพักสงบที่สงวนเอาไว้สำหรับประชากรของพระเจ้า ¹⁰ เพราะคนที่เข้าสู่การพักสงบของพระเจ้านั้นได้พักตัวเองจากการทำงานของพวกเขามืออย่างที่เราองค์ได้ทรงพักนั้น ¹¹ ด้วยเหตุนี้ให้พวกเรามีความกระตือรือร้นเพื่อเข้าสู่การพักสงบนั้น เพื่อจะไม่มีสักคนเดียวที่ล้มลงในการไม่เชื่อฟังเหมือนกับที่พวกเขาได้ทำนั้น

¹² เพราะพระวอนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตอยู่ พร้อมทำงาน และมากยิ่งขึ้นกว่าดาบสองคมใดๆ ที่แทงทะลุเข้าไปเพื่อแยกจิตจากวิญญาณ แยกข้อต่อจากไขกระดูก สามารถรู้ถึงความคิดและเจตนาในหัวใจ ¹³ ไม่มีสิ่งใดที่ถูกสร้างขึ้นแล้วถูกปิดซ่อนจากพระเจ้า แต่ทุกสิ่งก็ปรากฏและเปิดเผยต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ที่เราต้องรายงานนั้น

¹⁴ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่วันที่เรามีมหาบุโรหิตผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ได้ผ่านฟ้าสวรรค์มาแล้วคือ พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ให้เรายึดความเชื่อของเราเอาไว้ให้มั่น ¹⁵ เพราะเราไม่ได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถเห็นใจในความอ่อนแอของพวกเรา แต่เรามีพระองค์ผู้ที่ถูกทดลองเหมือนกับเราทุกประการ ยกเว้นการที่พระองค์ทรงปราศจากบาป ¹⁶ ให้เราไปถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตาและพบพระคุณที่ช่วยพวกเราได้ในยามที่มีความจำเป็น

Chapter 5

¹ เพราะมหาปุโรหิตทุกคนถูกเลือกจากท่ามกลางผู้คนและได้รับการแต่งตั้งให้กระทำการแทนประชากรในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อเขาจะเป็นผู้ที่ถวายของถวายและเครื่องบูชาเพื่อความบาปทั้งหลาย ² เขาสามารถปฏิบัติอย่างอ่อนสุภาพต่อคนที่โง่เขลาและดื้อรั้นเพราะเขาเองก็ถูกห้อมล้อมไปด้วยความอ่อนแอ ³ เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับความบาปของตัวเองเหมือนกับที่เขากระทำเพื่อความบาปของประชาชนด้วย

⁴ การที่คนใดได้รับเกียรตินี้ย่อมไม่ใช่เพื่อตัวของเขาเอง แต่เขาได้รับการทรงเรียจากพระเจ้าเหมือนกับอาโรน ⁵ ในทางเดียวกัน พระคริสต์เองก็ไม่ได้ยกตัวเองเพื่อได้รับเกียรติในการเป็นมหาปุโรหิต แต่พระเจ้าผู้ตรัสกับพระองค์นั้นกล่าวว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้า"

⁶ เหมือนกับที่พระองค์ได้ตรัสในตอนอื่นว่า "เจ้าเป็นปุโรหิตนิรันดร์ตามแบบของเมลคีเซเดค"

⁷ ในช่วงระหว่างการเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้น พระคริสต์ได้มอบถวายทั้งคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนด้วยเสียงอันดังและด้วยน้ำตาไหลต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้รอดจากความตายได้ พระเจ้าทรงสดับฟังเนื่องจากชีวิตที่อยู่ในทางของพระเจ้าของพระองค์ ⁸ ถึงแม้พระองค์เป็นพระบุตรแต่พระองค์เรียนรู้ที่จะเชื่อฟังผ่านการทุกข์ยากต่างๆ ของพระองค์

⁹ พระองค์ได้ถูกทำให้สมบูรณ์และได้มาเป็นต้นเหตุแห่งความรอดนิรันดร์สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ ¹⁰ พระองค์ได้รับการออกแบบโดยพระเจ้าเพื่อให้เป็นมหาปุโรหิตตามแบบเมลคีเซเดค ¹¹ ยังมีอีกมากที่พวกเราจะพูดถึงพระเยซู แต่ก็ยากที่จะอธิบายเนื่องจากพวกท่านได้กลายเป็นคนที่เฉื่อยช้าในการฟังแล้ว

¹² ถึงแม้เวลานี้ที่พวกท่านควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่พวกท่านก็ยังต้องการให้มีคนสอนพวกท่านถึงหลักการเบื้องต้นเกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้า พวกท่านต้องการน้ำมัน ไม่ใช่อาหารแข็ง ¹³ เพราะใครก็ตามที่ดื่มน้ำมันก็ยังอ่อนหัดในเรื่องความชอบธรรม เพราะว่าเขายังเป็นเพียงเด็กทารก ¹⁴ แต่อาหารแข็งนั้นมีไว้สำหรับผู้ใหญ่ คนเหล่านี้คือคนที่ความเป็นผู้ใหญ่ทำให้พวกเขามีความเข้าใจที่ฝึกฝนพวกเขาให้แยกแยะสิ่งดีออกจากสิ่งชั่วได้

Chapter 6

¹ ดังนั้นแล้ว ขอให้พวกเราออกจากคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์และก้าวไปข้างหน้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ขอให้พวกเราที่ไม่ต้องวางรากฐานเรื่องการกลับใจจากการงานแห่งความตายและเรื่องความเชื่อในพระเจ้าอีกครั้ง ² หรือเรื่องรากฐานคำสอนเกี่ยวกับการบัพติศมา การวางมือ การพ้นจากความตายของคนที่คุณตายไปแล้ว และเรื่องการพิพากษานิรันดร์ ³ เราจะทำสิ่งนี้ถ้าหากพระเจ้าทรงอนุญาต

⁴ เพราะมันเป็นไปไม่ได้สำหรับคนเหล่านั้นที่เคยได้รับคำสอนมาแล้ว เคยได้ลืมนิยามของประธานจากสวรรค์ เคยมีส่วนร่วมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁵ และเคยลืมนิยามคำอ้างของพระเจ้าและพลังของยุคที่จะมาถึง ⁶ แต่คนที่ลืมนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะรื้อฟื้นพวกเขาเข้าสู่การกลับใจใหม่อีกครั้ง นี่เป็นเพราะพวกเขาได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเพื่อตัวของพวกเขาเองอีกครั้ง และทำให้พระองค์อับอายอย่างเปิดเผยต่อทุกคน

⁷ เพราะแผ่นดินที่เต็มไปด้วยน้ำฝนที่โปรยลงมา และให้กำเนิดพืชผลย่อมเป็นประโยชน์ต่อคนที่ทำงานบนแผ่นดินนั้น นี่คือน้ำฝนที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ⁸ แต่ถ้าแผ่นดินนั้นให้พืชที่มีหนามหรือวัชพืช มันก็ไม่มีค่าอันใด และอยู่ใกล้คำแช่งสาป ในที่สุดมันก็จะถูกเผาทิ้ง

⁹ พี่น้องที่รักทั้งหลาย ถึงแม้ว่าพวกเราจะพูดในทำนองนี้ แต่พวกเราได้รับการทำให้สำนึกถึงสิ่งที่ดีกว่าเกี่ยวกับพวกท่าน คือสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับความรอด ¹⁰ เพราะพระเจ้านิยามได้ยุติธรรมที่จะลืมนิยามของพวกท่านและความรักที่ท่านสำแดงออกเพื่อพระนามของพระองค์เนื่องจากการที่พวกท่านได้ปรนนิบัติบรรดาผู้เชื่อและยังคงปรนนิบัติพวกเขาอยู่

¹¹ พวกเราปรารถนาอย่างยิ่งที่พวกท่านแต่ละคนจะสำแดงถึงความพากเพียรจนถึงที่สุดเพื่อทำให้ความหวังของท่านแน่นอน ¹² ทั้งนี้เพื่อพวกท่านจะไม่กลับกลายเป็นคนเกียจคร้าน แต่เลียนแบบบรรดาคนเหล่านั้นที่โดยความเชื่อและความอดทนทำให้พวกเขาได้รับพระสัญญาเป็นมรดก

¹³ เพราะเมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาต่ออับราฮัมนั้น พระองค์สาบานโดยอ้างถึงพระองค์เอง เพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์ในการอ้างเพื่อสาบานได้ ¹⁴ พระองค์ตรัสว่า "เราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน และเราจะเพิ่มพูนอย่างยิ่งใหญ่ให้แก่เจ้า" ¹⁵ โดยเหตุนี้เอง อับราฮัมจึงได้รับตามพระสัญญาหลังจากที่เขาได้เพียรรอคอยด้วยความอดทน

¹⁶ เพราะมนุษย์นั้นสาบานโดยอ้างถึงใครบางคนที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา คำสาบานเป็นคำยืนยันสุดท้ายที่ทำให้การโต้เถียงกันสิ้นสุดลง ¹⁷ เมื่อพระเจ้าตัดสินใจที่จะสำแดงให้ชัดเจนมากขึ้นต่อบรรดาผู้รับมรดกตามพระสัญญาของพระองค์ถึงพระประสงค์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์นั้น พระองค์รับรองด้วยคำสาบานของพระองค์เอง ¹⁸ ที่พระองค์ทำเช่นนี้ก็เพื่อสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้สองอย่าง คือ พระเจ้าไม่สามารถมุสาได้กับพวกเรา ที่หนีเข้ามาลี้ภัยจะได้มีกำลังใจอย่างเข้มแข็งเพื่อยึดมั่นอย่างเต็มที่ในความเชื่อมั่นที่ได้วางไว้ต่อหน้าพวกเรานี้

¹⁹ พวกเรามีความมั่นใจนี่ที่เป็นเหมือนสมอที่ปลอดภัยและเชื่อใจได้สำหรับจิตวิญญาณของพวกเรา เป็นความมั่นใจเพื่อจะเข้าไปยังสถานด้านในหลังผ้า幔นั้น ²⁰ พระเยซูได้เข้าไปสถานแห่งนั้นแทนพวกเรา พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตนิรันดร์ตามแบบเมลคีเซเดก

Chapter 7

¹ คือเมลคีเซเดคผู้นี้ ผู้ที่เป็นกษัตริย์แห่งซาเล็ม ผู้เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ที่ได้พบอับราฮัมหลังจากที่กลับมาจากการรบชนะกับกษัตริย์ทั้งหลายและได้อวยพรเขา ² คือผู้นี้ที่อับราฮัมได้ถวายสิบชักหนึ่งของทุกสิ่งให้กับเขา ชื่อของเขาคือ "เมลคีเซเดค" หมายถึง "กษัตริย์แห่งความชอบธรรม" ตำแหน่งของเขายังอีกอย่างคือ "กษัตริย์แห่งซาเล็ม" หมายถึง "กษัตริย์แห่งสันติสุข" ³ เขาคือผู้ที่ไม่มีบิดา ไม่มีมารดา ไม่มีบรรพบุรุษ และไม่มีแม่แต่จุดเริ่มต้นหรือจุดสิ้นสุดของชีวิต แต่เขาก็มีความคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า เพราะเขายังคงเป็นปุโรหิตนิรันดร์

⁴ ของงูความยิ่งใหญ่ของผู้นี้เกิด แม้แต่อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรายังได้ถวายสิบชักหนึ่งจากสิ่งทั้งหลายที่เขาได้มาจากการทำสงครามให้แก่ผู้นี้ ⁵ ในทางหนึ่ง บรรดาบุตรของเลวีผู้รับฐานะเป็นปุโรหิตได้รับคำสั่งจากบทบัญญัติให้รวบรวมสิบลดจากประชาชนคือจากพวกพี่น้องของพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมาจากเชื้อสายทางกายของอับราฮัมด้วยก็ตาม ⁶ แต่ตรงกันข้ามกับเมลคีเซเดคผู้ที่ไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากพวกเขา ยังรับสิบลดจากอับราฮัมและอวยพรเขาผู้ที่ได้รับพระสัญญา

⁷ การที่ผู้เล็กน้อยได้รับการอวยพรจากผู้อยู่มุมเป็นเรื่องที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ ⁸ ในกรณีนี้คือมนุษย์ที่ต้องตายที่รับสิบลด แต่ในกรณีเช่นนั้นจึงได้รับการพิสูจน์ยืนยันว่าเขาเป็นผู้มีชีวิตอยู่ ⁹ และถ้าหากจะพูดไปแล้ว คนเลวีผู้ได้รับสิบลดก็ต้องถวายสิบลดผ่านทางอับราฮัมด้วยเช่นกัน ¹⁰ เพราะว่าคนเลวีก็อยู่ในกายของบรรพบุรุษของเขาเมื่อครั้งที่เมลคีเซเดคพบอับราฮัม

¹¹ บัดนี้ถ้าหากความสมบูรณ์พร้อมสามารถเป็นจริงได้โดยผ่านทางระบอบปุโรหิตของคนเลวีแล้ว (เพราะภายใต้สิ่งนี้ทำให้ประชาชนได้รับกฎบัญญัติ) แล้วทำไมจึงจำเป็นต้องมีปุโรหิตอีกคนตามแบบของเมลคีเซเดคที่ไม่ได้ตามแบบของอาโรน? ¹² เพราะเมื่อระบอบปุโรหิตได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นกฎบัญญัติก็ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วย

¹³ สำหรับผู้นี้ที่กำลังได้รับการกล่าวถึงยังมาจากชนเผ่าอื่นซึ่งเป็นชนเผ่าที่ไม่เคยมีใครทำการปรนนิบัติที่แท่นบูชา ¹⁴ บัดนี้เป็นที่ชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงถือกำเนิดมาจากเผ่ายูดาห์ เป็นชนเผ่าที่ไม่เคยกล่าวถึงการเป็นปุโรหิตเลย

¹⁵ สิ่งที่เราเคยกล่าวนั้นยังชัดเจนมากขึ้นเมื่อปุโรหิตอีกคนหนึ่งเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันกับเมลคีเซเดค ¹⁶ จึงไม่ใช่ตามพื้นฐานของกฎบัญญัติที่เชื้อสายทางเนื้อหนังจะกลายมาเป็นปุโรหิต แต่เป็นไปตามพื้นฐานอาณานิคมของชีวิตที่ไม่สามารถถูกทำลายลงได้ ¹⁷ เพราะพระคัมภีร์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า "เจ้าเป็นปุโรหิตชั่วนิรันดร์ตามแบบของเมลคีเซเดค"

¹⁸ เพราะได้มีการยกเลิกคำสั่งก่อนหน้านี้เนื่องจากมันอ่อนแอและไม่เกิดประโยชน์ ¹⁹ (เพราะกฎบัญญัติไม่ได้ทำให้สิ่งใดสมบูรณ์พร้อม) แต่มีคำแนะนำถึงความหวังที่ดีกว่า โดยผ่านการที่พวกเราเข้าหาพระเจ้า

²⁰ และสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการให้คำสาบาน คนเหล่านั้นที่เป็นปุโรหิตที่มีได้ให้คำสาบานใดๆ ²¹ แต่พระองค์ได้มาเป็นปุโรหิตเมื่อพระเจ้าตรัสถึงพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าสาบานและพระองค์จะไม่เปลี่ยนพระทัย นั่นคือ 'เจ้าเป็นปุโรหิตนิรันดร์ของเรา'"

²² โดยสิ่งนี้พระเจ้าจึงได้รับการรับรองถึงพันธสัญญาที่ดีกว่า ²³ ก่อนหน้านี้มีหลายคนที่ยืนมาเป็นปุโรหิต แต่เนื่องจากความตายได้ขัดขวางทำให้พวกเขาไม่สามารถเป็นได้ต่อไป ²⁴ แต่เพราะพระเยซูทรงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระองค์จึงทรงเป็นปุโรหิตที่ถาวร

²⁵ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงสามารถช่วยบรรดาคนเหล่านั้นที่เข้าหาพระเจ้าโดยผ่านทางพระองค์ให้รอดได้อย่างสมบูรณ์ เพราะพระองค์มีชีวิตอยู่เพื่ออธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกเขาอยู่เสมอ ²⁶ เพราะมหาปุโรหิตเช่นนี้ที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา พระองค์ไม่มีบาป ปราศจากตำหนิ บริสุทธิ์ ถูกแยกออกจากคนบาป และได้เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่เหนือฟ้าสวรรค์

²⁷ พระองค์ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาเป็นประจำทุกวันเหมือนกับพวกมหาปุโรหิตทั้งหลายที่ได้ถวายเพื่อความบาปของตนเองก่อน จากนั้นจึงถวายเพื่อความบาปของประชาชน พระองค์ทำสิ่งนี้เพียงครั้งเดียวพอแล้ว เมื่อพระองค์ได้ถวายพระองค์เอง ²⁸ เพราะกฎบัญญัติแต่งตั้งมหาปุโรหิตที่เป็นมนุษย์ผู้มีความอ่อนแอ แต่ถ้อยคำแห่งการสาบานที่มาจากหลังกฎบัญญัติได้เจิมตั้งพระบุตร ผู้ที่ได้รับการทำให้สมบูรณ์แบบนิรันดร์

Chapter 8

- ¹ เวลาที่ประเด็นสำคัญที่พวกเรากำลังกล่าวถึงคือ พวกเรามีมหาปุโรหิตผู้หนึ่งที่ประทับอยู่เบื้องขวาของพระบัลลังก์ของพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยพระบารมีในสวรรค์สถาน ² พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้อยู่ในวิสุทฐสถาน เป็นพลับพลาที่แท้จริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งขึ้นไม่ใช่มนุษย์
- ³ เพราะมหาปุโรหิตทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้ถวายทั้งของถวายและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีบางสิ่งเพื่อมอบถวาย ⁴ ในเวลานี้ถ้าหากพระคริสต์อยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะเป็นปุโรหิต เนื่องจากมีบรรดาคนเหล่านั้นที่ถวายตามกฎบัญญัติแล้ว ⁵ พวกเขาใช้ใบพลับพลาที่เป็นแบบจำลองหรือเงาของสิ่งที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนกับโมเสสที่ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าเมื่อเขาสร้างพลับพลา พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เจ้าสร้างทุกสิ่งตามรูปแบบที่เจ้าได้รับการสำแดงบนภูเขา"
- ⁶ แต่บัดนี้พระคริสต์ได้รับพันธกิจที่ดีกว่า พระองค์เป็นคนกลางสำหรับพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่าซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของพระสัญญาทั้งหลายที่ดีกว่า ⁷ เพราะถ้าหากพันธสัญญาแรกไม่มีข้อผิดพลาดแล้วก็คงไม่จำเป็นต้องมีพันธสัญญาที่สอง
- ⁸ เพราะเมื่อพระเจ้าได้พบข้อผิดพลาดเกี่ยวกับประชากรของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานของอิสราเอลและกับวงศ์วานของยูดาห์ ⁹ ซึ่งจะไม่เหมือนกับพันธสัญญาที่เราได้ทำกับบรรพบุรุษของพวกเขาในวันนั้นที่เราได้จู๋มือพวกเขาและนำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่รักษาพันธสัญญาของเรา เราจึงไม่ใส่ใจพวกเขา พระเจ้าตรัสดังนี้
- ¹⁰ นี่คือนิยามพันธสัญญาที่เราจะทำกับวงศ์วานอิสราเอลหลังจากวันเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ เราจะใส่กฎบัญญัติเข้าไปในความคิดจิตใจของพวกเขา และเราจะจารึกพวกมันไว้บนหัวใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา
- ¹¹ พวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านและพี่น้องของเขาแต่ละคนอีกต่อไปว่า 'จงรู้จักพระเจ้า' เพราะทุกคนจะรู้จักเราตั้งแต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดจนถึงผู้ที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกเขา ¹² เพราะเราจะเมตตาต่อการกระทำอันไม่ชอบธรรมของพวกเขา และเราจะไม่จดจำความบาปของพวกเขาอีกต่อไป"
- ¹³ โดยการตรัสว่า "ใหม่" นั้นพระองค์ได้ทำให้พันธสัญญาแรกเก่าไป เพราะสิ่งที่ล้าสมัยและเก่าแล้วจะต้องสูญหาย

Chapter 9

¹ พันธสัญญาแรกนั้นมีข้อบังคับสำหรับการมีสภามหาสมุทรและสถานมหาสมุทรบนโลกนี้ ² เพราะพลับพลาได้ถูกจัดเตรียมไว้ มีห้องแรกที่เอาไว้ตั้งคันประทับ โต๊ะ และขนมปังเบื้องพระพักตร์ ซึ่งเรียกห้องนั้นว่าวิสุทธิสถาน

³ ด้านหลังผ้าม่านชั้นที่สองมีอีกห้องหนึ่งเรียกว่า อภิวิสุทธิสถาน ⁴ ในห้องนี้มีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมและมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำ ซึ่งภายในหีบมีภาชนะทองคำบรรจุมานา ไม่เท่าของอาโรนซึ่งผลิตออกมา และแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญา ⁵ เหนือหีบพันธสัญญานั้นมีเครูบที่เต็มไปด้วยเกียรติสิริทางปีกปกคลุมที่ลบบนที่ลบบาป ซึ่งพวกเราไม่สามารถพูดถึงรายละเอียดในเวลานี้ได้

⁶ หลังจากที่ตั้งต่างๆ เหล่านี้ได้รับการจัดเตรียมเอาไว้แล้ว บรรดาปุโรหิตทั้งหลายก็จะเข้าไปยังห้องชั้นนอกเพื่อทำงานปรนนิบัติของพวกเขา ⁷ แต่มีเพียงมหาปุโรหิตเท่านั้นที่จะเข้าไปในห้องชั้นที่สองเป็นเวลาปีละหนึ่งครั้ง เขาไม่ได้เตรียมโลหิตเพื่อถวายให้กับตัวเองเท่านั้นแต่เพื่อความบาปที่ไม่ตั้งใจของประชากรด้วย

⁸ พระวิญญาณได้แสดงถึงหนทางเพื่อเข้าสู่วิสุทธิสถานนั้นจะไม่ได้รับการเปิดเผยตราใดที่พลับพลาหลังแรกยังคงตั้งมั่นอยู่ ⁹ นี่เป็นภาพสำหรับยุคปัจจุบัน ทั้งของถวายและเครื่องบูชาที่ได้ถวายในตอนนั้นไม่สามารถทำให้จิตสำนึกของผู้มีสภามหาสมุทรสมบูรณ์ดีพร้อมได้ ¹⁰ ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องเพียงแค่อาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งต่างๆ สำหรับพิธีล้างชำระเท่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นข้อบังคับสำหรับเนื้อหนังที่ถูกจัดตั้งขึ้นจนกว่ากฎเกณฑ์ใหม่จะถูกสร้างขึ้น

¹¹ พระคริสต์เสด็จมาแล้วในฐานะมหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีทั้งหลายที่ได้มาถึง พระองค์ได้ก้าวผ่านพลับพลาที่สมบูรณ์แบบมากกว่าและยิ่งใหญ่กว่าซึ่งมิได้ถูกสร้างโดยมือของมนุษย์ และไม่ได้เป็นของโลกที่ถูกสร้างขึ้น ¹² ไม่ใช่โดยโลหิตของแพะหรือวัวผู้ แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เองที่ทำให้พระองค์เข้าไปในอภิวิสุทธิสถานซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพียงครั้งเดียวพอและสิ่งนี้ทำให้ได้มาซึ่งการทรงไถ่บาปถาวรของเรา

¹³ เพราะถ้าหากโลหิตของแพะและวัวผู้และเลือดจากวัวตัวเมียที่ประพรมลงบนคนเหล่านั้นที่ไม่สะอาดได้นำมาถวายแด่พระเจ้าเพื่อการชำระเนื้อหนังของพวกเขาให้สะอาด ¹⁴ แล้วยิ่งกว่านั้นพระโลหิตของพระคริสต์ผู้ซึ่งโดยผ่านทางพระวิญญาณนิรันดร์ที่ได้ถวายพระองค์เองโดยปราศจากตำหนิแด่พระเจ้า จะชำระจิตสำนึกของเราจากการงานแห่งความตายเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้มากกว่านั้นสักเท่าใด? ¹⁵ ด้วยเหตุผลนี้เอง พระองค์จึงเป็นคนกลางสำหรับพันธสัญญาใหม่ และการที่ความตายได้เกิดขึ้นก็เพื่อปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาแรกให้เป็นอิสระจากความบาปของพวกเขา บรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกก็จะรับพระสัญญาแห่งมรดกนิรันดร์

¹⁶ เพราะเมื่อมีพันธกรรม ความตายของบุคคลนั้นต้องได้รับการพิชิต ¹⁷ เพราะพันธกรรมจะมีผลใช้ได้ก็ต่อเมื่อมีความตายเกิดขึ้น แต่ถ้าบุคคลที่ทำพันธกรรมนั้นยังมีชีวิตอยู่ พันธกรรมก็จะไม่มีผลใช้ได้

¹⁸ ดังนั้นจึงไม่ใช่เพียงแค่พันธสัญญาแรกเท่านั้นที่ไม่ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยปราศจากโลหิต ¹⁹ เพราะเมื่อโมเสสได้ประทานคำบัญชาทุกประการในกฎหมายให้แก่มหาชนทั้งหมด เขาได้นำเอาโลหิตวัวผู้ เลือดแพะ พร้อมกับน้ำ ขนแกะสีแดง และกิ่งกุสุมมาประพรมหนังสือบ้วนและประชากร ²⁰ แล้วเขาจึงกล่าวว่า "นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาเอาไว้สำหรับพวกท่าน"

²¹ เช่นเดียวกัน เขาใช้โลหิตประพรมพลับพลาและเครื่องใช้ต่างๆ ที่ใช้ในพิธีกรรม ²² ตามกฎหมายบัญญัติแล้ว เกือบทุกสิ่งสะอาดได้โดยโลหิต โดยปราศจากการหลังโลหิตก็ไม่มี การให้อภัย

²³ ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่แบบจำลองของสิ่งต่างๆ ในสวรรค์สมควรได้รับการชำระให้สะอาดด้วยเครื่องสัตวบูชาเหล่านี้ แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นของสวรรค์เองนั้นต้องได้รับการชำระให้สะอาดโดยเครื่องบูชาที่ดีกว่า ²⁴ เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในอภิวิสุทธิสถานที่ถูกสร้างด้วยมือของมนุษย์ซึ่งเป็นเพียงแบบจำลองของสิ่งที่แท้จริง แต่พระองค์ได้เข้าสู่สวรรค์โดยตรงซึ่งปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเราเวลานี้

²⁵ พระองค์ไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อถวายพระองค์หลายครั้งเหมือนกับที่มหาปุโรหิตกระทำคือเข้าไปในอภิวิสุทธิสถานพร้อมกับโลหิตของผู้อื่นๆ ปี ²⁶ เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานหลายครั้งนับจากวางรากสร้างโลก แต่บัดนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในปลายยุคเพื่อกำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว

²⁷ มนุษย์ทุกคนถูกกำหนดให้ตายเพียงครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็เข้าสู่การพิพากษา ²⁸ เช่นเดียวกัน พระคริสต์ก็ถวายพระองค์เองเพียงหนึ่งครั้งเพื่อกำจัดบาปของคนมากมาย และจะมาปรากฏเป็นครั้งที่สองไม่ใช่เพื่อจัดการกับความบาป แต่เพื่อความรอดของคนเหล่านั้นที่กำลังอดทนรอคอยพระองค์อยู่

Chapter 10

¹ เพราะกฎบัญญัตินั้นเป็นเพียงเงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมาถึง ไม่ใช่ตัวจริงของสิ่งเหล่านั้น บรรดาคนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าไม่สามารถได้รับการทำให้สมบูรณ์แบบได้โดยเครื่องบูชาที่พวกปุโรหิตนำมาถวายทุกปี ² เพราะไม่เช่นนั้น ก็คงจะไม่มีใครถวายบรรดาเครื่องบูชาต่อไปมิใช่หรือ? เพราะถ้าหากพวกเขาได้รับการชำระให้สะอาดเพียงครั้งเดียวพอแล้ว ผู้มีสารก็จะไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองมีความบาปอีกต่อไป ³ แต่โดยเครื่องบูชาเหล่านั้น จึงทำให้มีการเตือนให้ระลึกถึงความบาปทุกปี ⁴ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่โลหิตของวัวผู้และแพะจะกำจัดความบาปออกไปได้

⁵ เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่เครื่องบูชาหรือของถวายที่พระองค์ปรารถนา แต่คือกายหนึ่งที่พระองค์จัดเตรียมเอาไว้สำหรับข้าพระองค์" ⁶ พระองค์ไม่ได้พอพระทัยต่อทั้งเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาลบบาป ⁷ แล้วข้าพระองค์จึงกล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้เพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ดังเช่นที่บันทึกไว้ในหนังสือม้วน"

⁸ ครั้งแรกที่พระองค์ตรัสว่า "พระเจ้าไม่ได้ปรารถนาเครื่องบูชา ของถวาย เครื่องเผาบูชา หรือเครื่องบูชาลบบาป พระองค์ไม่ได้พอพระทัยในสิ่งเหล่านั้น" นี่คือการบูชาที่ถวายตามกฎบัญญัติ ⁹ แล้วจากนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้เพื่อทำตามพระทัยของพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิกระเบียบปฏิบัติอย่างแรกเพื่อสถาปนาระเบียบปฏิบัติที่สอง ¹⁰ ในระเบียบปฏิบัติครั้งที่สองนั้น พวกเราถูกมอบถวายให้กับพระเจ้าตามน้ำพระทัยของพระองค์ผ่านการถวายร่างกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเพื่อทุกคน

¹¹ ปุโรหิตทุกคนต้องยืนเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าทุกวัน เขาถวายเครื่องบูชาอย่างเดียวกันทุกวันถึงแม้ว่าเครื่องบูชาเหล่านั้นไม่สามารถกำจัดบาปได้เลยก็ตาม ¹² แต่เมื่อพระคริสต์ได้ถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเพื่อลบความบาปชั่วฉับพลัน พระองค์ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ¹³ พระองค์กำลังรอคอยจนกว่าพวกศัตรูของพระองค์จะถูกกระทำให้เป็นแท่นรองเท้าของพระองค์ ¹⁴ เพราะโดยการถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ได้ทำให้บรรดาผู้ที่ถูกมอบถวายให้แก่พระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบชั่วฉับพลัน

¹⁵ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เป็นพยานให้แก่พวกเราด้วย พระองค์ตรัสครั้งแรกว่า ¹⁶ "นี่คือพันธสัญญาที่เราจะกระทำกับพวกเขาหลังจากวันเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ เราจะใส่กฎบัญญัติของเราในหัวใจของพวกเขา และเราจะจารึกบัญญัติเหล่านั้นไว้ในความคิดจิตใจของพวกเขา

¹⁷ เราจะไม่ต้องจำความบาปและความชั่วช้าของพวกเขาอีกต่อไป" ¹⁸ บัดนี้ที่ใดที่มีการให้อภัยสำหรับสิ่งเหล่านี้แล้ว ที่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องบูชาสำหรับลบบาปอีกต่อไป

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจึงมีความมั่นใจที่จะเข้าไปในอภิสุทธิสถานโดยทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ²⁰ นั่นคือหนทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิตที่พระองค์ได้เปิดให้สำหรับพวกเราโดยผ่านทางผ้า幔นั้นซึ่งหมายถึงกายที่เป็นเนื้อหนังของพระองค์ ²¹ เพราะพวกเรามิปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่เหนือนิเวศของพระเจ้า ²² ขอให้พวกเราเข้าเฝ้าด้วยหัวใจจริงด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมในความเชื่อ ให้หัวใจของพวกเราได้รับการประพรมให้สะอาดจากจิตสำนึกที่ชั่วร้ายและกายของพวกเราได้รับการล้างชำระด้วยน้ำที่บริสุทธิ์

²³ ขอให้พวกเรายืนหยัดอย่างมั่นคงในความคาดหวังที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของพวกเรา ด้วยการไม่หวั่นไหว เพราะพระเจ้าผู้ได้สัญญาไว้แล้วนั้น ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ ²⁴ ขอให้พวกเราพิจารณาว่าทำอย่างไรจึงจะจงใจกันและกันให้มีความรักและการกระทำดี ²⁵ อย่าให้พวกเราหยุดการประชุมร่วมกันเหมือนกับที่บางคนได้ทำนั้น แต่จงหนุนใจกันและกันมากขึ้นและมากยิ่งขึ้นเมื่อพวกท่านมองเห็นว่าวันนั้นใกล้เข้ามาถึงแล้ว

²⁶ เพราะเมื่อพวกเราทำบาปด้วยความตั้งใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้ถึงความจริงแล้ว เครื่องบูชาลบบาปก็ไม่มีอยู่อีกต่อไป ²⁷ แต่มีเพียงความคาดหวังด้วยความกลัวถึงการพิพากษากับไฟแห่งพระพิโรธที่จะเผาผลาญบรรดาศัตรูของพระเจ้า

²⁸ ใครก็ตามที่ได้ปฏิเสธกฎบัญญัติของโมเสสก็ต้องตายในเมื่อมีพยานสองสามปากที่เป็นพยานถึงเขา ²⁹ พวกท่านจงคิดดูว่าจะมีการลงโทษที่หนักเพียงใดหรือสำหรับคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า สำหรับคนที่ปฏิบัติต่อพระโลหิตแห่งพันธสัญญาราวกับว่าเป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ คือพระโลหิตที่พระองค์ได้มอบถวายแด่พระเจ้า สำหรับคนที่ดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณนั้น?

³⁰ เพราะพวกเรารู้จักพระองค์ผู้ที่ตรัสว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนองคืน" และอีกครั้งตรัสว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาประชากรของพระองค์" ³¹ การตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

³² แต่จงระลึกถึงวันเก่าก่อน ที่พวกท่านได้รับการทำให้รู้ชัดแล้ว ถึงการที่พวกท่านอดทนต่อความลำบากในการทนทุกข์อย่างยิ่งใหญ่มาก ³³ พวกท่านถูกเยาะเย้ยต่อหน้าสาธารณชน ถูกดูหมิ่น และถูกข่มเหง และพวกท่านได้แบ่งปันช่วยเหลือบรรดาคนที่เดินผ่านความทุกข์ยากอย่างเดียวกัน ³⁴ เพราะพวกท่านมีความเมตตาสงสารต่อคนเหล่านั้นที่ถูกกักขัง และพวกท่านยอมรับด้วยความชื่นชมยินดีเมื่อกรรพัสสมบัติของพวกท่านถูกฉกฉวยไป พวกท่านรู้ว่าพวกท่านเองมีกรรพัสสมบัติที่ดีกว่าและเป็นกรรพัสสมบัติอันเป็นนิรันดร์

³⁵ ดังนั้นอย่าละทิ้งความมั่นใจของท่านซึ่งมีรางวัลอันยิ่งใหญ่ ³⁶ เพราะพวกท่านจำเป็นต้องอดทนเพื่อพวกท่านจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาเอาไว้หลังจากที่พวกท่านได้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์แล้ว ³⁷ "เพราะในอีกชั่วขณะหนึ่ง พระองค์ผู้กำลังเสด็จมาจะเสด็จมาอย่างแน่นอน และจะไม่ล่าช้า

³⁸ คนชอบธรรมของเรานั้นดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ถ้าหากเขาหันกลับ เราจะไม่พอใจเขาเลย" ³⁹ แต่พวกเราไม่ได้เป็นคนเหล่านั้นที่หันกลับไปสู่อดีต พวกเราเป็นคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อเพื่อรักษาจิตวิญญาณของพวกเราเอาไว้

Chapter 11

¹ บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ถูกคาดหวังเอาไว้อย่างเต็มที่ มีความมั่นใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ยังไม่มองไม่เห็น ² เพราะสิ่งนี้จึงทำให้บรรดาบรรพบุรุษได้รับการยอมรับในความเชื่อของพวกเขา ³ โดยความเชื่อพวกเขารอใจว่าจักรวาลถูกสร้างขึ้นโดยพระดำรัสสั่งของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงไม่ได้ถูกสร้างออกมาจากสิ่งที่มองเห็น

⁴ เป็นเพราะความเชื่อที่ทำให้เครื่องบูชาที่อาเบลถวายแด่พระเจ้านั้นดีกว่าคาอิน เพราะสิ่งนี้จึงทำให้เขาได้รับการยืนยันว่าเป็นผู้ชอบธรรม เขาได้รับการยอมรับเช่นนี้ก็เนื่องจากของถวายที่เขาถวายแด่พระเจ้า และเพราะสิ่งนี้จึงทำให้อาเบลยังคงพุดอยู่แม้ว่าเขาจะตายไปแล้วก็ตาม

⁵ เป็นเพราะความเชื่อที่ทำให้เอนอชถูกรับขึ้นไปเพื่อเขาจะไม่เห็นความตาย "เขาไม่ถูกค้นพบ เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป" เพราะก่อนที่เขาถูกรับขึ้นไป มีพยานหลักฐานว่าเขาเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ⁶ บัดนี้โดยปราศจากความเชื่อจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เพราะเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งเมื่อใครเข้ามาหาพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์ดำรงอยู่และพระองค์เป็นผู้ประทานรางวัลให้กับคนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์

⁷ โดยความเชื่อจึงทำให้โนอาห์ได้รับข้อความจากพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ยังไม่มองไม่เห็น ด้วยความยำเกรงพระเจ้า เขาจึงสร้างเรือเพื่อช่วยลูกครอบครัวของเขาให้รอด โดยการกระทำเช่นนี้ เขาได้กล่าวโทษโลกนี้และเขาได้กลายมาเป็นผู้รับมรดกของความชอบธรรมที่ได้มาโดยความเชื่อ

⁸ โดยความเชื่อของอับราฮัม จึงเชื่อฟังเมื่อได้รับการทรงเรียก และเขาออกไปยังสถานที่ที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาออกไปโดยไม่รู้ว่าเขากำลังไปที่ไหน ⁹ โดยความเชื่อเขาจึงใช้ชีวิตอยู่ในดินแดนแห่งพระสัญญาในฐานะคนต่างชาตินั้น เขาอาศัยอยู่ในถิ่นที่ร่วมกันกับอิสอัคและยาโคบผู้ซึ่งร่วมรับมรดกในพระสัญญาเดียวกัน ¹⁰ เพราะเขาตั้งตารอคอยนครที่มีรากฐาน เป็นนครที่ได้รับการออกแบบและก่อสร้างโดยพระเจ้า

¹¹ โดยความเชื่อนี้เองที่ทำให้อับราฮัมได้รับพลังเพื่อการปฏิสนธิถึงแม้เขาราคจะเป็นหมันก็ตาม สิ่งนี้เกิดขึ้นแม้ว่าเขาเองก็ชรามากแล้ว นี่เป็นเพราะพวกเขารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญาให้แก่พวกเขานั้นสัตย์ซื่อ ¹² ด้วยเหตุนี้ จากชายคนเดียวที่แม้ว่าใกล้จะสิ้นใจตาย เขาได้ให้กำเนิดคนเหล่านั้นที่มีมากมายดุจดั่งดวงดาวบนท้องฟ้าและเหมือนกับเม็ดทรายบนชายหาดซึ่งไม่สามารถนับจำนวนได้

¹³ คนเหล่านี้ได้ตายไปในความเชื่อโดยที่ยังมิได้รับตามพระสัญญา แต่พวกเขามองเห็นและยอมรับสิ่งเหล่านั้นมาแต่ไกล พวกเขายอมรับว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาตินั้นและพลัดถิ่นบนแผ่นดินโลกนี้ ¹⁴ สำหรับคนเหล่านั้นที่กล่าวเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพวกเขากำลังแสวงหาบ้านที่แท้จริง

¹⁵ ถ้าหากพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่พวกเขาจากมา พวกเขาจะมีโอกาสกลับไปได้ ¹⁶ แต่เพราะพวกเขาปรารถนาบ้านเมืองที่ดีกว่าคือบ้านเมืองที่อยู่ในสวรรค์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่ละอายที่พระองค์ถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขาเนื่องจากพระองค์ได้จัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

¹⁷ โดยความเชื่อที่เมื่ออับราฮัมถูกทดสอบเพื่อให้ถวายอิสอัคผู้ซึ่งเป็นบุตรชายคนเดียวของเขาและเป็นบุตรที่ได้รับตามพระสัญญา ¹⁸ คืออับราฮัมผู้นี้ที่ได้รับคำกล่าวว่า "โดยผ่านทางอิสอัค เชื่อสายของเจ้าจะถูกนับ" ¹⁹ อับราฮัมถือว่าพระเจ้าสามารถชุบอิสอัคให้ฟื้นขึ้นมาจากความตายได้ กล่าวเปรียบเทียบได้ว่า เขาได้รับอิสอัคกลับคืนมาจากคนที่ตายไปแล้ว

²⁰ เช่นเดียวกัน โดยความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่จะมีถึง อิสอัคจึงอวยพรยาโคบและเอซาว ²¹ โดยความเชื่อเมื่อยาโคบอวยพรบุตรชายแต่ละคนของโยเซฟขณะที่เขากำลังใกล้จะสิ้นใจตาย ยาโคบมีศรัทธาในขณะที่เขายืนตัวเอนบนหัวยอดไม้เท้าของเขา ²² โดยความเชื่อเมื่อโยเซฟใกล้ตาย เขาจึงกล่าวถึงการอพยพออกจากอียิปต์ของลูกหลานอิสราเอล และได้สั่งเอาไว้เกี่ยวกับกระดูกของเขา

²³ โดยความเชื่อเมื่อโมเสสเกิดมา เขาจึงถูกพ่อแม่ซ่อนเขาเอาไว้เป็นเวลาสามเดือนเนื่องจากพวกเขามองเห็นว่าโมเสสเป็นเด็กที่น่ารัก พวกเขาไม่กลัวคำสั่งของกษัตริย์ ²⁴ โดยความเชื่อเมื่อโมเสสเติบโตขึ้น เขาได้ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดาของฟาโรห์ ²⁵ แต่เขากลับเลือกที่จะทนทุกข์ร่วมกันกับประชากรของพระเจ้านั้นมากกว่าจะใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเพลิดเพลินกับความบาปเพียงชั่วคราว ²⁶ เขารู้ว่าความเสื่อมเสียจากการติดตามพระคริสต์ก็ยังล้ำค่ากว่าทรัพย์สมบัติทั้งหลายของอียิปต์ เพราะสายตายของเขากำลังจับจ้องอยู่ที่บำเหน็จรางวัลของเขา

²⁷ โดยความเชื่อ โมเสสจึงได้ละจากอียิปต์ เขาไม่เกรงกลัวต่อความพิโรธของกษัตริย์ เขายืนหยัดอดทนเสมือนกำลังมองเห็นผู้หนึ่งซึ่งไม่ปรากฏให้เห็น ²⁸ โดยความเชื่อ เขาจึงถือรักษาปัสกาและประพรมโลหิต เพื่อผู้พิฆาตบุตรหัวปีจะไม่สามารถแตะต้องบรรดาบุตรหัวปีของชนอิสราเอลได้

²⁹ โดยความเชื่อ พวกเขาจึงเดินผ่านทะเลแดงเหมือนกับอยู่บนพื้นดินแห้ง เมื่อพวกเขาอียิปต์ลองเดินไปบ้าง พวกเขาถูกทำให้จมน้ำตาย ³⁰ โดยความเชื่อกำแพงเมืองเยรีโคจึงพังทลาย หลังจากที่พวกเขาได้เดินล้อมรอบเป็นเวลาเจ็ดวัน ³¹ โดยความเชื่อ ราหับหญิงโสเภณีจึงไม่ได้ตายไปพร้อมกับกับพวกที่ไม่เชื่อฟัง เพราะเธอได้ต้อนรับผู้สอดแนมอย่างสันติ

³² จะให้ข้าพเจ้ากล่าวอะไรได้นานกว่านี้หรือ? ข้าพเจ้าไม่มีเวลามากพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธา ดาวิด ซามูเอล และถึงพวกผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ³³ โดยผ่านทางความเชื่อ พวกเขาจึงพิชิตราชอาณาจักรต่างๆ กระทำการอย่างยุติธรรม และได้รับตามพระสัญญา พวกเขาปิดปากของบรรดาரசีห์ ³⁴ พวกเขาดับอำนาจของไฟ รอดพ้นจากคมดาบ ได้รับการรักษาให้หายโรค ได้กลายมาเป็นผู้นำในการสงคราม และได้ปราบเหล่ากองทัพของคนต่างชาติให้พ่ายแพ้

³⁵ พวกผู้หญิงได้รับคนของพวกเธอกลับคืนมาโดยการเป็นขึ้นจากความตาย บางคนถูกรบกวนและไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อพวกเขาจะได้การเป็นขึ้นมาจากความตายซึ่งดีกว่า ³⁶ บางคนถูกทดสอบโดยการเยาะเย้ยและโเบียดเบียน ถูกล่ามโซ่และกักขัง ³⁷ พวกเขาถูกหั่นขว้างตาย พวกเขาถูกลือเป็นสองก่อน พวกเขาถูกฆ่าตายด้วยดาบ พวกเขาบ่มห่มหนังแกะหนังแพะพเนจรไป พวกเขาอยากจมน้ำแต่ถูกกดขี่ และถูกกระทำทารุณ ³⁸ โลกนี้ไม่ควรค่าสำหรับคนเช่นพวกเขา พวกเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร อยู่ตามภูเขาตามถ้ำ และบุดหลุมอยู่ในดิน

³⁹ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงรับรองบรรดาคนเหล่านี้เหตุเพราะความเชื่อของพวกเขา พวกเขาที่ไม่ได้รับตามพระสัญญา ⁴⁰ พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีกว่าสำหรับพวกเรา เพราะถ้าปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ได้รับการทำให้สมบูรณ์

Chapter 12

¹ ด้วยเหตุนี้ ในเมื่อพวกเราไม่มีพยานใหญ่ที่ล้อมรอบอยู่เช่นนี้แล้ว ก็ขอให้พวกเราตั้งทุกสิ่งที่ถ่วงอยู่และความบาปที่เกาะพวกเราแน่นได้อย่างง่ายดาย ขอให้พวกเราวิ่งแข่งตามที่ถูกกำหนดไว้สำหรับพวกเรานั้นด้วยความอดทน ² ให้เราจดจำที่พระเยซู ผู้เริ่มต้นและทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ เพราะความชื่นชมยินดีที่วางไว้ต่อหน้าพระองค์ พระองค์จึงยอมอดทนต่อกางเขนและการถูกหมิ่นอันน่าอับอาย และพระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาที่พระบัลลังก์ของพระเจ้า ³ ดังนั้นขอให้คิดถึงพระองค์ผู้ที่ยอมอดทนต่อการถูกกดขี่ข่มเหงจากพวกคนบาปที่ต่อต้านพระองค์ เพื่อหัวใจของพวกท่านจะไม่อ่อนล้าและยอมแพ้เสียก่อน

⁴ พวกท่านยังไม่ถึงกับต้องต่อต้านหรือต่อสู้กับความบาปจนเสียโลหิต ⁵ และพวกท่านได้หลงลืมการหนุนใจที่เป็นคำสั่งสอนแก่พวกท่านในฐานะบุตรว่า "ลูกของข้าพเจ้า อย่าละเลยการอบรมสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าเหินห่างเมื่อท่านได้รับการว่ากล่าวแก้ไขจากพระองค์" ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าอบรมสั่งสอนทุกคนที่พระองค์รัก และพระองค์ทำโทษทุกคนที่พระองค์ยอมรับมาเป็นบุตร

⁷ จงอดทนต่อความทุกข์เสมือนว่านั่นคือการอบรมสั่งสอน พระเจ้าปฏิบัติต่อพวกท่านในฐานะที่พวกท่านเป็นบุตร เพราะมีบุตรคนใดบ้างที่บิดาของเขาจะไม่อบรมสั่งสอนเขา? ⁸ แต่ถ้าหากพวกท่านไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน โดยที่ทุกคนได้รับ พวกท่านก็เป็นบุตรนอกกฎหมายและไม่ใช่นุตรของพระองค์

⁹ นอกจากนี้ พวกเรามีบิดาในโลกนี้ที่เป็นผู้อบรมสั่งสอน และพวกเรา ก็เคารพนับถือพวกเขา แล้วพวกเราจะไม่สมควรเชื่อฟังพระบิดาแห่งวิญญาณและทรงพระชนม์อยู่หรือ? ¹⁰ เพราะในทางหนึ่ง บิดาทิ้งหลายอบรมสั่งสอนพวกเราเพียงชั่วเวลาหนึ่งตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม แต่ในอีกทางหนึ่ง พระบิดาทรงกระทำเพื่อผลดีต่อชีวิตของเราและเราสามารถเข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ¹¹ เมื่อเวลาที่มีการอบรมสั่งสอนก็ดูเหมือนไม่น่าพึงพอใจ มีแต่ความเจ็บปวด แต่ภายหลังจะก่อให้เกิดผลแห่งความชอบธรรมที่เต็มไปด้วยสันติสุขสำหรับบรรดาคนที่ได้รับฝึกอบรมนั้น

¹² ดังนั้นจงเสริมกำลังมือที่อ่อนล้าและเข่าที่อ่อนแรงของพวกท่าน ¹³ จงสร้างทางตรงสำหรับย่างเท้าของพวกท่าน เพื่อว่าขาที่กะโหลกจะเพลกนั้นจะไม่เคล็ด แต่จะได้รับการรักษาให้หาย

¹⁴ จงตั้งเป้าที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน และอยู่ในความบริสุทธิ์ เพราะถ้าไม่มีความบริสุทธิ์ก็จะมีใครได้เห็นพระเจ้าเลย ¹⁵ จงระมัดระวังเพื่อจะไม่มีใครใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า และเพื่อจะไม่มารวมขึ้นงอกขึ้นมาซึ่งจะสร้างความเดือดร้อน และเพื่อคนมากมายจะไม่ถูกทำลาย ¹⁶ จงระมัดระวังอย่าให้มีการทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือมีคณธรรมเหมือนกับเอชานาที่ขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแลกกับอาหารเพียงมื้อเดียว ¹⁷ เพราะพวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่าหลังจากนั้นเมื่อเขาปรารถนามรดกก็เป็นการอวยพร เขาก็ถูกปฏิเสธ เพราะไม่มีโอกาสให้เขาได้กลับใจแม้ว่าเขาจะแสวงหาโอกาสนั้นด้วยน้ำตาไหลก็ตาม

¹⁸ เพราะพวกท่านไม่ได้มายังภูเขาที่แต่งตั้งได้ ภูเขาที่ลุกเป็นไฟ ในที่มืดมืด หมดหวัง และมีพายุ ¹⁹ พวกท่านไม่ได้มายังเสียงแตรกระหึ่ม ไม่ได้มายังเสียงที่กล่าวถ้อยคำต่างๆ ซึ่งพวกผู้ฟังร้องขอว่าอย่ากล่าวถ้อยคำใดๆ แก่พวกเขาอีก ²⁰ เพราะพวกเขาไม่สามารถทนต่อสิ่งที่เปี่ยมคำบัญชาว่า "แม้แต่พวกสัตว์ที่แต่งตั้งภูเขานั้น ก็จะต้องถูกหินขว้างตาย" ²¹ สิ่งที่เราเห็นนี้น่ากลัวยิ่งนักจนไม่เสกกล่าวว่า "ข้าพเจ้าหวาดกลัวและตัวสั่น"

²² แต่พวกท่านได้มายังภูเขาศิโยนและนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มายังเยรูซาเล็มในสวรรค์ มายังภูตสวรรค์นับหมื่นๆ ในการเฉลิมฉลอง

²³ พวกท่านได้มายังที่ชุมนุมของบุตรหัวปีที่ถูกนับชื่อในสวรรค์ พวกท่านได้มายังพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งทั้งปวง และได้มายังบรรดาวิญญาณของบรรดาผู้ชอบธรรมที่ได้รับการทำให้สมบูรณ์แล้ว ²⁴ และพวกท่านได้มาถึงพระเยซู ผู้เป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมายังพระโลหิตที่ถูกประพรมซึ่งส่งเสียงดังกว่าโลหิตของอาเบล

²⁵ ดูก่อน พวกท่านอย่าปฏิเสธพระองค์ผู้ที่กำลังตรัสอยู่ เพราะถ้าพวกเขาหนีไม่พ้นเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเตือนเขาบนโลกนี้ แล้วพวกเราจะยิ่งหนีไม่พ้นมากกว่าเท่าใดถ้าหากพวกเราหนีจากพระองค์ผู้กำลังเตือนเราจากสวรรค์ ²⁶ ครั้งหนึ่งที่เสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน แต่ในเวลานี้พระองค์ได้สัญญาและตรัสว่า "อีกครั้งหนึ่ง เราจะทำให้สั่นสะเทือนไม่เพียงแค่แผ่นดินโลก แต่ทั้งฟ้าสวรรค์ด้วย"

²⁷ ถ้อยคำเหล่านี้ "อีกครั้งหนึ่ง" หมายถึง การเขย่าเอาสิ่งต่างๆ ที่ถูกทำให้สั่นคลอนได้ออกไป คือ สิ่งต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นมา และสิ่งต่างๆ ที่ไม่สามารถถูกทำให้สั่นคลอนได้ก็ยังคงอยู่ ²⁸ ด้วยเหตุนี้จึงรับเอาราชอาณาจักรของพระเจ้าซึ่งมีอาจถูกทำให้สั่นคลอนได้ ให้พวกเราขอบพระคุณและนมัสการพระเจ้าด้วยความครื้นคร่ำและยำเกรง ²⁹ เพราะพระเจ้าของพวกเราเป็นไฟที่ลุกโชนอยู่

Chapter 13

- ¹ ขอให้ดำเนินต่อไปในความรักแบบพี่น้อง ² อย่าลืมให้การต้อนรับคนแปลกหน้า เพราะโดยการทำเช่นนี้ บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว
- ³ จงระลึกถึงผู้ที่ถูกจองจำเหมือนกับพวกท่านได้ถูกจองจำร่วมกับพวกเขา จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกระทำการรุนแรงเหมือนกับว่าร่างกายของพวกท่านก็ถูกการรุนแรงร่วมกับพวกเขาด้วย ⁴ ให้ทุกคนเคารพให้เกียรติการสมรส ให้เพียงสมรสกับภรรยา เพราะพระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ทำผิดศีลธรรมทางเพศและผู้ที่ล่วงประเวณี
- ⁵ จงให้การประพฤติดังของพวกท่านเป็นอิสระจากการรักเงินทอง จงพอใจในสิ่งต่างๆ ที่พวกท่านมีอยู่ เพราะพระเจ้าเองได้ตรัสเอาไว้ว่า "เราจะไม่ละทิ้งเจ้า เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า" ⁶ ขอให้พวกเรามีความพอใจเพื่อพวกเราจะได้กล่าวด้วยความกล้าได้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ประทานความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้?"
- ⁷ จงเคารพบรรดาผู้นำของพวกท่าน คือ ผู้ที่กล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้แก่พวกท่าน และจงพิจารณาผลจากการประพฤติดังของพวกท่าน และจงเลียนแบบพวกเขา ⁸ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์
- ⁹ อย่าหลงไปกับคำสอนแปลกๆ ที่มีมากมาย เพราะเป็นสิ่งที่ดีที่หัวใจสมควรได้รับการเสริมกำลังด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยกฎต่างๆ เรื่องอาหาร ซึ่งไม่ได้ช่วยผู้คนเหล่านั้นที่ดำเนินด้วยสิ่งนี้เลย ¹⁰ พวกเรามีแก่นบูชาที่บรรดาคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติอยู่ในพลับพลาไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทาน ¹¹ เพราะโลหิตของสัตว์ที่ถูกฆ่าเพื่อล้างบาปนั้นถูกนำไปในวิสุทธสถานโดยมหาปุโรหิต ในขณะที่ซากของสัตว์เหล่านั้นก็ถูกเผาภายนอกค่าย
- ¹² ดังนั้นพระเยซูจึงทนทุกข์อยู่ภายนอกประตูนครด้วย เพื่อเป็นการถวายผู้คนโดยผ่านทางพระโลหิตของพระองค์เอง ¹³ ด้วยเหตุนี้ให้พวกเราไปหาพระองค์ที่ภายนอกค่ายและแบกรับความอับอายของพระองค์ ¹⁴ เพราะพวกเราไม่มีนครอันถาวรที่นี่ แต่พวกเรากำลังรอคอยนครหนึ่งที่จะมาถึง
- ¹⁵ โดยผ่านทางพระองค์ จึงขอให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้าเสมอ คำสรรเสริญเป็นผลของริมฝีปากซึ่งยอมรับพระนามของพระองค์ ¹⁶ อย่าให้พวกเราหลงลืมการทำความดีและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาเช่นนี้ที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างมาก
- ¹⁷ จงเชื่อฟังและยอมอยู่ภายใต้บรรดาผู้นำของพวกท่าน เพราะพวกเขาเฝ้าดูเหนือจิตวิญญาณของพวกท่านเสมือนผู้ที่ต้องกล่าวรายงาน จงเชื่อฟังเพื่อว่าบรรดาผู้นำของพวกท่านจะนำสิ่งนี้ด้วยความชื่นชมยินดี ไม่ใช่ด้วยการคร่ำครวญ ซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์ใดต่อพวกท่านเลย
- ¹⁸ ขอจงอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพราะพวกเรานั้นเชื่อว่าพวกเรามีจิตสำนึกที่บริสุทธิ์และพวกเราปรารถนาที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้องในทุกสิ่ง ¹⁹ ข้าพเจ้าหนุนใจให้พวกท่านทำสิ่งนี้มากขึ้น เพื่อข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านเร็วๆ นี้
- ²⁰ บัดนี้ ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงนำให้พระผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ คือ องค์พระเยซูเจ้าของเรา พ้นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์ ²¹ ทรงโปรดให้พวกท่านสมบูรณ์พร้อมด้วยสิ่งดีทุกอย่างเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอพระองค์กระทำการอยู่ภายในพวกเราตามชอบพระทัย โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งได้รับเกียรติสิริชั่วนิรันดร์ อาเมน
- ²² บัดนี้พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหนุนใจให้พวกท่านอดทนรับถ้อยคำแห่งการหนุนใจที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านสั้นๆ นี้ ²³ ขอให้พวกท่านรู้เถิดว่าน้องชายของพวกเราคือ ทิโมธี ได้รับการปล่อยตัวแล้ว และเมื่อเขามาถึงเร็วๆ นี้ ข้าพเจ้าก็จะไปพบพวกท่านพร้อมกับเขา
- ²⁴ ฝากความคิดถึงไปยังบรรดาผู้นำของพวกท่านและบรรดาผู้เชื่อทั้งหมด พวกพี่น้องจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่านด้วย ²⁵ ขอพระคุณสถิตอยู่กับพวกท่านทุกคน

Book: James

James

Chapter 1

¹ จากยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ถึงชนสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ² เมื่อพวกท่านต้องประสบกับความทุกข์ลำบากต่างๆ นั้น ขอพวกท่านจงถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี ³ พวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของพวกท่านจะก่อให้เกิดความอดทน

⁴ ขอให้อดทนจนถึงที่สุด เพื่อเมื่อพวกท่านได้รับการพัฒนาและสร้างให้สมบูรณ์แล้ว พวกท่านก็จะไม่ขาดสิ่งใดๆ เลย ⁵ แต่ถ้าหากคนใดในพวกท่านต้องการสติปัญญาให้เขาทูลขอจากพระเจ้าผู้ซึ่งประทานให้ด้วยใจกว้างขวางและไม่ถือว่าทุกคนที่ทูลขอต่อพระองค์ แต่จะประทานให้แก่เขา

⁶ แต่ให้เขาทูลขอด้วยความเชื่อโดยไม่สงสัยเลย เพราะใครก็ตามที่สงสัยก็เหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกพัดโดยลมและไม่อยู่นิ่ง ⁷ เพราะคนเช่นนั้นต้องไม่คิดเลยว่าเขาจะได้รับสิ่งใดๆ จากพระเจ้า ⁸ เป็นคนสองใจที่ไม่แน่นอนในทางทั้งปวงของเขา

⁹ ให้พี่น้องที่ยากจนโอ้อวดฐานะที่สูงส่งของเขา ¹⁰ และให้พี่น้องที่ร่ำรวยโอ้อวดฐานะที่ต่ำต้อยของเขา เพราะเขาจะต้องล่องล้นไปเหมือนกับดอกหญ้า ¹¹ เพราะดวงตะวันฉายแสงอันแรงกล้าและแสดเผาต้นหญ้าให้เหี่ยวแห้ง ทำให้ดอกไม้ร่วงหล่นจากต้นและความงดงามของมันก็สูญสลายจันใด คนร่ำรวยก็จะค่อยๆ สูญสลายไปในระหว่างเส้นทางชีวิตของเขาจันนั้น

¹² พระพรเป็นของคนที่ยอมอดทนต่อการทดสอบ เพราะหลังจากที่เขาผ่านการทดสอบแล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิตตามพระสัญญาที่มีให้ไว้แก่บรรดาคนที่รักพระเจ้า ¹³ อย่าให้คนใดกล่าวเมื่อเขาถูกทดลองว่า "ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง" เพราะพระเจ้าไม่ได้ถูกทดลองโดยความชั่วหรือพระองค์ก็ไม่ทดลองผู้ใดเลย

¹⁴ แต่ละคนนั้นถูกทดลองด้วยความปรารถนาชั่วของตัวเองซึ่งดึงดูดเขาออกไปและชักจูงเขาให้หลงผิด ¹⁵ เมื่อมีการปฏิสนธิความปรารถนาชั่ว ในที่สุดก็จะคลอดความบาปออกมา และหลังจากความบาปเติบโตเต็มที่ก็จะให้กำเนิดความตาย ¹⁶ อย่าถูกล่อลวงเลย พี่น้องที่รักทั้งหลายของข้าพเจ้า

¹⁷ ของประทานอันดีและสมบูรณ์พร้อมทุกอย่างมาจากเบื้องบน ซึ่งประทานลงมาจากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลาย พระองค์มิได้ทรงเปลี่ยนแปลงหรือไม่ผันแปรเหมือนกับเขา ¹⁸ พระเจ้าเลือกให้เราถือกำเนิดโดยพระวอนะแห่งความจริง เพื่อพวกเราจะเป็นผลแรกของสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง

¹⁹ พี่น้องที่รักทั้งหลาย พวกท่านรู้เรื่องนี้ดี ขอให้ทุกคนไวในการฟัง ชำในการพูด ชำในการโกรธ ²⁰ เพราะความโกรธของมนุษย์ไม่ได้ทำให้เกิดความชอบธรรมของพระเจ้า ²¹ ด้วยเหตุนี้จึงจัดความบาปโสมนและความชั่วมากมายออกไปเสีย จงถ่อมใจรับเอาพระวอนะที่ปลูกฝังเอาไว้ที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้

²² จงเป็นผู้กระทำตามพระวอนะมิใช่เป็นเพียงแค่ผู้ฟังซึ่งเป็นการหลอกลวงตัวเอง ²³ เพราะคนใดที่เป็นผู้ฟังพระวอนะแต่ไม่เป็นผู้กระทำตาม เขาก็เป็นเหมือนคนที่ส่องกระจกเพื่อดูหน้าของตัวเอง ²⁴ เขาดูหน้าของตัวเองแล้วก็ไป ในทันใดเขาก็ลืมว่าหน้าตาของเขาเป็นแบบไหน ²⁵ แต่คนที่พินิจอย่างละเอียดในพระบัญญัติแห่งเสรีภาพที่สมบูรณ์พร้อมและกระทำตาม เขาจึงไม่ได้เป็นเพียงผู้ฟังที่หลงลืม เขาจะได้รับการอวยพรในการกระทำของเขา

²⁶ ถ้าหากคนใดคิดว่าเขาเป็นคนเคร่งในศาสนา แต่เขากลับมิได้ควบคุมลิ้นของตัวเอง เขาก็หลอกลวงหัวใจของเขา และการเคร่งในศาสนาของเขา ก็ไม่มีค่าอะไรเลย ²⁷ การนับถือศาสนาที่สะอาดและไม่ต่างพร้อยต่อหน้าพระเจ้าและพระบิดาของเราคือ การช่วยเหลือผู้ที่กำพร้าพ่อและผู้ที่เป็หญิงม่ายให้หลุดพ้นจากความทุกข์ของพวกเขา และด้วยการรักษาตนเองให้ปราศจากมลทินของโลกนี้

Chapter 2

¹ พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ายึดมั่นในความเชื่อในองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริโดยที่มีใจลำเอียงต่อผู้คน ² สมมติว่ามีคนเข้ามาในการประชุมของท่านที่สวมแหวนทองคำและใส่เสื้อผ้าเนื้อดี และก็มีคนยากจนที่ใส่เสื้อผ้าสกปรกเข้ามาด้วยเหมือนกัน ³ ถ้าหากพวกท่านมองคนที่ใส่เสื้อผ้าเนื้อดีแล้วกล่าวว่า "ขอท่านนั่งในที่อันมีเกียรตินี้เถิด" แต่กล่าวกับคนยากจนว่า "จงไปยืนอยู่ตรงนั้น" หรือ "จงนั่งที่พื้นแทนเท้าของฉันนี้" ⁴ อย่างนี้ท่านไม่ได้ตัดสินกันในพวกท่านหรือ? พวกท่านไม่ได้ตัดสินด้วยความคิดชั่วร้ายหรือ?

⁵ จงฟังเถิดพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าไม่ได้เลือกคนยากจนของโลกนี้ให้กลายเป็นคนมั่งคั่งในความเชื่อและให้เป็นผู้รับมรดกในราชอาณาจักรตามที่พระองค์สัญญาไว้กับคนที่รักพระองค์หรือ? ⁶ แต่พวกท่านกลับดูถูกคนยากจน ก็ไม่ใช่พวกคนมั่งมีหรือที่ข่มเหงพวกท่าน? ก็คือพวกเขาไม่ใช่หรือที่ลากพวกท่านไปขึ้นศาล? ⁷ ก็พวกเขาไม่ใช่หรือที่ถูกพระนามประเสริฐของพระองค์ผู้ที่เป็นเจ้าของพวกท่าน?

⁸ แต่ถ้าพวกท่านทำตามกฎบัญญัติอย่างซื่อสัตย์ตามที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า "พวกท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง" พวกท่านก็ทำได้ดีแล้ว ⁹ แต่ถ้าพวกท่านมีใจลำเอียงต่อผู้คน พวกท่านก็กำลังทำบาป และกฎบัญญัติก็แจ้งในจิตสำนึกของพวกท่านว่าพวกท่านเป็นพวกละเมิดกฎบัญญัติ

¹⁰ เพราะใครก็ตามที่ทำตามกฎบัญญัติทั้งหมดแต่ได้ผิดพลาดไปในหนึ่งเรื่องก็กลายเป็นคนผิดที่ละเมิดกฎบัญญัติทั้งหมด ¹¹ เพราะคนที่พูดว่า "อย่าล่วงประเวณี" ก็ได้พูดด้วยว่า "อย่าฆ่าคน" ถ้าหากพวกท่านไม่ล่วงประเวณีแต่ได้ฆ่าคน พวกท่านก็กลายเป็นคนที่จะละเมิดกฎบัญญัติทั้งหมด

¹² ดังนั้นจงพูดและกระทำเหมือนกับคนที่ได้รับการพิพากษาโดยกฎแห่งเสรีภาพ ¹³ เพราะการพิพากษานั้นมาถึงโดยปราศจากความเมตตาต่อคนที่ไม่สำแดงความเมตตา ความเมตตามีชัยชนะเหนือการพิพากษา

¹⁴ พี่น้องของข้าพเจ้า จะดีแค่ไหน ถ้ามีบางคนพูดว่าเขามีความเชื่อแต่เขาไม่สำแดงเป็นการกระทำอะไรเลย? ความเชื่อนั้นก็ไม่สามารถช่วยเขาให้รอดได้ใช่ไหม? ¹⁵ สมมติถ้ามีพี่น้องชายหรือหญิงคนหนึ่งขาดแคลนเสื้อผ้าและไม่มียาอาหารรับประทาน ¹⁶ แล้วมีคนหนึ่งในพวกท่านพูดกับพวกเขาว่า "จงไปเป็นสุขเถิด จงอยู่อย่างอบอุ่น และเต็มบริบูรณ์เถิด" ถ้าพวกท่านไม่หยิบยื่นสิ่งที่จำเป็นต่อร่างกายให้แก่พวกเขา การทำอย่างนั้นจะเกิดผลดีอย่างไรหรือ? ¹⁷ ในทำนองเดียวกัน ความเชื่อก็เป็นเช่นนั้น ถ้าหากไม่สำแดงออกเป็นการกระทำ ก็เป็นความเชื่อที่ตายแล้ว

¹⁸ บางคนอาจพูดว่า "ท่านมีความเชื่อ ส่วนข้าพเจ้ามีการกระทำ" ขอแสดงให้เห็นข้าพเจ้าเห็นถึงความเชื่อที่ปราศจากการกระทำของพวกท่าน แล้วข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นพวกท่านเห็นถึงความเชื่อที่สำแดงออกเป็นการกระทำของข้าพเจ้า ¹⁹ พวกท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านก็ถูกแล้ว แต่แม้แต่มารซาตานก็เชื่ออย่างนั้น และพวกมันก็ลั่นจันตัวสัน ²⁰ คนเขลาเอ๋ย พวกท่านอยากรู้ไหมว่า ความเชื่อที่ไม่สำแดงออกเป็นการกระทำก็ไร้ประโยชน์?

²¹ อับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราไม่ได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำเมื่อเขาถวายบุตรชายคนเดียวของเขาที่แท่นบูชาหรือ? ²² พวกท่านเห็นแล้วว่าความเชื่อทำงานด้วยกันกับการกระทำของเขาและโดยการกระทำของเขาทำให้ความเชื่อของเขาได้รับการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ ²³ พระคัมภีร์ก็สำเร็จตามที่กล่าวว่า "อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และนั่นทำให้เขาถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม" และเขาถูกเรียกว่าเป็นสหายของพระเจ้า ²⁴ พวกท่านเห็นแล้วว่าโดยการกระทำนั้นทำให้มนุษย์คนหนึ่งถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ไม่ใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

²⁵ ในทำนองเดียวกัน ราหับผู้เป็นหญิงโสเภณีก็ได้กลายเป็นคนชอบธรรมเมื่อเธอต้อนรับผู้สื่อสารและส่งพวกเขาให้หนีไปอีกทางหนึ่งไม่ใช่หรือ?

²⁶ เพราะร่างกายเมื่อแยกออกจากวิญญาณก็ตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่แยกออกจากการกระทำก็ตายแล้วเหมือนกันฉันนั้น

Chapter 3

¹ พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย ไม่ควรมีหลายคนที่ได้เป็นครูผู้สอน พวกเราว่าผู้สอนจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดมากยิ่งขึ้นกว่าคนอื่น ² เพราะพวกเราทุกคนล้วนทำผิดพลาดได้หลายอย่าง ถ้าหากคนใดไม่ทำผิดพลาดทางวาจาเลย เขาก็เป็นคนที่ได้รับการสร้างให้เติบโตอย่างสมบูรณ์และสามารถควบคุมทั้งร่างกายของเขาได้

³ ถ้าเอาบังเหียนครอบปากม้าได้ พวกเราก็จะสามารถควบคุมร่างกายทั้งหมด ⁴ หรือเรือใหญ่ แม้ว่ามันจะลำใหญ่และแล่นไปได้ด้วยลมแรง กระนั้นมันก็ยังถูกบังคับด้วยหางเสือเล็กๆ อันหนึ่งที่ทำให้มันแล่นไปทางไหนตามใจของคนที่คุณหางเสือนั้น

⁵ ลื่นก็เช่นเดียวกัน เป็นอวัยวะเล็กแต่โอ้อวดเรื่องใหญ่ ขอดิถุเกิดว่า ประกายไฟเพียงนิดเดียวสามารถทำให้ทั้งป่าใหญ่มอดไหม้ได้ ⁶ ลื่นก็เป็นเช่นไฟ เป็นโลกแห่งความบาปชั่วที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะในร่างกายของพวกเรา มันทำให้ทั้งร่างกายต่างพร้อย และทำให้ชีวิตลุกเป็นไฟ และตัวมันเองก็ลุกด้วยไฟจากนรก

⁷ เพราะบรรดาสัตว์ป่า นกในอากาศ สัตว์เลื้อยคลาน และสิ่งทรงสร้างในทะเลนั้นมนุษย์สามารถฝึกให้เชื่อใจได้ ⁸ แต่สำหรับลื่นแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดที่สามารถทำให้มันเชื่อใจได้ มันเป็นความชั่วร้ายที่ไม่สามารถควบคุมได้ เต็มไปด้วยพิษแห่งความตาย

⁹ ด้วยลื่นนั้นเราสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระบิดา และด้วยลื่นเดียวกันนั้นเราก็แข่งด่ามนุษย์ผู้ซึ่งถูกสร้างมาตามพระลักษณะของพระเจ้า

¹⁰ ทั้งคำอวยพรและคำแช่งสาปก็ออกมาจากปากเดียวกัน พี่น้องของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ควรเกิดขึ้นเลย

¹¹ น้ำที่มีรสหวานและรสขมก็ไม่ได้พุ่งออกมาจากบ่อน้ำพุเดียวกันมิใช่หรือ? ¹² พี่น้องเอ๋ย ต้นมะเดื่อก็ไม่สามารถออกผลเป็นมะกอกได้ใช่ไหม? หรือเถาองุ่นก็ไม่สามารถออกผลเป็นมะเดื่อได้ด้วยจริงหรือไม่? บ่อน้ำเค็มก็ไม่สามารถผลิตน้ำที่มีรสหวานได้

¹³ ใครคือคนที่ฉลาดและมีความเข้าใจในท่ามกลางพวกท่านหรือ? ก็ให้คนนั้นนำแดงชีวิตที่ดีออกมาเป็นงานแห่งความถ่อมใจและมีสติปัญญาเกิด ¹⁴ แต่ถ้าหัวใจของพวกท่านเต็มไปด้วยความขมแห่งความริษยาและมักใหญ่ใฝ่สูงแล้ว ก็อย่าโอ้อวดหรือมุสาต่อต้านความจริงเลย

¹⁵ ไม้ไผ่มีสติปัญญาที่ลงมาจากเบื้องบน แต่มาจากโลกนี้ ไม้ไผ่อยู่ฝ่ายวิญญาณ และถูกควบคุมโดยปีศาจ ¹⁶ เพราะที่ใดก็ตามที่มีความอิจฉา ริษยาและความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นก็มีความสับสนและการกระทำอันชั่วร้ายทุกอย่าง ¹⁷ แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้นมีความบริสุทธิ์เป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นสันติสุข ความอ่อนสุภาพ การตอบสนอง เต็มไปด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่อ่อนกำลัง และจริงใจ ¹⁸ และผลของความชอบธรรมนั้นถูกหว่านลงในสันติสุขท่ามกลางคนเหล่านั้นที่สร้างสันติ

Chapter 4

¹ การทะเลาะวิวาทและโต้เถียงกันท่ามกลางพวกท่านนั้นมาจากแหล่งใดหรือ? ไม่ได้มาจากความปรารถนาชั่วของพวกท่านที่ต่อสู้กันเองในท่ามกลางสมาชิกของพวกท่านหรืออย่างไร? ² พวกท่านปรารถนาและพวกท่านไม่ได้รับ พวกท่านเช่นฆ่าและอยากได้ของของคนอื่น พวกท่านไม่ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ พวกท่านก็ต่อสู้และทะเลาะวิวาทกัน พวกท่านไม่ได้เป็นเจ้าของก็เพราะว่าพวกท่านไม่ได้ขอ ³ พวกท่านขอและไม่ได้รับก็เพราะพวกท่านขออย่างเลวร้าย คือ ขอไปเพื่อใช้ตอบสนองความปรารถนาชั่วของพวกท่าน

⁴ พวกท่านเป็นหญิงเล่นชู้ พวกท่านไม่รู้หรือว่าการเป็นมิตรกับโลกนี้คือการเป็นศัตรูต่อท่านพระเจ้า? ด้วยเหตุนี้ใครก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลกนี้ก็ทำให้เป็นศัตรูของพระเจ้า ⁵ หรือพวกท่านคิดว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นกล่าวอย่างไรประโยชน์ว่า "พระวิญญาณที่พระองค์ประทานให้อยู่ภายในพวกเรานั้นมีความหึงหวงอย่างรุนแรง?"

⁶ แต่พระเจ้าประทานพระคุณที่มากขึ้น ดังที่พระคัมภีร์กล่าวเอาไว้ว่า "พระเจ้าต่อสู้ผู้ที่หึงหวงจองหอง แต่ประทานพระคุณให้แก่คนที่ถ่อมใจ" ⁷ ดังนั้นจงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมารและมันจะหนีไปจากพวกท่าน

⁸ จงเข้ามาใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเข้ามาใกล้พวกท่าน พวกท่านผู้เป็นคนบาป จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่านคนสองใจ จงให้หัวใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ ⁹ จงโศกเศร้า คร่ำครวญ และร้องไห้ จงให้คนที่หัวเราะเปลี่ยนเป็นร้องไห้ และคนที่ชื่นชมยินดีเปลี่ยนเป็นคร่ำครวญ

¹⁰ จงถ่อมใจลงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะยกชูพวกท่านขึ้น

¹¹ พี่น้องเอ๋ย อย่าพูดต่อต้านกันและกัน คนที่พูดต่อต้านพี่น้องของเขาหรือตัดสินพี่น้องของเขาก็ต่อต้านกฎบัญญัติและตัดสินกฎบัญญัติ ถ้าพวกท่านตัดสินกฎบัญญัติ พวกท่านก็ไม่ได้เป็นผู้ทำตามกฎบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ¹² มีเพียงผู้เดียวที่ประทานกฎบัญญัติและตัดสินได้ พระองค์คือผู้คนที่สามารถให้ชีวิตและทำลายชีวิตได้ แล้วพวกท่านเป็นใครหรือที่จะมาตัดสินเพื่อนบ้านของพวกท่านอย่างนั้นหรือ?

¹³ บัดนี้จงฟัง พวกท่านผู้กล่าวว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้ พวกเราจะเข้าไปในเมืองนี้ ใช้เวลาหนึ่งปีที่นี่เพื่อค้าขายและทำกำไร" ¹⁴ ใครจะรู้หรือว่าวันพรุ่งนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น และชีวิตของพวกท่านจะเป็นอย่างไร? เพราะพวกท่านเป็นหมอกที่ปรากฏในช่วงเวลาสั้นๆ และจากนั้นก็จางหายไป

¹⁵ แทนที่จะเป็นอย่างนั้น พวกท่านสมควรกล่าวว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าปรารถนา พวกเราจะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น" ¹⁶ แต่ตอนนี้พวกท่านกำลังโอ้อวดแผนงานแห่งความจองหองของพวกท่าน การโอ้อวดทั้งหมดเป็นความชั่วร้าย ¹⁷ ดังนั้นใครก็ตามที่รู้ว่าทำได้อย่างไรแล้วไม่ทำ เขาก็ทำบาป

Chapter 5

¹ บัดนี้จึงมาเถิด พวกท่านผู้มั่งคั่ง จงร้องไห้และคร่ำครวญเพราะความลำเค็ญจะมาถึงพวกท่าน ² ความมั่งคั่งของพวกท่านได้ถูกทำให้เสื่อมทราม และเสื้อผ้าของพวกท่านถูกแมลงกัดกิน ³ ทองและเงินของพวกท่านถูกทำให้สึกกร่อน การสึกกร่อนเหล่านั้นจะเป็นพยานต่อหน้าพวกท่าน มันจะเป็นเหมือนดังไฟเผาผลาญเนื้อหนังของพวกท่าน พวกท่านได้สะสมทรัพย์สมบัติของพวกท่านเพื่อวาระสุดท้าย

⁴ ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานก็ส่งเสียงร้องดัง ค่าจ้างที่พวกท่านได้ยึดไว้จากคนงานเก็บเกี่ยวในทุ่งนาของพวกท่าน เสียงร้องของผู้เก็บเกี่ยวก็ดังไปถึงพระกระรณขององค์พระเจ้าจอมเจ้านาย ⁵ พวกท่านได้ใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยในโลกนี้และปล่อยตัวตามใจปรารถนาของพวกท่าน พวกท่านบำรุงเลี้ยงหัวใจของพวกท่านเพื่อมาถึงวันประหาร ⁶ พวกท่านได้กล่าวโทษและประหารผู้ชอบธรรมโดยที่เขายังไม่ได้ต่อต้านพวกท่านเลย

⁷ พี่น้องเอ๋ย ดังนั้นจงอดทนจนกว่าจะถึงวันแห่งการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูเถิด ชาวนาทั้งหลายต่างก็รอคอยการเก็บเกี่ยวอย่างคึกคักจากพื้นแผ่นดิน เขารอคอยด้วยความอดทนจนกระทั่งแผ่นดินจะได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู ⁸ พวกท่านเองก็เช่นเดียวกัน จงอดทน จงทำให้ใจของพวกท่านเข้มแข็ง เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เข้ามาใกล้แล้ว

⁹ พี่น้องเอ๋ย อย่าบ่นว่า อย่าต่อต้านกันและกัน เพื่อพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา ดูเถิด การพิพากษานั้นยืนรออยู่ที่ประตู ¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย จงเอาการทนทุกข์และการอดทนของบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งกล่าวในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นตัวอย่างเถิด ¹¹ พวกเรานับถือบรรดาคนเหล่านั้นที่อดทนว่าเป็นผู้ที่ได้รับพร พวกท่านได้ยืนถึงความอดทนของโยบ และพวกท่านรู้ถึงพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพระองค์มีความเมตตาและสงสารมากเพียงใด

¹² เหนือสิ่งอื่นใด พี่น้องของข้าพเจ้า จงอย่าสาบาน ไม่ว่าจะโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือโดยคำสัตย์ปฏิญาณอื่นใด "ใช่" ก็หมายถึง "ใช่" และ คำว่า "ไม่" ของท่านก็จึงหมายถึง "ไม่" เพื่อพวกท่านจะไม่ตกอยู่ภายใต้การพิพากษา

¹³ มีผู้ใดในพวกท่านที่ทนทุกข์ลำบากหรือ? จงให้เขาอธิษฐาน มีผู้ใดที่ชื่นชมยินดีหรือ? จงให้เขาร้องเพลงสรรเสริญ ¹⁴ มีผู้ใดในพวกท่านที่เจ็บป่วยหรือ? จงให้เขาเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักร และให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อ เติมเขาด้วยน้ำมันในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁵ คำอธิษฐานแห่งความเชื่อจะรักษาคนป่วย และพระเจ้าจะทำให้เขาลุกขึ้นได้ ถ้าเขากำบาป พระเจ้าจะยกโทษให้แก่เขา

¹⁶ ดังนั้นจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษา คำอธิษฐานของคนหนึ่งที่ชอบธรรมมีพลังอย่างเข้มแข็งมาก ¹⁷ เอลิยาห์เป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกับพวกเรา เขาได้อธิษฐานอย่างร้อนรนเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกลงมาตลอดแผ่นดินเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน ¹⁸ และเอลิยาห์ได้อธิษฐานอีกครั้ง ฟ้าสวรรค์ก็ให้ฝนลงมา และแผ่นดินก็เกิดดอกออกผล

¹⁹ พี่น้องของข้าพเจ้า ถ้าหากคนใดในท่ามกลางพวกท่านหันเหไปจากความจริง และมีบางคนนำเขากลับคืนมา ²⁰ ก็ให้คนนั้นรู้ว่าผู้ที่นำคนบาปคนหนึ่งกลับคืนมาจากวิถีที่หันเหของเขาจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตาย และจะปกปิดความบาปมากมายเอาไว้ได้

Book: 1 Peter

1 Peter

Chapter 1

¹ เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ถึงพี่น้องต่างชาติที่กระจัดกระจายไปและผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย ² ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์เพื่อจะเชื่อฟังพระเยซูคริสต์และได้รับการประพรมด้วยโลหิตของพระองค์ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด

³ ขอบอกถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าและพระบิดาขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ พระองค์ได้ประทานการบังเกิดใหม่ให้แก่พวกเราเพื่อจะดำเนินชีวิตในความหวังโดยผ่านการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์ ⁴ นี่เป็นมรดก ซึ่งจะไม่พินาศ ยังยืนถาวร และไม่ร่วงโรยไป ซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ⁵ พวกท่านได้รับการคุ้มครองโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าทางความเชื่อเพื่อความรอดซึ่งพร้อมจะปรากฏในวาระสุดท้าย

⁶ พวกท่านมีความยินดีอย่างยิ่งในเรื่องนี้ ถึงแม้ว่าเวลานี้พวกท่านจำเป็นต้องโศกเศร้าเนื่องจากปัญหาต่างๆ มากมาย ⁷ สิ่งนี้มีไว้เพื่อเป็นการพิสูจน์ความเชื่อของพวกท่านซึ่งมีค่ายิ่งกว่าทองคำที่เสื่อมสลายได้แม้ว่ามันจะถูกทดสอบด้วยไฟก็ตาม สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อความเชื่อของพวกท่านจะนำไปสู่ผลลัพธ์คือการสรรเสริญ สง่าราศี และเกียรติในวันที่พระเยซูคริสต์ทรงสำแดง

⁸ พวกท่านไม่ได้มองเห็นพระองค์ แต่พวกท่านยังรักพระองค์ พวกท่านไม่ได้มองเห็นพระองค์เวลานี้ แต่พวกท่านเชื่อในพระองค์และชื่นชมยินดีจนเกินกว่าที่จะกล่าวได้ และเต็มไปด้วยสง่าราศี ⁹ บัดนี้พวกท่านกำลังรับสิ่งที่เปี่ยมผลของความเชื่อของพวกท่านเอง คือความรอดแห่งจิตวิญญาณของพวกท่าน ¹⁰ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้ค้นหาและสอบถามอย่างละเอียดเกี่ยวกับความรอดนี้ เกี่ยวกับพระคุณที่จะเป็นของพวกท่าน

¹¹ พวกเขาได้ค้นหาเพื่อจะรู้ถึงบุคคลใดและเวลาใดที่พระวิญญาณของพระคริสต์ผู้สถิตอยู่ในพวกเขาได้ตรัสกับพวกเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อพระวิญญาณกำลังบอกพวกเขาล่วงหน้าเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของพระคริสต์และสิ่งต่างๆ ที่มีสง่าราศีหลังจากนั้น ¹² เป็นที่ประจักษ์ต่อผู้เผยพระวจนะว่า พวกเขาไม่ได้ปรนนิบัติสำหรับตัวพวกเขาเอง แต่สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อบรรดาผู้เทศนาข่าวประเสริฐได้แจ้งสิ่งต่างๆ เหล่านี้แก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งส่งมาจากสวรรค์ สิ่งเหล่านี้แม้แต่ทูตสวรรค์ก็ยังปรารถนาจะได้ดู

¹³ จงเตรียมจิตใจของท่านให้พร้อม จงมีสติ วางความหวังของพวกท่านอย่างเต็มเปี่ยมไว้ในพระคุณที่จะถูกประทานมาให้พวกท่านเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงได้รับการสำแดง ¹⁴ ดังเช่นบุตรที่เชื่อฟัง จงอย่าประพฤติตามความปรารถนาต่างๆ ที่พวกท่านได้ทำตามเมื่อพวกท่านยังขาดความรู้

¹⁵ แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจึงอบริสุทธิในการประพฤติทุกอย่างของพวกท่านด้วย ¹⁶ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า "จงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์" ¹⁷ ดังนั้นถ้าพวกท่านเรียกพระองค์ว่า "พระบิดา" คือผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรมและตามการกระทำของแต่ละคน จงดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงในเวลาที่พวกท่านอยู่ในโลกนี้

¹⁸ ท่านรู้ว่าไม่ใช่ด้วยเงินหรือทองที่เสื่อมสลายได้ให้พวกท่านจากการประพฤติอันโง่เขลาซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้จากบรรพบุรุษของพวกท่าน ¹⁹ แต่พวกท่านได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตอันประเสริฐของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเหมือนลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างใดๆ

²⁰ พระคริสต์ทรงถูกเลือกไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ทรงเปิดเผยต่อพวกท่านในวาระสุดท้ายนี้ ²¹ โดยทางพระองค์ พวกท่านจึงเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และประทานพระเกียรติสิริให้แก่พระองค์ ดังนั้นความเชื่อและความหวังของพวกท่านจึงอยู่ในพระเจ้า

²² ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้วโดยการเชื่อฟังความจริง นี่คือการประพฤติของความรักที่จริงใจแบบพี่น้อง ดังนั้นจงตั้งใจจริงในการรักกันและกัน ²³ ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดที่เน่าเสียง่าย แต่มาจากเมล็ดที่ไม่สามารถย่อยสลายได้ คือพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่

²⁴ สำหรับ "เนื้อหนังทั้งสิ้นเป็นเหมือนต้นหญ้า และศัสดิ์ศรีทั้งสิ้นของมันก็เป็นเหมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป ²⁵ แต่พระวจนะขององค์พระเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิตย์" นี่คือนิยามของข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

Chapter 2

¹ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละทิ้งความชั่วทั้งหมด การหลอกลวง ความหน้าซื่อใจคด ความริษยาและการใส่ร้ายทุกอย่าง ² เช่นเดียวกับการกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมจิตวิญญาณที่ไร้สิ่งเจือปน เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้นในความรอด ³ ถ้าท่านได้ซึมแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตา

⁴ จงมาหาพระองค์ผู้ซึ่งเป็นศิลาที่มีชีวิต ที่ถูกผู้คนปฏิเสธแล้ว แต่กลับถูกเลือกจากพระเจ้าให้เป็นของมีค่าของพระองค์ ⁵ ดังนั้นท่านทั้งหลายก็เหมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เพื่อเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์

⁶ มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า "ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือก และล้ำค่า ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย"

⁷ เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่ "ศิลาที่ช่างก่อได้ปฏิเสธนั้น ได้กลายเป็นศิลาที่หัวมุมแล้ว" ⁸ และ "เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้พวกเขาล้ม" พวกเขาสะดุดเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่พวกเขาถูกกำหนดให้ทำ

⁹ แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงครอบครอง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกาศการกระทำที่ยอดเยี่ยมของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืดมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ¹⁰ ครั้งหนึ่งท่านทั้งหลายไม่ได้เป็นชนชาติ แต่บัดนี้พวกท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว พวกท่านไม่ได้รับพระกรุณา แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว

¹¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านเหมือนพวกท่านเป็นคนต่างชาติและเป็นผู้สัญจร ให้ละเว้นจากความปรารถนาของเนื้อหนังที่ทำสงครามกับจิตวิญญาณของพวกท่าน ¹² พวกท่านจงมีการประพฤติที่ดีท่ามกลางคนต่างชาติ เพื่อว่าถ้าพวกเขาตีเียนพวกท่านว่าเป็นคนทำสิ่งชั่วร้ายนั้น พวกเขาอาจสังเกตเห็นการกระทำที่ดีของพวกท่าน และสรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะเสด็จมา

¹³ จงยอมเชื่อฟังสิทธิอำนาจของมนุษย์ทุกคน เพื่อประโยชน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เชื่อฟังกษัตริย์ยิ่งใหญ่ที่สุด ¹⁴ และบรรดาเจ้าเมือง ผู้ซึ่งถูกส่งไปลงโทษผู้กระทำชั่วและสรรเสริญผู้ที่ทำความดี ¹⁵ เพราะนี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ว่า ในการทำดีนั้นพวกท่านจะไม่พูดเรื่องไร้สาระของคนโง่ ¹⁶ จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่อย่าใช้เสรีภาพของท่านเป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงเป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า ¹⁷ จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์

¹⁸ คนรับใช้ทั้งหลาย จงอยู่ภายใต้้นายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่เพียงแต่จะต้องอยู่ภายใต้้นายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงนายที่ร้ายด้วย ¹⁹ มันเป็นที่น่าสรรเสริญถ้าผู้ใดทนความเจ็บปวดทุกข์ทรมานในขณะที่ได้รับความอยู่ดีธรรมเพราะการตระหนักถึงพระเจ้า ²⁰ เพราะถ้าหากพวกท่านทำบาปแล้วต้องมาอดทนในขณะที่ถูกลงโทษ อย่างนั้นจะมีความน่าเชื่อถือมากได้อย่างไร? แต่ถ้าพวกท่านทำดีแล้วต้องทนทุกข์ทรมานในขณะที่ถูกลงโทษ นี่จึงเป็นที่น่าสรรเสริญจากพระเจ้า

²¹ เพราะนี่เป็นสิ่งที่คุณได้รับการทรงเรียก เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างไว้ เพื่อพวกท่านจะได้ทำตามอย่างพระองค์ ²² "พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย" ²³ เมื่อเขากล่าวประจานต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงโต้ตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงข่มขู่กลับ แต่พระองค์ทรงมอบพระองค์เองไว้แก่ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม

²⁴ พระองค์ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ต้นไม้นั้น เพื่อที่ว่าเราจะได้มีส่วนในบาปอีกต่อไป และเพื่อให้เรามีชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรม ด้วยรอยฟกช้ำของพระองค์ทำให้พวกท่านได้รับการเยียวยา ²⁵ พวกท่านทุกคนเป็นเหมือนแกะที่หลงหายไป แต่บัดนี้ท่านได้กลับมาหาผู้เลี้ยงแกะ และผู้เลี้ยงแห่งจิตวิญญาณของพวกท่านแล้ว

Chapter 3

- ¹ ด้วยวิธีนี้ พวกท่านที่เป็นภรรยา จงเชื่อฟังสามีของพวกท่าน จงทำเช่นนี้เพราะถ้าสามีบางคนไม่เชื่อฟังพระวอนะ แม้โดยปราศจากคำพูดแต่พวกเขาอาจมาเชื่อได้โดยผ่านทางพฤติกรรมของภรรยาของพวกเข ² เพราะพวกเขาจะได้เห็นการประพฤติที่จริงใจของพวกท่านด้วยความเคารพ
- ³ อย่าให้เป็นการประดับกายนอก คือการถักผม ประดับด้วยทองคำ หรือเสื้อผ้ากันสมัย ⁴ แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ และความงามที่ไม่รู้เสื่อมสลายของวิญญาณที่อ่อนโยนและเจียมสงบ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อพระพักตร์พระเจ้า
- ⁵ เพราะว่าบรรดาสตรีผู้บริสุทธิ์ในสมัยก่อนนั้น ผู้ซึ่งหวังในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายโดยยอมเชื่อฟังสามีของตน ⁶ เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัม และเรียกท่านว่านาย เดียวนี้พวกท่านเป็นลูกหลานของเธอ ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และถ้าพวกท่านไม่มีความหวาดกลัวปัญหาใดๆ
- ⁷ ในท่านเองเดียวกันผู้เป็นสามีทั้งหลายก็จงอยู่กับภรรยาของพวกท่านด้วยความเข้าใจ ในฐานะผู้หยิ่งคนหนึ่งซึ่งเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า พวกท่านจงให้เกียรติแก่ภรรยาของพวกท่านเหมือนเป็นกายาร่วมรับชีวิตอันเป็นพระคุณ จงทำเช่นนี้เพื่อคำอธิษฐานของพวกท่านจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวาง
- ⁸ สุดท้ายนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน และอ่อนน้อมถ่อมตน ⁹ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่ว หรืออย่าดำตอการดำ แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร เพราะพระองค์ได้ทรงเรียกให้พวกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก
- ¹⁰ "ผู้ที่ต้องการรักษาชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันที่ดี ก็ให้ผู้นั้นยับยั้งลิ้นของตนจากความชั่วและริมฝีปากของเขาจากการพูดล่อลวง ¹¹ ให้เขาหันออกไปจากสิ่งที่ไม่ดีและให้ทำในสิ่งที่ดี ให้เขาแสวงหาความสุขและดำเนินตามนั้น ¹² เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระภรรยของพระองค์สดับฟังคำอ้อนวอนของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ทำความชั่ว"
- ¹³ ผู้ใดเล่าจะทำร้ายพวกท่านได้ ถ้าพวกท่านใส่ใจประพฤติความดี? ¹⁴ แต่ถ้าพวกท่านต้องทนทุกข์ เพราะทำสิ่งถูกต้อง พวกท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวอะไรที่พวกเขากลัว อย่าคิดวิตกไปเลย
- ¹⁵ แต่จงตั้งพระคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ในใจของพวกท่านว่าเป็นองค์บริสุทธิ์ จงเตรียมพร้อมเสมอที่จะตอบทุกคนที่ถามพวกท่านว่า ทำไมพวกท่านมีความเชื่อมั่นในพระเจ้า จงทำเช่นนี้ด้วยความอ่อนโยนและความเคารพ ¹⁶ จงมีจิตสำนึกที่ดีเพื่อให้คนที่ดูหมิ่นชีวิตที่ดีของพวกท่านในพระคริสต์จำต้องละอายใจเพราะพวกเขาพูดต่อว่าพวกท่านเหมือนกับว่าพวกท่านเป็นผู้กระทำชั่ว ¹⁷ ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดีย่อมดีกว่าเพราะการประพฤติชั่ว
- ¹⁸ เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเพราะความบาป พระองค์ผู้ชอบธรรมต้องทนทุกข์เพื่อเราที่เป็นผู้ไม่ชอบธรรม ก็เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่พระองค์ทรงมีชีวิตรุ่งขึ้นโดยพระวิญญาณ ¹⁹ โดยพระวิญญาณ พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณทั้งหลายที่ในเวลานี้ถูกกักขังอยู่ ²⁰ พวกวิญญาณเหล่านั้นไม่ได้เชื่อฟัง เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงถอดถอนรอยในสมัยของโนอาห์ ในช่วงวันทั้งหลายที่มีการต่อเรื่อนั้น และพระเจ้าได้ทรงช่วยเพียงไม่กี่คนให้รอดพ้น มีเพียงแปดคนที่รอดพ้นจากน้ำนั้นได้
- ²¹ นี่คือนิยามลักษณะของพิโรธพิศมัยที่ช่วยพวกท่านให้รอดพ้นในเวลานี้ ไม่ใช่เป็นการชำระมลทินทางกาย แต่เป็นการวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อจะมีมโนธรรมที่ดี โดยผ่านการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ²² พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จสู่สวรรค์ พวกทูตสวรรค์ พวกผู้มีอำนาจ และผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลายต้องยอมจำนนต่อพระองค์

Chapter 4

¹ ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังแล้ว ก็จงเตรียมตัวของพวกท่านเองด้วยความตั้งใจอย่างเดียวกันนี้ เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็เลิกจากความบาป ² เป็นผลให้บุคคลเช่นนี้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังนี้เพื่อทำตามใจปรารถนาของมนุษย์อีกต่อไป แต่เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้า

³ พวกท่านได้ใช้เวลามากพอแล้วในการทำสิ่งที่คนต่างชาติทั้งหลายต้องการทำคือ การใช้ชีวิตอยู่ในกิเลสตัณหา ความลุ่มหลง การมึนเมา การเฉลิมฉลองเมาสุรา การเลื่องอย่างหรูหรา และการไหว้รูปเคารพที่เป็นการกระทำอันน่ารังเกียจ ⁴ พวกเขาคิดว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดที่พวกท่านไม่ร่วมประเพณีตัวอย่างเหลวไหลในสิ่งเหล่านี้กับพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาก็กล่าวร้ายพวกท่าน ⁵ พวกเขาจะต้องให้การแก้พระองค์ผู้ทรงพร้อมแล้วที่จะพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁶ ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้ประกาศแก่คนที่ตายไปแล้วด้วย แม้ว่าพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่พวกเขาจะมีชีวิตในจิตวิญญาณตามอย่างพระเจ้า

⁷ อวสานของสิ่งที่ทั้งปวงมาใกล้แล้ว เหตุฉะนั้น จงรู้จักสงบใจและมีสติในความคิดของพวกท่านเพื่อเห็นแก่คำอธิษฐานทั้งหลาย ⁸ เหนือสิ่งทั้งปวงจงรักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะว่าความรักก็ปกคลุมความผิดบาปมากมายได้ ⁹ จงต้อนรับเสียงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น

¹⁰ ตามที่แต่ละคนได้รับของประทาน ก็ให้ใช้ของประทานนั้นเพื่อปรนนิบัติกันและกัน จงใช้ของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อในรูปแบบต่างๆ ¹¹ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าว ก็ขอให้กล่าวตามพระวอนะของพระเจ้า ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติ ขอให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในทุกสิ่งโดยทางพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริและฤทธานุภาพจงมีแด่พระเยซูคริสต์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

¹² ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าประหลาดใจที่มีการทดสอบด้วยไฟเกิดขึ้นกับพวกท่าน อย่าถือว่าเป็นบางสิ่งแปลกประหลาดที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน ¹³ แต่ขอให้พวกท่านจงชื่นชมยินดีในการที่พวกท่านได้มีส่วนร่วมในบรรดาความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าพวกท่านจะได้มีความชื่นชมยินดีและชื่นใจเมื่อพระสง่าราศีของพระองค์ปรากฏด้วยเช่นกัน ¹⁴ ถ้าพวกท่านถูกดำเนินเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็ได้รับพระพรเพราะพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน

¹⁵ แต่อย่าให้ผู้ใดในพวกท่านต้องทุกข์ลำบากเนื่องจากการเป็นฆาตกร เป็นขโมย เป็นคนทำชั่ว หรือเป็นคนที่ชอบวุ่นวายในเรื่องของคนอื่น ¹⁶ แต่ถ้าผู้ใดทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมี ความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะชื่อนั้น

¹⁷ เพราะเวลาสำหรับการพิพากษาจะต้องเริ่มต้นจากครอบครัวของพระเจ้า หากต้องเริ่มต้นที่พวกเราแล้ว ผลลัพธ์สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข้าพเจ้าของพระเจ้าจะเป็นอย่างไรหนอ? ¹⁸ และ "ถ้าหากคนชอบธรรมยังรอดพ้นได้อย่างยากเย็นแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นกับคนอธรรมและคนบาปเล่า?" ¹⁹ เพราะฉะนั้นขอให้บรรดาผู้ที่ทุกข์ทรมานเพราะพระประสงค์ของพระเจ้า จงฝากจิตวิญญาณของพวกเขากับองค์พระผู้สร้างผู้ทรงสัตย์ซื่อในการกระทำนั้นเถิด

Chapter 5

¹ ข้าพเจ้ากำลังตักเตือนบรรดาผู้อาวุโสในท่ามกลางพวกท่าน ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นอาวุโส และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏด้วย ² จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ภายใต้การดูแลของพวกท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความพินใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการให้พวกท่านรับใช้ ไม่ใช่เพื่อผลกำไรที่น่าอับอาย แต่ด้วยความกระตือรือร้น ³ จงอย่าประพฤติตนเหมือนเป็นเจ้านายที่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้นที่พวกท่านดูแลอยู่ แต่จงเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ⁴ และเมื่อพระผู้เลี้ยงยิ่งใหญ่เสด็จมา พวกท่านจะได้รับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ไม่มีวันร่วงโรย

⁵ ในทำนองเดียวกัน พวกท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมเชื่อฟังบรรดาผู้อาวุโส ขอให้พวกท่านทุกคนสวมใส่ความถ่อมใจและรับใช้ซึ่งกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนหยิ่งจองหอง แต่พระองค์ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ ⁶ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกพวกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร ⁷ จงมอบทุกสิ่งที่เป็นความกระวนกระวายของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยพวกท่าน

⁸ จงมีสติ จงเฝ้าระวังให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร วนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงโตคำราม เทียวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ ⁹ จงต่อสู้กับศัตรูนั้น ด้วยใจมั่นคงในความเชื่อของพวกท่าน พวกท่านรู้ว่าขุนชนของบรรดาผู้เชื่อทั่วโลกก็กำลังอดทนกับความทุกข์ยากในแบบเดียวกันนี้

¹⁰ หลังจากที่คุณต้องทนทุกข์ในขณะนี้ พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านไปสู่ศักดิ์ศรีนิรันดร์ในพระคริสต์ จะทรงกระทำให้พวกท่านดีพร้อม จะทรงก่อร่างพวกท่านขึ้น และเสริมกำลังพวกท่าน ¹¹ ขอพระองค์ทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

¹² ข้าพเจ้าถือว่าซิลวานัส เป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์คนหนึ่ง และข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายสั้นๆ ถึงพวกท่านโดยผ่านทางเขา ข้าพเจ้ากำลังเตือนสติและเป็นพยานแก่พวกท่านว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เขียนนี้เป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า จงยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น ¹³ ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ในบาบิโลน ผู้ซึ่งทรงเลือกสรรไว้เช่นเดียวกับพวกท่าน ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน เช่นเดียวกัน มาร์โกผู้เป็นบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่านด้วย ¹⁴ จงกักตักกันด้วยธรรมเนียมจูบเพื่อแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์เถิด

Book: 2 Peter

2 Peter

Chapter 1

¹ จากซีโมนเปโตร ผู้เป็นทาสและอัครทูตของพระเยซูคริสต์ ถึงบรรดาคนเหล่านั้นที่ได้รับความเชื่ออันมีค่าเช่นเดียวกับที่พวกเราได้รับ คือความเชื่อในความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ² ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนขึ้นในการมีความรู้ถึงพระเจ้าและพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

³ ทุกสิ่งเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าสำหรับชีวิตและการดำเนินตามทางพระเจ้าได้ประทานมาให้แก่พวกเราโดยผ่านการมีความรู้ของพระเจ้า ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและความดีเลิศของพระองค์ ⁴ โดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ พระองค์ได้ประทานพระสัญญาอันประเสริฐและยิ่งใหญ่แก่พวกเรา เพื่อว่าพวกท่านจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า เมื่อพวกท่านได้หลีกหนีจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะความปรารถนาต่างๆ ที่ชั่วร้าย

⁵ เพราะเหตุผลนี้ พวกท่านจงทำอย่างดีที่สุดเพื่อเพิ่มความดีเข้ากับความเชื่อของพวกท่าน เพิ่มความรู้เข้ากับความรู้ ⁶ เพิ่มการบังคับตนเข้ากับความรู้ เพิ่มความอดทนเข้ากับการบังคับตน เพิ่มการดำเนินในทางของพระเจ้าเข้ากับความอดทน ⁷ เพิ่มความรักอันพี่น้องเข้ากับการดำเนินในทางของพระเจ้า และเพิ่มความรักเข้ากับความรักอันพี่น้อง

⁸ ถ้าสิ่งเหล่านี้อยู่ในพวกท่านและเติบโตภายในพวกท่าน พวกท่านจะไม่เป็นหมันหรือไม่เกิดผลในการมีความรู้ของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁹ แต่ผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ ก็เป็นคนที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน สัมไปว่าเขาได้รับการชำระจากความผิดบาปทั้งหลายในอดีตของเขาแล้ว

¹⁰ เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงทำอย่างดีที่สุดเพื่อให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของพวกท่านมั่นคง เพราะถ้าพวกท่านทำสิ่งเหล่านี้ พวกท่านจะไม่สะดุดล้ม ¹¹ เพราะโดยวิธีนี้ จะมีการจัดเตรียมอย่างสมบูรณ์สำหรับพวกท่านเพื่อจะเข้าไปในราชอาณาจักรนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา

¹² เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าพร้อมเสมอที่จะเตือนสติพวกท่านถึงสิ่งเหล่านี้ แม้ว่าท่านรู้สิ่งเหล่านี้แล้ว และถึงแม้ว่าพวกท่านเข้มแข็งอยู่ในความจริงที่พวกท่านมีในเวลานี้ก็ตาม ¹³ เป็นการเหมาะสมที่ข้าพเจ้าจะคิด จะกระตุ้นพวกท่านให้ระลึกถึง ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในเต็นท์นี้ ¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าอีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งเต็นท์ของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว ¹⁵ ข้าพเจ้าจะพยายามในทุกหนทางเพื่อจะได้เห็นพวกท่านยังคงระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอแม้หลังจากที่ข้าพเจ้าจากไปแล้ว

¹⁶ เพราะพวกเรามีได้คล้ายตามเรื่องโกหกที่ถูกแต่งไว้อย่างเจสียวดลาดเมื่อพวกเราบอกพวกท่านเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่พวกเราได้เห็นอำนาจของพระองค์ด้วยตาของพวกเราเอง ¹⁷ เพราะพระองค์ทรงได้รับเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดาเมื่อมีพระสุรเสียงจากพระองค์ผู้ทรงพระสิริอันยิ่งใหญ่มาถึงพระองค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านผู้นี้มาก" ¹⁸ พวกเราได้ยินพระสุรเสียงนี้จากสวรรค์ด้วยตัวของพวกเราเอง ในขณะที่พวกเราได้อยู่กับพระองค์บนภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น

¹⁹ พวกเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะเอาใจใส่ต่อคำเหล่านั้น เหมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงรุ่งอรุณจะขึ้น และดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย ²⁰ เหนือสิ่งอื่นใด พวกท่านต้องเข้าใจว่า ไม่มีคำเผยพระวจนะใดที่มาจากการศึกษาความหมายเอาเองของใครบางคน ²¹ ไม่มีคำเผยพระวจนะใดที่มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา

Chapter 2

¹ พวกผู้พยากรณ์เท็จได้มายังประชาชน และพวกผู้สอนเท็จจะมาหาพวกท่านด้วยเช่นเดียวกัน พวกเขาจะแอบเอาลัทธินอกกรีตอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และพวกเขาจะปฏิเสธองค์เจ้านายผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และพวกเขาจะนำความพินาศอย่างจับพลันมาถึงตนเอง ² จะมีหลายคนที่ประพฤติตามอย่างพวกเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย ³ และด้วยความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อหาผลประโยชน์จากพวกท่าน การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เป็นซ้ำ และความหายนะของพวกเขาจะไม่กลับไหลไป

⁴ เพราะว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักพวกเขาลงไปสู่นรก และได้มัดพวกเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืดเบื้องล่างจนกว่าจะถึงวันพิพากษา ⁵ เช่นเดียวกัน พระองค์ไม่ได้ทรงยกเว้นโลกสมัยโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ส่งสารแห่งความชอบธรรม พร้อมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอดในคราวที่พระองค์ได้ทรงทำให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรมนั้น ⁶ พระเจ้าได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นถ้ำถ้ำด้วย เพื่อให้เป็นตัวอย่างถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนที่ประพฤติชั่ว

⁷ แต่อย่างเช่นโลกผู้ชอบธรรม เขาถูกกดขี่โดยการประพฤติตามของผู้คนที่ไร้ศีลธรรม ⁸ ด้วยเหตุนี้ผู้ชอบธรรมคนนั้นซึ่งอาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกเขาทุกวัน ต้องทุกข์ทรมานในใจที่ชอบธรรมของเขาเหตุเพราะสิ่งที่เขาได้เห็นและได้ยิน ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยผู้คนที่ดำเนินในทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะยึดพวกคนอธรรมไว้เพื่อจะลงโทษพวกเขาในวันแห่งการพิพากษา

¹⁰ เรื่องนี้เป็นความจริงโดยเฉพาะสำหรับคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามความปรารถนาอันเสื่อมทรามของเนื้อหนัง และสำหรับคนที่ดูหมิ่นสิทธิอำนาจ คนที่ก่อกวนและประพฤติตามอำเภอใจ พวกเขาไม่หวาดกลัวที่จะกล่าวประณามบรรดาคนที่มีสง่าราศี ¹¹ พวกทูตสวรรค์มีฤทธิ์และกำลังมากกว่า แต่ก็ไม่ได้กล่าวดูหมิ่นคนเหล่านั้นต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹² แต่พวกสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความคิดเหล่านี้ที่ถูกสร้างมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า พวกเขากล่าวประณามสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจเลย พวกเขาจะถูกทำลาย ¹³ พวกเขาจะรับรางวัลของการกระทำผิดของพวกเขา พวกเขาคิดว่าการเล่นเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน พวกเขาต่างปรือยและมีมลทิน พวกเขาเพลิดเพลินอยู่กับการกระทำที่หลอกลวงในขณะที่พวกเขากำลังกินเลี้ยงร่วมกับพวกท่าน ¹⁴ ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยราคะตัณหา พวกเขาไม่เคยอับกับการทำบาป พวกเขาปล่อยคนที่มีจิตใจไม่มั่นคงให้กระทำความผิด ใจของพวกเขาขึ้นกับความโลภ พวกเขาเป็นพวกนุทรที่ถูกแช่งสาป

¹⁵ พวกเขาละทิ้งทางที่ถูกต้อง หลงไปดำเนินตามทางของบาเลอมนบุตรชายเบโธร์ ผู้ที่ชอบรับคำตอบแทนสำหรับความอธรรม ¹⁶ แต่เขาถูกต่อว่าเพราะการละเมิดของเขาเอง ลาไธตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์เพื่อยับยั้งความบ้าคลั่งของผู้พยากรณ์คนนั้น

¹⁷ คนเหล่านี้เป็นบ่อน้ำพุที่ปราศจากน้ำ เป็นเมฆหมอกที่ถูกพายุพัดไป หมอกแห่งความมืดทึบถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้ว ¹⁸ พวกเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว พวกเขาปล่อยผู้คนด้วยตัณหาแห่งเนื้อหนัง พวกเขาชักชวนผู้ที่พยายามหนีจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด ¹⁹ พวกเขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นเป็นอิสระ แต่ตัวพวกเขาเองยังเป็นการของความเสื่อมโทรม เพราะว่ามนุษย์เป็นทาสของสิ่งที่ครอบงำเขา

²⁰ ถ้าหากพวกเขามีรอดจากความเสื่อมโทรมของโลกนี้โดยการมีความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดแล้ว และพวกเขากลับหลงเข้าไปพัวพันและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บันปลายของพวกเขาที่จะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนต้น ²¹ เพราะการที่พวกเขาไม่ได้รู้จักทางแห่งความชอบธรรมนั้นก็ยังจะดีกว่าการที่พวกเขาได้รู้แล้วแต่กลับหันหลังให้กับพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ประทานมาให้แก่พวกเขา ²² สุภาษิตนี้เป็นความจริงสำหรับพวกเขาคือ "สุนัขได้กลับไปกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ขำระล้างตัวแล้วแต่กลับไปคลุกนอนในโคลนอีก"

Chapter 3

- ¹ ท่านที่รักทั้งหลาย นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน และจดหมายทั้งสองฉบับนี้เขียนเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจที่ทำให้ความคิดจิตใจอันบริสุทธิ์ของพวกท่านดีขึ้น ² เพื่อพวกท่านจะได้ระลึกถึงถ้อยคำทั้งหลายที่พวกผู้พยากรณ์บริสุทธิ์ได้กล่าวไว้ในอดีต และระลึกถึงคำบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่ไว้ไว้โดยผ่านทางเหล่าอัครทูตของพวกท่าน
- ³ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้าย จะพวกคนที่ชอบเยาะเย้ยเข้ามา พวกเขาจะเยาะเย้ยและดำเนินตามความปรารถนาของตน ⁴ พวกเขาจะกล่าวว่า "คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน? เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว ทุกสิ่งก็เป็นอยู่เหมือนเดิมตั้งแต่ทรงสร้างโลก"
- ⁵ พวกเขาจงใจลืมน้ำท่วมฟ้าและแผ่นดินโลกนั้นเกิดขึ้นจากการแยกออกจากน้ำ โดยพระดำรัสสั่งของพระเจ้านานมาแล้ว ⁶ และโดยผ่านทางสิ่งเหล่านี้ โลกในช่วงเวลานั้นก็ได้ถูกทำลายลงด้วยน้ำท่วม ⁷ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ ทั้งท้องฟ้าและแผ่นดินโลกก็ได้ถูกสงวนไว้สำหรับไฟโดยทางพระดำรัสสั่งอย่างเดียวกัน พวกมันถูกสงวนไว้เพื่อสำหรับวันแห่งการพิพากษาและความพิณาศของบรรดาคนอธรรม
- ⁸ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าลืมนี่เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องบรรดาพระสัญญาของพระองค์ เหมือนอย่างกับบางคนเฉื่อยช้านั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยต่อพวกท่าน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดในพวกท่านต้องพิณาศเลย แต่ทรงให้โอกาสแก่ทุกคนได้กลับใจใหม่
- ¹⁰ แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมย ท้องฟ้าจะหายไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะถูกเผาด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่จะถูกเปิดเผย
- ¹¹ เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ พวกท่านควรจะเป็นคนเช่นใด? พวกท่านสมควรมีชีวิตที่บริสุทธิ์และอยู่ในทางของพระเจ้า ¹² พวกท่านควรคอยท่าและเร่งให้วันของพระเจ้ามาถึง ในวันนั้นท้องฟ้าจะถูกทำลายด้วยไฟ และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง ¹³ แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น พวกเราจึงคอยท่าท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่
- ¹⁴ เพราะฉะนั้น ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกท่านยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ พวกท่านก็จงให้พระองค์ทรงพบพวกท่านอยู่ในสันติสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ ¹⁵ นอกจากนี้ จงถือว่าความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นโอกาสที่จะให้คนรอด เช่นเดียวกับเปาโลผู้เป็นน้องชายที่รักของเราที่ได้เขียนถึงพวกท่านด้วยสติปัญญาที่ได้ประทานแก่เขา ¹⁶ เปาโลพูดสิ่งเหล่านี้ไว้ในจดหมายทุกฉบับของเขาซึ่งมีสิ่งต่างๆ ที่เข้าใจยาก พวกคนเขลาและไม่มั่นคงได้บิดเบือนสิ่งต่างๆ เหล่านี้ พวกเขาจึงทำสิ่งนี้กับพระคัมภีร์ข้ออื่นๆ ด้วย นี่จึงเป็นเหตุที่ทำให้ตัวพวกเขาพิณาศ
- ¹⁷ เพราะเหตุนี้ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อพวกท่านรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว จงปกป้องตัวเองให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ถูกทำให้หลงผิดตามการหลอกลวงของคนไร้ศีลธรรม และพวกท่านก็จะสูญเสียความสัตย์ซื่อของพวกท่านไป ¹⁸ แต่จงจำเริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

Book: 1 John

1 John

Chapter 1

¹ สิ่งซึ่งมีมาตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งพวกเราได้ยืม ซึ่งพวกเราได้เห็นด้วยตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้มองดู และสัมผัสด้วยมือของพวกเรานั้น คือ พระวาจาแห่งชีวิต ² และชีวิตที่พวกเราได้รู้จัก ที่พวกเราได้เห็น และเป็นพยาน พวกเราประกาศชีวิตนิรันดร์นี้แก่ท่าน ซึ่งเป็นชีวิตที่อยู่กับพระบิดา และมาปรากฏแก่พวกเรา

³ สิ่งที่พวกเราได้เห็นและได้ยืม พวกเราก็ตอบประกาศให้ท่านทราบ เพื่อท่านจะได้มีสามัคคีธรรมกับพวกเรา สามัคคีธรรมของพวกเรากับพระบิดา และพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ⁴ และพวกเราเขียนสิ่งเหล่านี้ให้แก่ท่านเพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเราจะได้สมบูรณ์

⁵ นี่เป็นข้อความที่พวกเราได้ยืมจากพระองค์ และประกาศแก่ท่าน ว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดในพระองค์เลย ⁶ ถ้าพวกเรา กล่าวว่าพวกเราสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังเดินอยู่ในความมืด พวกเราก็ก้าวไกลและไม่ได้นำชีวิตตามความจริง ⁷ แต่ถ้าพวกเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ที่ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็ตอบสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระพวกเราจากความบาปทั้งสิ้น

⁸ ถ้าพวกเราบอกว่าพวกเราไม่มีบาป พวกเราก็ตอบหลอกลวงตัวเอง และความจริงก็ไม่มีในตัวพวกเราเลย ⁹ แต่ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกโทษความบาปของพวกเรา และชำระพวกเราจากการอธรรมทั้งสิ้น ¹⁰ ถ้าพวกเราบอกว่า พวกเราไม่ได้ทำบาป พวกเราก็อำพรางพระองค์เป็นผู้มูสา และพระวจนะของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในพวกเรา

Chapter 2

¹ ลูกเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้ามีผู้ใดทำบาป พวกเราก็มองคืพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมทรงช่วยทูลขอพระบิดา ² พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างบาปของพวกเราและไม่ใช่แค่บาปของพวกเราเท่านั้น แต่สำหรับคนทั้งโลกด้วย ³ ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงรู้ว่าพวกเราต้องรักพระองค์ หากพวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์

⁴ ผู้ที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักพระเจ้า" แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ก็เป็นคนโกหก และความจริงไม่มีในตัวเขา ⁵ แต่ผู้ใดก็ตามที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้านั้นก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นแล้วอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้พวกเราจึงรู้ว่าเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ ⁶ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระเจ้าผู้นั้นก็ควรดำเนินอย่างที่เราเห็นพระเยซูคริสต์ทรงดำเนิน

⁷ ท่านที่รัก ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน แต่เป็นบัญญัติเก่าซึ่งพวกท่านมีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก บัญญัติเก่านั้นคือคำที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาแล้ว ⁸ ข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่แก่พวกท่าน ซึ่งเป็นความจริงในพระคริสต์และในท่านทั้งหลาย เพราะความมืดกำลังผ่านพ้นไป และแสงแห่งความจริงก็ส่องอยู่แล้ว

⁹ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความมืด ¹⁰ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในความสว่างนั้นไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาสะดุด ¹¹ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด เขาไม่ทราบว่าจะไปไหน เพราะความมืดทำให้ตาของเขาบอด

¹² ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงพวกท่านผู้เป็นบุตรที่รัก เพราะว่าความบาปของพวกท่านได้รับการอภัยเพราะพระนามของพระองค์ ¹³ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา เพราะพวกท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม เพราะพวกท่านได้ชนะมารร้ายนั้น ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นเด็ก เพราะพวกท่านรู้จักพระบิดา ¹⁴ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา เพราะพวกท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม เพราะพวกท่านมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และพวกท่านได้ชนะมารร้ายนั้นแล้ว

¹⁵ อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น ¹⁶ เพราะทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความหยิ่งผยองของชีวิต ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก ¹⁷ โลกและสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังล่องไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

¹⁸ ลูกทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ตามที่พวกท่านได้ยินมาว่า ปฏิปักษ์ของพระคริสต์กำลังมา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์มากมายได้มาแล้ว เช่นนี้พวกเราจึงรู้ว่า นี่เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ¹⁹ พวกเขาได้ออกไปจากพวกเรา แต่พวกเขาไม่ได้มาจากพวกเรา เพราะถ้าเขาทั้งหลายมาจากพวกเรา พวกเขาก็จะอยู่กับพวกเราต่อไป แต่เมื่อเขาทั้งหลายได้ออกไปแล้ว นั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้มาจากพวกเรา

²⁰ แต่พวกท่านมีการเจิมตั้งจากองค์บริสุทธิ์แล้ว และท่านทั้งหลายก็รู้ความจริง ²¹ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนจดหมายถึงพวกท่านไม่ใช่เพราะพวกท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำสาปไม่ได้มาจากความจริง

²² ใครคือผู้บอสา ผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? ผู้นั้นเป็นปฏิปักษ์พระคริสต์ ด้วยเหตุนี้เขาปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ²³ ผู้ใดปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดา

²⁴ จงให้สิ่งที่พวกท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ถ้าสิ่งที่พวกท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย พวกท่านก็ดำรงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย ²⁵ และนี่เป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ให้แก่เราคือชีวิตนิรันดร์ ²⁶ ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความเหล่านี้ถึงพวกท่าน กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่อาจนำท่านทั้งหลายหลงไป

²⁷ สำหรับท่านทั้งหลาย การเจิมที่พวกท่านได้รับจากพระองค์ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนพวกท่าน แต่การเจิมของพระองค์นั้นจะสอนทุกสิ่งแก่พวกท่านและเป็นความจริง และไม่ใช่ความเท็จ และจงดำรงอยู่ในพระองค์ตามที่พวกท่านได้รับการสอนนั้น ²⁸ และบัดนี้ ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ปรากฏ พวกเราจะได้มีใจกล้า และไม่ละอายต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมา ²⁹ ถ้าพวกท่านรู้ว่าพระองค์ชอบธรรม พวกท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความเที่ยงธรรมได้บังเกิดมาจากพระองค์

Chapter 3

¹ ดูก่อน ความรักของพระบิดาที่ประทานให้แก่พวกเราเป็นเช่นใด ที่พวกเราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และพวกเราเป็นเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ โลกไม่รู้จักพวกเราเพราะโลกไม่รู้จักพระองค์ ² ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้พวกเราเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่สำแดงว่าพวกเราเป็นอย่างไร เราทั้งหลายรู้ว่าเมื่อพระคริสต์ปรากฏ พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์อย่างที่เราองค์ทรงเป็น ³ ทุกคนที่มีความหวังใจเช่นนี้ เกี่ยวกับพระองค์ก็ให้ชำระตนให้บริสุทธิ์อย่างที่เราองค์ทรงบริสุทธิ์

⁴ ทุกคนที่ทำบาปก็ประพฤติดุจดั่งมนุษย์ เพราะบาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ ⁵ พวกท่านรู้ว่าพระคริสต์ได้ทรงปรากฏ เพื่อนำความบาปออกไป และในพระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย ⁶ ผู้ใดที่อยู่ในพระองค์ ผู้นั้นไม่กระทำบาป ส่วนผู้ใดที่ยังคงกระทำบาป ผู้นั้นยังไม่เห็นพระองค์หรือรู้จักพระองค์

⁷ ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติชอบก็เป็นผู้ชอบธรรมเหมือนอย่างที่เราองค์ทรงชอบธรรม ⁸ ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารได้กระทำบาปตั้งแต่นั้นมา ด้วยเหตุนี้ พระบุตรของพระเจ้าจึงมาปรากฏเพื่อพระองค์จะทรงทำลายกิจการของมาร

⁹ ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะเมล็ดพันธุ์ของพระเจ้าดำรงอยู่ในผู้นั้น เขาไม่อาจดำเนินในการกระทำบาปได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า ¹⁰ ด้วยเหตุนี้บุตรของพระเจ้า และลูกของมารจึงถูกเปิดเผย ผู้ที่มีได้ประพฤติชอบ และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า

¹¹ นี่เป็นข้อความที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก ว่าให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน ¹² พวกเราอย่าเป็นเหมือนคานีที่มาจากมารและได้ขำน้องของตนเอง เหตุใดเขาจึงขำน้อง ก็เพราะการกระทำของเขาชั่วและการกระทำของน้องนั้นชอบธรรม

¹³ พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย อย่าประหลาดใจที่โลกเกลียดชังพวกท่าน ¹⁴ เราทั้งหลายรู้ว่า พวกเราได้ออกจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะพวกเรา รักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รัก ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความตาย ¹⁵ ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตนผู้นั้นก็เป็นผู้ฆ่าคน และท่านก็รู้ว่าผู้ฆ่าคนนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย

¹⁶ ดังนั้นแหละพวกเราจึงรู้จักความรัก เพราะพระคริสต์ทรงยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย พวกเราจึงควรจะสละชีวิตของพวกเราเพื่อพี่น้องเช่นกัน ¹⁷ แต่ผู้ใดที่มีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่มีใจเมตตา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นได้อย่างไร? ¹⁸ ลูกที่รักของข้าพเจ้า อย่าให้พวกเรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเรามาจากความจริงและพวกเรานั้นใจต่อพระพักตร์พระองค์ ²⁰ เพราะถ้าใจของพวกเราล้าโทษตัวพวกเรา พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าใจของพวกเรา และพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง ²¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราทั้งหลายไม่ได้กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความมั่นใจต่อพระเจ้า ²² ไม่ว่าเราทั้งหลายจะขอสิ่งใด พวกเราก็จะได้รับจากพระองค์ เพราะพวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และทำในสิ่งที่เป็นที่พอพระทัยพระองค์

²³ นี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และรักซึ่งกันและกัน ตามพระบัญญัติที่พระองค์ได้ให้แก่พวกเรานั้น ²⁴ ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้าก็อยู่ในพระองค์ และพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเขา ด้วยเหตุนี้พวกเรารู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย โดยพระวิญญาณผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่พวกเรา

Chapter 4

¹ ท่านที่รัก อย่าเชื่อทุกวิญญาณ แต่จงพิสูจนวิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จมากมายออกไปในโลก ² ด้วยเหตุนี้ ท่านจะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเสด็จมาเป็นมนุษย์นั้น มาจากพระเจ้า ³ และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับพระเยซูว่ามาจากพระเจ้า นี่เป็นวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งพวกท่านได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว

⁴ ลูกที่รัก ท่านทั้งหลายมาจากพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ที่อยู่ในพวกท่านเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก ⁵ พวกเขามาจากโลก เหตุฉะนั้น สิ่งที่เขาพูดจึงมาจากโลกและโลกก็เชื่อฟังพวกเขา ⁶ เราทั้งหลายมาจากพระเจ้า ผู้ใดที่รู้จักพระเจ้าย่อมรักพวกเรา ผู้ที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าก็จะไม่ฟังพวกเรา โดยเหตุนี้เราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริง และวิญญาณแห่งความเท็จ

⁷ ท่านที่รักทั้งหลาย ให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า ⁸ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁹ เพราะเหตุนี้ ความรักของพระเจ้าย่อมปรากฏท่ามกลางพวกเรา คือพระเจ้าทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำเนินชีวิตโดยพระองค์ ¹⁰ ความรักที่ว่านี้ไม่ใช่เราทั้งหลายรักพระเจ้า แต่เป็นพระองค์ที่ทรงรักเราทั้งหลาย และทรงประทานพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของพวกเรา

¹¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักพวกเรา พวกเราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย ¹² ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงดำรงอยู่ในพวกเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในพวกเรา ¹³ ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงดำรงอยู่ในพวกเรา เพราะพระองค์ได้ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์เองแก่เราทั้งหลาย ¹⁴ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่าพระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรมาเป็นผู้ช่วยให้รอดของโลก

¹⁵ ผู้ใดที่ยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น และผู้นั้นอยู่ในพระเจ้า ¹⁶ ดังนั้น เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเรา พระเจ้าเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักนี้ก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น

¹⁷ ด้วยเหตุนี้ ความรักนี้จึงถูกทำให้สมบูรณ์ท่ามกลางเราทั้งหลาย เพื่อพวกเราจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นเช่นนั้น ¹⁸ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์ก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย เพราะความกลัวเข้ากับการลงโทษ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

¹⁹ เราทั้งหลายรักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราทั้งหลายก่อน ²⁰ ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดุง เพราะว่าเขาผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นได้ก็ไม่อาจรักพระเจ้าที่เขาองไม่เห็นได้ ²¹ และนี่เป็นพระบัญญัติที่พวกเราได้รับจากพระองค์ คือผู้ใดที่รักพระเจ้าย่อมรักพี่น้องของตนด้วย

Chapter 5

¹ ผู้ใดที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็เกิดจากพระเจ้า และผู้ใดที่รักพระบิดาย่อมรักบุตรที่เกิดจากพระองค์ด้วย ² ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายจึงรู้ว่า พวกเรารักบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อพวกเรารักพระเจ้าและประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ ³ เพราะนี่เป็นความรักต่อพระเจ้า คือการที่พวกเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นการ

⁴ เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้านั้นมีชัยชนะเหนือโลก และความเชื่อของพวกเราคือชัยชนะที่ชนะโลก ⁵ ใครเล่าที่ชนะโลก คือผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

⁶ นี่คือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่ได้มาด้วยน้ำเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต ⁷ มีพยานอยู่สามประการ ⁸ คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามสอดคล้องกัน

⁹ ถ้าพวกเรารับคำพยานของมนุษย์ พยานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ¹⁰ ผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นมีพยานอยู่ในตัวของเขา ผู้ใดที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา เพราะเขาไม่เชื่อคำพยานที่พระเจ้าทรงเป็นพยานในเรื่องพระบุตรของพระองค์

¹¹ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ¹² ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ส่วนผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต

¹³ ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงพวกท่านที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพวกท่านมีชีวิตนิรันดร์ ¹⁴ และนี่คือความมั่นใจที่เราทั้งหลายมีต่อพระองค์ คือถ้าพวกเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังพวกเรา ¹⁵ ถ้าเราทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงโปรดฟังพวกเรา ไม่ว่าพวกเราทูลขอสิ่งใด เราทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์

¹⁶ ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย ให้ผู้นั้นอธิษฐาน และพระเจ้าจะทรงประทานชีวิตแก่เขา ข้าพเจ้าหมายถึงบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย ส่วนบาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าให้อธิษฐานในเรื่องบาปนั้น ¹⁷ การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่

¹⁸ เราทั้งหลายรู้ว่า ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้า พระองค์จะคุ้มครองรักษาเขา และมารร้ายไม่อาจทำอันตรายเขาได้

¹⁹ เราทั้งหลายรู้ว่า พวกเราเกิดจากพระเจ้า และพวกเรารู้ว่า คนทั้งหลายอยู่ใต้มารร้าย

²⁰ แต่พวกเรารู้ว่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และประทานความเข้าใจให้แก่เราทั้งหลาย เพื่อที่พวกเราจะได้รู้จักองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในองค์ผู้เที่ยงแท้ คือในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และเป็นชีวิตนิรันดร์ ²¹ ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวจากรูปเคารพทั้งหลาย

Book: 2 John

2 John

Chapter 1

¹ จาก ผู้ปกครอง ถึงท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และบรรดาบุตรของท่านผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง และไม่ใช่เพียงแค่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่ทุกคนที่ได้ทราบความจริงก็รักด้วย ² เพราะความจริงดำรงอยู่ในพวกเราและจะอยู่กับพวกเราตลอดไป ³ ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์พระบุตรแห่งพระบิดา จะดำรงอยู่กับพวกเราในความจริงและในความรัก

⁴ ข้าพเจ้ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นว่าบุตรของพวกท่านบางคนดำเนินอยู่ในความจริง อย่างที่พวกเราได้รับพระบัญชาจากพระบิดา ⁵ บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านสุภาพสตรี มิใช่เหมือนว่าข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่แก่ท่าน แต่เป็นบัญญัติที่พวกเราได้มีมาตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว นั่นก็คือให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน ⁶ และความรักนี้ คือการที่พวกเราควรดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัติที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านจะดำเนินตาม

⁷ เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกไปในโลก และพวกเขาไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ นี่คือผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ⁸ จงระวังตัวให้ดี เพื่อท่านจะไม่สูญเสียสิ่งต่างๆ ที่พวกเราทุกคนได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อที่ท่านอาจได้รับรางวัลจนเต็มขนาด

⁹ ใครก็ตามที่คิดว่าตัวเองรู้ดีแล้วและไม่อยู่ในคำสอนของพระคริสต์ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในคำสอน ผู้นั้นก็มิทั้งพระบิดาและพระบุตร ¹⁰ ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาเข้าในบ้านของท่านและอย่าทักทายเขา ¹¹ เพราะว่าผู้ที่ทักทายเขาก็มีส่วนร่วมในการกระทำชั่วของเขา

¹² ข้าพเจ้ายังมีหลายสิ่งที่จะเขียนถึงท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่อยากเขียนสิ่งเหล่านี้ด้วยกระดาษและน้ำหมึก อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และพูดกับท่านโดยตรง เพื่อความยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม ¹³ บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกไว้ ได้ฝากความระลึกถึงมายังท่าน

Book: 3 John

3 John

Chapter 1

¹ จากผู้ปกครองถึงกายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง ² ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีความเจริญรุ่งเรืองเรื่องทุกประการและมีสุขภาพที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับจิตวิญญาณของท่านที่จำเริญอยู่นั้น ³ เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อพี่น้องบางคนได้มาและเป็นพยานถึงความจริงของท่านว่าท่านได้เดินในความจริง ⁴ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดีไปกว่านี้ คือการที่ได้ยินว่าบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินในความจริง

⁵ ท่านที่รัก ท่านได้ปฏิบัติอย่างสัตย์ซื่อทุกครั้งที่ท่านกระทำเพื่อพี่น้องและแขกแปลกหน้า ⁶ ผู้ซึ่งเป็นพยานต่อคริสตจักรถึงความรักของท่านต่อคริสตจักร ท่านทำการดีในการส่งพวกเขาให้เดินทางต่อไปเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ⁷ เพราะการที่พวกเขาออกไปนี้ก็เพื่อเห็นแก่พระนามนั้น โดยการไม่รับสิ่งใดจากคนต่างชาติ ⁸ ฉะนั้นพวกเราควรต้อนรับคนเหล่านี้เพื่อที่ว่าพวกเราจะเป็นเพื่อนร่วมงานเพื่อความจริง

⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนบางสิ่งถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกเขาไม่ยอมรับพวกเขา ¹⁰ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเผยการกระทำของเขา ในสิ่งที่เขาทำ เขากล่าวสิ่งไร้สาระกับพวกเราด้วยคำพูดชั่วร้าย เพราะไม่พอใจกับการกระทำเหล่านี้เขาจึงไม่ยอมรับพี่น้องเหล่านั้น เขาห้ามผู้ที่ต้องการที่จะทำและขับไล่พวกเขาออกจากคริสตจักร

¹¹ ท่านที่รัก อย่าเลียนแบบสิ่งที่เป็นความชั่วแต่เลียนแบบสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็เป็นคนของพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า ¹² เดเมตรีอัสเป็นพยานโดยทั้งหมดและโดยความจริงนั่นเอง พวกเราเองก็เป็นพยานและท่านก็รู้ว่คำพยานของพวกเราเป็นความจริง

¹³ ข้าพเจ้ามีหลายสิ่งที่จะเขียนถึงท่าน แต่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงท่านด้วยปากกาและน้ำหมึก ¹⁴ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็วๆ นี้ และพวกเราจะได้พูดกันต่อหน้า ¹⁵ ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาเพื่อนๆ ฝากคำทักทายมายังท่าน ขอฝากคำทักทายมายังเพื่อนๆ ที่นับตามชื่อที่เอ๋ยถึงทุกคน

Book: Jude

Jude

Chapter 1

¹ ยูดา ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และน้องชายของยากอบ เรียนคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียก ผู้เป็นที่รักในพระเจ้าพระบิดา และได้รับการรักษาไว้เพื่อพระเยซูคริสต์ ² ขอพระเมตตาคุณ และสันติสุข และความรัก เพิ่มแก่พวกท่านทวีมากยิ่งขึ้น

³ ท่านที่รักทั้งหลาย ขณะที่ข้าพเจ้าเพียรพยายามในการเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดร่วมกันของพวกเรา ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเพื่อเตือนสติพวกท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่คริสตชนทั้งหลายแล้ว ⁴ เพราะมีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างลับๆ คนเหล่านี้ถูกเล็งไว้เพื่อการพิพากษา พวกเขาเป็นคนอธรรมที่บิดเบือนพระคุณพระเจ้าของพวกเราเข้าสู่การชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธองค์จอมเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวของพวกเราคือพระเยซูคริสต์

⁵ บัดนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาอย่าเตือนพวกท่านว่า แม้ว่าครั้งหนึ่งพวกท่านได้รู้อยู่แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงช่วยผู้คนออกจากแผ่นดินอียิปต์ แต่ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์ ⁶ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาสถานภาพในสิริอำนาจของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ได้ทรงจองจำพวกเขาด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ไว้ในที่มืดเพื่อการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่ขึ้น

⁷ เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองทั้งหลายที่อยู่รอบๆ ที่ได้หลงตนไปกับการผิดประเวณี และความปรารถนาในกามวิปริต พวกเขาถูกแสดงให้เป็นตัวอย่างของผู้คนทุกชนจากการลงโทษในไฟนิรันดร์ ⁸ เช่นเดียวกัน กับผู้ที่เพื่อผืนทำให้ร่างกายของตนเป็นมลทิน พวกเขาได้ปฏิเสธผู้มีสิริอำนาจ และพวกเขาพูดจาหมิ่นประมาทต่อบรรดาผู้มีสง่าราศรี

⁹ แม้แต่หัวหน้าทูตสวรรค์มีคาเอล เมื่อท่านได้ถกเถียงและโต้แย้งกับมารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่กล้าพิพากษามันประมาทมาก ท่านเพียงกล่าวว่า "ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด" ¹⁰ แต่คนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่พวกเขาเองไม่เข้าใจ และสิ่งที่พวกเขาเข้าใจตามสัญญาตญาณของสัตว์ที่ไม่มีความคิด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขา ¹¹ วัชพืชมีแก่พวกเขา เพราะพวกเขาได้ดำเนินในทางของคานัน และกระโจนเข้าสู่ความผิดพลาดของบาโลมเพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ พวกเขาถูกทำให้พินาศไปในการกบฏของโคราห์

¹² คนเหล่านี้เป็นหินโสโครกที่ซ่อนตัวอยู่ในงานเลี้ยงแห่งความรักของพวกท่านเมื่อพวกเขาอยู่ในงานเลี้ยงกับพวกท่านอย่างไม่อาย พวกเขาเล็งดูเฉพาะคนที่เลี้ยงอาหารพวกเขาเองเท่านั้น พวกเขาเป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ลอยไปตามลม พวกเขาเป็นต้นไม้ในฤดูใบไม้ร่วงที่ปราศจากผล ซึ่งตายมาสองครั้งแล้ว เพราะถูกถอนทิ้งราก ¹³ พวกเขาเป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในทะเล ที่ซัดฟองแห่งความอับยศของตนเองออก พวกเขาเป็นดาวที่ลอยลับ เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดมิดตลอดกาล

¹⁴ เอโนคนคนที่เจ็ดนับจากอาดัมได้พยากรณ์ถึงพวกเขาว่า "ดูสิ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์หลายหมื่นของพระองค์ ¹⁵ พระองค์เสด็จมาเพื่อพิพากษาทุกคนพระองค์ทรงพิพากษากาธอรรสมุขอย่างหนึ่งที่พวกเขาได้กระทำอย่างชั่วร้ายและทุกถ้อยคำที่รุนแรงทั้งหลายที่คนบาปได้กล่าวร้ายต่อพระองค์" ¹⁶ คนเหล่านี้เป็นคนขี้น้ำ พูดจาซ่าซาค ที่ดำเนินตามความปรารถนาอันชั่วร้ายของพวกเรา พวกเขาเป็นคนโอ้อวด เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน

¹⁷ แต่ท่านที่รักทั้งหลาย จงจดจำคำพูดที่ได้กล่าวไว้ในอดีตโดยเหล่าอัครสาวกขององค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ¹⁸ พวกเขาได้กล่าวถึงพวกท่านว่า "ในยุคลสุดท้าย จะมีคนเยาะเย้ยที่ดำเนินตามความปรารถนาอันชั่วร้ายของพวกเรา" ¹⁹ คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาพวกเขาเป็นของโลกและปราศจากพระวิญญาณ

²⁰ แต่พวกท่านผู้เป็นที่รัก จงสร้างตัวท่านทั้งหลายในความเชื่ออันบริสุทธิ์ของพวกท่าน และอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²¹ จงรักษาตัวของพวกท่านไว้ในความรักของพระเจ้า และรอคอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราที่ทรงนำชีวิตนิรันดร์มาให้แก่พวกท่าน

²² จงเมตตาแก่คนเหล่านั้นที่สงสัย ²³ จงช่วยผู้อื่นโดยการดูดพวกเขาออกจากกองไฟ จงเมตตาต่อผู้อื่นด้วยความยำเกรง จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้านี้ที่ประจบประเียนด้วยเนื้อหนัง

²⁴ บัดนี้แต่ผู้ที่ทรงสามารถคุ้มครองพวกท่านจากการสะดุด และเป็นเหตุให้พวกท่านยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์อันสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และด้วยความยินดีอย่างเปี่ยมล้น ²⁵ ต่อพระเจ้าองค์พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราองค์เดียวผ่านองค์พระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา โดยพระสิริ อำนาจสูงสุด การครอบครองและฤทธิ์เดช ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป อาเมน

Book: Revelation

Revelation

Chapter 1

¹ วิญญาณของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์ เพื่อแสดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์เห็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า พระองค์ทรงให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ ² ยอห์นเป็นพยานเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าและเกี่ยวกับคำพยา言ของพระเยซูคริสต์ คือทุกสิ่งที่ท่านเห็น ³ ความสุขจึงมีแก่ผู้ที่อ่านและแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำเผยพระวจนะนี้ และบรรดาผู้เชื่อฟังทำตามสิ่งที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

⁴ ยอห์น ขอเรียนคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ ⁵ และจากพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นจากตาย และเป็นผู้ทรงครอบครองเหนือบรรดาคริสตจักรในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักพวกเราและทรงปลดปล่อยพวกเราจากบาปของพวกเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ ⁶ พระองค์ทรงตั้งพวกเราให้เป็นอาณาจักรหนึ่งและเป็นพวกปุโรหิตของพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอพระเกียรติและฤทธิเดชจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ อาเมน

⁷ นี่แน่ะ พระองค์กำลังเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนิมิตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ รวมถึงคนทั้งหลายที่แทงพระองค์ และทุกเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ ไซแล้ว อาเมน ⁸ พระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา ผู้ทรงเป็นอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด"

⁹ ข้าพเจ้าคือยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในความยากลำบาก และในราชอาณาจักร และในความทรหดอดทนในพระเยซู ข้าพเจ้าอยู่ที่เกาะปึกมอสเพราะพระวจนะของพระเจ้าและคำพยา言เกี่ยวกับพระเยซู ¹⁰ ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังเหมือนอย่างเสียงแตรมาจากข้างหลังข้าพเจ้า ¹¹ ตรัสว่า "จงเขียนสิ่งที่ท่านเห็นลงไปบนหนังสือ และส่งไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ด คือคริสตจักรที่เอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัน ธียาทิรา ซาร์ดิส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย"

¹² แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูว่าเป็นพระสุรเสียงของผู้ใดตรัสกับข้าพเจ้า และเมื่อข้าพเจ้าหันกลับมาข้าพเจ้าเห็นคนประทับที่ป้อมกำแพง ¹³ ในท่ามกลางคนประทับเหล่านั้นมีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ยาวคลุมพระบาท และทรงคาดแถบทองคำที่พระอุระ

¹⁴ พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ ¹⁵ พระบาทของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์เป็นเงางาม เหมือนทองสัมฤทธิ์ที่ถูกหลอมให้บริสุทธิ์แล้วในเตาหลอม และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำเชี่ยวมากมาย ¹⁶ พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ตอนที่ส่องแสงแรงกล้าที่สุด

¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนอย่างคนตาย พระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาวบนข้าพเจ้าและตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ¹⁸ เป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่นี่แน่ะ เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และเรากลือทุกัญญาแก่ทั้งหลายแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย

¹⁹ เพราะฉะนั้น จงเขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น คือสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ และสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้ ²⁰ ส่วนความล้ำลึกของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าเห็นในมือขวาของเรา และของคนประทับที่ป้อมกำแพงทั้งเจ็ดนั้น ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคนประทับที่เจ็ดคนนั้นก็คือคริสตจักรทั้งเจ็ด"

Chapter 2

- ¹ "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวา และทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า ² "เรารู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป และรู้เรื่องการทรยศและความทรยศอดทนของเจ้า เรารู้ว่าเจ้าไม่ยอมทนต่อพวกคนชั่วได้ เรารู้ว่าเจ้าทดสอบพวกที่อ้างตัวว่าเป็นอัครทูต แต่ไม่ได้เป็นจริง และเจ้าก็พบว่าพวกเขาโกหก
- ³ เรารู้ว่าเจ้ามีความทรยศอดทน และเจ้าต้องทนทุกข์อย่างมากเพราะนามของเรา และเจ้าไม่ได้อ่อนระอา ⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้าไว้ข้างหลัง ⁵ เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าหล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจใหม่และทำตามสิ่งที่เจ้าได้เคยทำในตอนแรกถ้าเจ้าไม่กลับใจ เราก็จะมาหาเจ้าและเราจะย้ายคันประทีปของเจ้าออกจากที่ของมัน
- ⁶ แต่เจ้ายังมีข้อดีอยู่ คือว่าเจ้าเกลียดชังความประพฤติของพวกนิโคเลาส์ ซึ่งเราเองก็เกลียดชังเช่นกัน ⁷ ใครมีหูก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย คนที่ชนะ เราจะให้เขามีสิทธิ์ที่จะกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า""
- ⁸ "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองสมิรณะว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับมีชีวิตอีกตรัสดังนี้ว่า ⁹ "เรารู้ถึงความยากลำบากและความยากจนของเจ้า แต่ว่าเจ้าก็ยังมี เรารู้เรื่องการกล่าวร้ายของพวกที่อ้างตัวว่าเป็นยิว แต่พวกเขาไม่ได้เป็น พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน
- ¹⁰ อย่ากลัวการทนทุกข์ที่เจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะ มารจะชังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อทดลองพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะทนทุกข์ลำบากเป็นเวลานานวัน แต่เจ้าจงซื้อสัตย์จนถึงวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า ¹¹ ใครมีหูก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย คนที่ชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย""
- ¹² "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเปอร์กาว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมตรัสว่า ¹³ " เรารู้ว่าเจ้าอาศัยอยู่ที่ไหน ที่นั่นเป็นที่ซึ่งซาตานครองบัลลังก์ ถึงกระนั้นเจ้าก็ยึดมั่นในนามของเรา เรารู้ว่าเจ้าไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่ยกย่องผู้เป็นพยานให้เรอย่างสัตย์ซื่อต้องถูกฆ่าท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่
- ¹⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าสองสามข้อ คือเจ้ามีบางคนที่ยึดมั่นคำสอนของบาลาอัมอยู่ที่นั่น ผู้ซึ่งสอนบาลาคให้วางสิ่งสะกดต่อหน้าเชื้อสายของพวกอิสราเอล คือให้พวกเขากินอาหารที่บูชารูปเคารพและล่วงประเวณี ¹⁵ เช่นเดียวกัน เจ้าก็มีคนที่ยึดมั่นคำสอนของพวกนิโคเลาส์ด้วย
- ¹⁶ เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่ ถ้าเจ้าไม่กลับใจ เราจะมาหาเจ้าโดยเร็ว และเราจะต่อสู้กับพวกเขาด้วยดาบในปากของเรา ¹⁷ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะเราจะให้มานาที่ซ่อนอยู่ และให้หินขาวอันมีนามใหม่จารึกไว้ซึ่งผู้ที่รับเท่านั้นจึงจะรู้""
- ¹⁸ จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรเมืองธียาตราว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรเหมือนอย่างเปลวไฟ และทรงมีพระบาทเหมือนทองคำสัมฤทธิ์ที่แวววาวตรัสดังนี้ว่า ¹⁹ "เรารู้จักถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป ทั้งความรัก ความเชื่อ การปรนนิบัติ และความทรยศอดทนของเจ้า และรู้ว่าสิ่งที่เจ้าได้ทำเมื่อไม่นานมานี้ดีกว่าสิ่งที่เจ้าได้ทำไปเมื่อตอนแรก
- ²⁰ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื้อเยเซเบล ที่อ้างตัวเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง เธอสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเราให้ผิดศีลธรรมทางเพศและให้กินอาหารบูชารูปเคารพ ²¹ เราให้โอกาสเธอเพื่อจะได้กลับใจใหม่ แต่เธอก็ไม่ประสงค์จะกลับใจจากการผิดศีลธรรมของเธอ
- ²² ดูเถิดเราจะโยนเธอไว้บนเตียงคนไข้ และโยนพวกที่ล่วงประเวณีกับเธอไว้ในความลำบากยิ่งใหญ่นอกจากว่าพวกเขาจะกลับใจจากการประพฤติชั่วของเธอ ²³ เราจะประหารลูกๆ ของเธอให้ตาย แล้วคริสตจักรทั้งหมดจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้ตรวจสอบความคิดและจิตใจ และเราจะให้กับเจ้าทั้งหลายแต่ละคนตามความประพฤติของพวกเจ้า
- ²⁴ สำหรับพวกเจ้าที่เหลืออยู่ในเมืองธียาตรา คือผู้ที่ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้ถึงสิ่งที่เขาเรียกว่าความล้ำลึกของซาตาน เรามอบเจ้าว่า 'เราจะไม่มอบภาระอื่นแก่เจ้า' ²⁵ ถึงอย่างไรก็ดี เจ้าจงยึดมั่นจนกว่าเราจะมา
- ²⁶ คนที่ชนะและผู้ที่ได้ทำตามสิ่งที่เราได้อำนาจที่สุด เราจะประทานสิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติกับเขา ²⁷ 'เขาจะปกครองดูแลคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนอย่างหม้อกระเบื้องที่ถูกพระองค์ตีแตกเป็นชิ้นๆ' ²⁸ เหมือนอย่างที่เราได้รับจากพระบิดาของเราแล้ว และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้กับเขาด้วย ²⁹ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

Chapter 3

- ¹ "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีส์ว่า 'พระองค์ผู้ทรงครองพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และดวงดาวทั้งเจ็ดนั้น ตรัสดังนี้ว่า "เรารู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป คือเจ้าได้ชื่อว่ามิมีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าตายแล้ว ² จงตื่นขึ้นและจงเสริมกำลังให้กับส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายแล้วนั้น เพราะว่าเราไม่พบความประพฤติที่ครบบริบูรณ์ของเจ้าในสายพระเนตรของพระเจ้า
- ³ เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกถึงสิ่งที่เจ้าเคยได้รับและได้ยืน จงทำตามสิ่งนั้นและจงกลับใจใหม่ เพราะถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเวลาใด ⁴ แต่เจ้าก็ยังมีสองสามชื่อในเมืองซาร์ดีส์ที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตนสกปรก และพวกเขาจะเดินไปกับเรา สวมชุดสีขาว เพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่เหมาะสมแล้ว
- ⁵ คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต และเราจะรับรองชื่อของเขาเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ ⁶ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""
- ⁷ "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้ว จะไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครสามารถเปิดได้นั้น ตรัสดังนี้ว่า ⁸ "เรารู้ถึงการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าเจ้า และไม่มีใครปิดได้ไว้ เรารู้ว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ทำตามถ้อยคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา
- ⁹ ดูสิ บรรดาคนที่เปื้อนพวงมาลัยของชาตนา พวกที่อ้างว่าพวกเขาเป็นยิวและไม่ได้เป็น แต่กลับโกหกนั้น เราจะทำให้พวกเขามากราบนอกแท่นเท้าของพวกเจ้า และให้พวกเขาทราบว่าเรารักพวกเขา ¹⁰ เพราะว่าเจ้าก็รักภาษาคำสั่งของเราด้วยความกรหมอดทน เราจะเผารักเขาเจ้าให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงคนทั่วทั้งโลก เพื่อจะทดลองคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนโลก ¹¹ เราจะมาในไม่ช้า จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อจะไม่ให้ใครชิงมงกุฎของเจ้าไปได้
- ¹² เราจะตั้งคนที่ชนะให้เป็นเสาหลักอยู่ในวิหารของพระเจ้าของเรา เขาจะไม่ออกไปจากภายนอกอีกเลยและเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้ชนะ ชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา (คือนครเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา) และนามใหม่ของเราด้วย ¹³ ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""
- ¹⁴ "จงเขียนถึงทูตสวรรค์ของคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียว่า "พระองค์ผู้เป็นพระอาเมน ทรงเป็นพยานที่น่าเชื่อถือและเป็นจริง ทรงเป็นผู้ครอบครองเหนือสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น ตรัสดังนี้ว่า ¹⁵ "เรารู้ถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไป คือว่าเจ้าไม่เย็นหรือไม่ร้อน เราอยากให้เราเย็นหรือร้อน ¹⁶ เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา
- ¹⁷ เพราะเจ้าพูดว่า 'ข้าร่ำรวย ข้ามีทรัพย์สมบัติมากมาย และข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย' เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสงสารอย่างมาก น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย ¹⁸ จงฟังคำแนะนำของเรา ให้ออกไปซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเราเพื่อเจ้าจะได้ร่ำรวย และให้ซื้อเสื้อสีขาวชุดใสเพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะได้เห็น
- ¹⁹ เราฝึกฝนทุกคนที่เรารัก และเราสอนพวกเขาว่าพวกเขาควรมีชีวิตอยู่อย่างไร เพราะฉะนั้น จงมีความกระตือรือร้นและกลับใจใหม่ ²⁰ ดูเถิด เรากำลังยืนอยู่ที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปในบ้านของเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา
- ²¹ คนที่ชนะ เราจะให้เขามีสิทธิ์นั่งกับเราบนบัลลังก์ของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์
- ²² ใครมีหูจงฟังสิ่งที่พระวิญญาณได้ตรัสกับคริสตจักรทั้งหลาย""

Chapter 4

¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าดู และข้าพเจ้าเห็นประตูที่เปิดอยู่ในสวรรค์ พระสุรเสียงแรกที่ข้าพเจ้าได้ยิน ตรัสกับข้าพเจ้าเหมือนอย่างเสียงแต่ว่า "จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากนี้" ² ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็อยู่ในพระวิญญาน และข้าพเจ้าเห็นพระบัลลังก์ตั้งอยู่ในสวรรค์และมีท่านผู้หนึ่งประทับบนพระบัลลังก์นั้น ³ ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้นปรากฏเหมือนนิลและหินสีแดงและมีรุ่งรอบๆ พระบัลลังก์นั้น รุ่งนั้นปรากฏเหมือนมรกต

⁴ รอบพระบัลลังก์นั้นมีบัลลังก์อีกยี่สิบสี่บัลลังก์ มีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น ทุกคนสวมเสื้อผ้าสีขาวและสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพวกเขา ⁵ มีฟ้าแลบ เสียงครื้นๆ และฟ้าร้อง ดังออกมาจากพระบัลลังก์นั้น และมีคบเพลิงเจ็ดอันจุดอยู่ตรงหน้าพระบัลลังก์คบเพลิงเหล่านั้นคือพระวิญญานทั้งเจ็ดของพระเจ้า

⁶ และตรงหน้าพระบัลลังก์นั้นเป็นเหมือนอย่างทะเลแก้ว ที่ใสเหมือนแก้วผลึก ในตรงกลางของพระบัลลังก์และรอบๆ พระบัลลังก์นั้น มีสิ่งมีชีวิตสี่ตนที่มีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

⁷ สิ่งมีชีวิตที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งมีชีวิตที่สองนั้นเหมือนโค สิ่งมีชีวิตที่สามนั้นมีหน้าเหมือนอย่างมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตที่สี่เหมือนนกอินทรีที่บินอยู่ ⁸ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น แต่ละตนมีปีกหกปีก และมีตาอยู่รอบๆ ทั้งข้างบนและข้างในเต็มไปหมด และพวกเขาร้องตลอดคืนตลอดวันไม่ได้หยุดเลย ว่า "บริสุกดิ์ บริสุกดิ์ บริสุกดิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธาานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา"

⁹ เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นถวายพระสิริ ถวายพระเกียรติ และคำขอบคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์และผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์นั้น ¹⁰ ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ท่านก็กรุดตัวลงเฉพาะพระพักตร์พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น และนมัสการแด่พระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และท่านเหล่านั้นถอดมงกุฎของพวกเขาออกวางตรงหน้าพระบัลลังก์ร้องว่า ¹¹ "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับพระสิริ และพระเกียรติและฤทธิเดช เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่และได้ถูกสร้างขึ้น"

Chapter 5

¹ แล้วในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น ข้าพเจ้าเห็นหนังสือม้วนซึ่งเขียนไว้ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ถูกผูกด้วยตราเจ็ดดวง ² ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงดังว่า "ใครเป็นผู้ที่สมควรเปิดหนังสือม้วนและแกะตราของมันออก?"

³ แต่ไม่มีใครในสวรรค์ หรือบนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลกที่สามารถเปิดหนังสือม้วนหรืออ่านหนังสือนั้น ⁴ ข้าพเจ้าก็ร้องไห้อย่างมาก เพราะไม่พบใครที่สมควรจะเปิดหนังสือม้วนหรืออ่านหนังสือนั้น ⁵ แต่มีคนหนึ่งในพวกผู้อาวูโสบอกกับข้าพเจ้าว่า "อย่าร้องไห้เลย ดูสิ สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ ซึ่งเป็นรากของดาวิด ทรงมีชัยชนะแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถเปิดหนังสือม้วนและตราทั้งเจ็ดได้"

⁶ ข้าพเจ้าเห็นพระเมษโปดกประทับยืนบริเวณตรงกลางของพระบัลลังก์และท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวูโส พระองค์ดูราวกับว่าพระองค์ถูกปลงพระชนม์แล้ว พระองค์ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีดวงตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่ถูกส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก ⁷ พระเมษโปดกเสด็จเข้ามา และทรงรับหนังสือม้วนจากพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์นั้น

⁸ เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวูโสยี่สิบสี่คนนั้น ก็หมอบกราบเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก แต่ละคนนั้นถือพิณและถือขามทองคำบรรจเครื่องหอมจนเต็ม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของบรรดาเหล่าผู้เชื่อ

⁹ เขาทิ้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ว่า "พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับหนังสือม้วนและทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกปลงพระชนม์ และด้วยพระโลหิตของพระองค์ทรงไถ่ประชาชนเพื่อถวายพระเจ้า จากคนทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ ¹⁰ พระองค์ทรงทำให้พวกเขาเป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก"

¹¹ แล้วข้าพเจ้ามองดูและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์มากมายอยู่รอบพระบัลลังก์รอบพวกสิ่งมีชีวิต และรอบบรรดาผู้อาวูโส พวกเขามีจำนวนเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ¹² พวกเขาร้องเสียงดังว่า "พระเมษโปดกผู้ถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นทรงสมควรได้รับฤทธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ พระสิริ และคำสรรเสริญ"

¹³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า "ขอให้คำสรรเสริญ พระเกียรติ พระสิริ และอำนาจที่จะครอบครอง จะมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิรันดร์"

¹⁴ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า "อาเมน" และบรรดาผู้อาวูโสก็ก้มกราบและนมัสการ

Chapter 6

- ¹ เมื่อข้าพเจ้ามองดูขณะพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่หนึ่งในเจ็ดดวงนั้น และข้าพเจ้าได้ยินสิ่งมีชีวิตคนหนึ่งในส่วนนั้นร้องเสียงดังเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องว่า "มาเถอะ" ² ข้าพเจ้าก็มองดู และมีม้าสีขาวตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้าตัวนั้นถือธนู และเขาได้รับมอบมงกุฏ เขาก็ออกไปอย่างมีชัยเพื่อได้ชัยชนะ
- ³ เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สอง ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สองร้องว่า "มาเถอะ" ⁴ แล้วม้าอีกตัวหนึ่งออกมาเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับมอบหมายให้เอาสันติภาพไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้ผู้คนฆ่ากัน ผู้ที่ขี่ม้านี้ได้รับมอบดาบใหญ่เล่มหนึ่ง
- ⁵ เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สาม ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สามร้องว่า "มาเถอะ" แล้วข้าพเจ้าเห็นม้าสีดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ถือตราซึ่งในมือของเขา ⁶ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงพูดดังออกมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นว่า "ข้าวสาส์นราคาสิทธิ์ละหนึ่งเดนาไรอัน ข้าวนาร์เลย์สามสิทธิ์ต่อหนึ่งเดนาไรอัน แต่เจ้าจงอย่าทำอันตรายน้ำมันและเหล้าองุ่น"
- ⁷ เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่สี่ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตที่สี่ร้องว่า "มาเถอะ" ⁸ แล้วข้าพเจ้าเห็นม้าสีเขียวหม่นตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้มีชื่อว่าความตาย และบรรกก็ติดตามเขามาด้วย ทั้งสองนี้ได้รับสิทธิอำนาจเหนือแผ่นดินโลกหนึ่งในสี่ส่วน ที่จะฆ่าด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยากด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน
- ⁹ เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่ห้า ข้าพเจ้าก็เห็นดวงวิญญาณซึ่งเป็นของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าได้แก่คนบูซาเพราะพระวอนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือ ¹⁰ เขาก็ทั้งหลายร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้ปกครองสูงสุด ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษาคคนที่อยู่บนแผ่นดินโลก และแก้แค้นแทนเลือดของพวกเขา" ¹¹ แล้วพระองค์ประทานเสื้อคลุมสีขาวให้พวกเขาแต่ละคน และพระองค์ตรัสว่าให้รอดต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง จนกว่าผู้ร่วมรับใช้ และพี่น้องชายหญิงของพวกเขาซึ่งถูกฆ่าแบบเดียวกับพวกเขาครบจำนวน
- ¹² เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงที่หก ข้าพเจ้าเห็นแผ่นดินไหวยิ่งใหญ่ ดวงอาทิตย์กลายเป็นสีดำมืดเหมือนกับเสื้อผ้ากระสอบ และดวงจันทร์เต็มดวงก็กลายเป็นเหมือนกับเลือด ¹³ ดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าตกลงมาบนพื้นโลก เหมือนกับต้นมะเดื่อที่ถูกลมแรงพัดจนผลที่ยังไม่สุกหล่นลงมา ¹⁴ ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่ถูกม้วนเก็บ และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากที่เดิม
- ¹⁵ แล้วกษัตริย์ทั้งหลายของโลก บรรดาคนสำคัญ บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชน ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและท่ามกลางโขดหินตามภูเขา ¹⁶ พวกเขาจึงร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า "จงล้มทับพวกเราเถิด จงซ่อนพวกเราให้พ้นจากพระพิภคตร์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก" ¹⁷ เพราะว่าวันยิ่งใหญ่แห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว ใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้?"

Chapter 7

¹ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก บนทะเลหรือบนต้นไม้ทุกต้น ² ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ท่านร้องด้วยเสียงดังต่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ว่า ³ "จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเล หรือต้นไม้ จนกว่าพวกเราจะได้ประทับตราบนหน้าผากของบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้าของพวกเรา"

⁴ ข้าพเจ้าได้ยินว่าจำนวนผู้ที่ได้รับการประทับตราแล้วมี 144,000 คน ซึ่งมาจากทุกเผ่าของอิสราเอล ⁵ จากเผ่ายูดาห์มี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่ารูเบนมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่ากาดีมี หนึ่งในสี่พันคน ⁶ จากเผ่าอาเชอร์มี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่าเนฟทาลีมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่ามันัสเสห์มี หนึ่งในสี่พันคน

⁷ จากเผ่าสิเมโอนมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่าเลวีมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่าอิสสาการมี หนึ่งในสี่พันคน ⁸ จากเผ่าเศบูลุนมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่าโยเซฟมี หนึ่งในสี่พันคน จากเผ่าเบนยามินมี หนึ่งในสี่พันคน ได้รับการประทับตรา

⁹ หลังจากสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้ามองดู และมีมหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ จากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์และเฉพาะพระพักตร์พระเมษโปดก พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและถือใบตาลอยู่ในมือของพวกเขา ¹⁰ และพวกเขาร้องเสียงดังว่า "ความรอดเป็นของพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระบัลลังก์ และเป็นของพระเมษโปดก"

¹¹ และทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบพระบัลลังก์ และรอบผู้อาวูโส และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และพวกเขาก็ก้มกราบต่อหน้าพระบัลลังก์ของพระองค์ พวกเขาทูลนมัสการพระเจ้า ¹² กล่าวว่า "อาเมน คำสรรเสริญ พระสิริ พระปัญญา คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธิเดช และพระกำลัง จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน"

¹³ แล้วคนหนึ่งใ้ในพวกผู้อาวูโสถามข้าพเจ้าว่า "คนที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเหล่านี้คือใคร? และพวกเขามาจากไหน?" ¹⁴ ข้าพเจ้าตอบเขาว่า "ท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว" และเขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า "คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากการยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อคลุมของพวกเขาด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดกจนขาวสะอาด"

¹⁵ เหตุฉะนั้น เขาก็หลายจึงได้อยู่หน้าพระบัลลังก์ของพระเจ้า และพวกเขานมัสการพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน พระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์จะทรงกางเต็นท์ของพระองค์เหนือพวกเขา ¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวอีก พวกเขาจะไม่กระหายอีกแล้ว ดวงอาทิตย์และความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป ¹⁷ เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระบัลลังก์นั้นจะทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของพวกเขา และพระองค์จะทรงนำพวกเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากดวงตาของเขากันหลาย"

Chapter 8

¹ เมื่อพระเมษโปดกแกะตราดวงที่เจ็ด ฟาสวรรค์ก็เขียนเป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ² แล้วข้าพเจ้ามองดูภูตสวรรค์เจ็ดองค์ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และแตรทั้งเจ็ดได้ถูกมอบให้แก่พวกภูตสวรรค์เหล่านั้น

³ มีภูตสวรรค์องค์หนึ่งถือขันทองคำเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าแท่นถวายเครื่องหอมบูชา เครื่องหอมมากมายได้ถูกมอบให้แก่ภูตสวรรค์เพื่อเขาจะมอบถวายพร้อมกับคำอธิษฐานมากมายของธรรมิกชนทั้งหลายบนแท่นถวายเครื่องหอมบูชาทองคำหน้าพระบัลลังก์ ⁴ ครั้นของเครื่องหอมบูชาพร้อมกับคำอธิษฐานของธรรมิกชนทั้งหลายก็ลอยจากมือของภูตสวรรค์ขึ้นไปต่อพระพักตร์พระเจ้า ⁵ ภูตสวรรค์นำเอาชั้นบรรจุเครื่องหอมบูชาและเติมไฟจากแท่นบูชาลงไปบนชั้นนั้น จากนั้นเขาจึงเทมันลงมายังโลก ทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องดังสนั่น เกิดฟ้าแลบสว่างจ้าและเกิดแผ่นดินไหว

⁶ ภูตสวรรค์ทั้งเจ็ดที่มีแตรเจ็ดอันเตรียมพร้อมที่จะเป่าแตร ⁷ ภูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรของเขา และมีพายุลูกเห็บและลูกไฟผสมกับเลือด ถูกเทลงมาบนแผ่นดินโลกเพื่อจะเผาหนึ่งในสามของโลก หนึ่งในสามของต้นไม้ถูกเผาไหม้ และพืชพันธุ์สีเขียวทั้งหมดถูกเผาไหม้

⁸ ภูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรของเขา มีบางสิ่งที่เหมือนกับภูเขาใหญ่ที่ลุกเป็นไฟถูกโยนลงมายังทะเล หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด ⁹ หนึ่งในสามของสิ่งทรงสร้างที่มีชีวิตในทะเลตายสิ้น หนึ่งในสามของเรือต่างๆ ถูกทำลาย

¹⁰ ภูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรของเขา และมีดาวใหญ่ดวงหนึ่งสว่างเหมือนคบเพลิงตกลงจากท้องฟ้าบนแม่น้ำหนึ่งในสามของแม่น้ำทั้งหลายและตกลงบนบ่อน้ำพุต่างๆ ¹¹ ดาวดวงนี้มีชื่อว่า "บอระเพ็ด" หนึ่งในสามของน้ำทั้งหมดเปลี่ยนเป็นรสขม และคนจำนวนมากต้องตายเพราะน้ำที่มีรสขม

¹² ภูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรของเขา และหนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ถูกไหม้ รวมถึงหนึ่งในสามของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามของดวงดาวด้วย หนึ่งในสามของดวงเหล่านี้จึงถูกทำให้มืดไป หนึ่งในสามของกลางวันและหนึ่งในสามของกลางคืนไม่มีความสว่าง

¹³ ข้าพเจ้ามองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงนกลอินทรีตัวหนึ่งที่กำลังบินอยู่เหนือศีรษะร้องเรียกด้วยเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ แก่คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลก เพราะแตรที่เหลือนี้อยู่ที่กำลังจะถูกเป่าโดยภูตสวรรค์ทั้งสามองค์"

Chapter 9

- ¹ จากนั้นทูตสวรรค์องค์ที่ห้าก็เป่าแตรของเขา ข้าพเจ้าเห็นดาวจากท้องฟ้าดวงหนึ่งตกลงมายังโลก ดาวดวงนั้นได้รับมอบกุญแจสำหรับช่องของหลุมที่ลึกจนหยั่งไม่ถึง ² เขาไขเปิดช่องของหลุมที่ลึกจนหยั่งไม่ถึง และมีควันพลุ่งออกมาจากช่องเหมือนกับควันจากเตาหลอมหิมา ดาวอาทิตย์และอากาศก็มืดไปเพราะควันที่ทะลักพลุ่งออกมาจากช่องนั้น
- ³ มีฝูงตึกเตนออกมาจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก และพวกมันได้รับอำนาจเหมือนกับเมฆป้องกันแผ่นดินโลก ⁴ พวกมันถูกห้ามไม่ให้ทำลายหญ้า พืชพันธุ์บนโลก หรือต้นไม้บนแผ่นดินโลก แต่เฉพาะผู้คนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าที่บนหน้าผากของพวกเขาเท่านั้น
- ⁵ พวกมันไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าประชาชนเหล่านั้น แต่ให้กรรมพวกเขาห้าเดือน ความทุกข์ทรมานของพวกเขาเหมือนถูกเมฆป้องกันต่อ ⁶ ในวันเหล่านั้นผู้คนจะเสาะหาความตาย แต่จะไม่พบ พวกเขาจะปรารถนาความตายอย่างมาก แต่ความตายจะหนีจากพวกเขาไป
- ⁷ ฝูงตึกเตนดูเหมือนฝูงนกกที่เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม บนศีรษะของพวกมันมีบางสิ่งที่เหมือนกับมงกุฎทองคำ และใบหน้าของพวกมันก็เหมือนกับใบหน้าของมนุษย์ ⁸ พวกมันมีเส้นผมเหมือนกับผมของผู้หญิง และฟันของพวกมันเหมือนกับฟันของสิงโต ⁹ พวกมันมีเสื้อเกราะเหมือนเสื้อเกราะเหล็ก และเสียงปีกของพวกมันเหมือนกับเสียงของรถม้าศึกและฝูงนกกที่กำลังวิ่งเข้าสู่สนามรบ
- ¹⁰ พวกมันมีหางที่ใช้ต่อเหมือนเมฆป้องกัน ในหางของพวกมันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ให้บาดเจ็บตลอดห้าเดือน ¹¹ พวกมันมีทูตแห่งหลุมที่ลึกจนหยั่งไม่ถึงเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ชื่อของมันในภาษาฮีบรูเรียกว่า อาบัตโดน และในภาษากรีกมันชื่อว่า อปอลลิโยน ¹² วัฏธวัชแรกผ่านพ้นไป ดูเถิด หลังจากนั้น ยังคงมีวัฏธวัชสองอย่างที่มา
- ¹³ ทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรของเขา และข้าพเจ้าได้ยินเสียงมาจากบรรดาเซ็งจนของแท่นบูชาทองคำที่ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ¹⁴ มีเสียงพูดกับทูตสวรรค์องค์ที่หกที่เป่าแตรนั้นว่า "จงปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดเอาไว้ที่แม่น้ำใหญ่ที่อยู่เฟรติส" ¹⁵ ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกเตรียมเอาไว้สำหรับชั่วโมงนั้น วันนั้น เดือนนั้น และปีนั้น ได้ถูกปล่อยมาเพื่อฆ่าหนึ่งในสามของมวลมนุษย์
- ¹⁶ ข้าพเจ้าได้ยินถึงจำนวนพลทหารที่นับบนหลังม้าว่ามีจำนวน 200,000,000 คน ¹⁷ นี่คือนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นเกี่ยวกับม้าทั้งหลาย และบรรดาผู้ขี่ม้าเหล่านั้น เสื้อเกราะของพวกเขาคือสีแดงเพลิง สีน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองกำมะถัน ศีรษะของม้าเหล่านั้นเหมือนศีรษะของสิงโต และมีไฟ ควัน และกำมะถันออกมาจากปากของพวกมัน
- ¹⁸ จำนวนหนึ่งในสามของมนุษย์ถูกฆ่าโดยภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้ คือ ไฟ ควัน และกำมะถันที่ออกมาจากปากของพวกมัน ¹⁹ เพราะอำนาจของม้าเหล่านั้นอยู่ในปากและในหางของพวกมัน หางของพวกมันเหมือนงูและพวกมันมีหัวหลายหัวเพื่อใช้ทำร้ายประชาชน
- ²⁰ สำหรับมนุษย์ที่เหลือที่ยังไม่ได้ถูกฆ่าโดยภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้ คือพวกคนที่ไม่ได้กลับใจจากการกระทำของตน หรือพวกเขาไม่ได้หยุดนมัสการผีชั่วและพวกอุปการะที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองแดง ก้อนหิน และไม้ คือ สิ่งต่างๆ ที่ไม่สามารถมองเห็น ได้ยิน หรือเดินได้ ²¹ พวกเขาที่ไม่ได้กลับใจจากการบาปกรรม จากเวทมนต์คาถา จากการทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือจากการประพฤติชั่วร้ายของพวกเขาก็

Chapter 10

¹ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์อำนาจอีกองค์หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ เขามีเมฆเป็นเสื้อคลุม และมีสายรัดอยู่เหนือศีรษะของเขา ใบหน้าของเขาเหมือนกับดวงอาทิตย์และเท้าของเขาเหมือนเสาเพลิง ² เขาก็หยิบหนังสือม้วนเล็กเล่มหนึ่งที่ถูกเปิดออกในมือของเขา เขาวางเท้าข้างขวาของเขานบนทะเล และวางเท้าซ้ายบนแผ่นดิน

³ แล้วเขาจึงตะโกนด้วยเสียงอันดังเหมือนกับเสียงสังโตะคำราม เมื่อเขาตะโกน ก็มีเสียงฟ้าร้องก้องเจ็ดพุดกับพวกเขาขึ้นมาว่า ⁴ เมื่อเสียงฟ้าร้องก้องเจ็ดพุดออกมา ข้าพเจ้ากำลังจะลงมือเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์กล่าวว่า "จงเก็บไว้เป็นความลับเกี่ยวกับสิ่งที่ฟ้าร้องก้องเจ็ดพุดนั้น จงอย่าเขียนลงไป"

⁵ แล้วทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าได้เห็นกำลังยืนอยู่บนทะเลและแผ่นดินก็ยกมือขวาของเขาขึ้นต่อฟ้าสวรรค์ ⁶ เขาสาบานโดยอ้างผู้หนึ่งซึ่งทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ผู้สร้างแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ผู้สร้างทะเลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่า "จะไม่มีการล่าช้าอีกต่อไป" ⁷ แต่ในวันที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเป่าแตรของเขานั้น ความล้าลึกของพระเจ้าจะสำเร็จ เหมือนอย่างที่เราได้เห็นประกาศต่อบรรดาผู้เผยพระวจนะที่เป็นผู้ใช้ของพระองค์

⁸ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากฟ้าสวรรค์กล่าวว่า ข้าพเจ้าอีกว่า "จงไปและเปิดหนังสือม้วนที่อยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์นั้นที่กำลังยืนอยู่บนทะเลและแผ่นดิน" ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์และบอกให้เขามอบหนังสือม้วนเล็กให้แก่ข้าพเจ้า เขาพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงรับหนังสือม้วนนี้และกินเข้าไป มันจะขมอยู่ในท้องของท่าน แต่เมื่ออยู่ในปากของท่านมันจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง"

¹⁰ ข้าพเจ้าจึงรับหนังสือม้วนเล็กจากมือของทูตสวรรค์และกินเข้าไป ถ้าอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็มีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไป มันกลับมีรสขมอยู่ในท้องของข้าพเจ้า ¹¹ จากนั้นมีใครบางคนที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "ท่านต้องเผยพระวจนะเกี่ยวกับประชาชนจำนวนมากชนชาติต่างๆ ภาษาต่างๆ และกษัตริย์จำนวนมาก"

Chapter 11

¹ ข้าพเจ้าได้รับไม้ธูปก่อนหนึ่งเพื่อใช้เป็นเหมือนไม้วัด ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งว่า "จงลุกขึ้นและวัดขนาดพระวิหารของพระเจ้ากับแท่นบูชา และนับจำนวนคนที่มีการในพระวิหารนั้น" ² แต่ไม่ต้องวัดลานด้านนอกพระวิหารเพราะได้มอบส่วนนั้นให้กับคนต่างชาติแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำนครอันบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน

³ เราจะให้สิทธิอำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา เพื่อเผยพระวจนะเป็นเวลา 1,260 วัน โดยที่นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ ⁴ พยานเหล่านี้คือต้นมะกอกสองต้นและเชิงตะเกียงสองอันที่ตั้งอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ⁵ ถ้าผู้ใดเลือกที่จะทำลายพวกเขา จะมีไฟออกมาจากปากของพวกเขาและเผาผลาญเหล่าศัตรูของพวกเขา ใครก็ตามที่ปรารถนาจะทำลายพวกเขาจะต้องถูกฆ่าเช่นนี้

⁶ พยานเหล่านี้มีสิทธิอำนาจในการปิดทองฟ้าเพื่อไม่ให้ฝนตกในช่วงเวลาที่พวกเขาเผยพระวจนะ พวกเขามีอำนาจที่จะเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเลือดและโจมตีแผ่นดินโลกด้วยภัยพิบัติทุกชนิดตามที่พวกเขาปรารถนา ⁷ เมื่อพวกเขาใกล้เสร็จสิ้นการเป็นพยานของพวกเขา สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมาก จะทำสงครามต่อสู้พวกเขา สัตว์ร้ายนั้นจะเอาชนะพวกเขาและฆ่าพวกเขา

⁸ ศพของพวกเขาจะถูกทิ้งไว้บนถนนของนครใหญ่ (เป็นสัญลักษณ์ที่เรียกกันว่า โซโดมและอีธิปต์) เป็นที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตรึงที่กางเขน

⁹ จะมีบางคนจากผู้คนทั้งหมด จากทุกชนเผ่า จากทุกภาษา และจากทุกชนชาติ เฝ้ามองดูที่ศพของพวกเขาเป็นเวลาสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้ศพของพวกเขาถูกฝังไว้ในอุโมงค์

¹⁰ คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนโลกจะชื่นชมยินดีด้วยเรื่องของพวกเขาและเฉลิมฉลอง พวกเขาจะส่งของขวัญให้แก่กันเพราะผู้เผยพระวจนะทั้งสองเหล่านี้ได้ทราบบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ¹¹ แต่หลังจากสามวันครึ่งไปแล้ว พระเจ้าจะทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในร่างนั้น และพวกเขาจะยืนขึ้นด้วยเท้าของเขา คนเหล่านั้นที่เห็นพวกเขาก็เกิดความกลัวอย่างยิ่ง ¹² จากนั้นพวกเขาจะได้ยินเสียงดังจากฟ้าสวรรค์พูดกับพวกเขาว่า "จงขึ้นมาที่นี่" แล้วพวกเขาก็ขึ้นไปสวรรค์ในเมฆ ขณะที่พวกเขาศึกษาก็จะมองดูอยู่

¹³ ในชั่วโมงนั้นเองจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และสิบส่วนของนครจะถล่มลงมา คนเจ็ดพันคนจะถูกฆ่าเนื่องจากแผ่นดินไหวนั้น และบรรดาคนที่รอดชีวิตจะตกใจกลัวและถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ¹⁴ วัตถุประสงค์ทั้งสองผ่านไป ดูก่อน วัตถุประสงค์ที่สามกำลังมาอย่างรวดเร็ว

¹⁵ แล้วทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรของเขา และมีเสียงอันดังในฟ้าสวรรค์กล่าวว่า "อาณาจักรแห่งโลกนี้ได้กลายมาเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นของพระคริสต์ พระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์

¹⁶ แล้วบรรดาผู้อาวูโสทั้งยี่สิบสี่ ที่กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า ก็ชนหน้าของพวกเขาลง และนมัสการพระเจ้า ¹⁷ พวกเขาพูดว่า "พวกเราขอบพระคุณพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และผู้ทรงเคยเป็นอยู่ เพราะพระองค์ได้ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และทรงเริ่มครอบครองแล้ว

¹⁸ ประชาชาติจะโกรธจัด แต่พระพิโรธของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เวลาที่คนตายจะได้รับการพิพากษาก็มาถึงแล้วและเป็นเวลาที่พระองค์จะประทานบำเหน็จให้แก่บรรดาผู้เผยพระวจนะที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ บรรดาผู้เชื่อ และแก่คนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งคนที่ไม่สำคัญและคนที่ยิ่งใหญ่ เวลาที่มาถึงเพื่อพระองค์จะทำลายคนเหล่านั้นที่กำลังทำลายแผ่นดินโลกอยู่

¹⁹ จากนั้นพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็ถูกเปิดออก และมองเห็นหีบแห่งพันธสัญญาของพระองค์ที่ตั้งอยู่ภายในพระวิหารของพระองค์ มีฟ้าแลบ เสียงดังครืน เสียงฟ้าร้องกึกก้อง แผ่นดินไหว และมีพายุลูกเห็บร้ายแรง

Chapter 12

- ¹ มีหมายสำคัญยิ่งใหญ่ปรากฏขึ้นในสวรรค์ คือมีผู้หญิงคนหนึ่งสวมดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า และมีดวงจันทร์รองใต้เท้าของเธอ และสวมมงกุฏบนที่เป็นดวงดาวทั้งสิบสองดวงบนศีรษะของเธอ ² เธอตั้งครุฑ และเธอกำลังร้องด้วยความเจ็บปวดในการคลอดบุตร
- ³ แล้วจึงมีอีกหมายสำคัญหนึ่งเกิดขึ้นในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคตัวใหญ่สี่แดงตัวหนึ่งที่มีเจ็ดหัว และมีสิบเขา และมีมงกุฎเจ็ดอันอยู่บนแต่ละหัวของมัน ⁴ หางของมันกวัดดวงดาวหนึ่งในสามส่วนในท้องฟ้าและทิ้งดวงดาวเหล่านั้นลงมาบนแผ่นดินโลก พญานาคตัวนั้นยืนอยู่ต่อหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อว่าเมื่อผู้หญิงคนนั้นคลอดบุตรออกมา มันก็จะกินบุตรของเธอ
- ⁵ เธอคลอดบุตรชาย เป็นเด็กผู้ชายที่จะปกครองทุกชนชาติด้วยคทาเหล็ก เด็กคนนั้นถูกคว่ำไปเข้าเฝ้าพระเจ้าและไปที่พระบัลลังก์ของพระองค์ ⁶ และผู้หญิงนั้นหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียมสถานที่เอาไว้สำหรับเธอ ดังนั้นเธอจะได้รับการดูแลเป็นเวลา 1,260 วัน
- ⁷ บัดนี้มีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มิคาเอลและเหล่าทูตสวรรค์ของเขาก็ต่อสู้กับพญานาคนั้น และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้ ⁸ แต่พญานาคไม่แข็งแรงพอที่จะชนะได้ ดังนั้นจึงไม่มีที่อยู่ในสวรรค์สำหรับมันและบริวารของมัน ⁹ พญานาคใหญ่ คืองูดึกดำบรรพ์ที่มีชื่อว่ามารหรือซาตาน ผู้ที่หลอกลวงทั้งโลก จึงถูกเหวี่ยงลงมาบนแผ่นดินโลกพร้อมกับบริวารของมันทั้งหมด
- ¹⁰ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงอันดังในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอด ฤกษ์เดช ราชอาณาจักรของพระเจ้าของพวกเรา และสิทธิอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะผู้กล่าวโทษพี่น้องของพวกเราได้ถูกโยนลงไปแล้ว คือผู้ที่กล่าวโทษพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าของพวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน
- ¹¹ พวกเขาเอาชนะมันได้โดยพระโลหิตของพระเมษโปดกและโดยถ้อยคำแห่งการเป็นพยานของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้รักชีวิตของตนเอง แต่ยอมตายได้ ¹² ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงชื่นชมยินดีเกิด แต่บัดนี้ต้องบังเกิดขึ้นแก่แผ่นดินโลกและทะเล เพราะมารร้ายได้ลงไปหาพวกเขาแล้ว มันเต็มไปด้วยความโกรธยิ่ง เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันเหลือน้อยนัก
- ¹³ เมื่อพญานาคนั้นรู้ว่ามันได้ถูกโยนลงไปยังโลก มันจึงตามล่าผู้หญิงคนหนึ่งที่คลอดบุตรชาย ¹⁴ แต่ผู้หญิงคนนั้นได้รับปีกของนกอินทรีใหญ่สองปีก ดังนั้นเธอจึงสามารถหนีไปยังสถานที่ที่ได้จัดเตรียมเอาไว้สำหรับเธอในถิ่นทุรกันดาร ณ ที่นั้นเธอจะได้รับการดูแลให้พ้นจากงูใหญ่เป็นเวลาหนึ่งวาระ สองวาระ และอีกครั้งวาระ
- ¹⁵ งูใหญ่นั้นได้พ่นน้ำออกมาจากปากของมันเหมือนกับแม่น้ำสายหนึ่งเพื่อจะทำให้เกิดน้ำท่วมพัดพาเอาผู้หญิงคนนั้นไป ¹⁶ แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยผู้หญิงนั้นเอาไว้ แผ่นดินโลกได้เปิดปากออกและสูบเอาแม่น้ำที่พญานาคได้พ่นออกมาจากปากของมันลงไป ¹⁷ แล้วพญานาคจึงโกรธแค้นผู้หญิงคนนั้นมาก มันจึงไปทำสงครามต่อสู้กับเชื้อสายที่เหลือทั้งหมดของเธอ คือ บรรดาคนที่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าและยึดมั่นในคำพยานของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ¹⁸ จากนั้นพญานาคนั้นจึงยืนขึ้นบนหาดทรายของชายฝั่งทะเล

Chapter 13

¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเขาสีเขียวและเจ็ดหัว ที่เขากิ่งสืบนันมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวแต่ละหัวของมัน ² สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนี้มีลักษณะคล้ายกับเสือดาวตัวหนึ่ง เก้าของมันเหมือนเท้าของหมี และปากของมันเหมือนปากของสิงโต พญานาคนั้นให้ฤทธิ์อำนาจของมัน บัลลังก์ของมัน และสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้าย

³ ที่หัวหนึ่งของสัตว์ร้ายนั้นดูเหมือนเคยมีแผลฉกรรจ์ถูกฆ่าให้ตายแต่ได้หายเป็นปกติแล้ว ทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ ⁴ พวกเขาจึงมีสการพญานาคนั้น เพราะมันมอบสิทธิอำนาจของมันให้แก่สัตว์ร้ายตัวนั้น พวกเขาจึงมีสการสัตว์ร้ายตัวนั้นด้วยและพูดกันต่อไปว่า "ใครจะเหมือนสัตว์ร้ายนี้?" และ "ใครจะต่อสู้มันได้?"

⁵ สัตว์ร้ายตัวนั้นได้รับปากที่ใช้พูดจาใหญ่โตและหมิ่นประมาทพระเจ้า มันได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิอำนาจนั้นเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน ⁶ ดังนั้นสัตว์ร้ายนั้นจึงเปิดปากของมันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า ดูหมิ่นพระนามของพระองค์ ดูหมิ่นที่ประทับของพระองค์ และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์

⁷ สัตว์ร้ายนั้นได้รับอนุญาตให้ทำสงครามกับบรรดาธรรมิกชน และเอาชนะพวกเขาได้ มันยังได้รับสิทธิอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษา และทุกประชาชาติ ⁸ ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกนี้จะไม่มีสการมัน คือ ทุกคนที่ชื่อของเขาไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตซึ่งเป็นของพระเมษโปดก ผู้ถูกปลงพระชนม์นับตั้งแต่แรกสร้างโลก

⁹ ใครมีหู จงฟังเถิด ¹⁰ ถ้าผู้ใดถูกพาไปเป็นเชลย เขาก็จะไปเป็นเชลย ถ้าผู้ใดถูกฆ่าด้วยดาบ เขาก็จะถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือการทรงเรียกเพื่อให้มีความทรหดอดทนและความเชื่อของบรรดาธรรมิกชน

¹¹ จากนั้นข้าพเจ้ามองเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีสองเขาเหมือนแกะตัวหนึ่ง และมันพูดเหมือนกับพญานาค ¹² มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดที่มีของสัตว์ร้ายตัวแรก และมันทำให้แผ่นดินโลกและผู้ที่อยู่บนโลกนั้นไม่มีสการสัตว์ร้ายตัวแรก ที่บาดแผลฉกรรจ์ของมันได้รับการรักษาให้หายแล้ว

¹³ มันทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ แม้แต่ทำให้ไฟจากฟ้าตกลงมาบนแผ่นดินโลกต่อหน้าต่อตาผู้คน ¹⁴ มันได้รับอนุญาตให้ทำหมายสำคัญต่างๆ ได้ มันหลอกลวงผู้คนที่อยู่ในโลก มันบอกให้พวกเขา สร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลจากดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่

¹⁵ มันได้รับอนุญาตเพื่อให้ลมหายใจแก่รูปของสัตว์ร้าย เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นพูดได้ และใครที่ปฏิเสธที่จะมีสการสัตว์ร้ายนั้นจะต้องถูกฆ่าตาย

¹⁶ มันยังบังคับทุกคน คนไม่สำคัญ มีอำนาจ คนรวย คนจน เป็นไท เป็นทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่บนมือขวาหรือบนหน้าผาก ¹⁷ มันเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใดจะทำการซื้อหรือขายได้ เว้นแต่เขามีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนี้ที่ใช้ตัวเลขแทนชื่อของมัน

¹⁸ เรื่องนี้ต้องใช้สติปัญญา หากผู้ใดมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ก็ให้เขาคาดคะเนตัวเลขของสัตว์ร้ายนั้นเถิด เพราะมันเป็นตัวเลขแทนมนุษย์ หมายเลขของมันคือ 666

Chapter 14

- ¹ ข้าพเจ้ามองดูและเห็นพระเมษโปดกกำลังยืนอยู่บนภูเขาศิโยน มี 144,000 คน อยู่ร่วมกับพระองค์ ที่มีพระนามของพระองค์และพระนามของพระบิดาของพระองค์ จารึกไว้บนหน้าผากของพวกเขา ² ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังขึ้นเหมือนเสียงคำรามของน้ำมากมายและเสียงฟ้าร้องก็ก้อง เสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นเป็นเหมือนเหล่านักดีดพิณกำลังบรรเลงพิณของพวกเขา
- ³ พวกเขาร้องเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระบัลลังก์ ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ และต่อหน้าบรรดาผู้ואุโส ไม่มีใครสามารถฝึกร้องเพลงนั้นได้นอกจาก 144,000 คน ที่ถูกนำมาจากแผ่นดินโลก ⁴ คนเหล่านี้คือบรรดาคนที่ไม่ได้ทำให้ตัวเองเป็นมลทินกับผู้หญิง เพราะพวกเขารักษาตัวเองให้มีความบริสุทธิ์ทางเพศ คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปในทุกที่ที่พระองค์ไป คนเหล่านี้ถูกนำออกมาจากมวลมนุษย์เป็นดังผลแรกที่มาบถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก ⁵ ไม่พบคำโกหกใดๆ ออกมาจากปากของพวกเขา พวกเขาไม่มีที่ติ
- ⁶ ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งบินมากลางอากาศ เขามีถ้อยคำนิรันดร์แห่งข่าวประเสริฐเพื่อประกาศแก่บรรดาคนที่อยู่บนแผ่นดินโลก คือทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ ⁷ เขาร้องด้วยเสียงอันดังว่า "จงยำเกรงพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ เพราะชั่วโมงแห่งการพิพากษาของพระองค์ได้มาถึงแล้ว จงนมัสการพระองค์ ผู้เดียวที่สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และน้ำพุทั้งหลาย"
- ⁸ แล้วทูตสวรรค์อีกองค์ คือ ทูตสวรรค์องค์ที่สองตามมาและกล่าวว่า "ล่มสลายแล้ว ล่มสลายแล้วคือบาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่ชักจูงทุกชนชาติให้ดื่มเหล้าจุ่นแห่งความหลงใหลผิดศีลธรรมของเธอ"
- ⁹ ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง คือ องค์ที่สาม ที่ตามพวกเขามาได้พูดด้วยเสียงอันดังว่า "ผู้ใดที่นมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน และได้รับเครื่องหมายบนหน้าผากหรือบนมือของเขา ¹⁰ เขาจะดื่มเหล้าจุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าด้วยเช่นกัน เหล้าจุ่นที่ถูกเทลงในถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์โดยไม่ผสมเจือปนสิ่งใด คนที่ดื่มจะทนทุกข์ทรมานด้วยไฟและคำมณีนต่อหน้าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและต่อพระพักตร์พระเมษโปดก
- ¹¹ ครั้นจากการทนทุกข์ทรมานของพวกเขาจะลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพวกเขาจะไม่ได้หยุดพักไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน พวกเขาคือผู้ที่นมัสการสัตว์ร้ายกับรูปของมัน และทุกคนที่ได้รับเครื่องหมายที่เป็นชื่อของมัน ¹² นี่คือการเรียกร้องให้มีความทรหดอดทนสำหรับบรรดาธรรมิกชน ผู้ที่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซู"
- ¹³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า "จงเขียนสิ่งนี้ไว้ คนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข" พระวิญญาณตรัสว่า "ใช่แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้หยุดพักจากการตรากตรำของพวกเขา เพราะการกระทำของพวกเขาจะติดตามพวกเขาไป"
- ¹⁴ ข้าพเจ้ามองดู และมีเมษสีขาวก้อนหนึ่ง ผู้ที่นั่งอยู่บนเมษนั้นมีลักษณะเหมือนบุตรมนุษย์ พระองค์สวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพระองค์ และทรงถือเคียวที่คมกริบในพระหัตถ์ของพระองค์ ¹⁵ จากนั้นจึงมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารและร้องเรียกผู้ที่นั่งอยู่บนเมษด้วยเสียงอันดังว่า "ใช้เคียวของพระองค์และเริ่มเก็บเกี่ยวเถิด เพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว เนื่องจากผลที่จะเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลกก็สุกงอมแล้ว" ¹⁶ แล้วผู้ที่นั่งอยู่บนเมษจึงตวัดเคียวของพระองค์เหนือโลก แล้วโลกก็ได้รับการเก็บเกี่ยว
- ¹⁷ มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารในสวรรค์ เขามีเคียวคมกริบด้วยเช่นเดียวกัน ¹⁸ ยังมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีสิทธิอำนาจเหนือไฟได้ออกมาจากแท่นเผาเครื่องหอมบูชา เขาร้องเรียกด้วยเสียงอันดังต่อผู้คนที่ถือเคียวคมกริบว่า "ใช้เคียวคมกริบของท่านเพื่อเก็บเกี่ยวพวกจุ่นทั้งหลายจากเถาวัลย์ที่อยู่บนโลก เพราะผลจุ่นก็สุกงอมแล้ว"
- ¹⁹ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงตวัดเคียวของเขาบนโลก และเก็บเกี่ยวผลจุ่นบนโลก เขาโยนผลจุ่นเหล่านั้นลงไปในบ่อจุ่นขนาดใหญ่ซึ่งเป็นบ่อแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ²⁰ บ่อจุ่นนั้นถูกย่ำที่นอกเมือง มีเลือดไหลทะลักออกมาจากบ่อนั้นจนสูงเท่ากับบึงเหียนน้ำและไหลยาวเป็นระยะทางประมาณ 1,600 ซากาติออน

Chapter 15

¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกอย่างหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์ คือ มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์กับภัยพิบัติเจ็ดอย่าง ซึ่งเป็นภัยพิบัติสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น

² ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ดูเหมือนเป็นทะเลแก้วปนกับไฟ คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ริมทะเลคือบรรดาคนที่มิชยชนะต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และต่อตัวเลขที่แสดงถึงชื่อของมัน พวกเขาทั้งหลายถือพืนที่พระเจ้าประทานให้พวกเขา

³ พวกเขาร้องเพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้าและร้องเพลงของพระเมษโปดกว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ พระมรรคาของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง ⁴ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์และถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์? เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ์ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะมาบิสาการเฉพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว"

⁵ หลังจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้ามองดู และพระวิหารซึ่งมีเต็นท์แห่งสักขียานได้เปิดออกในสวรรค์ ⁶ และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดอย่างได้ออกมาจากสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เขาเหล่านั้นนุ่งห่มผ้าลินินบริสุทธิ์ สดใส และคาดแถบทองคำรอบอกของพวกเขา

⁷ หนึ่งในสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนั้น ได้มอบชามทองคำเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น ⁸ พระวิหารก็เต็มไปด้วยควันจากพระสิริของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ ไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

Chapter 16

- ¹ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร และสิ่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า "จงออกไปแล้วเทศน์แก่พระพิโรธของพระเจ้าทั้งเจ็ดในลงบนแผ่นดินโลก"
- ² ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไป และเทศน์ของตนลงบนแผ่นดินโลก แล้วคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และพวกที่นมัสการรูปของมันก็มิมีแผลร้ายที่น่าเกลียดและเจ็บปวดเกิดขึ้นตามตัว
- ³ ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทศน์ของตนลงในทะเล ทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนอย่างเลือดของคนตาย และสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในทะเลนั้นก็ตาย
- ⁴ ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทศน์ของตนลงไปในแม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งหลาย และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด ⁵ ข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำกล่าวว่า "พระองค์ทรงชอบธรรม ผู้ทรงเป็นอยู่และเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาสิ่งเหล่านี้แล้ว" ⁶ เพราะพวกเขาทำให้เลือดของบรรดาธรรมิกชน และผู้เผยพระวจนะไหลออก และพระองค์ทรงให้พวกเขาดื่มเลือดซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับแล้ว" ⁷ ข้าพเจ้าได้ยินแท่นบูชาตอบว่า "ใช่แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและชอบธรรม"
- ⁸ ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทศน์ของตนลงไปในดวงอาทิตย์ และอนุญาตให้ดวงอาทิตย์แผดเผามนุษย์ด้วยไฟ ⁹ ความร้อนแรงกล้าก็แผดเผามนุษย์ และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เดชเหนือภัยพิบัติเหล่านั้น พวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้อวยพระเกียรติแด่พระองค์
- ¹⁰ หลังจากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทศน์ของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย และความมืดก็ปกคลุมอาณาจักรของมัน พวกมันก็กัดลิ้นของตนเพราะความเจ็บปวด ¹¹ พวกมันหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลตามตัวของพวกมัน และพวกมันยังไม่ยอมกลับใจจากสิ่งที่พวกมันได้กระทำ
- ¹² ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทศน์ของตนลงไปในแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้ง เพื่อเตรียมทางไว้สำหรับบรรดาฆัตริย์ที่จะมาจากทิศตะวันออก ¹³ ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงที่มองดูเหมือนงอบออกมาจากปากของพญานาค จากปากสัตว์ร้าย และจากปากผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ¹⁴ เพราะว่าพวกมันเป็นวิญญาณแห่งผีที่ทำความชั่วร้าย พวกมันออกไปหาบรรดาฆัตริย์ทั่วโลก เพื่อรวบรวมฆัตริย์เหล่านั้นไปทำสงครามในวันอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
- ¹⁵ ("ดูเถิด เรากำลังมาเหมือนอย่างขโมย คนที่เฝ้าอยู่และสวมเสื้อผ้าของตนไว้ก็สุข เพราะว่าเขาจะไม่ต้องออกไปแบบเปลือยกายและได้เห็นสภาพน่าอัศจรรย์ของเขา") ¹⁶ แล้ววิญญาณทั้งสามได้รวบรวมบรรดาฆัตริย์เหล่านั้นไปยังสถานที่ ซึ่งเรียกว่าอาร์มาเกดดอน ในภาษาฮีบรู
- ¹⁷ หลังจากนั้น ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทศน์ของตนลงไปในอากาศ แล้วมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระบัลลังก์ในพระวิหารนั้นว่า "สำเร็จแล้ว"
- ¹⁸ มีฟ้าแลบ เสียงครืนๆ เสียงฟ้าร้อง และแผ่นดินไหวรุนแรง ซึ่งเป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงกว่าแผ่นดินไหวใดๆ ที่เคยเกิดขึ้นตั้งแต่มนุษย์เกิดขึ้นมาบนแผ่นดินโลก ดังนั้นแผ่นดินไหวครั้งนี้รุนแรงอย่างยิ่ง ¹⁹ มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และเมืองทั้งหลายของบรรดาประชาชาติก็พังทลายลง แล้วพระเจ้าทรงระลึกถึงมหานครบาบิโลน และพระองค์ทรงให้ถ้วยที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นที่ทำจากพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์แก่คนนั้น
- ²⁰ แล้วเขาทั้งหลายก็หายไปและเขาทั้งหลายก็ไม่มีใครหาพบ ²¹ ลูกใหญ่ซึ่งมีน้ำหนักประมาณ 1 ทะลันต์ ก็ตกจากท้องฟ้าลงมายังผู้คนทั้งหลาย พวกเขาถือสาปแช่งพระเจ้าเนื่องด้วยภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้นเพราะภัยพิบัตินั้นรุนแรงมาก

Chapter 17

- ¹ กูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขามเจ็ดใบนั้น ก็มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงมาเถิด เราจะให้ท่านดูการลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย ² คือหญิงที่บรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลกพิศดารกรรมทางเพศด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกก็เฝ้าด้วยเหล้าฟุ่นแห่งตัณหาการพิศดารกรรมทางเพศของเธอ"
- ³ แล้วกูตสวรรค์นั้นก็นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทพระนามพระเจ้า สัตว์ร้ายนั้นมีเจ็ดหัวและสิบเขา ⁴ หญิงคนนั้นสวมชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ อัญมณีต่างๆ และไข่มุก เธอกำลังถือถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งโสโครกจากตัณหาการพิศดารกรรมทางเพศของเธอในมือของเธอ ⁵ บนหน้าผากของเธอมียี่ห้อที่มีความหมายลึกซึ้งเขียนไว้ว่า "บาบิโลนมหานคร มารดาของหญิงแพศยาทั้งหลาย และสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก"
- ⁶ ข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเฝ้าด้วยโลหิตของบรรดาธรรมิกชน และโลหิตของบรรดาผู้สละชีวิตเพื่อพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นเธอ ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ⁷ แต่กูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมท่านจึงประหลาดใจ? เราจะบอกให้ท่านรู้ถึงความหมายของหญิงนั้นและของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของเธอ"
- ⁸ สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้น ครึ่งหนึ่งเคยมีชีวิตอยู่ แต่บัดนี้ไม่มี มันขึ้นมาจากหลุมที่ลึกมากและไปสู่ความพิณาศของมัน คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกซึ่งไม่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่เริ่มสร้างโลก พวกเขาจะประหลาดใจเมื่อพวกเขาเห็นสัตว์ร้ายซึ่งมีชีวิตอยู่และบัดนี้ไม่มี แต่กำลังจะมา
- ⁹ นี่ต้องใช้ความคิดอย่างมีปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือเป็นเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ ¹⁰ พวกเขาถือภักษัตริย์เจ็ดองค์ หัวองค์ใดล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ ส่วนอีกองค์หนึ่งยังไม่มา เมื่อพระองค์มาแล้วพระองค์ก็จะอยู่ได้เพียงระยะสั้นๆ เท่านั้น
- ¹¹ สัตว์ร้ายที่เคยมีชีวิตอยู่ แต่บัดนี้ไม่มี คือภักษัตริย์องค์ที่แปด แต่ก็ยังเป็นหนึ่งในภักษัตริย์เจ็ดองค์นั้น และกำลังไปสู่ความพิณาศ
- ¹² ทั้งสิบเขาที่ท่านเห็นนั้นคือภักษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้รับอำนาจจักร แต่จะรับสิทธิอำนาจเหมือนอย่างภักษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายตัวนั้นหนึ่งชั่วโมง ¹³ ภักษัตริย์เหล่านี้ทรงมีความคิดเห็นอย่างเดียวกัน และพวกเขาจะทรงมอบฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของตนแก่สัตว์ร้ายนั้น ¹⁴ พวกเขาจะต่อสู้กับพระเมษโปดก แต่พระเมษโปดกจะทรงชนะเขาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง และทรงเป็นภักษัตริย์เหนือภักษัตริย์ทั้งปวง และพวกที่อยู่กับพระองค์นั้น ก็เป็นพวกที่ได้รับการทรงเรียก ได้รับการทรงเลือก และเป็นพวกที่สัตย์ซื่อ"
- ¹⁵ กูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "น้ำมากหลายที่ท่านเห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือผู้คนมากมาย เหล่าฝูงชน บรรดาประชาชาติ และภาษาต่างๆ"
- ¹⁶ สิบเขาที่ท่านเห็นและสัตว์ร้ายนั้น จะเกลียดชังหญิงแพศยานั้น พวกมันจะทำให้เธออ้างว้างและเปลือยกาย พวกมันจะรุมกินเนื้อของเธอ และเอาไฟเผาเธอจนสิ้นซาก ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าทรงลงโทษพวกมันให้ทำตามพระดำริของพระองค์ โดยทรงทำให้พวกมันมีความเห็นอย่างเดียวกันในการมอบอาณาจักรให้แก่สัตว์ร้าย จนกว่าจะสำเร็จตามพระวอนะของพระเจ้า
- ¹⁸ และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นคือ มหานครที่ปกครองอยู่เหนือบรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลก"

Chapter 18

¹ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีสิริอันน่าอัศจรรย์ และรัศมีของท่านทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสว ² ท่านร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า "บาบิโลน มหานครพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว นครกลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผี เป็นที่หลบภัยของวิญญาณโสโครกทุกชนิด และเป็นที่พักพิงของนกที่โสโครกและน้ำเค็ม" ³ เพราะประชาชาติทั้งหมดได้ดื่มเหล้าจุ่นแห่งตัณหาการผิดศีลธรรมของนครนั้น บรรดาฆาตกรแห่งแผ่นดินโลกได้ผิดศีลธรรมกับนครนั้น และพวกพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกก็ร่ำรวยขึ้นจากฤทธิ์เดชแห่งการใช้ชีวิตชั่วโลภของนครนั้น"

⁴ แล้วข้าพเจ้าได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ว่า "จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชากรของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าจะไม่มีส่วนในความบาปของนครนั้น และเพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับภัยพิบัติใดๆ ของนครนั้น ⁵ บาปของนครนั้นกองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจดจำความประพฤติชั่วร้ายของนครนั้นแล้ว ⁶ จงตอบสนองนครนั้นเหมือนอย่างทีนครนั้นเคยตอบสนองคนอื่นๆ และจงตอบสนองการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่าในสิ่งที่นครนั้นได้กระทำ ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ ก็จงผสมลงไปเป็นสองเท่าให้นครนั้น"

⁷ นครนั้นให้เกียรติตัวเองและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยมากเท่าใด ก็จงมอบความทรมานและความโศกเศร้าให้แก่นครนั้นมากเท่านั้น เพราะนครนั้นพูดในใจว่า 'เรานั่งอยู่ในฐานะราชินี เราไม่ใช่หญิงม่าย และเราจะไม่วันพบกับความโศกเศร้าเลย' ⁸ ด้วยเหตุนี้ ภัยพิบัติต่างๆ มาถึงนครนั้นภายในวันเดียว คือความตาย ความโศกเศร้า และการกันดารอาหาร ไฟจะเผาผลาญนครนั้น เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าทรงฤทธานุภาพ และพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษานครนั้น"

⁹ บรรดาฆาตกรแห่งแผ่นดินโลกที่มอบการผิดศีลธรรมทางเพศและใช้ชีวิตอย่างเสเพลกับนครนั้น จะร้องไห้และคร่ำครวญเมื่อเห็นควันไฟที่เผาไหม้นครนั้น ¹⁰ พวกเขาจะออกไปยืนอยู่ห่างๆ ด้วยความกลัวการทรมานนครนั้น และกล่าวว่า "วิบัติ วิบัติแก่บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแกร่ง เพราะการลงโทษมาถึงเจ้าแล้วภายในชั่วโมงเดียว"

¹¹ บรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกจะร้องไห้และโศกเศร้าเนื่องจากนครนั้น ไม่มีใครซื้อสินค้านครนั้นอีกต่อไปแล้ว ¹² สินค้าที่ได้นำทองคำ เงิน อัญมณีต่างๆ ไข่มุก ผ้าลินินเนื้อดี ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม และไม่หอมทุกชนิด ภาชนะทุกอย่างที่ทำจากทองคำ ภาชนะทุกอย่างที่ทำจากไม้ ล้ำค่า ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินอ่อน ¹³ อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กำยาน เหล้าจุ่น น้ำมัน แป้ง ข้าวสาลี โคและแกะ ม้าและรถม้า และทาส และชีวิตมนุษย์

¹⁴ ผลที่เจ้าปรารถนาด้วยพลังทั้งหมดของเจ้านั้นก็หายไปจากเจ้า สิ่งที่หรุหระและงดงามทั้งหมดของเจ้าก็ได้หายไป ไม่มีใครได้พบอีกเลย

¹⁵ บรรดาพ่อค้าที่ขายสินค้าเหล่านี้ซึ่งร่ำรวยขึ้นมาเพราะนครนั้น จะยืนอยู่ห่างๆ เพราะหวาดกลัวการทรมานนครนั้น จะร้องไห้และโศกเศร้าอย่างมาก ¹⁶ พวกเขาจะกล่าวว่า "วิบัติ วิบัติแก่มหานครที่ยิ่งใหญ่ที่สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ อัญมณีล้ำค่า และไข่มุก ¹⁷ ภายในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนั้นก็สูญสิ้นไป" กัปตันเรือทุกคน นักเดินเรือทุกคน พวกลูกเรือ และคนทั้งหมดที่มีอาชีพทางทะเลก็ยืนอยู่ห่างๆ

¹⁸ พวกเขาส่งเสียงร้องเมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่เผาไหม้นครนั้น พวกเขาจะกล่าวว่า "นครใดจะเหมือนมหานครนี้?" ¹⁹ พวกเขาจะไปร่ำไห้บนศีรษะของตน และส่งเสียงร้องไห้และโศกเศร้าว่า "วิบัติ วิบัติแก่มหานครที่ยิ่งใหญ่ที่ซึ่งทุกคนที่มีเรือเดินทะเลต่างก็ร่ำรวยขึ้นจากความมั่งคั่งของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียว นครนั้นก็ถูกทำลายลง" ²⁰ "จงชื่นชมยินดีเพราะนครนั้นเกิด สวรรค์เอ๋ย ท่านผู้เชื่อทั้งหลาย เหล่าอัครทูตและบรรดาผู้เผยพระวจนะ เพราะพระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษนครนั้นให้กับพวกท่านทั้งหลายแล้ว"

²¹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธานุภาพก็ยกหินก้อนหนึ่งที่เหมือนหินโมใหญ่ขึ้นมาและโยนลงไปในทะเลแล้วกล่าวว่า "บาบิโลน มหานครที่ยิ่งใหญ่ จะถูกโยนลงอย่างรุนแรงเช่นนี้ และจะไม่มีใครได้เห็นอีกเลย ²² จะไม่มีใครได้ยินเสียงนักดัดพิณ นักดนตรี นักเป่าขลุ่ยและนักเป่าแตรในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้พบเห็นช่างฝีมือใดๆในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้ยินเสียงไม้แปรงในตัวเจ้าอีกต่อไป

²³ จะไม่มีแสงของประกายส่องสว่างในตัวเจ้าอีกต่อไป จะไม่มีใครได้ยินเสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวในตัวเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกพ่อค้าของเจ้าเคยเป็นคนใหญ่คนโตบนแผ่นดินโลก และบรรดาประชาชาติก็ถูกล่อลวงโดยเวทมนตร์ของเจ้า ²⁴ ในนครนั้นก็พบเลือดของบรรดาผู้เผยพระวจนะ และธรรมิกชนทั้งหลาย และเลือดของทุกคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

Chapter 19

- ¹ หลังจากสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้ยินเหมือนกับเสียงดังสนั่นของฝูงชนมากมายในสวรรค์ กล่าวว่า "อาเลลูยา ความรอด พระสิริ และฤทธิเดชเป็นของพระเจ้าของเรา" ² การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและยุติธรรม เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาหญิงแพศยาคนสำคัญที่ทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมทรามด้วยการผิดศีลธรรมทางเพศของเธอ พระองค์ทรงแก้แค้นหญิงคนนั้นที่ทำให้เลือดของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์หลั่งออกมา"
- ³ พวกเขาร้องอีกเป็นครั้งที่สองว่า "อาเลลูยา คว้นไฟพุ่งขึ้นจากนครนั้นตลอดไปเป็นนิรันดร์" ⁴ พวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ก็ก้มกราบลงนมัสการพระเจ้าผู้ประทับบนพระบัลลังก์ พวกเขาร้องว่า "อาเมน อาเลลูยา"
- ⁵ แล้วมีเสียงออกมาจากพระบัลลังก์ว่า "ท่านผู้รับใช้ทุกคนของพระเจ้า ท่านทั้งหลายผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ ทั้งคนที่ไม่สำคัญและคนมีอำนาจ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา"
- ⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเหมือนอย่างเสียงของมหาชนจำนวนมาก เหมือนอย่างเสียงน้ำมากมาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็กล่าวว่า "อาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด"
- ⁷ ขอให้เราชื่นชมยินดีและเปรมปรีดีเป็นอย่างยิ่ง และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะงานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว" ⁸ เจ้าสาวนั้นได้รับอนุญาตให้สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี สว่างเจิดจ้าและสะอาด" (เพราะว่าผ้าลินินเนื้อดีนั้นคือการประพฤติชอบธรรมของบรรดาคนชอบ)
- ⁹ ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "จงเขียนลงไปอย่างนี้ว่า คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยงอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกก็เป็นสุข" ท่านบอกอีกว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงของพระเจ้า" ¹⁰ แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าทำเช่นนั้น เราเป็นผู้ร่วมรับใช้เช่นเดียวกับท่านและพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานเกี่ยวกับพระเยซู จนมีผลการพระเจ้า เพราะว่าคำพยานเกี่ยวกับพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ"
- ¹¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และข้าพเจ้ามองไปเห็นม้าสีขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงนำนั้นมีพระนามว่าชื่อสัตย์และสัตย์จริง พระองค์ทรงพิพากษาและสู้ศึกด้วยความยุติธรรม" ¹² พระเนตรของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้บนพระกายของพระองค์ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากพระองค์เอง" ¹³ พระองค์ทรงฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคลุมที่ได้จุ่มในเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือพระวาทะของพระเจ้า
- ¹⁴ กองทัพทั้งหลายในสวรรค์ซึ่งมีข้าบาทตามพระองค์ไป ต่างก็สวมใส่ผ้าลินินเนื้อดี สีขาวและสะอาด" ¹⁵ มีพระแสงคมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงใช้ฟาดฟันประชาชาติต่างๆ และพระองค์จะทรงปกครองพวกเขาทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงยำบ่อย่ำอู้งันแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด" ¹⁶ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้บนฉลองพระองค์ของพระองค์ และที่ต้นพระอุรุษของพระองค์ว่า "กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง"
- ¹⁷ แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่คนทั้งหมดที่บินอยู่เหนือศีรษะว่า "จงมาเถิด มาร่วมชุมนุมกันในงานเลี้ยงของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่" ¹⁸ มากินเนื้อของกษัตริย์ เนื้อของผู้บัญชาการทหาร เนื้อคนที่มีกำลังมาก เนื้อของม้าและคนขี่ของพวกมัน และเนื้อของมนุษย์ทุกคน ทั้งคนที่เปื้อนเลือดและสะอาด ทั้งคนสำคัญและคนมีอำนาจ"
- ¹⁹ ข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายและบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกพร้อมทั้งกองทัพของกษัตริย์เหล่านั้น พวกเขาทั้งหลายมาชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงนำและกับกองทัพของพระองค์" ²⁰ แต่สัตว์ร้ายตัวนั้นถูกจับพร้อมกับผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จที่ทำหมายสำคัญต่อหน้ามัน และใช้หมายสำคัญนั้นล่อลวงคนเหล่านั้นที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และคนเหล่านั้นก็นมัสการรูปของมัน ทั้งสองถูกโยนลงไปทั้งเป็นในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน
- ²¹ คนที่เหลืออยู่ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงนำนั้น นกทุกตัวก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นที่ตายแล้ว

Chapter 20

¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีลูกกุญแจของหลุมที่ลึกมาก และท่านมีโซ่เส้นใหญ่อยู่ในมือของท่าน ² ท่านจับพญานาคที่เป็นงูติดดำบรรพ์ ซึ่งเป็นมารหรือซาตาน แล้วผูกมัดมันไว้หนึ่งพันปี ³ ท่านจึงโยนมันลงไปในหลุมที่ลึกมากนั้น ใส่กุญแจและประทับตราไว้เพื่อไม่ให้มันล่อลวงประชาชาติทั้งหลายได้อีกต่อไปจนครบเวลาหนึ่งพันปี หลังจากนั้น มันต้องถูกปล่อยออกมาเป็นระยะเวลาสั้นๆ

⁴ แล้วข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น เป็นผู้ที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจในการพิพากษา ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกตัดศีรษะเพราะการเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซูและเพราะพระวอนะของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้มีสการสัตว์ร้ายหรือรูปของมัน และพวกเขาไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากหรือบนมือของพวกเขา พวกเขาทั้งหลายกลับมามีชีวิตและพวกเขาครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

⁵ ส่วนคนอื่นที่ตายไปแล้วไม่ได้กลับมามีชีวิต จนกว่าจะครบหนึ่งพันปี นี่คือการเป็นขึ้นมาจากตายครั้งแรก ⁶ ใครที่มีส่วนในการเป็นขึ้นมาจากตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือพวกเขาทั้งหลาย แต่พวกเขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และพวกเขาจะครอบครองร่วมกับพระองค์หนึ่งพันปี

⁷ เมื่อครบหนึ่งพันปีแล้ว ซาตานจะถูกปล่อยออกมาจากคุกของมัน ⁸ มันจะออกไปล่อลวงประชาชาติต่างๆทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก เพื่อนำพวกเขามารวมกันเพื่อเข้าสู่สงคราม พวกเขาจะมีจำนวนมากมายเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล

⁹ พวกเขาจะเดินทางออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมรอบค่ายของบรรดาธรรมิกชน และนครอันเป็นที่รักไว้ แต่ไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญพวกเขา ¹⁰ มารที่ล่อลวงพวกเขาทั้งหลายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟค้ำมะกัน ที่ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จได้ถูกโยนลงไปในนั้น พวกมันจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

¹¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นพระบัลลังก์สีขาว และพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์ แผ่นดินโลกและสวรรค์ก็หายไปจากพระพักตร์ของพระองค์ แต่พวกมันไม่มีที่ไป ¹² ข้าพเจ้าเห็นบรรดาคนตาย ทั้งคนมีกำลังมากและคนไม่สำคัญยืนอยู่หน้าพระบัลลังก์นั้น และหนังสือก็ถูกเปิดออก แล้วหนังสืออีกเล่มก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต คนตายก็ถูกพิพากษาจากที่มีบันทึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามการกระทำของพวกเขา

¹³ ทะเลก็ส่งคนตายที่อยู่ในทะเลคืนมา ความตายและแดนคนตายก็ส่งคนตายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนตายก็ถูกพิพากษาตามสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ ¹⁴ ความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ บึงไฟนี้คือความตายครั้งที่สอง ¹⁵ ถ้าชื่อของใครไม่ได้มีเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต เขาก็จะถูกโยนลงไปในบึงไฟ

Chapter 21

¹ แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะว่าฟ้าสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และกะเลกิไม่มีอีกต่อไป ² ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทรี นครเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า ซึ่งได้รับการเตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่ประดับกายไว้สำหรับสามีของเธอ

³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระบัลลังก์ว่า "ดูเถิด ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับอยู่กับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะสถิตกับพวกเขา และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา" ⁴ พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย และจะไม่มี ความตาย หรือความโศกเศร้า หรือการร้องไห้ หรือการเจ็บปวดอีกต่อไป เพราะสิ่งเหล่านั้นได้ผ่านไปแล้ว

⁵ แล้วพระองค์ผู้ประทับบนพระบัลลังก์ตรัสว่า "ดูเถิด เราสร้างทุกสิ่งขึ้นมาใหม่" พระองค์ตรัสอีกว่า "จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง" ⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน เราจะให้ผู้ที่กระหายดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่คิดมูลค่าใดๆ เลย

⁷ คนที่ชนะจะได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ⁸ แต่พวกที่ขี้ขลาด พวกที่ไม่สัตย์ซื่อ พวกที่น่าเกลียดชัง พวกขลาดทรน พวกผิดศีลธรรมทางเพศ พวกใช้เวทมนตร์ พวกบูชารูปเคารพ และทุกคนที่โกหกนั้น ที่ของเขาคือบึงไฟที่ไหม้ถนุญนั้นคือความตายครั้งที่สอง

⁹ แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขามเจ็ดใบอันเต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่างนั้น มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "มานี้ซิ เราจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก" ¹⁰ แล้วท่านนำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงและใหญ่และสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทรีคือเยรูซาเล็ม ซึ่งลงมาจากสวรรค์ จากพระเจ้า

¹¹ เยรูซาเล็มเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้า และความสุกใสของนครนั้นเหมือนอย่างอัญมณีล้ำค่า เหมือนอย่างหินนิลที่ใสดั่งแก้วผลึก ¹² นครนั้นมีกำแพงสูงและใหญ่ กับประตูสิบสองประตู ที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ บนประตูมีชื่อเผ่าของอิสราเอลสิบสองเผ่าจารึกไว้ ¹³ ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู และทางด้านตะวันตกมีสามประตู

¹⁴ กำแพงของนครนั้นมีฐานสิบสองฐาน และบนฐานเหล่านั้นมีชื่อสิบสองชื่อของอัครทูตสิบสองคนของพระเมษโปดก ¹⁵ องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้นมีไม้วัดที่ทำด้วยทองคำเพื่อจะวัดนคร ประตูและกำแพงของนครนั้น

¹⁶ นครนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ความยาวนั้นเท่ากันกับความกว้าง ท่านวัดนครนั้นด้วยไม้วัดได้ยาว หนึ่งหมื่นสองพัน สทาติโอน (ความยาว ความกว้างและความสูงของนครนั้นเท่ากัน) ¹⁷ ท่านยังวัดกำแพงนครนั้นได้หนา 144 คอก ตามมาตราวัดของมนุษย์ (ซึ่งเป็นการวัดของทูตสวรรค์เช่นกัน)

¹⁸ กำแพงนั้นสร้างขึ้นด้วยนิล และนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทรี เหมือนอย่างแก้วใส ¹⁹ ฐานของกำแพงนั้นประดับด้วยหินล้ำค่าทุกชนิด อันแรกเป็นนิล อันที่สองเป็นไพโรส อันที่สามเป็นหินโมโรอัน อันที่สี่เป็นมรกต ²⁰ อันที่ห้าเป็นหินโมโรอัน อันที่หกเป็นหินสีแดง อันที่เจ็ดเป็นพลอยสีเหลือง อันที่แปดเป็นหินหลากสี อันที่เก้าเป็นนุชราคัม อันที่สิบเป็นหินสีเขียวเข้ม อันที่สิบเอ็ดเป็นโกเมนสีส้มอมแดง อันที่สิบสองเป็นแร่ควอตซ์สีม่วง

²¹ ประตูทั้งสิบสองประตุนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด แต่ละประตูทำมาจากไข่มุกหนึ่งเม็ด ถนนของนครนั้นเป็นทองคำเนื้อบริสุทรี เหมือนแก้วใส

²² ข้าพเจ้าไม่เห็นพระวิหารในนครนั้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกเป็นพระวิหารของนครนั้น

²³ นครนั้นไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เพื่อที่จะส่องแสงให้แก่นครนั้น เพราะว่าพระสิริของพระเจ้าได้ส่องแสงให้แก่นครนั้นแล้ว และประตูของนครนั้นคือพระเมษโปดก ²⁴ บรรดาประชาชาติจะเดินโดยอาศัยแสงสว่างของนครนั้น บรรดาภคินีทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะนำความงดงามของพวกเขามาเข้ามาในนครนั้น ²⁵ ประตูต่างๆ จะไม่ปิดในเวลากลางวัน และจะไม่มีเวลากลางคืนที่นั่น

²⁶ พวกเขาจะนำความงดงามและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในนครนั้น ²⁷ แต่สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือคนใดที่กระทำความอับอายหรือหลอกลวง จะไม่สามารถเข้ามาในนครนั้นได้เลย นอกจากคนเหล่านั้นที่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้น

Chapter 22

¹ แล้วทูตสวรรค์สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิตซึ่งใสเหมือนอย่างแก้วผลึก และไหลมาจากพระบัลลังก์ของพระเจ้าและของพระเมษโปดก ² ผ่านกลางถนนของคนนั้น แต่ละฝั่งของแม่น้ำมีต้นไม้แห่งชีวิตที่ออกผลสิบสองชนิด และออกผลทุกเดือน ใบของต้นไม้ไม่มีไว้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ

³ คำสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป พระบัลลังก์ของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์

⁴ พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ของพระองค์และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา ⁵ กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีแสงจากตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าจะทรงส่องแสงสว่างแก่พวกเขา พวกเขาจะครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์

⁶ ทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าแห่งวิญญาณของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาสำแดงถึงสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์" ⁷ "ดูเถิด เราจะมาในเร็วๆ นี้ คนที่เชื่อฟังคำเผยพระวจนะของหนังสือเล่มนี้ก็มีความสุข"

⁸ ข้าพเจ้าคือยอห์น เป็นผู้ที่ได้ยินและได้เห็นถึงสิ่งเหล่านี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงนมัสการแทบเท้าของเหล่าทูตสวรรค์ที่สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า ⁹ ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าทำเช่นนั้น เราเป็นผู้ร่วมรับใช้กับท่าน กับพวกพี่น้องของท่านซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะ และกับคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด"

¹⁰ ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "อย่าฝืนกฎประกับคำเผยพระวจนะในหนังสือเล่มนี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ¹¹ จงให้คนธรรมดาประพฤติการธรรมของพวกเขาดำต่อไป จงให้คนโสมมประพฤติการโสมมต่อไป จงให้คนชอบธรรมทำสิ่งที่ชอบธรรมต่อไป จงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป"

¹² "ดูเถิด เราจะมาในเร็วๆ นี้ พร้อมกับบำเหน็จของเรา เพื่อที่จะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา ¹³ เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย เป็นปฐมและเป็นอวสาน

¹⁴ คนเหล่านั้นที่ชักล้างเสื้อคลุมของตนเองก็มีความสุข เพื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิในการกินจากต้นไม้แห่งชีวิตและเข้าไปในนครนั้นทางประตูได้ ¹⁵ ข้างนอกมีพวกสุนัข พวกใช้เวทมนตร์ พวกพินาศกรรมทางเพศ พวกฆาตกร พวกบูชารูปเคารพ และทุกคนที่รักและประพฤติการหลอกลวง

¹⁶ เราคือเยซู ผู้ส่งทูตสวรรค์ของเราให้ไปเป็นพยานแก่ท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้สำหรับคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจักษ์รุ่งอันสุกใส

¹⁷ พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า "มาเถิด" ให้คนที่ได้ยินกล่าวว่า "มาเถิด" ผู้ใดก็ตามที่กระหายน้ำ ก็ให้เขาเข้ามา และผู้ใดก็ตามที่มีความปรารถนา ก็ให้เขามารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

¹⁸ ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำเผยพระวจนะในหนังสือเล่มนี้ว่า ถ้าผู้ใดเพิ่มเติมสิ่งใดเข้าไปในหนังสือเล่มนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มเติมภัยพิบัติที่มีเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้แก่ผู้นั้นด้วย ¹⁹ ถ้าผู้ใดตัดถ้อยคำออกไปจากหนังสือเผยพระวจนะเล่มนี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของเขาในต้นไม้แห่งชีวิตและในนครบริสุทธิ์ซึ่งมีเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ออกไปด้วย

²⁰ พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ตรัสว่า "ใช่แล้ว เราจะมาในไม่ช้านี้" อาเมน ขอโปรดเสด็จมาเถิด องค์พระเยซูเจ้า ²¹ ขอให้พระคุณแห่งองค์พระเยซูเจ้า จงดั่งรงอยู่กับทุกคนเถิด อาเมน